

Giới thiệu Vạn Cổ Tối Cường Tông

Thể loại: huyền huyền, xuyên không, hài hước...

Người nào bị cho là phế vật? Ai là rác rưởi? Muốn trở nên mạnh mẽ thì chỉ cần đi theo bản tọa sẽ có mọi thứ.

Thánh tôn? Hoàng đế? Bản tọa thấy chúng tu luyện cũng không dễ dàng, cho nên thu nhận làm đệ tử gác công.

Thần khí? Pháp bảo? Đệ tử bản tọa mỗi người vài món.

Lạnh lùng khó tính? Thân thiện dễ gần?

Hoạt bát dễ thương? Trầm tính mê hồn?

Trên thế gian gái xinh mỗi người một vẻ, tất cả đều là bản tọa nữ... Đúng, đúng, đều là bản tọa nữ đệ tử!

Các đệ tử hãy cùng bản tọa chơi đến ban đêm nỏ đất cái thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Môn phái Thiết Cốt

“Người trẻ tuổi, ta nhìn ngươi có xương cốt cứng rắn, sau này ngươi chắc chắn sẽ là thiên tài võ học vạn người mới có một. Ngươi có thể suy nghĩ một chút chuyện gia nhập làm đệ tử Thiết Cốt phái của ta, thành tựu tương lai của ngươi là không thể tưởng tượng được.”

Trong núi rừng cảnh sắc động lòng người, Quân Thường Tiểu cười tủm tỉm nói với võ giả trước mặt, phối hợp với khuôn mặt trắng nõn của hắn làm cho người khác cảm giác vô cùng hấp dẫn.

Không phải cảm giác, mà thật sự là như thế.

Nếu có nữ nhân nhìn thấy hắn, nhất định sẽ ghen ngào la hét lên, hoặc là bị mê hoặc ngã trái ngã phải cho mà xem.

“Chuyện này...” Võ giả đầu đội khăn xanh khách khí nói “Các hạ có thể trước tiên dịch chuyển bàn chân rồi nói chuyện được không?”

Hóa ra Quân Thường Tiểu đang dẫn một chân lên một nửa khuôn mặt người ta, đập xuống thảm cỏ. Mà trên nửa khuôn mặt kia vẫn còn in dấu giày của hắn.

Người này bị đánh.

Theo như tư thế ngã xuống cùng dấu chân còn đang in ở trên mặt của hắn, quả thực người này bị đánh không nhẹ.

Quân Thường Tiểu rút chân lại, có chút áy náy nói ra “Nhìn người dám đùa bỡn nữ đệ tử hoa nhường nguyệt thẹn của phái ta, bản tọa nhất thời không nhịn được, thật là rất xin lỗi.”

“...” Võ giả khăn xanh im lặng. Hắn đi trên đường vô tình gặp một cái mỹ nữ nên tiến lên nói một hai câu lập tức bị cái gì mà chướng môn môn phái Thiết Cốt đánh một trận toi đời, thật sự hắn quá là đen đui mà.

“Bằng hữu.” Quân Thường Tiểu nói ra “Suy nghĩ thật kỹ nha”.

Võ giả khăn xanh trả lời yếu ớt “Ta có thể nói không đồng ý sao?”

“Có thể chứ.” Quân Thường Tiểu chân thành nói “Thiết Cốt phái của ta luôn luôn là người sống có đạo đức, tuyệt không ép buộc.”

“Thật có lỗi quá.” Võ giả khăn xanh giả vờ đau khổ nói “Ta đã là đệ tử Linh Tuyền tông, không thể trở thành đệ tử quý phái nữa.”

Chính mình thật vất vả thông qua khảo hạch của Linh Tuyền tông, đạt được đệ tử ký danh, không thể cứ thế công cốc được. Huống hồ, Thiết Cốt phái?

Hắn chưa từng nghe ai nói qua, khẳng định đây là một môn phái rác rưởi, có gia nhập cũng chỉ lãng phí thời gian, lãng phí cuộc đời.

“Àiii...” Quân Thường Tiểu lắc đầu, có chút nuối tiếc nói “Bằng hữu và Thiết Cốt phái của ta vô duyên rồi.”

Hắn quay đầu nói “Thiên Thiên, tên này vừa rồi ức hiếp người đứng không?”

Cách đó không xa, một nữ tử áo trắng đang ngồi yên lặng trên một tảng đá lớn. Nữ tử này da trắng như tuyết, đôi mắt trong veo như khe suối thanh tịnh. Tuy nàng chỉ mới mười sáu mười bảy tuổi nhưng đã có đủ tất cả điều kiện để trở thành một mỹ nữ. Khuyết điểm duy nhất của nàng chính là độ tuổi. Vì nguyên nhân này, mà nơi cần vĩnh viễn còn chưa có vĩnh viễn được a.

“Chường môn.” Lục Thiên Thiên vuốt nhẹ ống tay áo, thần nhiên nói “Hắn vừa rồi muốn sờ tay ta.”

“Ba!”

Quân Thường Tiểu lại giẫm chân lên mặt võ giả khăn xanh, ánh mắt lạnh lẽo nói “Người đây là ngại mình sống lâu rồi hả?”

Lúc trước vẻ mặt của hắn còn dịu dàng, đột nhiên trở nên đặng đặng sát khí, tốc độ trở mặt tuyệt đối nhanh hơn cả lật tay.

Võ giả khăn xanh vội vàng nói “Các hạ, ta ta ta không có!”

Hắn thở, vừa rồi chính mình chỉ vừa có ý nghĩ như vậy thôi, nhưng hắn chưa kịp xoi mói gì đã bị đánh một trận rồi. Nhiều nhất thì hắn chỉ mắc tội “có âm mưu quấy rối người khác nhưng không thành công”.

Quân Thường Tiểu lạnh lùng nói “Thiên Thiên sẽ không nói dối. Bốn tọa tin tưởng nàng, ngày hôm nay ta phải dạy dỗ ngươi một bài học nhớ đời mới được.”

“Bình!”

“Bình!”

“Bình!”

Từng trận gió mát phất phơ thổi tới khuôn mặt đã bầm dập của võ giả khăn xanh. Hắn cảm giác quả thực không hề dễ chịu, bị đánh đến mức xương cốt muốn rã rời thành từng mảnh.

“Đồ chó chết!”

Võ giả khăn xanh nắm chặt bùn đất, cố gắng ngẩng đầu lên nhìn theo hai bóng lưng đã dần biến mất oán giận nói “Lão tử nhất định sẽ báo thù!”

Quân Thường Tiểu.

Chương môn Thiết Cốt phái.

Bắt quả Thiết Cốt phái này cũng không về vãng gì.

Năm đó, một tên võ giả họ Vương có xương cốt cứng rắn, rơi từ vách núi xuống mà không chết, sau đó được người qua đường cứu giúp một bữa cơm. Sau khi hắn khai tông lập phái đặt tên là Thiết Cốt phái.

Tôn chỉ của môn phái là: Thiết Cốt Nhân. Ý nghĩa là làm người phải cứng rắn từ xương cốt, làm việc cũng phải cứng rắn như xương cốt.

Chương môn đòi thứ nhất chăm lo quản lý, trong vòng mười năm không ngừng phát triển, Thiết Cốt phái đã có chỗ đứng trong giang hồ, trở thành môn phái hạng cửu lưu, làm mưa làm gió ở Thanh Dương thôn.

Nhưng... Người tính không bằng trời tính.

Chương môn đòi thứ nhất đi trên thị trấn trắng hoa vui đùa, bị quan phủ bắt giam vào ngục. Hắn không chịu được uất ức nên quyết định vượt ngục nhưng thất bại, cuối cùng bị đầu lia khỏi xác.

Cả môn phái rơi vào tình trạng như rắn mất đầu, từ đó bắt đầu xuống dốc không phanh.

Trên đời không có cái gì gọi là mãi mãi. Sự tồn tại mạnh như Thiết Cốt phái của năm đó cuối cùng kết cục chỉ là đom đóm sớm nở tối tàn mà thôi.

Mỗi lần người trong thôn kể lại chuyện chương môn Vương của Thiết Cốt phái vượt ngục không thành bị chém đầu, mọi người nghe xong đều ngửa mặt lên trời thở dài, trẻ con ngồi trên ghế nghe kể chuyện đều nước mắt lưng rung.

Thiết Cốt phái mặc dù đã suy tàn nhưng vẫn còn tồn tại.

Ba tên đệ tử cuối cùng còn lại cùng nhau vui vẻ ngồi ăn bữa cơm ly biệt, hay còn gọi là “bữa cơm giải thể”. Ý là ăn xong bữa cơm này coi như tông môn giải thể, đường ai nấy đi.

Tuy nhiên, ba người ăn xong bữa cơm này, vẫn còn một người lựa chọn ở lại. Sống một mình tại môn phái, ngày đêm chờ đợi, không rời bỏ.

Người kia là ai?

Chính là chương môn đòi thứ 2: Quân Thường Tiểu.

Chính xác mà nói thì đã từng là Quân Thường Tiểu.

Cách đây một tháng, vào một đêm Quân Thường Tiểu thức dậy, đang trên đường tiến về nhà vệ sinh để giải quyết nhu cầu khẩn cấp của người sống. Khi hắn đi qua đại điện thì đột nhiên băng hiệu môn phái do đã quá cũ kỹ và xập xệ rơi trúng đầu. Một mạng thể là đi châu diêm vương.

May mắn thế nào, Quân Thường Tiểu ở Trái Đất xuyên không đến thế giới này, thành công thay thế thân phận.

“Ta còn sống sao?”

Ý thức được mình không chết, Quân Thường Tiểu trước tiên thần thò một lát, sau đó tiếp nhận trí nhớ của cơ thể này, hắn mới hiểu được chính mình rất may mắn trở thành người trong hàng tỷ người có cơ hội xuyên không.

Thật là tuyệt vời!

Tuyệt kỹ công pháp, thần kỹ bí tịch, tất cả các loại thần thông hãy xuất hiện đi.

Ta Quân Thường Tiểu đã tới nơi này, lập tức muốn xưng bá thế giới, đánh bại tất cả thiên tài trở thành cường giả chí cao vô thượng.

Ông trời không phụ lòng người, hắn giết chết vô số con kiến cùng bóp chết vô số bọ chết về sau, cuối cùng hệ thống cũng hoạt động.

“Đỉnh đỉnh”

“Hệ thống "Môn phái mạnh nhất" chuẩn bị khởi động”

“Đỉnh”

“Hệ thống "Môn phái mạnh nhất" khởi động thành công, hiển thị số liệu trên màn hình phục vụ chủ nhân.”

“Hư!”

Âm thanh máy móc bên tai chấm dứt, trước mặt Quân Thường Tiểu hiện lên từng dãy số liệu.

Tên môn phái: Thiết Cốt phái

Chương môn: Quân Thường Tiểu

Đẳng cấp môn phái: Cửu lưu.

Kiến thiết môn phái: Cấp 1

Thành viên môn phái: 1/100

Điểm cống hiến môn phái: 0/100

Nhiệm vụ chính tuyến: trong vòng một trăm năm biến Thiết Cốt phái trở thành đệ nhất môn phái của Tinh Vãn đại lục, số lượng đệ tử môn phái đạt mười vạn người. Nếu không thể hoàn thành, chủ nhân lập tức hóa bụi bay về trời.

Nhìn thấy nhiệm vụ chính tuyến ở cuối, một con lạnh buốt chạy thẳng từ chân tới đỉnh đầu Quân Thường Tiểu.

Hắn kiểm tra lại trí nhớ một cách cẩn thận, Quân Thường Tiểu biết được Thiết Cốt phái chỉ có một người là mình, môn phái cũng là đẳng cấp thấp nhất, hắn đi vào nhà bếp lấy dao kê lên trên cô, do dự một lúc rồi cuối cùng thờ dài đem dao bỏ xuống, hắn không làm được tôn chỉ cứng rắn của môn phái.

Một cái môn phái cửu lưu.

Một cái môn phái chỉ có một người.

Trong vòng trăm năm trở thành môn phái số một, đệ tử mười vạn người?

Đây là ông trời đang chơi đùa mình, hay là hệ thống đang chơi đùa mình vậy?

“Đỉnh!”

Trong con tuyệt vọng, bên tai Quân Thường Tiểu bỗng nhiên văng vẳng âm thanh “Chúc mừng chủ nhân mở ra hệ thống. Mời chủ nhân nhận lấy nhẫn không gian.”

“Cái gì nhẫn không gian?”

Quân Thường Tiểu phát hiện trên cổ tay phải bỗng dưng có thêm một cái vòng ngọc tinh xảo, phía trên có khắc chữ “Nhẫn không gian” rất nhỏ, hắn nhìn một lúc rồi co giật khóe miệng nói “Ta lần đầu tiên trong đời thấy nhẫn không gian lớn như vậy luôn đó.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 2: Người là chương môn?

Vì sao hắn có cái tên Quân Thường Tiểu, là bởi vì cha mẹ của hắn hy vọng đứa con trai này cả một đời thường xuyên nở nụ cười, sống thật vui vẻ.

Hắn xuyên không đến Tinh Vãn đại lục, trở thành chương môn một môn phái, lại nở ra được hệ thống, hắn cười rộ lên quên bém mắt rằng tại sao mình có ngày hôm nay.

Những việc đó chỉ còn là tiểu tiết mà thôi. Còn quá nhiều thứ trước mắt khiến hắn phải lo lắng.

Biến Thiết Cốt tông trở thành môn phái mạnh nhất, thu được 10 vạn tên đệ tử, chuyện này so với lên trời còn khó hơn.

Huống hồ, hắn chỉ có thời hạn là 100 năm.

Nhìn hệ thống nhà người ta, muốn trang bị có trang bị, muốn kinh nghiệm có kinh nghiệm, muốn vũ khí có vũ khí, sao hệ thống của ta chỉ muốn chơi trên đầu vậy?

“Aiii!”

Quân Thường Tiểu thờ dài một tiếng nói “Thân là người xuyên không, lỡ đâu mình đi ra ngoài gặp đồng hương thì làm sao cùng người ta hỏi thăm đây?”

Uể oải và chán nản.

Đã đến đây rồi thì mình phải sống cho thật ý nghĩa, không phải nên vậy sao?

Quân Thường Tiểu bắt đầu tương tác với vòng tay nhẫn không gian. Hai bên rất nhanh xác lập được quan hệ.

Hắn vừa cầu nguyện vừa đưa ý nghĩ của mình dung nhập vào trong nhẫn không gian.

Sau khi hắn tiến vào nhẫn không gian, phát hiện một khu vực khoảng không mờ mịt. Ngoại trừ có một cục gạch ra, chẳng còn bất kỳ thứ gì khác!

Trang bị thần thánh đâu, bí kíp thần kỳ đâu?

Cho ta một quả trứng thần thú để ấp thôi cũng được mà.

Đáng tiếc.

Cái gì cũng không có, chỉ có duy nhất một cục gạch.

Quân Thường Tiểu vẫn còn nuôi hy vọng kỳ tích xuất hiện. Hắn vừa đi đến chỗ cục gạch vừa mong đợi nói thầm “Cục gạch này có khi nào là thần khí không?”

Hắn đã từng đọc qua nhiều sách nói rằng một người xuyên không may mắn, một tên có số con cung của trời thì cho dù đào đá dưới gầm cầu, cũng có khi lấy được thần khí cổ đại.

Quân thường môn bắt đầu tưởng tượng ra hình ảnh chính mình, tay trái cầm cục gạch thần khí, tay phải cầm dùi, anh dừng xông pha giang hồ. Chỉ cần nghĩ thôi hắn cũng thấy hình ảnh kia trắng lè đến cỡ nào.

“Ba.”

Quân Thường Tiểu bắt lấy cục gạch, cảm giác có cái gì đấy rất nhỏ động tĩnh.

Trong lòng hắn mừng rỡ như điên “Có âm thanh của tim đập, chẳng lẽ cục gạch này phong ấn một tên cường giả đỉnh cao ở bên trong? Khi tỉnh lại sẽ truyền siêu cấp thần công cho mình?”

Càng nghĩ hắn càng phấn khích, vội vàng đem thần khí cục gạch cầm lên.

Lật qua lật lại kiểm tra, đột nhiên khuôn mặt Quân Thường Tiểu như đang gặp khủng bố, máu trong trong cơ thể sôi trào ức chế không nổi, có xu hướng trào lên cổ họng.

Trên cục gạch có một màn hình hiển thị một dãy chữ cùng với số “Thời gian phát nổ: 99 năm 364 ngày 23 giờ 58 phút 46 giây.”

Góc phía dưới bên trái có một chú thích nho nhỏ: Trong vòng một trăm năm, nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến, thiết bị tự hủy sẽ tự động biến mất. Nếu không: NỔ.

“Đỉnh! Đỉnh! ”

Mỗi lần nhảy 1 tiếng, thời gian lại giảm bớt.

“Mẹ bà cả dòng họ nó.”

Quân Thường Tiểu ném mạnh cục gạch xuống đất, tức giận mắng to “Đây không phải cái mẹ gì thần khí, đây là một quả bom chân chính.Mẹ nó!”

“Đỉnh!”

Cục gạch bị ném xuống đất. Màn hình của nó lúc này hiển thị thời gian lúc này vừa hiển thị là 23 giờ 58 phút, bây giờ nhảy xuống còn 22 giờ 58 phút.

“Chủ nhân!”

Thanh âm nhắc nhở của hệ thống truyền đến “Vật này tên là Linh Hồn Bạo Phá Khí. Nó có tư duy độc lập cũng như có trí tuệ riêng. Nếu chủ nhân chọc giận nó, sẽ làm nó tăng tốc thời gian đếm ngược.”

“Phù! Phù!”

Quân Thường Tiểu co quắp ngã xuống đất, khóc nức nở “Hệ thống, ta không muốn chơi nữa. Ta muốn về nhà.”

Hệ thống trả lời một cách máy móc “Hệ thống đã được khởi động. Chủ nhân phải hoàn thành nhiệm vụ chính tuyến của mình. Nếu trong quá trình làm nhiệm vụ, chủ nhân có ý định tiêu cục như tự sát, tuyệt thực....Linh Hồn Bạo Phá Khí sẽ nổ sớm hơn.”

Quân Thường Tiểu tay chân rã rời, bất lực nói “Đao ở đâu, đưa ta thanh đao nhanh lên, ta muốn tự sát.”

“Đỉnh! ”

“Đáp ứng nguyện vọng của chủ nhân. Mời chủ nhân nhận thanh Nan Thu Đao”

“Hư!”

Trong không gian hiện ra một thanh bảo đao.

Quân Thường Tiểu muốn phun máu xiu tại chỗ. Nguyện vọng muốn về nhà của mình thì không được đáp ứng, nhưng nguyện vọng muốn đao để tự sát lại được sáng khoái đáp ứng ngay. Cái hệ thống này thật sự muốn chơi trên đầu mình mà.

Quân Thường Tiểu cảm giác như mình bị lọt hố đa cấp.

Nhưng hắn đã đến Tinh Vãn đại lục, lại mở ra hệ thống, hắn không còn con đường nào khác để đi, chỉ có thể theo số trời đã định. Hắn quyết định ngồi xem xét tỉ mỉ số liệu trên màn hình.

Tên môn phái, tên chương môn, thành viên môn phái những thứ này đều là những thứ thông dụng dễ hiểu.

Cái mà hắn không hiểu là, trên màn hình hiện “Môn phái kiến thiết: Cấp 1. Môn phái điểm cống hiến 0/100 là cái quỷ gì?”

Hệ thống truyền đến thanh âm “Môn phái kiến thiết bao gồm rất nhiều thứ. Cấp bậc càng cao, liền có thể mở ra càng nhiều công năng khác nhau.”

“Ví dụ xem?”

“Chủ nhân thử dùng ý chỉ chạm đến môn phái kiến thiết để xem thông tin chi tiết hơn.”

Môn phái kiến thiết cấp 1: Tạm thời chưa có công năng.

Môn phái kiến thiết cấp 2: Mở ra Luyện được các.

Môn phái kiến thiết cấp 3: Mở ra Chế tạo các.

Môn phái kiến thiết cấp 4: Mở ra Phù chú các.

Môn phái kiến thiết cấp 5: Mở ra Linh thú các.

Đằng sau còn có một hàng chữ nhỏ hiện ra. Nội dung nói khi môn phái kiến thiết lên tới cấp 5 mới có thể xem các công năng tiếp theo.

Quân Thường Tiểu im lặng.

“Làm cách nào để tăng cấp “Môn phái kiến thiết”? ”

“Chủ nhân muốn tăng cấp “Môn phái kiến thiết” thì ngài phải tuyển nhận thêm nhiều thành viên.”

“Hóa ra là vậy...”

Quân Thường Tiểu nói “Điểm cống hiến môn phái nghĩa là gì?”

Hệ thống giải thích “Điểm cống hiến môn phái có thể dùng để đổi lấy đồ vật trong Thương thành bảo vật của môn phái, đây chính là khu mua sắm của môn phái.”

“Khu mua sắm của môn phái?”

Hai mắt của Quân Thường Tiểu trong nháy mắt lóe sáng.

Theo nhận thức của hắn, rất nhiều nhân vật chính có thu hoạch rất lớn ở khu mua sắm, thậm chí hệ thống có thể đưa cho người chơi mới một cái “quà khởi đầu”, trực tiếp tặng một bộ trang bị mạnh mẽ.

“Chủ nhân cần kiếm được ít nhất một điểm cống hiến, mới có thể mở khóa khu mua sắm của môn phái.”

“Làm cách nào kiếm được điểm cống hiến?”

“Để kiếm điểm cống hiến, chủ nhân phải tuyển thật nhiều thành viên.”

Nghe đến đây, Quân Thường Tiểu đã hiểu rõ. Tính đi tính lại, cái gọi là “Hệ thống môn phái mạnh nhất”, bất kể là môn phái kiến thiết hay điểm cống hiến, đều phải dựa trên việc cơ bản nhất là: tuyển thành viên mới.

“Tốt! ”

Quân Thường Tiểu bắt đầu sục sôi ý chí chiến đấu nói “Từ ngày mai trở đi, Thiết Cốt phái của ta bắt đầu tuyển thành viên mới.”

Nhưng hiện thực rất tàn khốc.

Kể từ khi hắn dán thông báo tuyển đề từ ở cổng ra vào môn phái, cả một tháng trời không có ai đến hỏi thăm.

Lại chờ nửa tháng sau.

Ngay trong lúc Quân Thường Tiểu nản lòng thoái chí, Lục Thiên Thiên đến.

Nàng ngừng tại cửa ra vào nhìn chỗ dán thông báo tuyển đề từ, hơi do dự đi tới nói: “Ta muốn gia nhập Thiết Cốt phái được không.”

Quân Thường Tiểu đang ngồi xỏm ăn mì ở cầu thang trước đại điện, trong nháy mắt tròn xoe hai mắt ngạc nhiên.

Mười ngày chờ đợi đau khổ, đúng vào lúc hắn cảm thấy tuyệt vọng nhất, thì một mỹ nữ xuất hiện. Quân Thường Tiểu trong khoảnh khắc này cảm thấy không còn nghi ngờ gì nữa đây đúng là một điều vô cùng hạnh phúc.

Lục Thiên Thiên nhìn hắn, thân nhiên nói: “Ngươi là người quét dọn hả? ”

“Xoạt!”

Quân Thường Tiểu vội vàng ném bát đũa, nhiệt tình làm thủ tục gia nhập môn phái cho Lục Thiên Thiên.

Khi hắn xuất ra con dấu tượng trưng cho thân phận chương môn, Lục Thiên Thiên lấy giọng điệu nghi vấn hỏi: “Ngươi là chương môn?”

“Đúng vậy.”

Quân Thường Tiểu uốn ngực chân thành nói: “Bồn tọa là chương môn Thiết Cốt phái. ”

“Trời đất!”

“Mỹ nữ, khoan đã! Đừng đi! Đừng lại mà!”

Hắn bỏ ra tất cả vốn liếng, mặt dày như da trâu dây dưa, cuối cùng cũng giữ được Lục Thiên Thiên ở lại. Môn phái rốt cục không còn tình cảnh một người cô đơn nữa rồi.

“Đỉnh!”

“Thành viên môn phái: 2/100!”

“Đỉnh!”

“Điểm cống hiến đạt yêu cầu. Khu mua sắm của môn phái được mở ra.”

Một hồi thanh âm nhắc nhở vang lên, Quân Thường Tiểu lập tức mở ra giao diện của hệ thống. Chỉ thấy bên dưới hiện ra thêm mấy chữ “Khu mua sắm của môn phái.”

Thật sự có khu mua sắm.

Cảnh tượng trước mắt biến đổi, trên màn hình liệt kê rất nhiều vật phẩm.

“Thuốc Cứu chuyển Tủy Tỳ Đan!”

“Công pháp Long Tượng Bàn Nhược chương”

“Thần pháp Kinh Hồng Du Long”

“Công pháp Ngũ Hành Âm Dương quyết”

“Trang bị Thiên Niên Hàn Băng Giáp”

“Công pháp Thánh Viêm Thử”

Nhìn trên giao diện khu mua sắm liệt kê ra rất nhiều công pháp, đan dược, trang bị, trái tim Quân Thường Tiểu đập càng ngày càng nhanh.

Hắn chỉ cần nhìn tên thôi cũng biết những vật này tuyệt đối là vật phẩm trân quý rồi!

Một giây sau, Quân Thường Tiểu lập tức đơ hết cảm xúc, bởi vì ngay lúc hắn nhìn thấy giá của mỗi vật phẩm kia, thấp nhất cũng là 1 vạn điểm cống hiến.

“Không phải chứ?”

Khóe miệng Quân Thường Tiểu kịch liệt run rẩy “Sao mà mắc dữ vậy trời?”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Quà khởi đầu

Trong tay hắn chỉ có một điểm cống hiến, những vật phẩm trong khu mua sắm ít nhất là 1 vạn điểm cống hiến, Quân Thường Tiểu thực sự có cảm giác khóc không ra nước mắt.

“Chủ nhân!”

Hệ thống nhắc nhở: “Ngài đang xem đây là khu mua sắm cao cấp!”

“Hửm?”

Quân Thường Tiểu nhìn lại mới phát hiện, bên trái màn hình có vài nút lựa chọn, gồm khu mua sắm cho người mới tham gia, khu mua sắm sơ cấp, khu mua sắm trung cấp và khu mua sắm cao cấp.

“Khó trách lại mắc như vậy, hóa ra đây là khu mua sắm cao cấp!”

Hắn vội vàng lựa chọn khu mua sắm dành cho người mới. Trên màn hình hiện ra danh sách vật phẩm chỉ có một loại vật phẩm duy nhất, có tên là “Quà khởi đầu”.

Trong lòng Quân Thường Tiểu vui mừng nói: “Chính là nó!”

Hắn không tin còn có vật phẩm nào tốt hơn cái này ở thời điểm hiện tại.

“Đỉnh!”

“Chủ nhân vừa sử dụng 1 điểm cống hiến mua "Quà khởi đầu". Vật phẩm đã được chuyển đến nhãn không gian.”

“Đỉnh!”

“Điểm cống hiến môn phái: 0/100”

Quân Thường Tiểu không quan tâm về việc điểm cống hiến tụt xuống 0, vội vàng đi vào nhãn không gian, nhìn thấy một hộp quà màu đỏ bên cạnh cục gạch “bom hẹn giờ”.

“Xoát!”

Hắn phấn khích mở ra.

“Đỉnh!”

“Chủ nhân mở hộp "Quà khởi đầu", thu hoạch được một "Bùa bỏ chạy””

“Đỉnh!”

“Chủ nhân mở hộp "Quà khởi đầu", thu hoạch được một "Bùa đỡ đòn””

“Đỉnh!”

“Chủ nhân mở hộp "Quà khởi đầu", thu hoạch được một "Bùa tăng tốc"”

“Đỉnh!”

“Chủ nhân mở hộp "Quà khởi đầu", thu hoạch được một "Bùa giải ần"”

Hệ thống đưa ra thông báo nhắc nhở liên tiếp, trong nháy mắt không gian xuất hiện 4 cái bùa chú. Quân Thường Tiểu lập tức co giật khòe miệng.

Bùa bỏ chạy?

Nghe thôi cũng biết là dùng để bỏ chạy giữ mạng.

Bùa đỡ đòn?

Nghe thôi cũng biết là biến bản thân thành khối gỗ cho người khác luyện tay chân.

Bùa tăng tốc?

Nghe xong cũng biết là dùng để đi đường.

Hắn xuyên không đến thế giới khác, nếu như bản thân trở thành cao thủ chỉ biết cong đuôi bỏ chạy, hoặc bị đánh thì sống còn có ý nghĩa gì?

“Đỉnh!”

“Chủ nhân mở hộp "Quà khởi đầu", thu hoạch được một "Bùa kinh nghiệm"”

Quân Thường Tiểu nói: “Bùa kinh nghiệm? Đây là cái gì?”

Hệ thống giải thích: “Bùa kinh nghiệm có thể dùng để tăng lên nhanh chóng tu vi của chủ nhân.”

“Thật vậy hả?”

Quân Thường Tiểu vui mừng khôn xiết.

Xem ra trong đồng vật phẩm của "Quà khởi đầu" thì có vẻ đây là vật phẩm có giá trị nhất.

“Ta dùng nó như thế nào đây?”

“Chủ nhân bóp nát là được!”

“Bà!”

Quân Thường Tiểu không một chút suy nghĩ, trực tiếp bóp nát Bùa kinh nghiệm.

Trong khoảnh khắc ấy, bên trong thân thể Quân Thường Tiểu hiện ra khí thể mờ mờ, theo kỳ kinh bát mạch tiến lên.

“Đỉnh!”

“Chủ nhân thành công đột phá đến Khai mạch ba đoạn”

“Đỉnh!”

“Chủ nhân thành công đột phá đến Khai mạch bốn đoạn”

“Đỉnh!”

“Chủ nhân thành công đột phá đến Khai mạch năm đoạn”

Sau khi Bùa kinh nghiệm bị bóp nát, cảnh giới của Quân Thường Tiểu tăng lên một mạch từ Khai mạch hai đoạn lên đến Khai mạch năm đoạn!

Trên Tinh Vãn đại lục, thân thể của võ giả có mười hai đoạn kinh mạch. Mà người có thể khai thông một mạch được gọi là Khai mạch một đoạn, theo nguyên lý chung thì khai thông tất cả kinh mạch sẽ được gọi là Khai mạch mười hai đoạn

Đương nhiên. Khai mạch vẫn chỉ là cảnh giới nhập môn trên Tinh Vãn đại lục.

Phía trên cảnh giới Khai mạch, còn có các cảnh giới: Vô Đò, Vô Sur, Vô Tông, Vô Vương, Vô Hoàng, Vô Thánh, Vô Đế.

Người có cảnh giới càng cao thì thực lực càng mạnh.

Nghe nói cường giả đạt cảnh giới từ Vô Vương trở lên đều có năng lực tự do bay lượn, khoảng cách ngàn mét cũng có thể giết người.

“Thật là thoải mái quá!”

Trên mặt Quân Thường Tiểu xuất hiện biểu cảm vui sướng khi cảm thụ một nguồn năng lượng mạnh mẽ cuộn cuộn hội tụ bên trong cơ thể mình.

Nếu như các võ giả đang sống trên mảnh đại lục phải vất vả cả ngày lẫn đêm tu luyện công pháp biết hắn chỉ cần bóp nát một trang giấy lập tức tăng lên ba cấp, khẳng định sẽ tức giận đến hộc máu.

Quân Thường Tiểu lấy ra một bùa giấy màu vàng ra, bên trên có khắc hai chữ “giải ần” nói với hệ thống “Cái đồ chơi này có tác dụng gì đây?”

Hệ thống trả lời: “Bùa giải ấn dùng để mở phong ấn của Nan Thu Đạo”

“Cây đao kia có phong ấn?”

“Vâng, Nan Thu Đạo có phong ấn áp chế, chủ nhân phải dùng Bùa giải ấn để hóa giải phong ấn thì mới có thể sử dụng kỹ năng của nó.”

Quân Thường Tiểu lập tức nhăn mặt.

Vũ khí cần phải mở phong ấn mới có thể sử dụng. Đây quả thực là rắc rối mà.

“Ài.”

Quân Thường Tiểu mỗi lần nhớ tới cái hệ thống thích lừa thầy dối bạn này, chỉ có thể ngửa mặt lên trời thở dài.

“Đừng thở dài nữa.”

Lục Thiên Thiên thần nhiên nói: “Chúng ta phải nhanh chóng trở về nhà, nếu không thành Thanh Dương đóng cửa thì tối nay chúng ta phải ngủ nơi đầu đường xó chợ đấy.”

Quân Thường Tiểu muốn phát triển môn phái, nhất định phải tuyển thêm thành viên mới. Dựa theo trí nhớ của chủ nhân đời trước, Quân Thường Tiểu biết một tin tức, nửa tháng sau ở thành Thanh Dương sẽ diễn ra sự kiện "Bách tông chiêu mộ" đến lúc đó nhất định sẽ có rất nhiều thiếu niên thiếu nữ tham gia. Đây chính là một cơ hội quá tốt để tuyển thành viên.

Sau đó, Quân Thường Tiểu dẫn theo Lục Thiên Thiên đi tham gia sự kiện mới xuất hiện một màn “dạy dỗ” võ giả khăn xanh như vừa rồi.

“Thiên Thiên.”

Quân Thường Tiểu hết sức vui vẻ, mặt tươi cười nói: “Bồn tọa hơi mệt rồi, hay là ta nghỉ ngơi một lát?”

“Không được!”

Lục Thiên Thiên lạnh lùng trả lời.

Quân Thường Tiểu im lặng, chỉ có thể tiếp tục lên đường.

“Bạch! Bạch!”

Đột nhiên, đằng sau có tiếng bước chân gấp gáp, hần quay đầu nhìn lại chỉ thấy mấy tên võ giả mặc trang phục giống hệt nhau đuổi theo căn đường Quân Thường Tiểu.

“Lý sư huynh!”

Võ giả khăn xanh sờ khuôn mặt vẫn còn sưng của mình, giận dữ nói: “Hắn chính là người đánh ta!”

“Hử!”

Võ giả được gọi là “Lý sư huynh” quét mắt nhìn Quân Thường Tiểu từ đầu cho đến chân rồi lạnh lùng nói “Các hạ có lá gan không nhỏ nha, dám ra tay đánh người của Linh Tuyền Tông.”

“Linh Tuyền Tông?”

Quân Thường Tiểu cảm thấy tên môn phái này có chút quen tai.

Lục Thiên Thiên thần nhiên nói “Chưong môn, Linh Tuyền Tông là một môn phái cửu lưu thuộc thôn Linh Tuyền.”

“Thì ra là thế!” Quân Thường Tiểu nhớ ra.

Nghe được Lục Thiên Thiên gọi Quân Thường Tiểu là chưong môn, tên võ giả Lý sư huynh khó có thể tin vào tai mình lập tức hỏi “Người là chưong môn?”

Quân Thường Tiểu cảm thấy bị tổn thương rất nặng.

Ta trông anh dũng hiên ngang như thế này, có chỗ nào không giống chưong môn hả?

“Lý sư huynh!”

Võ giả khăn xanh che lấy mặt đang sưng vì nói “Hắn là chưong môn Thiết Cốt phái.”

“Thiết Cốt phái?”

“Ha ha ha, không phải là cái môn phái có chưong môn đi kỹ viện bị quan phủ bắt được, sau đó vượt ngục thất bại bị chém đầu hay sao?”

Trên mặt đệ tử Linh Tuyền Tông tràn đầy vẻ trào phúng khinh thường.

Tuy cùng là môn phái cửu lưu, nhưng Linh Tuyền Tông của bọn hắn, bất kể là xét về danh tiếng, nội tình hay là đệ tử, đều có thể nghiền ép Thiết Cốt phái.

“Ài!”

Quân Thường Tiểu thở dài trong lòng.

Biết được Vương chưong môn vì đi chơi gái mà cuối cùng hậu quả là đầu lia khỏi cổ, hắn cũng im lặng thật lâu.

Nam nhân mà. Ra ngoài buông lỏng một chút là chuyện rất bình thường. Bất quá bị quan phủ bắt thì cũng thôi đi, vì cái gì không ngoan ngoãn sám hối để ra tù mà lại mạo hiểm vượt tù làm gì?

Quân Thường Tiểu nghĩ không ra, bởi vì hắn còn chưa thấm nhuần lý tưởng của môn phái “Sống cho thẳng lưng, làm cho thẳng việc.”

Quân Thường Tiểu nói: “Các vị! Căn đường bốn tọa, chính là làm nhục Thiết Cốt phái của ta.”

“Phụt!”

Lý sư huynh nhổ một bãi nước bọt, nói “Một cái môn phái rác rưởi, mà dám tự xưng bốn tọa, tưởng mình là thành nhân vật lớn?”

“Một tên còn chưa mọc đủ lông, lấy tư cách gì đòi làm chương môn?”

“Tên đệ tử mới gia nhập kia bị loại rác rưởi này đánh một trận, đúng là làm mất mặt Linh Tuyền Tông”

Đệ tử Linh Tuyền Tông hoàn toàn không đem Quân Thường Tiểu đặt vào trong mắt, dùng hết khả năng ngôn ngữ để trào phúng và nhục nhã hắn.

“Đây quả thực là điển hình tiêu biểu của bọn tiểu nhân vật không có não. Nếu không đánh chúng một trận nên ra trò, làm sao ta xứng đáng với thân phận người xuyên không?”

Quân Thường Tiểu vén tay áo lên nói “Thiên Thiên, đứng sang một bên, bốn tọa muốn đánh người!”

Lục Thiên Thiên quay người lùi lại, nhưng ném ra một câu không mẫn không nhạt “Nếu người muốn chết, ta không cản. Nhưng nhớ đem vị trí chương môn truyền cho ta.”

Quân Thường Tiểu mém chút nữa ngã nhào ra mặt đất. Cái nữ nhân lạnh lùng này, còn có dã tâm nhòm ngó vị trí chương môn.

Nếu như hắn không bị điều kiện của hệ thống chết tiết kìa ràng buộc, Quân Thường Tiểu rất sẵn lòng hai tay hai chân nhường vị trí chương môn cho Lục Thiên Thiên, sau đó hắn sẽ sống một cuộc đời nhân nhả, trở thành một nam nhân có vẻ đẹp người gập người mở hoa gập hoa nở.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Nhiệm vụ phụ

“Được rồi!”

Quân Thường Tiểu nói:

“Nếu như ta chết, chức chương môn cho người được chưa.”

Khi nói chuyện, cổ tay phải của hắn dần dần hiện ra ba đạo vòng sáng lộng lẫy.

Trên Tinh Vãn đại lục, mỗi khi võ giả khai thông được một mạch thì lúc vận dụng linh lực trên cổ tay sẽ ngưng tụ ra một vòng sáng.

“Há há!”

“Hắn chỉ mở được ba mạch thôi, vị chương môn Thiết Cốt phái này đúng là đồ rác rưởi mà.”

“Bọn ta đã Khai Mạch bốn đoạn rồi, không biết người lấy dũng khí từ đâu mà dám đối mặt với bọn ta.”

Đệ tử Linh Tuyền Tông cười nộ lên giễu cợt Quân Thường Tiểu.

Dưới cái nhìn của bọn hắn, một chương môn danh môn chính phái, cho dù có là môn phái cừu lưu, ít nhất cũng phải là cấp độ Vũ Đê.

Khai Mạch ba đoạn làm chương môn?

Quả thực đây là chuyện cười lớn nhất từng nghe.

Quân Thường Tiểu hí mắt nói “Khai Mạch ba đoạn, đã đủ để ta làm thịt các người!”

“Thật vậy sao?”

Ba tên đệ tử cùng bạo phát linh khí, trên cổ tay hiện ra bốn cái vòng sáng.

Chắc chắn.

Hóa ra đều là Khai Mạch bốn đoạn. Khó trách dám vênh vênh vào vào tìm bốn tọa gây phiền phức.

“Tiểu tử.”

Lý sư huynh nhếch miệng cười nói “Nếu như người quý xuống cầu xin được tha thứ, Linh Tuyền Tông bọn ta còn có thể cho chương môn như người mặt mũi, coi như chưa từng xảy ra việc gì.”

“Đỉnh!”

“Nhiệm vụ phụ khởi động!”

Nghe được âm thanh nhắc nhở từ hệ thống, Quân Thường Tiểu ngạc nhiên.

Hắn kéo ra màn hình hiển thị thông tin môn phái, thứ mà chỉ mình hắn mới nhìn được, phát hiện ra bên dưới chỗ hiển thị Nhiệm vụ chính, bỗng dưng có thêm một cái Nhiệm vụ phụ. Nội dung nhiệm vụ là “Giải quyết bốn tên đệ tử Linh Tuyền Tông dám khiêu khích.”

Mẹ nó! Còn có nhiệm vụ phụ?

Hệ thống nói “Nhiệm vụ phụ cần điều kiện đặc biệt mới có thể khởi động. Nếu chủ nhân có thể hoàn thành, sẽ được một số lượng điểm công hiến nhất định.”

Hai mắt Quân Thường Tiểu trở nên sáng ngời.

Muốn phát triển môn phái, nhất định mình phải cường đại hơn.

Muốn cường đại, nhất định phải dựa vào những vật phẩm được bán trong Khu mua sắm của môn phái.

Đã có nhiệm vụ, lại được thưởng điểm công hiến, khẳng định là phải làm.

Quân Thường Tiểu lạnh lùng nói “Quý xuống? Ngươi đang sợ hay là mất trí vậy?”

“Xoát!”

Hắn vừa dứt lời, tay phải lập tức nắm lại thành quyền, đột nhiên đánh tới.

Một chiêu này vừa nhanh, lại vừa hung ác.

Lục Thiên Thiên rất hứng thú thầm nghĩ “Vị chưởng môn của ta, xem ra cũng không tệ lắm.”

“Ngươi muốn chết!”

Lý sư huynh lạnh giọng quát, nâng quyền lên nghênh đón.

“Oanh!”

Hai quyền va chạm nhau, tạo ra những dao động yếu ớt trong không khí, dao động này sinh ra do việc linh khí va chạm nhau.

Trong trí nhớ của Quân Thường Tiểu, võ giả cảnh giới cao nếu dùng linh khí để đối kháng, có thể chấn vỡ cả không gian.

“Đằng đằng đằng!”

Lý sư huynh lùi mạnh về sau mấy bước mới có thể trụ vững, nắm tay phải của hắn cũng sưng vù lên.

“Đáng chết!”

Hắn vừa giận lại vừa khó hiểu nói “Sao một tên Khai mạch ba đoạn lại có lực lượng mạnh như vậy?”

“Xoát!”

Quân Thường Tiểu cất bước đi tới “Bời vì ta là chưởng môn!”

“Oanh!”

“Đằng đằng đằng!”

Lý sư huynh một lần nữa lại bị đánh lùi lại ngã phịch xuống đất, sắc mặt trở nên dữ tợn, chỗ ngực bị công kích truyền đến từng cơn đau đớn.

“Đinh!”

“Giải quyết đệ tử Linh Tuyền Tông dám khiêu khích: 1/4!”

Quân Thường Tiểu nhìn thấy số liệu của nhiệm vụ phụ biến đổi khiến hắn ngạc nhiên “Thế này tính là giải quyết một tên?”

“Đáng chết!”

Lý sư huynh tuy bị một quyền oanh thẳng vào ngực, mất khả năng chiến đấu, nhưng cố gắng nhịn đau gào thét “Lên! Lên hết đi! Tất cả xông lên! Đánh chết hắn!”

“Xoát!”

“Xoát!”

“Xoát!”

Ba tên đệ tử Linh Tuyền Tông nhất thời đồng loạt ra tay.

Quân Thường Tiểu thần nhiên nói “Các vị lấy nhiều đánh ít, có còn biết xấu hổ hay không!”

“Hừ!”

“Một tên rác rưởi mà đòi làm chưởng môn mới là điều sỉ nhục lớn nhất!”

Ba tên đệ tử Linh Tuyền Tông quyết tâm lấy nhiều đánh ít, không vì câu nói của Quân Thường Tiểu mà dừng lại.

“Được rồi!”

“Các ngươi đã vô lễ si như vậy, thì hôm nay cũng đừng trách bốn tọa ra tay vô tình.”

Trong khi đang nói, quanh thân Quân Thường Tiểu hiện lên một lớp khí mỏng, số lượng vòng sáng trên cổ tay biến thành năm cái.

“Khai Mạch năm đoạn!”

“Điều này làm sao có thể?”

Ba tên đệ tử Linh Tuyền Tông tròn mắt nhìn thấy trên cổ tay của Quân Thường Tiểu hiện ra năm đạo vòng sáng, đôi mắt đẹp của Lục Thiên Thiên cũng hiện ra vẻ ngạc nhiên.

Trước nay nàng vẫn cho rằng cảnh giới của chương môn Thiết Cốt phái khẳng định không vượt quá Khai mạch hai đoạn, hôm nay tiến lên ba đoạn đã làm cho nàng cảm thấy bất ngờ. Bây giờ hẳn đạt tới tận năm đoạn, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Quân Thường Tiểu đáng lẽ chỉ có Khai Mạch hai đoạn. Nhưng dựa vào "Bùa kinh nghiệm" Quân Thường Tiểu tiến một mạch đến năm đoạn dễ như trở bàn tay.

Thực lực của hắn trong Tinh Vãn đại lục không tính là gì, bất quá đối phó với Khai Mạch bốn đoạn thì dư sức nhét kẻ răng.

“Xoát!”

Quân Thường Tiểu cất bước đi tới.

Linh lực rót vào nắm tay phải đột nhiên vùng mạnh đánh bay một tên đệ tử Linh Tuyền Tông còn đang ngẩn ngơ.

“Đình!”

“Giải quyết đệ tử Linh Tuyền Tông dám khiêu khích: 2/4!”

“Một đám rác rưởi mà dám đứng trước mặt bốn tọa lão toét, bọn ngươi không biết chữ chết viết thế nào sao!”

Quân Thường Tiểu một lần nữa vùng nắm đám, đem một tên đệ tử Linh Tuyền Tông khác đánh bay.

“Đình!”

“Giải quyết đệ tử Linh Tuyền Tông dám khiêu khích: 3/4!”

Quân Thường Tiểu dựa vào thực lực khai thông năm mạch, quả thật dễ dàng hành hạ bốn tên đệ tử Linh Tuyền Tông mới chỉ Khai mạch bốn đoạn.

Tên đệ tử Linh Tuyền Tông còn lại nhìn thấy đồng đội của mình liên tiếp bị đánh bay, trong đầu hắn bắt đầu cảm thấy sợ hãi, vội vàng lùi lại.

“Ngươi trốn không thoát đâu!”

Quân Thường Tiểu nhanh chân tiến đến, nâng quyền lên đánh đối phương.

“Bành!”

Tên đệ tử cuối cùng của Linh Tuyền Tông bị đánh bay ra ngoài, sau đó ngã gục trên mặt đất.

“Đình!”

“Giải quyết đệ tử Linh Tuyền Tông dám khiêu khích: 4/4!”

“Đình!”

“Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ, thu hoạch được 4 điểm cống hiến.”

“Đình!”

“Điểm cống hiến môn phái: 4/100!”

Quân Thường Tiểu nhìn trên màn hình thông tin môn phái, điểm cống hiến biến từ số không tăng lên số bốn, trong nháy mắt hắn cười không thể nào tươi hơn được nữa.

Phần thưởng tuy có hơi ít, nhưng dù sao có vẫn tốt hơn là không có nha.

“Ba.”

Quân Thường Tiểu vỗ vỗ tay: “Còn không mau rút đi!”

“Núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài. Chúng ta sau này còn gặp lại!”

Lý sư huynh gian nan đứng dậy, buông lại một câu trước khi mang theo ba tên đệ tử còn lại chật vật chạy trốn.

“Bốn vị sư huynh, đừng bỏ ta lại một mình.” Vô già khăn xanh sợ hãi đuổi theo.

Hắn trăm lần ngàn lần không nghĩ tới, chính mình mời sư huynh ra mặt trả thù, kết quả lại bị Quân Thường Tiểu một mẻ hốt gọn.

Trận xung đột chân chính kết thúc với việc Quân Thường Tiểu lộ ra thực lực chân chính, hoàn thành nhiệm vụ phụ, thu được 4 điểm cống hiến, cũng coi như tiền trên trời rơi xuống.

Lục Thiên Thiên nói “Ngươi nên giết hết bọn họ để phòng ngừa hậu quả!”

Quân Thường Tiểu bình tĩnh nói “Không cần phải tàn nhẫn như thế chứ?”

Hắn là một người đến từ Địa Cầu, trải qua giáo dục nhận thức rất cao, thật sự không thể trở thành một người mà cứ động một chút là đòi chém đòi giết người.

Lục Thiên Thiên thân nhiên nói “Ồ Tinh Vãn đại lục này chỉ có mạnh được yếu thua, nhân từ với địch nhân là tàn nhẫn với chính mình. Nếu như điều này mà ngươi cũng không hiểu, đến cả tư cách làm chương môn người cũng không có.”

Quân Thường Tiểu trầm mặc. Đúng vậy, mình vốn là người Địa Cầu, không phải là người Tinh Vãn đại lục.

Nơi này lấy nắm đấm nói chuyện, mạnh được yếu thua. Nhân từ với địch nhân cũng là tàn nhẫn với chính mình.

“Đỉnh!”

Quân Thường Tiểu đang mãi mê suy nghĩ thì bên tai vang lên âm thanh “Nhiệm vụ phụ khởi động!”

Lại một cái nhiệm vụ phụ?

Quân Thường Tiểu vội vàng mở ra màn hình môn phái, thấy hiện lên nhiệm vụ phụ mới “Lấy đạo lý để giáo dục Lục Thiên Thiên, bảo trì tôn nghiêm của chương môn.”

“Đây là nhiệm vụ kiểu quái gì đây vậy?”

Quân Thường Tiểu có chút khó hiểu.

Nhưng hắn rất nhanh hiểu rõ vấn đề, thầm nghĩ “Lục Thiên Thiên chỉ là một đệ tử. Hắn dễ dàng dạy dỗ như thế thì còn gì gọi là tôn nghiêm chương môn nữa?”

Cầu KP và Donate a!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Người bị thương nặng

Thiết Cốt Phái tuy là cửu lưu môn phái, nhưng thực tế chỉ có hai người. Mặc dù vậy, Quân Thường Tiểu vẫn là chương môn đứng đầu một phái lại để một đệ tử đứng trước mặt dạy dỗ thì còn ra cái thể thống gì nữa?

Không được, không thể để như thế được.

Hắn phải giữ gìn tôn nghiêm của mình, phải cho nữ nhân này hiểu rõ, mình là một chương môn cứng rắn, là người lãnh đạo trực tiếp của nàng.

“Khụ! Khụ!”

Quân Thường Tiểu hắng giọng, vòng hai tay ra phía sau, nghiêm nghị nói

“Thiên Thiên, điều ngươi vừa nói không sai, đúng là đối với địch nhân không thể nhân từ. ”

“Nhưng ngươi phải nhớ cho kĩ một chuyện. ”

“Chúng ta luyện võ là người tu đạo, cũng như tu tâm ”

“Nếu như chúng ta ý thể hiếp người, lấy mạnh hiếp yếu, thì khác gì bọn du côn ác bá?”

“Huống hồ, chỉ là mấy tên đệ tử tôm tép, đối với bản tọa có thể tạo thành uy hiếp gì? Nếu như ta đem chúng giết sạch, khẳng định sẽ làm tổn hại đến uy vọng của tông môn.”

“Đỉnh!”

“Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ phụ, được thưởng một điểm cống hiến môn phái!”

“Đỉnh!”

“Điểm cống hiến môn phái: 5/100!”

Cái này cũng tính là hoàn thành?

Quân Thường Tiểu cảm thấy khá bất ngờ. Hắn vốn dĩ tưởng phải nói cho đến khi Lục Thiên Thiên tâm phục khẩu phục mới được tính là thành công cơ đấy.

Thực ra cái nhiệm vụ này không có yêu cầu quá nghiêm khắc, chỉ là muốn Quân Thường Tiểu tỏ thái độ, giữ lại tôn nghiêm của chương môn là coi như hoàn thành. Còn việc Lục Thiên Thiên nghe có lọt tai hay không thì là việc của nàng.

“Ta hiểu rồi.”

Lục Thiên Thiên nói

“Giết những tên rác rưởi này làm nhục uy vọng của chương môn, để đệ tử đi làm thay vậy.”

“Roẹt!” Nàng rút trường kiếm ra khỏi vỏ, lập tức sát khí khuếch tán ra.

Quân Thường Tiểu đầu đầu nói “Thiên Thiên, ngươi không hiểu ý bản tọa, ý bản tọa là..”

“Này này, người đừng đi a!”

“Lục Thiên Thiên, người là một nữ nhân, mà nữ nhân thì nên có phong thái của nữ nhân, không thể chỉ lúc nào cũng chém chém giết giết!”

Lục Thiên Thiên dừng bước chân quay đầu hỏi “Người nào quy định nữ nhân không thể chém chém giết giết vậy?”

Lục Thiên Thiên rất đẹp, nhìn từ góc độ của Quân Thường Tiểu thì nàng đẹp không có bất kỳ tí vết nào.

Nhưng ánh mắt lấp lóe lạnh lẽo cùng sát khí của nàng, trong lòng Quân Thường Tiểu lăm bầm “Nữ nhân này tuyệt đối có cố sự!”

Lục Thiên Thiên gia nhập Thiết Cốt Phái, lại lịch thân phận của nàng như thế nào Quân Thường Tiểu hoàn toàn không biết một chút gì cả.

Hắn từng nghĩ tới sau này có cơ hội sẽ hỏi thăm tâm sự. Nhưng sau một thời gian gần tiếp xúc với nàng, hắn phát hiện đối phương cả ngày lạnh như băng, cho nên từ bỏ ý định trên.

Nữ nhân tính cách lạnh lùng thế này, ít trêu chọc sẽ tốt hơn.

“Thiên Thiên!”

Quân Thường Tiểu cười nói: “Người thu kiếm lại trước đi rồi nói.”

“Roẹt!”

Lục Thiên Thiên thu kiếm, thân nhiên nói “Người là chương môn, ta sẽ nghe lệnh người. Nhưng người phải nhớ kỹ tuyệt đối không được xem thường nữ nhân.”

Xem thường?

Quân Thường Tiểu im lặng.

Ta không để người hờ chút là chém chém giết giết, đây là đang lo lắng người có thể gặp nguy hiểm a.

Quân Thường Tiểu cảm thấy mình làm chương môn không có chút uy nghiêm nào, vì ở trong mắt nữ đệ tử duy nhất này không có một chút nào gọi là tôn kính hay kính sợ cả.

Mình nên làm thế nào mới có thể khiến cho nàng tôn kính mình đây?

Hiện tại, Quân Thường Tiểu không nghĩ ra được biện pháp gì tốt, cho nên quyết định không nghĩ nữa. Hắn kéo ra giao diện môn phái, nhìn thấy 5 điểm cống hiến, thầm nghĩ “Không biết số điểm này liệu có mua được gì ở khu mua sắm không nhỉ?”

Hắn chuyển sang khu mua sắm dành cho người mới, trên màn hình hiện ra muôn vàn đồ vật.

Bùa cầu lửa - Cần 10 điểm cống hiến.

Bùa gây băng - Cần 10 điểm cống hiến.

Sơ phẩm Hàn Phong kiếm - Cần 10 điểm cống hiến

Công pháp Cửu Trọng Băng Quyền - Cần 10 điểm cống hiến.

...

Quân Thường Tiểu chỉ có 5 điểm cống hiến, trong khi từng cái vật phẩm mỗi cái cũng cần ít nhất 10 điểm cống hiến mới có thể hoán đổi. Nhất thời trong lòng cảm thấy nản lòng thoái chí.

Không có cái gì đổi được sao?

Không có cái gì dùng một điểm cống hiến đổi sao?

Có!

Quân Thường Tiểu tiếp tục xem, cuối cùng hắn phát hiện được một loại vật phẩm chỉ cần một điểm cống hiến, tên là sơ phẩm Liệu Thương Đan.

Bản thân mình không bị thương, mua cái này làm được tích sự gì.

“Phi phi phi!”

“Coi như là cho miễn phí, ta cũng không thèm lấy.”

Vật phẩm bên trong khu mua sắm cấp thấp, ngoại trừ sơ phẩm Liệu Thương Đan ra, những vật còn lại đều cần dùng mười điểm cống hiến để đổi. Điều này khiến Quân Thường Tiểu bất đắc dĩ phải ngậm ngùi bỏ qua.

Ài!.

Hắn chỉ còn cách đi thành Thanh Dương, tuyển thêm đệ tử, mới có thể tăng được điểm cống hiến.

“Dát”

Lục Thiên Thiên đang đi phía trước bỗng dừng bước, tay ngọc nhẹ nhàng khoác lên chuôi kiếm, hơi nhú mày nói

“Phía trước có người!”

“Có người?!”

Quân Thường Tiểu vội vàng nhìn lại, phát hiện trên đường đi ngoại trừ cây cối hai bên và núi đá ra, không có một bóng người.

Hắn không cho rằng Lục Thiên Thiên nói đùa, lập tức hỏi

“Người trốn ở chỗ nào?”

Lục Thiên Thiên không nói chuyện, trước sau vẫn nhìn chăm chú vào bụi cỏ ven đường.

Theo ánh mắt nàng nhìn lại, Quân Thường Tiểu thấy bụi cây có rung động rất nhỏ, dường như có cái gì đó núp ở bên trong. Hắn cũng cảnh giác nói

“Có khi nào là hung thú?”

Bên trong Tinh Vãn đại lục không chỉ có con người sinh sống, còn có hung thú tồn tại. Chúng nó tuy không tu võ đạo, nhưng thực lực cực kì cường hãn.

Ví dụ như trên đường đi đến đây, Quân Thường Tiểu đã đi theo một vết chân hiếm thấy trên rừng, kết quả hắn bắt gặp một đầu hung thú có thực lực ngang với Vũ Đồ.

Cái cơ thể kia, cái sức mạnh kia.

Một đám của nó phá vỡ núi đá cùng cây đại thụ giống như trẻ con nghịch đồ chơi.

Sau khi chứng kiến sự hung hãn của hung thú đó, Quân Thường môn quả quyết lựa chọn đi đường vòng. Nếu nói theo một cách thô bỉ thì rừng núi phía trước toàn là cứt chó, chúng ta không nên đi.

Lục Thiên Thiên nói “Không phải hung thú! Là con người.”

Quân Thường Tiểu nhất thời thà lòng một chút. Chi cần không phải hung thú có thể một quyền đập nát núi, thì không có gì đáng lo lắng.

Quân Thường môn nghe ngang đi tới, khi hắn đẩy bụi cây ra chỉ thấy một tên võ giả nằm trên mặt đất, khắp người toàn là máu.

Không phải là người bình thường, mà là một người đang bị thương rất nặng.

Lục Thiên Thiên nhìn lướt qua nói

“Hắn bị thương rất nặng.”

Trong lúc nàng nói chuyện, tay ngọc cầm kiếm đã thả ra, ngẩng đầu nhìn sắc trời đã sắp tối rồi nói

“Trời sắp tối rồi, chúng ta nên nhanh chóng đi đường thôi.”

Quân Thường Tiểu bật thốt lên

“Chúng ta không cứu người hả?”

Lục Thiên Thiên dùng con mắt ngu ngốc nhìn hắn

“Người còn định cứu hắn?”

Quân Thường Tiểu trả lời

“Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tầng tháp.”

Lục Thiên Thiên thân nhiên nói

“Ai biết hắn có phải bị kẻ thù đuổi giết hay không, người cứu hắn có khi lại bị cho là đồng lõa, có thể khiến cho mình và môn phái gặp phiền toái cực lớn.”

Quân Thường Tiểu tuy là người xuyên không nhưng đạo lý này hắn cũng hiểu.

Hắn ngồi xổm xuống đem người bị thương xúc lên lưng rồi nói

“Người cảm thấy vết thương sau lưng hắn có phải do con người làm không?”

Lục Thiên Thiên lắc đầu nói

“Đó là vết cào.”

Quân Thường Tiểu nói

“Cho nên hắn bị hung thú tấn công, chứ không phải kẻ địch.”

Lục Thiên Thiên đồng ý quan điểm này, thân nhiên nói

“Người này bị thương rất nặng, lúc nào cũng có thể chết đi. Người lại không hiểu gì về y thuật thì có cách gì cứu hắn đây?”

“Bỏ tọ tuy không hiểu y thuật.”

Quân Thường Tiểu nhẹ nhàng mở bàn tay ra, cười nói

“Bắt quả trong tay bỏ tọ có sơ phẩm Liệu Thương Đan nha.”

Lục Thiên Thiên liếc nhìn một chút, viên đan dược trong bàn tay hắn to hơn hạt đậu một chút, thân nhiên nói

“Từ màu sắc mà xem thì viên thuốc này chỉ là phổ thông Kim Sang Dược, lấy đâu ra công hiệu chữa thương cho người?”

“Có được hay không, chúng ta thử một lần là biết.”

Quân Thường Tiểu đem người bị thương lật lại, nhét viên thuốc vào trong miệng hắn, sau đó hắn vận dụng một chút linh khí làm vỡ viên thuốc bên trong người kia.

Lục Thiên Thiên đứng bên cạnh im lặng không nói một lời. Người này không chỉ bị thương bên ngoài, còn bị thương cả bên trong, phổ thông Kim Sang Dược không có khả năng chữa trị.

“Khụ! Khụ!”

Đột nhiên, người bị thương đang hôn mê ho nhẹ hai tiếng, mí mắt đang đóng chặt nhẹ nhàng run rẩy vài lần, sau đó gian nan mở ra.

Hắn vậy mà tỉnh lại rồi?

Đôi mắt đẹp của Lục Thiên Thiên xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Quân Thường Tiểu nhếch miệng cười nói

“Cái Liệu Thương Đan này của ta nhìn qua hiệu quả cũng không tệ nha.”

Cầu KP và donate a! ^^

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Tuân theo quy tắc thế giới này

Đan dược từ đâu mà có?

Đương nhiên là đổi từ khu mua sắm môn phái cấp thấp ở trong hệ thống.

Liệu Thương Đan chỉ cần có một điểm cống hiến là đã đổi được, cho nên ngay từ đầu Quân Thường Tiểu không quá xem trọng nó, dù sao người kia bị thương rất nặng, gần như chỉ còn một hơi mà thôi.

Không nghĩ tới.

Sau khi dùng đan dược một lúc, người bị trọng thương đang hôn mê bỗng mở mắt.

Lục Thiên Thiên đang ở bên ngoài cũng để ý đến.

Phổ thông Kim Sang dược không thể nào có công hiệu mạnh như vậy.

Một điều càng kỳ lạ là, từng đạo từng đạo vết thương sau lưng tên kia đang nhanh chóng khép lại và đóng vảy.

“Điều này làm sao có thể?”

Lục Thiên Thiên khó có thể tin, thậm chí nàng nghi ngờ vừa rồi mình có nhìn nhầm hay không nữa?

Không. Rất chân thực.

Bởi vì chỉ một lúc sau, thương thế của người kia hoàn toàn khép lại, hắn từ dưới đất nhảy vọt lên.

Một người trọng thương hôn mê còn lại chút hơi tàn, sau khi dùng đan dược chỉ sau một thời gian ngắn đã khỏe mạnh trở lại, như không có chuyện gì xảy ra. Đây quả thực là một chuyện không thể nào tin nổi.

“Phát tài, phát tài rồi!”

Hai mắt Quân Thường Tiểu trở nên nóng rực.

Liệu Thương đan đổi chỉ mất có 1 điểm cống hiến, mà lại có hiệu quả mạnh mẽ như vậy. Nếu như hắn cảm thứ này đi bán, tuyệt đối có thể trở thành đại gia.

Trong thế giới tôn sùng võ đạo này, đừng nói những chuyện nhỏ như trọ chân, bong gân, coi như là bị thương nặng cũng là chuyện xảy ra hàng ngày.

Sơ phẩm Liệu Thương đan có hiệu quả mạnh mẽ như vậy, tuyệt đối là ngàn vàng cũng khó mà mua.

Đem đan dược này bán với giá cao, kiếm thật nhiều tiền, đem địa bàn của môn phái mở rộng, xây dựng trang trí lại, còn sợ không chiêu mộ được đệ tử hay sao?

Quân Thường Tiểu càng nghĩ càng phấn khích, vội vàng lôi màn hình của hệ thống ra, chuẩn bị đem bốn điểm cống hiến còn lại đổi hết sơ phẩm Liệu Thương Đan.

Khu mua sắm môn phái, mở!

Khu mua sắm cấp thấp, mở!

Kéo thẳng một đường đi xuống tận cùng cho đến khi hắn nhìn thấy sơ phẩm Liệu Thương Đan. Sắc mặt Quân Thường Tiểu chợt trở nên u buồn, bởi vì bên cạnh xuất hiện một dòng chữ nhỏ “Một tháng chỉ được mua một lần.”

“Phù phù”

Quân Thường Tiểu đặt mông ngồi dưới đất, trong lòng gào thét:

“Con mẹ nó, lại còn có giới hạn mua nữa.”

Lục Thiên Thiên thấy thế trầm nghĩ:

“Hắn làm sao vậy?”

Quân Thường Tiểu chứng kiến công hiệu thần kỳ của Liệu Thương Đan, bắt đầu tính toán quy hoạch cuộc sống tươi đẹp về sau.

Nhưng dòng chữ “Mỗi tháng chỉ được mua một lần” như hóa thành kim châm nhỏ, đâm thủng khinh khí cầu chứa đầy mong muốn về tương lai của hắn, giống như hắn sắp bước chân vào thiên đường thì bị đập trở về trần gian. Nỗi đau không cách nào tả được.

“Ngẫm lại thấy cũng đúng”

Quân Thường Tiểu âm thầm nói ra:

“Nhiệm vụ chính vốn là vô cùng khó khăn, hệ thống sao có thể để tồn tại một cái sơ hở rõ ràng như vậy”

“Aiii.”

Hắn thở dài một tiếng, lấy lại tinh thần rồi đứng lên, mới phát hiện không thấy bóng dáng người bị thương lúc nãy đâu, sau đó ngạc nhiên hỏi:

“Thiên Thiên, người kia đâu rồi?”

“Đi rồi.”

“Hả? Đi rồi?”

Quân Thường Tiểu mém chút nữa té xỉu tại chỗ.

Con mẹ nó.

Bốn tọa tồn một điểm cống hiến quý giá đối lấy Liệu Thương Đan chữa lành vết thương cho người, tốt xấu gì hắn cũng phải cảm ơn bốn tọa một câu chứ. Đằng này vừa mới hồi phục không nói một câu lập tức bỏ đi mất tiêu, có còn biết đạo đức là gì không.

Lục Thiên Thiên thần nhiên nói:

“Chương môn, ta khuyên người sau này vẫn là làm người xấu đi. Trên Tinh Vãn đại lục này, người lương thiện thường không có kết cục tốt đâu.”

Quân Thường Tiểu biết nữ nhân này đang có ý chế nhạo mình, nóng mặt lên nói:

“Ta cũng không tin trên đời này không tồn tại hai chữ “Lương tâm””

“Lương tâm?”

Đôi mắt đẹp của Lục Thiên Thiên nổi lên sát cơ nồng đậm, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Có một số người, lương tâm đã sớm bị chó tha mất.”

Quân Thường Tiểu cảm thấy một con lạnh hết cả sống lưng.

Lục Thiên Thiên vừa rồi cũng có nổi lên một chút sát khí. Nhưng bây giờ sát khí phát ra cực kì kinh khủng.

Nữ nhân này, quá khứ của nàng tuyệt đối không thể dùng hai chữ đơn giản để hình dung.

Mà nàng nói những người này, không cụ thể là ai, chỉ dám nói bóng gió một vài người nào đó?

Quân Thường Tiểu quyết định làm người lương thiện, lấy Liệu Thương Đan cứu người, vốn là mong người kia khỏe lại sẽ biết ơn rồi gia nhập vào Thiết Cốt phái.

Kết quả thế nào?

Một câu cảm ơn cũng không nói liền đã biến mất.

Quân Thường Tiểu cảm thấy rất bất đắc dĩ, đồng thời thấy rõ bộ mặt thật của cái thế giới này, muốn làm một người lương thiện, muốn làm việc tốt là một chuyện cực kỳ ngu ngốc.

Trái đất còn có pháp luật quản lý.

Nơi này không có.

Trái đất có tiêu chuẩn về đạo đức.

Nơi này cũng không có.

Quân Thường Tiểu ngược đầu nhìn lên trời, ánh mắt trở nên kiên định hơn nói:

“Nếu ta đã đi đến Tinh Vãn đại lục, vậy từ hôm nay trở đi, ta sẽ nhập gia tùy tục, hành động theo quy tắc của thế giới này”

Quy tắc của thế giới này là gì? Đơn giản chỉ có bốn chữ “Cường giả vi tôn.”

Chỉ có trở thành cường giả, mới giữ được tôn nghiêm bản thân, mới được người đời tôn trọng.

Không bị người nhục nhã? Có được quyền lợi cùng tiền bạc? Có được tam thê tứ thiếp? Có được chúng sinh quỳ bái kính ngưỡng?

Tất cả đều sẽ có, nếu ngươi có thể trở thành một cường giả sở hữu sức mạnh rung chuyển cả đất trời.

“Đỉnh!”

“Chúc mừng chủ nhân linh ngộ sơ bộ Tinh Vĩ đại lục pháp tắc, hoàn thành nhiệm vụ bí ẩn, phần thưởng là 10 điểm cống hiến.”

“Đỉnh!”

“Điểm cống hiến môn phái: 14/100”

Quân Thường Tiểu giật mình nói: “Còn có cả nhiệm vụ bí ẩn?”

“Đúng!”

Hệ thống truyền đến thanh âm

“Các nhiệm vụ trong ‘Hệ thống môn phái mạnh nhất’ chia làm Nhiệm vụ chính, nhiệm vụ phụ và nhiệm vụ bí ẩn.”

“Nhiệm vụ bí ẩn là nhiệm vụ được giấu đi, không được công bố rõ ràng, chủ nhân phải dưới cơ duyên xảo hợp mới có thể hoàn thành.”

Quân Thường Tiểu im lặng một lúc.

Nhiệm phụ một khi xuất hiện, ít nhất còn hiển thị chi tiết của nhiệm vụ, biết mình cần phải làm gì.

Nhiệm vụ bí ẩn thì cái gì cũng giấu hết, không để lộ chút thông tin nào, chỉ có dựa vào cơ duyên xảo hợp để hoàn thành. Cái thiết lập này còn mẹ nó rắc rối như vậy.

“Đương nhiên!”

Hệ thống lại nói:

“Còn có loại nhiệm vụ thứ tư, tên là ‘Nhiệm vụ Sứ Thi’”

“Nhiệm vụ Sứ Thi?!”

Quân Thường Tiểu vênh tai đợi câu trả lời.

Hệ thống giải thích nói:

“Khi chủ nhân đạt tới cảnh giới nhất định, hệ thống nhiệm vụ sẽ tự khởi động ‘Nhiệm vụ Sứ Thi’. Sau khi chủ nhân hoàn thành sẽ nhận được phần thưởng vô cùng phong phú.”

“Phần thưởng vô cùng phong phú?!”

Hai mắt Quân Thường Tiểu trở nên sáng như sao.

Hệ thống nói:

“Phần thưởng của ‘Nhiệm vụ Sứ Thi’ quyết định dựa trên mức độ hoàn thành nhiệm vụ và cảnh giới của chủ nhân.”

Quân Thường Tiểu hỏi lại:

“Ý của ngươi đang ám chỉ là hoàn thành nhiệm vụ càng xuất sắc, cảnh giới bản thân càng cao thì phần thưởng càng phong phú?”

“Không sai.”

“Ta lúc nào mới có thể khởi động ‘Nhiệm vụ Sứ Thi’?”

“Thật xin lỗi, những thứ liên quan đến ‘Nhiệm vụ Sứ Thi’ cần chủ nhân tự tìm tòi khám phá, hệ thống sẽ không nói thêm quá nhiều, tránh phá vỡ sự cân bằng.”

“Đẹp đi, đừng nói nữa.”

Quân Thường Tiểu trợn mắt một cái, sau đó đắc ý lúi ra màn hình giao diện, ấn mở khu mua sắm của môn phái.

Hành động dấn dộn ngốc nghếch vậy mà lại hoàn thành một cái nhiệm vụ bí ẩn, kết quả thu được 10 điểm cống hiến. Giờ phải nghĩ cách tiêu hết nha.

“Chọn cái gì tốt đây ta?”

Nhìn lấy từng dãy vật phẩm, Quân Thường Tiểu do dự.

Những vật phẩm bên trong hắn cảm thấy không tệ, đều muốn đổi nhưng không đủ điểm a.

“Chường môn.”

Lục Thiên Thiên đi phía trước, lạnh lùng nói:

“Thành Thanh Dương xuất hiện ở phía trước rồi kìa”.

Quân Thường Tiểu đem sổ liệu màn hình thu hồi, lúc này mới phát hiện phía trước tầm mắt, ở tận cuối đường là một tòa thành trì, dường như một cái tổ nằm trong thiên địa.

Hắn lắc đầu nói: “Đây chính là thành trì lớn nhất quận Thanh Dương, thành Thanh Dương? Nhìn cũng không thấy lớn như trong tưởng tượng.”

Quân Thường Tiểu một đường đi tới, cuối cùng đứng ở trước cổng thành cao mấy chục mét, trợn mắt há hốc mồm nói:

“Cao khiếp thật!”

Bộ dáng này của hắn để người qua đường đều nhếch miệng đưa ánh mắt xem thường.

Thậm chí có người nói nhỏ:

“Tên nhà quê này coi như chưa bao giờ đến thành Thanh Dương, ít ra cũng phải nghe nói qua chứ?”

“Nữ nhân kia tướng mạo không tệ, sao lại đi cùng tên nhà quê vậy?”

Lục Thiên Thiên hơi nhiu lông mày là liễu lại, rồi theo bản năng lùi ra sau mấy bước, bảo trì khoảng cách nhất định với Quân chương môn, dường như muốn nói với người qua đường rằng ta không quen không biết thẳng này nha.

Quân Thường Tiểu thu hồi ánh mắt bất ngờ, nhếch miệng nói: “Ta nhất định đem Thiết Cốt phái xây dựng lớn hơn cả thành Thanh Dương cho mà xem.”

Thiết Cốt phái??

Lại có người nói nhỏ:

“Người này chẳng lẽ là đệ tử Thiết Cốt phái ở thôn Thanh Dương.”

Thiết Cốt phái tên đầy đủ là Thiết Cốt Tranh Tranh phái, nhưng mà đọc đầy đủ thì hơi dài, lại có chút không được thuận miệng, nên mọi người thường gọi tắt là Thiết Cốt phái.

“Tất cả bọn người sai rồi!”

Quân Thường Tiểu xoay người, hai tay chống nạnh nói:

“Bồn tọa không phải đệ tử Thiết cốt phái, mà bồn tọa là chương môn đời thứ hai của Thiết Cốt phái!”

Dát!

Đám đông trước cửa thành ngẩn ngui không nói nên lời, sau đó tất cả ồ ạt cười to một trận!

“Há há!”

“Tên này mà là chương môn há?”

“Cười chết ta rồi!”

“Tuy Thiết Cốt phái chỉ còn trên danh nghĩa, nhưng cũng không đến nỗi một tên tiểu tử vất mũi chưa sạch có thể tùy tiện trở thành chương môn chứ.”

“Ha ha, không được không được, ta cười ra nước mắt luôn rồi, há há há”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Có thể tới căn ta, còn không thì đem lều của mình cút đi

“Các người đã nghe nói gì chưa, cái môn phái dở hơi có chương môn đi dạo trắng hoa bị quan phủ bắt được, sau đó vượt ngục không thành rồi bị chém đầu ấy, đúng đúng, cái Thiết Cốt phái ấy, năm nay cũng đến tham dự ‘Bách tông chiêu mộ’ kia.”

“Không phải vậy chứ? Môn phái này vẫn còn tồn tại à?”

“Mà lại nói một tên trẻ tuổi có vấn đề về thần kinh, tự xưng là chương môn đời thứ hai Thiết Cốt phái, ta xem qua, cảnh giới cao lắm cũng chỉ Khai mạch hai ba đoạn mà thôi”

“Khai mạch hai đoạn đã có thể lên làm chương môn, con mẹ nó chúng ta Khai mạch ba bốn đoạn này chẳng phải có thể chiếm núi làm tổ, khai tông lập phái hay sao?”

Quân Thường Tiểu đứng trước cửa thành, bay ra thái độ hoang tưởng thốt lên những lời ngây thơ, nhất thời trở thành đề tài bàn tán sôi nổi ở thành Thanh Dương.

Đương nhiên, bàn tán vẫn là lấy lịch sử môn phái ra làm trò cười a.

Trước kia dưới sự lãnh đạo của Vương chương môn, Thiết Cốt phái phát triển một chút, còn có một chút uy danh. Bây giờ người đi, trà cũng lạnh, mọi người còn có thể nhớ tới cái tên cũng đã là không tệ rồi.

Đi trên đường phố của thành Thanh Dương, nghe mọi người xì xào bàn tán, cùng với đó là những ánh mắt xem thường, Quân Thường Tiểu chỉ có thể than thở với trời.

Chính mình tuy danh nghĩa là chương môn một một phái, nhưng đãi ngộ không khác gì một tên phế vật, bị người người chàm chọc khiêu khích.

Không đúng, không đúng.

Người ta tốt xấu gì sau khi xuyên không, mò ra đều là thần vật, tu luyện toàn là thần kỹ công pháp, từ đó loại bỏ từng tên thiên tài, chân đạp thần ma, cưới đệ nhất mỹ nữ, mò ra con đường đến đỉnh phong.

Còn mình thì sao?

Tuy có hệ thống, nhưng trên người còn mang theo một quả bom hẹn giờ nữa. Đến thời điểm trăm năm sau không thể hoàn thành nhiệm vụ, chính là lúc mình nổ banh xác, dùng từ thể thậm cũng không đủ hình dung.

Lục Thiên Thiên nói “Chương môn, có phải bây giờ ngươi rất muốn tìm một cái lỗ để chui vào hay không?”

Nữ nhân này không biết an ủi là gì hả, không thấy bồn tọa đang rất tổn thương sao?

“Hô!”

Quân Thường Tiểu thở một hơi nhẹ nhõm, cười nói: “Yên tâm đi. Bồn tọa có sóng to gió lớn nào mà chưa từng trải qua đâu, chẳng lẽ lại hạ thấp bản thân để ý một vài lời chỉ trích mình?”

“Sóng to gió lớn?”

Lục Thiên Thiên hạ thấp giọng nói “Sợ là từ nhỏ đến lớn, ngươi đều chưa bao giờ đi ra ngoài Thanh Dương thôn nha.”

Ha ha. Mẹ nó lão tử chết qua một lần, còn chưa đủ tính là sóng to gió lớn?

Quân Thường Tiểu không thèm để ý những lời chua chát của nữ nhân lạnh lùng ác miệng này nữa, cất bước đi đến phía tây thành, nơi tổ chức ‘Bách tông chiêu mộ’.

Trên đường.

Rất nhiều người ở sau lưng họ chỉ trỏ.

Quân Thường Tiểu vẫn ngẩng đầu ưỡn ngực, sai bước mà đi, hoàn toàn không để ý đến bọn họ.

Tên này có một cái ưu điểm rất lớn.

Là một người xuyên không, hẳn có da mặt dày đến mức người bình thường không cách nào so sánh.

Nếu đổi lại là Quân Thường Tiểu của thế giới này, hoặc một võ giả nào đó quan tâm tới tự tôn, khẳng định sẽ tức giận đến hộc máu.

Lục Thiên Thiên đi theo phía sau, nhìn thấy chương môn của mình nhẹ nhàng mây trời đối mặt với sự chế giễu của người qua đường, thầm nghĩ “Hắn vậy mà cũng biết nhẫn nhịn?”

Nhịn không được cũng phải nhịn.

Bởi vì theo Quân Thường Tiểu, chỉ có dùng thực lực, mới có thể làm cho tất cả bọn họ ngậm miệng.

Cứ chờ xem!

Sớm muộn gì cũng có một ngày, ta sẽ để cho các ngươi phải dùng ánh mắt sùng bái cùng kính sợ khi nói về Thiết Cốt phái.

Nhiệm vụ chính từ hệ thống khiến cho Quân Thường Tiểu rơi vào tình trạng không còn đường lui. Trải qua sự chế giễu của người qua đường, Quân Thường Tiểu càng phải hoàn thành cho bằng được.

Lúc trước mình là bị hệ thống ép buộc trở nên bị động. Bây giờ chính mình chủ động. Bản chất khác xa nhau.

...

Thành Thanh Dương rất lớn.

Tây Thành là địa điểm tổ chức ‘Bách tông chiêu mộ’ lần trước, quy mô cũng khá lớn.

Quân Thường Tiểu mang theo Lục Thiên Thiên đi tới, nhìn thấy rất nhiều lều vải đang dựng trên diễn võ trường. Mỗi lều đều treo lên cờ hiệu tên của các bang phái, cái nào đọc lên cũng rất có khí thế mạnh mẽ.

Đại Dao môn!

Kim Long bang!

Tinh Anh sơn trại!

Hổ Khiếu tông!

....

Đủ loại kiểu tên các bang phái hiện ra, làm cho người ta có cảm giác hoa mắt chóng mặt.

Những nam thanh nữ tú đồng hành cùng cha mẹ hoặc bạn bè tri kỷ đã sớm đến đây, hỏi thăm kỹ càng tình hình các môn phái.

Đại khái nội dung chủ yếu là:

Môn phái này thế nào?

Thành viên có nhiều hay không?

Tu luyện công pháp là cái cấp bậc gì?

Nếu lựa chọn gia nhập môn phái, thành tựu tương lai đạt đến cấp bậc nào?

Quân Thường Tiểu ngồi nghe một lúc, lắc đầu nói “Cái này mà gọi là ‘Bách tông chiêu mộ’ á? Mẹ nó có khác gì hội chợ tuyển dụng đâu.”

“Chương môn.”

Lục Thiên Thiên nhỏ giọng nói “Chúng ta cần tìm mảnh đất trong có mặt tiền để dựng lầu giống như bọn họ. Như thế mới hợp tình hợp lý chiêu mộ, mới có khả năng hấp dẫn ánh mắt người khác.”

Nếu đã đến đây rồi, vậy thì nhập gia tùy tục thôi.

Quân Thường Tiểu ngấm nhìn bốn phía, chỉ vào bãi đất không xa nói “Ta cảm thấy nơi đó rất không tệ!”

Lục Thiên Thiên nhìn theo phương hướng đó, mày liễu hơi nhíu lại nói “Chỗ đó, bên trái là Đại Dao môn có cấp bậc bát lưu môn phái, bên phải là Hồ Khiếu tông cũng thuộc bát lưu môn phái. Người còn ý định chen vào giữa bọn họ không?”

Quân Thường Tiểu cười nói “Hai môn phái này đã là bát lưu, khẳng định sẽ hấp dẫn không ít ánh mắt. Mà chúng ta chen vào giữa cũng có thể thu hút một chút chú ý còn gì.”

Lục Thiên Thiên hơi chút suy nghĩ nói “Nghe có vài phần đạo lý.”

“Đi thôi.”

Quân Thường Tiểu nói “Chúng ta đi lấy địa điểm nào.”

Quân Thường Tiểu Mang theo Lục Thiên Thiên đi vào giữa hai cái môn phái bát lưu, lấy vải ra dựng thành một cái lầu nhỏ, động tác vô cùng thuần thục.

‘Bách tông chiêu mộ’ thời gian tổ chức lâu dài, cái lầu này chỉ đơn giản là chỗ che nắng tránh mưa. Nên đa số mọi người đều dựng lầu vải đơn giản. Trừ khi là môn phái giàu sang mà lại có thực lực nữa, mới dám dựng lầu vô cùng xa hoa.

Ví dụ như Đại Dao môn bên trái và Hồ Khiếu tông bên phải. Hai môn phái này cũng coi như có một chút thực lực, cho nên dựng lên mặt tiền một cái lầu có thể nói là xa hoa và xa hoa.

Quân thường môn dựng lầu vải đem ra so sánh cùng người ta, trong nháy mắt bị coi là hàng phế thải.

Đương nhiên.

Đây là điều hán cần.

Hai cái mặt tiền xa hoa dựng một trái một phải, chính giữa chỉ là một cái lầu nhỏ đơn sơ, ngược lại rất dễ gây sự chú ý cho người khác.

Người đời có câu ăn nhờ ở đậu.

Hành vi của Quân Thường Tiểu chính xác là như thế.

Chấp sự Đại Dao môn cùng một tên thiếu niên nói chuyện vài câu xong, bỗng nhiên nhìn thấy bên cạnh không biết từ lúc nào có thêm một cái lầu vải, hét lên “Cái môn phái chết tiệt nào có mặt như mù vậy, dám đem lầu vải dựng bên cạnh Đại Dao môn của ta?”

Hồ Khiếu tông cũng phát hiện.

Một tên đệ tử vén lên ống tay áo đi ra, như hung thần ác sát nói “Con mẹ nó, dám dựng lầu vải bên cạnh Hồ Khiếu tông ta, thẳng này là mới ăn gan hùm mật gấu?”

Trùng hợp, Quân Thường Tiểu vừa đem tên môn phái treo lên.

Nhìn thấy trên viết ba chữ “Thiết Cốt phái”, trên mặt hai người cùng lúc lộ ra vẻ xem thường sâu sắc.

“Phi?”

Tên đệ tử Hồ Khiếu tông khạc ra một bãi đờm nói “Một cái môn phái mà chương môn đi ký viện bị bắt, dám dựng lầu bên cạnh Hồ Khiếu tông ta, quả thực là một điều vô cùng nhục nhã.”

“Uy uy!”

Chấp sự của Đại Dao môn chỉ vào mặt Quân Thường Tiểu tức giận nói “Nơi này là địa bàn của Đại Dao môn ta, mau cút đi chỗ khác dựng lầu.”

Hai môn phái này căn bản không có để Thiết Cốt phái vào mắt. Dù sao mình cũng là môn phái bát lưu có tiếng tăm, một môn phái cửu lưu kém hơn cả một cấp bậc kia, lấy tư cách gì đứng ngang hàng với mình.

Lục Thiên Thiên thần nhiên nói “Từ trước tới giờ, sân bãi của ‘Bách tông chiêu mộ’ đều là do thành chủ thành Thanh Dương cung cấp, từ khi nào đã trở thành địa bàn của các người, dăm ba cái môn phái bát lưu nho nhỏ rồi?”

Quân Thường Tiểu im lặng.

Môn phái bát lưu trong miệng nàng cũng chỉ là “môn phái nho nhỏ” mà thôi.

Bát lưu là nho nhỏ, mà nhà mình vẫn chỉ là môn phái cửu lưu, thật là đang xát muối vào tim a.

Nghe được mấy chữ "môn phái bát lưu nho nhỏ", chấp sự Đại Dao môn nổi cơn giận dữ, nhưng cũng không phản bác được gì cả.

Không sai!

Sân bãi là do thành chủ thành Thanh Dương cung cấp.

Đừng nói môn phái bát lưu, coi như môn phái thất lưu có mặt ở đây cũng không dám mở miệng nói đây là địa bàn của mình.

Đệ tử Hồ Khiếu tông cũng rất tức giận lời nói ‘môn phái bát lưu nho nhỏ’ của Lục Thiên Thiên, đây có khác là quy chụp cả môn phái của mình ở trong đó.

Quân Thường Tiểu đi tới hòa giải nói “‘Bách tông chiêu mộ’ sắp bắt đầu rồi, chúng ta cùng là bách tông, cần phải giữ hòa khí, không nên tá xung hữu đột với nhau. Như vậy hình tượng môn phái không được tốt cho lắm.”

“Nếu như Vương chương môn còn sống, Lý mã sẽ xem Thiết Cốt phái là một thành viên của bách tông, nhưng bây giờ các ngươi thì...” Chấp sự Đại Đạo môn xem thường nói “Cút chỗ cũng không bằng!”

“Đúng vậy”

Tên đệ tử Hồ Khiếu tông khiêu khích nói “‘Một môn phái mà đệ tử đều đã ăn bữa cơm giải thể, thì sớm nên giải tán mới đúng, còn đến thành Thanh Dương làm cái khi gì?’”

Quân Thường Tiểu sắc mặt biến đổi. Đối với việc người qua đường chế giễu, hắn có thể nhịn được, dù sao người đời thích ganh đua theo phong trào. Nhưng đối với việc hai môn phái này châm chọc và làm nhục, hắn không thể nhịn được.

“Hai vị”

Hắn sờ mũi một cái, cười nói “Bồn tọa ngày hôm nay muốn dựng lều ở chỗ này, nếu các ngươi thấy khó chịu thì cứ việc lao đến cắn ta, còn không cũng có thể đem lều vải của mình cút đi chỗ khác.”

Cầu KP và Donate a ^^!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Các bang phái xem thường

Vì lý do Thiết Cốt phái rất yếu nhược khi đem ra so sánh với các bang phái khác, Quân Thường Tiểu đã tự cho mình một cái nguyên tắc làm việc rất rõ ràng: khiêm tốn phát triển, không gây phiền toái.

Đi tới thành Thanh Dương, hắn quả thực không có đi gây phiền phức. Thế nhưng phiền phức hết lần này đến lần khác tìm tới tận cửa.

Bây giờ lại nghe thấy hai tên đệ tử của hai cái môn phái bát lưu nói năng hống hách, Quân Thường Tiểu rút cuộc không nhịn được mở miệng phản kích.

“Ôi mẹ ời, ta sợ quá!”

Đệ tử Hồ Khiếu tông nhếch miệng khinh bỉ, nói “Dám bảo Hồ Khiếu tông ta cút đi? Ngươi có phải ngại mình sống đủ lâu rồi không?”

“Xoát!”

“Xoát!”

Mấy tên đệ tử Hồ Khiếu tông đang nghỉ ngơi trong lều lao ra.

Người của Đại Đạo môn cũng hùng hổ đi ra.

Những đệ tử này không chỉ đặt được thực lực Khai mạch bốn năm đoạn, mà thân hình cũng rất to lớn vạm vỡ.

Quân chương môn của chúng ta thì đáng người hơi gầy gò, lại đứng giữa vòng vây của kẻ địch. Từ bên ngoài nhìn vào có vẻ đang yếu thế, giống như tiểu bạch thỏ giữa bầy sói đói.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Hồ Khiếu tông và Đại Đạo môn muốn đánh nhau hả?”

Các võ giả gần đó nhao nhao bàn tán.

Khi nhìn thấy Quân Thường Tiểu, mới ý thức được rằng Hồ Khiếu tông và Đại Đạo môn không phải muốn đánh nhau, mà là muốn đánh một người.

“Ahh?”

Có người ngạc nhiên nói “Hắn không phải là tên tự xưng mình là chương môn đời thứ hai thứ ba gì đó của Thiết Cốt phái ở ngoài cửa thành Thanh Dương hay sao?”

Đệ tử Đại Đạo môn và Hồ Khiếu tông cũng hơi giật mình nói “Tên này vậy mà là chương môn Thiết Cốt phái?”

Nhìn thấy biểu lộ trên mặt bọn họ, Quân Thường Tiểu hận không thể rống to “Ta con mẹ nó chính là chương môn đó, mẹ nội các ngươi có vấn đề gì sao?”

Thật sự có vấn đề.

Mặt mũi thì non nớt. Thực lực thì lại cùi bắp.

Bộ dạng này cùng lắm là một cái đệ tử mới nhập môn thôi.

Chấp sự Đại Đạo môn chấp hai tay, chế giễu nói “Hóa ra các hạ là chương môn đời thứ hai của Thiết Cốt phái, thất kính, thất kính quá đi mất.”

Đệ tử Hồ Khiếu tông nhếch miệng cười, thêm dầu vào lửa nói “Không cần thận đã đắc tội một cái chương môn rồi. Thật đáng sợ, thật đáng sợ a.”

Bầu không khí giương cung bạt kiếm nặng nề, mặc dù hai phái vẫn tiếp tục châm chọc, thế nhưng không ai dám động tay động chân.

Tại thành Thanh Dương, thành chủ có quy định cấm đánh nhau trong thành. Cho nên có cho Đại Đạo môn và Hồ Khiếu tông mười cái lá gan cũng không dám khơi mào đánh nhau ở đây.

Quân Thường Tiểu vẫn duy trì bình tĩnh nói “Chư vị đạo hữu vây quanh lều vải của ta, phải chăng định không cho ta chiêu mộ đệ tử?”

“Phụt! Ha ha!”

Đệ tử Hồ Khiếu tông bật cười nói “Một cái môn phái đã không còn chương môn, lại còn muốn chiêu mộ đệ tử. Đây quả thực là muốn người ta cười bẽ bụng chết mà!”

“Người không nên nói như vậy!”

Chấp sự Đại Đạo môn nín cười nói “Biết đâu sẽ có những thiếu niên mất đề dưới háng, lựa chọn gia nhập Thiết Cốt phái.”

Đệ tử Hồ Khiếu tông nhìn mọi người một cái, khóe miệng lộ vẻ trào phúng nói “Thời đại này, thiếu niên què tay què chân đầy rẫy, chứ thiếu niên mù mắt thì hơi khó tìm à nha.”

Hai người kẻ tung người hứng, tạo một vở hài kịch cho tất cả mọi người.

Khi Vương chương môn có vết nhơ như thế, uy danh của Thiết Cốt phái tụt dốc không phanh. Từ trên cao rơi xuống hố sâu ngàn trượng. Người nào còn muốn vào môn phái có lịch sử chói mắt này, tuyệt đối là có mắt như mù.

“Aii!”

Quân Thường Tiểu thờ dài một hơi.

Từ vòng vây của đám người, cất bước đi về phía lều vải của mình.

Lục Thiên Thiên thấp giọng nói “Chương môn, có muốn ta đào một cái lỗ để người chui vào hay không?”

Vốn là Quân Thường Tiểu bình chân như vại, bất quá nghe xong lời này có cảm giác mí mắt lật ngược lên, xúc động muốn ngất xỉu.

...

Bởi vì ở thành Thanh Dương nghiêm cấm đánh nhau, nên hai cái bát lưu môn phái không dám ra tay giáo huấn Thiết Cốt phái. Sau khi bọn hắn châm chọc chế giễu chán chê thì quay trở về lều của mình.

Quần chúng vây quanh xem cũng tản đi. Nhưng sau khi bốn hán trở về, đều nhao nhao nghị luận về Thiết Cốt phái, trong ngôn ngữ đều là xem thường đến cùng cực.

Quân Thường Tiểu phảng phất như là không nghe thấy, nằm trên ghế chộp mắt.

“Chương môn”

Lục Thiên Thiên nói “Lòng dạ của người thật rộng lớn.”

Quân Thường Tiểu nói “Người sống một đời, lòng dạ nên rộng lớn một chút. Để ý nhiều, suy nghĩ nhiều thì sống sẽ rất mệt mỏi.”

Lục Thiên Thiên cảm thấy cũng có đạo lý, chỉ là... Nàng hỏi “Chương môn nói xem, người nắm chắc bao nhiêu phần trăm có thể chiêu mộ được đệ tử trong sự kiện ‘Bách tông chiêu mộ’ này?”

Quân Thường Tiểu cười, tự tin trả lời “Một trăm phần trăm.”

“Ngừng ngay lập tức!”

“...”

Ở lều bên cạnh, nghe Quân Thường Tiểu nói vậy, người của Hồ Khiếu tông và Đại Đạo môn đều khịt khịt mũi khinh thường.

Vị chương môn Thiết Cốt phái này, tuổi tác không lớn, tu vi lại không cao. Có thể làm nên cái trò trống gì.

“Tồn chấp sự.”

Đệ tử Hồ Khiếu tông đi tới, lớn tiếng hét lên “Chúng ta nhàn rồi không có gì làm, chỉ bằng tới làm một cuộc đánh cược đi?”

Chấp sự Đại Đạo môn cười nói “Đánh cược cái gì đây?”

Đệ tử Hồ Khiếu tông giả vờ như không thấy, nhìn về lều của Thiết Cốt phái nói “Chúng ta đánh cược, chờ khi Bách tông chiêu mộ bắt đầu, sẽ có bao nhiêu người đến hỏi thăm cái môn phái rác rưởi này.”

Môn phái rác rưởi, khẳng định là chỉ Thiết Cốt phái.

“Có chút hấp dẫn nha.”

Chấp sự Đại Đạo môn cười nói “Ta không ngại đánh cược một lần.”

Đệ tử Hồ Khiếu tông cao giọng nói ra “Vậy ta trước nhé! Ta cược từ ngày bắt đầu ‘Bách tông chiêu mộ’, không có người nào đến đây hỏi thăm. Tiền đặt cược một lượng!”

Chấp sự Đại Đào môn cười nói “Dù sao cũng là một thành viên của Bách tông, làm sao lại đến mức đấy. Hẳn là sẽ có tên nào đó mù mắt đến hỏi thăm. Ta cược từ ngày bắt đầu, sẽ có một người đến hỏi thăm. Tiền đặt cược một lượng.”

Một lượng tiền đặt cược không nhiều.

Hai người ý định cũng không phải đánh cược. Chủ yếu ở đây là châm chọc Thiết Cốt phái.

Không thể trách ai được.

Ai bảo Quân Thường Tiểu đem lều của mình dựng tại giữa hai cái lều môn phái bát lưu làm gì. Có thể mượn việc này để lôi kéo thêm sự chú ý, nhưng đây chính là cái giá phải trả.

Nghe được việc đánh cược của Đại Đào môn và Hồ Khiếu tông, võ giả các phái nhao nhao nghị luận, bàn tán rất sôi nổi.

“Tình huống của Thiết Cốt phái bây giờ, ta dám chắc ngày chiêu mộ bắt đầu khẳng định không có người nào hỏi thăm”

“Huống chi, bên trong nội thành đều có đầy tin đồn về Thiết Cốt phái, thiếu niên thiếu nữ có dã tâm sẽ không bao giờ lựa chọn cái môn phái rác rưởi này đâu.”

“Nói cũng lạ, cô bé kia có tướng mạo không tệ, sao vẫn đứng bên trong lều của Thiết Cốt phái. Chẳng lẽ là đệ tử môn phái?”

“Không thể nào, môn phái nát đến như vậy, sao lại có thể chiêu mộ một nữ đệ tử xinh đẹp như vậy được?”

Võ giả các phái trò chuyện một lúc, ánh mắt đều đặt ở Lục Thiên Thiên.

Không thể không nói.

Mỹ nữ ở chỗ nào, chỗ đó đều là cảnh đẹp.

“Thiên Thiên.”

Quân Thường Tiểu nói “Đến đây, giúp bản tọa đầm bóp vai.”

Lục Thiên Thiên hơi nhnú mày liễu.

Quân Thường Tiểu hạ thấp giọng nói “Nhiều người đang nhìn như vậy, cho ta một chút mặt mũi được không.”

“...”

Lục Thiên Thiên đi tới, nhẹ nhàng đưa tay lên, nện ‘bành bành’ lên vai Quân thường môn.

Lục Thiên Thiên dùng lực không khác gì đang đánh bao cát. Quân thường môn cực kì thống khổ, nhưng trước mặt mọi người, lại biểu hiện ra một bộ dáng rất hưởng thụ, rất hạnh phúc.

“Không phải chứ!”

“Thật sự là đệ tử Thiết Cốt phái”

“Ông trời còn có mắt sao?”

Nhìn thấy Lục Thiên Thiên đang đầm vai cho Quân Thường Tiểu. Ánh mắt các võ giả không chỉ tràn đầy kinh ngạc, mà còn tràn ngập vẻ hâm mộ.

...

Ba ngày sau.

Bách tông chiêu mộ bắt đầu.

Quân Thường Tiểu vẫn ngồi trên ghế, yên tĩnh chờ đợi những thiếu niên thiếu nữ đến hỏi thăm.

Lục Thiên Thiên nói “Chương môn, có muốn ta đầm vai cho ngài không?”

“Đừng đừng đừng!”

Quân Thường Tiểu vội vàng nói “Ta còn muốn đi gặp diêm vương a.”

Bởi vì ‘Bách tông chiêu mộ’ đã bắt đầu, ai ai cũng bận rộn chuẩn bị nên không có ai rảnh rỗi đi chế giễu Thiết Cốt phái nữa.

Trong mấy ngày chờ đợi, Quân Thường Tiểu biết được không ít tin tức truyền miệng của các võ giả. Ví dụ thôn này thôn kia, những ai có tư chất không tệ sẽ tham gia chiêu mộ.

Thiếu niên thiếu nữ có thể tự do lựa chọn môn phái của mình. Nhưng bản thân các môn phái cũng đi nghiên cứu, xem những ai có thể đủ tư cách chiêu mộ.

“Bách tông chiêu mộ năm nay, người mà các phái muốn tranh nhau lôi kéo là Lý Thanh Dương”

“Nghe nói, người này mười lăm tuổi đạt được linh căn thượng phẩm. Nếu như có thể kéo thiên tài dạng này về môn phái, khẳng định chỉ tốt không xấu.”

Thiết Cốt Phái trong khi đang làm bữa lẩu bầu, đột nhiên phát giác được xung quanh rất yên tĩnh. Ngẩng đầu nhìn lên chỉ thấy đệ tử hai môn phái kia nhìn mình với ánh mắt ngạc nhiên.

“Phụt! Há há!”

“Lý Thanh Dương là thiên tài trăm năm khó gặp, bao nhiêu môn phái lớn muốn đoạt lấy hắn. Tên này thế mà nghĩ đến việc chiêu mộ Lý Thanh Dương, mẹ nó đúng là nảo tàn mà.”

“Tuổi trẻ thật tốt, cái gì cũng dám nghĩ!”

Mọi người ồn ào cười ha ha.

Quân Thường Tiểu im lặng. Vô tình nói một câu, liền bị bọn họ phóng đại lên.

“Chương môn.”

Lục Thiên Thiên thấp giọng nói “Người đang nằm mơ giữa ban ngày hả?”

Lời này như một lưỡi dao nhọn ghim thẳng vào trái tim Quân Thường Tiểu. Hắn co quắp trên ghế âm thầm gào to “Cái chức chương môn này, ta có thể không làm hay không?!!

Cầu KP và Donate a ^^!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Đệ nhất thiên tài thành Thanh Dương

‘Bách tông chiêu mộ’ bắt đầu.

Ban đầu trên diễn võ trường chỉ có võ giả thuộc các môn phái. Nhưng trong một thời gian ngắn, cả một biển người gồm các thiếu niên thiếu nữ tiến đến.

Bọn họ có mộng tưởng trở thành võ giả, thậm chí trở thành một cường giả đỉnh phong, uy danh chấn nhiếp một phương. Cho nên bọn họ rất tích cực hỏi thăm tình huống các môn phái.

Các thiếu niên có thể tham gia ‘Bách tông chiêu mộ’, khẳng định tư chất là có. Vì thế việc lựa chọn một môn phái phù hợp sẽ quyết định thành tựu cả đời, cần cân nhắc hết sức cẩn thận.

Người đến ngày càng nhiều.

Trước lầu các môn phái trên diễn võ trường, rất đông người vây quanh, tùm nập tùm ba, bàn tán sôi nổi. Khung cảnh cực kỳ náo nhiệt.

Nhưng là.

Một điều tương phản rất rõ ràng.

Kẹp ở giữa Đại Dao môn và Hồ Khiếu tông, lầu của Thiết Cốt phái trước sau không có ai hỏi thăm, ngay cả một con ruồi cũng không bay qua.

Thực ra không phải không có người đi qua. Ngược lại, có rất nhiều thiếu niên thiếu nữ đi qua, hiếu kỳ nhìn lại. Vì vị trí của Thiết Cốt phái rất dễ làm người ta chú ý.

Nhưng khi nhìn lên tên môn phái thấy ba chữ ‘Thiết Cốt phái’, vội vàng quay đầu bỏ đi vì sợ dính vào chuyện xui xẻo.

Mấy ngày nay.

Trên đường phố lan truyền rất nhiều tin đồn liên quan đến Thiết Cốt phái, đa số toàn là chuyện châm chọc cùng nhục nhã. Các thiếu niên thiếu nữ khi nghe được những tin này, chắc chắn sẽ không bao giờ đi tìm hiểu cái môn phái đang “chói sáng” này. Đùa à, gia nhập môn phái như vậy, khác gì tự hủy hoại đời mình.

“Aii!”

Quân Thường Tiểu bất đắc dĩ thở dài nói “Thiết Cốt phái của ta, tầm thường như vậy sao?”

“Rất tầm thường là đáng khác!”

Lục Thiên Thiên ngay thẳng nói ra.

Quân Thường Tiểu lấy tay che ngực, bất lực nói “Thiên Thiên, có thể không đá kích tâm hồn yếu ớt của bản tọa được không?”

“Có thể chứ.”

Lục Thiên Thiên nói “Chương môn, dù sao thì cũng không ai thèm hỏi thăm, hay là chúng ta thu dọn đồ đạc đi từ đâu về đến đó nha.”

Quân Thường Tiểu muốn khóc không ra nước mắt.

Nữ nhân này chắc chắn là do trời cao phái tới, cô ý đã kích tâm hồn bản tọa.

Người của Đại Dao môn và Hồ Khiếu tông trong lúc tung hô môn phái trước mặt các thiếu niên thiếu nữ, thì thoảng cũng đưa mắt liếc nhìn một chút, về khinh thường trên khóe miệng ngày càng đậm.

Tiểu tử.

Người đã biết thế nào là hiện thực chưa?

...

Thiết Cốt phái trước sau không có ai hỏi thăm, trong khi các môn phái khác cực kỳ náo nhiệt. Nói chính xác thì tình cảnh như ở hai thế giới khác biệt.

“Chương môn”

Lục Thiên Thiên nói “Chúng ta thu quán về đợi ngày đông sơn tái khởi?”

“Ta không đi”

Quân Thường Tiểu tiếp tục ngồi.

Hắn cũng không tin, nhiều người như vậy, không có một ai “mù mắt” đến hỏi thăm?

“Lý gia Lý Thanh Dương đến kia.”

Không biết là ai phát ra tiếng la rất lớn. Nhất thời, đệ tử lẫn cao tăng các môn phái nhao nhao ngẩng đầu nhìn qua.

Chỉ một câu nói, mà gây ra sức hút lớn như vậy?

Quân Thường Tiểu ngẫm nghĩ “Ta ngược lại muốn xem xem, cái thiên tài trăm năm khó gặp này, có đẹp trai hơn ta hay không?”

“Xoát”

Hắn cất bước đi ra, đứng trước cửa lều nhìn đằng trước, cố gắng nhìn qua khe hở của đám đông, đập vào mắt hắn là một nam tử mặc áo trắng đang thong thả đi tới diễn võ trường.

“Humm?”

Quân Thường Tiểu khẽ giật mình nói “Sao người này nhìn quen thế nhỉ?”

Lục Thiên Thiên nhìn theo, thấp giọng nói “Hắn chính là tên bị thương nặng được chương môn cứu giúp, sau đó đi mà không thêm nói lời nào đấy.”

Nghe nàng nhắc nhở như vậy, rồi nhớ lại hình ảnh mơ hồ của người bị thương kia, Quân Thường Tiểu khẳng định nói “Mẹ nó quá thật không sai đi đâu được, chính là tên không có đạo đức đó.”

...

Lý Thanh Dương là người nắm giữ linh căn thượng phẩm, nên khi hắn đi vào diễn võ trường, nhất thời gây ra động tĩnh không nhỏ.

Trên Tinh Vân đại lục, linh căn của võ giả được chia thành các cấp bậc: Hạ phẩm, Phẩm phẩm, Trung phẩm, Thượng phẩm, Thánh phẩm, cuối cùng là Thần phẩm”

Cấp bậc của linh căn đại biểu cho tư chất võ đạo yếu hay mạnh, đồng thời quan hệ trực tiếp với tu vi tương lai cao hay thấp.

Như trong thành Thanh Dương này, thiếu niên mười sáu tuổi đạt được linh căn trung phẩm, có thể nói là vô cùng hiếm, ngàn dặm mới tìm được một người.

Nửa năm trước.

Lý Thanh Dương tham gia kiểm tra tư chất võ đạo, kết quả nghiệm ra hắn đạt linh căn thượng phẩm, nhất thời trở thành hy vọng lớn nhất, cũng trở thành đệ nhất thiên tài của thành Thanh Dương.

Thành chủ thành Thanh Dương, trong lúc chúc mừng, đã nói với toàn thể mọi người “Lý Thanh Dương chính là niềm hy vọng lớn nhất của thành Thanh Dương. Nếu như hắn chăm chỉ tu luyện, trong tương lai, bước vào Vũ Vương không phải chuyện nói chơi!”

Lý Thanh Dương là thiên tài xuất thế, mang đến oanh động không nhỏ tại các quận. Cho nên lần ‘Bách tông chiêu mộ’ này, có rất nhiều môn phái của quận khác đến tham gia náo nhiệt.

Thiên tài có linh căn trác tuyệt, bất kỳ môn phái nào cũng mong muốn chiêu mộ.

Lý Thanh Dương sau khi xuất hiện, võ giả các bang phái như ong vỡ tổ, tất cả đều ném ra cảnh ô liu.

“Lý công tử, vị trí đại đệ tử Thiết Ứng môn ta, là chờ ngươi tới làm.”

“Đại đệ tử thì có cái gì tốt mà làm. Chúng ta là người Thanh Vân phái đến mời Lý công tử làm trưởng lão cao cao tại thượng.”

“Phi, Thanh Vân phái của ngươi, trưởng lão không có một trăm thì cũng phải chín mươi người. Số lượng sắp bằng đệ tử, còn không biết xấu hổ chiêu mộ Lý công tử?”

“Lý công tử, Cự Kinh bang chúng ta, toàn bộ võ đạo tư nguyên, để công tử tùy ý sử dụng.”

“Lý công tử, gia nhập Như Ý phường của ta, các sư tỷ sư muội cả ngày kề cạnh hầu hạ!”

Các bang phái vì muốn lôi kéo Lý Thanh Dương, bỏ ra tất cả vốn liếng.

Đáng tiếc, Lý Thanh Dương trực tiếp bỏ qua bọn họ, tiếp tục vững bước trên diễn võ trường rộng lớn.

Người đến ‘Bách tông chiêu mộ’, khẳng định là đi tìm môn phái. Nhưng những môn phái bát lưu cửu lưu này căn bản không đủ lọt vào mắt xanh của hắn.

“Lý công tử”

Nhưng vào lúc này, một lão giả bỗng nhiên đi ra, cười nói “Có hứng thú với Thương Sơn phái hay không?”

“Thương Sơn phái?”

Các thiếu niên nhao nhao kinh hô lên.

Quân Thường Tiểu nói “Thiên Thiên, Thương Sơn phái rất lợi hại hay sao?”

Lục Thiên Thiên gật đầu nói “Thương Sơn phái là tông môn ngũ lưu của thành Thanh Dương, đệ tử đông đảo, thực lực và nội tình vô cùng hùng hậu.”

“Ngũ lưu á?”

Quân Thường Tiểu nói “Đúng là rất lợi hại.”

Các môn phái Tinh Vãn đại lục phân chia đẳng cấp, thấp nhất là cửu lưu, cao nhất là nhất lưu. Ngũ lưu tông môn thứ Thương Sơn phái, ở trong thành Thanh Dương có thể coi là một quái vật không lồ.

Dưới đẳng cấp ngũ lưu, chỉ có thể gọi là môn phái. Ngũ lưu trở lên mới có tư cách xưng hai chữ “tông môn”.

Nếu như Thiết Cốt phái của mình cũng có đẳng cấp ngũ lưu, còn lo không chiêu mộ được đệ tử sao?

Quân Thường Tiểu âm thầm nghĩ.

Lục Thiên Thiên nói “Người này có linh căn thượng phẩm, tư chất coi như không tệ, ngũ lưu tông môn trước mắt chính là lựa chọn tốt nhất.”

“Nói như thế, mình không có hy vọng chiêu mộ được hắn rồi.”

Quân Thường Tiểu ngậm ngùi lắc đầu.

Chấp sự Đại Đạo môn đi tới, thân nhiên nói “Thiên tài như Lý công tử, đến cả ngũ lưu tông môn cũng ra sức muốn chiêu mộ. Thiết Cốt phái của ngươi đừng có si tâm vọng tưởng nữa.”

“Tôn chấp sự...”

Đệ tử Hồ Khiếu môn cười nói “Đừng quên, giữa chúng ta còn có một cuộc đánh cược nha”

Tôn chấp sự trêu ghẹo nói “Chiêu mộ diễn ra lâu như vậy rồi, mà trước sau vẫn không có người hỏi thăm Thiết Cốt phái. Xem ra trận đánh cược này là ta thua a”

Ngay lúc hai người đang chế giễu Quân Thường Tiểu, Lý Thanh Dương đã đưa ra quyết định của mình, nói “Thật có lỗi, ta không hứng thú với Thương Sơn phái.”

Trời đất quý thần ơi!

Hắn vậy mà cự tuyệt ngũ lưu tông môn.

Mọi người trừng to mắt. Lý Thanh Dương là đệ tử dòng chính của Lý gia, có tư chất, có linh căn, vậy mà quyết định có chút thiếu suy nghĩ?

Trưởng lão Thương Sơn phái cũng không ngờ tới Lý Thanh Dương cự tuyệt quả quyết như thế, vẫn chưa từ bỏ ý định nói “Lý công tử, Thương Sơn phái ta chính là tông môn số một số hai của quận Thanh Dương, ngươi thật sự không cần nhắc một chút sao?”

“Không cần nhắc!”

Lý Thanh Dương cất bước mà đi.

Thấy Lý Thanh Dương ngay cả ngũ lưu tông môn đều không cần nhắc, trực tiếp cự tuyệt, rất nhiều thất lưu hay bát lưu môn phái đang định tiến lên lôi kéo đều trực tiếp từ bỏ.

Lý Thanh Dương tiếp tục đi trên diễn võ trường. Hắn đi tới đâu là chỗ đó trở nên náo nhiệt.

‘Bách tông chiêu mộ’ lần này, cao nhất là ngũ lưu tông môn, hắn cũng không thêm cần nhắc. Vậy còn có môn phái nào có thể chứa nổi tôn “Đại Phật” này chứ?

Rất nhanh.

Lý Thanh Dương đi đến trước lầu của Đại Đạo môn.

Tôn chấp sự cùng Hồ Khiếu tông đệ tử vội vàng tiến lên nịnh nọt đủ trò.

Muốn thiên tài dạng này gia nhập môn phái là chuyện không có khả năng, nhưng tiếp xúc gần gũi lôi kéo quan hệ cũng là việc nên làm.

Lý Thanh Dương vẫn mặt lạnh làm ngơ, đảo qua Đại Đạo môn, sau đó đột ngột dừng bước. Hắn nhìn Quân Thường Tiểu một chút, sau đó lại nhìn lên biển tên môn phái, nói “Ngươi là chương môn Thiết Cốt phái đúng không?”

Dát.

Các võ giả xung quanh tất cả cùng ngầy người.

Từ khi bước vào diễn võ trường, đệ nhất thiên tài Lý Thanh Dương trước sau không nói nhiều, hiện tại lại đang chủ động nói chuyện cùng chương môn của cái môn phái rác rưởi kia.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Thượng cổ tông môn

Trong lòng các võ giả đều có chung nhận thức, Lý Thanh Dương là thiên tài hạng nhất, thành tựu tương lai thấp nhất cũng phải là Võ Vương.

Còn Thiết Cốt phái thì sao?

Chỉ là một cái chủ đề gây cười cho các bang phái mà thôi. Không chừng ngày mai lại phải giải tán lần nữa, trở thành một hạt bụi không có gì đáng chú ý trong dòng chảy của lịch sử.

Đệ nhất thiên tài cùng với môn phái rác rưởi. Sự chênh lệch giữa hai bên như trời và đất vậy, khoảng cách là không thể đo đếm.

Nhưng một điều không ai nghĩ tới lại xảy ra ngay trước mắt. Lý Thanh Dương dừng chân ở trước lều của Thiết Cốt phái, chủ động mở miệng nói chuyện!

Trong khoảnh khắc đó, tất cả ánh mắt mọi người trên diễn võ trường đều hướng về Quân Thường Tiểu. Mọi người âm thầm thắc mắc, rốt cục vị Quân chương môn này có tài đức gì mà được đệ nhất thiên tài thành Thanh Dương chủ động mở miệng nói chuyện vậy?

Phải biết trường lão của Thương Sơn phái cũng không có được vinh dự này.

Chấp sự Đại Đạo môn cùng đệ tử Hồ Khiếu tông ngây người, nụ cười đông cứng trên khuôn mặt.

Từ đầu đến cuối, đệ nhất thiên tài thành Thanh Dương ngay cả nhìn cũng không nhìn mình lấy một cái, bây giờ lại đứng cạnh chương môn của cái môn phái rác rưởi kia nói chuyện.

Đây là mơ?

Tôn chấp sự giờ tay lên mặt mình hung hăng nhéo mạnh một cái, cảm nhận được đau đớn

Mình không phải đang mơ, tất cả đều là thật!

Lý Thanh Dương nắm giữ linh căn thượng phẩm, lại dám cự tuyệt môn phái ngũ lưu như Thương Sơn phái, rõ ràng ràng nói chuyện cùng chương môn Thiết Cốt phái.

Quân Thường Tiểu nói “Đúng vậy! Ta chính là chương môn Thiết Cốt phái.”

Mọi người khịt mũi coi thường.

Một cái nho nhỏ chương môn của một môn phái rác rưởi, không nhanh không chậm, không hoảng không loạn, dám tự tin đứng trước mặt thiên tài số một giới thiệu tên mình?

Lý công tử cũng là như thế.

Trước mặt tất cả mọi người, lại cùng tên này nói chuyện, không sợ ảnh hưởng đến thân phận đệ nhất thiên tài hay sao?

Trong mắt các môn phái, Thiết Cốt phái chỉ là một cái môn phái rác rưởi không hơn không kém, mà đã là rác rưởi thì nên yên phận trong thùng rác, không có tư cách làm tâm điểm chú ý của tất cả mọi người!

Nói thẳng ra.

Đây chính là đồ kỵ.

Dựa vào cái gì, thiên tài cao cao tại thượng kia lại không nói chuyện với chính mình, ngược lại đi nói chuyện với một tên rác rưởi?

Lý Thanh Dương chấp tay, có chút xấu hổ nói “Lúc trước ở ngoại thành, do ta vội vã về nhà nên không kịp nói lời cảm tạ, thật là vô lễ, còn mong chương môn thứ lỗi cho.”

Ặc!

Vô già từ các bang phái một lần nữa lại tròn tròn hai mắt.

Đệ nhất thiên tài Lý Thanh Dương nói chuyện đã đành, vậy mà rõ ràng đang biểu hiện xin lỗi với tên kia nữa chứ!

Lục Thiên Thiên đứng bên cạnh, trên mặt của nàng cũng tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Thật sự quá khó để hình dung, đường đường một thiên tài ưu tú như Lý Thanh Dương lại cúi đầu xin lỗi Quân chương môn. Trường hợp này sao có thể xảy ra được a?

Thấy chưa, Thấy gì chưa!

Lòng tốt cuối cùng đã được báo đáp!

Hắn nhún nhún vai, tỏ vẻ hồ hững nói “Lý công tử, chỉ là việc rất nhỏ thôi mà. Người không nói thì bản tọa cũng quên mất.”

Lục Thiên Thiên “...”

Nàng nhớ rất rõ ràng, vừa rồi chương môn còn mới lắm bầm “Cái tên có linh căn thượng phẩm nhưng lại không có nhân phẩm, nhìn thôi cũng thấy chương mất rồi!”

Lý Thanh Dương cười cười nói “Chương môn có thể giới thiệu cho ta một chút về Thiết Cốt phái được không?”

Cái gì?!!

Các vô già lần nữa tròn căng hai mắt lên, thiếu chút là rơi cả tròng mắt ra ngoài.

Đệ nhất thiên tài thành Thanh Dương lại muốn tìm hiểu về Thiết Cốt phái, chẳng lẽ hắn có tính toán gì sao?

Đệ tử Hồ Khiếu tông lúc này sắc mặt khó coi dị thường. Dù sao bọn hắn lúc trước trào phúng Quân Thường Tiểu, còn có đặt một ván cược.

Đánh cược cái gì?

Cược rằng trong ‘Bách tông chiêu mộ’ này, không có ai đến hỏi thăm Thiết Cốt phái.

Kết quả thế nào?

Không chỉ có người đến hỏi thăm. Mà người đó còn là thiên tài số một thành Thanh Dương.

Cảm giác giống như bị một cái tát trời giáng vào mặt.

“Đình!”

“Nhiệm vụ phụ khởi động”

Trong lúc mọi người đang chấn kinh, bên tai Quân Thường Tiểu truyền đến thông báo từ hệ thống.

Hắn vội vàng kiểm tra màn hình hệ thống môn phái, thấy xuất hiện thêm một cái nhiệm vụ phụ “Truyền bá lịch sử của Thiết Cốt phái, thuyết phục đệ nhất thiên tài thành Thanh Dương gia nhập.”

Thuyết phục Lý Thanh Dương gia nhập, nhiệm vụ này Quân Thường Tiểu còn có thể hiểu. Nhưng truyền bá lịch sử Thiết Cốt phái là cái quái quỷ gì?

Một cái môn phái mới thành lập được vài năm thì có gì để nói?

Một cái môn phái chỉ còn có một tên đệ tử?

Có cái khi gì lịch sử?

Hay là nói với hắn, lịch sử huy hoàng nhất của cả môn phái, đó chính là Vương chương môn vì đi đạo kỹ viện mà bị bắt, sau đó vượt ngục không thành, kết quả đầu lia khỏi cổ?

Cái nhiệm vụ phụ này, không có chút nào đáng tin!

Quân Thường Tiểu cảm thấy chẳng nói nên lời, nhưng vì hoàn thành nhiệm vụ sẽ được thưởng điểm công hiến, thế nên đại não bắt đầu điên cuồng suy nghĩ.

Thiết Cốt phái tuy rằng không có cái gì lịch sử huy hoàng, nhưng mình cũng có thể tự bịa ra không phải sao?

Sau khi vắt óc ngồi suy nghĩ, Quân Thường Tiểu nói “Lý công tử, trong mắt người đời mà nói, Thiết Cốt phái ta đơn giản chỉ là một môn phái rác rưởi.”

Mọi người cùng nhau hừ lạnh.

Nếu người đã giác ngộ điều này, sao còn cố vác mặt đến tham dự ‘Bách tông chiêu mộ’ làm gì?

“Nhưng mà!”

Quân Thường Tiểu sắc mặt đột nhiên trở nên nghiêm túc, nói “Trên thực tế, Thiết Cốt phái ta có lịch sử lâu đời, nội tình thâm hậu không nói hết, đã từng là một thượng cổ tông môn.”

“thượng cổ tông môn?”

“Phụt! Ha ha! Mẹ nó, tên này có khiếu hài hước thật!”

“Rõ ràng là một cái môn phái tùy tiện thành lập, nói ra lập tức có quan hệ với thượng cổ tông môn. Tên này không phải có não bị úng nước rồi chứ?”

Các võ giả xung quanh cười muốn điên đại.

Lục Thiên Thiên đứng ở phía sau cũng nhăn mặt lại.

Có thể đem Thiết Cốt phái quan hệ tới thượng cổ tông môn, rút cuộc da mặt chương môn cần dày bao nhiêu? Mà lại nói cần bao nhiêu dũng khí mới có thể nói một cách hùng hổ như vậy?

Lý Thanh Dương cảm thấy hứng thú nói “Chương môn có thể nói rõ hơn một chút nữa không?”

“...”

Khóe miệng mọi người co giật liên tục.

Chẳng lẽ đầu óc của thiên tài đệ nhất thành Thanh Dương cũng bị úng nước theo rồi, cho nên mới hứng thú nghe chuyện phiếm của tên này?

Không phải chứ?

Người bình thường sẽ không ai đi cự tuyệt một cái môn phái ngũ lưu, sau đó lại đi hỏi thăm một cái môn phái rác rưởi a!

“Lý công tử.”

Quân Thường Tiểu trả lời “Người nghe nói qua Đông Hải chưa?”

Lý Thanh Dương gật đầu trả lời “Ta đã có nghe nói qua.”

Phía đông Tinh vẫn đại lục là một vùng biển cực lớn, bên trong ẩn nấp vô số hải thú, là một khu vực vô cùng nguy hiểm.

Quân Thường Tiểu “Phía cuối Đông Hải, có một cái Ngao Lai quốc, công tử nghe nói chưa?”

Lý Thanh Dương lắc đầu, thành thật trả lời “Ta chỉ nghe nói đến Đông Hải qua sách vở, thư tịch chứ chưa tự mình đi kiểm chứng, cho nên không biết có quốc gia nào tồn tại hay không.”

Đâu chỉ có hắn không biết.

Dù là trưởng lão Thương Sơn phái đang ở đây cũng chưa từng nghe nói qua Ngao Lai quốc.

Quân Thường Tiểu nói “Tại Ngao Lai quốc kia, có hai toà thần sơn. Một là Hoa Quả Sơn, hai là Thiết Cốt sơn. Thiết Cốt phái của chúng ta khởi nguồn bắt đầu từ Thiết Cốt sơn. Chương môn đời thứ nhất là Tồn Ngộ Không, danh hào là Tề Thiên Đại Thánh.”

Con hàng này lấy truyện Tây Du Ký ra bịa lời a!

Tuy là hần chỉ tùy tiện kể một chút, nhưng có một vài võ giả chưa từng nghe qua, bị hần lừa gạt sừng sốt một chút.

Thậm chí có người nghĩ, chẳng lẽ thật sự có Ngao Lai quốc ở Đông Hải, còn có Thiết Cốt sơn?

“Nói bậy nói bạ!”

Nhưng vào lúc này, trưởng lão Thương Sơn phía đi tới nói “Đông Hải muôn vàn hiểm nguy, người có thực lực mạnh như Võ Hoàng cũng không dám xâm nhập. Hiện tại trong ghi chép cũng chưa từng đề cập qua Ngao Lai quốc chứ đừng nói đến Thiết Cốt sơn!”

“Đứng đây!”

“Ta từ nhỏ kiến thức uyên bác, trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, cũng chưa từng nghe qua cái gì Ngao Lai quốc và Thiết Cốt sơn.”

“Tên này rõ ràng đang bịa chuyện!”

“Mẹ kiếp, dám coi chúng ta là con nít ba tuổi à?

Mọi người cảm giác bị tên này lừa gạt một trận, cảm thấy phẫn nộ vô cùng.

Quân Thường Tiểu thân nhiên nói “Ta chỉ có thể nói rằng, các ngươi hoàn toàn không biết gì về Tinh Vãn đại lục cả.”

“...”

Mọi người lại lần nữa co giật khóe miệng.

Một tên mới có thực lực Khai mạch lại dám lớn tiếng nói trưởng lão Thương Sơn phải chẳng biết gì cả!

“Tốt! Rất tốt!”

Trưởng lão Thương Sơn phải dè nén lửa giận, lạnh lùng nói “Lão phu vô tri, ngược lại muốn hỏi Quân chương môn, Tôn Ngộ Không trong lời người nói là thần thánh phương nào, sư phụ của hần xuất thân từ đâu?”

Dám bịa chuyện với ta?

Ngươi muốn giả thần giả quỷ, vậy ta hỏi cho đến khi lời đuổi mới thôi

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Đệ tử Lý Thanh Dương, ra mắt chương môn

Cảm ơn sự ủng hộ của khanhat0507, sức khỏe ta đang không tốt nên tiến độ hơi chậm>”

Giấu đầu lòi đuôi? Nằm mơ!

Dù chưa bao giờ xem qua nguyên tác truyện Tây Du Ký. Bất quá, phiên bản truyền hình thì Quân Thường Tiểu đã xem đến lần thứ n rồi. Nội dung cũng đã thuộc lòng, có thể nói ra như nước chảy mây trôi.

Hần không cần cân nhắc, lập tức nói “Chương môn đời thứ nhất của Thiết Cốt phái ta, thu lấy tinh hoa của đất trời, uẩn dưỡng qua vô tận năm tháng, cuối cùng phá thần thạch mà ra, kế thừa võ học của Linh Thái Phương Thốn Sơn Bò Đề Lão Tổ!”

Trưởng lão Thương Sơn phải nổi giận nói “Người chính là bằng xương bằng thịt, sao có thể từ trong viên đá đi ra, tên tiểu tử này chớ nói tầm bậy tầm bạ, mê hoặc mọi người!”

“Lão gia hòa”

Quân Thường Tiểu khinh bỉ nói “Ngươi đối với ngàn vạn sinh linh biến hóa, cũng là hoàn toàn không biết gì cả.”

“Ngươi.. ngươi...”

Quân Thường Tiểu thân nhiên nói “Vấn đề ngươi hỏi ta đều đã trả lời, nếu có gì chưa hài lòng muốn nghe tiếp, ngươi có thể hỏi tiếp.”

Trưởng lão Thương Sơn phải sao có thể nuốt được cục tức này, vẫn muốn tiếp tục truy vấn tiếp, nhưng Lý Thanh Dương hành động trước một bước, mở miệng nói: “Không nghĩ tới, Thiết Cốt phái còn có lịch sử lâu đời như thế.”

Mọi người chút nữa ngã quỵ trên mặt đất.

Không phải Lý Thanh Dương sẽ tin những lời kia là thật chứ?

“Thế nhưng mà”

Lý Thanh Dương suy nghĩ một lát rồi nói “Những thứ ngươi nói chỉ là một thời huy hoàng của Thiết Cốt phái, bây giờ nội tình còn có ưu thế gì, đơn giản mà nói thì có ưu điểm gì không?”

Đúng đúng đúng!

Coi như tất cả là thật, coi như Thiết Cốt phái trước kia nội tình thâm hậu đến cỡ nào, cũng không thay đổi được hiện thực rằng hiện tại nó chỉ còn là một môn phái cừu lưu mà thôi.

“Aii!”

Quân Thường Tiểu thờ dài một tiếng nói “Trên đời này không có gì là mãi mãi. Tông môn có mạnh hơn đi chăng nữa cũng có một ngày suy tàn. Thiết Cốt phái chúng ta cũng không may mắn thoát khỏi, hiện tại xuống dốc đến bộ dạng này.”

Xuống dốc cái rầm chó ấy.

Thiết Cốt phái các người căn bản từ đầu đã không mạnh mẽ gì rồi.

“Lý công tử.”

Quân Thường Tiểu nhìn qua, đầy hàm ý nói “Nhưng môn phái ta dù sao cũng là thượng cổ tông môn, dù là suy tàn thì nội tình còn tồn tại y nguyên. Ví dụ như đan dược người dùng lúc trước, là bằng chứng tốt nhất để chứng minh.”

Đan dược?

Mọi người nghe nghe mà thấy mơ hồ.

Lý Thanh Dương trầm mặc.

Lúc đó, hắc mang trọng thương rất nặng nhìn như hôn mê, nhưng thực ra vẫn còn ý thức, có thể mơ mơ hồ hồ nhớ rằng mình đã ăn một viên thuốc, sau đó thương thế lập tức khôi phục.

Quân Thường Tiểu lúc trước nói về lịch sử Thiết Cốt phái, hắc chi coi như chuyện kể cho con nít nghe, nhưng cho đến khi vị chương môn này đề cập đến công hiệu của đan dược, có lẽ Thiết Cốt phái thật sự không đơn giản như vẻ bề ngoài.

Quân Thường Tiểu nói “Bồn tọa muốn khôi phục lại sự huy hoàng ngày xưa của tông môn, cần thiên tài như người phụ tá.”

Nhìn về phía các võ giả lúc trước lôi kéo Lý Thanh Dương nói “Bọn họ cho người điều kiện, bồn tọa hiện tại khó có thể làm. Nhưng người muốn con đường rộng mở trở thành Võ Đế, vậy thì đến Thiết Cốt phái của ta đi.”

Trở thành Võ Đế?

Tên này đúng là cái gì cũng dám nói!

Võ Đế.

Cường giả tối cao của Tinh Vãn đại lục, là sự tồn tại được tất cả mọi người kính ngưỡng.

Quân Thường Tiểu mới chỉ có Khai mạch ngũ đoạn, dám mở miệng nói biến một người đạt đến cảnh giới này, khả năng chém gió không phải người thường có thể so sánh!

“Được.”

Lý Thanh Dương sáng khoái nói “Ta quyết định gia nhập Thiết Cốt phái.”

Chỉ đơn giản vài chữ thôi, nhưng đối với những võ giả đang đứng ở diễn võ trường chẳng khác nào là tiếng sét đánh ngang tai. Tất cả mọi người đứng tại chỗ ngẩn, nhìn qua như hàng trăm pho tượng vậy.

“Đình!”

“Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ phụ. Phần thưởng là 5 điểm cống hiến!”

“Đình!”

“Điểm cống hiến môn phái 19/100.”

Nghe âm thanh vang bên tai, Quân Thường Tiểu có chút ngẩn người nghĩ “Nhiệm vụ hoàn thành rồi? Ta đem đệ nhất thiên tài thành Thanh Dương lừa gạt thành công rồi?”

“Thiên Thiên!”

Ngây người một lúc, Quân Thường Tiểu cao giọng nói ra “Cầm danh sách nhập môn tới.”

Lục Thiên Thiên đem danh sách để lên mặt bàn.

“Xoạt!”

Quân Thường Tiểu tiêu sái ngồi xuống, nâng bút lên nói

“Tên.”

“Lý Thanh Dương.”

“Giới tính.”

“Nam.”

“Độ tuổi.”

“Mười sáu.”

“Tư chất.”

“Linh căn thượng phẩm.”

“Cảnh giới.”

“Khai mạch mười đoạn.”

Quân Thường Tiểu thiếu chút nữa ngồi không vững, ngã từ trên ghế xuống.

Chính mình là chương môn mới chỉ Khai mạch năm đoạn, thu nhận cái thứ hai đệ tử vậy mà đạt tới Khai mạch mười đoạn.

Không hổ là đệ nhất thiên tài thành Thanh Dương, quả nhiên đủ hung hãn.

Quân Thường Tiểu lấy từ trong không gian giới chỉ ra ấn ký của chương môn, thở ra một hơi, ấn một cái lên danh sách nói “Từ hôm nay trở đi, ngươi chính thức là đệ tử Thiết Cốt phái.”

“Đệ tử Lý Thanh Dương”

Lý Thanh Dương chấp tay, tôn kính nói “Ra mắt chương môn.”

“Đỉnh!”

“Thành viên môn phái: 3/100.”

“Đỉnh!”

“Điểm cống hiến môn phái: 20/100.”

Nhìn thấy thành viên tăng, điểm cống hiến cũng tăng, nhất thời Quân Thường Tiểu cảm thấy âm thanh nhắc nhở từ hệ thống thật là dễ nghe!

...

Không ai có thể nghĩ tới, Lý Thanh Dương cự tuyệt môn phái ngũ lưu, chọn gia nhập Thiết Cốt phái. Càng không nghĩ tới, làm thủ tục nhập môn vô cùng nhanh gọn lẹ!

Chấp sự Đại Đạo môn co quắp ngồi dưới đất, ngây ngốc nói “Điều này không có khả năng...không có khả năng. Minh nhất định là đang nằm mơ!”

Từ đầu đến cuối, Thiết Cốt phái luôn luôn bị xem thường trong mắt mọi người, kết quả cuối cùng lại chiêu mộ thành công đệ nhất thiên tài thành Thanh Dương.

Hiện thực đúng là tàn khốc, làm hấn khó có thể tiếp nhận được.

Đệ tử Hồ Khiếu tông cũng có cảm giác mình nằm mơ.

Đứng ra mà nói.

Sau khi Lý Thanh Dương nhập môn Thiết Cốt phái, tất cả mọi người trên diễn võ trường đều cảm giác như nằm mơ, một giấc mơ cực kì buồn cười!

“Lý công tử.”

Trưởng lão Thương Sơn phái nói “Ngươi là người nắm giữ linh căn thượng phẩm, tương lai thành tựu vô hạn. Thế nhưng là lựa chọn gia nhập môn phái như Thiết Cốt phái, chính là tự hủy tương lai của mình!

“Lão gia hòa.”

Quân Thường Tiểu mặt lạnh nói “Thiết Cốt phái ta yếu nhược, nhưng chỉ là tạm thời. Ngày hôm nay bốn tọa đem lời này nói ra ngay tại đây, vài năm nữa nhất định sẽ vượt qua Thương Sơn phái các ngươi.”

Thanh âm mạnh mẽ, khí thế ngất trời!

Đây là nói nghiêm túc, vô cùng nghiêm túc, nghiêm túc chưa từng có. Bởi vì, thân là chương môn một phái, hấn cực kỳ ghét có người xem thường nhạo báng môn phái của mình.

Phái mạnh lên, dùng hành động dùng thực lực hung hăng đánh bọn hấn.

“Siêu việt Thương Sơn phái ta?”

Trưởng lão Thương Sơn phái cười lạnh nói “Tiểu tử, thật sự cho rằng dựa vào một cái miệng, liền có thể làm môn phái cường đại lên sao?”

Chỉ dựa vào miệng.

Khẳng định không có khả năng.

Quân Thường Tiểu tự tin như vậy, là vì hấn có hệ thống, có điểm cống hiến, có khu mua sắm!

Võ giả Tinh Vĩn đại lục, dựa vào thời gian tích lũy cùng thiên địa linh khí để tu luyện, bốn tọa sẽ dùng điểm cống hiến, dùng các loại chí bảo vật phẩm từng bước siêu việt các ngươi!

“Lão gia hòa”

Quân Thường Tiểu nói “Chờ lấy ngày Thiết Cốt phái ta danh tiếng vang xa, rung động đại lục đi.”

Trưởng lão Thương Sơn phái hừ lạnh nói “Tốt, lão phu sẽ cố gắng chờ đến ngày Thiết Cốt phái rung động đại lục.”

Thiên tài ưu tú nhất đã bị cướp đi, ở lại chỗ này cũng không có ý nghĩa gì, cho nên lão già ra lệnh đám đệ tử thu dọn, chuẩn bị lên đường trở về Thương Sơn phái.

“Mã trưởng lão.”

Nhưng đúng vào lúc sắp rời đi, một trung niên thân mặc cảm y bước nhanh vào diễn võ trường nói “Xin dừng bước đã!”

“Đó là Lý gia chủ!”

Mọi người nhận ra gia chủ Lý gia, chính là cha của Lý Thanh Dương.

Gia chủ Lý gia mang theo mấy tên người hầu bước nhanh mà đến, khách khí chấp tay nói “Mã trưởng lão, Thanh Dương tuổi còn nhỏ không hiểu chuyện, Lý mẫu thay hắn đáp ứng lời mời của quý tông.”

“Lý gia chủ này.”

Trưởng lão Thương Sơn phái nói “Con trai của ngươi đã chọn xong môn phái.”

“Cái gì?”

Lý gia chủ khẽ giật mình, nhìn về Lý Thanh Dương ở phía xa, trầm mặt nói “Tiểu tử thôi, làm sao không chờ cha đến đã tự tiện đưa ra quyết định..”

Thanh âm bỗng nhiên im bật, ánh mắt quét qua thấy con trai đang đứng dưới ngọn cờ biểu thị Thiết Cốt phái. Trong khoảnh khắc, trong lòng gia chủ Lý gia dâng lên một điềm báo mãnh liệt cho sự không may “Thanh Dương, con chọn môn phái nào rồi?”

Lý Thanh Dương bình tĩnh đáp lại “Con chọn Thiết Cốt phái.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Hắn thật là khoác lác!

Nghe con trai nói quyết định gia nhập Thiết Cốt phái, Lý gia chủ như bị sét đánh, đứng tại chỗ ngây người.

Nửa năm trước.

Lý Thanh Dương nghiệm ra linh căn thượng phẩm, làm hắn mừng rỡ như điên.

Lý gia cũng là sôi trào không thôi, lấy việc này làm kiêu ngạo, thậm chí còn cho rằng, gia tộc sau này dưới sự chỉ huy của Lý Thanh Dương sẽ trở lên càng huy hoàng hơn nữa.

Sau khi nghiệm chứng kết thúc, Lý gia chủ cung cấp tài nguyên tốt nhất cho con trai mình, cũng vì con trai quy hoạch hết thầy tương lai. Tại "Bách tông chiêu mộ" mở ra, sẽ chọn cho con trai một tông môn có đầy đủ nội tình lẫn danh tiếng.

Không ngờ hôm nay, thừa lúc mình tắm rửa thay quần áo, Lý Thanh Dương vụng trộm chạy đi, làm mình lật tung cả phủ đệ cũng không tìm dc người.

"Tiểu tử thôi!"

“Chẳng lẽ lại trốn đi gặp tiểu tiện nữ kia sao!”

Đúng vào lúc này, người hầu vội vàng đến báo tin: “Gia chủ, công tử đã đi trước một bước đến diễn võ trường, được môn phái ngũ lưu Thương Sơn phái coi trọng, muốn thu làm đệ tử!”

“Cái gì!”

Lý gia chủ vui mừng không thôi.

Thương Sơn phái là thế lực đỉnh phong trong quận Thanh Dương, địa vị không kém so với thành chủ thành Thanh Dương. Con ta được tông môn dạng này chiêu mộ, nhất định tương lai sẽ tỏa sáng rực rỡ.

“Nhưng mà...”

Người hầu nghĩ nghĩ một lát, yếu ớt nói: “Công tử cự tuyệt lời mời của trưởng lão Thương Sơn phái rồi.”

“Cái gì!”

Lý gia chủ thiếu chút nữa ngã nhào.

Cùng là 2 chữ “Cái gì!”, nhưng ngữ điệu không giống, tâm tình cũng không giống nhau. Một ở trên thiên đường, một ở dưới địa ngục.

“Cái tên tiểu tử hỗn đản kia có phải đầu óc bị ngựa đá hay không, mà lại đi cự tuyệt chiêu mộ của Thương Sơn phái.”

“Không được, không được.”

“Chuyện này liên quan đến cả đời nó, lại liên quan đến cả tương lai của Lý gia, không thể để nó tự tiện quyết định được.”

Kết quả, Lý gia chủ dẫn người vội vã đuổi tới diễn võ trường.

Vừa vặn gặp được người của Thương Sơn phái đang thu dọn chuẩn bị rời đi, lập tức nhanh chóng mở miệng thay Lý Thanh Dương đáp ứng lời mời.

Từ miệng con trai nghe được việc hần đã chọn môn phái, Lý gia chủ còn đang băn khoăn có môn phái nào ưu tú hơn cả Thương Sơn phái ở quận Thanh Dương này hay sao?

Kết quả thế nào?

Tiểu tử kia chọn Thiết Cốt phái!

Lý gia tại thành Thanh Dương có thể nói không lớn không nhỏ, quy mô tạm coi tương đương với một cái môn phái bát lưu. Bây giờ con trai Lý gia chủ lại gia nhập môn phái cửu lưu, đây là điều Lý gia chủ tuyệt đối không thể chấp nhận được!

Ngay người trong giây lát, hần trầm giọng nói “Thanh Dương, không được đùa giỡn với cha trước mặt mọi người.”

“Cha.”

Lý Thanh Dương nói “Con không có nói đùa. Hiện tại con đã là đệ tử của Thiết Cốt phái.”

Câu nói này giống như một cái chùy lớn nện thẳng vào ngực của Lý gia chủ, khiến hần thân hình run rẩy không tự chủ được lùi lại hai bước.

“Gia chủ!”

Người hầu vội vàng tới nâng đỡ.

Lý gia chủ ổn định thân thể, ngón tay chỉ Lý Thanh Dương, âm thanh run rẩy nói “Hôm nay mặt mũi của Lý gia ta, đều bị ngươi làm mất hết.”

Nếu như con trai mình chọn một cái môn phái lục lưu, hần có thể tiếp nhận được. Nhưng Thiết Cốt phái thì không được. Đây là một cái môn phái cửu lưu a.

Huống chi.

Môn phái rác rưởi rạng này, không chỉ không có tương lai, mà con đem Lý gia ra làm trò cười.

Võ giả các phái đang xem náo nhiệt cười rộ lên.

Lý Thanh Dương đệ nhất thiên tài đầu óc có vấn đề, may mắn cha hần đầu óc coi như bình thường, biết Thiết Cốt phái là dạng môn phái gì.

“Công tử!”

Người hầu Lý gia vội vàng nói: “Chớ làm gia chủ tức giận, nhanh nhanh rời khỏi cái môn phái rác rưởi kia.”

“Răng rắc.”

Quân Thường Tiểu nhẹ nhẹ nắm song quyền.

Một tên người hầu của một gia tộc nhỏ nhỏ, đều cho môn phái của mình là rác rưởi, cái này thực sự rất khó chịu.

“Cha.”

Lý Thanh Dương chân thành nói “Làm người phải có thành tín. Ta đã là người của Thiết Cốt phái, sẽ không rời đi đâu hết.”

“Ngươi..”

Lý gia chủ tức giận, hai hàm răng run rẩy nói “Nghịch tử!”

Trưởng lão Thương Sơn phái không muốn nhìn cảnh này, mở miệng nói ra “Lý công tử, trăm việc lấy chữ hiếu làm đầu, ngươi ngỗ nghịch phụ thân như vậy, chính là bất hiếu.”

Lý Thanh Dương trên mặt xuất hiện xoắn xuyết cùng áy náy.

“Xong.”

Quân Thường Tiểu “Vội tới tay rồi lại bay đi.”

Lý Thanh Dương ánh mắt kiên định nói “Phụ thân, ta từ nhỏ tới lớn đều làm theo ý người, theo con đường người vạch ra cho ta. Bây giờ ta đã lớn, ta cần phải lựa chọn con đường của riêng mình.”

Lý gia chủ chỉ cò biểu thị Thiết Cốt phái nói “Một cái môn phái cửu lưu cũng được tính là lựa chọn của ngươi sao?”

“Đúng.”

Lý Thanh Dương chân thành nói.

Lý gia chủ kém chút tức hộc máu, tay chỉ run rẩy nói “Nếu như ngươi không rời khỏi Thiết Cốt phái, từ nay về sau liền đừng coi ta là cha.”

“Lý công tử, Thiết Cốt phái vẫn là không có tiền đồ, vẫn là nhanh rời khỏi đi.”

“Diễn võ trường nhiều môn phái ưu tú như vậy, tùy tiện chọn một cái cũng tốt hơn Thiết Cốt phái. Không cần cố chấp như vậy a.”

“Lý gia chủ tuổi tác cũng không nhỏ, không may xảy ra chuyện gì, ngươi làm con trai hần sẽ hối hận cả đời đi.”

“Lý công tử, còn xin nghĩ lại a.”

Những võ giả xem náo nhiệt chỉ sợ chuyện chưa đủ lớn, nhao nhao hét lên.

Bọn họ không phải là vì Lý gia chủ, thì là đơn thuần không muốn thấy một thiên tài có linh căn thượng phẩm lại gia nhập một cái môn phái rác rưởi.

“Một đám ngu ngốc.”

Quân Thường Tiểu âm thầm chửi một câu,

“Lý gia chủ!”

Hắn chấp tay nói “Con của người, hẳn có lựa chọn của riêng mình. Thân là một người cha, người nên ủng hộ sự lựa chọn của hắn, chứ không phải ngang ngược ngăn cản.”

“Huống chi.”

Nghĩ một lát nói “Thiết Cốt phái ta vốn không như người tưởng tượng. Lý công tử gia nhập phái ta, thành tựu so với mong muốn của người, chỉ cao không thấp!”

“Chỉ cao không thấp?”

Lý gia chủ cường chế lửa giận, âm thanh lạnh lùng nói “Thiết Cốt phái các người thật cho mình có khả năng đó?”

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói “Thiết Cốt phái của ta không phải rác rưởi, nó là một khối ngọc thô đang cần được mài dũa sau này sẽ phát sáng rực rỡ.”

“Ta nhỏ vào!”

“Một cái môn phái rác rưởi, đem so mình với ngọc thô, thật không biết xấu hổ!”

“Nếu ta có mồm mép như hắn, thì lo gì không lửa gát được đệ từ a.”

Võ giả các phái khịt khịt mũi khinh thường.

Lý gia chủ giận không nhịn nổi nói “Con ta gia nhập Thiết Cốt phái, nhất định là bị người hoa ngôn xảo ngữ lừa gạt!”

Quân Thường Tiểu nghiêm túc nói “Bổn tọa thân là chương môn Thiết Cốt phái, từ trước đến nay đều là đường đường chính chính thu đệ tử, xưa nay chưa bao giờ đi lừa gạt người.”

Lý gia chủ lạnh lùng nói “Tu vi của người còn không bằng canh cửa nhà ta, tư cách gì nói mình là chương môn.”

Quân Thường Tiểu nói: “Lý gia chủ, bổn tọa tu vi tuy không cao, nhưng có thể dạy bảo Lý công tử để hắn trở thành cường giả, cái này đã đủ.”

“Ta có nghe nhầm không?”

“Hắn thật là khoác lác.”

“Lý công tử thiên phú cực cao, còn muốn chỉ dạy người ta?”

“Theo ta thấy, Lý công tử hoàn toàn có thể là chương môn Thiết Cốt phái, để dạy hắn làm thế nào để tăng cảnh giới.”

Mọi người càng ngày càng xem thường Quân Thường Tiểu, nhưng không thể không phục hắn. Nếu như da mặt dày cũng tính là một loại tài năng, Quân Thường Tiểu tuyệt đối là thiên tài trong thiên tài.

Lý gia chủ càng ngày càng tức giận, hận không thể chỉ mặt Quân Thường Tiểu mà mắng ầm lên, nhưng dù sao cũng nhà nhân vật tai to mặt lớn của thành Thanh Dương, không thể hành động quá lỗ mãng, mới đem cường ép lửa giận.

“Quần chương môn.”

Đúng vào lúc này, vị trưởng lão Thương Sơn phái nói “Đề có thể bồi dưỡng đệ tử trở thành một cường giả, cần có kiến thức và hiểu biết cực sâu về võ đạo. Người tự tin như vậy, hẳn phải có hiểu biết và kinh nghiệm rất lớn về võ đạo đúng không?”

Lão nhân này là cố ý làm khó ta đây mà.

Quân Thường Tiểu nghe câu hỏi, nếu như hắn trả lời mình có kinh nghiệm về võ đạo, khẳng định sẽ bị làm khó dễ. Còn nếu trả lời không có kinh nghiệm, Lý gia chủ khẳng định sẽ buộc Lý Thanh Dương rời khỏi Thiết Cốt phái.

Ai, bắt đầu khó khăn rồi nha.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Bùa Động Sát

Đề đệ tử có thể mạnh lên, bản thân sư phụ có thể không có thực lực quá mạnh mẽ, nhưng nhất định kiến thức và kinh nghiệm võ học phải phong phú đầy đủ. Vì trong quá trình tu luyện của các đệ tử, sự chỉ điểm của sư phụ là cực kỳ quan trọng.

Đừng nói các môn phái, bên trong các gia tộc, các học phủ cũng đều có các đạo sư về võ học.

Vị chương môn Thiết Cốt phái tuyên bố sẽ làm cho Lý Thanh Dương đạt thành tựu chi cao không thấp, khiến cho trưởng lão Thương Sơn phái không thể không đứng ra hỏi thăm

Nếu như Quân Thường Tiểu trả lời có kinh nghiệm võ đạo, khẳng định sẽ thuận tiện thính giáo một phen.

Nếu như không trả lời, Lý gia chủ tất nhiên sẽ càng giận dữ, từ đó càng kiên định bắt Lý Thanh Dương rời khỏi Thiết Cốt phái.

Gừng càng già càng cay mà!

Nhìn qua thái độ có vẻ rất giữ hòa khí, nhưng bên trong lại giấu giếm ý đồ, cố ý làm khó Quân Thường Tiểu.

Võ giả các phái nhao nhao quăng tới ánh mắt khinh thường.

Một cái chương môn rác rưởi, cảnh giới đều không có thì lấy đâu ra kinh nghiệm võ đạo kia chứ.

Quân Thường Tiểu theo thói quen sờ mũi, nói “Bồn tọa tuy rằng không dám ngồng cuồng, nhưng cũng không muốn coi nhẹ chính mình. Nếu như nói về kinh nghiệm võ đạo, bất kỳ kẻ nào ở đây cũng không so được với bồn tọa.”

“Tên này càng nói càng khoác lác, càng nói càng không hợp lẽ thường.”

“Nếu như không phải thành Thanh Dương cấm đánh nhau, lão tử khẳng định tới đập hấn một trận.”

“Ta cũng có xúc động muốn làm thế!”

Võ giả các phái thực sự là nghe không vào. Bọn họ thế, từ lúc bắt đầu tu luyện đến nay, chưa bao giờ thấy một tên nào khoác lác như thế, ranh ma như thế.

“Hay cho câu không ai có thể so sánh!”

Lý gia chủ thanh âm lãnh đạm nói “Lý mỗi hôm nay cũng muốn lĩnh giáo một chút kinh nghiệm võ đạo của Quân chương môn.”

Trưởng lão Thương Sơn phái cười không nói, lời này vốn hấn định thuận thế hỏi tiếp, nhưng Lý gia chủ đã nói trước, thì không thể hợp lý hơn.

Quân Thường Tiểu nói “Lý gia chủ muốn lĩnh giáo điều gì đây?”

Đừng nhìn hấn ngoài mặt thể hiện vô cùng bình tĩnh, thật ra bên trong rất khẩn trương, kéo ra hệ thống, chọn khu mua sắm để tìm vật phẩm có liên quan đến võ đạo.

Vừa xuyên không chưa được bao lâu, lại vừa mới tới cảnh giới Khai mạch năm đoạn, lấy đâu ra kinh nghiệm võ đạo đi tranh với đời.

Lúc này, Quân Thường Tiểu chỉ có thể hy vọng vào hệ thống, hy vọng sẽ mua được vật phẩm nào đó giúp thoát khỏi tình cảnh này.

Lý gia chủ thân nhiên nói “Thành Thanh Dương của chúng ta có một bản kiếm pháp truyền thừa trăm năm, tên là Cửu Thức Điệp Lăng Kiếm pháp. Theo như tên gọi, kiếm pháp này gồm cửu thức, nhưng thực ra chỉ có tám thức, thức thứ chín cần phải tự mình thôi diễn.”

“Quân chương môn đã có kinh nghiệm võ đạo, chắc chắn có thể thôi diễn ra thức thứ chín phải không nào?”

“Ha ha ha!”

“Lý gia chủ thỉnh giáo cái này đúng là tuyệt diệu nha.”

Võ giả bên trong thành Thanh Dương cười rộ lên, đúng như câu cười trên nỗi đau của người khác.

Cửu Thức Điệp Lăng Kiếm là kiếm pháp có danh tiếng cực cao tại thành Thanh Dương, chỉ cần có thực lực Khai mạch năm đoạn, đều có thể mua được tại các cửa hàng bán vũ kỹ.

Trang đầu của bí tịch viết vô cùng rõ ràng.

Kiểm pháp gồm có chín thức, nhưng chỉ ghi chép tám thức đầu, thức cuối cùng cần võ giả tu luyện tự mình lĩnh ngộ và diễn hóa.

Hơn một trăm năm qua, số lượng võ giả tu luyện không đến 1 triệu thì cũng đến chín trăm ngàn, nhưng chưa có ai có thể lĩnh ngộ được hoàn chỉnh thức cuối cùng.

Có tin đồn cho rằng, thành chủ đời trước đã tìm hiểu ra thức sau cùng. Nhưng vì chưa bao giờ xuất thủ nên mọi người đối với thức thứ chín vẫn là hoàn toàn không biết gì cả.

“Cửu Thức Điệp Lăng Kiếm?”

Trưởng lão Thương Sơn phái nhớ lại, hấn có nghe qua loại kiếm pháp này, thậm chí năm đó còn từng mua xuống, tính toán diễn hóa thức sau cùng. Tuy nhiên khi biết được cấp bậc vũ kỹ chỉ là đệ phẩm liền từ bỏ.

Võ học và tâm pháp tại Tinh Vãn đại lục cũng có phân chia đẳng cấp giống như linh căn, cùng chia làm đệ phẩm - phẩm phẩm – trung phẩm – thượng phẩm - thánh phẩm – thần phẩm.

Trưởng lão Thương Sơn phái thực lực đã đạt tới Võ Sư đỉnh phong, trong tông môn tu luyện đều là võ học phẩm phẩm trở lên, tự nhiên sẽ cảm thấy đệ phẩm không vừa mắt.

Lại nói.

Nếu như đây là võ học cấp cao, há sẽ trở thành kiếm pháp thông dụng nhất của thành Thanh Dương?

“Quân chương môn.”

Trưởng lão Thương Sơn phái nói “Cửu Thức Điệp Lăng Kiếm lão hủ đã từng nghe qua, nếu như ngươi có thể tìm hiểu ra thức thứ chín, liền chứng minh ngươi có chân tài thực học.”

Lão gia hỏa này rất biết châm ngòi thổi gió nha.

Quân Thường Tiểu ngạo nghễ nói “Chỉ là lĩnh hội kiếm pháp, có gì khó?”

Mọi người cười lạnh không thôi.

Trăm năm qua rất ít có người tham ngộ được. Dạng vô dụng như người có thể làm được, vậy liền quá tà môn rồi.

Lý Thanh Dương rất chờ mong, hẳn cũng tu luyện Cửu Thức Đệ Nhất Lăng Kiềm”, nhưng kẹt mãi tại thức thứ tám, thủy chung không cách nào lĩnh hội được thức thứ chín, nếu như chương môn có thể làm được, điều này nói lên mình đã gia nhập đúng môn phái, đã theo đúng người rồi.

Trong khi mọi người soi mói, Quân Thường Tiểu trái phải kéo khu mua sắm hệ thống tìm kiếm vật phẩm liên quan đến kiếm đạo. Nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Tiểu rồi, tiểu con mẹ nó rồi!

Không có vật phẩm về phương diện này, làm sao ta có thể áp chế quần hùng? Phi! Phi! Ta làm thế nào diễn hóa được thức thứ chín của Cửu Thức Đệ Nhất Lăng Kiềm đây?

“Humm?”

Đột nhiên, ánh mắt Quân Thường Tiểu đứng ở tên một vật phẩm tên là Bùa Động Sát, sau đó vội vàng ấn mở phần giới thiệu vật phẩm.

Mỗi vật phẩm đều có phần giới thiệu công năng, đây là một phát hiện của Quân Thường Tiểu trong một tình huống ngẫu nhiên.

“Vật phẩm: Bùa Động Sát.”

“Công dụng: Sau khi sử dụng có thể thấy rõ võ học của đối thủ, chiêu thức bí tịch, từ đó nhanh chóng lĩnh ngộ.”

“Thời gian tác dụng: 60 phút.”

“Giá: 10 điểm cống hiến.”

“Nhanh chóng lĩnh ngộ?”

Quân Thường Tiểu âm thầm vui mừng nói “Chắc là có thể giúp ta lĩnh ngộ thức thứ chín của Cửu Thức Đệ Nhất Lăng Kiềm.”

“Xoát!”

Liền mua bùa Động Sát.

“Đỉnh!”

“Chủ nhân tiêu phí 10 điểm cống hiến, thu hoạch được một bùa Động Sát, đã vận chuyển đến không gian giới chi.”

“Đỉnh!”

“Điểm cống hiến môn phái: 10/100”

Quân Thường Tiểu nói “Lý gia chủ, Cửu Thức Đệ Nhất Lăng Kiềm mà người nói bốn tọa chưa từng tu luyện qua, làm sao có thể diễn hóa thức thứ chín?”

“Phụt! Ha ha, kiếm pháp dễ mua nhất thành Thanh Dương, thế nào mà Quân chương môn lại chưa từng tu luyện qua.”

“Cửu Thức Đệ Nhất Lăng Kiềm tuy chỉ là đệ phẩm vũ kỹ nhưng ít nhiều cũng có giá một trăm lượng nha. Phải chăng Quân chương môn không đủ tiền để mua dạng võ học này?”

“Có đạo lý, có đạo lý!”

“Loại kiếm pháp cần lĩnh ngộ một thức lại một thức, không biết chờ hẳn diễn hóa đến thức thứ chín là ngày tháng năm nào đây.”

Mọi người tự mình nghị luận.

Lý gia chủ sắc mặt lại càng xấu hơn.

Một khắc này, hẳn cảm giác bị tên này trêu đùa như một kẻ ngu ngốc.

Cưỡng chế lấy lửa giận, Lý gia chủ ngoài cười nhưng trong không cười nói “Vừa hay, Lý mỗ có mang theo một bản Cửu Thức Đệ Nhất Lăng Kiềm kiếm phổ, Quân chương môn có thể cầm lấy đi nghiên cứu.”

Nói xong, từ không gian giới chi lấy ra một bản bí tịch màu xanh.

“Đa tạ!”

Quân Thường Tiểu đưa tay ra lấy.

Lý gia chủ nói “Bất quá, Lý mỗ nói trước, nếu như Quân chương môn không thể diễn hóa ra thức thứ chín, mời chương môn đem con trai ta trực xuất khỏi Thiết Cốt phái.”

Con trai ta đã không muốn rời khỏi?

Vậy liền để chương môn chủ động đuổi ra ngoài không phải xong việc sao.

Lý gia chủ nhận định, một tên còn chưa từng tu luyện của Cửu Thức Đệ Nhất Lăng Kiềm, đừng nói lĩnh hội thức thứ chín, dù là thức thứ năm thứ sáu cũng là vô cùng khó khăn.

“Không có vấn đề.”

Quân Thường Tiểu sáng khoái đáp ứng.

Lý gia chủ vẫn là không yên lòng nói “Quân chương môn nói lời phải giữ lấy lời a.”

“Yên tâm đi.”

Quân Thường Tiểu nói “Tôn chi của Thiết Cốt phái ta chính là ‘Thăng lưng mà sống, thăng tay mà làm’, đương nhiên sẽ không bao giờ có chuyện nuốt lời.”

Đạt được câu trả lời chắc chắn, Lý gia chủ đem kiếm phổ ném qua.

Trong diễn võ trường có rất nhiều người, rất nhiều võ giả của các môn phái, hẳn không cho rằng đối phương có thể chơi xấu.

“Đương nhiên”

Quân Thường Tiểu tiếp nhận kiếm phổ nói “Nếu như bốn tọa lĩnh ngộ ra thức thứ chín, Lý gia chủ lại tính như thế nào?”

Thứ thứ chín, trong một trăm năm qua, chỉ có thành chủ trong truyền thuyết kia mới có thể lĩnh ngộ được, hẳn thật sự tính chính mình có thể làm được hay sao?

Lý gia chủ trong lòng cười lạnh không thôi, chấp tay nói “Quân thường môn nếu như có thể lĩnh ngộ thức thứ chín, con ta Thanh Dương có thể gia nhập Thiết Cốt phái, chính là may mắn.”

Có câu nói này, Quân Thường Tiểu cũng yên tâm.

Hắn hít thở sâu một hơi, đọc qua kiếm phổ, nhìn thấy khẩu quyết rườm rà và hình vẽ kiếm thức phức tạp, nhất thời có cảm giác đầu vầng mắt hoa.

Tuy nhiên, hắn kế thừa trí nhớ của chủ nhân đời trước, đối với võ công bí tịch của thế giới này ít nhiều có chút lý giải. Nhưng lần đầu tiên xem kiếm phổ phức tạp như vậy, vẫn có cảm giác như người mù chữ đọc sách.

“Hy vọng bùa Động Sát có thể giúp ta nhanh chóng lĩnh ngộ kiếm phổ.”

Quân Thường Tiểu nói thầm trong đầu, đem ý chí dung nhập vào giới chỉ, bóp nát bùa Động Sát.

“Hư!”

Một luồng năng lượng vô hình theo giới chỉ tràn vào trong đầu.

Quân Thường Tiểu chợt cảm thấy trời đất như mù mịt, loại cảm giác khó chịu kia trôi qua trong chớp mắt. Hắn lấy lại tinh thần, nhìn về phía kiếm phổ, khẩu quyết cùng kiếm thức, bỗng dưng trở nên vô cùng đơn giản và dễ hiểu.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tội Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Kiểm cảnh

Quân Thường Tiểu bóp nát bùa Động Sát, lần nữa nhìn về cuốn kiếm phổ, trong lòng mừng rỡ như điên, bởi vì kiếm quyết lúc này còn tối nghĩa khó hiểu, kiếm thức thì ly kỳ cổ quái bây giờ chỉ cần nhìn một cái đã hiểu ngay.

Càng kinh khủng hơn là.

Văn tự khắc trên kiếm phổ giống như sống lại, hóa thành từng đạo ánh sáng chui vào trong ý thức, bắt đầu tự sắp xếp, tự diễn hóa chiêu thức.

Quân Thường Tiểu nhớ trang kiếm thức thứ nhất, bắt đầu lật qua trang thứ hai. Đến khi tất cả thông tin được lưu trong ý thức lại tiếp tục lật trang thứ ba, thứ tư, thứ năm..

Nhìn thấy hắn đọc kiếm phổ như cười ngửa xem hoa, vẻ mặt các võ giả trở lên hoảng hốt.

Kiểm phổ không giống như võ học. Đầu tiên phải thuộc kiếm quyết, tiếp sau phải thuộc kiếm thức. Quân Thường Tiểu lật nhanh từng tờ từng tờ một, đừng nói nhớ được kiếm thức, khẩu quyết cũng chưa chắc đã nhớ được?

Chắc là vì không thể lĩnh ngộ, nên quyết định giả thần giả quỷ?

“Hư!”

Đúng vào lúc này, trong ý thức Quân Thường Tiểu đã diễn hóa hoàn chỉnh thức thứ nhất của Cửu Thức Điện Lăng Kiếm.

“Thiên Thiên”

Hắn đem kiếm phổ khép lại, nói “Đưa kiếm cho bốn tọa.”

“Roẹt!”

Kiểm ra khỏi vỏ, đưa tới.

Quân Thường Tiểu nhận kiếm từ tay Lục Thiên Thiên, cổ tay nhẹ nhàng huy động.

“Hư!”

Trường kiếm dài ba xích, phiêu nhiên vạch phá không gian, hình thành một luồng khí lưu gọn sóng mà bất thường cũng có thể trông thấy.

Trong quá trình huy động kiếm, hình thành khí lưu gọn sóng, điều này đại biểu hắn đã lĩnh ngộ thành công thức thứ nhất của Cửu Thức Điện Lăng Kiếm.

Làm sao có thể?!

Võ giả các phái đang đợi chờ để chế giễu Quân Thường Tiểu, nhưng khi nhìn thấy khí lưu xuất hiện, trên mặt xuất hiện vẻ ngưng trọng.

Trưởng lão Thương Sơn phái khẽ giật mình.

Hắn không phải để ý khí lưu gọn sóng, mà để ý là, kẻ này từ lúc đọc kiếm phổ đến khi lĩnh ngộ rồi thuần thực thi triển thức thứ nhất, không tốn bao nhiêu thời gian.

Đứng.

Không bao lâu.

Tính theo thời gian ở Địa cầu, thì chỉ là một phút đồng hồ.

Một phút đồng hồ với nhiều người mà nói, quá nhanh. Đi nhà vệ sinh, một phút còn chưa còi quần xong cơ. Vậy mà, Quân Thường Tiểu đã thuần thực thi triển thức thứ nhất.

“Không có khả năng!”

Trưởng lão Thương Sơn phái âm thầm phù nhận nói.

Bản thân hắn là võ sư đỉnh phong, tu luyện võ học để phẩm này thì mười phần chắc chín, nhưng tuyệt đối không thể nào nhẹ nhàng mây trôi nước chảy như thế này.

Trừ phi... Hắn vốn đã tu luyện từ trước.

“Xoát!”

Quân Thường Tiểu di chuyển, cánh tay thu lực, rồi lại vung kiếm lần nữa.

“Ông!”

Đạo khí lưu gọn sóng thứ hai xuất hiện, cùng đạo thức thứ nhất tuần tự dính liền với nhau. Đây là thức thứ hai của Cửu Thức Điện Lăng Kiếm, thời gian tìm hiểu tổng cộng là 1 phút 5 giây.

Một giây này.

Võ giả các bang phái phải há hốc mồm.

Đùa nhau à!

Tên chương môn rác rưởi của Thiết Cốt phái này, sao lại có thể trong vòng mấy hơi thở lĩnh ngộ xong thức thứ hai của Cửu Thức Điện Lăng Kiếm.

Lý gia chủ trên mặt hiện lên vẻ khó có thể tin.

Hắn nhớ rất kỹ, năm đó tu luyện, để có thể lĩnh ngộ hoàn chỉnh và thuần thực thi triển thức thứ hai, hắn mất trọn vẹn năm ngày.

Tên này rốt cuộc là yêu nghiệt phương nào?

Phải chăng, hắn đã từng tu luyện qua Cửu Thức Điện Lăng Kiếm, rồi cố ý nói là mình chưa từng tu luyện?

Lý gia chủ và trưởng lão Thương Sơn phái đều là ý tưởng lớn gặp nhau.

Võ giả bình thường, tuyệt đối không thể trong thời gian ngắn ngủi như thế, hoàn toàn lĩnh ngộ thức thứ hai của Cửu Thức Điện Lăng Kiếm.

Thật xin lỗi!

Quân Thường Tiểu có bùa Động Sát, cho nên hắn thật sự làm được.

“Xoát!”

Hắn huy động kiếm lần nữa, đạo khí lưu gọn sóng thứ ba xuất hiện.

Đây là thức thứ ba của Cửu Thức Điện Lăng Kiếm. Thời gian lĩnh ngộ: 1 phút 10 giây.

Nói cách khác.

Các võ giả ở diễn võ trường mới chỉ nháy mắt có mấy lần, Quân Thường Tiểu đã lĩnh ngộ xong ba thức của Cửu Thức Điện Lăng Kiếm. Đồng thời cũng thuần thực thi triển ra.

Cảm giác cực kỳ đáng sợ, sồn hết cả da gà.

Lý Thanh Dương ánh mắt lấp lóe nghĩ “Tốc độ lĩnh ngộ của chương môn, ta xa xa không thể so sánh được. Xem ra, ta đã chọn theo đúng người.”

Lý Thanh Dương còn nghĩ đến “Có thể lĩnh ngộ nhanh như vậy, lĩnh căn của chương môn còn cao hơn nhị sư đệ.”

“Xoát!”

“Xoát!”

Quân Thường Tiểu đắm chìm bên trong kiếm pháp, liên tục thi triển. Từng đạo khí lưu gọn sóng xuất hiện, chồng lên nhau làm uy lực tăng lên mấy lần, lại liên miên không dứt như sóng biển vậy.

Từng đợt bám theo từng đợt, tầng tầng chồng lên nhau, đây là lý do tại sao gọi là Cửu Thức Điện Lăng Kiếm.

“Xoát!”

Quân Thường Tiểu thêm lần nữa huy động kiếm, gọn sóng hình thành, trên võ trường đã hình thành 7 đạo khí lưu chồng lên nhau.

Hắn lĩnh ngộ đến thức thứ bảy, tổng cộng mất có 1 phút 30 giây mà thôi.

“Hừ!”

Lý gia chủ khinh thường nói “Rõ ràng đã lĩnh ngộ qua Cửu Thức Diệt Lăng Kiếm, còn dám nói chưa từng tu luyện qua, đúng là đồ không biết vô liêm sỉ!”

Mặc kệ Quân Thường Tiểu có lấy tốc độ cực nhanh thi triển liền bảy thức, trong lòng hắn sớm đã nhận định rằng, Quân Thường Tiểu đã tu luyện từ trước.

“Ta đã nói rồi!”

“Một cái chương môn của môn phái cửu lưu, sao có thể nhanh như vậy tu luyện xong bảy thức, hóa ra hắn đã tu luyện từ trước.”

“Con mẹ nó, mém chút nữa bị tên khốn này lừa rồi!”

“Ta thấy tài nghệ diễn xuất của hắn cũng xuất quỷ nhập thần chứ đùa!”

“Nhìn, hắn còn đang tính diễn tiếp kia!”

Quân Thường Tiểu thuận thế đánh ra thức thứ tám, lại hình thành một tầng khí lưu nữa. Nhưng đây không phải điều mà các võ giả lưu ý, cái họ quan tâm chính là về mặt chuyên chú của hắn khi đánh ra thức thứ tám.

Môn phái hạng bét.

Tài nghệ diễn xuất hạng nhất!

Trưởng lão Thương Sơn phái thần nhiên nói “Tài nghệ diễn xuất có tốt đến đâu đi chăng nữa, nếu không thi triển được thức thứ chín, bộ mặt thật cũng sẽ bị lộ ra thôi.”

Câu nói này đều được mọi người tán đồng

Ngươi thích biểu diễn?

Diễn võ trường lớn như vậy, cho ngươi thoải mái biểu diễn. Nhưng nếu không diễn hóa ra được thức thứ chín, thì tám thức trước cũng chỉ là đã trắng xe cát mà thôi.

Lý gia chủ gác tay, cười lạnh không thôi.

“Xoát!”

Sau khi thi triển thức thứ tám, Quân Thường Tiểu thu kiếm đứng yên, lâm vào trầm tư, dường như đang tìm kiếm một thức sau cùng.

“Diễn xong rồi thì đi xuống được chưa?”

Mọi người trào phúng giễu cợt.

Quân Thường Tiểu không nghe được những âm thanh này, bởi vì hắn đang trong thời điểm cảm ngộ kiếm pháp, đột ngột tiến vào một trạng thái rất kỳ diệu.

Quanh người hắn hiện ra một khí tức cuộn cuộn, như có như không, nhưng lại có khí thế vô cùng sắc bén.

Trưởng lão Thương Sơn phái ngạc nhiên.

Nụ cười trên mặt Lý gia chủ cũng dừng lại.

“Đây là...” Lý Thanh Dương khẽ nhíu mày, ngưng trọng nói “Kiếm cảnh!”

“Cái gì?”

Võ giả các phái nghe xong, tròn mắt tí thì rơi ra ngoài.

Kiểm cảnh!

Tên đầy đủ gọi là cảnh giới kiếm ý.

Là một trạng thái lĩnh ngộ kiếm đạo. Nếu như võ giả có thể tiến vào trạng thái này, tuyệt đối lợi ích thu được cực lớn.

“Con em nó!”

“Tên này có cái vận may rắm chó gì thế. Vậy mà có thể tiến vào Kiếm cảnh!”

“Từ xưa đến nay, biết bao nhiêu võ giả kiếm đạo, theo đuổi cả đời cũng không có được cơ duyên như thế này a.”

Chuyện này thật sự để mọi người quá khiếp sợ, thanh âm các võ giả cũng dần dần to lên.

Trưởng lão Thương Sơn phái trầm giọng nói “Kẻ này tiến vào kiếm cảnh, chính là cơ duyên chỉ có thể cầu mà không thể ngộ, các ngươi không được quấy nhiễu hắn.”

Các võ giả có tâm tư khác vội vàng ngậm miệng lại. Ngăn cản kịp thời ý đồ quấy nhiễu Quân Thường Tiểu, trưởng lão Thương Sơn phái cũng không hẳn là người xấu cho lắm.

Sở dĩ hắn nhắm vào Quân Thường Tiểu, là vì không muốn nhìn Lý Thanh Dương lạc lối, lãng phí tài năng ở một cái môn phái kém cỏi như vậy.

Bởi vì trưởng lão Thương Sơn phái quá lớn, toàn bộ diễn võ trường hoàn toàn yên tĩnh, trong mắt các võ giả tràn ngập ao ước cùng ghen tị.

Cơ duyên như thế, bọn hán chỉ có thể cầu mà không thể ngộ.

Để một tên rác rưởi đạt được cơ duyên. Ông trời còn có mắt hay không?

“Xoát!”

Tình lại từ trạng thái như hồn lìa khỏi xác kia, ánh mắt Quân Thường Tiểu đột nhiên hiện lên vẻ sắc bén, cánh tay phải vung lên, trường kiếm lại huy động vào hư không một lần nữa.

“Xoát! Xoát! Xoát! ”

Cửu Thửc Điện Lăng Kiếm thức thứ nhất, thức thứ hai, thức thứ ba... Khi hán thi triển một hơi xong tám thức đầu, mũi chân điểm nhẹ một cái, cả người bay lên trời, gió kiếm đánh xuống.

“Vù vù!”

Trong không khí, tám đạo khí lưu gọn sóng nhanh chóng hội tụ lại một chỗ, hình thành một đạo kiếm mang màu trắng, oanh vào tảng đá lớn bên ngoài diễn võ trường.

“Bành!”

Một tiếng nổ vang truyền đến, tảng đá nặng mấy ngàn cân vỡ nát.

Võ giả các bang phái nhìn thấy thế, kinh hồn khiếp vía, đồng loạt hít vào một hơi khí lạnh

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Chỉ điểm!

Tảng đá nặng mấy ngàn cân ở bên ngoài diễn võ trường bị Quân Thường Tiểu một kiếm đánh nát, làm tất cả các võ giả hít một hơi khí lạnh.

Các võ giả ở hiện trường với thực lực Khai mạch tám chín đoạn, hoặc đạt tới Vũ Đò, thì cũng có thể làm được điều này.

Nhưng bọn hán đều biết rõ, Quân Thường Tiểu chỉ có thực lực Khai mạch năm đoạn, lại có thể phá nát tảng đá mấy ngàn cân, điều này vô cùng khó tin.

Ở giai đoạn Khai mạch, mỗi khi thông thêm một mạch, lực lượng sẽ tăng thêm trăm cân.

Dù là trời sinh thần lực, thì ở tu vi Khai mạch năm đoạn tối đa cũng chỉ có thể phát ra lực lượng ngàn cân, muốn rung chuyển tảng đá hơn hai ngàn cân là chuyện không có khả năng!

Trừ phi...

“Xoát!”

Quân Thường Tiểu phiêu nhiên rơi xuống, cười nói “Lý gia chú, đây là thức thứ chín của Cửu Thửc Điện Lăng Kiếm mà bọn toán đã diễn hóa ra.”

Các võ giả nhao nhao nhìn lại, ánh mắt tập trung trên kiếm của Quân Thường Tiểu, thấy không có điểm gì đặc biệt.

Bình khí phẩm chất cao, có thể giúp võ giả gia tăng lực lượng rất nhiều. Kiếm mà Quân Thường Tiểu cầm chỉ là bình khí bình thường, nói cách khác...

“Con em nó!”

“Chẳng lẽ một kiếm kia thực sự là thức thứ chín của Cửu Thửc Điện Lăng Kiếm sao?”

“Ta nghe nói, nếu như lĩnh ngộ được thức thứ chín của Cửu Thửc Điện Lăng Kiếm, uy lực của nó không kém võ học phạm phẩm.”

Tu vi Khai mạch ngũ đoạn, lại dùng bình khí bình thường, có thể một kiếm chém vỡ tảng đá nặng hai ngàn cân, chỉ có thể là thức thứ chín có uy lực tương đương võ học phạm phẩm mới có thể làm được.

Nghĩ đến đó.

Biểu hiện trên mặt mọi người trở nên đặc sắc.

Tin đồn chỉ có thành chủ đời trước mới có thể lĩnh ngộ thức thứ chín, ngày hôm nay một cái chương môn của một môn phái cửu lưu cũng có thể diễn hóa ra.

Đây chẳng khác gì một cái tát thật mạnh vào mặt tất cả mọi người đang ở đây.

Lý gia chú khó có thể tin nói “Làm sao có thể...”

Trưởng lão Thương Sơn phái ánh mắt hiện lên vẻ phức tạp, chấp tay nói “Quần chương môn có thể trong thời gian ngắn diễn hóa ra thức thứ chín, để Mã mỗ muốn phản bội phục.”

Cái này là thật lòng tâm phục khẩu phục.

“Quá khen.”

Quân Thường Tiểu đem kiếm trả lại Lục Thiên Thiên, hai tay đặt ở phía sau, biểu hiện ra phong phạm của một đại tông sư.

Lý gia chủ trong lòng có thể nói là trăm ngàn cảm xúc. Vốn cho rằng có thể dùng Cửu Thức Điện Lăng Kiếm để làm khó hắn, không nghĩ tới việc hắn là người duy nhất trong vòng trăm năm qua có thể diễn hóa ra thức thứ chín.

“Lý gia chủ.”

Quân Thường Tiểu nói “Bồn tọa đã diễn hóa ra thức thứ chín, không biết quý tử trong nhà có thể ở lại Thiết Cốt phái ta chưa?”

Lý gia chủ trăm mặt không nói nên lời.

Quân Thường Tiểu có thể thi triển ra thức thứ chính của Cửu Thức Điện Lăng Kiếm, thực sự khiến vị gia chủ này phải bất ngờ và khiếp sợ. Nhưng dù sao đây vẫn chỉ là kiếm pháp Đệ phẩm, hắn cho rằng để con trai đi theo người này vẫn sẽ không có tương lai!

“Lý gia chủ.”

Quân Thường Tiểu nói “Người hắn phải biết nhất ngôn cửu đỉnh nha.”

Sắc mặt Lý gia chủ càng trở nên khó coi.

Đúng vào lúc này, trưởng lão Thương Sơn phái chấp tay nói “Quân chương môn có thể lý giải sâu sắc đối với võ đạo, Mã mỗ tu luyện có một chút vấn đề chưa giải quyết được, hy vọng Quân chương môn có thể giúp đỡ.”

“Bồn tọa rất sẵn lòng.”

Linh hội tất cả chín thức của Cửu Thức Điện Lăng Kiếm chỉ trong hai phút đồng hồ, thời gian tác dụng còn thừa không ít, nếu như tiếp tục biểu hiện có thể gây dựng danh tiếng của chính mình và môn phái, vậy thì mình cần gì phải ngại.

Trưởng lão Thương Sơn phái nói “Mã mỗ mấy năm nay có tu luyện một loại tâm pháp, nhưng linh hội đến tầng thứ tư vẫn mãi dậm chân tại chỗ không tiến thêm được nữa, mong được Quân chương môn có thể chỉ điểm”

Các võ giả kinh ngạc.

Trưởng lão Thương Sơn phái là cường giả cấp bậc Võ Sư hàng thật giá thật, lại muốn thỉnh giáo một tên chương môn cửu lưu!

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì đánh chết bọn hắn cũng không tin!

Quân Thường Tiểu nói “Nếu như Mã trưởng lão đồng ý đem khẩu quyết tâm pháp nói ra, bồn tọa cũng có thể thử một chút.”

Trưởng lão Thương Sơn phái cười một tiếng, đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Một tên võ giả nói nhỏ “Mã trưởng lão đang dùng truyền âm thuật để nói chuyện với tên kia.”

“Chỉ khi bước vào cảnh giới Võ Sư trở lên, mới có thể mặt không đổi sắc mà dùng truyền âm thuật. Thật hy vọng một ngày nào đó ta có thể đạt tới cảnh giới này.”

Mọi người nghe vậy có cảm giác hâm mộ không thôi.

Cảnh giới võ đạo của Tinh Vãn đại lục, mỗi khi bước vào một đại cảnh giới cao hơn, sẽ có năng lực đặc thù. Ở cảnh giới Võ Sư, truyền âm thuật là một trong những năng lực đó.

Trong chốc lát, sau khi biết được khẩu quyết tâm pháp, Quân Thường Tiểu nói “Vấn đề không lớn.”

Trưởng lão Thương Sơn phái có chút muốn ngã lăn ra đất.

Tâm pháp của mình ít ra cũng là cấp bậc phẩm phẩm, ngâm cay nuốt đắng linh hội hơn mười năm, cũng chỉ mới tu luyện đến tầng thứ tư, vậy mà hắn nói là ‘Vấn đề không lớn’!

Quân Thường Tiểu đứng nguyên tại chỗ, nhắm mắt lại, ghi nhớ tâm pháp vào trong thức hải, bắt đầu phân tích diễn cường.

“Mã trưởng lão”

Nhanh chóng, Quân Thường Tiểu nói nhỏ vào tai Mã trưởng lão.

Tuy võ giả các phái khó có thể nghe rõ nội dung câu chuyện, nhưng nhìn thấy rõ ràng biểu hiện của Mã trưởng lão. Đầu tiên là gạt mình, sau đó ngã ra như tượng, rồi bừng tỉnh đại ngộ, cuối cùng là mừng rỡ như điên!

Quân Thường Tiểu thu người nói “Theo như bồn tọa nói, về nhà tu luyện một hai tháng, chắc là có thể đột phá tầng cao hơn.”

“Xoát!”

Trưởng lão Thương Sơn phái kích động không thôi chấp tay nói “Tâm pháp Mã mỗ hoang mang đã mấy năm, hôm nay nghe một lời của Quân chương môn nói, cảm thấy đã thông suốt được vấn đề.”

Lý gia chủ mắt tròn hai mắt.

Tên kia thật có thể giải quyết được vấn đề của Mã trưởng lão.

Quân Thường Tiểu khiêm tốn nói “Mã trưởng lão vốn đã là hiểu rất rõ về tâm pháp này, nên mới có thể nhanh chóng thông suốt như thế. Đổi lại là người khác, chưa chắc có thể thông suốt nhanh như vậy”

Mã trưởng lão lắc đầu đáp “Không có lý giải cao thâm đối với võ đạo như Quân chương môn, Mã mỗ muốn thông suốt là chuyện không có khả năng.”

Mã trưởng lão phải tấm tắc khen ngợi như thế, tên kia tuyệt đối là người có năng lực!

Chẳng lẽ.

Trên đời này thật sự có tồn tại người tu vi thì không ra gì nhưng lý giải võ đạo thì lại cực kỳ cao siêu?

Các võ giả âm thầm trách móc.

“Quân chưởng môn.”

Mã trưởng lão nói “Mã mỗ có việc phải về tông môn xử lý, về sau có duyên gặp lại, nhất định sẽ thỉnh giáo Quân chưởng môn lần nữa!”

Có sự chi điểm của Quân chưởng môn, Mã trưởng lão sốt ruột không chờ đợi được muốn về bế quan ngay lập tức, đem tâm pháp đột phá đến tầng thứ năm, thuận đà đột phá Võ Sư bước vào Võ Tông!

Quân Thường Tiểu chấp tay nói “Có duyên sẽ gặp.”

Mã trưởng lão không do dự, đem đệ tử rời đi ngay lập tức, hần chỉ hận không thể về đến tông môn ngay bây giờ để bế quan lĩnh hội.

Đưa mắt nhìn Mã trưởng lão rời đi, một người trung niên mặt cười hết sức vui vẻ đi tới nói “Quân chưởng môn, Trần mỗ cũng có vấn đề về võ đạo, hy vọng Quân chưởng môn có thể chỉ điểm cho.”

“Có thể chứ”

Quân Thường Tiểu nói “Bất quá, thanh toán trước một trăm lượng đã.”

Thương Sơn phái dù sao cũng là tông môn ngũ lưu, hần cho Mã trưởng lão mặt mũi, giúp đỡ hần chỉ điểm vấn đề. Nhưng dăm ba cái môn phái bát lưu cửu lưu này nhất định phải thu thù lao mới được.

“Được, được chứ!”

Người này vội vàng đưa ra một ngân phiếu trị giá trăm lượng, hần cảm thấy ngay cả vấn đề của Mã trưởng lão cũng có thể giải được, mình mất một trăm lượng cũng đáng.

Quân Thường Tiểu thu ngân phiếu nói “Mời nói!”

Người trung niên sợ bị người khác nghe được, vội đi sát tới, đem vấn đề của mình nói nhỏ cho Quân Thường Tiểu.

Quân Thường Tiểu sử dụng năng lực, rất nhanh chóng phân tích ra vấn đề của đối phương, sau đó thấp giọng nói ra ý kiến.

“Hóa ra là thế!”

Trung niên vỗ trán nói “Ta làm sao lại không nghĩ đến chuyện đây chứ!”

“Đa tạ sự chỉ điểm của Quân chưởng môn, Trần mỗ mạn phép cáo từ.”

Nhìn thấy tên kia hấp tấp rời đi, các võ giả dù có ngu đến mức cũng hiểu rằng, chưởng môn Thiết Cốt phái quả thực là có chân tài thực học.

“Quân chưởng môn, Thường mỗ có một vấn đề, còn mời...”

“Một trăm lượng”

“Được, được!”

Người họ Thường vội vàng trả tiền, sau đó nhận được chỉ điểm, mặt tươi như hoa rời đi.

Nhất thời, rất nhiều võ giả bốn phương tám hướng đang gặp vấn đề tu luyện nhao nhao chạy đến. Trong số này có cả những người đã từng châm chọc Quân Thường Tiểu.

Không sao, không sao.

Ta đã nhớ kỹ mặt mũi hết rồi.

Muốn được chỉ điểm? Được thôi, đưa hai trăm lượng đây.

Những võ giả đã từng cười nhạo Quân Thường Tiểu tuy rằng xót của, nhưng cuối cùng vẫn phải nhịn đau ‘cắt thịt’ thanh toán, rồi sau đó nhận được chỉ điểm, hài lòng rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tài miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Hốt một mẻ lớn!

Hôm nay ta có việc bận nên up trễ, cho nên ta bạo chương để tạ lỗi. Mong các đọc giả thông cảm và tiếp tục ủng hộ truyện ^^!

Tại bất kỳ một cái thế giới nào, tầm quan trọng của tiền bạc không cần nói cũng biết.

Không nói đến chuyện mua vũ khí, võ học. Chỉ riêng tiền mua đồ ăn, đồ vật sinh hoạt cũng tốn cả bọn rồi.

Hiện tại Thiết Cốt phái đang trong tình trạng vô sản, vì lúc trước mấy tên đệ tử đem tất cả tài sản đi bán lấy tiền làm hối lộ quan hệ, cứu Vương chưởng môn ra ngoài.

Kết quả thế nào?

Tiền trao chưa được nửa ngày, Vương chương môn vượt ngục bị chém bay đầu.

Thiết Cốt phái vốn đã phải sinh hoạt thất lưng buộc bụng, giờ lại không một đồng dính túi, hai tên đệ tử cuối cùng thật sự không chịu nổi nữa, quyết định ăn một bữa cơm sau cùng rồi ai về nhà nấy.

Quân Thường Tiểu lúc mới xuyên không đến, ở môn phái đời mấy ngày đều là một ngày ba bữa ăn bánh bao, uống nước suối.

Lúc Lục Thiên Thiên ăn mì, cũng là lấy từ nhà của Vương đại thám ở trong thôn.

Thiết Cốt phái muốn phát triển, nhất định phải có tiền!

Vì thế, Quân chương môn tranh thủ thời gian tác dụng còn lại của bùa Động Sát, bắt đầu con đường kiếm tiền lần đầu tiên ở dị giới.

Người không cười nhạo mình muốn được chi điểm?

Một trăm lượng!

Lúc trước phi báng cười nhạo mình và Thiết Cốt phái muốn được chi điểm?

Hai trăm lượng, không nói nhiều!

Việc làm ăn nhỏ, cho nên miễn trả giá.

Vì Quân Thường Tiểu lĩnh hội ra thức thứ chín của Cửu Thức Điện Lăng Kiếm, lại còn chi điểm trường lão của Thương Sơn phái nên võ giả các phái tuy đau lòng, nhưng vẫn phải bỏ tiền ra để thỉnh giáo.

Ngắn ngủi ba mươi phút đồng hồ trôi qua, Quân Thường Tiểu đã chi điểm hơn hai mươi tên võ giả, kiếm lời hơn ba ngàn lượng.

Nhìn thấy ngân phiếu ngày càng chồng chất bên trong không gian giới chỉ, hân đắc ý thầm nghĩ “Tuy ta không thể bán đan dược, bắt quá có thể dùng đồ vật ở trong khu mua sắm để kiếm tiền nha.”

“Quân chương môn.”

Quân Thường Tiểu vừa chi điểm quyền pháp cho một tên võ giả xong thì Lý gia chủ theo sát đi tới, ngay ngừng mở miệng nói “Lý mỗ cũng có một chút vấn đề khó hiểu hy vọng Quân chương môn có thể chi điểm một chút.”

Lúc trước, hân đem ra Cửu Thức Điện Lăng Kiếm chỉ đơn giản là muốn làm khó để Quân Thường Tiểu.

Bây giờ hân nhìn thấy nhiều người, sau khi được tên kia chi điểm đều hài lòng vui vẻ rời đi, Lý gia chủ thật sự động tâm, muốn mang vấn đề võ đạo nhiều năm đi thỉnh giáo.

“Được chứ.”

Quân Thường Tiểu nói “Một ngàn lượng mà thôi!”

Lý gia chủ mém chút đứng không vững, hỏi lại “Một ngàn lượng thật sao?”

Quân Thường Tiểu trả lời cứng rắn như đinh đóng cột “Đúng, một ngàn lượng không hơn không kém!”

“...”

Mọi người co giật khóe miệng.

Tên này rõ ràng đang cố ý làm khó Lý gia chủ, vì sự việc vừa rồi không đồng ý cho Lý Thanh Dương gia nhập Thiết Cốt phái.

“Quân chương môn này.”

Lý gia chủ suy sụp nói “Người khác cùng lắm chỉ mất có hai trăm lượng, vì sao ta phải trả tới một ngàn lượng vậy?”

Quân Thường Tiểu ung dung nói “Nhìn quần áo của Lý gia chủ thế này, chắc không phải là người không có tiền chứ?”

Nghe được câu trả lời này, Lý gia chủ có xúc động muốn ngắt tại chỗ. Không sai, ta đúng là người có tiền, nhưng tiền không phải từ trên trời rơi xuống a!

“Quân chương môn!”

Lý gia chủ trầm giọng nói “Người thật coi Lý mỗ là cái mỏ vàng dễ đào hay sao?”

Quân Thường Tiểu cười nói “Có thể hiểu được là tốt!”

“Người...”

Lý gia chủ phẫn nộ.

Nghĩ đến mình có việc cần phải cầu người, liền đem lửa giận nhin xuống.

“Chương môn.”

Lý Thanh Dương đi lên trước nói “Xin người nể tình giá trị của đệ tử, mà giảm một chút cho phụ thân của ta.”

Quân Thường Tiểu nâng cằm lên, hơi chút trầm tư nói “Được thôi. Ta nề tình người là phụ thân của đệ tử bản phái, giảm giá cho người còn một lượng đi.”

Các võ giả xung quanh xem chút ngả quỵ.

Một ngàn lượng giảm giá xuống còn một lượng, cả đời bọn hắn chưa bao giờ nghe có chuyện ly kỳ như vậy luôn.

...

Nếu Quân Thường Tiểu đã muốn Lý Thanh Dương gia nhập, đương nhiên sẽ không quá làm khó Lý gia chủ. Vì thế, hắn chỉ lấy một cái giá tượng trưng, coi như là cho Lý gia chủ mặt mũi, còn giúp hắn chi điểm vấn đề.

“Thì ra là thế, thì ra là thế!”

Sau khi Lý gia chủ được Quân thường môn chi điểm, hắn cảm giác vấn đề đã không còn trở ngại gì nữa rồi.

Lúc trước Quân Thường Tiểu diễn hóa thức thứ chín, trong lòng hắn có chút bán tín bán nghi, mãi đến bây giờ vấn đề võ đạo khôn khổ nhiều năm được Quân thường môn chi ra, hắn đã triệt để công nhận tài năng của Quân Thường Tiểu.

Con ta tại Thiết Cốt phái được hắn dạy bảo, tương lai thành tựu nhất định chi cao không thấp!

Không chỉ mỗi Lý gia chủ có suy nghĩ này, mà tất cả các võ giả ở diễn võ trường đều ý thức được rằng, mình đã xem thường một người cực kỳ không đơn giản.

Một lá bùa Động Sát, để Quân thường tiểu vừa kiếm được một bọn tiền, lại có thể gây dựng nên uy danh, đúng là một mũi tên trúng hai con chim mà.

Sai rồi!

Là một mũi tên trúng ba con chim!

Bởi vì Quân thường môn trong lúc chi điểm người khác, thuận tiện học luôn các loại võ học tuyệt kỹ của họ.

Tuy cấp bậc không được cao cho lắm, nhưng không ai chê mình biết nhiều tuyệt kỹ hay võ học cả. Những thứ này nếu dùng tiền đi mua, ít nhất cũng phải mấy ngàn lượng nha.

Đúng là hốt một mẻ lớn mà!

“Chư vị”

Sau khi chi điểm cho một tên võ giả xong, Quân Thường Tiểu thần sắc có vẻ hơi mệt mỏi nói “Bồn tọa cảm thấy khá mệt mỏi, việc chi điểm nên dừng lại ở đây đi.”

“Quân thường môn dừng như thế mà.”

Các võ giả đang xếp hàng gấp gáp nói.

Một tên võ giả xuất ra bốn tấm ngân phiếu nói “Ta nguyện ý ra giá bốn trăm lượng.”

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói “Bồn tọa giúp chư vị chi điểm võ đạo, tinh thần tiêu hao rất nhiều, phải mất mười ngày nửa tháng tu dưỡng mới có thể hồi phục”

Hắn thật sự rất muốn kiếm tiền, nhưng lúc chi điểm xong tên võ giả kia, bùa Động Sát vừa vận hết tác dụng.

Quân Thường Tiểu vốn tính toán mua thêm một cái bùa Động Sát nữa, nhưng khi tiến vào khu mua sắm, đập vào mắt hắn là màu xám bùa Động Sát, tức là không mua được nữa. Bên cạnh có dòng chữ nhỏ "Thời hạn mua tháng: một lần!"

Cái con mẹ nó!

Liệu Thương đan có hạn mua không nói, ngay cả bùa Động Sát cũng có hạn nữa.

Ta làm sao có thể vui vẻ chơi đùa, vui vẻ kiếm tiền đây?

Không có sự hỗ trợ của bùa Động Sát, Quân Thường Tiểu đương nhiên trở về nguyên hình, giả vờ biểu hiện ra bộ dáng mệt mỏi rồi.

“Ài.”

Các võ giả ử oài trở về lều của mình, tiếp tục thực hiện "Bách tông chiêu mộ" này giờ bị gián đoạn.

“Thanh Dương.”

Lý gia chủ nói “Con cố gắng theo Quân thường môn tu hành, đừng làm cho cha thất vọng.”

“Vâng.”

Lý Thanh Dương gật đầu nói.

Lý gia chủ mang theo vệ nhị nọt, nói với Quân Thường Tiểu vài câu rồi vội vàng trở về Lý gia, bế quan tiêu hóa những chi điểm vừa đạt được.

...

“Cha, ta muốn đi Thiết Cốt phái!”

“Phụ thân, mẫu thân, ta đã suy nghĩ kỹ rồi, ta muốn gia nhập Thiết Cốt phái!”

“Nào con trai, còn do dự cái gì nữa không biết, chúng ta nhanh đi Thiết Cốt phái báo danh thôi!”

"Bách tông chiêu mộ" tiếp tục, vốn các thiếu niên thiếu nữ còn đang cân nhắc nên chọn phái nào, giờ như ong vỡ tổ tràn vào Thiết Cốt phái, chen lấn tranh nhau báo danh!

Vừa rồi các phái phi thường náo nhiệt, Thiết Cốt phái vắng tanh.

Hiện tại lầu của các bang phái khác không còn một ai, lầu của Thiết Cốt phái lại chật ních người.

“Đừng xô, đừng đẩy!”

Quân Thường Tiểu hô lên “Tùng người tùng người thôi!”

“Thanh Dương!”

“Người đứng đực ra đây làm gì, mau đến đây hỗ trợ!”

Bởi vì quá nhiều thiếu niên thiếu nữ đến báo danh, Quân Thường Tiểu nhất thời tay chân luống cuống.

Không được, không thể để như thế được!

Quá nhiều người, phải ưu tiên chọn người ưu tú.

Quân Thường Tiểu mệnh lệnh cho hai đệ tử ghi chép những người muốn nhập môn, sau đó dựa trên tư chất và tu vi để xem có nên chọn hay không?

Nhiệm vụ chính mà hệ thống giao cho là biến Thiết Cốt phái thành môn phái mạnh nhất.

Làm sao mới được coi là mạnh nhất?

Câu trả lời rất đơn giản: đệ tử mạnh, thì môn phái mạnh.

Tùy tiện chọn một đám vợ va vợ vắn, tuy rằng có thể gom góp đủ nhân số, nhưng đẳng cấp môn phái khẳng định không thể đi lên được, kết quả chính là dãi tràng xe cát.

Quân Thường Tiểu hiểu rất rõ, cái mình cần bây giờ là binh giỏi tướng tài, cho nên ngầm hạ yêu cầu: muốn gia nhập Thiết Cốt phái, thấp nhất phải có linh căn trung phẩm trở lên, có linh căn thượng phẩm càng tốt.

Nhưng sau một phen thống kê mấy trăm thiếu niên báo danh, chỉ có mười người có được linh căn trung phẩm, đa số đều là đệ phẩm và phẩm phẩm. Còn linh căn thượng phẩm thì không có một ai.

Thành Thanh Dương mặc dù là thành lớn nhất của quận Thanh Dương, nhưng dù sao vẫn chỉ là một địa phương nhỏ, xuất hiện được một tên linh căn thượng phẩm như Lý Thanh Dương đã rất không tệ rồi.

“Kém thì có hơi kém chút.”

“Nhưng trước hết vẫn phải đem nhân số của môn phái đạt hạn mức cao nhất là một trăm đã.”

Quân Thường Tiểu cầm lấy đại ấn của chương môn, ấn lên tên nhưng người có linh căn trung phẩm.

“Đinh!”

“Thành viên môn phái: 4/100”

“Đinh!”

“Điểm công hiến môn phái: 11/100”

....

...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Sơ phẩm Hàn Phong Kiếm

“Đinh!”

“Thành viên môn phái: 53/100”

“Đinh!”

“Điểm công hiến môn phái: 60/100”

Quân Thường Tiểu liên tiếp đặt ấn, rất nhanh đã tuyển đủ năm mươi tên đệ tử. Tiếng nói nhắc nhở của hệ thống liên tục vang lên, thực sự rất là dễ nghe.

Những thành viên vừa tuyển này, có mười tên linh căn trung phẩm, còn lại bốn mươi tên đều là phẩm phẩm.

Các bang phái khác quan sát từ xa, ánh mắt đều là hâm mộ.

Theo bọn hán biết trong "Bách tông chiêu mộ" diễn ra lần này, cũng chỉ có hơn mười tên lính căn trung phẩm, năm sáu mươi tên lính căn phẩm phẩm mà thôi. Nói cách khác, lần này có bao nhiêu hạt giống tốt đều bị Thiết Cốt phái lấy hết rồi.

Aii.

Hôm nay có thể coi như phí công rồi, đành phải chờ đợi lần sau thôi.

Trong khi các phái đang rất phiền muộn, thì Quân chương môn còn tiếp tục đặt án, chiêu mộ đệ tử có lính căn để phẩm.

Không còn cách nào khác.

Hắn muốn gom đủ 100 người, chỉ có cách tuyển đại trà, không dám vor bèo gát tép.

Hơn nữa, tuy rằng tư chất và lính căn kém chút, cũng có thể từ từ bồi dưỡng.

“Đình!”

“Đình!”

“Đình!”

“Thành viên môn phái: 100/100”

“Đình!”

“Điểm cống hiến môn phái: 107/100”

“Đình!”

“Thành viên môn phái đã đủ, chủ nhân cần tăng cấp kiến thiết môn phái, tăng hạn mức đệ tử cao nhất, mới có thể tiếp tục chiêu mộ thêm đệ tử.”

“Nhắc nhở: Sau khi thành viên đủ số lượng, nếu cưỡng ép thu thêm đệ tử sẽ bị trừng phạt nghiêm trọng.”

“Điểm cống hiến môn phái bị thừa, chủ nhân phải tiêu hao trong vòng hai mươi bốn giờ, nếu không điểm thừa sẽ tự động biến mất.”

“Số lượng thành viên môn phái đã đủ, điều kiện phù hợp.”

“Đình!”

“Hệ thống tự động mở ra thành tựu giá trị môn phái và nhiệm vụ môn phái.”

Tên môn phái: Thiết Cốt phái.

Chương môn: Quân Thường Tiểu.

Đang cấp môn phái: Cừu lưu.

Kiến thiết môn phái: Cấp 1.

Thành viên môn phái: 100/100.

Điểm cống hiến: 107/100.

Thành tựu giá trị: 0.

Nhiệm vụ môn phái: Tạm thời chưa có.

Nhiệm vụ chính: Trong vòng 100 năm, biến Thiết Cốt phái thành môn phái mạnh nhất Tinh Vãn đại lục, số lượng đệ tử đạt mười vạn.

“Hệ thống!”

Quân Thường Tiểu khó hiểu nói “Thành tựu giá trị môn phái và nhiệm vụ môn phái là cái gì?”

Hệ thống đáp: “Đệ tử tiếp nhận nhiệm vụ của môn phái, có thể đạt được điểm thành tựu giá trị của môn phái.”

Quân Thường Tiểu nghe hiểu, nói “Điểm thành tựu giá trị có tác dụng gì không?”

Hệ thống giải thích nói “Điểm thành tựu giá trị môn phái khi đạt trị số định mức, có thể thăng cấp kiến thiết môn phái.”

Quân Thường Tiểu thần sắc khẽ giật mình nói “Người không phải nói chiêu mộ đủ đệ tử thì có thể thăng cấp kiến thiết môn phái hay sao? Tại sao giờ lại lôi ra thêm cái điểm thành tựu giá trị gì đây?”

Hệ thống không nhanh không chậm giải thích “Chiêu mộ đủ đệ tử có thể mở ra nhiệm vụ môn phái. Hoàn thành nhiệm vụ môn phái có thể thăng cấp kiến thiết môn phái. Cái này không có sai a!”

“...”

Quân Thường Tiểu im lặng.

Hắn tạm thời không để ý đến điểm thành tựu giá trị và nhiệm vụ môn phái nữa, mà đem trọng tâm đặt ở trên điểm cống hiến. Trong hai bốn giờ hắn cần phải tiêu hết điểm thừa nha.

Động tác của hắn như nước chảy mây trôi kéo ra khu mua sắm, cẩn thận đọc qua thông tin từng kiện vật phẩm, cuối cùng Quân Thường Tiểu quyết định lựa chọn sơ phẩm Hàn Phong Kiếm.

“Đỉnh”

“Chủ nhân tiêu phí 10 điểm công hiến, thu được một sơ phẩm Hàn Phong Kiếm, hàng đã vận chuyển đến không gian giới chi.”

“Đỉnh!”

“Điểm công hiến môn phái: 97/100”

Quân Thường Tiểu thu hồi hệ thống, thuận tiện nhìn qua vật phẩm mà mình vừa mua, phát hiện thấy có ghi chú là: “tháng này hạn mua: năm lần.

Đan được nghịch thiên và bùa chú mỗi tháng mua 1 lần, vũ khí thì có thể mua 5 lần.

Lý do vì sao Quân Thường Tiểu lại lựa chọn mua kiếm? Lần trước tu luyện Cửu Thức Điện Lăng kiếm pháp, tuy rằng phẩm giai cũng không cao, nhưng thức thứ chín thật sự rất có lực sát thương, phối hợp với một thanh kiếm chỉ ít có thể dùng để phòng thân.

“Hur!”

Ý chí tiến nhập vào không gian giới chi.

Quân Thường Tiểu thấy bên cạnh bom hẹn giờ chết tiệt kia, có một thanh kiếm đang trôi nổi, trên vỏ kiếm khắc nạm hai hạt châu, lấp lánh ánh sáng yếu ớt màu lam.

“Ba!”

Quân Thường Tiểu đi đến, nắm lấy sơ phẩm Hàn Phong kiếm, nhất thời cảm giác được khí tức lạnh như băng.

“Đúng là lạnh thật.”

“Không biết phẩm chất như thế nào đây?”

Quân Thường Tiểu giữ tay trên chuôi kiếm, nhẹ nhàng rút kiếm ra. Một tiếng “roẹt” vang lên, trường kiếm dài ba xích tuốt ra khỏi vỏ.

“Vù vù!”

Khí tức lạnh như băng lập tức đập vào mặt hắn, khiến cả người không rét mà run.

Sơ phẩm Hàn Phong kiếm cùng các loại kiếm phổ thông khác không có gì khác biệt nhau, nhưng thân kiếm có khí lạnh nhàn nhạt quanh quẩn, cho người ta cảm giác đây không phải đồ vật tầm thường.

Quân Thường Tiểu tuy đối với kiếm đạo lý giải không cao, bất quá cũng khen từ tận đáy lòng “Hàng ngon!”

“Chương môn”

Lục Thiên Thiên nhăn mặt mặt nói “Người nói người nào ngon vậy?”

“Ách!”

Quân Thường Tiểu vội vàng thu hồi ý chí, cười xòa nói “Ta nói chính mình!”

“...”

Bọn người Lý Thanh Dương lập tức nhìn với ánh mắt kỳ dị.

Chính mình nói mình ngon, chương môn của chúng ta có chút khác người nha.

Lục Thiên Thiên lờm lỏm một cái, thân nhiên nói “Rất nhiều người ở đây đang đợi chương môn đặt đại ấn.”

“Không thu nữa.”

Quân Thường Tiểu nói “Những thành viên này vừa đủ số lượng rồi, thu nhiều đệ tử quá bốn tọa không nuôi nổi a.”

Hệ thống đã có nhắc nhở, sau khi đủ quân số còn cưỡng ép thu đệ tử sẽ bị trừng phạt rất nặng, hắn cũng không dám làm loạn.

Huống chi, những thiếu niên thiếu nữ còn lại, đều là linh căn đệ phẩm, tu vi cũng chỉ đạt Khai mạch một đoạn, có thu cũng không có tiềm năng bồi dưỡng.

“Thanh Dương!”

Quân Thường Tiểu đánh tay nói “Thu dọn quán đi, chúng ta trở về môn phái thôi!”

“Á? Không thu nữa hả?”

“Quần chương môn, ngại suy nghĩ lại một chút, cho dù để ta làm đệ tử ký danh cũng được mà.”

“Coi như ngài cho Thiết A Ngưu làm việc lật vật, ta cũng đồng ý.”

Rất nhiều thiếu niên mong mỏi khẩn cầu.

Quân Thường Tiểu bất đắc dĩ nói “Thiết Cốt phái ta là địa phương nhỏ, không chứa được quá nhiều đệ tử, nếu các người nghĩ về sau có thể tu luyện đến Võ Đò, có thể đến Thanh Dương thôn tìm ta.”

“Ài!”

Các thiếu niên thiếu nữ thất vọng rời đi.

Bọn họ biết, không có đạo sư xuất sắc bồi dưỡng, không có tài nguyên, không có cơ duyên, dựa vào tự thân mình đột phá Vô Đồ là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

“Chương môn.”

Lý Thanh Dương nói “Thu dọn đã xong, chúng ta có thể lên đường.”

“Đi thôi!”

Quân Thường Tiểu phát tay áo một cái, tiêu sái rời đi.

Lúc vừa tới thành Thanh Dương, hần chỉ có một tên vô danh tiểu tốt, lại nghèo không tương tượng được. Bây giờ rời đi có thêm một trăm đệ tử, có võ học, có tuyệt kỹ, mà lại có tiền nữa, tuyệt đối là thu hoạch cực lớn.

“Đứng lại đó!”

Nhưng còn chưa kịp rời khỏi diễn võ trường, đằng sau có người quát lên.

“Hửm? Thằng nào không biết sống chết vậy cả?”

Quân Thường Tiểu ngừng chân, quay đầu nhìn lại.

Thấy một tên trung niên mặc áo bào xanh, chen chúc từ mười mấy tên đệ tử phía dưới đi tới.

“Đó là trưởng lão Vi Nhất Nộ của Linh Tuyền tông thì phải.”

“Nhìn sắc mặt hần hơi khó coi, chẳng lẽ muốn tìm Thiết Cốt phái gây chuyện?”

“Vi trưởng lão là một người nóng tính, nếu như ai đắc tội đệ tử môn phái của hần, hần khẳng định sẽ không buông tha.”

Võ giả các phái thấp giọng nghị luận, trong ánh mắt hiện lên vẻ kiêng kị.

Khoảng cách tương đối khá gần, ngay lúc nhìn thấy Vi Nhất Nộ mang đệ tử đi tới, mọi người đều lùi bước nhường đường.

Quân Thường Tiểu thấy thế, thầm nghĩ “Tên này chỉ là người của môn phái cửu lưu Linh Tuyền tông, sao rất nhiều môn phái bát lưu cũng sợ hần vậy?”

Nguyên nhân rất đơn giản.

Vi Nhất Nộ bốn người, lấy Hi Nộ Ái Ó làm tên.

Bọn họ từng là đệ tử của tông môn ngũ lưu Thánh Tuyền tông, sau đó có chút thành tựu, xuống núi sáng tạo Linh Tuyền tông. Đại ca làm tông chủ, ba huynh đệ còn lại làm trưởng lão.

Các phái kiêng kị không phải Linh Tuyền tông, mà là kiêng kị Thánh Tuyền tông phía sau.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Đài Ân Oán

Quân Thường Tiểu cũng không biết rõ quan hệ của Linh Tuyền Tông, cho nên cười nói “Có chuyện gì không?”

“Đương nhiên là có chuyện rồi.”

Vi Nhất Nộ nhanh chân đến, ánh mắt hiện ra vẻ khinh thường nói “Người dám đánh đệ tử Linh Tuyền Tông ta, người nghĩ có thể bình yên rời đi như vậy sao?”

“Đánh đệ tử Linh Tuyền Tông?”

“Thiết Cốt phái lần này gây họa rồi.”

“Năm ngoái có một tên đệ tử môn phái bát lưu, đánh đệ tử Linh Tuyền Tông một trận, kết quả chương môn mang toàn bộ đệ tử chạy đến nhà người ta xin lỗi.”

“Sau đó thế nào?”

“Tên đệ tử đánh người bị phế sạch tu vi, trục xuất khỏi sư môn, môn phái bát lưu kia bồi thường không ít tiền bạc cho Linh Tuyền Tông.”

“Nói như vậy, Thiết Cốt phái đúng là gây ra chuyện lớn rồi?”

Mọi người thấp giọng bàn tán, ánh mắt nhìn về phía Quân Thường Tiểu có chút thương hại.

Chấp sự Đại Đạo môn hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ “Có gan trêu chọc Linh Tuyền Tông chẳng khác nào chọc gậy vào Diêm Vương gia, tiểu tử nhà người chờ lấy xui xẻo đi.”

Khi các võ giả dùng tiền để được Quân Thường Tiểu chỉ điểm, hần và các đệ tử Hồ Khiếu tông không có đi, dù sao trước đó đã từng hung hăng nhục nhã người ta, da mặt bọn hần

chưa dày đến mức xin chỉ điểm.

“Hóa ra ngươi là người của Linh Tuyền Tông?”

Quân Thường Tiểu giả bộ tỉnh ngộ, gật đầu nói “Không sai, ta đánh, đánh...”

Hắn tính nhắm rồi nói “Không nhắm thì là 5 người thì phải!”

Năm người?

Năm ngoài môn phái bắt lưu đánh một cái đệ tử, chương môn liền dẫn đệ tử toàn phái đi chịu nhận lỗi. Ngươi dám đánh năm người, sợ là ngay cả cơ hội xin lỗi cũng không có nha.

Vì Nhất Nộ thân nhiên nói “Quần chương môn đã thừa nhận, Vì mỗi dù có chặn đường cũng phải đòi lại công đạo cho đệ tử.”

“Đỉnh!”

“Nhiệm vụ phụ khởi động!”

Lại có nhiệm vụ phụ nữa?

Quân Thường Tiểu vội vàng kéo ra màn hình giao diện hệ thống, chỉ thấy nhiệm vụ phụ ghi là “Giáo huấn trưởng lão Linh Tuyền Tông đến tìm phiền toái. Đây là nhiệm vụ tình anh.”

“Nhiệm vụ tình anh là cái quỷ gì đây?”

Là người Trái Đất, Quần chương môn từng tiếp xúc qua game online, phần lớn các nhiệm vụ tình anh là người chơi phải tiêu diệt một cái boss phụ.

Thông thường, nhiệm vụ tình anh sẽ rất khó khăn, bù lại nếu có thể hoàn thành, phần thưởng phong phú không phải nói.

Thú vị! Thú vị thật!

Quân Thường Tiểu thu hồi màn hình giao diện, sờ mũi một cái nói “Đệ tử của ngươi dám đùa bốn nữ đệ tử của ta, bốn tọa nhân hậu, chỉ là xuất thủ nhẹ nhàng trừng phạt bọn họ một trận. Vậy thì thôi đi, con mẹ nó ngươi dám đứng trước mặt bốn tọa đòi công đạo, có còn biết xấu hổ hay không?”

Võ giả các bang phái ngậy người.

Thiết Cốt phái còn muốn đem cả nhà Vì Nhất Nộ ra chửi mắng, đây là chuyện bé xé ra to a.

Một bên có ý đến tìm phiền toái, một bên lại muốn hoàn thành nhiệm vụ.

Đàm phán?

Một chữ cũng không hòa giải.

Chấp sự Đại Đạo môn và đệ tử Hồ Khiếu tông âm thầm vui vẻ ra mặt.

Dám chửi mắng ở trước mặt trưởng lão Linh Tuyền Tông có tính cách nóng nảy thô bạo này, đây tuyệt đối là thiên đường không đi lại chui vào địa ngục đây mà.

Quả nhiên.

Vì Nhất Nộ sắc mặt nóng lạnh, ánh mắt lấp lóe lửa giận nói “Tiểu tử thôi, con mẹ nó ngươi ngại mình sống lâu rồi?”

“Răng rắc!”

Hai tay nắm chặt thành quyền, 12 đạo ánh sáng trên cổ tay hiện ra.

“Ngừng.”

Quân Thường Tiểu khinh thường nói “Ta trưởng trưởng lão Linh Tuyền Tông là đại nhân vật thế nào, hóa ra chỉ là một tên Khai mạch mười hai đoạn rác rưởi.”

Mọi người cứng hết cả họng.

Ngươi đường đường là chương môn, mà thực lực mới chỉ Khai Mạch năm đoạn, chứ người ta Khai mạch mười hai đoạn là đồ rác rưởi, ý đồ gì đây!

Nghe được hai chữ rác rưởi, Vì Nhất Nộ lửa giận bộc phát, chợt chỉ sang một bên nói “Thằng nhãi con chết tiệt, có gan thì theo lão tử lên Đài Ân Oán!”

“Xoát! Xoát!”

Mọi người nhao nhao tránh đi, để lộ ra một cái cầu thang bằng đá cao ba thước, cách đó khoảng mười mét.

Đây là Đài Ân Oán của thành Thanh Dương.

Bốn khu vực trong nội thành, mỗi khu vực có một cái. Bên trong thành Thanh Dương, các võ giả không được tự tiện ẩu đả, có ân oán gì cần giải quyết, đều phải lên Đài Ân Oán giải quyết.

“Vi trưởng lão đây là đang khiêu chiến sao?”

Mọi người hoảng sợ nói.

Trong thế giới lấy võ làm vua này, khi một tên võ giả hướng một tên võ giả khác khiêu chiến, đây là sự việc hoàn toàn nghiêm túc.

“Quần chương môn dám ứng chiến sao?”

“Thực lực quá chênh lệch đi, Quân Thường Tiểu kinh nghiệm võ đạo tuy phong phú, nhưng tu vi quá thấp, chắc hẳn sẽ không tiếp nhận khiêu chiến đâu.”

“Nói thì nói thế, người ta dù gì cũng là chương môn một phái. Vì trường lão khởi xướng khiêu chiến, theo chức vị so sánh, nhất định phải ứng chiến.”

Khi mọi người đang nghị luận bàn tán, trước sau ánh mắt đều tập trung trên người Quân Thường Tiểu, bởi vì chiến hay lui đều là quyết định của hắn.

“Chương môn.”

Lý Thanh Dương theo sát đi tới, thấp giọng nói “Trên Đài Ân Oán, không màng đến sống chết.”

“Không phải chứ?”

Sắc mặt Quân Thường Tiểu biến hóa.

Lý Thanh Dương nhìn về phía Vi Nhất Nộ nói “Hắn đã khiêu chiến như vậy, thì đệ tử thay mặt đón tiếp đi.”

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói “Người khởi xướng khiêu chiến là trường lão, bốn tọa sao có thể đệ tử bất chấp nguy hiểm chiến thay được.”

Khi nói chuyện, hắn sai bước hướng về Đài Ân Oán.

“Ứng chiến kia!”

“Quân chương môn thế mà quyết định ứng chiến.”

“Tu vi thấp thế kia khẳng định sẽ bị Vi trường lão đánh cho bán sống bán chết!”

Võ giả các phái nhao nhao nghị luận.

Bên trong đám đông có một số người đang cố ý gây ồn ào, ví như chấp sự Đại Dao môn, hay lại như đệ tử Hồ Khiếu tông.

“Thật thiếu suy nghĩ!” Lục Thiên Thiên mỉa mai hơi nhún vai.

Trường lão Linh Tuyền Tông có tu vi Khai mạch mười hai đoạn, Quân Thường Tiểu chỉ có Khai mạch năm đoạn, chênh lệch lớn như vậy, đi lên chẳng khác nào chịu chết!

Nhóm đệ tử mới cũng lo lắng, chương môn có kiến thức võ đạo vô cùng xuất sắc, nhưng tu vi lại quá thấp, đối mặt với đối thủ có lực lượng gần đạt tới Võ Đò như thế, làm sao có thể đánh lại đây?

Quân Thường Tiểu bước lên trên Đài Ân Oán, không có một ai xem trọng hắn, cho dù là võ giả các phái, hay chính là đệ tử của mình.

“Há Há Há!” Vi Nhất Nộ cũng lên tới Đài Ân Oán, cười to nói “Tiểu tử thôi, nếu như ngươi làm con rùa đen rút đầu, bản trường lão có lẽ có thể tha cho ngươi một mạng, đã lên sân đấu thì chuẩn bị viết di chúc cho mình đi.”

“Thật vậy sao?”

Quân Thường Tiểu xem thường.

Tiểu tử này, lại còn bình tĩnh như thế, có lẽ bản trường lão cần phải cho hắn biết thế nào là trời cao đất rộng.

Vi Nhất Nộ đem tay áo vén lên, hai tay đột nhiên nắm lại, bắp thịt phình ra, hiện ra từng cái gân xanh.

“Vi trường lão chủ tu là thân thể, không có tu luyện bất kì võ học nào hỗ trợ, một quyền có thể đánh nát tảng đá nặng hơn hai ngàn cân.”

“Thật á?”

Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Người có thực lực Khai Mạch mười hai đoạn, chỉ tính sức lực bản thân, có thể đánh nát tảng đá nặng một ngàn năm trăm cân đã vô cùng trâu bò rồi.

“Cái này tính là gì!”

Một tên đệ tử Linh Tuyền Tông ngạo nghễ nói “Vi trường lão của chúng ta, năm đó ở bên ngoài núi, đã từng giết một đầu hung thú có thể so với Võ Đò.”

“Cái gì?!”

Mọi người lần nữa khiếp sợ không thôi.

Với thực lực Khai mạch mười hai đoạn, tay không giết hung thú cấp bậc Võ Đò, đây là bá đạo đến cỡ nào đây!

Tuy hắn giết đầu hung thú kia khi nó bị thương, nhưng nhìn trên mặt các võ giả xuất hiện vẻ mặt chấn kinh, Vi Nhất Nộ cực kỳ đắc ý.

Chỉ là, khi nhìn về phía Quân Thường Tiểu phát hiện người kia đang dùng ngón út - ngoáy ngoáy cứt mũi.

Ực!

Võ giả các bang phái ngây ngẩn hết cả người.

Đài Ân Oán thần thánh trang nghiêm như thế kia, vậy mà tên này trước mặt mọi người làm ra hành động vô cùng khiếm nhã như thế.

Đây cũng tương đương với việc hung hăng đập một cước vào mặt Vi trường lão rồi.

“A a!”

Vì Nhất Nộ đường như nhận lấy nhục nhã vô cùng lớn, phần nộ gào thét mà đến, lực lượng ngưng tụ trên nắm tay phải đột nhiên vung ra.

“Vù Vù!”

Một kích phần nộ dung nhập đầy đủ lực lượng của Khai mạch mười hai đoạn, mắt thường cũng có thể thấy được khí lưu mà nó tạo ra.

Quân Thường Tiểu hai tay vòng phía sau, bộ mặt vẫn ung dung lạnh nhạt.

“Chương môn...!”

Lý Thanh Dương vẻ mặt nghiêm trọng.

Lục Thiên Thiên vẻ mặt lúc nào cũng lạnh như băng, trên mặt bây giờ cũng ít nhiều hiện ra vẻ lo lắng.

“Kết thúc rồi!”

Tên kia bị đánh trúng, không chết cũng bị thương.

“Oanh!”

Một tiếng trầm vang truyền đến, một trận sóng gió nổi lên. Mọi người tóc tai quần áo bị thổi bay loạn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Kim Chung Tráo Thiết Bố Sam!

Hnay ta có việc bận nên chậm trễ lên chương, mong các độc giả bỏ qua ^^!

“Sưu! Sưu!”

Võ giả đứng gần Đài n Oán bị phong mang thổi quần áo đầu tóc bay tán loạn, trên mặt hiện ra vẻ kinh ngạc.

Một quyền này của Vi trường lão quá là khủng bố.

Coi như trên đài là một tảng đá lớn, khẳng định dưới một quyền này cũng sẽ vỡ nát.

Một khắc này, bọn hắn lần lượt phán đoán, chương môn Thiết Cốt phải tiếp nhận một quyền dữ dội thế này, khẳng định không chết thì cũng bị lột một lớp da.

Thậm chí, mọi người còn nhìn xuống dưới đài, xem có thi thể bay ra hay không.

Há?

Không có?

Chẳng lẽ Quân chương môn không bị đánh bay, mà chết luôn ở trên đài?

“Xoát!”

“Xoát!”

Mọi người cùng nhau xoay đầu lại, nhìn về phía Đài n Oán.

Quả nhiên.

Bọn họ nhìn thấy bóng người của Quân Thường Tiểu, nhưng dần dần càng nhìn rõ thì càng há hốc cả mồm, ánh mắt hiện lên vẻ khó có thể tin được.

“Cái này...”

Thần sắc Lý Thanh Dương cũng trở lên ngốc trẻ.

Rút cuộc là chuyện gì xảy ra, mới có thể khiến cho mọi người xuất hiện biểu hiện rung động như vậy?

Nhìn lên Quân Thường Tiểu ở trên đài, một bước chân cũng không nhúc nhích. Bàn tay, cổ, thậm chí toàn bộ khuôn mặt hiện lên một màu vàng của đồng, nhìn qua giống như một pho tượng bằng đồng vậy.

“Sao màu da của hắn thay đổi rồi?”

“Chẳng lẽ đây là võ học?”

“Chưa từng nghe có võ học nào có thể thay đổi màu da nha!”

Chuyện này không quan trọng.

Điều đáng chú ý ở đây là, Vi trưởng lão đứng trước mặt, nắm tay phải đang đặt ở ngực Quân Thường Tiểu, rõ ràng là quyền vừa rồi đã đánh trúng mục tiêu.

Lực lượng đủ để đánh nát tảng đá mấy ngàn cân, vậy mà nện vào người Quân Thường Tiểu, không nhúc nhích một ly. Không những thế, hắn còn duy trì nụ cười trên môi.

Võ giả các phái hoang mang.

Bọn họ nghĩ rằng, Quân Thường Tiểu sẽ bị đánh bay, sẽ bị hành hạ, chứ không bao giờ tưởng tượng được hắn sẽ trực tiếp đỡ một quyền này, còn đứng thẳng vững như bàn thạch.

Vi Nhất Nộ cũng không nghĩ tới, mình tự toàn lực nện một quyền lên người hắn, mà hắn ngay cả một bước nhỏ cũng không lùi.

“Người...”

Hắn vẫn giữ nguyên trạng thái công kích nói “Đây là loại võ học gì thế?”

Quân Thường Tiểu thân nhiên trả lời “Kim Chung Trảo Thiết Bó Sam!”

“Kim Chung Trảo Thiết Bó Sam?!”

“Cái võ học này có cấp bậc gì? Sao ta chưa bao giờ nghe nói qua?”

“Tên võ học này nghe rất lạ à nha? Chắc là không phải võ học của thành Thanh Dương chúng ta đâu.”

Đâu chỉ thành Thanh Dương không có, toàn bộ Tỉnh Vãn đại lục cũng không có môn võ học này, bởi vì đây là một loại võ công của Trung Hoa ở Trái Đất.

Chẳng lẽ Quân Thường Tiểu đã từng là người luyện võ?

Luyện võ cái rắm chó ấy!

Một người bình thường ở Trái Đất, đừng nói hiểu công phu, nếu như thiếu quá trình rèn luyện lâu dài, chạy vài vòng quanh sân thôi cũng thở không ra hơi rồi.

Nói chi đến ‘Kim Chung Trảo Thiết Bó Sam’ này.

“Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật!”

Quân Thường Tiểu bình tĩnh mà đứng, âm thầm may mắn nói “May mà mình có bùa đỡ đòn, nếu không thì không chết cũng phải bị trọng thương rồi!”

Hóa ra, lúc Vi Nhất Nộ đánh tới, hắn đã kịp thời đem bùa đỡ đòn bóp nát.

Trong nháy mắt, màu da Quân Thường Tiểu phát sinh biến hóa, bắp thịt trở nên cực kỳ cứng cáp, giống như tường đồng vách sắt vậy.

Lúc đó hắn cũng chỉ là đánh cuộc mà thôi, cuộc rằng đan được mua bằng 1 điểm công hiến có thể nghịch thiên như vậy, thì bùa chú trong quả tân thủ chắc chắn sẽ không yếu.

Hắn thành công.

Bùa đỡ đòn! Quá thần kỳ!

“Ta nói”

Quân Thường Tiểu thân nhiên nói “Người phải chăng chưa ăn cơm hay sao? Một quyền toàn lực của ngươi mà sao có như đập muỗi phui ruồi thế?”

Bùa đỡ đòn có tác dụng tận 60 phút đồng hồ, Quân Thường Tiểu muốn lợi dụng thời gian còn lại để thể hiện thật tốt. Cần bao nhiêu oai phong, có bấy nhiêu oai phong!

“Đáng chết!”

Vi Nhất Nộ lửa giận ngút trời, lùi lại mấy chục bước, đến tận mép sân đấu, rồi đột nhiên lao vọt lên.

“Hô!”

Nắm tay phải lần nữa vung lên, khí lưu quanh nắm đấm có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

“Lại tới nữa kìa!”

“Còn mạnh hơn lần trước!”

“Quân chương môn không nhúc nhích, chẳng lẽ lại muốn cứng rắn chịu đòn?”

“Hắn tự tin như vậy sao?”

“Oanh!”

Nắm đấm của Vi Nhất Nộ trực tiếp đánh vào bụng của Quân Thường Tiểu, dư lực còn yếu ớt bay ra.

Kết quả?

Quân đại chương môn vẫn đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích chút nào.

Khỏe miệng của hắn nhếch lên, mỉm cười nói “Vi trưởng lão, cố gắng thêm chút lực nữa nha, bằng vào mấy đòn như thế này, không đủ giải ngứa cho bốn tóa, chỉ đang lãng phí thời gian của bốn tóa mà thôi.”

“A a!”

Vi Nhất Nộ tức muốn điên hết cả người.

Hắn không để ý đến việc lùi lại tạo thế đánh nữa, mà trực tiếp đâm lên người Quân Thường Tiểu.

“Bành!”

“Bành!”

“Bành!”

Trong khoảng thời gian ngắn, Quân Thường Tiểu trúng quyền liên tục ở bụng, bả vai, ngực, nhưng trước sau hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích, môi nhếch lên mỉm cười khinh bỉ.

Một khắc này, trong mắt các võ giả, Quân Thường Tiểu chính là một cái cọc gỗ, mặc cho Vi trưởng lão thoải mái tấn công.

Cọc gỗ?

Cái thứ đồ chơi kia bị công kích mạnh như vậy, có lẽ còn có chút phản ứng.

Còn Quân Thường Tiểu? Vi Nhất Nộ có công kích long trời lở đất, trước sau vẫn vững như bàn thạch.

Không phải cọc gỗ.

Là một cái thành đồng vách sắt!

“Thật đáng sợ quá!”

“Môn võ học này có sức phòng ngự mạnh mẽ đến mức nào đây!”

“Kim Chung Tráo Thiết Bổ Sam! Về sau nếu như tìm thấy tổn bao nhiêu tiền cũng phải mua cho bằng được!”

Mọi người đối với võ học của Quân Thường Tiểu thuận miệng nói ra, trong lòng thì khao khát không thôi.

Lục Thiên Thiên và Lý Thanh Dương buông lỏng một hơi, khó trách chương môn dám tiếp nhận khiêu chiến của Vi Nhất Nộ, hóa ra ban đầu đã tu luyện một loại võ học phòng ngự khủng bố như thế.

...

“Oanh!”

“Oanh!”

Vi Nhất Nộ tung ra liên tục mấy chục quyền, sau cùng thờ hồng học dừng lại.

Loại công kích không có chút kiềm chế nào như thế này cực kỳ hao tổn linh lực.

“Chuyện này không có khả năng?”

Quân Thường Tiểu khinh thường nói “Đánh một rồi hả?”

“Đáng... đáng chết!” Vi Nhất Nộ nắm chặt nắm đấm, trong mắt hiện lên tia máu.

Quân Thường Tiểu thần nhiên nói “Thực lực không có cũng dám đứng trước mặt bốn tọa khôi xương khiêu chiến. Đúng là làm mất thời gian của bốn tọa.”

Vi Nhất Nộ tức giận đến mức hàm răng run rẩy, đột nhiên hắn lùi về phía sau mấy bước, một cái tay đưa lên mặt, phát ra tiếng cười ha ha.

“Làm sao thế?”

“Vi trưởng lão sẽ không bị tức đến điên thật rồi?”

Mọi người thấp giọng nghị luận.

Đột nhiên, Vi Nhất Nộ ngừng cười, sắc mặt dữ tợn nói “Tiểu tử thôi, có thể ép lão tử vận dụng át chủ bài, ngươi dù có chết cũng có thể cảm thấy vinh hạnh.”

Quân Thường Tiểu nói “Át chủ bài?”

“Xoát!”

Hai chân Vi Nhất Nộ mờ ra, hơi hơi cong, hai tay nắm lại để ở trước bụng, tư thế trông giống như động tác của đứng tấn.

“Vù Vù!”

Quân Thường Tiểu thấy thế thầm nghĩ “Mẹ nó, chắc không phải là Kamejoko của Songoku chứ?”

Về mặt Lý Thanh Dương nghiêm túc nói “Đây là võ học độc môn của Thánh Tuyền Tông, tên là Kim Quang Vạn Quân Thiết Thạch Quyền.”

Quân Thường Tiểu kém chút ngã xuống đất.

Một môn võ học mà thôi, có cần phải đặt tên xa hoa vậy không? Ai đặt được tên như thế, con mẹ nó đúng là một nhân tài.

Mà lại nói nhị đệ tử của ta, tên dài như vậy mà hắn đọc một hơi, cũng là một cái nhân tài mà.

Đậu xanh rau má!

Trên mặt Quân Thường Tiểu xuất hiện vẻ ngưng trọng, dù sau nhìn thấy hai đạo năng lượng đang hội tụ linh khí, phát ra lực lượng càng ngày càng mạnh.

“Thứ ánh sáng này là...”

Lý Thanh Dương nói “Võ học này tựa như là võ học phẩm phẩm trung giai thì phải.”

Võ học tuyệt kĩ nổi phẩm sẽ chia nhỏ thành ba cái tiểu giai: sơ giai, trung giai, cao giai.

Cửu Thước Diệp Lăng kiểm mặc dù chỉ là Đề phẩm sơ giai, nhưng uy lực của thước thứ chín có thể so với phẩm phẩm sơ giai.

Võ học ở Tinh Vẫn đại lục đã phân chia kỹ càng như vậy, khẳng định rằng võ học có phẩm chất càng cao, uy lực sẽ càng mạnh.

“Không phải chứ?”

“Võ học phẩm phẩm trung giai sao?”

“Loại võ học này ở thành Thanh Dương, có tiền cũng không mua được đó!”

“Không hổ là đệ tử Thánh Tuyền Tông, tu luyện võ học mạnh mẽ như thế.”

Trong khi mọi người còn đang hâm mộ không thôi, Vi Nhất Nộ đã đem linh lực áp súc đến cực đại, hai đạo năng lượng lấp lóe ánh sáng chói mắt.

“Vù Vù!”

Trên Đài Ân Oán, gió đột nhiên thổi mạnh.

“Trời đất quỷ thần!”

“Khí thế thật mạnh ghê hồn!”

“Đây chính là võ học phẩm phẩm trung giai sao?”

Võ giả các phái cố gắng giữ vững hô hấp, trên mặt vẫn còn vẻ kinh hãi và ngạc nhiên.

“Tiểu tử thôi!”

Vi Nhất Nộ quát lên “Giờ chết tới rồi!”

Quân Thường Tiểu lấy ra một cây lược gỗ, chải lại mái tóc đang bị thổi tung nói “Tóc tai bị thổi loạn hết lên, thật là phiền phức quá đi mất!”

“Phù Phù!”

Võ giả toàn trường ngã nhào ra đất!

Đây là thời khắc sống chết đó trời!

Vi trưởng lão mang át chủ bài ra, tạo ra cuồng phong mạnh mẽ như thế, hần không lo cho an nguy của chính mình, lại đi lo cho kiểu tóc của mình là sao?!!!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Cần gì động đến đao thương!

Không khí Đài Ân Oán đã từng vô cùng trang nghiêm, võ giả nếu đã đặt chân lên đây trong lòng đều sẽ có thái độ nghiêm túc, thậm chí kính sợ. Nhưng Quân Thường Tiểu đi lên đài, trước thì ngoáy cắt mũi, sau thì lấy lược chải tóc, hoàn toàn phá vỡ nhận thức của bọn họ.

“Grừ!”

Vi Nhất Nộ gào thét lần nữa.

Hần muốn lần nữa ngưng tụ lực lượng đánh tới, thì tên kia đang đứng đó chải tóc!

Loại người quái quỷ gì vậy!

Đây là hoàn toàn xem mình không ra gì mà!

Không thể nhịn, tuyệt đối không thể nhịn!

“Xoát!”

Vi Nhất Nộ cất bước mà đi, hai tay bắt đầu ngưng tụ năng lượng, cả khuôn mặt vận vẹo đến cực hạn nói “Chết đi!”

“Vù Vù!”

Song quyền cùng nhau đánh đến, mang theo khí thế quyết tuyệt.

Sắc mặt võ giả đứng gần Đài Ân Oán trở nên hoảng hốt, vội vã lui về sau mấy bước, tránh dư lực tác động.

“Thật đáng sợ quá đi mất!”

“Lực lượng này ít nhất cũng phải hai nghìn năm trăm cân đi!”

“Coi như hung thú có cấp độ so với Vô Đồ cũng chưa chắc chịu nổi a!”

Mọi người cả kinh, lông tóc dựng ngược hết lên.

Nhưng khi bọn hắn nhìn về phía Quân Thường Tiểu, phát hiện hắn đã chải đầu xong, chậm rãi đem cây lượng gỗ cài trên đai lưng.

Vi trường lão bên này thanh thế sóng to gió lớn, giết tới, hắn bên kia lại như cười ngửa xem hoa.

Lão ca, người thật là đáng khâm phục a!

“Xoát!”

Nhưng vào đúng lúc này, Quân Thường Tiểu nâng hai tay lên, lấy tư thế chính diện đi nghênh đón hai quyền của Vi Nhất Nộ đánh tới.

Mọi người không nhận được nghỉ, Quân thường môn muốn động thủ rồi?

“Oanh!”

“Oành!”

Tiếng nổ đĩnh tai như óc truyền đến.

Dư lực tán đi, võ giả các bang phái nhìn lên trên đài, trông mắt kém chút nữa thì rớt ra ngoài.

Phía trên đài, Quân Thường Tiểu vẫn đứng nguyên tại chỗ, giờ lên song chương tiếp song quyền của Vi Nhất Nộ, trên mặt còn giữ một nụ cười khinh miệt.

“Không phải ta đang mơ chứ?”

“Vậy mà cũng có thể tiếp được?”

“Võ học Kim Chung Tráo Thiết Bồ Sam của hắn chẳng lẽ là phẩm phẩm cao giai?”

Mọi người kinh hồn khiếp vía.

Vi Nhất nộ bảo trì tư thái oanh kích, không thể tin bất thốt “Chuyện này làm sao có thể..?”

Hắn thi triển Kim Quang Vạn Quân Thiết Thạch Quyền, lại dùng thời gian dài vận hết sức lực chờ phát động, tuyệt đối chính là công kích mạnh nhất của hắn, dù vậy thì Quân Thường Tiểu cũng có thể nhẹ nhàng tiếp đỡ.

Một khắc này, tinh thần của Vi trường lão muốn suy sụp.

“Ầy”

Quân Thường Tiểu nói “Còn có cái chiêu thức gì khác thì xuất ra hết đi.”

“Vù Vù!”

Vi Nhất Nộ hô hấp dồn dập, sắc mặt dữ tợn.

“Vi trường lão sắp chống đỡ không được rồi.”

“Võ học phẩm phẩm tuy cường hãn, nhưng linh lực tiêu hao cũng nhiều!”

Lúc trước hắn đã thi triển một đợt công kích liên miên, vốn linh lực đã tiêu hao không ít, bây giờ lại thi triển thêm quyền pháp kia, sợ bây giờ đã là sức cùng lực kiệt.

“Sức cùng lực kiệt thì sao?!”

Vi trường lão lui về phía sau mấy bước, cúi đầu che mặt, lại một lần nữa cười ha hả.

Còn cười được?

Mọi cười vô cùng ngac nhiên.

“Tiểu tử đáng chết!”

Vi trường lão dần dần ngừng đầu, một tay giờ lên nói “Người cho rằng lão tử chỉ có võ học thôi sao?”

“Vù Vù!”

Một thanh đại đao từ trong hư không xuất hiện.

Đương nhiên, đây là hắn lấy ra vũ khí từ trong không gian giới chỉ.

“Oanh!”

Đại đao rơi xuống đất, đất đá rạn nứt.

“Đao này có vẻ như rất nặng nha!”

“Mau nhìn kia, trên thân đao có khắc chữ ‘Phạm’. Đây chính là vũ khí do Phạm đại sư chế tạo.”

Mọi người kinh hô.

Phạm đại sư chính là chế tạo sư đỉnh phong của Tinh Vãn đại lục.

Hắn cả đời chế tạo ngàn vạn vũ khí, mỗi một cái đều được võ giả coi là trân bảo.

“Xoát”

Vĩ Nhất Nộ đem đao giơ ngang lên, dùng ống tay áo chậm chậm lau thân đao, vừa tự hào nói “Đao này chính là do Vĩ mỗ dùng rất nhiều tiền để mua, một mực xem nó như sinh mạng của mình. Hôm nay là lần đầu tiên lấy ra trước mặt người khác.”

Quân Thường Tiểu chỉ đao cười nói “Trên lưỡi đao có khe hở, xem ra cũng chỉ là tàn thứ phẩm!”

Vĩ Nhất Nộ giận dữ hét lên “Vũ khí này do Phạm đại sư chế tạo, cho dù có tí vết cũng vô cùng quý giá, người gọi nó là tàn thứ phẩm chẳng khác nào đang nhục nhã nó.”

Quân Thường Tiểu không nói nên lời.

Mình ăn ngay nói thật, mà hắn nổi giận như vậy là sao chứ!

Hắn không hiểu được, đối với võ giả ở Tinh Vãn đại lục này thì vũ khí vô cùng quan trọng, vũ khí do Phạm đại sư chế tạo lại càng quý giá, không thể chấp nhận được nửa điểm khinh thường.

“Tiểu tử đáng chết!”

Vĩ Nhất Nộ ánh mắt cay độc nói “Hôm nay ta sẽ dùng máu của người tể Kim Long Đại Đao!”

“À..”

Quân Thường Tiểu lại ngoáy cứt mũi.

Vĩ Nhất Nộ cảm thấy tôn nghiêm bản thân bị chà đạp thêm một lần nữa, hắn nắm chặt Kim Long Đại Đao, phát ra tiếng nói trầm thấp “Không thể nhẫn nhịn, không thể chịu nhục!”

“Vù Vù!”

Linh lực mạnh mẽ trào ra, bao bọc quanh thân Kim Long Đại Đao, trong nháy mắt bạo phát khí tức mãnh liệt.

“Vĩ trưởng lão muốn liều mạng.”

“Chuôi đao này khẳng định là cấp bậc phẩm phẩm, có thể nhận linh lực từ võ giả, chém giết Vô Đồ dễ như trở bàn tay.”

“Quân chương môn gặp nguy rồi!”

“Xoát!”

Vĩ Nhất Nộ giơ đao chỉ Quân Thường Tiểu, vẻ mặt lạnh lẽo âm u nói “Lấy vũ khí của người ra đi!”

Luật lệ cũ trên đài là vũ khí đấu với vũ khí, nếu như ý vào vũ khí bắt nạt người tay không tác sát sẽ bị đồng đạo coi thường.

“Chỉ là chuyện nhỏ mà thôi!”

Quân Thường Tiểu nói: “Dùng nắm đấm giải quyết là được, cần gì phải động đao thương!”

“...”

Mọi người co giật khóe miệng!

Quân chương môn. Người ta dùng nắm đấm rồi mà không giải quyết được, nên mới phải động đao thương a.

“Bớt nói nhảm!”

Vĩ Nhất Nộ gần như gầm thét “Lấy vũ khí ra nhanh lên, cùng ta quyết đấu một trận sinh tử!”

Hắn phần nộ, hắn biệt khuất. Hắn muốn một đao chém chết chương môn Thiết Cốt phái, bộc phát toàn bộ phần nộ ra ngoài.

“Thích thì chiêu!”

Quân Thường Tiểu nâng tay lên.

“Roẹt!”

Lục Thiên Thiên xuất kiếm ra khỏi vỏ.

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói “Ta có kiếm rồi!”

Có kiếm rồi?

Lục Thiên Thiên cảm thấy giật mình.

“Hư!”

Dưới bàn tay của Quân Thường Tiểu, đột nhiên xuất hiện một thanh kiếm.

Trên vỏ kiếm nằm hai hạt châu, dưới ánh sáng mặt trời phát ra ánh sáng màu lam chói mắt.

Lục Thiên Thiên về mặt ngưng trọng nói “Kiếm này không tầm thường.”

“Ngưng!”

Vì Nhất Nộ khinh thường nói “Kiếm chính là vũ khí để giết địch. Vỏ kiếm của ngươi khám bảo châu khẳng định kiếm này chỉ là đồ trang sức mà thôi.”

Võ giả các bang phái rất tán thành ý kiến này.

Kiểm quan trọng phải sắc bén. Vỏ kiếm dù đẹp dù tốt thì vẫn chỉ là vỏ kiếm mà thôi.

“Ngươi đã lấy ra vũ khí, lão tử sẽ xuất đao!”

Vì Nhất Nộ hai tay nắm chuôi đao, đem linh khí rót vào thân đao, nhất thời khí tức của đao lại càng trở nên trầm trọng.

“Đại Mạc Đao pháp!”

Hắn lạnh giọng quát, hai tay nổi đầy gân xanh, Kim Long Đại Đao giờ lên cao, hướng Quân Thường Tiểu chém tới.

Các võ giả há hốc cả miệng, bởi vì trong tầm mắt của họ, xuất hiện một đường đao khí dài gần hai mét, bắn tới kề sát mặt đất.

“Tách tách tách!”

Nhưng nơi đao khí này đi qua, mặt đá hiện lên vết hằn.

“Hít hà!”

Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Vì trường lão không những có vũ khí của Phạm đại sư chế tạo, lại còn có một môn Đao pháp lợi hại, uy lực như thế này sợ là có thể dễ dàng giết chết Võ Đồ đi.

Một giây sau.

Mọi người nhìn về phía Quân Thường Tiểu.

Một đao mạnh mẽ như vậy, hắn sẽ đối mặt như thế nào đây? Hay định lấy Kim Chung Trảo Thiết Bồ Sam cứng rắn đỡ đòn nữa?

“Roẹt!”

Quân Thường Tiểu nắm chuôi kiếm, cấp tốc rút kiếm ra.

“Xoát! Xoát! Xoát!”

Cửu Thức Điệp Lăng Kiếm thức thứ nhất, thức thứ hai, thức thứ ba... liên tiếp được tung ra tám thức, đến cuối cùng, trong tầng tầng lớp lớp kiếm khí, tung ra thức thứ chín!

“Vù Vù!”

Tám tầng khí lưu hội tụ thành một, hóa thành kiếm khí bay đi.

Từ lúc kiếm ra khỏi vỏ, toàn bộ quá trình chỉ trong chớp mắt.

Khi mọi người mới nhìn thấy kiếm khí ngưng tụ, thì nó đã bay đi nghênh tiếp đao khí.

“Bành!”

Đao khí, trực tiếp bị chém vỡ.

Kiểm khí uy thế không giảm, bay tới Vì Nhất Nộ.

“Chuyện này...”

Các võ giả trợn mắt há mồm.

“Không ổn!”

Sắc mặt Vì Nhất Nộ vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi, theo bản năng đưa Kim Long Đại Đao lên chắn trước người.

“Bành!”

Kiểm khí trảm lên mặt đao, truyền đến tiếng kêu của kim loại.

“Răng rắc!”

Ngay sau đó, vũ khí do Phạm đại sư chế tạo, Kim Long Đại Dao, vỡ nát trước mặt mọi người.

Khi lưỡi dao vỡ vụn bay qua người, Vi Nhất Nộ ngây dại cả người.

Kiểm khí hung hăng chém xuống bả vai hấn, toàn bộ cánh tay phải cũng bị chém đứt, tách hẳn ra khỏi cơ thể hấn, rơi xuống trước mặt võ đài. Chuôi dao còn sót lại của Kim Long Đại Dao cũng lún xuống.

“A a a a!!”

Trên Đài Ân Oán truyền đến tiếng kêu thống khổ thảm thiết.

Từ chương 26 ta sẽ bắt đầu đặt VIP ^^, mong các đọc giả vẫn ủng hộ cho!!!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ta không muốn làm độc thân cầu, ta muốn làm tú ân ái!

Ta thấy đạo hữu khanhat0507 đã quảng hơn 10KP nên sẽ bạo thêm một chương nữa ^^! Mong nhận được sự ủng hộ từ mọi người hơn.

“Đinh!”

“Nhiệm vụ phụ hoàn thành, chủ nhân nhận được 20 điểm cống hiến!”

“Đinh!”

“Điểm cống hiến môn phái: 117/100.”

“Điểm cống hiến đã bị dư thừa, chủ nhân nên sử dụng điểm trong vòng 24h nếu không sẽ tự động biến mất.”

Trong lúc Vi Nhất Nộ còn đang đau đớn thống khổ, thì bên tai Quân Thường Tiểu vang lên âm thanh nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành.

Không hổ là nhiệm vụ tình anh!

Sau khi hoàn thành thế mà được tận 20 điểm cống hiến luôn đấy.

Quân Thường Tiểu không nhận được vui mừng reo hò trong lòng, nhưng khi hấn nhìn thấy cánh tay đầm máu bị rời ra ở trên đài, thiếu chút nữa nôn hết cả dạ dày ra ngoài.

Trước kia, ngay cả gà vịt hấn cũng chưa từng giết qua, vậy mà xuyên không đến đây, hấn lại chém cụt tay một người, trong lúc nhất thời khó có thể thích ứng.

“Hấn muốn giết ta, giờ ta phế hấn, không có gì là không hợp đạo lý cả.”

Quân Thường Tiểu tự cấp cho mình một cái lý do để trấn an tinh thần, dần dần tinh thần của hấn cũng trở lại bình tĩnh.

Tại thế giới tàn khốc này, đối đầu với những kẻ động chút là muốn chém muốn giết, cần phải lấy thủ đoạn tàn nhẫn đánh trả, nếu không sớm muộn cũng có một ngày nhận hậu quả thảm khốc.

Làm người phải có nguyên tắc, nguyên tắc của ta là

“Nước sông không phạm nước giếng”

“Người nếu phạm ta, ta nhất định chém hấn!”

“Roẹt!”

Quân Thường Tiểu thu kiếm vào vỏ, chấp tay nói “Vi trưởng lão, đa tạ đã nhường!”

“Phịch!”

Sau đó hấn thông dong nhảy xuống Đài Ân Oán!

“Chúng ta đi thôi!”

“Vâng!”

Lục Thiên Thiên, Lý Thanh Dương cùng các đệ tử mới cất bước đi theo Quân Thường Tiểu, dần dần biến mất khỏi diễn võ trường.

“Chuyện này là cái quái quỷ gì vậy?”

“Quân thường môn vậy mà lại đánh bại được Vi trưởng lão có thực lực Khai mạch mười hai đoạn?”

Võ giả các bang phái khiếp sợ hết cả hồn vía!

Đánh nát vũ khí cấp bậc phẩm phẩm do Phạm đại sư chế tạo, chém rụng một cánh tay của Vi trưởng lão, chuyện này đối với bọn hấn mà nói, quả thực là như đang nằm mơ giữa ban

ngày.

Chấp sự Đại Đạo môn và đệ tử Hồ Khiếu tông lúc này cũng là lạnh hết sống lưng, trong lòng âm thầm cảm thấy may mắn, chính mình lúc ấy không có nóng nảy hướng hấn khiêu chiến, nếu không kết cục của mình ở trên đài khẳng định là một bi kịch a!

Một tên võ giả ngưng trọng nói “Chuôi kiếm này của Quân chương môn, sợ là cấp bậc đã đạt đến phẩm phẩm cao giai!”

Bọn họ không thể tin được là Quân Thường Tiểu có thể đánh bại Vi Nhất Nộ, điều duy nhất có thể giải thích được là thanh kiếm này có phẩm chất cực cao.

Không sai!

Có thể đánh trọng thương Vi Nhất Nộ, công lao chủ yếu là của sơ phẩm Hàn Phong Kiếm.

Quân Thường Tiểu đi trên đường phố, trong lòng cũng sợ hãi than thở “Không nghĩ tới ở khu mua sắm cấp thấp cũng có thể mua được thanh kiếm sơ cấp hung hãn như vậy.”

Ngay từ đầu, hấn cảm thấy sơ phẩm Hàn Phong kiếm hấn phải mạnh hơn Kim Long Đại Đạo một chút, bình xông chiến trận mới biết được, hóa ra mình đã đánh giá thấp thanh kiếm này.

“Thiên Thiên!”

Quân Thường Tiểu cười nói “Kiếm của bốn tọ không tệ đúng không!”

“Cũng được!”

Cũng được là chuyện gì? Kiếm tốt như vậy trong mắt nàng vẫn chỉ ở mức tạm được, vậy kiếm như thế nào mới lọt vào mắt nàng đây?

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói “Bốn tọ còn thừa một thanh trong giới chỉ, ngươi có muốn một cái không?”

Hoàn thành nhiệm vụ tinh anh, điểm cống hiến vượt qua giá trị cao nhất, phải tiêu xài ngay. Cho nên sau khi rời khỏi diễn võ trường, hấn liền đổi lấy hai thanh sơ phẩm Hàn Phong kiếm.

Vũ khí mạnh như vậy, hấn cũng chỉ có thể dùng một thanh, còn thừa có thể cho đệ tử a!

Sợ dĩ hấn muốn cho Lục Thiên Thiên trước, một là vì nàng là đại đệ tử, hai là muốn thu được cảm tình của nàng, tránh về sau nàng mượn cớ nói móc chương môn.

“Không thêm!”

Lục Thiên Thiên thân nhiên nói.

Kiếm có phẩm chất cao như vậy lại không muốn, nhất định là đầu óc có vấn đề!

“Tốt thôi!”

Quân Thường Tiểu không miễn cưỡng ép buộc.

Lý Thanh Dương nói “Sư tỷ nếu đã không muốn, thì ta muốn!”

Tuy hấn cũng có một thanh vũ khí cấp bậc phẩm phẩm sơ giai, nhưng so với thanh kiếm của chương môn, như trứng chọi với đá.

Quân Thường Tiểu nói “Đến môn phái thể hiện tốt một chút, cái gì cũng sẽ có!”

Ý là không muốn cho Lý Thanh Dương.

Không phải hấn phân biệt đối xử, chủ yếu là nhị đệ tử của hấn vừa mới gia nhập môn phái, chưa có biểu hiện cũng như cống hiến gì, hấn cho luôn một thanh bảo kiếm thì tiện nghi cho tên kia quá rồi.

Quân Thường Tiểu không muốn môn phái của mình trở thành một tổ chức từ thiện.

“Đệ tử đã hiểu.”

Lý Thanh Dương nói “Đệ tử sẽ cố gắng biểu hiện thật tốt, để nhận được sự khen thưởng của chương môn.”

Quân Thường Tiểu gật gật đầu, nhìn về đệ tử khác ở sau lưng nói “Sau này các ngươi về môn phái sẽ rất khó ít gặp lại cha mẹ, nên bây giờ tranh thủ về nhà hiếu thảo với cha mẹ đi, mười ngày sau tự đi đến môn phái báo danh là được.”

Chương môn này quả thật rất hiền lành làm người nhà.

“Đa tạ chương môn thành toàn!”

Đệ tử lần lượt rời đi, chỉ còn duy nhất Lý Thanh Dương ở lại.

Quân Thường Tiểu nói “Sao ngươi không trở về đi!”

Lý Thanh Dương lắc đầu nói “Phụ thân mới được chương môn chỉ điểm một phen, bây giờ ông ấy chắc chắn đang bế quan tu luyện. Có trở về cũng không có ý nghĩa gì!”

Quân Thường Tiểu nói “Như vậy ngươi theo ta trở về môn phái trước đi.”

“Chương môn!”

Lý Thanh Dương chấp tay nói “Đệ tử có một cái yêu cầu quá đáng.”

“Nói xem!”

Quân Thường Tiểu nói.

Lý Thanh Dương hơi trầm mặc một chút nói “Đệ tử muốn mang thêm một người về môn phái.”

“Người nào?”

“Người ta yêu.”

“Con gái?”

Nói nhảm cái quỷ gì đây, người yêu không phải con gái chẳng lẽ lại là con trai hay sao?

Lý Thanh Dương trầm mặc, cuối cùng vẫn gật đầu nói “Không sai, là một người con gái có xuất thân nghèo khó, tư chất rất bình thường”

Xuất thân nghèo khó, tư chất bình thường?!

Loại con gái này, có thể cửa đồ đệ nhất thiên tài thành Thanh Dương?

Quân Thường Tiểu giống như đã thông suốt một chuyện, thần thờ nói “Vậy nên đây là một trong các lý do mà người muốn gia nhập Thiết Cốt phái của ta?”

“Đúng rồi.”

Lý Thanh Dương ăn ngay nói thật trả lời.

Quân Thường Tiểu nâng cằm suy nghĩ một hồi, nói tiếp “Môn phái cũng vừa thành lập, còn thiếu người làm quản lý các sự việc, vậy để nàng cùng đến đi.”

“Đa tạ chương môn!”

Lý Thanh Dương cảm kích nói.

Hắn vốn có thể đi Thương Sơn phái, nhưng hắn từ chối vì hắn biết, môn phái dạng này tuyệt đối sẽ không chấp nhận người yêu của mình.

Thiết Cốt phái có hai thứ, một là có đan dược nghịch thiên, hắn cho rằng môn phái có tiềm lực, hai là một môn phái cứu lưu, có lẽ sẽ không để ý việc mình mang người ngoài lên núi.

“Nhưng bất quá”

Quân Thường Tiểu đi đến sát người, thấp giọng nói “Người còn mới mười sáu tuổi, nói chuyện yêu đương không phải quá sớm hay sao?”

Lý Thanh Dương nói “Chương môn thân mến, các em họ của ta nhỏ hơn ta nửa tuổi đều đã lập gia đình có con cái hết rồi.”

Quân Thường Tiểu trừng to hai mắt.

Kết hôn rồi thì còn có thể hiểu được, sinh con là chuyện gì đây?

Nghe chẳng khác nào chém gió cả.

Lý Thanh Dương kinh ngạc nói “Chương môn, chẳng lẽ người không biết ở Tinh Vân đại lục, chỉ cần qua mười bốn tuổi là có thể lấy vợ sinh con hay sao?”

“Khụ Khụ!”

Quân Thường Tiểu chấp tay sau lưng nói “Bồn tọa có chuyện gì mà không biết.”

Tâm lý hắn có chút đắng chát, nghĩ đến “Mười bốn tuổi đã lập gia đình, ta thân thể này hai tháng nữa thì tròn mười tám, phải chăng là ế chồng mông rồi?”

Ta không muốn là hàng tồn kho, ta cũng muốn được yêu a!

“Chương môn, ta đi tìm nàng ấy nha.”

“Được rồi, người đi nhanh về nhanh.”

Lý Thanh Dương rời đi, không bao lâu là lui một mình trở về, trong tay nắm chặt một phong thư.

Quân Thường Tiểu hỏi “Người đâu?”

Lý Thanh Dương cúi đầu, đầu thương nói “Nàng không muốn cản trở tương lai của ta, nên để lại một phong thư rồi bỏ đi.”

Quân Thường Tiểu nói “Cô bé kia nếu đúng như lời người nói, xuất thân nghèo khó mà lại tư chất bình thường, lẽ nào lại có lẽ là kết cục tốt nhất đối với nàng?”

“Chương môn!”

Lý Thanh Dương ngẩng đầu nói “Người cũng cho rằng, nàng không xứng với ta?”

Quân Thường Tiểu nói “Không phải ta cho, mà là người khác cho rằng như thế.”

Lý Thanh Dương siết chặt phong thư nói “Chờ ta trở thành cường giả, bất kể chân trời góc biển, nàng ở đâu ta cũng sẽ tìm được, sau đó trước mặt người trong thiên hạ, lớn tiếng nói với nàng, chỉ có Lý Thanh Dương mới xứng với nàng hay không, chứ không phải là nàng có xứng với Lý Thanh Dương ta hay không!”

“Tốt!” Quân Thường Tiểu vỗ tay.

Hắn đã từng ở một thế giới cực kỳ coi trọng môn đăng hộ đối, bây giờ đến Tinh Vân đại lục lấy võ làm đầu cũng là hai nhà một cảnh.

Lý Thanh Dương thông minh tuyệt đỉnh, thiên phú rất cao, lại không quan tâm thân phận con gái thấp hèn, không quan tâm ánh mắt người đời, chỉ riêng điểm này thôi cũng rất đáng quý rồi.

Lục Thiên Thiên đội một gáo nước lạnh “Lại xuất hiện một tên ngu ngốc.”

Quân Thường Tiểu cảm lạnh.

Hóa ra nữ nhân này không phải chỉ đã kích mỗi chương môn, mà cả sư đệ của mình cũng không thoát khỏi tầm ngắm.

Từ chương 26 ta sẽ bắt đầu đặt VIP ^^, mong các đọc giả vẫn ủng hộ cho!!!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Dịch cải tạo tư chất!

"Cái gì?! Lý Thanh Dương gia nhập Thiết Cốt phái rồi á?"

"Cái gì?! Chương môn Thiết Cốt phái chỉ điểm cho trưởng lão Thương Sơn phái, người sau còn vô cùng cảm kích?"

"Cái gì?! Trưởng lão Linh Tuyền tông bị vị chương môn kia chém cụt một cánh tay?"

Những võ giả không có tận mắt thấy tai nghe câu chuyện phát sinh ở diễn võ trường, chỉ biết qua lời nói của người khác kể lại, bất quá tất cả biểu hiện trên gương mặt mọi người đều đồng nhất, mắt chữ o mồm chữ a, cảm giác như mình đang mơ vậy.

Không thể không nói.

Quân Thường Tiểu làm ba chuyện ở Diễn Võ trường, tùy tiện nói một chuyện cũng đủ rung động oanh tạc dân tình!

Kể từ thời gian nửa ngày ngắn ngủi sau khi Quân Thường Tiểu đắc ý mang theo Lục Thiên Thiên cùng Lý Thanh Dương rời đi, bên trong nội thành như bầy ong vỡ tổ, tất cả mọi người đang tranh luận kịch liệt.

"Không phải chứ!"

"Môn phái rác rưởi kia, cũng có một chương môn hung hãn như vậy sao?"

"Tin tức có phải hay không bị người nào đó nghe một kẻ mui ròi?"

"Không phải nghe một kẻ mui ròi gì đâu, tất cả đều là thật đấy! Ta tại Diễn Võ trường tận mắt thấy tai nghe mà!"

“Chuyện này quả thực vượt quá sức tưởng tượng rồi a!"

"Quân chương môn dám chặt đứt một cánh tay của Vị trưởng lão, vậy có khác gì triệt để đắc tội Linh Tuyền tông rồi?"

"Linh Tuyền tông cũng không phải dạng vừa đâu, theo ta nghĩ không được bao lâu thì bọn họ sẽ dẫn người đi Thanh Dương thôn tìm Thiết Cốt phái gây chuyện!"

Những chuyện khiến đám người này lo lắng, Quân Thường Tiểu cũng đang tư tưởng lớn gặp nhau.

Bất quá, hẳn nghĩ đến mình còn có chín mươi bảy điểm công hiến cơ mà, có thể đòi càng nhiều vật phẩm lợi hại, khí thế không sợ hãi nghĩ thầm "Bọn người Linh Tuyền tông dám tới, ta sẽ để bọn hắn lết xác trở về."

Hắn xuyên không qua dị giới vì cái gì?

Không phải là vì mạnh lên, vì khoe khoang hay sao?

Người khác dám khi dễ? Mà còn đến trước môn phái khi dễ nữa? Loại chuyện này sống không thể nhẫn, chết cũng không thể nhịn.

Hiện tại Quân chương môn có chút mong chờ bọn người Linh Tuyền tông đến tìm mình gây chuyện, tiện thể có thể góp phần tăng danh vọng của môn phái luôn, để người đời biết rằng —— Thiết Cốt phái ta, các ngươi không trêu không nói!

...

Hai cánh cửa gỗ cũ kỹ, trong một trận gió thổi qua phát ra âm thanh “cọt kẹt cọt kẹt”, dường như có thể ngã xuống lúc nào không hay.

Lý Thanh Dương đứng cách mười mét ở ngoài cửa, nhìn tòa kiến trúc rách nát, lại nhìn một chút biển hiệu “Thiết Cốt phái” treo trên cửa, khóe miệng hơi lệch nói "Chương môn, bây giờ ta muốn rút khỏi môn phái, còn kịp không?"

"Muộn rồi."

Quân Thường Tiểu lòng tràn đầy chua chát nói.

Kính thưa quý vị, đây chính là Thiết Cốt phái!!

Trong vòng một trăm năm, môn phái phát triển thành đệ nhất môn phái, đệ tử phái có mười vạn người, đơn giản chính là con đường Địa Ngục mà!

"Là lá la, Là lá la"

Đứa nhóc mới ba tuổi đầu nhún nhảy đi tới, đứng ở một góc cổng hẻo lánh, tay vịn ‘anh bạn nhỏ’, phè phỡn tưới nước bón phân cho góc tường.

"A a a!"

Quân Thường Tiểu rút kiếm ra, gào thét lên "Nhóc con, dám tiểu tiện trước cửa Thiết Cốt phái ta, bản tọa muốn cắt ‘anh bạn nhỏ’ của nhóc!"

"Chương môn bình tĩnh, Chương môn bình tĩnh!"

Lý Thanh Dương vội vàng kéo lại, sợ vị chương môn này đánh mất lý trí làm bậy.

"Oa oa!"

Đứa nhóc ba tuổi bị dọa sợ quá khóc lóc, vừa vênh mông lên chạy, vừa ủy khuất hô lên "Mẹ ơi... tên chó hoang ăn hiếp con kia!"

"A a a! Con mẹ nó!"

Quân Thường Tiểu lần nữa gào thét lên "Nhóc con, dám gọi bản tọa là chó hoang, có tin bản tọa bắt cóc nhóc đem bán hay không!"

"Chương môn đừng nóng, Chương môn đừng nóng!"

Lý Thanh Dương liều mạng kéo chương môn lại.

"Hô!"

Quân Thường Tiểu hít sâu một hơi, ổn định lại cảm xúc rồi nói "Ta là người đứng đầu một phái, há có thể chấp nhận với mấy đứa nhóc tí tuổi đầu cơ chứ."

"Phạch!"

Hắn thông dong vung tay áo nói "Đi thôi, chúng ta tiến..."

"Phù phù!"

Hắn vừa đi đến cửa cổng, bảng hiệu môn phái treo phía trên bị gió thổi rơi xuống, nện trực tiếp ở trên trán hắn, cả người ngã nhào ra mặt đất.

Lý Thanh Dương: "..."

Lục Thiên Thiên: "..."

"A a a! Ta muốn đập nát nó!"

"Chương môn bớt giận! Chương môn bớt giận! Đây là bảng hiệu Thiết Cốt phái của chúng ta mà!"

...

"Thiết Cốt phái chúng ta đã muốn phát triển, thì việc đầu tiên muốn làm đó là đem cả trong lẫn ngoài trang trí lại một lần nữa, những cái cửa mục nát này hay cửa sổ cũ gì đó đổi mới hết đi."

Quân Thường Tiểu ngồi ở vị chỉ chủ vị trong đại điện, dùng giọng điệu thâm trầm nói.

Một chuyến đi đến thành Thanh Dương lần này, để túi tiền của hắn giàu có không ít, chuyện thứ nhất chính là sửa sang môn phái, không nói đến hoành tráng, ít ra cũng phải nhìn xem vừa mắt mới được.

"Chương môn."

Lý Thanh Dương nhỏ giọng nhắc nhở "Trên đầu người còn đang chảy máu kia!"

"Chuyện nhỏ, chuyện nhỏ."

Quân Thường Tiểu lấy một tay xoa vào vị trí vết thương bị bảng hiệu đập trúng, nói "Những chuyện này ta giao cho người, phải nhất định chú trọng hoàn thành ngay."

"Đệ tử đã rồi!"

Lý Thanh Dương nói.

"Tốt."

Quân Thường Tiểu giao cho hắn mấy tờ ngân phiếu, nhân nhả ung dung đứng lên nói "Bản tọa cảm thấy hơi 'đau đầu' nên về nghỉ ngơi trước."

...

Thiết Cốt phái xây gần một ngọn núi hoang ở thôn Thanh Dương, bởi vì Vương chương môn đã một đi không trở lại, cho nên người trong thôn cũng rất ít qua lại.

Nhưng mấy ngày nay, các dân làng phát hiện, một lượng lớn thợ mộc của thôn Thanh Dương di chuyển lên núi, các loại vật liệu kiến trúc cũng lần lượt được vận chuyển lên.

"Thiết Cốt phái muốn trang hoàng nhà cửa?"

"Tên nhóc chó hoang kia có tiền vậy sao?"

"Làm gì có chuyện đó, khoảng thời gian trước hắn còn phải chạy đến nhà Vương đại thẩm kiếm cơm còn gì, làm sao mà có tiền được."

"Đi, chúng ta đi lên nhìn thử xem."

Các dân làng tụm ba tụm năm kéo nhau lên núi, nhưng bị Lục Thiên Thiên ngăn cản ở trước đường núi nói "Môn phái đang trong thời gian sửa chữa, nếu không phải đệ tử môn phái, không được tự tiện đi lên."

"Cô nương này."

Một tên dân làng cười nói "Chúng ta là người dưới núi, cùng chó..."

"Roẹt!"

Lục Thiên Thiên rút kiếm ra khỏi vỏ, lạnh lùng nói "Chương môn có lệnh, ai dám gọi tên riêng của hân, giết toàn bộ không cần biết lý do."

"Xoát!"

Một giây này, người dân thôn Thanh Dương hóa thân thành cao thủ giang hồ, trong chớp mắt biến mất không còn tăm hơi.

Lục Thiên Thiên thu kiếm vào vỏ, thấp giọng nói "Cái biệt danh ‘Chó hoang’ này so cái tên ‘Quân Thường Tiểu’ nghe êm tai nhiều, không biết vì sao chương môn lại phản đối nhỉ?"

...

Tất cả công việc sửa chữa môn phái đều giao cho Lý Thanh Dương xử lý.

Quân chương môn ngồi xếp bằng ở trong căn phòng, suy nghĩ nói "Người đã đủ rồi, nhưng các đệ tử cần phá làm nhiệm vụ môn phái để thăng cấp Kiến thiết môn phái."

"Xoát!"

Hắn lại kéo ra bảng hệ thống, phát hiện nhiệm vụ môn phái tạm thời vẫn chưa có biến hóa gì cả, thế là hắn cảm thấy khó hiểu nói "Hệ thống, lúc nào mới có môn phái nhiệm vụ đây?"

Hệ thống nói "Xin chủ nhân chờ."

"..."

Quân Thường Tiểu trầm mặc, tiện tay ấn mở khu mua sắm, nhìn xem có cái đồ vật gì là mình cần hay không.

Võ học đã có, vũ khí cũng đã có luôn, hắn đúng là tạm thời không có nhu cầu.

Không đúng.

Mình đang thiếu cảnh giới nha!

Quân Thường Tiểu không nghĩ mình chỉ với tu vi Khai Mạch ngũ đoạn, có thể che trời lấp biển ở Tinh Vãn đại lục này, cho nên việc đề cao cảnh giới cần phải đặt lên hàng đầu!

"Có bán Kinh Nghiệm phù hay không đây?"

Hắn bắt đầu lục lọi tìm kiếm, kết quả kéo đến hàng cuối cùng vẫn không thấy bóng dáng.

Quân Thường Tiểu nằm ở trên giường, tay che vết thương còn rướm máu ở đầu nói "Chẳng lẽ ta cũng phải giống võ giả ở nơi đây, cần phải ngồi xuống tu luyện để nâng cao tu vi?"

Không phải là không làm được, mà như vậy có chút chậm như rùa bò!

Dù sao tư chất của thân thể này chỉ ở mức bình thường, cũng không có công pháp cao cấp gì, chỉ dựa theo phương thức bình thường tu luyện, đột phá Võ Đò là chuyện không có khả năng.

"Đúng rồi nhỉ!"

Quân Thường Tiểu vỗ trán một cái, máu tươi rướm rướm trào ra, nói "Mình có thể cải tạo tư chất mà!"

"Xoát!"

Hắn một lần nữa mở ra bảng hệ thống, tiến vào khu mua sắm sơ cấp, lướt nhanh hướng xuống dưới, rất nhanh khóa chặt lại một vật phẩm có tên là "Dịch Cải Tạo Tư Chất".

Ấn vào phần giới thiệu vật phẩm——

"Vật phẩm: Dịch Cải Tạo Tư Chất."

"Công dụng: Giúp cải tạo tư chất của bản thân, dựa trên cấp độ hiện tại tăng lên một cấp."

"Chú thích: Chỉ người có tư chất Đê phẩm mới có thể sử dụng."

"Thời gian tác dụng: Cả đời."

"Giá: Năm mươi điểm cống hiến."

"Năm mươi điểm?"

Quân Thường Tiểu có cảm giác muốn rút lui, nhìn thấy giá bán thật sự là năm mươi điểm cống hiến, suy sụp nói "Vật phẩm cải tạo tư chất đắt đỏ đến như thế sao?"

"Đúng rồi, đúng rồi."

"Tốc độ tu luyện của võ giả cùng với giới hạn cảnh giới đều dựa vào tư chất mà xét, đất một chút cũng là hợp tình hợp lý."

Hắn không do dự nữa, quyết định mua sắm.

"Đỉnh!"

"Chủ nhân tiêu hao năm mươi điểm công hiến, mua hoàn tất một “Dịch Cải Tạo Tư Chất”, hàng đã vận chuyển đến trong không gian giới chỉ."

"Đỉnh!"

"Điểm công hiến môn phái: 47/100."

Từ chương 26 ta sẽ bắt đầu đặt VIP ^^, mong các đọc giả vẫn ủng hộ cho!!!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Mở liên tiếp năm mạch!

Hnay ta có buổi khảo nghiệm nên lên chương hơi chậm, mong quý đạo hữu không trách tội! ^^!

Một bình “Dịch cải tạo tư chất” tốn mất 50 điểm công hiến làm Quân Thường Tiểu rất đau lòng. Bất quá nghĩ lại, tư chất sắp được đề cao, tự an ủi mình nói “Không lỗ, không lỗ.”

Sau đó hắn lấy bình nhỏ đựng “Dịch cải tạo tư chất” từ không gian giới chỉ ra.

“Bụp!”

Nắp bình mở ra, từng sợi sợi khí màu đỏ bay đi ra.

Quân Thường Tiểu ngửi ngửi, chợt cảm thấy có chút không an tâm, nghi hoặc nói “Cái đồ chơi này sẽ không có tác dụng phụ gì chứ?”

“Thôi nghĩ nhiều cũng vô dụng.”

“Uống trước rồi tính!”

Quân Thường Tiểu dứt khoát ngửa cổ lên, đem toàn bộ chất lỏng màu đỏ bên trong bình thuốc đổ vào miệng, nuốt xuống.

Có chút đắng, cũng có chút ngọt.

“Tới đi!”

Quân Thường Tiểu khoanh chân ngồi xuống, thần sắc trở nên nghiêm nghị.

Làm vậy để chi?

Sau khi uống xong, hắn đã chuẩn bị tinh thần đón chờ cơn thống khổ và đau đớn.

Theo cách nghĩ của Quân Thường Tiểu, loại đồ vật sửa đổi tư chất này, chẳng khác nào tẩy tủy tạo xương, khẳng định sẽ có đau đớn và mạo hiểm vô cùng.

“Vù Vù!”

Quả là như vậy, hắn vừa uống xong bình thuốc, bên trong cơ thể có một cỗ khí thể mông mông cuộn cuộn nháy mắt bạo phát.

Quân Thường Tiểu hai tay nắm chặt, ánh mắt lấp lóe kiên định nói “Cho dù muôn vạn đau đớn cũng phải nhịn, bốn tọa có đại nghị lực để chống lại...”

“Đỉnh!”

“Chủ nhân sử dụng một bình “Dịch cải tạo tư chất”, đang tiến hành cải tạo tư chất!”

“Tư chất linh căn cải tạo hoàn thành!”

“...”

Khóe miệng Quân Thường Tiểu run rẩy kịch liệt.

Bản thân mình đã chuẩn bị tinh thần đón nhận đau đớn thống khổ, mà quá trình cải tạo chớp mắt đã hoàn thành, cái này mẹ nó quá sai lệch lẽ thường rồi!

Một giây sau.

Quân Thường Tiểu phát hiện thấy, trong không khí, từng tia thiên địa linh khí đã trở nên vô cùng gần gũi thân cận với mình.

Tư chất càng cao, sẽ càng gần gũi với thiên địa linh khí.

Như Lý Thanh Dương có linh căn thượng phẩm, chỉ cần vận chuyển công pháp, thiên địa linh khí liền sẽ cùng nhau tiến đến, giống như tranh nhau để được hấp thu trước.

Quân Thường Tiểu thì không được.

Hắn lúc này từng có ý đồ vận chuyển công pháp để tu luyện, kết quả thiên địa linh khí như nước là người dung, coi hắn như không tồn tại.

Hiện tại thì sao?

Thái độ rõ ràng có thay đổi.

Quân Thường Tiểu không kìm được vui mừng nói “50 điểm đổi lấy đồ chơi này, thực sự rất đáng đồng tiền bát gạo mà!”

“Đỉnh!”

“Chúc mừng chủ nhân, linh căn tăng cấp từ đệ phẩm lên phạm phẩm!”

Quân Thường Tiểu lắc đầu, nói: “Quả nhiên, thân thể ta lúc trước là loại tư chất đệ phẩm kém cỏi nhất, khó trách thiên địa linh khí đều thờ ơ lạnh lẽo với ta.”

“Hó!”

Hắn mở hai tay, hít sâu một hơi, cả người nhất thời thoải mái, tinh thần vô cùng sáng khoái!

“Đỉnh!”

“Chủ nhân đột phá thành công đến Khai mạch sáu đoạn!”

“Đỉnh!”

“Chủ nhân đột phá thành công đến Khai mạch bảy đoạn!”

Nghe được âm thanh dễ chịu của hệ thống nhắc nhở, Quân Thường Tiểu mặt vẫn chưa hoàn hồn nói “Hít một hơi liền mở được hai mạch?”

Hệ thống giải thích “Linh căn của chủ nhân tăng cấp, đồng thời khiến cho tu vi cũng tăng lên theo.”

“Thì ra là thế.”

Quân Thường Tiểu đại khái đã hiểu rõ.

Linh căn của mình từ đệ phẩm tiến lên phạm phẩm, mở thêm được hai mạch. Nếu như từ phạm phẩm tăng lên tới trung phẩm, chẳng phải sẽ còn tăng lên nữa hay sao?

...

Sau khi tư chất linh căn tăng lên thì cần phải làm gì?

Tu luyện chứ làm gì nữa!

Nhân dịp nhĩ đệ tử bận bịu bốn phía tu sử tông môn, Quân đại chương môn bắt đầu đóng cửa bế quan tu hành, một bước không ra ngoài.

“Tĩnh Tâm Quyết” hắn là công pháp cấp bậc phạm phẩm, thứ này có thể tu luyện được.”

Tĩnh Tâm Quyết là công pháp của trưởng lão Thương Sơn phái đã tu luyện, Quân Thường Tiểu nhờ vào bùa Động Sát, không chỉ ghi nhớ lại, thuận tiện còn lĩnh hội đến tầng thứ tư.

Hắn ngồi xếp bằng xuống, tâm pháp bắt đầu vận chuyển.

“Vù vù!”

Trong khoảnh khắc, thiên địa linh khí trong phòng bị dẫn dắt mà đến, tranh nhau tiến nhập vào bên trong cơ thể.

Sau khi linh khí dung nhập cơ thể, theo lộ tuyến cố định của kinh mạch, hội tụ tại Đan Điền, được “Tĩnh Tâm Quyết” tinh luyện, hình thành một đoàn năng lượng to bằng cái móng tay.

Trong trí nhớ mà Quân Thường Tiểu tiếp nhận được, cái này được gọi là Linh Năng.

Linh Năng trong Đan Điền, khi cường đại tới mức độ nhất định, có thể phá vỡ những ngăn cách tồn tại bên trong kinh mạch, từ đó sẽ làm đột phá cảnh giới.

“Tiếp tục, tiếp tục!”

Quân Thường Tiểu bỏ qua tạp niệm, tiếp tục vận chuyển tâm pháp.

Nhưng một đêm nỗ lực, kết quả chỉ làm cho đoàn năng lượng ở Đan Điền to thêm một chút xíu.

Hắn không khỏi thất vọng nói “Ta muốn đạt tới tiêu chuẩn Trùng Mạch, không chừng phải cần mấy tháng.”

Mấy tháng, cũng là phải nhờ công lao của Tĩnh Tâm Quyết.

Nếu đổi lại là công pháp cấp bậc thấp hơn, kết hợp với linh căn phạm phẩm vừa mới tăng lên kia, thì trong vòng một năm có thể ngưng tụ ra Linh Năng đủ để Trùng mạch đã là không tệ rồi.

“Chậm quá đi mất!”

Quân Thường Tiểu hỏi “Hệ thống, có biện pháp nào giúp nhanh chóng Khai mạch hay không?”

Hệ thống trả lời “Có chứ.”

Quân Thường Tiểu mừng rỡ nói “Biện pháp gì?”

Hệ thống nói “Mời chủ nhân mở giao diện điểm cống hiến của môn phái ra!”

“Cái gì?”

Quân Thường Tiểu khẽ giật mình, sau đó kéo ra màn hình hệ thống, tại chỗ điểm cống hiến của môn phái, nhất thời xuất hiện một cái màn hình nhỏ.

Trên đó viết vền vện vài chữ.

Đôi điểm cống hiến lấy tu vi.

“Cái con mẹ nó!”

Quân Thường Tiểu hờn hờ nói “Hóa ra điểm cống hiến có một chức năng nữa là đổi lấy tu vi!”

Hệ thống nhắc nhở nói “Cái chức năng đổi lấy tu vi này tuy nhanh gọn, nhưng lập tức sẽ tiêu hao toàn bộ điểm cống hiến của chủ nhân, làm ơn cân nhắc thật kỹ trước khi quyết định.”

“Có chuyện này sao?”

Quân Thường Tiểu nâng cằm lên, nghiêm túc tự hỏi.

Nếu như mình lấy tất cả điểm cống hiến để đổi, mà chỉ tăng được một cấp độ khẳng định là lấy muối bỏ biển rồi.

“Không được!”

Sau khi suy đi nghĩ lại, Quân Thường Tiểu chân thành nói “Hiện tại tu vi của ta quá thấp, việc cấp bách trước mắt vẫn là mau chóng nâng cao cảnh giới.”

Huống hồ.

Trong khoảng thời gian hẩn nghiên cứu và thử nghiệm, trừ một số ít bùa chú và vũ khí ra, các đồ vật cấp bậc sơ giai khác không chỉ có giá cao, còn cần một số điều kiện mới mua được.

Ví dụ như võ học Cửu Trọng Băng Quyền, tuy chỉ cần 10 điểm cống hiến, nhưng phần giới thiệu võ học đã giới thiệu rất rõ, phải có thực lực Khai mạch mười đoạn mới có thể tu luyện.

“Hô!”

Quân Thường Tiểu phun ra một hơi, tức giận nói “Điểm cống hiến có thể kiểm lại, nhưng tu vi không tăng lên, làm sao lẫn lộn ở Tinh Vĩ đại lục?”

“Xoát!”

Trong khi tự biến tự diễn, hắn đã dứt khoát chọn nút "Đổi".

“Đỉnh!”

“Điểm cống hiến môn phái: 0/100!”

Vốn có 47 điểm cống hiến, trong nháy mắt về số 0. Quân Thường Tiểu cảm thấy đau lòng vô cùng, dù sao đây chính là số điểm mà mình đổ mồ hôi nước mắt ở thành Thanh Dương mới kiếm được.

“Đỉnh!”

“Chủ nhân đột phá thành công Khai mạch tám đoạn.”

“Đỉnh!”

“Chủ nhân đột phá thành công Khai mạch chín đoạn.”

“Đỉnh!”

“Chủ nhân đột phá thành công Khai mạch mười đoạn.”

Thanh âm nhắc nhở liên tiếp vang lên, Quân Thường Tiểu cảm nhận được rõ ràng Linh Năng cường thế cuộn cuộn ngưng tụ tại Đan Điền, lấy khi thể quét ngang thiên hạ, xông phá ba mạch mới.

“Cái con mẹ nó!”

Hắn kinh hi nói “Mở ba mạch cùng một lúc.”

47 điểm điểm cống hiến để mở được ba mạch, đối với Quân Thường Tiểu mà nói, vẫn có thể tiếp nhận được.

Hệ thống nói “Hiện tại tu vi chủ nhân còn thấp, dùng điểm cống hiến có thể liên tiếp đột phá, về sau cảnh giới chủ nhân siêu việt thì việc đổi điểm này tự nhiên không còn ý nghĩa gì nữa.”

Quân Thường Tiểu không để ý đến nó, hai tay nắm chặt, cổ tay trái phải hiện ra mười đạo tai sáng chói mắt, nhếch miệng cười nói “Cảm giác mạnh lên, thật là sung sướng!”

“Bành!”

Đám ra một quyền, phòng ốc đổ sụp.

Quân đại chương môn trực tiếp bị gạch ngói chôn bên trong.

Hôm sau.

Lý Thanh Dương đứng đằng trước phế tích, nghiêm nghị nói “Chường môn, người đánh ra một quyền này, để tu bổ lại căn tốn ít nhất hai trăm lượng lạn đó!”

Trên người Quân Thường Tiểu đỉnh đầy bụi đất, nhất thời cảm thấy khinh thường.

Từ chương 26 ta sẽ bắt đầu đặt VIP ^^, mong các đọc giả vẫn ủng hộ cho!!!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Trùng tu Thiết Cốt phái

Cuối tuần ta bạo chương mong được mọi người quăng KP và donate a!

Trong một đêm mất ngủ, 97 điểm công hiến đã bị Quân Thường Tiểu tiêu một phát sạch sẽ.

Không còn cách nào khác, hần đã đi vào cái thế giới này, nếu muốn trở lên mạnh hơn, nhất định phải trả giá.

“Tiếp theo, mình cần phải chờ nhiệm vụ môn phái xuất hiện, kiếm thêm điểm thành tựu để nâng cấp kiến thiết môn phái!”

Quân Thường Tiểu suy tính nói.

Không có nhiệm vụ phụ, lại không biết nhiệm vụ ẩn là cái quỷ gì.

Hiện tại, hần chỉ có thể dựa vào việc nâng cấp kiến thiết môn phái, từ đó mở rộng hạn mức thành viên để thu hoạch thêm điểm công hiến mà thôi.

“Chường môn.”

Lý Thanh Dương đi tới nói “Chúng ta không đủ tiền!”

“Không đủ tiền?”

Khóe miệng Quân Thường Tiểu giật giật.

Thằng này ngày nào cũng đến đòi tiền, không có một chút ý thức tiết kiệm nào cả.

Lý Thanh Dương nói “Chường môn, môn phái chúng ta đã quá cũ nát, sửa chữa lại cũng chẳng khác gì đập đi xây lại, cho nên tiền bạc cũng rất tốn kém.”

“Tốt thôi!”

Quân Thường Tiểu lại ném cho hần mấy tấm ngân phiếu, nói:

“Còn có ba ngày nữa là những sự kiện của người đến báo danh, người có thể xử lý được hay không?”

Lý Thanh Dương nói:

“Thưa chường môn, chuyện nhỏ mà thôi.”

Quân Thường Tiểu phát phát tay nói:

“Vậy được rồi. Tiếp tục làm việc đi.”

Lý Thanh Dương chấp tay rời đi, Quân Thường Tiểu sau đó xếp bằng trong nhà tranh, bắt đầu vận chuyển ‘Tĩnh Tâm Quyết’.

Không có điểm công hiến, chỉ có thể tự mình thành thật chuyên tâm tiến hành tu luyện.

Nhưng, một ngày trôi qua, tốc độ ngưng tụ Linh năng trong Đan Điền vô cùng chậm chạp khiến Quân Thường Tiểu nhận thức được một chuyện, cảnh giới càng cao, thì kinh mạch càng khó mở.

“Ài”

Hần thở dài nghĩ “Nếu như mình còn điểm công hiến thì tốt biết mấy.”

Ngày thứ hai.

Quân Thường Tiểu không tu luyện nữa, đứng dậy rời nội viện, đi tới ngoại viện.

Trong khoảng thời gian này, hần luôn cắm đầu tu luyện, không màng đến việc sửa chữa môn phái, trừ những lúc bình thường đưa tiền còn lại một câu cũng không hỏi đến.

Diện tích của Thiết Cốt phái rơi vào khoảng trên dưới trăm dặm, chia làm nội viện và ngoại viện. Nội viện là nơi chường môn và đệ tử sinh hoạt thường ngày, còn ngoại viện là diễn võ trường dùng để luyện tập.

Quân Thường Tiểu đi qua con đường nhỏ làm bằng đá cuội, sau khi hần bước ra ngoại viện, sắc mặt như đông cứng, bước chân cũng khựng lại.

Trước mặt của hần, không phải là một đại sảnh rách nát như trước nữa, giờ đây mọi thứ đã rực rỡ hần lên, tường đỏ ngói xanh, ngay cả các tường đá cũng điêu rồng khắc phượng.

Những chiếc cột nhà một lần nữa được sơn lại, bên trên điêu khắc chim bay cá nhảy vô cùng sinh động.

Hai bên ngoại viện cũng có thêm không ít kiến trúc lầu các, nhìn qua khung cảnh vô cùng to lớn hùng vĩ.

Giữa đại sảnh và công lớn, có một khu vực chính là diễn võ trường. Toàn bộ diễn võ trường được lát đá xanh, nhìn qua chất liệu đã biết là toàn hàng tốt.

Hon nữa.

Khoảng trống bên ngoài viện, không chỉ có hồ nước, hòn non bộ, còn có thêm các lầu các dùng để nghỉ ngơi ngắm cảnh.

Thiết kế một địa phương nho nhỏ có bố cục hợp lý như vậy, chỉ sợ là kiến trúc sư tài năng mới có thể làm được nha.

“Đây là môn phái của bốn tọa sao?”

Quân Thường Tiểu đứng nguyên tại chỗ, có cảm giác mình đang nằm mơ.

Thậm chí hắn còn nghĩ thậm, mình có phải lại xuyên không một lần nữa rồi, đến cái Nội Viện Hoàng Cung của triều đại nào đó chẳng?

Không phải mơ, tất cả đều là thật!

Bởi vì Lý Thanh Dương đi từ chủ điện ra, báo cáo: “Chương môn, ngoại viên sửa chữa lại như thế này, người có cảm thấy hài lòng không?”

Cái này không chỉ đơn giản là sửa chữa, cái này chính là đập nát xây lại a!

Quân Thường Tiểu nói:

“Hài lòng! Bốn tọa cực kỳ hài lòng luôn!”

Nói xong, hắn cất bước đi về chủ điện.

Vừa bước vào thì hắn lại bị rung động một lần nữa, bởi vì mặt đất cũng hoàn toàn làm bằng đá, hai bên sắp xếp từng cột trụ bằng gỗ lim điêu khắc rồng phượng, có thể nói là muốn bao nhiêu xa hoa có bấy nhiêu xa hoa.

“Chương môn.”

Lý Thanh Dương chỉ lên vị trí trên cao, nơi đó có một cái ghế tòa ra khí chất phi phàm, rồi nói:

“Ngai vàng của ngài được chế tạo từ gỗ lim ngàn năm.”

“Thật sao?”

Quân Thường Tiểu đặt mông ngồi lên. So với cái ghế kéo kẹt đung đưa hồi trước thì sự khác biệt như một trời một vực.

Hai cánh tay hắn thông thả đặt lên hai bên thành ghế, hài lòng cười nói “Cảm giác không sai!”

Đây mới đúng là bộ dáng của một môn phái nên có!

“Chương môn.”

Lý Thanh Dương đưa tới một cái sổ sách nói:

“Đây là sổ sách ghi lại chi phí chi tiêu sửa chữa rất chi tiết, mời chương môn xem qua.”

Không hổ danh người xuất thân từ danh gia vọng tộc, quá trình trùng tu hao tiền tốn bạc, tất cả đều được ghi lại thành sổ sách, sau này có thể tra lại.

“Thanh Dương.”

Quân Thường Tiểu nhận lấy sổ sách, một mặt tùy ý lật xem, một mặt khen nói:

“Biểu hiện của người khiến bốn tọa cảm thấy rất hài lòng...”

Thanh âm chợt biến mất.

Bởi vì, khi hắn lật đến trang cuối cùng, thấy ghi rõ con số tổng chi phí sửa chữa là – 4650 lượng.

Quân Thường Tiểu bật cả người dậy, hét lên: “Chi phí tốn nhiều như vậy á!”

Hắn nói xong, vội vàng kiểm tra lại không gian giới chỉ, phát hiện bên trong chỉ còn tờ ngân phiếu giá trị ba trăm lượng bèo bọt.

Điểm cống hiến hết sạch, tiền bạc cũng tung cánh mà bay.

Cái này khiến trong lòng Quân Thường Tiểu gào thét:

“Ngày tháng sau này, chúng ta làm sao mà sống đây!”

“Chương môn.”

Lý Thanh Dương nói:

“Đệ tử dự định đem nội viện tu sửa một phen, tính sơ chúng ta cần phải hao phí khoảng bốn ngàn lượng là được.”

“Phốc!”

Quân Thường Tiểu ngồi phịch trên ghế gỗ lim, miệng sùi bọt mép.

Tiền là sự sống.

Bất cứ ở địa phương nào, tiền cũng là sự sống.

Một Thiết Cốt phái cũ nát nhìn cũng không thèm nhìn, thế nhưng dưới bàn tay của Lý Thanh Dương đã rực rỡ sự sống hẳn lên, cũng đã có được bộ dáng một môn phái nên có.

Chỉ là mỗi lần hấn nghĩ đến mất hơn bốn ngàn lượng, Quân chương môn có xúc động rất muốn ôm cây cột khóc ròng một trận.

Hắn không quá để tâm tiền bạc. Nhưng sáng mai, các đệ tử sẽ đến báo danh, nhiều người như vậy cũng cần ăn uống và ngủ nghỉ, lại còn phải mặc đồng phục của môn phái, mấy trăm lượng ít ỏi thì làm được tích sự gì đây?

“Ài!”

Quân chương môn ngồi ở trên ghế đá khắc rồng bay phượng múa, khổ sở suy nghĩ làm cách nào kiếm được điểm cống hiến, cũng như làm cách nào kiếm tiền cung cấp cho môn phái chi tiêu hàng ngày.

“Thiên Thiên.”

Hắn nhò và nói:

“Người có biện pháp gì giúp chúng ta nhanh chóng kiếm tiền không?”

Lục Thiên Thiên thân nhiên nói:

“Đơn giản thôi! Đi ăn cướp... là cách kiếm tiền nhanh nhất!”

Quân Thường Tiểu khước miệng hơi co giật nói:

“Thiết Cốt phái ta dù sao cũng là danh môn chính phái, há có thể làm ra loại việc để người trong giang hồ phi báng hay sao.”

Lục Thiên Thiên nói:

“Vậy thì người đem kiếm bán đi!”

Quân Thường Tiểu nâng cằm lên, nói:

“Chuyện này... Cũng có thể coi là một kế sách khẩn cấp đi.”

“Chương môn.”

Đúng vào lúc này, Lý Thanh Dương từ bên ngoài đi tới nói: “Các đệ tử đến rồi.”

“Đề bọn hắn vào đi.”

Quân Thường Tiểu đứng dậy, phui mông một cái cho hết bụi đất, biểu hiện ra uy nghiêm của một chương môn rồi nói.

Chỉ chốc lát sau.

Hơn hai mươi đệ tử lần lượt gia nhập môn phái.

Bọn họ đi vào diễn võ trường, thấy kiến trúc tráng lệ xung quanh, đều thấy rất kinh ngạc.

Không nghĩ tới, môn phái của chúng ta lại tráng lệ như vậy.

Mấy ngàn lượng của ta mọc cánh mà bay đó, có thể không tráng lệ hay sao?

“Làm sao mới có một nhóm nhỏ này, những người khác đâu rồi?”

Một tên đệ tử cung kính nói: “Thưa chương môn, có nhiều sư huynh đệ nhà ở xa, chắc sẽ mất nhiều thời gian một chút để đến được đây.”

Quân Thường Tiểu hiểu rõ nói:

“Thanh Dương! người sắp xếp chỗ ở cho bọn hắn đi.”

“Vâng.”

Lý Thanh Dương tuân lệnh, chuẩn bị mang các sư đệ tiến về nội viện, bỗng nhiên nghe ngoài cửa truyền đến tiếng gọi khàn khàn nhưng lại rất suy yếu:

“Chương...Chương môn...”

Quân Thường Tiểu nhướng mày, vội vàng bước nhanh ra ngoài.

Lý Thanh Dương và Lục Thiên Thiên cũng đi theo.

Ba người vừa tới trước cổng chính, chỉ thấy một thiếu niên cả người toàn là máu nằm trên sân nhà.

“Tôn sư đệ”

Lý Thanh Dương vội vàng ngồi xuống, một tay đặt lên mạch đập, dò xét thương thế của sư đệ.

Tên đệ tử bị thương kia nén đau đớn, yếu ớt nói: “Chường..Chường môn, đệ tử trong một nhóm hơn ba mươi người, trên đường đi bị sơn tặc phục kích, các sư đệ khác bị bắt đi rồi...”

Lời nói của hắn còn chưa dứt lời, mắt đã sụp xuống, phong thư nhuộm máu trong tay cũng rơi trên mặt đất.

Lý Thanh Dương nói: “Sư đệ chỉ là mất nhiều máu nên ngất đi, không đáng nghiêm trọng.”

Quân Thường Tiểu đem phong thư nhặt lên, trong đó có một hàng chữ xiêu vẹo, nội dung là: “Trong vòng ba ngày, xin mời chường môn chuẩn bị tiền đến Hắc Sơn chuộc người, nếu không con tin giết không thương tiếc!”

“Con mụ nội ông bà nó!”

Quân Thường Tiểu phẫn nộ nắm phong thư, nghiêm nghị nói:

“Bọn hắn dám bắt cóc đệ tử của Thiết Cốt phái ta, chẳng lẽ muốn ta tặng một vé đi thăm Địa Ngục?!!”

Từ chương 26 ta sẽ bắt đầu đặt VIP ^^, mong các đọc giả vẫn ủng hộ cho!!!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Ba thước máu tươi!

Bên trong quận Thanh Dương có một tòa núi gồm toàn nấy tên đầu trộm đuôi cướp, tên là Hắc Sơn. Nơi này đã bị sơn tặc chiếm cứ rất lâu, thỉnh thoảng lại xuống núi cướp bóc.

Cứ mỗi nửa tháng, bọn hắn sẽ đi cướp bóc một lần.

Lần này bọn hắn bắt đi hơn ba mươi tên đệ tử của Thiết Cốt phái, còn để lại phong thư đòi tiền chuộc.

Sơn tặc bình thường đều là cản đường ăn cướp, đoạt tiền giật đồ. Còn bọn này đem người bắt đi, yêu cầu tiền chuộc trắng trợn, ý tưởng mới mẻ phi thường sáng tạo.

“Cái con mẹ nó.”

Quân Thường Tiểu đằng đằng sát khí đi ra cửa lớn, nói:

“Dám khi dễ người của Thiết Cốt phái ta, không quản người là sơn tặc hay trộm cướp, lão tử một kiếm giết hết.”

Mình phải vất vả lắm mới chiêu mộ được trăm tên đệ tử, kết quả một hơi bị bắt mất hơn ba mươi người, chuyện này không cách nào nhẫn nhịn a!

Quân Thường Tiểu có thể tòa ra sát khí, lại có thể nói ra những lời cay độc như thế, đủ chứng minh một điều, hắn đã thích ứng triệt để với thân phận mới, với thế giới tàn khốc như Tinh Vãn đại lục.

“Chường môn.”

Lý Thanh Dương đuổi theo ra đến nơi nói:

“Đệ tử đi với người giết đến gà bay chó chạy.”

Thân là nhị sư huynh của Thiết Cốt phái, các sư đệ gặp nạn, hắn không thể ngoảnh mặt làm ngơ được.

Lục Thiên Thiên cũng đi theo.

Quân Thường Tiểu ngừng bước nói:

“Còn có các đệ tử khác đang đến báo danh, các người ở lại môn phái quản lý thỏa đáng, không cần đi theo ta đến Hắc Sơn.”

Lý Thanh Dương về mặt nghiêm túc nói:

“Chường môn, sơn tặc trên Hắc Sơn chỉ ít cũng phải 200 tên, nghe nói thủ lĩnh của bọn hắn cũng đã bước vào cảnh giới Võ Đò, người đi một mình không ổn cho lắm!”

Quân Thường Tiểu trầm giọng nói:

“Đây là mệnh lệnh.”

Một khắc này, hắn thể hiện đầy đủ sự uy nghiêm của một chường môn.

Tuy Lý Thanh Dương vẫn muốn tiếp tục khuyên can, cuối cùng chỉ có thể chấp tay nói:

“Tuân lệnh chường môn.”

Quân Thường Tiểu cất bước đi xuống núi, ánh mắt vẫn lạnh lùng như băng.

Phẫn nộ.

Hắn là cực kỳ phẫn nộ.

“Sư tỷ!”

Lý Thanh Dương nhìn bóng dáng Quân Thường Tiểu cô độc đi xuống núi, không khỏi lo lắng nói:

“Chương môn nếu không may phát sinh chuyện gì ngoài ý muốn, Thiết Cốt phái chúng ta về sau sống như thế nào đây?”

“Rất đơn giản.”

Lục Thiên Thiên đứng trước cửa, hai tay khoanh ngực nói:

“Ta lên làm chương môn, ngươi cũng trở thành đại đệ tử còn gì.”

Lý Thanh Dương nghe vậy, khóe miệng không ngừng co giật.

...

Hắc Sơn.

Vị trí cách thôn Thanh Dương hơn 50 dặm.

Nơi này mây mù che mắt, địa thế hiểm yếu vô cùng. Cũng chính vì địa hình phức tạp như vậy, sơn tặc mới không coi ai ra gì, mới dám xuống núi cướp bóc không sợ trời sợ đất.

Quan phủ cùng với rất nhiều các môn phái, từng nhiều lần tổ chức diệt tặc, nhưng Hắc Sơn dễ thủ khó công, mỗi lần đi đều là tay không mà về.

Dần dà, Hắc Sơn bị võ giả quận Thanh Dương coi là cấm khu, không ai dám bước chân vào.

Hôm nay, tại đường núi quanh co này, Quân Thường Tiểu từng bước gãi lên cầu thang leo lên, nếu có võ giả biết được chương môn Thiết Cốt phái một mình leo lên Hắc Sơn khẳng định sẽ chấp tay cung kính nói:

“Kính người là một người đàn ông đích thật!”

“Làm sao giải quyết đám sơn tặc kia, làm sao cứu được đệ tử?”

Quân Thường Tiểu vừa đi, vừa suy nghĩ.

Tức giận thì tức giận, phần nộ cũng đã phần nộ, nhưng rút cuộc hắn vẫn phải nghiêm túc suy nghĩ xem tiếp theo cần làm gì để đối phó đám sơn tặc chấn sổng này.

Quân Thường Tiểu biết được thông tin từ miệng của Lý Thanh Dương nói ra rằng trên núi không chỉ có hai trăm tên, mà khả năng lớn là còn tồn tại một tên Võ Đồ, việc này quả thực là khó càng thêm khó giải quyết.

Hắn hiện tại có sơ phẩm Hàn Phong kiếm, lại tu luyện Cửu Thức Điện Lăng kiếm, có thực lực Khai mạch mười đoạn, dựa theo tu vi Quân Thường Tiểu vốn có, dùng để đối phó hơn hai mươi tên Khai Mạch bốn năm đoạn thì còn có thể, nhưng đối phó với hai trăm tên thì vô cùng miễn cưỡng.

Huống hồ, nếu đúng là có một tên Võ Đồ tồn tại, chuyện này sợ là đi dễ về khó rồi.

Quân Thường Tiểu ngó qua không gian giới chỉ, nhìn lấy quả tân thù còn có **và** , **thầm nghĩ**:

“Hai cái bùa chú này cũng không quá thích hợp dùng để đánh nhau.”

Đúng lúc này, ánh mắt hắn quét qua Nan Thu Dao.

Nhìn thấy cái đồ chơi này, hắn lập tức sôi hết cả máu. Dù sao hắn chỉ tùy ý nói một câu, coi như cầu được ước thấy, hệ thống liền tặng hắn luôn.

Quân Thường Tiểu dò xét Nan Thu Dao, không phát hiện được gì, thầm nghĩ:

“Dao này không biết có phẩm chất gì đây?”

Hắn vô thức cầm vào chuôi dao.

Nhẹ nhàng rút ra khỏi vỏ.

“Bùm!”

Một tiếng nổ vang truyền đến.

Quân Thường Tiểu bị đánh bay hơn mấy chục mét.

Thân thể ở bên ngoài, không tự chủ được lui lại mấy cái bậc thang, mèm chút nữa đứng không vững ngã lộn cổ xuống dưới.

Quân Thường Tiểu thấp thòm sợ hãi nói:

“Nguy hiểm thật, nguy hiểm thật.”

Vừa rồi lúc rút dao, chuôi dao và vỏ dao bỗng nhiên phát ra một cỗ khí tức vô cùng cuồng bạo, nếu như hắn không phản ứng cực nhanh ném dao đi, sợ là giờ đã bị thương rồi.

m thanh hệ thống vang lên:

“Nan Thu Dao phải mở ra phong ấn mới có thể sử dụng, cưỡng ép rút dao khỏi vỏ sẽ chỉ làm mình bị thương mà thôi.”

Quân Thường Tiểu suy sụp nói:

“Sao ngươi không nói sớm hả?!”

Hệ thống nói:

“Ngươi có hỏi đầu mà nói.”

“...”

Quân Thường Tiểu im lặng.

Sau đó hần tỉnh táo lại, mừng rỡ nói:

“Có thể bộc phát khí tức khủng bố như vậy, Nan Thu Đạo khẳng định có phẩm chất rất cao, có lẽ nó có thể giúp ta cứu được các đệ tử nha.”

Trong nháy mắt, lòng tin của Quân đại chương môn tăng lên rất nhiều.

“Humm?”

Đột nhiên, hần dừng bước lại.

Hai tên cao to lực lưỡng đều cầm binh khí đứng ở bên trên phiến đá, khóe môi hơi nhếch lên mỉm cười, tuyệt đối không có ý tốt.

“Lục ca.”

Một tên thấp hơn nói:

“Ta không phải bị hoa mắt chứ, lại có người dám tiến lên Hắc Sơn?”

Nam tử được gọi là Lục ca dùng ánh mắt quét một vòng quanh thân thể Quân Thường Tiểu, sau đó thần nhiên nói:

“Bộ đáng yếu đuối gầy gò thế này, chắc là một tên đọc sách học chữ đến du lịch đi.”

“Xoát!”

Tên thấp hơn nhảy xuống, lắc lư Đại Hoàn Dao trong tay, âm trầm nói:

“Tiểu tử, ngươi có biết là đang tiến vào hang ổ của sơn tặc không?”

Quân Thường Tiểu bình tĩnh nói:

“Biết chứ!”

Tên kia khẽ giật mình, nhếch miệng cười rộ lên nói:

“Ngươi đã biết mà còn dám đi lên, có phải ngại mình sống lâu rồi không?”

Quân Thường Tiểu nói:

“Ngươi là sơn tặc hả?”

Tên thấp hơn đem Đại Hoàn Dao đặt lên vai, ngạo nghễ nói:

“Không sai, lão tử chính là sơn tặc trên Hắc Sơn, được người ta đặt cho biệt hiệu là tiểu bá vương Thiết Dao.”

Quân Thường Tiểu lắc đầu.

Một tên cướp đều có cảm giác tự hào mãnh liệt như vậy, đây chính là sự thoái hóa đạo đức a.

Tên sơn tặc được gọi là Lục ca. không nhin được nói:

“Thất đệ, đừng nói chuyện tào lao nữa, mau xử lý hần.”

“Được rồi.”

Tiểu bá vương Thiết Dao thể hiện bộ mặt hung thần ác sát nói:

“Tiểu tử, ngươi chủ động dâng lên đồ vật đáng tiền hay là để ta động thù soát người?”

“Hay là ngươi làm đi.”

Quân Thường Tiểu nói.

Tiểu bá vương Thiết Dao cười một tiếng ghê rợn, nói:

“Đề cho ta lục soát xong, kết quả chính là ngươi bị lục đến tứ chi lẫn lóc ra đất.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Vậy còn chủ động giao ra thì sao?”

Tiểu bá vương Thiết Dao ngạo nghễ trả lời:

“Có thể chết toàn thây.”

Quân Thường Tiểu sờ mũi một cái rồi nói:

“Ý của ngươi chính là ta có lựa chọn như thế nào đi nữa, đều không thoát khỏi cái chết?”

“Ha ha ha!”

Tiểu bá vương Thiết Dao cười lớn một tiếng nói:

“Tiểu tử, kể từ khi ngươi lỡ bước đặt chân vào Hắc Sơn, vậy thì chỉ có con đường chết để đi mà thôi.”

“Phốc!”

Chẳng biết từ lúc nào, Quân Thường Tiểu đã lấy ra Hàn Phong kiếm, đâm trực tiếp vào bộ ngực tên kia, thu nhỏ âm thanh nói:

“Thật có lỗi quá, bổn tọa thấy mình sống chưa đủ lâu, cho nên phiền ngươi chết trước vậy.”

Tiểu bá vương Thiết Dao khẽ giạt mình, thần sắc trở nên dữ tợn, cảm giác đau đớn thống khổ tràn ra mãnh liệt.

“Phốc!”

Quân Thường Tiểu rút kiếm ra.

Thân thể tiểu bá vương Thiết Dao nhất thời lún xuống từng bậc từng bậc thang lưu lại vết máu dài lê thê.

“Thất đệ!”

Son tặc tên gọi Lục ca phẫn nộ rút đao.

“Sư!”

Đúng vào lúc này, Hàn Phong kiếm đã gác trên cổ hắn.

Quân Thường Tiểu ánh mắt lạnh lùng nói:

“Trả lời câu hỏi của ta, đệ tử Thiết Cốt phái, có phải do các ngươi bắt đi hay không?”

“Ừng ực!”

Son tặc gọi Lục ca kia nuốt nước bọt, hoảng sợ nói:

“Đúng vậy!”

“Xoẹt!”

Một kiếm xẹt qua, ba thước máu tươi.

Tên son tặc kia tuyệt vọng che lấy cái cổ đang bắn đầy máu tươi, cho đến lúc mất đi ý thức, thân thể từ từ lún xuống nôi đuôi tiểu bá vương Thiết Dao kia.

“Xoát! Xoát! Xoát!”

Sau khi hai người bị giết, đã làm kinh động phía bên trên, hơn mười tên son tặc đều cầm vũ khí lao xuống, trừng mắt nhìn chăm chăm Quân Thường Tiểu.

“Roẹt!”

Quân Thường Tiểu thu kiếm vào vỏ, thân nhiên nói:

“Nói cho chủ nhân các ngươi biết, chương môn Thiết Cốt phái đến đòi người!”

Từ chương 26 ta sẽ bắt đầu đặt VIP ^^, mong các đọc giả ủng hộ hộ cho!!!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Như địa ngục lò sát sinh

Giữa sườn núi Hắc Sơn có một mảnh đất vị trí hiểm yếu.

Từ mảnh đất này đi vào phía trên đã bị từng dãy cọc gỗ bịt kín, mỗi vài dặm có thể thấy được các tháp canh dựng đứng, sự bố trí rất giống một cái căn cứ quân sự.

Quân Thường Tiểu đi trên con đường nhỏ hẹp, không có tâm trạng quan sát, nói thầm

“Ta đến đây để giết người.”

Đứng.

Hắn giết người, đã giết hai người!

Hắn xuyên không đến Tinh Vãn đại lục, trở thành một võ giả, thì chuyện này sớm muộn gì cũng phải trải qua.

“Lạ thật.”

Quân Thường Tiểu khó hiểu nói: “Thời điểm ta chém rụng cánh tay của Vi Nhất Nộ ở Đài Ân Oán, thấy máu phun ra ta thiếu chút nữa nôn hết cả dạ dày ra ngoài, vậy sao lần thứ nhất giết người lại không có cảm giác gì nhỉ?”

Một kiếm một mạng, Quân Thường Tiểu giết hai tên sơn tặc, từ đầu đến cuối lý trí vẫn hết sức vững vàng.

Hệ thống giải thích nói: “Bởi vì chủ nhân đã thích ứng với thân phận mới, đối với Tinh Vãn đại lục cũng đã có nhận thức đầy đủ rằng đây là một nơi mạnh được yếu thua, thế nên mới có thể hành động không sợ hãi, không do dự.”

“Hóa ra là thế.”

Quân Thường Tiểu hiểu rõ.

Hắn bỏ qua tạp niệm, bắt đầu dò xét cảnh vật xung quanh, thầm nghĩ: “Nơi này ba mặt đều có núi vây quanh, cửa vào duy nhất thì bị phong tỏa tầng tầng lớp lớp, muốn đánh sập nơi này thật sự hơi khó khăn một chút.”

Đương nhiên.

Quan phủ và các phái ở chỗ này ăn đã không biết ngâm đắng nuốt cay bao nhiêu lần rồi.

“Đi mau!”

Một tên sơn tặc phía trước lạnh giọng thúc giục nói, đằng sau mười mấy tên sơn tặc cầm đao kiếm đi theo, dùng ánh mắt tàn bạo nhìn Quân Thường Tiểu.

Hai tên đồng bọn bị giết chết, bọn họ vốn muốn cùng nhau tiến lên, đem tên này chặt thành thịt vụn, nhưng Đại thủ lĩnh đã hạ lệnh đem hắn vào sơn trại, nên chỉ có thể kìm nén suy nghĩ kia lại.

“Tam ca, Đại thủ lĩnh có toan tính gì, cứ sao không để các huynh đệ động thủ, mà lại thả hắn lên núi.”

“Tên này là chương môn Thiết Cốt phái, đại đương gia hắn là bạn tâm thân phận môn phái, cho nên mới không để chúng ta động thủ.”

“Ta nhỏ vào, thằng kia trông yếu ớt thế mà cũng là chương môn một phái sao?”

“Lão tử tại quận Thanh Dương xông pha lâu như vậy, chưa bao giờ thấy chương môn một phái lại là một tên tiểu tử còn chưa mọc đủ lông nách nha.”

Bọn sơn tặc nói chuyện, liền nói đến thân phận chương môn của Quân Thường Tiểu, bọn chúng đều nhất trí cho rằng, người kia này còn quá non, không đủ tư cách để có thể đứng đầu một phái cả.

“Ài..!”

Quân đại chương môn thở dài một hơi.

Một giây này, hắn hận không thể viết lên trán mình hai chữ “Chương môn”, để chứng minh cho tất cả mọi người thấy ông đây chính là đầu não của Thiết Cốt phái a.

“Các huynh đệ, mọi người có nghĩ tên này giả danh chương môn hay không?”

“Nếu là hắn có cái gan giả danh, bị Đại thủ lĩnh vạch trần, khẳng định sống không được chết không xong.”

“Hắc hắc, ta ngược lại hy vọng hắn là đồ giả mạo, để chúng ta có thể thưởng thức thủ đoạn tra tấn người của Đại thủ lĩnh thêm một lần nữa.”

Quân Thường Tiểu được mười mấy tên sơn tặc áp giải, đi qua tầng tầng lớp lớp hàng phòng thủ, đứng trước một cổng chính được ghép từ các cây gỗ lớn, bên trên có khắc ba chữ rất lớn “Hắc Phong trại”

Chặc chặc.

Sơn tặc mà cũng khai sơn lập trại.

“Mở cửa ra!”

“Kết!”

Hai cánh cửa gỗ lớn bị đẩy ra chậm chậm, tên sơn tặc dẫn đầu thản nhiên nói:

“Tiểu tử, vào đi!”

Quân Thường Tiểu cất bước tiến vào sơn trại.

...

Bên trong Hắc Phong trại so với Thiết Cốt phái còn lớn hơn, hai bên có rất nhiều phòng gỗ nhỏ.

“Ba!”

“Ba!”

Quân Thường Tiểu vừa đi vào, lập tức nghe được âm thanh roi quất.

Chỗ đất trống phía xa, có năm cái cọc gỗ, trên đó đang trói năm người. Bọn họ đầu bù tóc rối, quần áo rách nát, máu tươi đầm đìa khắp cơ thể, trên người vẫn còn hằn rõ từng vết roi.

Một tên son tặc vạm vỡ đang cời trần, dùng lực cầm roi quất một người, chỉ nghe thấy tiếng roi vang lên rất lớn, nhưng không nghe thấy tiếng kêu thảm thiết.

Quân Thường Tiểu hơi nhíu lông mày.

Hắn biết, người bị quất không kêu thảm, là vì hắn đã hấp hối không thể nào kêu được nữa rồi.

“Cứu...cứu tôi.” Bỗng nhiên bên tai truyền đến một âm thanh cực kì suy yếu.

Quân Thường Tiểu cúi đầu xuống, một tên nam tử trên mặt đất chậm rãi nhúc nhích, hai chân đã bị chặt đứt, lộ ra hai vết máu thật dài, gương mặt kia ghê rợn dị thường, lại cực kỳ suy yếu, trong cặp mắt kia có sự hoảng sợ, tuyệt vọng cùng thống khổ vô cùng.

Dường như hắn biết mình sẽ chết, nhưng lại hy vọng có thể sống sót.

“Phốc!”

Đại đao rơi xuống, đầu lia khỏi xác.

Son tặc cầm đao giơ lên, một chân đã đầu lâu vào cái chậu đựng than, mắng:

“Mẹ kiếp, không có chân mà còn dám chạy loạn khắp nơi.”

“Ngu ca, dù sao tên kia trong một sớm một chiều cũng phải chết, sao ngươi không để hắn chết thêm thống khổ một chút?”

“Theo ta thấy, lương tâm của Ngu ca cũng tốt quá rồi, muốn cho tên kia chết một cách sáng khoái.”

Bọn son tặc bên cạnh đều ghẹo nói.

“Tốt cái rắm chó.”

Tên son tặc được gọi Ngu ca hùng hùng hổ hổ nói:

“Con mẹ nó hắn bò khắp nơi làm bẩn sàn nhà, người phải lau dọn là ta chứ ai.”

“Có đạo lý, có đạo lý.”

Mọi người ồn ào cười to.

Quân Thường Tiểu nhíu mày càng chặt. Trong mắt những son tặc này, không có mấy may thương hại, đều là máu lạnh tàn nhẫn vô cùng.

“A?”

Ngư ca thu đao nhìn qua.

Các son tặc khác cũng nhảy xuống, lấy ánh mắt đều nhìn chăm chăm Quân Thường Tiểu.

“Rệt!” Một tên son tặc giơ tay lên, một mặt làm ra động tác cắt cổ, mặt khác phát ra âm thanh cổ quái, sau đó cười rộ lên.

Những son tặc khác lát đất trong son trại, phát hiện có người lạ tiến đến, nhao nhao quăng tới ánh mắt âm u.

Nhất thời.

Mấy trăm son tặc trong son trại đều đang quan sát Quân Thường Tiểu.

“Ba ba ba!”

Son tặc vùng roi hung ác mấy lần, bắt lấy đầu người bị trói trên cọc gỗ, hùng hùng hổ hổ nói:

“Mẹ nó, lại chết mất rồi, thật không chịu được vài đòn mà.”

Quân Thường Tiểu không nói, trực tiếp đi tới.

Chỉ là hắn đi thêm mấy chục bước, lần lượt nhìn thấy rất nhiều người bị treo lên, tất cả bọn họ đều cúi đầu xuống, xem ra đã không còn thở nữa.

“Bà cha nó”

Ở một phòng gỗ nhỏ bên phải, một tên son tặc kéo quần lên đi ra, giật dử mắng:

“Ta không chút ý một chút, con nhỏ kia lập tức cắn lưỡi tự sát.”

“Hắc hắc, ta đi vào xem một chút.”

“Móa, Tiểu Bát, ngươi thật là..., người chết cũng không buông tha.”

Một tên son tặc đều ghẹo nói.

Tên gọi Tiểu Bát chui vào trong phòng, truyền đến âm thanh:

“Ta nhìn hơn nửa năm, liền đem tới một con lợn cái, lão tử cũng dám chơi cho ngươi xem.”

“Ha ha ha.”

Mọi người ồn ào cười to.

Quân Thường Tiểu đi qua bên cạnh bọn họ, ánh mắt dần dần trở lên lạnh lẽo.

Nơi này không phải sơn trại, cũng không phải ổ trộm cướp, nơi đây là một cái lò giết chóc trong địa ngục, đám sơn tặc này đã không còn là người nữa rồi, chỉ là một đám súc sinh tàn bạo mà thôi.

Quân Thường Tiểu không muốn làm một người tốt.

Nhưng là, trên đường đi, hắn nhìn thấy những thi thể bị tra tấn, nhìn thấy xác chết chất thành đống, lửa giận vô hình dần dần tăng lên.

Nếu như nói, chỉ là nhìn thấy sơn trại như lò giết chóc, Quân Thường Tiểu cũng lắm cảm thấy phẫn nộ.

Nhưng ngay lúc hắn tận mắt thấy đầu lâu của người kia bị đá vào chậu than, ánh mắt trước khi chết của người kia còn động trên mặt vẻ tuyệt vọng, hoảng sợ và bất lực, trong lòng Quân Thường Tiểu chỉ có một suy nghĩ duy nhất – Giết sạch bọn chúng!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Lão tử có ý kiến!

Đầu tiên là phải đem đệ tử cứu ra ngoài trước đã, sau đó rảnh tay sẽ xử lý lũ sơn tặc không còn tính người này.

Quân Thường Tiểu đè nén lửa giận cùng sát ý, đi vào đại điện ở cuối đường. Trước cửa có mười tên sơn tặc, quanh thân tỏa ra khí tức như là đạt tới Khai mạch bảy tám đoạn.

“Hắn là tinh anh bên trong Hắc Phong trại.”

Vừa suy nghĩ, hắn bước vào đại điện, nhưng vừa đi vào, trong nháy mắt hắn lập tức cảm giác được từng đạo ánh mắt lạnh lùng khóa chặt người mình.

Trong điện có tám tên võ giả, ánh mắt lộ ra sát ý.

“Những người này, tu vi ít nhất cũng là Khai mạch mười đoạn.”

Quân Thường Tiểu thầm nhủ.

“Tiểu tử.”

Một nam tử da thịt rất trắng, tóc dài nửa nằm nửa ngồi trên ghế, cười tủm tỉm nói:

“Ngươi thật to gan nha, dám giết người của Hắc phong trại ta.”

Bên cạnh là một tên trung niên, mặt đầy râu quai nón, mí mắt trừng trừng nói:

“Nếu không phải có mệnh lệnh của đại thủ lĩnh, lão tử đã sớm đem đầu ngươi vụn xuống làm bóng đèn đá rồi.”

Quân Thường Tiểu không thèm để ý, khoanh tay sau lưng nói:

“Bỏ tọa tự mình đến Hắc Sơn chuộc người, đại thủ lĩnh các ngươi không mở tiệc nghênh tiếp thì cũng thôi đi, lại phái mấy tên chó săn ra thay, đây là đạo đãi khách của bọn chó các ngươi sao?”

“Đáng chết!”

“Đám nói chúng ta là chó á?”

Tám tên võ giả trong điện phẫn nộ đứng dậy, ánh mắt lấp lóe sát cơ, có xúc động muốn đem Quân Thường Tiểu băm thành thịt vụn.

“Ha ha ha!”

Đúng vào lúc này, một tiếng cười to truyền đến.

Chỉ thấy một tên trung niên đáng người khò ngó về mặt hiền lành cất bước đi đến, sau đó ngồi lên chiếc ghế có bọc da hổ nói:

“Quần chúng môn đại giá quang lâm tới đây, quả thực để cho Hắc phong trại ta có cảm giác rỗng đến nhà tôm mà.”

“Kính chào Đại thủ lĩnh.”

Tám tên võ giả cùng nhau cung kính nói.

Quân Thường Tiểu vẫn bộ mặt thông dong, nhưng nhìn thấy quanh thân đối phương, linh khí như ẩn như hiện, nói thầm:

“Hắn là có tu vi cấp bậc Võ Đê.”

Võ Đồ mặc dù chỉ là cảnh giới thứ hai của võ giả ở Tinh Vãn đại lục, nhưng so với võ giả Khai mạch mạnh hơn quá nhiều.

Trong trí nhớ mà Quân Thường Tiểu đã tiếp thu, một tên Võ Đồ có thể so với mười tên Khai mạch mười hai đoạn, nếu có võ học cao cấp hỗ trợ, đâm ra một quyền có lực lượng vạn cân dễ như trở bàn tay.

Bà nội nó!

Đối mặt với một tên Vũ Đồ, áp lực lớn thật đấy.

“Đại thủ lĩnh.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Bỏ tọa không thích nói dài dòng, lần này đến Hắc Phong trại, chỉ vì mang đệ tử rời đi.”

Đại thủ lĩnh dựng thẳng lên một ngón tay, cười nói:

“Chu Thiên Bá ta đây cũng không quanh co lòng vòng, một cái đầu người giá một trăm lượng, tiền trao cháo múc, Quân chưởng môn có thể tùy ý mang người rời đi.”

“Một trăm lượng?”

Quân Thường Tiểu nhú mày nói:

“Có chút làm khó nhau rồi.”

Trên người hắn chỉ có ba trăm lượng, đưa tiền chuộc cũng chỉ có thể chuộc được ba người.

Chu Thiên Bá nói:

“Đây là Chu mỗ xem ở mặt mũi Vương chưởng môn, cho nên mới ra cái giá thấp nhất. Đổi lại người của môn phái khác, một người ít nhất cũng phải hai trăm lượng.”

“Ồ?”

Quân Thường Tiểu:

“Đại thủ lĩnh cùng Vương chưởng môn có quen biết qua?”

Chu Thiên Bá dựa vào ghế ngồi, nhớ lại chuyện cũ nói:

“Chúng ta từng thường xuyên gặp nhau tại lầu Tiểu Phụng, cũng xem như bạn ăn chơi thâm niên.”

Bạn ăn chơi?

Quân Thường Tiểu co giật khóe miệng.

Tên này cùng Vương chưởng môn là cá mè một lứa, ưa thích mấy chỗ ăn chơi gái gú.

“Đã như vậy.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Đại thủ lĩnh xem ở chỗ Vương chưởng môn quen biết, lại giảm cho Quân mỗ đây rẻ hơn một chút được không nào?”

“Hắc.”

“Tên này tưởng rằng đây là nơi bán đồ ăn, còn muốn cò kè mặc cả?”

Tám tên võ giả cười lạnh.

Chu Thiên Bá nói:

“Quân chưởng môn, người cảm thấy cái giá như thế nào mới có thể tiếp nhận?”

Quân Thường Tiểu suy nghĩ một phen nói:

“Như vậy đi, Quân mỗ xuất ra một trăm lượng, đại thủ lĩnh thả ra toàn bộ đệ tử phái ta là được.”

Nếu như tiền có thể giải quyết vấn đề, hắn mong trước tiên đem toàn bộ đệ tử cứu ra, đưa đến khu vực an toàn, sau đó một thân một mình giết Hắc Phong trại gà bay chó chạy.

“Ha ha!”

“Một trăm lượng á? Tên này thật có đang nằm mơ giữa ban ngày không vậy?”

Mấy tên sơn tặc tinh anh cười rộ lên.

Chu Thiên Bá nhăn mặt nói:

“Quân chưởng môn, người cho giá tiền này, không hề có một chút thành ý nha.”

Quân Thường Tiểu bất đắc dĩ nhún vai nói:

“Thiết Cốt phái chúng ta nghèo rách mồng tơi, chỉ có thể xuất ra một trăm lượng chuộc người, mời đại thủ lĩnh xem ở mặt mũi là bạn ăn chơi của Vương chương môn đàn xếp cho.”

“Đàn xếp ”

Chu Thiên Bá búng tay một cái, nói:

“Có thể.”

Rất nhanh, hai tên sơn tặc mang một thiếu niên bị trói kín người đem tới.

Quân Thường Tiểu chau mày.

Thiếu niên kia đúng là đệ tử mà mình đã chiêu mộ ở thành Thanh Dương.

Giờ phút này đã là đầu bù tóc rối, mặt mũi bầm dập, xem ra cũng đã bị hung hăng ngược đãi một trận.

“Chương môn.”

Thiếu niên phát hiện Quân Thường Tiểu, ánh mắt vốn tuyệt vọng bỗng chốc lóe lên hy vọng mãnh liệt, suy yếu gào lên:

“Chương môn cứu mạng ”

“Phù phù”

Người này bị ném trước ghế của đại thủ lĩnh.

Chu Thiên Bá một chân giẫm lên đầu thiếu niên, cười nói:

“Quân chương môn, hôm nay Chu mỗ đem hân giết, chẳng khác nào thiếu đi một người, như vậy thì ngươi cũng không cần thanh toán nữa.”

Hai tay sau lưng Quân Thường Tiểu đã nắm chặt lại thành quyền, lửa giận đã chạm đến điểm cực hạn.

Thân là người đứng đầu một phái, há có thể trơ mắt nhìn đệ tử chịu nhục!

“Đừng giết ta.”

Thiếu niên dường như cảm nhận được khí tức tử vong, kinh khủng hoảng sợ nói:

“Đừng giết ta mà, ta không muốn chết, đừng giết ta, ta không muốn chết, ta nguyện ý đầu nhập vào Hắc Phong trại!

Ta nguyện ý làm trâu làm ngựa, van cầu các người đừng giết ta đừng giết ta!”

“Ha ha ha.”

“Tiểu tử này chắc đang sợ bay hồn tán vía.”

“Mau nhìn, đừng quần hân ướt nhẹp rồi kia, nhất định là sợ quá đá ra quần luôn rồi.”

Tám tên tinh anh không kiêng nể gì cười rộ lên.

Lửa giận của Quân Thường Tiểu càng ngày tăng lên.

Mẹ nó.

Chẳng có tý tôn nghiêm nào cả, đây là đệ tử mà mình vất vả chiêu mộ sao?

“Phốc..”

Chu Thiên Bá rút ra trường đao được treo ở ghế dựa, trực tiếp chém rụng đầu thiếu niên kia, cười nói:

“Quân chương môn, hạng người sợ chết như thế này, Chu mỗ thay người giải quyết, chắc người không có ý kiến gì chứ?”

“Đỉnh!”

“Thành viên môn phái: 99/100”

Bên tai vang lên âm thanh báo thành viên bị giảm bớt, Quân Thường Tiểu không màng để ý, ngẩng đầu nhìn về phía Chu Thiên Bá, ánh mắt âm u lạnh lẽo nói:

“Lão tử tất nhiên có ý kiến.”

Câu nói này ẩn chứa sự phẫn nộ vô biên.

Đệ tử biểu hiện tham sống sợ chết như thế, để hân rất tức giận, đồng thời cũng rất thất vọng, nhưng dù sao cũng là đệ tử Thiết Cốt phái, một tên người ngoài lấy quyền gì mà tùy ý phán xét?

“Hắc hắc, tên này hình như đang tức giận.”

“Đại thủ lĩnh giúp hân bớt đi một cái đệ tử tham sống sợ chết, hân đáng lý ra phải biết ơn mới đúng chứ?”

Tám tên tinh anh khinh thường cười rộ lên.

Khi Quân Thường Tiểu xuất hiện ở đây, bọn họ không có để hấn vào trong mắt.

Chu Thiên Bá ánh mắt hiện lên một tia âm lãnh, bắt quả tay hấn cũng thu trường đao lại, cười nói:

“Quân chương môn, không biết có ý kiến gì?”

Quân Thường Tiểu âm thanh lạnh lùng nói:

“Đệ tử Thiết Cốt phái ta, cho dù là một tên ham sống sợ chết, phạm sai lầm lớn, vẫn chỉ có bốn tọa được quyền xử lý, người khác không có quyền cũng không có tư cách nhúng tay vào.”

“Phụt! Ha ha!”

“Ta có nghe lầm không vậy, tên này thật nghĩ mình là chương môn hay sao?”

“Một cái môn phái cừu lưu, còn không bằng Hắc Phong trại chúng ta, lại dám ở trước mặt đại thù lĩnh phát ngôn bừa bãi, thật đúng là chán sống rồi mà!”

Chu Thiên Bá hai tay đan lại với nhau, cằm gác lên trên mu bàn tay nói:

“Nói như vậy, Chu mỗ đang xen vào việc của người khác hả?”

“Đúng vậy!”

Quân Thường Tiểu nói:

“Người là chó lại đi bắt chuột, đúng là xen vào việc của người khác.”

Nụ cười trên mặt Chu Thiên Bá biến mất, ánh mắt trở lên có chút hung tợn.

Tám tên tinh anh thấy thế, nhất thời ý thức được đại thù lĩnh đang tức giận!

“Tiểu tử đáng chết!”

Một gã tinh anh tên Lạc Tai Nam vỗ tay vịn, phẫn nộ quát:

“Đại thù lĩnh của chúng ta nể tình là người quen biết trong giang hồ, mới cho một tên chương môn rác rưởi như ngươi chút mặt mũi, đừng có được đằng chân lân đằng đầu!”

“Phốc!”

Quân Thường Tiểu tay cầm Hàn Phong kiếm, đâm vào ngực tên vừa mới bát nháo.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Ta đọc sách ít, các người không nên làm ta sợ

Trong lúc Lạc Tai Nam đang nói chuyện, ánh mắt Quân Thường Tiểu hiện lên một tia lãnh lẽo, hấn lấy ra Hàn Phong Kiếm, trực tiếp đâm vào ngực đối phương.

Mọi thứ chỉ có thể diễn tả bằng ba từ: nhanh, ác, chuẩn.

“Cửu đệ!!”

Bảy tên đầu mục còn lại giận đỏ cả hai mắt, trong ánh mắt bùng bùng sát ý.

Ánh mắt Chu Thiên Bá dần dần lãnh lệ, linh khí ngưng tụ quanh thân cũng bắt đầu sôi trào.

“Đại thù lĩnh.”

Quân Thường Tiểu bình thản ung dung nói:

“Thù hạ của ngươi lại chen nhòm chỗ mỗ vào nói, không biết phép tắc lễ nghi. Hôm nay bốn tọa giúp ngươi thanh lý môn hộ, ngươi cũng không có ý kiến chứ?”

Giết đệ tử ta thì sao?

Được thôi, ta sẽ dùng mạng thù hạ của ngươi bồi thường vậy.

Không thể không nói, thân là chương môn Thiết Cốt phái, giờ này khắc này biểu hiện của hấn là mạnh mẽ phi thường đẹp mắt.

“tổng, tổng.”

Máu tươi từ vết thương chảy ra, rơi tung tóe trên mặt đất.

“Roẹt!”

Quân Thường Tiểu rút kiếm ra, máu tươi phun ào ào.

“Ngươi!”

Thần sắc Lạc Tai Nam dữ tợn, lúc này hắn bước lên, muốn nâng quyền trả đòn, bất quá con đau kịch liệt truyền đến từ trái tim làm hắn nhanh chóng mất khả năng tự chủ, sau cùng ngã ‘bạch’ một tiếng xuống đất.

Một tên Khai mạch mười hai đoạn, cứ thế trở thành cái xác.

Quân Thường Tiểu ra tay quá nhanh, cộng thêm Hàn Phong kiếm quá sắc bén, một kiếm xuất ra nhanh đến mức Lạc Tai Nam chưa kịp phản ứng, và cũng không thể tránh kịp.

“Mẹ kiếp!”

Một tên son tặc tỉnh anh trực đầu vọt tới, hai tay ngưng tụ lực lượng, tức giận nói:

“Ngươi dám giết Cửu đệ của ta, đền mạng đi.”

“Lui ra!”

Chu Thiên Bá trầm giọng quát lên.

Thanh âm ẩn chứa một cỗ năng lượng ba động, đập dồn trong không khí.

Tên son tặc tỉnh anh trực đầu ngừng bước, đem lực lượng thu lại, về mặt giận dữ đi về chỗ ngồi.

Quân Thường Tiểu âm thầm cả kinh nói “Khí tức mạnh thật!”, đồng thời hắn cũng đem suy nghĩ xuất kiếm thu hồi lại.

Nếu như không phải Chu Thiên Bá ngăn cản, hắn có thể dùng rất nhiều phương pháp để chém bay đầu tên đầu trực kia.

Xem như ngươi may mắn.

Đề ngươi sống thêm một lúc nữa vậy!

“Ba ba!”

Chu Thiên Bá vỗ tay, cười nói:

“Một kiếm vừa rồi của Quân chương môn vừa nhanh vừa chuẩn, đủ để chứng minh kiếm đạo phi phạm, Chu mỗ bội phục bội phục.”

Giết thủ hạ của hắn mà hắn còn cười được? Thằng này có được bình thường không vậy?!

Quân Thường Tiểu chấp tay một cái, thần nhiên nói:

“Đại thủ lĩnh quá khen, một chút công phu của bốn tọa cũng chỉ có thể bắt nạt thủ hạ của ngươi, đổi lại là cao thủ khác khẳng định mất mặt xấu hổ thôi.”

Lúc nói đến hai chữ “thủ hạ”, Quân Thường Tiểu cố ý liếc sang nhìn mấy tên son tặc tỉnh anh khác, hiển nhiên không thêm đề bọn chúng vào trong mắt.

“Răng rắc!”

Mấy tên son tặc tỉnh anh cực kỳ sôi máu, nghiến răng ken két, hai tay gần như bóp nát thành ghế.

“Quân chương môn.”

Chu Thiên Bá mặt cười nhưng trong lòng không cười nói:

“Đừng nói nhảm nữa, trong tay ta còn giữ 31 tên đệ tử của ngươi, giao ra 3100 lượng, ngươi liền có thể dẫn bọn hắn rời đi.”

Khó trách tên này vẫn có thể nhịn, hóa ra là muốn tiền a.

Quân Thường Tiểu nói:

“Cho ngươi một trăm lượng, ta mang đệ tử rời đi, ân oán từ đây xóa bỏ.”

“Ba!”

Chu Thiên Bá vỗ tay vịn, mục quang lãnh lệ nói:

“Quân Thường Tiểu, Chu mỗ đã cho ngươi đầy đủ mặt mũi, đừng có không biết tốt xấu.”

Hắn sắp nhịn không được mà bạo phát.

Có thể nhịn đến bây giờ mới lộ ra răng nanh, đã là một việc rất không dễ dàng.

“Đại thủ lĩnh.”

Tên đầu trực đứng dậy, tức giận mở miệng nói:

“Đề huynh đệ xông lên giết chết hắn, sau đó chúng ta lục soát tiền trên thân hắn cũng được.”

“Đúng vậy!”

“Giết hắn, báo thù cho Cửu đệ.”

Mấy tên sơn tặc tinh anh khác cũng đứng lên, mắt lấp lóe sát ý, hai tay tỏa ra Linh lực.

Quân Thường Tiểu xuất hiện ở đây, bọn hắn đã thấy ngựa mất, bây giờ lại dám giết Cửu đệ của mình, bọn hắn hận không thể lập tức lột da Quân Thường Tiểu báo thù cho huynh đệ.

“Tiểu tử.”

Ánh mắt Chu Thiên Bá lạnh lẽo âm u nói:

“Người đã không biết tốt xấu, vậy thì đừng trách Chu mỗ thù đoạn độc ác.”

“Xoát!”

Tay phải vung lên, ra hiệu có thể động thủ.

“Bịch bịch!”

Sơn tặc tinh anh đầu trục lao đến lần nữa.

Lúc hắn đang chuẩn bị xuất thủ, Quân Thường Tiểu lạnh nhạt nói:

“Đại thủ lĩnh, chỗ này có hơi nhỏ, muốn đánh nhau cũng phải đi ra bên ngoài đánh đi đúng không?”

Chu Thiên Bá cười lạnh nói:

“Cho người toại nguyện.”

Bên ngoài đại điện.

Diễn võ trường phủ đầy bùn đất.

Cần hai trăm tên sơn tặc khát máu, giết chó thành tinh vây quanh diễn võ trường, từng tên đều đưa mắt nhìn trừng trừng Quân Thường Tiểu.

Lúc ở diễn võ trường quận Thanh Dương, Quân thường môn từng bị đệ tử hai môn phái bát lưu vây quanh một lần, bây giờ đối mặt với mấy trăm tên sơn tặc đang nhìn chăm chăm như thế, cảm giác giống như dê con lạc giữa bầy sói vậy.

“Tiểu tử!”

Tên võ giả đầu trục đứng ở trong sân, cởi áo ra lộ từng khối bắp thịt rất cường tráng, nói:

“Đề người sống lâu thêm một chút.”

“Thật sao?”

Quân Thường Tiểu nhếch miệng cười nhạt.

“Mẹ kiếp, tên này còn cười được nữa?”

“Lục lão đầu, giết tên chó chết này đi, báo thù cho Cửu lão đầu, báo thù cho hai huynh đệ đã chết.”

“Giết hắn thì dễ dàng cho hắn quá, phải đánh gãy tay gãy chân, cắt gân của hắn treo lên cột, hành hạ hắn mấy tháng.”

“Đúng! Đúng!”

Bọn sơn tặc ồn ào nói.

Loại thù đoạn này, bọn họ thường xuyên thực hiện. Nhìn rất nhiều thi thể khô quắt xung quanh là biết.

Chu Thiên Bá ngồi trên ghế dựa lớn bên ngoài diễn võ trường, thần nhiên nói:

“Lão Lục, tiểu tử này xuất kiếm cực nhanh, tuyệt đối không nên chủ quan.”

Lục lão đầu đưa chân phải bước về phía trước một bước nhỏ, mũi chân đâm vào bùn nửa tấc, nham hiểm cười nói:

“Đại thủ lĩnh, ta sẽ để hắn hiểu được cái gì mới gọi là nhanh.”

“Tư thế này là..”

“Chẳng lẽ Lục lão đầu muốn thi triển Thất Bộ Hóa Ảnh sao!”

“Đây chính là thân pháp cấp bậc phạm phẩm trung gian, nghe nói khi đại thành, lúc thi triển chỉ thấy một cái bóng thôi a.”

Bọn sơn tặc kinh hô, đồng thời nhìn về phía Quân Thường Tiểu, hiển nhiên là muốn cười trên nỗi đau của người khác. Trong suy nghĩ của bọn hắn, một khi Lục lão đầu thi triển ra thân pháp này, tiểu tử kia khẳng định sẽ bị hành hạ tới bến.

Dát!

Thần sắc đám người trở lên ngốc trẻ.

Bởi vì, khi bọn hắn nhìn sang, vị chương môn Thiết Cốt phái đang ép chân, sau đó đứng dậy đi cà nhấc, vừa đi vừa không ngừng lắc đầu sang hai bên.

“Thằng này đang tính làm gì vậy?”

“Có phải hần bị giật kinh phong rồi không?”

“Hử, theo ta nghĩ là hần giả ngây giả ngu đi.”

Võ giả Tinh Vẫn đại lục cũng không biết, đây chính là động tác tập thể dục, giãn gân cốt, làm nóng người trước khi bước vào chiến đấu.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, động tác làm nóng người coi như kết thúc.

Quân Thường Tiểu giờ tay tay trái lên rồi nắm lại, sau đó dựng thẳng ngón giữa lên, cắn răng dè ép âm thanh nói:

“Ta ít đọc sách, các ngươi đừng làm ta sợ!”

Xoạt.

Toàn trường tĩnh mịch im lặng.

Rất nhiều sơn tặc nhìn tư thế quý dị của hần, không nhận được thăm nghĩ, phải chăng thằng này có vấn đề về thần kinh thật sao?

“Mẹ kiếp!”

Lục lão đầu mắng:

“Chuẩn bị ăn đòn của lão tử đi!”

Nói xong, mũi chân đang ở trong bùn đất ngoáy ngoáy, ánh mắt trở nên băng lạnh, đột nhiên xông tới.

Một bước, hai bước, tốc độ nhanh vô cùng!

Phi phi phi.

Một bước hai bước ba bước bốn bước rồi bảy bước! Cho đến Lục lão đầu nhấc chân phóng ra bước thứ tám, không khí sau lưng đột nhiên trở lên vận vận, trong nháy mắt biến thành hư ảnh nhàn nhạt.

Đây chính là Thất Bộ Hóa Ảnh!

Võ gia sau khi lĩnh ngộ đại thành, lúc thi triển công pháp, trải qua bảy bước thì sẽ ngưng tụ tàn ảnh, tốc độ cũng sẽ tăng lên mấy lần.

Quả nhiên là như vậy.

Lục lão đầu vừa bước ra bước thứ tám, tạo ra hư ảnh, thì thân thể tăng tốc mãnh liệt, như một vệt sáng vọt tới.

“Nhanh thật đấy!”

Quân Thường Tiểu sắc mặt đại biến.

Giờ phút này, hần chỉ thấy một đạo tàn ảnh, căn bản không nhìn thấy rõ tên đầu trọc đang ở đâu.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Át chủ bài

“Trời ơi!”

“Tốc độ của Lục lão đầu nhanh quá đi mất!”

“Ta chỉ thấy được cái bóng thôi, đến góc áo của Lục lão đầu cũng không thấy!”

“Đây chính là thân pháp phạm phẩm trung giai sao, khủng bố như vậy á!”

Trong ánh mắt bọn sơn tặc đều hiện đầy sùng bái và hâm mộ!

Chu Thiên Bá ngồi trên đài cao, hải lòng nói:

“Không tệ, không tệ!”

“Thất Bộ Hóa Ảnh của lão Lục, so với nửa năm trước thì tiến bộ không ít.”

Nhị lão đầu ngồi bên cạnh, chính là nam tử có làn da trắng nõn kia, cười nói:

“Lấy tốc độ hiện tại của Lục đệ, nếu ta muốn bắt giữ cũng là một việc cực kỳ đau đầu.”

Tứ lão đầu tai to mặt lớn nhếch miệng cười nói:

“Nếu như ngay cả Nhị ca không làm được, các huynh đệ khác lại càng không có biện pháp.”

Bọn hần có thể ngồi ở chỗ này vui vẻ trò chuyện với nhau, lý do là vì Lục lão đầu sau khi tăng tốc, cũng không có nóng lòng công kích Quân Thường Tiểu, mà chính là không ngừng chạy xung quanh đối phương.

“Tiểu tử!”

“Lão tử để cho ngươi mở rộng tầm mắt một chút, thế nào là tốc độ chân chính!”

“Xoát! Xoát!”

Lục lão đầu không ngừng tăng tốc, trên diễn võ trường sinh ra một loạt đạo tàn ảnh, tạo thành từng cơn gió thổi bụi đất bay tán loạn.

Nhị lão đầu lắc đầu, cười nói:

“Lục đệ đang đùa giỡn tên kia!”

“Kiểm cho dù nhanh đến đâu, cũng không nhanh bằng tốc độ của Lục đệ!”

Mấy tên lão đầu khác đều thể hiện nét cười đầy mặt.

“Lục lão đầu, đánh gãy tay chân của tên này, để hắn nằm xụi trên mặt đất kêu la như một con chó đi!”

“Trước tiên chúng ta sẽ tra tấn hắn gần chết, sau đó lại chém rụng tay chân hắn, móc mắt hắn, lại ném hắn vào vạc dầu, để các huynh đệ cùng thưởng thức.”

Mấy trăm tên sơn tặc ồn ào hô to.

Quân Thường Tiểu đứng trên diễn võ trường, tóc tai quần áo đều bị gió thổi loạn, mặt mũi cũng dính đầy cát bụi, không nhận được nói:

“Nghe chẳng khác nào mấy con ruồi vo ve bên tai vậy, thật khó chịu!”

“Roẹt!”

Hắn phóng ra, cầm trong tay sơ phẩm Hàn Phong kiếm, đột nhiên hướng phía trước đâm tới.

Đáng tiếc, hắn không đâm trúng Lục lão đầu có tốc độ cực nhanh kia.

“Há há há!”

“Tốc độ Lục lão đầu xuất hóa nhập thần như vậy, nếu tùy tiện đâm một cái liền có thể trúng thì...”

“Vụt!”

Trong khi đang nói chuyện, bọn sơn tặc chỉ thấy một vật đột ngột bay ra từ diễn võ trường, vạch ra một đường vòng cung tuyệt đẹp, sau đó lặn xuống bên ngoài diễn võ trường.

Nhìn kỹ lại, rõ ràng là cái đầu trọc lóc của Lục lão đầu.

Thần sắc bọn sơn tặc lập tức tái mét, vội vàng quay lại, thấy tàn ảnh trên diễn võ trường dần dần tiêu tán, thân thể không đầu của Lục lão đầu chạy vài vòng rồi ngã xụi xuống đất, máu tươi phun ra như suối.

Quân Thường Tiểu giữ nguyên tư thế, thần nhiên nói:

“Ngủ ngốc, chỗ cần tránh lại không tránh, lao đầu vào mũi kiếm của ta làm gì không biết?”

Hóa ra, thằng này tùy ý đâm một cái, sau đó cổ tay chuyển động một chút, đem kiếm đặt nằm ngang.

Lục đương gia đang chạy xung quanh Quân Thường Tiểu, bởi vì tốc độ quá nhanh, không kịp tránh né lưỡi kiếm, đầu trực tiếp lia khỏi cổ, bay ra ngoài diễn võ trường.

Đừng nói Hàn Phong kiếm vô cùng sắc bén, coi như trước mặt chỉ là một cái dây kẽm, dựa theo tốc độ của tên Lục lão đầu vừa rồi, nếu đụng vào khẳng định cũng là đầu lia khỏi cổ chứ không đùa.

Không thể không nói.

Thi triển Thất Bộ Hóa Ảnh, tốc độ của Lục lão đầu quả nhiên rất nhanh, lấy thực lực của Quân Thường Tiểu chỉ có Khai mạch mười đoạn, rất khó có thể nắm bắt được vị trí của hắn. Nhưng chiến đấu không chỉ dựa vào thực lực, có những lúc cần dùng đầu não, nếu không thì không khác gì bọn măng phụ cả.

...

“Lục đệ!!”

“Lục ca!!”

“Lục lão đầu!!”

Bên ngoài diễn võ trường truyền đến âm thanh bi thương.

“Vù vù!”

Trong khoảnh khắc, khí tức phần nộ tràn ngập, gần 200 trên sơn tặc cùng nhau khóa chặt Quân Thường Tiểu, hai mắt hiển hiện sát ý không cách nào che giấu.

“Đáng chết!”

Bát lão đầu dáng người khô gầy, cùng Thất lão đầu hơi lùn giận dữ xông vào diễn võ trường, bọn họ một người cầm đại đao, một người cầm gậy gỗ, cùng nhau giết tới.

Son tặc vẫn là son tặc, mắt thầy đồng bọn bị giết, lửa giận ngút trời, không còn bận tâm cái gì là lấy nhiều đánh ít.

“Xoát!”

Quân Thường Tiểu thi triển bộ pháp, tránh khỏi công kích của hai người:

“Làm sao vậy? Đánh không lại bốn tọa liền lấy nhiều đánh ít hay sao?”

“Chết đi đồ khốn khiếp!”

Tứ lão đầu cùng Ngũ lão đầu, hai người tung song quyền mang theo Linh lực đánh lên phía sau.

“Xoát!”

Quân Thường Tiểu bước chân nhanh nhẹn vọt đến phía bên phải, thu hồi nụ cười trên miệng, trông mắt lấp lóe sát ý.

Hắn đã ý thức được, những tên son tặc tàn nhẫn này sẽ không nói cái gì mà quy củ giang hồ, quyết tâm cá chết lưới rách với mình mới thôi.

“Đại thủ lĩnh.”

Quân Thường Tiểu thân nhiên nói:

“Đây là phong cách chiêu đãi khách đến nhà chơi của Hắc Phong trại hả?”

Chu Thiên Bá nghe vậy, mém chút nữa ngất đi.

Ngươi leo lên Hắc Sơn, giết hai tên thủ hạ của ta cũng thôi đi.

Trong Hắc Phong trại, giết hai lão đầu của ta, con mẹ nó ngươi không biết xấu hổ còn nhận mình là khách đến nhà chơi, ngươi có còn biết xấu hổ là gì không!

“Hừ!”

Chu Thiên Bá ánh mắt thâm trầm nói:

“Tiểu tử, giết người của Hắc Phong trại ta, ngày hôm nay coi như ngươi giao tiền chuộc, lão tử cũng phải đem mạng ngươi để lại chỗ này.”

“Xoát! Xoát!”

Trong khi đang nói chuyện, bốn tên lão đầu theo bốn hướng tấn công tới.

Quân Thường Tiểu cũng không tin rằng, chỉ với Hàn Phong kiếm, là có thể đấu được với bốn tên Khai mạch mười hai đoạn, lúc này hắn thi triển Lưu Vân Bộ né tránh.

Công pháp Lưu Vân Bộ là lúc hắn ở thành Thanh Dương chỉ điểm một tên Võ Đò, thuận tay chiếm làm của riêng. Cấp bậc dù không cao bằng Thất Bộ Hóa Ảnh, nhưng dù sao cũng là phạm phạm sơ giai, đủ để né tránh công kích của bốn người.

“Vụt vụt vụt!”

Quân Thường Tiểu thi triển bộ pháp né trái tránh phải, cuối cùng đứng ở một khu vực an toàn, thanh âm lạnh lùng nói:

“Là các ngươi bức bốn tọa phải vận dụng át chủ bài đó nha.”

“Vù vù!”

Quanh thân hắn hiện lên Linh lực.

“Át chủ bài?”

“Hắc Phong trại chúng ta nhiều người như vậy, chỉ mình hắn, cho dù có át chủ bài gì đi chăng nữa cũng hắn phải chết không nghi ngờ.”

Bọn son tặc từng tên khịt mũi coi thường.

Bốn tên lão đầu ngừng công kích, muốn nhìn xem Quân Thường Tiểu xuất ra át chủ bài là cái gì.

Chu Thiên Bá nâng cằm, vẻ mặt hứng thú nói:

“Tiểu tử, ta ngược lại hy vọng ngươi có thể xuất ra một cái át chủ bài không tệ đấy!”

Son tặc làm việc giỏi nhất chính là giết người cướp của, nếu như đối phương xuất ra át chủ bài không tệ, ví dụ như các loại vũ khí hay linh bảo, khẳng định bọn hắn sẽ cướp lấy.

“Hô!”

Quân Thường Tiểu một mặt phóng thích Linh lực, mặt khác hít sâu một hơi.

Sơ phẩm Hàn Phong kiếm trong tay biến mất, thay vào đó là một thanh đại đao.

Đối mặt một tên Võ Đò, cùng với gần mười tên Khai mạch mười hai đoạn, hơn hai trăm tên son tặc hung thần ác sát, hắn rốt cục lấy ra át chủ bài của mình – Nan Thu Đao!

“Đao??”

Chu Thiên Bá thất vọng lắc đầu.

Hắn cũng dùng đao. Đao vừa rồi hắn dùng để chém rụng đầu tên đệ tử Thiết Cốt phái là một cái trường đao, phẩm chất phẩm phẩm cao giai, là do năm đó hắn còn hành tẩu giang hồ, được một ông lão râu bạc tặng cho, tên là Thanh Long Thế Đao.

Chờ chút!

Đao của tên này... có chút hơi ngắn thì phải?

Quân Thường Tiểu cũng là co giắt khoe miệng không thôi, bởi vì lần đầu lấy ra Nan Thu Đao, hắn mới phát hiện cái đồ chơi này dài vèn vèn chỉ có nửa thước mà thôi.

Nửa thước.

Chiều dài cũng tương đương một cái bàn chải đánh răng mà thôi.

Cũng may độ rộng là một tấc. Nếu không, có lẽ Quân Thường Tiểu có cảm giác mình chẳng khác gì một thẳng đàn độn cầm bàn chải đánh răng đi đánh nhau cả.

Không hợp lý, quá không hợp lý rồi.

Trong không gian giới chỉ, rõ ràng nó dài hơn ba thước, có sao lúc lấy ra lại nhỏ như vậy chứ.

Coi như là mua phải hàng lôm cũng không nên có sự chênh lệch lớn như thế đi.

“Đây là cái quý gì mà tên này gọi là đao vậy?”

“Ngay cả một cái dao găm bình thường cũng dài hơn đao của hắn rồi!”

“Móa, ngay cả “anh bạn nhỏ” phía dưới của lão tử cũng phải dài hơn cái đồ chơi này nha!”

“Há há há!”

Mấy trăm tên sơn tặc tại diễn võ trường ôm bụng cười to.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Đao rút ra sẽ rất khó thu hồi

Nan Thu Đao đã ngắn lại còn nhỏ, giống như đồ chơi của đám con nít, nên sau khi hắn lấy ra ngoài, nhất thời trở thành trò cười cho bọn sơn tặc.

Quân Thường Tiểu hận không thể tìm được một cái lỗ để chui vào, con mẹ nó còn mặt mũi nào để nhìn đời nữa đây!

Không có khả năng, không có khả năng!

Thanh đao bị phong ấn, cần bùa Giải ấn mới có thể mở ra, tuyệt đối sẽ không phải hàng vô dụng, nhất định sẽ có chỗ siêu phẩm.

Quân Thường Tiểu lấy hai ngón tay kẹp chuôi đao, ánh mắt cay độc nói:

“Ngao ngao giao đệ tử phái ta ra, mọi chuyện còn có chỗ để thương lượng, nếu không đừng trách bản tọa tại Hắc Phong trại giết chó gà không tha.”

Cho dù mất mặt, cũng phải oai phong một phen.

Chi là, lời nói thì oai phong đấy, bất quá tay hắn cầm một thanh đao cùn nhỏ xíu như đồ chơi, thực sự buồn cười không chỗ nói.

“Giết chó gà không tha? Bằng thanh đao kia?!”

“Đao này có thể cắt được dưa hấu không?”

“Nếu bỏ đi chuôi đao, còn lại phần thân đao thì cắt một quả táo có khi còn không được ấy chứ!”

“Phụt! Ha ha!”

“Không được, ta cười bể bụng mất...”

Rất nhiều sơn tặc đều khom lưng cười, cười đến chảy cả nước mắt.

“Tiểu tử!”

Bốn tên lão đầu, người thì nắm thành quyền, người thì giơ vũ khí lên, từng bước một đi đến mà nói:

“Ngươi đây là đem mạng sống của mình ra làm trò cười sao?”

“Hô!”

Quân Thường Tiểu phun một hơi tức giận nói:

“Cứ xem như ta đùa giỡn đi.”

“Đừng nói nhảm nữa.”

Chu Thiên Bá không nhận được nói:

“Nhanh bắt giữ hắn lại, sau đó tìm đồ vật đáng tiền trên người hắn.”

“Vâng!”

Bốn tên lão đầu tuân lệnh, cùng nhau xác nhận đưa mắt hội ý một chút rồi cùng nhau tiến lên.

Lần này, công kích của bọn họ bao trùm hơn một nửa diễn võ trường. Quân Thường Tiểu bị buộc phải di chuyển đến một góc, rất khó né tránh.

Trừ phi hắn xông ra phá vòng vây.

Nhưng bên ngoài là mấy trăm tên sơn tặc đấy.

Quân Thường Tiểu không chút hoài nghi, nếu mình phóng ra ngoài, chắc chắn sẽ bị biển người nuốt trọn, sẽ càng ngày càng rơi vào tình trạng tiến không xong mà lùi cũng không được.

Không còn lựa chọn nào khác.

Chỉ có thể dùng bùa Giải ấn thôi.

“Ba!”

Thời điểm bốn tên lão đầu muốn đánh tới, ý chí Quân Thường Tiểu tiến nhập không gian giới chỉ, không một chút do dự bóp nát bùa Giải ấn.

“Đỉnh!”

“Chủ nhân sử dụng một tấm bùa Giải ấn.”

“Đỉnh!”

“Phong ấn của Nan Thu Dao được giải trừ.”

Thời điểm âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, Quân Thường Tiểu cảm giác rõ ràng quanh Nan Thu Dao đang cầm trên tay có Linh lực xuất hiện.

“Vù Vù!”

Đúng vào lúc này, bốn tên lão đầu theo các hướng khác nhau tấn công tới, bọn họ có người dùng chưởng, người dùng quyền, người dùng kiếm, người dùng gậy cùng nhau đánh tới.

Tình huống cực kỳ hung hiểm

Thân thể lâm vào nguy hiểm, Quân Thường Tiểu tay trái cầm vô đao, tay phải cầm chuôi đao, một mặt cầu nguyện kỳ tích xuất hiện, mặt khác vẫn không quên uy phong trầm giọng nói: “Khai đao!”

“Vù vù!”

Trên diễn võ trường, một luồng sáng nổ bùng lên.

Ánh sáng quá mạnh làm sơn tặc không thể không nhắm mắt, ngay cả Chu Thiên Bá có thực lực Vô Địch cũng phải nhắm mắt lại, trên mặt xuất hiện vẻ kinh ngạc.

Đột nhiên xuất hiện ánh sáng, chẳng lẽ cái đao cùn không đáng chú ý kia lại là một cái vũ khí cực phẩm hay sao?

Trong lúc suy nghĩ, ánh sáng đột ngột suy yếu, Chu Thiên Bá có thể mở to mắt, bỗng nhiên phát hiện một mũi đao ngay trước mặt mình, cách cái mũi mình chưa tới một tấc.

Ánh mắt Chu Thiên Bá tập trung, nhìn theo mũi đao trước mặt mình, phát hiện ra Quân Thường Tiểu đang cầm một chuôi đao dài, cực kỳ dài, dài tới hơn bốn mươi mét. Lưỡi đao dài từ chỗ Quân Thường Tiểu đang đứng trên diễn võ trường tới tận trước mặt hắn.

Bên ngoài diễn võ trường, không khí vô cùng im ắng.

Hơi hai trăm tên sơn tặc, hơn hai trăm ánh mắt, với các góc độ khác nhau đều nhìn chăm chăm chuôi đao Quân Thường Tiểu đang cầm, ánh mắt cực kỳ ngưng trọng.

Bốn tên lão đầu đang tấn công đâu rồi?

Bọn họ đều đã rơi xuống đất, có tên bị chém ngang eo, có tên bị chém thành hai nửa, máu tươi lênh láng trộn lẫn cùng bùn đất.

Chết sạch.

Trong khoảnh khắc Quân Thường Tiểu rút đao.

Lúc ánh sáng phát ra, bốn tên lão đầu đều chết dưới đại đao dài bốn mươi mét của hắn.

“Ưc ưc!”

Chu Thiên Bá nuốt ngụm nước bọt, trán chảy đầy mồ hôi lạnh, hai tay đặt trên thành ghế hơi run rẩy.

Đao dài không đáng sợ, điểm đáng sợ là, mũi đao tụ tập một tia khí tức, phát ra uy áp cực kỳ mạnh mẽ, ép hắn đến cả thở cũng thấy khó khăn.

Hắn không nghi ngờ chút nào về việc, nếu Quân Thường Tiểu chỉ cần hơi nhích lên phía trước một chút thôi, đầu hắn liền sẽ bị đao này chặt xuống.

Nhất định không phải phẩm phẩm, tuyệt đối là vũ khí trung phẩm.

Trong nháy mắt, đại thủ lĩnh tiến hành suy đoán phẩm chất Nan Thu Đao, tìm đập càng lúc càng nhanh, ánh mắt hiện ra vẻ hoảng sợ.

Bọn người Nhị lão đầu ngồi hai bên cũng hoảng sợ, bọn họ không dám hành động thiếu suy nghĩ, bởi vì lưỡi đao quá dài, chỉ cần quét ngang một cái liền có thể chém bọn hắn đi đời nhà ma.

“Đây chính là Nan Thu Đao sao...”

Quân Thường Tiểu cầm trên tay đại đao dài bốn mươi mét, vẻ mặt vô cùng đặc sắc.

Hệ thống đưa binh khí, sau khi mở phong phong ấn không để hắn thất vọng, phát ra khí tức và uy năng hơn xa Hàn Phong kiếm sơ phẩm.

Nhưng con mẹ nó, bốn mươi mét cũng là quá dài đi!

Vừa rồi chê quá bé, bây giờ lại quá lớn, tên này thật khó hầu hạ nha.

Chu Thiên Bá bị mũi đao dí tới trước mặt, hoảng sợ nói: “Quân chường

môn! Trước tiên đem đao thu lại đã, có gì từ từ nói chuyện.”

Sợ! Hắn thật sự sợ!

Quân Thường Tiểu thân nhiên nói: “Lưỡi đao này của bản tọa, nếu đã rút ra sẽ rất khó thu hồi, cho nên...”

“Xoát!”

Cổ tay lắc nhẹ một cái, đại đao trực tiếp chém bay đầu Nhị đương gia, nói: “Hậu táng đi!”

Đầu của Nhị đương gia lăn xuống đất, trên mặt vẫn là vẻ ngạc nhiên cùng hoảng sợ.

Quân Thường Tiểu chém một đao này tốc độ vốn không nhanh, lấy tu vi của Nhị đương gia đáng lẽ có thể né tránh, vì sao vẫn bị chém bay đầu?

Bởi vì lúc Nan Thu Đao chém tới, căn cứ theo mục tiêu mà người sử dụng đao muốn giết, đao sẽ tự phát ra uy áp vô cùng mạnh mẽ khóa chặt mục tiêu, làm mục tiêu không thể động đậy.

Nói cách khác, nhị đương gia vừa rồi bị trói gô giống như phạm nhân chờ hành hình vậy, chỉ có thể duỗi cái đầu ra chờ đợi đao phủ chém xuống.

Đây chính là vũ khí hệ thống đã đưa.

Đây chính là vũ khí cần phải giải phong ấn mới có thể sử dụng, Nan Thu Đao.

Sau thi thử đao, Quân Thường Tiểu hài lòng nói: “Mạnh mẽ.”

...

Nếu như trước đây, nhìn thấy Nhị đương gia bị giết, bọn sơn tặc khẳng định lửa giận ngút trời, sẽ liều lĩnh giết tới.

Nhưng hiện tại tất cả bọn chúng đều thấy sợ hãi, đều đứng bên ngoài diễn võ trường không dám bước vào, trong ánh mắt là một sự hoảng sợ thật sâu.

Đại đao bốn mươi mét a.

Chỉ cần tên kia tiện tay chém một cái, khẳng định đao chém tới sẽ chém chết một mảng lớn.

Ai dám lên, ai dám xông?

Bọn họ không xông lên, liền có thể tránh được tại nạn?

Đáp án là – không thể.

“Xoát!”

Tay phải Quân Thường Tiểu vung lên, đại đao bốn mươi mét vạch ra một vệt sáng, trực tiếp chặt ngang người hơn hai mươi tên sơn tặc, nhìn qua cứ như là cắt cỏ vậy, sắc bén vô cùng.

“Ba!”

Hai tên đương gia còn lại đang ngồi trên ghế, đột nhiên vỡ mạnh vào thành ghế, bạo phát tu vi Khai mạch mười hai đoạn, theo hai hướng trái phải tấn công Quân Thường Tiểu.

Vũ khí dài, có lợi mà cũng có hại. Lợi về về việc đánh xa hay quần chiến, nhưng rất kiêng kỵ việc đánh gần. Hai người lợi dụng sơ hở của Quân Thường Tiểu, nhanh chóng lao tới, hi vọng lại gần có thể khống chế hắn.

Không được.

Bởi vì Quân Thường Tiểu quay người lại trừng mắt một cái, Nan Thu Đao lại phát ra uy áp mạnh mẽ đánh tới, khiến trong khoảnh khắc hai người dừng tại chỗ.

“Phốc!”

“Phốc!”

Ánh đao lướt qua, đầu người bay ra.

Cuối cùng, tám đương gia của Hắc Phong trại toàn bộ chết hết, chỉ còn lại một mình Chu Thiên Bá.

“Xoát!”

Quân Thường Tiểu dựng thẳng đại đao bốn mươi mét, từng bước một hướng đi lên đài cao.

Bởi vị bị uy áp của Nan Thu Đao khóa chặt, cho nên dù Chu Thiên Bá là Vũ Đò, cũng không thể mấy may động đậy, chỉ có thể hoảng sợ nhìn hấn, như ác ma bước từng bước một đến gần.

“Thực sự.”

Quân Thường Tiểu một chân giẫm lên bậc thang, một tay cầm Nan Thu Đao, chỉ ra khu vực trống phía bên ngoài nói: “Bồn tọa để người chạy trước ba mươi chín mét.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Vì dân trừ hại

Đao dài bốn mươi mét, để người ta chạy trước ba mươi chín mét, thật sự là rất tôn trọng đối thủ rồi!

Chu Thiên Bá bị uy áp mạnh mẽ của Nan Thu Đao trối buộc không cách nào động đậy, trên trán đổ đầy mồ hôi lạnh, ánh mắt toát ra vẻ hoảng sợ ngày càng mãnh liệt

“Xem ra”

Quân Thường Tiểu nói:

“Đại thủ lĩnh hóa ra cũng là loại người ham sống sợ chết nha.”

Chu Thiên Bá không tính quá sợ chết, dù sao hấn làm sơn tặc, đã sớm có giác ngộ một ngày phải chết.

Nhưng là, khi hấn bị áp chế bởi uy áp của Nan Thu Đao, hấn cảm nhận được một nỗi sợ chưa từng có, cảm giác như mình đưa thân vào trong địa ngục vậy.

Chu Thiên Bá thật sự đã sợ.

Một giây này, hấn chưa bao giờ cảm thấy muốn được sống đến như vậy!

Quân Thường Tiểu nói:

“Cho nên ngày hôm nay, bồn tọa sẽ thay mặt dân chúng quận Thanh Dương, thay cho những người chết oan, diệt gian trừ ác!”

“Đừng đừng đừng!”

Chu Thiên Bá vội vàng nói:

“Quân chương môn, ta đồng ý thả toàn bộ đệ tử quý phái ra!”

“Vậy có còn cần tiền nữa không?”

“Không cần, không cần nữa!”

Đại đao bốn mươi mét lúc nào cũng có thể chém xuống, coi như cho hấn mười cái lá gan cũng không dám nói cần, thậm chí hối hận, sao mình lại nhất thời hồ đồ, đi bắt cóc đệ tử Thiết Cốt phái, chọc tới cái tên hung thần này cơ chứ!

Chu Thiên Bá hiện tại không hề hoài nghi, nếu như đối phương động sát tâm, bất kể là mình có hơn hai trăm tên thuộc hạ ở đây, chắc chắn đều sẽ bị chém như lá rụng mùa thu.

Quân Thường Tiểu nói:

“Đại thủ lĩnh, bồn tọa rất ngạc nhiên, tại sao người lại biết tên của ta?”

“Chuyện này...”

Chu Thiên Bá hơi ngưng lại, nói:

“Chu mã nghe thấy loáng thoáng danh tiếng của Quân chương môn ở ‘Bách tông chiêu mộ’ vừa rồi.”

“Xoát!”

Quân Thường Tiểu đem đao đề xuống, đặt trước trán hấn, ánh mắt lạnh lẽo nói:

“Bồn tọa hy vọng người có thể thành thật một chút.”

Đao cách trán chỉ có một bàn tay, uy áp mạnh mẽ đề xuống, dọa Chu Thiên Bá tái xanh cả mặt.

Lúc này, hấn không còn để ý cái gì nữa, âm thanh run rẩy nói:

“Là Linh Tuyền Tông! Là Linh Tuyền Tông cho ta một khoản tiền lớn bảo ta đi bắt cóc đệ tử quý phái, lấy tính mạng người đem về.”

“Vậy thì người đi trước đi!”

Quân Thường Tiểu đã đạt được câu trả lời mong muốn, vung đao quét tới.

“Phốc!”

Chu Thiên Bá vẫn còn đang há miệng, đầu lâu đã bị chém bay ra ngoài.

Tên đệ tử Thiết Cốt phái ham sống sợ chết kia bị Chu Thiên Bá chém đầu, bây giờ hắn lại bị Quân Thường Tiểu chém rơi đầu, cũng coi như nhân quả báo ứng đi.

“Đại thù lĩnh!”

Bọn sơn tặc Hắc Phong trại thấy thi thể không đầu của Chu Thiên Bá ngã phịch xuống đất, từng tên run như cày sấy.

“Xoát!”

Quân Thường Tiểu xoay người, ánh mắt phát ra sát ý vô tận.

Tất cả các lão đầu và thủ lĩnh đều đã chết, Hắc Phong trại hiện tại có thể coi là rấn mất đầu, lẽ ra, cũng có thể buông tha những tên sơn tặc này, bắt quá...

Buông tha?!

Những người bị trói trên cọc gỗ, bị dùng roi quất mà chết kia, có được buông tha không?

Những người bị treo, bị phơi thành thi thể khô quắt kia, có được buông tha không?

Người bị chém đầu rơi vào trong chậu than kia, ánh mắt tuyệt vọng và hoảng sợ, có được buông tha không?

Sau cùng hỏi lại một câu, Quân Thường Tiểu có buông tha cho bọn hắn không?

Đương nhiên, không buông tha.

Những tên súc sinh này không còn chút tính người này, buông tha cho bọn hắn, chẳng khác nào thả hổ về rừng, cho nên ngày hôm nay, hắn mượn đại đao bốn mươi mét, vì những người đã chết kia lấy lại một cái công đạo.

“Chết đi.”

Quân Thường Tiểu hồ hững nói.

Một khắc này, quanh người hắn tràn ngập sát ý vô tận.

“Không, không!”

Mấy trăm tên sơn tặc muốn nổ tung da đầu, cực kỳ sợ hãi, vì khí tức tử vong mãnh liệt đến rồi.

“Xoát!”

“Xoát!”

Ánh đao lấp lóe, máu tươi phun tung tóe.

Mấy tên sơn tặc này, đến chết cũng không nghĩ ra, cái người bộ dáng nho nhỏ này trông như dễ dàng làm gối, cuối cùng lại là một tên sát thần, một đầu ác ma hiện thế.

“Vù Vù!”

Chậu than đột nhiên lửa cháy bùng bùng. Đầu lâu bị chém lúc nãy, ánh mắt tuyệt vọng bất lực lúc nãy, giờ đây nhìn bọn súc sinh kia, từng tên từng tên bị giết. Khoảnh khắc này, giống như hắn đang mỉm cười trong ánh lửa.

Diễn vô trường.

Quân Thường Tiểu đứng cô độc.

Một tay cầm đao.

Tóc đen phiêu đảng.

Xung quanh hắn, vô số thi thể rời rạc, máu tươi tụ lại thành suối, trong không khí tràn ngập mùi máu tanh.

Cuối cùng.

Hắc phong trại, mười tên lão đầu, hơn hai trăm tên sơn tặc, hôm nay toàn bộ chết dưới Nan Thu Đao của hắn.

“Chủ nhân giết tổng cộng 226 người.”

Hệ thống nói.

Quân Thường Tiểu trước đây chưa từng giết người, hôm nay giết quá nhiều.

“Tất cả đều đáng chết đúng không?”

“Nếu như ở thế giới của người, cho dù bọn họ là dạng hung đồ ác bá, gây ra bao nhiêu tội trạng, cũng nên do pháp luật xử lý và trừng phạt.”

“Nhưng ở đây thì không như thế.”

“Nói đây là một thế giới khác biệt, có quy tắc khác biệt. Không nói trước đây bọn hắn từng làm nhiều việc ác thế nào, chỉ riêng việc dám bắt và giết đệ tử của ta, ta cũng nên giết bọn chúng.”

“Chủ nhân đã thích ứng với Tinh Vãn đại lục”

“Thích ứng, không phải tính cách của ta. Ta sẽ để Tinh Vãn đại lục phải thích ứng với ta. Bất kể là ai, động đến người của Thiết Cốt phái ta, đều phải trả giá thật lớn, kể cả Linh Tuyền Tông!”

“Ông!”

Nan Thu Dao lấp lóe ánh sáng, lưỡi dao dài bốn mươi mét chợt rút lại còn nửa xích, trở về trạng thái tiểu đao nhỏ nhỏ.

“Không có nó, hôm nay thật khó để ta có thể cứu đệ tử.”

Quân Thường Tiểu thu tiểu đao cắm vào vỏ.

“Ông.”

Trong nháy mắt, Nan Thu Dao hơi run rẩy một chút, dường như có lực lượng vô hình nào đó bám vào chuôi đao và vỏ đao.

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên nói:

“Không phải thanh đao này sẽ lại bị phong ấn nữa chứ?”

Hệ thống nói:

“Không sai. Nan Thu Dao có uy lực to lớn, là một con dao hai lưỡi, vừa đã thương người nhưng cũng đã thương chính mình, sau khi sử dụng sẽ chủ động phong ấn. Chủ nhân muốn tiếp tục sử dụng cần dùng bùa Giải ấn để khai đao.”

“...”

Quân Thường Tiểu im lặng.

Tuy nhiên, hắn nghĩ đến quá trình vừa xảy ra sử dụng, chính mình cũng có chút muốn sờn ra quần. Cái loại thần binh lợi khí này, vẫn nên phong ấn cho thỏa đáng, để tránh không cẩn thận tổn thương chính mình.

Chờ chút!

“Con dao hai lưỡi á? Đã thương người lại thương tổn chính mình?”

Hệ thống nói:

“Người không có cảm thấy cơ thể rã rời hay sao?”

“Rã rời? Không có...”

Quân Thường Tiểu chưa nói hết câu, đã cảm thấy thân thể dường như bị hút sạch sức lực, nhất thời suy yếu bất lực ngồi phịch trên đài cao.

Hệ thống nói:

“Sau khi sử dụng Nan Thu Dao, chủ nhân sẽ bị suy yếu trong vòng 30 phút, trong lúc đó sẽ không có một chút khí lực nào, không có bất kỳ phòng ngự, ngay cả con nít 3 tuổi cũng có thể giết được chủ nhân.”

“Phiền quá đi mất!”

Quân Thường Tiểu nằm bất lực trên nền đá, nói thầm “Cũng may bọn sơn tặc đã chết sạch, nếu không người chết chắc chắn là mình rồi.”

30 phút trôi qua rất nhanh.

Quân Thường Tiểu dần dần hồi phục từ trạng thái suy yếu, sau đó đứng dậy đi vào trong điện, rất nhanh tìm được nhà lao ở phía sau.

“Chường môn?”

“Chường môn đến rồi! Chường môn đến cứu chúng ta!”

Hơn ba mươi tên đệ tử bị giam trong nhà đá, nhìn thấy Quân Thường Tiểu xuất hiện, phản ứng đầu tiên là ngây người, sau đó mừng rỡ như điên hô lên.

“Keng!”

Dây xích bị chặt đứt, cửa nhà tù mở ra.

Quân Thường Tiểu thu hồi Hàn Phong kiếm, cười nói:

“Các bảo bối, đã để các người phải chịu thiệt thòi rồi!”

Hệ thống ‘Môn phái mạnh nhất’ quan trọng nhất là cái gì?

Chính là đệ tử a!

Cho nên, gọi bọn họ một tiếng bảo bối cũng không quá phận. Một điểm cũng không quá.

Hơn ba mươi tên đệ tử nổi hết cả da gà, nhưng bọn hắn bị bắt giam, giờ chường môn tự mình đến cứu, vẫn cứ là cảm động rớt nước mắt.

Diễn vô trường.

Các đệ tử vừa được cứu ra nhìn thấy rất nhiều thi thể, tay chân bị chặt cụt rơi đầy trên đất, nhìn máu ngưng tụ thành dòng mà chảy, sắc mặt đám đệ tử đông cứng lại, có người không nhịn được nôn mửa ra ngoài.

“Sư huynh.”

Một tên đệ tử chỉ đầu của Chu Thiên Bá, cả kinh nói:

“Đó là đại thủ lĩnh của sơn tặc, hắn cũng bị bay chém đầu rồi.”

Mọi người nhìn thấy, hít một hơi khí lạnh.

Sơn tặc trên Hắc Sơn hoành hành tại quận Thanh Dương đã quá lâu, quan phủ cùng các môn phái nhiều lần vây công đều không làm được gì, vậy mà giờ đây tất cả bị giết hết, chuyện này quả thực không thể tin được.

“Tất cả bọn họ đều bị một mình chường môn giết chết?”

“Trong sơn trại chỉ có một mình chường môn, không phải hắn giết, thì còn có ai khác giết sao?”

“Quả thực là đáng sợ!”

Nhất thời, ba mươi tên đệ tử này đối với chường môn của mình sùng bái không gì sánh được, giống như nước sông Hoàng Hà chảy cuồn cuộn liên miên.

Quân Thường Tiểu không hứng thú hưởng thụ các đệ tử sùng bái, giờ này hắn đang ở phòng ngủ của Chu Thiên Bá, tìm được một cái thông đạo bí mật vào lòng đất.

Đi xuống cầu thang, hắn thấy một căn phòng có cửa bị khóa lại, liền rút kiếm chém rụng xích sắt, một chân đá văng cửa, trước mắt hiện ra vàng bạc châu báu đầy trên đất.

“Giàu to, giàu to rồi!”

Hai mắt Quân Thường Tiểu sáng rực, không có chút khách khí đem toàn bộ tài sản quét sạch sành sanh.

Lát sau đi ra, hắn cũng mang nốt cái ghế lớn có bọc da hổ mà Chu Thiên Bá hay ngồi cho vào không gian giới chi, tiện thu luôn Thanh Long Thể Đạo, sau đó mang đệ tử nghênh ngang rời đi.

“Vù vù!”

Căn cứ của Hắc Phong trại, giờ này bốc lên ngọn lửa lớn hùng hực thiêu đốt. Từng tòa nhà, lầu các, cọc gỗ, vô số thi thể giờ này tất cả biến thành tro tàn bên trong ngọn lửa.

“Đỉnh!”

“Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ bí mật ‘Vi dân trừ hại’, phần thưởng là 50 điểm cống hiến!”

“Đỉnh!”

“Điểm cống hiến môn phái: 50/100”

“Cái con mẹ nó!”

Đang trên đường xuống núi, Quân Thường Tiểu kinh ngạc nói:

“Diệt Hắc Phong trại hóa ra là một cái nhiệm vụ bí mật, và lại phần thưởng còn lớn như vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 32: Môn phái thứ nhất tôn chỉ

Quân Thường Tiểu một mình lên núi, thành công mang đệ tử trở về.

Hắc phong trại trên núi, toàn bộ lão đầu cùng sơn tặc bị giết, sơn trại hóa thành đồng lửa, mọi thứ chôn vùi trong đồng tro tàn, từ nay về sau chỉ còn là quá khứ.

Chuyến này, thu hoạch tương đối khá.

Không chỉ nhận được phần thưởng ngoài dự kiến, 50 điểm cống hiến của nhiệm vụ bí mật, lại thu được rất nhiều tài sản. Vàng bạc châu báu trong không gian giới chi có thể chất thành núi nhỏ.

Quân Thường Tiểu tuy không quá am hiểu về tiền tệ của Tinh Vãn đại lục, nhưng cũng suy đoán được nếu toàn bộ chỗ này đổi ra tiền, thì ít nhất cũng phải được một vạn lượng.

“Có tiền trùng tu nội viện rồi nha!”

Trên đường hành quân trở về, Quân chương môn nụ cười nở đầy hoa, nhưng ánh mắt dần dần trở nên nghiêm nghị.

Linh Tuyền Tông.

Dùng tiền thuê sơn tặc cướp đệ tử ta, thù này ta nhớ kỹ.

Vào lúc hán vừa mới tới Hắc Phong trại, Chu Thiên Bá đã ngang nhiên gọi thẳng tên mình, khiến Quân Thường Tiểu có chút nghi ngờ, ai ngờ hỏi một chút

hóa ra đúng là đảng sau có âm mưu toan tính.

“Bắt cóc đệ tử của ta rồi đòi tiền chuộc, nếu ta không đi, sẽ dễ đệ tử thất vọng và đau khổ, chuyện này truyền ra ngoài sẽ ảnh hưởng đến uy danh của môn phái. Nếu như đi, dù có giao tiền chuộc vẫn phải chết.”

“Tính toán không tệ đấy.”

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

“Đáng tiếc, đại thủ lĩnh cùng Linh Tuyền Tông nằm mơ cũng sẽ không nghĩ tới, ta có một thanh Nan Thu Dao, có thể tùy tiện diệt đi Hắc Phong trại.”

“Ài”

Hán xoa xoa huyết Thái Dương, bực bội nói:

“Ta chỉ muốn sống yên ổn ở Tinh Vãn đại lục, an ổn phát triển môn phái, hoàn thành nhiệm vụ chính, có sao lại muốn chọc ta là sao?”

Hán vươn vai lười biếng nói:

“Linh Tuyền Tông.”

“Bỏ tọa sớm muộn cũng đến tìm các người đòi công đạo.”

Tại sao lại là sớm muộn mà không phải là hiện tại? Bởi vì Nan Thu Dao đã bị phong ấn lần nữa, lấy thực lực hiện tại đi Linh Tuyền Tông, khẳng định như thiêu thân lao đầu vào lửa.

“Khu mua sắm có bán bùa Giải Án không nhỉ?”

Quân Thường Tiểu kéo ra màn hình thông tin, chọn khu mua sắm tìm tòi một phen, cũng không tìm được bùa Giải Án.

Hệ thống nói:

“Bùa Khai Án là hàng không bán, chủ nhân chỉ có hoàn thành một số nhiệm vụ đặc biệt mới có tỷ lệ nhận được.”

“Nhiệm vụ đặc biệt, còn có tỷ lệ nhận được?”

Quân Thường Tiểu nhún nhún vai nói:

“Ý của người là ta đây muốn nhận được bùa Giải Án, vẫn phải dựa vào vận may?”

“Không sai!”

“Cái này so với trúng xổ số còn khó hơn.”

Quân Thường Tiểu nói thầm. Hán luôn luôn cho rằng, mình là người cực kỳ đen đui. Cho nên bất cứ vấn đề nào, hán luôn luôn nhìn mặt đen tối nhất của nó.

“Đại sư tỷ, nhị sư huynh.”

“Chương môn mang theo các sư huynh đệ trở về rồi.”

Ngoại viện Thiết Cốt phái, một tên đệ tử hưng phấn chạy tới, lớn tiếng la lên.

Lý Thanh Dương vội vàng đi ra, nhìn thấy chương môn bình yên vô sự đi tới, sau lưng mang về hơn ba mươi tên đệ tử, trái tim đang treo trên cao rốt cuộc cũng hạ xuống.

Tuy hán vừa mới vào môn phái không bao lâu, nhưng đệ nhất thiên tài thành Thanh Dương này đã vô cùng tán thành Quân Thường Tiểu.

Đại đệ tử Lục Thiên Thiên thì không giống. Nàng đứng ở cửa đại điện, liếc nhìn Quân Thường Tiểu một chút, không mặt không mẫn không nhát nói:

“Làm sao mà một vết thương trên người cũng không có vậy?”

Chương môn trở về, Thiết Cốt phái náo nhiệt hẳn lên.

“Hắc Phong trại trên Hắc Sơn bị chương môn tiêu diệt rồi?”

Những đệ tử không có mặt tại đó, không thấy được cảnh tượng thi thể đầy đất kia, được nghe kể lại đều trợn mắt liú lười.

Lý Thanh Dương khó có thể tin nổi nói:

“Chương môn, các lão đầu trên Hắc Sơn, thật sự là bị người diệt trừ hết rồi?”

Quân Thường Tiểu nói:

“Đúng vậy.”

Lý Thanh Dương chấp tay, kính nể nói:

“Son tặc trên Hắc Sơn làm hại dân chúng nhiều năm, chương môn đem bọn hán giải quyết, chính là vì dân trừ hại.”

“Chuyện nhỏ thôi mà, không đáng nhắc tới.”

Quân Thường Tiểu nói.

Quan phủ cùng các đại môn phái, nhiều lần lên núi đều là trắng tay mà về. Chương môn đem đám son tặc này tiêu diệt, cũng chỉ coi đây là việc nhỏ, vậy cái gì mới được tính là việc lớn a.

Lý Thanh Dương nghi ngờ nói:

“Chương môn, tông cộng có 32 tên đệ tử bị bắt đi, làm sao lại thiếu mất một tên vậy?”

Quân Thường Tiểu nói:

“Tên kia là loại người tham sống sợ chết, bị thủ lĩnh của son tặc giết rồi.”

Tên đệ tử kia ở trước mặt Chu Thiên Bá cầu xin tha thứ, đề hán rất thất vọng, cũng ý thức được một điều, đệ tử có thể thu tùy ý, nhưng cốt khí và độ trung thành lại là một vấn đề rất lớn.

Loại người ham sống sợ chết?

Lý Thanh Dương giống như hiểu rõ vấn đề, cho nên không tiếp tục nhiều chuyện hỏi thăm.

Lục Thiên Thiên vẫn đứng trước cửa đại điện nói:

“Chương môn, Hắc Phong trại bị người diệt, thu hoạch chắc cũng không tệ đâu nha.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Cũng tạm được.”

Lý Thanh Dương biết son tặc bị diệt, đầu tiên nghĩ đến vì dân trừ hại, nói rõ hán có một khóa trái tim hành sự trượng nghĩa.

Lục Thiên Thiên lại chú ý đến thu hoạch, hiển nhiên đối với cái gì cũng không hứng thú, ngoại trừ tiền.

Đại đệ tử cùng nhị đệ tử, tính cách sao mà hoàn toàn khác biệt vậy trời.

“Chương môn.”

Lý Thanh Dương nói:

“Nội viện có cần sửa chữa nữa không?”

“Sửa. Đương nhiên phải sửa chữa lại chứ!”

Quân Thường Tiểu hiện tại có tiền, hào phóng ném cho hán mấy thỏi vàng nói:

“Nhiều đây đã đủ chưa?”

“Đủ rồi đủ rồi.”

Lý Thanh Dương mặc dù xuất thân là danh gia vọng tộc, nhưng ngày thường một mực cấm đầu tu luyện, cũng chưa gặp qua thỏi vàng lớn thế này bao giờ.

“Đệ tử môn phái đều đến bao danh đủ hết chưa?”

“Bắt chương môn, đều đến đủ cả.”

“Truyền lệnh xuống, sáng mai tập hợp ở diễn võ trường.”

“Tuân lệnh.”

Hôm sau.

Quân Thường Tiểu mặc một bộ trường bào sạch sẽ, đứng tại bậc thang của đại điện.

Trên diễn võ trường, chín mươi tám tên đệ tử xếp hàng đứng chỉnh tề. Bởi vì chưa phát động phục của môn phái, nên mỗi người đều mặc trang phục khác biệt, khi đứng chung có nét không được hài hòa cho lắm.

Vẫn phải mau chóng tìm chỗ may đồng phục mới được.

“Khụ khụ!”

Quân Thường Tiểu ho khan hai tiếng, hai tay chấp sau lưng nói:

“Các người đã đi vào Thiết Cốt phái, thì phải nhớ cho kỹ, tôn chỉ thứ nhất của môn phái là: là người Thiết Cốt phái, xương cốt phải cứng rắn.”

“Như thế nào là xương cốt cứng rắn?”

Quân Thường Tiểu hơi ngừng một chút rồi lại nói:

“Ở bên trong môn phái, có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, cùng tiến cùng thoái cùng vinh cùng nhục. Ở bên ngoài phái nổi bật, phái ngẩng cao đầu. Sống phải thẳng lưng, làm phải thẳng tay. Đó chính là người có xương cốt cứng rắn.”

Chúng đệ tử đồng thanh hô to:

“Cùng vinh nhục, cùng tiến thoái, phái ngẩng đầu, sống thẳng lưng, làm thẳng tay.”

Quân Thường Tiểu lại nói:

“Đối mặt với người khác khiêu khích, đủ khả năng thì phải đòi lại mặt mũi, dù là đứng trước hiểm cảnh cũng phải thẳng lưng, không được ham sống sợ chết, đó mới là đệ tử Thiết Cốt phái ta.”

“Đúng!”

Chúng đệ tử cùng nhau quát lên.

“Được rồi. Giải tán.” Quân Thường Tiểu phất tay áo một cái, nhanh chóng rời đi.

Chúng đệ tử trên diễn võ trường mặt mũi ngơ ngác hai mặt nhìn nhau, thầm nghĩ, chương môn nói một câu kia có nghĩa là gì nhỉ?

Lần thứ nhất đem toàn bộ đệ tử gọi đến mở ra đại hội tông môn, Quân Thường Tiểu cũng không có thao thao bất tuyệt quá nhiều, mà chỉ chỉ ra điểm trọng yếu nhất, chính là tôn chỉ của môn phái.

Đương nhiên, môn phái không thể nào chỉ có một cái tôn chỉ, nhất định phải có môn quy toàn diện, cho nên kêu Lý Thanh Dương đến bàn bạc.

“Chương môn, môn quy là do ngài cùng cao tăng trong môn phái bàn bạc quyết định, đệ tử không có tư cách tham dự.”

Lý Thanh Dương khiêm tốn nói.

“Bổn tọa nói người có tư cách, thì chính là có tư cách.” Quân Thường Tiểu viết xong môn quy đưa tới nói:

“Mau nhìn xem, ta có cần sửa hay bổ sung điều gì không?”

“Chuyện này...”

Lý Thanh Dương có chút cứng ngắc, những lần xem tờ giấy ghi môn quy, sửa chữa lại một chút, cũng bổ sung thêm một chút điều cơ bản, ví dụ như đệ tử không thể tự ý rời môn phái, càng không được tự tiện giết lẫn nhau.

Sau một hồi bàn bạc, cuối cùng môn quy Thiết Cốt phái đã hoàn thành sơ bộ.

Cùng các môn phái khác không có nhiều điểm khác biệt, chỉ là nhấn mạnh vào tôn chỉ của Thiết Cốt phái: sống thẳng lưng, làm thẳng tay.

Quân Thường Tiểu lại đưa qua một tờ giấy nháp nói:

“Người đến thị trấn tìm một nhà may có tay nghề không tệ, dựa theo bản vẽ này, tùy theo số lượng nam nữ, may cho bọn họ mỗi người hai bộ đồng phục.”

“Đồng phục là gì?”

Lý Thanh Dương có chút ngơ ngác.

Quân Thường Tiểu nói:

“Là trang phục thống nhất của toàn phái.”

“Thì ra là thế.”

Lý Thanh Dương nhận lấy, nhìn trang phục nam nữ trên giấy có chút khác biệt, nhất thời tròn mắt há mồm nói:

“Chương môn, cái trang phục này có hơi..”

“Nhanh đi đi!”

“Đệ tử tuân lệnh!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Thân phận của Lục Thiên Thiên

Lý Thanh Dương lập tức xuống núi ngay trong ngày, vào thôn trấn tìm một nhà may bình thường đặt tiền cọc. Không bao lâu sau, hơn hai trăm bộ quần áo đồng phục đã được đưa đến.

Có tiền, việc gì cũng dễ làm.

Quân Thường Tiểu hạ lệnh để các đệ tử mặc đồng phục của môn phái, sau đó tập hợp tại diễn võ trường.

Thật lâu sau, Lý Thanh Dương dẫn đầu các nam đệ tử đi tới, bọn họ mặc một bộ trường sam màu tím, bên trong là bộ áo ngắn, dây lưng, bao cổ tay, giày cũng đều là màu tím.

“Nhị sư huynh, y phục thể này nhìn có vẻ không được đẹp mắt cho lắm.”

“Áo ngắn, cổ áo lại mở rộng như vậy, toàn bộ ngực đều muốn lộ ra, đi ra ngoài mà ăn mặc thể này nhất định sẽ bị chê cười mất.”

Chúng đệ tử bàn tán xôn xao.

Trang phục chủ yếu của Tinh Vãn đại lục, thực ra không khác gì trang phục thời phong kiến ở Địa Cầu. Quân Thường Tiểu thiết kế đồng phục môn phái theo tiêu chí: tươi đẹp, ngắn gọn, độc lạ nên bọn hắn nhất thời chưa thích ứng được.

“Ài.”

Lý Thanh Dương thở dài một tiếng.

Hắn đã nhìn qua sơ đồ phác thảo đồng phục của chương môn, vốn nghĩ là có thể thích ứng tốt, nhưng khi chân chính mặc lên người, vẫn là cảm thấy vô cùng khó khăn.

Một lát sau.

Nữ đệ tử đi tới.

Các nàng mặc áo ngắn màu đỏ, cổ tay quần lụa mỏng, eo buộc dây đai dài mà nhỏ, đem dáng người yếu diệu thực nữ khoe ra hết. Quần ngắn chỉ đến đầu gối, bên dưới đi một đôi giày bó màu hồng cao quá gối khoe trọn hai chân thon dài.

Cái trang phục này, hoàn toàn vứt bỏ đi truyền thống của Tinh Vãn đại lục, vốn là rất sập sệ, lại rộng thùng thình. Đồng phục mới, nhìn qua vô cùng nhẹ nhàng ngắn gọn, lại toát ra khí chất rất hiện ngang mạnh mẽ.

Quân Thường Tiểu lựa chọn nữ đệ tử, đều là nhan sắc không tệ. Khi tất cả mặc đồng phục khoe trọn dáng người thon thả, đi ra cực kì nổi bật, chỉ có thể dùng một từ “Đẹp” để hình dung.

“Oa!”

“Các sư tỷ muội thật xinh đẹp nha!”

Các nam đệ tử trầm trồ, trên mặt hiện ra nụ cười ngây ngốc, rất có bộ dáng mấy tên đại gái.

“Sư tỷ, bọn họ đang nhìn chúng ta kìa!”

“Mặc y phục thể này, thực sự là xấu hổ chết người ta rồi!”

Trang phục cho nữ tại Tinh Vãn đại lục, đem đa số bộ phận trên cơ thể che đi. Loại trang phục mới ngày vô cùng ngắn gọn, lại có chút giống như trang phục cho nam, khẳng định mọi người chưa thể thích ứng ngay được.

Tư tưởng truyền thống đã ăn sâu vào trong tư tưởng, nên cả nam lẫn nữ đệ tử không cách nào thích ứng được với trang phục thời thượng do Quân Thường Tiểu thiết kế.

Không thích ứng cũng phải thích ứng.

Bởi vì đây là lệnh của chương môn, không thể làm trái.

“Đại sư tỷ tới.”

Không biết người nào hô một tiếng, mọi người nhao nhao nhìn về phía nội viên, chỉ thấy Lục Thiên Thiên tỏa ra khí chất xinh đẹp, đang mặc lấy áo ngắn màu đỏ, đi đôi giày cao cũng màu đỏ, lông mày nhũn chặt đi tới.

Nữ nhân này thường xuyên mặc một bộ áo lụa màu trắng, phảng phất như tiên nữ không dính khói bụi trần gian, bây giờ đổi sang mặc áo ngắn, như một đóa hoa hồng cực kỳ xinh đẹp động lòng người.

Có điều, hoa hồng này có gai nha, mà gai rất sắc là đằng khác. Bởi vì trên mặt nàng là một tầng sương lạnh, mắt đẹp lại có vẻ hơi cáu, phảng phất như có lửa đang thiêu đốt, cũng xem là một loại mỹ lực.

Chúng đệ tử đem ánh mắt thu hồi, âm thầm oán trách:

“Người nào chán sống dám làm đại sư tỷ nổi cáu vậy trời?”

Lục Thiên Thiên đứng tại diễn võ trường, bởi vì dùng lực quá mạnh mà những chỗ nàng đi qua, mặt đất cũng hơi run run một chút.

Đệ tử đằng sau bị dọa lùi lại mấy bước, bảo trì một khoảng cách nhất định với đại sư tỷ bằng lãnh này.

Lý Thanh Dương lắc đầu, hắn biết đại sư tỷ nổi giận đúng đúng như thế khẳng định là có ý kiến với đồng phục mới.

“Bạch bạch..”

Đúng vào lúc này, Quân Thường Tiểu cũng đi ra từ đại điện, trên người mặc một bộ trường sam trắng từ đầu đến chân, bên hông buộc một đai lưng màu trắng xám, đôi giày cũng chơi màu trắng luôn.

Cái trang phục chương môn toàn một màu trắng này, kết hợp với tướng mạo không tệ của Quân Thường Tiểu, nhìn qua rất giống một công tử thế gia.

“Không tệ, không tệ!”

Quân Thường Tiểu vừa đi, vừa tự thưởng thức nói:

“Rốt cuộc cũng có chút bộ dáng chương môn rồi nha!”

Đột nhiên, hắn phát hiện Lục Thiên Thiên đã đổi trang phục mới, nâng cằm lên thưởng thức định nói:

“Đúng là nữ nhân xinh đẹp, mặc gì cũng đều xinh đẹp.”

Chỉ là cùng Lục Thiên Thiên nhìn thẳng, thấy trong mắt người kia như núi lửa sắp phun trào, không tự chủ được ngậm miệng lại.

“Chương môn.”

Lục Thiên Thiên mặt lạnh nói:

“Ta ghét màu đỏ.”

“...”

Quân Thường Tiểu cười nói:

“Màu đỏ đại biểu sự sang trọng, vui tươi, không phải là màu con gái các người thích nhất hay sao?”

“Ghét chính là ghét thôi!”

Lục Thiên Thiên nói.

Quân Thường Tiểu khước miệng hơi co lại.

Các đệ tử đều đang ở đây, nàng không cho chương môn chút mặt mũi nào cả.

Lục Thiên Thiên cũng ý thức được mình không khống chế được cảm xúc, thở dài một hơi, khuôn mặt nổi lên vẻ gầy gù thống khổ nói:

“Nếu như chương môn nhất định muốn đệ tử mặc, đệ tử chỉ có thể tuân theo.”

Tuy thường xuyên đả kích Quân Thường Tiểu, nhưng chung quy nàng vẫn là đệ tử, cần tuân theo môn quy. Nếu không sẽ không bao giờ ép buộc bản thân mặc vào bộ trang phục mà nàng không thích.

Mắt thấy trên mặt nữ nhân kia có vẻ khác lạ, Quân Thường Tiểu thầm nghĩ:

“Đây không chỉ đơn giản là ghét màu đỏ thôi, có khả năng là có một đoạn quá khứ không muốn người khác biết, đối với nàng mà nói rất đau khổ, không muốn nghĩ đến.”

“Ta hiểu rồi.”

Hắn nói:

“Thanh Dương, người mau xuống núi, may một bộ mới cho sư tỷ của người nhưng đổi sang màu trắng.”

“Tuân lệnh.”

Lý Thanh Dương quay người rời đi, trong lòng thầm nghĩ:

“Đại sư tỷ rốt cuộc có lai lịch như thế nào nhỉ?”

Trong khoảng thời gian này tiếp xúc với Lục Thiên Thiên, tuy nàng trầm mặc ít nói nhưng lại lộ ra cử chỉ cao quý, có lẽ nàng có một thân phận và bối cảnh không muốn người ngoài biết đi.

“Đồng phục môn phái đã thay đổi, đại biểu sinh hoạt tại môn phái chính thức bắt đầu. Từ ngày mai trở đi, nhị sư huynh sẽ phụ trách huấn luyện dạy bảo hằng ngày.”

Quân Thường Tiểu tuyên bố.

Lý Thanh Dương còn chưa đi ra đến cổng, kém chút nữa ngã nhào xuống đất.

Từ lúc hắn đến môn phái, đầu tiên là sửa chữa nội ngoại viện, sau đó hỗ trợ sửa đổi môn quy, rồi xuống núi đi may đồng phục, hiện tại còn muốn dạy đồ tu luyện thường ngày.

Ta đến cùng là đệ tử hay là đại quản gia vậy trời?

“Ài..”

Lý Thanh Dương thở dài một hơi, nói thầm:

“Giống như rơi xuống vực sâu không đáy vậy.”

“Cứ như vậy đi.”

Quân Thường Tiểu phát phát tay nói:

“Tất cả giải tán đi.”

“Tuân lệnh!”

Chúng đệ tử lần lượt tán đi.

“Thiên Thiên.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Đến đại điện, bốn tọa có chuyện muốn nói với ngươì.”

Lục Thiên Thiên theo hần tiến vào đại điện, vừa vào bên trong lập tức mở lời nói:

“Đệ tử vừa rồi mạo phạm chương môn, tình nguyện chịu phạt.”

Quân Thường Tiểu ngồi tại ghế của chương môn, tay phải chống trên thành ghế, bàn tay đỡ lấy mặt nói:

“Bốn tọa nếu muốn trừng phạt ngươì thì đã trừng phạt ở bên ngoài rồi.”

Lục Thiên Thiên trầm mặc.

Quân Thường Tiểu đặt một tay khác lên thành ghế, hai tay nắm vào nhau đỡ lấy cằm nói:

“Ngươi đến Thiết Cốt phái cũng được một thời gian rồi, thế nhưng bốn tọa đối với thân phận của đại đệ tử ngươì, chẳng khác gì tờ giấy trắng.”

Cuối cùng hần vẫn phải làm việc này.

Hần cũng không có ý gì khác, nhưng làm chương môn, cũng cần phải biết thân phận đệ tử đúng không?

Lục Thiên Thiên nói:

“Ta tên Lục Thiên Thiên, đây chính là thân phận của ta.”

Quân Thường Tiểu im lặng một lúc rồi nói:

“Ý bốn tọa là ngươì đến từ đâu, ở chỗ nào, nhà có mấy ngườì, trong nhà có bao nhiêu mẫu ruộng.”

Lục Thiên Thiên nói:

“Ta đến từ một nơi xa, bố mẹ đều đã mất, không có ruộng cũng không có đất.”

Câu trả lời rất qua loa, làm Quân Thường Tiểu rất không hài lòng.

“Chương môn.”

Lục Thiên Thiên nhìn hần, trên mặt có hơi lạnh nhạt, ngữ khí sâu xa nói:

“Có một số việc, biết nhiều chưa hẳn đã là một chuyện tốt, mà chính là tai họa đó.”

“Tai họa?”

Quân Thường Tiểu sờ mũi một cái nói:

“Nghe có vẻ rất đáng sợ.”

“Thôi được rồi.”

Hần phát phát tay nói:

“Ngươi đã không muốn nhiều lời, bốn tọa cũng không miễn cưỡng nữa. Nói chuyện chính sự, nữ đệ tử tu luyện hằng ngày giao cho ngươì quản lý.”

“Nhị sư đệ dạy bảo nam đệ tử, ta dạy bảo nữ đệ tử, vậy thì chương môn làm cái gì?” Lục Thiên Thiên nhìn hần.

“Khả khả.”

Quân Thường Tiểu cười nói:

“Ta đương nhiên là phụ trách giám sát, ngẫu nhiên sẽ chỉ điểm võ đạo cho một số đệ tử gặp vấn đề.”

Lục Thiên Thiên hoài nghi nói:

“Theo ta thấy, chương môn đây là lười biếng, muốn đem con bỏ chợ đúng không?”

“Làm gì có chuyện đó?”

Quân Thường Tiểu tỏ vẻ chân thành nói:

“Bốn tọa muốn môn phái phát triển mạnh, còn phải dựa vào những đệ tử bảo bối như các ngươì, để Thiết Cốt phái dương danh đại lục, sao ta có thể lười biếng được chứ?!”

“Dương danh đại lục?”

Lục Thiên Thiên bĩu môi, nhỏ giọng nói:

“Chương môn lại đang nằm mơ giữa ban ngày nữa rồi..”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Mèo mù vớ phải cá rán!

Quân Thường Tiểu cũng muốn tự mình ra trận dạy bảo đệ tử, nhưng tu vi của hắn mới đột phá Khai mạch mười đoạn, đối với kiến thức võ đạo hiện tại thì hắn cũng chỉ là một tên gà mờ mà thôi.

Không có kinh nghiệm võ đạo, tu vi lại không cao, hiện tại hắn chỉ có thể dựa vào hệ thống ‘Môn phái mạnh nhất’. Tuy bùa Động Sát có hiệu quả thần kỳ, nhưng đáng chết nhất là thứ này bị hạn chế số lần mua.

“Ài..”

Quân Thường Tiểu ngồi xếp bằng ở trong gian phòng, hai tay xoa xoa huyết thái dương nói:

“Trước hết đánh đề cho đại đệ tử và nhị đệ tử dạy bảo những đệ tử khác, chờ đến lúc có thể đổi bùa Động Sát, sẽ tự mình đến chi điểm bọn họ.”

Hôm sau.

Trời vừa mới tờ mờ sáng

Lý Thanh Dương mang các nam đệ tử đến diễn võ trường bắt đầu tu luyện. Đa số bọn họ có tu vi Khai mạch hai ba đoạn, cho nên hiện tại quan trọng nhất là củng cố cơ sở võ đạo.

Không bao lâu sau, Lục Thiên Thiên mặc áo ngắn màu trắng, giống như tiên nữ không nhiễm một hạt bụi phàm trần, dẫn theo hơn hai mươi nữ đệ tử đến. Bởi vì đã đổi trang phục mới, cho nên vẻ lạnh lùng trên mặt cũng yếu đi mấy phần.

Huấn luyện đệ tử thường ngày giao cho hai người này.

Quân đại chương môn ngồi trong điện, không có việc gì liền kéo ra màn hình hệ thống, nhìn thấy nhiệm vụ môn phái tạm thời vẫn chưa có, buồn bực nói:

“Hệ thống, loại nhiệm vụ quý quái này lúc nào mới xuất hiện đây?”

Hệ thống trả lời rất gọn gàng súc tích:

“Tùy duyên.”

Quân Thường Tiểu cảm nín, chỉ có thể tiếp tục vận chuyển Tinh Tâm Quyết, hấp thu thiên địa linh lực, ngưng tụ Linh lực.

Hắn bây giờ có 50 điểm công hiến, nhưng không suy tính lấy điểm đổi kinh nghiệm, cũng không tính mua vật phẩm. Hắn coi đó là dự phòng, chỉ lấy ra dùng khi có tình huống khẩn cấp.

“Chương môn.”

Lý Thanh Dương đi tới nói: “Môn phái của ta có tâm pháp độc môn hay không?”

“Có chứ, Ngưng Khí Quyết!” Quân Thường Tiểu nói.

Lý Thanh Dương khòe miệng giật giật một cái nói:

“Ngưng Khí Quyết chính là một môn tâm pháp không đáng tiền, làm sao có thể lấy ra cho các sư đệ tu luyện được.”

“Người nói cũng có mấy phần đạo lý.”

Quân Thường Tiểu bắt đầu suy nghĩ, có nên viết Tinh Tâm Quyết ra để các đệ tử tu luyện hay không nhỉ?

Không được, không thể được.

Đây là tâm pháp mà trưởng lão Thương Sơn phái tu luyện, nếu lấy cái này làm tâm pháp của môn phái, thì chuyện thứ nhất là không thỏa đáng, thứ hai là nó cũng không phải là độc môn của phái.

“Xoát!”

Quân Thường Tiểu kéo ra màn hình hệ thống, tiến vào khu mua sắm, thăm ngẫm:

“Trong khu mua sắm có các loại võ học như Cửu Trọng Băng Quyền, hẳn cũng sẽ có tâm pháp nha.”

Đáng tiếc, sau khi hắn nhìn hết khu mua sắm cấp thấp, ngoại trừ Cửu Trọng Băng Quyền ra, không có một bản mặt tịch tâm pháp nào cả.

“Làm thế nào bây giờ?” Quân Thường Tiểu nhất thời buồn bực.

Hệ thống nhắc nhở:

“Chủ nhân kéo xuống dưới cùng màn hình, có một nút chức năng Đổi mới. Danh sách vật phẩm cũ sẽ bị vật phẩm mới thay thế.”

“Còn có chức năng đổi mới vật phẩm nữa?!”

Quân Thường Tiểu mừng rỡ trong lòng, lập tức dùng ý chí kéo xuống dưới cùng của màn hình.

Hệ thống nhắc nhở lần nữa:

“Mỗi lần chủ nhân đổi mới vật phẩm sẽ bị trừ 10 điểm công hiến, đề nghị chủ nhân cân nhắc thật kỹ trước khi làm.”

“...”

Quân Thường Tiểu co giật khóe miệng.

Khó trách, cái thứ yêu nghiệt này có ý tốt nhắc nhở mình, thì ra chức năng này cần phải dùng điểm công hiến.

Làm thế nào mới tốt?

Đổi mới hay không đây?

Quân Thường Tiểu bần khoản một điều chính là, trong danh sách vật phẩm hiện tại, có rất nhiều vật phẩm không tệ.

Ví dụ như bùa Động Sát cấp thấp, Dung dịch cải tạo tư chất. Một khi đổi mới vật phẩm, khẳng định không cách nào mua được nữa.

Hệ thống nói:

“Chủ nhân hãy yên tâm, vật phẩm bình thường nếu đã từng mua, dù sau này chủ nhân có đổi mới danh sách thì vẫn có thể tiếp tục mua những vật phẩm đó.”

“Thật vậy á?”

Quân Thường Tiểu mừng rỡ không thôi.

Đương nhiên, hắn hiểu được, hệ thống giải thích cho hắn cẩn thận như thế, chỉ có một cái mục đích, đó là giật dây hắn tiêu hao điểm công hiến!

Ai, cho người toại nguyện vậy.

Quân Thường Tiểu suy nghĩ một chút, chọn phía dưới màn hình, dùng chức năng đổi mới danh sách vật phẩm. Nhất thời những vật phẩm vốn có từ từ biến mất, thay thế bằng những vật phẩm hoàn toàn mới.

“Đỉnh!”

“Điểm công hiến môn phái 40/100.”

Quân Thường Tiểu tiêu phí 10 điểm công hiến để đổi mới danh sách, trên màn hình cũng hiện thêm một cái nút, hiển thị chức năng là “Vật phẩm đã đổi”.

Quân Thường Tiểu ấn mở xem xét, thì thấy một danh sách gồm toàn bộ những vật phẩm hắn đã đổi. Nhưng phần lớn vật phẩm đều hiện lên màu xám, tức là hiện tại không mua được nữa. Chứng tỏ là những vật phẩm có hạn mua như Liệu Thương Đan, khi dùng chức năng Đổi mới danh sách vật phẩm, thì hạn mua cũng sẽ không được đổi mới.

Quân Thường Tiểu thu lại màn hình vật phẩm đã mua, bắt đầu xem kỹ các vật phẩm mới ở màn hình khu mua sắm.

Sau khi đổi mới danh sách, vật phẩm mới cũng rất phong phú, nhưng đa số đều là cấp bậc sơ phẩm, giá cả đa số cũng là 10 điểm công hiến.

Quân Thường Tiểu một mực kéo xuống dưới, lòng cũng ngày càng lạnh, bởi vì vật phẩm mới, đừng nói tâm pháp, ngay cả một loại võ học cũng không có!

Xong, xong đời rồi!

Xem như 10 điểm công hiến cứ như vậy theo gió mà bay.

Sớm biết thế này, không bằng đổi lấy một thanh Hàn Phong kiếm sơ phẩm cho rồi.

“Hửm?”

Tiếp tục tìm xuống phía dưới, Quân Thường Tiểu phát hiện một vật phẩm, hình ảnh là một cuốn sách cổ ó vàng, trên mặt sách có viết ba chữ “Dịch Cân Kinh”.

“Cái đồ chơi này vậy mà cũng xuất hiện?”

Trong nhận thức của hắn, Dịch Cân Kinh là một môn võ công bí tịch thượng thừa của Thiếu Lâm phái trong thế giới võ hiệp. Thế mà trong khu mua sắm cũng có bán, quả thật không thể tin.

Cái hệ thống này nếu có thể xuất hiện súng K98, lợi hại không còn chỗ chê luôn.

Ý chí động một chút, ấn mở phần giới thiệu vật phẩm.

“Vật phẩm: Dịch Cân Kinh”.

“Giới thiệu: Một trong hai quyển kinh thư mà Đạt Ma Tổ Sư lưu lại lúc hóa bụi về trời ở Tung Sơn.”

“Tác dụng: Rèn luyện gân cốt, rèn luyện ý chí, rèn luyện thân thể, khơi thông kinh mạch.”

“Ưu điểm: Thích hợp cho võ giả Khai mạch tu luyện, về sau thành tựu không chỉ tăng cường thân thể, còn có thể tăng xác suất thành công khi xung mạch lên tới 50%”.

“Khuyết điểm: Chỉ có thể tu luyện khi còn ở cảnh giới Khai mạch cảnh.”

“Giá cả: 10 điểm công hiến”.

“Cấp bậc: Thần phẩm sơ giai tâm pháp”.

Nhìn thấy dòng giới thiệu cấp bậc sau cùng, Quân Thường Tiểu khẽ giật mình, vô ý thức tát vào mặt của mình, trong lời nói lộ vẻ khó tin:

“Dịch Cân Kinh này thế mà là tâm pháp cấp bậc thần phẩm sơ giai á?”

Hắn nghĩ là mình nhìn nhầm.

Nhưng nhìn trước sau trái phải vẫn là thần phẩm sơ giai.

Theo như phân chia của Tinh Vãn đại lục, Dịch Cân Kinh là tâm pháp thần phẩm sơ giai, là dạng tâm pháp cao cấp nhất, chỉ thua mỗi thần phẩm trung giai, cao giai mà thôi.

“Đậu xanh rau má.”

Quân Thường Tiểu xác định một lần nữa đến khi chắc chắn mình không nhìn lầm, hắn đang ngồi trên ghế trực tiếp nhảy dựng lên, 10 điểm công hiến đổi vật phẩm mới, trực tiếp hiện ra một bản tâm pháp thần phẩm sơ giai ‘Dịch Cân Kinh’. Đây tuyệt đối là chuyện cực kỳ khủng khiếp nha.

Ngay cả hệ thống cũng không tin được, nói:

“Chủ nhân quả thật may mắn đến cạn lời, loại tâm pháp thần phẩm này, xác suất đổi mới xuất hiện tại khu mua sắm cấp thấp là không đến 1% đấy”.

“Há há há.”

Quân Thường Tiểu ngửa đầu cười như điên, trong lòng gầm thét lên:

“Đây chính là nhờ bàn tay vàng của ta đó!”

Còn chờ cái gì nữa.

Đổi hay là dễ trung cho đẹp! Đổi! Khẳng định là đổi!

Quân thường môn thôi thúc ý chí, không chút do dự đổi ‘Dịch Cân Kinh’.

“Đỉnh!”

“Chủ nhân tiêu hao 10 điểm công hiến, thu hoạch được 1 bản ‘Dịch Cân Kinh’, vật phẩm đã chuyển đến không gian giới chi.”

“Đỉnh!”

“Điểm công hiến môn phái: 30/100”.

Quân Thường Tiểu vội vàng tiến vào không gian giới chi, đem bí tịch ‘Dịch Cân Kinh’ cầm ở tay, kích động nói:

“Tu luyện có thành tựu, xác suất xung mạch thành công tăng lên tận 50%, tâm pháp thần phẩm danh xứng với thực nha!”

Tại Tinh Vãn đại lục, ở cảnh giới khởi đầu của võ đạo, khó khăn nhất là cái gì?

Đương nhiên là Xung Mạch.

Chủ nhân trước của thân thể này, sau khi bước vào Khai mạch hai đoạn, hướng ba đoạn khởi xướng xung kích, kết quả xung một lần vẫn thất bại một lần, cho đến lúc chết vẫn còn chưa xung lên được Khai mạch ba đoạn nữa.

Chỉ cần đem Dịch Cân Kinh tu luyện tốt, coi như đệ tử tư chất có kém một chút, cũng có một nửa tỷ lệ xung mở kinh mạch.

Quân Thường Tiểu hận không thể ngay lập tức tu luyện Dịch Cân Kinh có thành tựu. Kết quả sau này hắn không cần dùng điểm công hiến đổi kinh nghiệm nữa, có thể dùng Linh lực tiến hành xung mạch liền ngang.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35: Thần phẩm tâm pháp, mỗi người một bản!

Quân Thường Tiểu tiêu hao 10 điểm công hiến để đổi mới danh sách vật phẩm ở khu mua sắm, cuối cùng lại mèo mù vớ phải cá rán, bởi vì công pháp Thần phẩm sơ giai ‘Dịch Cân Kinh’, bất kỳ Khai Mạch võ giả nào cũng đều có thể tu luyện được!

Hơn nữa.

Dịch Cân Kinh còn tăng xác suất xung mạch thành công lên tới 50%.

Ngoài ra còn có hiệu quả rèn luyện gân cốt, rèn luyện ý chí, thân thể, đã thông kinh mạch. Xem ra đây là một cuốn công pháp chuyên rèn luyện thân thể.

Quân Thường Tiểu trầm nghĩ:

“Phần giới thiệu đã ghi rõ, đây là một trong hai quyển kinh thư Đạt Ma Tổ Sư lưu lại, quyển còn lại chẳng lẽ là ‘Tây Tựu Kinh’?”

“Xoát!”

Hắn bắt đầu tiếp tục kéo xuống dưới, kéo xuống tận cùng cũng không tìm được chữ ‘Tây Tỳ Kinh’.

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

“Một bản công pháp Thần phẩm xuất hiện là đã rất may mắn rồi, nếu xuất hiện thêm một quyển khác nữa khác gì rau cải trắng đâu.”

“Đỉnh!”

“Chủ nhân đòi công pháp, phù hợp điều kiện, tự động mở ra tính năng ‘Công pháp của môn phái!’”.

Bên tai vang lên âm thanh của hệ thống, Quân Thường Tiểu khẽ giật mình, vội vàng mở ra giao diện hệ thống ‘Môn phái mạnh nhất’:

Tên môn phái: Thiết Cốt phái

Chương môn: Quân Thường Tiểu

Đẳng cấp môn phái: Cửu lưu

Kiến thiết môn phái: Cấp 1

Công pháp môn phái: Thần phẩm sơ giai ‘Dịch Cân Kinh’

Thành viên môn phái: 99/100

Điểm cống hiến: 30/100

Thành tựu giá trị: 0/100

Nhiệm vụ môn phái: Chưa có

Nhiệm vụ chính: Trong vòng 100 năm trở thành môn phái mạnh nhất...

“Công pháp của môn phái?”

“Chủ nhân thu hoạch công pháp từ hệ thống, sẽ tự động nhận dạng, trở thành công pháp tu luyện đặc trưng của môn phái.”

“Vậy có tác dụng gì đâu?”

“Công pháp của môn phái, bất cứ đệ tử nào cũng có thể tu luyện, kể cả chương môn.”

“Nếu công pháp không được nhận dạng là công pháp của môn phái, sẽ không thể tu luyện chung?”

“Đúng vậy.”

Hệ thống bổ sung nói:

“Hơn nữa, công pháp của môn phái chỉ hạn chế chương môn và đệ tử tu luyện, người người không thể nào tu luyện hoặc đánh cắp. Đệ tử nếu như bị trục xuất, hoặc phản bội sư môn, hoặc truyền miệng, sao chép, bất kỳ hành động cố ý để lộ cho người khác sẽ bị cưỡng ép xóa đi toàn bộ trí nhớ về công pháp.”

“Còn có chuyện này nữa!”

Quân Thường Tiểu mới vừa rồi còn đang cân nhắc, xem có nên đưa công pháp thần phẩm ‘Dịch Cân Kinh’ cho đám đệ tử tu luyện hay không, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cấp bậc công pháp này quá cao, nếu bị người khác biết khẳng định sẽ đưa đến phiền phức lớn, nên hắn cuối cùng mới từ bỏ ý nghĩ.

Hắn hiểu rõ đạo lý “Thất phu vô tội, hoài bích có tội”.

Bây giờ hệ thống giải thích rằng người ngoài không cách tu luyện, đánh cắp, đệ tử lại càng thông thể sao chép, lộ ra cho người người khác biết, nhất thời những lo lắng trong đầu hắn đều được loại bỏ.

“Chương môn, chương môn, người không có vấn đề gì chứ?”

Lý Thanh Dương lên tiếng hỏi thăm, đồng thời dùng một cánh tay của mình đưa qua đưa lại trước mặt Quân Thường Tiểu.

Nhìn chương môn lúc thì xoắn xýt, lúc sau lại tát mặt chính mình, còn quệt quệt tay một chút rồi nhảy dựng lên cười ngây ngô, hắn cảm thấy hết sức lo lắng cho vị chương môn này.

“Ách”.

Quân Thường Tiểu ngồi xuống ghế, nghiêm túc nói:

“Không có việc gì, không có việc gì.”

“Chuyện kia...”

Quân Thường Tiểu hơi cân nhắc một chút, nói:

“Trước hết người để đám đệ tử tiếp tục tu luyện cơ sở, về việc công pháp độc môn, bản tọa muốn cân nhắc thật kỹ.”

“Tuân lệnh!”

Lý Thanh Dương lui ra.

Quân Thường Tiểu âm thầm suy tính một hồi, quyết định nói:

“Tạm thời cứ dùng ‘Dịch Căn Kinh’ làm công pháp độc môn của môn phái đi.”

Hệ thống nói:

“Một công pháp khi được nhận dạng là công pháp của môn phái, chủ nhân có thể lựa chọn tiến hành phục chế bản sao, phân phát cho đệ tử tu luyện.”

“Phục chế bản sao?”

Quân Thường Tiểu nhìn vào chỗ ‘Công pháp của môn phái’. Dòng chữ đầu tiên chính là Thần phẩm sơ giai ‘Dịch Căn Kinh’. Bên dưới có một cái nút ‘Phục chế bản sao’.

Sau khi hắn nhấn vào cái nút này, cửa sổ hiện ra một khung chữ nhỏ, nội dung là: Xin mời điền số lượng phục chế công pháp.

“Tính cả ta, môn phái tổng cộng mới có 99 người. Trước hết phục chế 99 bản sao đi.”

Quân Thường Tiểu động ý chỉ một chút, điền con số 99, sau đó chọn xác nhận.

“Đình!”

“Chủ nhân tiêu phí 10 điểm công hiến, phục chế 99 bản sao ‘Dịch Căn Kinh’, đã vận chuyển đến không gian giới chỉ.”

“Đình!”

“Điểm công hiến môn phái: 20/100!”

Quân Thường Tiểu khẽ giật mình, chợt gào thét lên:

“Con mẹ nó, phục chế bản sao mà cũng mất điểm công hiến nữa hả!”

Hệ thống nói:

“Đương nhiên là vậy rồi!”

Quân Thường Tiểu tiếp tục gào thét lên:

“Nếu như người sớm nói cho ta biết phải mất điểm công hiến, Quân Thường Tiểu ta coi như nhảy từ trên núi xuống cũng quyết không đổi việc viết tay từng quyển một!”

Hệ thống nói:

“Công pháp trao đổi tại khu mua sắm, bất kỳ người nào cũng không thể sao chép, kể cả chính chủ nhân.”

“Còn có chuyện này nữa..”

Quân Thường Tiểu ngồi xuống, nhấp một ngụm trà, chậm rãi nói:

“Trà đúng thật là thơm mà.”

50 điểm công hiến đã tiêu hết 30 điểm, thu được một bản công pháp Thần phẩm ‘Dịch Căn Kinh’ cùng 99 bản sao, nhìn chung vẫn lời vô cùng.

“Sau này..”.

Quân Thường Tiểu trầm nghĩ:

“Đề các đệ tử mỗi người giữ một bản, nhanh chóng tu luyện ‘Dịch Căn Kinh’, đa thông càng nhiều kinh mạch càng tốt.”

Một môn phái cấp bậc cửu lưu sở hữu công pháp cấp bậc Thần phẩm lại mỗi người giữ một bản. Cái này thực sự để võ giả các phái biết sẽ ghen tức không thôi.

Dứt.

Đám đệ tử mắt tròn hai mắt.

Chương môn sáng tạo một loại công pháp mới á?

“Chương môn lại làm chuyện tào lao rồi!”

Lục Thiên Thiên nhỏ giọng nói ra.

Võ học và công pháp ở Tinh Vãn đại lục là do người sáng tạo, cái này không sai một chữ.

Tuy nhiên sáng tạo ra được võ học cùng công pháp, không ai không phải là Võ Đạo Tông Sư? Chỉ bằng tu vi của hắn, muốn sáng tạo một chiêu binh thường đã rất khó khăn, sáng tạo công pháp tuyệt đối là chuyện ảo tưởng.

Các đệ tử lại không cho là như vậy, bọn họ đã thấy chương môn chỉ điểm cho võ giả các bang phái khác, cho nên đối với kinh nghiệm võ đạo của hắn vẫn cực kỳ có lòng tin.

“Đến đây”

Quân Thường Tiểu vung tay lên, đem 99 bản sao ‘Dịch Căn Kinh’ bày trên mặt bàn, nói:

“Mỗi người một bản, cầm đi tu luyện.”

“Tuân lệnh!”

Đám đệ từ tiến lên theo thứ tự, sau khi cầm lấy lại quay về chỗ, không thể chờ lâu hơn nữa lập tức mở ra xem ngay.

Lý Thanh Dương cũng mở ra xem.

Nhưng đọc theo khẩu quyết rồi hơi ngẫm một chút, sắc mặt nhất thời đại biến, hai tay đang cầm sách cũng bắt đầu run rẩy.

Khẩu quyết nhìn qua cực kỳ huyền diệu, nhưng khi bắt đầu tìm tòi lại dễ hiểu đến lạ thường.

Mọi thứ kết hợp vô cùng hoàn mỹ, cái công pháp ‘Dịch Cân Kinh’ này, không phải là thứ mà công pháp cấp bậc Trung phẩm do cha đã bỏ rất nhiều tiền mua cho ta có thể so sánh được!

“Chẳng lẽ là...”

Lý Thanh Dương nín thở, nỗ lực để hai tay không run rẩy, cả kinh nói:

“Đây là công pháp cấp bậc thượng phẩm?!”

Đệ tử khác không có tư chất linh căn thượng phẩm như hắn, rất khó phát giác chỗ huyền diệu của ‘Dịch Cân Kinh’, nhưng công pháp này do chương môn sáng tạo thì nhất định sẽ không tệ, cho nên tất cả đều xem như bảo bối.

Lục Thiên Thiên cuối cùng cũng đi tới.

Nàng đem bí tịch cầm trong tay, thán nhiên nói:

“Chương môn, nếu như công pháp của người sáng tạo ra, cấp bậc không cao hơn công pháp đệ tử đang tu luyện thì đệ tử có thể không học được chứ?”

Quân Thường Tiểu cúi đầu xuống, ghé sát tai nàng nói nhỏ:

“Nếu như công pháp người tu luyện đạt tới Thần phẩm, người có thể không học cũng được”

Tên này ghé sát vô cùng, ngay cả chớp mũi cũng đụng vào vành tai của người ta. Mùi thơm từ cơ thể truyền tới, làm tinh thần hắn dao động.

Hai mắt của Lục Thiên Thiên sáng như sao, hiện lên một tia xấu hổ hoảng hốt, vội vàng lui xuống.

Người tuy đã đi rồi, nhưng hương thơm vẫn còn ở đó.

Nhìn nữ nhân này hốt hoảng chạy đi, Quân Thường Tiểu sờ mũi một cái, lắc đầu nói:

“Nàng đang xấu hổ sao? Xem ra lạnh nhưng chưa đến mức triệt để rồi.”

Lục Thiên Thiên trở về chỗ cũ, tuy trên mặt không có biểu tình gì, nhưng lại có cảm giác vẫn còn hơi nóng trên mặt.

“Hô!”

Nàng hít sâu một hơi, đem ý nghĩ bình tĩnh trở lại, nhìn về bản công pháp độc môn, trầm nghĩ:

“Những lời vừa rồi của chương môn, ý tứ chẳng lẽ là bản ‘Dịch Cân Kinh’ này là công pháp Thần phẩm hay sao?”

“Lại nghĩ tào lao nữa rồi!”

Lục Thiên Thiên trầm nghĩ, sau đó nhàm chán lật ra mặt tịch, ý chí lập tức bị thu hút, không thể không nhìn, trên mặt biểu hiện biến hóa đặc sắc giống hệt như Lý Thanh Dương.

Sau một hồi suy tư, nàng nhìn về phía Quân Thường Tiểu, nghi ngờ nói:

“Bản công pháp này, thực sự là do chương môn sáng tạo ra?”

“Người cảm thấy bốn tọa có cần phải nói dối không?”

Công pháp này được trao đổi từ khu mua sắm của hệ thống, Quân Thường Tiểu có thể hiện ngang đường đường chính chính đứng trước mặt đệ tử, không biết xấu hổ tự nhận mình sáng tạo, quả thực da mặt dày như lớp da trâu!

Lục Thiên Thiên cầm nín, trong lòng dâng lên vô tận sóng to gió lớn, tự nói với chính mình:

“Một tên vô gia Khai mạch cảnh, cũng có thể sáng tạo ra công pháp Thần phẩm?!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Loại chuyện này, về sau sẽ như cơm bữa!

Lục Thiên Thiên chỉ đơn giản nhìn qua Dịch Cân Kinh, lập tức có thể xác định tâm pháp này nhìn như dễ hiểu nhưng thực tế huyền diệu khó lường, tuyệt đối là tâm pháp Thần phẩm hàng thật giá thật.

Chương môn sáng tạo ra á?

Có đánh chết nàng cũng không tin, một võ giả Khai mạch có thể sáng tạo ra tâm pháp Thần phẩm, dù sao chuyện này quá kinh hồn khiếp vía.

Lục Thiên Thiên không có truy hỏi, bởi vì chương môn không nói thật, khẳng định có điều ẩn giấu. Sau đó nàng vội vàng quay trở về chỗ ở, bắt đầu nghiên cứu cẩn thận.

Lý Thanh Dương cũng trở về gian phòng của mình tu luyện tâm pháp.

Hai người gần như cùng lúc tu luyện Dịch Cân Kinh, lúc thì trầm mặc, khi thì cười toe toét, biểu tình trên mặt biến hóa không ngừng.

“Dịch Cân Kinh này so với Thanh Tâm Quyết ta tu luyện như giọt nước so với đại dương, ta có thể hoàn toàn yên tâm thay thế.”

“Phụ thân, lúc ấy con cự tuyệt Thương Sơn phái, lại chọn Thiết Cốt phái, đây là lựa chọn sáng suốt cỡ nào a!”

Lý Thanh Dương nhận định, môn phái ngũ lưu như Thương Sơn phái tuyệt đối sẽ không có tâm pháp thần kỳ như thế này.

“Hô!”

Hít sâu một hơi, để suy nghĩ bình tĩnh lại, sau đó hắn bắt đầu dựa theo khẩu quyết tu luyện.

Tâm pháp Dịch Cân Kinh được đổi từ hệ thống, ưu điểm lớn nhất ở chỗ nhìn như huyền diệu nhưng thực tế lại rất dễ hiểu. Lấy tư chất của Lý Thanh Dương, hơi vận chuyển một vòng tuần hoàn lớn nhỏ đã lập tức tiến vào trạng thái tu luyện.

Lục Thiên Thiên thì càng tốc độ hơn, nàng đã tu luyện Dịch Cân Kinh vận chuyển được mấy vòng tuần hoàn lớn nhỏ, càng tu luyện càng vui sướng nói:

“Cái tâm pháp này lấy việc luyện thể làm chủ, cùng tâm pháp Huyền Băng Tâm Quyết của mình không hề xung đột, có thể cùng lúc song tu luôn!”

“Chương môn có sao lại sở hữu tâm pháp Thần phẩm, mà còn là loại tâm pháp luyện thể hiếm hoi nữa, chẳng lẽ... Thiết Cốt phái thực sự là tông môn thượng cổ đã xuống dốc?”

Tại Tinh Vãn đại lục, tâm pháp Thần phẩm hiếm như lông phượng sùng lân, chỉ tồn tại trong các tông môn nhất lưu siêu đẳng. Nàng không cho rằng, Quân Thường Tiếu có thể tùy tiện nhặt được, hay mua được. Chỉ có khả năng duy nhất là được lưu truyền lại từ xa xưa.

“Xem ra, ta đã quá xem thường Thiết Cốt Phái, xem thường chương môn rồi!”

Nói đến đây, đôi bàn tay trắng như phấn của Lục Thiên Thiên nắm chặt lại, đôi mắt đẹp hiện ra sát ý, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Có tâm pháp thần phẩm này, có lẽ cơ hội báo thù rửa hận của ta cũng không còn xa!”

...

Đại đệ tử cùng nhị đệ tử đều đang chuyên tâm tu luyện Dịch Cân Kinh.

Quân chương môn thì tại phòng ngủ đi tới đi lui, suy sụp nói:

“Ta đã tu luyện nửa canh giờ, mà vẫn không có chút phản ứng nào cả, liệu có phải tâm pháp này là hàng giả không trời?”

“Tư chất linh căn của chủ nhân quá kém, cho dù Dịch Cân Kinh dễ hiểu, bất quá so với người khác tu luyện thì vẫn là khó khăn hơn vài phần.”

“Ý người là, nếu như ta không có hệ thống, ngay cả cái rắm chó cũng không bằng?”

Hệ thống trầm mặc thật lâu nói:

“Năng lực lý giải của chủ nhân rất đặc biệt, tuy nhiên,... cũng có thể cho là như vậy.”

“A a!”

Quân Thường Tiếu ôm đầu gào thét lên:

“Lục Thiên Thiên đã kích ta, hệ thống cũng đã kích ta, có còn để cho ta sống nữa hay không vậy?”

Không được! Không thể để như vậy được!

Lão tử quyết tâm luyện Dịch Cân Kinh.

Một canh giờ không được thì một ngày. Một ngày không được thì một năm. Một năm không được thì cả một đời.

Hắn không tin không dựa vào ngoại lực thì hắn không cách nào tu luyện được.

Quân Thường Tiếu quyết định xong, bắt đầu ngồi xếp bằng trên giường tu luyện. Một lần tu luyện này cũng là một đêm, cho đến tận bình minh mới nằm ở trên giường, vừa mệt mỏi vừa vui sướng nói:

“Rốt cuộc ta cũng có thể vận chuyển được một vòng tuần hoàn lớn nhỏ...”

Có thể vận chuyển không có nghĩa là tu luyện có thành tựu, nhất định phải vận chuyển tuần hoàn toàn thân.

Sau đó, hắn đem toàn bộ sự việc của môn phái giao cho Lý Thanh Dương, toàn tâm toàn ý tiến vào trạng thái tu luyện.

Trời không phụ lòng người.

Hai ngày sau, Quân Thường Tiếu rốt cuộc đã nắm giữ thuần thực Dịch Cân Kinh, chỉ cần ổn định tinh thần, lập tức có thể tùy tiện vận chuyển một vòng tuần hoàn lớn nhỏ, vòng tuần hoàn

không ngừng sinh sôi.

“Đỉnh!”

“Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ bí mật ‘Thiên Đạo thời vận’, nhận được khen thưởng 10 điểm cống hiến!”

“Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ bí mật ‘Cần cù bù thông minh’, nhận được 10 điểm cống hiến!”

“Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ bí mật ‘Tự thân vận động’, nhận được 10 điểm cống hiến”

“Đỉnh!”

“Điểm cống hiến môn phái: 50/100!”

Điểm cống hiến lại tăng thêm 30 điểm, Quân Thường Tiểu lại lắc lắc đầu nói:

“Xem ra, hệ thống cũng không hy vọng ta quá dựa dẫm vào nó, mới có loại nhiệm vụ bí mật này.”

“Chỉ là, trước có ‘Vi dân trừ hại’, giờ lại có ‘Thiên Đạo thời vận’, ‘Tự thân vận động’..., chẳng lẽ nhiệm vụ bí mật có quan hệ với mấy câu thành ngữ?”

...

Dịch Cân Kinh hiệu quả lớn nhất ở chỗ luyện thể, nhưng đồng thời nó cũng là tâm pháp.

Quân Thường Tiểu lại tu luyện thêm một ngày, ý thức được một chuyện là dùng Dịch Cân Kinh hấp thu thiên địa linh khí nhanh hơn rất nhiều so với Tĩnh Tâm Quyết.

“Quả nhiên, vẫn là tâm pháp Thần phẩm nổi trội hơn.”

“Dựa theo tốc độ này, cho dù ta chỉ là một tên có tư chất phàm phẩm, cũng có thể trong thời gian vài ngày ngưng tụ đầy đủ linh lực để tiến hành xung mạch!”

Nếm được lợi ích ngon ngọt, Quân Thường Tiểu càng tập trung vào tu luyện.

Hắn sở hữu tư chất phàm phẩm, cố gắng tu luyện cũng có chút thành tựu, những đệ tử có tư chất phàm phẩm khác cũng đang tu luyện giống như hắn đạt được một chút thành tựu.

Bất quá đệ tử sở hữu tư chất đề phẩm có chút thê thảm, bởi vì tư chất thấp hơn một bậc, chẳng khác nào cách biệt một ngọn núi, đau khổ tu luyện bảy tám ngày mới miễn cưỡng có chút thành tựu.

Mười ngày sau.

Các đệ tử Thiết Cốt phái tu luyện Dịch Cân Kinh thành công bước cơ bản.

Trong khoảng thời gian này, Lý Thanh Dương thay mặt chương môn quản lý cả môn phái, nhưng cũng không phải làm gì nhiều, vì các sư đệ đắm chìm trong tu luyện như mê như say, có lúc cơm cũng chả thèm ăn nữa là.

“Chào sư đệ, hai ngày nay ngươi tu luyện đến đâu rồi?”

“Chào sư huynh, cũng tạm tạm thôi, ta đã ngưng tụ đủ Linh lực để xung mạch!”

“Ha ha, ta cũng ngưng tụ đầy đủ Linh lực rồi!”

“Tâm pháp độc môn của chúng ta lợi hại thật. Trước kia ta cần ít nhất hai ba tháng mới có thể ngưng tụ đủ Linh lực để xung mạch, bây giờ chỉ cần có vài ba ngày!”

Đệ tử môn phái sau khi trải qua vài ngày tu luyện Dịch Cân Kinh, hôm nay tụ họp cùng một chỗ thảo luận môn tâm pháp thần kỳ này.

Nếu như bọn hắn biết, Dịch Cân Kinh còn giúp xác suất tăng thêm 50% xung mạch thành công, khẳng định sẽ nước mắt rơi đầy mặt.

Ngày thứ hai.

Lần lượt có đệ tử bắt đầu nếm thử xung mạch.

“Chuyện này... vậy mà đã thành công rồi á?”

Một tên đệ tử Khai mạch bốn đoạn ngồi xếp bằng trên giường, cảm thụ kinh mạch bên trong cơ thể đã được đả thông, Linh lực đang cuộn trào, biểu hiện trên mặt dần ngưng trọng.

Hắn chỉ có tư chất phàm phẩm, mắc kẹt tại Khai mạch ba đoạn đã hơn một năm, trải qua nhiều lần xung mạch thất bại, thế mà lần này vừa mới bắt đầu xung mạch lập tức nghe “Ba” một tiếng, kinh mạch thể là đã được đả thông.

Tên đệ tử này âm thầm thề, mình còn chưa dùng lực, thì bức tường kinh mạch đã ầm vang sụp đổ.

“Há há há!”

“Ta mở mạch thứ ba rồi, ta mở được mạch thứ ba rồi!”

Hắn mừng rỡ như điên, cười lớn, hô to, trong mắt cũng rung rung ra nước mắt.

Loại tình huống này, liên tục xuất hiện trong nội viện, bất kể là đệ tử tư chất cao hay thấp, chỉ cần tu luyện Dịch Cân Kinh, ngưng tụ đủ Linh lực tiến hành Trùng mạch, đều có cơ hội lớn thành công và đột phá.

Hôm sau.

Lý Thanh Dương đứng trong đại điện báo cáo:

“Khai mạch hai đoạn tiến vào ba đoạn, chín người thành công, tám người thất bại”.

“Khai mạch ba đoạn bước vào bốn đoạn, năm người thành công, sáu người thất bại.”

“Khai mạch bốn đoạn bước vào năm đoạn, một người thành công, một người thất bại.”

Báo cáo xong, hân thờ một hơi thật dài, rung động trong lòng khó có thể hồi phục trong thời gian ngắn.

Lý Thanh Dương sống ở một đại gia tộc, biết rõ việc xung mạch vô cùng khó khăn, ngay cả những tộc nhân trẻ tuổi của mình, một năm có vài ba người xung mạch thành công đã là một việc vui nhà vui cửa rồi.

Bây giờ thì sao?

Vén vện hôm qua, đã có 30 sư đệ Trùng mạch.

Số lượng này vô cùng đáng sợ, Lý Thanh Dương nghĩ cũng không dám nghĩ. Đáng sợ là, trong số 30 người trùng mạch, có tới 15 người thành công.

Quân Thường Tiểu sờ sờ cằm nói:

“Cũng tạm được!”

“Chỉ... tạm được thôi?”

Lý Thanh Dương khước miệng run rẩy mãnh liệt nói:

“Chương môn, hơn 10 sư đệ trong một ngày xung mạch thành công đấy, đây là việc kinh hồn khiếp vía đến mức...!”

“Thanh Dương!”

Quân Thường Tiểu đi xuống, vỗ vỗ bả vai hân nói:

“Loại chuyện này, về sau sẽ xảy ra như cơm bữa. Người là nhị đệ tử, phải nhanh chóng học cách thích ứng mới được nha!”

Nhìn lấy bóng lưng chương môn đi xa dần, Lý Thanh Dương ngơ ngác nói:

“Loại chuyện này về sau... sẽ như cơm bữa?!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Người có hứng thú kết giao không?

Sau khi về đến phòng mình, Quân Thường Tiểu quơ tay múa chân nói:

“Nhiều đệ tử Xung mạch thành công như vậy, việc Thiết Cốt phái mạnh mẽ lên đã chắc như đinh đóng cột!”

Hân ngoài miệng thì nói Lý Thanh Dương cần phải học cách thích ứng, trong khi chính mình ở chỗ này lại kích động mừng như điên. Thật là có chút không xong rồi!

Mà lại nói.

Vì sao hân lại kích động mãnh liệt như thế?

Đương nhiên là vì đệ tử ngày càng mạnh mẽ, môn phái cũng như nước dâng thuyền lên trở nên hùng mạnh, hạ bút thành chương hoàn thành nhiệm vụ chính, khi đó cục gạch “bom hẹn giờ” kia cũng sẽ được giải trừ.

Nếu như Quân Thường Tiểu không bị ràng buộc bởi nhiệm vụ chính, hân tuyệt đối không bỏ sức lực tập trung phát triển Thiết Cốt phái. Thà hân ra ngoài tu luyện một mình, bớt việc bớt lo, tốc độ tu luyện chắc chắn nhanh hơn nhiều.

“Nếu không có biến cố gì thì hôm nay ta chỉ cần tu luyện thêm một đêm là đã có thể ngưng tụ đủ Linh lực để Trùng mạch rồi, hy vọng bản thân có thể đột phá Khai mạch mười một đoạn.”

Hân lại ngồi xếp bằng xuống một lần nữa, bắt đầu tiếp tục quá trình tu luyện.

50 điểm công hiến kia, Quân Thường Tiểu tạm thời không có ý định đổi vật phẩm. Một là vì hiện tại hân không có nhu cầu gì, hai là hân thực sự muốn dựa vào nỗ lực của bản thân Khai mạch thành công.

Quan trọng nhất, trực giác nói cho hân biết, nếu như hân tự mình nỗ lực đã thông một mạch, có lẽ có thể hoàn thành nhiệm vụ bí mật, thu được một lượng điểm công hiến nhất định.

Một đêm tu luyện.

Quân Thường Tiểu ngưng tụ đầy đủ Linh lực, việc Xung mạch đã có thể bắt đầu bất cứ lúc nào.

Sáng sớm hôm sau, hân ủ rũ đi ra từ phòng mình, thở một hơi thật dài, nói:

“Xác suất thành công cao như vậy mà ta vẫn thất bại, chẳng lẽ vận may của ta đen hơn cả quạ sao?”

“Không có việc gì, không có việc gì!”

“Ta tu luyện Dịch Cân Kinh đã rất trôi chảy, chỉ cần hai ba ngày sau sẽ ngưng tụ đủ Linh lực để tiếp tục Xung mạch, lần sau chắc chắn mình sẽ thành công thôi.”

Quân Thường Tiểu tự an ủi mình, tiến vào đại điện.

Đột nhiên Lý Thanh Dương đi tới, kích động nói: “Chương môn, đệ tử vừa đột phá đến Khai mạch mười một đoạn rồi!”

“Thật sao?”

Quân Thường Tiểu ngoài miệng nói:

“Không tệ nha, tiếp tục cố gắng.”

Nhưng trong lòng hắn đã gào đến nứt hết sập trời lở đất:

“Mẹ nó, người có tư chất linh căn cao đứng là không thể không khiến người ta hâm mộ mà!”

Lý Thanh Dương lại báo cáo thống kê số đệ tử vừa Xung mạch hôm qua, tổng cộng có hai mươi người, có mười hai người thành công, tám người thất bại.

Bởi vì hôm qua hắn đã nghe chương môn báo loại chuyện này sẽ xảy ra như cơm bữa, nên hôm nay hắn cũng đã không còn quá ngạc nhiên nữa.

Quân Thường Tiểu nói:

“Người nói cho các đệ tử Khai mạch thất bại biết rằng hiện tại thất bại không có gì đáng sợ, không có nghĩa là sẽ mãi mãi thất bại, chỉ cần cố gắng dốc lòng tu luyện, tương lai nhất định sẽ thành công!”

Câu nói này, giống như đang tự an ủi chính hắn vậy.

...

Vài ngày sau.

Các đệ tử tu luyện Dịch Cân Kinh, gần như toàn bộ đã đột phá lên một cấp độ mới, vô hình chung làm cho thực lực toàn bộ môn phái tăng tiến rõ rệt.

“Thật sự quá sung sướng rồi!”

“Ta nằm mơ cũng không nghĩ đến, đã thông một mạch chưa bao giờ dễ dàng như vậy!”

“Tâm pháp như thế này mà chương môn cũng có thể sáng tạo ra được, quả thực chính là thần tiên hạ phàm mà!”

Thời khắc này, các đệ tử Xung mạch thành công cực kỳ vui sướng, đối với Quân Thường Tiểu sùng bái không thôi.

Nhưng trái lại, Quân chương môn hiện tại rất phiền muộn, bởi vì lần Xung mạch thứ hai của hắn, kết quả vẫn là thất bại nối tiếp thất bại. Hắn ủ rũ ngồi trên ghế nói:

“50% xác suất thành công, mà ta vẫn thất bại liên tiếp hai lần. Xem ra, vì có thể đổi mới ra một bản tâm pháp Thần phẩm, vận may của toàn bộ đời ta đã tiêu tan sạch rồi.”

Mặc dù hắn thất bại hai lần, nhưng vẫn có chỗ tốt.

Kinh mạch, cơ bắp và lực phủ ngũ tạng của Quân Thường Tiểu đều được rèn luyện vững chắc. Thân thể suy nhược ngày trước bây giờ đã mạnh mẽ hơn không ít.

Các nam đệ tử khác cũng như thế.

Còn nữ đệ tử thì đáng người ngày càng uyển chuyển, thùy mị thướt tha.

Đây chính là tác dụng luyện thể của Dịch Cân Kinh. Trong quá trình tu luyện, thân thể nam nhân sẽ trở nên cường tráng, thân thể nữ nhân sẽ ngày càng uyển chuyển.

“Chương môn”.

Lý Thanh Dương đi tới nói:

“Đám thợ thủ công đã chuẩn bị ổn thỏa, chương môn muốn khi nào thì trùng tu nội viện?”

“Tiến hành ngay hôm nay luôn đi.”

“Tuân lệnh!”

...

Nội viện tiến hành tu sửa, Quân Thường Tiểu tạm thời ở lại đại điện.

“Bạch bạch...”

Lục Thiên Thiên đi tới, gầy bó màu trắng giẫm trên sàn nhà tạo ra tiếng vang. Bởi vì nàng tu luyện Dịch Cân Kinh, cho nên hai chân càng có nét thon dài gọn gàng.

Đây là một nữ nhân đẹp đến “hoa ghen liễu hờn”, cả tướng mạo lẫn dáng người đều không có gì để bàn cãi, giống như một khối ngọc được điêu khắc cực kỳ hoàn mỹ.

Nếu như nàng sống ở thế giới của Quân Thường Tiểu, tuyệt đối là một Siêu mẫu, trực tiếp áp đảo toàn bộ các siêu mẫu, hot girl hay diễn viên khác.

Quân Thường Tiểu nâng cằm lên thường thức nói:

“Chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt thẹn!”

Lục Thiên Thiên dừng bước, phát hiện vị chương môn đang thưởng thức mình, mày liễu hơi nhú nói:

“Nam nhân các người, rất để ý vóc dáng nữ nhân đúng không?”

“Đương nhiên rồi!”

Quân Thường Tiểu không cần suy nghĩ nói:

Làm một đại nam nhân mà nói, dám mở miệng bảo mình không để ý đến vóc dáng của nữ nhân, đây tuyệt đối là dối trá không cần da mặt.

“...”

Lục Thiên Thiên trầm mặc.

Nàng không nghĩ tới, chương môn còn không thêm che giấu, trực tiếp thừa nhận.

“Thiên Thiên.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Tuổi của ta và người cũng san sát nhau, có hứng thú cùng bốn tọa kết giao một chút không?”

Nữ nhân xinh đẹp như vậy, làm bạn gái chính là sự lựa chọn tốt nhất. Quân chương môn cũng hy vọng mình sẽ sớm có ngày tạm biệt ‘Hội độc thân vui vẻ’ a!

“Kết giao? Ý của người là gì?”

“Chính là yêu...Không đúng, không đúng, nói theo cách của Tinh Vãn đại lục thì khiến mối quan hệ giữa chúng ta thăng tiến một bước.”

“Ý của người chính là mến nhau?”

“Đúng, đúng. Chính là mến nhau, là yêu..”

Chữ yêu chưa nói xong, đôi mắt đẹp của Lục Thiên Thiên đã xuất hiện sát ý.

Quân Thường Tiểu cảm thấy một trận lạnh run người, chữ cuối cùng chưa phun ra đã vội nuốt trở về, sắc mặt nghiêm túc nói:

“Nói đi, đến tìm bốn tọa có chuyện gì?”

Lục Thiên Thiên thu liễm sát ý, thân nhiên nói:

“Chương môn, người còn chưa đột phá nữa?”

Hết chuyện để nói rồi hà!

Quân Thường Tiểu che ngực, vẻ mặt hiện lên sự đau khổ nói:

“Thiên Thiên, người cố ý đến đã kích bốn tọa phải không?”

Lục Thiên Thiên thân nhiên trở lời:

“Người là chương môn, là lãnh tụ của Thiết Cốt phái. Nếu như tu vi của người không tăng lên, há chẳng phải sau này còn không bằng đệ tử hay sao?”

Quân Thường Tiểu nói:

“Bốn tọa nếu như muốn nâng cao tu vi, phải tay một cái là làm được.”

Đây không phải hán khoác lác. Chỉ cần hán dùng điểm công hiến đổi lấy tu vi, chưa biết có thể tiến vào Vô Đờ hay không, nhưng đã thông mười hai mạch chắc chắn là chuyện dễ như trở bàn tay.

Lục Thiên Thiên đã quen với việc hán nói khoác không biết ngượng, nói:

“Nếu như người không làm được, có thể cân nhắc nhường chức chương môn cho ta, ta sẽ làm cho Thiết Cốt phái xưng bá quận Thanh Dương trong thời gian ngắn.”

Biết ngay mà, nữ nhân này vẫn không từ bỏ ý đồ soán ngôi chương môn.

Quân Thường Tiểu đứng dậy đi xuống, khi cách nàng một mét thì dừng lại, hai mắt nhìn nhau, cười nói:

“Xưng bá quận Thanh Dương á? Mục tiêu này của người quá nhỏ bé rồi. Mục tiêu của bốn tọa, đó là xưng bá toàn bộ Tinh Vãn đại lục!”

Vì khoảng cách hai người khá gần, lại có hương thơm bay tới, làm tâm hồn vị chương môn xao xuyến thổn thức không thôi.

“Ngưng!”

Lục Thiên Thiên hừ lạnh một tiếng.

Nhưng nàng không có ý quay đầu, cùng hán đối mặt nói:

“Người cho rằng chỉ dựa vào một bản tâm pháp Thần phẩm là có thể dễ môn phái xưng bá đại lục, danh chấn thiên hạ hay sao?”

“Không phải như vậy sao?”

“Một môn phái cường đại, phải có chế độ tu luyện hoàn thiện, có trưởng lão ưu tú đến dạy bảo đệ tử, còn cần các loại tài nguyên võ đạo, như đan dược, võ học.. những thứ này, chương môn người có sao?”

“Hiện tại còn không có!”

Quân Thường Tiểu chân thành nói:

“Có điều sau này chắc chắn sẽ có!”

“Hy vọng là như thế đi!”

Lục Thiên Thiên nói:

“Ta mang đệ tử đi tu luyện trước.”

“Hô!”

Sau khi đi ra khỏi đại điện, nàng phun nhẹ một ngụm khí, suy nghĩ dần dần bình phục lại, trầm nghĩ:

“Rõ ràng cảnh giới của chương môn không bằng mình, cơ sao mỗi khi hấn tới gần thì mình lại cảm thấy hồi hộp, tinh thần hoảng hốt vậy nhỉ?”

“Xem ra, ta tu luyện Huyền Băng Tâm Quyết còn chưa đủ triệt để, không có cách nào làm suy nghĩ yên tĩnh tuyệt đối như mặt hồ phẳng lặng.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Có người đến gây sự!

Trong đại điện.

Quân Thường Tiểu ngồi trên chiếc ghế làm từ gỗ lim ngàn tuổi, suy tư thật lâu.

Vừa rồi Lục Thiên Thiên nói một tràng, đề hấn ý thức được, hấn tu vi không đủ, tâm pháp môn phái cũng chỉ có Dịch Cân Kinh, những cái khác cái gì cũng không có, làm thế nào để Thiết Cốt phái mạnh lên, làm thế nào để Thiết Cốt phái xưng bá đại lục?

“Äi..”

Quân Thường Tiểu thờ dài một hơi, kéo ra giao diện khu mua sắm.

Nhìn qua danh sách vật phẩm, thấy một loại Đan dược tên là Tụ Khí Đan. Hấn tò mò, theo thói quen liền chọn mở phần giới thiệu.

“Vật phẩm: Tụ Khí Đan.”

“Công dụng: Võ giả sau khi sử dụng, có thể tăng tốc độ ngưng tụ linh khí gấp 5 lần.

Chú thích: Chỉ chương môn mới có thể sử dụng.”

“Thời gian tác dụng: 24 giờ.”

“Giá cả: 10 điểm cống hiến.”

Quân Thường Tiểu tự nói:

“Tăng gấp 5 lần tốc độ ngưng tụ linh khí, đây là một món đồ tốt để tu luyện a.”

Hấn có linh căn tư chất phàm phẩm, dựa vào tâm pháp thần phẩm như Dịch Cân Kinh, cũng phải mất hai ngày mới có thể ngưng tụ đủ Linh lực để trùng mạch. Nếu như tốc độ ngưng tụ này tăng gấp 5 lần, thời gian sẽ được rút ngắn rất nhiều.

“Mua thôi!”

Quân Thường Tiểu không chút do dự mua sắm.

"Đỉnh!"

“Chủ nhân tiêu phí 10 điểm cống hiến, thu được 1 viên Tụ Khí Đan, vật phẩm đã được vận chuyển đến không gian giới chỉ.”

"Điểm cống hiến môn phái: 40/100. "

m thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, Quân Thường Tiểu liền đem cái bình có viên Tụ Khí Đan lấy ra, sau đó đổ ra một viên đan dược màu đỏ nhỏ bằng quả táo.

Quân Thường Tiểu há miệng nuốt vào. Đan dược vừa vào miệng liền nhanh chóng tan ra, công dụng gần như phát huy ngay lập tức, hấn cảm thấy rõ ràng từng lỗ chân lông đều đang được mở rộng hết sức.

Quân Thường Tiểu ngồi xếp bằng trên ghế, bắt đầu vận chuyển Dịch Cân Kinh, tâm pháp vừa đi được một vòng tuần hoàn, Linh lực bên trọng đại điện liền chen chúc mà chui vào người Quân Thường Tiểu, giống như tranh giành nhau để được hấp thu trước vậy.

Hôm qua chúng đối với ta cực kỳ xa lánh, hôm nay lại hận không kịp chen chút đến bên ta.

Cười nhạo thì cười nhạo, Quân Thường Tiểu bắt đầu điên cuồng hấp thu Linh lực. Vén vén mới chỉ hơn bốn canh giờ, hắn đã ngưng tụ đầy đủ Linh lực để Xung mạch.

Trước đó, cần phải hai ngày hắn mới làm được điều này. Bây giờ, chỉ cần xấp xỉ năm canh giờ đã hoàn thành, hiệu suất của Tụ Khí Đan quả đúng là hàng thật giá thật.

“Xông lên cho ta!”

Kết quả, hắn thất bại lần thứ ba.

“Lại đến nữa này..”

Hắn lại bỏ ra mấy canh giờ để ngưng tụ Linh năng, sau đó bắt đầu Xung mạch, kết quả số lần thất bại đã được nâng lên lần thứ tư!

Cho tới tận lần thứ năm Xung mạch, hắn mới thuận lợi đã thông được kinh mạch thứ mười một của mình.

Sau khi Quân Thường Tiểu cảm nhận được lực lượng hùng hậu của Khai mạch mười một đoạn, hắn co quắp ngồi trên ghế, lau cái trán đầy mồ hôi nói:

“Xác suất thành công Xung mạch tăng lên 50%, mà ta phải mất năm lần mới có thể thành công. Chuyện này còn mặt mũi đâu mà khoe khoang!”

...

Thành thật mà nói, Quân Thường Tiểu vẫn không làm được một việc, đó là tự mình nỗ lực để Trùng mạch thành công. Trải qua ba lần thất bại, hắn đã không kiên trì thêm được nữa, quyết định dùng Tụ Khí Đan hỗ trợ tu luyện.

Hắn đã từng thực sự giữ ý nghĩ kiên trì, nhưng ông trời đã cho ta hệ thống, trong đó lại có nhiều vật phẩm giúp tăng tu vi một cách nhanh chóng. Nếu như hắn không dùng, chẳng khác nào não hắn đã bị úng nước cả.

Sau khi giải quyết được vấn đề làm hắn buồn phiền mấy ngày qua, Quân Thường Tiểu nhất thời cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Thực sự, dù hắn không muốn nhưng cuối cùng vẫn phải sử dụng vật phẩm được đổi từ hệ thống. Lý do chính là vì những lời nói kia của Lục Thiên Thiên. Dù sao mình không phải tán tu mà là chương môn một phái, không có quá nhiều thời gian tu luyện, nhất định phải nhanh chóng mạnh lên để lãnh đạo cả môn phái.

Còn về nỗ lực há?

Phẩm chất tốt đẹp này nhất định phải có, nhưng còn phải tùy vào tình huống mới được.

Quân Thường Tiểu lại mở giao diện khu mua sắm ra lần nữa. Quả nhiên, Tụ Khí Đan đã biến thành màu xám, hiện ra dòng chữ “Mỗi tháng chỉ được mua một lần!”

Hắn lắc lắc đầu nói:

“Nếu như ta có thể mua sắm vô hạn, thì ngày nào cũng sẽ tăng gấp 5 lần tốc độ ngưng tụ linh khí. Coi như có biến thành con lợn thì cũng có thể đột phá đến Vô Đế nha.”

Vô Đế: Con em nó, người coi cảnh giới vô đế là rau cải trắng hay sao?

“Nói đi cũng phải nói lại..”

Quân Thường Tiểu nâng cằm lên suy nghĩ:

“Phía trên đã có ghi chú, chỉ chương môn mới được sử dụng. Phái chẳng sẽ có loại vật phẩm riêng thích hợp với đệ tử?”

Hắn tiếp tục xem danh sách vật phẩm trong khu mua sắm, rất nhanh chóng tìm được một vật phẩm thú vị có tên là “Sơ phẩm Linh Khí Trận ‘Đệ tử’.”

Hắn dùng ý chỉ mở phần giới thiệu.

“Vật phẩm: Sơ phẩm Linh Khí Trận ‘Đệ tử’.”

“Công dụng: Khi cắm trên mặt đất, có thể ngưng tụ ra một linh khí trận rộng 10 mét vuông. Bên trong trận pháp, linh khí đậm đặc gấp 2 lần bên ngoài.”

“Thời gian tác dụng: Vĩnh viễn, cứ mở là dùng.”

“Giá cả: 10 điểm cống hiến.”

“Chú thích: Chỉ đệ tử môn phái mới được sử dụng. Để trận pháp liên tục duy trì, mỗi ngày cần tiêu phí 1 điểm cống hiến.”

Nhìn thấy nội dung chú thích, Quân Thường Tiểu nói:

”Một điểm cống hiến chỉ có thể dùng một ngày, đây có khác gì đốt điểm cống hiến đâu chứ?”

Một điểm cống hiến cho một ngày thực ra cũng không coi là nhiều. Nhưng hắn chỉ còn có 40 điểm cống hiến, sau khi mua xong, cho dùng hết toàn bộ số điểm thì cũng chỉ duy trì trận pháp tối đa được 30 ngày.

“Giới hạn chỉ cho đệ tử sử dụng, có đổi nó cũng không có ý nghĩa gì”.

Quân Thường Tiểu không có ý định đổi lấy vật phẩm này.

Hệ thống nhắc nhở nói:

“Đệ tử mạnh lên, thì môn phái mới có thể hùng mạnh, đệ nghị chủ nhân cân nhắc thật sâu sắc. Vật phẩm này có chỉ số đệ nghị mua sắm là năm ngôi sao nha.”

Quân Thường Tiểu liếc mắt nói:

“Người không phải đệ nghị ta mua sắm, người đây là muốn ta tiêu hao điểm cống hiến đúng không?”

Hệ thống trả lời:

“Sứ mệnh của hệ thống là giúp đỡ chủ nhân a!”

“Thôi được rồi!”

Quân Thường Tiểu chần chờ một chút, nói thầm:

“Ta tin người một lần vậy.”

"Đỉnh!"

“Chủ nhân tiêu phí 10 điểm cống hiến, thu hoạch được Sơ phẩm Linh Khí Trận ‘Đệ tử’, vật phẩm đã chuyển đến không gian giới chỉ.”

"Đỉnh!"

"Điểm cống hiến môn phái: 30/100"

Trong không gian giới chỉ bỗng dung hiện ra một cái túi, bên trong có đựng rất nhiều cờ nhỏ, cùng với một quyển sách hướng dẫn dần trận và sử dụng.

Quân Thường Tiểu im lặng nói:

“Con em nó, cái đồ chơi này có hướng dẫn sử dụng, mà lại không có bảo hành sửa chữa là sao?”

“Chường môn!”

Quân Thường Tiểu đang định đem linh khí trận ra nghiên cứu một phen thì có một tên đệ tử vội vàng chạy vào, thở hổn hển nói:

“Có... có người đến gây sự!”

Quân Thường Tiểu vỗ tay vịn, đứng dậy tức giận nói:

“Con mẹ nó, tên nào ăn tim hùm gan báo, dám đến Thiết Cốt phái ta gây sự!”

...

“Đánh hấn cho ta! Đánh không chứa mặt mũi luôn cho ta!”

Trước cảnh công đó thăm của Thiết Cốt phái, một tên công tử áo gấm đang phẫn nộ hét lên.

Mấy tên thủ hạ thực lực Khai mạch bốn năm đoạn, đang đám đá túi bụi một tiên thiếu niên đã ngã xuống đất. Thiếu niên này quần áo rách rưới, đầu bù tóc rối, tựa như một tên ăn mày vậy.

“Mẹ kiếp! Một tên ăn mày thôi tha, cũng dám trộm đan dược của Ngải gia chúng ta! Người đây là ngải mình sống lâu mà!”

Một tên người hầu vừa đánh vừa mắng.

Công tử áo gấm lạnh lẽo nói:

“Tên này thực lực không tới đâu mà chạy nhanh phết. Nếu không phải do cái núi hoang này không còn đường nào để chạy, thì đúng là không dễ bắt được hấn rồi.”

“Tiếp tục đánh!”

“Đánh hấn đến chết mới thôi cho bản thiếu gia!”

Mấy tên thủ hạ nghe lệnh, lại càng hăng máu đánh đập.

Sau một hồi bị đánh đập dã man, thiếu niên kia thương tích đầy mình, khóe miệng cũng tràn ra máu.

“Dừng tay lại!”

Đúng lúc này, một thanh âm to lớn truyền đến.

Đám người hầu đang tay đám chân đá dừng lại, cùng quay đầu nhìn về phía âm thanh kia, chỉ thấy Quân Thường Tiểu mang một đám đệ tử đang đi tới từ cửa lớn.

“Á?”

Công tử áo gấm nhìn lên trên bảng hiệu, cười nói:

“Hóa ra cái trong núi hoang khi ho cò gáy này, chính là sơn môn của Thiết Cốt phái a?”

Nụ cười của tên công tử mang đậm vẻ khinh thường.

Quân Thường Tiểu liếc mắt nhìn hấn một cái, lại liếc nhìn thiếu niên đang bị đánh đập, thân nhiên nói:

“Nơi này là địa bàn của Thiết Cốt phái chúng ta, muốn đánh nhau thì cút đi chỗ khác.”

Thì ra không phải có người đến gây sự, mà là có người đánh nhau ở trước công. Không đúng, phải nói chính xác là một đám người đánh một người.

Công tử áo gấm ngạc nhiên nói:

“Người bảo ta cút đi á?”

Sau đó hắn nhìn về phía người hầu, nhếch miệng cười nói:

“Cái Thiết Cốt phái nhỏ nhò này, từ khi nào cũng dám bảo bọn công tử cút đi vậy? Có phải nguoi điên rồi hay không? Có phải nào nguoi...”

“Bành!”

Một bàn chân đạp tới, nhắm thẳng vị trí mặt hắn. Nhất thời, mặt hắn lồm xồm, toàn bộ thân thể giống như bị sóng to gió lớn nhấc khỏi mặt đất, mặt mũi méo lệch, bay ra ngoài.

“Vèo vèo!”

Công tử áo gấm bay ra hơn mười mét, ngã xuống thêm đá đi xuống núi, mém chút nữa thì ngã lăn xuống dưới.

“Con em nó!”

Quân Thường Tiểu thu chân lại, bực mình nói:

“Ồ đâu ra một tên nói nhảm nhiều quá vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Ngải Tấu, “Ăn đòn”!

Quân Thường Tiểu đập một cước này rất nhanh, cũng rất bất ngờ, sau khi công tử áo gấm ngã lộn nhào xuống đất thì bọn người hầu mới lấy lại tinh thần.

“Thiếu gia!”

Bọn họ vội vàng chạy tới, cúi đầu đứng lên. Nhìn thấy trên má phải chủ nhân vẫn còn hiện ra vết chân rất rõ, lập tức hiểu rõ cú đập vừa rồi dùng sức lực không nhỏ nha.

Công tử áo gấm bụm mặt lại gào thét:

“Nguoi, nguoi dám đánh ta!”

“Tiểu tử, nguoi gây chuyện lớn rồi đấy.”

“Chủ nhân của ta là tam công tử của Ngải gia, nguoi dám đánh hắn chẳng khác nào đánh vào mặt mũi Ngải gia cả!”

“Thiết Cốt phái các nguoi chờ đợi ngày giải tông tán môn đi!”

Mấy tên thủ hạ kêu gào giận dữ.

Nhưng bọn hắn rất nhanh phải ngậm miệng lại, bởi vì toàn bộ đệ tử Thiết Cốt phái đi ra từ cổng chính, đứng sau lưng Quân Thường Tiểu, đưa đến từng cặp từng cặp ánh mắt lạnh lẽo.

Thủ hạ của tam công tử Ngải gia, vèn vèn chỉ có mười mấy người.

Đối mặt với gần cả trăm đệ tử của Quân chương môn, lập tức sợ hãi kẹp đuôi lại ngay.

Không thể không nói, Quân Thường Tiểu có một đám đệ tử không tệ. Ít ra, trong tình huống này, hắn không cần tự mình ra tay cũng có thể uy hiếp mạnh mẽ!

So sánh thực lực, nguoi không được.

So sánh số lượng nguoi, nguoi lại càng không được!

“Ngải gia chứ gì?” Quân Thường Tiểu ôm tay, cười nói: “Cho rằng gia môn rất lợi hại đúng không? Dám diệt Thiết Cốt phái ta?”

Lý Thanh Dương đi sát tới, nghiêng tai nói:

“Chương môn, Ngải gia là danh môn đại tộc của thành Hồ Dương.”

Thành Hồ Dương?

Quân Thường Tiểu đã từng nghe nói qua thành Hồ Dương là một trong tám thành lớn nhất của quận Thanh Dương, địa vị gần với thành Thanh Dương. Dân số đông đúc, số lượng các môn phái và gia tộc cũng rất có quy mô.

Lý Thanh Dương nói:

“Ngải gia ở thành Hồ Dương đời đời kinh doanh mạng đan dược, là nơi cung cấp đan dược cho rất nhiều môn phái. Tài lực hùng hậu, ngoại giao rất rộng, so với gia tộc của ta thì còn phần nhỉnh hơn.”

“Gia môn bán đản được sao?” Quân Thường Tiểu sờ mũi một cái.

Lý Thanh Dương lại nói:

“Người này tên là Ngải Tẩu, con thứ ba của gia chủ Ngải gia. Hắn luôn dựa vào danh tiếng gia tộc nên không coi ai ra gì, là một tên công tử bột chính hiệu của quận Thanh Dương.”

“Ngải Tẩu?”

Quân Thường Tiểu lắc lắc đầu nói:

“Cái tên này, nghe như kiểu hắn sinh ra là cho người khác đánh vậy!”

“...”

Lý Thanh Dương im lặng.

Hắn nói cho chương môn nhiều thứ như vậy, điểm quan trọng không phải ở chỗ bị đánh hay không bị đánh, mà quan trọng ở chỗ gia tộc của tiểu tử này không đơn giản, không phải loại dễ chọc a!

Ngải Tẩu cảm nhận trên mặt truyền đến con đau nóng ran, cố gắng nhịn đau, tức giận nói:

“Tiểu tử đáng chết, nhanh kêu chương môn của ngươi ra đây, để hắn mau chóng xin lỗi bản thiếu gia.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Không cần hô to gọi lớn đâu, chương môn ở ngay trước mặt ngươi này.”

Nói xong, tay áo hắn vung lên rất tiêu sái, khoanh tay, ưỡn ngực mà đứng.

Rất có phong phạm, bộ dạng của chương môn.

“Ồ ngay trước mặt á?”

Ngải Tẩu khẽ giật mình, sau đó nhìn về phía Lý Thanh Dương, giận dữ nói:

“Hóa ra ngươi chính là chương môn, nhanh chóng xin lỗi bản thiếu gia ta mau!”

Lý Thanh Dương co giật khòe miệng một cái, vội vàng lùi lại hai bước, ánh mắt liếc nhìn sang Quân Thường Tiểu như muốn nói cho đối phương biết:

“Đồ ngu như heo, đây mới chính là chương môn Thiết Cốt phái của chúng ta!”

“Không phải ngươi sao?”

Ngải Tẩu nhìn Lý Thanh Dương tự giác lùi lại, ý thức được mình đã đoán sai. Sau đó nhìn về phía các đệ tử đứng phía sau, nhất thời không xác định được ai là chương môn, tức giận hét lớn:

“Chương môn Thiết Cốt phái, ngươi cho rằng núp trong bóng tối thì bản thiếu gia sẽ bỏ qua cho các ngươi sao?”

Lý Thanh Dương: “...”

Đám đệ tử: “...”

Bọn họ đều tư tưởng lớn gặp nhau, tên này là ngu bẩm sinh hay ngu có đào tạo vậy?

Quân Thường Tiểu vốn đã sớm bày ra bộ dáng của chương môn, bây giờ sắc mặt biến hóa liên tục, cuối cùng không nhịn được mở miệng mắng to:

“Cái con mẹ nó, ngươi là ngu bẩm sinh hay có đào tạo? Lão tử đã đứng trước mặt, vậy mà ngươi vẫn không nhận ra là sao? Con em ngươi, là người có mắt như mù sao?”

“Đừng! Đừng!”

Vị chương môn vừa nói chuyện vừa bước tới, lửa giận ngập trời.

Mấy tên người hầu vội vàng đứng cản trước mặt công tử, hai tay giơ lên, bày ra tư thế phòng thủ, lắp ba lắp bắp nói:

“Ta cảnh.. cảnh cáo ngươi, đừng.. đừng đi qua đây!”

“Cút chỗ khác!”

Quân Thường Tiểu đã bay một tên người hầu, đi đến đứng trước mặt Ngải Tẩu, xách cổ hắn kéo lại gần, ánh mắt tràn đầy lửa giận nói:

“Tiểu tử, nghe cho rõ từng chữ một: Bồn tọa chính là chương môn Thiết Cốt phái!”

Thanh âm trầm thấp, ngay cả sát khí cũng lộ ra!

Ngải Tẩu nhất thời bị dọa đến tê hết cả trứng, mồ hôi túa ra như dầm mưa.

Mấy tên người hầu đứng bên cạnh, càng là sợ hãi không dám có một chút động đậy.

Quân Thường Tiểu từng giết qua rất nhiều sơn tặc, một khi bộc phát, ánh mắt và khí thế của hắn tỏa ra sát ý vô cùng đáng sợ. Một tên công tử bột chỉ ăn chơi rồi phá hoại này làm sao có thể chịu được.

“Đã nghe rõ chưa?” Quân Thường Tiểu quát to.

Thanh âm của hắn rất lớn. Lý Thanh Dương và chúng đệ tử đằng sau không kịp chuẩn bị tinh thần nên còn bị giật mình kinh hãi một chút. Về phần tam công tử Ngải gia, tiếng quát này đối với hắn không khác gì tiếng sấm bên tai, dọa bắn nát gan vỡ mật, mặt hắn dần vặn vẹo, miệng cũng dần mở ra, nhanh chóng khòe rờn nói:

“Nghe, nghe rõ rồi!”

Quân Thường Tiểu đưa tay chỉ bậc thang phía dưới, lạnh lẽo âm u nói:

“Cút khỏi tầm mắt ta ngay!”

“Xoát! Xoát!”

Mấy tên người hầu của Ngải gia, tựa như trong nháy mắt được trời ban cho sức lực, lấy tốc độ cực kỳ nhanh đưa Ngải Tấu chạy như ma đuổi, một câu cũng không để lại.

Quân Thường Tiểu xoay người trở lại, sát khí trên người vẫn chưa hoàn toàn tiêu tán.

Đám đệ tử thấy thế, lòng to cao người dựng đứng hết cả lên, tất cả đều có không tự giác lùi lại phía sau.

“Chương môn.”

Lý Thanh Dương yếu ớt hỏi thăm:

“Người không có vấn đề gì chứ?”

Quân Thường Tiểu đi tới, sát khí chậm rãi tiêu tán. Một cái tay khoác trên vai hắn, đầu đặt lên mu bàn tay, giọng nói có chút bi thương:

“Chẳng lẽ bốn tọa không giống một chương môn hay sao?”

Lý Thanh Dương bày tỏ sự đồng tình.

Chúng đệ tử cũng có thể cảm nhận được sự bi thương của chương môn.

“Đừng vội khóc!”

Lục Thiên Thiên đứng dưới tán cây, ánh mắt quét từ đầu đến chân thiếu niên đang hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, thản nhiên nói:

“Người này bị đánh không nhẹ, nếu không nhanh chóng cứu chữa, có thể về châu ông bà bất cứ lúc nào đấy.”

...

Thiết Cốt phái, Y dược các.

Bên trong không có dụng cụ y tế nào, cũng không có bất kỳ đan dược, chỉ có một cái giường nhỏ đơn sơ. Quân Thường Tiểu tạm thời đưa thiếu niên bị thương kia đến nằm ở chỗ này.

Một môn phái tiêu chuẩn, không chỉ gồm nội viện, ngoại viện, mà còn phải có thêm nhiều bộ phận khác như Y Dược các, Luyện Võ đường, cùng các kiểu như Võ học các.

Không gấp, không gấp.

Đường cần đi từng bước một, việc cũng phải từng bước làm. Chẳng phải có câu dục tốc bất đạt đó sao?

“Chương môn!”

Sau khi kiểm tra một phen, Lý Thanh Dương nói:

“Hắn đã bị đánh gãy tám cái xương sườn, còn bị nội thương rất nghiêm trọng, tình huống cực kỳ không ổn, cần lập tức trị thương mới được.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Hiện tại đi xuống thôn mời thầy thuốc còn kịp không?”

Lý Thanh Dương lắc lắc đầu nói:

“Hắn bị thương quá nặng, thầy thuốc bình thường rất khó chữa khỏi, ngoại trừ...”

“Ngoại trừ cái gì?”

“Ngoại trừ chúng ta sử dụng đan dược thượng cổ được lưu truyền của phái ta, hắn may ra mới có thể tai qua nạn khỏi được.”

Lý Thanh Dương kết luận người này bị thương nặng không khác gì mình lúc trước, nếu chương môn chịu bỏ ra Liệu Thương Đan, tuyệt đối có thể chữa khỏi một cách nhẹ nhàng.

“Chuyện này...”

Quân Thường Tiểu trầm ngâm.

Lục Thiên Thiên đang đứng ở cổng chính, thản nhiên nói:

“Loại đan dược có thể khôi phục thương thế trong nháy mắt kia, ngươi cho rằng muốn là có hay sao?”

“Nếu vậy thì...”

Lý Thanh Dương nhìn về phía thiếu niên mặt mũi dơ bẩn, lắc lắc đầu nói:

“Chường môn, hẳn có thể chống đỡ nhiều nhất là hai canh giờ nữa thôi.”

Quân Thường Tiểu nâng cằm lên, nói:

“Ta hiện tại đúng là có một viên Liệu Thương Đan trong tay, các người thử nói xem, ta có nên cứu hay là không cứu đây?”

“Tất nhiên là cứu!”

“Tất nhiên là không cứu!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Người nguyện ý thu một tên vô dụng sao?

Lý Thanh Dương nói cứu, Lục Thiên Thiên nói không cứu.

Hai người tính cách hoàn toàn đối lập vì thế cách nghĩ của mỗi người cũng hoàn toàn khác nhau.

“Sự tỷ.”

Lý Thanh Dương nghiêm túc nói:

“Cứu một mạng người còn hơn xây bảy tòa tháp”

Quân Thường Tiểu không nói gì thăm nghĩ trước kia khi cứu Lý Thanh Dương hẳn cũng từng nói câu với Lục Thiên Thiên kết quả bị Lục Thiên Thiên dùng ánh mắt đang nhìn một kẻ ngớ nhìn mình.

“Bỏ đi.”

Lục Thiên Thiên nhàn nhạt nói:

“Trên hành tinh Tinh Vãn người chết cũng không phải ít, người có thể cứu hết không?”

Lý Thanh Dương trầm mặc không nói.

Lục Thiên Thiên tiếp tục nói:

“Chúng ta là một môn phái chứ không phải là trại chữa bệnh cứu người hơn nữa loại đan dược cứu người này trường môn cũng không có nhiều dùng nó để cứu người chẳng có quan hệ gì với chúng ta thì thả giữ lại phòng ngừa sau này cần dùng đến.”

Lý Thanh Dương lại càng trầm mặc không nói.

Quân Thường Tiểu vỗ vỗ vai hắn an ủi:

“Thanh Dương, ta biết người có tấm lòng lương thiện, đây là một phẩm chất đáng quý nhưng có những lúc hiện thực lại vô cùng tàn khốc.”

“Chường môn, đệ tử...”

Lý Thanh Dương định nói gì đó nhưng lại thôi.

Quân Thường Tiểu lại nói tiếp:

“Trước đây bản tọa không biết công dụng của viên Liệu Thương đan như thế nào vì thế lúc đó mới cho người ăn thử. Giờ ta đã biết công dụng thần kỳ của nó cho nên càng phải quý trọng. Ta phải cẩn thận suy xét khi dùng nó không thể tùy tiện cho người mà chúng ta chẳng quen biết gì.”

Lục Thiên Thiên nhàn nhạt đáp: “Chường môn người cuối cùng cũng lĩnh hội được điều này rồi.”

Lý Thanh Dương có chút buồn bã hỏi:

“Chường môn, người có phải đang hối hận trước kia dùng viên Liệu Thương đan cứu đệ tử đúng không?”

Quân Thường Tiểu lắc đầu trả lời:

“Vì ta có ơn cứu mạng với người, kết quả người mới đồng ý gia nhập Thiết Cốt phái làm nhị đệ tử của ta. Nếu lúc đó không cứu người, đó mới là mới là chuyện khiến bản tọa hối hận nhất.”

Lý Thanh Dương nghe chường môn nói thế trong lòng cảm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Quân Thường Tiểu bước đến gần người thiếu niên đang hôn mê, nhỏ giọng nói:

“Trước đây, một viên Liệu Thương đan giúp ta thu nhận được một đệ tử có tư chất xuất sắc, hy vọng lần này ta cũng được ‘ăn khế trả vàng’ nha.”

Lục Thiên Thiên ngạc nhiên la lên:

“Người định cứu hần hả?”

Quân Thường Tiểu nói:

“Trước đó ta đã để một đệ tử chết mất, bây giờ cứu hần vừa hay lấp vào vị trí trống đó không phải sao.”

Lục Thiên Thiên trầm mặc không nói gì. Mặc dù thời gian tiếp xúc với chương môn không lâu nhưng nàng biết những chuyện gì trường môn đã quyết định thì đã như đinh đóng cột rồi.

“Đinh”

“Chủ nhân đã dùng một điểm công hiến mua sơ phẩm Liệu Thương đan, vật phẩm đã được gửi vào không gian giới chỉ.”

“Đinh”

“Điểm công hiến môn phái: 29/100”

Từ lúc cứu Lý Thanh Dương đến bây giờ tính ra cũng một tháng chín ngày. Nếu như hôm nay hần không nhắc đến Liệu Thương đan thì Quân Thường Tiểu cũng quên mất chuyện mua thêm viên đan dược này.

Một điểm công hiến đổi lấy một viên Liệu Thương đan có thể giúp nhanh phục hồi thương thế, nếu không phải vì bị hạn hạn chế thời gian mua thì Quân Thường Tiểu nhất định không do dự mua thành một kho.

Quân Thường Tiểu cầm viên Liệu Thương đan nhét vào miệng thiếu niên đang bị thương kia.

Lục Thiên Thiên lạnh nhạt nói:

“Chương môn, người thật sự cho rằng người này sẽ có tư chất xuất sắc như nhị đệ nên tùy tiện dùng đan cứu hần?

“Xem như ta đang chơi xỏ số kiến thiết đi.” Quân Thường Tiểu nhún vai nói.

Lục Thiên Thiên trừng mắt nhìn Quân Thường Tiểu nói:

“Nếu như hần tư chất xuất sắc làm sao có thể để mấy tên rác rưởi mới Khai mạch hai, ba đoạn mạch đánh cho kết quả thảm hại như thế này chứ?”

“Đúng vậy! Sao người không nói sớm?” Quân Thường Tiểu chống cằm nói.

“Khụ khụ.”

Đúng lúc này, thiếu niên bị thương nhờ ăn vào Liệu Thương đan từ trạng thái hôn mê sâu mà tỉnh lại. Ngay sau khi tỉnh dậy, hần hoảng hốt hỏi:

“Ta vẫn...vẫn còn sống sao?”

Quân Thường Tiểu trả lời:

“Đúng thế! Nhờ công đức của bốn tọa mà người vẫn giữ được một mạng đấy.”

Thiếu niên từ từ ngồi dậy, gạt gạt những sợi tóc trước mặt, dụi dụi mắt để nhìn rõ tướng mạo của người đang đứng trước mặt mình. Hần lập tức chấp tay nói:

“Quân chương môn, xin cho tại hạ gia nhập Thiết Cốt phái.”

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên hỏi:

“Người biết bốn tọa sao?”

Thiếu niên trả lời:

“Một tháng trước, trong đại hội “Bách tông chiêu mộ”, tại hạ đã gặp Quân chương môn. Lúc đó tại hạ đã hy vọng có thể gia nhập Thiết Cốt phái, đi theo chương môn học võ đạo.”

“Hóa ra là như vậy.”

“Người tên là gì? Nhà người ở đâu?” Quân Thường Tiểu hỏi.

Thiếu niên im lặng một lúc, hần lấy hết dũng khí nói:

“Tại hạ tên Tiêu Tội Kỳ. Nhà ở Tiêu gia, thành Lịch Dương.”

Lý Thanh Dương ngạc nhiên hỏi:

“Người chính là Tiêu Tội Kỳ đó?”

Quân Thường Tiểu quay sang hỏi:

“Người biết thân phận của hần?”

Lý Thanh Dương nghiêm mặt lại trả lời:

“Hần là người có cực phẩm linh căn (cực phẩm là tinh túy của thượng phẩm gần tới thánh phẩm), thiên hạ ngàn năm mới có một người. Cả quận Thanh Dương này có ai là không biết hần cơ chứ?”

“Cực phẩm linh căn á!” Quân Thường Tiểu tròn tròn hai mắt ngạc nhiên.

Lục Thiên Thiên ngồi bên cạnh cũng lộ ra ánh mắt đầy kinh ngạc.

Tên thiếu niên mặc một bộ quần áo rách nát nhìn giống như một tên ăn mày, vậy mà sở hữu tư chất xuất sắc hơn cả nhị đệ sao?

“Há há há.”

Quân Thường Tiểu cười lớn nhìn về phía Lục Thiên Thiên nói:

“Thiên Thiên, lần này bản tọa lại nhặt được ‘bảo bối’ rồi.”

Một viên Liễu Thương đan đã từng trợ giúp Quân Thường Tiểu thu nhận được một đệ tử có tư chất xuất sắc là Lý Thanh Dương. Hiện tại, cũng nhờ một viên Liễu Thương đan, kết quả thu được một đệ tử là có cực phẩm linh căn ngàn năm mới gặp một người.

Điều này nói lên cái gì? Đó chính là làm việc tốt nhất định sẽ nhận được hồi báo nha.

“Từ hôm nay trở đi” Quân Thường Tiểu nên vui sướng trong lòng, tuyên bố:

“Người chính là đệ tử thứ chín mươi chín của Thiết Cốt phái ta.”

Tiêu Tội Kỳ kích động chấp tay nói:

“Đệ tử Tiêu Tội Kỳ bái kiến chương môn.”

“Ừm.”

Quân Thường Tiểu nghiêng đầu nói với Lý Thanh Dương:

“Thanh Dương, người đi lấy danh sách đệ tử môn phái đến đây.”

“Tuân lệnh.”

Lý Thanh Dương lên tiếng đáp lời sau đó do dự nói nhỏ vào bên tai Quân Thường Tiểu:

“Chương môn, trước khi đi đệ tử muốn nói rõ một chuyện. Người này trước đây đúng là người có cực phẩm linh căn, bất quá sau đó không biết hắn đã xảy ra chuyện gì mà linh căn đột nhiên tan vỡ, kết quả một thân tu vi Khai mạch mười hai đoạn cũng vì thế theo gió mà bay, cuối cùng trở thành cái bộ dáng như vậy giờ.”

“Ặc...”

Toàn bộ cơ mặt của Quân Thường Tiểu đông cứng lại.

Chuyện quan trọng như thế này sao giờ mới nói há?!!

Quân chương môn nhất thời tuột hết cả cảm xúc, có điều lời đã nói ra như bãi nước bọt phun thì còn có thể rút lại sao?

Lý Thanh Dương tiếp lời:

“Chính vì hắn biến thành cái bộ dạng này nên vị hôn thê của hắn mới cho người đến Tiêu gia hủy hôn, khiến hắn vô cùng nhục nhã. Sau này, Tiêu gia cảm thấy hắn như kỳ đà cản mũi nên đuổi hắn khỏi gia môn.”

Quân Thường Tiểu nhếch mép cười bất lực. Thiên tài biến thành phế vật, lại còn bị vị hôn thê từ hôn. Loại chuyện như thế này không phải hay xuất hiện trong những cuốn tiểu thuyết tình cảm sao? Không ngờ tự mình lại có thể gặp được một nhân chứng sống, đã vậy còn nhận hắn làm đệ tử, đúng là trở trêu mà.

Lý Thanh Dương tuy nói rất nhỏ nhưng Tiêu Tội Kỳ vẫn có thể nghe thấy. Hắn từ từ cúi đầu, khóe miệng nhếch lên nụ cười tự chế giấu bản thân. Hai tay hắn nắm chặt đến nỗi móng tay đâm vào lòng bàn tay khiến hắn cảm thấy đau điếng.

Quân Thường Tiểu nghe xong, phát tay một cái, nói:

“Mau đi lấy danh sách đệ tử nhập môn đến đây.”

“Vâng.” Lý Thanh Dương lui ra.

Lục Thiên Thiên khoanh tay trước ngực, nhàn nhạt nói:

“Chương môn, một tên vô dụng như...”.

Nàng đang cắt lời cho đến khi nhìn thấy khuôn mặt đầy vẻ kinh nể của Quân Thường Tiểu, lập tức ngậm miệng không nói tiếp.

“Chương môn, một tên vô dụng như đệ tử mà người cũng nguyện ý thu nhận sao?”

Tiêu Tội Kỳ thành thật nói.

“Đương nhiên... không nguyện ý rồi.” Quân Thường Tiểu thành thật trả lời.

Tiêu Tội Kỳ thất vọng nói:

“Đệ tử cũng biết bản thân không hợp cách để gia nhập Thiết Cốt phái làm đệ tử của chương môn... Quân chương môn, đã làm người mất thời gian rồi.”

Nói xong, Tiêu Tội Kỳ cúi thấp đầu, thờ dài buông vai, cứ thế rời khỏi Y Dược các.

Lý Thanh Dương vội vàng lấy danh sách đệ tử nhập môn chạy đến thì nhìn thấy Tiêu Tội Kỳ đang cúi đầu thất vọng rồi đi, thắc mắc hỏi:

“Sư tỷ, hần bị làm sao thế?”

Lục Thiên Thiên nhàn nhạt trả lời:

“Hần tự cảm thấy mình là đồ vô dụng không có tư cách gia nhập môn phái thế nên biết thân biết phận từ bỏ.”

Lý Thanh Dương nhìn bóng dáng bước đi thẫn thờ của Tiêu Tội Kỳ, vội an ủi:

“Tiêu công tử, người trước đây là một thiên kiều kỳ tài, chỉ cần ở lại Thiết Cốt phái, dưới sự chỉ dẫn của chương môn, nhất định sẽ lấy lại tất cả những gì đã mất trước đây!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Nỗi khổ tâm của Tiêu Tội Kỳ!

Thiên tài ngàn năm khó gặp một lần!!

Trên sân luyện võ, các đệ tử đang tu luyện, sau khi nghe lời nói của nhị sư huynh, khẽ bàn luận nói:

“Hần không phải là Tiêu Tội Kỳ của Tiêu gia thành Lịch Dương đó sao?”

“Ta nghe nói là một tên siêu cấp thiên tài, mười tuổi nghiệm ra linh căn thượng phẩm, mười hai tuổi có thể đã thông mười hai mạch?”

“Tất cả chỉ là quá khứ huy hoàng thôi. Năm năm trước bỗng nhiên linh căn cùng tu vi của hần tự dốc không phanh, sau cùng trở thành người bình thường, ngay cả vị hôn thê cũng tới gia tộc từ hôn luôn đấy.”

“Tiêu gia đuổi hần như đuổi tà, cuối cùng không còn tin tức, không nghĩ tới lại biến thành một tên đầu đường xó chợ như này.”

Chúng đệ tử đều lắc đầu tiếc hận.

Khi đó Tiêu Tội Kỳ là nhân vật chạm tay có thể bóng của quận Thanh Dương, ngay cả Lý Thanh Dương cũng khó có thể sánh ngang.

Nhưng bây giờ thì sao?

Đã từng là siêu cấp thiên tài, giờ lại biến thành phế vật, biến thành bộ dạng như chó nhà có tang thế này, quả thực khiến người ta than thở không nên lời.

Tiêu Tội Kỳ đang đi ra phía ngoài, nghe được mọi người nghị luận bàn tán, uể oải nói:

“Ta bây giờ chỉ là một tên phế vật, làm thế nào để có thể tìm về những gì đã mất đây?”

Lý Thanh Dương còn muốn nói tiếp.

“Thanh Dương.”

Quân Thường Tiểu đi tới, đồng ý với quan điểm của Lục Thiên Thiên, nói:

“Ngay cả bản thân mình cũng thừa nhận vô dụng, cho dù hần có ở lại Thiết Cốt phái cũng không có ý nghĩa gì, không cần nhiều lời vô ích.”

Lý Thanh Dương trầm mặc.

Tiêu Tội Kỳ tiếp tục cất bước đi, bóng lưng vẫn kéo dài, tinh thần cực kỳ sa sút.

“Àm.”

Hần giẫm lên phiến đá, vẫn không quay người lại, nói: “Quần chương môn, Tiêu Tội Kỳ đa tạ người đã ra tay cứu mạng, phần đại ân đại đức này ta sẽ luôn ghi nhớ, sau này có dịp nhất định hồi báo.”

Quân Thường Tiểu bình thản nói:

“Bỏn tọa nếu như biết có người mà ngay cả bản thân mình cũng xem thường, ta tuyệt đối sẽ không cứu, thậm chí còn bỏ giúp hần một đao, để hần chết nhanh cho đỡ lãng phí cuộc đời.”

Lý Thanh Dương: “...”

Lục Thiên Thiên vuốt vuốt lọn tóc xanh trên vai trước nói:

“Chương môn cũng rất biết cách nói chuyện đã kích người khác đó nha!”

Tiêu Tội Kỳ mặt không đổi sắc nói:

“Đúng vậy! Có lẽ ta không nên tiếp tục sống nữa!”

Quân Thường Tiểu chỉ ra bên ngoài, thản nhiên nói:

“Đi ra bên ngoài, rẽ trái là vách núi. Nếu muốn chết có thể nhảy xuống, biết đâu thu hoạch được cơ duyên nào đó, lại có thể chết đi sống lại trở thành cường giả vô địch.”

“...”

Mọi người co giật khòe miệng.

Từ lúc nào mà chương môn trở lên ác miệng như Đại sư tỷ rồi.

Tiêu Tội Kỳ cười có chút đắng chát:

“Từ khoảnh khắc ta từ thiên tài rơi xuống thành một tên phế vật, số phận đã sắp đặt rằng đời này của ta sẽ không có cái gì gọi là kỳ ngộ và cơ duyên nữa rồi.”

“Cơ duyên chỉ dành cho người có chuẩn bị.”

“Loại người cam chịu số phận như ngươi, cho dù có cơ duyên từ trên trời rơi xuống, có lẽ cũng chỉ như đã tròng xe cát mà thôi!”

Quân Thường Tiểu thân nhiên nói:

“Trước khi đi, bổn tọa tặng ngươi một câu: ‘Trên đời này không có ai vừa sinh ra đã là cường giả. Ngươi có thể mạnh hơn người khác, nhưng nếu không có ý chí của cường giả, thì mãi mãi chỉ là một tên phế vật mà thôi.’”

Không có ai sinh ra đã là cường giả sao?

Trong lòng Tiêu Tội Kỳ hơi chấn động một chút. Đời mất vốn là cực kỳ sa sút ảo não bắt đầu có màu sắc.

Quân Thường Tiểu hai tay ôm ngực, từ tốn nói:

“Nếu như ngươi đã quên cả mong muốn của mình khi đến Thiết Cốt phái, vậy ngươi có thể rút xéo khỏi tầm mắt bổn tọa được rồi đấy!”

Tiêu Tội Kỳ vẫn đứng nguyên tại chỗ, cũng không có rút xéo đi.

Lúc trước trên sân luyện võ ở sự kiện ‘Bách tông chiêu mộ’, hắn nhìn thấy Quân Thường Tiểu chỉ điểm võ học cho các võ giả, tinh thần vốn đã sa sút của hắn được thấp lên ngọn lửa hy vọng.

Sau một thời gian phân vân cân nhắc, hắn quyết định lên núi tìm Thiết Cốt phái, với niềm hy vọng có thể trở thành đệ tử Thiết Cốt phái, một lần nữa trở lại con đường tu luyện võ đạo.

Vì thế, hắn tiến về thành Hồ Dương, trộm đan dược của Ngải gia.

Đan dược mà hắn trộm là gì?

Chính là loại đan dược có thể tăng cao thực lực trong thời gian ngắn.

Tiêu Tội Kỳ biết rằng Thiết Cốt phái sẽ có điều kiện khi tuyển đệ tử. Minh bây giờ chỉ là tư chất dê phẩm thấp kém, lại không có tu vi, chắc chắn sẽ bị cự tuyệt.

Nhưng ăn cắp đan dược thất bại, hắn hoảng hốt bỏ trốn tới đây, nhưng vẫn bị người của Ngải gia đuổi kịp, đánh cho một trận thừa chết thiếu sống.

Hắn làm tất cả mọi thứ, cuối cùng là vì điều gì?

Tất cả là vì hắn mong muốn trở thành cường giả!

Quân Thường Tiểu nói:

“Ngươi bị vị hôn thê của mình từ hôn, nỗi nhục này có thể nhẫn nhịn được sao?”

Tiêu Tội Kỳ nắm chặt tay, cắn chặt môi sắp rỉ ra máu.

Quân Thường Tiểu lại nói tiếp:

“Chẳng lẽ ngươi không muốn một lần nữa trở thành thiên tài vạn người ngưỡng mộ, sau đó nói cho nữ nhân có mắt như mù kia, nói cho toàn thể giới rằng ‘Ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây, đừng bao giờ xem thường kẻ yếu’ hay sao?!”

“Đừng bao giờ xem thường kẻ yếu...”

Tiêu Tội Kỳ đứng ngây ngẩn cả người, trái tim giống như bị một lưỡi dao sắc bén đâm vào, đâm nát cái sự nản lòng thoái chí của hắn. Bàn tay nắm chặt từ từ mở ra, máu tươi đỏ thẫm theo đó nhỏ trên tảng đá.

“Lời nói đến đây đã hết.”

“Muốn đi thì mau rút nhanh một chút!”

Quân Thường Tiểu thân nhiên nói.

“Phù phù!”

Tiêu Tội Kỳ đột nhiên xoay người, hai đầu gối quỳ trên mặt đất, gương mặt phủ đầy nước mắt, khóc lớn gào lên:

“Quân trưởng môn, ta muốn làm đệ tử Thiết Cốt phái, ta muốn ‘chết đi sống lại’, ta muốn lấy lại những gì đã mất đi!”

Một khắc này, hắn thừa nhận thống khổ, hắn thừa nhận mong muốn được mạnh mẽ hơn. Tất cả những gì hắn chịu đựng, hắn từng trải, hắn mong ước, đều được trút hết ra ngoài thông qua tiếng khóc kia.

Lý Thanh Dương cùng với Lục Thiên Thiên đứng nhìn, thậm chí các đệ tử ở hiện trường đều đang nhìn Tiêu Tội Kỳ đang khóc lớn, nhưng không một ai có ý định lên tiếng chế giễu hắn

cả.

"Đỉnh!"

“Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ phụ, thu được 5 điểm cống hiến.”

"Đỉnh!"

"Điểm cống hiến môn phái: 34/100."

“Hô!”

Quân Thường Tiểu thở một hơi nhẹ nhõm, thầm nghĩ:

“Rút cuộc cũng làm cho tên này khôi phục được lòng tin rồi.”

Hóa ra, ngay thời điểm Tiêu Tội Kỳ bước ra khỏi Y Dược Các, hệ thống lập tức thông báo nhiệm vụ phụ “Trợ giúp thiên tài một thời Tiêu Tội Kỳ lấy lại niềm tin”.

“Thanh Dương.”

Quân Thường Tiểu phát tay một cái nói:

“Người mau xử lý thủ tục nhập môn đi, nhớ cử người lau sạch vết máu của hấn ở ngoại viện đấy.”

“Tuân lệnh!”

Lý Thanh Dương vội vàng đi tới.

Đối với những lời nói vừa rồi của chương môn, hấn thực sự tâm phục khẩu phục từ tận đáy lòng.

Quân Thường Tiểu nhìn về phía đám đệ tử trên sân luyện võ, trầm giọng nói:

“Hôm nay các người hãy ghi nhớ thật kĩ lời này của bổn tọa, trên đời này không phân chia thiên tài hay phế vật, cũng không ai sinh ra là cường giả. Nếu muốn bản thân trở thành cường giả, nhất định phải dựa vào chính mình.”

“Đệ tử hiểu rồi!”

Đám đệ tử cùng hét lớn.

Càng nghĩ đến câu nói vừa rồi của chương môn ‘Ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây, đừng khinh thường kẻ yếu’, bọn hấn có cảm giác máu trong người sôi trào như muốn chảy lên.

...

“Ứng ực, ứng ực!”

Trong đại điện, Quân Thường Tiểu ngồi uống trà, sau đó nằm trên ghế dựa, nói:

“Khôi phục niềm tin cho một tên nản lòng thôi chí đến mức chán sống, con mẹ nó ta thật bội phục miệng lưỡi của chính mình a!”.

Hệ thống dội một gáo nước lạnh:

“Đệ tử môn phái đa số tư chất không cao, bây giờ lại thu thêm một tên phế vật, càng kéo chậm sự phát triển của môn phái.”

Quân Thường Tiểu đem cảm đặt lên mu bàn tay, cười nói:

“Người không nhìn thấy, việc đem những đệ tử tư chất không cao bồi dưỡng thành cường giả, là một chuyện cực kỳ có thành tựu nha.”

Hệ thống im lặng.

Quân Thường Tiểu giúp Tiêu Tội Kỳ lấy lại niềm tin là vì có nhiệm vụ phụ.

Còn việc thu nhận tên kia làm đệ tử, bắt nguồn từ sự đồng cảm. Dù sao, một người đã từng là thiên tài, sau đó biến thành phế vật, bị vị hôn thê từ hôn, lại bị gia tộc đuổi cổ, thật sự quá mức đáng thương rồi!

“Chương môn.”

Lý Thanh Dương đi tới, đưa danh sách nhập môn lên nói:

“Thông tin đã điền xong.”

Quân Thường Tiểu nhìn lướt một chút, lấy ra đại ấn của chương môn rồi ấn một cái.

"Đỉnh!"

"Thành viên môn phái: 100/100."

“Không có khen thưởng điểm cống hiến hả?”

“Lúc trước thành viên đã đạt tới số lượng giới hạn. Sau đó chết mất một người, bây giờ bổ sung thêm một người, tất nhiên sẽ không khen thưởng lần thứ hai.”

“Tốt thôi.”

Quân Thường Tiểu lắc đầu.

"Đình!"

“Hệ thống đã kiểm tra, số lượng thành viên môn phái đã đủ. Nhiệm vụ môn phái khởi động!”

Nghe được thanh âm nhắc nhở, Quân Thường Tiểu mém chút nữa hộc máu.

Bao sao nhiệm vụ môn phái mãi chưa xuất hiện, thì ra là do số lượng thành viên chưa đủ!

“Xoát!”

Hắn vội vàng mở ra màn hình của hệ thống ‘Môn phái mạnh nhất’, chỉ thấy một danh sách các nhiệm vụ hiện ra, có cấp bậc và khen thưởng tương ứng.

Nhiệm vụ có rất nhiều và đa dạng, ví dụ như:

Trợ giúp di Vương ở thôn Thanh Dương quét sân ‘Cấp bậc 1 sao’.

Trợ giúp bác Tôn ở thôn Thanh Dương dọn phân và tưới cây ‘Cấp bậc 1 sao’.

Trợ giúp tiểu Hoàng ở thôn Thanh Dương đi tìm trứng ‘Cấp bậc 2 sao’.

Trợ giúp thôn dân ở thôn Thanh Dương, tiêu diệt Địa Viêm Lang ‘Cấp bậc 3 sao’.

....

Đằng sau còn rất nhiều nhiệm vụ, đại khái khoảng bốn năm mươi cái. Quân Thường Tiểu chỉ nhìn mấy cái nhiệm vụ đầu tiên, ngã mình ngồi trên ghế, bĩu môi nói:

“Con mẹ nó, đây là loại nhiệm vụ rắm chó gì vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Nhiệm vụ môn phái!

Sau khi Quân Thường Tiểu xem xong nhiệm vụ, không biết phải nói gì.

Giúp người dân trong thôn Thanh Dương dọn dẹp sân vườn, tưới nước bón phân, viết thư,... Những nhiệm vụ môn phái này không phải quá dễ dàng sao? Có thể giao nhiệm vụ nào có chút thử thách không?

Hệ thống giải đáp:

“Chủ nhân cảm thấy những nhiệm vụ này không đủ tầm có thể kéo xuống cuối bảng nhiệm vụ, sau đó nhấn đổi nhiệm vụ khác.”

“Có cần tiêu hao điểm cống hiến không?”

“Tiêu hao 10 điểm cống hiến,”

“Vậy thì miễn bàn!”

Quân Thường Tiểu nhìn đi nhìn lại thẻ nhiệm vụ (các nhiệm vụ con), xoa cằm nói:

“Không phải chỉ là quét dọn với tưới nước bón phân thôi sao, còn không đủ để ta bận tâm.”

“Chỉ là... nhiều việc thế này mà một mình ta làm thì phải tốn rất nhiều thời gian mới có thể hoàn thành.”

Hệ thống nhắc nhở:

“Nhiệm vụ môn phái thì phải do đệ tử môn phái làm, chủ nhân chỉ là người chỉ huy thực hiện nhiệm vụ.”

“Hóa ra là như vậy.”

Chương môn có nhiệm vụ riêng, đệ tử cũng có nhiệm vụ riêng của đệ tử, hệ thống phân chia nhiệm vụ kẻ cũng rõ ràng rạch ròi đấy chứ!

“Phía sau thẻ nhiệm vụ còn có sao đánh giá, đây có nghĩa là sau khi hoàn thành nhiệm vụ phần thưởng sẽ rất hậu hĩnh đúng không?” Quân Thường Tiểu nói.

“Đúng vậy.”

Hệ thống bổ sung thêm:

“Đánh giá sao càng cao thể hiện độ khó của nhiệm vụ càng cao.”

“Ta hiểu rồi.”

Quân Thường Tiểu đập tay đứng dậy, vờn vai nói: “Thanh Dương, thông báo cho toàn bộ đệ tử đến sân luyện võ tập hợp, bản tọa có nhiệm vụ giao cho các người làm.”

“Tuân lệnh!”

Lý Thanh Dương nghe xong trong lòng trầm nghĩ:

“Không biết sẽ là nhiệm vụ gì đây?”

Tại sân luyện võ.

Tất cả các đệ tử đã tập hợp đầy đủ đứng thành các hàng thẳng tắp.

Tiểu Tội Kỳ cũng đến. Hắn đã tắm rửa sạch sẽ và mặc trên người một bộ trang phục có gắn biểu tượng của Thiết Cốt phái. Mái tóc dài của hắn buông xõa sau lưng, các đường nét trên khuôn mặt rõ ràng như bức tượng điêu khắc. Nhìn bộ dạng này của hắn cũng toát lên một chút khí chất của người đã từng sở hữu linh căn thượng phẩm. Chỉ là năm năm qua, sau khi hắn trải qua hết những cay đắng ngọt bùi trên thế gian, trên mí mắt có chút sự thờ ơ và lười nhác, nhìn hắn hoàn toàn đối lập với các đệ tử đang đứng trên sân.

Quân Thường Tiểu biết những lời trước đây hắn nói với Tiểu Tội Kỳ chỉ tạm thời giúp lấy lại một phần niềm tin với võ đạo, còn việc đến mức tinh thần tràn đầy tự tin thì phải cần một khoảng thời gian nữa.

“Chường môn.”

Lý Thanh Dương nói:

“Các đệ tử đều đến đông đủ cả rồi.”

“Ah..hem!”

Quân Thường Tiểu đứng trước cửa điện chấp tay sau lưng nói:

“Các người đã gia nhập Thiết Cốt phái được một khoảng thời gian rồi, bản tọa cho các người ở, nuôi các người ăn, cho các người mặc, còn dạy các người tâm pháp. Khoảng thời gian qua các người có cảm thấy hài lòng không?”

“Đệ tử rất hài lòng!”

Các đệ tử đồng thanh đáp.

Được cho ăn cho uống lại còn được tu luyện tâm pháp, các đệ tử không chỉ cảm thấy hài lòng mà còn cảm thấy như thế là quá đủ đối với bọn họ rồi.

Đột nhiên Quân Thường Tiểu nghiêm mặt lại nói:

“Bất quá bản tọa không thể nuôi các người suốt đời được.”

Các đệ tử ngạc nhiên nheo mắt nhìn nhau.

Lục Thiên Thiên nhân nhật nói:

“Chường môn có lời gì thì cứ nói thẳng ra đi!”

Nữ nhân này vẫn cái thái độ trời đánh đổ không bỏ được mà.

Quân Thường Tiểu nói:

“Các người đã là đệ tử của Thiết Cốt phái thì phải toàn tâm toàn sức xây dựng môn phái.”

“Đệ tử nguyện toàn tâm toàn sức xây dựng môn phái.”

Các đệ tử đồng thanh đáp.

Quân Thường Tiểu gật gù đầu, nói:

“Thôn Thanh Dương gần đây gặp phải một số chuyện phiền phức, bản tọa quyết định phái các người đi giúp đỡ dân làng, nâng cao uy danh của Thiết Cốt phái chúng ta.”

“Tuân lệnh!”

Các đệ tử đồng thanh hô to.

“Thanh Dương.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Ồ thôn Thanh Dương rất nhiều người dân không biết chữ, người đi giúp người họ viết thư đi.”

“Á!”

Lý Thanh Dương ánh mắt ngáy ngốc nhìn chường môn.

Lý Thanh Dương xuất thân từ danh gia vọng tộc, vì thế chắc chắn không chỉ biết đọc chữ mà còn có thể viết chữ, thế nhưng nhiệm vụ mà chường môn nói chẳng lẽ chỉ có đi giúp viết thư cho dân làng thôi sao?

“Người không nguyện ý làm há?”

“Đệ tử vô cùng nguyện ý!”

Lý Thương Dương vội vàng trả lời.

“Đỉnh!”

“Nhận nhiệm vụ môn phái!”

“Giới thiệu nhiệm vụ: Triệu Tú ở thôn Thanh Dương đột nhiên bị cảm lạnh, người dân trong thôn cần gấp người thay thế giúp dân làng viết thư trong ba ngày (chưa hoàn thành).”

“Đệ tử nhận nhiệm vụ: Lý Thanh Dương.”

“Phần thưởng nhiệm vụ: Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, chủ nhân sẽ nhận được một điểm thành tựu và một điểm cống hiến.”

“Còn có cả điểm cống hiến?”

Quân Thường Tiểu vui sướng hò hét trong lòng, nói:

“Thanh Dương, Triệu Tú ở thôn Thanh Dương bị nhiễm cảm lạnh, người đến thay hắn viết thư giúp dân làng trong ba ngày đi.”

“Ba ngày lận á?!”

Lý Thanh Dương gật gật khóe miệng.

“Thiên Thiên.”

Quân Thường Tiểu quay sang Lục Thiên Thiên nói:

“Vương đại thẩm ở thôn Thanh Dương bình thường đối xử rất tốt với bốn tọa, người đi giúp đại thẩm quét dọn sân vườn làm một chút việc nhà đi.”

Lý Thanh Dương lúc này mới thờ phào. Nhiệm vụ của đại sư tỷ là đi quét sân vườn,

làm việc nhà so với nhiệm vụ viết thư của hắn cũng chẳng có gì khác biệt cả.

“Ta không đi!” Lục Thiên Thiên lạnh mặt nói.

“Nếu không đi thì ăn đòn đấy!”

“Ta thật sự không muốn đi đâu.”

“Bắt buộc phải đi. Đây là nhiệm vụ của người cũng là mệnh lệnh của bốn tọa.”

“Thôi được rồi.”

Lục Thiên Thiên thỏa hiệp trả lời.

“Đỉnh!”

“Nhận nhiệm vụ môn phái!”

“Giới thiệu nhiệm vụ: Vương đại thẩm ở thôn Thanh Dương cần người đến quét dọn sân vườn, sắp xếp lại các công việc trong nhà trong vòng 5 ngày (chưa hoàn thành).”

“Đệ tử nhận nhiệm vụ: Lục Thiên Thiên.”

“Phần thưởng của nhiệm vụ: Sau khi hoàn thành nhiệm vụ, chủ nhân nhận được một điểm thành tựu và một điểm cống hiến.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Người đến giúp Vương đại thẩm trong vòng 5 ngày đi.”

“5 ngày á?!”

Lục Thiên Thiên nhăn mày nói.

Quân Thường Tiểu đưa mắt nhìn xuống các đệ tử đang đứng dưới sân luyện võ ánh mắt dừng lại ở Tiêu Tội Kỳ đang đứng ở góc sân nói:

“Tội Kỳ, Tôn đại nương ở thôn Thanh Dương, chân tay không tiện đi chuyển, người đến giúp đại nương tưới nước bón phân cho rau đi.”

Các đệ tử: “...”

“Vâng.”

Tiêu Tội Kỳ lên tiếng đáp ứng.

Sau khi nghe xong hệ thống đưa ra nhiệm vụ, Quân Thường Tiểu nói:

“Trước tiên người cứ đi giúp Tôn đại nương năm ngày, tiện thể rèn luyện cơ thể.”

Các đệ tử một lần nữa im bật.

Có rất nhiều cách để rèn luyện thân thể như gánh nước, gánh củi,... chưa nghe nói ai gánh phân để rèn luyện thân thể nha.

Việc đi gánh phân đối với những đệ tử có chút bối cảnh mà nói thì chẳng khác nào sự si nhục, vì bọn hắn sợ bẩn sợ hôi, bất quá Tiêu Tội Kỳ vẫn hiên ngang nói:

“Đệ tử tuân lệnh.”

“Tô Tiểu Mạt”

Quân Thường Tiểu nói:

“Người đi giúp tiểu Đản ở thôn Thanh Dương tìm con chó tiểu Hoàng bị mất.”

Sau khi thu nhận Lý Thanh Dương, Tô Tiểu Mạt là đệ tử tiếp theo gia nhập. Tuy rằng vóc dáng mảnh khảnh nhưng thông minh nhanh nhẹn giao cho hắn công việc tìm đồ là phù hợp nhất.

“Tuân lệnh.”

Tô Tiểu Mạt nhận nhiệm vụ.

Nghe xong nhiệm vụ từ hệ thống, Quân Thường Tiểu nói:

“Con tiểu Hoàng này đã lạc mất 2 ngày rồi, dân làng đã tìm trong thôn rồi nhưng không thấy, người có thể tìm thử trong núi.”

“Đệ tử đã hiểu.”

...

Quân trưởng môn lần lượt giao nhiệm vụ cho các đệ tử còn lại.

Nghĩ đi nghĩ lại cũng thấy lạ, tất cả thế nhiệm vụ trong bảng đều thực hiện ở thôn Thanh Dương, vậy mà chỉ có một nhiệm vụ duy nhất được đánh giá 3 sao, những cái khác chỉ có 1 hoặc 2 sao.

Không lâu sau đó, Quân Thường Tiểu đã giao xong hai mươi nhiệm vụ nhưng vẫn giữ lại cái nhiệm vụ được đánh giá 3 sao, hắn nghĩ đầu tiên nên hoàn thành những nhiệm vụ đơn giản trước rồi mới tiếp tục giao những nhiệm vụ khó hơn cho các đệ tử.

“Bộp bộp!”

Quân Thường Tiểu vỗ vỗ tay nói:

“Những đệ tử đã được giao nhiệm vụ hiện tại có thể xuất phát những đệ tử còn lại tiếp tục ở môn phái luyện tập.”

“Vâng”

Các đệ tử đồng thanh trả lời.

“Tội Kỳ, người đến đại diện một chuyến.”

Trong lúc các đệ tử tản đi, Quân Thường Tiểu lên tiếng gọi Tiêu Tội Kỳ.

Hai người một trước một sau đi vào trong đại điện.

Quân Thường Tiểu ngồi trên chiếc ghế gỗ lim ngàn năm, nói

“Đối với nhiệm vụ bốn tọa sắp xếp người có ý kiến gì không?”

Tiêu Tội Kỳ trả lời:

“Đệ tử không có bất kỳ ý kiến.”

Quân Thường Tiểu vuốt cằm nói:

“Công việc có thể bản nhưng người phải nhớ kỹ muốn làm việc lớn đầu tiên phải rèn luyện cho mình một ý chí kiên cường và một cơ thể khỏe mạnh.”

Tiêu Tội Kỳ trả lời:

“Đệ tử ghi nhớ.”

Quân Thường Tiểu đưa cho Tiêu Tội Kỳ cuốn Dịch Cân Kinh nói:

“Đây là Thần phẩm tâm pháp của bốn tọa, người cầm lấy mà tu luyện, có chỗ nào không hiểu thì đến hỏi ta hoặc có thể thỉnh giáo các sư huynh trong môn phái.”

“Thần phẩm tâm pháp?!”

Tiêu Tội Kỳ nhìn cuốn sách quý trên tay với ánh mắt khó tin.

“Người nhớ kỹ đây là tâm pháp độc môn của môn phái chúng ta, nhất định không được tiết lộ cho người khác biết.”

“Đệ tử đã rõ.”

“Đến thôn Thanh Dương giúp đỡ Tôn đại nương đi.”

“Vâng.”

Tiêu Tội Kỳ sau khi ra khỏi đại điện, hẩn nhìn

chằm chằm cuốn sách quý “Dịch Cân Kinh”, trong lòng hẩn như có sóng to gió lớn đánh tới:

“Đây thật sự là thần phẩm tâm pháp sao?!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 43: Thời gian hưởng thụ!

Lý Thanh Dương, Lục Thiên Thiên và các đệ tử khác bắt đầu đi đến thôn Thanh Dương, bắt đầu tìm kiếm mục tiêu để làm nhiệm vụ.

“Đệ tử Thiết Cốt phải hả?”

“Chớ... tên tiểu tử thối Quân Thường Tiểu kia, từ lúc nào có nhiều đệ tử như vậy rồi?”

“Ồ chỗ cây đa lớn, có một cô nương giống như một thiếu niên, nói là chấp hành mệnh lệnh của chương môn thay Triệu Tú giúp chúng ta viết thư từ, thông báo đấy.”

Dân làng của thôn Thanh Dương tụ tập ở cửa thôn bàn tán.

Lý Thanh Dương đang ngồi dưới cây đa cổ thụ, nghe thấy mọi người gọi mình là ‘cô nương’, trong lòng cảm thấy tổn thương rất lớn sâu sắc.

Thực sự hẩn cũng rất cao lớn, cũng rất có khí phách nam nhi. Thế vậy mà hẩn vẫn bị lẫn lộn thành một ‘cô nương’, nguyên nhân chính là vì đồng phục của môn phái quá rục rờ. Ở cái thế giới này, trang phục đẹp thường chỉ dành cho các cô nương mặc mà thôi.

Không bao lâu sau, một bà lão tóc trắng xóa chóng gậy đi tới.

Lý Thanh Dương nói:

“Bà lão, người muốn viết thư sao?”

Bà lão tóc trắng nghiêng lỗ tai nói:

“Nhóc con, ngươi vừa mới nói cái gì?”

Lý Thanh Dương nói to hơn:

“Ta nói, người đây là đến viết thư sao?!”

Bà lão tóc trắng vẫn không nghe rõ lời, cố gắng lắc lắc cái tay khô quắt của mình, sau đó chỉ chỉ lỗ tai mình nói:

“Bà lão đây lớn tuổi nên mất mòi tai lằng, nghe không còn rõ ràng nữa!”

Lý Thanh Dương cảm thấy bất đắc dĩ, cuối cùng đành phải nâng bút viết trên giấy là:

“Ngài muốn viết thư sao?”

Đúng lúc đó, Tiêu Tội Kỳ đang gánh hai thùng phân đi tới, nhìn thấy nhị sư huynh đang cầm giấy đưa cho bà lão nhìn, mém chút nữa thì lao đao ngã lăn ra đất.

Lý Thanh Dương nghe được động tĩnh nhìn qua, nói:

“Sư đệ, ngươi không có bị làm sao chứ?”

Tiêu Tội Kỳ cố gắng ổn định thân thể, để hai thùng phân không rơi xuống đất, bất lực nói:

“Sư huynh cho rằng bà lão ấy biết chữ sao?”

Lý Thanh Dương vỗ đầu một cái nói:

“Ta quên mất, phần lớn thôn dân ở thôn Thanh Dương đều không biết chữ, ta viết họ cũng chẳng hiểu đây là cái quý gì!”

Hẩn gồng hết sức rồi hô thật to:

“Bà lão đến viết thư sao?!”

Cuối cùng, bà lão tóc trắng cũng nghe được, sau đó gõ gõ gậy chống chân nói:

“Nhóc con, ngươi không thể nhỏ giọng một chút được sao, lỗ tai ta sắp bị ngươi làm điếc luôn rồi đây này.”

“Phù phù.”

Lý Thanh Dương trực tiếp co quắp, run run cả người trên bàn.

....

Bên trong trang viên phủ đầy lá rụng.

Lục Thiên Thiên toàn thân trang phục trắng toát, giống như hoa sen mới nở. Đôi tay nhỏ nhắn ngập tràn linh lực nhàn nhạt.

“Xoát!”

Nàng nhẹ nhàng nâng cổ tay nhỏ.

Nhưng là, cây chổi làm từ trúc không thể chịu nổi lực lượng này, nhất thời vỡ nát.

Lục Thiên Thiên nhún mày nói:

“Cây chổi này bị làm sao thế nhỉ?”

Nhìn bên dưới chân, có tới ba cái chổi trúc đã vỡ nát, thậm chí không thể nào thâm hơn.

“Cô..Cô nương..”

Vương đại thẩm núp ở phía xa, đang dùng một tấm sàng cát che trước người, sợ hãi nói:

“Ngươi...ngươi đến cùng là đến quét lá hay đến quét người!”

“Hừ!”

Lục Thiên Thiên đem cái chổi đã vỡ nát vứt trên mặt đất, tức giận nói:

“Ta đã bảo là không muốn làm rồi, vậy mà chương môn vẫn bắt ta tới đó chứ.”

Chương môn?

Dì Vương ngay lập tức nghĩ tới Quân Thường Tiểu.

Trong lòng lập tức căng to:

“Tiểu tử thôi, ngươi đây là cho người đến chọc ta đúng không?”

“Vù vù!”

Đột nhiên, từng đợt gió mạnh thổi tới.

Vương đại thẩm vội vàng giơ tấm sàng lên sẵn sàng phòng thủ, nhưng vẫn cố lếc mắt một cái. Chỉ thấy nữ hài mặt đẹp như tiên kia, hai tay vung vẩy giữa không trung, những lá cây vung vẩy đầy đất kia cũng bị thổi ngưng tụ vào cùng một chỗ.

“Tiện lợi hơn cây chổi gấp mấy ngàn lần.”

Lục Thiên Thiên dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn đại thẩm nói:

“Đại thẩm, những thứ rác rưởi này ném đi đâu đây?”

“Cửa...Ngoài cửa...” Vương đại thẩm vội vàng chỉ ra bên ngoài viện.

“Xoát!”

Lục Thiên Thiên cất bước chân nhanh nhẹn, phảng phất như đang nhảy múa rất uyển chuyển, hai tay trắng nõn như ngọc vung vẩy giữa trời, làm lá cây hội tụ thành từng đoàn bay về phía bên ngoài.

“Vèo vèo...”

Tô Tiểu Mạt đang đi khắp thôn tìm Tiểu Hoàng, vừa đi ngang qua trang viên, bỗng nhiên bị một đoàn lá cây cùng cành cây rất lớn nện vào đầu, tội không thể tả.

“Phụt! Há há!”

Các đệ tử đang tách ra làm nhiệm vụ, nhìn thấy sư huynh toàn thân dính đầy lá cây, nhất thời không nhịn được cười một trận ha ha.

“Tránh đường, tránh đường!”

Đúng lúc này, Tiêu Tội Ký gánh hai thùng phân lao xuống dốc.

Bởi vì không thể khống chế tốt cái đòn gánh, làm cho hai thùng phân đung đưa nghiêng trái ngã phải, làm không ít phân bị văng ra, bắn tung tóe đến mặt bọn họ.

“Há há!”

Nhìn thấy trên mặt hai tên sư đệ dính đầy phân, Tô Tiểu Mạt cười như điên dại.

Đến giữa sườn núi, rốt cuộc Tiêu Tội Ký có thể đem hai thùng phân ổn định vững vàng, quay đầu lại mặt có chút cứng ngắc nói:

“Các sư huynh muội, thật có lỗi với các ngươi nha...”

“Vù vù!”

Hai tên đệ tử trên mặt có dính phân, hai mắt lấp lóe hồng quang đi tới.

Tiêu Tội Kỳ thấy thế, vội vàng cầm lấy đòn gánh hai thùng phân chạy mất xác.

“Đừng để hấn chạy thoát!”

Hai tên đệ tử vắt hai cẳng giò đuổi theo, lúc này không còn bận tâm đến sạch sẽ hay bẩn thỉu, trực tiếp thò tay vào trong thùng bốc phân, sau đó bôi lên mặt Tiêu Tội Kỳ, nhếch miệng cười lớn nói:

“Thù này lão tử đã báo!”

“Há há há...”

Tô Tiểu Mạt ôm bụng cười đến chảy cả nước mắt.

“Bành!”

Lại một đống lá cây và cành cây bay tới, nện trên đầu của hấn, nhất thời hấn trợn trắng mắt ngã xuống..

...

Người trong thôn Thanh Dương không nhiều, chỉ có mấy trăm mà thôi. Thanh niên khỏe mạnh phần lớn đi ra ngoài làm việc, trong thôn chỉ có người già và trẻ em, nên ngày bình thường không khí có hơi buồn tẻ.

Bây giờ đệ tử Thiết Cốt phái đến, vào từng nhà làm nhiệm vụ, không khí trong thôn bỗng chốc trở nên náo nhiệt hẳn ra.

Dần dần, các thôn dân cũng hiểu rõ, Quân Thường Tiếu phái đệ tử đến giúp đỡ mọi người làm việc, nên rất vui vẻ tiếp nhận.

“Lý tiên sinh, ta muốn viết một phong thư.”

Dưới cây đa, một lão già đã xấp xỉ bảy mươi tuổi, cười nói:

“Gửi cho cháu ta tên Nhị Oa ở trên thị trấn, nói hấn phải tập trung nhiều vào việc đọc sách, đừng chỉ lo vui chơi.”

Lý Thanh Dương nhắc tay nâng bút viết.

Mấy canh giờ này, hấn đã viết thư cho tổng cộng năm thôn dân.

Có người gửi cho con trai, có người gửi cho người thân phương xa, phần lớn nội dung là làm nhảm về việc nhà việc xóm. Nội dung rất đơn giản, cũng rất chân tình, nhưng điều đáng quý chính là ở chỗ đó.

Viết xong phong thư, Lý Thanh Dương trầm nghĩ:

“Ta nghĩ ra rồi, chương môn muốn ta làm việc này là vì muốn ta lắng nghe nội tâm của dân làng, từ đó có thể ngộ ra điều gì đi...”

...

Ba ba!

Trong đình viện, Lục Thiên Thiên phúi phúi tay nói:

“Thế là xong việc nhá!”

Trên mặt đất, ngay cả một chút bụi đất, một cái lá cây cũng không có. Nếu dùng chổi quét vừa tốn thời gian vừa mệt mỏi thì cách của ta đúng là tuyệt vời mà.

Dì Vương ngồi phịch ở trong nhà, khóc không ra nước mắt.

Sân thì đúng là sạch không còn hạt bụi, nhưng mấy cây đại thụ xung quanh, trước đây cành lá rậm rạp xum xuê, hiện tại thì trụi lủi, một chiếc lá cây cũng không có, ngay cả cành cây cũng bị kéo đứt gãy chỉ còn có thân cây trơ trọi.

Đây vẫn chưa phải điều quan trọng nhất. Điều quan trọng ở đây là... trên sân đất trồng các loại cây quả, cũng đều bị nhổ tận gốc ném ra bên ngoài.

“Giờ đến quét dọn gian phòng đúng không?”

“Xoát!”

Dì vương nghe xong tim gan muốn nhảy ra ngoài, chần ở cửa nói:

“Cô nương, trong phòng ta sẽ tự mình quét dọn, không cần làm phiền người.”

“Không thể như vậy được!”

Lục Thiên Thiên nói:

“Chương môn nói ta phải giúp người làm việc nội trợ.”

Sau đó vung tay lên, đem Vương đại thẩm kéo ra ngoài, cất bước đi vào trong nhà, sau đó tiếng chén trà, mâm đĩa va chạm loảng xoảng vang lên.

“Á á!!”

Vương đại thẩm ôm đầu, ngửa mặt lên trời mắng:

“Tiêu từ thối, ngươi cố tình cho người đến tra tấn lão nương phải không?”

...

Hoàng hôn buông xuống.

Bọn người Tiêu Tội Kỳ nháy mắt biến mất.

Lý Thanh Dương nói:

“Chương môn, hôm nay các sư đệ đã hoàn thành xuất sắc nhiệm vụ người giao!”

Quân Thường Tiểu khẽ giật mình nói:

“Giọng của ngươi bị làm sao vậy?”

Lý Thanh Dương nghe vậy, nước mắt mém chút nữa thì rơi là chà, nói:

“Người đến nhờ ta giúp đỡ đều là người cao tuổi, không có ai là không lắng tai cả.”

“Ài..”

Quân Thường Tiểu vỗ vỗ bả vai hần nói:

“Vất vả cho ngươi rồi!”

“Humm?”

Hần nhìn qua chúng đệ tử nói:

“Thiên Thiên đâu rồi? Sao nàng không về cùng các ngươi?”

“Đúng! Đúng!”

Đột nhiên, mặt đất chấn động.

Quân Thường Tiểu ngẩng đầu, nhìn thấy bụi đất trên trần nhà rơi xuống, nói:

“Có phải là động đất không?”

“Tiêu từ thối, mau lăn ra đây cho lão nương!”

Đột nhiên, bên ngoài đại điện có tiếng rống to.

“Vương đại thẩm?”

Quân Thường Tiểu vội vàng đi ra ngoài, nhưng rồi lập tức bị dọa đến vỡ mật, nhanh chóng lùi lại ngay.

Trên sân luyện võ, Vương đại thẩm một tay cầm dao, một tay cầm chày cán bột mì, sát khí hùng hực như lửa đi đến, mỗi bước đi đều là tạo ra thanh thế vô cùng to lớn.

“Chương môn.”

Lục Thiên Thiên đứng ở một góc phòng, thân nhiên nói:

“Đại thẩm đây là muốn đến cảm ơn ngươi, các đệ tử đều không cản được.”

“Ừng ực!”

Quân Thường Tiểu nuốt một ngụm nước bọt, vội vàng nói:

“Di Vương, có chuyện thì... A a, cứu mạng, Vương đại thẩm muốn giết người!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Gạo đưa đến rồi!

Ngày đầu tiên các đệ tử ở thôn Thanh Dương làm nhiệm vụ được giao, Quân Thường Tiểu cũng chẳng nhàn rồi. Hắn mang cuốn sách giải thích sơ phẩm Linh Khí Trận ‘đệ tử’ ra xem, trang đầu tiên này chỉ ghi vồn vẹn 6 chữ “Hướng dẫn cho người ngu ngốc.”

“Cho người ngu ngốc?” Quân Thường Tiểu tiếp tục đọc một lúc thì hiểu ra khởi động Linh Khí Trận rất đơn giản chỉ cần cắm ba mươi sáu quân cờ vào từng vị trí cố định là được.

“Thử xem sao.”

Quân Thường Tiểu chạy như bay khỏi đại điện, đi về bãi đất trống phía bên trái của sân luyện võ. Dựa theo sơ đồ bày trận trên cuốn sách giải thích, hắn đem ba mươi sáu lá cờ đặt với

ba mươi sáu vị trí cố định khác khác nhau.

“Vù vù”

Ngay khi lá cờ cuối cùng được đặt vào vị trí, tất cả những lá cờ được cắm tạo thành một hình tứ giác dần dần rung lắc rất mạnh, từ chân cột cờ này phát ra những tia ánh sáng màu xanh ghép nối với những lá cờ ở gần mình.

“Vèo Vèo.”

Một lúc sau đó, các luồng sáng màu xanh xuất hiện ở từ phía tạo lên một lớp màng cao hơn năm mét. Tia ánh sáng xanh này vẫn tiếp tục tỏa ra lấp kín khoảng trống bên trên của lớp màng, tạo thành một mái vòm kín hình bán cầu trên mặt đất. Cuối cùng bày trận đã kết thúc.

“Đúng là cho người ngu ngốc thật!”

Quân Thường Tiểu đưa tay chạm với làm màn ánh sáng mà trận pháp vừa kết thành. Tay hắn vừa chạm vào lớp màn này thì lập tức cả người hắn bị hút vào trong trận pháp.

Không gian bên trong trận pháp này rất nhỏ chỉ tầm khoảng 10 dặm. Không khí trong trận và bên ngoài thì cũng không có gì khác biệt.

Trên sách giải thích ghi, người bày trận có thể dùng ý nghĩ để khởi động trận pháp nhưng Quân Thường Tiểu không định thử vì hắn không muốn lãng phí điểm công hiến.

“Linh khí trận này chỉ hữu dụng cho các đệ tử, đội bọn hắn hoàn thành nhiệm vụ môn phái hắn khởi động trận pháp, để tránh lãng phí thời gian.”

“Mà lại trận pháp cần dùng điểm công hiến mới có thể khởi động này thì không thể ngày nào cũng khai trận một cách xa hoa nha.”

Quân Thường Tiểu nghĩ đi nghĩ lại quyết định một tuần bày trận một lần để cho các đệ tử thay nhau luyện tập.

“Ai... nếu không phải điểm công hiến chỉ bèo bọt vài chục điểm như thế này thì ngày nào ta cũng khai trận cho đệ tử có nhiều cơ hội để luyện tập, có như thế tốc độ tu luyện mới tăng trên diện rộng được.”

Quân Thường Tiểu rời đi, màn ánh sáng màu xanh cũng mờ dần và trận pháp cũng dần biến mất.

Ngày hôm sau.

Trong lúc Lý Thanh Dương và Lục Thiên Thiên vào thôn Thanh Dương làm nhiệm vụ, Quân Thường Tiểu tiếp tục tu luyện cuốn Dịch Căn Kinh. Hắn hy vọng có thể nhanh chóng đạt cảnh giới khai mạch cuối cùng.

Vào đêm hôm qua, hắn đã vào khu mua sắm cao cấp thử xem có tìm thấy vật phẩm nào trợ giúp tăng nhanh tốc độ

tu luyện hay không, kết quả hắn như muốn lục tung danh sách vẫn không tìm ra. Thế nên, Quân Thường Tiểu đành ngâm đắng nuốt cay tự thân vận động.

Nhưng cũng phải nói, khoảng thời gian luyện tập Dịch Căn Kinh, hắn cũng nghiệm ra được một vài điều, kinh mạch trong cơ thể được khai thông không ít, cơ thể so với trước kia khỏe mạnh hơn nhiều.

“Cơ thể của ta hiện tại so với trước kia cường tráng không ít đấy chứ?”

Quân Thường Tiểu tự vuốt đuôi chính mình.

Hệ thống trả lời:

“Trong khu mua sắm sơ cấp, có máy đo sức mạnh có thể đo cụ thể chỉ số sức mạnh, đề xuất chủ nhân nên mua loại máy được đánh giá 3 sao.”

“Hừ!”

Quân Thường Tiểu liếc mắt một cái:

“Người đây là muốn ta tiêu hao điểm công hiến nha.”

Hệ thống tận tâm trả lời:

“Cả chương môn và đệ tử đều có thể sử dụng máy đo sức mạnh, vật phẩm này thật sự rất rất cần thiết cho môn phái. Vật phẩm này sẽ biến mất sau khi môn phái thăng hạng như thế sau này lúc chủ nhân cần đến, có không giữ mất đừng tiếc!”

“Có không giữ mất đừng tiếc á?”

Quân Thường Tiểu hơi nhếch mép nói:

“Người muốn nói là sau này ta sẽ hối hận vì không mua hả?”

“Cũng xem như chủ nhân còn có não.”

Quân Thường Tiểu chống cằm suy nghĩ:

“Cái máy này một là có thể đo được mức độ tiến bộ, hai là có thể đo được chỉ số sức mạnh, suy cho cùng ta vẫn nên đổi một cái để sau này các đệ tử tu luyện có thể tự theo dõi, đồng thời nâng cao tinh thần cạnh tranh với nhau nha.”

“Đổi thôi!”

Quân Thường Tiểu kéo bảng điều khiển hệ thống ra, vào khu mua sắm sơ cấp tìm mua máy đo sức mạnh. Loại máy này cần dùng 10 điểm công hiến, phần giới thiệu cũng rất đơn giản, chỉ có 1 dòng chữ: “Đưa linh khí vào bên trong có thể kiểm tra chính xác chỉ số sức mạnh”.

“Nhấn mua!”

“Đình!”

“Chủ nhân đã tiêu hao 10 điểm công hiến để đổi 1 máy đo sức mạnh, vật phẩm đã chuyển vào không gian giới chỉ.”

“Điểm công hiến môn phái: 24/100”

Quân Thường Tiểu đến căn phòng phía bên ngoài đại điện, máy đo sức mạnh đã được đưa tới, nhìn cái máy này chẳng khác bao cát là mấy. Quân Thường Tiểu định kéo cái máy này ra xem xem nhưng kéo mãi không được.

Đột nhiên hệ thống giải thích:

“Cái máy này không phải vận dụng cơ bắp để điều khiển, chủ nhân chỉ cần dùng lời nói để điều khiển là được.”

“Hóa ra là như vậy.”

Quân Thường Tiểu nắm chặt hai tay, lắc lắc đầu nói:

“Để ta đo thử trước xem sao, không biết sức mạnh hiện tại của ta thế nào nhỉ?”

Sau khi làm vài động tác đơn giản làm nóng cơ thể, hần hít thở sâu một cái, tiếp theo nắm chặt tay phải mười một đoạn mạch hiện lên trên cổ tay.

“Hãy ya....”

Quân Thường Tiểu bước lên một bước, trong nháy mắt hần toàn bộ đem linh lực được hội tụ vào nắm đấm, làm một đấm thật mạnh vào máy đo sức mạnh.

Linh khí giống như những gợn sóng biển truyền vào máy đo sức mạnh. Bất quá cái máy đo sức mạnh này một chút lay động cũng không có. Trên đầu máy dần dần hiện ra số “1800” đằng sau đi kèm đơn vị là “cân”.

“1800 cân?” (1 cân = 0.5 kg)

Quân Thường Tiểu nói: “Cũng không tệ nha.”

Hệ thống nói:

“Trên Tinh Vãn đại lục, những võ sĩ đã khai mười một đoạn mạch thì sức mạnh bình thường là 1500 cân, chủ nhân so với bình thường cao hơn 300 cân mà thôi.”

“Chỉ có 300 cân thôi sao?”

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói.

Nếu giờ mà có võ sĩ nào đẩy nhìn thấy bộ dạng không hài lòng của hần bây giờ khẳng định sẽ hét thẳng vào mặt hần:

“Đại ca, ngươi so với người bình thường đã hơn tận 300 cân rồi, ngươi có tham quá không đấy?”

“Vẫn phải tiếp tục cố gắng tu luyện a.”

Quân Thường Tiểu tiếp tục xếp bằng tu luyện.

“Đình.”

“Nhiệm vụ phụ mở ra.”

Lại có nhiệm vụ phụ rồi.

Quân Thường Tiểu đã quen với loại âm thanh từ hệ thống, hần nhanh tay kéo băng điều khiển hệ thống ra xem.

“Nhiệm vụ phụ: dạy bảo trưởng lão Ngải gia đang làm loạn ở bên ngoài ‘nhiệm vụ tinh anh’.”

“Trưởng lão Ngải gia???”

Quân Thường Tiểu đột nhiên nhớ ra ba hôm trước có đá tam công tử Ngải gia vài cái, xoa xoa cằm nói:

“Hôm đó ta đánh tên công tử đó vài cái, Ngải gia nhất định sẽ không định bỏ qua cho ta.”

“Nhiệm vụ tinh anh!”

Quân Thường Tiểu chà sát hai lòng bàn tay nói:

“Đây quả là một cơ hội kiếm lời mà.”

Lần trước ở thôn Thanh Dương thực hiện nhiệm vụ tinh anh, kết quả Quân Thường Tiểu nhận được 20 điểm công hiến, cho nên lần này hần vô cùng mong chờ phần thưởng sau khi giải quyết trưởng lão Ngải gia phiền phức này sẽ nhận được bao nhiêu điểm công hiến.

“Chưởng môn.” Một đệ tử vội vã chạy đến sắc mặt lộ rõ vẻ hoang mang nói:

“Bên ngoài có một người tự xưng là trưởng lão Ngải gia đang la lối om sòm ở bên ngoài.”

Hôm trước vừa đánh, hôm nay đã đến hồi tội, tốc độ cũng nhanh thật.

“Gạo đưa đến rồi!”

Quân Thường Tiểu đứng dậy đi ra ngoài.

Đệ tử gãi gãi đầu, mặt đầy thối mắc nói thảm:

“Có gì đó sai sai, mấy xe gao mới vận chuyển đến vào hôm qua mà.”

Bên ngoài chân cổng đồ của Thiết Cốt phái, một nam nhân hơn bốn mươi tuổi, khoác áo choàng bên ngoài, chấp hai tay sau lưng, đôi mắt sâu phồng ra ánh nhìn đầy khinh thường. Hắn là Ngải Thượng Khắc, một trong những trưởng lão của Ngải gia, nhìn dáng vóc của hắn có thể đoán ra tu vi của hắn không phải hạng xoàng.

“Ai da...”

Quân Thường Tiểu từ bên trong đi ra, vừa chấp tay vừa nói:

“Đây không phải là trưởng lão Ngải gia đó sao? Bốn tọa thất lễ không nghênh đón từ xa, trưởng lão đừng để tâm nhé.”

Ngải Thượng Khắc nhìn Quân Thường Tiểu một cái, nhàn nhạt nói:

“Người chính là Quân Thường Tiểu, chương môn của Thiết Cốt phái?”

Quân Thường Tiểu đáp:

“Còn có ai khác ngoài ta đây.”

Trưởng lão Ngải gia chỉ nhìn một cái đã nhận ra hắn, không giống như tên công tử Ngải gia hôm trước nhìn mãi vẫn không nhận ra hắn là ai, điều này làm Quân chương môn cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Ngải Thượng Khắc thân nhiên nói:

"Quân chương môn, công tử nhà ta bị đệ tử môn phái của ngươi khi dễ, mời Quân chương môn giao tên cận vệ đó ra đây."

“Chuyện này....”

“Yên tâm đi, Ngải mỗ sẽ theo nguyên tắc của liên minh Bách Tông, chỉ đánh gãy một tay và một chân của hắn thôi, không làm gì nguy hiểm đến tính mạng đâu.”

Thần thái cử chỉ của Ngải Thượng Khắc vô cùng ngạo mạn.

Quân Thường Tiểu có chút lúng túng nói:

“Ngải trưởng lão, sự thật mất lòng, Ngải công tử lần trước đến Thiết Cốt phái làm loạn, người ra tay dạy dỗ hắn không ai khác chính là bốn tọa đây.”

Ngải Thượng Khắc kinh ngạc nói:

“Cái gì? Là do ngươi đánh?”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Hai lượng bạc bồi thường!

"Đúng vậy."

Quân Thường Tiểu nói:

"Công tử của gia tộc các ngươi chính là do bốn tọa đánh."

Ngải Thượng Khắc im lặng, trong hai tròng mắt của hắn nổi lên lửa giận.

Hai ngày trước hắn đang xử lý chính sự ở nơi khác, cho đến hôm qua bỗng nhiên nhận được báo cáo của gia tộc đưa tin rằng Ngải Tấu bị người ta đánh, tiện đường công tác nên hắn chạy tới chất vấn một chút, đối với quá trình chi tiết vẫn chưa hiểu gì cả.

Nếu như là do đệ tử Thiết Cốt Phái đánh, Ngải Thượng Khắc còn có thể hiểu là giữa người trẻ tuổi trong thời kỳ trẻ trâu mới lớn, va chạm phát sinh một chút thương tích cũng không có gì lạ.

Bất quá đây là do một tên chương môn động thủ, chẳng lẽ thân phận của hắn vứt cho chó gặm rồi?

Cũng đúng.

Chương môn của một môn phái rác rưởi, hèn mọn không hơn gì lũ kiến thì việc để ý thân phận mới là chuyện quái dị.

Nghĩ đến đó, sự khinh thường trong ánh mắt Ngải Thượng Khắc càng nhiều thêm mấy phần, nói:

"Quân chương môn, dù gì cũng là người đứng đầu một môn phái, vậy mà không tiếc ra tay đánh công tử Ngải gia ta như thế, ngươi có còn biết mặt mũi là gì hay không?"

Quân Thường Tiểu nhún nhún vai nói:

"Công tử nhà ngươi dẫn người đánh đệ tử phái ta, còn đánh tới tận cửa môn phái, bốn tọa thay gia tộc hẳn chỉnh đốn một chút, vậy thì có gì quá phận đâu?"

"Tên trộm cắp đan dược của Ngải gia ta, là đệ tử của Thiết Cốt phái?"

Sắc mặt Ngã Thượng Khắc ngày càng khó coi.

Quân Thường Tiểu nói:

"Xem như ngươi vẫn còn não."

Ngã Thượng Khắc dùng âm thanh lạnh lùng nói:

"Quân chương môn, đan dược của gia tộc ta bị đệ tử của ngươi trộm, công tử gia tộc ta cũng bị ngươi đánh một trận, đây chính là hai món nợ."

Bầu không khí nhất thời trở nên khẩn trương.

"Ngải trưởng lão cũng biết tính sổ sách quá nhỉ?"

Quân Thường Tiểu vẫn giữ bộ mặt mỉm cười, bộ dáng như hấn, người khác nhìn vào chỉ muốn cho ăn đòn.

Nếu như không xuất hiện nhiệm vụ phụ, hẳn ít nhiều cũng muốn lên tiếng giải thích một chút, biến chuyện to thành nhỏ, từ đó đem ân oán hóa giải, nhưng bây giờ hẳn chỉ có thể mặc kệ sống chết, một lời cũng không nói.

Ngải Thượng Khắc thân nhiên nói:

"Quân chương môn, trộm đan dược chúng ta, lại đánh công tử nhà ta, làm gì làm cũng phải cho cái bồi thường đi chứ."

"Được thôi."

Quân Thường Tiểu quăng ra một hai lượng bạc lè, nói:

"Đây xem như là tiền bồi thường, ân oán giữa phái ta và gia tộc ngươi chấm dứt được rồi đó."

Ngã Thượng Khắc không có cúi người xuống lượm tiền, mặc cho tiền nằm ở dưới chân, ánh mắt lạnh lẽo âm u nói:

"Quân chương môn, ngươi đây là đang nhục nhã Ngải mỗ, nhục nhã Ngải gia chúng ta sao?"

Một hai lượng bạc đối với dân nghèo khổ mà nói, coi như là con số không nhỏ, bất quá Ngải trưởng lão không đặt vào trong tầm mắt, Quân Thường Tiểu hành động như thế, chẳng khác nào trực tiếp nhục nhã Ngải gia cả.

"Bốn tọa chân thành bồi thường cho ngươi rồi còn gì."

"Nếu như ngươi một mực cho đây là đang nhục nhã gia tộc, vậy bốn tọa cũng không thể làm gì hơn."

Quân Thường Tiểu thả lỏng tay, bày tỏ thái độ bất đắc dĩ, bộ dáng như vậy so với lúc nãy càng phải ăn đòn.

Ngải Thượng Khắc rốt cuộc không kim nén lửa giận được nữa, lời nói chứa đầy sự lạnh lẽo:

"Ngải mỗ nề tình liên minh Bách tông, gọi ngươi một tiếng Quân chương môn, đừng có tự cho mình là mắt cao hơn người!"

"Bớt nói nhảm đi."

Quân Thường Tiểu thân nhiên nói:

"Ngươi có phải muốn đánh nhau mới được đúng không?"

Ngải Thượng Khắc dù sao cũng là trưởng lão Ngải gia, rất có phong độ chấp tay nói:

"Ngải mỗ nghe nói Quân chương môn tại thành Thanh Dương đánh bại trưởng lão Linh Tuyền Tông, thật đúng là muốn mở rộng tầm mắt một lần."

Quân Thường Tiểu bình thân nói:

"Vậy thì còn chờ gì nữa. Nhào vô đi chứ."

Ngã Thượng Khắc cười nhạt một tiếng, nói:

"Nơi này dù gì cũng không thuận tiện luận bàn cho lắm, sao chúng ta không tiến vào sân luyện võ của quý phái nhỉ?"

Tên hách dịch này là muốn đứng trước đám đệ tử giáo huấn ta? Quân Thường Tiểu đoán ra suy nghĩ của đối phương, không nhanh không chậm nghiêng người đưa tay:

"Mời."

Một hai lượng bạc kia có muốn nữa hay không vậy?

...

Trên sân luyện võ.

Quân Thường Tiểu cùng Ngải Thượng Khắc đứng cách xa nhau mười trượng, hai mắt nhìn nhau, bầu không khí hơi có vẻ giương cung bạt kiếm.

"Người kia là trưởng lão Ngải gia thì phải?"

"Dựa theo khí tức phát ra thì có vẻ như là Võ Đồ cảnh đó!"

Bên ngoài sân luyện võ, những đệ tử không có tiếp nhận nhiệm vụ nhiệt liệt bàn tán xôn xao, trong ánh mắt ẩn chứa sự kiêng kỵ.

Võ Đồ mặc dù chỉ là cảnh giới thứ hai ở Tinh Văn đại lục, đứng trước mặt người mạnh hơn cũng không tính là cái thà gì, nhưng đối với Khai Mạch cảnh mà nói, đó chính là quái vật không lồ a.

"Chương môn có thể chiến thắng người kia sao?"

"Đại thủ lĩnh Võ Đồ cảnh trên Hắc sơn, còn không phải bị chương môn giết đó sao, chiến thắng người kia khẳng định như chém đinh chặt sắt."

"Cũng đúng, cũng đúng."

Mọi người lần lượt lấy lại tinh thần.

Ngài Thượng Khắc nghe được đám đệ tử bàn tán, thần sắc khẽ giật mình nói:

"Son tặc trên Hắc sơn là do nguoi giết?"

"Có vấn đề gì không?"

Quân Thường Tiểu binh thần trả lời.

Có vấn đề chứ, vấn đề lớn lại là đằng khác!

Khoảng thời gian trước quan phủ cùng võ giả các bang phái liên thủ xuất lực, quyết định một lần giữa tiêu diệt Hắc Phong trại.

Kết quả thế nào? Sau khi bọn hắn lên núi, phát hiện các khối kiến trúc đã đốt thành một đồng tro tàn, trên sân luyện võ vương vãi hơn hai trăm thi thể đã mục rữa.

Một giây đó.

Tất cả mọi người ngây ngẩn hết cả người.

Mãi thật lúc lâu sau, bọn họ mới nhận thức được một chuyện, Hắc Phong trại đây là bị giết chó gà không tha!

Trong lúc đó, tin tức son tặc diệt trại nhanh chóng được truyền ra trong thành Thanh Dương, tạo nên sóng to gió lớn, mỗi người dân ở thành trấn đều cuống cuồng chạy đôn chạy đáo, khua chiêng gõ trống ăn mừng trên đường phố, có thể nói là nhà nhà đều vui, người người đều sướng.

Mọi người cũng tranh nhau nghị luận kịch liệt, rốt cuộc thần thánh phương nào hiện thế diệt toàn bộ Hắc Phong trại?

Có võ giả suy đoán là do một thế lực to lớn nào đó, bất quá đều bị mọi người bác bỏ, bởi vì quan phủ và các bang phái đều kiểm chứng cho thấy vài tháng qua không có bất kỳ binh mã thế lực nào tụ tập gần Hắc sơn cả.

Cuối cùng kết luận rằng chuyện này chỉ có thể do một người hoặc vài người làm mà thôi.

Thậm chí trong vài ngày gần gũi, xuất hiện rất nhiều tin đồn thất thiệt, dạng như một vị cường giả tuyệt thế vô tình đi ngang qua Hắc sơn, cảm thấy muốn thay trời hành đạo, diệt gian trù ác, cho nên diệt tặc.

Lại như Hắc Phong trại nghiệp tụ nặng nề, chọc giận trời cao phái thần tiên hạ phàm, lấy tiên lực giết son tặc thành đồng tro tàn.

Các loại tin tức thất thiệt như nước vỡ bờ để truyền trong thành Thanh Dương, trở thành đề tài nói chuyện sau bữa cơm của rất nhiều võ giả và dân chúng.

Thành chủ của thành Thanh Dương sau khi biết tin son tặc bị diệt, lập tức dương danh thông báo, hy vọng vị đại hiệp vì dân trừ hại có thể hiện thân, nhận ngàn lượng hoàng kim ban thưởng.

Một lượng hoàng kim tương đương 10 lượng bạc, một ngàn lượng Hoàng Kim, cũng có nghĩa là một vạn lượng bạc nha!

Rất nhiều võ giả bị tiền tài làm mù hai mắt, bản cùng sinh đạo tặc giả danh đại hiệp nhận thưởng... Kết quả từng tên từng tên bị vạch mặt sau đó lao ngục thẳng tiến.

Hắc Phong trại bị diệt tạo sự rung động quá lớn, Ngài Thượng Khắc đương nhiên cũng nghe chút tin tức, còn từng cùng các trưởng lão gia tộc nghị luận, cho rằng vị đại hiệp có thể giết vào Hắc Phong trại, đồng thời giết chó gà không tha, chỉ sợ tu vi ít nhất là Võ Đồ cảnh trở lên.

Nhưng sự thật trước mắt thế nào?

Đệ tử Thiết Cốt phái lại nói là do chương môn bọn họ diệt tặc?

"Hừ!"

Ngã Thượng Khắc thần nhiên nói:

"Quần chương môn, loại chuyện diệt son tặc này, nguoi cũng dám tự nhận mình làm, chẳng lẽ cũng bản cùng sinh đạo tặc lên ý nghĩ mạo hiểm đến lĩnh thưởng một ngàn lượng hoàng kim hay sao?"

Chỉ cần dùng tư duy của một người thường thôi, đánh chết cũng không tin, một Quân Thường Tiểu chỉ với tu vi Khai Mạch cảnh, có thể diệt cả Hắc Phong trại dễ thủ khó công này.

"Mạo hiểm lĩnh thưởng một ngàn lượng Hoàng Kim?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Lời này có ý gì?"

Ngài Thượng Khắc thân nhiên nói:

"Quân chương môn, chuyện này ai ai cũng biết hết cả, ngươi cũng đừng có tự lừa dối lương tâm vậy chứ."

Quân Thường Tiểu im lặng.

Ta con mẹ nó lừa dối cái quỷ gì?!

Bất quá, hẳn là người thông minh, rất nhanh suy đoán được vài điều, sự việc diệt sơn tặc một khi truyền ra, cái phần thưởng một ngàn lượng Hoàng Kim kia, có lẽ là do quan phủ ban thưởng nhà.

"Ta chắc phải đi một chuyến thành Thanh Dương xem thử rồi."

Quân Thường Tiểu cần phát triển môn phái, mặc dù hệ thống giúp đỡ hẳn không ít, nhưng tiền chung quy vẫn rất quan trọng, khẳng định nhiều một chút cũng không mất mát ai cả.

"Xoát!"

Ngà Thượng Khắc phát tay một cái, trong tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh trường kiếm tam xích, thân nhiên nói:

"Ngài mở nghe nói Quân chương môn sở hữu một thanh kiếm phẩm chất không thấp, rất mong được chương môn mở mang kiến thức."

Trên thân chuôi kiếm của hắn có khắc họa một đầu long thú sinh động như thật, mũi kiếm phát ra quang mang sắc bén, nhìn vào lập tức nhận biết phẩm chất của kiếm không tệ.

"Cho ngươi toại nguyện vậy."

Quân Thường Tiểu phát tay lên một cái, sơ phẩm Hàn Phong kiếm xuất hiện, một cỗ khí lạnh nhàn nhạt phát ra trong sân luyện võ.

"Kiếm tốt!"

"Ta biết điều đó!"

"..."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Tốc độ kinh hồn!

Ngài Thượng Khắc là người luyện kiếm vì thế chỉ một ánh mắt có thể nhận ra thanh Hàn Phong kiếm là một cây bảo kiếm hiếm có vì thế hắn liền nói:

"Thanh kiếm này ở trong tay ngươi thật lãng phí. Thế này đi, chỉ cần người đem thanh bảo kiếm này giao cho ta, ân oán giữa hai chúng ta xem như chưa bao giờ tồn tại."

Một thanh bảo kiếm có thể giúp Thiết Cốt phái xóa bỏ ân oán, Ngài Thượng Khắc cho rằng mình đã rất cao nhân độ lượng rồi.

"Giao cho ngươi á?"

Quân Thường Tiểu nhếch môi nói:

"Bỏn tọa đâu có bị ngu."

Đôi mắt sâu của Ngài Thượng Khắc vụt lên ý lạnh kinh người, toàn thân xuất hiện một làn khói trắng.

Sau khi vào Võ Đồi, ở vùng đan điền dưới rốn của mỗi võ giả sẽ là nơi tích tụ linh khí, một khi bị kích động luồng linh khí này sẽ phát ra ngoài và đây được gọi là Linh lực.

Quân Thường Tiểu cảm nhận được luồng Linh lực phát ra từ người Ngài Thượng Khắc, trầm giọng nói:

"Võ công của trưởng lão Ngài gia này so với tên công tử Ngài gia hôm trước cao hơn rất nhiều, có chút khó chơi rồi đây."

Quân Thường Tiểu biết với đối thủ như Ngài Thượng Khắc chỉ dùng sơ phẩm Hàn Thường Kiếm thì khó có thể đánh bại được.

Càng không nói thanh kiếm trong tay Ngài Thượng Khắc lại không phải là một thanh kiếm bình thường. Quân Thường Tiểu nếu chính diện giao đấu trực tiếp với hắn cũng khó có thể chiếm thế thượng phong.

"Phải đánh thế nào bây giờ? Có nên nhờ hệ thống giúp đỡ một chút không?"

Quân Thường Tiểu suy nghĩ trong đầu:

"Bỏ đi, hiện tại ta chỉ còn 24 điểm cống hiến, vẫn nên tiết kiệm là hơn."

Quân Thường Tiểu dùng ý nghĩ đi vào không gian giới chỉ, dùng vật phẩm tặng cho người mới chơi 'Bùa tăng tốc', rồi nói thầm:

"Võ công thiên hạ đều lấy tốc độ làm chủ, vậy ta sẽ lấy tốc độ đánh bại tên Ngài trưởng lão này."

"Soạt"

Quân Thường Tiểu vừa đọc dứt câu thần chú, lập tức hai chân hắn xuất hiện một luồng sức mạnh đặc biệt, khiến hắn có cảm giác muốn lao nhanh về phía trước.

Hắn nhếch mép hơi cười nói:

“Ta cảm nhận được sức mạnh của gió...”

“Tiểu tử.”

Ngài Thượng Khắc giọng điệu lạnh lùng nói:

“Người đến khi nào mới chuẩn bị xong đây?”

Quân Thường Tiểu giương kiếm lên nói:

“Đề người chờ lâu rồi.”

“Soạt”

Quân Thường Tiểu vừa dứt lời, Ngài Thượng Khắc bước lên một bước, giương thanh kiếm dài ba thước trên tay lên cao tạo một vết cắt khí ở giữa không trung, xung quanh thanh kiếm vây kín với những luồng linh khí.

“Hãy”

Ngay lập tức hắn tung ra một nhát kiếm rất mạnh.

Những đệ tử Thiết Cốt phái đứng ở đằng xa nhìn thấy cảnh này sắc mặt trắng bệch không còn một giọt máu, tất cả đệ tử đều nhìn về phía Quân Thường Tiểu. Bất quá người sau lại không có vẻ không muốn tránh một kiếm này của Ngài trưởng lão. Hắn vẫn đứng yên ở vị trí cũ, đồng thời trên mặt giữ một nụ cười không xem ai ra gì.

“Chưong môn đây là thù thế đến chết sao?”

Các đệ tử nhón nháo nhìn nhau.

“Không trốn sao?”

Ngài Thượng Khắc cười nói.

Nhát kiếm này nhìn thì có vẻ nhẹ nhàng, thế nhưng lực sát thương cũng phải hơn ngàn cân. Nếu như Quân Thường Tiểu không tránh thì kết cục chắc chắn sẽ rất thảm không chỗ nói.

“Soạt”

Đúng ngay lúc, kiếm của Ngài Thượng Khắc sắp chém xuống người Quân Thường Tiểu.

Các đệ tử đầy kinh ngạc đồng thanh hô to:

“Chưong môn..!”

Ngài Thượng Khắc tự cảm thấy có gì đó sai sai, một kiếm tùy ý của mình mà có thể chém chưong môn Thiết Cốt phái như chém đậu hũ á?

Đúng là một tên nhóc vô dụng chỉ một nhát kiếm nhẹ mà cũng đỡ không.....

Không đúng, không đúng!

Người bị chém thành hai mảnh thì đáng lý ra phải máu tươi phun tứ tung mới đúng chứ?

Các đệ tử Thiết Cốt phái lập tức nhận ra điều bất thường. Chưong môn sau khi nhận một kiếm thì thân hình đột nhiên mờ ảo rồi dần dần biến mất.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

“Là ảo ảnh sao?”

Ngài Thượng Khắc nhăn mày lại.

“y”

Một giọng nói bỗng nhiên phát ra từ phía sau lưng hắn:

“Bỏ tọa ở ngay đây này.”

“Hả!!”

Ngài Thượng Khắc hốt hoảng xoay người thì nhìn thấy Quân Thường Tiểu hai tay chấp sau lưng đứng phía sau hắn. Hắn nhìn Quân Thường Tiểu, âm thanh chứa một chút sự hoảng sợ nói:

“Người làm thế nào mà xuất hiện ở đằng sau ta?”

Các đệ tử Thiết Cốt phái nhìn thấy chưong môn vẫn bình an vô sự liền thờ phào một hơi, tuy nhiên trong lòng vẫn không ngừng thắc mắc:

“Chưong môn rõ ràng đang đứng đằng trước trưởng lão Ngài già, vậy mà chớp mắt một cái đã đứng đằng sau người ta rồi!”

Quân Thường Tiểu bình thản trả lời:

“Đương nhiên là đi quá chứ sao!”

“Không thể có chuyện đó!”

Ngài Thượng Khắc nói:

“Người chắc chắn đã sử dụng một môn bí thuật tà môn ngoại đạo.”

Quân Thường Tiểu xoa xoa mũi, cười nói:

“Mờ to mắt ra mà xem, ta lại đi đằng sau người một lần nữa này.”

“Soạt”

Lời nói vừa dứt, Quân Thường Tiểu vẫn đứng yên tại vị trí cũ một bước cũng không động, nhưng một lời nói bỗng nhiên từ phía sau Ngài Thượng Khắc truyền đến:

“Người đã mờ to hai mắt ra mà nhìn chưa đấy?”

Ngài Thượng Khắc hoảng sợ xoay người, lập tức phát hiện Quân Thường Tiểu đang đứng ở vị trí ban đầu trước khi hai bên giao chiến. Tất cả các cơ trên mặt Ngài Thượng Khắc đều đông cứng lại, hần nghĩ mình đang nhìn thấy quỷ.

“Trời đất!”

Tất cả các đệ tử Thiết Cốt phái đứng ở gần đó đều hét lên đầy kinh ngạc, không thể tin vào mắt mình, có hần hai chương môn đang đứng hai bên trái phải của trường lão Ngài gia, bất quá sau một lúc chương môn đang đứng bên trái của trường lão Ngài gia dần dần biến mất.

Ngài Thượng Khắc kinh ngạc hỏi:

“Người... người rút cuộc vừa thi triển loại tà môn ngoại đạo gì?”

Quân Thường Tiểu lắc đầu đáp:

“Loại võ công ta vừa thi triển không phải là tà môn ngoại đạo, đây là một loại bộ pháp ‘Hoan Ảnh Bộ’.”

“Hoan Ảnh Bộ?”

Ngài Thượng Khắc già đến từng này tuổi cũng chưa từng nghe qua loại Bộ pháp này, nhưng nghe cái tên từ đối phương nói ra cũng hiểu được vài phần tác dụng của bộ pháp. Hần khó tin hỏi:

“Hoan Ảnh Bộ này lấy tốc độ làm chủ đúng không?”

Quân Thường Tiểu lạnh nhạt trả lời:

“Xem như người còn có não.”

Trên mặt Ngài Thượng Khắc vẫn đầy vẻ nghi hoặc, kinh ngạc nói:

“Không thể nào! Tốc độ di chuyển không có cách nào nhanh được đến thế, thay đổi vị trí thi không nói nhưng tàn ảnh vẫn chưa biến mất thì quá là nghịch lý.”

Hần vẫn không cách nào tin được, tốc độ nhanh đến mức hần chưa kịp nhận thức thì đã thấy ảo ảnh của Quân Thường Tiểu trước mắt. Tốc độ này thật sự làm cho người khác cảm thấy lạnh sống lưng, nổi hết cả da gà.

“Soạt”

Đột nhiên, một cơn gió sượt qua người hần.

Quân Thường Tiểu một lần nữa đã đi đến phía sau Ngài Thượng Khắc. Trước mặt vị trường lão là ảo ảnh của Quân Thường Tiểu đang dần dần mờ ảo rồi biến mất.

Quân Thường Tiểu một lần nữa hỏi:

“Đã nhìn rõ rồi chứ?”

“Chương môn di chuyển như thế này thật sự xuất quỷ nhập thần rồi.”

“Tốc độ quá nhanh, ta căng hết hai mắt ra cũng không bắt được động tác của chương môn đây này.”

“Chương môn thật lợi hại!”

Các đệ tử gần đó tràn đầy sùng bái, ngưỡng mộ hô lên.

“Đáng chết!”

Ngài Thượng Khắc tức giận vùng kiếm nhưng hần cũng chỉ đánh trúng ảo ảnh của Quân Thường Tiểu mà thôi.

Tất cả các loại công pháp trên thiên hạ đều đem yếu tố tốc độ đặt lên hàng đầu, nhưng tốc độ trong các điển tịch ghi chép so với tốc độ của Quân Thường Tiểu hoàn toàn như đom đóm so với trăng sao.

“Soạt! Soạt! Soạt!”

Quân Thường Tiểu liên tục di chuyển, trong tầm mắt Ngài Thượng Khắc đã nhìn thấy hơn mười ảo ảnh của Quân Thường Tiểu.

Rất rõ ràng, mỗi ảo ảnh xuất hiện cho thấy Quân Thường Tiểu vừa đứng ở đó nhưng vì tốc độ nhanh đến mức đáng sợ, khiến người khác không thể nào bắt kịp người thật.

Cơ mặt Ngải Thượng Khắc dần đen như than, tay cầm bảo kiếm cũng bắt đầu run rẩy. Người ở chỗ nào hắn còn không xác định được thì đánh như thế nào đây?

“Bạch.”

Đột nhiên, Quân Thường Tiểu dừng lại ở phía sau đối phương, giờ chân đạp một cái vào mông Ngải Thượng Khắc. Cú đạp này của hắn lực lượng ít nhiều cũng hơn 1000 cân.

Ngải Thượng Khắc bị đá bất ngờ, cả người loạng choạng bước về phía trước thiếu chút nữa ngã sấp xuống mặt xuống đất.

“Há há há.”

Đệ tử Thiết Cốt phải nhin không được cười như điên.

Đường đường là một vị trưởng lão mà lại bị chương môn đá cho một cái vào mông thế kia, thật đúng là cười chết người ta mà.

“Đáng chết!!”

Ngải Thượng Khắc sau khi lấy lại được thăng bằng, hắn vì xấu hổ mà vô cùng tức giận, một lần nữa đưa kiếm lên cao tạo một đường cắt trong không trung, sau đó tung ra một nhát kiếm vô cùng mạnh.

“Soạt”

“Soạt”

Quân Thường Tiểu bình tĩnh di chuyển. Hắn lúc đảo trái lượn phải làm xuất hiện vô số ảo ảnh.

Động tác ra kiếm của Ngải trưởng lão mặc dù vô cùng mạnh mẽ dứt khoát, bất quá so sánh với tốc độ di chuyển người càng lúc càng nhanh của Quân Thường Tiểu thì cho dù bày thiên la địa võng trước mặt, hắn cũng có thể dễ dàng tránh được.

“Bạch!”

Quân Thường Tiểu lại tiếp tục đạp một cước vào mông Ngải Thượng Khắc, người sau mặc dù không bị thương gì nhưng mặt mũi lại không biết giấu vào đâu cho hết nhục.

“Aaa..”

Ngải Thượng Khắc tức giận hét lên một tiếng.

“Roạt.”

Áo choàng trên người Ngải Thượng Khắc bị xé rách, trên người chỉ còn một cái quần nhỏ màu trắng.

Quân Thường Tiểu đứng lại trước mặt hắn, trên lưỡi kiếm còn lưu lại vài lọn tóc, cười nói:

“Ngải trưởng lão còn muốn cùng ta vui vẻ nữa hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 47: Ăn đập mới biết khôn!

Tốc độ của Quân Thường Tiểu quá nhanh, nhanh đến mức y phục trên người Ngải Thượng Khắc bị từng làn gió vạch phá, cuối cùng hắn vẫn không cách nào bắt kịp, phát ra một tiếng rống giận dữ, các cơ bắp dần khuếch trương lên, trong nháy mắt có dấu hiệu rạn nứt.

Càng đáng sợ hơn là trên thân Hàn Phong kiếm kéo theo một túm tóc!

Điều này nói lên cái gì? Đó là nếu như Quân Thường Tiểu muốn giết người thì vừa rồi có mười cái mạng Ngải trưởng lão cũng đi tong.

Ngải Thượng Khắc quả thực tu vi rất mạnh, nhưng còn sẽ không mạnh đến mức mình đồng da sắt, đao thương chém không đứt.

Huống hồ, Quân Thường Tiểu phát ra lực lượng cũng không yếu, cộng với tốc độ cao di chuyển muốn đem đầu đối phương gạt xuống, tuyệt đối là chuyện thật chứ chẳng đùa.

Ngải Thượng Khắc mặc cái quần lót trắng đứng nguyên tại chỗ, biểu hiện trên mặt cứng như roi vào hầm băng, mồ hôi lạnh trên trán tuôn như mưa, trông mắt trần ngập sự hoảng sợ.

Một túm tóc bị gạt gọn gàng trong nháy mắt đã để hắn cảm nhận được từ thân đang đứng trước mặt, vô cùng chân thực, đồng thời phi thường khủng bố!

Nếu như đối phương muốn giết mình, có lẽ bây giờ đầu mình và thân mình mỗi thứ lăn lóc một nơi rồi.

Càng nghĩ càng thấy sợ, Ngải trưởng lão bất lực buông thanh kiếm có khắc đồ án thú rồng trong tay, một tiếng ‘leng keng’ rơi trên mặt đã cứng.

"Ày.."

Quân Thường Tiểu nói:

"Có còn muốn đánh nữa không?"

Hai tay Ngài Thượng Khắc run rẩy một chút, đè nén nội tâm đang khủng hoảng của mình, nói:

"Không đánh... Không đánh nữa!"

Cái thể loại tốc độ vượt quá sức tưởng tượng này, cho hán mười cái lá gan cũng không dám đánh a!

"Đình!"

"Nhiệm vụ phụ hoàn thành, chủ nhân thu hoạch được 50 điểm điểm cống hiến."

"Đình!"

"Điểm cống hiến môn phái: 74/100."

"50 điểm cống hiến?"

Quân Thường Tiểu kinh ngạc nói:

"Cho nhiều đến vậy luôn á?"

Hệ thống nói:

"Ngài trưởng lão thực lực tương đương với Vô Đồ ngũ trọng, chủ nhân có thể đánh bại đối phương, đương nhiên sẽ thu hoạch được rất cao điểm cống hiến."

Quân Thường Tiểu trầm nghĩ:

"Hóa ra người ta là Vô Đồ ngũ trọng nha."

Các cảnh giới sau Khai Mạch cảnh, có một chút tăng thứ phân chia nhỏ, từ thấp nhất đến cao nhất tương đương nhất trọng đến cửu trọng, đằng sau của cửu phẩm là đỉnh phong.

Mã trưởng lão của Thương Sơn phái có thực lực chính là Vũ Sư đỉnh phong, chỉ cần hán có thể vượt lên một bước là có thể đột phá đến Vô Tông, ví dụ như đại thủ lĩnh Hắc Phong trại bị giết kia, thực lực cũng chưa tới Vô Đồ nhị trọng.

Ngài gia cũng không phải là gia tộc có truyền thống luyện võ, bọn hán lấy việc kinh doanh đan dược ở thành Hồ Dương làm gốc. Ngài Thượng Khắc có thể có thực lực Vô Đồ ngũ trọng đã rất không tệ rồi.

"Ngài trưởng lão."

Quân Thường Tiểu nói:

"Trong không gian giới chỉ của ngươi, chắc phải chuẩn bị vài ba bộ quần áo để thay đúng không?"

Ngài Thượng Khắc đang dần dần lấy lại bình tĩnh, đột nhiên mới ý thức được là mình còn đang như cửu trụ lỏng.

Mặt của hán đỏ hán cả lên, vội vàng lấy ra một bộ y phục mặc vào, đồng thời đem chuỗi kiếm thu hồi, ôm quyền nói:

"Ngài mỗ đa tạ Quân chương môn đã thủ hạ lưu tình."

Sự ngạo nghễ cùng khinh thường trong mắt hán đã tiêu tán không còn sót lại một chút gì.

Quân Thường Tiểu nói:

"Ngài trưởng lão, bốn tọa thân là người đứng đầu một phái, vậy mà để cho đệ tử bán phái ra ngoài trộm đan dược, đúng là cũng có sai lầm."

Nhiệm vụ hoàn thành rồi, điểm cống hiến cũng tới tay rồi, đương nhiên cần phải giải hòa không khí, dù sao môn phái còn đang trong thời gian phát triển, gây thù chuốc oán khắp nơi cũng không phải chuyện gì tốt.

"Bất quá."

Quân Thường Tiểu nói:

"Đệ tử ta cũng bị Ngài công tử đánh cho thừa chết thiếu sống, theo cách nhìn của bốn tọa thì không bằng chuyện lớn hóa nhỏ, việc nhỏ hóa vô đi."

Quân Thường Tiểu là người thắng lợi vậy mà hướng Ngã Thượng Khắc hòa giải, thật làm cho người sau như mở một lối thoát, nhanh chóng thuận nước đẩy thuyền, nói:

"Người trẻ tuổi dù sao đang trong độ tuổi trẻ trâu, đánh đánh đấm đấm cũng là chuyện bình thường, Ngài gia ta không để ý nữa."

Bị đánh một hồi mới chịu thay đổi thái độ, đây rõ ràng là cảnh tượng ăn đập mới biết khôn mà.

Quân Thường Tiểu nói:

"Ngài trưởng lão đi đường xa xa xôi, bốn tọa phái tận tình đón tiếp nồng hậu, mời trưởng lão vào trong đại điện ngồi chơi."

Trang phục trên người đều bị đánh te tua, cái này gọi là đón tiếp nồng hậu nha.

Ngã Thượng Khắc chấp tay nói:

"Ngài mỗ còn có chút chuyện nhà phải xử lý, xin hẹn ngày khác đến thăm hỏi."

Quân Thường Tiểu cũng không nhiều lời, tự mình đưa đến cửa, chấp tay nói:

"Ngài trưởng lão, bốn tọa chỉ tiến đến đây thôi."

"Cáo từ!"

Ngã Thượng Khắc rời đi.

Bất quá, trên con đường đi xuống núi, mặt hán vẫn chưa tỉnh hồn nói:

"Không nghĩ tới chương môn Thiết Cốt phái, vậy mà là chân nhân bất lộ tướng, ta phải lập tức trở về báo cho gia chủ, đừng có đại đột trâu vào hán."

Ngã Thượng Khắc sợ đi không hoài nghi, là bởi vì tốc độ kinh khủng mà Quân Thường Tiểu vừa rời thi triển, muốn giết Võ Đồ cũng chỉ như cắt đậu hũ mà thôi!

...

"Chương môn, người quá lợi hại!"

"Vừa rồi Huyền Ảnh Bộ mà người thi triển, quả thực là quá thần kỳ rồi!"

"Chương môn, bộ pháp này có phải hay không cũng thuộc về Thần phẩm võ học giống như Dịch Cân Kinh a!"

Vào lúc Quân Thường Tiểu trở lại môn phái, các đệ tử như bầy ong vây tổ, bọn hán càng nghĩ đến hình ảnh chương môn đùa giỡn trưởng lão kia, ánh mắt sùng bái càng thêm nồng đậm.

Quân Thường Tiểu nói:

"Các người chăm chỉ tu luyện, bộ pháp này về sau bốn tọa sẽ từng cái truyền thụ nha."

"Quao! Chương môn sẽ truyền thụ Huyền Ảnh Bộ cho chúng ta kìa!"

"Ta nhất định không để cho chương môn thất vọng, dốc lòng nỗ lực tu luyện!"

"Đi mau, đi mau, chúng ta đi tu luyện thôi!"

Sự nhiệt tình trong lòng các đệ tử tăng vọt, máu trong cơ thể bọn hán cũng lập tức sôi trào cả lên.

Thật ra mà nói, chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi, địa vị của Quân Thường Tiểu trong lòng bọn họ đã không ai có thể sánh bằng rồi.

Nếu như có người ngoài tới lôi kéo, thậm chí môn phái cao cấp hơn cũng không thể lay động.

Đây là chuyện mà Quân Thường Tiểu muốn nhìn thấy nhất, bởi vì hán không quản đệ tử tư chất cao hay thấp, chỉ đề ý bọn hán tận trung với mình, tận trung với môn phái.

...

Trong đại điện.

Quân Thường Tiểu ngồi trên ghế, lười biếng duỗi duỗi người, cười nói:

"Toàn thân mình đều cảm thấy thoải mái quá đi mất, nhiệm vụ thế mà ban thường đến tận 50 điểm cống hiến luôn nha."

"Đỉnh!"

"Tô Tiểu Mạt tìm được Tiểu Hoàng mất tích, nhiệm vụ môn phái hoàn thành!"

"Đỉnh!"

"Điểm thành tựu môn phái: 2/100."

"Điểm cống hiến môn phái: 76/100."

Quân Thường Tiểu nghe xong âm thanh nhắc nhở, nét cười trên mặt càng đậm, nói:

"Không tệ, không tệ, nhanh như vậy đã hoàn thành nhiệm vụ môn phái, bốn tọa đúng là không nhìn lầm người!"

"Đỉnh!"

"Nhiệm vụ môn phái hoàn thành, điểm cống hiến đệ tử mở ra."

Quân Thường Tiểu nói:

"Đệ tử mà cũng có điểm cống hiến á?"

Hán lập tức kéo ra màn hình hệ thống môn phái, chỉ thấy môn phái thành viên: 100/100 đằng sau có cái biểu tượng có thể ấn mở.

“Ấn mở.”

Một màn hình số liệu con hiển thị.

Rất nhiều tên của đệ tử liệt kê phía trên màn hình, chỉ có duy nhất Tô Tiểu Mạt đằng sau viết mấy chữ: 2 điểm cống hiến.

Quân Thường Tiểu nói: "Đây là cái quỷ gì vậy?"

Hệ thống nói: "Đệ tử hoàn thành nhiệm vụ môn phái sẽ thu hoạch được tương ứng điểm cống hiến, chủ nhân có thể lấy điểm ra khu mua sắm để đổi vật phẩm."

Quân Thường Tiểu nghe vậy, lập tức nhảy dựng cả người lên, mừng lớn nói:

"Còn có chuyện tốt bực này luôn á!"

Bản thân mình hoàn thành nhiệm vụ sẽ có điểm công hiến, đệ tử hoàn thành nhiệm vụ môn phái cũng sẽ có, vậy có khác gì với một việc hai người làm đâu!

Hệ thống nói:

"Điểm công hiến đệ tử, chỉ có đệ tử mới được sử dụng, chủ nhân cũng chỉ có thể mua dùm mà thôi."

Nghe xong những lời này, Quân thường môn trực tiếp ngã bịch xuống ghế, suy sụp nói:

"Lạy trời, lần sau người làm ơn một lần nói ra hết những chuyện này có được không!"

Hệ thống trả lời:

"Được thôi."

Quân Thường Tiểu nói tiếp:

"Ý của người nói là khu mua sắm môn phái ta và đệ tử đều có thể sử dụng?"

"Không thể sử dụng."

Hệ thống nói:

"Đệ tử có khu mua sắm dành riêng cho mình, chủ nhân có thể ẩn mờ khu mua sắm để xem xét."

Quân Thường Tiểu vội vàng tiến vào khu mua sắm, quả nhiên bên dưới thanh cấp độ khu mua sắm, bỗng dưng tăng thêm một cái nút khu mua sắm đệ tử.

Hắn thử mở ra xem, phát hiện trên bảng hiển thị rất nhiều vật phẩm, phần lớn đều là những món sơ phẩm, giá cả cũng chỉ tầm khoảng 1 điểm công hiến thôi.

"Ôi mẹ nó!"

Quân Thường Tiểu buồn rầu nói:

"Vì cái gì mà khu mua sắm của đệ tử so với ta cũng tiện nghi hơn vậy!"

Hệ thống nói: "Bởi vì người là chủ nhân, có rất nhiều phương thức để thu hoạch điểm công hiến, mà đám đệ tử chỉ có thông qua hoàn thành nhiệm vụ môn phái mới đạt được điểm công hiến."

"Cũng có chuyện này nữa."

Quân Thường Tiểu đã thông suốt.

Hắn tiện tay bấm vào một vật phẩm xem thông tin, theo phần giới thiệu đưa ra thì cũng không có cái gì quá quý giá, so sánh với khu mua sắm của mình, rõ ràng chất lượng kém như trứng chọi đá.

Hệ thống nói:

"Vật phẩm trong khu mua sắm đệ tử, chủ yếu chỉ là phụ trợ, còn khu mua sắm của chủ nhân mới là biến thái."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Hắc sơn trại là do bốn tọa diệt!

Quân Thường Tiểu mở ra khu mua sắm dành cho đệ tử, mặc dù vật phẩm so với khu mua sắm sơ cấp rẻ hơn nhưng công dụng lại không được như ý. Ví dụ như loại vật phẩm Tụ Khí tán (bột) và Tụ Khí đan chỉ lệch nhau có một chữ, công dụng như nhau nhưng vật trước chỉ có một phần hai công hiệu, thời gian hiệu quả cũng chỉ vón vện sáu tiếng mà thôi.

"Cắt xén quá nhiều rồi."

Quân Thường Tiểu lắc đầu tiếp tục xem xét các vật phẩm khác.

Một lúc sau, hắn phát hiện ra một cái vũ khí sơ phẩm, đó là một thanh kiếm tên là Mộc kiếm, hắn thầm nghĩ trong bụng:

"Mộc kiếm? Vật này chẳng phải quá tầm thường rồi sao."

Quân Thường Tiểu lại nghĩ đến sức mạnh của sơ phẩm Hàn Phong Kiếm, cho rằng thanh kiếm này mặc dù là vật phẩm chế tạo từ gỗ nhưng uy lực của nó cũng không kém không với những vũ khí hạ phẩm hoặc trung phẩm ở Tinh Vãn đại lục này.

Quân Thường Tiểu tiếp tục xem các vật phẩm nhưng không phát hiện thêm vật phẩm nào có tác dụng hay, đành phải tạm thời mua Mộc kiếm và Tụ Khí tán.

Khi vật phẩm được gửi vào không gian giới chỉ thì điểm công hiến cũng ngay lập tức bị chiết khấu.

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên hỏi:

“Vì sao không có âm thanh thông báo như những lần trước?”

Hệ thống đáp:

“Mua vật phẩm dành cho đệ tử được mặc định là không có âm thanh thông báo, nếu như chủ nhân thích thì có thể khởi động phản thông báo khi mua hàng.”

“Vẫn cứ để mặc định không có âm thanh đi.”

Quân Thường Tiểu không muốn cái gì cũng có âm thanh thông báo vì như thế hắn cảm thấy rất đau đầu.

“Đúng rồi. Phần mua vật phẩm dành cho ta cũng tắt âm thanh thông báo đi có được không?”

“Chủ nhân, tạm thời thì không thể ạ?”

Hệ thống chân thành trả lời.

Quân Thường Tiểu thắc mắc hỏi:

“Tạm thời á? Ý người là sao?”

Hệ thống giải đáp:

“Đẳng cấp môn phái càng cao thì các công năng trong hệ thống cũng sẽ ngày càng hoàn thiện hơn.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Điều này có nghĩa là người mượn lực ta như nước dâng thuyền lên?”

“Xem như người còn có não.”

Hệ thống nói.

Quân Thường Tiểu cân trọng suy nghĩ, nói:

“Ta bỏ công xây dựng người đến một lúc nào đó đủ lớn mạnh sẽ đâm ra làm phản thì như thế nào đây?”

Hệ thống đáp:

“Chủ nhân chết thì hệ thống cũng xuống mồ bởi bạn.”

“Hóa ra là như thế.”

Quân Thường Tiểu yên tâm nói:

“Bùa tăng tốc còn tác dụng trong bao lâu?”

“Bốn năm phút nữa” Hệ thống trả lời.

Quân Thường Tiểu chống cằm nói:

“Ta có thể tận dụng thời gian còn lại vào thành Thanh Dương xem một chút, một ngàn lượng vàng tiền thưởng là chuyện gì xảy ra?”

“Điền Thất.”

“Có đệ tử.”

“Bồn tọa có việc ra ngoài một chuyến, người dẫn dắt các đệ tử khác chăm chỉ luyện tập.”

“Vâng.”

Thời gian hiệu lực của bùa tăng tốc cũng không còn nhiều, Quân Thường Tiểu không muốn lãng phí một cách vô ích. Hắn đi đến trước cổng Thiết Cốt phái rồi đứng lại, sau đó dùng bùa tăng tốc di chuyển, chỉ lưu lại ảo ảnh đang dần dần tan biến ở ngay chỗ hắn vừa đứng.

Tốc độ của Quân Thường Tiểu vô cùng nhanh, trong thời gian ngắn hắn đã xuống tới chân núi.

“Đây đúng là vật phẩm cần thiết mỗi lần ra ngoài du ngoạn, đáng tiếc trong khu mua sắm cao cấp không bán nếu không ta cũng sẽ mua thêm vài ba cái bùa này để dự phòng lúc cần dùng đến.”

Vừa dứt lời, Quân Thường Tiểu lại tiếp tục sử dụng bùa tăng tốc nhanh chóng đi vào thành Thanh Dương.

Ở trong núi.

Một nữ nhân dựa vào thân cây mặt đầy vẻ xấu hổ nói:

“Lý ca ca, huynh đừng làm loạn nữa, nhờ may bị người khác nhìn thấy thì phải làm sao?”

Người thanh niên tên Lý ca ca càng ngày càng tiến gần nữ nhân trước mặt, đưa tay lên vuốt khuôn mặt nữ nhân nói:

“Mai Mai, nơi người bốn phương vắng vẻ không người, chúng ta sẽ không bị nhìn thấy đâu. Ca ca đã mấy ngày không gặp muội rồi. Ta nhớ muội đến cơm cũng không muốn ăn luôn

đấy.”

“Ừm.”

Nữ nhân cúi đầu, giọng nói tựa như làn gió xuân thổi:

“Muội cũng vậy nha.”

Đôi nam nữ dần dần tiến sát lại nhau, trao nhau cái ôm thắm thiết cùng nụ hôn nồng nàn, thời gian đối với họ dường như đang dừng lại.

Người nữ nhân tên Mai Mai vô tình nhìn lên phía trên, bất ngờ nhìn thấy có một vị thiếu niên đang ngồi trên cây hướng mắt nhìn bọn họ cười như xem vở hài kịch.

“Á á...”

Tiếng hét của thiếu nữ truyền ra bốn phương tám hướng trong núi rừng.

Lý ca ca vội vã hỏi:

“Mai Mai, muội bị làm sao thế?”

Nữ nhân vội đưa tay chỉ lên cây, vừa hoang mang vừa lúng túng nói:

“Trên...trên cây có người nhìn.”

Lý ca ca vội vàng nhìn lên thì phát hiện đúng là có một người thiếu niên đang ngồi ở trên cây.

“Hi...”

Quân Thường Tiểu ngưng ngừng gãi đầu cười nói:

“Thật ngại quá, làm phiền hai vị ‘tâm sự’ rồi.”

Lý ca ca tức giận nói:

“Người là tên khốn nào? Người ở đây từ khi.....”

Hắn còn chưa dứt lời thì người ngồi trên cây đã dần dần tan biến, dọa vị Lý ca ca sợ ngã xụi xuống đất, kinh hồn khiếp vía hét lên:

“Má ơi...có...có ma!”

Hắn không dám suy nghĩ gì nhiều, vội vã kéo nữ nhân tên Mai Mai chạy vào trong thôn.

Quân Thường Tiểu đứng ở phía ngoài rừng nhìn thấy tên nam nhân bị dọa đến hoảng sợ nhưng vẫn không quên kéo tay nữ nhân chạy liền nói:

“Tắm chân tình là đây chứ đâu, bốn tóa chúc phúc cho hai người mãi mãi đồng tâm bên nhau đến đầu bạc răng long.”

“Ai...”

Hắn nghĩ đến bản thân trước giờ vẫn luôn đơn thân độc bóng không tránh khỏi trong lòng có chút buồn bã nói:

“Một tháng nữa là ta đã tròn mười tám tuổi rồi, không biết tắm thân xử nam này đến bao giờ mới có thể bỏ đi đây?”

Quân Thường Tiểu xuyên không đến thế giới này, một lòng tập chung xây dựng Thiết Cốt phái nên cảm thấy có chút buồn tẻ, nếu như mình được trải nghiệm một chút tình yêu thì cuộc đời xem như không tệ.

Lục Thiên Thiên?

Thôi bỏ đi. Bỏ đi!

Nữ nhân như vậy chả biết yêu đương là cái khi gì đâu!

Thành Thanh Dương.

Quân Thường Tiểu đang đứng trước cổng thành Thanh Dương, hắn chỉ mất năm phút đi từ Thiết Cốt phái đến đây. Trên đường hắn còn tham quan ngắm cảnh nếu không thời gian đi chuyển còn nhanh hơn nữa.

“Hả!”

“Người này là ai nhìn có chút quen quen nhỉ?”

“Đây không phải là chương môn Thiết Cốt phái đó sao? Sao người lại chạy đến đây rồi?”

Những võ giả qua lại ở cổng thành Thanh Dương, chỉ nhìn một chút lập tức nhận ra Quân Thường Tiểu.

“Quân chương môn.”

Một võ giả vội chạy đến gần cười nói:

“Trong lúc tại hạ luyện võ, có gặp một vài vấn đề khó khăn. Tại hạ nguyện ý trả hai trăm lượng bạc, hy vọng chương môn giúp tại hạ....”

“Bốn tóa không có thời gian.”

Quân Thường Tiểu đi vào trong thành.

Từ sau đại hội ‘Bách Tông chiêu mộ’, hắn đã trở thành một người có chút tiếng tăm ở thành Thanh Dương, hiện tại danh nhân vào thành lập tức thu hút rất nhiều ánh mắt của người trong thành.”

Quân Thường Tiểu không thèm để ý đến những người đó, hắn nhìn chăm chăm vào bảng thông báo ở ngã ba đường, sau đó hai mắt hắn sáng lên như hai ngọn lửa.

Trên thông báo viết ngoằn ngoèo chữ cổ, ý nghĩa đại loại là thành chủ vô cùng biết ơn vị đại hiệp đã ra tay tiêu diệt Hắc Sơn Trại, nguyện tặng hai ngàn lượng vàng để tỏ lòng trọng nghĩa, vui lòng đến phủ thành chủ lĩnh thưởng.

“Há há.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Bỏn tọa chỉ tiện tay tiêu diệt đám Hắc Phong Trại, vậy mà lại được thưởng hai ngàn lượng vàng cơ đấy.”

“Roẹt.”

Tiếng ồn ào nói chuyện trên phố đột nhiên im như họa mi ngừng hát.

Quân Thường Tiểu cảm thấy là lạ, quay đầu nhìn xung quanh lập tức phát hiện chủ các cửa hàng, người qua đường, võ giả ở gần đều đang nhìn hắn với ánh mắt đầy quái dị.

Một người võ giả bước gần lại, hỏi:

“Quân chương môn, Hắc Phong Trại là do ngài tiêu diệt sao?”

“Còn ai vào đây.”

Quân Thường Tiểu thành thật trả lời.

“...”

Dân chúng xung quanh co giật khóe miệng.

Trước đây tại võ trường đánh chém Linh Tuyền Tông, tất cả các võ giả trong thành đều cho rằng trong tay chương môn Thiết Cốt Phái có thể thắng đều là nhờ vào vũ khí phẩm chất cao.

Tiêu diệt Hắc Sơn Trại! Chuyện đó có ma mới tin!

“Ày..”

Quân Thường Tiểu nói:

“Phủ thành chủ ở nơi nào?”

Một tên võ giả nhỏ giọng đáp:

“Chương môn muốn đi lĩnh thưởng sao?”

Quân Thường Tiểu chỉ tay vào tờ thông báo nói:

“Trên đó không phải viết là người tiêu diệt được Hắc Phong Trại thì có thể đi lĩnh thưởng sao?”

Tên võ giả trầm giọng tiếp tục nói: “Quân chương môn, mạo danh đại hiệp đi lĩnh thưởng, nhẹ thì một chuyến thăm tù, nặng thì đầu lia khỏi xác đấy.”

“Mạo danh cái rắm chó ấy.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Hắc Phong Trại chính là do bỏn tọa diệt.”

“Ai..”

Tên võ giả lắc đầu nói:

“Lại thêm một người bị tiền che mờ mắt nữa rồi.”

Người dân đứng không xung quanh cũng thờ dài lắc đầu. Bọn họ đều cho rằng chương môn Thiết Cốt Phái tham tiền đến điên rồi mới chết cũng phải mạo danh mình là đại hiệp sĩ đã tiêu diệt Hắc Phong Trại.

Quân Thường Tiểu không biết phải nói gì thêm. Hắn cảm thấy bản thân đã làm một chuyện tốt trừ hại cho dân, bất quá người dân vì không được tận mắt thấy tai nghe nên không cho đây là thật.

“Chương môn?”

Từ phía bên trái truyền lại một tiếng gọi lớn, Quân Thường Tiểu quay lại nhìn thì thấy phụ thân của Lý Thanh Dương vừa chấp tay đi tới nói:

“Người sao lại có thời gian vào thành Thanh Dương dạo chơi thế này?”

Lý gia chủ nhờ sự chỉ điểm của Quân Thường Tiểu, chỉ mới một tháng không gặp, võ công của hắn đã tiến bộ không ít.

Quân Thường Tiểu nói:

“Lý lão gia, người đến đúng lúc lắm. Người dẫn ta đến phủ thành chủ một chuyến.”

Lý gia chủ ngạc nhiên hỏi:

“Quân chương môn, người muốn đến phủ thành chủ làm gì?”

Quân Thường Tiểu đáp:

“Đương nhiên là bẩm tọa đến lĩnh tiền thưởng rồi.”

“Hả!”

Nụ cười trên mặt Lý gia chủ cứng lại, một lúc sau khéo miệng mới hơi nhếch lên cười nói:

“Quân chương môn, người đừng nói với Lý mẫu là Hắc Phong trại do ngài...”

“Đúng thế.”

Quân Thường Tiểu tức giận nói:

“Hắc Phong trại đúng là do bẩm tọa diệt, người tin cũng không cũng không tin cũng chả sao, dẫn ta đi phủ thành chủ rồi nói gì nói!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tội Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Không phải kẻ thù không gặp mặt!

"Quân chương môn, chuyện này không phải đùa giỡn, đại hiệp cũng không phải người mà ai cũng có thể mạo danh nha!"

"..."

"Quân chương môn, vài ngày nay đều có không ít người mạo danh vị đại hiệp kia, tất cả đều bị thẩm tra, kết quả nhẹ thì một chuyến lao ngục, nặng thì đầu lia khỏi cổ nha."

"..."

"Quân chương môn, người nghe Lý mẫu khuyên một câu chân thành, tốt nhất vẫn là nên trở về đi, đừng có đi phủ thành chủ như thiêu thân lao vào lửa."

"Bạch!!"

Quân Thường Tiểu dừng lại, trầm giọng nói:

"Lý gia chủ, bẩm tọa nói lại một lần nữa, Hắc Phong trại chính xác là do ta diệt!"

Lý gia chủ nói:

"Không nói đến thực lực của đại thủ lĩnh Hắc Phong trại mạnh mẽ ra sao, chỉ riêng cứ điểm dễ thủ khó công, Quân chương môn diệt người ta một đường như thế nào được?"

"Ta.."

Quân Thường Tiểu trầm mặc, coi như hấn giải thích tê hết cả mồm, cũng không ai sẽ tin tưởng, vậy thì cần gì lãng phí nước bọt cơ chứ.

Lý gia chủ nói:

"Quân chương môn, người nhất định phải xuất ra bằng chứng diệt Hắc Phong trại thì mới có thể lĩnh ngàn lượng Hoàng Kim, nếu tự ý làm bậy ở chỗ phủ thành chủ, hại nhiều hơn lợi đó."

Cái này đúng là khuyên ngăn tận tâm tận tình mà.

Mà lại nói, hấn nhận được tin tức rằng gần đây nhiều người mạo danh đại hiệp lĩnh thưởng, khiến thành chủ cảm thấy cực kỳ bức bối, Quân chương môn nếu cũng sa vào vết xe đổ vậy thì lãnh ít dừ nhiều rồi.

"Người nói cũng có lý."

Quân Thường Tiểu tự hỏi:

"Mình phải làm như thế nào mới có thể xuất ra bằng chứng diệt Hắc Phong trại đây?"

Ngẫm nghĩ một chút, hai mắt hấn dần sáng lên, nói:

"Lý gia chủ, bẩm tọa có thể lấy ra bằng chứng."

"Bằng chứng là cái gì?"

"Đừng hỏi nhiều, người cứ dẫn đường là được rồi."

Lý gia chủ nhìn vị chương môn nói như chém đinh chặt sắt, có chút bàng hoàng, trầm nghĩ:

"Chẳng lẽ Hắc Phong trại thật sự là do hấn diệt sao? Không thể nào, không có khả năng, chuyện này vượt quá sức tưởng tượng luôn rồi!"

Phủ thành chủ nằm ở phía cuối đường chính hướng Đông của thành Thanh Dương, là một tòa phủ đệ có chút trang nghiêm, hai bên ngoài cửa đặt hai con tượng sư tử ngồi xổm.

"Quần chương môn, chúng ta hay là trở về đi thôi."

Lý gia chủ dẫn Quân Thường Tiểu đến đây, vẫn còn dư sức lực khuyên nhủ thêm vài câu.

Quân Thường Tiểu không màng đến hấn nữa, bước chân nhanh chóng hướng cửa phủ thành chủ đi đến.

"Đứng lại đó."

Một tên Đái Dao Hộ vệ giơ tay, quát lớn:

"Người đến mau xưng danh."

Quân Thường Tiểu gác tay sau người, nói:

"Người mau đi thông báo cho thành chủ, chương môn Thiết Cốt phái đến nhà chơi."

Lý gia chủ đứng ở phía xa nghe xong, trong lòng buông lỏng nói:

"Quần chương môn không nói là mình đến lĩnh thưởng, làm hủ chết ta rồi, vừa rồi chương môn chỉ là nói đùa mà thôi."

Hấn nghĩ vậy cũng đứng thôi.

Thần là người đứng đầu một môn phái, mạo danh chuyện mà mình không làm, đây không chỉ lừa đảo, mà còn làm mất thân phận nữa nha.

"Người chính là chương môn Thiết Cốt Phái?"

Đái Dao Hộ Vệ khước miệng mang theo nụ cười trào phúng, nói:

"Thành chủ đại nhân có quy định, tất cả môn phái dưới cấp bậc bát lưu đều không gặp, trừ phi có thư mời."

Quân Thường Tiểu khẽ nhún mày.

Một tên hộ vệ canh cổng cũng biết không coi ai ra gì, cuộc sống đúng là khác nghiệt mà.

"Xoát!"

Hấn đem tờ thông báo đưa ra, bình thần nói:

"Người vào thông báo cho thành chủ biết Quân mã đến nhận tiền thưởng diệt tặc."

Lý gia chủ kinh ngạc thốt lên:

"Quần chương môn từ khi nào đem tờ thông báo lấy xuống rồi!"

Hấn không nhìn thấy, võ giả ở ngã ba đường cũng không có phát hiện ra, Quân Thường Tiểu rời đi một lúc về sau, bọn hấn mới ý thức tờ thông báo không cánh mà bay mất tích!

Đái Dao Hộ Vệ khó có thể tin nói:

"Hắc Phong trại chính là người diệt hã?"

"Nói nhảm nhiều quá"

Quân Thường Tiểu thần nhiên nói: "Người mau đi thông báo nhanh lên."

Đái Dao Hộ Vệ cười lạnh nói:

"Tiểu tử, người nên suy nghĩ cho kỹ, một khi ta vào trong bẩm báo, chính là một vé thăm ngục đang chờ người đấy."

Quân Thường Tiểu thần nhiên nói:

"Không cần người bận nhọc quan tâm."

Đái Dao Hộ Vệ liên tục lắc đầu nói:

"Chó mèo đâu ra đến mạo danh đại hiệp, dù sao cũng có thể thông cảm, đường đường chương môn một môn phái cũng bản cùng sinh đạo tặc thể này, thật sự là khiến người ta mở rộng tầm mắt nha."

Trong lúc hấn nói chuyện, đã xoay người vào trong bẩm báo.

Rất lâu sau đó, hấn đi trở lại nói:

"Người vào đi."

Quân Thường Tiểu cất bước tiến vào, vừa thoáng qua người trước, thấp giọng nói nhỏ:

"Người biết vì cái gì người ta gọi là chó giữ nhà không? Chính là có cặp mắt chó dùng để nhìn nhận người khác đấy."

"Người..."

Đái Dao Hộ Vệ trợn mắt nhìn.

Quân Thường Tiểu vung tay áo đi qua, nói:

"Làm một người giữ cửa không phải rất tốt hay sao, có sao nhất định phải làm chó giữ nhà cơ chứ."

"Tên khốn đáng chết."

Đái Dao Hộ Vệ nổi con giận, chỉ trong chớp mắt hấn lại cười nói:

"Người lập tức sẽ được thưởng thức cơm tù, không biết sống chết còn có tâm tư chằm chọc lão tù."

Quân Thường Tiểu đi vào phủ đệ.

Ngoại viện phủ thành chủ so với Thiết Cốt phải chỉ lớn chứ không nhỏ, các loại gạch đá nhìn sơ cũng biết là vật liệu đá cao cấp, sắp xếp hàng ngũ chỉnh tề.

Phía trước có một sân luyện võ, hai bên phòng nhỏ xây tầng cao chót vót, lộng lẫy nguy nga không chỗ chê.

Quân Thường Tiểu sờ mũi một cái, tự nhủ với lòng nói:

"Ta về sau có tiền, nhất định phải trùng tu môn phái so với phủ thành chủ phải càng tráng lệ mới được."

"Rất có chí lớn nha."

Phía trước đại sảnh, một người trung niên đi ra.

Trên người mặc bộ trang phục xa hoa, oai phong lẫm liệt, quanh thân tỏa ra khí tức của người cầm quyền.

Trên đường đến đây, Quân Thường Tiểu biết được một chút tướng mạo từ trong miệng Lý gia chủ, lập tức chấp tay nói:

"Quân Thường Tiểu chường môn Thiết Cốt phái, xin ra mắt Tạ thành chủ."

"Khà khà."

Tạ thành chủ cười mở cười nói:

"Trong sự kiện ‘Bách tông chiêu mộ’ diễn ra tháng trước, bản thành chủ có nghe một chút danh tiếng của người, nhưng lúc ấy lại trong thời điểm bế quan, cho nên không thể mời Quân Thường môn đến ghé thăm phủ đệ, cảm thấy có chút đáng tiếc nha."

Tạ thành chủ nhìn như ăn nói hiền hoà, bất quá khiến cho Quân Thường Tiểu mang đến áp lực, sau đó thăm nghĩ:

"Hắn thực lực mạnh đến mức nào?"

Hệ thống nói:

"Cao hơn cả trưởng lão Thương Sơn phái."

"Vô Tòng sao?"

Quân Thường Tiểu thăm nghĩ:

"Khó trách áp lực lại lớn đến như thế."

Tạ thành chủ nghiêng người, cười nói:

"Quân chường môn, mời vào."

Quân Thường Tiểu đi vào đại sảnh, chân còn chưa đứng vững, đã cảm nhận được hai đạo ánh mắt đầy lạnh lùng nhìn lấy mình.

Nhìn qua, hắn thấy hai bên lệch ghế cao một chút, có hai tên nhìn như trung niên ngồi hai bên.

"Quân chường môn."

Tạ thành chủ ngồi bên trên giới thiệu nói:

"Hai vị này là trưởng lão Linh Tuyền Tông, bên phải là Vi Nhất Ai, bên trái là Vi Nhất Lạc."

"Con em nó."

Quân Thường Tiểu âm thầm nói đến một câu, sau đó chấp tay cười nói:

"Thì ra là hai vị trưởng lão Linh Tuyền Tông, nghe danh đã lâu."

"Hừ."

Vi Nhất Lạc cùng Vi Nhất Ai hừ lạnh một tiếng.

Từ đệ bị tiểu tử này chém rụng một cánh tay, đương nhiên bọn hắn sẽ không cho đối phương ánh mắt thân thiện.

Quân Thường Tiểu cũng không quá quan tâm, tự mình tìm một cái chỗ rồi ngồi xuống, ngón tay nhẹ nhàng đánh trên tay vịn, thảnh thơi:

"Không phải kẻ thù thì không gấp đây mà."

Hai tên trưởng lão Linh Tuyền tông hận hắn, Quân chương môn cũng hận cả môn phái kia, dù sao đám đệ tử bị sơn tặc Hắc Phong trại bắt cóc, cũng là do bọn hắn phía sau âm thầm xui khiến.

"Quân chương môn."

Tạ thành chủ cười nói:

"Nghe hộ vệ bẩm báo, người đến đây để lĩnh thưởng đúng không?"

"Không sai."

Quân Thường Tiểu đem tờ thông báo lấy ra.

"Hừ."

Vi Nhất Ai thân nhiên nói:

"Chỉ bằng một chút năng lực của Quân chương môn, cũng có thể diệt Hắc Phong trại, có phải người đang nằm mơ giữa ban ngày không vậy?"

"Theo ta thấy, Quân chương môn đây là nghèo khó thiếu tiền tiêu vật, nên mạo danh đến đây nhận thưởng nha."

Vi Nhất Lạc cười nói, trong lời nói đầy vẻ nham hiểm.

Muốn chọc ta ấy hả?

Quân Thường Tiểu đã đến mà không trả lễ thì có chút không hay, bỗng nhiên nghe Tạ thành chủ nói:

"Quân chương môn, người có thể chứng minh Hắc Phong trại là do người diệt sao?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Ta cũng không lừa gạt Tạ thành chủ, Quân môn lúc ấy một mình đơn độc lên núi, diệt sạch toàn bộ lão đầu của Hắc Phong trại cùng với hơn hai trăm tên sơn tặc, tuy nhiên lúc ấy không có người chứng kiến."

Sắc mặt Tạ thành chủ càng nghe càng đen.

Bình thường võ giả đến lĩnh thưởng, đều là trăm lời đồ về một câu giải thích thế này, sau đó từng tên bị hắn thẩm tra, kết quả tất cả đều là mạo danh.

"Không ai tận mắt thấy, vậy thì làm sao có thể biết lời người nói là thật hay giả?"

Vi Nhất Ai chấp tay nói:

"Tạ thành chủ, dựa theo sự xem xét của Vi môn, tên này quả thực là đến đây mạo danh lĩnh thưởng."

Vi Nhất Lạc đồ thêm dầu vào lửa nói:

"Đường đường là người đứng đầu một phái, vậy mà làm ra chuyện để người trong giang hồ khinh thường cười chê, thật là ném sạch mặt mũi của liên minh Bách tông chúng ta."

"Hai tên đàn độn dốt nát."

Quân Thường Tiểu nhỏ giọng nói.

"Ba!"

Vi Nhất Ai và Vi Nhất Lạc đồng thời đập tay vịn, giận dữ nói:

"Tiểu tử, người có ngon lặp lại lần nữa!"

Quân Thường Tiểu không quan tâm đến bọn hắn, cười nói:

"Tạ thành chủ, Quân môn tuy không thể đem ra người làm chứng cho mình, nhưng ta có thể xuất ra một vật để chứng minh."

Tạ thành chủ nói:

"Vật gì?"

Quân Thường Tiểu búng tay một cái, một thanh trường đao nặng nề bỗng dưng rơi xuống trước người, bên trên mặt đao có khắc có thanh sắc rồng lượn như thật.

Tạ thành chủ thấy thế, kinh ngạc nói:

"Thanh Long Thế Đao của Chu Thiên Bá!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 50: Thanh đao là hàng thật đúng không?

Quân Thường Tiểu sau khi tiêu diệt Hắc Phong trại thì mang thanh đao Thanh Long Thế của Chu Thiên Bá đi. Vốn dĩ hắn định giữ lại để bản thân dùng không ngờ bây giờ có thể dùng thanh đao này làm bằng chứng diệt tặc.

Vi Nhất Lạc và Vi Nhất Ai nhìn thấy thanh đao Thanh Long Thế, như vô tình lại hữu ý nhìn nhau một cái. Vi Nhất Lạc và Vi Nhất Ai trước đây từng đi qua Hắc Phong trại, cũng từng gặp qua Chu Thiên Bá, do đó bọn hắn có thể dễ dàng nhận ra đây là thanh đao treo trên ghế da hổ.

Lẽ nào Hắc Phong trại đúng là do hắn ta tiêu diệt?

Không thể nào! Không thể nào!

Một người mới khai mạch cảnh không cách nào có thể làm được chuyện động trời như thế. Bên trong chắc chắn ẩn giấu khúc mắc gì đó.

Quân Thường Tiểu nói:

“Tạ thành thủ chắc nhận ra được thanh đao này là của Chu Thiên Bá nha, Quân mã lấy nó làm bằng chứng như thế đủ rồi đúng không?”

Tạ thành chủ do dự suy nghĩ. Hắn thật sự khó tin chương môn Thiết Cốt phái có thể tiêu diệt được bọn Hắc Phong trại, nhưng theo những gì điều tra được thì trong sơn trại ngoài xác chết ra cái gì cũng không còn. Hôm nay Quân Thường Tiểu mang thanh đao Thanh Long Thế này ra thì chỉ có hai trường hợp có thể xảy ra:

Một là sau khi Hắc Phong trại bị tiêu diệt hắn đã nhanh hơn một bước đến lấy thanh đao Thanh Long Thế.

Hai là khi tiêu diệt Hắc Phong trại hắn cũng ở đó, bất quá người động thủ là một tên khác.

“Quân chương môn”

Tạ thành chủ nói:

“Phiền người kể lại quá trình tiêu diệt Hắc Phong trại một chút được không?”

“Đỉnh!”

“Nhiệm vụ phụ mở ra”

Lại mở nhiệm vụ phụ nữa rồi?

Quân Thường Tiểu kéo băng điều khiển xuống.

“Nhiệm vụ phụ: Thuyết phục Tạ thành chủ tin rằng chủ nhân chính là người tiêu diệt Hắc Phong trại.”

“Xem ra chỉ xuất một thanh đao Thanh Long Thế không đủ hắn ta tin phục.”

Quân Thường Tiểu trầm mặc một lúc rồi nói:

“Thành chủ đại nhân, thực ra mà nói thì Quân mã không thể một mình tiêu diệt hết bọn sơn tặc đó được.”

Tạ thành chủ nói:

“Ý người là còn có người hỗ trợ?”

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

“Không phải là người, mà là hồn linh.”

Tạ thành chủ mờ mịt khó hiểu:

“Hồn linh là cái quỷ gì?”

Quân Thường Tiểu nghiêm túc nói:

“Chính xác là linh hồn anh dũng.”

Tạ thành chủ lại càng mờ mịt khó hiểu:

“Linh hồn anh dũng lại là cái gì?”

Quân Thường Tiểu tiếp tục nói:

“Tạ thành chủ, ngài đã nghe qua Thiết Cốt phái là một môn phái từ thời thượng cổ chưa?”

“Ta có nghe nói qua.”

Tạ thành chủ đúng là đã từng nghe qua Thiết Cốt phái có nguồn gốc từ Đông Hải, về sau mới chuyển về Thiết Cốt sơn. Khi hắn nghe xong câu chuyện đó thì lập tức tặng cho ba chữ ‘chuyện vớ vẩn’.

Quân Thường Tiểu nói:

“Thiết Cốt phái ta mặc dù không có lịch sử huy hoàng nhưng anh linh của các trưởng bối vẫn còn ở đây. Trong lúc nguy nan anh linh của các tiền bối ở bên cạnh Quân mã ban phúc truyền thêm sức mạnh cho tại hạ.”

Tạ Thành chủ ngạc nhiên hỏi:

“Trên thế gian còn có chuyện này tồn tại sao?”

“...”

“Ý của ngài là anh linh của các vị trưởng bối trong môn phái ở bên cạnh giúp đỡ ngài tiêu diệt Hắc Phong trại đúng không?”

Quân Thường Tiểu gật đầu đáp:

“Chính xác.”

Quân Thường Tiểu biết bản thân tu vi mới Khai Mạch cảnh, nếu hắn thừa nhận một mình tiêu diệt Hắc Phong trại chẳng khác nào chém gió, vì thế mới bịa ra câu chuyện có anh linh của các tiền bối giúp đỡ, dù sao thành chủ cũng không có cách nào kiểm chứng được chuyện này.

“Hừm.”

Tạ thành chủ nói:

“Quả nhiên là thần bí nha.”

Vĩ Nhất Ai nói:

“Tạ thành chủ, tên tiểu tử này đang nói bậy nói bạ, ngài đừng nhẹ dạ cả tin.”

Vĩ Nhất Lạc hít một hơi nói:

“Quân chương môn, xin hỏi lại ngài một chút, các vị trưởng bối của Thiết Cốt phái luôn ở bên cạnh ngài giúp đỡ, vậy có sao lại để môn phái lưu lạc xuống cấp cừu lưu vậy?”

Quân Thường Tiểu nhận nhặt đáp:

“Chương môn đời thứ nhất của môn phái ta vì dám làm chuyện nghịch thiên nên chịu lời nguyền bị núi Ngũ Hành Sơn đè thân và theo năm tháng qua đi mà lưu lạc đến nơi này.”

Lão tử đây bịa chuyện mà không chuẩn bị kịch bản chặt chẽ, chỉ dựa ba lượng vàng đủ để ta bán cái mạng này sao?

Nói đi cũng phải nói lại, Quân chương môn đã làm cho Thiết Cốt phái có một lịch sử huy hoàng có thể sánh với cả lịch sử hình thành một tiểu vương quốc.

“Nói láo không biết ngượng!”

“Đây đều là chuyện yêu ngôn hoặc chúng.”

Quân Thường Tiểu có nói đến khổ rất cả hòng thí hai huynh đệ họ Vĩ nhất định không tin, đơn giản vì bọn hắn có thù.

Tạ thành chủ cười nói:

“Quân chương môn, ngài có thể hiển lộ một chút anh linh hộ thể cho mọi người xem được không?”

Quân Thường Tiểu hơi tiếc rẻ nói:

“Anh linh trưởng bối hộ thể không phải gặp muốn gặp là có thể gặp, cho nên thứ lỗi cho Quân mã không thể hiện lộ tùy ý.”

“Hừ.”

Vĩ Nhất Ai nói:

“Vòng vo tam quốc đến chung quy vẫn là bốc phét thôi.”

Vĩ Nhất Lạc bỏ thêm chút dầu vào lửa, cười nói:

“Theo ta thấy, cái gọi là anh linh hộ thể vốn dĩ chỉ là do người bịa ra thôi. Tạ thành chủ làm sao có thể bị một tên miệng còn hôi sữa như ngài lừa gạt được chứ?”

Quân Thường Tiểu không đếm xỉa hai tên đó, tiếp tục nói:

“Tạ thành chủ, quá trình tiêu diệt Hắc Phong trại chính là như vậy. Thanh đao của Chu Thiên Bá ở đây tin hay không tin, bản tọa lời đã cặn không muốn lãng phí nước bọt nữa.”

Tại sao vẫn không thấy thông báo hoàn thành nhiệm vụ nhỉ?

Xem ra Tạ thành chủ này cũng không phải cái gì nào tàn rồi.

Hệ thống nói:

“Người ta tốt xấu gì cũng là thành chủ. Những người hấn giết, gao mà hấn cướp so với chủ nhân nhiều không kể hết, vì thế hấn làm sao có thể nhẹ dạ cả tin một chút lời nói của chủ nhân được chứ.”

“Người nói cũng có lý.”

Đợi một chút!

Những người hấn giết, gao mà hấn cướp sao?

Hệ thống của ta à? Sao ngươi không nói sớm, ta thể mà vừa mới chém gió trước mặt một cao thủ đây.

“Đỉnh!”

“Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ phụ, nhận được 10 điểm cống hiến môn phái.”

“Đỉnh!”

“Điểm cống hiến môn phái: 86/100”

Hệ thống: “...”

Quân Thường Tiểu: “...”

Tạ Thành Chủ nói:

“Tân đá trong lòng ta bấy lâu nay, rốt cuộc cũng được nhẹ nhõm bỏ xuống rồi.”

“Quân chương môn”

Hắn chấp tay nói:

“Bồn tọa thay mặt dân chúng trong thành Thanh Dương cảm tạ người đã diệt trừ đám sơn tặc Hắc Phong trại, giúp ta hoàn thành tâm nguyện bao năm qua.”

Hai huynh đệ họ Vi lập tức lờ mờ không hiểu.

Lời nói của tên này nhìn vào là biết khoác lác, đến con nít ba tuổi còn không tin, vậy mà thành chủ tin á?

Quân Thường Tiểu cũng có chút lờ mờ không hiểu nhưng hắn vẫn nghiêm giọng nói:

“Thân là một người dân của quận Thanh Dương, giữ gìn chính nghĩa là lẽ đương nhiên, hơn nữa ta lại là chương môn của một môn phái, vì dân chúng diệt gian trừ ác là chuyện hợp tình hợp lý mà.”

Ánh mắt Tạ thành thủ tò vò đầy tán thưởng, hắn xoay người khua tay một cái, ngay lập tức trên bàn trà xếp đầy hai vạn lượng vàng, nói:

“Bản thành chủ trước giờ không xù tệ với các anh hùng hành hiệp trượng nghĩa, Quân chương môn xin nhận lấy phần thưởng.”

Sau khi Quân Thường Tiểu cho hai vạn lượng vàng vào trong không gian giới chỉ, chấp tay cười nói:

“Đa tạ thành chủ.”

Một câu từ chối lấy lễ tiết cũng không nói, da mặt hắn đúng là dày không chỗ nói mà.

“Tạ thành chủ.”

Vi Nhất Ai lại bước ra quỹ quyết nói:

“Hai ngàn lượng vàng không phải là số tiền nhỏ, Vi mỗ kính mong thành chủ suy xét thật kỹ, chớ để người khác mèo mù vớ cá rán.”

“Đúng vậy.”

Vi Nhất Lạc lên tiếng:

“Không ai biết thanh đao này có phải là thật hay giả, kính mong thành chủ suy xét cẩn trọng.”

Quân Thường Tiểu lãnh đạm trả lời:

“Hai vị trưởng lão, từ khi bồn tọa bước vào đây hai vị không ngừng đâm chọc, các ngươi xem ta là người dễ bị bắt nạt lắm hay sao?”

Vi Nhất Lạc cười nói:

“Quân chương môn đừng hiểu lầm, chúng ta chỉ là đang bàn luận sự việc thôi mà.”

“Bàn luận sự việc?”

Quân Thường Tiểu nắm chặt thanh đao trong tay, nói:

“Đao này có phải là thật hay giả, bồn tọa cùng ngươi giao đấu một hiệp không phải là có thể kiểm chứng rồi sao?”

“Nói hay lắm.”

Vi Nhất Lạc sáng khoái đáp ứng.

Trên sân luyện võ.

Quân Thường Tiểu tay cầm thanh đao Thanh Long Thế, trầm giọng nói:

“Bùa tăng tốc còn tác dụng trong bao lâu?”

Hệ thống trả lời:

“Hai mươi phút.”

Quân Thường Tiểu nhếch mép cười nói:

“Giải quyết xong hai tên này cũng còn dư sức trở về môn phái nha.”

Vi Nhất Lạc rút roi dây Cừu Tiết, nhìn về phía Tạ thành chủ đang ngồi ở trên cao quan sát nói:

“Đao kiếm không có mất, nếu như hôm nay có xảy ra chuyện ngoài ý muốn, kính xin thành chủ không trách tội.”

Tên này đúng là không phân biệt được thanh đao này là hàng thật hay giả mà.

“Được.”

Tạ thành chủ dường như rất nóng lòng coi nào nhiệt, không chần chờ nói to:

“Bản thành chủ làm chứng, đao kiếm không có mất, nếu bị thương hay chết đều trách mình kém cỏi.”

Sau khi nghe được lời nói từ thành chủ, Vi Nhất Lạc quay sang nhìn Quân Thường Tiểu với ánh mắt tràn đầy sát khí:

“Quân chương môn đã chuẩn bị xong chưa?”

Quân Thường Tiểu nhún nhả đáp:

“Đến đi.”

“Vèo.”

Vi Nhất Lạc đem toàn bộ linh lực truyền vào dây roi Cừu Tiết, đột nhiên vung roi ra giống như một con rắn dài lao về phía Quân Thường Tiểu.

Lực ra roi rất mạnh, góc độ ra roi cũng vô cùng âm hiểm, hiển nhiên có thể nhìn thấy đối phương tính toán một roi này không chết cũng phải tàn tật.

“Ra tay thật sự rất hiểm ác.”

Tạ thành chủ lắc đầu nói. Hắn có nghe qua ân oán của hai môn phái nhưng không nghĩ rằng trường lão của Linh Tuyền Tông mới bắt đầu đã ra tay hiểm ác như đòi mạng. Không biết tên tiểu tử này có tránh được roi này không đây? Ánh mắt Tạ thành chủ dán chặt trên người Quân Thường Tiểu.

Quân Thường Tiểu bước một bước với tốc độ vô cùng nhanh, để lại một ảo ảnh mờ hồ, nhẹ nhàng tránh một roi của Vi trường lão.

“Đây là...” Tạ thành chủ ngăn người bật thốt lên.

“Soạt.”

Đúng lúc đó, Quân Thường Tiểu di chuyển đến sau lưng Vi Nhất Lạc, ánh mắt lạnh đi vài phần, vung thanh đao trong tay lên chém xuống một đường.

“Phụt!”

Âm thanh bị chặt đứt truyền ra, đầu của Vi Nhất Lạc bay ra ngoài.

Quân Thường Tiểu vẫn giữ nguyên tư thế ra đao, nhìn thi thể nằm dưới đất kia, mặt không cảm xúc nói:

“Vi trường lão, thanh đao là hàng thật đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Giết ta người, ta giết sạch!

"Bịch bịch..!"

Đầu của Vi Nhất Lạc lăn ra bên ngoài diễn võ trường, trên gương mặt kia có một chút vẻ cười nham hiểm, cũng có một chút kinh ngạc không hiểu.

Về cười là bẩm sinh mà có.

Kinh ngạc là nhìn thấy Quân Thường Tiểu xuất ra ảo ảnh, tránh né công kích của mình.

Một tên võ giả Khai Mạch cảnh, có thể xuất ra tốc độ nhanh đến như thế, chẳng lẽ mình bị hoa mắt?

Đây suy nghĩ của Vi Nhất Lạc trước khi chết, ngay sau đó đầu lâu hắn bị chém bay ra ngoài, tâm trí vẫn còn mờ mịt, cho nên không có quá nhiều đau đớn.

Cơn đau lớn nhất.

Quân Thường Tiểu sau khi giết hấn nói:

"Vi trường lão, đao này là hàng thật đúng không?"

Đao này, rất thật là đẳng khác!

Đáng tiếc, Vi Nhất Lạc mãi đến chết, rốt cuộc vẫn không nghe được, cũng không có cách nào trả lời lại nữa.

"Bịch bịch!"

Thi thể không đầu đầu tiên là quỳ trên mặt đất, kế tiếp ngã sập trên sân luyện võ, máu tươi phun trào ra, tạo thành một mảng nước đỏ trên sân.

"Tam đệ!"

Vi Nhất Ai run rẩy gào thét thật to, tâm trí trong nháy mắt bị cơn giận khống chế, xuất ra trường thương, ngưng tụ lực lượng lao thẳng về phía đối phương.

"Vù vù!"

Đầu thương được rút vào Linh lực, thế công như cuồng phong bão táp không thể ngăn cản.

Quân Thường Tiểu cười lạnh, cất bước lách người một cái, một lần nữa kéo ra một tầng ảo ảnh.

Tốc độ rõ ràng đã được kéo chậm lại, thực tế mà nói thời điểm hấn giết Vi Nhất lạc cũng không có đem toàn bộ tốc độ hiển lộ ra, bởi vì Tạ thành chủ đang ở hiện trường, nếu nhìn thấy sợ là kinh hồn khiếp vía mất.

Quan trọng nhất là.

Nếu như biểu hiện của hấn quá khoa trương, tên trường lão còn lại chắc chắn sẽ không có can đảm xông lên giết hấn.

"Chết đi!"

Quân Thường Tiểu né tránh công kích, không có lúc nào thân thể đứng lại, Vi Nhất Ai xuất một thương như rồng hổ nhào đến, trên mũi thương ngưng tụ Linh lực rất khủng bố.

Nếu như hấn bị mũi thương này đâm trên người, kết quả khẳng định là lưu lại một cái lỗ lớn nha!

Quân Thường Tiểu bước chân linh hoạt, đem tốc độ duy trì trong phạm vi không chế, thân thể bỗng nhiên dừng lại một chút phía bên trái, tay cầm thanh đao Thanh Long Thế quét ngang một nhát.

"Bành!"

Vi Nhất Ai tay mất nhanh nhẹn đưa thân thương cản lại trước người, nhưng thân thương bị trực tiếp cắt đứt ngay lập tức.

Thời gian không cho phép hấn cảm thấy đau lòng cây thương của mình, vội vàng lùi về sau vài bước, lúc này mới miễn cưỡng tránh đi một đao quét ngang kia.

Hiện tại có ai hỏi Vi Nhất Ai là thanh đao Thanh Long có phải hàng thật hay không? Hấn khẳng định mười phần trả lời là thật, dù sao trường thương của hấn phẩm chất không thấp, lại còn được Linh lực hộ thể, kết quả vẫn là bị một đao chặt đứt!

Quân Thường Tiểu được nước đẩy thuyền, cất bước lao đến, hai tay mạnh mẽ xuất thêm một nhát, đường đao từ dưới hiện lên nghiêng phía trên bắn đi, ảnh đao một lần nữa xuất hiện.

"Không ổn rồi!"

Vi Nhất Ai tâm hô không ổn.

Ý nghĩ vừa mới chợt lóe, trên cổ đã truyền đến một cơn đau dữ dội, đầu lâu vèo một cái bay ra ngoài thân thể.

Chính là cái này... Võ công thiên hạ, thể nhanh không thể cản!

"Bịch bịch.."

Đầu Vi Nhất Ai nối tiếp người trước ngã lăn lóc xuống đất, vị trí vừa hay rất gần Vi Nhất Lạc, trên mặt hiện lên nét dữ tợn, nhìn vào có thể thấy trước khi chết người này đã trải qua một cơn đau đớn tột cùng.

Quân Thường Tiểu tay để ở trên thân thể không đầu, trường đao vẫn còn nhuốm máu đặt trên mặt đất, lạnh lùng nói:

"Giết ta người, ta giết sạch!"

Chỉ đơn giản sáu chữ thôi, bất quá phối hợp với sát khí trên người hấn, có thể nói là uy phong dị thường.

Tạ thành chủ đứng ở trước cửa điện, biểu hiện trên mặt như bị hóa đá, hiển nhiên hấn không ngờ tới, hai tên Võ Đồ cảnh trường lão Linh Tuyền tông lại bị đao của Quân Thường Tiểu chém đầu lia khỏi xác từng người một!

"Thành chủ, dựa theo thuộc hạ điều tra được, Chu Thiên Bá cùng với hơn hai trăm tên sơn tặc đều có cùng một nguyên nhân tử vong, do là toàn bộ bị lưỡi đao sắc bén chém bay đầu!"

Đây là thuộc hạ của hấn điều tra báo cáo, bây giờ hỏi tường lại một chút, Tạ thành chủ không nhịn được nói thảm:

"Chẳng lẽ Hắc Phong trại thật sự là do hấn diệt sao?"

"Bịch bịch.."

Thân thể không đầu Vi Nhất Ai ngã trên mặt đất, máu tươi như núi lửa phun trào ra.

Quân Thường Tiểu thu hồi trường đao vào không gian giới chỉ, nói:

"Thật có lỗi với thành chủ, máu của hai tên này làm bản sân luyện võ rồi."

"Quân chương môn."

Tạ thành chủ hiểu kỳ nói:

"Bộ pháp vừa rồi người thi triển có tên là gì mà có thể huyền diệu khó lường đến thế?"

Quân Thường Tiểu ngắn gọn nói:

"Huyền Ảnh Bộ!"

"Huyền Ảnh Bộ? Ta vậy mà chưa từng nghe nói qua có bộ pháp này cơ đấy."

Tạ thành chủ tự nói với lòng, đối với cái chết của hai người Vi Nhất Ai, Lạc thì một chút thương xót hẳn cũng không có.

Đao kiếm không có mất, thương vong tự chịu.

Trước khi khai chiến đã nói rõ ràng, cho nên hẳn không hề quan tâm

Tiền thường đã tới tay, kẻ địch muốn hẳn chết cũng bị đầu rơi máu chảy, Quân Thường Tiểu lập tức chấp tay nói:

"Tạ thành chủ, Quân mã có chút việc trong môn phái cần xử lý, xin cáo từ trước."

Tạ thành chủ nhìn một chút thi thể của hai huynh đệ Vi Nhất Ai, Lạc rồi nói:

"Quân chương môn giết hai tên trưởng lão Linh Tuyền Tông, thù này có thể xem là không đội trời chung nha."

"Bọn hẳn không biết sống chết chọc ta trước làm gì."

Quân Thường Tiểu bình thản nói.

Tạ thành chủ lắc đầu nói:

"Linh Tuyền tông có chỗ dựa lưng là Thành Tuyền tông, người sau sẽ không cùng người bàn luận đúng hay sai đâu."

Quân Thường Tiểu nhún nhún vai, nói một cách tự nhiên:

"Quân mã cũng không phải loại người khép nép sợ chết, nếu như bọn hẳn dám tìm tới cửa, ta tất nhiên sẽ ăn miếng trả miếng tới cùng."

Bốn chữ 'ăn miếng trả miếng' thốt ra, hai con người của hẳn cũng hiện lên sát ý kinh khủng.

"Cáo từ."

Quân Thường Tiểu chấp tay, xoay người rời đi.

Tạ thành chủ nhìn theo bóng lưng dần dần biến mất, nâng cằm lên nói:

"Tiểu tử này, không phải loại người ăn chay à nha."

"Dựa theo hẳn vừa mới thi triển bộ pháp kia đến xem, nếu như cộng thêm một thanh vũ khí phẩm chất cao, Hắc Phong trại bị diệt cũng là chuyện hoàn toàn có thể."

Quân Thường Tiểu có sao có thể hoàn thành nhiệm vụ phụ?

Đương nhiên Tạ thành chủ sẽ không tin vào vài lời vô và vô vắn mà đối phương nói, mà hẳn sau khi nhìn thấy cây thanh đao Thanh Long Thế rồi suy ngẫm một chút, cuối cùng kết luận được một vài điểm mấu chốt.

Tạ thành chủ cho rằng không có khả năng Quân Thường Tiểu lên núi sau khi Hắc Phong trại bị diệt, bởi vì không ai biết sơn tặc bị diệt lúc nào cả, đi lên chẳng khác nào bán mạng cả.

Như vậy chỉ còn trường hợp thứ hai.

Vào lúc Hắc Phong trại bị diệt, Quân Thường Tiểu có mặt ở hiện trường, nếu như cho rằng người khác diệt tặc thì cũng khẳng định mười phần cùng vị chương môn này quen biết!

Tạ thành chủ chính là nhận định suy đoán này, cho nên Quân chương môn mới có thể hoàn thành điều kiện nhiệm vụ.

Bây giờ hẳn lại nhìn thấy Quân Thường Tiểu thi triển ra Huyền Ảnh Bộ, toàn bộ suy đoán như chém đinh chặt sắt, Hắc Phong trại chính là do hẳn diệt.

"Tiểu gia hòa."

Tạ thành chủ lắc đầu cười một tiếng, nói:

"Người không muốn bại lộ thực lực của mình, lấy dăm ba lời nói cái gì mà anh linh hộ thể, người thật đang xem bản thành chủ là con nít dễ dụ nha."

"Nói đi cũng phải nói lại."

"Hắn sở hữu thân pháp xuất hóa nhập thần như thế, chuyện môn phái có nguồn gốc từ thượng cổ, chưa chắc là bốc phét."

Aii.

Lời nói dối chồng chất, rất dễ cho người khác tin một cái là thật mà.

Không thể trách Tạ thành chủ nào tàn không nghĩ ra.

Chỉ có thể nói là tốc độ mà Quân Thường Tiểu vừa rời thể hiện quá nhanh, cộng thêm việc người sau điều ra một cái Huyền Ảnh Bộ, để vị thành chủ nhận định đây nhất định là nội tình của môn phái, nếu không tuyệt đối không có khả năng học được.

Ví dụ sống là Lục Thiên Thiên sau khi tu luyện Dịch Cân Kinh, cũng đã có suy đoán là Thiết Cốt phái thật sự có khả năng nguồn gốc từ thượng cổ lưu truyền lại.

"Bất kể nói như thế nào."

"Tên nhóc sát phạt quyết đoán này, ta hay vẫn là không trêu chọc vào thì tốt hơn."

Tạ thành chủ không phải kiêng sợ gì Quân Thường Tiểu, mà hắn chỉ là cực kỳ tò mò, nếu như Thiết Cốt phái thật sự là thượng cổ môn phái, liệu có thể dưới sự lãnh đạo của hắn mà quật khởi một lần nữa hay không?

...

Quân Thường Tiểu sau khi rời đi Phủ thành chủ, bước đầu tiên cũng không phải rời thành Thanh Dương trở về môn phái, mà chính là tiến vào một cửa hàng, đem toàn bộ ngọc ngà châu báu thu hoạch được ở Hắc Phong trại đổi thành ngân phiếu.

Ngay từ đầu, hắn suy đoán những thứ này ngọc ngà châu báu này đem toàn bộ đi đổi sẽ thu được khoảng một vạn lượng, trải qua một hồi trao đổi thể mà thu đến ba vạn lượng luôn nhà.

Đây chỉ mới tính riêng ngọc ngà châu báu thôi, trong không gian giới chỉ vẫn còn một ít lượng vàng nữa cơ.

Quân Thường Tiểu nói thầm:

"Tính luôn cả số tiền thu hoạch được từ phủ thành chủ, ta hiện tại nắm giữ trong tay khoảng năm vạn lượng nha."

Năm vạn lượng đối với các đại gia tộc giàu có thì không đáng bao nhiêu, bất quá đối với Thiết Cốt phái nghèo rách mỏng toi mà nói thì đây là một con số khổng lồ.

"Ah.."

Quân Thường Tiểu đi ra cửa hàng buôn bán, duỗi người sáng khoải một cái, cười nói:

"Đúng là có tiền cảm giác rất thoải mái nha."

"Xoát!"

Đột nhiên, một nữ hài có dáng người nhỏ nhắn hoảng loạn chạy qua, thiếu chút nữa đã tông vào người hắn.

Quân Thường Tiểu theo bản năng sờ lại túi, phát hiện không mất thứ gì cả, rồi nói:

"Làm gì chạy như ma đuổi vậy, tính chạy đi đâu thai hay gì."

Dát!

Nữ hài đột nhiên ngừng bước, sau đó lui về đứng kế bên hắn, thể hiện bộ mặt vui vẻ nói:

"Quân chương môn!"

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên nói: "Chúng ta có quen biết hả?"

"Xoát!"

"Xoát!"

Đúng lúc này, mấy tên mặc trang phục võ giả theo theo sau chạy đến, lập tức đem hai người vây lại, tên to con cầm đầu giận dữ mắng:

"Con mẹ nó, nguoi dám chạy trước mặt lão tử..."

Thanh âm đột nhiên ngừng lại!

Bởi vì có một thanh trường đao đang đặt trên vai hắn, lưỡi đao kề sát cái cổ.

Quân Thường Tiểu thể hiện bộ mặt mỉm cười nói:

"Bằng hữu, miệng lưỡi nói năng thô tục rất không lễ phép, huống chi, nói chuyện với nữ nhân cũng cần phải có chút phong độ nha."

"Đúng vậy, đúng vậy!"

Tên to con bị thanh đao gác trên vai, nét mặt giận dữ lập tức biến hóa, vội vàng đổi thành bộ mặt tươi cười, nói:

"Ha ha, nói chuyện phải lễ phép, phải phong độ mới được!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Liễu Uyển Thi

Khi một người đang vô cùng tức giận thì tâm tình rất khó để bình tĩnh lại, thậm chí trong lúc đó còn có thể làm ra những chuyện không thể kiểm soát.

Tên to con lao ra từ giao lộ đột nhiên cũng rơi vào tình huống này, hấn từ từ tiến lại gần nữ hài, ánh mắt như có ngọn lửa lấp lóe có thể thiêu đốt tất cả mọi thứ.

Nhưng khi thân đao lạnh giá đặt trên vai hấn, chỉ cách cái cổ của hấn khoảng một ngón tay, con giận ngút trời của hấn lập tức thu lại, gương mặt nở nụ cười miễn cưỡng.

Khuôn mặt tràn đầy tức giận bỗng nhiên chuyển thành khuôn mặt tươi như hoa nở, trình độ trở mặt tuyệt đối xứng đáng mười sao.

“Tiểu tử.”

“Ngươi, con mẹ nó, ngại mình sống lâu rồi hả?”

“Dám gác đao trên cổ Trương lão đại chúng ta!”

Vài tên thủ hạ tròn trĩnh hết cả mắt, liên tục mắng chửi xối xả.

Trương lão đại thiếu chút nữa phun ra máu. Lão tử đây đang bị hấn gác đao vào gáy, vậy mà các người còn dám buông lời đe dọa người ta. Lỡ đâu hấn trượt tay thì đầu của lão tử đây cũng rơi như chơi đó.

“Soạt”

Quân Thường Tiểu đông đưa thanh đao Thanh Long Thế trong tay, khoảng cách giữa lưỡi đao cách cùng cổ người kia chỉ như một tờ giấy trắng.

“Thủ hạ của ngươi cũng có vẻ như không biết lễ nghĩa là gì nha.”

Lưỡi đao vụt lên ánh sáng sắc bén.

Nhìn thấy ánh sáng đó quét qua, Trương lão đại da đầu đều tê hết cả lên, run rẩy nói:

“Bằng... hữu! Đại ca! Do tại hạ không dạy dỗ tốt các huynh đệ của mình. Xin ngài đừng so đo với bọn chúng.”

Trương lão đại thẳng cổ gào lên:

“Các ngươi đúng là một lũ có mắt không trông.”

“Còn không mau nhận lỗi với đại ca?”

Bọn thủ hạ ý thức được lão đại đang trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc, vội vàng đồng thanh nói:

“Đại ca, bọn em biết sai rồi.”

Quân Thường Tiểu nhận nhặt đáp:

“Ta đếm đến ba, các ngươi không cúi thì cũng không cần sống nữa.”

“1..”

Hấn vừa bắt đầu đếm, Trương lão đại đã sợ bay hồn lạc phách, nhanh chóng kéo bọn thủ hạ chạy thực mạng.

Quân Thường Tiểu lắc đầu đem thanh đao Thanh Long Thế thu lại nói:

“Bọn chúng đi rồi. Ngươi đã an toàn rồi đó.”

Nữ hài đang chón sau lưng hơi lộ đầu ra xem, xác định bọn hung thần ác bá kia đã đi xa mới khép khiêng bước ra trước mặt hấn, sau đó quỳ phịch xuống đất, trên mặt giàn giụa nước mắt cảm động nói:

“Đa tạ Quân chương môn đã ra tay cứu mạng.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Ta chỉ là không nhìn được cảnh một đám nam nhân đi bắt nạt một nữ hài chân yếu tay mềm. Không cần đa lễ như vậy.”

“Hức hức, ta biết Quân chương môn là một người tốt mà.”

Nữ hài đứng dậy, ngẩng khuôn mặt xinh đẹp lên cười nói.

Quân Thường Tiểu lúc này mới được chiêm ngưỡng kỹ nhan sắc của nữ hài này.

Nữ hài này tầm mười ba tuổi, làn da trắng nõn, mái tóc đen hơi rối dài đến ngang ngực, đôi mắt rung rung. Mặc dù trên mặt dính đầy bụi nhưng không giấu được nét đẹp thanh tú.

Thật đáng yêu nha...

Đây là suy nghĩ đầu tiên của Quân Thường Tiểu đối với nữ hài này.

Nữ hài cũng đang quan sát đánh giá hấn rồi khúc khích cười nói:

“Quân chường môn nhìn gần ‘xinh’ hẳn so với nhìn từ xa nha.”

Câu nói này có nghĩa là bốn tọa từ xa nhìn rất xấu? Mà lại nói dùng từ ‘xinh’ để miêu tả ngoại hình của ta, chẳng lẽ nhìn ta giống nữ nhân đến vậy sao?

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

“Ta phải quay về môn phái rồi, chúng ta đường ai nấy đi nhé.”

“Quân chường môn”

Nữ hài đứng cản đường, ánh mắt như sắp rơi lệ nói:

“Ta có thể gia nhập Thiết Cốt phái của người không?”

Nữ hài bày ra dáng vẻ trông rất đáng thương, khiến người khác không đành lòng từ chối.

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

“Thật có lỗi, Thiết Cốt phái ta tạm thời không thu nhận thêm đệ tử.”

Hắn cũng rất muốn thu nhận nữ hài dễ thương này làm đệ tử, bất quá hắn đã thu nhận đệ tử đến hạn mức tối đa rồi, nếu mà làm bừa tuyển thêm chắc chắn sẽ bị hệ thống trừng phạt.

Nước mắt của nữ hài lập tức rơi xuống hòa lẫn với bùn đất trên mặt, trong nháy mắt cả khuôn mặt chỉ toàn là nước mắt mà thôi.

Thôi xong mẹ nó rồi!

Minh chả có phong độ gì cả, nói đến người ta khóc luôn rồi này.

Nữ hài lấy vạt áo lau nước mắt, khuôn mặt lại càng đáng thương nói:

“Hức hức hức.....Quân chường môn, ta không thể làm đệ tử của ngài thì có thể cho ta làm a hoàn hầu hạ ngài được không?”

Quân Thường Tiểu vừa lãnh khốc vô tình giết hai tên trưởng lão Linh Tuyền Tông, thế những hắn cũng không cảm thấy bối rối như lúc này đối mặt với nữ nhân đang giàn giụa nước mắt.

“Uhm, người ngoan, đừng khóc nữa...”

“Hức hức hức.”

Nữ hài lại càng gào khóc to hơn giống như gặp phải chuyện gì đó vô cùng đau khổ tuyệt vọng.

“Đó là Quân chường môn thì phải?”

“Nữ hài này bị làm sao vậy?”

“y, tốt xấu gì cũng là chường môn của một phái thế mà đến một nữ hài cũng dám ức hiếp, có còn là con người nữa không rồi?”

Tiếng khóc của nữ hài càng lúc thu hút sự chú ý của những người qua đường. Họ tụ tập thành từng đám chỉ chỉ trỏ trỏ nhìn Quân Thường Tiểu.

Sắc mặt Quân Thường Tiểu càng ngày càng đen lại.

“Hức hức hức”

Nữ hài vẫn tiếp tục khóc rống lên.

Quân Thường Tiểu không thể nhìn được nữa, quát tháo lên:

“Đừng có khóc nữa!”

Nữ hài lập tức ngừng khóc, mím chặt môi, đôi mắt sưng đỏ nhìn Quân Thường Tiểu, dáng vẻ vô cùng đáng thương không chỗ nói.

“Hức hức hức..”

Nữ hài không nhìn được, tiếp tục khóc rống lên.

“Quân chường môn, ngài dù sao cũng là chường môn của một phái, sao lại có thể ức hiếp một nữ hài chân yếu tay mềm như thế, không cảm thấy hổ thẹn với lương tâm mình sao?”

“Nàng ta bắt quá chỉ là một đứa trẻ thôi mà.”

Quân Thường Tiểu bắt đầu đi nói:

“Người đừng khóc nữa! Đừng khóc nữa! Ta đồng ý được chưa?”

Rõ ràng nữ hài vừa rồi khóc vô cùng thảm thiết vậy mà hắn vừa đáp ứng lập tức biểu lộ vẻ mặt tươi cười. Nhất định là nữ hài này có học qua diễn xuất, trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách.

“Aii..”

Quân Thường Tiểu thờ dài, lắc đầu nói:

“Đi thôi”

“Dạ”

Nữ nhân vội vàng chạy đến. Nàng vừa đi vừa nói:

“Chường môn, ta tên là Liễu Uyển Thi, biệt danh là Đò Đò. Về sau ngài cũng có thể gọi ta là Đò Đò nha.”

Liễu Uyển Thi?

Quân Thường Tiểu trầm giọng nói:

“Cái tên đầy thơ tình họa ý như thế này, sao có chút không khớp với người vậy trời.”

Mặc dù chưa tiếp xúc lâu nhưng Quân Thường Tiểu có thể nhìn ra được nữ nhân mặc dù tuổi nhỏ nhưng tính cách vô cùng tinh nghịch tinh quái.

“Bữa tăng tốc còn tác dụng trong bao lâu nữa?”

“Năm phút”

“Mang theo cục nợ này không cách nào kịp trở về môn phái rồi. đành phải ngồi xe ngựa quay về thôi.”

“Ợt ẹt..”

Liễu Uyển Thi vừa đi được vài bước thì bụng khuỵu chiêng gõ trống kêu lên. Nàng ta ôm bụng, bộ mặt vô cùng đáng thương nói:

“Chường môn, cả ngày nay ta chưa có ăn gì hết á.”

“Người muốn ăn gì đây?”

“Ta muốn ăn Hoa Sơn Chi chiến, nước mật ong, bánh táo đỏ, thịt bò vàng hầm, Gà hấp xả ở lầu Tinh Nguyệt.”

Liễu Uyển Thi lập tức liệt kê một mạch tên các món ăn.

Quân Thường Tiểu nhếch mép, hẳn chỉ nghe đã biết các món này có giá không hề rẻ.

Nhưng cũng phải nói, từ lúc hắn xuyên không đến đây, hằng ngày không ăn mì tôm thì cũng ăn cơm với rau xanh. Hôm nay, vừa hay lĩnh được tiền thưởng cũng nên thưởng cho bản thân một bữa cao lương mỹ vị nha.

“Bóp”

Quân Thường Tiểu đập tay một cái nói:

“Dẫn đường đi, chúng ta đến lầu Tinh Nguyệt.”

Tại lầu Tinh Nguyệt.

Lầu Tinh Nguyệt là lầu lầu nổi tiếng nhất ở thành Thanh Dương, đặc biệt là món hoa sơn chi chiến nức tiếng xa gần, được mọi người gọi là mỹ vị hiếm có khó tìm ở nhân gian.

Mỗi năm đều có rất nhiều người ăn không quản đường xá vạn dặm đến đây chỉ để có thể thưởng thức một lần.

Lúc này ở phòng dành cho khách quý, Quân Thường Tiểu và Liễu Uyển Thi đang ngồi ăn, bên cạnh hai người là một chồng đĩa đã ăn sạch bóng.

“Ợ...”

Nửa tiếng sau, Quân Thường Tiểu ngồi dựa vào lưng ghế, xoa bụng nói:

“Đúng là danh xứng với thực mỹ vị nhân gian nha.”

Liễu Uyển Thi một bên cúi gác lên thành ghế, tay cầm cây tăm chỉ vào một cái đĩa trống nói:

“Món này, muối bỏ hơi ít, thất bại. Món này lửa chưa đủ, thất bại. Món này dầu cho quá nhiều, thất bại.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Ta thấy lúc này ngươi ăn cũng không ít đâu đó.”

Liễu Uyển Thi lau lau miệng nói:

“Chường môn, ngài phải biết, một người đói gần chết sẽ không để ý đồ ăn có ngon hay dở a.”

Nhìn dáng vẻ Liễu Uyển Thi vừa đáng yêu mà chân thành, Quân Thường Tiểu hứng thú nói:

“Ngươi nói giống như là mình biết làm cơm vậy.”

“Ta không biết làm cơm.”

Liễu Uyển Thi tiếp tục nói:

“Ta chỉ biết nấu ăn.”

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên nói:

“Biết làm com và biết nấu ăn có gì khác nhau hả?”

“Khác nhau rất nhiều là đằng khác.”

Liễu Uyên Thi nghiêm túc trả lời:

“Làm com là nấu com để ăn, còn nấu ăn thì bao gồm rất nhiều phương thức, ví dụ như chiên, rán, nấu, xào, luộc, hấp, hầm,...”

“Thôi ngừng được rồi.”

Quân Thường Tiểu vội vàng ngắt lời, ngạc nhiên nói:

“Người thật sự là biết nấu ăn?”

“Đương nhiên rồi.”

Liễu Uyên Thi khoanh tay dựa vào ghế, kiêu ngạo nói:

“Nếu như nấu ăn cảnh giới cũng như võ đạo phân chia phẩm cấp, vậy ta có thể đồng dạng tự nhận mình là thần phẩm luôn.”

Quân Thường Tiểu nửa tin nửa ngờ hỏi:

“Lợi hại như vậy sao?”

Liễu Uyên Thi cười nói:

“Chường môn không tin thì đợi chúng ta về đến môn phái, ta sẽ đại triển thần uy cho người biết thế nào là mỹ vị nhân gian.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 53: Đầu bếp chính tông!

Quân Thường Tiểu ăn một bữa com tại Tinh Nguyệt Lâu, tiêu hao tới ba trăm lượng bạc, bất quá hắn không chút đau lòng, dù sao trong túi tiền còn một khoản kết xù, coi như hóa đơn thêm vài con số 0 đằng sau cũng không nhằm nhò gì.

Liễu Uyên Thi bước ra từ lâu, quay mặt sang hỏi:

"Chường môn, môn phái chúng ta chắc là có các công cụ nấu nướng nha, ví dụ như nồi đất, nồi sắt, lồng hấp...?"

Quân Thường Tiểu ngập ngừng nói:

"Hình như là có nha."

Từ lúc xuyên không đến nay, hắn trước đó vẫn luôn ăn chực bát com của Vương đại thẩm ở thôn Thanh Dương, mãi đến sau sự kiện ‘Bách tông chiêu mộ’, Lý Thanh Dương gia nhập môn phái, đồng thời phụ trách bếp núc.

"Có thực mới vực được đạo."

Liễu Uyên Thi chân thành nói:

"Trên phương diện ăn uống không thể qua loa thể được, chúng ta ra chợ mua sắm một chút đi."

"Cũng được."

Quân Thường Tiểu dẫn nữ hài tiến thẳng đến chợ, mua sắm một đống các loại dụng cụ lớn nhỏ, còn sắm thêm rất nhiều loại gia vị.

Quân chường môn vốn còn bán tín bán nghi, cho đến khi nhìn thấy Liễu Uyên Thi lựa chọn các nguyên liệu có chút phong phạm cao thủ, nhất thời nhận định nữ hài này thật hiểu biết nấu nướng.

"Môn phái chúng ta có vườn rau đúng không?"

"Không có."

"Môn phái có chăn nuôi gia súc đúng không?"

"Không có."

"Môn phái có ao cá đúng không?"

"Cũng không có."

Liễu Uyên Thi đứng hình, có chút khó hiểu nói:

"Cái này không có, cái kia cũng không luôn, trong ngày thường chường môn và các sư huynh làm sao qua bữa hay vậy?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Mọi khi ăn cơm trộn rau xanh, đôi lúc đổi khẩu vị sang ăn mì nha."

"Hà?"

Liễu Uyển Thi ngạc nhiên trừng to hai mắt.

Ngay lập tức nữ hài mở miệng chống hông nói:

"Người luyện võ cả ngày chỉ ăn những thứ khô khan như thế, lấy đâu ra chất dinh dưỡng!"

"Không ổn, không ổn rồi."

Nàng nhìn từ dưới lên trên thân thể Quân Thường Tiểu, đưa tay chỉ một cái, nói tiếp:

"Sau khi chúng ta trở về môn phái, ta phải cải thiện thức ăn của mọi người lên một tầm cao mới."

Quân Thường Tiểu nói:

"Tiểu tử Thanh Dương mỗi lần nấu cơm không phải cháy nồi thì cũng khét cơm, hoặc là đồ ăn xào lạc thành mặn, nếu như ngươi có thể cải thiện thức ăn cho mọi người, có thể nói công lao lưu danh muôn đời."

Liễu Uyển Thi sau khi đắn đo suy nghĩ một phen, nói:

"Trước tiên chúng ta mua một chút rau quả và gia súc mang về nha."

"Ngươi cứ việc mua, còn tiền đã có ta lo!"

Trên đường đi bên ngoài thành Thanh Dương.

Một chiếc xe ngựa đang di chuyển tốc độ cao, Quân Thường Tiểu ngồi ở bên trong, muốn khóc không ra nước mắt.

"Phốc, phốc."

Mấy cái gà mái nhảy qua lại bên trong xe ngựa, lông gà rơi đầy đầu của hắn.

Quân thường môn cơ sao không tránh?

Đơn giản là bên trong xe đầy các loại gia súc như gà, vịt, ngỗng, thậm chí có cừu non, nghé, khiến không gian trong xe chật kín, không chỗ hờ để tránh!

Liễu Uyển Thi ôm một con thỏ trắng nhỏ, khuôn mặt nhỏ đang cọ vào bộ lông mềm mại của nó, cười nói:

"Chương môn, trước tiên chúng ta phải chăn nuôi các con gia súc này đã nha."

"Ha ha..."

Quân Thường Tiểu gượng cười một tiếng, sau đó lấy tay sờ sờ trên trán, cảm nhận được có gì đó sền sệt, lập tức hiểu ngay con mẹ nó đây là phân gà chứ gì nữa!

Hoàng hôn buông xuống.

Quân Thường Tiểu dẫn theo Liễu Uyển Thi cùng một đám gia súc trở về.

Thế nhưng, hắn vừa mới đi đến cửa lớn của Thiết Cốt phái, đập vào mắt hắn là một người mặc trang phục thô sơ, đội một cái mũ vành rộng, cầm đao ngạo nghễ mà đứng

Người này là ai vậy nhỉ?

"Chương môn trở về rồi!"

Điền Thất nhanh chóng từ trong môn phái bước ra đến, hắn đầu tiên nhìn một chút Liễu Uyển Thi, rồi lại nhìn một chút chương môn, sau đó vội vàng bịt mũi nói:

"Chương môn, người vừa đi dọn phân ở thành Thanh Dương sao?"

"Dọn cái con em nhà ngươi."

Quân Thường Tiểu chỉ vào một đám gia súc nói:

"Ngươi mau vào trong gọi người ra đây đem những con gia súc này thả vào trong hậu viện đi."

"Đúng, đúng!"

Điền Thất lập tức xoay người chạy đi.

"Chờ một chút."

Quân Thường Tiểu chỉ vào người đội mũ vành rộng, nói:

"Tên kia là cô hồn dã quỷ phương nào?"

Điền Thất nhỏ giọng nói:

"Chưởng môn, hần tự xưng là Mã Vĩnh Ninh, một tên đao khách giang hồ, đến đây tìm người luận bàn trình độ võ nghệ."

"Đệ tử đã sớm nói với hần, người hiện tại không ở môn phái, thế mà hần vẫn đứng đó không chịu đi, thời gian đến nay đã hơn bốn tiếng, ta đoán hần có vẻ đã ngủ rồi."

"Khò khò...!"

Tiếng ngáy lúc to lúc nhỏ truyền đến.

Quân Thường Tiểu co giật khóe miệng nói:

"Ngủ đứng là có thật sao?"

Hần vung tay một cái, lại nói:

"Nhanh, nhanh, người mau vào trong gọi người đi."

"Vâng."

Điền Thất nhanh chân chạy vào môn phái.

Một lúc lâu sau, toàn bộ đệ tử đi ra, nhanh chóng thu thập đám gia súc đưa đến hậu viên, bọn họ bên này bận rộn từng bừng, vị đao khách giang hồ kia vẫn say sưa ngáy ngủ, giống như hai thế giới độc lập vậy.

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

"Đồ Đồ, chúng ta vào thôi."

"Dạ."

Liễu Uyển Thi chợt cất chân, tâm trạng phấn khởi bùng bùng đi vào môn phái.

Khi nữ hài nhìn thấy bãi sân rộng rãi, thấy đại điện chạm khắc rồng phượng bay múa, kinh ngạc nói:

"Chưởng môn, Thiết Cốt phái chúng ta thật có khí phách nha!"

Sau khi trở về, Quân Thường Tiểu làm việc đầu tiên là đi tắm rửa sạch sẽ, vừa đặt mông ngồi trên ghế trong đại điện thì Lý Thanh Dương, Lục Thiên Thiên và các đệ tử ra ngoài làm nhiệm vụ trở về.

Tiểu Tội Kỵ không có đi vào, bởi vì trên người dính đầy phân, cần phải đi tắm sạch sẽ trước.

"Chưởng môn."

Tô Tiểu Mạt nói:

"Đệ tử đã tìm được Tiểu Hoàng rồi!"

"Làm tốt lắm."

Quân Thường Tiểu gật đầu khen ngợi.

Lục Thiên Thiên vừa đi ra cửa vừa thần nhiên nói:

"Môn phái không có đại sự gì, ta trở về nghỉ ngơi trước."

"Đợi đã."

Quân Thường Tiểu nói:

"Ta hôm nay đi một chuyến thành Thanh Dương, dẫn theo một nữ nhân trẻ trở về, mà nội viện vẫn còn đang trùng tu lại, cho nên nàng và người tạm thời ở chung phòng."

"Nữ hài nào đây?"

Lục Thiên Thiên hơi nhíu mày liễu.

"Roẹt!"

Đột nhiên, Lục Thiên Thiên rút tam xích trường kiếm ở bên hông ra khỏi vỏ, chăm chăm tiến lên gác ở trên cổ của người ta.

Liễu Uyển Thi trăm triệu lần không nghĩ tới, đối phương bỗng nhiên rút kiếm gác lên cổ mình, nước mắt to như hạt đậu rơi lã chã trên sàn nhà, nói:

"Tỷ tỷ xin đừng giết muội. Muội chỉ vừa mới được tắm thôi, còn rất nhiều chuyện chưa làm xong."

"Thiên Thiên!"

Quân Thường Tiểu vội vàng nói:

"Mau buông kiếm xuống, nàng mà ta nói chính là nữ hài này."

"Á..."

Lục Thiên Thiên phản ứng kịp thời, thu kiếm vào vỏ.

Liễu Uyển Thi vốn đang rơi lệ như suối tuôn nước chảy, mặt lập tức nở nụ cười tươi, nói:

"Tỷ tỷ có gương mặt thật xinh đẹp, chẳng khác gì tiên nữ hạ phàm nha!"

"Đồ Đồ."

Quân Thường Tiểu vỗ tay nói:

"Người mau qua đây."

"Dạ."

Liễu Uyển Thi đi vào đại điện.

Nữ hài sau khi tắm rửa, trang phục đã đổi sang một bộ trường bào rộng rãi, khuôn mặt nhỏ nhắn còn vẻ non nớt, cứ như là trẻ sơ sinh, đáng yêu khiến người khác không thể rời mắt.

Quân Thường Tiểu nói:

"Nữ hài này tên là Liễu Uyển Thi, các người có thể gọi là Đồ Đồ cũng được, sau này nàng sẽ là đầu bếp chính tông của Thiết Cốt phái chúng ta!"

Lý Thanh Dương biểu lộ vẻ mặt mừng như điên.

Chương môn cuối cùng cũng tìm về một đầu bếp rồi, mình rốt cuộc không cần phải nấu cơm nữa!

Liễu Uyển Thi khom người hành lễ nói:

"Các sư huynh sư tỷ, về sau mong mọi người chiếu cố nhiều hơn."

Quân Thường Tiểu nói:

"Đồ Đồ, ta giới thiệu cho người một chút, trước cửa là đại đệ tử Lục Thiên Thiên, còn đây là nhị đệ tử Lý Thanh Dương, bên cạnh là tam đệ tử Tô Tiểu Mạt..."

Quân chương môn mỗi lần giới thiệu một người, Liễu Uyển Thi lập tức cúi đầu chào hỏi, muốn bao nhiêu lễ phép có bấy nhiêu lễ phép.

Giới thiệu một lượt xong xuôi, Quân Thường Tiểu nói tiếp:

"Nội viện đang trong quá trình trùng tu, người cùng Thiên Thiên tạm thời sẽ ở chung một phòng đi."

"Dạ."

Liễu Uyển Thi gật đầu, cười tươi như hoa nở.

Lý Thanh Dương nói:

"Chương môn, trời cũng sắp tối rồi, ta có cần phải nấu cơm hay không?"

Liễu Uyển Thi tay nhỏ nâng thật cao, chủ động xông pha trận mạc, nói:

"Để đó cho muội!"

Bên trai đại điện là nhà bếp, nhờ sự trùng tu và cải tạo của Lý Thanh Dương mà hình dáng vẫn còn tạm chấp nhận được.

Liễu Uyển Thi lấy tạp dề buộc trước người, tay cầm lấy dao lên.

"Chương môn."

Lý Thanh Dương đứng ở bên ngoài quan sát, nhỏ giọng nói:

"Đồ Đồ còn nhỏ tuổi như vậy, thực sự là nàng biết nấu ăn sao?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Ít ra thì tư thế cầm dao của người ta, so với người càng có phong phạm cao thủ nha."

Lý Thanh Dương cảm thấy tổn thương sâu sắc.

Thần sắc Liễu Uyển Thi nghiêm nghị lên, dao trong tay nàng liên tục vung ra từng tia từng tia ánh đao lên xuống, không ngừng phát ra tiếng 'ba ba ba', khiến người khác nhìn vào hoa hết cả mắt.

"Cao thủ!"

Quân Thường Tiểu cùng Lý Thanh Dương đồng thời kinh ngạc hô lên.

Mãi đến lúc sau, ánh đao dần dần biến mất, Liễu Uyển Thi cầm dao nhọn ở đỉnh thớt, củ hành nằm trên đó vẫn bày ra hình dạng hoàn chỉnh ban đầu.

"Cao thủ, cao con mẹ nó thủ rồi!"

Quân Thường Tiểu cùng Lý Thanh Dương há hốc mồm, trừng to hai mắt.

Sắp xếp hành củ nhìn như hoàn chỉnh, nhưng thực chất đã bị cắt thành từng mảnh từng mảnh nhỏ, đơn giản chỉ do nằm sát lẫn nhau nên không thể phân biệt!

Thủ pháp dùng dao này, quá hung mãnh rồi!

Liễu Uyển Thi bắt đầu nhóm lửa, cũng nói:

"Trời tối quá rồi, ta đem com còn thừa làm lại một lần cho mọi người ăn nha."

"Được, được."

Quân Thường Tiểu nói:

Sau khi nôi ấm lửa cháy, Liễu Uyển Thi thêm chút dầu vào, bỏ thêm gia vị gừng hành tỏi bày sẵn, sau cùng mới đổ com vào, cầm cái muỗng

lớn vung qua lại liên tục, toàn bộ quá trình như nước chảy mây bay, một mạch không dứt.

Một lúc sau.

Mùi vị com chiên từ phòng bếp phiêu đảng bay ra.

Quân Thường Tiểu cùng Lý Thanh Dương nâng cao mũi hít vào một hơi, đồng thời hô to:

"Thơm quá đi mất!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 54: Dám tiếp kiếm này của bốn tọa không?

"Trời ạ, đây quả thật là mỹ vị nhân gian!"

"Ta từ trước đến giờ chưa ăn bát com chiên nào ngon như thế này. Cho ta thêm một bát nữa...không cho ta thêm hai bát."

"Tay nghề của Nhị lão huynh so với Đồ Đồ mà nói đúng là cách biệt một trời một vực."

Trong nhà ăn của Thiết Cốt phái, các đệ tử môn phái vừa như hồ đói ăn com chiên, vừa không ngừng tán thưởng. Thậm chí, đến một hạt com cũng không nỡ bỏ.

Món com rang này ngon đến mức bọn họ không biết dùng từ nào để diễn tả nữa rồi.

Đến người có tính cách lạnh lùng băng lãnh như Lục Thiên Thiên cũng một mình ngồi ở bên cạnh góc tường từng chút từng chút thưởng thức món com chiên này.

Lý Thanh Dương thì càng không phải nói. Sau khi ăn xong món com chiên này, hắn cho rằng đầu bếp trước kia mà hắn cho rằng cao thủ, bây giờ nhìn lại tất cả đều là "rác rưởi".

Tiêu Tội Kỳ ti mi ăn từng hạt com thưởng thức, biểu cảm trên mặt hắn thay đổi liên tục. Hắn trầm giọng nói:

"Đúng là mỹ vị nhân gian mà."

Quân Thường Tiểu sau khi ăn hai bát thì quả nó không ăn thêm nữa, đành phải buông bát đĩa xuống, dựa lưng vào ghế ợ ra một hơi.

Liễu Uyển Thi ngồi ở đối diện hay tay chống cằm, mắt chớp chớp, cười nói:

"Chưởng môn, tài nghệ nấu ăn của ta thế nào?"

Quân Thường Tiểu đẩy tán thưởng nói:

"Tay nghề của bếp trưởng trong lầu Tinh Nguyệt còn kém xa người."

Hắn hiện giờ cảm thấy vô cùng may mắn vì Liễu Uyển Thi vừa khóc vừa cuốn lấy hắn, một một hai hai đòi đến Thiết Cốt phái bằng được, nếu không thì hắn đi đâu tìm được người có tài nghệ nấu ăn như Liễu Uyển Thi.

Liễu Uyển Thi bĩu môi nói:

"Đầu bếp ở lầu Tinh Nguyệt chẳng qua chỉ là đầu bếp tầm thường, còn ta là đầu bếp hạng nhất, đợi ta lĩnh hội được tầng cao hơn trong ẩm thực, lúc đó mới có thể cho mọi người nếm thử tay nghề thật sự của ta."

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên nói:

"Lợi hại như vậy sao?"

Lục Thiên Thiên liếc nhìn qua chỗ hai người rồi lại cúi đầu tiếp tục ăn.

Liễu Uyển Thi cười khúc khích:

"Chưởng môn, ta bây giờ đủ tư cách để ở lại phái Thiết Cốt không?"

Quân Thường Tiểu không cần suy nghĩ liền đáp:

“Mười phần đủ.”

Sau khi các đệ tử ăn xong cơm chiến từ Liễu Uyển Thi, tâm tình vô cùng thoải mái, mọi người lần lượt quay về phòng vừa đi vừa không nhận được cùng nhau thảo luận.

Đêm đến, trăng đã lên cao.

Lục Thiên ngồi trên đỉnh của đại điện, hai tay khoanh lại đặt trên đầu gối, cằm tỳ lên cánh tay, ánh mắt nhìn về phía phong cảnh núi rừng bên ngoài môn phái.

“Muộn như thế này rồi mà còn chưa đi ngủ, ngày mai lấy đâu ra sức để làm nhiệm vụ đây?”

Quân Thường Tiểu từ bên dưới đi lên.

Lục Thiên Thiên không thèm để ý hấn, hai mắt từ đầu đến cuối chỉ chăm chăm nhìn về phong cảnh ở phía xa. Gió thổi làm những lọn tóc của nàng nhẹ nhàng tung bay.

Quân Thường Tiểu ngồi xuống giữ một khoảng cách nhất định với Lục Thiên Thiên, nói:

“Bồn tọa cảm thấy nếu trong lòng có tâm sự thì tìm một người để giải bày, như thế sẽ cảm thấy thoải mái hơn.”

Lục Thiên Thiên đáp:

“Ta chẳng có tâm sự gì cả.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Khuya như thế này rồi mà người ngồi đây chỉ để ngắm trăng sao thôi sao?”

“Đúng vậy.”

“Thật có nhã hứng.”

Lục Thiên Thiên nói:

“Chường môn, Liễu Uyển Thi không đơn giản đâu.”

“Sao lại nói nàng ta không đơn giản?”

Quân Thường Tiểu đáp

Lục Thiên Thiên nhàn nhạt nói:

“Theo hiểu biết của ta, chỉ có u Dương gia ở thành Thiên Dự Vương mới có năng lực làm những món ăn đơn giản hàng ngày trở thành mỹ thực.”

Thành Thiên Dự Vương?

Quân Thường Tiểu chưa từng nghe qua cái tên này nhưng nghe hai chữ “Vương Thành” có thể đoán ra được đây nhất định không phải là một nơi bình thường.

“Đồ Đồ, không phải họ u Dương.”

“Tên cũng có thể thay đổi, hơn nữa cô ta có thể giấu không nói.”

“Giống như người vậy?”

Lục Thiên Thiên trầm mặc, xoay người đi xuống.

Quân Thường Tiểu mặt nghiêm lại nói:

“Nếu như có thù hận gì thì đợi môn phái mạnh lên bồn tọa sẽ làm chủ cho người, nhất định không được lỗ mắng làm những chuyện ngốc nghếch.”

Ánh mắt Lục Thiên Thiên lướt qua một tia khác lạ. Ngay sau đó, nàng ta mở cửa vào đi vào phòng rồi đóng cửa lại.

Quân Thường Tiểu ngáp một cái từ lầu ngắm cảnh đi xuống đại điện.

Lục Thiên Thiên dựa vào cửa phòng nói:

“Làm như mình biết nhiều lắm.”

...

Hôm sau.

Trời vừa sáng, Liễu Uyển Thi đã đeo tạp dề bận rộn trong phòng bếp. Rất nhanh, mùi đồ ăn đã tỏa khắp sân nhỏ. Những đệ tử vừa dậy ngủi thấy mùi thức ăn, lập tức con thèm ăn trôi dấy.

“Ngon quá.”

“Cảm tưởng như ăn xong những món này thì cả ngày sẽ không thấy mệt mỏi gì cả.”

“Cho ta thêm một bát canh.”

Trong nhà ăn của môn phái, các đệ tử như sói vồ hổ hấp ăn cơm, tất cả đều bị tài nghệ nấu nướng của Liễu Uyển Thi chinh phục.

Sau khi ăn xong, toàn thân đầy tràn trẻ sức lực, hào hứng đi đến sân luyện võ bắt đầu một ngày luyện tập mới.

“Thiên Thiên, Thanh Dương, hai người hôm nay tiếp tục đi làm nhiệm vụ đi.” Quân Thường Tiểu miệng ngậm tăm từ trong nhà ăn đi ra.

“Rầm!”

Đột nhiên truyền đến tiếng nổ, một bên cửa sơn màu đỏ của môn phái trong chốc lát vỡ nát bay ra xa.

Cửa của ta...

Tăm trong miệng Quân Thường Tiểu rơi xuống, cứng ngắc quay đầu nhìn về phía cửa lớn môn phái.

“Rầm.”

Tên võ sĩ hôm qua ôm đao bước vào, trầm giọng hét lên: “Đao khách giang hồ, Mã Vinh Ninh, đặc biệt đến đây lĩnh giáo chương môn Thiết Cốt phái.”

Trong sân tập võ.

Quân Thường Tiểu tay cầm thanh đao Thanh Long Thể, ánh mắt đầy lửa giận.

Vừa ăn uống no say, đang ngậm tăm vui vẻ đi ra thì đột nhiên cửa lớn môn phái bị người ta đập nát. Nếu đổi lại là một người khác thì không giận mới là chuyện kỳ lạ.

Đao khách tên Mã Vinh Ninh hiện đang đứng đối diện hắn, hai bên trao nhau từng ánh mắt. Mã Vinh Ninh từ từ rút đao ra, vút vó đao ra khỏi vỏ dài, nói:

“Nhìn ánh mắt này, ta xác nhận được người chính là người mà ta muốn giao đấu.”

“Xác nhận cái con em người!”

Quân Thường Tiểu bước lên, hắn đột nhiên chém xuống một đao hơn 2000 cân lực lượng.

Không có sự trợ giúp của Bùa tăng tốc, đao này của hắn chém xuống mặc dù mạnh nhưng không được tự nhiên, phóng khoáng như khi giao đấu với trưởng lão Linh Tuyền Tông.

“Đình!”

Mã Vinh Ninh đưa đao ngăn đỡ, kinh ngạc nói:

“Người vẫn chưa bước vào cảnh giới Vô Địch?”

“Soạt.”

Quân Thường Tiểu thu đao về giống như lần trước, tiếp tục chém xuống một đao.

Nhưng lần này Mã Vinh Ninh vẫn đỡ được, rồi nói:

“Mã mỗ đã liên tiếp giao đấu với hơn ba mươi môn phái nhưng chưa gặp vị chương môn nào lại yếu như người cả.”

“Nói nhảm nhiều quá.”

Quân Thường Tiểu không ngừng vung đao.

Nhưng dù sao đối phương cũng là một võ giả hàng thật giá thật nên có thể dễ dàng ngăn cản và tránh những đao này của hắn.

Mã Vinh Ninh liên tiếp thủ thế nên hiện tại hắn đã bị đẩy đến sát mép của võ đài. Hắn nói:

“Tiểu tử, người thật sự sức lực quá yếu, Mã mỗ vẫn còn chưa xuất chiêu.”

“Người nghĩ vậy sao?”

Quân Thường Tiểu vút thanh Thanh Long Thể đao sang một bên, rút thanh Hàn Phong kiếm ra nói:

“Dám tiếp kiếm này của bản tọa không?”

Mã Vinh Ninh nhìn binh khí mang hàn khí này, hắn biết đây không phải là một thanh kiếm bình thường, nhàn nhạt nói:

“Người cho rằng khoảng cách tu vi giữa chúng ta có thể dùng loại binh khí thượng phẩm này để bù đắp sao?”

Quân Thường Tiểu bước ra một bước đang trong tư thế chờ xuất chiêu.

“Soạt!Soạt!Soạt!”

Quân Thường Tiểu múa kiếm triển khai kiếm pháp Cửu Trùng Điện Lăng, thức một, hai, ba,... sau khi đến thức tám thì hắn bay vút lên cao. Trong tầng tầng lớp lớp sóng triển khai thức thứ chín.

Hắn đã đạt tu vi khai mạch mười một đoạn, cơ thể cũng đã được rèn luyện nhiều lần, vì thế lần này triển khai kiếm pháp so với lần trước mạnh hơn rất nhiều.

“Vút...”

Kiểm khí Cửu Trùng Điện Lăng với sức mạnh vô song chém xuống.

Mã Vinh Ninh cười lạnh, hai tay cầm đao giương lên cao quá vai toàn bộ linh khí truyền vào trên mặt đao. Tư thế chuẩn bị ứng chiến thức thứ chín của kiếm pháp Cửu Trùng Điện

Lăng.

“Đinh”

Kiểm khí từ trên chém xuống trực tiếp vào mặt đao của Mã Vinh Ninh. Khí lạnh từ thanh kiếm lan ra làm cho bụi trên mặt đất trong nháy mắt bay lên khiến một khoảng trời mù mịt.

“Răng rắc..”

Kiểm khí Cửu Trùng Điện Lăng sau khi chém xuống mặt đất để lại trên đó một vết kiếm dài hơn nửa mét và lưỡi đao bị gãy cắm trên phiến đá.

Mặt Mã Vinh Ning cứng đờ, một lúc sau, hắn rầm một cái quỳ xuống đất, hai tay run rẩy nhỏ lưỡi đao từ phiến đá ra, hắn hét lên đau lòng đến muốn xé tim gan:

“Đao của ta..!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Lần thứ hai làm mới khu mua sắm!

Lục Thiên Thiên, Lý Thanh Dương và các đệ tử tiếp tục làm nhiệm vụ ở thôn Thanh Dương, những đệ tử khác cũng bắt đầu một ngày tu luyện mới, bất quá địa điểm không còn ở sân luyện võ, mà chuyển sang một bãi đất trống cách đó không xa.

Vì cái gì phải như thế?

Đơn giản là đao khách giang hồ Mã Vinh Ninh, vẫn còn quỳ bên trên sân luyện võ, hai tay nâng đao ngăn người, động tác như đang khấn cầu thần linh.

Buổi trưa, mặt trời chiếu rọi trên cao, hắn vẫn không nhúc nhích, cả cơ thể giống như đã lạc mất linh hồn.

Đao của Mã Vinh Ninh phẩm chất không cao, nhưng bản thân hắn là một đao khách nên thanh đao đối với hắn tính mạng, bây giờ bị người ta đánh nát, vậy có khác gì ném mất nửa cái mạng đâu.

"Chưông môn."

Tô Tiểu Mạt yếu ớt nói:

"Tên kia trông đáng thương quá, chúng ta có nên cho hắn một cái ô dù che nắng không?"

Quân Thường Tiểu chỉ cánh cửa môn phái nơi xa, nói:

"Đáng thương là chúng ta mới đúng, cái cửa nguyên vẹn bị hắn đá nát rồi còn gì."

Ngay lúc này, Mã Vinh Ninh dùng hai tay nâng thanh đao gãy lên, trầm giọng nói:

"Mã mỗ tài nghệ không bằng người, ngày hôm nay ta thua dưới kiếm của ngươi, ngày sau chắc chắn sẽ trở lại khiêu chiến lần nữa!"

"Cáo từ!"

Hắn đội mũ vành rộng lên, cầm lấy thanh đao gãy, xoay người rời đi.

Tuy nửa cái mạng bị người ta chém đứt, nhưng hắn không có thù hận, bởi vì tài nghệ không bằng người, nên hắn thua tâm phục khẩu phục.

Mã Vinh Ninh hô to một tiếng nói:

"Dừng cảm thừa nhận thất bại, đó mới là đao khách chân chính!"

Quân Thường Tiểu trợn hai mắt lên, nói:

"Tên này không phải thể loại nào tàn chứ?"

Sự xuất hiện của Mã Vinh Ninh như một khúc nhạc dạo ngắn, mãi đến lúc hắn rời đi, các đệ tử mới trở lại sân luyện võ để rèn luyện. Sau đó mọi người ăn bữa cơm trưa từ Liễu Uyển Thi, cảm giác nhân gian mỹ vị lại một lần nữa tái hiện!

"Ừc ực.."

Quân Thường Tiểu nói:

"Nội viện sau khi trùng tu xong, ngươi có thể trồng rau trong đấy, cũng có thể làm chuồng chăn nuôi, về sau căn tin môn phái do ngươi quản lý luôn."

"Dạ!"

Liễu Uyển Thi gật đầu, đôi mắt to tròn lóe sáng lên như muốn nói mọi việc ăn uống cứ để ta lo.

Quân Thường Tiểu trở về đại điện, vừa tu luyện Dịch Cân Kinh, vừa kéo ra màn hình hệ thống nói:

"Hiện tại mình có 86 điểm cống hiến môn phái, nên làm gì đây nh?"

Hắn ấn vào khung sản phẩm đã mua, phát hiện Bùa Động Sát đã khôi phục màu sắc, không một chút do dự mua lần nữa.

Vật phẩm này có thể giúp hắn chỉ điểm đệ tử, đồng thời giúp hắn có thể tăng tốc tu luyện, sao chép võ học của người khác, hắn hận không thể mua một lần mấy chục cái cho thỏa đáng.

Quân Thường Tiểu ni non nói:

"Trong số các vật phẩm trong 'Quà tân thủ' thì mình chỉ còn có 'bùa bỏ chạy', lẽ đâu có cao thủ đến gây sự với môn phái, sợ rằng rất khó xử lý, thôi thì vì phòng ngừa chu đáo, mình mua thêm mấy cái bùa phòng thân vậy."

Hắn kéo xuống bên dưới khu mua sắm, tìm thêm vài vật phẩm.

Nhưng tìm cả nửa ngày, cũng không tìm được một tấm bùa, ngược lại phát hiện có vài vật phẩm, tên gọi nghe rất hay, ví dụ như hoa không quả, tác dụng có thể nói gần như là con số 0.

Ví dụ như một cái Vô Dạ Ám giá trị 10 điểm cống hiến môn phái, phần giới thiệu có ghi bên trong nội bộ có không gian độc lập, người sử dụng không cần đồ xác trả, lại còn có chức năng tự động làm sạch, đảm bảo không để lại mùi hương.

Quân Thường Tiểu có lẽ sẽ suy nghĩ cân nhắc một chút nếu như cái đồ chơi này chỉ tiêu hao 1 điểm cống hiến môn phái, dù sao mỗi tối hắn đi tiểu ban đêm phải đi vào bô sau đó lại phải đi đò, đây cũng là một chuyện rất nhọc nhằn.

Trong khu mua sắm còn rất nhiều sản phẩm độc lạ, thế nhưng giá trị vật phẩm lại không tới đâu, lãng phí hết cả không gian khung chứa vật phẩm.

Hệ thống nói:

"Khu mua sắm có đầy đủ phong phú các loại vật phẩm, cho nên một vài vật phẩm không trợ giúp tăng thực lực là bình thường, chủ nhân cảm thấy không hài lòng, có thể làm mới khu mua sắm, đồ tốt có lẽ sẽ xuất hiện nha."

"Người lại muốn lừa ta tiêu hao điểm cống hiến chứ gì?"

Quân thường muốn đi guốc trong bụng nó, nhưng sau vài lần cân nhắc đắn đo, vẫn quyết lựa chọn làm mới vật phẩm.

"Đình!"

"Điểm cống hiến: 66/100."

Sau khi hắn tiêu hao 10 điểm cống hiến môn phái, khu mua sắm sơ cấp làm mới toàn bộ vật phẩm.

Quân Thường Tiểu chỉ là nhìn sơ qua một cái, lập tức phát hiện một vật phẩm tên sơ giai bùa tăng lực, giá cả là 20 điểm cống hiến môn phái.

"Cái khi gì mà đắt quá vậy?"

Hắn ấn vào phần giới thiệu xem thử.

"Vật phẩm: Sơ giai bùa tăng lực."

"Công hiệu: Sau khi sử dụng, lực lượng cơ sở của người sử dụng trong nháy mắt tăng lên gấp năm lần."

"Thời gian tác dụng: 60 phút đồng hồ."

"Khuyết điểm: Cơ sở thân thể của người sử dụng phải đầy đủ rắn chắc, nếu không sau khi thời gian tác dụng hết hiệu lực sẽ làm tổn thương đến gân cốt người sử dụng."

"Giá cả: 20 điểm điểm cống hiến."

"Lực lượng tăng gấp năm lần á?"

Quân Thường Tiểu tròn hai mắt lên nói:

"Hiện tại lực lượng của ta tiếp cận hai ngàn cân, vậy nếu sử dụng bùa này chẳng khác nào lực lượng của ta đạt tới vạn cân luôn hay sao?"

"Mua!"

Hắn không chút do dự, ấn vào mua ngay lập tức!

"Đình!"

"Chủ nhân tiêu hao 20 điểm điểm cống hiến, nhận được 1 bùa tăng lực, vật phẩm đã chuyển đến không gian giới chi."

"Đình!"

"Điểm cống hiến môn phái: 46/100."

Quân Thường Tiểu ban đầu hắn có 86 điểm cống hiến môn phái, sau đó mua hai tấm bùa, làm mới một lần, 40 điểm cống hiến được hắn chấp cánh bay trong nháy mắt. Dù sao điểm cống hiến là dễ tiêu xài, cho nên hắn không quá tiếc nuối.

"Đây chỉ mới là vật phẩm sơ giai, bên trên còn chắc chắn có trung giai, thậm chí cao giai, vậy thì con số tăng lên có chút quá khủng khiếp nha!"

Trong lúc hắn suy nghĩ, ý nghĩ đã tiến vào khu mua sắm trung cấp, vật phẩm đầu tiên đập vào mắt hắn có giá cả là 1000 điểm cống hiến, lập tức hắn thôi động ý nghĩ trở về khu mua sắm sơ cấp, khỏe miệng co giật, cảm khái nói:

"Lực bất tòng tâm a!"

Hệ thống nói:

"Dựa theo tu vi hiện có của chủ nhân và kiến thiết môn phái, coi như người mua vật phẩm trong khu mua sắm trung cấp thì cũng không có cách nào sử dụng."

Quân Thường Tiểu không có đáp trả nó, tiếp tục tìm kiếm trong khu mua sắm sơ cấp, cho đến lúc hắn nhìn thấy vật phẩm kia, hắn kinh hồn khiếp vía nhảy dựng lên.

Vật phẩm hắn thấy là gì?

Hắn nhìn thấy chính là một cây súng lục, trên đó có ghi tên vật phẩm: Ma pháp Desert Eagle!

"Con em nó thật sự là có súng á?"

Quân Thường Tiểu há hốc mồm miệng.

Từ lúc hắn thấy Dịch Cân Kinh thì suy nghĩ ngay đến có khi nào cũng thấy một cây súng K98, vậy mà không nghĩ đến lần thứ hai mình làm mới thì một cây súng đã xuất hiện, mặc dù nó chỉ là một cây súng lục thôi.

Hắn ấn mở phần giới thiệu.

"Vật phẩm: Ma pháp Desert Eagle."

"Giới thiệu: Cấu tạo là súng lục Israel có đường kính 0.357 mm, sau khi trải qua nâng cấp thích hợp với thể giới võ hiệp, viên đạn được ngưng tụ từ năng lượng của tinh hạch."

"Công hiệu: Tốc độ bắn nhanh, lực xuyên thấu mạnh."

"Thời gian tác dụng: Vĩnh cửu."

"Khuyết điểm: Vật phẩm tuy được nâng cấp, nhưng sức giật lớn từ súng vẫn giữ nguyên, không thích hợp công kích cự ly xa."

"Giá cả: 10 điểm điểm công hiến."

Quân Thường Tiểu nỉ non nói:

"Hóa ra không phải dùng đạn, mà dùng tinh hạch để sử dụng nha."

Dựa theo chủ nhân của cơ thể này lưu lại kiến thức, tinh hạch là năng lượng hạch tâm bên trong cơ thể hung thú, dù chỉ là tinh hạch cấp thấp nhất, giá trị mua bán trên thị trường cũng đến ngàn lượng.

"Có nên mua không ta?"

Quân Thường Tiểu do dự.

Mặc dù súng đã được nâng cấp, nhưng hắn không cách nào kiểm chứng uy lực mạnh thế nào, lỡ đâu bị người ta tay không tác sắc ngăn cản vậy thì đi đòi nhà ma, và lại hiện tại hắn cũng không có tinh hạch để sử dụng nó.

Sau một hồi do dự.

Quân Thường Tiểu vẫn là quyết định mua sắm, dù sao hắn là người đến từ Trái Đất, từ nhỏ đặc biệt đối với súng có một loại yêu thích khó tả.

"Đỉnh!"

"Chủ nhân tiêu hao 10 điểm điểm công hiến, nhận được 1 ma pháp Desert Eagle, vật phẩm đã chuyển đến trong không gian giới chi."

"Đỉnh!"

"Điểm công hiến môn phái: 36/100."

Tiếng thông báo còn chưa kịp kết thúc, Quân Thường Tiểu đã dùng ý nghĩ tiến vào không gian giới chi, cầm trong tay thanh Desert Eagle nói:

"Trọng lượng rất được, so sánh với súng đồ chơi đúng là nhà quê gặp dân chơi."

"Xoát!"

Một tay cầm súng hướng hư không, cố làm ra vẻ ngầu lòi nói:

"Thật có lỗi quá, ta có súng nha."

"Bằng! Bằng! Bằng!"

Trẻ trâu Quân Thường Tiểu giả bộ bắn vài phát đạn.

Đúng lúc này, âm thanh từ hệ thống vang lên bên tai hắn:

"Đỉnh!"

"Hoắc Tiểu Hổ hoàn tất cây mười dặm đất, hoàn thành nhiệm vụ môn phái."

"Đỉnh!"

"Điểm thành tựu môn phái: 3/100."

"Điểm công hiến môn phái: 37/100."

Chương 56: Khen thưởng đệ tử!

Quân Thường Tiểu sắp xếp cho các đệ tử hơn hai mươi nhiệm vụ, trừ những nhiệm vụ có yêu cầu thời gian cố định ra thì những cái khác chỉ cần đạt đến hạn mức coi như đã hoàn thành.

Ngày thứ hai, các đệ tử tiếp tục thực hiện nhiệm vụ ở thôn Thanh Dương.

Quân Thường Tiểu ở môn phái lần lượt nhận được thông báo hoàn thành nhiệm vụ, điểm thành tựu môn phái và điểm cống hiến cũng từ từ tăng lên.

Những nhiệm vụ này chỉ được đánh giá một, hai sao vì thế sau khi nhiệm vụ hoàn thành nhận phần thưởng cũng chỉ có một, hai điểm cống hiến mà thôi.

Quân Thường Tiểu không để ý chuyện tăng điểm cống hiến. Chuyện mà hắn để ý là điểm thành tựu môn phái, vì chỉ cần đủ điểm thành tựu là có thể nâng cấp, mở ra nhiều công năng.

Lại qua thêm một ngày

Hôm nay đã là ngày thứ năm các đệ tử thực hiện nhiệm vụ.

Trời dần trở tối.

Hắn chỉ cần đợi Lục Thiên Thiên, Lý Thanh Dương và Tiêu Tội Kỳ trở về là hơn hai mươi nhiệm vụ đã giao sẽ hoàn thành toàn bộ.

Số liệu thống kê điểm cống hiến và điểm thành tựu trên hệ thống là:

Điểm cống hiến môn phái: 70/100

Điểm thành tựu môn phái: 36/100

Sau khi hoàn thành hơn hai mươi nhiệm vụ, tổng cộng thu được ba mươi sáu điểm cống hiến và điểm thành tựu. Nhiệm vụ của đệ tử sau khi hoàn thành thấp nhất là được cộng một điểm cống hiến.

Quân Thường Tiểu đem tất cả điểm cống hiến mà các đệ tử thu được đổi thành Tụ Khí tán.

Tô Tiểu Muội là đệ tử hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên. Quân Thường Tiểu dùng điểm cống hiến của Tô Tiểu Muội mua cho hắn thanh Mộc kiếm nhưng tạm thời vẫn chưa đưa cho hắn.

Quân Thường Tiểu đợi tất cả đệ tử để hoàn thành nhiệm vụ rồi mới long trọng ban thưởng cho từng người.

Hôm sau.

Quân Thường Tiểu gọi các đệ tử tập chung lại, cao giọng nói:

“Ta xét thấy đệ tử Lục Thiên Thiên và các đệ tử khác xuất sắc hoàn thành nhiệm vụ, đặc biệt khen thưởng mỗi người một phần Tụ Khí tán.”

“Tụ Khí tán?”

Các đệ tử hai mắt nhìn nhau.

Quân Thường Tiểu nói:

“Đệ tử sử dụng Tụ Khí tán, tốc độ hấp thu linh khí sẽ tăng gấp hai lần bình thường và có tác dụng trong sáu canh giờ nha.”

“Chương môn có chém gió không vậy?”

Các đệ tử tròn mắt nói.

Bọn họ đều đã nghe qua có vật phẩm hỗ trợ hấp thu linh khí, nhưng hầu hết chỉ những môn phái có tiền mới có thể sở hữu, Thiết Cốt phái chúng ta vậy mà cũng có á?

Quân Thường Tiểu đem hơn hai mươi phần Tụ Khí tán đặt lên trên bàn nói:

“Mỗi phần Tụ Khí tán đều có ghi tên, các đệ tử đã hoàn thành nhiệm vụ đến đây nhận thưởng.”

Tên của Lý Thanh Dương nằm phía sau Lục Thiên Thiên, hắn dựa vào tên bên trên ghi lại mà lấy, cầm Tụ Khí tán trên tay, hai mắt tràn đầy sự phấn khích, hứng khởi.

Vật này giúp tăng tốc độ hấp thu linh khí gấp hai lần so với bình thường, đối với những người có tư chất bình thường mà nói thì vật này tuyệt đối là sự bổ trợ số một.

“Tội Kỳ.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Người làm gì lẽ mề chưa lên nhận thưởng đi?”

Tiêu Tội Kỳ vẫn đứng ở vị trí cũ, vẻ mặt đầy đau khổ nói:

“Chương môn, đệ tử vẫn chưa khai mạch nên không cách nào hấp thu linh khí, Tụ Khí tán vẫn nên để cho những sư huynh đệ khác thì hơn.”

“Soạt”

Quân Thường Tiểu hất tay áo một cái, đem Tụ Khí tán đến chỗ Tiêu Tội Kỳ nói:

“Đây là phần thưởng của ngươi, dù không dùng thì cũng cầm lấy, còn những sư huynh đệ khác muốn có thu hoạch Tụ Khí tán thì nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ.”

Tiêu Tội Kỳ cầm lấy phần thưởng, nói:

“Đệ tử đã hiểu.”

“Tô Tiểu Mạt.”

“Có đệ tử.”

“Bồn tọa xét thấy ngươi hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc, cho nên tặng cho ngươi một thanh bảo kiếm.”

Ánh mắt Tô Tiểu Mạt hiện lộ đầy sự mừng rỡ. Hắn đi tới nhận thanh bảo kiếm. Sau khi hắn nhận thanh bảo kiếm, mặt có chút nhần lại, nói:

“Chương môn, thanh kiếm này nhìn như hơi nhẹ nha.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Ngươi có thể thử uy lực của nó.”

“Dạ.”

Tô Tiểu Mạt đến sân luyện võ. Hắn đem hết sức lực của một người khai mạch bốn đoạn giương kiếm lên múa.

“Soạt! Soạt!”

Từng đạo kiếm ánh dây đặc phát ra.

Lục Thiên Thiên trầm giọng nói:

“Uy lực của thanh kiếm này sợ là không kém gì so với cao giai Đê phẩm.”

“Hãy..”

Tô Tiểu Mạt dồn tất cả linh lực vào thanh Mộc Kiếm chém một nhát lên phiến đá bên người sân tập, phiến đá lập tức vỡ đôi.

“Ồi trời đất ơi!”

“Lợi hại quá đi mất”

“Uy lực của thanh kiếm này quả thật không thể nhìn mặt mà bắt hình dong!”

Các đệ tử đồng thanh kinh ngạc hô lên.

Sau khi thử kiếm xong, Tô Tiểu Mạt vui mừng khôn xiết, chấp hai tay nói:

“Đa tạ chương môn ban kiếm.”

Với một người xuất thân nghèo khổ, tư chất lại không ra gì như hắn, muốn sở hữu vũ khí uy lực như thế này là điều chỉ có thể nằm mơ mà thôi.

“Thanh Dương..”

Quân Thường Tiểu rút thanh sơ phẩm Hàn Phong kiếm ra nói:

“Khoảng thời gian này, ngươi vì môn phái bốn ba bận rộn, thanh kiếm này coi như là phần thưởng của ngươi.”

Sau khi sự kiện ‘Bách tông chiêu mộ’ kết thúc, Lý Thanh đã luôn đề ý đến thanh Hàn Phong kiếm này, bất quá chương môn lại muốn xem biểu hiện của hắn rồi mới xem xét. Hôm nay, Quân Thường Tiểu tặng kiếm cho hắn chứng minh biểu hiện của hắn không tệ cho lắm.

Hắn vừa phải lo việc trùng tu môn phái, vừa phải dẫn dắt sư huynh đệ luyện tập, lại còn phải bắt đầu đi kiếm luôn chức đầu bếp. Biểu hiện như thế có thể nói là kém sao?

Lý Thanh Dương đi lên phía trước nhận thanh Hàn Phong kiếm kích động nói:

“Đa tạ chương môn ban kiếm.”

Quân Thường Tiểu nhìn các đệ tử một lượt rồi nói:

“Chỉ cần các ngươi toàn tâm toàn ý xây dựng môn phái, không ngừng nỗ lực rèn luyện bản thân thì vật phẩm, binh khí, công pháp võ học đều sẽ có.”

“Dạ.”

Các đệ tử đồng thanh hô to.

Liễu Uyển Thi ngồi trong nhà ăn lẩm bầm nói:

“Ta đến bao giờ mới được làm đệ tử của Thiết Cốt phái đây.”

Sau khi các đệ tử đã giải tán hết, Quân Thường Tiểu gọi Tiêu Tội Kỳ cùng mình đến đại điện, hỏi thăm:

“Ngươi tu luyện Dịch Cân Kinh tiến độ đến đâu rồi?”

Tiêu Tội Kỳ đáp:

“Thưa chương môn, đệ tử vẫn chưa có thành tựu gì cả.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Không phải chuyện gì cũng có thể thuận lợi hoàn thành, đừng nóng vội, cứ tiếp tục tu luyện.”

Quân Thường Tiểu lại hỏi tiếp:

“Ngươi có thể kể một chút về tiểu sử của mình cho ta nghe không? Ví dụ như vì sao linh căn của ngươi đột nhiên thoái hóa, những đoạn mạch đã khai bỗng nhiên biến mất?”

Ánh mắt Tiêu Tội Kỳ hiện ra vẻ thống khổ, chuyện quá khứ đối với hắn giống như một cơn ác mộng.

Quân Thường Tiểu nói:

“Nếu ngươi không muốn gọi nhắc những chuyện quá khứ thì bỏ đi không cần nói nữa.”

“Hà..”

Tiêu Tội Kỳ thở dài một cái, khó khăn nói:

“Năm đó đệ tử đã đã thông mười hai đoạn mạch, cho nên tập hợp tất cả linh lực xông vào Vô Đờ cảnh, kết quả không thành, còn bị hôn mê bất tỉnh. Sau khi đệ tử tỉnh lại lập tức phát hiện toàn bộ tu vi của mình biến mất không một dấu vết.”

“Không có cảm giác đau đớn gì sao?”

“Khỏe mạnh như trâu.”

“Lúc ngươi hôn mê bất tỉnh có ai bên cạnh không?”

“Đệ tử tu luyện ở trong phòng bế quan của gia tộc, vì thế không có ai ở bên cạnh cả.”

Quân Thường Tiểu cho Tiêu Tội Kỳ lui xuống đi tập luyện, hắn ngồi trong đại điện trầm ngâm suy nghĩ:

“Đột phá vào vô đờ khả năng là do quá vội vàng nên thất bại là chuyện bình thường, bất quá mất hết linh căn và tu vi đúng là chuyện lạ có thật nha.”

Chẳng lẽ, trong người tên tiểu tử này có một ông cố nội?

Không đúng, nếu có ông cố nội trên người thì nhiều nhất chỉ bị hút sạch linh khí. Linh căn vì sao vô duyên vô cớ biến mất?

Hay là có người hạ độc, hay là bị người nào đó cướp đoạt?

Quân Thường Tiểu cố gắng nhớ lại tất cả những trường hợp hắn đọc được trong tiểu thuyết, có thể biến một nhân vật chính thành một tên vô dụng trong một thời gian ngắn, kết quả càng nghĩ càng thấy đau đầu thôi. Sau một lúc khổ não suy nghĩ, hắn quyết định không nghĩ nữa.

“Trước mắt, quan trọng nhất vẫn là giúp hắn nâng cao thực lực, hy vọng Dịch Cân Kinh có thể giúp hắn khai mạch.”

Hôm sau.

Các đệ tử đến sân luyện võ chuẩn bị rèn luyện. Rất nhiều người trên mặt không giấu được hạnh phúc vì hôm qua nhờ hỗ trợ của Tụ Khí tán mà chỉ trong một đêm tu luyện đã thành công đã thông thêm một mạch.

Gia nhập môn phái chưa đến hai tháng mà đã liên tiếp khai được hai đoạn mạch. Đây là chuyện mà bọn hắn chỉ có thể nghe người khác nói chứ chưa bao giờ dám nghĩ ở trên thân mình.

Bọn hắn ăn mừng có hơi vội.

Quân Thường Tiểu đem sơ phẩm Linh Pháp Trận ‘Đệ tử’ ra, nói cho các đệ tử biết bên trong trận linh khí gấp hai lần bên ngoài, các đệ tử thiếu chút nữa khuỵu gối trông ăn mừng.

Đối với Tụ Khí tán, Lục Thiên Thiên không quá ngạc nhiên, nhưng khi nàng nhìn ánh sáng xanh phát ra từ trận pháp, vẻ mặt vô cùng đặc sắc, trầm nghĩ:

“Chương môn còn biết bày trận pháp linh khí?”

Quân Thường Tiểu ngao ngễ nói:

“Cứ mỗi bảy ngày ta sẽ bày trận một lần, các ngươi phân chia một tổ hai mươi người, tiến hành lần lượt hấp thu linh khí trong hai giờ.”

“Đỉnh!”

“Trận pháp đã được khởi động, tiêu hao một điểm công hiến môn phái.”

“Đỉnh!”

“Điểm công hiến môn phái: 69/100”

Lục Thiên Thiên vào trận đầu tiên, vừa vào đã cảm nhận được linh khí trong trận nhiều hơn gấp hai lần so với bên ngoài, gương mặt đầy sự ngạc nhiên, thầm nghĩ:

“Chương môn vậy mà thật sự biết bày trận!”

Lý Thanh Dương cũng bước vào, tâm phục sát đất nói:

“Không ngờ chương môn còn là một trận pháp sư!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Tiêu diệt Địa Viêm Lang!

Sau khi Linh Pháp trận mở ra, các đệ tử đã phân tổ chuẩn bị tiến vào, tuy chỉ có thể tu luyện hai giờ đồng hồ, nhưng một đợt tu luyện có thể so với cả một ngày, như thế đã đủ làm bọn hắc mùng muốn rơi lệ.

Trong đại điện, Quân Thường Tiểu ngồi xếp bằng tu luyện Dịch Cân Kinh.

Các đệ tử sử dụng Linh Pháp trận, hắc mùng không chịu cực không có đi tranh giành, chỉ còn cách ngậm đắng nuốt cay tu luyện theo lẽ thường mà thôi.

"Linh lực đã ngưng tụ đủ rồi, bắt đầu xung mạch thôi!"

Quân Thường Tiểu đem toàn bộ linh lực trong kinh mạch hội tụ vào một chỗ, sau đó hướng một mạch cuối cùng một đường xông tới khai mở.

Kết quả thất bại!

"Aii.."

Hắc mùng dài nói:

"Vận may của ta, chắc đều dùng vào khu mua sắm hết cả rồi."

Hệ thống nói:

"Dịch Cân Kinh tuy có thể giúp tăng tỷ lệ xung mạch, bất quá chủ nhân muốn khai mở một mạch cuối cùng, độ khó không phải là thấp."

"Hãy.."

Quân Thường Tiểu than thở một tiếng, lấy vật phẩm ma pháp Desert Eagle ra vuốt vuốt vài lần, nói:

"Ta có nên đến thành Thanh Dương mua một chút tinh hạch về thử không nhỉ?"

Con đường cảnh giới không xong? Vậy thì lấy trang bị bù thôi.

"Đúng rồi!"

Hắc mùng tròn một cái, nói:

"Trong danh sách nhiệm vụ môn phái có một cái nhiệm vụ là giết hung thú Địa Viêm Lang còn gì, con hung thú này cũng tương đối hung hãn, để Thanh Dương đi tiêu diệt nó, có lẽ sẽ thu hoạch được tinh hạch nha."

Hệ thống nói:

"Nhiệm vụ môn phái ba sao, cần phải nhiều đệ tử môn phái tổ hợp hoàn thành, một người đi chẳng khác nào lấy mạng ra đùa."

"Ghê gớm vậy sao?"

Quân Thường Tiểu ngẫm nghĩ một chút, sau đó hắc mùng gọi Lý Thanh Dương, Lục Thiên Thiên, Tô Tiểu Mạt đến đại điện, rồi nói:

"Thanh Dương, bên ngoài thôn có một con hung thú Địa Viêm Lang tác oai tác quái, ba người các ngươi đi theo bốn tọa trừ hại cho dân."

"Địa Viêm Lang?"

Lý Thanh Dương sắc mặt nghiêm nghị nói:

"Chương môn, đây là hung thú hỏa hệ có sức mạnh ngang với Võ Đồ cảnh, muốn giải quyết nó không phải chuyện dễ dàng a."

Quân Thường Tiểu nói:

"Vậy nên ta mới kêu ba người các ngươi đi theo bởi bạn với bốn tọa."

"Vâng"

Lý Thanh Dương và Tô Tiểu Mạt chấp tay nói, Lục Thiên Thiên đã sớm bước ra đại điện, thẳng một đường hướng về cửa môn phái rồi.

"Đỉnh!"

"Nhận nhiệm vụ môn phái."

"Giới thiệu nhiệm vụ: Giúp đỡ dân làng thôn Thanh Dương, tiêu diệt Địa Viêm Lang ở Tây Pha sơn cốc (chưa hoàn thành)."

"Đệ tử nhận nhiệm vụ: Lục Thiên Thiên, Lý Thanh Dương, Tô Tiểu Mạt."

"Phần thưởng nhiệm vụ: Sau khi nhiệm vụ hoàn thành, chủ nhân sẽ nhận 5 điểm thành tựu môn phái và 5 điểm cống hiến môn phái."

"5 điểm lận à? Có vẻ được đấy."

Phía tây của thôn Thanh Dương, có một tòa lâu đài bao bọc bởi sơn cốc, dân làng gọi nơi đây là sói cốc.

Nếu như chỉ là sói hoang bình thường thì các dân làng đã không sợ, nhưng mấy năm bỗng nhiên một con Địa Viêm Lang biết phun lửa xuất hiện, làm xáo trộn cuộc sống của dân làng.

Về sau Vương chương môn trước đây của Thiết Cốt phái xuống núi, giáo huấn con Địa Viêm Lang biết thân biết phận, nhưng bản tính tàn nhẫn của sói đâu dễ bỏ, trong khoảng thời gian này nó lại nhiều lần tấn công gia súc của dân làng, kinh tế tổn thất con số không nhỏ.

Vào ngày hôm nay, ngay giờ phút này.

Ba người đệ tử bao gồm Lục Thiên Thiên đại diện Thiết Cốt phái, tiến vào trong sơn cốc, hai người cầm trường kiếm, một người cầm kiếm gỗ, đối thủ của họ là một con Địa Viêm Lang có lòng bàn chân bốc lên lửa cháy.

"Cố lên, ta tin các ngươi có thể làm được!"

Trên một cái cây bên ngoài sơn cốc, Quân Thường Tiểu hô to gọi nhỏ tiếp sức cho các đệ tử.

"..."

Lý Thanh Dương và Tô Tiểu Mạt đều co giật khóe miệng.

Chương môn của ta ời, vì cái gì hiện tại người đứng trên cành cây thế kia, không phải đã nói cùng nhau tiêu diệt hung thú, kết quả để ba người chúng ta đi đối mặt với một con hung thú có thực lực ngang với Võ Đồ cảnh vậy?

"Ngào....!"

Địa Viêm Lang đầy sung mãn gầm lên một tiếng giận dữ, lộ ra hàm răng sắc bén, còn có thể phun ra lửa, nhìn thôi đã biến đáng sợ đến cỡ nào rồi.

"Ta làm người tấn công, hai người các ngươi ở bên cánh phụ trợ."

Lục Thiên Thiên rút linh lực vào tam xích trường kiếm, thân kiếm lóe lên ánh sáng, đồng thời nàng thi triển bộ pháp ảo diệu giết tới.

Sự nghiêm túc của nàng, lộ ra vẻ như tiên nữ giáng trần.

Quân Thường Tiểu nâng cằm lên nói:

"Nữ nhân này đang thi triển ra một loại thân pháp nào đó nha."

"Xoát!"

Lý Thanh Dương bước rộng ra bên phải, theo sát phía sau công kích ở bên cánh, phối hợp với sự tỷ tạo thành thế cùng tấn công trước và phải.

Tô Tiểu Mạt không có xông lên, không phải là hấn sợ chết, mà bản thân hấn chỉ có tu vi Khai mạch bốn đoạn, cho dù cầm trong tay sơ phẩm Mộc Kiếm, đối mặt với hung thú có cấp bậc Võ Đồ cảnh thì cũng chẳng khá hơn ruồi muỗi bao nhiêu cả.

Hấn nói thầm nói với bản thân rằng:

"Mình nhất định phải nắm thời cơ xuất thủ!"

"Xoát!"

"Xoát!"

Lục Thiên Thiên cùng Lý Thanh Dương lần lượt xông đến trước người Địa Viêm Lang, trường kiếm trong hư không liên tục xuất chiêu, hình thành một mảng ánh kiếm chém giết.

"Rầm!"

Bốn chân Địa Viêm Lang đạp mạnh xuống đất một cái, từ bên trong mảng ánh kiếm liên miên thoát ra ngoài, sau đó đáp xuống ở phía xa, phun ra một đoàn lửa đáp trả.

Lục Thiên Thiên cùng Lý Thanh Dương vội vàng né tránh, hỏa diễm trúng vào bên trên vách đá, nhất thời tạo ra một cái hố nhỏ cháy đen thui, từ đó có thể thấy uy lực của đoàn lửa này cực kỳ đáng sợ.

"Bành! Bành!"

Địa Viêm Lang lần nữa mở miệng phun ra hai đoàn lửa, hướng hai người phân biệt công kích, mặc dù uy lực rất đáng sợ, nhưng tốc độ lại quá chậm chạp, có thể dễ dàng né tránh.

"Bành! Bành! Bành!"

Bất quá, Lục Thiên Thiên cùng Lý Thanh Dương vừa né tránh xong, Địa Viêm Lang đã mở miệng tựa như lô cốt nã pháo, liên tiếp phun ra từng đoàn lửa tấn công!

"Ôi trời."

Quân Thường Tiểu co giật khóe miệng nói:

"So với phim chương trong kiếm hiệp còn đặc sắc hơn."

Từng đợt đoàn lửa tấn công liên miên không dứt, Lục Thiên Thiên cùng Lý Thanh Dương chỉ có thể làm một chuyện là né tránh, không có cách nào nhích lại gần đối phương.

"Cơ hội tới rồi!"

Tô Tiểu Mạt xét thấy Địa Viêm Lang đang mệt mỏi công kích sư huynh và sư tỷ, hần vòng ra đằng sau, rút linh lực vào bên trong Mộc Kiếm, tung một nhát chém.

"Đỉnh!"

Mộc Kiếm mang theo lực lượng ngàn cân chém trên lưng Địa Viêm Lang, một tiếng như rền sắt vang lên, Tô Tiểu Mạt ngay lập tức bị chấn rung hết cả người, nói:

"Vãi đạn, da cứng quá đi mất!"

"Xoát!"

Ngay lúc này, Địa Viêm Lang tức giận xoay đầu lại.

"Hi hi"

Tô Tiểu Mạt ngu ngơ cười nói:

"Ta chỉ thử một chút lực phòng ngự của ngươi thôi mà, đừng để ý tiểu tiết."

Trong lúc hần vừa nói, vừa mở ra đôi chân, chạy thực mạng, hô to:

"Bớ người ta, sư huynh sư tỷ mau cứu ta!"

"Vù vù!"

Địa Viêm Lang há miệng lớn, ngọn lửa nóng rực nhanh chóng ngưng tụ.

Quân Thường Tiểu ở trên cây thấy thế, vội vàng hét lớn: "Tiểu Mạt, mau tẩu vị ngay!"

Tẩu vị? (P/s: rẽ hướng)

Nghĩa là cái gì vậy!

Tô Tiểu Mạt mặc dù không hiểu, nhưng sau khi quay đầu nhìn, phát hiện Địa Viêm Lang đang ngưng tụ đoàn lửa, nhất thời từ chạy theo hướng thẳng, đổi thành chạy theo hướng chữ Z, trong lòng không ngừng cầu nguyện:

"Làm ơn đừng trúng, làm ơn!"

"Bành!!"

Đoàn lửa như đạn pháo phóng tới, may mà hần rẽ hướng kịp thời, đòn tấn công chỉ lướt qua móng của hần, đốt ra một cái lỗ trên quần nhỏ, bên trên vẫn còn ngọn lửa cháy phập phùng.

"Á á, cháy đen móng ta rồi!"

Tô Tiểu Mạt một bên vừa chạy, một bên vừa đập đập ngọn lửa trên móng, trông vô cùng buồn cười.

"Xoạt! Xoạt!"

Lục Thiên Thiên cùng Lý Thanh Dương nắm bắt cơ hội, trong nháy mắt áp sát Địa Viêm Lang, một kiếm hướng vào đầu nó, một kiếm hướng vào thân thể, kiếm khí mang hơi lạnh nhanh chóng ập tới.

"Rống!"

Địa Viêm Lang ý thức được không ổn, chỉ có thể né tránh một kiếm hướng vào đầu nó, không cách nào thoát một kiếm còn lại kia.

"Phốc!! "

Hàn Phong kiếm được rút vào linh lực, chém một nhát ở trên thân, tạo thành một đường kiếm rất sâu vào trong, máu tươi ào ào chảy ra ngoài.

Lý Thanh Dương hoảng sợ nói:

"Kiếm này lợi hại quá đi mất!"

"Phốc!"

Ngay lúc này, kiếm thứ hai của Lục Thiên Thiên chém trực tiếp trên cổ Địa Viêm Lang, tuy không thể dứt khoát đem đầu của nó chém xuống, nhưng đã để lại vết thương be bét máu thịt.

"Xoạt!"

Lý Thanh Dương không một chút do dự, hai tay cầm kiếm, rút linh lực vào thân Hàn Phong kiếm, bồi thêm một nhát ngay chỗ vết thương mà sư tỷ lưu lại.

"Phốc!!"

Kiểm thứ hai chém xuống, Địa Viêm Lang đã không cách nào né tránh, đầu bị chém bay ra, lăn tới trước mặt Tô Tiểu Mạt.

"Con em nó!"

Tô Tiểu Mạt giơ chân lên hướng đầu con Địa Viêm Lang đập một trận điên cuồng!

"Này thì dám phun lửa ta, này thì phun lửa!"

"Đỉnh!"

"Lục Thiên Thiên, Lý Thanh Dương, Tô Tiểu Mạt tiêu diệt Địa Viêm Lang thành công, hoàn thành nhiệm vụ môn phái."

"Đỉnh!"

"Điểm cống hiến môn phái: 74/100."

"Điểm thành tựu môn phái: 41/100."

"Thanh Dương."

Quân Thường Tiểu hô:

"Người mau xem bên trong cơ thể nó có tinh hạch không?!"

Lý Thanh Dương cầm kiếm vạch phá bộ ngực Địa Viêm Lang, một viên tinh hạch màu đỏ lăn ra ngoài, hấn lập tức nói:

"Chứng môn, có tinh hạch nha!"

Quân Thường Tiểu vui vẻ cười nói:

"Ồ là la! Đạn đã tới tay rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Địa Viêm Lang Vương!

Đến trước khe suối nước chảy rì rào, Lý Thanh Dương nhúng ướt tay áo để lau đi vết máu trên thanh Hàn Phong kiếm.

Lý Thanh Dương vô cùng hài lòng khi lần đầu tiên sử dụng thanh bảo kiếm chương môn ban tặng. Hấn trầm giọng nói:

“Nếu như trước đây ta có được thanh bảo kiếm lợi hại như thế này thì đâu đến nỗi bị húng thủ đánh cho thừa chết thiếu sống.”

Tô Tiểu Mạt ngồi trên phiến đá, hấn dùng ánh mắt đầy hâm mộ nhìn nhị sư huynh đang cầm thanh Hàn Phong kiếm trong tay, nói:

“Ta nhất định phải biểu hiện thật tốt để chương môn ban thưởng cho một thanh bảo kiếm có sức mạnh giống như của nhị sư huynh.”

Lục Thiên Thiên dựa người vào cây, ánh mắt nhìn xa xăm dường như đang thưởng thức phong cảnh núi rừng. Ngẫu nhiên nàng ta liếc nhìn sang Quân Thường Tiểu, trong mắt nàng hiện lên bộ mặt chau mày ủ rũ của Quân Thường Tiểu, tò mò hỏi:

“Người không có vấn đề gì chứ?”

Hấn chẳng bị sao cả, chỉ là đang gặp một vấn đề cực kỳ khó chịu, làm cách nào để rút năng lượng trong tinh hạch thành đạn đây?

Trong không gian giới chỉ, Quân Thường Tiểu tưởng tượng một tay cầm súng, một tay cầm tinh hạch màu đỏ sẫm, hấn đã thử rất nhiều cách, kết quả vẫn là không có gì thay đổi.

Quân Thường Tiểu bất lực nói:

“Không cho ta một cuốn sách hướng dẫn sử dụng, vậy đó ông nội người biết làm sao chuyển hóa viên đạn đây?”

Hệ thống nói:

“Chủ nhân có thể dùng ý nghĩ để dẫn dắt năng lượng trong tinh hạch, sau đó kéo nguồn năng lượng ấy lấp đặt vào rãnh ở đáy súng.”

“Rãnh ở đáy súng?”

Quân Thường Tiểu xoay cổ tay một cái phát hiện ra ở dưới đáy súng có một cái rãnh nhỏ. Hấn lập tức ngồi xuống, thử dùng ý nghĩ dẫn dắt năng lượng, thao tác cực kỳ dễ như ăn bánh, lập tức hấn cảm nhận được nguồn linh khí nóng bùng ở bên trong.

Bên trong tinh hạch của hung thủ có một nguồn linh lực vô cùng mạnh mẽ, nhưng lại có sát khí hòa ở trong đó, vì thế phải trải qua bước tinh luyện mới có thể sử dụng.

Quân Thường Tiểu bao bọc luồng linh khí nóng bùng này rồi từ từ rút ra, linh khí như dòng nước nhỏ màu đỏ bay ra, sau đó rót vào cái rãnh ở đáy súng.

“Đinh”

Trong giây lát, ở cán súng hình thành lên những luồng ánh sáng có hình dáng giống như viên đạn. Quân Thường Tiểu suy đoán những luồng ánh sáng này chính là đạn.

“Đinh”

“Đinh”

Linh khí không ngừng chảy vào trong rãnh súng, đạn ở cán súng dần dần hiện ra, đồng thời bảy viên đạn xếp thành một hàng chỉnh tề.

Đúng lúc này, linh khí không thể nào rót vào rãnh súng được nữa, đây là việc chứng minh rãnh súng đã đạt giới hạn và năng lượng trong tinh hạch bị rút đi chỉ còn một nửa.

“Bảy viên đạn, không đủ xài nha.”

Quân Thường Tiểu thu hồi ý nghĩ lại, lăm bầm nói:

“Nếu có cách làm tăng dung lượng đạn thì hay rồi.”

“Soạt.”

Quân Thường Tiểu dùng ý nghĩ, lấy thanh Desert Eagle ra, hai tay hấn cán súng, ngấm về phía phiến đá, nói:

“Đứng im, ta là cảnh sát đây.”

“Thật nhạt nhẽo.”

Lục Thiên Thiên nhàn nhạt đáp.

Tô Tiểu Mạt đi đến gần, hai mắt hấn dán vào họng súng, há miệng nói:

“Chương môn, đây là đồ chơi gì vậy?”

“Đồ chơi này gọi là súng.”

Quân Thường Tiểu vội vàng hạ súng xuống, hấn sợ bản thân lỡ tay làm một phát thì đệ tử mình ngấm gà khóa thân mất.

Tô Tiểu Mạt ngo mặt hỏi:

“Đây là súng sao?”

Theo sự hiểu biết của hấn thì súng là loại vũ khí có cán súng và đầu súng!

Quân Thường Tiểu nói:

“Chính xác mà nói đây là ám khí, có thể bắn ra phi tiêu khiến người khác khó lòng đề phòng.”

Sau nghe khi nghe giải Quân Thường Tiểu giải thích, Tô Tiểu Muội liền hiểu. Hấn cười nói:

“Chương môn có thể bắn thử một phát để đệ tử mở rộng tầm mắt được không?”

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

“Bên trong đồ chơi này chứa số lượng ám khí không nhiều, chỉ nên sử dụng trong tình huống nguy hiểm, không phải muốn bắn là bắn.”

“Hóa ra là vậy!”

Tô Tiểu Muội gãi đầu, rời đi.

Lý Thanh Dương nói:

“Chương môn, cảnh sát là cái quỷ gì vậy?”

Quân Thường Tiểu trả lời qua loa cho có, nói:

“Bổn tọa chỉ thuận miệng nói thôi, đừng để ý tiểu tiết làm gì.”

Hấn nói xong, ngẩng đầu lên nhìn thời tiết, nói tiếp:

“Đi thôi! Chúng ta trở lại môn phái.”

Quân Thường Tiểu nhét khẩu súng vào bên eo, dáng đi vô cùng uy phong, hiện tại hấn đã có súng ở bên người, cảm giác dường như mình vô địch không có đối thủ.

“Gầm.!”

Đột nhiên, một tiếng rống to của hung thú từ trong hang soi vang lên.

Lý Thanh Dương chau mày nói:

“Chương môn, là tiếng rống của hung thú, nơi này chẳng lẽ không chỉ có một con Địa Viêm Lang tác oai tác oái.”

“Nó đến kìa.”

Lục Thiên Thiên đặt tay lên thanh bảo kiếm, trong ánh mắt đầy sự lạnh lẽo nói.

Lý Thanh Dương và Tô Tiểu Mạt bắt đầu đề cao cảnh giác.

Không lâu sau, một cái bóng đồ nực káo ra từ bụi cỏ cách bốn người bọn họ vài chục mét.

Hung thú này có hình dạng rất giống con Địa Viêm Lang trước đó, bất quá thân thể nó so với con trước to hơn rất nhiều, cao khoảng chừng hai mét, những đốm lửa dưới chân nó càng chói mắt liệt hơn hẳn.

Lý Thanh Dương nghiêm nghị nói:

“Đây là một con Địa Viêm Lang Vương.”

Lục Thiên Thiên nhú mày nói:

“Hung thú hạ cấp thất phẩm.”

Trên Tinh Vãn đại lục, hung thú cũng được phân chia cấp bậc rõ ràng gồm: hung thú hạ cấp, hung thú trung cấp, hung thú thượng cấp tương ứng với các cấp bậc trong võ đạo là võ đồ, võ sư và võ tông.

Hung thú còn có sự tồn tại cao hơn chính là linh thú. Linh thú cũng được phân chia thành ba cấp độ hạ, trung, thượng cấp tương ứng với võ vương, võ hoàng và võ thánh. Còn những con hung thú có sức mạnh ngang với một võ đế thì được gọi là thánh thú.

Mỗi cấp bậc hung thú đều có nhất phẩm đến cửu phẩm.

Con hung thú lúc này ba người Lục Thiên Thiên giết là Địa Viêm Lang hạ cấp nhị phẩm, lần này là một con Địa Viêm Lang Vương có thực lực hạ cấp thất phẩm, sức mạnh của nó ngang với Võ đồ thất phẩm.

Hạ cấp nhị phẩm và hạ cấp thất phẩm cách biệt nhau tới tận ngũ phẩm chứ không đùa.

“Phiền phức to rồi.”

Lý Thanh Dương nhăn mày, rút kiếm nói:

“Mọi người nhanh chóng rút lui, ta ở lại giữ chân nó.”

“Đi cái rắm chó ấy.”

Quân Thường Tiểu đưa tay lên mặt, bước lên phía trước vài bước rồi quay đầu đối mặt với đệ tử nói:

“Người phải nhớ kỹ, tôn chỉ thứ nhất của phái Thiết Cốt là ‘không màng sống chết, cứng rắn mà làm.’”

Lý Thanh Dương cảm thấy hoang mang.

Tô Tiểu Mạt giật giật khóe miệng, nói:

“Chương môn, tôn chỉ đầu tiên của phái Thiết Cốt ta không phải là ‘Đệ tử Thiết Cốt phái, hành động vì Thiết Cốt phái’ sao?”

“Ta vừa mới thay đổi.”

Quân Thường Tiểu nói.

Lý Thanh Dương và Tô Tiểu Mạt thiếu chút nữa thì ngã ngửa ra, tôn chỉ của môn phái nói đổi là đổi, như vậy có phải quá mất tôn nghiêm không.

“Lui xuống đi, hôm nay bốn tọa sẽ bắn chết con hung thú này.”

Quân Thường Tiểu vừa nói vừa rút khẩu súng từ bên eo ra. Đúng lúc đó, hắn phát hiện các đệ tử đã sớm lui ra xa.

Tô Tiểu Mạt đứng ở phía xa hô vọng lại:

“Chương môn cố lên, chúng ta tin người có thể làm được...”

Hắn cảm giác câu này có chút quen tai.

Quân Thường Tiểu lắc đầu, hiên ngang đưa miệng súng ngắm về phía Địa Viêm Lang Vương, kiêu ngạo nói:

“Quái vật, ngươi có để lại di chúc hay lời trăng trối gì đi là vừa.”

“Gầm”

Địa Viêm Lang Vương tức giận rống lên một tiếng, trong nháy mắt trên bộ lông bọc phát ra ngọn lửa, lao thẳng về phía trước.

“Ngại mình sống lâu chứ gì?”

Quân Thường Tiểu đặt ngón trỏ lên cò súng, sau một tiếng súng nổ “Bằng”, kết quả không có gì xảy ra cả.

Cái gì đang xảy ra vậy?

Quân Thường Tiểu vội vàng bóp cò lần nữa, kết quả vẫn chỉ nghe tiếng “Bằng! Bằng!”, thế nhưng không thấy đạn phóng ra.

“Gầm”

Địa Viêm Lang Vương một đường lao đến, móng vuốt trên hai chân trước của nó vô cùng sắc bén, dưới chân lại cháy lên ngọn lửa rừng rực.

Khuôn mặt đầy kiêu ngạo của Quân Thường Tiểu lập tức tan biến, vội vàng lăn một vòng trốn vào phiến đá bên cạnh, trong lòng gấp gáp, nói:

“Con em nó cái đồ chơi này rốt cuộc là hàng thật hay giả vậy?”

Hệ thống nói:

“Chủ nhân quên gạt cần lên đạn kia...”

“Ồi mẹ nó, ta quên mất.”

Quân Thường Tiểu vội vàng lăn thêm vài vòng ra phía sau để tạo khoảng cách an toàn với Địa Viêm Lang Vương, một lần đưa họng súng hướng về phía hung thú.

“Quái vật, về châu ông bà đi.”

Quân Thường Tiểu tạo dáng trong tư thế cầu hôn, một lần nữa bóp cò, một âm thanh ‘Pạch!’ rất nhỏ vang lên, kết quả vẫn không có viên đạn nào bắn ra.

Lại cái khi gì nữa đây.

“Chương môn đang chơi mèo vờn chuột hả, vì cái gì không xuất âm khí?”

“Nếu như ta đoán không sai thì chương môn đang luyện tập khả năng phản ứng tình huống nha.”

“Vài đạn, chương môn thế mà ở trước hung thú hạ cấp thất phẩm luyện tập khả năng phản ứng. Chương môn thật là lợi hại quá đi mất!”

Khuôn mặt Tô Tiểu Mạt đầy sự sùng bái.

“Gầm”

Địa Viêm Lang Vương quay người lại, phun ra một đoàn lửa, uy lực so với Địa Viêm Lang mạnh hơn hẳn!

Thế nhưng chung quy khuyết điểm vẫn là chậm.

Quân Thường Tiểu lại lăn thêm vài vòng miễn cưỡng tránh được đoàn lửa, bực bội nói:

“Hệ thống, đây là có chuyện gì nữa?”

“Chủ nhân quên mở chốt bảo vệ...”

Con mẹ nó!

Quân Thường Tiểu không nhịn được chửi tục. Hắn nhìn súng một lượt thì thấy có một miếng ngăn nhỏ trên súng, vội vàng gạt nó ra.

“Gầm”

Địa Viêm Lang Vương lại một lần nữa lao đến, lần này tốc độ của nó vô cùng nhanh. Lửa trên nanh vuốt lại càng bộc phát cháy mạnh, nhìn vào có thể thấy nó quyết tâm một đòn này xé rách đối thủ của mình.

“Chương môn cẩn thận!”

Khuôn mặt Tô Tiểu Mạt biến sắc hết lên.

“Roẹt! Roẹt!”

Lục Thiên Thiên và Lý Thanh Dương đồng thời rút kiếm xông tới, thời điểm hai người vừa cất bước thì nghe thấy một âm thanh ‘Bằng!’ vang lên. Màng nhĩ bị chấn động tê liệt, cả người cứng đờ như bức tượng.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 59: Trời đất vạn vật!

"Rầm!"

Thân thể to lớn của Địa Viêm Lang Vương giữa không trung rơi xuống, bốn chân tê liệt nằm xụi lơ, ngọn lửa trong lòng bàn chân cũng từ từ dập tắt, trên trán bỗng nhiên có thêm một cái lỗ nhỏ không ngừng chảy ra máu tươi.

Hung thú hạ cấp thất phẩm, một phát về châu ông bà!

Lục Thiên Thiên cùng Lý Thanh Dương đang rút kiếm chuẩn bị xông lên hỗ trợ, nhìn thấy một màn này đứng ngây người tại chỗ, sắc mặt đầy sự kinh ngạc như thấy quỷ.

Tô Tiểu Mạt cũng há hốc miệng không nói nên lời.

Trong mắt bọn hắn là cảnh tượng gì?

Bọn họ nhìn thấy Địa Viêm Lang Vương trong chớp mắt nhào về hướng chương môn, cái thứ ám khí màu sáng bạc kia nổ ‘bành’ một tiếng, phóng ra một tia sáng với tốc độ cực kỳ khủng khiếp xuyên qua cái trán của hung thủ.

Nhanh như thế nào?

Nhanh đến mức mắt của bọn hắn không cách nào bắt kịp tốc độ, bên trong tia sáng rốt cuộc chứa thứ quý quái gì vậy a!

"Các ngươi đứng ngây ra đó làm gì, còn không mau đến đỡ ta dậy."

Tiếng nói của Quân Thường Tiểu vang lên.

Ba tên đệ tử cố gắng trấn an tinh thần, đồng thời cùng nhìn về bụi cỏ ở phía xa, bất giác chương môn đang nằm lẫn lộn ở bên trong, cánh tay đang giơ cao, nắm ám khí không buông, cả người cứng ngắc tựa như đồng đá.

Làm sao mà không cứng ngắc được.

Hắn bắn ra một phát, đồng thời sinh ra sức giạt mạnh mẽ, đem thân thể hắn trực tiếp bay lùi bốn năm mét, cánh tay cầm súng cũng bị chấn động mất hết cả cảm giác.

Con em nó đây là súng lục, hay là tên lửa vậy!

Chửi tục vẫn là muốn chửi cho thỏa mãn, bất quá Quân Thường Tiểu trong cơn đau nhức tìm thấy sự sung sướng.

Một cây súng lục có thể giết chết một con hung thú hạ cấp thất phẩm, về sau mình còn cần tu luyện cái rắm chó gì nữa, trực tiếp cầm súng xông pha giang hồ là được!

"Nhẹ tay một chút!"

"Ai ư, đau chết cái eo của ta rồi."

Lý Thanh Dương cùng Tô Tiểu Mạt cẩn thận từng chút từng chút một diu Quân Thường Tiểu đứng dậy, thế nhưng cánh tay của vị chương môn vẫn không thể nhúc nhích, cần một chút thời gian mới có thể khôi phục.

Lục Thiên Thiên đi đến trước thi thể Địa Viêm Lang Vương, vạch phá lồng ngực nó, một viên tinh hạch còn nóng rọi ra ngoài, từ màu sắc hay là độ cứng đến xem, chất lượng rõ ràng cao hơn hẳn Địa Viêm Lang.

"Chương môn, người có muốn tinh hạch không?"

"Muốn chứ sao không!"

Quân Thường Tiểu vẫn bảo trì tư thế bắn súng về đến môn phái, mãi đến sau nửa ngày nghỉ ngơi, cơ bắp mới có thể động đậy một chút, hắn suy sụp nói:

"Sức giạt của đồ chơi này mạnh thật!"

Hệ thống nói:

"Sự thật mất lòng mà nói thì thân thể chủ nhân quá kém mới đúng."

Quân Thường Tiểu cứng rắn nói:

"Đây chỉ mới là súng lục thôi, một viên đạn không khác gì đại pháo rồi, sức giạt như vậy có ma mới chịu đựng nổi!"

Hệ thống giải thích nói:

"Ma pháp Desert Eagle đến thế giới võ hiệp đã được cải tạo dùng năng lượng tinh hạch làm đạn, so sánh với súng lục ở thế giới trước của chủ nhân, cái sau cần bắn như ăn mỳ gạo sụp sụp."

Quân Thường Tiểu co giật khoe miệng một cái, nói:

"Vậy nếu như ta đổi một cái ma phẩm Hỏa tiễn, uy lực của nó có ngang với đạn hạt nhân không?"

Hệ thống nói:

"Đoán xem."

Quân Thường Tiểu không màng đến nó nữa, vội vàng kéo ra khung sản phẩm đã mua, nhìn thấy ma pháp Desert Eagle hiện lên màu xám, hạn mức tái trao đổi là hai tháng.

"Cái đồ chơi này mà không có hạn mức, ta mua cho đệ tử mỗi người một cây, thử hỏi ai dám dùng dao kiếm bát nháo gây chuyện."

"Ám khí có thể một phát tiêu diệt hạ cấp thất phẩm Địa Viêm Lang Vương á?"

"Tô sư huynh, chương môn sử dụng cái ám khí gì, uy lực vậy mà lợi hại đến thế!"

Trên sân luyện võ, rất nhiều đệ tử vây quanh Tô Tiểu Mạt, lần lượt tranh nhau hỏi vị sư huynh đầu đuôi câu chuyện cho ra lẽ.

"Được rồi, được rồi."

Tô Tiểu Mạt giẫm một chân bên trên đá to, mở phòng lại tư thế bắn súng của chương môn, nói:

"Chương môn sử dụng ám khí, tên gọi của nó là súng."

"Súng?!"

"Trong các loại binh khí tầm xa chúng ta thường dùng, có thể xem nó là một loại nã cao su phiên bản nâng cấp, chỉ cần ‘bành’ một tiếng là con Địa Viêm Lang Vương về chầu ông bà ngay."

Tô Tiểu Mạt diễn giải lời nói sinh động thế thôi, mỗi lần hần nhớ tới hình ảnh một cái lỗ nhỏ trên trán hung thú, cảm thấy lạnh hết cả sống lưng.

Trời đất ơi.

Ta lỡ không may xông bậy xông bạ.

Phát sinh chuyện ngoài ý muốn, vậy chẳng phải đầu mình nở hoa hay sao?

ường môn lợi hại quá đi mất!"

Đám đệ tử sau khi rõ ngọn nguồn câu chuyện, sự kính ngưỡng trong ánh mắt ngày càng nồng đậm.

Nếu như có hệ thống đo số điểm kính ngưỡng ở đây, chỉ sợ con số kính ngưỡng của bọn hần đối với chương môn đã đột phá con số 10.000 rồi.

Bên trong thành Thanh Dương chỉ điểm võ giả.

Trên n Oán Đài nhẹ nhàng trăm một tay trường lão Linh Tuyền tông.

Một người đơn thương độc mã xông vào Hắc Phong trại, tiêu diệt toàn bộ hơn hai trăm tên sơn tặc.

Bây giờ chỉ dựa vào ám khí, có thể bắn phát chết luôn hạ cấp thất phẩm Địa Viêm Lang Vương.

Mỗi một chuyện mà Quân Thường Tiểu làm ra, đối các đệ tử chỉ có đi ngược đầu sùng bái, còn một điều quan trọng hơn tất cả là chương môn chưa bước vào Vũ Đò cảnh đó!

Hôm sau.

Quân Thường Tiểu phân phối nhiệm vụ môn phái cho các đệ tử chưa từng nhận, để bọn hần đến thôn Thanh Dương hoàn thành nhiệm vụ, sau đó chính mình tiếp tục đắm chìm trong việc tu luyện.

Hần có Desert Eagle trong tay, an toàn đã không cần lo, bất quá cái đồ chơi này có sức giật quá lớn, nếu như muốn hoàn mỹ khống chế, tu vi cùng cường độ thân thể nhất định phải nâng cao hơn mới ổn thỏa.

"Đỉnh!"

"Chủ nhân tiêu hao 20 điểm cống hiến môn phái, nhận được 1 ‘phòng cái tạo cơ bắp’, vật phẩm đã vận chuyển đến không gian giới chỉ."

"Đỉnh!"

"Điểm cống hiến môn phái: 54/100."

Quân Thường Tiểu đi vào phòng tu luyện, lấy ra lều vải cùng loại với lều cắm trại dã ngoại, bày ra trước mặt máy khảo nghiệm lực lượng.

‘Phòng cái tạo cơ bắp’ là một vật phẩm hỗ trợ rèn luyện thân thể, mặc dù không thể tăng lên cảnh giới võ đạo, nhưng cường độ thân thể sẽ được đề cao.

Ban đầu, Quân Thường Tiểu vốn không có ý định mua nó, dù sao 20 điểm cống hiến môn phái không phải là con số nhỏ, thế nhưng hần không chịu nổi sức giật của Desert Eagle, bản thân nhận ra cường độ thân thể quá yếu, muốn dựa vào Dịch Cân Kinh cái tạo có chút nước xa không cứu được lửa gần.

"Hô!"

Quân Thường Tiểu phun ra một hơi, mở ra phòng cái tạo cơ bắp rồi chui vào.

Không gian bên trong không quá lớn, chỉ đủ cho một người sử dụng, bốn phía vách tường đều có nệm đàn hồi, đụng vào cảm giác vô cùng dễ chịu.

Quân Thường Tiểu nói:

"Chẳng lẽ dùng kỹ thuật xoa bóp để cải thiện thân thể? Vậy cũng quá hấp dẫn rồi."

Đóng cửa, khởi động.

"Bành! Bành! Bành!"

Phòng cái tạo cơ bắp nhất thời run run lên, bên trong mơ hồ truyền ra tiếng quyền kích thô bạo dã man, kèm theo đó là một tiếng kêu la thảm thiết vang lên.

Bên trong, Quân Thường Tiểu bị chèn ép trong không gian nhỏ, cái đệm mềm mại bao bọc toàn bộ cơ thể của hần lại, sau đó hóa thành từng nắm đấm, có thể nói là hung hăng đánh không chừa mặt mũi.

Con em nó!

Cái phòng cái tạo cơ bắp này không muốn để người ta sống mà!

Ngừng! Ngừng lại!

Quân Thường Tiểu dù có kêu gào như thế nào, nắm đấm vẫn như làm việc nghĩa không lùi bước, cường độ không chút nào giảm bớt, ngược lại càng đánh càng thô bạo.

Hệ thống nói:

"Phòng cải tạo cơ bắp một khi đã mở ra, nó sẽ liên tục kéo dài hai tiếng không nghỉ."

"Con em nó mau rút nguồn điện nhanh."

"Bành! Bành! Bành!"

"Á á á! Chu mi na!"

Một khoảng thời gian sau.

Phòng cải tạo cơ bắp tự động mở ra, mặt mũi bầm dập Quân Thường Tiểu bị đẩy ra ngoài, miệng còn sùi bọt mép.

"Khi họ tên nào tạo ra cái phòng này, khi họ cái hệ thống chết tiệt."

Quân Thường Tiểu cảm nhận cơ bắp truyền đến từng cơn ê ẩm tê tái, thân thể còn nằm trên mặt đất dường như đã không còn linh hồn nữa rồi.

Hệ thống nói:

"Trời đất vạn vật, khổ tận cam lai, tích tiểu thành đại."

"Cút!"

Quân Thường Tiểu muốn nói nhưng đã không còn hơi.

Tuy phòng cải tạo cơ bắp có chút thô bạo, nhưng sau khi hắn trải qua một đêm nghỉ ngơi, eo không nhức, chân cũng không đau, cơ bắp so với ngày hôm qua rắn chắc không ít.

Quân Thường Tiểu kinh ngạc nói:

"Hiệu quả thế mà tuyệt vời vậy sao?"

Hắn đi đến trước mặt máy khảo nghiệm lực lượng, tung ra một quyền, lực lượng hiện lên con số 1900 cân.

Hôm qua hắn đã khảo nghiệm trước, lực lượng chỉ đạt 1850 cân, trải qua hai tiếng rèn luyện thể mà lực lượng tăng thêm 50 cân, hiệu suất làm việc vô cùng rõ rệt nha.

Tiếp tục nào!

Quân Thường Tiểu lần nữa mở ra cửa phòng rồi chui vào, sau hai tiếng bị ngược đãi, thân thể như là bùn nhão bị đưa ra ngoài.

Ngày thứ hai.

Sau khi cơn đau trôi qua, tinh thần hắn vô cùng sáng khoái, cơ bắp cũng có tiến bộ không nhỏ.

"Chương môn."

Ngay lúc này, Tiêu Tội Kỳ đi tới, cúi thấp đầu nói:

"Ta đã nhập môn Dịch Cân Kinh rồi."

Quân Thường Tiểu nói:

"Đây là chuyện tốt mà sao ngươi lại mặt mày nhăn nhó thế kia."

Tiêu Tội Kỳ buồn bực nói:

"Ta tu luyện cả một đêm cũng không có ngưng tụ được bao nhiêu linh lực, xem ra đời này của ta không cách nào tu luyện nữa rồi."

Quân Thường Tiểu vốn muốn an ủi, đột nhiên tia sáng xẹt qua não, nói:

"Đến đây, đến đây, bôn tọa giúp ngươi tu luyện."

Hắn nói xong, dẫn người sau đến trước cửa phòng cải tạo cơ bắp.

"Đi vào trong."

"A..."

Tiêu Tội Kỳ nằm bên trong, ngu ngơ nói:

"Chương môn, cái này là giường ngủ sao?"

"Ba."

Quân Thường Tiểu búng tay một cái, phòng cải tạo cơ bắp bắt đầu đóng cửa run run lên, phía trên thời gian sử dụng hiển thị con số... bốn tiếng!

"Bành! Bành! Bành!"

"Á! Á! Á!..."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 60: Khởi động nhiệm vụ sử thi!

Bên ngoài phòng.

Tiêu Tội Kỳ như một bãi bùn nhão nằm trước thềm bậc thang, cả khuôn mặt bị đánh đến sưng vù, e rằng đến ba mẹ thân sinh ra hắn cũng khó mà nhận ra con mình.

Hai canh giờ!

Quân Thường Tiểu bị đánh một canh giờ đã muốn bay hồn lạc phách rồi, huống chi là một người không có tu vi.

Phòng cải tạo cơ bắp sẽ dựa vào khả năng của mỗi võ giả để tiến hành hoạt động rèn luyện cơ thể nhưng cũng không để võ giả quá kiệt sức mà về đoàn tụ ông bà.

“Sur đệ, người sao lại thành ra như thế này?”

“Là ai đánh mà ngay cả mặt mũi cũng không thừa luôn.”

“Ta nghe nói chương môn cho Tiêu Tội Kỳ một khóa rèn luyện đặc biệt đấy.”

Các đệ tử đi qua đều nhìn Tiêu Tội Kỳ với ánh mắt thương xót.

Quân Thường Tiểu đi đến ngồi trên thềm bậc thang nói:

“Cảm giác thế nào?”

“Đau...”

Tiêu Tội Kỳ rên rì.

Quân Thường Tiểu vỗ vỗ vai hắn nói:

“Vẫn là câu nói đó, muốn làm chuyện lớn trước tiên phải có một ý chí vững vàng, cơ thể khỏe mạnh.”

Tiêu Tội Kỳ không nói gì nhưng trong mắt đầy vẻ chán chường.

Sau khi hắn trải qua một trận khổ cực trong phòng cải tạo, điều khiến hắn đau khổ nhất không phải là thân thể mà điều làm hắn đau nhất chính là dù có cố gắng dùng thần phẩm tâm pháp cũng không cách nào ngưng tụ linh khí.

“Chương môn, ta thật sự là một kẻ vô dụng, một kẻ vô dụng chẳng khác gì đồ bỏ đi...”

Tiêu Tội Kỳ lại sa đầu vào những suy nghĩ chán đời, dường như đã chấp nhận số phận khắc nghiệt của mình.

Trên thế giới này, làm cách nào để trở nên mạnh mẽ hơn?

Chỉ có một cách đó là hấp thu linh khí, ngưng tụ linh lực, mà những việc này hắn không cách nào thực hiện thì làm sao có thể khai thông những kinh mạch đã mất, vậy hắn so với phế vật có sự khác biệt nào đây?

“Tiêu Tội Kỳ.”

Quân Thường Tiểu nhìn hắn chằm chằm, nghiêm giọng nói:

“Người phải nhớ kỹ lời này của bổn tọa, trong Thiết Cốt phái này không có ai là vô dụng cả.”

“Chương môn, ta...”

“Đừng nói nữa! Từ ngày mai trở đi, mỗi ngày người phải đến đây rèn luyện bốn tiếng.”

Bốn tiếng! Tay chân Tiêu Tội Kỳ bỗng nhiên tự giác run run một cách vô thức.

Hôm sau.

Tiêu Tội Kỳ vừa mở mắt, phát hiện cơ thể mình không một chút đau nhức, ngược lại cơ bắp so với hôm qua cứng cáp hơn nhiều.

“Chuyện gì đang xảy ra thế này?”

Tiêu Tội Kỳ nghĩ mãi cũng không thông, nhưng hắn vẫn nghe theo lời của chương môn tiếp tục đến phòng cải tạo cơ bắp.

Quân Thường Tiểu đã cài đặt sẵn. Chỉ cần hắn bước vào đóng cửa. Phòng cải tạo cơ bắp sẽ tự động hoạt động, thời gian là 8 canh giờ.

Thời gian thật sự rất dài.

Sau khi kết thúc, Tiêu Tội Kỳ lại một lần nữa lại giống như một đồng bùn nhão, bụng thì đói cồn cào.

Sau khi hắn ăn com do Liễu Uyển Thi làm, ngủ một giấc thức dậy cảm thấy tất cả mệt mỏi, đau đớn đều biến mất không một dấu vết, cơ bắp lại càng săn chắc hơn, điều này khiến Tiêu Tội Kỳ cực kỳ vui vẻ đến phòng cải tạo.

“Ày, Sur đệ hôm nay có tâm trạng rất tốt thì phải?”

“Người nói đùa gì vậy, hần bị chương môn hành hạ đã liên tục hai ngày rồi, chẳng lẽ người cho rằng hần thích bạo hành hay sao?”

Các đệ tử liên tục lắc đầu thương xót. Nếu như bọn họ biết phòng cải tạo cơ bắp giúp đề cao sức mạnh cơ thể và cơ bắp thì có khi sẽ tranh nhau đến ăn đòn mất.

Tiêu Tội Kỳ buổi sáng bị đánh, Quân Thường Tiểu buổi tối bị đánh. Hai người vui vẻ phân chia thời gian đến ăn đòn.

Nói đi cũng nói lại, vì cái gì không cho các đệ tử khác đến rèn luyện? Cải thiện nền tảng thân thể, về sau lợi ích không kể hết.

Suy nghĩ của Quân Thường Tiểu rất đơn giản, Tiêu Tội Kỳ không thể hấp thu ngưng tụ linh khí, do đó trước hết để hần nhận một khóa rèn luyện đặc biệt, để cơ thể hần có sức chịu đựng tốt nhất, hơn nữa để củng cố niềm tin với võ đạo của hần.

Sau ba ngày rèn luyện đặc biệt, Tiêu Tội Kỳ ngày ngày đều dùng máy đo sức mạnh để kiểm tra. Chỉ số sức mạnh của hần trước đây chỉ có hai ba mươi cân, con số đã từ từ tăng lên hơn một trăm cân.

Bởi vì hần vẫn chưa khai mạch và không có tu vi nên hiệu quả có hơi chậm, nhưng điều này vẫn tiếp thêm rất nhiều niềm tin. Trước đây, ánh mắt hần tràn đầy chán nản giờ đã cháy lên một tia hy vọng.

“Chương môn, đệ tử muốn tăng thêm thời gian rèn tập.”

“Người muốn tăng lên bao nhiêu?”

“Sáu tiếng!”

“Được!”

Sau khi Tiêu Tội Kỳ đi, Quân Thường Tiểu chống cằm suy nghĩ:

“Ta có nên mua thêm một cái nữa không nhỉ?”

Loại vật phẩm này mỗi tháng có thể mua tới năm cái.

“Đỉnh!”

“Lý Phi đã đưa thư đến thôn Ngưu Gia, hoàn thành nhiệm vụ môn phái.”

“Đỉnh!”

“Điểm cống hiến môn phái: 84/100”

“Điểm thành tựu môn phái: 71/100”

Trong ba ngày qua, Tiêu Tội Kỳ tiến hành rèn luyện cơ bắp, các đệ tử khác cũng lần lượt hoàn thành nhiệm vụ. Hai thang điểm số môn phái mỗi loại tăng thêm ba mươi điểm.

Quân Thường Tiểu nói:

“Nhiệm vụ môn phái còn hơn hai mươi cái chưa có thông báo. Nếu như toàn bộ nhiệm vụ đều hoàn thành, thì điểm thành tựu vừa đủ, mà điểm cống hiến cũng sẽ vượt mức 100.”

“Mua ngay bệnh gì cừ.”

“Đỉnh!”

“Chủ nhân đã sử dụng 20 điểm cống hiến, nhận được 1 phòng cải tạo cơ bắp, vật phẩm đã được chuyển vào không gian giới chỉ.”

“Đỉnh!”

“Điểm cống hiến môn phái: 64/100”

Quân Thường Tiểu sắp xếp hai phòng cải tạo cơ bắp thành một hàng, sau đó đổi tên nó thành phòng huấn luyện.

Các đệ tử lần lượt hoàn thành nhiệm vụ. Quân Thường Tiểu lại tiếp tục triệu tập các đệ tử lại ban thưởng cho Tụ Khí tán và Mộc kiếm.

Có tâm pháp, trận pháp, phòng huấn luyện, lại còn có đầu bếp với tài nghệ nấu nướng hạng nhất. Môn phái bậc cửu lưu Thiết Cốt phái đang ngày càng phát triển đi lên.

Nhưng mà Quân Thường Tiểu biết, môn phái mới chỉ có một chút bước tiến nhỏ, con đường phía trước còn rất dài.

“Chương môn.”

Lý Thanh Dương đi đến báo cáo:

“Nội viện đã trùng tu hoàn tất rồi!”

Quân Thường Tiểu hỏi thẳng vấn đề, nói:

“Tiêu tốn hết bao nhiêu tiền?”

Lý Thanh Dương ngập ngừng trả lời:

“Chương môn đưa đệ tử một vạn lượng hiện tại còn lại hơn hai trăm lượng mà thôi.”

Quân Thường Tiểu co giật khóe miệng, thầm nghĩ:

“Chơi lớn vậy luôn á!”

Tiền bỏ ra nhiều như vậy thì sản phẩm phải rất tốt nha.

Quân Thường Tiểu đi đến nội viện, nhìn từng tòa lầu các tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau, cảm thấy rất hài lòng.

Lý Thanh Dương chỉ tay về phía lầu các xa hoa ở đằng xa

nói:

“Chương môn, đó là nơi người ở, có một sân nhỏ, một cái hồ nước, có cả hậu viện, ngoài ra còn có phòng đọc sách.”

“Không tồi! Không tồi!”

Quân Thường Tiểu nói.

Lý Thanh Dương tiếp tục nói:

“Phía bắc là chỗ ở của nam đệ tử, phía nam là chỗ ở của nữ đệ tử, mỗi nơi đều có một sân luyện võ nhỏ.”

“Ài..”

Quân Thường Tiểu nói:

“Bồn tọa quên nhắc nhở người, nơi ở của nữ đệ tử nên xây gần lầu các của ta một chút mới đúng.”

Lý Thanh Dương trầm mặc không nói nên lời.

“Đúng rồi!”

Quân Thường Tiểu tiếp tục nói:

“Người chọn vài đệ tử có tư chất không tồi đến phòng huấn luyện cùng Tiêu Tội Kỳ rèn luyện một canh giờ đi.”

Lý Thanh Dương dẫn theo Tô Tiểu Mạt và một vài đệ tử khác đến phòng huấn luyện. Tất cả các đệ tử đều tròn mắt tròn miệng nói:

“Sur huynh, cái đồ chơi này là gì vậy?”

“Rầm!”

Đúng lúc này, Tiêu Tội Kỳ từ trong phòng huấn luyện đi ra, đám một đám vào máy đo sức mạnh. Con số hiển thị trên máy là 300 cân.

“Đây....”

Lý Thanh Dương cùng những đệ tử khác kinh ngạc há hốc mồm.

Tiểu sư đệ vẫn chưa khai mạch, nắm đấm cũng không có linh lực phụ trợ vậy mà có thể tung ra một cú đấm so với người khai mạch hai đoạn chỉ có hơn chữ kém.

Chuyện này có chút ghê rợn.

“Sur đệ.”

Tô Tiểu Mạt đi đến sờ bắp tay của Tiêu Tội Kỳ. Hắn cảm nhận được cơ bắp rắn chắc ngạc nhiên nói:

“Đệ lẽ nào là người có thần lực trời sinh sao?”

“Không phải.”

Tiêu Tội Kỳ nhìn về phía phòng cái tạo cơ bắp, nói:

“Tất cả là nhờ căn phòng này.”

Hắn nói xong, xoay người tiếp tục đi vào trong. Ngay lập tức, phòng cái tạo cơ bắp rung chuyển truyền ra tiếng đánh đấm liên tục.

Lý Thanh Dương, Tô Tiểu Mạt và một vài đệ tử khác đến gần nghe ngóng động tĩnh bên trong. Trên mặt lập tức hiện lên sự thích thú.

Chẳng trách sư đệ mấy hôm nay mặt mũi bầm dập. Hóa ra là ở bên trong phòng huấn luyện bị đánh thành như vậy.

“Đề ta vào thử xem.”

Lý Thanh Dương đi vào phòng cái tạo cơ bắp bên cạnh đã được thiết lập sẵn bởi Quân Thường Tiểu, cửa phòng vừa đóng lại, bên trong lập tức khởi động.

Một canh giờ sau.

Thiên tài bậc nhất của thành Thanh Dương mặt mày xanh ngắt trượt ra.

Trong đại điện.

Quân Thường Tiểu đang tu luyện Dịch Cân Kinh.

Vài ngày nay, hần hàng ngày đều đến phòng cải tạo cơ bắp một canh giờ. Sức lực không chỉ tăng lên nhiều mà toàn thân cũng xuất hiện cơ bắp.

“Hà..”

Quân Thường Tiểu thở ra một hơi nói:

“Hy vọng lần này mình có thể thành công khai mạch.”

Có thể là nhờ gân cốt, cơ bắp đã trải qua tôi luyện, việc ngưng tụ linh lực để đã thông kinh mạch cuối cùng cũng thành công.”

“Vù! Vù!”

Quân Thường Tiểu vô cùng hưởng thụ cảm giác luồng linh khí tràn đầy trong kinh mạch giống như dòng nước chảy này.

“Ha Ha Ha!”

“Cuối cùng lão tử cũng thành công! Cuối cùng cũng khai thông rồi!”

Lần này khai mạch đối với Quân Thường Tiểu vô cùng có ý nghĩa, bởi vì hần không còn dùng đến điểm kinh nghiệm cũng không cần dùng đến đan dược, hoàn toàn là dựa vào nỗ lực của chính mình để đã thông kinh mạch.

“Đinh!”

“Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ bí mật “Tự lực cánh sinh”, nhận được 10 điểm cống hiến.”

“Đinh!”

“Điểm cống hiến môn phái: 74/100.”

Quân Thường Tiểu lẩm bẩm nói:

“Quả nhiên, tự nỗ lực đã thông kinh mạch là sẽ hoàn thành nhiệm vụ bí mật.”

“Đinh!”

“Chủ nhân đã đột phá khai mười hai đoạn mạch, đạt yêu cầu để khởi động nhiệm vụ sử thi.”

Quân Thường Tiểu gạt mình vội vã kéo ra bảng hệ thống trượt xuống, lập tức hần nhìn thấy phía dưới nhiệm vụ môn phái hiện thêm một cái danh mục. Nhiệm vụ sử thi: “Bảy ngày sau, quận Thanh Dương tổ chức thi đấu giữa các môn phái, dẫn theo năm đệ tử tham gia (chưa hoàn thành).”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Huấn luyện yêu nghiệt!

Quân Thường Tiểu thành công đã thông mười hai mạch, đồng thời đủ điều kiện để mở ra nhiệm vụ sử thi, nhưng sau khi hần nhìn hết nội dung nhiệm vụ, bộ mặc lộ vẻ khó tin nói:

"Chỉ đơn giản vậy thôi á?"

Nhiệm vụ sử thi, giới thiệu nội dung cận kề, mục tiêu nội dung rõ ràng.

Giới thiệu nhiệm vụ: Mười ngày sau ở quận Thanh Dương, tổ chức hai năm một lần sự kiện luận võ giữa các môn phái, chủ nhân dẫn theo 5 tên đệ tử tham gia.

Điều kiện nhiệm vụ: Có một đệ tử đạt ba thứ hạng đầu.

Thất bại nhiệm vụ: Không báo danh dự thi đúng theo thời gian quy định, toàn bộ đệ tử tham gia bị đào thải khỏi sự kiện.

Nhiệm vụ khen thưởng:???

Ba cái đầu hời to đùng khiến da đầu Quân Thường Tiểu tê hết cả lên, suy sụp nói:

"Ba cái đầu hời khen thưởng là cái quý quái gì đây!"

Hệ thống nói:

"Nhiệm vụ sử thi khen thưởng, dựa theo mức độ hoàn thành nhiệm vụ của chủ nhân mà ban thưởng, cho nên mức thưởng không cách nào xác định rõ ràng"

"Điều kiện nhiệm vụ không phải đã nói là đệ tử đạt được ba thứ hạng đầu còn gì!"

Quân Thường Tiểu nói.

Hệ thống giải thích nói:

"Điều kiện nhiệm vụ chỉ là nói chung chung, nếu như đệ tử bản phái chỉ có một người xông vào ba thứ hạng đầu, hoặc ngược lại, mức độ khen thưởng sẽ theo đó mà thay đổi."

Quân Thường Tiểu nói:

"Một người đệ tử giết vào ba hạng đầu, cũng coi như là hoàn thành nhiệm vụ, bất quá hạn mức hoàn thành nhiệm vụ không cao, cho nên phần thưởng cũng không nhiều hay sao?"

"Xem như ngươi còn có nỗ lực."

"Nếu như trong 5 tên đệ tử bán phái có 4 người đều chiếm thứ hạng đầu, vậy chẳng phải sẽ vượt mức hoàn thành, mức độ ban thưởng cũng sẽ vượt qua giới hạn hay sao?"

"Đúng vậy."

Quân Thường Tiểu nói:

"Không tham gia có vấn đề gì không?"

Hệ thống nói:

"Chủ nhân không tham gia đồng nghĩa với thất bại nhiệm vụ, chủ nhân sẽ phải nhận trừng phạt, trong một khoảng thời gian nhất định không cách nào đột phá cảnh giới."

"Trong bao lâu?"

"Cứ từ mười năm mà đếm."

Quân Thường Tiểu bắt lặc nói:

"Ý của ngươi là ta nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ sử thi rồi."

...

Lý Thanh Dương trên gương mặt bị đánh bầm dập, gắng gượng cheo chống thân thể suy yếu, từng bước đi tới đại điện, nói:

"Chương môn, người có dặn dò gì không?"

Một tiếng rền luyên, đủ để hấn nhớ lại từng gương mặt cụ tổ nhà mình.

Quân Thường Tiểu nói:

"Ngươi có nghe qua tin quận Thanh Dương sắp mở sự kiện luận võ giữa các môn phái chưa?"

"Đệ tử có nghe nói qua."

Lý Thanh Dương xoa xoa khuôn mặt còn đau, nói:

"Sự kiện này mỗi hai năm tổ chức một lần, tính luôn ngày hôm nay là còn mười ngày nữa thì sự kiện sẽ khai mạc."

Đột nhiên, hấn ý thức được chuyện gì đó, lập tức nói:

"Chương môn, môn phái chúng ta có báo danh dự thi không?"

"Đương nhiên là không."

"Vậy tốt quá rồi."

"Bất quá, ta đang định đi báo danh nha."

Lý Thanh Dương xảo quyết nói:

"Chương môn, đây là sự kiện cho các môn phái cao cấp luận võ, Thiết Cốt phái chúng ta tham gia chỉ có nước làm trò cười cho người ta mà thôi."

Quân Thường Tiểu để hai khuỷu tay lên thành ghế, hai mu bàn tay chống lên nâng cằm, nói:

"Ngươi cứ vậy mà đối với mình, đối với môn phái không có một chút lòng tin sao?"

Lý Thanh Dương nghiêm nghị nói:

"Dựa theo kiến thức mà đệ tử biết thì loại sự kiện luận võ này, các môn phái đều đưa ra những nhân tài kiệt xuất ra tham chiến, thực lực đều đạt đến cảnh giới Võ Đò cảnh đấy."

"Thật vậy sao?"

Quân Thường Tiểu nhún hai hàng lông mày.

Tất cả đệ tử bán phái chỉ ở cảnh giới Khai Mạch, chống lại Võ Đò đã đầy đủ gian nan rồi, huống hồ muốn giết tới ba thứ hạng đầu.

Lý Thanh Dương tiếp tục nói:

"Hạng nhất trong cuộc luận võ lần trước là một tên đệ tử lực lưu Hoa Lăng Môn, thực lực của hắn đạt tới Võ Đò tam trọng."

Quân Thường Tiểu càng nhún mày sát hơn.

Nếu như trong cuộc luận võ này cũng có Võ Đò tam trọng tham gia, đệ tử bán phái đấu với người ta thể nào đây?

Nhiệm vụ sử thi á?

Con em nó đây là nhiệm vụ địa ngục thì có!

Quân Thường Tiểu nói:

"Bảo danh tham gia môn phái luận võ ở đâu?"

Chường môn vẫn còn nuôi ý định tham gia?

Lý Thanh Dương tuy muốn tuyệt khẩu, nhưng cuối cùng vẫn mở miệng nói:

"Sự kiện môn phái luận võ lần này tổ chức ở thành Lịch Dương."

"Thành Lịch Dương? Đó không phải là nơi gia tộc Tiêu Tội Kỳ khai gia lập nghiệp sao?"

"Chường môn nói chính xác trăm phần trăm."

Quân Thường Tiểu hơi trầm ngâm, nói:

"Người đi thông báo cho Lục Thiên Thiên, Tô Tiểu Mạt, Điền Thất, còn có Tiêu Tội Kỳ, bắt đầu từ sáng mai bốn tọa sẽ cho bọn họ tham gia một đợt huấn luyện yêu nghiệt."

"Huấn luyện yêu nghiệt?"

Lý Thanh Dương đơ hết cả mặt.

Quân Thường Tiểu đi xuống, vỗ vỗ vai hắn, lời nói đầy thâm ý, nói:

"Môn phái luận võ mười ngày sau,

Bốn tọa sẽ để các người đến tham gia, mục tiêu chính là ba thứ hạng đầu!"

"Á...?"

Lý Thanh Dương tròn mắt hốc mồm.

...

Nhiệm vụ sử thi mà thất bại, cảnh giới sẽ bị niêm phong trong mười năm, cho dù đây có là con đường địa ngục, Quân Thường Tiểu cũng phải đi đến cùng.

Hắn xem trọng nhất là Lục Thiên Thiên cùng Lý Thanh Dương, người trước thì thâm tàng bất lộ, người sau thì tư chất hiếm có, Tô Tiểu Mạt và Điền Thất mặc dù so ra kém hơn một chút, nhưng trong vòng mười ngày tiến hành huấn luyện yêu nghiệt, có lẽ thực lực sẽ được đề cao không ít.

Còn về việc để Tiêu Tội Kỳ xuất chiến, Quân Thường Tiểu hy vọng hắn có thể ở trước mặt Tiêu gia, dùng thực lực chứng minh với gia môn của mình rằng hắn không phải là một tên phế vật.

Chuyện này, hơi có chút gió bay lượn...

Hôm sau.

Quân Thường Tiểu đem số nhiệm vụ môn phái còn lại, phân phối cho các đệ tử, sau đó hắn mang Lục Thiên Thiên cùng bốn tên đệ tử, đi vào trước mặt Linh Pháp Trận ‘đệ tử’, nói:

"Trước tiên các người tiến vào trong tu luyện hai tiếng đồng hồ đi."

Ánh mắt của Tô Tiểu Mạt và Điền Thất nóng rực như có lửa đốt.

Lục Thiên Thiên nói:

"Chường môn, người có thật muốn cho chúng ta đến tham gia môn phái luận võ quận Thanh Dương?"

Quân Thường Tiểu lộ vẻ mặt nghiêm túc nói:

"Không chỉ tham gia cho vui, bốn tọa còn muốn các người giết tới ba thứ hạng đầu nữa kia!"

"Quá khó nha."

Lục Thiên Thiên nói.

Quân Thường Tiểu nói:

"Có khó khăn mới có chí vươn lên, các người đồng dạng nói một tiếng với bốn tọa, các người có thể làm được hay không?!"

"Làm được!"

Lý Thanh Dương cùng ba người Tô Tiểu Mạt cùng kêu lên hết lớn.

"Tiến vào tu luyện đi!"

"Vâng!"

Bốn người tiến vào trận pháp đã mở, bắt đầu tu luyện.

...

Trong phòng huấn luyện.

Tiêu Tội Kỳ cúi thấp đầu nói:

"Chương môn, người vẫn nên cho một vị sư huynh khác tham gia đi, đệ tử rất khó làm tròn trách nhiệm."

Mặc dù phòng cải tạo cơ bắp mang đến cho hắn niềm tin, nhưng chương môn muốn cho hắn luận võ với các đệ tử khác, niềm tin của hắn vẫn như lúc ở thành Lịch Dương, không có một chút hy vọng nào cả.

Quân Thường Tiểu nói:

"Người là muốn trốn tránh sao?"

Tiêu Tội Kỳ đau khổ nói:

"Đệ tử không muốn làm ảnh hưởng thanh danh môn phái."

Hắn không ngại mất mặt, cũng không ngại người khác chê cười, thế nhưng hắn là người đại diện cho Thiết Cốt phái, không muốn vì một chút sức lực phế vật của mình mang đến cho môn phái sự sỉ nhục.

Quân Thường Tiểu kéo Tiêu Tội Kỳ đến gần, trầm giọng nói:

"Trong vòng mười ngày, thành thành thật thật mạnh mẽ hơn cho bản tọa, dùng thực lực của chính mình cho đám người kia biết, Tiêu Tội Kỳ người cho dù không có linh căn và tu vi thì vẫn như cũ là một tên thiên hải ngàn năm có một!"

Cảm xúc của hắn có chút thăng hoa, nói năng văng cả nước bọt ra ngoài.

Tiêu Tội Kỳ nhìn ánh mắt của chương môn, tâm hồn dần dần ấm áp hơn, đó là một loại cảm giác nhận được sự tin tưởng vô cùng của người khác, dù cho hắn chỉ là một tên phế vật...

"Rộp rộp!"

Tiêu Tội Kỳ nắm chặt hai tay, lớn tiếng nói:

"Đệ tử tuân lệnh!"

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu vung tay một cái, ném hắn vào bên trong phòng huấn luyện, thời gian sử dụng là... 20 tiếng!

Trong lúc Tiêu Tội Kỳ đang bị từng nắm đấm 'xoa bóp' toàn thân, đồng thời vận chuyển Dịch Cân Kinh, thân thể làm một công hai chuyện.

Ta muốn mạnh mẽ hơn!

Ta muốn chứng minh bản thân!

Ta muốn môn phái không phải chịu nhục!

Tiêu Tội Kỳ mang theo loại ý nghĩ này, một ngày chỉ ăn một bữa cơm, ngủ một tiếng, tất cả thời gian còn lại đều vùi đầu vào trong phòng huấn luyện.

Quân Thường Tiểu tiêu hao thêm 40 điểm công hiến môn phái, mua sắm hai phòng tập rèn luyện cơ bắp, chuẩn bị cho Lý Thanh Dương cùng Tô Tiểu Mạt ba người hoàn tất tu luyện ở Linh Pháp trận xong, lập tức bắt đầu tiến hành cải tạo cơ bắp.

Ba người bọn họ cũng là ngày ăn một bữa cơm, ngủ một tiếng, thời gian còn lại chia ra một nửa ở Linh Pháp trận, một nửa trong phòng huấn luyện.

Lục Thiên Thiên chưa một lần tiến vào phòng huấn luyện, vẫn luôn xếp bằng hấp thu linh khí tu luyện trong trận pháp.

Năm tên đệ tử bắt đầu hành trình huấn luyện yêu nghiệt, thời gian kết thúc là trước giờ bắt đầu sự kiện môn phái luận võ.

...

Thành Lịch Dương.

Trong lúc đám đệ tử tiến hành huấn luyện yêu nghiệt, Quân Thường Tiểu đã chạy tới đây.

Sân luyện võ ở phía nam thành, vài ngày sau sẽ khai mạc sự kiện, ngay lúc này có rải rác một vài trưởng lão môn phái cùng nhau vây quanh ở đằng trước một cái bàn, mục đích chính là báo danh tên môn phái cùng tên đệ tử tham gia.

"Người kế tiếp."

Người trung niên ghi danh hô to.

Quân Thường Tiểu đi tới.

Người trung niên không ngẩng đầu, quẹt quẹt lấy mực nước, nói:

"Tên môn phái."

"Thiết Cốt phái."

Vào.

Người trung niên đang cầm bút định ghi chép, tay bỗng nhiên cứng ngắc, ngừng đầu trong sự ngạc nhiên.

Các trưởng lão môn phái đã báo danh lần lượt dừng bước, trên mặt mang theo vẻ không tin đây là sự thật nhìn về phía Quân Thường Tiểu.

"Thiết Cốt phái?"

"Đây không phải môn phái cử lưu ở thôn Thanh Dương sao?"

"Sự kiện môn phái luận võ hai năm một lần, môn phái đến tham gia đều từ cấp bậc bát lưu trở lên, Thiết Cốt phái đến đây làm xiếc hay gì?"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Xin xóa chữ Tiêu gia này đi!

Sau khi Quân Thường Tiểu nói ra tên môn phái, các võ giả xung quanh bắt đầu nhao nhao vừa liếc nhìn vừa xầm xì bàn tán. Trong lời nói của họ đầy sự xem thường cùng khinh bỉ.

Đây là chuyện đương nhiên.

Các môn phái tham gia sự kiện luận võ giữa các môn phái đều là những môn phái bát lưu trở lên. Một môn phái cử lưu không tự lượng sức đến báo danh quả thật là chuyện khiến người ta mở mang tầm mắt.

“Ài..”

Quân Thường Tiểu thờ dài một tiếng.

Hắn không cho rằng mình trời sinh có khuôn mặt khiến người khác đổ kỵ, mà là cái tư tưởng dựa vào cấp bậc môn phái để đối xử ở Tinh Vãn đại lục này quá tàn khốc.

Trong thế giới cổ đại, con người được chia thành rất nhiều giai cấp.

Người hầu, nô lệ thường bị coi là tầng lớp hạ lưu, khi tham gia vào những sự kiện lớn rất dễ bị những kẻ có danh tiếng sỉ nhục thậm chí là giết chết để mua vui.

Thiết Cốt phái mặc dù là một môn phái nhưng chỉ có cấp bậc cử lưu. Trong thế giới môn phái làm vua này thì phái Thiết Cốt so với tầng lớp hạ lưu chỉ kém chứ không hơn.

Các người cứ đợi đấy.

Ta sẽ biến Thiết Cốt phái trở thành môn phái mạnh nhất ở Tinh Vãn đại lục này, để cho người người phải ngước đầu ngưỡng mộ và sùng bái.

Quân Thường Tiểu không quan tâm lời nói của người đời, nhưng hắn nhất định sẽ nỗ lực xây dựng môn phái ngày càng phát triển.

Người trung niên ghi danh nhàn nhạt nói:

“Mặc dù môn phái tham gia luận võ không quy định về cấp bậc nhưng người báo danh bắt buộc phải là chủ môn của một phái. Người chỉ là một tên đệ tử đến đây báo danh cái gì?”

“Cạch!”

Quân Thường Tiểu đem đại ấn đặt lên tờ giấy trắng trên bàn, nói:

“Quân Thường Tiểu, chủ môn Thiết Cốt phái.”

Biểu hiện trên khuôn mặt hắn đầy kiêu ngạo. Người khác có thể khinh thường mình nhưng bản thân tuyệt đối không được tự kinh thường mình.

Người trung niên ghi danh nhìn thấy dấu ấn in trên giấy, không mặn không nhạt nói:

“Hóa ra là chủ môn nha. Thất lễ, thất lễ rồi.”

“Hắn chính là chủ môn của Thiết Cốt phái, người ở thành Thanh Dương đã chỉ điểm cho trưởng lão của Thương Sơn phái?”

“Không ngờ chủ môn lại trẻ tuổi như vậy.”

“Nghe nói, hắn tu vi mới chỉ khai năm đoạn mạch, thế mà trên Ân Oán Đài đã chặt đứt một bên cánh tay của trưởng lão Linh Tuyền Tông đã khai mười hai đoạn mạch đấy.”

“Ta cũng có nghe qua chuyện này, cứ tưởng đây chỉ là tin đồn ai đó tung ra thôi.

“Một tên mới khai năm đoạn mạch thì làm sao có thể đánh trọng thương vị trưởng lão đã khai mười hai đoạn mạch được?”

Những chuyện xảy ra ở sự kiện ‘Bách Tông chiêu mộ’, võ giả ở thành Lịch Dương cũng đã nghe qua nhưng vẫn chưa tận mắt chứng kiến nên luôn cho rằng đây là những tin đồn thất thiệt mà thôi.

Quân Thường Tiểu không để ý đám người xung quanh, nói:

“Nếu như không có quy định nào cấm môn phái cấp bậc cử lưu tham gia luận võ, người còn ngại ra đó làm gì vậy, không mau hoàn tất quá trình ghi danh, ngồi ở đây để làm ông nội người khác uống trà xem kịch à?”

Người trung niên ghi danh lập tức nhăn mặt lại, bất quá vì trên người vẫn mang trọng trách, cho nên cố gắng kìm con tức giận lại, nói:

“Số lượng đệ tử tham gia?”

“Năm người”

“Tên và tuổi từng người.”

“Lục Thiên Thiên mười sáu tuổi, Lý Thanh Dương mười bảy tuổi, Tô Tiểu Muội mười sáu tuổi, Điền Thất mười tám tuổi, Tiêu Tội Kỳ mười bảy tuổi.”

Người ghi danh trung niên sắc mặt đầy ngạc nhiên nói:

“Người cuối cùng là ai?”

“Tiêu Tội Kỳ.”

Quân Thường Tiểu lặp lại lần nữa.

“Tiêu Tội Kỳ á?”

Một tên võ giả đứng ở đằng xa cười nói:

“Đây không phải là tên võ dụng bị Tiêu gia đuổi khỏi gia môn sao?”

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu quay đầu lại, dùng ánh mắt đầy lạnh lẽo nói:

“Người thử mở miệng nói lại lần nữa xem?”

Tên võ giả nhìn vào ánh mắt đầy lạnh lẽo của Quân Thường Tiểu, nụ cười trên môi lập tức đông cứng lại, đồng thời lùi lại vài bước, lông tóc trên người dựng đứng hết cả lên.

Người trung niên ghi danh nhàn nhạt nói:

“Tiêu gia Tiêu Tội Kỳ đúng không?”

“Xin xóa chữ Tiêu gia này đi, đệ tử của bản tọa cực kỳ chán ghét cái danh này.”

Quân Thường Tiểu nói.

Một người từng là thiên tài trời phú, đã đem lại cho gia môn vô số vẻ vang, vậy mà vì tu vi của hắn biến mất, mới có mười hai tuổi đã bị đuổi ra khỏi gia môn, hắn có một gia môn như thế này, Quân Thường Tiểu thay Tiêu Tội Kỳ cảm thấy không xứng, chỉ dùng ba từ để hình dung “ta nhỏ vào”.

Người báo danh lập tức hiểu chuyện, hắn điền tên của những đệ tử tham gia vào danh sách rồi đưa lại năm tấm bài gỗ, nói:

“Ngày luận võ, nhất định phải báo đệ tử đeo lệnh bài thân phận ở eo, nếu không xem như không hợp quy cách.”

Quân Thường Tiểu nhận lấy bài gỗ rồi ra về.

Trước khi ra về, hắn dừng lại trước mặt tên võ giả lúc nãy, giọng đầy âm u nói:

“Người còn dám nói đệ tử của bản tọa là đồ vô dụng lần nữa, ta nhất định sẽ khiến người...”

“Roẹt!”

Lời nói đột nhiên biến thành âm thanh quái dị, dọa đối phương sợ đến mức trực tiếp ngã bệt xuống đất.

“Hừ!”

Quân Thường Tiểu khinh thường nói:

“Mới thế đã bị dọa sợ đến ngã ra vậy mà còn dám nói người khác là đồ vô dụng.”

“Đáng chết!”

Tên võ giả vô cùng xấu hổ, nhưng hắn lại không có gan phản bác. Một là do trong thành cấm đánh nhau hai là trong lòng hắn thật sự sợ hãi.

Sau khi Quân Thường Tiểu đi chưa lâu, các võ giả đến báo danh lại tiếp tục bàn tán xôn xao.

“Tiêu Tội Kỳ mà hắn nói đến nhất định là Tiêu gia Tiêu Tội Kỳ. Xem ra, tên phế vật đó sau khi bị Tiêu gia đuổi đi đã gia nhập Thiết Cốt phái nha.”

“Nếu như linh căn và tu vi của hắn vẫn còn, đừng nói tứ, ngũ lưu, e rằng nhị, tam lưu cũng muốn sống chết tranh giành hắn. Tiếc là hiện tại chỉ có thể gia nhập môn phái cửu lưu làm rùa rụt cổ mà thôi.”

“Người nghe gì chưa, Tiêu Tội Kỳ sau khi bị đuổi đi đã gia nhập một môn phái cấp bậc so với gia môn mình còn thấp hơn. Không biết hắn làm sao mà sống nữa?”

Thành Lịch Dương, Tiêu gia là gia môn lâu đời, nhằm một chút cũng phải hơn vài trăm năm tuổi. Bàn về gia thế, của cải thì bỏ xa Lý gia ở thành Thanh Dương.

Hôm nay, đại trưởng lão Tiêu gia giận dữ đi vào nhà chính.

Gia chủ Tiêu gia đang ngồi ở chủ vị, tay nâng ly trà lên, cười nói:

“Đại trưởng lão, hôm nay có chuyện gì khiến tâm trạng người tề thế?”

Trên mặt đại trưởng lão đầy tức giận nói:

“Ta nghe người bên ngoài nói rằng tên phế vật bị Tiêu gia ta đuổi đi đã gia nhập Thiết Cốt phái, lại còn báo danh tham gia môn phái luận võ nữa kia.”

“Ồh..”

Gia chủ Tiêu gia ngạc nhiên mở miệng.

Đại trưởng lão tức giận đến mức đập bàn nói:

“Tiêu gia chúng ta ở thành Lịch Dương đã hơn hai trăm năm rồi, bản về địa vị không thua kém gì môn phái bát lưu vậy mà tên phế vật ấy lại gia nhập môn phái cửu lưu. Đây không phải là cố ý làm mất mặt Tiêu gia ta sao?”

Gia chủ Tiêu gia húp một ngụm trà, nói:

“Người đã bị Tiêu gia ta đuổi đi, dù có là ăn mày thì cũng chẳng liên quan gì đến chúng ta, cần gì phải nhọc lòng suy tâm như thế.”

“Sao có thể nói như vậy.”

“Trong thành có một vài gia môn cố ý lan truyền tin này ra, mục đích chính là muốn người dân trong thành cười chê Tiêu gia chúng ta đó.”

“Ta đã sớm nói với gia chủ rồi, cho tên phế vật đó một ly thuốc độc, cho hắn xuống âm tào địa phủ đoàn tụ cha mẹ, thế mà gia chủ cứ khăng khăng đòi đuổi hắn đi.”

Từ lời nói của đại trưởng lão Tiêu gia có thể nhận ra, hắn đem mọi phần nộ đổ hết lên đầu Tiêu Tội Kỳ.

Gia chủ Tiêu gia đặt ly trà xuống, xoay xoay ngón tay cái, cười nói:

“Để cho tên phế vật đó chết như thế không phải quá dễ dàng cho hắn sao. Theo ta thấy, đại trưởng lão tội tình gì phải tức giận như thế.”

Ở nội viện Tiêu gia.

“Người nghe nói gì chưa, tên phế vật Tiêu Tội Kỳ đã gia nhập phái Thiết Cốt đấy, lại còn báo danh tham gia môn phái luận võ nữa nha. Chỉ vài hôm sau là hắn sẽ đến đây.”

“Không phải nói giỡn chứ, một tên không có linh căn cùng tu vi mà cũng dám lết xác đến thành Lịch Dương sao?”

“Mấy vị biểu ca cũng có tham gia luận võ, không biết có gặp tên phế vật kia không?”

“Lần này, các đệ tử tham gia môn phái luận võ rất nhiều, các biểu ca và tên phế vật khi gặp mặt e rằng cũng khó.”

“Dù nói thế nào đi nữa, ngày luận võ nhất định phải đi xem mới được. Ta đã mấy năm rồi không thấy mặt tên phế vật kia, cảm thấy có một chút nhớ nhung nha.”

“Ha Ha Ha, người đây là nhớ cảm giác si nhục tên phế vật kia đúng không?”

Những hậu bối Tiêu gia, tùm tùm lại nói về Tiêu Tội Kỳ với vẻ mặt đầy sự khinh thường.

Nhưng bọn hắn không biết, người mà bọn họ luôn miệng gọi là tên phế vật này tên phế vật kia, lúc này đang đắm mình trong phòng huấn luyện của Thiết Cốt phái, tiếp nhận sự rèn luyện cơ bắp vô cùng khắc nghiệt.

Tư chất không đủ thì lấy nỗ lực đền bù.

“Trở nên mạnh mẽ! Trở nên mạnh mẽ hơn!”

Đêm đến, Tiêu Tội Kỳ vừa tìm hiểu tu luyện Dịch Cân Kinh, vừa điên cuồng dùng hết sức lực đắm vào máy đo sức mạnh. Mồ hôi trên trán và máu trên tay hòa lẫn với nhau chảy xuống.

Quân Thường Tiểu nằm trên đỉnh của đại điện, nghe tiếng đánh trống truyền lại từ phòng huấn luyện, lầm bầm nói: “Vào ngày diễn ra môn phái luận võ, người hãy đem toàn bộ nỗ lực nhả cùng với sự khổ cực bao ngày qua trút ra hết cho bọn người kia xem!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Thăng cấp kiến thiết môn phái, mở ra Luyện Được các!

Tiêu Tội Kỳ vì mục đích trở nên cường đại, cho nên luyện tập đến muốn bán mạng.

Mà nguyên nhân hắn bán mạng, không phải vì bản thân, mà là vì môn phái, vì không phụ lòng tin tưởng của chương môn!

Lục Thiên Thiên cùng ba người Lý Thanh Dương cũng không có ăn không ngồi rồi, một ngày thời gian không ở trong trận pháp, cũng đi đến phòng huấn luyện.

Năm người điên cuồng luyện tập mang đến cho môn phái bầu không khí nhiệt huyết, rất nhiều đệ tử cũng theo đó mà khắc khổ tu luyện, có lúc cơm cũng không cần ăn nữa rồi.

Nguồn dinh dưỡng có thể cung cấp đủ sao?

Đệ tử trong một môn phái, điên cuồng tu luyện mấy ngày như thế, sợ rằng thân thể có chút gánh không nổi, thế nhưng Thiết Cốt phái có Liễu Uyển Thi nha.

Vị vương bài đầu bếp này cũng không có để đảm đệ tử thiếu hụt dinh dưỡng, mà nàng ở phương diện đồ ăn phối lược đến cực hạn, để cho thân thể bọn họ có nguồn dinh dưỡng tốt nhất.

"Ừc ừc."

Quân Thường Tiểu ngồi ở trước đại diện, vừa thường thức điểm tâm, vừa nhìn các đệ tử khác khổ tu luyện nói:

"May mà có người đến làm thức ăn, nếu không bọn hấn sớm đã tay chân bủn rủn kiệt sức rồi."

Liễu Uyển Thi chống hông, hi hi cười nói:

"Chường môn, đây là chức trách của Đồ Đồ mà."

Quân Thường Tiểu đem số điểm tâm còn lại nuốt hết, phì phì tay nói:

"Đợi qua một thời gian ngắn, bốn tọa sẽ thu nhận người vào môn phái."

"Thật sao?"

"Đúng vậy."

Liễu Uyển Thi cảm xúc vui sướng dâng trào nhảy cẫng lên.

Nàng vẫn luôn hy vọng mình có thể trở thành đệ tử Thiết Cốt phái, chứ không phải trở thành một vương bài đầu bếp.

"Đỉnh!"

"Tịch Thiên Hạo cắt đủ 500 cân cò, hoàn thành nhiệm vụ môn phái."

"Đỉnh!"

"Điểm cống hiến môn phái: 53/100."

"Điểm thành tựu môn phái: 91/100."

Các đệ tử ở thôn Thanh Dương đang không ngừng cố gắng hoàn thành nhiệm vụ, điểm thành tựu môn phái cũng sắp đạt hạn mức.

"Chỉ còn sáu cái nhiệm vụ, sáng mai chắc là có thể toàn bộ hoàn thành rồi, vừa đủ đạt hạn mức điểm thành tựu môn phái luôn."

Điểm thành tựu môn phái đạt đến hạn mức, lập tức có thể thăng cấp kiến thiết môn phái, không chỉ có tăng lên hạn mức số lượng đệ tử môn phái, còn có thể mở ra Luyện Dược các, điều này khiến Quân Thường Tiểu vô cùng mong chờ.

Hôm sau.

Khoảng cách môn phái luận võ còn tám ngày.

Năm tên đệ tử tham gia vẫn đang tiến hành cuộc huấn luyện yêu nghiệt, Quân Thường Tiểu cũng không có ngồi chơi, hấn vẫn luôn một mực tu luyện Dịch Cân Kinh.

Hắn đã tạo thành cho bản thân thói quen, chỉ cần bản thân rảnh rỗi sẽ tự vận chuyển vòng tuần hoàn lớn nhỏ, toàn bộ thân thể, huyết mạch, lục phủ ngũ tạng, đều đang bắt tri bất giác tăng trưởng.

Cánh giới võ đạo, không phải việc chỉ làm một lần rồi thôi, cần có thời gian dài lắng đọng tích lũy mới có thể ngày càng mạnh mẽ hơn.

"Đỉnh!"

"Lý Thiên Văn gánh xong 20 thùng nước, hoàn thành nhiệm vụ môn phái."

"Đỉnh!"

"Điểm cống hiến môn phái: 62/100."

"Điểm thành tựu môn phái: 100/100."

"Đủ rồi!"

Quân Thường Tiểu dừng việc tu luyện lại, vội vàng kéo ra hệ thống, nhìn thấy khung kiến thiết môn phái: Cấp 1, đằng sau có một cái nút ‘có thể thăng cấp’.

Lên.

"Đỉnh!"

"Kiến thiết môn phái đột phá đến cấp 2!"

"Số lượng đệ tử, hạn mức điểm cống hiến, hạn mức điểm thành tựu, đều đột phá mở rộng hạn mức!"

"Mở ra Luyện dược các!"

Quân Thường Tiểu nhìn màn hình số liệu ở trước mắt đáng phát sinh biến hóa.

Tên môn phái: Thiết Cốt phái.

Chưởng môn môn phái: Quân Thường Tiểu.

Cấp bậc môn phái: Cửu lưu.

Kiến thiết môn phái: Cấp 2.

Chức năng môn phái: Luyện được các.

Tâm pháp môn phái: Thần phẩm sơ giai Dịch Cân Kinh.

Thành viên môn phái: 100/500.

Điểm cống hiến môn phái: 62/500.

Điểm thành tựu môn phái: 0/500.

Nhiệm vụ môn phái: Chưa có.

Nhiệm vụ chính: Trong vòng 100 năm..

Dựa theo số liệu biến hóa, sau khi kiến thiết môn phái đạt đến cấp độ 2 thì thành viên, điểm cống hiến, điểm thành tựu đều mở rộng hạn mức tối đa đến con số 500, còn điểm thành tựu môn phái trở về về con số 0 tròn trĩnh.

"Äi."

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

"Coi như điểm cống hiến chạm đến hạn mức cao nhất, cũng không cách nào mua nổi vật phẩm trong khu mua sắm trung cấp mà."

Hệ thống nói:

"Chủ nhân cần quan tâm, chính là hệ thống mở ra luyện được các, đây mới là điều tốt đẹp nhất mà thăng cấp kiến thiết môn phái mang đến."

"Người nói cũng có lý."

Quân Thường Tiểu động ý nghĩ bên trên khung chữ ‘luyện được các’, nhất thời bên trên màn hình thay đổi một cái cửa sổ hoàn toàn mới, phía trên xuất hiện một cái đan lô 3D, tạo hình của nó có chút giống hồ lô.

"Ồi vãi."

Hắn co giật khỏe miệng nói:

"Đây chính là đan lô sao, nhìn kiểu gì cũng giống hình chiếu."

Bên dưới đan lô, có tên của bốn loại đan dược.

Quân Thường Tiểu mới nhìn thấy cái tên thứ nhất đã ngây ngẩn hết cả người, bởi vì trên đó viết to rõ năm chữ ‘sơ phẩm Liệu Thương đan’!

Ồi vãi, đây không phải là đan dược trong khu mua sắm còn gì!

Hệ thống nói:

"Đan dược trao đổi trong khu mua sắm, có thể được luyện chế từ Luyện được các."

"Ngon lành cảnh đào rồi!"

Quân Thường Tiểu mừng rỡ khôn xiết.

Sơ phẩm Liệu Thương Đan trong khu mua sắm mặc dù hiệu quả để cho người ta thêm nhớ dãi, nhưng nó lại bị hạn chế mua sắm, nếu như ta có thể luyện chế được, vậy thì cần gì phải tiêu hao điểm cống hiến, mà lại không cần đợi chờ trong đau khổ luôn!

"Làm cách nào để luyện chế?"

"Chủ nhân nhấn vào đan dược đi."

Quân Thường Tiểu nhấn vào bên trên sơ phẩm Liệu Thương Đan, nhất thời một cái cửa sổ nhỏ hiện ra, trên đó viết:

Đan dược: Sơ phẩm Liệu Thương Đan.

Tác dụng: Võ giả cảnh giới Khai Mạch, Võ Đồ, Võ Sư bị thương ăn vào, chi cần chưa tắt thở, lập tức chữa trị toàn bộ thương thế.

Dược liệu: Lá xanh thảo 03, Hồng Liên điệp 03, Địa Linh quả 01.

Hóa chủng: Chưa có.

Cuối cùng là một cái nút ‘luyện chế’, màu sắc hiện ra là màu xám, nhìn vào có thể biết không thể luyện chế rồi.

Quân Thường Tiểu nói:

"Được liệu thì ta đã biết sơ là cái gì, còn hỏa chủng là cái quý gì đây?"

Hệ thống nói:

"Trên Tinh Vãn đại lục, chỉ có người nắm giữ hỏa chủng, mới có thể luyện chế đan dược, cho nên chủ nhân không chỉ muốn tìm kiếm dược liệu, mà còn phải có hỏa chủng mới được nha."

"Ta lấy đâu ra hỏa chủng đây?"

Quân Thường Tiểu nói.

Hệ thống nói:

"Tinh Vãn đại lục có nhiều hỏa chủng mạnh yếu khác biệt, chủ nhân có thể thử tìm kiếm, hoặc cũng có thể trao đổi trực tiếp trong khu mua sắm."

"Ta còn phải quản lý môn phái, làm gì có thời gian đi tìm, vậy chẳng khác gì bắt buộc ta phải trao đổi trong khu mua sắm."

Quân Thường Tiểu rên rỉ nói.

Hệ thống nói:

"Dựa theo chủ nhân thăng cấp kiến thiết môn phái lên cấp 2, một loại hỏa chủng đặc biệt đã tự động trao tặng, chủ nhân có thể vào trong khu vật phẩm đã mua xem thử."

"Người nói sớm có chết ai không!"

Quân Thường Tiểu vội vàng nhấn mở khu vật phẩm đã mua, bên trong bỗng nhiên xuất hiện một thêm vật phẩm loại hỏa chủng. Vật phẩm ghi rõ là Linh Hồng hỏa, cực phẩm Hỏa chủng, giá cả là 50 điểm cống hiến môn phái.

"Làm sao mà mắc quá vậy?"

Quân Thường Tiểu tròn tròn mắt thốt lên.

Hiện tại hắn chỉ còn có 62 điểm cống hiến, nếu như mua cực phẩm Hỏa chủng này, vậy có khác gì trở về thời kỳ nghèo rách mồng tơi đâu chứ.

Hệ thống nói:

"Chủ nhân trao đổi hỏa chủng là có thể lập tức luyện dược, vật phẩm đề cử năm sao cho chủ nhân mua sắm nè."

"Năm sao lận á!"

Quân Thường Tiểu mặc dù đang tròn mắt nói, nhưng hắn thừa biết hệ thống đề cử vật phẩm, thường thường rất là không tệ đó nha.

Kết quả hắn vẫn không mua!

Không phải hắn tiếc điểm cống hiến, mà chính là môn phái sắp tới ngày tham gia môn phái luận võ, cho nên trước mắt cần phải giữ điểm sơ cua.

Huống hồ, vật phẩm trong khu vật phẩm đã mua sẽ không biến mất, hắn muốn mua lúc nào chả được.

Quân Thường Tiểu lại xem tên của ba loại đan dược khác, một cái tên là sơ phẩm Tổ Thể Đan, tên sao tác dụng vậy, dùng để cường tráng thân thể.

Đan dược thứ hai là Tụ Khí Đan, đan dược này giống y như đúc đan dược trong khu mua sắm, bắt quá dược liệu luyện chế so với Liệu Thương Đan tốn quá nhiều.

Cái thứ ba thì càng lợi hại, đan dược tên là Khí Toàn Đan, võ giả Khai Mạch mười hai đoạn ăn vào, có thể trong lúc ngưng tụ linh lực khí toàn tăng thêm 50% xác suất thành công!

Nếu không phải Quân Thường Tiểu hiện tại có quá ít điểm cống hiến, hắn hận không thể ngay lập tức mua Linh Hồng hỏa, sau đó xông xáo tìm kiếm dược liệu để luyện chế cho bằng dược.

"Đỉnh!"

"Mở ra nhiệm vụ phụ!"

Quân Thường Tiểu còn đang lo lắng không đủ điểm cống hiến, bỗng nhiên âm thanh hệ thống vang lên, hắn vội vàng động ý nghĩ quay về trang đầu của hệ thống.

Nhiệm vụ phụ: giải quyết 3 sát thủ bóng đêm đến ám sát chủ nhân (nhiệm vụ tình anh).

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu từ trên ghế nhảy dựng hết cả lên, một tay giữ lấy thanh Desert Eagle bên eo, tinh thần cảnh giác nhìn quanh bốn phía, nói:

"Có sát thủ đến hót mạng ta sao?"

Đúng lúc này, hắn phát hiện một chút bụi đất từ trên trần nhà rơi xuống, gấp gáp ngẩng đầu lên nhìn, hai tròng mắt lập tức căng tròn.

"Dừng!"

Trong đại điện truyền ra một tiếng nổ vang, đệ tử đang tu luyện bên ngoài thiếu chút nữa ngã lộn nhào.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Hai tay ôm đầu quỳ trên sàn!

Trên đỉnh của đại điện bị đục một cái lỗ tằm khoảng 10 cm, gạch ngói rơi xuống khiến bụi bay mịt mù.

Hai tên áo đen khác trên trần nhà vẫn còn đang chờ thời cơ để ra tay. Bọn chúng ăn mặc bịt kín mít chỉ để lộ ra đôi mắt lạnh lẽo khiến người khác lấy nhìn vào tê hết cả da đầu.

Một tên đồng bọn khác của chúng đã mai phục sẵn ở đây đợi thời điểm ra tay. Nhưng hán trăm triệu lần không ngờ đến, đối phương đột nhiên ngẩng đầu, tay giơ lên một vật phát ra ánh sáng màu bạc.

“Bằng!”

m thanh phát ra kèm theo đó là một tia sáng.

Tia sáng này có tốc độ rất nhanh. Hai tên áo đen không thể nào nhìn rõ đây là vật gì.

Sau đó, ngực của một tên áo đen bị thủng ra một lỗ. Ánh sáng kia tiếp tục bay lên trần nhà rồi biến mất.

“Bịch!”

Tên áo đen bị bắn trúng nặng nề rơi xuống đất, máu tươi chảy ra ròng ròng.

“Đình!”

“Giải quyết sát thủ ám sát chủ nhân: 1/3 (nhiệm vụ tình anh).”

Quân Thường Tiểu đưa miệng súng về phía hai tên áo đen còn lại, lạnh lẽo nói:

“Đám đến ám sát ta, gan của các ngươi cũng không nhỏ đâu nha.”

Hắn có khẩu súng này trong tay, sự an toàn của bản thân đã không phải quá lo lắng.

“Soạt.”

Tên áo đen đang trong tầm ngắm của Quân Thường Tiểu vội vàng di chuyển, ánh mắt hắn tràn đầy sát khí.

Trong lúc di chuyển hắn rút ám khí ra.

Quân Thường Tiểu trực tiếp mở chốt an toàn của khẩu súng.

“Bằng!”

Họng súng một lần nữa lại bắn ra một viên đạn, nhanh chóng đi xuyên qua đầu của tên áo đen. Trần nhà lại đục thêm một cái lỗ, tên áo đen bị bắn rơi xuống đất tạo ra tiếng vang lớn.

“Đình!”

“Giải quyết sát thủ ám sát chủ nhân: 2/3 (nhiệm vụ tình anh)”

“Soạt.”

Quân Thường Tiểu một lần nữa di chuyển súng về phía tên sát thủ cuối cùng, lạnh nhạt nói:

“Ngươi cảm thấy tốc độ của mình nhanh hay là ám khí của bốn tọa nhanh? Có muốn thử lửa không nè!”

Tên sát thủ còn lại toàn thân cứng đờ, ánh mắt lại càng tăng thêm sát khí.

Đồng bọn đầu tiên bị trúng ám khí mà chết có thể là do sơ suất không chú ý, thế nhưng tên đồng bọn thứ hai trong lúc đang di chuyển mà vẫn trực tiếp trúng ám khí chết. Điều này khiến cho da gà của hắn nổi hết lên, sau lưng mồ hôi tuôn như suối.

“Soạt! Soạt!”

Lục Thiên Thiên và Lý Thanh Dương từ Linh Pháp trận chạy đến đại điện. Thứ đầu tiên đập vào mắt hai người là hai tên áo đen đang nằm trên vũng máu. Sau đó, hai người quay sang nhìn Quân Thường Tiểu tay đang cầm ám khí. Hai người nhìn theo hướng khẩu súng thì thấy được tên áo đen thứ ba đang đứng trên trần nhà.

Trăm phần trăm là một tên sát thủ!

Sát thủ giống như một con rắn độc, luôn ẩn nấp ở trong chỗ tối quan sát con mồi, chỉ cần hơi sơ suất không đề phòng thì bọn hắn sẽ lao ra tấp một cái chết không kịp ngáp.

Thần không biết quỷ không hay, hành sự chẳng khác nào ma quỷ. Đây chính là những từ mà mọi người dùng để miêu tả sát thủ.

Nhưng mà tên áo đen đang đứng ở trên trần nhà lúc này chẳng khác này đang xúc phạm đến nghề sát thủ cả.

Bên dưới đại điện, một đám đệ tử đang đứng chỉ chỏ bàn tán về hắn.

“Tên này có phải sát thủ không vậy?”

“Ban ngày ban mặt, mặc quần áo chỉ một màu đen, lại còn bịt kín nữa chứ, không sợ bị người khác để ý sao?”

“Tu vi của hắn hình như cũng không tệ cho lắm.”

Các đệ tử vừa nhìn tên sát thủ, vừa bàn tán giống như đang xem khi ở sở thú.

Máu trong người tên áo đen sôi hết cả lên vì thẹn quá hóa giận, dường như muốn phun trào ra nhưng hắn không dám nhúc nhích vì âm khí phát ra tia sáng bạc kia vẫn luôn hướng về phía hắn.

Các đệ tử Thiết Cốt phái đều tập trung lại, toàn bộ cửa ra ngoài đã bị phong tỏa.

Hiện tại tình cảnh đã như thập diện mai phục, tên sát thủ có chạy đằng trời cũng khó thoát. Nếu thân phận sát thủ của hắn bị truyền ra ngoài thì đúng là nỗi nhục của ngành sát thủ mà.

Quân Thường Tiểu ngồi xuống, hai tay gác lên thành ghế, nói:

“Người ở trên đó hóng mát hay gì, còn không mau xuống đây?”

Tên áo đen vội vàng nhảy xuống.

Quân Thường Tiểu nói:

“Bỏ âm khí trong tay áo ra ngoài, hai tay ôm đầu quỳ xuống?”

“Leng keng!”

Mấy miếng âm khí hình ngũ giác rơi xuống. Tên sát thủ ngoan ngoãn nghe lời hai tay ôm đầu quỳ xuống.

“Soạt.”

Lý Thanh Dương tiến lại gần tên sát thủ, đưa thanh Hàn Phong kiếm đặt ngang cổ.

Tên sát thủ hiện tại đã bó tay chịu trời, nhưng cánh tay Quân thường môn vẫn giữ nguyên tư thế cầm súng không buông. Không phải do hắn thận trọng mà vì sau khi bắn hai phát súng liên tiếp, các cơ bắp trên tay hắn đã bị đông cứng rồi.

Lần đầu tiên bắn súng, hắn bị chấn ngược bay hơn năm mét, lần này hắn bắn liên tiếp hai phát mà cơ thể vẫn không bị trì trệ, đây cũng coi như là tiến bộ lớn nha.

Luyện tập trong phòng cải tạo cơ bắp như vậy mà không có tiến bộ thì đúng là phí công sức ăn đòn.

“Đĩnh!”

“Giải quyết sát thủ ám sát chủ nhân: 3/3 (nhiệm vụ tính anh)”

“Đĩnh!”

“Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ phụ, nhận được 30 điểm cống hiến môn phái.”

“Đĩnh!”

“Điểm cống hiến môn phái: 92/500.”

Lý Thanh Dương và Tô Tiểu Mạt dùng dây thừng buộc chặt tên sát thủ, nhiệm vụ phụ coi như đủ điều kiện hoàn thành.

Cách thức giải quyết mấy tên sát thủ, có thể là giết cho bỏ ghét, có thể là đánh đến lết không nổi, cũng có thể là tóm gọn.

Quân Thường Tiểu xoa xoa cằm, trầm giọng nói:

“Nhiệm vụ thế mà cho ba mươi điểm cống hiến luôn, không tệ, không tệ.”

Lý Thanh Dương nói:

“Chương môn, chúng ta giải quyết tên sát thủ này thế nào đây?”

Quân Thường Tiểu đi đến trước mặt tên sát thủ, kéo bịt mắt của hắn xuống, một khuôn mặt trung niên lộ ra:

“Nói mau, là ai phái ngươi đến ám sát bốn tọa?”

“Nguyên tắc của một sát thủ đó là không tiết lộ thân phận của người thuê mình.”

Tên sát thủ nghiêng răng nói.

Quân Thường Tiểu ngồi xuống nói:

“Thực ra ngươi không nói thì ta cũng đoán được người phái ngươi đến chắc chắn là Linh Tuyền Tông rồi.”

Trong mắt tên sát thủ lướt qua một tia ngạc nhiên nhưng hắn nhanh chóng che giấu lại.

Bất quá, Quân Thường Tiểu đã sớm bắt được tia ngạc nhiên trong mắt hắn, đáp án cũng theo đó mà gặt hái. Vị chương môn đứng dậy nói:

“Phong ấn kinh mạch rồi nhốt hắn lại đi.”

“Vâng.”

Điền Thất và Tô Tiểu Mạt đưa tên sát thủ đi.

Các đệ tử khác cũng lần lượt lui xuống. Bọn họ không ngừng bàn tán về âm thanh ‘đùng đùng’ mà bản thân nghe thấy lúc này, đồng thời cảm thấy vô cùng tiếc nuối vì không được tận mắt nhìn thấy chương môn bản sủng.

Quân Thường Tiểu ngồi trên ghế gỗ lim hơn ngàn năm, trầm giọng nói:

“Ta còn đang thắc mắc bọn chúng buông dao đồ đao, lập địa thành phật hay gì, hóa ra là bỏ tiền thuê sát thủ ám sát bản tọa.”

Sau khi Quân Thường Tiểu giết chết hai trưởng lão họ Vi ở phủ thành chủ, hắn đã biết mình và Linh Tuyền Tông như thế bất lưỡng lập, nhưng hắn không nghĩ đến Linh Tuyền Tông lại tung ra con bài này.

“Đầu tiên là thuê sơn tặc trên Hắc Sơn bắt nhốt đệ tử của bản tọa, giờ lại thuê sát thủ đến ám sát bản tọa. Các ngươi thật đúng là hao tâm tốn sức lập kế hoạch đối phó bản tọa mà.”

Ánh mắt Quân Thường Tiểu chứa đầy sát khí nói.

Nếu chỉ một lần thì hắn còn có thể nhắm mắt cho qua. Nhưng hết lần đến lần khác bọn chúng tìm đủ mọi cách chơi đến cái mạng của hắn, tưởng rằng hắn ăn chay hay sao?

Nếu bọn chúng đã muốn chơi đến cái mạng của hắn, vậy thì đừng trách hắn ăn miếng trả miếng cho đủ vốn lẫn lời.

“Sau khi sự kiện môn phái luận võ kết thúc, bọn chúng sẽ biết lão tử không hề ăn chay nhé.”

Quân Thường Tiểu thầm quyết định trong lòng.

Hắn kéo bảng hệ thống, nhấn vào mua vật phẩm Linh Hồng hóa.

“Đinh!”

“Chủ nhân đã sử dụng 50 điểm công hiến để mua cực phẩm hỏa chủng. Vật phẩm đã được chuyển vào không gian giới chi.

“Đinh!”

“Điểm công hiến môn phái: 42/500.”

“Soạt”

Trong không gian giới chi, Quân Thường Tiểu lấy ngón trỏ nhấn một cái lập tức xuất hiện ngọn lửa đang cháy bùng bùng. Linh Hồng Hóa này chỉ có thể mua ở khu mua sắm cao cấp, do đó công dụng của nó chắc chắn rất đa dạng.

Hắn có loại hỏa chủng này hỗ trợ, cũng xem như là một võ giả thuộc tính hỏa, khi sử dụng linh lực có thể biến thành một ngọn lửa.

Có lửa rồi, vậy thì khẳng định phải luyện đan!

Quân Thường Tiểu đưa tờ ngân phiếu một ngàn lượng cho hai đệ tử, ra lệnh cho họ vào thành Thanh Dương mua dược liệu luyện đan của bốn loại đan dược. Còn hắn ở lại môn phái tiếp tục tu luyện.

Hoàng hôn buông xuống, hai đệ tử mua dược liệu đã trở về.

Mặc dù bọn họ mang về không ít dược liệu nhưng chỉ đủ luyện năm viên sơ phẩm Liệu Thương đan, hai viên sơ phẩm Tổ Thể đan. Dược liệu luyện Tụ Khí đan và Khí Toàn đan vẫn còn thiếu rất nhiều.

Quân Thường Tiểu cũng không quá để ý chuyện này. Hắn đem lò luyện đan ra bắt đầu luyện chế.

Trong sách dạy luyện đang ghi rất rõ ràng chi tiết, dược liệu và Linh Hồng Hóa sẽ tự động ngưng kết trong lửa, nút báo tinh luyện cũng bắt đầu sáng lên.

Nhấn vào.

Bắt đầu tinh luyện.

“Đinh!Đinh!Đinh!”

Sau ba mươi phút, năm viên Liệu Thương đan và hai viên Tổ Thể đan xuất hiện trong không gian giới chi.

Quân Thường Tiểu nói:

“Các tác giả mỗi lần miêu tả nhân vật chính luyện đan phải mất hai chương mới miêu tả được hết những khó khăn trong việc luyện chế đan dược, thế mà đến cái hệ thống này lại trong nháy mắt đã xong như vậy đó.”

Quân Thường Tiểu chưa có nhu cầu sử dụng Liệu Thương Đan, cho nên đem năm viên đan dược bỏ vào trong lọ, sau đó bản thân tự trải nghiệm một viên Tổ Thể Đan.

Hắn lập tức cảm nhận được dược hiệu, kinh mạch, huyết quản, gân cốt lập tức cảm nhận được sự thay đổi to lớn.

“Rầm!”

Quân Thường Tiểu đánh một đấm vào máy đo lực lượng, con số trên máy hiển thị là 2200 cân.

Sau khi hắn đã thông mạch thứ mười hai, lực lượng đã đạt đến 2000 cân. Sau khi nuốt một viên Tổ Thể đan sức mạnh trực tiếp tăng thêm 200 cân.

“Cộc cộc!”

Đúng lúc này, Tiêu Tội Kỳ như một đồng bùn nhão từ phòng cái tạo cơ bắp trượt ra.

Quân Thường Tiểu đi đến gần hán, bóp to miệng hán bỏ viên Tố Thân đan vào trong, lăm bầm nói:

“Tên đệ tử này được bốn tọa sủng ái quá mà.”

Vài ngày sau.

Lý Thanh Dương và năm đệ tử khác kết thúc đợt huấn luyện yêu nghiệt. Tất cả đều mang hành trang trên vai đứng ở sân luyện võ.

Quân Thường Tiểu mặc bộ quần áo trắng tinh từ đại diện bước ra, hắng giọng nói:

“Lần này đi thành Lịch Dương tham gia môn phái luận võ, bốn tọa chỉ có một yêu cầu nhỏ nhoi. Đó là giành được ba thứ hàng đầu!”

“Vâng”

Lý Thanh Dương cùng bốn người đệ tử Tô Tiểu Muội khác đồng thanh trả lời.

Quân Thường Tiểu phát tay một cái, cùng bọn họ hướng về cửa lớn môn phái bước đi, dưới rất nhiều ánh mắt của đệ tử, thực hiện bước đi đầu tiên trong hành trình đưa Thiết Cốt phái danh chấn Tinh Vãn đại lục!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Có người nhục nhã sư đệ ngươi, nên làm gì cho phải đạo?

Quân Thường Tiểu dẫn theo đám đệ tử đã trải qua cuộc huấn luyện yêu nghiệt, tiến thẳng đến thành Lịch Dương.

Hán muốn đến sớm một chút, mục đích là vì muốn cho đám đệ tử nghỉ ngơi thật tốt, ổn định tinh thần, đối mặt với sự kiện môn phái luận võ.

"Thiên Thiên."

Trên đường đi, Quân Thường Tiểu nói:

"Mấy ngày nay, bốn tọa thấy ngươi vẫn luôn ở trong Linh Pháp trập tu luyện, thực lực của ngươi đã đề cao đến đâu rồi?"

Lục Thiên Thiên thần nhiên nói:

"Cũng không tệ."

Quân Thường Tiểu đã quá quen với sự lạnh lùng của con nấm này, không muốn tự sát mặt mình, cho nên chuyển hướng về phía Tiêu Tội Kỳ vẫn luôn cúi thấp đầu đi sau cùng.

Tên này nhất định đang nghĩ đến bước vào Lịch Dương thành, làm thế nào đối mặt với người dân trong thành, làm thế nào đối mặt với người của Tiêu gia.

"Tội Kỳ."

Quân Thường Tiểu đi tới, vỗ vỗ bả vai hán nói:

"Là một nam nhân, ngươi phải dũng cảm đối mặt tất cả."

"Vâng."

Tiêu Tội Kỳ thở dài một hơi, trông mặt màu đen nhanh chóng kiên định trở lại.

Cứ thuận theo con đường mà đi, mãi đến lúc hoàng hôn buông xuống, bọn họ đi đến trước cửa thành Lịch Dương.

Bất quá, bọn họ còn chưa kịp đi vào thì đã có vô số võ giả đưa tới ánh mắt, khóa chặt mục tiêu là Tiêu Tội Kỳ.

"Tên này chính là phế vật Tiêu gia đó!"

"Hán còn có mặt mũi đến tham gia môn phái luận võ luôn kìa!"

"Ta còn tưởng rằng đây chỉ là tin đồn, hóa ra lời đồn là có thật nha!"

"Chà chà, một tên không có linh căn, không có tu vi, loại người phế vật này cũng dám vác mặt đến tham gia, chẳng lẽ hán không sợ bị người ta mèo vờn chuột tới chết sao?"

Tiêu Tội Kỳ nghe được những lời chế nhạo cùng cười nhạo từ mọi người, hay tay nắm thành quyền, đầu cũng từ từ cúi thấp xuống.

"Tiểu Mạt."

Quân Thường Tiểu mở miệng nói.

Tô Tiểu Mạt nói:

"Có đệ tử!"

Quân Thường Tiểu chỉ vào hai tên võ giả vừa nói từ ‘phế vật’, nói:

"Có người nhục nhã sư đệ ngươi, chúng ta nên làm gì cho phải đạo?"

Tô Tiểu Mạt lập tức hiểu ý, thân hình như một con thỏ bật nhảy đến nửa đường phi lên không trung, tung ra một cước đá tên võ giả bên trái bay nhào mấy mét.

"Xoát!"

Thân thể xoay một vòng, mũi chân chấm đất rồi lại tung ra một cái quét chân trực tiếp vào mặt tên võ giả còn lại

"Vèo vèo! Vù vù!"

Trong cùng một lúc, hai tên võ giả bị đá ngã lộn trên đất.

Xông lên, lấy đà, lại xông lên, thời gian ra tay hơi ngắn quãng, thế mà đồng thời đá ngã hai tên võ giả, có thể nói động tác gọn gàng, không một chút dây dưa dài dòng!

Tô Tiểu Mạt nhàn nhã đáp xuống mặt đất, phui phui tay nói:

"Sư đệ cũng là huynh đệ, các người dám nhục nhã hần, vậy có khác gì đang nhục nhã ta!"

"Không sai."

Quân Thường Tiểu cảm thấy hài lòng, gật đầu nói.

Lý Thanh Dương nhỏ giọng nói:

"Chương môn, dù sao nơi này cũng là thành Lịch Dương, đánh nhau có chút không thỏa đáng cho lắm?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Không ở trong thành, đánh nhau như thế cũng không tính là quy phạm nha."

Lý Thanh Dương đáp:

"Chương môn nói cũng có đạo lý."

Mình làm sao không sớm nhận thức điều này nhỉ? Biết thế lúc nãy xông ra tung một cước góp vui rồi.

Hai tên võ giả bị đập bay, lấy tay che lại dấu chân vẫn còn mới rõ trên mặt, trong hai con mắt lửa giận sôi trào, bất quá có giận thế nào cũng không dám bộc lộ.

Bọn hần tuy là người nội thành, nhưng không có thể lực che chở, mở miệng lung tung thì phải trả giá đắt.

Quân Thường Tiểu liếc hai tên đó một chút, thân nhiên nói:

"Các người còn dám ở đằng sau nhục nhã đệ tử Thiết Cốt Phái, bốn tọa sẽ cho các người biết vì sao biển xanh lại mặn!"

Hần phát tay áo, dẫn theo đệ tử vào thành.

Trên đường đi, Tiêu Tội Kỳ đang nắm chặt quyền dần dần thả lỏng ra, nói:

"Chương môn, sư huynh, cảm ơn."

Tô Tiểu Mạt đi lại gần hần, đưa tay khoác lên trên vai, nhếch miệng cười nói:

"Chúng ta đều là đồng môn, một câu cảm ơn có chút xa lạ quá nha."

Tiêu Tội Kỳ cười một tiếng.

Từ lúc báo danh tham gia môn phái luận võ đến nay, đây là lần đầu tiên hần cười, nụ cười nở trên môi hần thật sự rất rực rỡ.

Người dân thành Lịch Dương có xem thường ta đến đâu đi nữa thì ta vẫn còn có chương môn, còn có các sư huynh tỷ muội, bọn họ chưa từng chán ghét ta, điều này đã đủ lắm rồi.

Đi qua cửa thành Lịch Dương, ánh sáng dần dần hiện ra trong tầm mắt, trên người Tiêu Tội Kỳ chất chứa sự chán đời cùng với sự mù mịt trong tâm đã tan biến không ít.

"Thiếu niên có đáng người không cao kia thì triển thân pháp nhanh thật đấy!"

"Thời điểm hần xuất thủ, ta không cảm nhận được linh lực phát ra, tốc độ nhanh vậy có chút quá không hợp lẽ thường rồi!"

"Tên kia là đệ tử Thiết Cốt Phái thì phải?"

"Theo ta thấy chắc hẳn là đệ tử mạnh nhất của môn phái nha."

"Tên kia có phải là thiên tài đệ nhất thành Thanh Dương không nhỉ?"

"Đúng vậy, thiên tài đệ nhất thành Thanh Dương đã gia nhập Thiết Cốt Phái, nếu quả thực là hần thì chuyện này có chút bé xé ra to rồi."

Quân Thường Tiểu dẫn các đệ tử vào thành, võ giả ngoài cửa thành vẫn còn bàn tán xầm xì, bọn hần vô tình nhận lầm Tô Tiểu Mạt thành Lý Thanh Dương.

"Thiên tài đệ nhất thành Thanh Dương á?"

Một đám người từ trên đường chính đi đến, trong đó có một thiếu niên mặc trường bào màu xám cười nói:

"Hy vọng gặp trên trận đấu sẽ không làm ta thất vọng!"

Lão già đi bên cạnh nói:

"Hách Nhi, tiểu tử vừa rồi có thân pháp cao siêu, thực lực không thể xem thường, nếu hai người đối đầu trên môn phái luận võ, nhất định không được khinh địch chủ quan đó."

"Biết rồi, nói mãi."

Thiếu niên có tên là Hách Nhi cảm thấy nghe không lọt tai, lập tức phản ứng.

"Trưởng lão, cái Thiết Cốt phái kia chỉ có một tên Lý Thanh Dương, thế mà cũng dám vác mặt đến tham gia, chuyện này cần phải không biết bao nhiêu dũng khí mới làm được nha."

Một tên thiếu niên chăm chăm nói.

Lão già cũng không có hùa theo, trầm giọng nói:

"Bọn hán dám tham gia môn phái luận võ, tất nhiên không phải đến làm trò hề, các người nếu có gặp được tên tiểu tử kia, cũng phải thận trọng nghiêm túc."

"Vâng!"

Mấy tên đệ tử trả lời.

Có một chuyện, những người này không hề biết, cái tên tiểu tử không cao mà bọn hán cần phải nghiêm túc có tên là Tô Tiểu Mạt, mà không phải thiên tài đệ nhất thành Thanh Dương.

Trước lúc sự kiện môn phái luận võ khai mạc, Quân Thường Tiểu trước tiên dẫn năm tên đệ tử tìm một cái quán trọ dừng chân, thế nhưng trên đường đi, bởi vì có Tiêu Tội Kỳ trong đội, cho nên không ít người đưa mắt liếc nhìn.

Phế vật, vệt nhơ của dòng chính Tiêu gia, những lời này vẫn luôn từ trên miệng bọn người đàm tiếu thốt ra, có võ giả còn dùng con mắt đầy sự xem thường cùng khinh bỉ để diễn tả.

"Tội Kỳ."

Quân Thường Tiểu nói:

"Người không cần để ý ánh mắt bọn hán, bởi đây chỉ là đám chó hùa theo phong trào, đợi đến lúc thực lực của người bộc lộ ra ngoài ánh sáng, bọn hán sẽ ngoác đuôi chạy đến quỳ xuống liếm chân ngay ấy mà!"

Tiểu Tội Kỳ giọng kiên định nói:

"Chương môn, đệ tử sẽ dùng thực lực để khiến bọn hán phải chạy đến quỳ liếm."

"Chương môn, sư đệ, hai người nói thế là đang xúc phạm loài chó đấy!"

Tô Tiểu Mạt quang minh chính đại nói.

Quân Thường Tiểu nói:

"Chó có thể trông nhà bắt cướp, mà lại trung thành tuyệt đối, có thể nói là một người bạn thân thiết, đúng là chúng ta không nên xúc phạm nha."

Đám võ giả đang nghị luận phía sau nghe thế, ánh mắt bọn hán bắt đầu bốc lên lửa giận.

Tô Tiểu Mạt liếc nhìn bọn hán một chút, cười nói:

"Chương môn, đệ tử thích nhất là tình cảnh có người tức giận mình, thế nhưng không làm gì được mình, loại cảm giác này chẳng khác gì ruồi bu cá."

Quân Thường Tiểu nói:

"Đúng là ăn mảnh mà."

(P/s: Ý của lão tác chắc là sự xấu hổ khi làm việc giấu diếm mà bị phát hiện.)

"Mảnh?"

Tô Tiểu Mạt nghĩ mãi không thông.

Lý Thanh Dương cũng không hiểu, nhưng lời nói mà chương môn phát ra, chắc chắn từ 'mảnh' không phải là thứ gì tốt đẹp.

Quân Thường Tiểu cùng Tô Tiểu Mạt kẻ xướng người hoạ, khiến cho đám võ giả vẫn luôn miệng nói Tiêu Tội Kỳ là phế vật này phế vật nọ tức đến muốn banh tim nổ phổi, cả đám đều tư tưởng lớn gặp nhau tự hỏi vì cái gì lại có quy định nghiêm cấm đánh nhau trong thành.

May cho bọn hán là trong thành có quy định này, chứ dựa theo tính tình của Quân chương môn, đã sớm đánh đến gà bay chó chạy rồi.

Rất nhanh, một đoàn người đứng trước một cái quán trọ, vừa mới chuẩn bị đi vào, phía sau bỗng nhiên truyền đến âm thanh "ồ ồ", một gã thiếu niên mặc quần áo xa hoa cùng với một đám người hầu đi đến.

"Bối Tiên!"

Ánh mắt Tiêu Tội Kỳ khó chịu không nói nên lời.

"Bối Tiên?" (P/s: Nghĩa là bại danh)

Quân Thường Tiểu co giật khóe miệng nói:

"Gọi lên không phải có chút thô bỉ nha, tên gọi so với Ngải Tấu (Ấn đòn) của Ngải gia còn có tính bạo tạc hơn."

Thiếu niên có tên Bối Tiên mặc quần áo xa hoa hiên ngang đi đến, nói:

"Ồ ồ, đây không phải thiên tài ngàn năm có một của quận Thanh Dương đó sao? Mới vài năm không thấy, người vậy mà ‘danh tiếng’ vang xa lắm luôn đấy."

Lý Thanh Dương mặc kệ hần, nói:

"Chường môn, chúng ta vào thôi."

Bối Tiên nói:

"Ồ ồ, đều là người quen cũ với nhau, không nói một hai câu đã đi là sao?"

Tô Tiểu Mạt gãi gãi đầu, nói:

"Chường môn, tên này cứ luôn kêu ‘ồ ồ’, thần kinh của hần có phải bị bại liệt rồi không?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Cũng có thể là vậy."

Hần nói xong, xoay người dẫn năm tên đệ tử đi vào trong quán trọ, Bối Tiên đứng bên ngoài lại ‘ồ ồ’ nói:

"Tiêu đại thiên tài, bốn công tử cũng tham gia môn phái luận võ, nếu trên trận có gặp mặt, nhất định phải giao thủ một trận thật tốt đó nha."

Quân Thường Tiểu hỏi thăm, nói:

"Tên kia là ai?"

Tiêu Tội Kỳ nói:

"Dòng chính Bối gia trong thành, năm năm trước đi trừ hoa gheo nguyệt một cô gái, kết quả hần bị người ta đánh cho một trận nhớ đời."

Quân Thường Tiểu sờ mũi một cái, nói:

"Bốn tọa nghe hần cứ phun mấy từ như đánh rắm, cảm thấy có chút khó chịu, nếu như có ai trên môn phái luận võ gặp hần, chơi chết hần cho bốn tọa, chơi đến cha mẹ hần cũng nhìn không ra!"

"Vâng!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Ta là biểu ca, vĩnh viễn vẫn là biểu ca của người

Vì Tiêu Tội Kỳ ở trong thành dễ bị người khác kinh thường chế nhạo, sau khi Quân Thường Tiểu tìm được quán trọ dành phải cho hần ở lại trong phòng nghỉ ngơi.

Lục Thiên Thiên, Lý Thanh Dương và những đệ tử khác cũng không rời khỏi quán trọ mà ở trong phòng chuyên tâm tu luyện, giữ trạng thái tốt nhất để ngày kia tham gia luận võ.

Quân Thường Tiểu cảm thấy vô vị nhàm chán, lập tức đi đến chợ mua được liệu luyện đan. Kết quả hần chỉ mua thêm được được liệu của Liệu Thương đan, còn lại chả mua thêm được gì.

“Ai..”

“Ta muốn luyện chế tất cả các loại đan dược cũng không phải chuyện ngày một ngày hai rồi.”

Quân Thường Tiểu hy vọng có thể luyện chế đủ Tụ Khí đan, Tổ Thể đan và Khí Toàn đan, hỗ trợ các đệ tử trong quá trình tu luyện.

“Hần chính là chường môn Thiết Cốt phái đó.”

“Nhìn còn trẻ thế mà mà lại là một tên nào tàn, dám dẫn đệ tử đến tham gia môn phái luận võ luôn đấy.”

“Mỗi lần sự kiện diễn ra đều có môn phái đến làm xiếc khí, chuyện này cũng không có gì quá mới mẻ.”

“Lần này số lượng người tham gia luận võ rất đông, phần lớn tu vi các đệ tử đều đã khai hơn mười đoạn mạch. Cái môn phái cửu lưu của hần chắc chắn trong hiệp đầu tiên sẽ bị loại hết cho xem.”

Không có Tiêu Tội Kỳ ở bên cạnh, Quân Thường Tiểu trở thành đối tượng bị các võ giả và người đi đường chế giễu, bàn tán.

Một tên vô dụng, một môn phái cửu lưu có thể nhận được ánh mắt hâm mộ của người khác mới là một điều bất bình thường.

Quân Thường Tiểu không thêm để ý, đi quanh chợ thêm một lúc nữa thì quay trở về quán trọ.

Mãi đến ngày luận võ mới xuất đầu lộ diện.

Lúc này, trời vừa hé lộ tia nắng, trên đường đã đông đúc người đến người đi.

Sự kiện môn phái luận võ hai năm một lần, đây được xem là một sự kiện mang tính trọng đại của quận Thanh Dương, rất nhiều võ giả khắp nơi đã tề tựu về đây trước ngày luận võ bắt đầu.

“Người của Thiết Cốt phái ra rồi kìa.”

“Ai gia, nhìn cũng có phong phạm cao thủ đấy chứ! Hy vọng bọn hấn sau khi luận võ vẫn có thể giữ cái phong phạm này.”

“Tiêu Tội Kỳ vốn không có chút linh lực nào, lên đài luận võ với các đệ tử môn phái khác, nhất định sẽ bị đánh đến thảm hại.”

“Có một nữ đệ tử, nhìn có vẻ cũng chả có chút linh lực nào. Đệ tử như thế mà cũng dám cho ra luận võ, có phải dự định lên diễn tấu hài cho mọi người xem không?”

“Bọn hấn chỉ là một môn phái cừu lưu, có thể chiêu mộ Lý Thanh Dương đã xem như phúc lớn lắm rồi, làm gì còn có đệ tử chất lượng nào nữa đâu?”

Đám người trước mặt dùng những lời lẽ khinh thường xỉ xảm bần tán, thế nhưng Quân Thường Tiểu xem như mất mùi tai diếc dẫn đệ tử của mình đi về hướng đấu trường.

Hắn nhìn có vẻ như không màng thế sự, thật ra trong lòng đã đầy trời lửa giận, hận không thể cầm một khẩu AK, trực tiếp bắn cho đám người trước mặt này không nói ra lời mới thôi.

Lý Thanh Dương, Tô Tiểu Mạt và Điền Thất dè dặt tức giận trong lòng, đợi đến khi lên võ đài mới bộc lộ cơn giận.

Thành Nam, nơi tổ chức môn phái luận võ.

Thời điểm Quân Thường Tiểu đến báo danh, sân tập võ vẫn rộng lớn không một bóng người, vậy mà bây giờ xung quanh đã được vây kín bởi những bức tường, tạo thành một hình tròn giống như đấu trường La Mã.

Các võ giả từ các môn phái đang tập chung ở trước cổng đấu trường, lần lượt xuất ra một bài cho vị trung niên ghi danh lúc trước kiểm tra.

Quân Thường Tiểu bước đến thì bắt gặp một ánh nhìn mĩa mai từ vị trung niên.

Người sau lập tức nở một nụ cười giả tạo, nói:

“Ai gia, Quân chương môn của Thiết Cốt phái đến rồi sao?”

Lời nói của hắn nhìn có vẻ như là đang chào hỏi nhưng thực chất là đang thu hút sự chú ý của các môn phái khác.

Quả nhiên.

Hắn vừa dứt lời, các võ giả từ các môn phái tầng cao đang đứng ở trước cổng đấu trường đều quay lại nhìn.

Những người này mặc dù trên mặt mỉm cười nhưng thực ra trong mắt đã hiện đầy sự khinh bỉ coi thường.

Môn phái đến tham gia luận võ, có ai không xuất thân từ môn phái bát lưu trở lên, vì thế bọn hấn không có để Thiết Cốt phái ở trong mắt.

Quân Thường Tiểu cũng không lạ gì những ánh mắt này, hắn cũng chẳng quan tâm, dẫn các đệ tử đi về phía trước, đưa một bài thân phận cho người trung niên ghi danh.

Các võ giả từ các môn phái luôn giữ một khoảng cách nhất định với đệ tử của Thiết Cốt phái, dường như sợ bản thân bị vạ lây vận rủi.

“Sur huynh, Thiết Cốt phái không phải chỉ là một môn phái cừu lưu sao? Bọn hấn thế mà cũng đến tham gia môn phái luận võ á?”

“Bọn hấn chắc là đến tìm cảm giác kích thích nha.”

“Há há há, ta nghĩ bọn hấn đến tìm chết mới đúng.”

Đệ tử các môn phái khác đều nhìn Thiết Cốt phái với ánh mắt khinh thường.

Không còn cách nào khác, ai bảo Thiết Cốt phái là môn phái có cấp bậc thấp nhất, nếu đổi lại Thiết Cốt phái là môn phái thất lưu, e rằng tất cả mọi người đã sớm cúi đầu khom lưng chạy đến nịnh bợ rồi.

Sau khi kiểm tra xong một bài thân phận, Quân Thường Tiểu nói:

“Chúng ta đi thôi.”

Tiêu Tội Kỳ không đi mà đứng lại trước cổng đấu trường, hai tay hắn nắm chặt đến mức móng tay đâm vào lòng bàn tay, ánh mắt tràn đầy phẫn nộ nhìn chằm chằm vào một người khác cũng đang đứng ở trước cổng.

Quân Thường Tiểu cùng các đệ tử khác phát hiện dị thường, nhìn theo hướng hắn đang nhìn thì thấy một thiếu niên thân hình thon dài mặc trang phục màu xanh.

“Biểu ca Tội Kỳ.”

Tên thiếu niên lên tiếng chào hỏi, nhưng trên mặt đầy nét giả tạo, đặc biệt là trong mắt hắn tràn đầy vẻ bề trên.

“Đó là Tiêu Lâm Diệp.”

“Thiên tài ưu tú nhất trong các văn bối của Tiêu gia.”

“Nghe nói, mấy tháng trước hấn được đại trưởng lão môn phái lục lưu Tuyệt Âm Cốc nhận làm đệ tử chân truyền.”

“Tuyệt Âm Cốc cũng cho đệ tử đến tham gia môn phái luận võ sao?”

Mọi người xung quanh bắt đầu bàn tán.

Tiêu Lâm Diệp?

Quân Thường Tiểu giật khóc miệng một cái, thầm nghĩ:

"Nếu như tên hần lại thêm một chữ 'long' vào, nhân vật chính mạnh nhất bốn chữ, đều bị tiểu tử này ôm trọn gói rồi."

Tiêu Tội Kỳ nói:

"Ta đã không còn là người Tiêu gia nữa rồi. Hai chữ biểu ca này ta nhận không nổi đâu."

Tiêu Lâm Diệp cười nói:

"Nếu không nhờ có biểu ca giúp đệ đã không đoạn mạch đầu tiên thì đệ cũng không được phái Tuyệt m Cốc thu nhận, đồng thời cũng không có một Lâm Diệp của ngày hôm nay, do đó dù huynh có bị Tiêu gia đuổi đi thì trong tâm đệ, huynh vĩnh viễn là biểu ca của đệ!"

Quân Thường Tiểu không hề nhìn thấy được một chút cảm kích nào từ ánh mắt của Tiêu Lâm Diệp, ngược lại hần thấy trong mắt đối phương lại đầy sự giễu cợt.

"Chưông môn, chúng ta đi thôi."

Tiêu Tội Kỳ không muốn cùng người nhà Tiêu gia tiếp xúc quá nhiều, vì thế quay người đi vào trong.

Tiêu Lâm Diệp cản đường, nghiêng người ghé vào tai Tiêu Tội Kỳ nói:

"Biểu ca, sự thật chứng minh, gia môn năm đó dồn toàn sức để bồi dưỡng huynh là một điều cực kỳ sai lầm. Ta mới chính là tương lai của Tiêu gia."

Tiêu Tội Kỳ cúi đầu, tim như bị kim đâm sâu vào.

Tiêu Lâm Diệp là biểu đệ mà Tiêu Tội Kỳ yêu thương vô cùng, hần không tiếc dùng linh lực của mình giúp Tiêu Lâm Diệp khai đoạn mạch đầu tiên. Tình cảm không khác gì anh em ruột thịt.

Kết quả cuộc đời trở trêu, ngày hần mất linh căn cùng với toàn bộ tu vi, biểu đệ này lại là người nhạo báng và kinh thường hần nhất.

"Biểu ca."

Tiêu Lâm Diệp nói:

"Huynh còn nhớ không, ta đã từng nói sẽ có một ngày ta sẽ vượt qua huynh, sẽ mạnh hơn huynh. Bây giờ điều ấy đã trở thành sự thật rồi đấy."

"Còn huynh thì sao?"

Hần cười càng ngày càng to giống như tên phê cần.

Chân mày Quân Thường Tiểu nhíu chặt lại.

Hần hao tâm tổn sức mới khiến cho Tiêu Tội Kỳ lấy lại một chút niềm tin, thế mà đầu ra một tên oắt ơ Tiêu Lâm Diệp xuất hiện, con em nó người muốn gây sự đúng không? Có tin lão tử cho một phát 'kẹo đồng' về gặp ông bà không hả?

Đúng lúc này, Tiêu Tội Kỳ đang cúi đầu đột nhiên cười lớn, cười đến nỗi hai vai run lên.

Tiêu Lâm Diệp hỏi:

"Biểu ca còn cười được sao?"

Tiêu Tội Kỳ ngẩng đầu lên cười nói:

"Ta cười người quá trẻ con mà mắt khôn, cười người luôn tự cho mình là giỏi."

Ánh mắt Tiêu Lâm Diệp tràn đầy tức giận.

Tiêu Tội Kỳ vỗ vỗ vai đối phương, rồi kiêu ngạo nói:

"Lâm Diệp, nhớ kỹ lời này, ta là biểu ca thì vĩnh viễn vẫn là biểu ca của ngươi, dù cho không có linh căn, hay là tu vi đi nữa, thì ngươi mãi mãi không cách nào siêu việt!"

Tiêu Tội Kỳ nói xong, đi thẳng vào trong đấu trường.

Quân Thường Tiểu dẫn các đệ tử đi tới, cố ý dừng ở trước mặt Tiêu Lâm Diệp, cười nói:

"Ngươi nghe rõ rồi chứ, biểu ca ngươi nói ngươi cả đời chỉ có thể sống dưới cái bóng của hần mà thôi."

"Đáng chết!"

Tiêu Lâm Diệp biểu lộ gương dữ tợn, hét to:

"Tiêu Tội Kỳ, lần môn phái luận võ này ta sẽ cho ngươi, Tiêu gia và tất cả mọi người biết, Tiêu Lâm Diệp ta không thua kém một ai!"

"Tiếp tục mơ đi cưng."

Tiêu Tội Kỳ truyền đến âm thanh.

Quân Thường Tiểu vô cùng thỏa mãn cười.

Ban đầu hẳn vẫn rất lo lắng Tiểu Tội Kỳ sẽ bị tên này làm tổn thương lòng tự trọng, kết quả hẳn đã suy nghĩ nhiều rồi.

Bên trong đấu trường, khu vực trung tâm có rất nhiều đài thi đấu, bốn phía đều là khán đài có sức chứa khoảng hai mươi nghìn người.

Khi các môn phái lần lượt tiến vào đấu trường thì trên đài quan sát đã không còn ghế trống. Ai ai cũng chờ mong cuộc luận võ bắt đầu.

Đương nhiên, sau khi Quân Thường Tiểu và đệ tử đi vào lại tiếp tục nhận được những ánh mắt kinh thường của mọi người.

Đây mới chỉ là khu chờ của đấu trường, ngoài ra còn ba khu khác nữa.

“Các môn phái bậc cao mời đi lên trên khán đài, đệ tử tham gia luận võ mời ở lại đây chờ đến lượt luận võ đầu tiên.”

Một người trung niên đi tới nói.

Quân Thường Tiểu nhìn năm tên đệ tử một lượt, sau đó cất giọng cô vũ, nói:

“Đừng để âm thanh bên ngoài làm ảnh hưởng đến tâm lý chung cuộc, cố gắng giữ bản thân trong trạng thái tốt nhất, càng không được dễ dàng từ bỏ!”

“Vâng!”

Bọn người Lý Thanh Dương gật đầu nói.

Quân Thường Tiểu ra khỏi khu vực chờ, hẳn nhìn thấy khu khán đài rộng lớn, nhìn lại bên dưới đài đấu võ lại càng hùng vĩ rộng rãi hơn gấp bội.

“Quân chương môn.”

Hắn đang loay hoay tìm chỗ ngồi thì bên cạnh một trưởng lão môn phái nào đấy chấp tay cười nói:

“Nếu như trong lượt luận võ đầu tiên, đệ tử của ta và ngài gặp nhau, đệ tử bản phái lỡ đâu ra tay quá nặng, mong chương môn không trách tội nha.”

“Ừm.”

Quân Thường Tiểu lên tiếng đáp.

Người của môn phái bậc cao ngồi hai bên Quân Thường Tiểu bắt đầu thì thảo bàn tán. Bọn họ đều hy vọng lượt luận võ đầu tiên gặp đệ tử của Thiết Cốt phái, như thế ít nhất có thể đảm bảo chiến thắng vào vòng trong.

Chung quy, suy nghĩ của các môn phái bậc cao đều là xem đệ tử Thiết Cốt phái là cái đệm lót chân của môn phái bọn họ tiến vào lượt luận võ thứ hai.

Quân Thường Tiểu dựa lưng vào ghế, hai tay đan vào nhau, không quan tâm đến những lời bàn tán xung quanh.

Kịch hay vẫn còn đó mà vội làm gì!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Một lời không hợp liền đem người đánh bay ra ngoài!

Không bao lâu.

Hơn hai trăm tên đệ tử tham gia luận võ tiến vào đấu trường bằng bốn lối đi nhỏ, tập hợp ở khu vực khác nhau.

Khi bọn hắn dừng lại, rất nhiều võ giả phía trên khu khán đài vận khí đề lực hò hét trợ uy cho các thần tượng của mình.

Thời đại nào cũng vậy, chỉ cần người có chút danh tiếng, việc có người hâm mộ là điều dễ hiểu thôi.

"Ah hèm!"

Thành chủ thành Lịch Dương xuất hiện tại trên đấu trường ở vị trí trung tâm, tiếng hò hét dần dần nhỏ đi rồi tắt hẳn.

"Bản thành chủ đại diện thành Lịch Dương, hoan nghênh đệ tử ưu tú của các bang phái tham gia môn phái luận võ lần này."

"Ta hy vọng các cuộc luận võ sau đó, những đệ tử tham gia có thể tranh thủ đến thành tích tốt nhất, giúp môn phái nở mày nở mặt, danh tiếng vang dội!"

Sau một tiếng giới thiệu nhạt nhẽo, thành chủ bắt đầu điểm danh thí sinh.

"Đường Ba Lan của Địa Dao môn!"

"Có!"

"Trình Miễn Cẩm của Long Nguyệt sơn trang!"

"Có!"

"Vương Tư Đồ của Thiết Ứng bang!"

"Có!"

"Chu Mô của Bồ Hưng Phái!"

"Có!"

Thành chủ thành Lịch Dương điểm danh đến người nào, trên khu khán đài lập tức có bằng hữu thân thích hoặc là người hâm mộ cuồng nhiệt hò hét trợ uy.

"Điền Thất của Thiết Cốt phái!"

"Có!"

...

Trên khu khán đài lặng ngắt không một lời nói, đột nhiên một tràng tiếng cười to vang lên.

"Điền Thất? Hắn là người thứ bảy trong nhà mình, hay là một loại dược liệu để chữa bệnh vậy?"

"Không uổng danh môn phái cử lưu, tên của đệ tử xuất chiến thế mà quá đáng lắm luôn.

Những người dự thi đứng bên cạnh chờ gọi tên đều lần lượt đưa qua ánh mắt chứa đầy sự xem thường, thậm chí bọn hắn còn đang tự trách bản thân xui xẻo đứng chung một chỗ với tên nhà quê này.

Điền Thất nhận được những ánh mắt xem thường của những người trên khu khán đài và các đệ tử dự thi bên cạnh, hai tay hắn nắm chặt thành quyền, âm thanh đầy sự kích động, nói

"Sur huynh, ta muốn đánh người."

Lý Thanh Dương nói:

"Người dọ lên đấu trường thì mặc sức mà làm, không ai có thể cản."

"Hô!"

Điền Thất thở dài một hơi rồi ổn định lại tinh thần, hắn ngẩng đầu nhìn về phía chường môn ở trên khu khán đài, thầm nghĩ:

"Chương môn, đệ tử sẽ không để môn phái thất vọng!"

Điểm danh vẫn đang tiếp tục diễn ra.

Mỗi lần có đệ tử ưu tú của các môn phái được gọi tên đều dẫn tới một trận những lời trợ uy, tán dương, hâm mộ.

"Tô Tiểu Mạt của Thiết Cốt phái!"

"Có!"

"Ha ha, tên gọi của đệ tử này cũng không tệ nha."

"Đáng tiếc một điều là đáng người hắn quá nhỏ con, trên võ đài cũng chỉ là bàn đạp cho người khác dẫm lên mà thôi.

Cuộc sống rất đơn giản, người nhìn thuận mắt, hắn có bị tai biến khuyết tật thì vẫn thuận mắt, người nhìn ngứa mắt, hắn cho dù là thân tiên hạ phẩm thì chung quy xấu vẫn hoàn xấu.

Võ giả trên khu khán đài cũng không phải ngoại lệ, trong lòng bọn hắn đã xem thường Thiết Cốt phái, cho dù có tốt thế nào thì vẫn bị vạch lá tìm sâu, moi móc khuyết điểm mà thôi.

Lão già lúc ở ngoài thành vẫn trước sau như một bộ dạng cẩn thận, kinh ngạc nói:

"Tên của hắn không phải là Lý Thanh Dương há?"

Hắn cùng với toàn bộ đệ tử bản phái vẫn luôn cho rằng Tô Tiểu Mạt là đệ nhất thiên tài thành Thanh Dương.

Lão già nhũ mày lại, thầm nói:

"Hắn không phải là Lý Thanh Dương mà lại có thân pháp nhanh nhẹn như vậy, chẳng lẽ Thiết Cốt phái cấp bậc cửu lưu này lại là một cái đầm rồng hang hổ sao?"

"Lý Thanh Dương của Thiết Cốt phái!"

"Có!"

Trên khu khán đài lại lặng ngắt như nghĩa địa.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều khóa chặt ở trên dáng người cao lớn Lý Thanh Dương, lời nói đầy thương thức nào là không hô là thiên tài đệ nhất thành Thanh Dương, hiện ngang anh tuấn!

Bất quá, có mắt như mù, nào bị bại liệt, gia nhập vào đồng môn Thiết Cốt phái.

"Äi."

Trên khu khán đài, tên trưởng lão bắt chuyện lúc trước lắc đầu nói:

"Hạt giống tốt như vậy mà, nếu như hắn gia nhập Thương Sơn phái, hiện tại cảnh giới Vô Đồ đã nằm trong lòng bàn tay rồi."

"Hắn rõ ràng có sự lựa chọn tốt nhất, thế mà sống chết phải gia nhập vào cái môn phái rác rưởi kia, thiên phú của hắn thật đúng là uổng công trời ban."

"Các môn phái khác đều là dạy người không sợ mệt, Quân chương môn lại là hủy người không sợ mệt nha."

Không ai cắt lời chế giễu Lý Thanh Dương, bọn hắn xem mình thông minh mà tiếc thay cho hắn, mọi sự chi trích đều đổ dồn lên đầu vị chương môn Thiết Cốt phái.

Quân Thường Tiểu đều mất thấy tai nghe rõ ràng rành, nhưng hắn không nói một lời.

Nói gì đây? Cùng bọn hắn tốn nước bọt, cùng bọn hắn cãi đến long trời lở đất?

Chẳng có ý nghĩa gì cả, phương pháp tốt nhất để bịt kín miệng bọn hắn, đó là dùng thực lực của đệ tử chứng minh.

Điểm danh vẫn còn đang diễn ra.

Không bao lâu sau, tên của Tiêu Tội Ký vang lên, khu khán đài lại một lần nữa rơi vào tĩnh mịch.

Rất nhiều võ giả lần lượt ngóng nhìn về phía khán đài phía Đông, nơi đó là chỗ ngồi của mấy vị trưởng lão Tiêu gia, bọn hắn muốn từ trên mặt mấy vị trưởng lão tìm niềm vui nho nhỏ.

"Rốp rốp."

Đại trưởng lão bóp nát chén trà trong tay, âm thanh đầy lạnh lẽo, nói:

"Một tên phế vật không nên xuất hiện ở đây, càng không nên làm mất mặt xấu hổ họ Tiêu."

Quân Thường Tiểu vừa hay ngồi cùng một khu cao hơn vài bậc, nhìn thấy ánh mắt của lão già kia đầy lửa giận và sát ý, sờ mũi một cái nói:

"Người của Tiêu gia sao?"

Đại trưởng lão Tiêu gia cảm nhận được cái gì đó, quay đầu nhìn qua.

Hai người mắt nhìn mắt.

Quân Thường Tiểu không thất lễ nở ra một nụ cười trên mặt, sau đó giơ tay chỉ hắn một chút, rồi lại bày ra hình dáng của súng lục chỉ vào huyết thái dương, mở miệng phát ra “ba” một tiếng.

Hành động của hắn đang cảnh cáo đối phương, không nên có sát ý với đệ tử của hắn, nếu không lão từ móc súng bắn chết người đấy.

Đáng tiếc, đại trưởng lão không hiểu ý, nhìn thấy hắn bày ra tư thế quái dị như thế, trong lòng tràn đầy khinh thường, trầm nghĩ:

"Hóa ra tên này là loại người thần kinh bại liệt, không trách sẽ thu nhận tên phế vật kia gia nhập môn phái."

Sau khi điểm danh hoàn tất, hơn hai trăm tên đệ tử dự thi đều đến đông đủ, thành chủ thành Lịch Dương cũng không làm chậm trễ thời gian, lập tức tuyên bố quy tắc luận võ.

Quy tắc rất đơn giản.

Hơn hai trăm người ngẫu nhiên rút thăm đối thủ, người chiến thắng thì vào vòng sau, người thất bại sẽ bị đào thải.

Vì để tránh trường hợp đệ tử đồng môn gặp nhau, các đệ tử dự thi sẽ được sắp xếp vào các khu vực khác nhau tiến hành rút thăm.

Năm người Lục Thiên Thiên, bị phân chia đến các khu vực Giáp, Ất, Bính, Đinh, Mậu.

Lý Thanh Dương trước khi tiến về đấu trường của mình, nghiêm nghị nói:

"Sur ty và các sư đệ, chương môn đã đặt rất nhiều niềm tin vào chúng ta, vì thế không thể để người thất vọng!"

"Ngưng"

Lục Thiên Thiên cất bước đi vào khu Giáp.

"Sư huynh, đệ hiểu!"

Tô Tiểu Mạt cùng Điền Thất ưỡn ngực nói, sau đó nhanh chân cất bước tiến về phía khu vực của mình.

Tiêu Tội Ký vẫn đứng tại chỗ, ngẩng đầu nhìn về phía khu khán đài, cùng chương môn hai mắt nhìn nhau, ánh mắt hắn càng trở nên kiên định hơn.

Giờ phút này, ngoại trừ tính cách lạnh lùng của Lục Thiên Thiên, bốn tên đệ tử còn lại đều sôi trào nhiệt huyết, bản thân càng hiểu rõ mình đại diện môn phái giành lấy vinh quang!

Quân Thường Tiểu ngồi trên khu khán đài, thân thể hơi nghiêng về phía trước, gác cằm lên trên mu bàn tay, trầm nghĩ:

"Các người hãy chứng minh cho mọi người biết sự nỗ lực của bản thân bao ngày qua đi!"

Hơn hai trăm tên đệ tử tiến về khu vực của mình, bắt đầu tiến hành rút thăm, sau đó người phụ trách khu vực tuyên bố trước mặt mọi người.

"Trận đầu tiên vòng loại, Điền Thất của Thiết Cốt phái đối chiến Tôn Khải của Đại Hồng môn!"

"Úi trời!"

Trưởng lão Đại Hồng môn là vị bất chuyện lúc này, cười nói:

"Quân chương môn, thật là ngại quá, đệ tử bản phái thế mà gặp đệ tử quý phái ngay trận đầu tiên luôn nha."

Các võ giả khác lần lượt đưa đến ánh mắt hăm dọa.

Đệ tử nhà mình mà rút trúng, vậy chẳng khác gì vẽ vào thẳng vòng thứ hai.

Quân Thường Tiểu vẫn không nói lời nào.

Cuộc rút thăm tiếp tục, mấy trăm tên đệ tử lần lượt bắt cặp đối chiến.

Đệ tử các môn phái gặp được bọn người Tô Tiểu Mạt, ngoại trừ Lý Thanh Dương ra, trên mặt đều nở nụ cười toe toét, dường như bản thân đã nắm chắc vẽ vào vòng hai.

"Trận đầu tiên vòng thứ nhất, mời người dự thi bước lên võ đài!"

Điền Thất và Tôn Khai cùng đi đến võ đài, hai người thực hiện lễ nghi chấp tay một cái, điều này đại biểu vòng luận võ đầu tiên chính thức bắt đầu.

"Tên đệ tử Đại Hồng môn kia, tu vi có vẻ là Khai Mạch mười hai đoạn, thực lực của hắn có thể trực tiếp một kích tắt sát đối thủ."

"Môn phái luận võ lần này, có không ít đệ tử Khai mạch mười đoạn, đệ tử Thiết Cốt phái thế mà đụng phải Khai mạch mười hai đoạn ngay trận đầu tiên, vận may có thể nói là không bằng rằm chó luôn."

"Ha ha ha, đệ tử chất lượng như thế này, đối đầu với ai chả vận may kém?"

Võ giả không ngừng trào phúng, tiếng cười không dứt.

Trưởng lão Đại Hồng môn cũng đang cười, nói:

"Quần chúng môn, tính tình của đệ tử bản phái có chút bốc đồng trẻ trâu, ra tay không biết chừng mực, nếu như thật sự làm đệ tử quý phái bị thương nặng, kính mong chương môn có thể thông cảm bỏ qua nha."

"Chắc."

Quân Thường Tiểu phản ứng một tiếng.

"Bắt đầu!"

Tiếng nói trọng tài phát ra.

Vừa dứt lời, Điền Thất ở trên võ đài cất một bước dài, tung ra một quyền thẳng vào bụng Tôn Khai, đem đối phương trực tiếp bay ra ngoài.

Tính tình tên đệ tử Đại Hồng môn thật sự có chút bốc đồng trẻ trâu, bất quá, trận đấu vừa bắt đầu, hắn còn chưa kịp bốc đồng trẻ trâu, đã bay ra ngoài võ đài nằm sái lại trên mặt đất, không ngừng nói tục 'kêu cha gọi mẹ'.

Thịt mỡ trên người trưởng lão Đại Hồng môn nhất thời căng cứng, hai mắt trừng to muốn rớt ra ngoài.

Quân Thường Tiểu thần nhiên nói:

"Quá yếu."

Điền Thất trên võ đài chậm rãi thu hồi quyền, gãi gãi đầu nói:

"Mình quên không chế lực lượng, lỡ tay đem người đánh bay ra ngoài luôn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Cùng nhau chiến thắng, nở mặt nở mày!

Trận đầu tiên của lượt vòng thứ nhất vừa bắt đầu chưa được bao lâu đã kết thúc, tính cụ thể thời gian thì trọng tài vừa hô bắt đầu thì hai, ba giây sau đã có kết quả.

Khi Tôn Khai trong chớp mắt bị đánh bay ra khỏi võ đài, hai tay ôm bụng kêu rên đau đớn, tất cả khán giả và trưởng lão Đại Hồng môn đều tròn mắt há mồm.

Trước khi trận đấu bắt đầu, bọn họ đều nghĩ Tôn Khai như thế mà đối đầu với Điền Thất. Vậy đệ tử Thiết Cốt phái xui tận mạng rồi.

Kết quả thế nào?

Là do bọn hắn nhìn nhầm sao?

Tất cả các võ giả đều vô ý thức dụi dụi mắt, nhưng lại lần nữa nhìn thấy người đang nằm trên đất kia vẫn là đệ tử Đại Hồng môn thì biểu cảm trên mặt đều ngưng đọng.

Không thể trách bọn hắn hoa mắt, mà chỉ trách bọn hắn không hề nghĩ tới đệ tử Thiết Cốt phái có thể xuất chiêu nhanh đến mức trực tiếp đánh bay đối thủ xuống đài.

Trọng đài sau một vài giây ngắn ngủi, nhanh chóng nói:

“Trận đầu tiên vòng thứ nhất, Điền Thất thắng.”

Lý Thanh Dương lắc đầu nói:

“Điền sư đệ, ngươi đã hạ con giận chưa?”

Hắn bị mọi người chế giễu xem thường, tích một bụng tức trong lòng, sau khi trút lên người Tôn Khải cũng coi như xả con giận này.

“Ài..”

Tô Tuổi Mạt ngồi ở bậc võ đài vươn vai nói:

“Ta phải đợi đến khi nào mới được lên võ đài đây trời.”

Quân Thường Tiểu quay đầu về phía vị trưởng lão lẩm lòi, chấp tay nói:

“Thật có lỗi quá, đệ tử bản phái bốc đồng trẻ trâu nên không muốn đệ tử vô dụng quý phái làm mất thời gian.”

Trên mặt trưởng lão Đại Hồng môn đỏ lên như vừa ăn phải ớt cay.

Điền Thất đại diện môn phái xuất trận đầu tiên, trong thời gian ngắn đã đánh bại được Tôn Khải. Điều này làm ai ai cũng vô cùng kinh ngạc.

Nhưng chỉ dừng lại ở mức kinh ngạc, rất nhiều võ giả cho rằng đệ tử phái Đại Hồng khinh địch nên mới bị đối phương nắm bắt cơ hội đánh bại.

“Đối thủ thế này mà còn dễ thua, thật đúng là lãng phí mất một vé vào vòng hai mà.”

“Nói đi cũng phải nói lại, tốc độ của tên tiểu tử đó không tệ đâu, tiếc là chỉ được cái tốc độ nhanh, nếu như gặp ta thì bại trận là cái chắc.”

Rất nhiều võ giả không bởi vì Điền Thất giành thắng lợi mà đánh giá cao hắn, cũng lắm cũng nhờ vào thân pháp nhanh nhẹn tốc chiến tốc thắng thôi.

“Trận đấu thứ hai của vòng thứ nhất, Lý Gia đối đầu Thiết Long.”

Tiếng hô của trọng tài ở khu luận võ khác vang lại.

Có hơn sáu trận đấu diễn ra cùng một lúc, chỉ là các trọng tài ở khu luận võ khác còn chưa dứt lời thì Điền Thất đã kết thúc trận đấu.

“Trận đấu thứ ba vòng thứ nhất, Triệu Anh đối đầu Hà Nhậm”

“Trận đấu thứ tư vòng thứ nhất,....”

“Trận đấu thứ năm vòng thứ nhất,....”

- - - - -

Các trọng tài lần lượt gọi tên, mười võ giả bước lên võ đài để tranh giành vé đi vào vòng sau.

Trận đấu dựa vào bốc thăm để quyết định đối thủ của mình là ai. Võ giả có thực lực cách biệt khá nhiều thường hay đối đầu với nhau, do đó năm trận đấu kéo dài chưa được bao lâu đã kết thúc.

Thắng sẽ đi tiếp, thua thì đào thải trở về quay về môn phái.

Tiếp theo lại có mười hai võ giả lên võ đài, cùng với đó là sáu trận đấu diễn ra, trên khán đài các võ giả ra sức cổ vũ đệ tử của môn phái mình.

Quân Thường Tiểu ngáp một cái, dựa lưng vào ghế nghỉ ngơi.

Rất lâu sau, hắn nghe phán quan nói:

“Trận đấu thứ hai mươi vòng thứ nhất: Lý Thanh Dương đối đầu Chiến Hồ Nghiêu.”

Quân Thường Tiểu mở mắt nhìn về phía võ đài.

“Bắt đầu!”

“Bành!”

Trọng tài vừa dứt lời, Chiến Hồ Nghiêu đã bị Lý Thanh Dương tung một đòn hạ gục.

Hình thức ra đòn không khác Điền Thất bao nhiêu cả.

Quân Thường Tiểu đối với chiến thắng trong chớp mắt của hai đệ tử không có gì ngạc nhiên cả, tất cả đều do thực lực thể hiện rõ ràng.

“Cám ơn đã nhường!”

Lý Thanh Dương thu quyền lại nói.

“...”

Trọng tài nhếch mép một cái rồi công bố:

“Trận hai mươi vòng thứ nhất: Lý Thanh Dương thắng.”

“Không hổ là thiên tài đệ nhất thành Thanh Dương, quả thật vô cùng dũng mãnh.”

“Ta đoán, Lý Thanh Dương vốn không hề dùng lực.”

“Đây mới là vòng đầu tiên, đối thủ không quá mạnh, hẳn chắc đang giữ sức cho mấy vòng sau.”

Trên khu khán đài lại bắt đầu thi thắm to nhỏ.

Cùng trong một chiến thắng, Điền Thất thì bị bọn họ coi thường, còn thiên tài đệ nhất thành Thanh Dương là Lý Thanh Dương lại được bọn họ khen ngợi hết lời. Đúng là thân phận quyết định đãi ngộ.

...

Môn phái luận võ tiếp tục diễn ra, ai ai cũng cố gắng hết mình tranh vé vào vòng thứ hai, có người dễ dàng giành được chiến thắng, có người phải đánh đến mức sức đầu mề trắng mới giành được chiến thắng.

Đến trận đấu ba mươi hai của vòng đầu tiên, đại diện của Thiết Cốt phái là Tô Tiểu Mạt bước lên võ đài, đối thủ của hắn là Tống Hà, người này đã khai mạch mười hai đoạn.

Mỗi lần sự kiện môn phái luận võ tổ chức, người có thể giành chức quán quân thường đều người đã bước vào Vô Địch cảnh, vì thế khai mạch mười hai đoạn chỉ được coi là thực lực tầm trung.

“Tiểu tử.”

Tống Hà nắm tay lại thành quyền, cười nói:

“Biết điều thì lăn xuống dưới đi, có như vậy thì ngươi vừa không phải ăn đòn, ta lại càng đỡ mất thời gian.”

“Thật vậy sao?”

Tô Tiểu Mạt híp mắt cười.

Trọng tài nói:

“Bắt đầu!”

“Soạt!”

Tống Hà có vẻ như đang muốn nhanh chóng kết thúc trận đấu, vì thế hắn lập tức lao về phía Tô Tiểu Mạt, trên cổ tay phải hiện lên mười hai vòng sáng, tất cả linh lực dồn vào nắm đấm, gió lốc bỗng nhiên nổi lên.

“Xong đời hắn rồi!”

“Tên tiểu tử đáng thương!”

Mọi người xung quanh lắc đầu thương xót.

Đúng vào lúc này, Tô Tiểu Mạt nhanh chóng tránh được một quyền, đồng thời di chuyển đến sau lưng Tống Hà, sau đó tung ra một quyền thẳng vào lưng đối thủ của mình.”

“Á..!”

Tống Hà ngã xuống đất, hơi thở nặng nề.

“Lăn xuống đi!”

Tô Tiểu Mạt nhảy lên, chân phải hắn trực tiếp từ trên cao hạ xuống má phải Tống Hà, người cũng theo đó bay ra ngoài.

Khi Tô Tiểu Mạt đáp xuống mặt đất, phui phui hai tay:

“Yếu như sên mà cũng bát nháo!”

Tất cả trên khán đài đều trong tình trạng mắt tròn to.

Nếu như Điền Thất là vì đối phương khinh địch, còn Tống Hà rõ ràng chuẩn bị rất tốt vậy mà vẫn bị đánh cho không kịp thở. Mọi người rất khó tiếp nhận chuyện này!

Một lão giả thận trọng nói:

“Tiểu tử này với Điền Thất rất giống nhau, ra đòn đều không hề dùng một chút linh lực nào cả, một đòn đánh bại võ giả khai mạch mười hai đoạn, lực lượng quá mạnh đi.”

“Trận ba hai vòng thứ nhất: Tô Tiểu Mạt thắng.”

Trọng tài cao giọng tuyên bố.

Quân Thường Tiểu vô cùng hài lòng, năm đệ tử đã có ba đệ tử thắng, tiếp theo là Lục Thiên Thiên và Tiểu Tội Kỳ lên đài, bắt luận kết quả thế nào thì nhiệm vụ sử thi cũng không coi là thất bại.

- - - - -

“Bụp! Bụp!”

Lại tiếp tục sáu trận đấu, tiếng giao tranh không ngừng phát ra.

Không lâu sau, Lục Thiên Thiên lên võ đài, sự xuất hiện của nàng lập tức thu hút rất nhiều ánh mắt nam nhân, một nữ nhân hoa nhường nguyệt thẹn như vậy đi đến đâu cũng sẽ nhận được sự chú ý.

Tướng Lạp đối thủ của Lục Thiên Thiên, gãi đầu nói:

“Đối thủ của ta là một nữ nhân, cảm thấy có chút không nữ xuông tay.”

Lục Thiên Thiên nhân nhạ đáp:

“Rác rưởi!”

“Bắt đầu.”

Phán quan hô lên.

Tướng Lạp còn đang suy nghĩ nên phong độ đánh bại vị tiểu muội này thì hán đột nhiên cảm nhận được cả người mình đang bay lên sau đó rơi xuống bên dưới võ đài. Cú ngã mạnh đến nỗi hán không gượng dậy nổi, kêu đau một tiếng rồi ngất xỉu.

Lục Thiên Thiên đứng tại chỗ thu tay về, ánh mắt nàng nhìn về hướng trọng tài.

Trọng tài lấy lại tinh thần, vội vàng tuyên bố:

“Trận năm mươi vòng đầu tiên, Lục Thiên Thiên thắng.”

Tất cả người ngồi trên khán đài đều lặng ngắt không nói nên lời.

Tất cả khuôn mặt võ giả đều cứng đờ nhìn Lục Thiên Thiên đi xuống, chỉ cần một chương đã nhẹ nhàng tiến đối thủ xuống võ đài, nàng chắc chắn đã sử dụng linh lực.

“Hóa ra nàng không phải không có linh lực, thật ra là luôn ẩn giấu đi để mọi người không có phòng bị!”

“Trời đất quý thần, một đòn tiến võ giả khai mạch mười hai đoạn bay thẳng xuống đài, linh lực của nàng cực kỳ khủng bố mới đúng!”

Mọi người xung quanh thần phục không ngớt.

Võ giả vừa giành chiến thắng ở khu luận võ khác lần lượt đưa mắt nhìn về hướng Lục Thiên Thiên, cảnh giác nói:

“Khinh địch rồi.”

“Trận đấu thứ năm mươi một vòng thứ nhất: Tiêu Tội Kỳ đối đầu Vương Liệt.”

Đột nhiên, trọng tài hô to.

Các võ giả vốn đang quan sát các trận đấu của các khu luận võ khác đều quay đầu lại, nhìn chăm chăm Tiêu Tội Kỳ, trên môi nhếch lên một nụ cười khinh bỉ.

Tên võ dụng cuối cùng cũng đến lúc bước lên võ đài.

“Rộp!”

Tiêu Tội Kỳ bước lên võ đài, nghe thấy những lời bàn tán đầy sự chế giễu về mình, hán hít sâu một hơi.

Hán vẫn còn nhớ rõ lời chương môn trước khi đi nói, không được để lời bàn tán bên ngoài làm ảnh hưởng đến tinh thần.

Vương Liệt bước lên võ đài, mở miệng cười nói:

“Thật không ngờ tới Vương Liệt ta lại có thể cùng thiên tài ngàn năm có một giao đấu, đúng là vinh hạnh tích mấy đời luân đó nha.”

“Bắt đầu!”

Trọng tài hô lên.

“Soạt!”

Vương Liệt ra tay trước, hán nhanh như chớp đưa cùi chỏ lên lao về phía Tiêu Tội Kỳ.

Linh lực bùng phát làm mái tóc đen của Tiêu Tội Kỳ bay phấp phới.

“Bụp!”

Cùi chỏ dứt khoát đập đánh vào vai Tiêu Tội Kỳ, mặt đất nhấc lên một luồng gió khiến bụi bay tứ tung.

“Há há há, tên phế vật đó đến cơ hội tránh cũng không kịp nữa, thân thể chắc đã bị đánh cho trọng thương rồi.”

Tất cả võ giả xung quanh đều cười lớn.

Mặt đất dần dần lộ ra, nụ cười trên mặt bọn hán lập tức hóa đá, ánh mắt hiện lên sự khó tin không tưởng.

Trên võ đài, Tiêu Tội Kỳ bị trúng một chiêu hơn ngàn cân lực lượng mà vẫn đứng im không mất một cọng lông, trên miệng nhếch lên một nụ cười.

“Làm sao có thể...”

Vương Liệt vô cùng kinh ngạc thốt lên.

Tiêu Tội Kỳ nắm chặt cánh tay của Vương Liệt nói:

“Lực lượng của ngươi so với phòng cải tạo cơ bắp kém xa tít tắp.”

Đột nhiên Vương Liệt bị ném đi, thân thể mất thăng bằng bay ra khỏi võ đài, sau đó hắn ngã chổng mông xuống đất.

Bên trong đấu trường im lặng không có một tiếng nói, dường như bọn hắn đang thấy ma quỷ trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 69: Xé nát tim gan!

Điền Thất một quyền miểu sát đối thủ, người xem miễn cưỡng có thể tiếp nhận.

Tô Tiểu Mạt chiến thắng, người xem cũng miễn cưỡng tiếp nhận.

Thế nhưng phế vật Tiêu Tội Kỳ đỡ một đòn của Vương Liệt, sau đó chỉ dùng một tay nhẹ nhàng ném đối thủ ra khỏi võ đài, chuyện này có chút quá hoang đường rồi!

Một người trên võ đài, một người té ngã trên mặt đất, hình ảnh đã vô cùng chân thật, bọn hắn không còn gì để bắt bẻ.

Tiêu Tội Kỳ nhìn về phía trọng tài, nói:

"Trọng tài có thể tuyên bố chưa?"

Trọng tài lấy lại tinh thần, vội vàng tuyên bố:

"Trận đấu năm mươi một vòng thứ nhất, Tiêu Tội Kỳ chiến thắng!"

Tiếng nói của trọng tài vang dội toàn bộ đấu trường như một bàn tay vô hình kéo tất cả người xem trở về hiện thực, ánh mắt bọn hắn hiện rõ rệt sự kinh ngạc.

"Trọng tài không có nói đùa chứ, một gã không có tu vi thể mà đánh bại võ giả Khai mạch cửu đoạn Vương Liệt!"

"Thế giới bị đảo lộn mất rồi!"

"Hắn có thể sử dụng thủ đoạn nào đó mà mọi người không nhìn ra?"

Mọi người đưa ra rất nhiều nghi vấn, Tiêu Tội Kỳ vẫn thong thả đi xuống võ đài, ngẩng đầu nhìn về phía Quân Thường Tiểu đang ở trên khán đài, trên mặt hắn nở lên một nụ cười tỏa nắng.

Chường môn, đệ tử đã không phụ lòng tin tưởng của người!

Quân Thường Tiểu tựa vào lưng ghế, hài lòng nói:

"Không tệ, không tệ nha."

Hắn đã dự liệu trước được sự thể hiện của Tiêu Tội Kỳ, bởi vì người sau đã trải qua mười ngày huấn luyện, rất nhiều lần rèn luyện điên cuồng, vô số mồ hôi tuôn chảy, kết quả trận thắng này là hoàn toàn xứng đáng.

"Đỉnh!"

"Năm tên đệ tử tiến vào vòng thứ hai, mức độ hoàn thành nhiệm vụ sử thi đạt 10%, chủ nhân nhận được 20 điểm cống hiến môn phái."

"Đỉnh!"

"Điểm cống hiến môn phái: 62/500."

Quân Thường Tiểu kinh ngạc nói:

"Vậy mà còn có khen thưởng á?"

Hệ thống nói:

"Năm tên đệ tử tiến vào vòng thứ hai, đồng nghĩa vượt mức điều kiện thất bại là có đệ tử bị đào thải, đạt đến hạn mức tối thiểu hoàn thành nhiệm vụ, cho nên sẽ có khen thưởng khích lệ."

Quân Thường Tiểu nâng cằm lên, nói:

"Nếu như bọn họ đều tiến vào vòng thứ ba, có phải hay không hạn mức hoàn thành sẽ còn tăng lên, tiếp tục khen thưởng khích lệ?"

Hệ thống trả lời:

"Đúng vậy."

Quân Thường Tiểu nói:

"Nhiệm vụ sử thi này ngày càng thú vị nha."

"Hừm?"

Đột nhiên, ánh mắt hần liếc xéo qua đại trưởng lão Tiêu gia, bắt gặp ánh mắt đối phương đang nhìn chăm chăm Tiêu Tội Kỳ, bên trong ánh mắt chứa sát ý ngày càng nồng đậm.

Quân Thường Tiểu nhíu mày, trầm nghĩ:

"Một lão già nguy hiểm nha."

"Đại trưởng lão, tên phé vật kia thế mà đánh bại một thí sinh khai mạch cửu đoạn!"

Một tên trưởng lão Tiêu gia không thể tin được nói.

"Hừ."

Đại trưởng lão dùng âm thanh lạnh lùng nói:

"Phé vật này chắc chắn tu luyện thân thể."

Không hổ là một trong các cường giả của Tiêu gia, chỉ dựa theo Tiêu Tội Kỳ ngạnh kháng, sau đó ném bay Vương Liệt, lập tức có thể nhìn ra thân thể của hắn đã được tôi luyện.

Một tên trưởng lão bên cạnh khinh thường nói:

"Thân thể con người có giới hạn, lần này hắn có thể may mắn thắng, đợi tiến vào vòng sau, gặp phải đối thủ có thực lực mạnh thì lập tức họa mị ngưng hốt ngay thôi."

Đại trưởng lão không nói, chỉ cảm thấy khó chịu.

Lúc trước hắn cảm thấy khó chịu, đó là vì Tiêu Tội Kỳ không biết xấu hổ đến tham gia môn phái luận võ, làm nhục cái họ Tiêu gia.

Hiện tại hắn lại cảm thấy khó chịu, nguyên nhân là vì tên kia thế mà tiến vào vòng thứ hai!

Quân Thường Tiểu một mực chú ý biểu hiện của đại trưởng lão Tiêu gia, ánh mắt hắn dần tràn ngập sát ý, âm thầm nói:

"Nếu như Tội Kỳ có thể một ngựa trăm tướng vượt quan, không biết lão già này có bị tức chết không nhỉ?"

Có tức chết hay không rất khó nói, bất quá có thể khẳng định một điều là nếu như Tiêu Tội Kỳ ngày càng biểu hiện ưu tú, sát ý trong mắt đối phương chỉ ngày thêm đậm, thậm chí có thể làm ra những chuyện mất đi lý trí.

Ví dụ như lão già này bỗng nhiên lao xuống dưới, đem cái gai trong mắt nhỏ đi.

"Không được, không được rồi."

Quân Thường Tiểu nói:

"Ta phải phòng ngừa trường hợp bất trắc xuất hiện."

Hắn lấy ra thanh Desert Eagle, một tiếng ‘ba’ phát ra cho thấy đạn là lên nòng, tháo chốt an toàn, sau đó giơ lên một ngón cái, nhắm lại một con mắt, ước lượng khoảng cách giữa mình và đại trưởng lão Tiêu gia, nói:

"Tầm khoảng 50 mét, vẫn còn nằm bên trong tầm bắn nha."

Quân Thường Tiểu hai chân hơi khụy xuống, tay cầm súng vẫn luôn nhắm mục tiêu, ánh mắt hắn lúc thì nhìn về phía võ đài, lúc thì chú ý biểu hiện của đại trưởng lão Tiêu gia.

Hành động của hắn có phải hay không quá mức cẩn thận?

Cẩn thận một chút cũng không sai, lỡ đâu lão già chết tiệt kia đánh mất lý trí, không màng đến môn phái luận võ mà lao thẳng xuống giết đệ tử của mình, lúc đó hắn mới móc súng thì có chút nước xa không cứu được lửa gần rồi.

"Á?"

Trưởng lão Đại Hồng môn kinh ngạc nói:

"Quân chương môn, người cầm trên tay là cái gì vậy?"

Quân Thường Tiểu nhàn nhạt nói:

"Chỉ là đồ chơi thôi."

Thịt mỡ trên mặt trưởng lão Đại Hồng môn run lên một cái, trầm nghĩ:

"Đường đường là người đứng đầu một phái, lớn già đầu còn cầm đồ chơi, đúng là tinh thần bại liệt mà."

Tiêu Tội Kỳ cất bước đi thẳng đến khu vực của người thắng.

Hắn trùng hợp đối mặt với Tiêu Lâm Diệp ở một bên khu vực chiến thắng khác, cũng thấy được ánh mắt kinh ngạc của đối phương nhìn mình.

Tiêu Tội Kỳ không có đề ý đến người kia, sau khi tiến vào khu vực chiến thắng lập tức nhắm mắt dưỡng thần.

Những thí sinh tiến vào vòng sau trước đó cũng đưa đến ánh mắt kinh ngạc nhìn hắn, hiển nhiên bọn hắn đều khó có thể tin được là Tiêu Tội Kỳ có thể đánh bại Vương Liệt.

Những người khó có thể tin được nhất chính là đám người dòng chính Tiêu gia ở trên khu khán đài.

Giờ phút này, sắc mặt của bọn họ khó coi như nhà có tang, bởi vì mục đích bọn họ đến đây chính là muốn nhìn thấy những người khác si nhục Tiêu Tội Kỳ, kết quả tên phế vật trong mắt bọn họ lại dễ dàng vào vòng sau!

Hắn thế mà nhẹ nhõm đánh bại một gã tu vi Khai Mạch cửu đoạn!

Những thiếu niên dòng chính Tiêu gia này, người có tu vi cao nhất cũng chỉ tới Khai Mạch thất đoạn mà thôi.

Tên phế vật trong mắt bọn họ, có thể đánh bại đối thủ mà bọn họ không cách nào đánh bại, điều này tuyệt đối là một cái tát thẳng vào mặt bọn họ.

Hồi tưởng lại năm đó, những tên dòng chính Tiêu gia này luôn lơ đãng ở phía sau kêu một tiếng biểu ca, tiếng gọi so với anh em ruột còn thân hơn, thậm chí da mặt dày đến thỉnh giáo chỉ điểm võ đạo.

Về sau Tiêu Tội Kỳ lên voi xuống chó, bọn họ như những người xa lạ, có người trốn tránh, có người còn bỏ đá xuống giếng nữa cơ.

Cho nên, dòng chính Tiêu gia rất không hy vọng thấy nhất chính là một người đã biến thành phế vật mà vẫn mạnh hơn mình, điều này sẽ làm tổn thương tâm hồn bé bỏng của bọn họ.

Cuộc sống khắc nghiệt, điều bọn họ không hy vọng thấy nhất cũng đã thấy.

Người mà bọn họ nhận định là phế vật đang ở trước mặt biết bao nhiêu người, đường đường chính chính đánh bại một tên Khai Mạch cửu đoạn.

Chuyện này thể hiện điều gì?

Đánh mặt sao?

Không không không, chuyện này phải gọi là cô hồn dã quỷ hướng đến tâm bọn họ, xé nát tim gan!

Đánh mặt thì mặt sẽ đau, bọn họ thế nhưng là tim ta đau quá đi.

Các trận đấu vòng thứ nhất vẫn còn đang diễn ra, võ giả tiến vào vòng sau ngồi xếp bằng ổn định trạng thái, khôi phục linh lực đã tiêu hao.

Năm tên đệ tử Thiết Cốt phái không hao phí bao nhiêu linh lực đã nhẹ nhõm chiến thắng, còn về Tiêu Tội Kỳ thì càng không dùng, bởi vì bản thân hắn làm gì có linh lực để dùng.

Sau nửa canh giờ.

Vòng thứ nhất kết thúc, có tất cả 128 võ giả tiến vào vòng sau.

Dựa theo quy định của môn phái luận võ, bọn họ lại một lần nữa phân chia đến bốn khu vực khác nhau, mỗi khu sẽ có 32 thí sinh.

Lý Thanh Dương đi đến khu Giáp, Tô Tiểu Mạt đi đến khu Ất, Lục Thiên Thiên đi đến khu Bính, Điền Thất cùng Tiêu Tội Kỳ đi đến khu Đinh.

Sau khi phân chia hoàn tất, mỗi khu sẽ tiến hành bốc thăm quyết định đối thủ, đây là lần rút thăm cuối cùng, dựa theo trình tự người thắng lần lượt thắng hạng, cho đến khi đạt đến hạng nhất của khu vực, điều này đồng nghĩa bước vào tứ cường tranh phong.

Quân Thường Tiểu âm thầm nói:

"Chỉ cần các đệ tử có thể gạt hái thành công hạng nhất khu vực, nhiệm vụ sừ thi cũng có thể xem là vượt mức hoàn thành nha."

Điều làm hắn xoắn xuýt nhất là khu Đinh.

Nếu như Điền Thất cùng Tiêu Tội Kỳ gặp nhau sớm thì tổn thất không hề nhỏ.

May mắn thay sau khi khu Đinh bốc thăm xong, một người là số 2, người còn lại là số 31, nếu như bọn hắn gặp mặt, cũng chỉ có thể gặp trong trận chung kết khu vực.

"Trận đấu thứ nhất vòng thứ hai, Trần Trùng đối chiến Hà Vĩ!"

Trọng tài khu Giáp nói.

Cùng lúc đó, ba cái chiến khu khác cũng vang lên âm thanh của trọng tài, tám thí sinh bước lên võ đài, lẫn nhau thực hiện lễ nghi, vòng thứ hai xem như chính thức bắt đầu.

Điền Thất mã số 2, lập tức đi lên võ đài khu Đinh.

Đối thủ của hắn tên là Dịch Đạt Sĩ, mã số 1, đồng thời cũng là một tên võ giả có tu vi Khai Mạch mười hai đoạn.

"Bắt đầu!"

Trọng tài nói.

Dịch Đạt Sĩ nhìn vào trận đấu lúc trước của Điền Thất nên có chút phán đoán tốc độ đối phương, lúc này hắn lập tức tiên hạ thủ vi cường, trong chớp mắt áp sát, tung ra công kích không có khe hở!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Thiên tài vẫn mãi là thiên tài!

“Bụp! Bụp!”

Trên võ đài một luồng linh khí phát ra, quyền ẩn xuất hiện.

“Đây là Mê Tung Chương pháp, một khi triển khai sẽ vô hình tạo ra những quyền ẩn dày đặc không kể hồ.”

Một lão già lên tiếng nói.

Võ học xuất ra như thế?

Đệ tử Thiết Cốt phái khẳng định sẽ thua thảm bại!

Vậy mà, đối mặt với sự tấn công liên tục của Dịch Đạt Sĩ, Điền Thất vô cùng bình tĩnh, cùng lúc sử dụng chân tay đỡ quyền ẩn đến từ bốn phía của đối phương.

Những võ giả ngồi trên khán đài, càng xem thì cảm càng sát đất, càng xem càng cảm thấy chấn động trong lòng, bởi vì đệ tử của Thiết Cốt phái mặc dù đang trong thế bị động phòng thủ nhưng từ đầu đến cuối hẳn vẫn chưa vận dụng một chút linh lực nào cả!

“Đệ tử Thanh Linh phái mỗi lần xuất chương ra, sức mạnh ít nhất cũng trên dưới một ngàn cân, hẳn ta không dùng linh khí hộ thể, thế mà vẫn có thể chống đỡ được luôn.”

“Chuyện này quá mức hoang đường rồi!”

Đúng vào lúc này, Điền Thất sau khi chặn chương pháp của đối thủ, lui về đằng sau một bước.

Trên cổ tay hắn hiện lên mười vòng ánh sáng, dồn tất cả linh lực vào nắm đấm, đột nhiên xuyên qua tầng tầng lớp lớp quyền ẩn, một chương đánh thẳng vào trên ngực của đối phương.

Nhanh, Mạnh, Chuẩn.

“Hự Hự!”

Dịch Đạt Sĩ sau khi ăn một chương, cả người chao đảo ngã nhào ra khỏi võ đài. Sau khi hắn đứng vững lại, phun ra một ngụm máu tươi, khuôn mặt trắng bệch không còn một giọt máu.

Trọng tài lập tức nói:

“Trận thứ tư vòng thứ hai, Điền Thất chiến thắng.”

“Lại... Lại thắng nữa rồi.”

“Tên đó mới khai mạch mười đoạn mà có thể một quyền đánh Dịch Đạt Sĩ người đã khai thông mười hai đoạn mạch bay ra xa như vậy sao?”

Trong lúc các võ giả trên khán đài còn mù mờ thối mắc, Điền Thất vô cùng tiêu sái xuống đài.

Lần này giao đấu, Điền Thất lại một lần nữa đánh bại đối thủ, dùng thực lực để tát cho lũ ngốc trên khán đài thức tỉnh, chiến thắng của hắn ở trận đấu trước không phải là do may mắn.

“Ai gia..”

Quân Thường Tiểu quay đầu nói:

“Tên đệ tử lúc nãy của môn phái ngoại, thua đệ tử của ta cũng không có gì phải oan uổng đâu nha.”

Trưởng lão Đại Hồng môn im lặng không nói. Hẳn lúc này không còn giữ được sự kiêu ngạo như trước khi môn phái luận võ bắt đầu, bởi vì những đệ tử của môn phái hắn tham gia luận võ đã thua gần hết, chỉ sót lại đúng một người mà thôi.

“Hử”

Trưởng lão Đại Hồng môn nhận nháp đáp:

“Đây chỉ mới là vòng thứ hai thôi, đường còn dài và xa lắm, chưa biết hươu chết về tay ai đâu.”

Quân Thường Tiểu nhún nhún vai như vô tình lại hữu ý nhìn trưởng lão Tiểu gia một cái, phát hiện người kia đang nhắm mắt dưỡng thần.

Môn phái luận võ vẫn tiếp tục tiến hành, xem các trận đấu đã diễn ra có thể thấy rõ ràng những trận đấu trong vòng thứ hai thú vị hơn hẳn, bởi vì rất nhiều võ giả đã triển khai các võ học trấn phái của mình.

Nhưng ở phương diện này, Thiết Cốt phái vẫn chỉ dựa vào cơ to bắp chắc.

Bởi vì, Quân chương môn chỉ tập chung huấn luyện sức mạnh cơ bắp cho các đệ tử mà không truyền cho đệ tử bất kỳ võ học nào ra hồn cả.

Quân chương môn đã nói rõ nguyên nhân là chỉ cần sức lực đủ mạnh, từ Khai Mạch cảnh đến Võ Đồ cảnh, nếu không có võ học biến thái, còn lại tất cả chỉ là chi là dẹt hoa trên gấm!

Thực tế mà nói, hẳn chẳng có võ học nào để truyền cho các đệ tử.

“Trận thứ mười vòng thứ hai: Trương Hợp Đối đối đầu Lý Thanh Dương.”

“Bắt đầu!”

“Bụp!”

Trọng tài vừa dứt lời, Lý Thanh Dương đã dùng một chương tiễn đối thủ bay một đường thẳng xuống võ đài.

“Trận thứ mười vòng thứ hai: Lý Thanh Dương chiến thắng.”

Tất cả mọi người đều có giật khóe miệng.

“Trận đấu hai mươi sáu vòng thứ hai: Tô Tiểu Muội đối đầu Chiến Lâm Phong.”

“Bắt đầu!”

“Soạt!Soạt!Soạt!”

Tô Tiểu Muội thi triển thân pháp nhanh nện quán lấy đối thủ. Nhân cơ hội đối thủ không kịp chuẩn bị dồn tất cả linh lực vào chân phải, tung mạnh một cước vào mông đối thủ, giúp người sau thuận đường nhanh chóng đi xuống võ đài.

“Trận thứ hai mươi sáu vòng thứ hai: Tô Tiểu Muội chiến thắng.”

- - - - -

“Trận thứ bốn mươi hai vòng thứ hai, Thiết Ứng Đối đối đầu Lục Thiên Thiên.”

“Bắt đầu!”

“Bùng! Bực!”

Tên võ giả tên Thiết Ứng Đối này giống như Hồ Nghiêu, vừa bắt đầu đã bị Lục Thiên Thiên một chiêu đánh cho không kịp phản ứng đã lao thẳng xuống võ đài.

Tất cả mọi người đều không thể nào tin vào mắt mình!

Đại ca, đại tỷ, đây tốt xấu gì cũng là vòng đấu thứ hai mà.

Những võ giả ở lượt đều không phải đèn đã cạn dầu, Thiết Cốt phái các người một chiêu đã đưa tiền đối phương xuống võ đài, có còn biết tôn trọng cho người khác thể hiện không vậy hả?

Tôn trọng không thể cho mà phải tự mình giành lấy.

Ví dụ sống rõ ràng nhất chính là Quân Thường Tiểu, đối với những người làm nhục môn phái mình, hấn không cần phải hao tổn miệng lưỡi đòi sự tôn trọng, thay vào đó hấn đánh cho đối phương phải biết tôn trọng là thế nào.

Tuy nhiên lần này, Quân Thường Tiểu không thể tự mình tham gia luận võ, bất quá năm người đệ tử của hấn sẽ thay hấn, thay mặt cho các đệ tử khác của Thiết Cốt phái giành lấy sự tôn nghiêm cho môn phái

Môn phái luận võ vẫn còn tiếp tục.

Trận đấu cuối cùng ở vòng thứ hai: Tiêu Tội Kỳ đối đầu Hoa Vinh

“Đến đây! Đến đây!”

“Hoa Vinh của Thanh Hà bang có tu vi Khai Mạch mười hai đoạn, nhất định sẽ đánh cho tên kia lên bờ xuống ruộng cho xem.”

Đúng như dự đoán, ngay sau khi trận đấu bắt đầu, Hoa Vinh liền dồn hết linh lực vào bàn tay, không khác gì một thanh đao liên tục tấn công Tiêu Tội Kỳ.

“Bụp! Bụp! Bụp!”

Tiêu Tội Kỳ liên tục bị Hoa Vinh tấn công như vũ bão, thế nhưng hấn vẫn đứng yên ở vị trí cũ một cái nhăn mặt nhàu mày cũng không có.

“Chuyện này... Chuyện này là cái quỷ gì vậy?”

“Da thịt phải rần chấn thế nào mới có thể đứng như cọc gỗ chịu đòn như vậy.”

Tất cả mọi người xem đến ngẩn cả người.

“Đáng chết!”

Hoa Vinh vô cùng tức giận. Hấn ra một chiêu đao hướng vào gáy Tiêu Tội Kỳ đánh. Trong quá trình ra chiêu, hấn tập trung dồn toàn bộ linh lực của mình vào bàn tay.

“Ba!”

Đúng vào lúc này, Tiêu Tội Kỳ ra tay chặn chiêu đao của hấn, nhàn nhàn đáp:

“Chỉ là một trận luận võ thôi, cần gì phải ra tay quá đáng như thế.”

Bàn tay Tiêu Tội Kỳ giống như một cây kim, giữ chặt lấy tay Hoa Vinh khiến hấn không thể rút tay về.

“Linh lực bị giữ chặt rồi!”

“Tên võ giả đó quá nóng vội, quá sơ suất rồi!”

Rất nhiều cao thủ theo dõi đánh giá.

Tiêu Tội Kỳ không có linh căn không có tu vi chẳng khác gì một tên phế vật. Nhưng bất kỳ ai cũng không được quên hấn đã từng là thiên tài bẩm sinh, thực lực có thể giảm nhưng ý thức chiến đấu sẽ không bao giờ mất.

Nhìn thì có vẻ như hấn giống cột gỗ chịu đòn, thực chất là đang tìm sơ hở của đối phương, sau đó nắm chắc cơ hội phản công lại.

Tiết rằng, rất nhiều võ giả không để ý điều đó. Bọn họ trong lòng đều khua chiêng gõ trống cổ vũ Hoa Vinh có thể trở tay lật bàn, trong đó Tiêu gia là những người cổ vũ nhiệt tình nhất.

Linh lực bị phong tỏa chẳng khác nào một tên chân yếu tay mềm, trở tay như thế nào đây?

“Soạt!”

Tiêu Tội Kỳ kéo Hoa Vinh lê lét đến ngoài rìa của võ đài, sau đó xách hắn lên như một cái bao cát. Tiếp đó Tiêu Tội Kỳ giờ chân tung một cước vào bụng Hoa Vinh, đồng thời thả lỏng bàn tay đang nắm chặt kinh mạch của đối phương.

Hoa Vinh cắn răng ôm bụng ngã xuống đất.

Quân Thường Tiểu cười nói:

“Một cước này không nề mặt ai hết luôn nha.”

Rất lâu sau, trọng tài tuyên bố:

“Trận thứ sáu tư vòng thứ hai: Tiêu Tội Kỳ chiến thắng.”

“Đình!”

“Năm đồ đệ vào lượt ti thí thứ ba, hoàn thành 20% nhiệm vụ sử thi, nhận được hai mươi điểm cống hiến.”

“Đình!”

“Điểm cống hiến môn phái: 82/500”

Quân Thường Tiểu trầm giọng nói:

“Lại được thêm hai mươi điểm cống hiến, nếu cứ theo cái đà này, hoàn thành 100% nhiệm vụ thi điểm cống hiến phải lên đến 200 điểm. Đúng là nhiệm vụ sử thi có khác, phần thưởng thật sự rất hậu hĩnh.”

Tiêu Tội Kỳ quay về khu dành cho võ giả giành thắng lợi.

Tất cả các võ giả trên khán đài lựa chọn im lặng ngậm miệng không nói.

Giễu cợt? Tất cả đã không còn tồn tại.

Còn người nhà Tiêu gia, mặt ai ai cũng đen như lò than, lòng như bị vạn tiễn xuyên tâm.

“Người bị Tiêu gia đuổi khỏi gia môn, trên người không có một chút linh lực nào vậy mà có thể dùng sức mạnh cơ bắp đánh bại võ giả đã khai mạch mười hai đoạn đấy.”

“Có thể chịu được những đòn tấn công liên hoàn của Hoa Vinh mà vẫn bình an vô sự. Những năm qua hắn rốt cuộc đã trải qua rèn luyện cơ bắp đáng sợ đến mức nào đây?”

“Thiên tài không hổ là thiên tài, dù không còn linh căn và tu vi vẫn có thể tìm con đường khác khiến mình trở nên cường đại.”

“Tiêu gia đuổi hắn đi, lúc này chắc đang hối hận vô cùng.”

Trưởng lão Tiêu gia ngồi trên khán đài mặt đỏ như gan lợn, hai mắt tràn đầy sát khí. Một tên bị gia môn khai trừ, liên tiếp thắng lợi bước vào lượt ti thí thứ ba. Chuyện này đối với hắn mà nói là một điều khó mà chấp nhận được.

Ở phía xa, Quân Thường Tiểu từ từ đưa tay vô tình nhưng lại hữu ý đem miệng súng hướng về phía trưởng lão Tiêu gia, trầm giọng nói:

“Lão già, biết điều đừng có làm loạn nếu không ta sẽ tặng ngươi một viên ‘kẹo đồng’ xuống mồ hưởng thọ đấy.”

Quân Thường Tiểu không cho phép ai có thể làm hại đệ tử của mình, đừng nói là Tiêu gia, dù là Lâm gia, Diệp gia, Long gia cũng không được.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 71: Ma phẩm ông ngắm 8x!

Tiêu Tội Kỳ giành chiến thắng, vòng thứ hai trận đấu xem như kết thúc viên mãn, tổng cộng tất cả thí sinh trong bốn khu vực cũng chỉ còn lại có 64 người.

Mọi người giải lao một chút, sau đó tiến vào vòng luận võ thứ ba.

Thí sinh có thể tiến vào vòng thứ ba, thực lực ít nhất cũng đạt đến tu vi Khai Mạch mười hai đoạn, cho nên trận chiến sẽ ngày càng ác liệt.

Nhưng từ lúc bắt đầu vòng đấu thứ ba, chỉ cần đệ tử Thiết Cốt phái lên võ đài, trận chiến ác liệt giống như không có liên quan đến bọn họ, bởi vì năm người Lục Thiên Thiên gợn gợn cục súc đưa tiễn đối thủ xuống võ đài.

Dù có là Tiêu Tội Kỳ thì vòng giao đấu thứ ba cũng dựa vào thân thể trâu bò, cho đối thủ thì triển chút công phu mèo cào, sau đó hắn dùng hai tay nhấc đối thủ lên đi đến góc của võ đài, giúp đối thủ tiếp đất bằng đầu, người sau tiếp đất xong lập tức hôn mê bất tỉnh.

Rất nhiều võ giả đánh giá một câu... Dã man!

"Vãi đạn!"

Tô Tiểu Mạt kinh ngạc nói:

"Thân thể sư đệ mạnh tới mức biến thái vậy sao?"

Lý Thanh Dương chân thành đáp:

"Mỗi ngày sư đệ đều tu luyện trong phòng huấn luyện hơn mười tiếng, chúng ta so với hắn còn kém xa."

Tiểu Tội Kỳ có thân thể mạnh như vậy, phòng huấn luyện chiếm một nửa công lao, một nửa còn lại là nhờ sơ phẩm Tổ Thể đan.

Giờ phút này, mỗi tác da tác thịt của hắn đều có thể dùng câu ‘thiên chùy bách luyện’ để hình dung.

Trong mười ngày ngắn ngủi, Quân Thường Tiểu đã biến thân thể Tiểu Tội Kỳ trở thành một tên yêu nghiệt, không chỉ có kháng đòn mạnh mẽ, còn có lực lượng mạnh mẽ nữa cơ.

Đây chính là thành quả của cuộc huấn luyện, đây chính là đệ tử của mình

Không có Linh lực thì sao? Không có linh căn thể nào?

nhân

Thật xin lỗi, công phu mèo cào cũng có thể cào chết người luôn, cào đến mức để người phải hoài nghi nhân sinh.

"Đỉnh!"

"Năm tên đệ tử tiến vào vòng thứ tư, nhiệm vụ sử thi hoàn thành 30%, chủ nhân nhận được 20 điểm cống hiến môn phái."

"Đỉnh!"

"Điểm cống hiến môn phái: 102/500."

Quân Thường Tiểu lần đầu tiên nhìn thấy điểm cống hiến vượt qua con số 100, trên mặt hắn cười nét cười có chút không cách nào ngừng lại.

"Mình có thể đổi mới khu mua sắm rồi, thử xem có ra món đồ chơi nào tốt không?"

"Đỉnh!"

"Điểm cống hiến môn phái: 92/500."

Quân Thường Tiểu trong khu mua sắm sơ cấp lướt xuống, vật phẩm trong đây đã được làm mới toàn bộ.

Bất quá, sau khi hắn thấy tên vật phẩm thứ nhất là ma phẩm ống nhắm 8x, cơ giật khỏe miệng nói:

"Phụ kiện súng ống cũng có bán luôn cơ đấy!"

Hắn nhấn vào xem phần giới thiệu:

Vật phẩm: Ma phẩm ống nhắm 8x.

Giới thiệu: Ống nhắm viễn thị, có tác dụng phóng to mục tiêu, có thể phân biệt rõ ràng tiêu điểm cự ly xa, áp dụng cho mục tiêu tầm xa.

Công hiệu: Có thể lắp đặt phụ trợ cho súng trường, súng bắn tia, sau khi trang bị có thể chuẩn xác khóa chặt mục tiêu nằm bên trong tầm ngắm.

Thời hạn sử dụng: Mãi mãi.

Khuyết điểm: Sau khi ngắm bắn, cần một tiếng khôi phục để tái sử dụng.

Giá cả: 20 điểm điểm cống hiến.

Quân Thường Tiểu xem xong phần giới thiệu công hiệu, âm thầm nói:

"Sau khi ngắm bắn sẽ tự động khóa chặt mục tiêu, con em nó so với bật hack có chỗ nào khác nhau đâu?"

Hệ thống nói:

"Chủ nhân xuyên không đến dị giới, mở ra hệ thống, so với bật hack cũng không có gì khác biệt!"

Chuyện này...

Đúng, đúng, người nói cái gì cũng đúng được chưa.

Quân Thường Tiểu nói:

"Sao thế? Lần này không thấy người đề cử ta mua?"

Hệ thống nói:

"Ống nhắm 8x chỉ có thể trang bị cho súng trường, súng bắn tia sử dụng, mà loại vật phẩm này tỷ lệ làm mới xuất hiện rất thấp, cho nên không đề cử chủ nhân mua."

"Xem ra người vẫn rất có lương tâm nha."

Quân Thường Tiểu nói:

Tiếp tục quan sát vật phẩm khác trong khu mua sắm, kết quả sau một phen tìm kiếm công phu, lần làm mới vật phẩm này, một cái vật phẩm mang đến lợi ích cho mình cũng không có!

Hay lắm

Vận may cũng rời bỏ ta mà đi luôn rồi.

Quân Thường Tiểu khẳng định phía dưới cũng không có cái gì ra hồn, kéo xuống cũng không có ý nghĩa gì nữa, kết quả này khiến hắn muốn kéo cũng không còn sức lực để kéo.

Hệ thống nói:

"Mỗi lần làm mới khu mua sắm, chủ nhân phải mua một ít vật phẩm trong khu mua sắm, mới có thể làm mới lần nữa."

"Cái con em nó."

Quân Thường Tiểu gào thét nói:

"Lão từ tiêu hao 10 điểm điểm cống hiến, không ra được một cái vật phẩm hữu dụng thì cũng thôi đi, đã vậy còn muốn ta mua một chút vật phẩm mới có thể đổi mới lần nữa, quá đáng lắm luôn á!"

Ngoài miệng hắn hô báo cáo chồn thế thôi, cuối cùng vẫn lặng lẽ tìm kiếm trong số nhiều vật phẩm lóc lõm này, không có một vật phẩm hữu dụng thì nên chọn cái gì mới tốt đây?

"Hắn tính toán một hồi, cuối cùng quyết định mua ma phẩm ống nhắm 8x, lỡ đâu vận may của hắn trở về, làm mới vật phẩm xuất hiện một cây súng bắn tia."

"Súng bắn tia trong khu mua sắm sơ cấp, tỷ lệ xuất hiện chỉ có 1%, mong chủ nhân cân nhắc thật kỹ trước khi trao đổi."

"Vậy còn súng trường thì sao?"

"Tỷ lệ xuất hiện có 5%."

"Ma đổi ống nhắm 8x thì thế nào?"

"0.1%..."

Quân Thường Tiểu tròn tròn mắt, nói:

"Mẹ nó cái đồ chơi này tỷ lệ xuất hiện so với dăm ba cây súng còn thấp hơn, cân nhắc cái rắm á, mua ngay không cần phải nghĩ!"

Hắn không có do dự, nhấn vào nút trao đổi vật phẩm

"Đỉnh!"

"Chủ nhân tiêu hao 20 điểm điểm cống hiến, nhận được một ma phẩm ống nhắm 8x, vật phẩm đã chuyển vào không gian giới chi."

"Đỉnh!"

"Điểm cống hiến môn phái: 72/500."

Quân Thường Tiểu thôi động ý nghĩ, lấy ra ống ngắm 8x, đưa vào một bên mắt, cảnh tượng nơi xa rút ngắn khoảng cách không ít, gương mặt thí sinh trên đấu trường dự thi hắn cũng có thể soi từng hột mụn.

Tuy nhiên hắn không có súng để trang bị, cho nên không cách nào sử dụng tính năng khóa chặt mục tiêu, bất quá đem nó biến thành một cái ống nhòm tạm thời cũng không tệ cho lắm.

Trưởng lão Đại Hồng môn đi đến gần, hiếu kỳ nói:

"Quần chúng môn, trong tay ngươi cầm vật gì mà dài thế, nó là cái gì vậy?"

"Chỉ là đồ chơi thôi."

Quân thường thuận miệng trả lời.

Hắn vừa mới nói xong, trong lòng lập tức xấu hổ, nghĩ thầm

"Người ta nhiệt tình như vậy, mình trả lời như thế, giống như có chút hổ người."

"Trận đấu đầu tiên vòng thứ tư, Lục Thiên Thiên đối đầu Hi Hồng Lỗi!"

Trên võ đài, trọng tài hô tên thí sinh tiến hành trận đấu của vòng thứ tư, Quân Thường Tiểu lập tức lấy ống ngắm 8x hướng đến võ đài chỗ Lục Thiên Thiên đang đứng.

Tầm mắt của hắn đã phóng đại, hắn có thể nhìn thấy gương mặt của nữ nhân kia vẫn đẹp không tì vết, để hắn không khỏi nghĩ thầm:

"Phương Bắc có giai nhân, tuyệt thế mà độc lập, nhất cổ khuynh nhân thành, tái cổ khuynh nhân quốc."

(Phương Bắc có nữ nhân tuyệt sắc không người sánh bằng, một ánh nhìn đi rung động toàn thành, một ánh nhìn lại rung động toàn quốc.)

Đây là Lý Duyên Niên của Hán Triều sáng tác một bài thơ nhỏ, dùng để hình dung vẻ đẹp của Lục Thiên Thiên cực kỳ phù hợp.

"Bắt đầu!"

Trọng tài nói.

Hi Hồng Lỗi đương nhiên biết Lục Thiên Thiên Linh thâm tàng bất lộ, cho nên hấn vội vàng thi triển thân pháp di chuyển, bởi vì hấn không mở ra bước chân, lập tức sẽ bị linh lực như sóng biển đánh bay xuống võ đài.

"Võ Đồ cảnh!"

"Thực lực nữ nhân kia tuyệt đối là Võ Đồ cảnh!"

Các võ giả một lần nữa nhìn thấy thí sinh Khai Mạch mười hai đoạn bị đẩy đến rìa võ đài, bọn hấn lập tức đối với tu vi của Lục Thiên Thiên có đại khái phán đoán.

Quân Thường Tiểu vẫn luôn dùng ống ngắm 8x quan sát, âm thầm khẳng định nói:

"Nàng quả nhiên đã bước vào Võ Đồ cảnh."

Vì sao là đã, mà không phải là vốn chính là Võ Đồ cảnh?

Chuyện đó tuyệt đối không có khả năng.

Bởi vì Dịch Cân Kinh chỉ có võ giả Khai Mạch cảnh mới có thể tu luyện.

Nữ nhân nếu như có thể tu luyện, vậy thì có thể trăm vạn lần khẳng định nàng vẫn còn ở cảnh giới Khai Mạch, trong lúc chiến đấu với Địa Viêm Lang thì nàng đã phóng xuất linh lực, so với Lý Thanh Dương chỉ hơn chứ không kém.

Vì thể thực lực của Lục Thiên Thiên chỉ có một khả năng, đó là trước khi nàng bước vào cuộc huấn luyện yêu nghiệt, tu vi chân chính của nàng là Khai Mạch mười hai đoạn!

"Quân chương môn."

Trưởng lão Đại Hồng Môn hết sức thân thiện, cười nói:

"Đệ tử quý phái đúng là thâm tàng bất lộ, theo ta thấy, muốn tranh đoạt vị trí hạng nhất khu Bính cũng là chuyện nằm trong tầm tay nha."

Cao thủ của các bang phái khác cũng cho rằng như thế, dù sao nàng có thể ba lần liên tiếp quét đối thủ bay xuống đài, điều này đã đủ chứng minh Linh lực của nàng vô cùng mạnh mẽ!

Quân Thường Tiểu nói:

"Bồn tọa không có hứng thú với cái gọi là hạng nhất khu vực, muốn đoạt cũng là đoạt hạng nhất chân chính."

Trưởng lão Đại Hồng môn lắc đầu liên tục, tay hấn chỉ một tên thiếu niên mặc trường sam màu xám trong khu Ất, nói:

"Hấn gọi là Trương Linh, đệ tử tinh anh của lục lưu Uy Vũ môn, thực lực đã đạt đến cảnh giới Võ Đồ, một trong các ứng cử viên đoạt chức quán quân đây."

"Hửm?"

Quân Thường Tiểu đưa ống ngắm 8x nhìn sang, phát hiện tên thiếu niên ấy đang giương lên khoe miệng, rất có khí phách anh dũng bất khuất.

"Hấn ở cùng một khu với Tiểu Mạt, dựa theo đánh số thì hai người sẽ gặp nhau ở trận chung kết khu vực."

Trưởng lão Đại Hồng môn lại chỉ về hướng Tiểu Lâm Diệp nói:

"Đây là dòng chính Tiêu gia, đệ tử tinh anh lục lưu Tuyệt m Cốc, hấn cũng là một trong các ứng cử viên đoạt chức quán quân nha."

"Ồ!"

Quân Thường Tiểu lúc này mới phát hiện, dòng chính Tiêu gia thế mà bị phân đến khu Đinh.

Trước mắt, khu Đinh chỉ còn lại tám người, dựa theo đánh số đến xem, nếu như hấn và Tiêu Tội Kỳ tiến vào vòng sau chắc chắn sẽ chạm trán, tranh đoạt vé vào trận chung kết khu vực!

Anh em họ cùng bị phân đến một khu vực, xem ra duyên nợ rất sâu nha.

"Trận đấu thứ sáu vòng thứ tư, Bối Tiên đối đầu Tiêu Tội Kỳ!"

Quân Thường Tiểu vội vàng đưa ống ngắm 8x nhìn sang, lập tức thấy tên dòng chính Bối gia có câu cửa miệng chẳng khác gì đánh rắm đang đi lên võ đài.

Vãi cả đạn.

Tên này thế mà cũng ở khu Đinh luôn chứ!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Bóng ma tâm lý của Bối Tiên!

Trận thứ sáu vòng thứ tư.

Tiêu Tội Kỳ đi lên võ đài. Hấn còn chưa đứng ổn định, Bối Tiên đã cười nói:

“Ồ ồ, Tiêu đại thiên tài vậy mà có thể liên tiếp đánh bại ba võ giả tham gia luận võ luôn nha.”

Nghe thấy hai tiếng “ồ ồ” kia, tức giận trong lòng Quân Thường Tiểu lại càng tăng thêm. Hắn không thể lao đến tung một cước vào mặt tên Bối Tiên kia, thậm chí cho hắn một viên ‘kẹo đồng’ để ngậm hòng lại.

“Chủ nhân tuyệt đối không thể!”

Hệ thống không biết vuốt mũi ngựa là gì lên tiếng ngăn cản.

Quân Thường Tiểu ngồi dựa vào lưng ghế tức giận nói:

“Nghĩ thôi cũng không được sao?”

Tiêu Tội Kỳ không nói gì, hai bàn tay nắm chặt thành quyền, ánh mắt đầy lạnh lẽo, tự nhủ:

“Chương môn đã nói phải đánh cho tên này cha mẹ nhìn không ra, ta tuyệt đối không thể nương tay.”

“Ồ ồ”

Bối Tiên nhếch mép nói:

“Ánh mắt ngươi đúng là làm ta sợ quá đi mất, vẫn còn tự cho mình là thiên tài bẩm sinh sao?”

“Không đúng, không đúng!”

Hắn đổi giọng nói:

“Ngươi cho dù có là thiên tài trời sinh như năm năm trước thì ta cũng không còn là võ giả bị ăn hành của năm năm trước nữa rồi.”

Nói đến hai từ “ăn hành”, ánh mắt hắn tràn đầy lửa giận, lúc nhỏ hắn bị đánh đến mức đã để lại bóng ma tâm lý, mãi đến nay chuyện này vẫn cứ ám ảnh trong lòng của hắn.

“Bắt đầu!”

Trọng tài nói.

“Vù vù!”

Bối Tiên đưa tay lên, một ngọn lửa xuất hiện trên tay hắn, nhếch lên một nụ cười đầy giễu cợt, nói:

“Tiêu Tội Kỳ, người chung quy cũng chỉ là người, ta muốn xem thân thể của ngươi có thể chịu được ngọn lửa này không?”

“Ngư Hóa Thuật.”

“Không ngờ tới Bối Tiên lại là một võ giả thuộc tính hỏa.”

“Tiêu Tội Kỳ mặc dù có thân thể cường tráng nhưng đây là công kích mang thuộc tính hỏa, hắn chắc chắn không đỡ nổi một chương này đâu.”

Mọi người xung quanh lại tiếp tục thăm thì bàn tán.

Trên Tinh Vãn đại lục, võ giả có thể sở hữu hỏa linh, thủy linh có thể xem là nhân tài hiếm có khó tìm.

Đám người dòng chính Tiêu gia sau nhìn thấy ngọn lửa hiện trên tay Bối Tiên, lập tức thẳng người ngồi dậy, không khác gì cò khô sống lại!

“Ha ha ha, ngọn lửa kia một khi tung ra thì dù thân thể có cường tráng đến đâu cũng sẽ bị nung chảy mà thôi.”

“Hừ, hắn không có linh lực thì không cách nào dùng linh khí hộ thể, thân thể có khỏe như Võ đồ cảnh thì cũng chỉ là một tên phế vật bị đánh.”

“Thật mong đợi Bối Tiên đem hắn thiêu đốt đến phải chạy loạn khắp nơi trên võ đài nha.”

Tiêu gia và Bối gia vốn dĩ không hòa hợp. Bất quá dòng chính Tiêu gia lại rất vui lòng để cho Bối Tiên ngược đãi Tiêu Tội Kỳ. Thật đúng là tâm lý đòi bại đến cực hạn nha.

Đâu chỉ có mấy tên dòng chính Tiêu gia. Ngay cả mấy tên trưởng lão Tiêu gia cũng vui vẻ ra mặt thể kia.

Đại trưởng lão Tiêu gia dựa lưng vào ghế, lửa giận và sát khí trong mắt vơi đi không ít. Tên phế vật kia rốt cuộc cũng bị đánh bại, hắn cần gì phải so đo nhọc lòng nữa làm gì.

“Võ giả thuộc tính hỏa sao?”

Quân Thường Tiểu kinh thường không thèm quan tâm, hắn hiện tại đang có trong tay cực phẩm hỏa linh Linh Hồng Hỏa.

Tiêu Tội Kỳ cũng chẳng mấy bận tâm về đối thủ.

Bối Tiên không nhìn thấy được ánh mắt sợ hãi của Tiêu Tội Kỳ mà hắn mong muốn, phần nộ trong lòng lại càng tăng thêm.

Hắn lập tức vung tay đưa ngọn lửa đánh về phía Tiêu Tội Kỳ.

“Bụp!”

Tiêu Tội Kỳ lao lên, nắm đấm từ tay phải vung ra trực tiếp đánh vào ngọn lửa trên tay Bối Tiên.

Ngọn lửa trên tay Bối Tiên trúng phải nắm đấm của Tiêu Tội Kỳ mà biến thành những đốm lửa nhỏ dần dần bị dập tắt trong không khí.

Trên đầu nắm đấm, một chút thương tích cũng không có!

“Cái gì?”

Rất nhiều võ giả trên khán đài kinh ngạc đứng dậy.

Đây chính là hóa điểm linh đó trời!

Không nói đến lực sát thương của nó, chỉ riêng nhiệt độ thôi đã vô cùng nóng rồi, dùng nắm đấm bằng da bằng thịt chặn lại khẳng định là chuyện cực kỳ ngu ngốc!

Vậy mà hần?

Không chỉ xé rách hóa điểm linh lực mà còn không một chút thương tích.

“Thật quá khó tin, thật quá khó tin rồi!”

Một võ giả kinh hãi nói.

Bên cạnh một võ giả trẻ tuổi thần sắc đông cứng nói:

“Có khi nào cơ thể tên tiểu tử này đã đạt đến mức thủy hỏa bất xâm phạm?”

Lúc này, nếu có máy quay cận mặt trưởng lão Tiêu gia và đám người dòng chính Tiêu gia, mọi người lập tức sẽ thấy được cảnh tượng ‘ăn mảnh’ trên mặt bọn hần.

Quân Thường Tiểu nhân nhân nói:

“Chỉ một đốm lửa nho nhỏ cũng đòi tổn thương đệ tử của bản toa sao? Thật đúng là nằm mơ giữa ban ngày mà!”

Ngon lửa có thể thiêu đốt tất cả, nhưng thân thể cường tráng đến mức thượng thừa, nếu nhiệt độ không đủ thì cũng chỉ là gãi ngứa mà thôi.

“Lợi hại! Quá lợi hại luôn!”

Trưởng lão Đại Hồng môn giờ ngón tay cái lên tán thưởng.

Không cần dùng linh lực hộ thể, chỉ dùng nắm đấm bình thường có thể chặn lại được hỏa linh lực, hần có chút tâm phục sát đất.

“Làm sao có thể...”

Bối Tiên cho rằng dùng hỏa linh lực có thể đối phó được Tiêu Tội Kỳ, thế mà hần chính mắt nhìn thấy hỏa linh lực của mình bị xé rách. Cả người ngẩn ra như tượng gỗ.

“Soạt!”

Đúng lúc này, âm thanh gió ma sát với nắm đấm phát ra.

Khi Bối Tiên nhận thức được cần phải tránh thì đã không kịp nữa, chỉ nghe thấy một tiếng “Bụp”, bụng hần đã bị Tiêu Tội Kỳ đánh một chưởng vô cùng mạnh, hai mắt tròn tròn, đau đớn cúi đầu ôm bụng.

Tiêu Tội Kỳ thu tay về, tiếp tục tung ra một cú móc lên vô cùng mạnh vào cằm của Bối Tiên. Cả người Bối Tiên lập tức nhấc lên khỏi mặt đất.

Hai quyền, mạnh không thể diễn tả!

“Rầm!”

Bối Tiên ngã xuống đất, sắc mặt vô cùng thảm hại, trên người không ngừng truyền ra từng cơn đau kịch liệt, hần muốn hít thở cũng vô cùng khó khăn.

Một vị võ giả kinh ngạc nói:

“Sức lực của hai quyền này, ít nhất cũng phải hơn hai ngàn cân đấy.”

“Trời!”

“Không có linh lực phụ trợ, chỉ dựa vào thân thể bình thường mà có thể đánh ra một quyền hơn hai ngàn cân. Chuyện này khiến ta có chút không tin vào mắt mình nữa rồi.”

“Sức mạnh cơ thể tỷ lệ thuận với khả năng phòng ngự, thảo nào hỏa linh lực không thể tổn thương được hần.”

Tiêu Tội Kỳ không còn che giấu thực lực nữa, lúc này hần mới chân chính động thủ, khiến cho các võ giả khác có nhận thức đầy đủ về sức mạnh của hần.

“Đáng... Đáng chết!”

Bối Tiên cố gắng nhịn đau đứng dậy, sau đó lại có một quyền đánh vào mặt hần.

Bối Tiên lao đảo lui về phía sau.

Tiêu Tội Kỳ bước lên tung cú chỏ vào lưng Bối Tiên, người sau lại tiếp tục ngã sấp trên mặt đất.

Hai chiêu liên tiếp khiến cho võ giả trên khán đài khòe miệng giật giật, đồng thời cảm thấy đau đớn thay Bối Tiên!

“Bạch!”

Tiêu Tội Kỳ ngồi lên lưng Bối Tiên, giật tóc làm hần ngửa đầu lên, giọng đầy lạnh lẽo nói:

“Còn nhớ rõ lúc nhỏ ta đánh người như thế nào không?”

Bối Tiên nhớ cực kỳ rõ. Hắn chính như thế này bị Tiêu Tội Kỳ ngồi lên.

Trong một khoảng thời gian dài, hắn đều sống trong khổ sở cố gắng che giấu đi bóng ma tâm lý.

Tiêu Tội Kỳ lạnh lùng nói:

“Năm đó người trên hoa nguyệt bị ta đánh đến khóc không ra tiếng. Hiện tại ta cái gì cũng không có, vẫn có thể đánh người thành dạng này.”

“Soạt!”

Tiêu Tội Kỳ giờ lên nắm đấm.

Cảnh tượng này so với trước kia không có gì khác biệt!

Tâm hồn bé bỏng của Bối Tiên lập tức sụp đổ. Hắn khóc lóc xin tha:

“Đừng, đừng... Đừng đánh ta.”

Cảnh tượng này làm hắn như trở về quá khứ. Bóng ma tâm lý đó vẫn còn ám ảnh rất sâu.

“Bụp! Bụp!”

Tiêu Tội Kỳ một đấm lại một đấm đấm xuống sức lực càng ngày càng mạnh đánh đến nỗi khuôn mặt Bối Tiên tràn đầy máu tươi, đầu sưng to như đầu heo, cha mẹ hắn có đến cũng tuyệt đối không nhận ra con mình.

Tiêu Tội Kỳ nắm một bên chân Bối Tiên kéo hắn đến gần bên rìa của võ đài, sau đó thuận tay ném hắn xuống dưới.

“Sáng khoải!”

Quân Thường Tiểu dựa lưng vào ghế, trên mặt là một nụ cười đầy hài lòng. Tuy nhiên, miệng súng luôn luôn hướng về phía đại trưởng lão Tiêu gia. Quân Thường Tiểu sợ lão già kia không nhận được lửa giận mà ra tay với Tiêu Tội Kỳ.

“Trận thứ sáu vòng thứ tư: Tiêu Tội Kỳ chiến thắng.”

Tiếng nói của trọng tài vang lên.

Những võ giả đang đứng ở trên khán đài ngồi xuống, vẫn còn chưa tỉnh hồn.

Một võ giả thuộc tính hỏa như Bối Tiên cũng bị Tiêu Tội Kỳ đánh cho cha mẹ nhìn không ra. Kịch bản này tuyệt đối không phải là thứ các võ giả ở đây có thể nghĩ đến.

“Trận đấu thứ bảy vòng thứ tư: Tiêu Lâm Hiệp đối đầu Tấu Minh.”

Hai trận đấu diễn ra sát nhau.

Tiêu Tội Kỳ xuống đài thì gặp Tiêu Lâm Hiệp đang đi lên võ đài. Hắn vỗ vỗ vai Tiêu Tội Kỳ cười nói:

“Biểu ca không có linh căn và tu vi mà vẫn mạnh như vậy. Thật khiến đệ phải nhìn bằng con mắt khác đó nha.”

Tiêu Tội Kỳ không thêm đề ý hắn, vững bước vào khu dành cho võ giả giành chiến thắng.

Không lâu sau, Tiêu Lâm Hiệp đánh bại Tấu Minh. Hắn đi vào khu dành cho võ giả giành chiến thắng, cười nói:

“Đối thủ lượt sau của biểu ca là ta nha.”

Tiêu Tội Kỳ tiếp tục nhắm mắt dưỡng thần.

Trận đấu vẫn tiếp tục diễn ra.

Lý Thanh Dương và các đệ tử còn lại không tốn quá nhiều sức lực đã có thể đánh bại đối thủ, đi thẳng vào vòng đấu sau.

Quân Thường Tiểu thả lỏng người, nói:

“Com nước dễ xoi rồi!”

Lúc ban đầu hắn còn nghĩ mỗi trận đấu của đệ tử phải dùng đến hai ba chương mới có thể miêu tả hết cảm nghĩ, tuyệt chiêu,..

Kết quả diễn biến trận đấu thế mà lại nhanh đến chóng hết cả mặt.

Trên mặt trưởng lão Đại Hồng môn không còn biểu cảm, ngồi chết lặng trên ghế, nguyên nhân chính là đệ tử còn lại duy nhất của môn phái hắn đã bị Điền Thất đưa tiễn xuống võ đài.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Hành hạ ứng cử viên quán quân!

"Đình!"

"Năm tên đệ tử tiến vào vòng thứ năm, nhiệm vụ sử thi hoàn thành 40%, chủ nhân nhận được 20 điểm cống hiến môn phái."

"Đình!"

"Môn phái điểm cống hiến: 92/500."

Quân Thường Tiểu nói:

"Tiến vào vòng thứ năm, tính luôn cả chung kết khu vực, tứ cường, sau cùng tranh đoạt quán quân là chỉ còn bốn trận, xem ra đệ tử phái Ôm Tròn gói ba thứ hạng đầu mới tính là hoàn thành 100% nha."

Hệ thống nói:

"Xem như chủ nhân còn có não."

Không bao lâu, môn phái luận võ vòng thứ tư kết thúc.

32 tên thí sinh, có một nửa bị đào thải, một nửa còn lại tiến vào vòng sau.

Môn phái luận võ tiến hành đến đây cũng xem như là tiến vào giai đoạn gay cấn nhất, bởi vì thực lực của đệ tử có thể chèo chống tiến vào vòng đấu này, tất nhiên không phải đèn đã cạn dầu.

Rất nhiều võ giả cũng đang âm thầm suy luận, những trận đấu sau sẽ có bao nhiêu thí sinh đem lá bài tẩy của mình tung ra giành vé vào vòng trong.

Sau một hồi nghỉ ngơi, trọng tài hô to:

"Trận đầu tiên vòng thứ năm, Lý Thanh Dương đối đầu Tôn Hạo Thiên!"

"Vào!"

"Vào!"

Lý Thanh Dương và Tôn Hạo Thiên lần lượt đi lên võ đài.

Hai người chấp tay, sau khi trọng tài hô to ‘bắt đầu’, hai người trong nháy mắt thủ thế.

Đối thủ lần này của Lý Thanh Dương có chút mạnh mẽ, cho nên hắn không còn muốn tốc chiến tốc thắng, mà thay vào đó là quần đấu.

"Bành! Bành!"

Âm thanh quyền cước cùng với linh lực không ngừng phát ra.

Hai người đánh rất có tính biểu diễn, võ giả trên khán đài nhìn say sưa ngon lành cảnh đấu.

Đứng thôi.

Bọn hắn không ngại đường xa chạy tới nơi này, còn không phải là vì muốn xem những thiên tài ưu tú này tranh phong sao, tốc chiến tốc thắng đối với bọn hắn mà nói, còn cái gì gọi là niềm vui nữa đâu!

"Bành! Bành!"

Trong khoảng thời gian ngắn, Tôn Hạo Thiên đã giao đấu với Lý Thanh Dương hơn hai mươi hiệp, càng đánh tâm hắn càng lạnh.

Bởi vì người kia không chỉ có linh lực hộ thể, mà còn có thân thể cứng rắn, mỗi lần đối kháng đều khiến hai tay hắn run run lên.

Lý Thanh Dương cùng Tô Tiểu Mạt, Điền Thất, mặc dù không có rèn luyện thân thể điên cuồng như Tiêu Tội Kỳ, nhưng bọn hắn ít nhiều cũng tu luyện ở phòng huấn luyện hơn năm sau tiếng, thân thể được tối luyện đề cao không ít, nếu không làm sao có thể ở mấy vòng trước tốc chiến tốc thắng đối thủ đây.

Tiêu Tội Kỳ bởi vì không thể Khai Mạch, vì thế hắn chỉ còn cách đi theo con đường cực đoan rèn luyện thân thể của mình.

Ba người bọn họ thì có linh lực phụ trợ, thân thể càng phát triển toàn diện.

"Bành!"

Cuối cùng, hai người đánh thêm mười mấy hiệp, Tôn Hạo Thiên đã không còn chống đỡ nổi nữa rồi, kết quả bị Lý Thanh Dương tiến thẳng xuống võ đài.

"Trận đầu tiên vòng thứ năm, Lý Thanh Dương chiến thắng!"

Người tiếp theo xuất chiến là Lục Thiên Thiên, đối thủ vẫn là người sau nối tiếp người trước một đường bị quét bay ra ngoài.

Nữ nhân này chưa từng bước vào huấn luyện phòng, một mực tu luyện ở trong Linh Pháp trận, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, bên trong Khí Toàn đã hội tụ bằng bạc linh lực.

Lý Thanh Dương dựa vào linh lực kết hợp cùng thân thể chiến thắng đối thủ, nòng chỉ dựa vào thuần túy linh lực quét đối thủ bay xuống võ đài.

Về sau Tô Tiểu Mạt, Điền Thất cũng đều dựa vào linh lực cùng thân thể hai trong một bạo phát lực lượng, đưa tiễn từng cái đối thủ đi xuống võ đài.

Quá trình chiến đấu có chút chậm rãi, không còn tốc chiến tốc thắng, kết quả từ kết quả đến xem, thực lực vẫn là áp chế đối thủ.

Đáng sợ nhất!

Rất nhiều cao thủ ở đấu trường, không cách nào phán đoán chuẩn xác tu vi chân chính của bọn họ!

"Những tên đệ tử Thiết Cốt phái này, hình như vẫn còn chưa tung ra hết sức nha."

"Có thể là đối thủ quá yếu, không đủ sức để bọn hắn đem toàn bộ tu vi bộc phát ra."

"Một cái cửu lưu môn phái, làm sao có thể bồi dưỡng nhiều đệ tử ưu tú đến vậy thể nhỉ?"

Vô số cường giả nghĩ mãi cũng không thông, cùng nhau nhìn về phía chỗ ngồi của Quân Thường Tiểu.

Một tên cường môn gà mờ chỉ có tu vi Khai Mạch cảnh, có thể đem những thiếu niên bình thường như Tô Tiểu Mạt, Điền Thất hóa mục nát thành thần kỳ, quả thực để người khác không thể tin vào mắt mình!

"Quá mạnh!"

"Áp lực lớn thật!"

Những thí sinh thành công bước vào vòng sau, khi bọn hắn nhìn đám người Lý Thanh Dương không tốn quá nhiều công phu đã giải quyết xong đối thủ, không khỏi cảm thấy lo lắng.

Lúc này, nếu như bọn hắn vẫn còn cho rằng đệ tử Thiết Cốt phái là quả hồng mềm, vậy hẳn so với tên ngu cũng không thua kém bao nhiêu!

Vô gia trên khu khán đài không còn sức để thốt ra những lời chế giễu.

Đệ tử Thiết Cốt phái lần lượt giành vé tiến vào vòng sau, có thể coi là đại hắc mã trong môn phái luận võ lần này.

Hiện tại một điều đã chứng minh, người ta đúng là vô danh hữu thực mà!

"Ba cái chiến khu đều có một tên đệ tử tiến vào trận chung kết khu vực, chỉ cần tùy tiện thắng một trận, chẳng khác nào sáng tạo một cái kỷ lục đệ tử cửu lưu môn phái tiến vào tranh phong tứ cường còn gì!"

"Thí sinh bước vào trận chung kết khu vực đều có thực lực đạt tới Võ Đò cảnh, thậm chí không chỉ có nhất phẩm, bọn họ coi như mạnh da dầy thịt béo trâu bò đến đâu cũng không thể chiến thắng."

Trong lúc mọi người không ngừng nghị luận, trọng tài hô to:

"Trận đấu thứ bảy vòng thứ năm, Tiêu Lâm Diệp đối đầu Tiêu Tội Kỳ!"

"Tới rồi."

Sắc mặt Quân Thường Tiểu nghiêm túc lên.

Tiêu Tội Kỳ một đường vượt ải, đánh bại đối thủ đều là Khai Mạch cảnh, không đáng giá nhắc tới, Võ Đò cảnh Tiêu Lâm Diệp mới là lựa thử vàng!

"Bắt đầu!"

"Lâm Diệp đường đệ mấy tháng này một mực tu luyện trong Tuyệt Âm cốc, thực lực nhất định đề cao không nhỏ, tên phế vật kia nhất định sẽ ăn hành ngập mồm!"

Dòng chính Tiêu gia lại một lần nữa giống như cò khô sống lại.

Tiêu Tội Kỳ mặc dù may mắn liên tiếp đánh bại đối thủ, tổn thương đến tâm hồn bé bỏng của bọn hắn, thế nhưng hiện tại người kia gặp phải Tiêu Lâm Diệp, đồng nghĩa với việc con đường của hắn chỉ có thể đi đến đây mà thôi.

Đến lúc này, bọn hắn còn lại đang ảo tưởng sức mạnh, bọn người dòng chính Tiêu gia này thật đúng là hết thuốc chữa.

"Hừ."

Trên khu khán đài, một tên trưởng lão Tiêu gia lạnh lùng nói:

"Mặc dù mấy vòng trước hắn may mắn thắng được, nhưng giao đấu với Lâm Diệp, cuộc chơi của hắn đã đến lúc ngừng lại rồi."

Tiêu gia đối với Tiêu Lâm Diệp vô cùng tin tưởng, dù sao hắn đã bước vào Vũ Đò cảnh, còn tu luyện mấy tháng trong Tuyệt Âm cốc.

"Cái kia Tiêu gia Tiêu Lâm Diệp, là một trong những ứng cử viên của môn phái luận võ lần này, hắc mã Tiêu Tội Kỳ phải dừng cuộc chơi ở đây rồi."

"Ta nghe nói, tên này trong dòng chính Tiêu gia có tư chất cũng không tệ, nhưng hắn vẫn luôn bị Tiêu Tội Kỳ đè ép hào quang, mãi cho đến khi tên kia biến thành phế vật thì hắn mới có thể nở rộ."

"Còn không phải sao, mấy năm trước người khác đều xưng hô hắn là Tiêu Tội Kỳ đường đệ, rất ít người nhớ đến tên hắn."

Tiêu Lâm Diệp vừa đi lên võ đài, vừa nghe được những lời nghị luận, bên trong hai tròng mắt dần dần nổi lên hàn ý.

Cái danh xưng Tiêu Tội Kỳ đường đệ, vào lúc năm năm trước như một con ác mộng không ngừng dày vò hắn, dù hắn có biểu hiện ưu tú thế nào, cũng chỉ có thể sống dưới ánh hào quang của Tiêu Tội Kỳ.

Hắn không phục, không cam tâm!

Cho nên hắn càng thêm nỗ lực tu luyện, rốt cuộc có một ngày, tên biểu ca luôn ở phía trên hắn bỗng nhiên trở thành một tên phế vật.

"Sự thật."

Tiêu Tội Kỳ leo lên đài.

"Đường ca, ta sẽ ở trước mặt tất cả mọi người đánh bại ngươi, khiến cho mọi người biết tên của ta là Tiêu Lâm Diệp, không phải cái gì Tiêu Tội Kỳ đường đệ."

Tiêu Lâm Diệp mặt lạnh lùng nói.

Tiêu Tội Kỳ nói:

"Ngươi không làm được."

Võ giả trên khu khán đài nhìn hấn ngạo nghễ, không chịu khuất phục bất kỳ ai, trong khoảnh khắc, bọn hấn trở về năm năm trước, nhìn thấy tên thiên tài kinh điển tuyệt thế, tiền đồ vô hạn!

Tiêu Lâm Diệp ánh mắt lạnh lẽo âm u nói:

"Ngươi đã không còn Khai Mạch, lấy tư cách gì nói ta không làm được!"

"Không được, chính là không được."

Tiêu Tội Kỳ nói.

“Rộp rộp!”

Tiêu Lâm Diệp nắm chặt hai bàn tay, lửa giận phun trào lên.

Hấn bình thường rất tinh táo, nhưng một khi đối mặt với người đã từng để hấn sống trong bóng mờ là Tiêu Tội Kỳ, tinh thần có chút không thể kiểm soát

"Bắt đầu!"

Trọng tài nói.

"Xoát!"

Lời vừa mới dứt, Tiêu Lâm Diệp mang theo lửa giận thi triển ra thân pháp lao lên, hai tay nhanh chóng tung ra chưởng ấn, trong nháy mắt muôn vạn chưởng ấn đánh tới.

"Thiên Thủ Quan m chưởng!"

"Phạm phạm trung giai võ học của Tuyệt Âm cốc!"

Một tên cao thủ võ giả ngạc nhiên nói.

"Bành! Bành! Bành!"

Trong chớp mắt, muôn vạn chưởng ấn không có quy luật đánh vào thân thể Tiêu Tội Kỳ, mà người sau như tường đồng vách sắt đứng nguyên tại chỗ.

"Chuyện này..."

Võ giả trên khu khán đài co giật khóe miệng.

Một tên Võ Đồ dòng chính của Tiêu gia, vận dụng chưởng pháp cấp bậc phạm phạm trung giai, thế mà không thể đánh lui đối thủ một bước, thân thể người kia khủng bố vượt sức tưởng tượng rồi!

"Soạt!"

Bàn tay Tiêu Lâm Diệp hóa thành quyền, tung ra với tốc độ cực nhanh, cường độ lực lượng ít nhất cũng hai ngàn cân trở lên.

Đáng tiếc, hấn đánh vào trước ngực Tiêu Tội Kỳ, cũng chỉ nghe được một tiếng ‘bành’, người sau vẫn là bất động không nhúc nhích.

"Chết tiệt!"

Tiêu Lâm Diệp biết thân thể đối phương rất mạnh, nhưng hấn không nghĩ lại có thể mạnh đến mức mình thi triển cả võ học, cũng không cách nào rung chuyển!

Tiêu Tội Kỳ nói:

"Biểu ca năm đó dạy ngươi thế nào, cùng người khác giao thủ không thể nóng vội, càng không thể loạn tâm canh, xem ra ngươi đã quên mất."

"Phế vật không có tư cách đến dạy bảo ta!"

Sắc mặt Tiêu Lâm Diệp hung tợn gào thét lên.

Đồng thời hấn tung ra một nắm đấm mang theo lực lượng mấy ngàn cân.

"Xoát!"

Tiêu Tội Kỳ né tránh, bất quá chỉ là một cái lách người né tránh.

Rất nhiều võ giả kinh hãi không thôi.

Tiêu Lâm Diệp đánh hụt, lập tức lần nữa thi triển Thiên Thủ Quan m chương, tung ra liên miên chương ấn, kết quả hần có điên cuồng đánh như thế nào cũng không thể rung chuyển Tiêu Tội Kỳ.

Trên khu khán đài.

Sắc mặt đại trưởng lão Tiêu gia càng ngày càng khó coi, ánh mắt hần chứa sát ý càng ngày càng đậm.

Hần nhìn ra tâm cảnh Tiêu Lâm Diệp đã loạn, không cách nào rung chuyển Tiêu Tội Kỳ, cứ tiếp tục như thế sớm muộn cũng xảy ra chuyện.

Đúng là như thế.

Trong lúc Tiêu Tội Kỳ đón đỡ chương ấn, lách người một cái, từ bên cạnh tung ra một quyền đánh vào khớp khuỷu tay Tiêu Lâm Diệp.

Khớp khuỷu tay có thể giúp cánh tay hoạt động linh hoạt, đồng thời nó cũng là bộ phận yếu ớt nhất

iêu Lâm Diệp trúng một quyền này, mặc dù không trúng ngay khớp, thế nhưng hần cảm giác tê liệt đau đớn, vội vàng lui về sau vài bước.

Tiêu Tội Kỳ nói:

"Chỗ này của ngươi từng bị tổn thương nha."

Chính xác.

Tiêu Lâm Diệp tu luyện tại Tuyệt Âm cốc, cánh tay hần từng bị thương, mặc dù không quá đáng ngại, nhưng chung quy vẫn để lại một cái tai họa ngầm.

"Bị phát hiện rồi."

Sắc mặt hần càng trở nên hung tợn.

Tiêu Tội Kỳ lắc đầu nói:

"Ngươi mang thương tích chiến đấu, càng không phải là đối thủ của ta, tốt nhất là nên tự giác xuống võ đài đi!"

Đáng chết!

Hần đây là xem thường ta sao?

Không thể tha thứ, không thể tha thứ!

Tiêu Lâm Diệp nắm chặt hai quyền lại, rút linh lực vào bên trong, một lần nữa thi triển bộ pháp xông lên.

Trong khoảnh khắc, một trận gió nổi lên thổi bay bụi đất xung quanh!

Tiêu Tội Kỳ không tiếp tục ngạnh kháng, từng bước lùi lại, từng bước né tránh công kích, đồng thời tận dụng thời cơ đánh vào khớp khuỷu tay của đối phương.

Tiêu Lâm Diệp vẫn một mực cố gắng che chở, nhưng thỉnh thoảng hần vẫn bị dính đòn, thương tích ban đầu không có trở ngại dần dần tái phát, không ngừng truyền đến từng cơn đau nhức.

Từ tình huống giao tranh đến xem, hần vẫn đang đánh Tiêu Tội Kỳ, thế nhưng từ góc độ của cao thủ đến xem, tốc độ xuất thủ của hần không ngừng chậm lại.

"Than thế Tiêu Tội Kỳ quá cường tráng, nếu như tiểu tử dòng chính Tiêu gia không thể tung ra hữu hiệu công kích thì sớm muộn gì cũng đánh mất lợi thế."

"Trình độ thân thể cứng rắn đến mức độ này rồi, muốn rung chuyển không phải là chuyện dễ, trừ phi hần sử dụng vũ khí."

"Từ trước đến nay môn phái luận võ có quy tắc cấm sử dụng vũ khí, theo ta thấy tên dòng chính Tiêu gia sắp không xong rồi."

"Chắc chắn, không có Khai Mạch chống đỡ, vẫn có thể ngạnh kháng thế công của một tên Vô Đò, thật khiến người ta nổi hết cả da gà!"

"Nhìn đi, gương mặt của mấy tên trưởng lão Tiêu gia biểu hiện vô cùng đặc sắc luôn kìa."

"Hần có thể tôi luyện thân thể đến trình độ ngang với quái vật, thế mà Tiêu gia lại đuổi khỏi gia môn, thử hỏi mấy tên trưởng lão Tiêu gia làm sao không biểu lộ đặc sắc được."

Rất nhiều võ giả một bên vừa xem cuộc chiến, một bên nghị luận sôi nổi.

Mấy tên trưởng lão Tiêu gia trên khu khán đài, không ngừng biến hóa sắc mặt, lửa giận bên trong như núi lửa phun trào.

Bọn hần không thể nào tiếp nhận, một tên phế vật bị đuổi khỏi gia môn có thể cùng toàn lực bồi dưỡng Tiêu Lâm Diệp đánh không phân cao thấp.

Đánh không phân cao thấp á?

Trưởng lão Tiêu gia quá ngây thơ rồi.

Tiêu Tội Kỳ vẫn một mực tìm kiếm sơ hở, không một chút nể tình đánh thẳng vào khớp khuỷu tay của Tiêu Lâm Diệp, khiến cho người sau không ngừng cảm nhận từng cơn đau nhức, chiêu thức tung ra đã có chút tán loạn không cách nào giữ vững.

Ngay cả các võ giả bình thường cũng nhìn ra tiểu tử dòng chính Tiêu gia càng đánh càng xuống sức.

"Bành!"

Đột nhiên, Tiêu Tội Kỳ tung một quyền đầy lực lượng một lần nữa đánh vào khớp khuỷu tay Tiêu Lâm Diệp.

Một tiếng ‘răng rắc’ vang lên, Tiêu Lâm Diệp bỗng nhiên nghe răng há miệng lùi về sau, trên trán hắn đã đổ đầy mồ hôi lạnh.

"Xoạt!"

Tiêu Tội Kỳ bước nhanh áp sát, xuất hiện ở phía sau lưng đối thủ, dùng vai đệm lên lưng, hai tay nắm lấy cổ, một động tác xinh đẹp ném người qua vai.

"Ầm!"

Tiêu Lâm Diệp ngã mạnh xuống mặt đất, sắc mặt nhợt nhạt vận vẹo.

"Kết thúc rồi."

Rất nhiều cao thủ võ giả lắc đầu cảm thán.

Kết quả này, từ lúc thương tích ở khớp khuỷu tay Tiêu Lâm Diệp bị phát hiện, đã chắc như ván đóng thuyền, đinh đóng cột.

Kết thúc á? Vẫn còn đó!

Tiêu Tội Kỳ đánh ngã Tiêu Lâm Diệp, một tay nắm lấy cổ đối phương, thản nhiên nói:

"Nhớ cho kỹ, biểu ca vĩnh viễn là biểu ca nguoi, dù có biến thành phế vật, cũng không phải là người mà nguoi có thể khinh thường."

"Bành! Bành!"

Trên nắm tay phải của hắn mang theo âm thanh ma sát không khí đánh xuống liên tục.

Chỉ sau một lúc, thiên tài ngạo nghễ ban đầu được mọi người đặt rất nhiều niềm tin là Tiêu Lâm Diệp, bị đánh thảm hại không thua gì Bối Tiên.

Quân Thường Tiểu nhún nhún vai nói:

"Đoạt giải quán quân đứng đầu á? Chỉ là chuyện dễ như ăn bánh mà thôi."

"..."

Trưởng lão Đại Hồng môn co giật khóe miệng.

Một tên đệ tử không có Khai Mạch, có thể đánh một tên thiên tài chẳng khác gì một cái đầu heo, hắn phục sát đất rồi!

"Bành!"

Đột nhiên, một tiếng vang thật lớn đánh vào tai hắn, thiếu chút nữa để cho hắn từ trên ghế ngã nhào xuống đất.

Trưởng lão Đại Hồng môn vội vàng quay đầu nhìn lại, chỉ thấy đồ chơi trong tay chương môn Thiết Cốt phải bốc lên một luồng khói xanh, vách tường ở một nơi xa trên khu khán đài xuất hiện một cái lỗ thủng!

m thanh to lớn đó chính là tiếng nổ sấm, khiến cho các võ giả trên khu khán đài chấn động.

Ánh mắt bọn họ lần lượt nhìn qua, chỉ thấy trên tay Quân Thường Tiểu nâng lấy một vật, đối diện hòng súng là đại trưởng lão Tiêu gia đang đứng ở trước ghế ngồi thể hiện ra bộ mặt kinh hãi, lỗ thủng trên tường chỉ cách hắn có nửa mét.

"Chương môn nổ sấm?"

Lý Thanh Dương cùng Tô Tiểu Mạt kinh ngạc giật mình.

"Tiếng nổ vừa rồi là cái gì vậy?"

"Nghe giống tiếng pháo hoa nổ!"

Mọi người nhiệt liệt nghị luận.

"Ba."

Quân Thường Tiểu một chân giẫm trên ghế, súng chỉ thẳng đại trưởng lão Tiêu gia, thản nhiên nói:

"Ngồi xuống!"

Sắc mặt đại trưởng lão Tiêu gia khó coi vô cùng, nhưng hắn bị thứ vũ khí lạ lẫm này nhắm vào, chỉ có thể thành thành thật thật ngồi xuống.

Mà lại nói, hắn vừa mới đứng dậy trong chớp mắt đó, bỗng nhiên một đạo ánh sáng theo lực lượng kinh khủng xẹt qua người, trong lòng hắn nhấc lên sóng to gió lớn.

"Tội Kỳ."

Quân Thường Tiểu cầm súng, cất cao giọng nói:

"Nguoi cứ thoải mái phát tiết, ủy khuất mà bao năm qua nguoi phải chịu đựng, bôn tọa đứng ra bảo lãnh, ai dám bắt nháo làm loạn, ta lập tức cho đầu hắn nổ ra hoa."

Tiêu Tội Kỳ cười một tiếng, lần nữa giơ lên quyền đầu hung hăng hành hạ.

Mãi đến một lúc sau, Tiêu Lâm Diệp đã bị đánh cho bán sống bán chết, sau đó như một con chó bị kéo quăng ra khỏi võ đài.

"Trận thứ bảy vòng thứ năm, Tiêu Tội Kỳ chiến thắng!"

m thanh tuyên bố của trọng tài vẫn còn quanh quẩn toàn đấu trường, chấn động trong lòng rất nhiều võ giả thật lâu sau mới có thể bình tĩnh trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Thiết Cốt phái nội chiến!

Thời điểm Tiêu Tội Kỳ dùng một bên vai quật Tiêu Lâm Hiệp ngã lộn xuống đất, sau đó một tay giữ đối phương, tay còn lại liên tục ra đòn như cuồng phong bão táp.

Đại trưởng lão Tiêu gia không nhịn được đứng dậy, vốn dĩ hắn chỉ muốn mắng chửi Tiêu Tội Kỳ chứ không có hành động vì vượt quá giới hạn.

Sự kiện môn phái loạn võ chính là do thành chủ thành Lịch Dương đứng ra tổ chức, hắn không có ngu đến mức bắt nháo làm can ở chỗ này.

Quần Thường Tiểu không có một sự nhầm lẫn không nhẹ.

Khi hắn nhìn thấy đại trưởng lão Tiêu gia đây tức giận đứng lên, hắn cho rằng đối phương muốn gây bất lợi cho Tiêu Tội Kỳ nên không chút do dự bóp cò nổ súng.

Quần Thường Tiểu đã ngắm bắn lâu như vậy rồi, viên đạn chắc chắn sẽ trúng mục tiêu, thế nhưng hắn cố tình khiến viên đạn lệch đi nửa mét, xem như là cảnh cáo đại trưởng lão Tiêu gia chớ làm điều gì ngu xuẩn.

Đây gọi là phát súng cảnh cáo!

Viên đạn ngưng tụ từ năng lượng của tinh hạch, cho nên sức mạnh vô cùng cường đại làm cho đại trưởng lão Tiêu gia giật thót hết cả tim.

Vào lúc này, đại trưởng lão Tiêu gia nhận thức ám khí này mà trúng trên người mình thì không đi một cái mạng cũng đi nửa cái mạng, vì thế hắn lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống xem cảnh tượng Tiêu Lâm Hiệp đang bị Tiêu Tội Kỳ đánh thừa sống thiếu chết.

Hai tay hắn nắm chặt tay vịn của ghế ngồi, khuôn mặt trắng bệch không còn giọt máu.

Nhìn một tên phế vật bị Tiêu gia đuổi cổ đánh tương lai của gia môn thảm hại như vậy, hắn cảm thấy vừa giận sục sôi vừa cảm thấy đau lòng.

Dòng chính Tiêu gia ai ai cũng co quắp thành thật ngồi trên ghế, gương mặt đầy niềm tin lại một lần nữa bị đập nát như cảnh tượng trên võ đài.

Sau khi trọng tài tuyên bố Tiêu Tội Kỳ chiến thắng, tất cả các võ giả ngồi trên khán đài đều chết lặng.

Phế vật?

Thử hỏi người xem ở đây ai dám nói lại lần nữa?

Bởi vì Tiêu Tội Kỳ đến cả Võ Đồ cũng đánh cho thảm bại thế kia thì ai còn dám bảo hắn là phế vật?

Tiêu Tội Kỳ đứng ở khu dành cho võ giả giành chiến thắng, đón nhận những ánh mắt của mọi người, nói:

“Rốt cuộc thì ta cũng tìm lại được một chút cảm giác của năm năm trước..”

Cảm giác gì?

Đó là cảm giác được vô số người nhìn mình với ánh mắt kính sợ.

Lúc đó, hắn nhận được rất nhiều sự sùng bái của người khác, tính kiêu ngạo của thiên tài cũng từ đó mà có.

Nhưng trải qua năm năm ẩn dật hết đắng cay ngọt bùi trên giang hồ, hắn đã lột xác trở thành một con người lạnh nhạt với mọi thứ.

“Suờ đệ”

Tô Tiểu Mạt đang ngồi ở khu luận võ khác, giờ lên ngón tay cái, nói:

“Đánh hay lắm”

Tiêu Tội Kỳ nở nụ cười rạng rỡ, chỉ có ở môn phái, ở trước mặt các huynh đệ thì hắn mới lộ ra vẻ mặt tươi cười đến như vậy.

Trận đấu cuối cùng của vòng thứ năm là Điền Thất.

Đối thủ của Điền Thất cũng là một Võ Đồ, do đó hắn bắt buộc phải khai mở toàn bộ mười hai đoạn mạch bực phát sức mạnh, sau một hồi khổ chiến thì hắn cũng giành được thắng lợi.

Sau khi Điền Thất trải qua đợt huấn luyện yêu nghiệt cùng với tu luyện trong Linh Pháp trận và tâm pháp Dịch Cân Kinh, hắn đã đột phá từ Khai Mạch năm đoạn tăng vọt lên Khai Mạch mười hai đoạn.

Nếu như tính toán tỉ mỉ thì hắn gần như một ngày khai một mạch.

“Trận thứ tám vòng thứ năm: Điền Thất chiến thắng.”

Trọng tài tuyên bố.

Điền Thất chỉ là võ giả khai mười hai đoạn mạch mà có thể đánh bại một võ đồ, điều này một lần nữa khiến khu khán đài chết lặng.

“Đình!”

“Năm đệ tử tiến vào vòng thứ sáu, nhiệm vụ sử thi hoàn thành 50%, nhận được 20 điểm cống hiến.”

“Đình!”

“Điểm cống hiến môn phái: 112/500”

Quân Thường Tiểu lâm bẩm nói:

“Tội Kỳ và Điền Thất sẽ tranh phong trong trận chung kết khu vực nha.”

Đúng vậy!

Khu Đình chỉ còn lại hai người, một người là Tiêu Tội Kỳ, người còn lại là Điền Thất.

Các võ giả trên khán đài cũng nhìn ra được chuyện này, bọn hắn bắt đầu bàn tán xôn xao rốt cuộc ai sẽ là người chiến thắng.

Vòng thứ năm kết thúc, mỗi khu vực luận võ chỉ còn lại hai người

Tiếp đó, bọn họ sẽ tranh hạng nhất của khu vực mình, các võ giả giành chiến thắng sẽ tiến vào tứ cường rồi tới tranh quán quân.

Một điều khiến các võ giả cảm thấy cực kỳ đáng sợ, đó là trong tám võ giả mạnh nhất đã có năm người là đệ tử của Thiết Cốt phái.

Năm đệ tử Thiết Cốt phái tham gia thì cả năm đệ tử vẫn chưa có một ai bị đào thải.

“Sự kiện môn phái luận võ từ trước tới nay chưa bao giờ có xảy ra chuyện phi lý như này, năm đệ tử tham gia cả năm đệ tử đều tiến vào trận chung kết khu vực luôn.”

“Đáng sợ thật đấy.”

“Lục Thiên Thiên và Lý Thanh Dương chắc chắn có thể đi tiếp, bởi vì xác suất chiến thắng trong trận luận võ tiếp theo của họ rất cao.”

Trong lục mọi người đang nghị luận sôi nổi, trọng tài hô to:

“Trận đầu tiên của vòng thứ sáu: Lý Thanh Dương đối đầu Hoắc Nguyên Minh.”

“Bắt đầu!”

“Đệ tử Thiết Cốt phái không biết có bộc phát toàn bộ thực lực trong trận này không nữa?”

Tất cả mọi người đều mong rất mong đợi trận luận võ giữa Lý Thanh Dương và Hoắc Nguyên Minh.

Ngay khi trọng tài hô “bắt đầu”, Lý Thanh Dương và Hoắc Nguyên Minh lập tức rút linh lực vào tay mình rồi xông lên.

Lý Thanh Dương biết đối thủ không hề đơn giản, vì thế hắn không tiếp tục ẩn giấu mà trực tiếp bộc phát toàn bộ thực lực của mình.

“Hắn là Võ Đồ.”

“Trong sự kiện ‘Bách Tông chiêu mộ’, thực lực của hắn chỉ mới bước vào Khai Mạch mười hai đoạn, chỉ hai tháng trôi qua mà hắn đã bước vào Võ Đồ cảnh rồi, tiềm năng của hắn thật đáng sợ.”

“Thiết Cốt phái rốt cuộc có linh đan thần dược gì, chỉ trong vài tháng ngắn ngủi đã có thể khiến cho thực lực đệ tử tăng cao đến thế.”

Trên võ đài, sau khi Lý Thanh Dương bạo phát toàn bộ tu vi thì càng đánh càng hăng. Hắn chỉ tốn hơn mười chiêu đã áp chế Võ Đồ nhất phẩm Hoắc Nguyên Minh.

“Thắng bại đã quá rõ ràng rồi.”

Rất nhiều võ giả trên khán đài phán đoán.

“Bụp”

Quả nhiên, bàn tay Lý Thanh Dương như một con rắn nước từ cạnh sườn trực tiếp cho đối thủ một chưởng vào vai, đưa tiễn đối thủ bay xuống võ đài.

“Há há”

Tô Tiểu Muội cười nói:

“Nhị sư huynh thật sự bộc phát thì khó ai mà đỡ nổi.”

“Trận đầu tiên của vòng luận võ tám võ giả mạnh nhất: Lý Thanh Dương chiến thắng.”

Trọng tài hô lên.

Rất nhiều võ giả giật giật khóe miệng. Bọn họ biết thực lực của Lý Thanh Dương như thế nào nhưng không ai nghĩ đến người kia bộc phát thực lực lại có thể nhẹ nhàng giải quyết đối thủ ngang cấp với mình như thế.”

Trận luận võ tiếp theo của Lục Thiên Thiên lại càng khiến mọi người trợn mắt há hốc mồm. Bởi vì, Lục Thiên Thiên chỉ trong một thời gian ngắn đã có thể đánh bại võ đồ nhị phẩm.

Không sai, võ đồ nhị phẩm chứ không đùa đâu.

Những võ giả có thực lực này tham gia trong các lần môn phái luận võ không phải là quán quân thì cũng là á quân nằm trong tầm tay.

“Cuộc luận võ càng tiến vào vòng sau càng trở nên khó nhai, thế vì cái gì đệ tử Thiết Cốt phái càng tiến về sau càng thuận buồm xuôi gió thế nhỉ?”

Rất nhiều võ giả phần nộ trong lòng.

Quân Thường Tiểu nói:

“Rất tốt, rất tốt.”

Hắn đã có hai đệ tử giành được hai trong bốn vị trí võ giả mạnh nhất, cơ hội hoàn thành được hết cả ba điều kiện ngày càng cao rồi.

Tiếp theo là Tô Tiểu Mạt xuất trận.

Đối thủ của hắn là Trương Linh Hách, đệ tử tinh anh của môn phái lục lưu Anh Vũ phái, thực lực của hắn là võ đồ nhị phẩm.

Rất nhiều cao thủ cho rằng đệ tử Thiết Cốt phái chắc chắn sẽ bị Trương Linh Hách đào thải ra khỏi cuộc chơi.

Đời đâu ai đoán trước được, sau khi trận đấu bắt đầu, Tô Tiểu Mạt dùng thân thủ nhanh nhẹn di chuyển quanh đài luận võ, điều này khiến cho Trương Linh Hách muốn nắm góc áo của hắn cũng không có cơ hội.

“Tốc độ này thật quá nhanh đi.”

“Hắn có phải đã học qua bộ pháp cao siêu nào rồi không?”

“Rất có khả năng.”

Rất nhiều võ giả không có cách nào giải thích, bọn hắn chỉ có thể suy đoán Tô Tiểu Mạt đã học qua một loại thân pháp cao siêu nào đó.

Nhưng thực tế Tô Tiểu Mạt chưa từng học được bộ pháp nào cả, hắn chỉ đưa vào đôi chân ngắn của mình di chuyển mà thôi.

Tô Tiểu Mạt chạy như vậy một là khiến cho Trương Linh Hách vô cùng tức giận, hắn cố gắng tìm cơ một chiêu tất thắng.

“Ai gia, lại đánh không trúng, có thấy tức không? Ai gia ai gia, lại hụt nữa rồi, tức lắm rồi đúng không?”

Tô Tiểu Mạt liên tục tránh đòn, đồng thời hắn cũng không quên quăng vài câu khiêu khích đối thủ.

Võ đồ nhị phẩm Trương Linh Hách tức giận như muốn nổ tung, càng điên cuồng ra đòn.

Sau nửa canh giờ, sức lực bị tiêu hao Trương Linh Hách dừng lại thở phì phò, ánh mắt hắn tràn đầy lửa giận như muốn đốt đối thủ thành tro.

“Tiếp tục đi chứ.”

Tô Tiểu Mạt nắm chắc cơ hội xông tới cho Trương Linh Hách ăn một đập trực tiếp vào mặt, khiến hắn ngã lộn nhào.

“Đánh hay lắm!”

Khi Trương Linh Hách ngã xuống, Quân Thường Tiểu không kiềm được cảm xúc thót lên.

Tô Tiểu Mạt giành hạng nhất khu vực, tính cả Tiểu Tội Kỳ và Điền Thất còn chưa luận võ nữa thì hiện tại môn phái luận võ đã biến thành cuộc thi Thiết Cốt phái nội chiến!

“Rầm!”

Trương Linh Hách ngã xuống đất, trên mặt hắn vẫn còn in rõ hình bàn chân nhỏ nhắn xinh xắn.

“Ta... ta không có đang nằm mơ đúng không?”

Thần sắc của rất nhiều võ giả cứng đờ, cảm xúc của bọn hắn bây giờ đã không thể dùng bút mực để hình dung nữa rồi.

Quán quân khu Giáp: Lý Thanh Dương.

Quán quân khu Ất: Lục Thiên Thiên.

Quán quân khu Bính: Tô Tiểu Mạt.

Quán quân khu Đinh: Tiểu Tội Kỳ hoặc Điền Thất.

Tất cả quán quân khu vực đều là đệ tử Thiết Cốt phái. Đây là chuyện trong lịch sử sự kiện môn phái luận võ chưa từng xảy ra!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Trận quán quân nhằm chán nhất lịch sử!

Trận đấu chung kết khu Ất, người thắng là Tô Tiểu Mạt.

Tỉnh cả khu Đình thì đã có ba tên đệ tử Thiết Cốt phái, trận chiến tứ cường sau đó, bất luận là ai thắng ai thua cũng không quan trọng, quán quân đã nằm trong tay Thiết Cốt phái!

Rất cường thế, rất lợi hại.

Võ giả trên khu khán đài, trường lão các bang phái, thậm chí thành chủ thành Lịch Dương, bọn họ nhìn thấy kết quả như thế, trên gương mặt biểu hiện cực kỳ muôn vàn đặc sắc hình thái.

Môn phái luận võ đã từng xuất hiện trường hợp hai tên đệ tử cùng phái gặp nhau ở trận tranh quán quân.

Thế nhưng bốn tên đệ tử cùng phái dắt tay nhau vào tứ cường, người ta có thi triển công phu mèo cào thế nào, vẫn có thể nhẹ nhàng ôm trọn gói ba thứ hạng đầu, trường hợp thế này chưa từng có tiền lệ!

Đây tuyệt đối khai sáng một cái lịch sử cho sự kiện môn phái luận võ, thậm chí sau này rất khó xuất hiện lần nữa!

"Trận thứ ba tám võ giả mạnh nhất, người thắng Tô Tiểu Mạt!"

"Trận thứ tư tám võ giả mạnh nhất, Tiêu Tội Kỳ đối chiến Điền Thất!"

Trọng tài lập tức hô lên.

Kết quả có thắng thua ra sao thì hạng nhất khu vực vẫn là đệ tử Thiết Cốt phái, bất quá dựa theo quy định vẫn phải phân ra cao thấp.

"Xoát!"

Điền Thất đi lên võ đài đầu tiên.

Hắn nhìn về hướng Tiêu Tội Kỳ, cười nói:

"Sự đệ thân mến, sư huynh sẽ không nương tay nha."

Tiêu Tội Kỳ nói:

"Chơi hết sức luôn đi."

"Bắt đầu!"

Trọng tài hô.

"Xoát!"

Tiêu Tội Kỳ cùng Điền Thất thi triển toàn bộ tốc độ, trực tiếp hướng về đối thủ của mình.

"Thi triển toàn bộ tốc độ luôn kia!"

"Xem ra, bọn họ có là đồng môn thì cũng muốn phân ra thắng bại trên võ đài môn phái luận võ!"

Mọi người vạn phần mong đợi.

Bọn họ hiện tại đã cần phải quan tâm người nào sẽ giành chức quán quân nữa rồi, dù kết quả ra sao thì vẫn chạy không thoát cái môn phái cừu lưu này, vì thế bọn hắn dồn hết sự chú ý vào trận đấu để xem giao tranh đặc sắc, cũng xem như chuyển đi lần này không tệ cho lắm.

Tiêu Tội Kỳ cùng Điền Thất dùng tốc độ cực nhanh vọt tới.

Hai người dừng cách nhau một mét, lần lượt tung ra quyền, đồng thời quát lên:

"Oản - tù - tù!"

Điền Thất, cây kéo.

Tiêu Tội Kỳ, cây búa.

"Á..!"

Điền Thất chạy đến rìa của võ đài, sau đó nhảy người xuống, lớn tiếng quát lên:

"Mọi người đã nói hắn sẽ ra cái bao, thế mà hắn lại đổi thành cây búa là sao!"

Tất cả võ giả có mặt ở đấu trường trong nháy mắt hóa thành tượng đá.

Dùng phương thức oán - tù - tù phân thắng bại, cái này còn tính chất giao đấu sao?

Trọng tài cũng ngăn người, thế nhưng Điền Thất đã nhảy khỏi võ đài, vậy chứng minh hắn đã nhận thua, lập tức tuyên bố kết quả:

"Trận thứ tư vòng tám võ giả mạnh nhất, Tiêu Tội Kỳ chiến thắng!"

"Đình!"

"Bốn tên đệ tử đoạt bốn vị trí tứ cường, đạt đến hạn mức điều kiện nhiệm vụ, hoàn thành nhiệm vụ sử thi, tổng tỷ lệ hoàn thành 150%, chủ nhân nhận được 200 điểm cống hiến."

"Đình!"

"Điểm cống hiến môn phái: 312/500."

"Ồi vãi!"

Quân Thường Tiểu trừng to mắt nói:

"Hậu hĩnh vậy luôn á?"

"Đỉnh!"

"Chủ nhân vượt mức hoàn thành nhiệm vụ sử thi, nhận được một bùa Giải ải, một lượng điểm kinh nghiệm!"

m thanh thông báo từ hệ thống vừa kết thúc, trong người Quân Thường Tiểu bỗng nhiên có linh lực cuộn cuộn dâng lên, hội tụ vào trong đan điền, dần dần hình thành một cái vòng xoáy.

"Vậy mà đột phá luôn rồi?"

Quân thường môn vừa mới hoang mang, luồng xoáy linh lực đã thành hình, bên trong ẩn chứa linh lực dồi dào, khiến cho tinh thần của hắn cực kỳ rung động!

"Đỉnh!"

"Chủ nhân thành công đột phá đến Vũ Đò nhất phẩm!"

Quân Thường Tiểu thả lỏng người, nói:

"Dễ như ăn bánh!"

Người khác đều là tại Khai Mạch mười hai đoạn ngưng khí tụ lực cố gắng đột phá, hắn lại một đường rộng mở tiến thẳng vào cảnh giới Vô Đò!

Còn chưa hết!

Linh lực trong Khí Toàn không có ngừng lại sau khi hắn đột phá, vẫn có xu thế một ngựa chạy không biết mệt!

"Đỉnh!"

"Chủ nhân thành công đột phá đến Vũ Đò nhị phẩm!"

"Đỉnh!"

"Chủ nhân thành công đột phá đến Vũ Đò tam phẩm!"

"Đỉnh!"

"Chủ nhân thành công đột phá đến Vũ Đò tứ phẩm!"

"Đỉnh!"

"Chủ nhân thành công đột phá đến Vũ Đò ngũ phẩm!"

Trong khoảng thời gian ngắn, Quân Thường Tiểu từ Khai Mạch mười hai đoạn một đường thẳng tiến đến Vũ Đò ngũ phẩm, toàn bộ thời gian chỉ có vài phút đồng hồ!

"Phù phù!"

Trưởng lão Đại Hồng Môn giật mình đến mức muốn thất hồn lạc phách, miệng há to đến mức có thể nhét cả quả trứng gà vào trong.

Thời điểm Quân Thường Tiểu đột phá một đợt nói tiếp một đợt, hắn là người tận mắt chứng kiến tất cả.

Ông trời ơi!

Cụ tổ ba đời nhà ta ơi!

Tên kia là quái vật gì vậy? Đây là đang đột phá sao?

Không có khả năng, không có khả năng!

Thế giới này bị đảo lộn mất rồi, có người thế mà hít thở cũng đột phá nữa, hắn nhất định là vận dụng linh lực tạo ra giả cảnh tu vi đột phá!

Trưởng lão Đại Hồng môn đang cố gắng trấn an trái tim nhỏ nho của mình.

"Hô!"

Quân Thường Tiểu thở ra một hơi, hai tay vươn ra duỗi thẳng lưng, nhếch miệng cười nói:

"Sáng khoái thật đấy!"

Điều làm hắn sáng khoái nhất chính là nhiệm vụ sử thi vượt mức hoàn thành, phần thưởng thêm thế mà là một bùa Giải ải!

Nan Thu Dao một khi ra khỏi vỏ chính là dài bốn mươi mét, tuyệt đối là át chủ bài mạnh nhất mà Quân thường môn sở hữu, chỉ cần hắn có bùa giải ải trong tay, chẳng khác nào nắm trực tiếp quyền sinh sát.

Linh Tuyền Tông thì sao? Tiêu gia thì thế nào?

Lão từ một khi rút đao ra khỏi vỏ, có là thần thánh phương nào cũng phải yên nghỉ!

Một phút này, Quân trường môn hận không thể nhảy lên nơi cao nhất của đấu trường, đưa mắt nhìn tất cả mọi người, phách nói hô to:

"Còn ai dám chọc lão từ!"

Hệ thống bỗng nhiên nói:

"Đáng tiếc môn phái luận võ không xét năm thứ hạng đầu, nếu không mức độ hoàn thành nhiệm vụ sẽ còn được đề cao."

"Đúng là có chút tiếc thật."

Ngoài miệng Quân Thường Tiểu nói như thế, thế nhưng tâm lý đã hoàn toàn thỏa mãn.

Trước đó nhiệm vụ hoàn thành 50% đã cho điểm cống hiến môn phái, hiện tại vượt mức hoàn thành lại cho 200 điểm cống hiến môn phái, đã vậy không chỉ có đột phá tu vi, còn nhận được một bữa Giải ấn, phần thưởng hậu hĩnh thế còn có cái gì không thỏa mãn đây.

Cái nhiệm vụ sử thi này... kinh khủng đến vậy luôn!

"Trận đầu tiên vòng tứ cường: Lục Thiên Thiên đối đầu Lý Thanh Dương!"

Trải qua một lúc nghỉ ngơi, trọng tài hô lên.

Võ giả trên khu khán đài nhất thời lại phấn chấn tinh thần, một người là Linh lực khủng bố, một người là Linh lực kết hợp thân thể, cuộc chiến của bọn họ nhất định sẽ rất...

Lý Thanh Dương bước lên võ đài, trọng tài vừa hô hai chữ 'bắt đầu', hần hướng Đại sư tỷ chấp tay một cái, sau đó nhảy thẳng xuống võ đài.

"Chuyện này..."

Rất nhiều võ giả trợn mắt nhìn trông mắt ra ngoài.

Bán kết môn phái luận võ, các người dù có là đồng môn, tốt xấu cũng nên đánh một trận thỏa mãn người xem đi chứ?

Ít nhất thì... oản - tù - ti cũng được mà.

"Trận chiến tứ cường, Lục Thiên Thiên chiến thắng!"

Trọng tài bắt đầu đi hô lên.

Sau đó, trận chiến tiếp theo là Tô Tiểu Mạt cùng Tiêu Tội Kỳ.

Rất nhiều võ giả từng người dựa lưng vào ghế ngồi, bọn hần đã không còn tinh thần chờ mong cái gì nữa rồi.

Quả nhiên.

Trận đấu vừa bắt đầu, hai tên đệ tử Thiết Cốt Phái thi triển toàn bộ tốc độ, lần này bọn hần không còn hướng về nhau mà ngược lại chạy về hai hướng võ đài, giống như bọn hần đang thi đấu xem ai là người nhảy xuống võ đài nhanh hơn.

Kết quả, Tô Tiểu Mạt ở phương diện tốc độ chiếm ưu thế, Tiêu Tội Kỳ vừa mới chạy tới rìa võ đài, người ta đã nhẹ nhàng đáp xuống đất, thành công giành lấy quyền bỏ cuộc.

"Đây là đang diễn xiếc sao!"

"Bọn hần chơi trò đào thải, đây là đang làm trò hề cho chúng ta xem!"

"Ài, ai bảo bọn hần cùng một môn phái làm chi?"

Giai đoạn sau cùng của môn phái luận võ các lần trước, không phải nên là đánh đến long trời lở đất, thế mà tứ cường môn phái luận võ lần này, người thi chủ động đi xuống, kẻ thi chơi trò bỏ cuộc.

Thành thật hỏi một câu, các người thấy thú vị chứ?

Mặc kệ có hay là không, trận tranh quán quân môn phái luận võ lần này, cũng chỉ là cuộc nội chiến của Thiết Cốt phái.

"Trận đấu tranh quán quân, Lục Thiên Thiên đối đầu Tiêu Tội Kỳ."

Trọng tài bắt đầu hô lên một tiếng cho có, hiển nhiên là hần biết hai tên này cũng chỉ lên võ đài cười ngửa xem hoa, chẳng có một chút kịch tính của trận đấu.

Tiêu Tội Kỳ bước lên võ đài trước, lập tức chấp tay nói:

"Đại sư tỷ, người làm quán quân đi."

Sau khi hần hành hạ Bối Tiên cùng Tiêu Lâm Diệp xong, đã tìm về được chính mình, đã phát tiết toàn bộ ủy khuất, còn về chức quán quân môn phái luận võ thì hần không có hứng thú.

Lục Thiên Thiên đi lên võ đài, lại đi xuống.

Nàng cũng chẳng có hứng thú với chức quán quân, nếu như lúc này Lý Thanh Dương không tiên hạ thủ vi cường đi trước một bước, người bỏ cuộc đã là nàng rồi.

Cứ như vậy.

Trọng tài miễn cưỡng hô lên chấm dứt trận đấu, sự kiện môn phái luận võ hai năm một lần, trận tranh quán quân vô cùng quan trọng chính thức chấm dứt, người vô địch chính là đệ tử

Thiết Cốt Phái, Tiêu Tội Kỳ!

Các võ giả đến xem trận chiến muốn lệ rơi đầy mặt.

Bọn hán không quản đường xa, không ngại ngồi đến bệnh trĩ, thế nhưng các người đệ tử Thiết Cốt phái, thật biết đối nhân xử thế quá rồi.

Môn phái luận võ kết thúc, các nhân vật tai to mặt lớn của từng môn phái, cùng nhau nghị luận đưa ra một quy tắc mới, đệ tử đồng môn gặp nhau, nhất định phải toàn lực xuất chiến, cái gì mà Oan - Tù - Ti, cuộc thi đào thải, chủ động bỏ cuộc, tất cả đều bị tước quyền thi đấu!

"Aii.."

Quân Thường Tiểu thà lòng người nói:

"Ta vốn cho rằng muốn cầm chức quán quân sẽ vô vàn khó khăn, muốn trùng gió bão, không nghĩ tới thí sinh lại toàn là lũ tôm tép, sự thật tàn khốc này khiến bản tọa thất vọng quá đi mất!"

Đình!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Người trong giang hồ Hà tất phải làm chuyện giấu đầu hở

Nếu như có thang điểm số chấm biếm thì Quân Thường Tiểu nhất định sẽ nhận được điểm số không nhỏ.

Nhưng đáng tiếc không có loại điểm này.

Trưởng lão Đại Hồng Môn ngồi bên cạnh, nghe thấy câu nói “Thật làm bản tọa thất vọng”, khéo miệng hán co giật. Mặc dù hán biết lời nói đầy sự châm biếm nhưng bốn đệ tử người ta chiếm hết bốn vị trí mạnh nhất, đầy đủ vốn đề châm biếm.

Đặc biệt là nghĩ lại lúc luận võ chưa bắt đầu, hán còn cho rằng đệ tử Thiết Cốt phái sẽ là bàn đạp mắc sức người khác giảm, càng nghĩ tới càng cảm thấy da mặt già nua của mình trở nên nóng rất.

Thực tế mà nói.

Phàm là những võ giả tham gia môn phái luận võ lần này đều là bàn đạp của đệ tử phái Thiết Cốt.

Vào lúc này, bị kịch nhất chắc chắn chính là dòng chính Tiêu gia. Bởi vì, bọn hán chứng kiến phế vật Tiêu Tội Kỳ giành được chức quán quân của môn phái luận võ lần này.

“Người bị Tiêu gia đuổi khỏi gia môn lại là quán quân của môn phái luận võ lần này, Tiêu gia e rằng có nằm mơ cũng không nghĩ tới.”

“Lúc này, Tiêu gia chắc đang hối tiếc lắm đấy.”

“Chuyện của Tiêu Tội Kỳ cho chúng ta biết thiên tài dù có gặp chuyện gì cũng cũng mãi mãi là thiên tài, luôn có cách để đông sơn tái khởi!”

“Đây đúng là ba mươi năm hà đông, ba mươi năm hà tây nha.”

Những lời bàn tán của võ giả xung quanh đều không lệch một chữ truyền vào tai dòng chính Tiêu gia. Máu trong người sôi lên ừng ực, hai bàn tay nắm chặt đến run rẩy.

Nếu không phải khẩu súng của Quân Thường Tiểu luôn hướng về phía mình, dòng chính Tiêu gia chắc chắn đã lao lên võ đài lột da róc thịt Tiêu Tội Kỳ rồi.

“Ah hem!”

Thành chủ thành Lịch Dương đứng ở chính giữa đấu trường, cao giọng tuyên bố:

“Môn phái luận võ hai năm một lần đến đây là kết thúc, quán quân là đệ tử Thiết Cốt phái – Tiêu Tội Kỳ.”

Sau đó, dưới sự chứng kiến của tất cả mọi người, thành chủ trao cho Tiêu Tội Kỳ một quyển võ học phẩm phẩm cao giai và mười viên nhìn giống như tinh hạch.

“Linh thạch sao?” Quân Thường Tiểu lẩm bẩm nói.

Trong trí nhớ của chủ nhân đời trước, Quân Thường Tiểu biết được tại Tinh Vãn đại lục này có một loại đá có nguồn linh khí rất dồi dào, có thể dùng nó để hỗ trợ quá trình tu luyện.

Loại vật này được gọi là Tinh Thạch. Nếu tính ra tiền thì phải dùng một vạn lượng mới có thể mua được một viên Tinh Thạch, giá trị của nó xa hoa không phải bàn cãi.

“Chà chà.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Không ngờ giành được quán quân môn phái luận võ lại có thể được khen thưởng linh thạch luôn nha.”

Hệ thống nói:

“Nếu không hậu hĩnh như thế thì ma nào đến tham gia?”

Câu này này của hệ thống vô cùng có đạo lý, Quân Thường Tiểu không có cách nào phản bác được.

Dưới con mắt đầy ngưỡng mộ của mọi người, Tiêu Tội Kỳ cảm tâm pháp và Tinh Thạch theo các sư huynh quay về khu phía sau đấu trường.

Quân Thường Tiểu vội vàng đi đến, nói:

“Các bảo bối, vất vả rồi!”

Các đệ tử nghe thấy thế, lông tóc đều sồn hết cả da gà.

Quân Thường Tiểu vỗ vai Tiêu Tội Kỳ sau đó vừa cảm tâm pháp và Tinh Thạch, vừa nói:

“Vi để chúc mừng chức quán quân môn phái luận võ lần này của chúng ta, bốn tọa quyết định dẫn các ngươi đến một tửu lầu nổi tiếng nhất ở đây ăn một bữa no say.”

“Đệ tử muốn uống rượu!”

Điền Thất nói.

“Cái gì cũng có!”

Rất nhiều võ giả ở trên khu khán đài lần lượt xách mõng ra về, bất chợt nhìn thấy Quân Thường Tiểu dẫn đệ tử của mình rời đi, ánh mắt kính thường trước đây đều chuyển thành kính nể sợ hãi.

Trong cái thế giới lấy thực lực vi tôn này, tất cả đều dùng nắm đấm để nói chuyện.

Năm đệ tử thì bốn người đoạt bốn vị trí mạnh nhất kỳ luận võ lần này, đệ tử Thiết Cốt phái đã trực tiếp dùng nắm đấm để nói cho họ biết, cửu lưu Thiết Cốt phái không phải quả hồng mềm dễ bóp.

“Đáng chết!”

Đại trưởng lão Tiêu gia từ cổng lớn đi ra, bắt gặp đệ tử Thiết Cốt phái đang hiên ngang đi ra, ánh mắt tràn đầy lửa giận,

Lúc này, một trưởng lão của gia môn nào đó đi qua, chấp hai tay nói:

“Chúc mừng, Tiêu gia giành được chức quán quân luận võ lần này.”

“Áy chết!”

Hắn vỗ vỗ đầu nói:

“Quên mất, quên mất, Tiêu Tội Kỳ đã bị Tiêu gia đuổi đi rồi. Từ năm năm trước đã không còn là người nhà Tiêu gia nữa.”

Một vị trưởng lão Tiêu gia tức giận nói:

“Tổng Sư Chân, người ăn nói bất nháo có phải ngại mình sống lâu rồi không?”

Các trưởng lão khác nhà Tiêu gia trừng mắt đầy phẫn nộ nhìn.

Vốn dĩ đang bức tức trong lòng giờ lại có người đến châm lửa, bọn hắn làm sao có thể nhịn được nữa.

“Ta chỉ là thuận miệng nói vài câu thôi. Các vị đừng để bụng, đừng để bụng, không tốt tiêu hóa.”

Mục đích của Tổng Sư Chân đã đạt được. Hắn chấp hai tay nói rồi rời đi.

Khi hắn đi ra đám đông, có người giọng đầy hứng thú nói:

“Tổng trưởng lão, Tiêu gia hiện giờ đang rất phiền lòng, trưởng lão lại còn nói câu đấy khác gì sát muối vào vết thương đau chứ.”

Tổng Sư Chân thở dài nói:

“Ai gia, ta là thật sự quên mất.”

“Nói thật, Tiêu Tội Kỳ sau năm năm có được thân thể cơ bắp mạnh mẽ như vậy. Tiêu gia đuổi hắn đi thật sự là sai một li đi một dặm mà.”

“Theo ta thấy, chuyện Tiêu Tội Kỳ giành được quán quân môn phái luận võ lần này truyền ra ngoài, Tiêu gia sợ rằng một lần nữa trở thành trò cười cho thiên hạ bàn tán nha.”

Các vị trưởng lão của các gia môn khác không chừa một chút mặt mũi nào cho Tiêu gia, vừa đi vừa bàn tán sôi nổi.

“Đáng chết thật!”

Trưởng lão Tiêu gia tức giận dùng dùng

Đại trưởng lão Tiêu gia từ đầu đến cuối không nói câu nào, ánh mắt hắn đầy sự lạnh lẽo nhìn theo bóng lưng Tiêu Tội Kỳ. Cuối cùng, trên khuôn mặt hiện lên sát khí kinh người.

Năm năm trước, nữ nhân đó đến từ hôn khiến Tiêu gia trở thành trò cười cho thiên hạ.

Năm năm sau, hắn giành chức quán quân môn phái luận võ, một lần nữa biến Tiêu gia trở thành trò cười cho thiên hạ.

“Lên!”

Trong phòng dành cho thượng khách của tửu lầu nổi tiếng nhất tại thành Lịch Dương, Quân Thường Tiểu tay cầm bát rượu, nói:

“Không say không về.”

Hắn nói xong, ngửa cổ một hơi uống hết rượu ở trong bát.

Lý Thanh Dương, Tô Tiểu Mạt, Điền Thất và Tiêu Tội Kỳ học theo ngửa cổ uống cạn rượu trong bát.

Lục Thiên Thiên không uống rượu, ngồi yên lặng nhâm nhi đồ ăn.

“Ta nhỏ vào!”

“Đây là đồ ăn kiểu gì mà khó ăn như thế.”

“So với Đồ Đồ làm thì đúng là kém xa tí tấp.”

Bọn họ đã ăn quen thức ăn của Liễu Uyển Thi làm, hiện giờ nuốt thức ăn do đầu bếp tầm thường làm thì cảm giác như mình đang nuốt đồng lương khô.

Aii.

Ngay cả cái miệng cũng kén ăn luôn rồi.

Điền Thất nâng bát lên, nói:

“Nếu không có chương môn, Điền Thất ta trong mắt mọi người chỉ là một loại dược liệu. Vì thế, bát rượu này đệ từ kính người.”

Điền Thất nói xong, một hơi uống cạn bát rượu.

Đệ từ giành được quán quân, giúp phái Thiết Cốt được mở mày mở mặt, lại còn hoàn thành nhiệm vụ sứ thi, Quân Thường Tiểu tâm tình vô cùng vui vẻ, vì thế cũng nâng bát uống cạn rượu.

Ngay sau đó, Tô Tiểu Mạt nâng cốc, toét miệng cười, nói:

“Nếu không có chương môn, Tô Tiểu Mạt ta e rằng vẫn đang ở làm đệ tử ngoại môn của một môn phái nào đó. Chén này đệ từ kính người.”

Quân Thường Tiểu mếu máo nói:

“Các người làm thế này là muốn cho bản tọa một nấc lên hương có phải không?”

Tô Tiểu Mạt vừa uống xong, Lý Thanh Dương đứng dậy nói:

“Đệ từ vô cùng may mắn mới gặp được chương môn, gia nhập Thiết Cốt phái và rồi cùng mọi người trở thành huynh đệ. Chén này đệ kính chương môn và kính sư tỷ, các sư đệ.”

Không hổ là người xuất thân từ gia môn cao quý, nói chuyện rất biết trên biết dưới.

“Lên!”

Quân Thường Tiểu nâng bát rượu không cự tuyệt nói.

Các sư huynh đều đã uống rượu, Tiêu Tội Kỳ cũng đứng dậy nói:

“Chương môn, đệ từ ăn nói vụng về, không biết phải nói gì, chén rượu này ta mười phần kính người.”

“Ừng ực!”

Tiêu Tội Kỳ ngửa cổ uống cạn rượu trong bát. Cả mặt hắn lập tức đỏ lên. Xem ra tửu lượng đã đến giới hạn rồi.

“Một lữ ngớ ngẩn.”

Lục Thiên Thiên nhàn nhạt nói.

Quân Thường Tiểu và đệ từ uống hơn một canh giờ hết năm bình rượu, năm người đều đã lão đảo như phê cần.

Có lẽ những kim nén trong một thời gian dài được giải phóng trong buổi luận võ hôm nay, Tiêu Tội Kỳ mơ màng ôm bình rượu khóc lên như một đứa trẻ.

Quân Thường Tiểu quyết định ở lại thành Lịch Dương một đêm. Ngày thứ hai hắn tỉnh rượu thì dẫn năm đệ từ quay về.

Trên đường trở về, những võ giả trước đây kinh thường cười nhạo họ đã sớm thay thái độ như đổi một bộ mặt khác.

Vô dụng? Môn phái rác rưởi?

Sao khi giành được bốn vị trí mạnh nhất môn phái luận võ thì tất cả lời nói đều hóa thành khói bụi mà biến mất.

Quân Thường Tiểu ngẩng cao đầu ưỡn ngực đi trên đường. Trước hàng vạn đôi mắt theo dõi của mọi người dẫn đệ từ rời khỏi thành.

Bọn họ đi được mấy chục mét ra khỏi khu vực thành Lịch Dương thì phát hiện trong đám cỏ rậm rạp gần mình có bóng người đang ẩn nấp.

Lục Thiên Thiên và Lý Thanh Dương thấy thế liền đặt tay lên chuôi kiếm đứng thành tư thế lúc nào cũng có thể rút kiếm chiến đấu.

“A!”

Quân Thường Tiểu chấp tay sau lưng nói:

“Người trong giang hồ, hà tất phải làm chuyện giấu đầu hở đuôi?”

Lập tức mười tên mặc đồ ăn mặc kín mít xông ra bao vây Quân Thường Tiểu và các đệ tử. Ánh mắt bọn chúng tràn đầy phần nộ và sát khí.

Quân Thường Tiểu trầm giọng nói:

“Dòng chính trong gia môn bị đánh, nhanh như vậy đã chạy đến báo thù rồi cơ đấy!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Tuyệt đối không nương tay!

Hơn mười tên người áo đen ăn mặc kín mít khó phân biệt tướng mạo, nhưng sau khi bọn hắn nhảy ra đều vô tình hữu ý dùng ánh mắt đầy sát ý nhìn về hướng Tiểu Tội Kỳ.

Quân Thường Tiểu nhìn thấy điều này, cho nên không cần nghĩ hắn cũng biết những người này không phải người của Tiêu gia thì chính là người của Bối gia, không chạy đi đâu được.

Hắn càng có xu hướng nghĩ đến người của Tiêu gia, dù sao Tiểu Tội Kỳ bị gia môn đuổi đi, thế mà đứng trước mặt bọn hắn giành quán quân, chuyện này như tát một bạt tay vào Tiêu gia, cho nên làm ra chuyện phi nhân đạo cũng là chuyện dễ hiểu.

"Con em nó."

Quân Thường Tiểu trầm nghĩ:

"Chuyện lớn vậy mà không có nhiệm vụ phụ là sao?"

"Giết!"

Người áo đen dẫn đội trầm giọng nói.

"Xoát!"

"Xoát!"

Hơn mười tên người áo đen rút kiếm ra, tu vi Võ Đò cảnh bạo phát, rót linh lực vào thân kiếm, cùng nhau xông lên theo các phương hướng khác nhau.

Từ cường độ cùng với tình huống ra tay đến xem, rõ ràng là muốn nhất kiếm đoạt mạng!

"Roẹt! Roẹt!"

Lục Thiên Thiên cùng Lý Thanh Dương rút kiếm ra, phân biệt ngăn cản bốn tên áo đen từ hai bên trái phải đánh tới, binh khí ma sát nhất thời tia lửa lấp lóe.

Hai người tuy nhiên chỉ có tu vi Vũ Đò nhất phẩm, nhưng sau khi rót linh lực vào thân kiếm thì đánh với bốn tên áo đen cũng không bị rơi vào thế yếu.

Tô Tiểu Mạt rút Mộc kiếm ra thủ thế, đứng bảo vệ trước người chương môn.

Tiểu Tội Kỳ cùng Điền Thất đều không có vũ khí, chỉ có thể dựa lưng vào nhau, quan sát diễn biến chiến trận, tìm kiếm thời cơ.

Bên trên môn phái luận võ, bọn họ biểu hiện rất cường thế!

Thế nhưng trước mặt mấy tên áo đen tay cầm binh khí, cùng với đó là thực lực Võ Đò cảnh, chỉ dựa vào thân thể cùng linh lực để đối kháng, chẳng khác gì lấy trứng chọi đá đâu.

Dân gian có một câu nói rất không tệ, võ công cao tới đâu, trước mặt đao kiếm cũng chỉ là thớ thịt.

"Đình!"

"Chủ nhân tiêu hao 30 điểm công hiến, nhận được 3 sơ phẩm Hàn Phong Kiếm, vật phẩm đã chuyển vào trong không gian giới chi."

"Đình!"

"Điểm công hiến môn phái: 282/500."

"Nhận kiếm!"

Quân Thường Tiểu vung tay lên, đem ba thanh sơ phẩm Hàn Phong kiếm ném qua đi.

"Ba!"

Tô Tiểu Mạt là người đầu tiên có kiếm, cảm nhận được cán kiếm truyền đến con mát lạnh, chiến ý bắt đầu thiêu đốt lên.

"Giết!"

Hắn rút kiếm ra khỏi vỏ, hai chân di chuyển, đón đỡ thế công của một tên áo đen từ hướng khác xông tới.

Điền Thất tiếp bước, rút kiếm cản trở một tên áo đen từ hướng khác xông tới.

Hai người mặc dù chỉ có tu vi Khai Mạch mười hai đoạn, bất quá có sự trợ giúp của Hàn Phong kiếm, đánh với đối thủ bất phân thắng bại.

Giờ phút này, dựa theo thực lực đến xem xét.

Sau tên áo đen bị ngăn cản lại, trong mắt bọn hắn hiện lên vẻ khó có thể tin, hiển nhiên bọn hắn không ngờ tới đệ tử Thiết Cốt phái lại mạnh mẽ như thế!

Người đến chặn đường giết người tổng cộng có mười hai tên, bốn người Lục Thiên Thiên tuy đã cản lại bốn tên, nhưng còn tới sáu tên chưa ra tay, bọn hắn đang có ý định đi vòng qua, sát khí trong ánh mắt nồng đậm như muốn kết dính.

"Xoát!"

Ánh kiếm hiện ra sự lạnh lẽo, một kiếm hung hăng đâm tới.

Tiêu Tội Kỳ vốn dĩ vẫn luôn đưa lưng về tên áo đen, đột nhiên quay người, xuất kiếm khỏi vỏ, hai tay mạnh mẽ chém ra.

Tốc độ này, chính là minh chứng tốt nhất cho việc tu luyện cơ bắp của hắn!

"Bành!"

Hàn Phong kiếm không có linh lực rót vào, trực tiếp chém thẳng vào thân kiếm của người áo đen, một tiếng 'răng rắc' vang lên, kiếm của đối phương vỡ nát, một nửa mũi kiếm văng ra xoay một vòng rồi cắm vào một thân cây bên đường.

Người áo đen trợn tròn hai mắt biểu lộ sự khiếp vía.

Vũ khí của hắn tuy chỉ có phẩm chất đệ phẩm cao giai, nhưng rút linh lực vào thân kiếm thì có thể so với phẩm phẩm, kết quả vẫn là một kiếm gãy đôi!

"Xoát!"

Tiêu Tội Kỳ thừa lúc đối phương ngây người, nâng lên chân trái tung ra một cước vào mặt đối thủ, đem đối phương về một vòng cung bay ra ngoài.

Quân Thường Tiểu nói:

"Tội Kỳ, người nhìn mà học tập bốn tọa, đối đãi đúng mực với bọn người muốn mạng người là phải..."

"Vào..."

Quay người, cất bước di chuyển, sơ phẩm Hàn Phong kiếm ra khỏi vỏ, một đạo ánh kiếm nhất thời lóe sáng lên, nói:

"Tuyệt đối không được mềm yếu nương tay!"

"Phốc!"

Một người áo đen đang xông tới, bỗng nhiên dừng chân lại.

Hắn gắng gượng cúi mặt xuống nhìn, ở trên ngực xuất hiện một vết kiếm nghiêng, máu tươi như nước tràn bờ đê trào ra ngoài.

Vết kiếm xuyên thấu, thẳng đến chỗ hiểm!

"Phù phù!"

Người áo đen vô lực ngã xuống đất,

suy nghĩ theo máu tươi tràn ra ngoài mà từ từ trở nên mờ nhạt.

Một tên Vũ Đồ cảnh, nhất kiếm đoạt mạng!

Đây chính là thực lực của Quân Thường Tiểu sau khi đột phá Võ Đồ ngũ phẩm!

Hiên ngang anh dũng, nổ banh trời.

Tiêu Tội Kỳ nhìn thấy chương môn xuất thủ, dứt khoát giết chết một người, ánh mắt hiện lên vẻ kinh hãi.

"Ồi vãi!"

Tô Tiểu Mạt đang cùng đối thủ quấn nhau như dây leo, ánh mắt liếc qua một cái, cả kinh nói:

"Chương môn uy vũ quá đáng lắm luôn!"

"Chương môn là Vũ Đồ cảnh?"

Lý Thanh Dương khiếp sợ không cách nào bình tĩnh.

Hắn rõ ràng nhớ kỹ, chương môn lúc trước giao đấu với đao khách giang hồ, thực lực bất quá cũng chỉ Khai Mạch mười một đoạn!

Lục Thiên Thiên lấy kiếm pháp ảo diệu, bức lui hai người áo đen, thầm nghĩ:

"Hóa ra hắn vẫn luôn ẩn giấu thực lực của mình."

Bốn tên người áo đen đứng ngoài tận mắt chứng kiến đồng bạn bỏ mạng, thế công càng ngày càng hung bạo, tất cả đều hướng đến Quân Thường Tiểu.

Quân chương môn bỏ kiếm vào vỏ, xoay người nói:

"Người đã thông chưa?"

"Đệ tử đã thông!"

Ánh mắt Tiêu Tội Kỳ trở nên lạnh lẽo, hai tay nắm chặt chuôi kiếm, bạo phát toàn bộ lực lượng cơ thể, ực tiếp xuất kiếm đón đỡ bốn tên áo đen có ý định tiến về phía chưởng môn.

"Bành!"

Hàn Phong kiếm mang lực lượng trầm trọng, đánh vào thân kiếm của tên mặc áo đen, một lần nữa đem kiếm đoạn thành hai khúc!

"Xoát!"

Tiêu Tội Kỳ bỗng nhiên vùng mạnh Hàn Phong kiếm trong tay với thế lực mạnh mẽ, theo đường kiếm gây quét lên trên, chỉ nghe một tiếng ‘rẹt’ vang lên, máu tươi theo kiếm vẩy bay lên.

"Đăng đăng đăng!"

Người áo đen lùi nhanh về sau hơn mười bước, một tay cố gắng che cái cổ đang trào máu, ánh mắt biểu lộ vẻ tuyệt vọng, trông mất bắt đầu trở nên căng cứng rồi từ từ giãn ra.

“Phù phù”

Ngã quy trên mặt đất, cúi thấp đầu, cứ thế một mạng về chầu ông bà.

Lại có một tên đồng bạn bị giết, ba người khác từng muốn rách cả mí mắt, hai con mắt đỏ hồng, liều mạng như một tên điên xông tới.

Tiêu Tội Kỳ nhanh chân giờ kiếm lên đón đỡ.

Đừng nhìn hấn không có linh lực, một khi bộc phát lực lượng thân thể, phối hợp sơ phẩm Hàn Phong kiếm, xuất ra một kiếm, đều có tàn ảnh kéo theo!

Người áo đen đầu tiên bị đánh tới, trong lòng sinh ra một luồng khí lạnh, chỉ có thể dời thế kiếm từ thế đâm sang thế chắn ngang đón đỡ.

"Bành!"

"Răng rắc..!"

Thân kiếm bị chém đứt!

Hàn Phong kiếm lực phát không giảm, hung hăng chém vào vai trái đối thủ, trực tiếp đem cả cánh tay chết chém xuống!

"Chết đi!"

Đúng vào lúc này, hai tên người áo đen khác cầm kiếm đâm tới, rớt vào linh lực, mũi kiếm lấp lóe ánh sáng sắc bén.

"Không tốt!"

Tiêu Tội Kỳ biến sắc.

Lúc này hấn vừa dứt một kiếm chém xuống, bản thân không có linh lực cùng thân pháp hỗ trợ, muốn né tránh đã là chuyện quá muộn màng.

"Xoát!"

"Xoát!"

Hai đạo ánh kiếm hiện lên trong mắt hấn.. hấn ý lạnh kinh người!

Sau đó, Tiêu Tội Kỳ lập tức thấy máu tươi văng tung tóe giống như hoa hồng nở rộ.

"Phù phù!"

"Phù phù!"

Hai tên áo đen đang trong thế công, thẳng người ngã trên mặt đất, trên yết hầu còn có vết kiếm rất nhỏ.

"Chưởng môn xuất kiếm nhanh quá đi mất!"

Tiêu Tội Kỳ cả kinh nói.

Quân Thường Tiểu thu hồi kiếm, thần nhiên nói:

"Muốn giết đệ tử Thiết Cốt phái thì sẽ sớm biết cảm giác chết là như thế nào!"

"Phốc!"

Đúng vào lúc này, một tên áo đen không kịp né tránh, bị thanh kiếm của Lục Thiên Thiên đâm xuyên trái tim.

Nàng giết người, con mắt không có một chút do dự, lập tức rút kiếm ra, thi triển bộ pháp linh hoạt, xuất hiện trước mặt một tên áo đen khác, dùng tốc độ nhanh nhẹn lạnh lùng tặng một kiếm vào ngực của đối thủ.

"Phù phù!"

Hai tên người áo đen cùng nhau ngã xuống đất.

"Phốc!"

Lý Thanh Dương cũng dựa vào Cừu Thức Điệp Lăng kiếm, đã thương một tên áo đen.

Trong khoảng thời gian ngắn, mười hai tên người áo đen đã có sáu người chết ba người thương tích!

Còn lại ba tên áo đen rất cục ý thức được đối thủ quá mạnh, chỉ có thể dốc toàn lực đẩy lùi đối thủ, sau đó nhanh chóng nhảy vào bụi cỏ chạy trốn.

Bỏ trốn còn nhanh hơn cả lúc đến!

Lý Thanh Dương cùng ba người Tô Tiểu Mạt chậm một bước, muốn đuổi cùng giết tuyệt đã không kịp.

"Bằng!"

"Bằng!"

"Bằng!"

Đột nhiên, ba tiếng súng như tiếng pháo nổ, khiến cả bầy chim trong núi rừng bị chấn kinh bay tán loạn.

Ba tên áo đen đang bỏ trốn, sau lưng bị khoét một cái lỗ to như một hột đào, ánh mắt kinh hồn khiếp vía, ngã xuống mặt đất bỏ mạng.

Quân Thường Tiểu thu hồi súng, thổi làn khói xanh bay ra trên họng súng, âm thanh lạnh lùng nói:

"Dám đến chọc Thiết Cốt Phái ta, nghĩ đến việc đoàn tụ ông bà đi là vừa."

Bọn người Lý Thanh Dương vẫn còn lúng búng lỗ tai, co giật khòe miệng nói:

"Súng của chương môn, đáng sợ quá sức tưởng tượng rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 78: Dạ đế!

Sau khi Quân Thường Tiểu đột phá đến vô đồ ngũ phẩm, bắn liên tiếp ba phát súng đã không còn tình trạng cả người và tay cầm súng bị cứng đơ như những lần trước nữa.

Có thể nói sức giật của khẩu súng Desert Eagle đã không còn ảnh hưởng Quân Thường Tiểu.

Lý Thanh Dương một lần nữa tận mắt chứng kiến chương môn khai súng giết chết ba tên áo đen cách xa hơn hai mươi mét trong chớp mắt, cảm giác chấn động đến ngây người.

“Đem mạng chó của tên bị thương đến đây.”

Quân Thường Tiểu ngồi bên cạnh cây lớn, nói:

“Bỏn tọa muốn xem xem là ai dám giữa thanh thiên bạch nhật thuê sát thủ ám sát Thiết Cốt phái chúng ta.”

“Vâng.”

Đám đệ tử đi đến chỗ mấy tên áo đen đang bị thương, phát hiện tất cả đã nằm trên đất không còn chút hơi thở nào nữa.

Lý Thanh Dương cau mày nói:

“Chương môn, bọn chúng đều chết hết rồi.”

“Cái gì?”

Quân Thường Tiểu vội vàng đi tới, kéo bật mặt của bọn chúng xuống, phát hiện mỗi bọn chúng đều thâm đen liền hiểu ra bọn chúng đều cắn thuốc độc tự tử.

“Tiêu Kỳ, người có quen mặt những tên này không?”

Tiêu Tội Kỳ đi đến, tỉ mỉ nhìn những tên áo đen đã chết, lắc đầu nói:

“Chương môn, đệ tử không biết những tên này.”

Không biết sao?

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên.

Lúc mới đầu, hắn còn đoán chắc chắn rằng những tên này là do Tiêu gia phái đến, chẳng lẽ khuôn mặt bị thay đổi?

Lý Thanh Dương ngồi xuống, lục soát thi thể của một trong những tên áo đen phát hiện có một lệnh bài ở trên eo, nói:

“Chương môn, bên trên lệnh bài này có khắc chữ “Bối”, có khi nào là người của Bối gia?”

Tiêu Tội Kỳ chống cằm, nói:

“Đệ tử trước đây có nghe nói, Bối gia có đào tạo một nhóm võ giả cảm tử.”

Tô Tiểu Muội chen lời nói:

“Không còn gì phải bàn cãi, chắc chắn bọn hán không nhận được cục tức Bối Tiên bị sự đệ đánh cho thảm hại như vậy, nên Bối gia mới phái người đến giết chúng ta.”

“Bình!”

Quân Thường Tiểu đánh một cái vào sau gáy Tô Tiểu Muội, nói:

“Võ giả cảm tử do gia môn bồi dưỡng, ra ngoài hành sự còn mang theo lệnh bài để lộ thân phận sao?”

Tô Tiểu Muội ôm đầu, nhắm mắt lại.

Lý Thanh Dương nói:

“Chưông môn, ý của người là có ai đó cố ý vu oan giá họa cho Bối gia.”

Quân Thường Tiểu xoa xoa cằm, nói:

“Uống thuốc độc từ sát không phải hành động của một võ giả cảm tử, mà là...?”

“Sát thủ.”

Lý Thanh Dương nhanh nhẹn nói.

Quân Thường Tiểu vỗ vỗ vai Lý Thanh Dương nói:

“Không tệ nha, nếu còn không nhận ra thì thật phí cơm gạo của bồn tọa.”

Lý Thanh Dương nghiêm giọng nói:

“Lần trước ở môn phái cũng có sát thủ đến ám sát chưông môn, có khi nào lần này cũng có liên quan đến Linh Tuyền Tông?”

“Khả năng này cũng không phải là không có.”

Quân Thường Tiểu do dự suy nghĩ.

Quân Thường Tiểu hiện tại suy đoán có hai khả năng xảy ra. Một là đám sát thủ này do Tiêu gia giả mạo Bối gia phái đến. Hai là đám cô hồn này có dây mơ rễ má với Linh Tuyền Tông.

“Lục soát xem trên người bọn hán có chiếc nhẫn không gian không?”

Quân Thường Tiểu nói.

Lý Thanh Dương và bốn đệ tử khác theo lệnh hành động nhưng đừng nói đến nhẫn không gian, ngày cả dăm ba đồng bạc lẻ cũng không có.

Quân Thường Tiểu lắc đầu, nói:

“Đem thi thể của bọn chúng thiêu đi.”

“Vâng!”

Các đệ tử đem các thi thể chất thành đống.

Tô Tiểu Muội nhặt cành cây khô dưới đất, buộc lại thành từng bó.

Lửa đâu?

Cái nơi khi ho cò gây thì việc kiểm lửa ở đâu đây?

Quân Thường Tiểu lắc đầu, từ từ đưa tay ra, một ngọn lửa Linh Hồng Hóa bay ra thiêu rụi các thi thể trong nháy mắt.

Lý Thanh Dương và Tô Tiểu Muội nhìn thấy ngọn lửa trong nháy mắt bốc lên, ngăn người há to miệng.

Lục Thiên Thiên ngạc nhiên nói:

“Người là hỏa hệ võ giả?”

Quân Thường Tiểu nhún vai nói:

“Bồn tọa là hỏa hệ võ giả có gì lạ lắm hả?”

“Bộp.”

Quân Thường Tiểu vỗ tay một cái, nói:

“Đi thôi! Chúng ta trở về môn phái.”

Năm đệ tử vội vàng theo sau.

Trên đường, Lý Thanh Dương thì thầm hỏi:

“Đại sư tỷ, ngọn lửa lúc này của chường môn chắc chắn là một loại lửa vô cùng hiếm thấy.”

Lục Thiên Thiên đáp:

“Thượng phẩm hỏa chủng, Linh Hồng Hỏa.”

“Hả?”

Lý Thanh Dương thiếu chút nữa vấp ngã chống hông, kinh ngạc nhìn về phía chường môn.

Trên Tinh Vãn đại lục này có rất nhiều thuộc tính kỳ lạ ví dụ hỏa hệ, thủy hệ, mỗi loại cũng có phân chia cấp bậc như linh căn.

Thượng phẩm Linh Hồng Hỏa tuyệt đối là thượng phẩm hỏa chủng hiếm có.

Lý Thanh Dương nghiêm giọng kinh ngạc nói:

“Đại sư tỷ, chường môn không đơn giản nha.”

Lục Thiên Thiên nhàn nhạt, nói:

“Nếu như chường môn đơn giản, người cho rằng dựa vào tư chất và tu vi của các sư đệ là có thể thuận lợi giành được bốn vị trí mạnh nhất sao?”

Lý Thanh Dương đáp:

“Sư tỷ nói có lý.”

Quần Thường Tiểu thả chậm bước chân lùi về hai người, nói:

“Thanh Dương, bốn tọa từng nói sẽ giúp người trở thành Vô Đế, không có năng lực há dám khoa trương nói khoác sao?”

“Nhớ kỹ.”

Hắn nhìn năm đệ tử một lượt, nói:

“Chỉ cần các người trung thành với môn phái, bánh mì có, sữa có, cái gì cũng có.”

Mặc dù không biết “bánh mì” là vật phẩm gì nhưng các đệ tử đồng thanh nói:

“Vĩnh viễn đi theo chường môn.”

“Soạt!”

Từ trên bầu trời mây đen mù mịt tụ thành sấm sét đánh xuống nháy mắt làm khe núi hẻo lánh bị nứt ra.

“Sột soạt!”

Một tên áo đen từ trong ánh sáng kia chui ra rơi vào sơn cốc, ngã vào người một thiếu niên đang chột cùi ở trong thung lũng.

“Á!”

Thiếu niên đau đớn kêu lên.

Ánh mắt vốn trong veo dần dần tràn đầy tia sắc lạnh.

Một lúc sau, khuôn mặt đầy hung bạo dần biến mất, giọng khan khan nói:

“Linh hồn ngu si ngàn năm của bốn tọa cuối cùng đã trùng sinh.”

“Lăng Dao, ta xem người là hồng nhan tri kỷ vậy mà người lại vì Thái Huyền Chân Kinh mà tính kế với ta. Đợi bốn đề hồi phục tu vi ta sẽ tìm người tính cả vốn lẫn lời.”

“Cái gì?”

“Nữ nhân đó vậy mà có thể trăm rách thương khung? Được người đời sùng bái phong thành nữ đế thiên cổ đầu tiên?”

“Rộp!”

Sau khi thiếu niên hấp thu ký ức, trong ánh mắt hắn đầy lửa giận nói:

“Chuyện lần đầu ta còn chưa làm được, thế mà nữ nhân đó lại có thể làm được.”

“Không sao! Không sao!”

“Bốn đề có Thái Huyền Chân Kinh trong tay, chỉ cần vài chục năm là có thể đột phá lên Vô Đế, cũng có thể trăm rách thương khung, đến lúc đó tìm nàng ta tính sổ cũng chưa muộn.”

“Hãy.”

Thiếu niên vươn vai một cái, hồi phục lại ánh mắt trong veo.

Hắn là Dạ Tinh Thần. Hơn ngàn năm trước là một trong mười đại võ đế được người đời xưng bá gọi là Dạ Đế.

Sau này hắn bị một nữ nhân mà hắn xem là hồng nhan tri kỷ ám hại, đem hồn phách giam sâu dưới lòng đất, trải qua hơn ngàn năm tu luyện mới có thể phá vỡ mặt đất chui ra và nhập linh hồn vào thân thể thiếu niên đang đi chặt củi này.

“Cơ thể này chỉ có linh căn hạ phẩm, tu vi chưa khai được một đoạn, yếu còn hơn châu chấu nữa..”

Dạ Tinh Thần xem xét cơ thể mới của mình.

“May mà trong tay bốn đế có Thái Huyền Chân Kinh, là tâm pháp do trời đất tạo thành, chắc chắn có thể cải thiện linh căn hạ phẩm này.”

Miệng hắn nhếch lên cười.

“Nữ đế thiên cô đầu tiên?”

“Cuối cùng cũng đến ngày bốn đế kéo người khỏi thần băng.”

Dạ Tinh Thần siết tay thành nắm đấm, ngẩng đầu lớn giọng hét:

“Bắt đầu từ hôm nay, Dạ Tinh Thần ta sẽ cho người trong thiên hạ biết trời không thuận ta thì ta sẽ nghịch trời..”

“Roẹt!”

Thiếu niên còn chưa nói hết câu thì đã bị một vật từ phía đằng xa cào rách mặt.

Dạ Tinh Thần bị thương một mắt, loạng chạng di chuyển cuối cùng ngã rầm xuống.

Hơn ngàn năm trước là một trong mười đại võ đế nhưng hiện tại trùng sinh trong thân thể của một võ giả yếu đuối. Còn đang kiêu ngạo tuyên bố nghịch thiên thì bị đánh ngất ngay tại chỗ, mà thù phạm chỉ là một quả bóng!

Nghe thấy từ xa truyền lại tiếng hô lên đầy kinh hoàng: “Chưong môn, quả bóng người đá đi hình như đá trúng người khác rồi!”

“Không phải chứ, cái nơi chim cũng không thèm đẻ trứng này mà cũng có người sinh sống sao?”

“Soạt! Soạt! Soạt!”

Quân Thường Tiểu đang dẫn năm đệ tử trở về môn phái, nhìn thấy một thiếu niên nằm hôn mê, miệng hắn liền giật giật nói:

“Bồn tọa chỉ thuận chân đá một cái thôi, sức lực có bao nhiêu đâu vậy mà lại trúng mặt tên tiểu tử này.”

“Chưong môn, chúng ta nên làm gì đây?”

Lý Thanh Dương nói.

Quân Thường Tiểu ngẩng đầu nhìn bầu trời mây đen đang ừn ừ kéo đến, nói:

“Xung quanh không có thôn trang, trời lại còn sắp mưa to, trước hết cứ đem hắn đưa về môn phái rồi tính sau đi.”

“Vâng”

Tiêu Tội Kỳ ngồi xuống, dìu thiếu niên công lên vai.

Quân Thường Tiểu cho quả bóng vào nhẫn không gian rồi dẫn các đệ tử nhanh chóng trở về môn phái.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Ta là người không thể trêu vào!

"Chưong môn cùng sư tỷ sư huynh trở về rồi!"

Thiết Cốt Phái trong yên bình, chỉ theo một tiếng vang lên, dần dần trở nên sôi trào.

Rất nhiều đệ tử từ trong miệng Tô Tiểu Mạt biết chuyện tiểu sư đệ Tiêu Tội Kỳ không chỉ có cảm xuống vô địch, ngay cả mấy vị sư huynh còn ôm trọn ba thứ hạng đầu, nhất thời kích động hoan hô lên.

Thân là một phần tử của môn phái, đương nhiên bọn hắn phải cảm thấy vinh hạnh!

"Aii.."

Liễu Uyển Thi đứng ở trước phòng ăn, bĩu môi nói:

"Ta thật vất vả đem bọn hắn bồi dưỡng trắng trẻo mập mạp, mới đi có vài ngày đã gầy hao không ít."

"Chương môn, tên ngày nên xử lý thế nào đây?"

Tiêu Tội Kỳ mang theo hôn mê Dạ Tinh Thần.

Quân Thường Tiểu hơi chút suy tính nói:

"Trước tiên đưa hắn đến Y Dược các đi."

Tiêu Tội Kỳ tuân lệnh, đi vào Y Dược các, thả Dạ Tinh Thần nằm bên trên giường bệnh, chuẩn bị rời đi, liền nghe người kia gần như trong mộng nói sáng:

"Ta muốn nghịch thiên.."

Nghịch thiên?

Lão Thiên thiếu người tiền?

Tiêu Tội Kỳ cho là hắn đang nói nằm si nói mộng, không để ý, quay người rời đi.

Trên sân luyện võ.

Rất nhiều đệ tử mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn lấy một cái màu trắng đen hình cầu, khó hiểu nói:

"Sur huynh, đây là cái gì?"

Tô Tiểu Mạt cười nói:

"Cái đồ chơi này gọi là trái bóng giải trí, chương môn lấy ra, nói là mỗi ngày đá tới đá lui vài cái, không chỉ có thể giúp kéo gân giãn cốt, còn có thể đề cao lực chân."

Một tên đệ tử đi đến gần quan sát phía trên trái bóng có viết một hàng chữ nhỏ, thì thầm theo:

"Năm 2018, chung kết World Cup, đội bóng nam Pháp chiến thắng đội bóng nam Croatia, bóng chuyên dụng cho trận đá chuyên nghiệp."

"Sur huynh, dòng chữ này là cái quỷ gì vậy?"

"Ta cũng chẳng biết nó là cái quỷ gì luôn."

Tô Tiểu Mạt phát phát tay nói:

"Tất cả tránh ra, ta làm mẫu đá một lần cho mọi người xem."

"Tốt!"

Mọi người vội vàng lùi lại.

Tô Tiểu Mạt lui ra phía sau mấy bước, chạy lấy đà, sút mạnh, một tiếng ‘vèo’ vang lên, bóng cao su bay mạnh ra ngoài, hung hăng nện ở ngoài tường, tạo ra một cái hình tròn rạn nứt trên đó.

Một cước này, uy lực có thể so với bóng đá Thiếu Lâm bên trong Đại Lực Kim Cang chân!

"Ba ba."

Tô Tiểu Mạt phui phui tay nói:

"Thế nào?"

"Quá lợi hại luôn!"

"Sur huynh, người vừa rồi tung cú sút, lực lượng ít nhất cũng hơn một ngàn cân nha!"

Chúng đệ tử khiếp sợ nói.

Không hổ là bóng đá năm 2018, tiếp nhận lực lượng cao như vậy mà chỉ bị bắn ngược lại, không bị nổ banh, cũng không bị biến dạng.

Quân Thường Tiểu tiêu hao 10 điểm công hiến mua một cái trái bóng giải trí, để đám đệ tử lúc rảnh rỗi đá tới đá lui, mục đích của hắn là huấn luyện tính ẩn ý của đệ tử bản phái.

Hôm sau.

Sân luyện võ đã được cải tạo một chút, biến thành một cái sân bóng nhỏ, sau khi thông báo quy tắc, để đám đệ tử chia thành hai đội, lao vào tranh giành trái bóng.

"Ai ôi mặt đau quá."

Dạ Tinh Thần mơ mơ màng màng tỉnh lại trong Y Dược các, vô ý thức xoa xoa gương mặt, ánh mắt hắn nhất thời trở nên lạnh lùng nghiêm nghị.

Hắn từ từ nhớ lại, chính mình giống như bị một vật gì đẩy bay thẳng vào mặt, sau đó bất tỉnh nhân sự.

Đáng chết!

Ta, Dạ Tinh Thần.

Đã từng là đệ nhất Vũ Đế xưng bá đại lục, lại bị ám khí đánh cho bất tỉnh!

Sau một lúc nghi lấy hơi, hần gian nan đứng dậy, sau đó dò xét hoàn cảnh xung quanh, nỉ non nói:

"Ta được người khác cứu sao?"

"Thôi quan tâm làm gì."

"Trước tiên rời khỏi chỗ này, sau đó tìm nguồn nơi linh lực dồi dào như suối tuôn trào, bế quan tu luyện, tranh thủ sớm ngày bước vào Vũ Đế cảnh."

Dạ Tinh Thần mở cửa vang lên một tiếng ‘két’, bất quá hần còn chưa bước ra ngoài, liền nghe một tiếng ‘bành’, gương mặt ăn trọn vẹn quả bóng, lại một lần nữa ngã ngửa xuống mặt đất.

"Lý Phi!"

Tô Tiểu Mạt đứng trên sân luyện võ quát to:

"Người đá vậy là hại đồng đội luôn rồi!"

Gọi Lý Phi đệ tử giải giải đầu, nói:

"Sur huynh, ta mới chơi lần đầu, vẫn còn chưa khống chế chính xác hướng bóng."

"Nhanh đi nhặt bóng về!"

"Vâng!"

Lý Phi vội vàng chạy đi nhặt bóng.

Đệ tử Thiết Cốt Phái một lần nữa nhộn nhịp hần lên, tuy nhiên nghiêm túc mà nói thì ngay cả đội nghiệp dư cũng không bằng, nhưng dù gì cũng là võ giả Khai Mạch cảnh, lực sút bóng mạnh mẽ vô cùng!

"Lũ... lũ khốn nạn."

Dạ Tinh Thần bùm mặt đứng lên.

Giận không chỗ phát tiết, nói:

"Dám chơi xấu bọn đế!"

"Bành!"

Trái bóng lại bay theo góc độ xảo trá hướng về phía Y Dược các, trực tiếp nện thẳng trên trán hần, một lần nữa trực tiếp bật ngửa ngã xuống đất.

Tô Tiểu Mạt sôi trào máu, nói:

"Lý Phi, người cái chân này là làm bằng gỗ hay gì!"

Lý Phi ngu ngơ giải giải đầu, sau đó chạy đi nhặt trái bóng về rồi mọi người lại tiếp tục nhộn nhịp.

"Ba."

Dạ Tinh Thần một cái tay vịn lên thành giường bệnh, chậm rãi đứng lên, trong ánh mắt đầy sát ý, nói:

"Thù ngày hôm nay, bọn đế ghi nhớ!"

Hần nói xong, vội vàng chạy đến trước cửa, đóng cửa lại, sợ cái ám khí cô hồn đã quý kia lại bay vào.

"Những tên trời tru đất diệt này là ai vậy nhỉ?"

"Vì cái gì muốn chơi trên đầu bọn đế?"

Dạ Tinh Thần nép người ở trên tường cửa, nghiêng đầu ra ngoài cửa sổ nhìn về hướng sân luyện võ.

"Két!"

Ngay lúc này, cửa đột nhiên bị đẩy ra.

Quân Thường Tiểu cất bước đi vào, nhìn thấy trên giường không có một ai, khó hiểu nói:

"Tiểu tử kia người đâu ta?"

"Phù phù."

Dạ Tinh Thần bị đẩy chen sát vào mép cửa, thân thể bị ép thẳng tắp ngã xuống mặt đất, trong miệng còn sùi bọt mép.

Quân Thường Tiểu quay người lại, càng cảm thấy khó hiểu, nói:

"Hần làm sao lại núp sau cửa rồi?"

Sau nửa canh giờ.

Thân thể Dạ Tinh Thần dần dần giảm bớt đau nhức, ánh mắt sắc bén nói:

"Người là yêu nghiệt phương nào?"

"A?"

Quân Thường Tiểu kinh ngạc không thôi.

Tên này so với chính mình còn nhỏ tuổi hơn, bắt quá ánh mắt hắn lại mang một vẻ tang thương, tựa như đã từng trải qua rất nhiều cay đắng, đi qua rất nhiều chông gai lắm rồi.

Không đơn giản, không tầm thường.

Quân Thường Tiểu nói:

"Ta gọi là Quân Thường Tiểu, chương môn Thiết Cốt phái."

Thiết Cốt phái?

Dạ Tinh Thần thần nhiên nói:

"Tên môn phái sao khó nghe quá vậy, xem ra không phải cái gì uy danh tông môn rồi."

Ấy trời, vãi đạn.

Tên này dám chê tên môn phái ta khó nghe, lại còn nói không phải uy danh môn phái, hắn chắc chắn là ngại mình sống lâu a.

Quân Thường Tiểu nói:

"Còn người là yêu nghiệt phương nào?"

Dạ Tinh Thần nhú nhú mày, ngao ngễ nói:

"Người chỉ cần biết ta là người không thể trêu vào."

Đây không phải có chút chán sống, đây khẳng định là cực kỳ chán sống!

"Xoát!"

Dạ Tinh Thần đứng dậy bỏ đi ra ngoài cửa, thần nhiên nói:

"Về sau chớ có trêu vào ta, nếu không, ta sẽ..."

Lời nói của hắn mang đầy thâm ý, ánh mắt lập lòe sự uy hiếp.

"Bành!"

trái bóng từ bên ngoài mang theo tiếng vang, chuẩn xác không sai vào đầu nện vào mặt hắn, có khả năng ăn quá nhiều lần mà hắn lần nữa hôn mê bất tỉnh.

Mãi đến lúc Dạ Tinh Thần tỉnh táo lại, phát hiện mình bị trói như gà tơ ở trên ghế.

"Chương môn, hắn tỉnh rồi!"

Tô Tiểu Mạt nói.

Quân Thường Tiểu từ bên ngoài đi vào, cười nói:

"Tiểu tử, bồn tọa mặc kệ người lợi hại đến đâu, từ hôm nay trở đi, chính là một thành viên của Thiết Cốt phái ta."

Trực giác nói cho hắn biết, gia hỏa có ánh mắt sắc bén này mang theo chuyện cũ, thân phận nhất định không phải phạm phu tục tử.

Môn phái vừa hay mở rộng thêm 399 thành viên, trước tiên đem hắn hốt vào rồi tính tiếp.

Còn về cái danh ngạch thứ 101, Liễu Uyển Thi đã chiếm lấy, chỉ thiếu quá trình đóng mộc mà thôi.

Ánh mắt Dạ Tinh Thần trở nên trầm trọng.

Thân là một trong thập đại Võ Đế, vừa mới trùng sinh đã bị người khác liên tục ám toán, sau cùng còn bị trói lại, chuyện này có thể nhẫn nhưng không thể nhịn!

"Tiểu tử!"

Hắn dùng âm thanh lạnh lùng nói:

"Ta tuyệt đối không gia nhập, bởi vì môn phái các người không có tư cách chiêu mộ bồn tọa."

Quân Thường Tiểu nói:

"Người coi mình là Vũ Đế hay gì mà ta không thể chiêu mộ?"

Ánh mắt Dạ Tinh Thần càng trở nên âm u, lộ vẻ cực kỳ đáng sợ.

Lúc này, đáng lẽ dựa theo cốt truyện nhân vật chính là cường giả trùng sinh đến xem xét, bị một tên chương môn nhân vật phản diện xem thường như thế, nhất định sẽ bùng nổ ra tiềm năng lợi hại, cải thiện đoạt mệnh.

Bất quá hiện thực tàn khốc, lời nói của Quân Thường Tiểu tiếp đó vang lên:

"Ta cho ngươi ba giây thời gian cân nhắc, nếu không đừng trách bản tọa không khách khí."

"Ngươi đang uy hiếp ta?"

Dạ Tinh Thần nói.

Quân Thường Tiểu phát phát tay nói:

"Bản tọa nào đâu chỉ dám uy hiếp ngươi, còn dám đánh ngươi cho thừa sống thiếu chết nữa cơ."

"Xoát!"

Tô Tiểu Mạt vung ra một quyền, đánh vào trên mặt hắn, hất mặt phách lối nói:

"Chương môn coi trọng ngươi chính là phúc ba đời mới có, còn không biết điều làm ra cái bộ mặt thối, già bộ cái gì tuyệt thế cao thủ!"

Dạ Tinh Thần tức muốn phát điên.

"Còn dám trêu ta!"

Tô Tiểu Mạt một lần nữa giơ lên nắm đấm, bắt đầu một cuộc bạo lực ẩu đả, sau một lúc đem mặt đối phương đánh cho bầm dập.

Dạ Tinh Thần, Dạ Đế.

Một sự tồn tại không thể trêu vào thế mà bị đánh cho kẻ khóc người thương, thật là khiến người ta thôn thức!

Bất quá, hắn rốt cuộc vẫn đồng ý thỏa hiệp, bởi vì bản thân bị đem đến sân luyện võ làm bia, mười mấy tên đệ tử xa xa đứng ngó, dưới chân còn có trái bóng giải trí, chỉ cần không đồng ý thì mỗi người sút một cú, sút đến khi nào đồng ý mới thôi...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Đại trận hộ phái!

Dạ Tinh Thần đã đầu hàng.

Không phải hắn không có khí phách, mà vì vừa mới hồi sinh lại trong cơ thể của một thiếu niên mới Khai Mạch một đoạn, cơ bản mà nói thì hắn chẳng có cái vốn liếng gì để đánh trả.

Huống hồ, những đệ tử này của Thiết Cốt phái, một cú sút uy lực cũng ít nhất vài trăm cân.

Cái thân thể yếu đuối này hắn vạn phần lực bất tòng tâm.

Không biết sau này Dạ Tinh Thần có thể trở lại thành võ đế hay không?

Có thể làm nữ đế thiên cổ đầu tiên biến mất khỏi thần bảng hay không?

Nhưng hiện tại hắn chỉ là một võ giả tôm tép mới trùng sinh, muốn trưởng thành thì cần phải biết cách nhẫn nhục.

Thiết Cốt phái chết tiệt!

Đội bốn đệ tử luyện thành công Thái Huyền Chân Kinh, đội ta lấy lại được tu vi trước đây, ta đem toàn bộ các ngươi ra chiến xào nấu nướng đủ kiểu.

Dạ Tinh Thần gào thét trong lòng, cùng với đó sự phẫn nộ và không cam lòng.

Nhưng cũng phải nói, Quân Thường Tiểu vì sao lại muốn chiêu mộ Dạ Tinh Thần?

Quân Thường Tiểu nhìn thấy ánh mắt của Dạ Tinh Thần là ánh mắt của một kẻ đã trải qua đắng cay ngọt bùi nhân gian. Hắn cho rằng bồi dưỡng một người như vậy sẽ làm ăn ra chuyện hơn là đám thiếu niên nai vàng ngọc ngà chẳng hiểu sự đời.

Ngày hôm sau.

Dưới sự chứng kiến của chín mươi chín tên đệ tử Thiết Cốt phái, Liễu Uyển Thi và Dạ Tinh Thần đang bị trói theo trình tự điền vào danh sách, đóng dấu chính thức trở thành đệ tử 101 và 102 của Thiết Cốt phái.

“Đỉnh!”

“Thành viên môn phái: 102/500.”

“Đỉnh!”

“Điểm cống hiến môn phái: 274/500.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Thanh Dương, đem đồng phục môn phái phân cho bọn họ.”

“Vâng”

Lý Thanh Dương cầm một bộ đồng phục môn phái của nam và nữ mang đến.

Liễu Uyển Thi tiếp nhận, vui vẻ cười nói:

“Đa tạ chương môn, đa tạ nhị sư huynh.”

Bộ đồng phục của phái Thiết Cốt này, nàng đã mong muốn mặc vào từ rất lâu, bây giờ cuối cùng tâm như ý nguyện.

Sau khi Dạ Tinh Thần được coi trời, miễn cưỡng nhận lấy đồng phục, trong lòng gào thét:

“Bỏ để cho tên tiểu tử nguoi ra oai một thời gian, đợi ta luyện thành Thái Huyền Chân Kinh, ta chắc chắn sẽ lấy cái mạng nguoi ra chơi chết.”

“Đồ Đồ, Tinh Thần, đến đây.”

Quân Thường Tiểu kêu hai người vào đại diện, sau đó đưa cho mỗi người một quyển Dịch Cân Kinh nói:

“Đây là tâm pháp nhập môn của phái ta, các nguoi cầm đi tu luyện. Nhớ kỹ, không được truyền lại cho người ngoài phái.”

Quân Thường Tiểu vừa tốn thêm mười điểm công hiến để làm thêm một nghìn bản Dịch Cân Kinh để dự trữ cho sau này.

Dạ Tinh Thần đi đến nhận mật tịch vẫn còn mới nguyên, đầy kinh thường thì thầm:

“Tâm pháp rác rưởi này đáng để bỏ để đặt vào trong mắt sao.”

Liễu Uyển Thi vui vẻ ôm mật tịch nói:

“Đa tạ chương môn, Đồ Đồ nhất định sẽ nỗ lực tu luyện.”

“Có được loại tâm pháp tầm thường này có gì mà vui vẻ đến thế. Đúng là một lũ phạm phu tục tử.”

Dạ Tinh Thần trong lòng đầy khinh bỉ xem thường.

Cũng phải thôi.

Bản thân hắn đã từng là một Võ Đế, hưởng hồ trong tay lại sở hữu tâm pháp Thái Huyền Chân Kinh nha.

Trước đó, Liễu Uyển Thi không phải đệ tử của Thiết Cốt phái, do đó chỉ có thể ở lại phòng ăn. Hiện giờ nàng đã trở thành đệ tử của Thiết Cốt phái, tự nhiên sẽ có một phòng riêng.

Phòng của Liễu Uyển Thi được sắp xếp sát bên phòng của Lục Thiên Thiên.

Dạ Tinh Thần cũng được sắp xếp chỗ ở. Hắn vừa nhìn thấy tòa các ở trong nội viện đầy ngạc nhiên nghĩ:

“Một môn phái cửu lưu mà kiến trúc cũng không đến nỗi thảm nha.”

“Thôi kệ! Hiện tại ta cứ ở nơi này bắt đầu con đường trở lại đỉnh vinh quang của bản đế.”

Hắn đi vào phòng. Vốn dĩ hắn định mở Thái Huyền Chân Kinh bắt đầu tu luyện nhưng lại tiện tay mở quyển Dịch Cân Kinh.

Ta làm sao có tâm tư suy nghĩ xem cái tâm pháp rác rưởi này cơ chứ.

Có thể là do tiện tay xem thôi.

Dạ Tinh Thần tự chế nhạo mình.

Hắn nhìn chăm chăm trang ghi chép đầu tiên của cuốn Dịch Cân Kinh, khuôn mặt dần dần biến sắc, cuối cùng đầy ngạc, thốt lên:

“Thần phẩm tâm pháp.”

Trước đây, Dạ Tinh Thần từng là võ đế vì thế sự hiểu biết cao hơn nhiều so với Lục Thiên Thiên và Lý Thanh Dương, do đó hắn chỉ cần liếc mắt nhìn sơ cũng đoán được Dịch Cân Kinh là một quyển thần phẩm tâm pháp luyện thể.

Dạ Tinh Thần nghiêm mặt nói:

“Một môn phái cửu lưu mà lại sở hữu loại Thần phẩm tâm pháp quý giá như thế này, là do ta đang mơ giữa ban ngày hay là sau mấy nghìn năm thần phẩm đã nhiều như chó ngoài đường, thánh phẩm như rác vứt ngang đường.”

Càng tận tâm nghiên cứu, trong lòng hắn lại càng cuộn cuộn như sóng vỗ.

Dịch Cân Kinh này nhìn sơ có vẻ đơn giản thô sơ nhưng hàm ý lại huyền diệu khó lường, tuyệt đối là một loại tâm pháp lợi hại có một không hai.

“Bỏ để năm đó do cơ thể không chịu được khe hở không gian trùng kích mới không thể đi đến bước cuối trăm rách thương khung.”

“Hiện giờ ta đã trùng sinh, không chỉ có Thái Huyền Chân Kinh trong tay mà còn có Thần phẩm tâm pháp giúp rèn luyện thân thể này, việc tu luyện phục hồi tu vi võ đế, trăm phá thương khung gì đó đã như ván đóng thành thuyền.”

“Há há há.”

Dạ Tinh Thần cười lớn.

“Bộp”

Một quả bóng từ cửa sổ bay vào trực tiếp đập vào mặt Dạ Tinh Thần. Ngay sau đó, bên ngoài truyền đến giọng nói của Tô Tiểu Mạt:

“Đêm hôm khuya khoắt còn không để cho người khác ngủ.”

“Đáng chết!”

Dạ Tinh Thần ôm mặt, đầy phần nộ nói:

“Tiểu tử thôi, bốn tọa nhớ mặt ngươi rồi đó.”

Đêm đến vạn vật tĩnh lặng.

Quân Thường Tiểu không ngủ được, ngồi trên ghế đá giống như đang suy nghĩ gì đấy.

“Sát thủ ám sát ta ở đại điện chắc chắn là người do Linh Tuyền Tông phái đến, còn đám người áo đen bên ngoài thành Lịch Dương rốt cuộc là do ai phái đến?”

Quân Thường Tiểu nhớ lại tất cả rắc rối ân oán của mình từ khi đến Tinh Vãn đại lục này, kết quả suy đoán cho rằng khả năng người làm việc này cao nhất chính là Linh Tuyền Tông.

“Hiện tại ta đã là Vô Đờ ngũ phẩm, trong tay còn có Bùa Giải Án, thời điểm đến Linh Tuyền Tông đòi lại công đạo cũng nên tới rồi.”

Ánh mắt Quân Thường Tiểu hiện lộ sự lạnh lẽo.

Quân Thường Tiểu không cho rằng sau khi ám sát thủ kia hành sự thất bại thì Linh Tuyền Tông sẽ dừng tay, do đó hắn thà chủ động đi giết giặc còn hơn ngồi chờ đợi Linh Tuyền Tông cử sát thủ đến ám toán mình.

“Soạt!”

Đột nhiên, tiếng gió ma sát với vật truyền vào bên tai. Nếu là trước đây Quân Thường Tiểu chắc chắn sẽ không nghe được nhưng sao khi bản thân bước vào Vô Đờ cảnh thì nhãn lực, thính lực, khứu giác tất cả đều có sự thăng hoa, chỉ cần một hạt cát rơi xuống dưới đất hắn cũng có thể nghe được âm thanh.

“Có người đến.”

Quân Thường Tiểu đột nhiên đứng dậy, di chuyển tránh ra vị trí cũ.

Quân Thường Tiểu vừa di chuyển thì một tên áo đen từ bóng tối xông ra trong tay cầm thanh kiếm sắc nhọn từ sau lưng đâm tới.

Chỉ thiếu một chút nữa thôi là Quân Thường Tiểu đã bỏ mạng táng thân rồi.

Sau khi ổn định lại, Quân Thường Tiểu lấy khẩu súng Desert Eagle ra định xử lý tên áo đen này, hắn vừa cúi người thì đã thấy tên áo đen dùng chân đạp nhẹ lên thành tường bỏ chạy trong đêm tối.

“...”

Quân Thường Tiểu nhú chặt mày.

Hệ thống nói:

“Chủ nhân nên nhanh chóng mua đại trận hộ pháp để trấn thủ, tránh tình trạng người khác xuất nhập môn phái như chốn không người.”

“Khu mua sắm cao cấp có bán không?”

Quân Thường Tiểu nói.

Hệ thống nói:

“Tất nhiên là có, bất quá chủ nhân cần đổi mới.”

Suy cho cùng nếu như đối phương chỉ ra tay với Quân Thường Tiểu thì đây không phải là vấn đề lớn, thế nhưng nếu bọn chúng ra tay với đám đệ tử thì chuyện không còn đơn giản nữa rồi.

“A!”

Đột nhiên một tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Quân Thường Tiểu vội vàng xông vào khu chỗ ở của đệ tử nam, vừa mở cửa đi vào thì nhìn thấy Dạ Tinh Thần xoa mông, đầy phần nộ nói:

“Bọn đạo tặc phương nào đến đánh úp ta.”

“Có chuyện gì vậy?”

Lý Thanh Dương, Tiểu Mạt mặc đồ ngủ chạy đến nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Dạ Tinh Thần, khóe miệng lập tức co giật.

“Có sát thủ đến ám sát bốn tọa.”

Quân Thường Tiểu nghiêm giọng nói:

“Gọi tắt cả các đệ tử thức dậy, sau đó tập trung tại đại điện, hỗ trợ bảo vệ lẫn nhau tránh để cho sát thủ có cơ hội ra tay.”

“Vâng.”

Lý Thanh Dương và Tô Tiểu Mạt vội vàng đi gọi mọi người dậy, rất nhanh sau đó tất cả các đệ tử đã tập hợp đầy đủ ở đại điện.

Dạ Tinh Thần người vừa bị đánh úp cũng đến, trong lòng gào thét:

“Có thù thì ám sát hần, ám sát một tên đệ tử mới nhập môn như ta làm cái gì vậy chứ.”

Ai nha.

Có thể tên sát thủ cho rằng trong tất cả đệ tử Thiết Cốt phái thì hần là người yếu nhất.

Quân Thường Tiểu vô cùng tức giận ngồi trên ghế gỗ lim ngàn năm, mở ra khu mua sắm sơ cấp.

“Đình!”

“Điểm cống hiến môn phái: 254/500.”

Sau khi đổi mới, khu mua sắm sơ cấp một một lần nữa thay đổi vật phẩm nhưng bên trong không chỉ không có đại trận hộ phái mà những vật phẩm mới cũng chẳng hữu dụng gì cả.

“Tiếp tục.”

Quân Thường Tiểu tiếp tục đổi mới khu mua sắm sơ cấp.

“Điểm cống hiến môn phái: 244/500.”

Lần đổi mới này thì vật phẩm toàn là đồ dùng sinh hoạt ví dụ như bình giữ nhiệt, vợt đánh bóng...

“Đình!”

“Điểm cống hiến môn phái: 234/500.”

“Đình!”

“Điểm cống hiến môn phái: 224/500.”

.....

.....

“Đình!”

“Điểm cống hiến môn phái: 174/500.”

Sau chín lần đổi mới liên tục, khu mua sắm sơ cấp cuối cùng cũng xuất hiện vật phẩm “đại trận hộ phái”.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Người mẹ nó chạy đằng trời!

Quân Thường Tiểu tiêu hao 90 điểm điểm cống hiến, tổng cộng đổi mới 5 lần khu mua sắm, 40 điểm còn lại mua các vật phẩm linh tinh không cần thiết, điều này làm hần có chút rì máu trong tim.

Bất quá, rốt cuộc hần cũng đổi mới ra đại trận hộ phái, kết quả vẫn rất đáng giá.

Nhấn mở phần giới thiệu vật phẩm

Vật phẩm: Sơ phẩm đại trận hộ phái.

Công hiệu: Sau khi sử dụng có thể bố trí trận pháp phòng ngự trong phạm vi môn phái, có tác dụng quấy nhiễu toàn bộ người xuất nhập mà không phải là thành viên môn phái.

Thời hạn: Mờ khi nào xài khi đó.

Giá cả: 50 điểm cống hiến môn phái.

Lưu ý: Trận pháp bố trí thành công tương đương với trạng thái hoạt động, mỗi ngày cần tiêu hao 1 điểm cống hiến gia hạn.

"Mua!"

Quân Thường Tiểu hoàn toàn không quan tâm cái gì là tiêu hao trận pháp, mua ngay và luôn.

"Đình!"

"Chủ nhân tiêu hao 50 điểm công hiến môn phái, nhận được một sơ phẩm đại trận hộ phái, vật phẩm đã chuyển vào trong không gian giới chỉ."

"Đỉnh!"

"Điểm công hiến môn phái: 124/500."

Sơ phẩm đại trận hộ phái cùng một dạng với Linh Pháp trận, có lá cờ nhỏ bố trí cùng sách hướng dẫn sử dụng.

"Đợi đến bình minh thì bố trí vậy."

Quân Thường Tiểu trầm ngâm.

Đệ tử Thiết Cốt phái an vị tại đại điện một đêm, phòng ngừa sát thủ chớp thời cơ ám sát, vài tên đệ tử chia nhau ra phụ trách công việc canh chừng.

Trong lúc đó, Tô Tiểu Mạt chủ động vì Dạ Tinh Thần băng bó vết thương, quần hai cái móng của đối phương thành một cục bóng gòn.

Một đêm bình yên trôi qua.

Sau khi bình minh đến, Quân Thường Tiểu ra lệnh cho đám đệ tử chia thành tổ đội, chia bốn phương tám hướng kéo ra phạm vi bố trí trận pháp.

"Xoát! Xoát!"

Từng mặt lá cờ nhỏ cắm ở ngoài tường môn phái, sau nửa canh giờ rờn rã bố trí, rốt cuộc đem toàn bộ môn phái bao bọc lại.

"Hừ!"

Ánh sáng lấp lóe, hình thành lồng sáng, đem toàn bộ Thiết Cốt phái bao bọc vào trong, hiện lên một màu trong suốt.

Quân Thường Tiểu đứng tại cửa chính vươn tay ra, tiếp xúc trực tiếp với vòng kết giới, phát hiện không có gì thay đổi, nếu không biết trước sẽ rất khó tin là có kết giới tồn tại.

Hệ thống nói:

"Kẻ địch đột nhập hoặc có công kích mạnh thì đại trận hộ phái mới hiện ra, ngày thường nó sẽ tự động ẩn vào không gian."

"Cường độ chịu đựng như thế nào?"

Quân Thường Tiểu nói:

Hệ thống nói:

"Đại trận hộ phái có thể tiếp nhận công kích của Vô Tòng cảnh trở xuống, hàng thật giá thật không lừa gạt già trẻ lớn bé."

Quân Thường Tiểu đã cảm thấy yên tâm hơn.

Hệ thống nói:

"Sơ phẩm đại trận hộ phái có cấp bậc hơi thấp, về sau chủ nhân nên tìm một cái cao cấp thay thế thì sẽ ổn hơn."

"Ta biết rồi."

Quân Thường Tiểu nói:

"Ngươi nói đi, hiện tại môn phái chúng ta còn thiếu cái gì?"

Nếu không có hệ thống nhắc nhở, hẳn cũng không biết còn có loại đồ chơi như đại trận hộ phái tồn tại, cho nên trước mắt nên hỏi thăm cho rõ ràng.

Hệ thống nói:

"Môn phái còn thiếu sự phân chia cấp bậc đệ tử thân truyền, nội môn, ngoại môn, đồng thời thiếu sót chức vị Phó chủ môn và các trưởng lão, còn có các khu vực như chú tạo các, võ học các, tâm pháp các."

"Không vội, không vội."

Quân Thường Tiểu nói:

"Từ từ cái gì cũng có mà.."

Hiện tại cả môn phái tổng cộng mới có 100 thành viên, tạm thời các cấp bậc như đệ tử thân truyền, nội ngoại môn, không có bức thiết phải phân rõ.

Còn về chức vị Phó chủ môn cùng trưởng lão thì trước mắt cũng không có đệ tử nào có thể đảm nhiệm, cho nên vẫn phải rọi đường trong đêm tối, đi một bước nhìn một bước.

Sau khi bố trí hoàn tất đại trận hộ phái, Quân Thường Tiểu cũng buông tảng đá đè nặng trong lòng xuống.

Các đệ tử vẫn tiếp tục sinh hoạt như ngày thường, không tu luyện cũng là chơi đá bóng, cùng lúc đó thì Dạ Tinh Thần cũng bắt đầu lần đầu tiên tu luyện sau khi trùng sinh.

Hắn càng có thiên hướng tu luyện Dịch Cân Kinh trước, dù sao đời trước ăn thua thiệt căn cơ bất ổn, cho nên đời sau trùng sinh lại, khẳng định phải rèn luyện cơ sở vững chắc.

Bất quá..

Hắn chỉ có linh căn sơ phẩm so với đệ tử thông thường như nước chung một nguồn, muốn tu luyện thành công cần phải chuyện một sớm một chiều.

Chuyện này nói rõ một điều, cho dù kiếp trước có oai phong xưng bá đại lục, trùng sinh ở trên một thân thể bình thường, cũng không có khả năng một bước lật trời.

Quân Thường Tiểu còn lại số điểm công hiến cũng xem như giàu có, mở ra Linh Pháp trận để đảm đê tử tu luyện, sau đó phát phát tay với Dạ Tinh Thần, nói:

"Đến đây, đến đây, bốn tọa dẫn người đi một nơi chơi rất vui.

...

Một nơi chơi rất vui á?

Dạ Tinh Thần đang đứng trước phòng cái tạo cơ bắp.

"Vào tận hưởng đi!"

Quân Thường Tiểu nói.

Đáng chết thật!

Tên này thể mà muốn bốn để chui vào trong chuồng chó!

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu trực tiếp đem hắc quang vào, khởi động phòng huấn luyện, thời gian là... 10 tiếng đồng hồ.

"Bành! Bành! Bành!"

"Á á...!"

Mãn đêm buông xuống, Dạ Tinh Thần như đồng bần nhảo nằm trên giường, ánh mắt đờ đẫn như sống không bằng chết.

Nhất định là thời điểm bốn để trùng sinh không khớp với kịch bản, nên mới rơi vào cái tình cảnh tang thương như này.

Bọn người Lục Thiên Thiên và Lý Thanh Dương chực chờ tại trước cửa phòng ngủ, trong tay ôm lấy trường kiếm, hiển nhiên đang đợi sát thủ núp trong bóng tối xuất hiện.

"Bành, bành!"

Một hình ảnh nhỏ đang trên sân luyện võ, Tô Tiểu Mạt thuần thực sút bóng điên cuồng.

Hắn là người chú trọng tốc độ, đá bóng đối với hắn là một phương pháp rất tốt để rèn luyện cước pháp.

Uy vũ nhất vẫn là Quân Thường Tiểu đang ngồi trong thư phòng, trên tay hắn là một bó thẻ tre bên trên ghi lại lịch sử, tác giả chính là Tư Mã Thiên.

Đây là trong quá trình đổi mới, hắn phải miễn cưỡng tiêu hao điểm công hiến mua, xem như là bù đắp lại lịch sử Hoa Hạ còn thiếu sót đi.

"Hừ!"

Ngay lúc này, bên tai hắn truyền đến thanh âm xé gió.

Ồi vãi!

Sát thủ vẫn luôn ẩn nấp bên trong môn phái!

Quân Thường Tiểu vốn cho rằng đã kín cổng cao tường, vội vàng dậm bước rút lui về sau, nhưng mũi kiếm sắc bén vẫn luôn chực chờ đâm tới.

Rất nhanh, không cách nào thoát!

Vạn bất đắc dĩ, hắn chỉ còn cách lấy bó thẻ trúc lên báo hộ yếu điểm trước ngực của mình.

"Đinh!"

Mũi kiếm đâm vào trên thẻ trúc, truyền ra tiếng kim loại ma sát, tia lửa bắn ra tung tóe!

Cổ tay người áo đen bị chấn động đến rung lên, ánh mắt hắn hiện lên vẻ kinh ngạc, không còn lo cái gì xảy ra tiếp theo, lập tức nhón mũi chân đạp lên thành cửa sổ nhảy ra ngoài.

Quân Thường Tiểu cũng ngây người.

Trong tay của ta cầm tới là một bó thẻ tre, hay vẫn là một bó sắt vậy trời!

Không có thời gian để ngáy ngẩn, Quân Thường Tiểu nhảy ra cửa sổ đuổi theo, thế nhưng người áo đen đã chạy xa trăm mét, thoát khỏi tầm bắn của Desert Eagle rồi.

Lúc này, Lục Thiên Thiên cùng Lý Thanh Dương nghe thấy âm thanh mà chạy đến, có ý định đuổi theo thân ảnh đen thui sắp biến mất trong màn đêm.

"Không cần đuổi theo đâu."

Quân Thường Tiểu khoanh tay nói.

Không đuổi theo?

Lục Thiên Thiên cùng Lý Thanh Dương vô cùng ngạc nhiên, chợt nghe được một tiếng ‘bốp’ vang lên, chỉ thấy tứ chi cùng gương mặt người áo đen dán tại bên trên ánh sáng kết giới, sau đó từ từ trượt xuống.

"Trận pháp!"

Hai người cùng kêu kinh ngạc thốt lên.

Quân Thường Tiểu vén tay áo lên, sai bước đi tới.

Desert Eagle trong tay hắn đã lên đạn, chốt kéo đã mở, họng súng chĩa thẳng vào tên sát thủ, quát:

"Người mẹ nó chạy đằng trời!"

Người áo đen gắng gượng kiểm con hoa mắt chóng mặt, lần nữa hướng một bên khác chạy đi, kết quả vẫn là hung hăng đâm vào màn ánh sáng của đại trận hộ pháp.

"Chuyện gì xảy ra!"

Tô Tiểu Mạt cùng Điền Thất và các đệ tử khác xông đến, nhìn thấy người áo đen che lấy trán, ngồi xồm ở bên dưới màn ánh sáng, nhất thời mơ màng không hiểu nổi chuyện gì xảy ra.

"Cái màn ánh sáng kia là chuyện quỷ quái gì vậy?"

"Trận pháp sao?"

"Môn phái chúng ta từ lúc nào có cái đồ chơi này rồi!"

Mọi người không cách nào tin được.

Người áo đen ẩn giấu ở nội viện cũng không hiểu, dù nói gì thì lúc mình lén lút tiến đến không có bị gì, thế mà đột nhiên trận pháp ở đâu ra xuất hiện!

"Bành!"

Đúng vào lúc này, Quân Thường Tiểu nhanh chóng chạy đến, rút linh lực vào nắm đấm hung hăng nện vào mặt đối phương, người cũng như đạn pháo bay thẳng vào thành tường phòng nhỏ.

Tên sát thủ này chỉ là Vũ Đồ tứ phẩm, có thể xuất quỷ nhập thần người đến không hay, phần lớn là dựa vào thân pháp ma mãnh, bây giờ ưu thế đã không còn sót lại gì, khẳng định không có cách nào đón đỡ nắm đấm của Vũ Đồ ngũ phẩm.

Quân Thường Tiểu đi tới, đem súng nhét vào phần eo, cầm lấy thẻ tre hung hăng đập.

Cái gì cũng khoan nói, cái thẻ tre dùng để ghi lại lịch sử này, dùng cực kỳ thuận tay, sau một lúc, đối phương đã bị nện cho đầu đầy máu me, uế oái có quắp nằm trên mặt đất.

Dạ Tinh Thần đứng ở đằng xa nhìn tới, khóe miệng co giật nói:

"Tên này quá dã man rồi!"

"Đỉnh!"

"Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ ân 'không chỗ che thân', phần thưởng là 30 điểm cống hiến môn phái!"

"Đỉnh!"

"Điểm cống hiến môn phái: 153/500!"

Con em nó.

Chỉ vì con hàng này, mà mình phải tiêu hao biết bao nhiêu điểm cống hiến, bây giờ chỉ vớt vát lại có 30 điểm cống hiến.

"Phong tỏa khí mạch hắn, giam lại cho bốn tọa!"

"Vâng!"

Một tên sát thủ vương bài, vào lần hành thích thứ 265, thất thủ bị bắt, trở thành tù nhân.

Hắn được đưa đến bên trong phòng giam, lúc trước tên sát thủ kia bị bắt, nhìn thấy đồ ăn trên tay đối phương, trong lòng cả kinh nói:

"Loại sát thủ cấp bậc này, thế mà cũng đắm thuyền trong biển Thiết Cốt phái a!"

Quân Thường Tiểu đứng ở bên ngoài, thông qua khe cửa, quan sát ánh mắt biến hóa của tên sát thủ kia, âm thanh lạnh lùng nói:

"Khẳng định lại là Linh Tuyền Tông phái tới!"

Ngày hôm sau.

Hắn đem công việc trong môn phái giao cho Lý Thanh Dương xử lý, một thân một mình đi xuống núi, trên đai lưng xách theo Desert Eagle cùng Nan Thu Dao, địa điểm mà hắn muốn đến là... Linh Tuyền Sơn!

"Đại sư tỷ, chương môn giống như rất tức giận a!"

Lý Thanh Dương đưa mắt nhìn bóng lưng đang hùng hực lửa giận ngút trời biến mất trong đường núi, ngưng trọng nói.

Lục Thiên Thiên đứng ở trước cổng chính, thân nhiên nói:

"Liên tiếp bị sát thủ ngày đêm mong nhớ, đổi thành ta mà nói, khẳng định phải giết đến gà bay chó chạy mới thôi!"

"Chương môn chắc không có vấn đề gì chứ?"

"Người lo cái gì chứ, Linh Tuyền Tông có thể tồn tại hay không còn rất khó nói."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Ta đến để tiêu diệt môn phái ngươi!

Linh Tuyền Sơn nằm ở quận Thanh Dương thuộc địa phận bên trong thành Diệu Dương, trước đây là nơi rất được các văn nhân sĩ tử đến nhìn mây ngắm trời.

Sau này, bốn huynh đệ Vi gia đến đây khai tông lập phái, biến nơi này thành địa bàn riêng, cấm người khác tùy ý ra vào.

Mất đi một nơi để du ngoạn, ngắm cảnh, dân chúng không cam tâm vì thế khiếu nại lên thành chủ thành Diệu Dương nhưng hậu thuẫn của Linh Tuyền Tông chính là Thánh Tuyền Tông, do đó thành chủ thành Diệu Dương chỉ có thể mắt nhắm mắt mở làm như không thấy.

Thời gian thấm thoát cũng đã hơn mười năm trôi qua.

Dưới sự lãnh đạo của huynh đệ Vi gia, Linh Tuyền Tông ngày càng phát triển, môn phái hiện giờ đã có hơn ba trăm đệ tử. Bất quá chung quy vẫn chỉ là một môn phái cừu lưu.

Nếu không có hậu thuẫn của Thánh Tuyền Tông, e rằng danh tiếng trong giang hồ của Linh Tuyền Tông so với Vương chương môn trước đây của Thiết Cốt phái chỉ cao hơn chút ít.

Vi sao lại so với Vương chương môn?

Bởi vì chương môn đời thứ hai Quân Thường Tiểu của Thiết Cốt phái trong thời gian ngắn này, uy danh đã vượt xa chương môn tiền nhiệm.

Tại đại diện của Linh Tuyền Tông.

Người ngồi vị trí bên dưới là Vi Nhất Nộ - người đã bị chặt đứt một bên tay. Ngồi ở vị trí chính giữa là một người trung niên khuôn mặt đầy vẻ u ám.

Hắn là Vi Nhất Hi, tông chủ hiện tại của Linh Tuyền Tông, tu vi võ đồ nhị phẩm.

“Đại ca.”

Vi Nhất Nộ nghiêng răng nghiêng lợi nói:

“Sát thủ mà chúng ta thuê có thể giải quyết tên Quân Thường Tiểu kia không?”

Vi Nhất Hi nhấp một ngụm trà nói:

“Sát thủ của Tề Vũ Lâu toàn là những cao thủ tinh anh, đã ám sát thành công hơn hai trăm người mà chưa từng thất bại, lần này tiểu tử Quân Thường Tiểu chắc chắn cũng không phải ngoại lệ, đệ không cần lo lắng.”

“Ừm.”

Những tên sát thủ hắn thuê lần trước đã bị Quân Thường Tiểu cho bốc hơi. Hiện tại huynh đệ họ Vi đang thuê một sát thủ tinh anh khác để hành sự vẹn toàn.

“Mẹ nó.”

Vi Nhất Nộ đập tay vào tay vịn ghế, đầy khó hiểu nói:

“Chương môn của một môn phái rác rưởi sao lại khó đối phó đến thế?”

Vi Nhất Hi lắc đầu nói:

“Từ đệ, Quân Thường Tiểu có thể giết chết nhị đệ và tam đệ, người còn cho rằng hắn là loại rác rưởi, như thế là quá sai lầm khinh địch rồi.”

Hai vị huynh đệ của hắn đến thành Thanh Dương viếng thăm thành chủ mãi chẳng thấy quay về, hắn bắt đầu tự thân vận động một chuyến tìm hiểu nguyên nhân.

Tạ thành chủ vì không muốn đắc tội với môn phái có hậu thuẫn đằng sau của Linh Tuyền Tông nên đã đem chuyện đầu đuôi câu chuyện Quân Thường Tiểu giết chết Vi Nhất Lạc và Vi Nhất Ai kể lại.

Sau khi Vi Nhất Hi biết huynh đệ mình bị giết đầu rơi máu chảy, hắn đã vô cùng phẫn nộ. Nhưng là người đứng đầu của một môn phái, hắn vẫn đủ bình tĩnh để phân tích, Quân Thường Tiểu dùng một đao giết chết hai huynh đệ của mình, thực lực chắc chắn không thể xem nhẹ.

Sau khi trở lại môn phái, suy nghĩ kỹ càng, hắn quyết định dùng ngân lượng thuê sát thủ của Tề Vũ Lâu.

Không dám trực tiếp ra mặt mà giờ trở sau lưng thật mưu mô xảo quyệt.

Vi Nhất Nộ vốn bản tính không được trầm ổn. Khi hắn nghe đại ca nói nhị ca và tam ca đã về châu ông bà, ánh mắt hắn sát khí hiện lên cuộn cuộn.

“Nhị đệ! Tam đệ!”

Vi Nhất Hi đặt chén trà lên bàn, ánh mắt u ám khác thường, nói:

“Không cần biết phải bỏ ra bao nhiêu tiền, đại ca nhất định sẽ báo thù cho các đệ.”

Tiền ở đây chính là ngân lượng để thuê sát thủ ám sát.

“Đại ca.”

Vì Nhất Nộ giọng nói đầy hận ý, nói:

“Đợi đến lúc sát thủ của Tề Vũ Lâu giết chết Quân Thường Tiểu, đệ muốn đi Thiết Cốt phái dùng máu đệ tử của hắc tể linh hồn của nhị ca và tam ca.”

Vì Nhất Hi nói:

“Thiết Cốt phái dù gì cũng là thành viên của liên minh Bách Tông, lúc đi phải cẩn thận đừng để người khác phát hiện đấy.”

“Đệ biết rồi.”

Vì Nhất Nộ khuôn mặt đầy sát khí nói:

Hắn hận không thể ngay lập tức đến Thiết Cốt phái đại khai sát giới để tể bái linh hồn hai vị sư huynh.

Vì Nhất Hi lại tiếp tục nhấp một ngụm trà, cười khinh bỉ nói:

“Ta nghe nói, tên tiểu tử đó còn dẫn đệ tử tham gia sự kiện môn phái luận võ lần này. Thật không biết trời cao đất rộng là gì mà.”

“Đệ nhỏ vào.”

Vì Nhất Nộ lạnh mặt nói:

“Không biết lực lượng bản thân được mấy cân mấy lạng mà dám tham gia luận võ. Đúng là ngu hết cả phần thiên hạ luôn mà.”

Vì Nhất Hi chống khuỷu tay xuống tay ghế vịn, mười ngón tay đan vào nhau nói:

“Cũng thật hiểu kỳ, không biết quán quân của môn phái luận võ lần này sẽ thuộc về ai đây?”

“Đệ nghe nói lực lượng môn phái Tuyệt Âm Cốc cũng phái đệ tử tham gia luận võ. Nếu không xảy ra chuyện gì bất ngờ thì đệ chắc chắn đệ tử của Tuyệt Âm Cốc sẽ giành được quán quân kỷ luận võ lần này.”

Vì Nhất Nộ đồng dạng nói:

Mặc dù hai huynh đệ họ Vì không xuống núi nhưng khá quan tâm đến sự kiện môn phái luận võ.

“Báo.”

Đúng lúc này một tên đệ tử từ bên ngoài chạy vào, thở hổn hển nói:

“Tông chủ, đệ tử vừa từ thành Diệu Dương quay về, nghe nói...”

“Ngươi nghe nói cái gì?”

“Đệ tử nghe... nghe nói sự kiện môn phái luận võ lần này, chức quán quân đã thuộc về Tiêu Tội Kỳ của Thiết Cốt phái.”

“Cái gì?!!”

Vì Nhất Hi và Vì Nhất Nộ đồng thời giật mình bật dậy, ánh mắt tràn đầy sự khó tin.

Đệ tử hít thở sâu vài hơi rồi tiếp tục nói:

“Hơn... hơn nữa, bốn vị trí mạnh nhất của môn phái luận võ lần này đều thuộc về đệ tử Thiết Cốt phái.”

“Không thể nào!”

Vì Nhất Nộ kiên quyết không tin nói:

“Bọn hắc chi là một môn phái cừu lưu thì có thể vào được đến vòng luận võ thứ hai đã rất không tệ rồi, làm sao có thể giành được cả bốn vị trí mạnh nhất của một lần môn phái luận võ được chứ.”

Vì Nhất Hi khá lạnh đạm hỏi:

“Tin tức có chính xác không?”

Đệ tử lập tức trả lời:

“Thành Diệu Dương đã dán thông báo, đệ tử chính mắt nhìn thấy.”

Vì Nhất Nộ ngu mặt.

Mỗi sự kiện môn phái luận võ kết thúc, trong quận Thanh Dương ở mỗi thôn làng đều dán thông báo công bố quán quân là ai.

Đây tuyệt đối không phải là những tin đồn thất thiệt.

Vì Nhất Hi chau mày nói:

“Quán quân của môn phái luận võ, tu vi thấp nhất cũng phải từ Vô Đồ nhị phẩm trở lên, đệ tử Thiết Cốt phái có bản lĩnh đến thế sao?”

Tên đệ tử biết gì nói đó:

“Đệ tử nghe những võ giả từ thành Lịch Dương trở về nói thực lực của những đệ tử của Thiết Cốt phái thấp nhất cũng phải là Vô Đồ nhất phẩm.”

“Bịch!”

Vi Nhất Nộ bắt lực ngồi xuống, biểu cảm trên khuôn mặt trở nên cứng ngắt.

Hắn lúc này còn nghĩ đợi sát thủ giết chết Quân Thường Tiểu, hắn lập tức đến Thiết Cốt phái tắm máu một phen.

Nhưng nếu như tin tức bốn vị trí mạnh nhất đều là đệ tử Thiết Cốt phái là thật, Vi Nhất Nộ đi thì có khác gì đưa xác vào hang cọp.

“Từ đệ.”

Vi Nhất Hi cũng ý thức được điều này, nghiêm giọng nói:

“Không cần biết tin tức này là thật hay giả, đệ nhất định không được tự ý đi đến Thiết Cốt phái.”

“Ừm.”

Vi Nhất Nộ vội vàng trả lời.

Hắn không đi nhưng người ta lại tìm tới.

“Bộp.”

Đột nhiên một tiếng động lớn truyền đến làm cho mặt mày Vi Nhất Hi và Vi Nhất Nộ biến sắc, vội vã chạy ra ngoài đại điện.

Bọn hắn vừa bước ra khỏi cửa thì nhìn thấy cánh cửa lớn sơn đỏ đầy giá trị bị đập gãy nát.

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu bước vào trong, trên vai hắn vác một tấm bảng hiệu trên đó viết ba chữ “Linh Tuyền Tông”, một tay khác cầm khẩu súng Desert Eagle, miệng hắn đang ngậm một miếng xì gà.

Xì gà là do sau khi hắn đổi môi khu mua sắm bắt buộc phải mua. Tác dụng của nó chỉ là nâng cao tinh thần nhưng quan trọng hơn là tạo sự khó chịu cho đối thủ.

“Quân Thường Tiểu!”

Vi Nhất Nộ trừng to mắt nói.

Hắn chính là chương môn Thiết Cốt phái? Chân mày Vi Nhất Hi nhăn chặt lại, ánh mắt càng ngày càng u ám.

“Cộp.”

Quân Thường Tiểu thả tấm bảng hiệu xuống, một tay đặt lên ở cạnh trên, nhìn đại điện môn phái so với bản phái càng thua xa, nhàn nhạt nói:

“Một nơi tốt như thế này, phải diệt đi thật là có chút đáng tiếc mà.”

Tiêu diệt, thật đáng tiếc?

Vi Nhất Hi ánh mắt u ám nói:

“Quán chương môn, người đến lần này...”

“Không sai.”

Quân Thường Tiểu chìa súng vào Vi Nhất Hi, đầy kiêu ngạo nói:

“Bốn tọa đến là để tiêu diệt môn phái ngươi.”

“Ngươi đến tìm chết?”

Vi Nhất Nộ không kiềm được lửa giận, từ không gian giới chỉ rút ra một thanh Toàn Tân Đại đao, muốn lao về phía Quân Thường Tiểu..

“Bằng!”

Viên đạn ngưng tụ từ năng lượng tinh hạch trong miệng súng bắn ra, một luồng ánh sáng trực tiếp xuyên thủng ngực Vi Nhất Nộ.

Vi Nhất Nộ khựng lại, từ từ cúi đầu nhìn lỗ thủng trên ngực mình, ánh mắt hiện lên sự sợ hãi, thanh đao đang nắm chặt trong tay rơi xuống, người cũng theo âm thanh “Rầm” một cái ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 83: Linh Tuyền Tông xóa tên khỏi giang hồ!

Vi Nhất Nộ chỉ thấy một đạo ánh sáng bắn tới, sau đó ngực mình xuất hiện một lỗ thủng, người cũng ngã trên mặt đất, một mạng thể là đi đòi nhà ma.

Hắn cho đến lúc chết vẫn một mực suy nghĩ, đến cùng là ám khí ma quỷ gì, lại có lực xuyên thấu cường đại đến đục thủng ngực hắn, xuyên thấu cả trái tim.

"Phù!"

Quân Thường Tiểu thổi làn khói bốc lên từ họng súng, thần nhiên nói:

"Yên tâm, cái chết của ngươi rất đáng giá, một viên đạn của ta tương đương với mấy chục lượng bạc lặn đáy."

Thật sự rất có giá trị!

Lấy thực lực của Quân thường môn, hoàn toàn có thể tay không tác sát giết chết Vi Nhất Nộ, hắn nỗ súng là đã thương tình đối phương lắm rồi.

"Từ... từ đệ!"

Mặt mày Vi Nhất Hi ngờ nghệch, con mắt dần dần đỏ lên, không phải hắn muốn khóc, mà chính là sự phẫn nộ đã đạt đến đỉnh điểm.

Ba tên đệ đệ đã theo hắn từ nhỏ, cùng một chỗ bắt nạt người khác, cùng một chỗ khi dễ người khác, bây giờ từng tên từng tên bỏ mạng, điều này thật sự là một cú đá kích trầm trọng đối với hắn.

"Cộp cộp cộp!"

Ngay lúc này, các đệ tử Linh Tuyền Tông bị kinh động từ trong môn phái lao ra, nhân số liếc sơ qua cũng được mấy trăm người, khi bọn hắn thấy Tứ trưởng lão đã bỏ mạng nằm trên mặt đất, ngực bị đục một cái lỗ nhỏ, từng người tròn tròn hai mắt.

Tên cô hồn nào to gan đến vậy?

Trước tiên, mọi người dồn ánh mắt nhìn về phía Quân Thường Tiểu!

Đập vào mắt là bảng hiệu môn phái đã bị tháo xuống, khẳng định tên cô hồn này đến phá môn!

"Chính... chính là hắn!"

Võ giả khảm xanh từng ở trên đường gặp qua Quân Thường Tiểu, giờ đây lại thấy người kia đang ngậm một cái giống như rễ cây biết bốc khói, trên mặt hắn không cách nào che giấu sự kinh ngạc.

Nói đi cũng nói lại, Thiết Cốt Phái cùng Linh Tuyền Tông đi đến ranh giới ta sống ngươi chết, công lao của võ giả khảm xanh cũng không hề nhỏ, bởi vì hắn có ý định trêu ghẹo Lục Thiên Thiên, từ đó mâu thuẫn ngày càng chồng chất.

Aii.

Cuộc sống đúng là khắc nghiệt mà.

Không thể đổ mọi trách nhiệm lên đầu hắn, chủ yếu chính là Linh Tuyền Tông quá không biết một điều nhin chín điều lành, bọn hắn biết tin đệ tử bị đánh, lập tức hùng hổ đòi báo thù.

Trên Ân Oán Đài, Vi Nhất Nộ nổi lên sát ý, điều này đã vô tình dây mâu thuẫn lên đến cấp độ vô cùng kịch liệt.

Đội lại một cái cừu lưu môn phái khác, e rằng trong sự kiện ‘Bách Tông chiêu mộ’, đã mang đệ tử đến nhận lỗi hóa giải ân oán, có thể hết lần này tới lần khác.

Bất quá Quân Thường Tiểu thân là người trong cuộc, bản tính cũng cứng như khối sắt.

Nhấn một lần biển êm sóng lặng, lùi một bước trời xanh mây trắng.

Linh Tuyền Tông quyết không nhịn, lại càng không lùi, Quân Thường Tiểu chỉ có thể dùng ba cái mạng của trưởng lão để dạy một bài học nhớ đời.

Đáng tiếc, hiện tại Vi Nhất Hi chẳng tiếp thu được gì cả, hắn nắm chặt hai tay thành quyền, tròng muốn rách mí mắt, thanh âm lạnh lẽo âm u nói:

"Giết chết hắn!!!"

Mệnh lệnh của tông chủ, đệ tử không thể xem như mất mũi tai điếc, cùng nhau cầm lấy binh khí vây quanh người Quân Thường Tiểu.

Võ giả khảm xanh cũng ở trong đó, ánh mắt hắn hiển lộ sự tức giận không hề thua kém tông chủ của mình.

"Hà..!"

Quân Thường Tiểu rút điều thuốc, phun ra ngụm khói, nói:

"Bỏ tọa nếu như là ngươi, sẽ không đại dột cho đám đệ tử xông lên tìm chết đâu."

"Tiểu tử thôi, chết đến nơi còn nói nhiều quá đó!"

Một tên đệ tử nóng lòng muốn thể hiện trước mặt tông chủ, lập tức vung đao xông tới.

Quân Thường Tiểu thu hồi thanh Desert Eagle, Hàn Phong kiểm bỗng nhiên xuất hiện, cổ tay hắn vung một cái, ánh kiếm lạnh lẽo xuất ra.

"Vào... Phốc!"

Trên cổ đối phương bị vết kiếm hằn sâu, máu tươi nhất thời phun tung toé!

Tên đệ tử kia buông vũ khí trong tay ra, cố gắng lấy ta che khe hở của vết thương, cổ họng phát ra âm thanh ‘a.. o..’, gương mặt biểu hiện sự tuyệt vọng rồi ngã bệt xuống đất.

"Hít...!"

Đám đệ tử Linh Tuyền Tông có ý định xông lên, nhìn thấy tứ sư huynh có tu vi đạt tới Khai Mạch thập đoạn bị một kiếm có đi không có về, gương mặt bọn hắn lập tức biến sắc.

"Lên! Lên hết cho ta!"

Vì Nhất Hi phần nộ gào thét lớn.

Hắn vì cái gì không dám lên?

Bởi vì hắn biết rõ Quân Thường Tiểu vừa rồi cầm cái đồ chơi sáng như bạc, chắc chắn là ám khí rất khủng bố, nếu hắn xông lên lập tức sẽ nổi gót tử đệ ăn một viên ‘kẹo đồng’ bỏ mạng.

Vì cái gì hắn để đám đệ tử xông lên trước?

Bởi vì hắn biết rõ ám khí của Quân Thường Tiểu phải cùng một loại với cung nỏ, tên đạn khẳng định không nhiều, để đám đệ tử làm tốt thí, giết được thì tốt, không thể giết được cũng có thể mài mòn sức lực đối phương.

Nói thẳng ra.

Rốt cuộc vẫn là đem đám đệ tử ra làm bia đỡ đạn.

Đệ tử Linh Tuyền Tông hiển nhiên sẽ không nghĩ tới trong mắt tông chủ, bản thân chẳng đáng một xu tiền, bất quá bọn hắn cũng xem như tận trung tận nghĩa, cầm đao kiếm xông lên như lũ trâu điên.

"Một đám người đáng thương!"

Quân Thường Tiểu lắc đầu, một tay cầm Hàn Phong kiếm, đón lấy từng tên đệ tử Linh Tuyền Tông xông lên.

"Xoát! Xoát! Xoát!"

Quân Thường Tiểu thi triển tuyệt kỹ Diệp Lăng Cừu Thức, từng tầng từng tầng xung kích nương theo kiếm khí phát ra, như từng con sóng khuếch tán!

"Phốc! Phốc!"

Ánh kiếm lạnh lùng quét ngang, hơn mười tên đệ tử Linh Tuyền Tông xông tới trước người Quân Thường Tiểu bị sóng năng lượng rạch phá cổ họng, như là cây bị đốn ngã ảm uổng đất.

"Tóc, tóc..."

Mũi kiếm của Hàn Phong kiếm hướng xuống, từng giọt máu nhiều xuống đất, vỡ tung tóe ở trên nền đá cứng.

Quân Thường Tiểu dùng một chiêu gạt hơn mười cái mạng ngu xuẩn, trong mắt hắn lấp lóe lạnh lùng tàn khốc, dường như là một tên tu la từ địa ngục sống dậy.

Đám đệ tử Linh Tuyền Tông còn lại bị kinh hồn khiếp vía, tay cầm đao kiếm run rẩy, không dám đem mạng mình ra thử lửa.

Quân Thường Tiểu ngẩng đầu lên, kiếm chỉ thẳng hướng Vì Nhất Hi nói:

"Hôm nay, người mà bản tọa muốn giết là hắn, các ngươi khôn hồn thì rút đi, không đừng trách ta lãnh khốc vô tình đem các ngươi biến thành oan hồn."

Đệ tử Linh Tuyền Tông cũng không phải là son tặc ác bá, do đó hắn không muốn đại khai sát giới, cho nên chuyện đi lần này nói là diệt môn, bất quá cũng chỉ diệt toàn bộ huynh đệ họ Vì mà thôi.

"Tiểu tử khôn khiếp, chết đi cho ta!"

Đúng vào lúc này, một tên đệ tử từ phía sau giương đao hung hăng chém tới.

Quân Thường Tiểu đã cho đủ lòng nhân từ, ánh mắt hắn hiện lên sự lãnh khốc, trở tay vung ra Hàn Phong kiếm.

"Vèo....."

Ánh kiếm lóe lên, chém đứt binh khí của võ giả kia, đồng thời cũng đem đầu đối phương chém đứt.

"Giết!!!"

Đệ tử Linh Tuyền Tông thừa cơ hội từ bốn phương tám hướng giết tới.

Quân Thường Tiểu không còn kiêng kị gì nữa, bộc phát toàn bộ tu vi Vô Đồ ngũ phẩm, rót linh lực vào Hàn Phong kiếm, trong nháy mắt tỏa ra khí lạnh lan tràn ra xung quanh.

"Cái lũ ngu xuẩn mắt khôn này, đừng trách bản tọa tắm máu Linh Tuyền Tông, giết chó gà không tha!"

Trong lúc nói chuyện, hắn bỗng nhiên huy kiếm, lôi kéo ra ánh kiếm thật dài.

"Keng! Keng! Keng!"

Những nơi Hàn Phong kiếm lướt qua, chém đứt toàn bộ đao kiếm chạm vào, mũi đao mũi kiếm văng ra đâm vào đệ tử Linh Tuyền Tông đứng bên cạnh.

Bọn hắn không còn cơ hội kêu thảm, bởi vì ánh kiếm vô tình lạnh lẽo thứ hai đã tới rồi.

"Vào..."

Hàn Phong kiếm quét ngang, mang theo hơi lạnh khiếp người!

"Phốc! Phốc!"

Hơn hai mươi đệ tử Linh Tuyền Tông khựng chân lại, chột cùng nhau cúi thấp đầu, nhìn thấy ánh kiếm nhỏ bé cắt ở trên yết hầu của mình.

Quân Thường Tiểu bước qua người bọn hắn, Hàn Phong kiếm ngưng đọng hơn hai mươi giọt máu, trong nháy mắt bị linh lực làm cho bốc hơi.

"Phịch! Phịch!..."

Chỉ vài bước đi, đã có thêm hai mươi cái xác đệ tử Linh Tuyền Tông ngã trái té phải nằm trên mặt đất.

Quân Thường Tiểu đạt tới tu vi Vô Đờ ngũ phẩm, thêm vào đó là Hàn Phong kiếm, hắn muốn giết những con kiến chỉ có tu vi lưỡng chừng khai mạch năm sau đoạn này, chẳng khác nào như máy gặt lúa.

Vì Nhất Hi khiếp sợ muốn hồn phi phách tán.

Giờ phút này hắn đã nhìn ra, cái tên chương môn Thiết Cốt Phái này có thực lực Vô Đờ tứ phẩm trở lên!

Hoảng sợ không chỉ có tông chủ Linh Tuyền Tông, mà còn có những đệ tử ngu xuẩn chưa chết kia nữa.

Bọn hắn tuy vây quanh ở Quân Thường Tiểu, nhưng vô tình hữu ý từng bước một đi lùi về sau, trong ánh mắt chứa sự hoảng sợ khủng khiếp.

Người ta giết đồng môn như máy cắt cỏ, trong lòng bọn hắn khẳng định phải sợ hãi!

"Lên! Lên hết cho ta!"

Vì Nhất Hi điên cuồng gào thét, hắn không quan tâm ai sống ai chết, chỉ cần có thể giết chết Quân Thường Tiểu, coi như chết sạch cũng là chuyện đáng mừng.

Thế nhưng...

Quân Thường Tiểu quá cường đại, đệ tử Linh Tuyền Tông đã có ý thoái chí, thậm chí dưới ánh mắt lãnh khốc của người kia, tay đã có chút không đủ sức cầm binh khí.

Đây là một tên đồ tể, người nào lên đều phải chết a!

Quá hung bạo, quá man rợ!

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu giương kiếm lên, khí lạnh bức người.

Hơi lạnh lan tràn ra ngoài, khiến đám đệ tử Linh Tuyền Tông tê hết cả da đầu, bọn hắn trong đầu chỉ có một ý định còn lại, rút lui, lui được bao nhiêu hay bấy nhiêu!

"Các người!"

Vì Nhất Hi tức muốn nổ phổi.

Hắn vốn định để đám đệ tử làm bức tường thịt, sau đó tìm kiếm cơ hội chạy trốn, hiện tại ngược lại rất hay, thân ai nấy lo mệnh ai nấy chạy!

Quân Thường Tiểu không còn đệ tử cản đường, cất một bước dài vọt lên, rót linh lực vào Hàn Phong kiếm tung ra ánh kiếm lạnh lẽo.

"Không ổn!"

"Phụt....."

Trong lòng Vì Nhất Hi vừa dâng lên cảm giác nguy cơ mãnh liệt, đầu lâu đã ngay lập tức bay ra ngoài, rơi vào trước tấm bảng hiệu ở ngoài, một hàng máu tươi nhuộm màu cho ba chữ Linh Tuyền Tông.

"Tông chủ!!!"

Đệ tử Linh Tuyền Tông ngây ngốc đứng tại nguyên chỗ.

Ngày hôm nay...

Phía trên Linh Tuyền Sơn khói lửa ngùn ngụt, thiêu đốt trọn vẹn một ngày một đêm, Linh Tuyền Tông cũng theo đó xóa tên khỏi giang hồ.

"Hây..!"

Quân Thường Tiểu thần nhiên xuống núi, ngồi trên một tảng đá lớn, hít một hơi xì gà, nhìn ra phong cảnh xa xa, thảnh thơi nói:

"Vi cái gì không có mùi vị của Nicotin vậy?"

Hệ thống nói:

"Đây là khói điện tử."

"Con em nó! Lừa đảo!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Chúng ta là hợp tác cùng có lợi!

Linh Tuyền Tông thành lập hơn mười năm, chỉ dưới một ngọn lửa đã hóa thành tro bụi.

Hơn hai trăm đệ tử vì cái chết tông chủ và trưởng lão mà tan đàn xẻ nghé.

Những đệ tử này có thể sẽ tham gia một môn phái khác cũng có thể trải qua một cuộc sống bình thường, nhưng hình ảnh Quân Thường Tiểu giết hai vị tông chủ, trưởng lão và một số đệ tử khác, vĩnh viễn là một hồi ức đáng sợ ăn sâu vào trong tâm trí của bọn hắn.

Trong rừng hoang.

Một người đội mũ màu xanh quý trước ngôi mộ, bàn tay cuộn chặt thành nắm đấm, nói:

“Tông chủ, các vị trưởng lão, đệ tử nhất định sẽ báo thù rửa hận cho người, cho Linh Tuyền Tông!”

Một lúc sau, hắn đứng dậy, đeo hành lý lên vai, không chút do dự đi về phía đông, nơi đó có một quái vật khổng lồ để hắn đến – đó chính là Thánh Tuyền Tông.

“Quân Thường Tiểu.”

Tiếng hét của hắn vang vọng:

“Ta tên Đới Luật, nhớ kỹ cái tên này đấy.”

Những lời này, Đới Luật chỉ dám ở nơi rừng rú không người nói ra chứ không đại dõng nói thẳng trước mặt người kia.

“Xây ra chuyện lớn rồi! Xây ra chuyện lớn rồi!”

“Hôm qua Linh Tuyền Tông cháy lớn, toàn bộ môn phái bị thiêu rụi, tất cả đệ tử cũng bỏ chạy hết rồi.”

Trong thành Diệu Dương, trời vừa tờ mờ sáng, một võ giả hét âm ỉ trên đường lớn.

Tin tức Linh Tuyền Tông bị thiêu rụi giống như mồi lửa bén rơm, trong chớp mắt truyền đến mọi góc ngách, đến mọi gia đình,...

Phản ứng đầu tiên của các võ giả trong thành là trời vừa sáng, đã gặp tên điên hù gà dọa khỉ rồi hả?

Nhưng có người lần lượt lên Linh Tuyền Sơn nhìn cái đồng tàn tích còn lại của môn phái, không còn chút hoài nghi mà xác định tác oai tác quái Linh Tuyền Tông thật sự đã phá môn diệt tông rồi.

“Trời đất thiên địa ơi, là ai ăn gan hùm mật gấu đi phóng hỏa đốt trụi cái Linh Tuyền Tông này vậy?”

“Vi tông chủ và Vi trưởng lão đâu hết rồi?”

“Ta từ một đệ tử của Linh Tuyền Tông tháo chạy xuống núi nói rằng tông chủ và trưởng lão của Linh Tuyền Tông đều đã bị giết, Linh Tuyền Tông coi như đã bị xóa tên khỏi giang hồ.”

“Ai giết?”

“Nói ra sợ hù chết người luôn đấy, người giết huynh đệ Vi gia là chương môn Thiết Cốt phái nha.”

“Thiết Cốt phái? Đây không phải là một môn phái cứu lưu sao? Làm sao lại có thực lực tiêu diệt được cả một Linh Tuyền Tông cơ chứ? Có phải bọn hắn đã mời cao thủ ẩn danh tương trợ hay không đây?”

“Không có cao thủ nào cả, chỉ có một mình chương môn.”

“Một môn phái cứu lưu mà mạnh đến kinh người vậy sao?”

“Linh Tuyền Tông và Thiết Cốt phái kết thù ở thành Thanh Dương, lúc đó ta còn nghĩ không biết Thiết Cốt phái có thể tồn tại đến bao giờ, thế mà người đi trước lại là Linh Tuyền Tông.”

“Hậu thuẫn đằng sau Linh Tuyền Tông chính là Thánh Tuyền Tông. Nếu như chuyện này đến tai Thánh Tuyền Tông, chắc chắn sẽ khởi binh xuất chiến thảo phạt Thiết Cốt phái!”

“Không chỉ Thánh Tuyền Tông mà liên minh Bách Tông chắc chắn cũng không bỏ qua cho Thiết Cốt phái đâu. Liên minh vốn đã có quy định các môn phái đồng minh không được tiêu diệt lẫn nhau.”

Thành Diệu Dương hôm nay thật sự đón một làn sóng lớn.

Không chỉ võ giả mà cả dân thường đều đang bàn tán về Linh Tuyền Tông và chương môn Thiết Cốt phái.

Tin tức này rất nhanh truyền đến quận Thanh Dương và các thành thị khác.

Trường Đào Môn, Hồ Tiểu Tông, và các môn phái khác cũng lần lượt biết được tin tức này.

Kể chuyện cười cái gì không biết?

Linh Tuyền Tông mà bị Thiết Cốt Phái tiêu diệt?

Nhưng càng nghe nhiều biết càng nhiều tình tiết thì bọn hắn đều không thể không chấp nhận đây là sự thật.

Phù thành chủ, thành Thanh Dương.

Tạ thành chủ nhận được tin tức, đứng trong phòng sách hai tay chấp đằng sau lưng, trầm ngâm nói:

“Đầu tiên dẫn dắt đệ tử giành quán quân môn phái luận võ, giờ lại diệt cả Linh Tuyền Tông. Quân chương môn ời là Quân chương môn, người đứng là sinh ra để làm việc lớn đó nha.”

“Nhưng mà...”

Tạ thành chủ lắc đầu, nói:

“Thánh Tuyền Tông cho dù không có xem trọng Linh Tuyền Tông, thế nhưng bốn huynh đệ Vi gia chung quy vẫn là đệ tử của môn phái, người lại giết chết bốn huynh đệ họ, khác gì đắc tội với môn phái ngũ lưu này đâu.”

“Bảo!”

Một thị vệ đi vào, chấp tay nói:

“Minh chủ liên minh Bách Tông xin bái kiến thành chủ.”

“Ừm!”

Tạ thành chủ nói:

“Đến cũng nhanh thật đấy.”

Hắn xoa thái dương, nói:

“Mời người vào phòng khách đi.”

“Vâng.”

Tại phòng khách.

Một người trung niên đầy oai phong đi vào, hai tay chấp trước mặt, nói:

“Tạ thành chủ, nhiều năm không gặp, thật là hoài niệm nha.”

Tạ thành chủ giờ tay ra hiệu mời ngồi, nói:

“Tấu minh chủ lần này ghé thăm có phải là vì chuyện của Thiết Cốt Phái?”

“Không sai.”

Tấu minh chủ tức giận nói:

“Thiết Cốt Phái là thành viên của liên minh Bách Tông vậy mà lại làm chuyện đại nghịch bất đạo, tiêu diệt Linh Tuyền Tông. Tấu mỗi lần này đến hy vọng Tạ thành chủ có thể...”

Tạ thành chủ ngắt lời nói:

“Thiết Cốt Phái mặc dù là thành viên của liên minh Bách Tông nhưng cũng nằm trong khu vực thuộc quản lý của thành Thanh Dương. Bôn tọa không cần biết người đại biểu thế lực nào, đều không thể giúp ra tay, nếu không chính là đang gây thù chuốc oán với hơn hai trăm sáu mươi vạn dân chúng thành Thanh Dương đấy.”

Sắc mặt Tấu minh chủ đen lại, nói:

“Tạ thành chủ, ngài đây là muốn bảo vệ Thiết Cốt phái cho bằng được ha.”

Tạ thành chủ gõ tay lên mặt bàn, nói:

“Đừng hiểu nhầm ý ta, Tấu mỗi chỉ đang bảo vệ người dân trong thành mình mà thôi.”

“Được!”

Tấu minh chủ nói:

“Đã như vậy thì theo luật của thành Thanh Dương mà nói, Quân Thường Tiểu – một con dân của thành Thanh Dương dám không coi ai ra gì giết chết bốn huynh đệ Vi gia và hơn 30 đệ tử Linh Tuyền Tông thì phải chịu tội gì cho đúng đạo?”

“Chẳng có tội gì cả.” Tạ thành chủ nhàn nhạt đáp.

“Rầm!”

Tấu minh chủ đập bàn một cái, tức giận nói:

“Tạ thành chủ, người không cho Liên minh Bách Tông chúng ta động thủ, lại không đưa biện pháp trừng trị Quân Thường Tiểu, như thế này rõ ràng là đang bao che cho hắn.”

“Rầm!”

Tạ thành chủ cũng đập bàn một cái đứng dậy cao giọng nói:

“Linh Tuyền Tông thuê sát thủ của Tế Vũ Lâu tự ý xông vào địa phận thành Thanh Dương, ta cũng muốn hỏi xem là ai cho bọn chúng cái gan to đến thế?”

“Sát thủ của Tế Vũ Lâu?”

Tấu mình chủ lại càng lơ mờ hiển nhiên không hiểu rõ nội tình.

Tạ thành chủ lạnh mặt nói:

“Linh Tuyền Tông và Thiết Cốt Phái trước đây có mâu thuẫn, Vi Nhất Hi vẫn ôm hận trong lòng, đầu tiên là thông đồng với bọn sơn tặc sau đó lại thuê sát thủ, làm những chuyện khiến người đời nhô vào, có chết cũng là do ác giả ác báo mà thôi.”

“...”

Tấu mình chủ trầm mặc. Hắn biết Tạ Quảng Côn nói những lời này chắc chắn là có chứng cứ xác thực.

“Tấu mình chủ.”

Tạ thành chủ nhàn nhạt nói:

“Nếu như Quân Thường Tiểu làm ra những chuyện đại nghịch bất đạo không cần ngài đích thân đến hỏi tội, bản thành chủ đã sớm đại triển thần uy rồi.”

Tấu mình chủ bình tĩnh lại, giọng nói cũng nhẹ đi vài phần:

“Thế này đi, ta vẫn mong Tạ thành chủ đưa Quân Thường Tiểu đến đây, Tấu mạo muốn dùng thân phận mình chủ liên minh Bách Tông cùng hắn nói chuyện.”

Tạ Quảng Côn nói:

“Thiết Cốt Phái là thành viên của liên minh Bách Tông, với thân phận mình chủ của ngài có thể tự nhiên gặp hắn nói chuyện, địa điểm ở lầu Tinh Nguyệt đi.”

Tấu mình chủ biết Quân Thường Tiểu sợ hắn tùy ý đến nên có ý hẹn gặp tại địa bàn của mình, vì thế hắn cũng thỏa hiệp nói:

“Phiên thành chủ báo cho Quân Thường Tiểu, ba ngày sau gặp nhau ở lầu Tinh Nguyệt, không gặp không về.”

Hắn nói xong, chấp tay nói:

“Cáo từ!”

“Không tiễn!”

Tạ Quảng Côn lạnh nhạt đáp trả.

Sau khi Tấu mình chủ đi, Tạ thành chủ ngồi xuống uống một ngụm trà, lắc đầu nói:

“Quân chương môn, bản thành chủ vì người suýt chút nữa cũng trở mặt với liên minh Bách Tông luôn rồi a.”

“Tạ thành chủ nói như thế là không phải rồi.”

Quân Thường Tiểu từ trong tấm bình phong đi ra, cười nói:

“Chúng ta đây là hợp tác cùng có lợi.”

Quân Thường Tiểu vừa nói vừa đặt hai viên Liệu Thương Đan xuống bàn. Hắn vốn luôn ở trong phòng sách của Tạ thành chủ, sớm đem mọi chuyện liên quan đến Linh Tuyền Tông và huynh đệ Vi gia nói cho Tạ Quảng Côn.

Quân Thường Tiểu đã liệu sự trước được liên minh Bách Tông sẽ đến hỏi tội, vì thế kế sách đã sớm nghĩ ra đối phó, dùng hai viên Liệu Thương Đan làm giao dịch đổi sự giúp đỡ của Tạ thành chủ.

Tiêu diệt một môn phái là chuyện lớn. Quân Thường Tiểu biết phải giải quyết tốt hậu quả của chuyện này, nếu không làm sao có thể tiếp tục tồn tại trong giang hồ.

Tạ Quảng Côn cầm một viên Liệu Thương Đan lên, nói:

“Quân chương môn, viên đan dược này thực sự có thể giúp hồi phục nhanh thương thế?”

Quân Thường Tiểu đáp:

“Quân mạo hà tất phải lừa Tạ thành chủ sao?”

Tạ Quảng Côn nhìn Quân Thường Tiểu, cười nói:

“Đúng vậy, chúng ta đây là hợp tác cùng có lợi.”

Quân Thường Tiểu đứng dậy nói:

“Môn phái còn có việc phải làm, bốn tọa xin cáo từ.”

“Đừng quên cuộc hẹn ba ngày sau ở lầu Tinh Nguyệt đấy.”

Tạ Quảng Côn nói.

“Ta sẽ đến đúng hẹn.”

Quân Thường Tiểu vừa rời khỏi phòng khách vừa nói, sau đó nhảy tường rời khỏi phủ thành chủ.

Tạ Quảng Côn cảm viên đan được đưa lên mũi ngửi ngửi, trầm ngâm nói:

“Tiêu diệt Linh Tuyền Tông xong lập tức đến tìm ta giao dịch. Tên tiểu tử này thật không đơn giản mà!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Ta cũng không khống chế nổi thân mình!

Thanh Dương quận có đủ các loại to nhỏ môn phái, vài thập niên trước cùng nhau bắt tay hình thành liên minh, để cử môn chủ Tản Hạo của lục lưu Hạo Khí Môn trở thành minh chủ đầu tiên của liên minh.

Tôn chỉ là: hài hòa phát triển, chia ngọt sẻ bùi.

Trừ các môn phái cấp cao không quan tâm đám ruồi muỗi bên dưới ra, còn các môn phái tầm thường bên trong quận Thanh Dương, phần lớn đều chọn trở thành một thành viên trong liên minh.

Thậm chí, nếu như một môn phái không thể tham gia vào liên minh Bách Tông, sẽ bị các môn phái còn lại ghê lạnh.

Năm đó, Vương chương môn khai tông lập phái, vì muốn Thiết Cốt Phái có danh tiếng để được gia nhập vào liên minh, hết lần này mời ăn cơm, đến lần khác tặng lễ lộc đủ điều mới thành công.

Đáng tiếc là...

Một đời nỗ lực vào hôm nay tan thành mây khói.

Bởi vì rất nhiều môn phái trong liên minh, cực kỳ bất mãn hành vi diệt Linh Tuyền Tông của Quân Thường Tiểu làm ra, đồng thời công khai mãnh liệt khiển trách.

Sau khi Tản minh chủ biết chuyện, cũng là lửa giận sôi trào.

Hắn tự thân tiến vào thành Thanh Dương để gặp Tạ thành chủ, hy vọng đối phương không nên nhúng tay vào chuyện của liên minh, quyết định thảo phạt Thiết Cốt Phái lập uy.

Tuy thất bại trở về, nhưng hắn với thân phận minh chủ cũng vớt vát lại một điều, ba ngày sau sẽ gặp mặt trực tiếp Quân gì gì đó của Thiết Cốt Phái tại lầu Tinh Nguyệt.

Các cao tầng môn phái khác biết được chuyện này, lần lượt khen ngợi minh chủ là trí giả, bản thân bọn hắn cũng muốn đi một chuyến, dùng công phu miệng lưỡi hòa quyện với nước bọt để ngộp chết tên chương môn không biết trời cao đất rộng.

Vào thời điểm vũ lực không thể giải quyết, miệng lưỡi trở thành vương bài quyết định tất cả.

Minh chủ liên minh Bách Tông triệu kiến Thiết Cốt Phái tại lầu Tinh Nguyệt, cùng với đó là tin tức Linh Tuyền Tông bị diệt truyền khắp quận Thanh Dương.

"Quả nhiên liên minh Bách Tông không dễ êm chuyện!"

"Quân Thường Tiểu lần này chơi lớn rồi, nhất định phải cấp một cái công đạo nha."

"Theo ta thấy, Tản minh chủ sợ Thánh Tuyền Tông trách tội, chỉ còn cách ra mặt xử đẹp Thiết Cốt Phái."

"Rất nhiều chương môn các phái khác bày tỏ thái độ muốn cùng đàm đạo, ba ngày sau tại thành Thanh Dương, khẳng định lão đại của rất nhiều môn phái sẽ xuất đầu lộ diện nha."

"Cái gì mà đàm đạo, rõ ràng là đến hỏi tội Thiết Cốt Phái."

"Đúng, đúng, là đến hỏi tội!"

Các võ giả tranh luận bàn tán kịch liệt, một số người rất mong chờ ba ngày sau, liên minh Bách Tông sẽ làm khó dễ Quân Thường Tiểu như thế nào.

Thiết Cốt Phái, đại diện.

Sau khi Quân Thường Tiểu trở về cúi người, một chân giẫm trên mặt ghế, một tay chống cằm nói:

"Ba ngày sau, đây có thể là một cái ‘Hồng Môn Yến’ nha."

"Chương môn."

Lý Thanh Dương nhỏ giọng nói:

"Người thật sự diệt Linh Tuyền Tông rồi sao?"

"Đúng vậy."

Quân Thường Tiểu nói.

Lý Thanh Dương ngưng trọng nói:

"Linh Tuyền Tông là một thành viên trong liên minh Bách Tông, chương môn cử như thế diệt đi, chắc chắn sẽ phải chịu khiển trách."

Quân Thường Tiểu đi xuống,

vỗ vỗ bả vai hắn, nói:

"Trong môn phái cũng chỉ có ngươi suy tính cẩn thận, tính cách cũng tương đối trầm ổn, bổn tọa cảm thấy rất vui mừng."

Lý Thanh Dương thần sắc khẽ giật mình, điềm không may dâng lên.

Quả nhiên!

Quân Thường Tiểu nói:

"Cái tên Dạ Tinh Thần kia là người cứng đầu, người thân là nhị đệ tử, nên nghiêm khắc chỉ dạy, nếu như hắn làm ra chuyện gì không hợp lý, chỉ có một hai chữ... Hành!"

Nói xong, hắn vỗ vỗ bả vai người sau rồi tiêu sái rời đi.

Lý Thanh Dương đứng tại nguyên chỗ, giong ngón tay lên đếm, trên mặt ngu ngơ nói:

"Đã nói là hai chữ lận mà?"

Quân Thường Tiểu về chỗ ở trong khu nội viện, ngồi xếp bằng xuống, vận chuyển Dịch Cân Kinh hấp thu linh lực.

"Vù vù!"

Linh lực giữa thiên địa bị dẫn dắt, dần dần đem người hắn bao phủ lại, tạo thành một người da xanh.

Linh lực theo lỗ chân lông thâm nhập vào cơ thể, hội tụ ở trong kinh mạch, dung hợp vào vòng khí xoáy bên dưới đan điền.

Trên Tinh Vãn đại lục, mỗi một tầng cảnh giới, đều sẽ xuất hiện một năng lực mới, năng lực của Vô Đò chính là vòng khí xoáy này.

Đừng có xem thường cái đồ chơi này, năng lượng càng nhiều càng trở nên tinh khiết, thực lực Vô Giả cũng sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Quân Thường Tiểu đột phá về sau, chuyện hắn cần làm đó chính là khiến vòng khí xoáy trở nên lớn mạnh, từ đó lần lượt đột phá cực hạn, bước vào cấp bậc cao hơn.

Sau một lúc tu luyện.

Hắn lắc đầu, không hài lòng nói:

"Ta bị linh căn hạn chế, chỉ dựa vào sự nỗ lực để tăng cấp thật quá chậm rồi."

Hệ thống nói:

"Chủ nhân có thể thử đổi mới khu mua sắm, biết đâu được ngài may mắn đổi ra trung phẩm dịch cải tạo tư chất."

"Ngươi nói có lý."

Quân Thường Tiểu mở ra khu mua sắm.

"Đỉnh!"

"Điểm cống hiến: 140/500."

Thiếu mất 4 điểm, nguyên nhân là hắn đã mở ra Linh Pháp Trận và Đại Trận Hộ Phái hai ngày liên tiếp.

Vật phẩm hoàn toàn mới hiện ra trong khu mua sắm, Quân Thường Tiểu đầu tiên nhìn thấy một cái tên là Ma phẩm, vật phẩm âm thanh.

Hắn đổi hai chữ 'Ma phẩm' rất miễn cảm, lập tức nhấn mở ra phần giới thiệu:

"Vật phẩm: Ma phẩm, m Hường."

"Giới thiệu: Một loại dụng cụ có thể phát ra âm thanh khúc nhạc."

"Công hiệu: Thích hợp với đệ tử vận động thể dục buổi sáng, sau khi mở ra m Hường, lập tức phát ra thần khúc, có thể dễ dàng thăng cảm xúc."

"Công dụng đặc biệt: ý nghĩ của chủ nhân có thể khóa chặt mục tiêu trong phạm vi trăm mét, người nghe vào thần khúc sẽ bị tẩy não, vô ý thức nhảy theo nhịp điệu."

"Thời hạn: Mở lúc nào, dùng lúc đấy."

"Khuyết điểm: Thần khúc có thể khuấy nhiễu võ giả, mỗi tháng chỉ dùng được một lần, người có tu vi càng cao sẽ càng dễ miễn dịch hiệu quả tẩy não."

"Giá cả: 10 điểm điểm cống hiến."

Quân Thường Tiểu nói:

"Thần khúc tẩy não, nghe cũng khá là hay ho."

Hắn đóng lại phần giới thiệu, sau đó nhìn một lượt các vật phẩm còn lại, phát hiện không có đồ vật gì giá trị, lập tức quyết định mua 'Ma phẩm, m Hường'.

Sau một loạt âm thanh hệ thống vang lên, Quân Thường Tiểu lại tiếp tục đổi mới khu mua sắm, lần này vận khí xông lên tận trời, các vật phẩm bên trong quả thực có dịch cải tạo tư chất, lập tức nhả vào xem giới thiệu, chỉ áp dụng cho võ giả có phạm phẩm linh căn, bất quá giá cả là 50 điểm cống hiến môn phái.

"Mua ngay và luôn."

"Đỉnh!"

"Chủ nhân tiêu hao 50 điểm cống hiến môn phái, nhận được một dịch cải tạo tư chất, vật phẩm đã chuyển vào trong không gian giới chỉ."

"Đỉnh!"

"Điểm cống hiến môn phái: 80/500."

Quân Thường Tiểu lấy ra dịch cải tạo tư chất, mở nắp bình, không một chút do dự uống sạch, vẫn là cái mùi vị kia, hơi giống mùi rượu Bạch Nha.

"Đỉnh!"

"Chủ nhân sử dụng một dịch cải tạo tư chất, tiến hành cải tạo tư chất linh căn!"

"Tư chất linh căn cải tạo hoàn tất!"

"Chủ nhân thành công đột phá tu vi Vũ Đồ lục phẩm!"

Tư chất được đề cao, kéo theo tu vi của Quân Thường Tiểu cũng lên như điều gặp gió, chỉ tiếc là tầng vận vẹn có một phẩm mà thôi.

Quân thường môn tấn thăng linh căn lên trung phẩm về sau, độ hòa hợp với thiên địa cũng tăng cao, một đêm tu luyện, hiệu quả khác biệt rõ rệt!

"Không tệ, không tệ."

Hắn vừa quơ cánh tay vừa bước ra khỏi phòng, ngoài trời mới hơi hơi sáng, vạn vật hết thảy đều rất tươi mới.

Hắn vừa đi tới ngoại viện, bắt gặp Tiêu Tội Kỳ từ trong phòng huấn luyện bước ra, ngồi xổm ở trên cầu thang thở hổn hển, toàn thân rã rời.

"Rất nỗ lực nha."

Quân Thường Tiểu khen ngợi.

Từng tên đệ tử lần lượt rời giường rửa mặt, đi vào sân luyện võ tiến hành quá trình huấn luyện hằng ngày.

"Nhanh lên nào."

Lý Thanh Dương cũng đã tới, sau lưng hắn là Dạ Tinh Thần, vị Dạ Đế đại nhân này cúi thấp đầu, trong con mắt hiện lên sự lạnh lùng.

"Chuyện gì xảy ra?"

Quân Thường Tiểu nói.

Lý Thanh Dương nói:

"Chương môn, Dạ sư đệ từ lúc vào môn phái đến nay, vẫn chưa một lần tham gia bài tập thể dục buổi sáng, hôm nay ta nắm đầu hắn kéo ra."

"Hừ."

Dạ Tinh Thần lạnh lùng trầm nghĩ:

"Ta đường đường một trong thập đại Vô Đế, sao có thể cùng bọn phạm phu tục tử ấu trĩ trẻ con các ngươi tập thể dục buổi sáng được cơ chứ."

Quân Thường Tiểu nói:

"Tinh Thần, ta nhìn ngươi còn chưa thích ứng với sinh hoạt hằng ngày của môn phái nha."

"Ba."

Hắn búng tay một cái, nói:

"Vì đề cho các ngươi hòa hợp vui vẻ, bốn tọa nhất định phải điều chỉnh một chút bầu không khí môn phái."

"Bầu không khí?"

Mọi người ngu ngơ.

"Ba!"

Quân Thường Tiểu lấy ra 'Ma phẩm, m Hường' đặt ở trước thềm đại điện, nói:

"Từ hôm nay về sau, mỗi ngày các ngươi thể dục buổi sáng, sẽ có khúc nhạc tuyệt diệu cổ động."

Tô Tiểu Mạt đi lại gần nhìn, nhìn trái liếc phải nói:

"Chương môn, đây là cái đồ chơi gì vậy?"

Quân Thường Tiểu không có dốc lòng giải thích, chờ nam nữ đệ tử toàn bộ đến đông đủ, hắn mới nhẹ nhàng mở cái chốt khóa của m Hường, hai cái loa phóng đại nhất thời vang lên..

Đùng đùng.

"Con em nó!"

Tô Tiểu Mạt dán lỗ tai sát vào loa phóng đại, nghe được âm thanh vang lên, dọa đến cả người bật ngửa, sau đó chặt vật té lăn lộn trên bậc thang.

Như một đóa táo biển táo biển táo biển táo biển!

Theo làn sóng phiêu diêu phiêu diêu!

Táo biển táo biển táo biển táo biển!

Giai điệu của thần khúc phi thường mỹ diệu, vang lên khắp sân luyện võ của Thiết Cốt Phái.

"Lũ bệnh hoạn."

Dạ Tinh Thần nói thầm trong miệng.

Đúng lúc này, hai ngón tay Quân Thường Tiểu chỉ vào hướng của hắn, nói:

"Đến, quấy lên nào!"

Dạ Tinh Thần co rút tròng mắt vào, chân hắn nhất thời không thể không chế di chuyển, hai tay giơ lên, sau đó theo nhịp điệu của thần khúc quấy lên.

Đường đường đệ nhất Võ Đế lập thế mà đứng trên sân luyện võ, hoa chân múa tay, ngẫu nhiên một tay kê sát đất, đem toàn bộ thân thể nâng lên!

Môn phái đệ tử nhìn hắn như vậy, trên gương mặt biểu hiện vô cùng đặc sắc.

Quân Thường Tiểu đưa tay đặt vào trong miệng, thổi tiếng huyết sáo, đem áo bào dài vút ra ngoài, la lớn:

"Các bảo bối, cùng bốn tọa quấy hết mình nào!"

Ý nghĩ của hắn lan tỏa, bao phủ trên người các đệ tử.

Sau đó...

Cần trăm tên đệ tử xếp hàng chỉnh tề, theo giai điệu, theo nhịp điệu của thần khúc, động tác thống nhất quấy lên!

"Nhị sư huynh, thân thể ta không nghe lời ta nữa rồi!"

"Ta cũng không khống chế nổi thân mình!"

"Hi hi, chơi thật vui mà!"

"Đại sư tỷ, tỷ làm sao không quấy theo nhạc vậy!!!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Yến tiệc!

Sau khi các đệ tử Thiết Cốt Phái trải nghiệm thần khúc tuyệt diệu, ai ai cũng tinh thần sáng khoái, cho dù tu luyện vất vả cả ngày cũng không thấm mệt bao nhiêu.

Tất cả nhờ có thần khúc tuyệt diệu, không chỉ có thể tạo bầu không khí, mà còn có thể tạo tinh thần hưng phấn.

Sau khi tập thể dục buổi sáng kết thúc, Dạ Tinh Thần ngồi ở một góc cây, hai tay ôm đầu, trong lòng gào thét:

“Bồn đề đã làm gì thế này? Rốt cuộc ta đã làm gì thế này?”

Tôn nghiêm còn đâu? Khí phách ở đâu?

Cứ nghĩ đến chính mình đứng trước nơi đông người vừa hát vừa nhảy, hai mắt Dạ Tinh Thần lại đỏ hoe, hận không thể đào một cái lỗ để chui xuống.

“Á á...!”

Dạ Tinh Thần càng nghĩ đến lại càng thấy nhục nhã, ngửa cổ lên trời hét to.

“Vèo!”

Một quả bóng đột ngột bay đến, góc độ vô cùng hiểm.

“Soạt!”

Dạ Tinh Thần hơi nghiêng người, quả bóng bay vụt qua mặt hắn. Trong lòng kinh thường nói:

“Ta đã không còn là ta của mấy hôm trước nữa rồi.”

“Sư đệ, cẩn thận đằng sau!”

Tô Tiểu Mạt hét lên.

Dạ Tinh Thần giật mình theo bản năng quay lại thì nhìn thấy quả bóng vừa rồi đập vào tường rồi theo đàn hồi bật quay lại.

“Bốp!”

“Rầm!”

Dạ Tinh Thần ngã nằm hình như chữ đại dưới đất.

Ai đó giết ta đi, ta muốn trùng sinh lại lần nữa!

“Lý Phi, cái đầu đất nhà ngươi lại đá trúng sư đệ của chúng ta nữa rồi kìa.”

Hôm sau.

Các đệ tử Thiết Cốt Phái tiếp tục vui vẻ hào hứng vận động buổi sáng với thần khúc tuyệt diệu.

Dạ Tinh Thần bị Lý Thanh Dương giám sát chặt chẽ, mặc dù trong lòng hắn vô cùng chống đối nhưng vẫn phải ngậm đắng nuốt cay tham gia tập thể dục buổi sáng. Tuy nhiên, Dạ Tinh Thần luôn trầm mặc từ đầu đến cuối, giống như một tên tự kỷ lâu năm.

Sau khi bài tập thể dục buổi sáng kết thúc là thời gian tự tu luyện của các đệ tử.

Quân Thường Tiểu đi lại gần bên, ngồi xuống bậc thềm nói:

“Mấy ngày nay ngươi cảm thấy thế nào?”

Dạ Tinh Thần ngồi bên cạnh trầm mặc không nói.

Quân Thường Tiểu nói tiếp:

“Nhìn mắt ngươi ta có thể nhận ra được quá khứ của ngươi có lẽ chẳng vẻ vang gì nha.”

Dạ Tinh Thần tiếp tục trầm mặc không nói.

Nếu hiện tại hắn có đủ lực lượng, chuyện đầu tiên hắn muốn làm chắc chắn là dè Quân Thường Tiểu xuống đất chà đạp.

Quân Thường Tiểu hơi ngả người dựa vào bậc thềm, hai khuỷu tay chống xuống bậc thềm, nói:

“Thực ra ta rất hâm mộ những người có quá khứ như ngươi, không giống như ta một chữ “soái” đã tóm gọn hết cả cuộc đời!”

Dạ Tinh Thần:

“...”

Quân Thường Tiểu đứng dậy phui phui bụi đất trên y phục, nói:

“Tinh Thần, nếu ngươi vẫn còn hận chuyện bốn tọa cường chế bắt ngươi gia nhập môn phái thì hiện tại ngươi có thể đi rồi.”

“Thật sao?”

Dạ Tinh Thần rút cuộc cũng mở miệng.

Quân Thường Tiểu lấy lệnh bài môn phái của Dạ Tinh Thần, sau đó hắn đưa tay chỉ về phía cửa lớn, nói:

“Ngươi hiện tại có thể rời đi, sẽ không có ai ngăn cản.”

“Soạt.”

Dạ Tinh Thần đứng dậy đi về phía cửa lớn.

Quân Thường Tiểu khoanh tay trước ngực, nói:

“Nhưng mà, ngươi nên suy nghĩ thật kỹ trước khi rời khỏi đây, rời đi đồng nghĩa với việc mất đi tài nguyên tu luyện, nếu có ý định báo thù thì con đường có vẻ chông gai lắm đấy.”

Dạ Tinh Thần dừng lại, hai tay siết chặt thành nắm đấm.

Đoán đúng rồi?

Tên này thật sự có thù muốn báo.

Quân Thường Tiểu nói tiếp:

“Bốn tọa không quan tâm quá khứ của ngươi, cũng không muốn nghe ngươi kể quá khứ của mình, nhưng ta chỉ muốn ngươi nhớ kỹ, ngươi ở Thiết Cốt Phái này thì chỉ có mạnh hơn chứ không yếu.”

Những đệ tử đang đá bóng trên sân luyện võ, đồng loạt dừng lại nhìn về phía Dạ Tinh Thần đang muốn rời đi.

“Sư đệ.”

Tô Tiểu Mạt ôm bóng, hét:

“Môn phái chúng ta mặc dù hiện tại có chút yếu, thế nhưng dưới sự dẫn dắt của chương môn chắc chắn sẽ ngày càng mạnh lên. Nếu như hiện tại đệ muốn rời đi, chắc chắn sau này sẽ hối tiếc không thôi.”

“Hừm.”

Dạ Tinh Thần khẽ thở hắt một tiếng. Sau đó quay lại đứng bên cạnh Quân Thường Tiểu, nhàn nhàn nói:

“Người có thể giúp ta đột phá lên võ đế không?”

Mở miệng là võ đế.

Tên này tuyệt đối không phải tôm tép ngoài chợ.

Quân Thường Tiểu xoa mũi nói:

“Đừng nói là Võ Đế, nếu còn có cấp bậc cao hơn thì bổn tọa cũng có thể giúp người đạt tới.”

Trước tiên hấn dọa chó trộm gà trước rồi sau này tính tiếp.

Dạ đế nhận lại lệnh bài môn phái, nhàn nhàn nói:

“Đệ tử đi tu luyện đây.”

Cứ như vậy yên phận làm đệ tử rồi? Đúng là chuyển hiểm có khó tìm mà. Đường đường là một võ đế đại danh hiển hách lại dễ dàng bị Quân Thường Tiểu làm dao động?

Không, không.

Hắn chỉ bị lưu luyến cái phòng cái tạo cơ bắp. Hơn nữa hiện tại hấn cần một nơi tĩnh tâm để tu luyện, mặc dù Thiết Cốt Phái không phải danh môn đại phái gì nhưng ít ra cũng đủ bình yên.

Hắn bị Quân Thường Tiểu cường chế gia nhập môn phái, bị Tô Tiểu Mạt đánh cho bầm dập. Đối với Dạ Tinh Thần những chuyện này đều không đáng là gì, bởi vì mục tiêu sau khi hồi sinh của hấn là kéo nữ đế thiên cổ đầu tiên đó ra khỏi thần băng.

Đương nhiên, Dạ Tinh Thần cũng hiểu rõ rời khỏi Thiết Cốt Phái đồng nghĩa mất đi phòng cái tạo cơ bắp, cũng mất tất cả linh hội về Dịch Cân Kinh mà hấn đã hao tâm tốn sức tu luyện.

Quân Thường Tiểu nói:

“Người mai theo ta vào thành Thanh Dương, ta dẫn người đi quan sát thế giới bên ngoài.”

Thế giới bên ngoài?

Dạ Tinh Thần cười lạnh. Trước kia là một trong mười đại võ đế, thế giới bên ngoài hấn còn lạ lẫm gì nữa.

Hôm sau.

Các đệ tử vẫn tiếp tục tu luyện như bình thường.

Quân Thường Tiểu chuẩn bị sẵn sàng dẫn Lý Thanh Dương, Tô Tiểu Muội, Tiêu Tội Ký và Dạ Tinh Thần vào thành Thanh Dương.

“Chương môn.”

Trên đường đi, Lý Thanh Dương lên tiếng nói:

“Mình chủ liên minh Bách Tông hẹn gặp người, mà người dẫn theo chúng đệ tử đi cùng có vẻ như có không hợp lý cho lắm?”

Quân Thường Tiểu đáp:

“Trên đời chả có gì là hợp với lý cả.”

“Hừ.”

Hóa ra là đi tham gia một yến tiệc nhỏ giữa Bách Tông.

Vậy mà cũng tính là thế giới bên ngoài?

Nhớ năm xưa, bốn đế trên núi Xích Tiêu cùng chín vị võ đế khác đàm đạo, chúng sinh cúi đầu sùng bái còn chưa tính là gì.

Dạ Tinh Thần trầm nghĩ.

Hắn đang chìm đắm trong quá khứ huy hoàng, chợt nhớ tới thân thể yếu đuối của mình sau khi hồi sinh.

Sau vài ngày tu luyện, cơ thể đã rõ ràng đã mạnh lên rõ rệt. Nếu không có phòng cái tạo cơ bắp, chắc chắn hấn không thể tiến bộ nhanh đến thế.

Đáng tiếc, Dịch Cân Kinh vẫn chưa lĩnh hội hết, Thái Huyền Chân Kinh vẫn chưa lĩnh hội được chút nào, tu vi của hấn đến hôm nay vẫn chỉ là Khai Mạch một đoạn, chung quy vẫn là

do linh căn quá kém.

Thành Thanh Dương.

Quân Thường Tiểu lại một lần nữa đến đây.

Không giống như trước đây, khi Quân Thường Tiểu dẫn theo đệ tử vào thành, không còn bị người qua đường nhìn bằng ánh mắt khinh bỉ coi thường nữa.

Đệ tử chiếm bốn vị trí mạnh nhất trong sự kiện môn phái luận võ, lại còn tiêu diệt cả Linh Tuyền Tông.

Đến giờ này, chẳng còn ai dám xem thường cái môn phái cửu lưu Thiết Cốt Phái nữa.

“Quần chúng môn!”

Lý gia chủ đi ra tiếp đón, trên mặt là nụ cười tươi sáng.

“Cha.”

Lý Thanh Dương hô lên một tiếng.

Sau khi Lý Thanh Dương gia nhập môn phái thì đây là lần đầu tiên hắn quay về thành Thanh Dương.

Quân Thường Tiểu hiểu được điều này liền nói:

“Mau về thăm phụ thân người làm tốt chữ hiếu, ta dẫn các sư đệ còn lại đến chỗ hẹn trước.”

Đây chính là mục đích chính khi Quân Thường Tiểu quyết định dẫn Lý Thanh Dương cùng đến thành Thanh Dương.

Lý Thanh Dương nghiêm túc đáp:

“Chương môn, đợi đến lúc giải quyết chính sự, đệ tử sẽ cùng phụ thân ôn lại chuyện cũ sau.”

Hắn là con cháu Lý gia, đồng thời cũng là đệ tử Thiết Cốt Phái.

Lần này đến yến tiệc, mình chủ liên minh Bách Tông và các bậc đại lão của các phái khác chắc chắn sẽ có ý làm khó. Thân là nhị đệ tử của Thiết Cốt Phái há lại không ở bên cạnh hỗ trợ chương môn.

“Được!”

Quân Thường Tiểu chấp hai tay, nói:

“Lý gia chủ, bốn tọa còn có việc, sau khi giải quyết sẽ đến quý phủ thăm hỏi sau.”

Nói xong, hắn dẫn bốn đệ tử đi về hướng lầu Tinh Nguyệt.

“Ai gia.”

Ánh mắt Lý gia nhìn con trai đang dần đi xa, chỉ biết thở dài một tiếng.

Hắn biết Quân Thường Tiểu là đi đến yến tiệc ở lầu Tinh Nguyệt. Mặt khác, Lầu Tinh Nguyệt đã được bao trọn từ hôm qua, trong đấy toàn là chương môn của các môn phái, Thanh Dương đi cùng không biết là phúc hay là họa đây.

“Trong lầu Tinh Nguyệt phái có ít nhất ba mươi vị chương môn của các môn phái, thế trận vô cùng mạnh.”

“Lần này nếu mà ta đi vào đó, nhìn thấy toàn những vị cao nhân trường bối thì chỉ bị nhìn một cái thôi, e rằng sợ hãi ngã lăn xuống đất luôn.”

“Quần chúng môn tiêu diệt Linh Tuyền Tông, làm cho liên minh Bách Tông vô cùng tức giận. Lần này hắn đi đến yến tiệc chắc chắn sẽ bị khắp nơi chỉ trích.”

Người trên đường và các võ giả thì thầm bàn tán.

Tạ Quảng Côn đứng trong thư phòng nghe thị vệ báo cáo Quân Thường Tiểu đã đi vào thành, trầm ngâm nói:

“Tiểu Tử, đây là chuyện nội bộ của liên minh Bách Tông các người, bốn thành chủ không tiện tham gia. Hy vọng người có thể tự mình thuận buồm xuôi gió mà đi qua.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Có chuyện gì ngồi xuống rồi nói!

Tần minh chủ xa xỉ bao trọn cả lầu Tinh Nguyệt, người không có phận sự thì miễn vào.

Trên lầu hai đặt sẵn năm cái bàn tròn lớn, một cái đặt chính giữa, bốn cái đặt xung quanh, ngoại trừ bàn giữa chỉ ngồi một người, còn lại bốn cái bàn đều chia đủ tám người ngồi vào.

Ngồi một mình ở bàn giữa chính là Tần Hạo Nhiên, hai tay hắn gác lên mặt bàn, ngã người vào ghế ngồi, nhắm mắt dưỡng thần, quanh thân hắn hiện lộ ra khí tức của người đứng đầu.

Hai bên tổng cộng có 32 tên võ giả, là đại lão các môn phái, tuy không thể như mình chủ hiện lộ uy thế, bất quá chỉ cần ngồi đó cũng đủ khiến người khác sùng bái cả dĩa.

Bởi vì sự tồn tại của bọn hắc, toàn bộ lầu hai trở nên dị thường nghiêm nghị.

Lúc này, nếu như có người bình thường bước vào, nhìn thấy trận hình như thế, khẳng định bị dọa đến chân tay bủn rủn.

"Tần minh chủ."

Sau một hồi lâu, môn chủ Trường Đào Môn nhện không được mở miệng nói:

"Trời sắp chuyển sang buổi trưa luôn rồi, chương môn Thiết Cốt Phái làm cái gì mà còn chưa tới nữa?"

"Có thể hắc cho chúng ta leo cây thì sao?"

Tông chủ Hồ Khiếu tông nói.

"Ta cũng không rõ."

Tần minh chủ thẳng thắn nói.

Mọi công tác liên hệ đều thông qua Tạ Quảng Côn, hắc chắc chắn Thiết Cốt Phái sẽ không lỡ hẹn.

"Hừ."

Một tên lão đại thân nhiên nói:

"Liên minh hội nghị trọng yếu như thế, hắc vậy mà dám đến trễ, có còn xem liên minh Bách Tông chúng ta ra gì hay không đây!"

"Chờ người đến phái giáo huấn thật tốt, để hắc biết liên minh Bách Tông cũng có minh quy, không phải chợ cá muốn làm gì thì làm!"

"Về chương môn hay là quên đi, Quân Thường Tiểu hắc nếu như biết minh quy, hà tất sẽ làm việc khiến người khác sôi trào máu, đi diệt cả Linh Tuyền Tông!"

"Mẹ nó, tên kia diệt Linh Tuyền Tông, Thánh Tuyền Tông cho người đến hỏi tội, chúng ta khẳng định bị vạ lây xui xẻo."

Chương môn các phái mang lòng đầy tức giận mà nghị luận.

Từ mặt cảm xúc nhìn lại, Quân Thường Tiểu tới đây, khẳng định hắc sẽ bị nước bọt ngập chết!

Mà đổi lại nếu như môn phái bọn hắc bị diệt, bọn hắc chưa chắc sẽ điên tiết như thế, bất quá tông môn bị diệt là Linh Tuyền Tông có sự hậu thuẫn của Thánh Tuyền Tông.

Thánh Tuyền Tông, đây chính là môn phái cao cấp bậc quái vật đồ sộ!

Không cần nói đến cao tăng tự thân xuất mã, chỉ cần một tên đệ tử xuống núi thôi, cũng đủ hành hạ bọn hắc phải than trời trách đất!

Sắc mặt Tần Hạo Nhiên càng nghĩ càng ngưng trọng lên.

Lần này hắc tổ chức liên minh hội nghị, đồng thời cũng là đại biểu liên minh ra mặt thay cho Thánh Tuyền Tông đòi lại công đạo cho Linh Tuyền Tông.

"Cộp cộp cộp!"

Đột nhiên, tiếng bước chân lên lầu truyền đến.

Tần Hạo Nhiên cùng 32 tên chương môn đồng loạt nhìn về phía bậc thang, ánh mắt lấp lóe lạnh lùng.

Quân Thường Tiểu tại cửa bậc thang bước lên bước cuối cùng, nhìn thấy trận hình đông đúc, nói:

"y da, thật có lỗi quá, phương thức chào sân của ta có chút sai sót, xin chờ một chút."

Nói xong, hắc lại lùi xuống bậc thang.

"Hắc vì cái gì lại lùi xuống bậc thang rồi?"

"Hừ, ta đoán chắc hắc bị dọa sợ nên không dám gặp mặt Tần minh chủ."

"Sợ là chuyện đương nhiên thôi, nếu hiện tại mới biết sợ thì không nên diệt Linh Tuyền Tông làm gì!"

"Đùng đùng đoàng, đùng đùng chen, đùng đùng đoàng, đùng đùng đoàng"

Đột nhiên, một âm thanh có hơi đỉnh tai như óc truyền đến, khiến chương môn các phái bị chấn động bật dậy, mở to hai tròng mắt nhìn về hướng bậc thang.

Quân Thường Tiểu đang chơi bản nhạc sôi động, hát lên áo khoác ngoài bằng da, trên miệng ngâm một điệu xi gã, bước chân oai phong lẫm liệt đi lên từng bậc thang.

Con em nó, đề tiện hết chỗ nói!

Lý Thanh Dương, Tô Tiểu Mạt cùng Tiêu Tội Kỳ từ phía sau bước theo.

Bọn họ tạo hình chữ ‘nhất’ đứng sau lưng chương môn, hai tay vòng chéo vào nhau đặt ở trước ngực, nếu như kết hợp thêm bộ đồ tây cùng với kính râm, cực kỳ giống bọn xã hội đen đòi nợ!

Võ Đế Dạ Tinh Thần mang theo bộ mặt tức điên đi theo sau lưng.

Con em nó.

Quá mất mặt, quá xấu hổ luôn rồi!

Đột nhiên, thần khúc đột nhiên đổi nhạc, hát lên:

"Đừng nhìn, ta chỉ là một con cừu nhỏ."

Quân Thường Tiểu co giật khóc miệng nói:

"Đóng lại ngay."

Ba.

mHường đóng lại, toàn trường tĩnh mịch im ắng.

Đứng phía đối diện là Tần minh chủ cùng 32 tên chương môn, tất cả đều trừng to mắt, trong ánh mắt bọn hắn như có ý hỏi người tung chiêu quý con em nó quái gì ra vậy.

Quân Thường Tiểu lắc vai một cái.

Lý Thanh Dương cất bước tiến lên, đỡ lấy áo choàng da vừa mới trần lộ ở trên đường đến đây, sau đó lùi về vị trí cũ.

"Hà!"

Một ngum khói được nhả ra.

Quân Thường Tiểu thân nhiên nói:

"Tần minh chủ, cái bàn lớn như vậy, ngay cả một cái ghế cũng không có, có vẻ không phù hợp với quy củ của giang hồ cho lắm nhỉ?"

Bang chủ cừu lưu Thiết Quyền Bang thân nhiên nói:

"Thiết Cốt Phái của người cũng xứng có ghế ngồi hay sao?"

Bên cạnh hắn vốn dĩ có để sẵn một cái ghế cho Quân Thường Tiểu, nhưng đã bị hắn cố ý dẹp đi rồi.

Cách làm này của hắn, nhận được rất nhiều ủng hộ của chương môn khác.

Không nói đến việc cấp bậc môn phái cao thấp, chỉ riêng việc diệt Linh Tuyền Tông thì chương môn Thiết Cốt Phái đã xâm phạm điều cấm kỵ của liên minh, cho nên lấy đầu ra tư cách ngồi cũng với bọn hắn?

"Tội Kỳ."

Quân Thường Tiểu nói:

"Đem một cái ghế tới cho bốn tọa."

"Vâng"

Tiêu Tội Kỳ bước tới.

Bang chủ Thiết Quyền Bang nhấn một cái tay xuống mặt ghế, thân nhiên nói:

"Muốn cầm cũng phải là chương môn, người chỉ là một tên đệ tử oắt ơ thì tính là cái thứ gì?"

Chương môn các phái rất hứng thú xem kịch.

Thiết Quyền Bang dùng nắm đấm sắt làm danh xưng, hắn nhấn một cái tay như thế kia, tên đệ tử Thiết Cốt Phái khẳng định không cách nào xê dịch được một phân nào.

"Mời lấy tay ra."

Tiêu Tội Kỳ nhàn nhạt nói.

Bang chủ Thiết Quyền Bang đổi động tác từ chương thành quyền nhấn xuống, kinh thường không thèm nhìn, nói:

"Bản bang chủ đã nói, muốn chương môn của người..."

"Xoát!"

Tiêu Tội Kỳ bỗng nhiên vung cánh tay ra, lực lượng thân thể bộc phát, không chỉ có tốc độ nhanh, còn có cả một trận gió mạnh thổi tới!

Bang chủ Thiết Quyền Bang lập tức biến sắc, theo bản năng giơ hai tay lên đỡ đòn.

"Bành!"

Cánh tay mang theo thế lớn lực mạnh tựa như một cây búa lớn, hung hăng đánh vào hai cánh tay của đối phương, lực kinh bùng nổ, trực tiếp đem người sau kéo theo một tiếng 'xoảng' bễ kính, bay rất đẹp mắt văng ra ngoài.

Bên ngoài lầu Tinh Nguyệt đã tụ tập rất nhiều võ giả, trước sau vẫn luôn nhỏ giọng nghị luận, ánh mắt luôn nhìn về cửa sổ lầu hai, đột nhiên cửa sổ tan nát, một người từ bên trong rơi xuống, nhất thời tiếng kêu hoảng sợ vang lên.

Ồi mẹ ời!

Chương môn Thiết Cốt Phái vừa mới đi lên, liền mình đã ngay lập tức động thủ rồi?

Kịch tính, kịch tính quá đi mất!

Rất nhiều võ giả chăm chú nhìn tới, nhất thời cả đám ngu mặt ngây dại, bởi vì người từ lâu hai roi xuống không phải là thành viên của Thiết Cốt Phái, mà là bang chủ Thiết Quyền Bang!

"Ai ôi, đau chết ta!"

Lầu Tinh Nguyệt, không một tiếng nói chuyện.

Chương môn các môn phái còn đang trợn mắt há mồm nhìn Tiêu Tội Kỳ lấy đi cái ghế, đặt ở phía sau của chương môn Thiết Cốt Phái, sau đó bước về vị trí cũ, cánh tay phải để trần lộ ra đường cong bắp thịt cực kỳ hoàn mỹ.

Chỉ nhìn vào thôi cũng đủ biết rất mạnh!

"Tên kia rõ ràng chỉ là phế vật không có Linh lực, thế mà chỉ dựa vào lực lượng cơ thể, đem một tên Võ Đồ cảnh đánh bay ra ngoài, quả thực khiến người khác lú lờn nghẹn lời!"

Dạ Tinh Thần âm thầm cả kinh nói.

Quân Thường Tiểu tiêu sái ngồi xuống, một tay kẹp lấy điều xì gà, một cái chân nhếch lên, thân nhiên nói:

"Chư vị, bốn tọa đến theo như ước hẹn."

"Ba!"

Môn chủ Trường Đào môn võ bàn một cái đứng dậy, cả giận nói:

"Quân Thường Tiểu, đây là liên minh hội nghị, đệ tử ngươi tự tiện xuất thủ, có còn xem liên minh ra gì nữa hay không?"

m thanh cùng ngữ điệu từ từ tuột hơi yếu xuống.

Bởi vì Quân chương môn đã lấy ra Desert Eagle, hòng súng hướng xuống đất, nói:

"Có chuyện gì ngồi xuống rồi nói."

Chương môn các môn phái khác lập tức biến sắc.

Sau khi Linh Tuyền Tông bị diệt, bọn họ từ rất nhiều tin tức mà đúc kết chân tướng, Vi Nhất Nộ chính là oan hồn của cái ám khí sáng như bạc này.

Một tên Khai Mạch mười hai đoạn, trong nháy mắt bị bắn chết, ám khí này khủng bố đến mức độ nào đây!

Ánh mắt môn chủ Trường Đào Môn vẫn giữ nguyên lửa giận, bất quá vẫn là biết điều ngồi xuống.

"Phải như vậy chứ."

Quân Thường Tiểu thu hồi súng, rút ra một điều thuốc, cười nói:

"Nếu là liên minh hội nghị, có chuyện gì cứ nói thẳng ra cần gì phải manh động thế chứ?"

Tần minh chủ lập tức đi thẳng vào vấn đề, trầm giọng nói:

"Quân chương môn, Linh Tuyền Tông là do ngươi diệt đúng không?"

"Không sai."

Quân Thường Tiểu không phủ nhận.

Tần minh chủ lạnh lùng nói:

"Liên minh đã có quy định, thành viên trong liên minh không được tự tiện diệt môn phái đồng minh, ngươi thân là chương môn hẳn phải biết điều này rất rõ không phải sao?"

"Ta biết rõ."

Quân Thường Tiểu hỏi đáp.

Sắc mặt Tần minh chủ càng âm trầm, nói:

"Quân chương môn nếu đã biết rõ, vậy có sao vẫn cố gắng làm?"

Quân Thường Tiểu cúi người, cúi chỏ chống đỡ tại trên đùi, cười tủm tỉm nói:

"Bởi vì tôn chỉ của Thiết Cốt Phái ta là: Có người phạm ta, ta tất phạm người."

"..."

Lý Thanh Dương cùng các đệ tử khác co giật khóe miệng.

Chương môn của ta ời, tôn chỉ của Thiết Cốt Tranh Tranh chúng ta, có phải một ngày đổi một cái hay không!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 88: Quân hùng khẩu chiến!

Tôn chi của Thiết Cốt Phái đầu tiên là “là đệ tử của phái Thiết Cốt, hành động vì phái Thiết Cốt”, sau đó đổi thành “Coi nhẹ sống chết, không phục thì giết”, hiện tại lại thêm một cái mới “người phạm ta, ta phạm người.”

Mặc dù tôn chi của môn phái thay đổi nhiều lần nhưng tất cả đều nhấn mạnh một câu ‘đừng chọc vào ta’.

“Hử!”

Môn chủ Trường Dao Môn, lạnh giọng nói:

“Cho dù Linh Tuyền Tông có đắc tội gì với người thì cũng không thể tiêu diệt môn phái người ta.”

Quân Thường Tiểu nhìn môn chủ Trường Dao Môn một cái, nhàn nhạt nói:

“Nếu như quý phái cũng tạo phiền phức cho Thiết Cốt Phái ta thì kết cục cũng sẽ giống như Linh Tuyền Tông.”

Ngông cuồng, tự đại!

Môn chủ Trường Dao Môn tức giận không thôi.

Tông chủ Hồ Tiểu Tông lạnh giọng nói:

“Quân chương môn, làm người đừng nên quá cứng ngắc, chừa cho người khác một đường sống để tiếng thơm cho đời sau, quy tắc này trong giang hồ, người có hiểu hay không?”

Quân Thường Tiểu dựa lưng vào ghế, hai chân bắt chéo, nhàn nhạt đáp:

“Ai chọc đến ta thì ta tiêu diệt, nói nhiều vô ích.”

Tên tiểu tử này.

Các vị chương môn nổi giận đùng đùng.

Năm đó, Vương chương môn ở hội nghị liên minh Bách Tông chỉ ngồi một góc không dám lên tiếng vậy mà tên tiểu tử - chương môn đời thứ hai lại dám ngang ngược hống hách như vậy. Điều này làm cho chương môn các môn phái không thể chấp nhận được.

Một vị chương môn lên tiếng:

“Coi thường nguyên tắc của liên minh, tự ý tiêu diệt thành viên của liên minh. Đây là tội bất dung thứ, xin Tẩu minh chủ nghiêm khắc trừng phạt.”

Chương môn các môn phái khác cũng lần lượt lên tiếng, muốn dùng hình phạt nặng nhất để trừng trị Quân Thường Tiểu.

“Tội không thể tha?”

Quân Thường Tiểu nhàn nhạt đáp:

“Các vị chương môn, bốn tọa muốn hỏi ngược lại các vị một chút, một môn phái cấu kết với sơn tặc, thuê sát thủ dùng mọi thủ đoạn, mưu mô đen tối thì theo quy định của liên minh Bách Tông là phạm tội gì?”

“...”

Chương môn các phái im lặng như chốn không người.

Một vị chương môn đột nhiên lên tiếng:

“Quân chương môn, nếu như chuyện đó là có thật thì đưa ra bằng chứng, tổng bộ liên minh sẽ giương cao chính nghĩa, còn nếu không có chứng cứ gì thì chính là người đã làm điều nghịch thiên lý, trái với luân thường đạo lý.”

“Giương cao chính nghĩa?”

Quân Thường Tiểu nhàn nhạt đáp:

“Theo như bốn tọa thấy, các người vốn chẳng có gì là chính nghĩa cả, mà chỉ đang giả nhân giả nghĩa thôi.”

“Người...”

Một vị chương môn phẫn nộ lên tiếng.

Quân Thường Tiểu tiếp tục nói:

“Linh Tuyền Tông cấu kết với sơn tặc, sát thủ, ta là có lý do chính đáng để tiêu diệt bọn chúng, hà cớ gì lại bị coi là có tội lớn?”

“Ngược lại là các người, một lũ kẻ dè Thánh Tuyền Tông, cả ngày bàn chuyện đạo nghĩa giang hồ nhưng lại không ra sức diệt tặc, chỉ biết lo bát com của mình thì lấy tư cách gì lên mặt nói đạo lý với ta hả?”

“Người... Người...”

Một vị chương môn giọng nói run rẩy vì tức giận.

Quân Thường Tiểu tiếp tục:

“Người ngồi đây đều là chương môn của các môn phái vậy mà trước nay chưa từng vì dân lập công, chỉ biết ngày đêm khua môi múa mép, ta tiêu diệt môn phái cầu kết với sơn tặc Linh Tuyền Tông, thì lại bảo ta là nguy hiểm giống như chó roi vào đường cùng kêu oan sủa oán, ta trước nay chưa từng gặp ai trơ trên vô liêm sỉ như các người.”

“Phụt!”

Một vị chương môn nghe xong, tức đến nổi phun máu.

Quân Thường Tiểu hút một hơi thuốc, trầm giọng nói:

“Mượn một câu của Gia Cát Không Minh nói, quả là tức chết người ta luôn mà.”

Muốn dùng khẩu chiến?

Đến đây! Đến đây! Lão tử sẽ chơi đến các người nổ não mà chết hết cho xem.

Chương môn các phái trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Tẩu mình chủ trầm mặc không nói, rõ ràng không thể ngờ tới, một thiếu niên chưa đến hai mươi tuổi mà lại biết mắng người đến thế, không biết phải tự mình phải tiếp lời thế nào bây giờ.

Quân Thường Tiểu nói:

“Mọi người cứ nói chuyện thoải mái đi.”

“...”

Khóe miệng của các vị chương môn giật giật.

Bọn họ tất nhiên là muốn lên tiếng tiếp lời rồi nhưng muốn nghĩ kỹ trước rồi mới lên tiếng, bất quá nghĩ lại so với những lời Quân Thường Tiểu vừa nói, lập tức cảm thấy lời nói của mình không có chút uy hiếp nào cả.

“Nhị sư huynh.”

Tô Tiểu Muội đứng ở đằng sau, thì thầm:

“Chương môn làm cho lão già kia tức đến thổ huyết. Thật đáng sợ!”

Lý Thanh Dương và Tiêu Tội Kỳ gật đầu tán thành, đối với chương môn lại sùng bái thêm vạn phần.

Dạ Tinh Thần thì khinh bỉ nghĩ trong lòng:

“Ở thế giới này, chỉ có kẻ yếu mới dùng lời nói để phân bác, còn kẻ mạnh sẽ dùng nắm đấm để quyết định tất cả.”

“Đỉnh!”

“Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ ẩn: “Quần hùng khẩu chiến”, nhận được 50 điểm cống hiến.”

“Đỉnh!”

“Điểm cống hiến môn phái: 127/500.”

Quả nhiên nhiệm vụ ẩn thường có liên quan đến thành ngữ bốn từ.

Lầu Tinh Nguyệt yên tĩnh không một lời nói, các vị chương môn đã giữ trạng thái trầm mặc được một lúc.

Lúc mới đầu, bọn họ ai cũng chuẩn bị rất nhiều lời để chỉ trích Quân Thường Tiểu, kết quả những lời chữ móc khéo của Quân Thường Tiểu đã làm cho bọn hắn câm nín.

“Không ai nói gì sao?”

Quân Thường Tiểu đứng dậy đi về phía bàn giữa, tay đặt một tờ giấy xuống bàn nói:

“Vậy thì để bọn tọa nói, từ hôm nay trở đi, Thiết Cốt Phái rời khỏi liên minh Bách Tông.”

Trên tờ giấy ghi rõ Thiết Cốt Phái tự nguyện rời khỏi liên minh Bách Tông và còn có dấu đại ấn của môn phái.

Tẩu mình chủ tức giận nói:

“Quân Thường Tiểu, liên minh Bách Tông không phải là cái quán trọ cho người muốn ở thì ở, muốn đi thì đi.”

Quân Thường Tiểu nhún vai nói:

“Một liên minh vì e sợ Thánh Tuyền Tông mà chỉ trích uy hiếp thành viên của mình, loại liên minh này Thiết Cốt Phái ta không muốn cùng thuyền cùng hội.”

“Rầm!”

Tẩu mình chủ đập bàn đứng dậy.

“Soạt! Soạt!”

Lý Thanh Dương, Tô Tiểu Muội và Tiêu Tội Kỳ đồng loạt rút kiếm, nhanh chóng đi đến phía trước Quân Thường Tiểu, thủ thế bảo vệ.

“Sao vậy?”

Quân Thường Tiểu nhếch mép cười nói:

“Tẩu mình chủ muốn động thủ hay sao?”

Tẩu Hạo Nhiên tất nhiên không dám động thủ, hắn biết đây là địa bàn của Tạ Quảng Côn, hắn kìm nén tức giận tuyên bố:

“Từ hôm nay trở đi, Thiết Cốt Phái chính thức bị gạch tên khỏi liên minh Bách Tông.”

Thành viên tự ý rời khỏi liên minh nếu bị truyền ra ngoài, đây là một chuyện vô cùng mất mặt, thế nên hắn tiên hạ thủ vi cường ra tay khai trừ đối phương.

Quân Thường Tiểu không để ý, nhàn nhạt đáp:

“Chỉ cần không liên quan đến lũ ham sống sợ chết như các người, tự rời khỏi hay bị khai trừ thế nào cũng được. Tẩu mình chủ cứ từ từ thưởng thức bữa ăn nhé.”

Nói xong, Quân Thường Tiểu quay người rời đi.

Các đệ tử cũng rút kiếm vào bao rồi theo sau rời đi.

Tẩu mình chủ và hơn ba mươi chương môn các môn phái đưa mắt nhìn Quân Thường Tiểu và đệ tử đi xuống bậc thang.

“Đỉnh!”

Tiếng hát đột nhiên nổi lên:

“Đừng xem thường ta là một con cừu, thảo nguyên vì có ta mà càng xanh tốt, bầu trường vì có ta lại càng thêm cao...”

Sau khi Quân Thường Tiểu đi, môn chủ Trường Đào Môn đập bàn tức giận nói:

“Tên tiểu này quá ngang ngược rồi.”

“Từ khi liên minh Bách Tông thành lập đến nay, Thiết Cốt Phái là môn phái đầu tiên rời khỏi liên minh.”

“Rời khỏi cũng tốt, Thánh Tuyền Tông đến hỏi tội thì chúng ta cũng không bị vạ lây.”

“Có lý! Có lý!”

Chương môn các môn phái vốn dĩ đang vô cùng tức giận, nộ hỏa lập tức giảm bớt ba phần.

Môn chủ Trường Đào Môn nói:

“Tẩu mình chủ, Thiết Cốt Phái hiện đã không còn là thành viên của liên minh Bách Tông chúng ta, về sau các đặc quyền dành cho các thành viên cũng không còn nữa phải không?”

Tẩu mình chủ đứng dậy rồi đi, bước đến cầu thang thì lên giọng nói:

“Không là thành viên của liên minh Bách Tông thì một đặc quyền cũng không có!”

Môn chủ Trường Đào Môn nghe xong liền đứng dậy đá vỡ cửa sổ, nhìn về phía Quân Thường Tiểu đang rời đi, hét to:

“Quân chương môn, xin dừng bước.”

“Có việc gì?”

Quân Thường Tiểu dừng bước nói:

Môn chủ Trường Đào Môn cười lạnh, chấp tay nói:

“Đệ tử quý phái giành được bốn vị trí mạnh nhất của môn phái luận võ, chắc chắn Quân chương môn phái có tài nghệ phi phạm, Thân mẫu muốn lĩnh giáo một chút, không biết Quân chương môn có thời gian hay không?”

Đấu võ mồm không lại ta chuyển sang động thủ sao?

Quân Thường Tiểu xoay người, hút một hơi xì gà, cười nói:

“Lúc nào cũng rảnh!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Thật có lỗi quá, ra tay có hơi nặng!

Trên Ân Oán Đài, Quân Thường Tiểu cùng môn chủ Trường Dao môn đứng đối đầu nhau.

Trong lúc này, võ giả bên trong thành Thanh Dương lần lượt từ bốn phương tràn vào, đưa nhắt ghé tai nghị luận sôi nổi.

"Thân môn chủ là cao thủ Vô Đồ cừu phẩm, Quân chương môn có đánh lại không đây?"

"Vào lúc sự kiện 'Bách Tông chiêu mộ' diễn ra, Quân chương môn chỉ có Khai Mạch bốn năm đoạn, vẫn có thể nhẹ nhõm đánh bại Vi trưởng lão có thực lực Khai Mạch mười hai đoạn đó."

"Thực lực của Vô Đồ cừu phẩm, dù là tay không tác sát đều từ mức vạn cân trở lên, không phải thực lực của một võ giả Khai Mạch mười hai đoạn có thể so sánh."

"Người nói có đạo lý."

Rất nhiều võ giả trải qua một phen thảo luận kịch liệt, nói như thế nào cũng đều xem trọng môn chủ Trường Dao Môn hơn.

Chương môn các phái cũng đến xem chiến, bọn họ không chút do dự ủng hộ Thân môn chủ, thậm chí hy vọng người kia có thể ở trên Ân Oán Đài, hung ác ngược đãi hành hạ Quân Thường Thiếu cho ra bã.

Tần minh chủ cũng có mặt, hần đứng ở phía khá xa nhìn sang Ân Oán Đài.

Trên lầu bốn của một nơi nào đó.

Tạ Quảng Côn gác tay mà đứng, khó hiểu nói:

"Tên kia cũng không phải đồ đàn, vì cái gì lại đáp ứng đối chiến với Thân môn chủ vậy nhỉ?"

Từ giọng điệu cho đến ánh mắt của hần nói ra, không có một chút niềm tin vào Quân Thường Tiểu.

Chuyện dễ hiểu thôi.

Trường Dao Môn là bát lưu môn phái, môn chủ cũng là Vô Đồ cừu phẩm, tính trong quận Thanh Dương cũng là một cao thủ có danh.

Quân Thường Tiểu thì thế nào?

Trong nhận thức của rất nhiều người, hần có thể giết chết Vi Nhất Hi, thực lực cũng chỉ tầm khoảng Vô Đồ nhị tam phẩm mà thôi.

"Chương môn."

Lý Thanh Dương thấp giọng nói:

"Chuyện này hơi khó nhai nha."

Quân Thường Tiểu thu hồi xì gà điện tử lại, thần nhiên nói:

"Thanh Dương, người phải nhớ kỹ, trong mắt bọn tọa không có chuyện khó nhai, chỉ có lũ thấp kém."

Nói xong, hần dậm chân đi lên Ân Oán Đài.

"Đỉnh!"

"Nhiệm vụ phụ khởi động."

Quân Thường Tiểu dừng bước đứng im, kéo ra cửa sổ hệ thống, nhiệm vụ phụ: đánh bại môn chủ Thân Thông của Trường Dao Môn (nhiệm vụ tình anh).

Thân Thông?

Hần sao không tự đặt tên là Viên Thông - linh hoạt khéo léo luôn đi.

Nhiệm vụ phụ khởi động, cấp độ là tình anh, ánh mắt Quân Thường Tiểu dần dần trở nên nóng rực.

Hần thiếu nhất là cái gì?

Điểm cống hiến môn phái!

Thân môn chủ nhảy lên Ân Oán Đài, thần nhiên nói:

"Quân chương môn, chúng ta so nắm đấm, hay là so vũ khí đây?"

"Thích cái nào chiều cái đó."

Quân Thường Tiểu nói.

Thân môn chủ nói:

"Trường Dao Môn ta mặc dù lấy danh xưng trường đao, bất quá Thân mỗ sẽ không chiếm tiện nghi Quân chương môn, chúng ta hay là so nắm đấm đi."

"Sao cũng được."

Quân Thường Tiểu không ý kiến.

Hắn thầm nghĩ trong lòng:

"Vũ Đồ cảnh mỗi lần tấn thêm một phẩm, lực lượng tăng phúc 1000 đến 200 cân, coi như hắn mỗi lần đề cao 1500 cân, lấy thực lực Võ Đồ cửu phẩm, lực lượng cũng tầm khoảng 15000 cân mà thôi."

Hệ thống nói:

"Lực lượng của tên này là 14200 cân."

Quân Thường Tiểu khẽ giật mình nói:

"Người có thể tra xét?"

"Đúng vậy."

"Vậy sao không nói sớm, hại ta ngồi nhầm muốn đau đầu."

"Người không hỏi thì ta lấy gì nói."

"..."

Quân Thường Tiểu không còn gì để biện hộ, nhưng trong lòng cũng thầm nói:

"Vũ Đồ cửu phẩm mà điểm lực lượng mới có như thế, giải quyết hắn không phải chuyện gì nhọc nhằn."

Hắn nghĩ đến đây, từ tốn nói:

"Có thể bắt đầu rồi."

"Thân Thông."

"Quân Thường Tiểu."

Sau khi cả hai khai báo danh tính, Thân Thông nắm tay phải lại, sai bước vọt tới, dưới chân nhất thời khuếch tán một gợn sóng năng lượng cuộn cuộn mà mắt thường cũng có thể nhìn thấy.

Không hổ là Vũ Đồ cửu phẩm, chỉ vèn vện phóng xuất linh lực cũng có thể nghiền ép hoàn toàn thí sinh tham gia môn phái luận võ.

Nét mặt Lý Thanh Dương trở nên nghiêm túc lên.

Thực lực của môn chủ Trường Dao Môn, nếu đổi lại người đối chiến là hắn thì tuyệt đối không cách nào thủ thắng, kết quả chỉ có thất bại thảm hại.

Tô Tiểu Mạt cùng Tiểu Tội Kỳ cũng là tư tưởng lớn gặp nhau.

Thực lực bọn hắn trung bình chỉ nằm trong khoảng Võ Đồ nhất nhị phẩm, có thể tùy tiện khi dễ chương môn cửu lưu môn phái, thế nhưng chạm trán với loại Võ Đồ cảnh như Thân Thông, chỉ có một kết quả duy nhất không thể thay đổi.

"Sầu kiến."

Dạ Tinh Thần khinh thường thầm nói.

Hắn đã từng là Võ Đế đỉnh phong, đối với đám ba Võ Đồ cửu phẩm thì hoàn toàn không để vào trong mắt, nếu như hắn vẫn còn tu vi đó, một cái búng tay cũng có thể miểu sát.

Đại ca ta ơi.

Người tính ảo tưởng sức mạnh đến bao giờ đây?

Người bây giờ không phải là Võ Đế hủ phong hoán vũ của ngày xưa, hiện tại người chỉ là một cái tiểu tử cùi bắp vô danh mà thôi.

Cho dù có kinh nghiệm siêu việt người thường, thực lực cùng với thân thể không cùng một cấp độ, vẫn bị người ta đánh cho bầm mũi đập mặt như thường.

"Bành!"

Đột nhiên, trên Ân Oán Đài truyền ra một tiếng vang!

Hai tay Quân Thường Tiểu giao nhau, ngăn lại một quyền lực lưỡng của Thân Thông, bước chân ‘cộp cộp cộp’ lùi lại, miễn cưỡng đứng ở rìa võ đài, thiếu chút nữa rơi ra ngoài.

"Đau quá má ơi!"

Hắn quơ quơ cánh tay của mình, sắc mặt hơi có nhăn nhó.

"Thân môn chủ còn chưa sử dụng toàn lực, hắn có vậy mà cũng không đỡ được, đúng là mồm to quyền nhỏ mà."

Một tên chương môn khinh thường nói.

Bản thân hắn còn chưa thức tỉnh, chính mình chỉ là một tên Võ Đồ nhị tinh.

Đối chiến với Thân Thông, e rằng so với Quân Thường Tiểu cũng không bằng, bị một quyền đánh cho bay thẳng xuống đài.

Có một số người chính là như vậy, từ trước tới giờ không nhận thức mình yếu, tự cho mình là cao thủ giang hồ đến bình phẩm người khác, đến để thỏa mãn cảm giác bản thân cao siêu hơn người khác.

"Tiểu tử này thực lực yếu không tả nổi, ta phải áp chế tu vi lại mới được, lỡ đâu lỡ tay đánh hấn rơi xuống đài, vậy làm sao còn ngược đãi hấn nữa?"

Thân Thông sai bước tiến lên, rút linh lực vào đầu quyền, nhưng hấn chỉ dùng năm thành thực lực.

Võ mồm không thể thắng, võ mồm không cuồng loạn như Quân Thường Tiểu, hấn muốn đối phương phải trả giá đắt vì tội phách lối tại lầu Tinh Nguyệt.

"Vù vù!"

Đầu quyền vung đến, quyền phong gào thét.

Quân Thường Tiểu ban đầu xuất hiện nét khó coi trên mặt, đột nhiên chuyển sang nụ cười ranh ma.

Hả?!!

Trong lòng Thân Thông dâng lên cảnh giác.

"Xoát!"

Đúng lúc này, Quân Thường Tiểu bước nhanh chân tới, tay phải tung chưởng đánh vào đầu quyền của đối thủ, đem cánh tay đè ép xuống, rút linh lực vào quyền tay trái hung hăng đâm tới.

Xông lên, một thủ, một công, kỹ thuật cực kỳ mượt mà.

Thân Thông lập tức ý thức được không ổn như lửa xém lông mày, hấn cũng vô phương điều động linh lực hộ thể.

"Oành!!!"

Đầu quyền mang theo vạn cân lực lượng, đánh thẳng vào bụng hấn.

Lực lượng kinh khủng trùng kích, ngang nhiên oanh tạc cơ thể cùng với cơ bắp, khiến cho Thân Thông không thể không cúi người, há miệng, hai mắt cũng trợn tròn.

Đau chết đi được!

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu giờ lên một cái tay khác, lấy cùi chỏ đánh xuống, một tiếng ‘bành’ ền ở trên lưng, Tròng mắt Thân Thông lần nữa trợn ra, thân thể cũng theo tiếng vang mà ngã phịch xuống đất.

"Hít!!!"

Võ giả xem chiến đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Quân thường môn tung ra hai lần công kích, có sự chấn động của linh lực, nhìn ra được thể lớn lực nặng, nếu như là đánh trên người mình, tuyệt đối kinh mạch sẽ bị chấn vỡ, ngay cả ngũ tạng lục phủ cũng không thoát khỏi a!

Bọn hấn vốn cho rằng Thân môn chủ đã nắm chắc thắng lợi trong tay, chưởng môn các phái nhất định có thể thừa cơ hội chửi rủa tên kia, giờ đây từng cái tơ mắt ngây dại.

Đột nhiên, bọn họ hiểu rõ một chuyện, một quyền vừa rồi của Thân Thông đánh cho đối thủ thiếu chút nữa rơi xuống đài, tất cả chỉ là diễn, hấn cố ý tỏ ra yếu thế!

Tạ Quảng Côn cau mày nói:

"Hai lần công kích vừa rồi, lực lượng đều tầm khoảng 15 vạn cân, chẳng lẽ hấn đã bước vào Võ Đò cửu phẩm?"

Quân Thường Tiểu chỉ có tu vi Võ Đò lục phẩm, lực lượng của hấn có thể bộc phát ra cao như vậy, tất cả là nhờ mỗi lần hấn tấn phẩm đều đề cao thêm 2000 cân.

Chính xác mà nói.

Mỗi phẩm hấn tấn thăng đều được đề cao con số cực hạn.

Nguyên nhân chính, một là bởi vì hấn tu luyện Dịch Cân Kinh, hai là công sức của phòng cải tạo cơ bắp.

Dạ Tinh Thần cũng phát giác được chuyện này, vẻ mặt nghiêm túc nói:

"Không có nghĩ tới thực lực tên này lại mạnh như thế, bản đế muốn đuổi theo, sợ cần phải mất một thời gian không ngắn rồi."

"Oe!"

Thân Thông ngã trên mặt sàn, phun ra một ngụm máu, sắc mặt hấn trong nháy mắt trở nên tái nhợt.

Thời điểm hấn nhận công kích, chỉ vận dụng có năm thành thực lực, trực tiếp nhận hai lần hung bạo công kích của Quân Thường Tiểu, kinh mạch cùng nội tạng khẳng định bị tổn thương nghiêm trọng.

Quân Thường Tiểu ngồi xổm xuống, có chút áy náy nói:

"Thân môn chủ, thật có lỗi quá, ra tay có hơi nặng."

"Nguoi!"

"Xoát!"

Hắn vừa mở miệng nói chuyện, liền bị Quân Thường Tiểu nắm lấy một cái chân kéo ra rìa của Đài Ân Oán, sau đó bị ném như bao cát xuống đất.

"Phù phù!"

Thân Thông tiếp đất bằng bốn chi, thân thể dán và mặt đất, cơ thể cuối cùng không thể chống đỡ con sóc, hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

"Đình!"

"Hoàn thành nhiệm vụ phụ: Đánh bại Thân Thông môn chủ của Trường Dao Môn (nhiệm vụ tình anh)."

"Đình!"

"Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ phụ, nhận được 50 điểm cống hiến môn phái."

"Đình!"

"Điểm cống hiến môn phái: 177/500."

Hoàn thành một cái nhiệm vụ ẩn, một cái nhiệm vụ tình anh, dễ dàng kiếm cả bốn điểm cống hiến. tâm tình của Quân Thường Tiểu rất thoải mái nhìn về phía chương môn các phái, dùng giọng khiêu khích nói:

"Còn có ai muốn nổi tiếp người trước hay không?"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Có cũng như không!

"Còn có ai muốn nổi tiếp người trước nữa hay không?"

Quân Thường Tiểu nói câu này với ánh mắt hiện rõ sự khinh thường, hàm ý khiêu khích rõ ràng, khiến cho chương môn các phái lập tức con giận sôi trào.

Bọn hắn đều là người đứng đầu một môn phái, làm sao có thể chịu được những lời khiêu khích của một tên tiểu tử vắt mũi chưa sạch. Nhưng tất cả đều trầm mặc không nói, cố gắng ổn định cảm xúc của mình.

Một Võ Đồ cửu phẩm như Thân Thông cũng bị Quân Thường Tiểu đánh cho hôn mê bất tỉnh, giờ mà lên đài khác nào đưa xác vào hang cọp đầu.

Ánh mắt của các vị chương môn, ai ai cũng đầy phẫn nộ nhìn Quân Thường Tiểu, thế nhưng lại không người nào dám ứng chiến.

Nhìn đám chương môn lửa giận ngút trời nhưng lại không dám làm gì, Quân Thường Tiểu nhún vai nói:

"Đây chính là liên minh Bách Tông sao? Chỉ đến thế là cùng."

Tầu mình chủ ở phía đằng xa, ánh mắt đầy lạnh lẽo giống như muốn lập tức xông lên cho Quân Thường Tiểu một nhát kiếm.

"Quân chương môn."

Đột nhiên, sau lưng truyền đến tiếng nói của Tạ Quảng Côn.

Tạ Quảng Côn nhanh chân đến, cười nói:

"Chỉ bằng hai chiêu đánh bại được Thân môn chủ, quả là tài nghệ bất phàm, khiến cho Tạ mỗ đây được mở mang tầm mắt đó nha."

Quân Thường Tiểu chấp tay nói:

"Tạ thành chủ quá khen rồi."

Tạ Quảng Côn nhìn về phía Tầu Hạo Nhiên cười nói:

"Tầu mình chủ không phải có ý định lên đài giao đấu với một thiếu niên trẻ tuổi như Quân chương môn đấy chứ?"

Nếu như chỉ nói Quân chương môn thì không sao, nhưng hắn lại cố tình nói thêm bốn chữ 'thiếu niên trẻ tuổi'. Ý muốn nhấn mạnh cho Tầu Hạo Nhiên rằng đừng bắt nạt một tiểu văn bối.

Tạ Quảng Côn đúng thật là một người có tâm cơ khó lường.

Tầu mình chủ nhàn nhạt nói:

"Thân là một Võ Sư, ta đương nhiên sẽ không lên đài để giao đấu với một tiểu văn bối. Tạ thành chủ đừng nghĩ nhiều mệt óc."

"Võ Sư cảnh sao?"

Quân Thường Tiểu trầm nghĩ:

“Đúng là có chút khó nhai thật.”

Tạ thành chủ cười nói:

“Người của liên minh Bách Tông đều ở đây, ta nghĩ chắc hẳn hội nghị hẳn đã kết thúc. Đi, Tả mỗ đã chuẩn bị yến tiệc, mời các chư vị đến thành phủ ta thịnh yến.”

Tấu minh chủ chấp tay, nhàn nhạt nói:

“Tấu mỗ vẫn còn việc sự vụ cần xử lý, xin cáo từ trước.”

Nói xong, hắn liền phát tay áo bỏ đi.

Nhìn từ sau lưng có vẻ bình thường, thực ra trong lòng tràn đầy cả một bầu trời lửa giận.

“Tạ thành chủ, bốn phái còn việc chưa xử lý, không dám làm phiền thành chủ, ta xin cáo từ.”

“Cáo từ.”

Chương môn các phái đều không có ý định đến phủ thành chủ làm trò hề, vì thế lần lượt mượn cớ mà rời đi. Lúc bọn hắn đến ai ai cũng mặt đầy khí phách, nhưng lúc trở về thì mặt mũi đầy vẻ chán chường.

Có thể không chán chường sao?

Trước khi hội nghị bắt đầu, ai ai cũng nghĩ sẽ có thể đẩy Quân Thường Tiểu vào bước đường cùng, kết quả bọn hắn lại bị Quân Thường Tiểu phản kích ngược lại mà không thể nào đáp trả được.

Một tên chương môn thì tức giận đến phun máu, một tên chương môn khác thì bị đánh trọng thương, Tấu minh chủ và chương môn các phái khác đều mặt mày xám xịt rời đi.

Hội nghị lần này của liên minh Bách Tông chỉ có thể dùng hai từ “thảm bại” để hình dung.

Quân Thường Tiểu từ trên đài nhảy xuống, chấp tay nói:

“May mà có Tạ thành chủ, nếu không thì Tấu minh chủ đã lên đài cùng ta giao đấu rồi.”

Tạ thành chủ lắc đầu nói:

“Quân chương môn, làm người đừng nên ý mạnh hiếp yếu quá mức, nếu không sau này kéo quả quyết dày có móng tay nhọn đấy.”

Quân Thường Tiểu đáp:

“Tôn chi của Thiết Cốt Phái ta là ‘chỉ cần người khác không chọc đến ta thì ta sẽ không chọc đến người khác’.”

Đối với chuyện tôn chi môn phái thay đổi liên tục, Lý Thanh Dương đã dần quen thuộc, trên mặt không có quá nhiều sự ngạc nhiên nữa.

Tạ thành chủ cười nói:

“Lần này Tấu minh chủ rời đi với trời lửa giận, Thiết Cốt Phái các người sau này không thể sống tốt ở liên minh rồi.”

Quân Thường Tiểu đáp:

“Thiết Cốt Phái ta đã rời khỏi liên minh rồi.”

Tạ thành chủ ngó người một lúc, sau đó gơ ngón tay cái lên nói:

“Liên minh Bách Tông kể từ khi thành lập đến nay, các môn phái đều tranh nhau để được gia nhập, nay Thiết Cốt phái người lại chủ động rời khỏi, có bản lĩnh đấy!”

Quân Thường Tiểu nhàn nhạt đáp:

“Thiết Cốt Phái ta mà gia nhập với đám người ô hợp đó, chỉ làm tổn hại uy danh của môn phái.”

Những võ giả đẳng xa nghe xong lời nói của Quân Thường Tiểu, trong lòng không ngừng cảm thán, Quân chương môn quả thật là lợi hại khí phách hơn người a.

Tạ thành chủ muốn mời Quân Thường Tiểu đến phủ thành chủ làm khách, nhưng Quân Thường Tiểu khách khí từ chối.

Hắn dẫn đệ tử đến Lý gia để Lý Thanh Dương và phụ thân gặp mặt.

Tận mắt chứng kiến Quân chương môn đánh bại môn chủ Trường Đào Môn, Lý gia chủ vừa kinh ngạc vừa khâm phục, vội vàng chuẩn bị yến tiệc tiếp đãi.

Sau khi ăn no uống say, Quân Thường Tiểu một mình rời đi vào trong chợ để tìm dược liệu luyện đan.

Dược liệu luyện đan cho bốn loại đan trong Luyện Dược Các, ngoại trừ dược liệu luyện sơ phẩm Liệu Thương Đan ra, thì dược liệu dùng để luyện những loại đan dược khác đều rất khó tìm.

Hắn đi liên tiếp mấy tiệm thuốc mới tìm đủ dược liệu để luyện hai viên Tố Thể Đan.

Còn dược liệu luyện chế Tụ Khí Đan và Khí Toàn Đan vẫn chưa thể gom góp đủ.

“Ài..”

Quân Thường Tiểu thở dài nói:

“Luyện Đan Các mặc dù có thể giúp luyện đan nhanh chóng nhưng mà không tìm được được liệu luyện đan thì đúng là có cũng như không!”

Hệ thống nói:

“Chủ nhân có thể tự trông.”

Quân Thường Tiểu trợn mắt nói:

“Người nói có vẻ đơn giản quá, được liệu luyện Ngưng Khí đan là nhân sâm trăm năm, đừng nói đến ngày thu hoạch nhân sâm luyện đan, sợ rằng lúc đó chưa kịp luyện đan đã bị ‘cục gạch’ nổ cho banh xác, hóa bụi về trời rồi.”

Hệ thống nói:

“Trong khu mua sắm sơ cấp có vật phẩm đẩy nhanh quá trình sinh trưởng của dược liệu, chủ nhân phải nhờ vận may đổi mới thử xem có ra được vật phẩm này hay không nha.”

Quân Thường Tiểu cạ lời:

“Có thể hào phóng một chút không, trực tiếp làm nó xuất hiện luôn đi, cần gì phải chơi khó nhau như thế chứ.”

Hệ thống đáp:

“Có tính năng đổi mới khu mua sắm là vì không muốn để chủ nhân quá ỷ lại vào hệ thống, muốn có được vật phẩm mong ước thì tất phải có sức bỏ điểm công hiến để đổi mới.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Cái này không khác gì rút thăm trúng thưởng cả, chẳng khác nào đang lừa điểm công hiến của ta.”

Hệ thống nói:

“Vì thế chủ nhân bắt buộc phải kiểm thật nhiều điểm công hiến, nếu như sử dụng hết điểm công hiến, đến tư cách rút thăm cũng không có.”

“Đừng nói nữa.”

Quân Thường Tiểu không tranh cãi cùng với hệ thống nữa, hần tiếp tục vào những cửa tiệm dược liệu trong chợ thử vận may.

Cho đến khi quay về Lý gia, dược liệu hần thu thập được chỉ đủ để luyện bốn viên Liệu Thương Đan, ba viên Tổ Thể đan, một viên Tụ Khí đan.

Đệ tử có thể nhanh chóng đề cao cảnh giới hay không còn phải dựa vào đan dược từ Luyện Đan Các, không đủ dược liệu thì cũng chỉ như hàng trưng trong lòng kiếng.

“Quần chúng môn có tâm sự sao?”

Vừa quay về Lý gia, Lý gia chủ phát hiện khuôn mặt Quân Thường Tiểu đầy vẻ phiền muộn, bèn lên tiếng hỏi thăm.

Quân Thường Tiểu đáp:

“Bồn tọ gần đây nghiên cứu về đan dược, thiếu mất một vài dược liệu, hôm nay vào trong thành tìm cả nửa ngày không ra.”

Lý gia chủ kinh ngạc nói:

“Quần chúng môn hiểu biết về đan dược sao?”

Tại Tinh Vãn đại lục này, luyện đan sư, trận pháp sư, luyện khí sư và linh sư là những người nhận được sự tôn trọng vô cùng đặc biệt. Luyện đan sư và linh sư lại càng được mọi người kính trọng và ngưỡng mộ.

Đan dược và linh thạch có tác dụng rất to lớn đối với việc tu luyện, cũng như tu vi của các võ giả, chính vì thế mà rất nhiều tông môn chiêu mộ rất nhiều đan dược sư và linh sư, hơn nữa đãi ngộ và quyền lực phải nói là chức cao vọng trọng.

“Ta hiểu được một hai phần.”

Quân Thường Tiểu trả lời.

Lý gia chủ lại càng ngạc nhiên.

Thiết Cốt Phái quả thật không đơn giản, con trai ta trở thành đệ tử của Thiết Cốt Phái tuyệt đối là lựa chọn chính xác.

“Quần chúng môn, thành Thanh Dương mặc dù là trung tâm của quận Thanh Dương, thế nhưng về phương diện dược liệu xác thực có chút không mạnh, nếu như muốn mua dược liệu ngại nên đi thành Hồ Dương.”

Thành Hồ Dương?

Quân Thường Tiểu nhớ đến Ngải gia, ánh mắt liền sáng lên, trầm ngâm.

“Ngải gia có mấy đời kinh doanh dược liệu, có thể sẽ có dược liệu mà ta cần dùng.”

Hôm sau.

Quân Thường Tiểu cáo biệt Lý gia chủ dẫn theo bốn đệ tử trở về Thiết Cốt Phái.

Sau khi trở về liền phát hiện trước cửa lớn có một nam nhân đầu đội nón, ăn mặc thô kệch đứng ôm đao. Tiếng gáy của hần theo nhịp điệu truyền ra.

Lại là hần.

Là ai?

Đạo khách giang hồ, Mã Vinh Ninh.

Tô Tiểu Mạt đi đến trước người Mã Vinh Ninh, tay lắc lắc trước mặt, sau đó nói:

“Chường môn, tên tiểu tử này đứng đây ngủ luôn rồi.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Tội Kỳ, khiêng hán ra bên ngoài đi, đừng để hán đứng đây chắn cửa ra vào.”

“Vâng.”

Tiểu Tội Kỳ đi đến khiêng Mã Vinh Ninh đi.

Đối phương thật sự đã ngủ rất say sưa, Tiểu Tội Kỳ khiêng hán đi công kênh xóc nổi, mà tiếng gậy vẫn phát ra đều đều.

“Soạt!”

Tiểu Tội Kỳ khiêng cả người Mã Vinh Ninh đặt ở trên một thềm đá, sau đó xoay người rời đi.

Cả người Mã Vinh Ninh nằm trên mép của một thềm đá, nửa người đứng đưa giữa không trung. Bây giờ hán có vẻ ổn định, bắt quả hán chỉ cần vươn vai một cái, hoặc ngáp một cái khi tỉnh lại, chuyện gì đến sẽ đến.....

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Thành thị được liệu!

Sau khi Quân Thường Tiểu về đến Thiết Cốt Phái, trong đầu hán vẫn luôn suy nghĩ, làm cách nào để thu hoạch được được liệu để luyện chế bốn loại đan dược.

Sơ phẩm Liệu Thương đan không cần phải nói, cái đồ chơi này càng nhiều càng tốt, coi như không cần, cũng có thể cầm đi bán, đổi được một số tiền không nhỏ.

Sơ phẩm Tổ Thể Đan và Tụ Khí Đan, một loại cường hóa thân thể, một loại đề cao tốc độ tu luyện, đối với võ giả chính là nhu yếu phẩm, cho nên cũng càng nhiều càng tốt.

Toàn Khí Đan thì càng lợi hại.

Đệ tử sử dụng nó vào lúc đã thông mười hai mạch, muốn tấn cấp Vô Đờ cảnh tuyệt đối chắc như đinh đóng cột.

Nếu như một người có đủ bốn loại đan dược này, lại xài hoài không hết, chẳng khác nào mạng dai như tiểu cường, lại còn có thể nhanh chóng đột phá!

"Không được, không được."

Quân Thường Tiểu nói:

"Ta nhất định phải tìm đủ dược liệu, coi như không thể sản xuất đại trà, cũng cần phải trước mỗi người luyện hán trên dưới một trăm khóa. tích trữ sẵn trong người hơn một trăm quả mới ổn thỏa!"

Thành Hồ Dương, chắc chắn phải làm một chuyến!

Hán không có vội vã lên đường, thay vào đó là nhấn mở cửa sổ Luyện Dược Các ra, luyện chế bốn viên Liệu Thương Đan, ba viên Tổ Thể Đan cùng một viên Tụ Khí Đan.

"Sơ phẩm Tổ Thể Đan, một người chỉ có thể phục dụng một viên, có ăn nhiều thì hiệu quả cũng không trọn vẹn như ban đầu, trước hết cấp cho bọn người Thiên Thiên, Thanh Dương trước rồi tính sau."

Đệ tử Thiết Cốt Phái tổng cộng có trên dưới 100 miệng, Quân Thường Tiểu tạm thời không thể nào phân phối chu toàn, cho nên chỉ còn cách cấp trước cho các đệ tử nhập môn sớm nhất.

"Chường môn, vật này là cái gì vậy?"

Lý Thanh Dương biểu hiện gương mặt khó hiểu, cầm viên sơ phẩm Tổ Thể Đan to như quả nho lớn lên rồi nói.

Quân Thường Tiểu nói:

"Đây là Tổ Thể Đan, sau khi ăn vào có hiệu quả cường hóa kinh mạch và thân thể, công hiệu vô cùng rõ rệt."

Lý Thanh Dương tròn to tròn mắt.

Với sự hiểu biết của hán, muốn cường hóa thân thể chỉ có thể dựa vào khắc khổ tu luyện công pháp, hiện tại nghe thấy công hiệu thần kỳ của đan dược này, vẻ mặt kinh ngạc không thôi.

Hán lập tức há miệng, nuốt viên đan dược vào.

Đan dược vào miệng nhanh chóng tan chảy, hóa thành dòng nước chảy vào bên trong, trong nháy mắt một luồng năng lượng đặc thù hình thành, tràn ngập trong cơ thể.

Rất nhanh, Lý Thanh Dương có thể rõ ràng cảm nhận được máu, kinh mạch, da thịt, đều đang không ngừng biến hóa, cường độ thân thể nhanh chóng được đề cao!

Quá trình biến hóa hoàn tất, hắn đi vào phòng huấn luyện, đánh một quyền vào bên trên máy khảo nghiệm, lực lượng hiện lên con số 3000 cân.

Hắn chỉ mới sử dụng lực lượng cơ thể thuần túy, vẫn chưa vận dụng linh lực, thời điểm trước khảo nghiệm chỉ đạt 2500 cân, sau khi ăn vào Tổ Thể Đan lập tức gia tăng thêm 500 cân!

"Thật không thể tin nổi luôn!"

Lý Thanh Dương cả kinh nói.

Sau khi Tô Tiểu Mạt ăn đan dược vào cũng tiến đến khảo nghiệm thử.

Hắn chỉ có tu vi Khai Mạch mười hai đoạn, không vận dụng linh lực, đâm ra một quyền nặng 2000 cân, so lúc trước đã gia tăng thêm 200 cân.

"Bành!"

Tô Tiểu Mạt dùng chân đá một cái vào máy khảo nghiệm, lực lượng đạt 2500 cân.

Quả nhiên, trong khoảng thời gian này hắn liên tục tập đá bóng giải trí, lực cước đã có sự gia tăng không nhỏ, vượt qua lực quyền.

Một võ giả Khai Mạch mười hai đoạn bình thường, lực lượng chỉ tầm khoảng 1500 cân mà thôi, tư chất của Tô Tiểu Mạt không cao, có thể nhảy vọt tới 2000 cân, điều này chứng minh đan dược và phòng huấn luyện đã trợ giúp rất nhiều!

Lục Thiên Thiên cũng ăn vào 1 viên Tổ Thể Đan, nội tâm tuy có ngạc nhiên, bất quá năng không biểu hiện ra ngoài, cũng không có tiến đến máy khảo nghiệm đo lực lượng của mình.

Đúng thật là một cô nương cao ngạo lạnh lùng mà.

"Thanh Dương."

Quân Thường Tiểu nói:

"Người phân chia chuẩn xác thực lực các đệ tử rồi tiến vào Linh Pháp Trận và phòng huấn luyện, ta muốn các đệ tử có sự đề cao toàn diện và cân đối."

"Vâng."

Người là ta một góc cây nhỏ.

Hương chân trời đẹp nhất đám mây.

Mùa xuân nở hoa khắp sườn núi.

Gieo xuống hạt mầm hy vọng.

Sáng sớm, các đệ tử Thiết Cốt Phái dưới tiết tấu của m Hương phát ra thần khúc gốc cây nhỏ, bọn hắn tự động xếp hàng chỉnh tề, nhảy theo giai điệu.

Dạ Tinh Thần cũng nằm trong số đó.

Động tác cứng nhắc, nhịp điệu không ăn khớp, bộ mặt thể hiện thà chết chứ không muốn sống nữa.

Sau tiết mục thể dục buổi sáng, tinh thần của đệ tử cực kỳ phấn khởi, dưới sự sắp đặt của nhị sư huynh, người thì tiến vào phòng huấn luyện, người thì tiến vào Linh Pháp Trận, bắt đầu một ngày tu luyện mới.

Quân Thường Tiểu ngồi ăn cơm trong phòng bếp, hắn đang lên ý tưởng đi thành Hồ Dương, liền nghe một tiếng ‘bành’ vang lên, cửa đồ lớn từ cổng chính bay ra, vỡ nát nằm bên trên sân luyện võ.

"Cộp!"

Mã Vĩnh Ninh bước chân đi vào, trên mặt có chỗ trắng chỗ xanh, trên người thì dính đầy bụi đất, gầm thét lên:

"Tên khốn nào đã khiêng ta!"

"Con em nó!"

Quân Thường Tiểu bước nhanh chân đến, rút linh lực vào bên trong đầu quyền, tung ra một trận quyền đâm cước đá hướng về tên đao khách giang hồ này.

"Mỗi lần tới người đều đá nát cửa, chúng ta có tội gì với người sao!"

"Đinh bốp...!"

Buổi trưa, trên sân luyện võ, Mã Vĩnh Ninh bị đánh cho đầu nổi đầy nham, đang vung cây búa nhỏ, sửa chữa hai cánh cửa lớn đã bị hắn đá nát.

"Hít!"

Một động tác hơi bất cần, ảnh hưởng đến bắp thịt đau nhức, khiến hắn hít một hơi lạnh.

"Ta đường đường là một đao khách giang hồ, làm sao có thể đi làm loại việc vặt này cơ chứ!"

Ánh mắt Mã Vĩnh Ninh lấp lóe lửa giận, đột nhiên ném cây búa đi, hai tay ôm lấy đao hiên ngang bước ra cửa.

"Lý Phi!"

"Vâng, sư huynh!"

Tên đệ tử gọi là Lý Phi, thả trái bóng giải trí xuống đất, khóa chặt Mã Vĩnh Ninh đang có ý định trốn việc, nhấc chân tung ra một chiêu xạ kích, bóng cao su ‘ầm’ một tiếng bay ra.

"Vèo..."

"Hửm?"

Mã Vĩnh Ninh phát giác có gì đó sai sai, lập tức quay đầu lại nhìn, lập tức trái bóng giải trí nện thẳng vào mặt, cả người bật ngửa ngã xuống đất.

Hay cho một cái tuyệt kỹ tất sát khiến cho đối thủ trăm phần trăm lấy mặt đón bóng!

Tô Tiểu Mạt đi tới, kéo lấy một chân người kia, kéo đến sân luyện võ, nói:

"Trước lúc chương môn rồi đi đã có dặn dò, nếu ngươi không sửa chữa hoàn tất cửa lớn, đừng nghĩ đến việc rời đi Thiết Cốt Phái!"

"Đáng... đáng chết!"

Mã Vĩnh Ninh tức giận sôi máu, bất quá hắn chỉ có thể ngậm đắng nuốt cay xoa mặt, cầm lên cây búa nhỏ tiếp tục sửa cửa.

Thành Hồ Dương.

Quân chương môn đứng trước dòng người như nước chảy trên đường chính, người không khí tràn ngập mùi vị dược liệu, thờ dài nói:

"Không hổ là thành thị của dược liệu mà!"

Thành Hồ Dương là một trong tám thành thị của quận Thanh Dương, nơi này chủ yếu kinh doanh đan dược, dược liệu, Ngải gia là một gia môn có tiếng lâu đời của thành thị này.

Quân Thường Tiểu không có rảnh rỗi đi xem từng cửa hàng, sau khi hắn hỏi thăm người qua đường, lập tức tiến về khu trao đổi dược liệu.

Quả nhiên không đến sai chỗ!

Hắn chỉ là đi dạo một cửa hàng dược liệu, chỉ riêng dược liệu của Liệu Thương Đan đã có thể gom đủ năm viên.

Cửa hàng dược liệu trong chợ dược liệu này, đếm ít nhất cũng có mấy chục nhà, điều này khiến Quân Thường Tiểu hơn hờ ra mặt đi hỏi thăm từng cửa hàng, các loại dược liệu luyện chế đan, cứ không ngừng lấp đầy không gian giới chỉ của hắn.

Nửa tiếng đi dạo trong chợ trời qua, tổng kết lại một phen, kết quả dược liệu đủ cho 20 viên Liệu Thương Đan, 5 viên Tổ Thê Đan, 4 viên Tụ Khí Đan, 2 viên Toàn Khí Đan!

Thành Hồ Dương có danh xưng thành dược liệu, xác thực ở phương diện dược liệu mạnh hơn thành Thanh Dương quá nhiều, bất quá số lượng này, vẫn chưa đủ thỏa mãn Quân Thường Tiểu, cho nên hắn quyết định tiến vào một cửa hàng có danh tiếng rất lớn —— Cửa hàng dược liệu của Ngải gia!

"Vị công tử này, không biết có nhu cầu gì?"

Hắn mới vừa bước vào cửa hàng dược liệu, lập tức có một tên tiểu nhị năng nổ tiến đến chào hỏi.

Quân Thường Tiểu đảo mắt một vòng các kệ hàng đầy rẫy dược liệu bên trong cửa hàng, nói:

"Ngươi mau gọi chương quỹ của hàng tới đây, ta có cuộc làm ăn lớn cần trao đổi."

Làm ăn lớn?

Tiểu nhị vội vàng chạy vào trong thông báo cho chương quỹ.

Rất nhanh, một tên trung niên bụng phệ đi tới, chấp tay cười nói:

"Ta tên Mã Chính, chương quỹ của cửa hàng, không biết các hạ là ai?"

Quân Thường Tiểu đem một gốc dược tài đặt vào bên trong đồ sắt thuốc, khoanh tay nói:

"Chương môn Thiết Cốt Phái."

Mã chương quỹ kinh ngạc thốt lên:

"Ngươi chính là Quân Thường Tiểu!"

Quân chương môn nhìn thấy bộ dạng này của đối phương, lập tức suy đoán ra, đối phương nhất định nghe được những chuyện lớn trong khoảng thời gian này mình làm ra.

Aii.

Hiện tại ca đã không còn là vô danh tiểu tốt, vừa mới khai báo danh tính đã có thể hù người ta rồi.

Mã chương quỹ đen mặt lại, quát:

"Ngươi đánh Ngải công tử của chúng ta, còn dám tới cửa hàng dược tài buôn bán, đúng là coi trời bằng vung mà, người đâu, bắt tên chó này lại cho ta!"

"Xoát! Xoát!"

Bên trong nhất thời xông ra một đám tay sai, trong nháy mắt bao vây Quân Thường Tiểu lại, khóa miệng hắn co giật, thầm nghĩ:

"Chuyện này... Nội dung cốt truyện có chút không đúng thì phải?"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Cuộc làm ăn lớn!

Trong phòng khách Ngải gia.

Gia chủ Ngải Thượng Nghê của Ngải gia cùng mấy vị trưởng lão Ngải gia đang bàn bạc về tình hình kinh doanh được liệu mấy ngày gần đây. Trên mặt Ngải gia chủ thỉnh thoảng lại xuất hiện nụ cười.

Ngải Thượng Khắc và một vị trưởng lão khác trên mặt cũng là nụ cười đầy mãn nguyện.

Thời gian vừa qua, rất nhiều môn phái và người thành thị khác đến mua được liệu, buôn bán vô cùng phát đạt, lợi nhuận thu về so với các năm trước chỉ cao chứ không thấp, do đó tâm tình của bọn họ tự nhiên vô cùng tốt.

"Gia chủ, người đã nghe nói đệ tử của Thiết Cốt Phái giành được quán quân môn phái luận võ lần này chưa?"

Sau khi chính sự giải quyết hoàn tất, Ngải Thượng Khắc bắt đầu chuyển chủ đề chuyện phiếm.

Ngải Thượng Nghê uống một ngụm trà, nói:

"Ta nghe nói rồi."

"Tam đệ, đệ đúng là không nhìn nhầm, Thiết Cốt Phái này quả thật sâu không lường được."

Nhị trưởng lão Ngải Thượng Phòng của Ngải gia lên tiếng.

Ngải Thượng Nghê nói:

"Bốn đệ tử giành bốn vị trí mạnh nhất môn phái luận võ, đây là chuyện chưa từng xảy ra trước đây, Thiết Cốt Phái có thể làm được điều này không phải là chuyện ngẫu nhiên."

"Hơn nữa..."

Ngải Thượng Nghê ngừng một lúc rồi trầm giọng nói:

"Linh Tuyền Tông bị Thiết Cốt Phái diệt tông luôn rồi."

"Cái gì?"

Ngải Thượng Khắc và Ngải Thượng Phòng kinh ngạc nói.

Hai người mấy ngày nay bế quan tu luyện, vì thế tin tức bên ngoài chỉ dừng lại ở chuyện Thiết Cốt Phái giành được quán quân môn phái luận võ mà thôi.

Ngải Thượng Nghê nói:

"Quần Thường Tiểu một mình lên Linh Tuyền Sơn giết Vi Nhất Hi, Vi Nhất Nộ và hơn ba mươi đệ tử, sau đó phóng hỏa đốt Linh Tuyền Tông thành tro tàn phế tích."

"Đây đúng là chuyện giật gân nha!"

Ngải Thượng Phòng tròn mắt nói.

Ngải Thượng Khắc nói:

"Linh Tuyền Tông có hậu thuẫn là Thánh Tuyền Tông, Thiết Cốt Phái tiêu diệt Linh Tuyền Tông khác gì chuốc họa vào thân đâu chứ."

Ngải Thượng Phòng tiếp lời:

"Chưa nói đến Thánh Tuyền Tông, theo ta thấy liên minh Bách Tông chưa chắc sẽ bỏ qua cho Thiết Cốt Phái. Liên minh vốn có quy định cấm thành viên trong liên minh tàn sát diệt môn lẫn nhau."

Ngải Thượng Nghê nói:

"Hôm qua Tẩu mình chủ đã tổ chức hội nghị ở lầu Tinh Nguyệt để bàn bạc về chuyện trừng phạt Thiết Cốt Phái rồi."

"Phật phật...!"

Một con chim bồ câu đưa tin bay đến đậu trên mặt bàn. Chân bồ câu quấn một ống tre nhỏ.

Ngải Thượng Nghê rút ống tre, nói:

"Tin tức từ thành Thanh Dương tới rồi."

Vừa mở thư mặt ra, sắc mặt hắn liền cứng đờ, ánh mắt hiện lên đầy sự kinh ngạc.

“Gia chủ, có chuyện gì vậy?”

Ngài Thượng Phòng nói.

Ngài Thượng Nghễ đặt thư xuống bàn, Ngài Thượng Khắc và Ngài Thượng Phòng đi đến, sau khi đọc xong trên một cùng một biểu cảm đầy sự ngạc nhiên.

Trên thư chỉ viết vài chữ, nội dung là: Chương môn Thiết Cốt Phái dùng hai chương đánh trọng thương môn chủ Trường Dao Môn.

“Hai chương đánh trọng thương Vô Đồ cửu phẩm Thân Thông sao?”

Ngài Thượng Phòng kinh ngạc nói:

“Vậy chương môn Thiết Cốt Phái lẽ nào là tên Vô Sư đâu chứ?”

Ngài Thượng Khắc nhớ lại lần trước cùng Quân Thường Tiểu giao đấu, thần sắc ngưng trọng, nói:

“Chà trách tốc độ của hắn nhanh đến thế, hóa ra là Vô Sư cảnh.”

Tốc độ của Di Lưu Tàn Ảnh (Hoan Ảnh Bộ) đến hôm nay vẫn còn chưa in sâu trong tâm trí của hắn. Mỗi lần hắn nhớ lại, bất giác lạnh hết sống lưng. Nếu lúc đó Quân Thường Tiểu có sát ý thì hắn đã sớm bị giết chôn xác dưới mồ rồi.

Ngài Thượng Nghễ trầm mặc một chút rồi nói:

“Thiết Cốt Phái đúng là sâu không thể lường được nữa rồi.”

Lúc mới đầu khi Ngài Thượng Khắc bị đánh bại, hắn lửa giận đầy trời, thiếu chút nữa nhịn không được chiêu binh bãi mã đến báo thù Thiết Cốt Phái.

Hiện tại thì sao?

Thái độ của hắn đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Tiêu diệt Linh Tuyền Tông!

Đánh trọng thương môn chủ Trường Dao Môn!

Điều này đã chứng minh Quân Thường Tiểu không phải loại người đơn giản.

Ngài gia vốn là người làm ăn kinh doanh, rất coi trọng dĩ hòa vi quý, Thiết Cốt Phái gần đây làm cho người khác phải nghiêng đầu bái phục, Ngài gia tự nhiên cần phải thận trọng đối đãi.

Ngài Thượng Khắc nói:

“Gia chủ, môn phái như thế này, Ngài gia tốt nhất có thể kết giao thì kết giao, nếu không kết giao được thì cũng không thể kết oán.”

“Người nói có đạo lý.”

Ngài Thượng Phòng tán đồng ý kiến.

“Không xong rồi.”

Đúng lúc này một gia nhân chạy vào, vội vội vàng vàng nói:

“Chương môn, các vị lão gia, có người đến làm loạn ở cửa hàng dược liệu của chúng ta”

Ngài Thượng Khắc và Ngài Thượng Phòng đứng dậy, ánh mắt lửa giận ngút trời.

Ngài gia ở thành Hồ Dương tính ra đã làm ăn hơn trăm năm, đây là lần đầu tiên có người dám đến cửa hàng Ngài gia làm loạn.

Ngài Thượng Nghễ trầm giọng nói:

“Chuyện là thế nào?”

Gia nhân vội vàng đáp:

“Có một người tự xưng là chương môn Thiết Cốt Phái, hắn đã đã thương mấy cận vệ võ giả của cửa hàng dược liệu chúng ta rồi. ”

“Cái gì?!”

Ngài Thượng Khắc và Ngài Thượng Phòng há miệng nói.

Vừa rồi bọn hắn còn đang bàn bạc về Quân Thường Tiểu, đang nói có thể kết giao thì kết giao, không thể kết giao thì cũng không nên kết oán, thế vậy mà hiện tại tên đó lại trực tiếp đến cửa hàng dược liệu làm loạn, thật đúng là oan gia ngõ hẹp mà.

“Đi xem thử.”

Ngài Thượng Nghễ đứng dậy đi ra.

Trước cửa tiệm dược liệu có một đám võ giả vây quanh, lúc thì chỉ chỉ trỏ trỏ vào trong cửa hàng dược liệu, lúc lại quay ra hai mặt nhìn nhau bàn tán xôn xao.

“Không sai, người đó chính là chương môn Thiết Cốt Phái.”

“Quái lạ, hần không đang ăn no ngủ kĩ ở Thiết Cốt Phái, sao tự nhiên lại chạy đến thành Hồ Dương làm gì vậy nh?”

“Ngài gia ở thành Hồ Dương, tính ra cũng đã tồn tại hơn trăm năm, trước chưa từng có ai dám đến cửa hàng dược liệu của họ làm loạn, chương môn Thiết Cốt Phái này đúng là có cái lá gan to ngộp trời mà.”

“Gan hần nhỏ thì dám tiêu diệt Linh Tuyền Tông sao?”

“Ta thấy đã có người đi vào thông báo cho Ngài gia rồi, sắp có kịch hay để xem rồi đây.”

“Đến rồi, đến rồi, Ngài gia chủ và các trưởng lão đến rồi kìa!”

Có người hét lên.

Các võ giả cùng lúc quay đầu, nhìn thấy Ngài gia chủ và hai vị trưởng lão hùng hùng hổ hổ đi đến, mặt mày đầy sự nghiêm túc.

“Soạt!”

“Soạt!”

Ba người nhà Ngài gia đi vào cửa hàng dược liệu, một võ giả của Ngài gia ôm bụng nằm dưới đất, có thể nhìn ra hần bị đánh đến nỗi không thể đứng dậy được.

“Ngài trưởng lão.”

Đột nhiên một tiếng nói phát ra từ phòng khách:

“Chúng ta lại gặp mặt rồi.”

Quân Thường Tiểu bắt chéo hai chân, trưởng quầy Mã Chính đang đứng ôm mặt ở bên cạnh. Chân và bụng hần đang run cầm cập bởi vì Thanh Long Thế Dao đang đặt trên cổ hần, chỉ cần di chuyển một chút thì đầu hết lập tức sẽ rơi khỏi cổ.

Ánh mắt Ngài Thượng Nghê tối lại.

Thuộc hạ và trưởng quầy đều bị đúng thành cái dạng này, thật là ức hiếp người quá đáng.

Ngài Thượng Khắc trầm giọng nói:

“Quân chương môn, ngươi làm vậy là có ý gì?”

Quân Thường Tiểu nhìn Mã Chính đang run rẩy bên cạnh một cái rồi đáp:

“Bồn tọa đến quý cửa hàng để cùng Ngài gia các người bàn chuyện làm ăn lớn, bất quá trưởng quầy lại sai người bắt ta lại, do đó tình thế bắt buộc không thể bỏ tay chịu trói được.”

Nghe đến đây, ba người Ngài Thượng Nghê liền hiểu ra.

Ngài Thượng Khắc chấp tay nói:

“Quân chương môn, có chuyện gì thì từ từ nói, đầu tiên xin bỏ đao xuống đã.”

Nếu chưa nghe qua chuyện Quân Thường Tiểu đánh trọng thương môn chủ Trường Đào Môn, Ngài gia chắc chắn sẽ không ôn hòa như vậy.

Quân Thường Tiểu thu đao về, nói:

“Nếu như ai cũng biết giữ hòa khí như trưởng lão đây thì chuyện đã không đi đến bước này.”

“Phịch!”

Mã Chính đã không còn cảm giác từ thân chào hỏi, trực tiếp ngã quỵ xuống đất, mồ hôi trên trán tuôn chảy.

Võ giả bị thương được khiêng đi, trưởng quầy Mã Chính cũng được diu đi, trong tiệm tất cả chỉ còn lại ba người Ngài gia và Quân Thường Tiểu.

Bốn người ngồi trong nhà khách, không khí hiển nhiên có khó xử.

Ngài Thượng Nghê dè nén cảm giác không thoải mái, mở miệng nói:

“Quân chương môn là muốn cùng Ngài gia chúng ta bàn chuyện làm ăn sao?”

“Đúng vậy.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Một vụ làm ăn lớn.”

“Muốn làm ăn cái gì?”

Ngài Thượng Nghê hứng thú hỏi.

Trời cao đất rộng, làm ăn là chuyện lớn – Đây là tôn chỉ từ trước đến nay của Ngài gia.

Quân Thường Tiểu đặt một tờ giấy trên bàn rồi nói:

“Những dược liệu viết trên giấy, Ngài gia các người có bao nhiêu ta mua bấy nhiêu.”

Ngài Thượng Nghễ và hai vị trưởng lão nhìn nhau sau đó cầm tờ giấy lên. Những dược liệu viết trên giấy có khoảng mười hai loại, có loại thường thấy cũng có loại hiếm có.

“Quần chúng môn.”

Ngài Thượng Nghễ ngẩng đầu nói:

“Ngài xác định có bao nhiêu lấy bao nhiêu chứ?”

Từ ánh mắt của Ngài gia chủ, Quân Thường Tiểu có thể nhìn ra được dược liệu mà hắn cần, Ngài gia chủ chắc chắn có không ít, hắn cũng vô cùng nghiêm túc đáp:

“Không sai, có bao nhiêu ta mua bấy nhiêu.”

Ngài Thượng Nghễ nói:

“Quần chúng môn, nói đơn giản là loại dược liệu hiếm gặp Đế Hoa Diệp, Ngài gia ta có hơn hai trăm gốc, nếu mua hết thì giá cả thật không rẻ.”

Hơn hai trăm gốc?

Quân Thường Tiểu trong lòng như có sóng vỗ.

Dược liệu luyện chế Toàn Khí Đan tổng cộng có ba loại, có hai dược liệu tương đối dễ tìm, chỉ có Đế Hoa Diệp rất khó tìm. Ngài gia lại tích trữ hơn hai trăm gốc. Nếu mua hết thì sẽ luyện được hơn hai trăm viên Toàn Khí đan.

“Mua hết.”

Quân Thường Tiểu không do dự nói:

Đề có đủ dược liệu làm bốn loại đan dược này, dù cho hắn có phải đập nồi bán sắt, tán gia bại sản thì cũng phải mua cho bằng được.

Ngài Thượng Nghễ bấm tay, híp mắt tính nhẩm, nói:

“Quần chúng môn, những dược liệu trên giấy viết nếu ngài mua hết thì ít nhất mất mười vạn lượng.”

Mười vạn lượng lận á?

Quân Thường Tiểu khoanh hai tay, cười nói:

“Chuyện nhỏ mà thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Mời chào bạo lực Liệu Thương Đan!

Quân Thường Tiểu cướp sạch bảo khố của sơn tặc, thêm tiền linh trường, tài sản trong người có chừng khoảng năm vạn lượng, trùng tu nội viện tiêu tốn hết một vạn lượng, hắn có thể gom góp đủ mười vạn lượng sao?

Có thể.

Hắn diệt Linh Tuyền Tông rồi sau đó một tay quét sạch ngân khố, chưa tính đến giá trị của các loại võ học, chỉ riêng hoàng kim đã có một vạn lượng trong lòng bàn tay.

Ánh mắt hai vị trưởng lão Ngài Thượng Nghễ cùng Ngài Thượng Khắc hiện lên vẻ kinh ngạc.

Mười vạn lượng không phải một con số nhỏ, một môn phái cửu lưu có thể bỏ ra con số này, thật khiến người ta mở rộng tầm mắt mà!

"Ngài gia chủ."

Quân Thường Tiểu nói:

"Những dược liệu này, bao lâu mới có thể vận chuyển đến?"

Ngài Thượng Nghễ hơi tính toán, nói:

"Nếu như Quần chúng môn vội vã lấy hàng, hai canh giờ sau hàng sẽ tới tay."

"Rất vội vã là đằng khác."

Quân Thường Tiểu nói.

Hắn hiện tại hận không thể có ngay dược liệu trên tay, sau đó đem bỏ vào lò luyện chế thành số lượng lớn đan dược.

Ngài Thượng Nghễ nhìn về phía Ngài Thượng Phòng, nói:

"Người đi thông báo quản khố trưởng lão, đem toàn bộ những vật liệu mà Quần chúng môn cần, vận chuyển đến cửa hàng dược liệu ngay."

“Vâng."

Ngài Thượng Phòng nhận lệnh, lập tức quay người rời đi.

Trong thời gian hai canh giờ chờ đợi, Ngài Thượng Nghê muốn nói chuyện phiếm giết thời gian, nói:

"Quân chương môn mua nhiều được liệu như vậy, chẳng lẽ muốn luyện đan được sao?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Đúng nha."

Ngài gia kinh doanh đan dược và dược liệu, nói không chừng về sau mình còn có nhu cầu làm ăn, cho nên giọng nói của hắn cũng tương đối ôn hòa, không có hung hăng như thời điểm ở lâu Tinh Nguyệt.

Đây chính là con người Quân Thường Tiểu.

Hắn có thể vô tình diệt Linh Tuyền Tông, cũng có thể đối với Ngài gia chủ giống như người bạn cũ lâu ngày gặp mặt, ngồi xuống nói chuyện phiếm.

Nguyên nhân cũng có thể là Ngài gia coi trọng hóa thù thành bạn, nếu đối thành một thế gia võ đạo khác, thuộc hạ trong cửa hàng bị đánh, khẳng định đã sớm giương cung bạt kiếm ra chém giết.

Ngài Thượng Nghê kinh ngạc nói:

"Quân chương môn là một luyện đan sư hả?"

"Đúng luôn."

Quân Thường Tiểu nói.

Sự kinh ngạc trong ánh mắt Ngài Thượng Nghê càng nồng đậm, nói:

"Quân chương môn có tu vi bất phàm, lại am hiểu đan đạo, quả thật nhân tài kiệt xuất!"

Quân Thường Tiểu than thở không hổ là lão tướng thương trường, chỉ một cuộc đối thoại thôi cũng đủ khiến hắn cảm thấy mình thất lễ, lập tức khiêm tốn nói:

"Quân môn cũng là học thêm nghề tay trái mà thôi, về sau từ chức chương môn rồi, cũng còn có chút môn đạo ra ngoài lăn lộn kiếm cơm."

Ngài Thượng Nghê cùng Ngài Thượng Khắc co giật khóe miệng một cái.

Một đường đan đạo, không phải cái gì đầu bếp, chỉ cần cảm muốn quơ tay múa chân là có thể học thành nghề, mà con đường này cần phải có tư chất cùng thể chất toàn vẹn.

Dựa theo thống kê các loại ngành nghề trên Tinh Vân đại lục, cứ bình quân 10 vạn người mới có thể xuất hiện một tên đủ điều kiện trở thành luyện đan sư, có thể nói phượng mao lân giác.

Ngài Thượng Nghê nói:

"Quân chương môn đã xem đan đạo là một nghề gánh sinh, vậy chắc hẳn thành tựu cũng không tệ đâu nhỉ?"

"Tạm được thôi."

Quân Thường Tiểu vừa nói xong, trong đầu nổi lên một cái ý nghĩ, sau đó thân thể nghiêng người cúi xuống, mười ngón đan xen vào nhau, nói:

"Phải rồi, Ngài gia chủ, các người có thu mua đan dược không?"

Ngài Thượng Nghê cười nói:

"Ngài gia ta kinh doanh chính là buôn bán đan dược."

Tiệm đan dược của Ngài gia phủ sóng toàn bộ các thành thị trong quận Thanh Dương, trong ngành buôn bán đan dược, lợi nhuận chỉ thu lại một nửa, xem như là mua cái nhãn hiệu.

Quân Thường Tiểu nói:

"Trong tay ta có một loại đan dược là Liệu Thương Đan, không biết Ngài gia chủ có hứng thú kinh doanh không?"

"Chuyện này..."

Ngài gia chủ có hơi chần chừ, nói:

"Không dám giấu Quân chương môn, Liệu Thương Đan là loại đan dược phổ thông, trong kho Ngài gia chúng ta còn chứa hàng rất nhiều, tạm thời không có gì nhu cầu cho lắm."

Quân Thường Tiểu tựa lưng vào ghế ngồi, nói:

"Ngài gia chủ, lượng thứ bốn tóa nói thẳng, Liệu Thương Đan của Ngài gia người chi là một đồng phế phẩm mà thôi."

Ngài Thượng Nghê cùng Ngài Thượng Khắc khẽ giật mình, trong ánh mắt bọn hắn nổi lên lửa giận.

Nhà mình trước giờ buôn bán Liệu Thương Đan, phẩm chất cực kỳ cao, thế mà trong mắt người khác chỉ là phế phẩm, chuyện này khẳng định không cách nào chấp nhận được.

Quân Thường Tiểu lấy ra một viên sơ phẩm Liệu Thương Đan, để lên mặt bàn nói:

"Ngài gia chủ có thể nhìn thử Liệu Thương Đan do bản tọa luyện chế."

Ngài Thượng Nghê thần nhiên nói:

"Quần chúng môn, đan dược này của ngươi cũng không có gì đặc biệt cả."

Bản thân hắn là cao thủ kinh doanh đan dược lâu năm, ưu khuyết điểm cùng với phẩm chất của đan dược, chỉ cần liếc một chút liền có thể nhìn ra chất lượng.

Sơ phẩm Liệu Thương Đan xác thực không mỹ lệ, màu sắc phía trên đan dược cũng không tươi sáng, thời điểm hắn lấy đan dược ra cứu giúp Lý Thanh Dương, Lục Thiên Thiên còn cho rằng đây chỉ là phổ thông Kim Sáng Dược mà thôi.

Quân Thường Tiểu nói:

"Mời Ngài gia chủ nhìn kỹ hơn một chút."

Ngài Thượng Nghê cùng Ngài Thượng Khắc hai mắt liếc nhau, sau đó cầm Liệu Thương Đan trên tay, phóng thích Linh lực bao phủ, lắc đầu nói:

"Quần chúng môn, viên đan dược này xác thực là hàng phổ thông, giống y hệt sản phẩm của người mới học nghề luyện chế Liệu Thương Đan."

Ngài gia các ngươi còn cho mình là đời đời kinh doanh đan dược, thật uổng công kinh doanh mà!

"Thế này đi."

Quân Thường Tiểu nói:

"Muốn biết Liệu Thương Đan của ta có công dụng thế nào, Ngài gia chủ có thể mời Mã chương quỹ bị thụ thương đến thử nghiệm sản phẩm là dược."

Ngài Thượng Nghê đưa cái ánh mắt cho Ngài Thượng Khắc, người sau lập tức gật đầu, đi ra phòng khách, chỉ một lúc sau Mã Chính lại xuất hiện trước mặt bọn họ.

"Xoát!"

Đột nhiên, Quân Thường Tiểu bước dài một bước, rót linh lực vào đầu quyền, hung hăng nện trực tiếp vào cái bụng phê của đối phương, tạo thành một cái hố lõm.

"Phụt..."

Hai con mắt Mã chương quỹ nháy nháy thời tron to, phun ra một ngụm máu.

Quân Thường Tiểu vòng ra phía sau ngừng lại một chút, rồi tung ra một chiêu vật qua vai đem đối phương quật ngã xuống mặt đất, sau đó ‘hây ya’ tung ra hai quyền liên tiếp.

Quá trình diễn ra cực kỳ nhanh, vào lúc Mã chương quỹ thừa sống thiếu chết nằm thoi thóp trên mặt đất, Ngài Thượng Nghê mới kịp phản ứng đứng dậy, quát to:

"Quân Thường Tiểu, ngươi đừng có khinh người quá đáng!"

Vì cuộc làm ăn, hắn có thể không tính toán chuyện trước đó, thế nhưng bây giờ Mã chương quỹ bị đánh thảm hại, đánh thành cái dạng cha mẹ nhìn không ra, cho dù người hiền lành cũng phải tức giận!

Quân Thường Tiểu quay về chỗ ngồi, một tay che mặt, làm ra thủ thế mời, nói:

"Mã chương quỹ sống chết đã xem như ngàn cân treo sợi tóc, mời Ngài gia chủ thử công dụng của đan dược, nếu như hắn không thể ngay lập tức hồi phục, Quân tử đoạn kinh mạch, phế tu vi."

Vì buôn bán đan dược, đánh cho người ta nửa sống nửa chết, sau đó đánh cược tự sát, chiêu đánh tâm lý này tuyệt đối đã được luyện từ trước.

"Lập tức hồi phục?"

Ngài Thượng Nghê lạnh lùng nói:

"Quần chúng môn, ngươi xem Liệu Thương Đan là thần đan diệu dược hay sao?"

Nói xong, hắn đi đến trước mặt Mã chương quỹ, mở miệng đối phương ra nhét viên đan dược vào trong, dù sao vừa rồi người sau bị ăn công kích quá nặng, nếu không kịp thời cứu chữa, e rằng sẽ về châu ông bà mất.

Ngài Thượng Khắc cũng nhanh chóng lấy đan dược của nhà mình ra.

Bất quá, hắn còn chưa kịp đem Liệu Thương Đan từ trong bình đồ ra, Mã chương quỹ đang thoi thóp dưới đất bỗng nhiên bật dậy.

"Phù phù!"

Ngài Thượng Nghê cùng Ngài Thượng Khắc bị dọa giật mình lùi về phía sau, trên gương mặt bọn hắn lúc trắng lúc xanh.

Một Mã chương quỹ bị Quân Thường Tiểu đánh cho thừa sống thiếu chết, bỗng nhiên bật dậy, hình ảnh này quả thực khiến người ta kinh hồn khiếp vía!

"Ta..."

Mã chương quỹ giờ hai tay lên, bộ mặt ngu ngơ nói:

"Thương thế biến mất rồi?"

Ngài Thượng Nghê cùng Ngài Thượng Khắc dần dần tròn tròn hai mắt.

Vừa nãy, Quân Thường Tiểu tung đòn tương đối bạo lực, tuyệt đối không chút thương xót, coi như có thể chữa trị kịp thời, cũng phải nằm trên giường bệnh

ba tháng mới có thể nhúc nhích!

Thế mà tên kia ăn vào phổ thông Liệu Thương Đan, lập tức có thể tự mình đứng dậy, đã vậy còn có thể nói chuyện nữa!

Thành quý rồi?

Nói đùa gì vậy chứ!

Sau khi Ngải Thương Nghễ trải qua sóng to gió lớn, nhắc chân tiến lên, đặt tay xuống bắt mạch trên cổ tay Mã chương quỳ, rót linh lực vào bên trong, cảm nhận được kinh mạch bên trong người đối phương hoàn toàn khỏe mạnh, cả người bất chợt đông cứng như tượng gỗ.

Ngải Thương Khắc cũng tiến tới, lấy tay bắt mạch trên một cổ tay khác, cảm nhận bên trong cơ thể một chút nội thương cũng không có, nào hấn như bị một cái búa đánh cho trống rỗng, người cũng như bức tượng không nhúc nhích.

Thương thế nặng như vậy, trong nháy mắt phục hồi.

Đây không còn là Liệu Thương Đan nữa rồi, đây chính là tiên đan thần dược rồi còn gì!

Ngải Thương Nghễ cùng Ngải Thương Khắc, cùng với Mã chương quỳ đều ngơ ngáo, tựa như ba bức tượng nghệ thuật điêu khắc không động dậy.

Quân Thường Tiểu khoanh tay, cười nói:

"Ngải gia chủ, Liệu Thương Đan của Quân mỗ, được hiệu như thế nào?"

Ngải Thương Nghễ sắc lại tinh thần, vội vàng đi sát tới bàn, hai tay chống xuống thành bàn, thần sắc cực kỳ ngưng trọng nói:

"Quân chương môn, loại Liệu Thương Đan này trong tay người có bao nhiêu, Ngải gia ta toàn tâm toàn ý mua hết!"

Người trọng thương, ăn vào lập tức hồi phục.

Liệu Thương Đan có được hiệu như thế, quả thực phải dùng hai từ khủng khiếp để hình dung!

Chỉ cần người kinh doanh hơi có não, đều sẽ nghĩ đến lúc tung ra thị trường, khẳng định sẽ gây nên một làn sóng lớn oanh tạc.

Quân Thường Tiểu cười nói:

"Giá cả thế nào?"

"Mời Quân chương môn tự định giá!"

Ngải Thương Nghễ nói

Quân Thường Tiểu xoa xoa cằm, sau một hồi tính toán, nói:

"Một vạn lượng một viên."

"Thành giao!"

Ngải Thương Nghễ không cần cân nhắc, đồng ý ngay lập tức

Quân Thường Tiểu có giạt khóe miệng một cái, giọng nói có chút ảo não, nói:

"Bị hớ rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tội Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Phần thưởng của nhiệm vụ ẩn!

Trên Tinh Vãn đại lục, võ giả bị thương hay bị trọng thương là chuyện thường xảy ra như cơm bữa.

Nếu như ai chưa từng bị thương,

chưa từng phải nằm trên giường dưỡng thương từ mười ngày đến nửa tháng, thì ra ngoài đều tự thấy thẹn với lòng khi chào hỏi người khác.

Vì vậy, Liệu Thương Đan của Quân Thường Tiểu có thể trong nháy mắt khiến một người bị trọng thương khỏe mạnh lại, tuyệt đối là có thể dùng hai từ “ngịch thiên” để hình dung.

Với kinh nghiệm nhiều năm buôn bán đan dược và khứu giác nhạy bén của Ngải gia chủ, chỉ cần hít một hơi là có thể ngửi ra loại đan dược này có sẽ mang đến lợi nhuận vô cùng cao!

Đừng nói một vạn lượng dù là năm vạn lượng cũng mua ngay không cần nghĩ!

Quân Thường Tiểu vô cùng phiền muộn nhưng giá đã định không thể thay đổi, nói:

“Ngải gia chủ, loại Liệu Thương đan này, bản tọa luyện được mười viên, một viên đã cho Mã Chính dùng, chỉ còn còn lại chín viên, nếu người muốn mua hết thì đưa ta mười vạn lượng.”

Thực ra, sơ phẩm Liệu Thương đan trong tay hắn còn tận hai mươi viên. Bất quá hắn không có ý định bán hết, một là giữ lại để phòng thân, hai là để đẩy giá tiền trong lần buôn bán sau.

Khuôn mặt Ngải Thượng Nghễ đầy vẻ buồn rầu.

Nếu ngay từ đầu hắn biết tác dụng của viên Liệu Thương Đan này, tuyệt đối sẽ không cho Mã Chính dùng thử, loại đan dược này kết hợp với kế hoạch quảng cáo quy mô lớn, muốn bán giá cắt cổ cũng sẽ có người mua!

“Được.”

Ngải gia chủ sáng khoái nói:

“Ngải gia ta đồng ý dùng mười vạn lượng để mua chín viên đan này.”

Quân Thường Tiểu đặt bình đựng chín viên Liệu Thương Đan lên bàn, nói:

“Ngải gia chủ muốn dùng ngân phiếu để trả hay dùng dược liệu để trả.”

Ngải Thượng Nghễ nói:

“Ngải gia ta là người làm ăn, phải theo quy định trước nay mà làm, buôn bán một là một, không dùng hàng hóa để thanh toán.”

Nói xong, hắn lập tức một xấp ngân phiếu giầy cộm tương đương với mười vạn lượng từ trong không gian giới chỉ ra.

Thần thánh thiên địa ơi!

Ngải gia chủ lấy ra nhiều tiền như thế, không sợ gặp cướp giữa ban ngày sao?

Quân Thường Tiểu không có nhận ngân phiếu, nói:

“Ngải gia chủ, Liệu Thương đan có thể giúp nhanh chóng hồi phục thương thế, nhưng bốn tọa sức người có hạn, do đó đan dược này chỉ thích hợp cho võ giả Khai Mạch hoặc Võ Đò cảnh sử dụng mà thôi.”

Ngải Thượng Nghễ hơi biến sắc.

Hắn còn cho rằng sau khi mua Liệu Thương Đan này, sau đó làm một chiến dịch quảng cáo rầm rộ để cho mọi người trong toàn quận Thanh Dương biết, từ đó đẩy cao giá trị của viên Liệu Thương Đan này. Nếu như chỉ võ giả Khai Mạch hoặc Võ Đò mới có thể sử dụng thì tầm hạn chế cực lớn.

“Đan dược có thể cấp tốc khôi phục thương thế, dù chỉ thích hợp cho võ giả Khai Mạch hoặc Võ Đò thì cũng đủ khiến người ta thêm nhớ dãi rồi, các gia môn có tiền và môn phái khẳng định sẽ tranh giành xếp hàng chờ mua.”

Ngải Thượng Nghễ suy nghĩ một hồi, nói:

“Thượng Khắc, ngươi mang bản khế ước đến đây.”

“Vâng.”

Ngải Thượng Khắc rút ra một tờ giấy khế ước mua bán.

Không hổ danh là gia tộc kinh doanh lâu đời, làm việc còn phải có giấy tờ ký tên đóng dấu.

“Quần chúng môn.”

Ngải Thượng Nghễ nghiêm túc nói:

“Ngải mỗ rất hy vọng hiệu quả của chín viên đan dược này có thể giống như viên đan dược vừa rồi.”

Hắn đây là sợ bị hớ nha.

Quân Thường Tiểu nghiêng người nói:

“Ngải gia chủ xin cứ yên tâm, bốn tọa đã đến đây để bán đan dược thì chắc chắn sẽ không giờ trò bịp bợm ngài.”

Ngải Thượng Nghễ cũng tin Quân Thường Tiểu đường đường là chúng môn một môn phái, sẽ không làm những chuyện như vậy.

Sau khi hai bên ký tên đóng dấu, một vụ mua bán đan dược hoàn tất.

Lúc này Quần Thường Tiểu mới không khách sáo lấy mười vạn lượng cho vào trong không gian giới chỉ.

Luyện 10 viên Liệu Thường Đan tiêu tốn mất mấy trăm lượng, giờ đem đi bán dễ dàng cầm tới 10 vạn lượng, lợi nhuận đúng là hù chết người ta luôn mà!

Quân Thường Tiểu bắt đầu mơ tưởng, dược liệu đã gom đủ rồi, về sau chắc chắn sẽ có càng nhiều Liệu Thương Đan để buôn bán, sau đó dùng số tiền này để mở rộng Thiết Cốt Phái, xây dựng kiến trúc hùng vĩ giống như một tòa hoàng cung.

Sau khi bàn chuyện làm ăn thành công, hai người vui vẻ nhiệt tình ngồi tán gẫu.

Hơn một giờ sau, Ngải Thượng Phòng đi vào phòng khách của cửa hàng dược liệu, nói:

“Gia chủ, dược liệu của Quần chúng môn đã chuẩn bị xong rồi.”

Nói xong, hắn đặt mấy chiếc nhẫn không gian xuống.

Ngài Thượng Nghễ thủ tư thế mời, cười nói:

“Quần chương môn, xin mời kiểm hàng.”

Những chiếc nhẫn không gian này không có nhận diện chủ nhân, vì thế ai cũng có thể tra xét. Quân Thường Tiểu tra xét thử được liệu bên trong một chiếc nhẫn không gian giới chỉ, rồi nói:

“Chất lượng của những được liệu này rất không tệ. Ngài gia chủ xin ra một cái giá.”

“Quần chương môn, chỗ được liệu này tất cả là mười vạn năm trăm lượng.”

Ngài Thượng Phòng ra giá.

Ngài Thượng Nghễ liền nói:

“Quần chương môn trả số chẵn là được rồi.”

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu vẫy tay một cái, vạn lượng hoàng kim chất thành một núi nhỏ chất đầy ở phòng khách.

Quân Thường Tiểu không dùng đến mười vạn lượng ngân phiếu, bởi vì hắn không muốn mất thời gian đi tiệm vàng đổi.

“Chà chà.”

Ngài gia chủ giờ ngón tay cái, nói:

“Hất tay một cái là vạn lượng hoàng kim. Quần chương môn quả là khí phách.”

Nói xong, hắn ra hiệu cho Ngài Thượng Khắc đem tờ khế ước mua bán đến, hiển nhiên đây là khế ước cho lần mua bán được liệu lần này, vẫn cần phải ký tên đóng dấu.

Rất quy tắc, rất thận trọng!

Sau khi Quân Thường Tiểu ký tên đóng dấu, Ngài gia chủ cũng ký tên hoàn tất thủ tục. Ngay sau đó, bên tai hắn bỗng nhiên vang lên âm thanh hệ thống.

“Đỉnh!”

“Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ ẩn ‘sử dụng bách kim’, nhận được 20 điểm cống hiến.”

“Đỉnh!”

“Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ ẩn ‘sử dụng vạn kim’ nhận được 50 điểm cống hiến.”

“Đỉnh!”

“Điểm cống hiến môn phái: 245/500”

Không đùa chứ?

Sử dụng hoàng kim mà cũng được coi là nhiệm vụ ẩn á?

“Đỉnh!”

“Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ ẩn ‘sử dụng vạn kim’, nhận được phần thưởng của nhiệm vụ bí mật, có quyền lợi mua dịch cải tạo tư chất, vật phẩm đã thêm vào khu vật phẩm đã mua.

Còn có cả phần thưởng cho nhiệm vụ bí mật nữa?

Quân Thường Tiểu vội vàng mở khu mua sắm sơ cấp ra, nhấn vào khu vật phẩm đã mua, phát hiện khu vực vốn trống không đã có thêm tên một vật phẩm là dịch cải tạo tư chất.

Tiếp tục nhấn vào phần mô tả chi tiết, nội dung là:

Vật phẩm: Dịch cải tạo tư chất.

Công năng: Có thể cải thiện thể trạng cơ thể hơn một bậc so với ban đầu.

Chú ý: Chỉ có võ giả của tư chất trung phẩm mới có thể sử dụng.

Thời gian hiệu quả: Vĩnh cửu.

Giá cả: 50 điểm cống hiến.

Quân Thường Tiểu nhìn thấy có thể sử dụng cho võ giả tư chất trung phẩm, lập tức cười đến điên dại, dọa ba người Ngài gia giật nảy cả mình.

Chuyện gì thế này?

Khuôn mặt ba người Ngài gia đầy hoang mang. Quân Thường Tiểu chấp tay nói:

“Ngài gia chủ, bốn tạ xin cáo từ trước.”

“Mời!”

Ngài Thượng Nghễ và hai vị trưởng lão Ngài gia vội vàng đưa tiễn.

“Ra rồi! Ra rồi!”

Bên ngoài cửa hàng được liệu, đám người hóng chuyện bắt đầu bán tán xôn xao.

Bọn hần đã đợi hơn hai tiếng đồng hồ chỉ để xem Ngài gia xử lý chuyện Quân Thường Tiểu náo loạn ở tiệm được liệu.

Bất quá người kia đến cửa hàng được liệu làm loạn, Ngài gia chủ còn vui vẻ cười nói đưa tiễn, kịch bản có gì đó sai sai.

“Ngài gia chủ, cáo từ.”

“Quân chương môn đi đường bảo trọng.”

Dưới con mắt của đám người bên ngoài, Quân Thường Tiểu nghênh ngang ra về.

“Đỉnh!”

“Chủ nhân tiêu hao 50 điểm cống hiến môn phái, nhận được 1 dịch cải tạo tư chất, vật phẩm đã được chuyển vào không gian giới chỉ.”

“Đỉnh!”

“Điểm cống hiến môn phái: 195/500.”

Sau khi ra khỏi thành, Quân Thường Tiểu lập tức mua dịch cải thiện tư chất rồi ngửa cổ uống hết.

“Đỉnh!”

“Chủ nhân sử dụng một dịch cải tạo tư chất, tư chất đang trong quá trình cải tạo!”

“Cải tạo tư chất linh căn kết thúc!”

“Chủ thân thành công đột phá Vô Đột thất phẩm.”

Từ linh căn trung phẩm cải tạo thành linh căn thượng phẩm, tu vi của Quân Thường Tiểu cũng thuận nước đẩy thuyền tăng lên một phẩm.

Sau khi linh căn được cải tạo, khả năng hòa hợp với linh khí cũng được nâng cao.

Trên đường đi, hần có thể cảm nhận được linh khí giống như người bạn đồng hành bên cạnh như hình với bóng.

Đến lúc này, Quân Thường Tiểu mới hiểu được người có được linh căn thượng phẩm như Lý Thanh Dương, vì cái gì được mọi người gọi là thiên tài trăm năm có một.

“Sáng khoái!”

Càng sáng khoái hơn nữa là trở về môn phái, bởi vì có đủ các loại được liệu bên trong không gian giới chỉ, hần mở cửa sổ Luyện Được Các ra, thấy bốn loại đan được đều ở trạng thái có thể luyện chế.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Buồn chán đổi mới khu mua sắm!

Quân Thường Tiểu tiêu tốn mười vạn lượng, có thể dùng số được liệu đó luyện chế ra bao nhiêu đan được đây?

Hơn 800 viên sơ phẩm Liệu Thương Đan.

Tổ Thể Đan và Tụ Khí Đan mỗi loại hơn 400 viên.

Toán Khí Đan cũng có hơn 200 viên.

Con số 10 vạn lượng này chủ yếu tiêu tốn vào được liệu luyện chế ba loại đan được phía sau, được liệu luyện chế Liệu Thương Đan chiếm tỷ lệ vô cùng nhỏ.

"Ngưng!"

Quân Thường Tiểu làm ngay cho nóng, nhấn trực tiếp vào nút luyện chế sơ phẩm Liệu Nguyên Đan.

Đỉnh!

Đỉnh!

...

m thanh từ hệ thống liên tiếp vang lên, từng viên đan được giống như viên bi bóng loáng xuất hiện bên trong không gian giới chỉ.

Chỉ trong khoảng thời gian ngắn, hơn 800 viên sơ phẩm Liệu Thương Đan luyện chế thành công.

Nếu đổi lại một luyện đan sư lão luyện, dù chỉ luyện chế phẩm chất phổ thông Liệu Thương Đan, thời gian ít nhất cũng phải vài tháng!

Quân Thường Tiểu nói:

"Cái tính năng Luyện Dược Các này thật khiến cho người ta đồ mất mà!"

Sau khi môn phái kiến thiết tấn cấp 2, hắn vẫn luôn đặt sự chú ý vào các hạn mục dược mở rộng, thực tế mà nói điều lợi hại nhất chính là cái tính năng Luyện Dược Các.

Hiện tại, Quân Thường Tiểu vô cùng chờ mong môn phái kiến thiết tấn cấp 3, mở ra tính năng Chú Tạo Các.

Hắn từ phiên bản Luyện Dược Các làm ra suy đoán, Chú Tạo Các chắc hẳn là tính năng dùng để chế tạo vũ khí nha.

Đan dược hay vũ khí.

Đối với võ giả trên Tinh Vãn đại lục đều là nhu yếu phẩm, nếu như một người đều có hai thứ này trong tay, còn hỏi vì cái gì hắn lại mạnh sao?

Ước mơ cũng chỉ là mơ ước, khoảng cách để hắn muốn môn phái kiến thiết tấn cấp 3 có chút quá xa xôi, bởi vì nhân số không đủ, hệ quả là không cách nào phân phối nhiệm vụ môn phái, muốn thu hoạch điểm thành tựu lại càng khó.

"Luyện đan trước rồi tính sau vậy."

Quân Thường Tiểu vừa đi đường, vừa chuyên tâm luyện đan, âm thanh 'đỉnh đỉnh đỉnh' cứ vang lên khiến hắn cảm thấy rất sợ hãi, đan dược cũng như sung rụng xuất hiện trong không gian giới chỉ.

Bất quá, một vấn đề nhỏ bỗng nhiên xuất hiện, thời điểm luyện chế đại trà Tổ Thể Đan, tốc độ luyện chế rõ ràng chậm hơn so với Liệu Thương Đan.

Hệ thống nói:

"Luyện Dược Các tuy có thể liên tục luyện đan, nhưng đan dược đẳng cấp càng cao, thời gian luyện chế cũng sẽ càng dài."

"Thì ra là thế!"

Quân Thường Tiểu không quá quan tâm, dù sao thời gian chênh lệch cũng không có bao nhiêu.

Sau nửa tiếng đồng hồ, 400 viên Tổ Thể Đan luyện chế hoàn tất, tổng thời gian dùng để luyện chế đan dược, chỉ khoảng một giờ mà thôi.

Sau khi luyện chế xong ba loại đan dược, bắt đầu quá trình luyện chế trọng yếu nhất là Khí Toàn Đan, kết quả tốn hai tiếng đi đường, mãi đến lúc hắn trở về Thiết Cốt Phái mới hoàn tất luyện chế 200 viên Khí Toàn Đan.

"Có hơi chậm."

Quân Thường Tiểu thăm thi nói.

Tổng cộng trong tay hắn có hơn 1800 viên đan dược được luyện chế từ Luyện Đan Các. Từ thành Hồ Dương trở về Thiết Cốt Phái, tiêu tốn bốn tiếng đồng hồ để luyện chế toàn bộ, vậy mà tháng này còn than chậm.

Hắn vừa mới tiến vào môn phái.

"Chương môn, cửa lớn đã sửa xong rồi, người thấy thế nào?"

Tô Tiểu Mạt chỉ thẳng vào cánh cửa lớn được sơn đỏ phía trên sân luyện võ rồi nói.

"Tạm chấp nhận được."

Quân Thường Tiểu nói:

"Tên kia đâu rồi?"

"Đệ tử đã nhốt hắn vào phòng giam."

Tô Tiểu Mạt ăn ngay nói thẳng trả lời.

Quân Thường Tiểu co giật khóe miệng một cái, nói:

"Người nhốt hắn vào chung một chỗ với hai tên sát thủ, lỡ đâu bọn hắn phát sinh xung đột thì làm sao?"

"Chương môn, người cứ yên tâm, ba người bọn hắn rất ngoan."

Tô Tiểu Mạt nhếch miệng cười nói.

"Thật vậy luôn?"

Quân Thường Tiểu tiến thẳng đến phòng giam, nhìn qua khe hở cửa sổ, bắt gặp hình ảnh Mã Vĩnh Ninh đứng sát tường, ôm thanh đao vào người, cùng hai tên sát thủ kia ta nhìn người, người nhìn ta.

Bầu không khí hơi có vẻ nghiêm trọng.

Sau một lúc, Mã Vĩnh Ninh mở miệng nói:

"Hai vị, các người nhìn chằm chằm Mã mã lâu như vậy, có phải muốn luận bàn với ta hay không?"

Sát thủ vương bài: "..."

Sát thủ tâm thương: "..."

"Roẹt!"

Mã Vinh Ninh rút đao ra, trầm giọng nói:

"Mã mỗ hành tẩu giang hồ không biết bao nhiêu năm, không có chiến trận nào chưa từng trải qua, các ngươi đừng tưởng ăn mặc kín mít tối đen như chó mực thế kia, liền có thể khiến ta run sợ."

"Tới đi!"

"Chúng ta phân định cao thấp!"

Sát thủ vương bài cùng sát thủ tâm thương hai mắt nhìn nhau, đều nghĩ thầm, não của thằng này có phải bị ủng nước rồi không?

"Chường môn, chúng ta xử lý bọn hán thế nào đây?"

Tô Tiểu Mạt nói.

Quân Thường Tiểu xoay người nói:

"Tên Mã Vinh Ninh kia nhốt vài ngày rồi thả đi, còn hai tên sát thủ thì vẫn tiếp tục nhốt lại."

"Vâng."

Quân Thường Tiểu đi đến phòng huấn luyện, tận hưởng hai tiếng trong phòng huấn luyện, sau đó hần trở về chỗ ở tắm rửa.

"Người của Ngải gia..."

Hần ngồi trong thư phòng, ni non nói:

"Lúc này chúng ta cần phải tính toán làm cách nào để quảng cáo Liệu Thương Đan cho đúng bài."

Vâng.

Giờ phút này, Ngải Thượng Nghê cùng các trưởng bối Ngải gia đang ở trong phòng nghị sự, tìm ý tưởng làm sao buôn bán Liệu Thương Đan, đồng thời tìm cách tối ưu hóa lợi nhuận đến mức cao nhất.

"Hô!"

Hai tay Quân Thường Tiểu lót vào gáy, nói:

"Ta quên dặn dò bọn hán, đừng nói với người ngoài là đan được do chính ta luyện mất rồi."

Quân Thường Tiểu đã bận tâm chuyện không cần thiết, bởi vì Ngải Thượng Nghê là một thương nhân cáo già, trong điều kiện hán chưa thu hoạch lợi nhuận đến mức thỏa mãn, tuyệt đối sẽ không để lộ sự tình ra ngoài, hán sợ con đường hợp tác bị chặt đứt.

"Đội đến trời sáng tập trung toàn bộ đệ tử, sau đó phân phối đan dược cho bọn hán mỗi người một viên."

Quân Thường Tiểu tiêu nhiều tiền như vậy, luyện nhiều đan dược như thế, chính là hy vọng bản thân trở nên cường đại, đệ tử cũng theo đó trở nên cường đại, nếu không như thế thì làm sao có thể trong vòng 100 năm biến môn phái trở thành đệ nhất môn phái đây.

Hán ở trong thư phòng một lúc rồi trở về phòng ngủ, ngồi xếp bằng trên giường, vận chuyển công pháp Dịch Cân Kinh, hấp thu linh lực trong thiên địa.

Linh căn của hán đã đạt đến cấp bậc thượng phẩm, tốc độ luyện hóa linh lực đã được đề cao rất nhiều, điểm tốt nhất chính là tốc độ tụ tập năng lượng của vòng xoáy trong đan điền cũng tăng nhanh.

Lúc này, cho dù hán không dựa vào tính năng thăng cấp của hệ thống, tốc độ đề cao cảnh giới không thua kém so với Lý Thanh Dương.

Quân chương môn trải qua mấy lần cải tạo linh căn, coi như thoát khỏi kiếp Phàm căn, trở thành một tên thiên tài có tư chất không tệ.

Đây chỉ mới là khởi đầu.

Mục tiêu của Quân Thường Tiểu là —— Thần phẩm linh căn!

Hai tiếng tu luyện kết thúc, trời bên ngoài đã đêm khuya trăng sáng, Quân Thường Tiểu buồn chán kéo ra cửa sổ hệ thống, nhấn vào khu mua sắm sơ cấp.

Từng cái vật phẩm hiện ra, sau khi dạo một vòng xem xét, phát hiện không có vật phẩm gì hữu dụng, lập tức quả quyết nhấn vào nút đổi mới.

"Đỉnh!"

"Điểm cống hiến môn phái: 185/500."

Vật phẩm đã được đổi mới, phong phú và đa dạng chủng loại, ánh mắt Quân Thường Tiểu đảo qua một cái, bỗng nhiên trùng to hai mắt, bên trong ánh mắt hiện lên vẻ cực kỳ hứng khởi!

Đứng hàng thứ hai từ dưới đếm lên, một vật phẩm có hình carô —— Ma phẩm, súng bắn tia QBU-88!

Súng!

Súng bắn tia!!

Súng bắn tia xuất xứ Trung Quốc!!

Quân Thường Tiểu không kìm được sự xúc động, có chút không tin vào mắt mình, nói:

"Ta đổi mới ra súng bắn tia? Ta đúng là đổi mới ra súng bắn tia á!"

"Á ha ha ha!"

"Á há há há hááá....!"

Tiếng cười của hắn phá vỡ bức tranh đêm yên tĩnh, đánh thức toàn bộ đệ tử đã say giấc nồng, bọn hắn lần lượt cảm thấy khó hiểu, tự nhủ:

"Tiếng ngỗng hét từ đâu ra vậy?"

Hệ thống nhện không được thô bỉ chửi tục nói:

"Chỉ có 0.1% tỷ lệ xuất hiện, thế mà chủ nhân cũng có thể đổi mới ra được, thật đúng là chó ngáp phải ruồi mà!"

Buồn chán đổi mới, trực tiếp đổi ra súng bắn tia, quả thực vận may nghịch thiên!

Quân Thường Tiểu tỉnh táo lại, không có đi so đo với hệ thống, thay vào đó là nhấn mở ra phần giới thiệu vật phẩm

"Vật phẩm: Ma phẩm, súng bắn tia QBU-88."

"Giới thiệu: Súng bắn tia của quân đội Trung Hoa, sau khi ma phẩm tiến vào thế giới võ hiệp, sử dụng năng lượng tinh hạch để ngưng tụ viên đạn, có thể tiến hành công kích cự ly xa."

"Công hiệu: Tốc độ bắn nhanh, tầm bắn xa, lực xuyên thấu cực mạnh."

"Thời hạn sử dụng: Mãi mãi."

"Khuyết điểm: Mặc dù vật phẩm đã trải qua cải tạo, nhưng băng đạn chỉ có thể chứa 10 viên, sức giết cực lớn, cần cố định vật phẩm khi sử dụng, nếu không tay bóp cò sẽ chịu phản lực rất mạnh!"

"Giá cả: 100 điểm cống hiến."

Quân Thường Tiểu nhìn thấy giá cả, hai mắt hắn tròn to, nói:

"Một cây súng bắn tia, giá cả thế mà tương đương với hai bình thuốc cải tạo tư chất luôn á!"

Hệ thống nói:

"Chủ nhân có thể không mua."

"Vật phẩm thế này mà còn không biết mua, đầu ta khẳng bị úng nước mất rồi!"

Trong lúc Quân Thường Tiểu nói chuyện, ý nghĩ đã nhấn vào nút mua sản phẩm

"Đỉnh!"

"Chủ nhân tiêu hao 100 điểm cống hiến, nhận được một Ma phẩm, súng bắn tia QBU, vật phẩm đã chuyển đến không gian giới chi."

"Đỉnh!"

"Điểm cống hiến môn phái: 85/500."

m thanh từ hệ thống còn chưa kịp kết thúc, Quân Thường Tiểu đã lấy ra súng bắn tia QBU-88, súng có độ dài gần 1 mét, trọng lượng rất nặng, đáng sợ hơn là thân súng có phun sơn màu xanh ngụy trang!

"Xoát!"

Hắn dùng ý nghĩ lấy ra Ma phẩm, ổng nhắm 8x, sau đó lắp đặt vật phẩm vào bên trên khay nhắm bắn.

Quân Thường Tiểu nâng tay trái lên đỡ súng, tay phải đặt ở chốt bóp cò, mắt trái nhắm lại, mắt phải dán vào trước tròng kính nhắm bắn, nói:

"Là người đàn ông, phải chơi súng bắn tia mới đúng bài!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Tay bắn tia vs sát thủ!

Khi Quân Thường Tiểu nâng súng bắn tia QBU-88 lên, cảm tưởng mình có thể dùng nó để giết thần dọa quỷ.

Đúng lúc này, hệ thống lại dội cho một gáo nước lạnh, tuyên bố:

“Khẩu súng QBU-88 này uy lực tuy mạnh mẽ, thế nhưng không có đạn ngưng tụ từ tinh hạch cao cấp, uy lực của nó so với khẩu Desert Eagle không khác nhau là mấy.”

“Lấy năng lượng trong tinh hạch của Địa Viêm Lang Vương để làm đạn thì thế nào?”

Quân Thường Tiểu nói:

Hệ thống trầm mặc một lúc rồi đáp:

“Có thể dùng tạm.”

Quân Thường Tiểu vác súng đi vào trong không gian giới chỉ, lấy tinh hạch của Địa Viêm Lang Vương ra, sau đó thao tác nạp đạn giống hệt lúc làm trên Desert Eagle.

Đình! Đình! Đình!

Một lúc sau, mười viên đạn phát ra ánh sáng chói lọi đã xếp đầy một hàng trên hộp đạn của khẩu súng QBU-88.

Còn năng lượng trong tinh hạch của Địa Viêm Lang Vương, tiêu hao toàn bộ!

“Hả!”

Quân Thường Tiểu kinh ngạc nói:

“Năng lượng tiêu hao nhiều đến vậy luôn!”

Một tinh hạch của Địa Viêm Lang có thể ngưng tụ được 14 viên đạn cho thanh Desert Eagle.

Hệ thống nói:

“Uy lực của thanh QBU-88 này rất lớn, do đó năng lượng cần để ngưng tụ viên đạn cũng phải tỷ lệ thuận.”

Quân Thường Tiểu giật giật khóe miệng, nói:

“Vậy khi nổ súng, sức giật của súng mạnh đến mức đẩy ta bay lên trời luôn thì sao?”

“Vì thế.”

Hệ thống nghiêm trọng nói:

“Nếu cường độ thân thể không đủ, tốt nhất nên mở hai chân giá đỡ trước khi bắn.”

“Cạch!”

Quân Thường Tiểu mở hai chân giá đỡ, gác lên khung cửa sổ, sau đó ghé mắt vào thấu kính, ngắm bắn vào trong màn đêm tối phía xa.

“Đình! Xác nhận QBU-88 đã được lên đạn.”

“Đình! Khởi động chế độ tăng cường tầm ngắm bắn gấp tám lần hay không?”

Nghe xong nhắc nhở từ hệ thống, Quân Thường Tiểu trầm ngâm:

“Chế độ tăng cường là cái quái gì vậy nhỉ?”

Mặc dù không hiểu, nhưng trong lòng vẫn hết lên:

“Khởi động!”

“Đình! Chủ nhân đã khởi động thành công chế độ tăng cường tầm ngắm bắn, tiêu hao 5 điểm công hiến.”

“Đình! Điểm công hiến môn phái: 80/500”

“Ông nội nó chứ!”

Quân Thường Tiểu lớn giọng chửi:

“Lại còn khẩu trừ điểm công hiến, có thể dùng hổ người khác quá đáng thế được không!”

“Hửm?”

Đột nhiên, Quân Thường Tiểu cảm thấy thấu kính ngắm bắn hơi rung, vội vàng tập trung nhìn, biểu cảm trên mặt lập tức đông cứng.

Tầm nhìn của ống ngắm phóng to, có thể nhìn rõ khung cảnh cách mấy trăm mét bên ngoài môn phái, ngắm bắn chuẩn xác con thỏ đang tìm thức ăn!

“Ồi vãi đạn!”

Quân Thường Tiểu khó tin nói:

“Đây... đây là viên thị con em nó rồi!”

“Soạt!”

Hắn dịch chuyển khẩu súng, ngắm bắn một vị trí khác, dưới thấu kính ngắm bắn, động vật trong đêm đều bị nhìn thấy rõ ràng.

Quân Thường Tiểu mặt đầy kích động nói:

“Ta hiện giờ là Như Lai Phật Tổ rồi!”

“Soạt!”

Hắn lại một lần nữa di chuyển súng về phía khu ở của nam đệ tử, có thể nhìn rõ bên trong phòng của Lý Thanh Dương, Tô Tiểu Muội và các đệ tử khác. Bọn họ có người đang tu luyện, người thì ngủ ngáy ồ ồ.

Quân Thường Tiểu di chuyển súng về phía khu ở của nữ đệ tử, vừa di chuyển, ý nghĩ trong đầu liền dè xúống, khí phách nói:

“Quân Thường Tiểu ơi là Quân Thường Tiểu, đường đường là chương môn một môn phái, há lại làm chuyện dễ tiện nhìn trộm nữ đệ tử!”

“Ừm.. thôi vậy.”

“Nhìn một cái cũng không chết ai cả!”

Thằng này vẫn là dịch chuyển tầm ngắm hướng về phía phòng ngủ của nữ đệ tử, bất chợt ánh mắt hắn trở nên lạnh lẽo, bởi vì trong lúc dịch chuyển, Quân Thường Tiểu phát hiện ở sau tảng đá cách mấy trăm mét bên ngoài môn phái, có ba tên cô hồn áo đen đang ẩn nấp.

Sát thủ?

Mẹ nó sao lại tới nữa rồi?

Đang lúc ngắm bắn những tên áo đen đó, bên tai truyền đến tiếng nói chuyện:

“Lão bát chắc chắn đang bị nhốt bên trong Thiết Cốt Phái, chúng ta phải nghĩ cách cứu hắn ra.”

“Cái môn phái cứu lưu nhỏ bé này, không ngờ lại là đầm rồng hang hổ, sát thủ của Tế Vũ Lâu chúng ta có đi, nhưng không có về!”

Trong nháy mắt, Quân Thường Tiểu phát hiện ra bản thân mình có thể nghe được bọn người áo đen kia nói chuyện, kéo miệng liền giật giật nói:

“Nhìn lén, nghe trộm, chế độ tăng cường quá đáng lắm luôn!”

“Thiết Cốt Phái này có chút quý dị, chúng ta vẫn nên ẩn mình quan sát cẩn thận rồi hãy hành động.”

Bằng hữu, đừng có ẩn mình.

Sự tồn tại của các người, cả những tính toán của các người đều bị thấu kính ngắm bắn 8x này của bốn tọa tóm gọn rồi.

“Lầu chủ cho chúng ta thời hạn ba ngày, hiện tại chỉ còn lại một ngày, nếu như không giết chết được chương môn Thiết Cốt Phái, cứu lão bát ra, trở về rất khó để bàn giao.”

Giết ta á?

Sự lạnh lẽo trong mắt Quân Thường Tiểu ngày càng đậm.

Hắn vốn đã đoán ra, lần trước sát thủ đến ám sát hắn là do Linh Tuyền Tông thuê, còn lần này lại chính lầu chủ Tế Vũ Lâu ban lệnh.”

“Lấy tiền của người khác, bán mạng cho quý dữ, có thể hiểu được.”

Quân Thường Tiểu lạnh lùng nói:

“Nhưng không có ai thuê mà dám chọc vào lão tử, Tế Vũ Lâu, thiên đường có lối không đi, địa ngục vô lối lại chui vào!”

Ta dám diệt một cái Linh Tuyền Tông, còn ngại gì một cái tổ chức sát thủ cô hồn đã quý.

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu vác súng nhảy lên nóc nhà khu ở của nam đệ tử, mở hai chân giá đỡ súng, hợng súng ngắm chuẩn xác về phía tảng đá.

“Vèo!”

Ông ngắm 8x tự động khóa chặt mục tiêu là đầu của tên một tên áo đen.

Đúng là chế độ tăng cường có khác, nhìn lén, nghe trộm, tự động ngắm bắn, công năng quá biến thái!

“Cạch!”

Đạn đã lên nòng, chốt bảo hiểm đã mở.

Lúc này Quân Thường Tiểu chỉ cần bóp cò một cái, đảm bảo một trăm phần trăm trúng mục tiêu, đồng thời biến đầu đối phương thành pháo hoa!

Dạ Tinh Thần đang tu luyện, bỗng nhiên cảm thấy có chút bụi từ trên trần nhà rơi xuống, nhưng hắn cũng không quan tâm xảy ra chuyện gì, mà tiếp tục chuyên tâm nghiên cứu Dịch Chân Kinh, tụ hợp linh khí để cố gắng thành công khai đoạn mạch thứ hai.

“Đợi đến giờ Tý (một giờ đêm), chúng ta từ từ lên vào trong.”

Từ phía sau tảng đá, một tên áo đen thò đầu ra nói nhỏ.

Hắn không biết rằng ở trên nóc nhà phía xa xa có một tay bắn tỉa nằm đó, hòng súng ngắm chuẩn xác vào đầu hắn.

Sát thủ, lấy ám sát làm nghề.

Tay bắn tỉa, cũng lấy ám sát làm nghề.

Chức nghiệp tương đồng, đều như những âm hồn.

Kể từ khi Quân chương môn đặt giá đỡ của khẩu QBU-88 này xuống, thì trận chiến đã biến thành cuộc đối đầu giữa hai chức nghiệp âm hồn. Bất quá... Thắng này chơi gian lận, mở ra chế độ tự động khóa mục tiêu, tên sát thủ kia như không có mảnh vải che thân!

“Ta đã thăm dò trước đó rồi, Quân Thường Tiểu sống một mình trong dinh viện, một lát nữa xông vào, đánh nhanh rút gọn xử lý hắn, đừng kinh động đến các đệ tử Thiết Cốt Phái!”

“Từ ca yên tâm, chúng ta nhất sẽ có thể giải quyết nhanh gọn lẹ cho xem!”

“Hử, Quân Thường Tiểu lần này ngươi có chạy đằng trời!”

Hai tên áo đen cười lạnh.

“Đinh! Nhận nhiệm vụ phụ.”

Kéo ra cửa sổ nhiệm vụ, nhiệm vụ phụ: Đánh bại sát thủ đang áp nấp bên ngoài môn phái: 0/3 (Nhiệm vụ tính anh).

Quân Thường Tiểu cười nhếch mép:

“Giờ tý thì sao?”

Quân Thường Tiểu không vội vàng nổ súng, bởi vì hắn muốn đợi hai tên sát thủ còn lại đang nấp phía sau tảng đá cùng lọt vào trong tầm ngắm, sau đó cá mè một lứa hốt gọn.

“Hà..!”

Quân Thường Tiểu thờnh một hơi, thả lỏng bàn tay đang cầm súng, chuẩn bị sẵn sàng tiếp nhận lực giật sau khi nổ súng.

Thời gian trôi qua, giờ Tý đã đến.

“Hành động!”

“Soạt!”

Tên thủ lĩnh của nhóm sát thủ nhón mũi chân trên tảng đá nhảy lên, liên tục nhảy trên các cành cây để di chuyển. Nhìn vào lập tức có thể nhận ra đây là một sát thủ vương bài chuyên nghiệp.

Đáng tiếc dù có bay bổng, phóng khoáng đến thế nào thì từ đầu đến cuối cũng không thoát khỏi tầm ngắm của ống ngắm 8x mà quý này.

Lúc này, cho dù Quân Thường Tiểu có nhắm mắt nổ súng thì cũng sẽ chắc chắn cho đầu đối phương nở hoa.

Đợi, đợi, đợi hai tên áo đen còn lại xuất hiện.

“Soạt! Soạt!”

Trong chốc lát, hai tên còn lại từ sau tảng đá vọt ra, bọn chúng không đi cùng nhau mà tách thành hai hướng tiến vào.

“Cũng có chút môn đạo nha!”

Quân Thường Tiểu hơi di chuyển súng một chút, miệng súng vẫn ngắm thẳng vào tên áo đen đang di chuyển trên những ngọn cây, dùng lực bóp cò.

“Đoàng!”

Một âm thanh lớn phát ra, khiến cho Dạ Tinh Thần đang trong trạng thái tu luyện giật mình nhảy dựng lên.

“Soạt!”

Dạ Tinh Thần vội vã xuống giường, hai tay đan chéo tạo thành tư thế phòng thủ, cảnh giác cao độ nhìn quanh:

“Chuyện quái gì thế?”

“Đoàng!”

“Đoàng!”

Lúc này, lại hai âm thanh như tiếng pháo nổ liên tiếp truyền đến, Dạ đế ong ong hai bên màng nhĩ, ánh mắt đầy kinh ngạc.

“Roẹt! Roẹt! Roẹt!”

Đột nhiên âm thanh rạn nứt phát ra trên đầu, Dạ Tinh Thần ngửa đầu nhìn lên, đôi mắt lập tức trừng to, hét lên một tiếng đầy đau khổ:

“Con mẹ nó...!”

“Ầm ầm!”

Nền nhà sụp xuống, bụi bay mịt mù.

“Chuyện gì xảy ra?”

Lý Thanh Dương và Tô Tiểu Mạt từ bên cạnh, trên người mặc đồ ngủ vội vàng chạy đến, nhìn thấy nền nhà phòng Dạ Tinh Thần sụp đổ xuống, đứng ngẩn người như tượng gỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Võ học linh lực tạo hình!

Ba tiếng súng đinh tai nhức óc vang lên, khiến cho tất cả đệ tử đang ngủ say bên trong nội viện lần lượt bừng tỉnh.

"Dạ sư đệ bị chôn sống rồi!"

"Nhanh, nhanh, mau kéo hắn ra!"

Đám đệ tử đồng tâm hiệp lực, người chuyển gạch đá, người khiêng sắt thép, mãi một lúc sau, mọi người mới kéo mặt mũi đen thui Dạ Tinh Thần ra khỏi đồng đồ nát.

Trong khoảng thời gian này, đám đệ tử đã được trải qua rèn luyện trong phòng cải tạo cơ bắp, nếu không người sau chưa kịp thấy ánh sáng đã bị ngộp chết.

"Sư huynh!"

Đột nhiên, Tô Tiểu Mạt hoảng sợ nói:

"Đó là chương môn!"

Lý Thanh Dương vội vàng nhảy vào đồng đồ nát, phát hiện một cái chân của chương môn lòi ra bên ngoài, cả thân thể còn lại đã bị chôn vùi trong đồng gạch đá.

"Đào!"

“Đào nhanh lên!”

Mọi người tiếp tục quần quật, sau một lúc khiêng mặt mũi đen thui Quân Thường Tiểu ra ngoài, trong lúc di chuyển hắn còn hờ hững nhếch miệng nói:

"Ồi... ời... nhẹ tay một chút!"

Chuyện này là thế nào đây?

Còn giải thích thế nào nữa, sau khi bóp cò khẩu súng QBU-88, bắn liên tục ba phát. Mặc dù có thể giết chết ba tên sát thủ, đồng thời hoàn thành nhiệm vụ phụ, thế nhưng sức giật quá lớn, đem bản thân hắn cũng chấn cho trọng thương.

Đây là trong tình huống có giá đỡ súng, nếu như là bắn súng trong tình trạng cầm tay, khẳng định người sẽ bị chấn bay ra khỏi nóc nhà phòng ở của nam đệ tử, trực tiếp nện thẳng vào vách núi đằng sau.

Con mẹ nó... Sức giật lớn quá!

Quân Thường Tiểu thầm cảm thấy may mắn bản thân có đầy đủ thực lực, nếu như đổi lại thời kỳ Khai Mạch cảnh, chỉ bắn một thương thôi, bản thân đã bị chấn đến máu me tung tóe.

Tuy hắn bị lực phản chấn khiến cho tạm thời bất lực, nhưng có một chuyện cần ăn mừng đó là hoàn thành nhiệm vụ phụ, đạt được một chút điểm khen thưởng cống hiến môn phái.

Hiện tại điểm cống hiến môn phái là 180 điểm, xem như kiểm về con số đã tiêu hao mua súng bắn tia QBU-88, thay vào đó là lãng phí mất ba viên đạn cùng với 5 điểm cống hiến bật chế độ tăng cường.

Ấy chết...

Còn tồn thất một phòng ngủ của đệ tử!

...

Thực tế mà nói sức giật của khẩu QBU-88 rất lớn. Bất quá, Quân Thường Tiểu chỉ cần tiến vào phòng cải tạo cơ bắp một lần, sau đó nghỉ ngơi một đêm, trạng thái thân thể cứng ngắt đã được thả lỏng.

Hắn gơ cánh tay lên, bước ra cửa lớn môn phái, đi vào mảnh rừng núi tìm xác ba tên sát thủ vương bài chết đêm hôm qua, một tên bị nổ banh đầu, hai tên còn lại bị bắn xuyên ngực.

Sờ đi không có toàn bộ nổ banh đầu, nguyên nhân là Quân Thường Tiểu bắn nổ đầu tên sát thủ đầu tiên, cảm thấy quá ghê rợn, quá tàn nhẫn, cho nên chuyển ống ngắm 8x sang chế độ tự động khóa chặt ngực đối phương.

Không nói đến tên sát thủ vương bài bị nổ đầu.

Mà là hai tên sát thủ còn lại, viên đạn xuyên cơ thể bọn hắn để lại một cái lỗ vết thương to chừng nắm đấm.

Quân Thường Tiểu tựa theo quỹ đạo xạ kích của viên đạn, nhìn thấy tảng đá phía xa bị nổ vỡ vụn, lập tức co giật khòe miệng, nói:

"Ta không phải chơi súng bắn tia, mà là chơi hắn luôn đại pháo mới đúng!"

"Phịch!"

Hắn ngồi xồm xuống, sau một trận lục lợi tìm tòi, cầm lên ba cái không gian giới chỉ của ba tên sát thủ vương bài, sau đó hắn dùng Linh Hồng Hỏa thiêu đốt thi thể ba tên sát thủ hóa thành tro bụi.

...

Quân Thường Tiểu dò xét bên trong không gian giới chỉ của ba tên sát thủ, chỉ có một loại thân pháp võ học tên là Hóa Quỷ Bộ, tiền bạc chỉ lẻ tẻ vài trăm lượng, đem tất cả thu vào người, sau đó phân phối không gian giới chỉ cho Lý Thanh Dương, Tô Tiểu Mạt cùng Tiêu Tội Kỳ.

"Đa tạ chương môn!"

Ba người đeo hàng lên tay, lập tức chấp tay nói.

"Thanh Dương."

Quân Thường Tiểu nói:

"Người đi triệu tập toàn bộ đệ tử, bốn tọa có chuyện muốn thông báo."

"Vâng!"

Không bao lâu sau, hơn trăm tên đệ tử có mặt, xếp hàng chỉnh tề ở trên sân luyện võ.

Quân Thường Tiểu đi tới, một phen đông đặc diễn giảng về sau, bắt đầu để bọn hắn này nhận lấy bốn loại đan dược, làm đến mỗi một loại nhân thủ một khóa.

"Đan dược này là Liệu Thương Đan, không cần quan tâm người thương thế nặng đến cỡ nào, chỉ cần nuốt vào một viên sẽ lập tức hồi phục."

"Còn đây là Tổ Thể Đan, sau khi ăn vào thì cường độ thân thể sẽ..."

Quân Thường Tiểu lần lượt giới thiệu từng quả đan dược, sau đó phân phối cho các đệ tử, từng tên từng tên không tin vào mắt mình.

"Thần kỳ như vậy sao?"

Dạ Tinh Thần cũng là kinh ngạc không thôi.

Trong kiếp trước, tuy hắn không am hiểu đan đạo, nhưng đã ăn không biết bao nhiêu trân đan diệu dược, bất quá một viên Liệu Thương Đan có thể hồi phục thương thế trong nháy mắt, tuyệt đối hắn chưa bao giờ nghe qua.

Còn về cường hóa nhục thân, đề cao tốc độ tu luyện ngược lại gặp qua không ít.

Bất quá, đó đều là đan dược cao cấp, một cái cửu lưu môn phái, làm sao có điều kiện sở hữu?

Lại còn phân phối cho mỗi người một viên?

Dạ Tinh Thần nghi vấn sâu sắc, nhìn các đệ tử xung quanh nuốt vào Tổ Thể Đan, trong lòng hắn cũng bán tín bán nghi há miệng nuốt đan dược vào bên trong, được hiệu nhanh chóng phát huy, hắn cảm nhận được huyết dịch cùng với thân thể đang biến hóa, biểu hiện trên mặt đã ngu lại còn ngu hơn.

...

"Bành!"

"Lý Phi, Khai Mạch thất đoạn, lực lượng 1100 cân!"

"Bành!"

"Trương Vĩ, Khai Mạch lục đoạn, lực lượng 930 cân!"

"Bành!"

“...”

Sau khi đệ tử Thiết Cốt Phái phục dụng sơ phẩm Tổ Thể Đan, dưới sự chứng kiến của nhị sư huynh, mỗi người lần lượt tiến hành khảo nghiệm lực lượng.

Dạ Tinh Thần đứng ở một bên, không ngừng có giật khóe miệng.

Những thiếu niên chỉ có tư chất bình thường, thế nhưng từng người đánh ra lực lượng so với trung bình đều mạnh hơn, đúng là thể giới đảo lộn mất rồi!

Xét theo lẽ thường, khai một đoạn mạch sẽ tăng thêm 100 cân.

Khai Mạch ngũ đoạn, có thể đánh ra 700 cân lực lượng, đã xem như người có thân lực trời sinh.

Đệ tử Thiết Cốt Phái đã ăn vào Tổ Thể Đan, kết quả khảo nghiệm lực lượng so với mức cơ sở đều cao hơn khoảng 150 đến 300 cân, đều có thể sánh ngang với người có thân lực trời sinh.

Nếu như đây là một đám người có linh căn thượng phẩm, chuyện này còn có thể lý giải.

Hiện thực khắc nghiệt, chỉ có một ít người là linh căn phàm phẩm, còn lại đa số đều là linh căn đề phẩm!

Điều này cũng đã nói lên, sơ phẩm Tổ Thể Đan có thể gạt qua đẳng cấp linh căn, trực tiếp tăng điểm số lực lượng cơ bản cho đệ tử Thiết Cốt Phái.

"Không tệ, không tệ."

Quân Thường Tiểu xem qua bảng số liệu thống kê khảo nghiệm, hài lòng gật gật đầu, cũng nói:

"Thanh Dương, không được để bọn hắc lười biếng, tiếp tục tranh thủ tu luyện, sớm ngày bước vào Khai Mạch mười hai đoạn."

"Vâng."

...

Sáng sớm có thần khúc làm nhạc, Liễu Uyển Thi làm đồ ăn, còn có Linh Pháp Trộn, phòng huấn luyện, đệ tử Thiết Cốt Phái cảm thấy vô cùng sung mãn, chuyên tâm khắc khổ tu luyện.

Bọn họ biết mỗi ngày mình có thể ngày càng cường đại, tất cả là nhờ sự bồi dưỡng của chương môn, để báo đáp tấm chân tình này, không có gì tốt bằng việc bản thân đột phá tu vi!

Sau đó, không ngừng có đệ tử mượn nhờ Linh Pháp Trộn hoặc phòng huấn luyện xông mạch thành công.

Theo thời gian tính toán, bọn họ bước vào Thiết Cốt Phái cũng sắp tròn hai tháng, con đường võ đạo tiến triển ra sao?

Từ ban đầu chỉ là một đám gà tơ tu vi Khai Mạch hai ba đoạn, hiện tại đã bình quân đã đạt tới tu vi Khai Mạch thất đoạn, có thể nói chỉ trong mấy ngày thời gian là xông thành công một đoạn.

Quân Thường Tiểu ngồi trên trên ghế gỗ lim ngàn năm trong đại điện, thăm thì nói:

"Không tới một tháng sau, tất cả các đệ tử đều có thể đột phá tu vi Khai Mạch mười hai đoạn nha."

"Chương môn!"

Tô Tiểu Mạt hưng phấn chạy tới, trong giọng nói khó kìm nén sự kích động, nói:

"Đệ tử đã đột phá đến Vô Đột cảnh!"

Vô giả ngưng tụ khí toàn tại đan điền thành công, đồng nghĩa với việc đột phá Vô Đột cảnh thành công, đây cũng là nhờ vào công dụng của Khí Toàn Đan.

Không bao lâu sau đó, Điền Thất cũng tới báo tin vui, nói:

"Chương môn, đệ tử đã đột phá đến Vô Đột cảnh!"

Quân Thường Tiểu nói:

"Rất tốt, khá lắm"

Tính luôn cả hắc, hiện tại Thiết Cốt Phái đã có năm tên Vô Đột cảnh, so với cấp bậc cửu lưu môn phái thì đây là chuyện vô cùng hiếm có!

Quân Thường Tiểu tu luyện hai canh giờ xong, lần nữa mở ra cửa sổ hệ thống, nhìn vào khu mua sắm sơ cấp đã đổi mới ra sừng bắn tia, rất nhanh phát hiện một loại võ học tên là Ngã Trảm

Hắn nhấn mở phần giới thiệu vật phẩm.

Vật phẩm: Ngã Trảm

Giới thiệu: Nguyên gốc chỉ là bán võ học, sau đó được một vị đại năng sửa đổi, trở thành một chiêu thức hoàn chỉnh.

Tác dụng: Hội tụ linh lực vào trong lòng bàn tay, hình thành một bán nguyệt như Lưu Quang Trảm

Ưu điểm: Sau khi được vị đại năng thần bí sửa đổi, dễ đọc mau hiểu, uy lực tăng mạnh mà tiêu hao linh lực lại ít, có thể áp dụng công kích cự ly xa.

Khuyết điểm: võ giả Vô Đột cảnh mới có thể tu luyện.

Giá cả: 10 điểm cống hiến môn phái.

Cấp bậc: Trung phẩm sơ giai.

"Chỉ mới trung phẩm sơ giai thôi sao?"

Quân Thường Tiểu cảm thấy không quá hứng thú, dù sao lúc trước hắn đổi mới ra ‘Dịch Cân Kinh’, cấp bậc thể nhưng là thần phẩm sơ giai chứ không đùa.

Hệ thống nói:

"Người có thể được xưng là đại năng thần bí, hẳn là một sự tồn tại thông thiên triệt địa (hiểu trời biết đất) mới có thể tự bản thân cải tạo võ học, tuy cấp bậc có hơi thấp, thể nhưng công dụng không phải bàn cãi, đề cử năm sao mua sắm!"

"Thật vậy á?"

Quân Thường Tiểu nhấn vào nút mua sắm, dù sao chỉ có 10 điểm cống hiến, không có gì quá to tát.

"Đỉnh!"

"Chủ nhân tiêu hao 10 điểm cống hiến môn phái, nhận được một ‘Ngã Trảm’, vật phẩm đã chuyển đến bên trong không gian giới chi."

"Đỉnh!"

“Điểm cống hiến môn phái: 177/500.”

"Đỉnh!"

“Tra xét chủ nhân mua sắm võ học linh khí tạo hình từ khu mua sắm, tự động sát nhập thành công pháp môn phái.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Kỳ tích thật sự xuất hiện!

Võ học tự động hòa hợp linh khí tạo hình?

Quân Thường Tiểu hơi trầm tư một lúc, sau đó kéo băng cửa sổ hệ thống ra.

Tên môn phái: Thiết Cốt Phái.

Chương môn: Quân Thường Tiểu.

Đẳng cấp môn phái: Cửu lưu.

Kiến thiết môn phái: Cấp hai.

Công năng môn phái: Luyện Đan Các.

Công pháp môn phái: Dịch Chân Kinh (Thần phẩm sơ cấp), Ngã Trảm (Trung phẩm sơ cấp).

Thành viên môn phái: 102/500.

Điểm cống hiến môn phái: 177/500.

Điểm thành tựu môn phái: 0/500.

Nhiệm vụ môn phái: Tạm thời không có.

Nhiệm vụ chính của môn phái: Trong vòng một trăm năm... chỗ này bỏ qua.

Quân Thường Tiểu vuốt cằm nói:

“Loại võ học này đệ tử cũng có thể tu luyện luôn nha.”

Hắn vừa nói vừa nhấn vào phần công pháp môn phái, chọn võ ‘Ngã Trảm’, trực tiếp in ra một nghìn bản.

“Đỉnh! Chủ nhân đã sử dụng mười điểm cống hiến để in một nghìn bản mật tịch ‘Ngã Trảm’, vật phẩm đã chuyển vào trong không gian giới chỉ.”

Quân Thường Tiểu lấy ra một bản đọc thử, kinh ngạc nói:

“Đích thực là dễ đọc mau hiểu!”

Nói xong, hắn dựa theo mật tịch mà bắt đầu khai triển kinh mạch tu luyện, không đầy mười phút sau, cảm nhận được linh khí tụ hợp đầy trong lòng bàn tay.

Quân Thường Tiểu bước ra khỏi đại điện, đứng ở sân luyện võ, bàn tay khuấy động giữa không trung.

“Xoẹt!”

Linh khí trong lòng bàn tay bay ra theo hình bán cầu, quét qua mặt đất, cuối cùng đập vào cọc gỗ thẳng đứng được cắm vài hôm trước.

“Rắc!”

Cọc gỗ từ từ nứt ra, các đệ tử bị kinh động quay đầu lại nhìn.

“Ồi mẹ ơi!”

Tô Tiểu Mạt há miệng kinh ngạc đi đến gần, nói:

“Chưởng môn, đây là chiêu thức gì vậy?”

Quân Thường Tay đập tay, cười nói:

“Ngã Trảm, mọi loại võ học linh khí tạo hình.”

“Võ học linh khí tạo hình?”

Tô Tiểu Mạt tròn tròn hai mắt mắt nói.

Theo sự hiểu biết của hắn, tụ hợp linh khí tiến hành tấn công mới được gọi là võ học linh khí tạo hình, hơn nữa loại võ học này cực kỳ hiếm thấy, giá cả cũng vô cùng đắt đỏ.

“Cho người.”

Quân Thường Tiểu lấy ra một bản Ngã Trảm, vỗ vai Tô Tiểu Mạt nói:

“Cầm lấy tu luyện, không luyện thành công thì tự cắt kinh mạch nhé.”

Nói xong, Quân Thường Tiểu quay về đại điện.

Tô Tiểu Mạt cầm mật tịch trong tay, nhìn trên bìa sách viết hai chữ “Ngã Trảm”, ánh mắt hùng hùng kích động, cao giọng nói:

“Đệ tử nhất định sẽ luyện thành!”

Quân Thường Tiểu quay trở về đại điện, gọi Lục Thiên Thiên, Lý Thanh Dương và Điền Thất đến, đưa cho mỗi người một bản “Ngã Trảm” để cho bọn họ tu luyện.

“Võ học linh khí tạo hình?”

“Vãi đạn! Loại võ học này là hàng cực hiếm đấy!”

“Chương môn quá tình thương mến thương với chúng ta!”

Lục Thiên Thiên nhìn thấy dòng chữ trung phẩm sơ giai, vốn dĩ không định tu luyện, nhưng xem qua vài trang thấy khẩu quyết đơn giản dễ hiểu liền bắt đầu thử tu luyện.

Sau khi Đệ tử Thiết Cốt Phái biết đến võ học linh khí tạo hình, lập tức vui đầu vào tu luyện, bởi vì chương môn đã nói, chỉ cần vào được Vô Địch cảnh thì ai cũng có sở hữu loại võ học này.

Nỗ lực. Phải nỗ lực hơn nữa!

Bầu không khí tu luyện của Thiết Cốt Phái ngày càng đậm, thực lực của đệ tử phái Thiết Cốt ngày càng gia tăng.

Còn về đạo khách giang hồ Mã Vĩnh Ninh, sau khi bị nhốt năm ngày thì được thả ra, thế nhưng hắn nhất định bám trụ ở Thiết Cốt Phái, đuổi thể nào cũng không đi.

Vì cái gì lại không đi?

Bởi vì sau mấy ngày bị nhốt ở đây, Mã Vĩnh Ninh đã bị tài nghệ nấu nướng của Liễu Uyển Thi chinh phục, ôm đào ngồi lì ở bậc thềm nhà ăn sống chết cũng không rời bước.

“Giữ thể diện một chút có được không?”

Quân Thường Tiểu nói.

Mã Vĩnh Ninh nửa nằm nửa ngồi, bộ dáng “ta chính là mặt dày thế đó” nói:

“Quân chương môn, chúng ta làm một vụ giao dịch đi, chỉ cần cho ta ở lại đây ngày ngày ăn cơm của Liễu Uyển Thi cô nương, bảo ta làm gì cũng được!”

Quân Thường Tiểu: “.....”

Mẹ nó, lão tử sớm biết đã không cho người ăn cơm.

“Chương môn.”

Liễu Uyển Thi chớp chớp mắt nói:

“Nhà ăn thiếu một người rửa bát, lau đĩa, hay là người cho hắn ở lại làm mấy việc vặt này nha.”

“Được.”

Mã Vĩnh Ninh lập tức đứng dậy, phô ra cánh tay thô to của mình, đầy tự hào nói:

“Hai tay của Mã mỗ, trời sinh chính là dùng để rửa bát, lau đĩa.”

Quân Thường Tiểu chống cằm nói:

“Đồ Đồ, hàng ngày bận ngược bận xuôi ở nhà ăn, ta cũng nên tìm thêm vài tên đến hỗ trợ làm mấy việc vặt mới được.”

“Tiểu Mạt.”

“Có đệ tử.”

“Lời mấy tên sát thủ đến đây để cho bọn chúng làm việc vặt, nếu như bọn hắn không biết điều thì chỉ có hai chữ... hung hăng hành hạ!”

Trên đường đi đến phòng giam, Tô Tiểu Mạt giật giật khó miệng, nói:

“Hai chữ thôi mà sao dài thế...”

Cứ như thế, Mã Vĩnh Ninh và hai tên sát thủ làm lao công ở nhà ăn, hơn nữa còn vô cùng tình nguyện làm việc, bởi vì đồ ăn mà Liễu Uyển Thi làm ra thật sự quá mỹ vị.

Trong khi các đệ tử không ngừng cố gắng tu luyện, Quân Thường Tiểu cũng bắt đầu suy nghĩ về Tê Vũ Lâu:

“Ba tên sát thủ phái đến ám sát ta mãi không trở về, nhất định bọn chúng sẽ có hành động tiếp theo.”

Có nên diệt cỏ tận gốc không nhỉ?

Không được, không được.

Quân Thường Tiểu dẹp bỏ ý nghĩa này ngay, bởi vì liên tiếp ba lần tới ám sát thì hai lần xuất hiện hiện nhiệm vụ phụ, lũ sát thủ này không khác gì mang gao đến cho hấn, nếu tiêu diệt bọn chúng khác gì chặt đứt đường kiếm ăn của mình.

Hệ thống nói:

“Chủ nhân nghĩ thật sâu xa nha.”

“Phí lời.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Nếu ta không nghĩ tới thì làm sao có thể tồn tại ở cái Tinh Vãn đại lục tàn khốc này.”

Toàn bộ đệ tử Thiết Cốt Phái đều bỏ hết tâm tư vào chuyện tu luyện.

Quân Thường Tiểu cũng không nhàn rỗi, ngày nào cũng đi phòng cải tạo cơ bắp một lần, rồi trở về nội viện nghiên cứu Dịch Chân Kinh.

Thời gian này, quận Thanh Dương như bầy ong vỡ tổ, bởi vì Ngải gia ở thành Hồ Dương tuyên bố nghiên cứu ra Liệu Thương Đan, loại đan dược này có thể giúp nhanh chóng phục hồi thương thế.

Nhanh như thế nào mà đám tuyên khua chiêng gõ trống tuyên truyền như thế?

Nguyên văn: “Chỉ cần còn một hơi thở chưa tắt, chỉ cần còn lưu luyện vợ hiền con thảo, dùng một viên Liệu Thương Đan, chỉ trong vài hơi là có thể hồi phục toàn bộ thương thế, bỏ gan bỏ thận, tất cả đều bỏ!”

Có cần khoa trương đến thế không?

Đây là phản ứng đầu tiên của các võ giả trong quận Thanh Dương khi nghe được tin tức này.

Nhưng lại nghĩ đến Ngải gia bao đời kinh doanh đan dược, sẽ không tung tin đồn thất thiệt làm mất uy tín bao năm vất vả xây dựng.

“Ba ngày sau, Ngải gia ở thành Hồ Dương sẽ mở đấu giá loại Liệu Thương Đan này, nghe nói chỉ bán chín viên, rất nhiều gia tộc và môn phái to nhỏ đều đến tham dự.”

“Đi! Đi! Chúng ta cũng đi xem nào nhiệt!”

Trong một thời gian ngắn, võ giả từ bốn phương tám hướng tụ tập về thành Hồ Dương so với quần chúng đến xem môn phái luận võ còn đông hơn gấp bội, có thể nhìn ra được sức hút của loại đan dược giúp nhanh hồi phục thương thế này.

Đương nhiên không thiếu các gia môn và môn phái đưa ra nghi vấn.

Ngải gia biết để cho mọi người tin tưởng hiệu quả của loại đan dược này, nhất định phải có minh chứng, vì thế sau khi mở buổi đấu giá, đã phái người đưa công tử bại liệt nhiều năm nằm trên giường của Tổng gia ở thành Tôn Dương đến.

“Là nhị công tử Tổng gia.”

“Đã từng là người có tư chất trời phú, đứng thứ hai của quận Thanh Dương, chỉ kém Tiểu Tội Kỷ, trong một lần tu luyện trong rừng hoang bị thú dữ tấn công thân bại danh liệt, quả thực khiến người khác thổn thức không thôi mà!”

“Ngải gia mời hấn đến đây lẽ nào là muốn chứng minh hiệu quả của loại đan dược này?”

“Nhị công tử Tổng gia bại liệt nhiều năm như vậy, chỉ dựa vào một viên Liệu Thương Đan là có thể chữa lành hay sao?”

Các võ giả bàn tán không ngớt.

“Chư vị đạo hữu gần xa.”

Ngải Thượng Nghê đã đến, nói:

“Vi để chứng minh hiệu quả của loại đan dược do Ngải gia mới luyện thành, hôm qua ta đã cùng Tổng gia chủ thương lượng, bán một viên đan dược này với giá ba vạn lượng cho Tổng gia, có thể chữa lành cho nhị công tử Tổng gia hay không, còn xin quý vị làm chứng cho.”

Nói xong, hấn liền nhanh chóng giao đan dược cho Tổng gia chủ.

Các võ giả vội vàng định thần nhìn kỹ.

Tổng gia chủ tay cầm đan dược run run. Tối qua, Ngải gia kiên quyết bảo đảm về hiệu quả của viên đan dược này, vì thế Tổng gia chủ mới có một màn kịch động khó kiềm chế này.

“Phụ thân.”

Nhị công tử Tổng gia nửa nằm trên ghế, sắc mặt nhợt nhạt nói:

“Đưa cho ta đi, dù có là thuốc độc thì cũng chẳng có gì đáng sợ cả!”

Hấn vốn là người có tư chất trời phú, bại liệt nằm trên giường không thể nhúc nhích, tâm hấn vốn đã như một người chết, nếu không phải hấn không thể cử động thì đã sớm cắt mạch tự vẫn từ lâu rồi.

Tổng gia chủ đi đến gần, tay đặt viên đan dược vào miệng con trai, nước mắt trên khuôn mặt già nua rơi xuống, chờ đợi kỳ tích xuất hiện.

Kỳ tích thật sự xuất hiện!

Nhị công tử sau khi ăn viên đan dược, hai tay từ từ run rẩy, sau đó dưới ánh mắt chứng kiến của mọi người nâng eo lên, cuối cùng... gắng gượng đứng dậy!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Oanh động nhân tâm!

"Ta đứng được rồi..."

"Cha! Ta có thể đứng lên, ta thể mà đứng lên rồi!"

Nhị công tử Tổng gia mừng rỡ như điên, khoe mắt rung rung nước, hai chân hần sau một hồi run rẩy, dần dần thích ứng đứng vững hơn!

Ba năm!

Hơn 1000 ngày!

Cuộc sống của hần gắn liền với chiếc giường.

Đối với một tên võ giả mà nói, một tên thiên tai có tư chất trời phú mà nói, đây là chuyện sống không bằng chết!

Nhưng ngay ngày hôm nay, nhị công tử Tổng gia đã có thể đứng lên!

Đã có thể một lần nữa cảm nhận được thân thể thuộc về mình, một lần nữa cảm nhận từng tác da tác thịt của mình!

Điều khiến hần chấn động nhất chính là, sau khi kinh mạch bị đánh gãy, tu vi vẫn có thể bảo trì ở cảnh giới Khai Mạch thất đoạn!

"Rộp! Rộp!"

Hần nắm chặt hai tay lại, bảy cái vòng sáng nổi lên.

Hưng phấn, kích động...

Các loại cảm xúc tràn ngập trong lòng nhị công tử Tổng gia, rất khó kiềm chế, nước mắt từ trên gò má lăn xuống đất.

Đàn ông cạn nước mắt sao, chỉ là hần chưa bị chạm đến chỗ kích động mà thôi.

Lão gia chủ Tổng gia nhìn gương mặt con trai hiện chút huyết sắc, lại nhìn thấy từng cái vòng sáng trên tay con trai, hần bắt chợt run run hay tay, khoe mắt cũng là tràn ngập hơi nước.

Từng tên võ giả trên sàn đấu giá đều tròn to hai mắt, thể hiện rõ vẻ không tin vào mắt mình.

Nhị công tử Tổng gia nằm liệt giường ba năm, ăn một viên Liệu Thương Đan, không chỉ có thể đứng lên, mà còn hồi phục tu vi, nếu như không tận mắt chứng kiến, đánh chết bọn hần cũng không cách nào tin!

Ngài Thượng Nghê thả lỏng người, thở một hơi nhẹ nhõm.

Ban đầu, hần thật sự cảm thấy lo lắng chẳng biết Liệu Thương Đan có thể chữa lành cho người có thương tật lâu năm hay không, từ tình huống của nhị công tử Tổng gia cho ra kết quả, cuộc đấu giá này khẳng định, buồn may bán đắt..

Ngon lành.

Đóm lửa được thiêu đốt, đốt cháy hừng hực!

Các đại gia tộc và môn phái chứng kiến hiệu quả nghịch thiên của đan dược, ánh mắt bọn hần cháy lên ngọn lửa điên cuồng!

"Chư vị thân mến!"

Ngài Thượng Nghê đi đến bàn đấu giá, cất cao giọng nói:

"Liệu Thương Đan do Ngài gia ta nghiên cứu ra, tạm thời chỉ hữu dụng với võ giả Khai Mạch cảnh cùng Võ Đồ cảnh, còn về công hiệu như thế nào, ta tin chắc mọi người cũng đã tận mắt chứng kiến, kể tiếp ta xin chính thức bắt đầu buổi đấu giá!"

Chỉ hữu dụng với võ giả Khai Mạch cảnh và Võ Đồ cảnh thôi?

Trong ánh mắt của rất nhiều võ giả không ngừng hiện lên vẻ tiếc nuối, thế nhưng bọn hần ngấm lại một chút, nếu như loại đan dược này không bị cảnh giới hạn chế, hiệu quả lại nghịch thiên khiến người ta đỏ tròng mắt, chuyện này có vẻ quá hoang đường rồi!

Nhất định phải mua!

Trong lòng các gia tộc và môn phái có tài lực thâm quyết định.

Ngài Thượng Nghê nhìn mọi người mong chờ và khao khát, lập tức mở miệng, cao giọng nói:

"Viên Liệu Thương Đan thứ nhất, giá khởi điểm một vạn lượng!"

"Hai vạn lượng!"

"Ba vạn lượng!"

"Ba vạn năm ngàn lượng!"

"Bốn vạn lượng!"

Cuộc đấu giá vừa mới bắt đầu, các đại gia tộc cùng môn phái lập tức tranh nhau đẩy giá.

Đổi lại những võ giả túi tiền rỗng tuếch, chỉ có thể xấu hổ cúi đầu trầm mặc, từ bỏ ý nghĩ xa vời kia.

...

Sau khi trải qua một phen khấu chiến tranh giá, viên Liệu Thương Đan thứ nhất đã bị lục lưu Chân Nguyên Môn lấy mười vạn lượng đánh gãy toàn trường!

Đây có thể coi là một con số trên trời!

Chân Nguyên Môn chơi lớn như thế, không phải bọn hán tiền xài không hết, mà nguyên nhân chủ yếu là một tên đệ tử thân truyền cùng nhị công tử Tổng gia có đồng bệnh tương liên (hai thằng què ấy ^^), tình thế đã như ngàn cân treo sợi tóc.

Trong thời đại này, có gia tộc hay môn phái nào mà không có vài tên đệ tử tay gãy chân liệt đâu.

Người có thể đảm bảo cả một đời mình sẽ không bao giờ bị thương sao?

Thời điểm Chân Nguyên Môn lấy mười vạn lượng áp đặt mua Liệu Thương Đan, rất nhiều võ giả liền ý thức được một chuyện là loại đan dược có thể nhanh chóng khôi phục thương thế này, nhất định sẽ trở thành mặt hàng cao cấp có tiền cũng khó mà mua!

Đúng vậy, hàng cao cấp đấy.

Bởi vì bây giờ viên Liệu Thương Đan còn lại đem ra đấu giá, các gia tộc cùng môn phái có tài lực hùng hậu lập tức không tiếc nước bọt chơi đến ta chết người sống, cuối cùng đều định giá là 10 vạn lượng một viên.

Cho đến viên cuối cùng, giá cả đẩy thẳng lên mức mười hai vạn lượng luôn!

Một viên Liệu Thương Đan, giá cả thế mà tương đương với mười hai viên linh thạch cơ đấy, chuyện này tuyệt đối có thể oanh động nhân tâm!

Chưa.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, mọi chuyện vẫn chưa đi đến đâu chấm hết.

Tin tức Ngải gia nghiên cứu thành công Liệu Thương Đan, chữa trị toàn vẹn cho nhị công tử Tổng gia, như một trận cuồng phong bão táp lan tỏa toàn bộ quận Thanh Dương.

"Thật hay giả đây?"

"Nhị công tử Tổng gia nằm liệt ba năm, vô số danh y đều phải lắc đầu bó tay, thế mà một viên Liệu Thương Đan đã có thể chữa trị toàn vẹn, mẹ nó thẳng cô hồn nào tung tin đồn vậy?"

"Mấy hôm trước ta đi thành Tôn Dương, tận mắt nhìn thấy nhị công tử bay nhảy ngoài đường, căn bản không có dấu hiệu gì của một người nằm liệt giường ba năm cả!"

Nếu như nhị công tử Tổng gia lành bệnh, khiến cho nhiều người vẫn còn bán tín bán nghi.

Không bao lâu sau đó, đệ tử thân truyền bị trọng thương của lục lưu Chân Nguyên Môn tỉnh như sáo xuống núi du ngoạn, để cho bọn hán triệt triệt để để tin tưởng!

Ngay lúc đó, sự việc công hiệu thần kỳ của Liệu Thương Đan đã tạo nên một trận sóng to gió lớn, thậm chí lan tràn ra ngoài các quận khác, các thế lực khắp nơi có thân nhân bệnh tật lần lượt cho người chạy đến thành Hồ Dương mua thuốc.

Nhưng không biết vì cái gì, bọn hán bốn ba đường xa đến Ngải gia, chỉ nhận được một câu trả lời chắc như đinh đóng cửa của Ngải gia chủ là:

"Loại Liệu Thương Đan có công hiệu thần kỳ này, muốn luyện chế là một chuyện cực kỳ khó, cho nên mong chư vị chờ đợi tin tức đấu giá, rồi hãy không ngại lặn lội đường xa."

Rất nhiều thế lực bắt đầu quay về tay không.

Các gia tộc hoặc môn phái có bệnh nhân là thiên tài, tạm thời lựa chọn ở lại thành Hồ Dương, chờ đợi tin tức Ngải gia tung hàng cho lần đấu giá tiếp theo.

Làm như vậy, phải chăng có suy nghĩ gì đó biến thái?

Tất nhiên là có, nhưng sau đó đều thành thật rồi đi, dù sao đây cũng là gia tộc đan dược có tiếng lâu năm, mặt ngoài không có thực lực gì to lớn, thế nhưng quan hệ lại rất rộng rãi, đặc tội với Ngải gia thì chẳng khác nào đắc tội với giang hồ.

(Giang Hồ Tái Kiến: Đúng vậy, đắc tội ta, một bút hóa thành tro bụi.)

...

"Chương môn!"

Một hôm nào đó, Tô Tiểu Mạt nói:

"Gia chủ Ngải gia từ thành Hồ Dương đến thăm hỏi môn phái."

Quân Thường Tiểu đang trong trạng thái tu luyện, bỗng nhiên mở ra hai con mắt, nụ cười nở trên khóe miệng, nói:

"Mời gia chủ Ngải gia vào đại điện đi."

"Vâng."

Tô Tiểu Mạt đi thông báo.

Quân Thường Tiểu theo thói quen sờ mũi một cái, nói:

"Xem ra, Ngải gia chủ đã bán hết số Liệu Thương Đan rồi nha."

Ngải Thượng Nghê đến viếng thăm, tất cả đều nằm trong tính toán của hắn, bất quá người tới sớm hơn dự định vài ngày.

...

Đại điện môn phái.

Quân Thường Tiểu cất bước đi tới, chấp tay nói:

"Ngải gia chủ tới chơi, thật là khiến cho Thiết Cốt Phái ta đón rông vào nhà tôm a."

Thân là người đứng đầu một môn phái, hắn không thiếu lời lẽ khách sáo, huống hồ đây còn là đối tác buôn bán.

Ngải Thượng Nghê ngồi ở một bên thấy hắn bước ra, vội vàng đứng dậy, chấp tay cười nói:

"Mới vài ngày không gặp, tu vi của Quân chương môn lại có tiến bộ không ít nha."

Sau một hồi buông lời khách sáo, Ngải gia chủ lập tức đi thẳng vào vấn đề, nói:

"Quân chương môn, ta đã bán toàn bộ chín viên Liệu Thương Đan rồi."

"Lợi nhuận thế nào?"

"Tám mươi lăm vạn lượng."

Quân đại chương môn nhìn như vẫn giữ bộ mặt bình tĩnh, trong lòng hắn đã không ngừng hò hét mừng rỡ:

"Cái con em nó lúc ấy lão tử nhất định bị đàn độn, mới ra cái giá một vạn lượng!"

"Quân chương môn."

Ngải Thượng Nghê đặt một chồng ngân phiếu ở trên bàn, cười nói:

"Ở đây có hai mươi vạn lượng xem như là tiền hoa hồng, kính mong chương môn thu cho."

Không hổ là người làm ăn, rất biết ăn miếng nhả miếng mà.

Quân Thường Tiểu đem toàn bộ ngân phiếu thu vào trong không gian giới chỉ, cười nói:

"Bồn tọa quả nhiên không có nhìn nhầm đối tượng hợp tác lâu dài nha."

Hợp tác lâu dài á?

Ngải Thượng Nghê mừng rỡ trong lòng nói:

"Quân chương môn, chẳng lẽ người còn tích trữ Liệu Thương Đan hay sao?"

Quân Thường Tiểu nâng cằm, cười nói:

"Ngải gia chủ lần này tới viếng thăm, còn không phải là vì chuyện này sao?"

"Hầy..."

Ngải Thượng Nghê bị người ta nói trúng tim đen, chân tay có chút lúng túng, nhưng cũng chai mặt chấp tay, cười nói:

"Ngải nỗ có thể được sự tín nhiệm của Quân chương môn, thật sự rất có phúc, Ngải gia rất có phúc!"

Người làm ăn, chỉ nhìn tiền chứ không nhìn mặt!

Liệu Thương Đan có thể mang đến cho gia tộc một khoản lợi nhuận cực lớn, hắn đương nhiên sẽ rất sẵn lòng vuốt mong ngựa (tâng bốc).

Quân Thường Tiểu nói:

"Ngải gia chủ quá lời rồi, hiện tại người là đối tượng hợp tác lâu dài chân thành lớn nhất của bồn tọa."

Nói xong, hắn đem một bình đan dược đặt lên bàn, nói:

"Trong bình này của bồn tọa có mười viên Liệu Thương Đan, Ngải gia chủ có thể tùy tiện cầm bán, còn về giá cả thì..."

"Một triệu!"

Ngài Thượng Nghễ như chém đinh chặt sắt sáng khoái nói.

Quân Thường Tiểu nghe vậy, con số 50 vạn sắp bay ra khỏi họng lập tức nuốt trở về, trong lòng vô cùng khinh bỉ bản thân: "Quân Thường Tiểu à, ngươi nhìn lại mình chút tiền đồ đi!"

Hắn lập tức sáng khoái nói:

"Thành giao!"

Ngài gia chủ vội vàng lấy ra ngân phiếu giá trị một trăm vạn lượng làm tiền đặt cọc, sau đó là ký kết khế ước buôn bán.

Sau khi ký tên đóng dấu hoàn tất, buôn bán coi như thành lập.

Có điều trước khi đối tác rời đi, Quân Thường Tiểu nhắc nhở, nói:

"Ngài gia chủ, bồn tọa không có ý định hiển lộ uy danh, cho nên mới hợp tác cùng Ngài gia, hy vọng người có thể thấu hiểu điều này."

"Hiểu rõ, rất hiểu rõ."

Hiểu rõ cái gì?

Hiểu rõ chương môn Thiết Cốt Phái không muốn để cho thiên hạ biết loại Liệu Thương Đan nghịch thiên này chính là lấy từ chỗ hắn mà có.

Ngài gia chủ rời đi, Lý Thanh Dương tới gặp, nói:

"Chương môn, phòng ngừa bị sụp đổ của Dạ sư đệ, chúng ta lúc nào mới trùng tu?"

Quân Thường Tiểu tùy tiện thấy ra một chồng ngân phiếu, nói:

"Trùng tu cái rầm chó ấy, trực tiếp đem toàn bộ nội viện một lần nữa kiến tạo thành hoàng cung cấm địa, tiện thể đem toàn bộ ngoại viện mở rộng thêm luôn đi."

Lý Thanh Dương cầm xấp ngân phiếu dày cộm lên, đếm một lượt xong, hoảng sợ nói:

"Mười vạn lượng!!!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 100: Người đâu? Người đâu?

Lý Thanh Dương cầm 10 vạn lượng ngân phiếu trong tay mà ngăn người đứng tại chỗ.

Với một người xuất thân từ gia tộc danh giá như hắn, đối với chuyện tiền bạc không quá lưu tâm, thế nhưng hắn biết số tiền trước mắt là vô cùng lớn dùng để trùng tu lại Thiết Cốt Phái, chỉ có hai từ ‘xa xỉ’ để nói!

Lý Thanh Dương vội vàng quay về phòng của mình, lấy giấy mực vẽ phác họa sơ bộ kiến trúc cần sửa.

Trùng tu lại nội viện, mở rộng ngoại viện.

Đây là một công trình lớn cần sự nghiêm túc nghiên cứu, cẩn thận tỉ mỉ.

Sau một lúc xem xét thiết kế, bản vẽ sơ bộ đã hoàn thành.

Ở ngoại viện của môn phái, đại diện giữ nguyên không thay đổi, vẫn nắm ở vị trí phía bắc còn lại đều có sự thay đổi, sân tập võ mở rộng hơn, xây dựng thêm nhiều tòa kiến trúc khác.

Nội viện cũng sửa sang không ít, xây dựng thêm nhiều khu hoa viên và xây thêm rất nhiều phòng đủ chỗ ở cho hơn nghìn đệ tử.

Đương nhiên, Lý Thanh Dương cũng suy nghĩ đến chuyện bếp núc của Liễu Uyển Thi, đặc biệt phân định ra những khu đất trồng rau và nuôi gia súc gia cầm.

Lần trùng tu này ngân phiếu như nước xả không hết, vì thế phái làm hoàn mỹ triệt để, một khi hoàn thành phái là một Thiết Cốt Phái hoành tráng lệ!

“Không tệ.”

Quân Thường Tiểu xem xong bản vẽ sơ bộ, hài lòng nói.

Lý Thanh Dương chỉ vào những khu trống không trên bản vẽ, nói:

“Đệ tử quyết định đầu tiên sẽ xây dựng khu nhà ở ngay đây. Sau khi hoàn thành, mọi người sẽ chuyển vào đây, sau đó mới tiếp tục nâng cấp những khu vực khác, như vậy sẽ không phải chuyển sang ngoại viện tạm trú.”

Quân Thường Tiểu đáp:

“Suy nghĩ rất chu toàn.”

Giao việc trùng tu lại môn phái cho Lý Thanh Dương, nguyên nhân chủ yếu là vì tính cách thận trọng và tỉ mỉ của hắn.

Đơn giản mà nói thì phù hợp làm đại quân gia. Nếu như giao quyền trưởng lão thì Lý Thanh Dương chắc chắn nắm chắc.

“Chương môn, khi nào bắt đầu khởi công?”

“Ba ngày sau đi.”

“Vâng!”

Lý Thanh Dương lui xuống, Quân Thường Tiểu vuốt cằm trầm ngâm:

“Đội hoàn thành việc trùng tu môn phái, ta sẽ mau chóng chiêu mộ thêm cho đủ năm trăm đệ tử, lúc đó mới có thể khởi động nhiệm vụ môn phái.”

Kiến thiết môn phái đã lên cấp hai, bất quá Quân Thường Tiểu không vội chiêu mộ thêm đệ tử, bởi vì hắn muốn tập chung trợ giúp các đệ tử bán phái tăng tiến tu vi trước.

Ngải Thượng Nghê lấy được 10 viên sơ phẩm Liệu Thương Đan, lập tức trở về Ngải gia.

Tuy nhiên, hắn không lập tức mở bán mà đợi tin tức về loại đan dược này được khuếch đại hơn, càng nhiều thế lực biết đến sự tồn tại của nó thì lợi nhuận buôn bán sẽ càng được đẩy cao.

Chín viên Liệu Thương đan lần trước bán được 85 vạn lượng, mà tiêu mất một trăm vạn lượng để mua thêm mười viên từ Quân Thường Tiểu. Nhìn vào có thể nghĩ đây là một vụ làm ăn thua lỗ.

Ngải Thượng Nghê không cho rằng như thế, hắn tuyệt đối tin tưởng lần mở bán thứ hai này sẽ thu về được hơn rất nhiều so với số tiền trăm vạn lượng kia.

Người làm ăn mà không thể nâng cao giá bán của loại đan dược thần kì này lên, hắn không xứng với ba chữ ‘người làm ăn’.

Lúc này, Ngải Thượng Nghê cũng đang sầu lo buồn nghĩ, nếu như tin tức về Liệu Thương Đan kinh động đến các thế lực tông môn lớn, thì phải mượn cớ gì để giải thích chuyện này đây?

Ba ngày sau.

Một nhóm thợ xây dựng đi vào Thiết Cốt Phái, bắt đầu công việc mở rộng nội viện.

Bởi vì xây dựng ở một khu vực khác nên không ảnh hưởng gì đến chỗ nghỉ ngơi, luyện tập của các đệ tử, vì thế tất cả vẫn tiếp tục tu luyện như bình thường.

“Chương môn.”

Một hôm, Lý Thanh Dương đến báo cáo:

“Tôi quá lại có thêm chín đệ tử đã thông đoạn mạch thứ mười, ngoại trừ Tiểu sư đệ, Dạ sư đệ và Liễu sư muội, các đệ tử khác đều đã khai thông mười đoạn mạch.”

“Rất tốt! Rất tốt.”

Quân Thường Tiểu hài lòng gật đầu.

Tính ra những đệ tử này gia nhập môn phái cũng vừa tròn hai tháng, từ hai ba đoạn mạch đột phá lên mười đoạn mạch, tốc độ có thể nói như ngồi tên lửa đấy.

“Bảo bọn họ tiếp tục cố gắng, ‘Ngã Trảm’ chính là phần thưởng cho bọn hắn đột phá lên cảnh giới Võ Đê.”

Quân Thường Tiểu nói.

“Vâng.”

Lý Thanh Dương lui xuống.

Quân Thường Tiểu đứng dậy đi về phía phòng huấn luyện.

Tiêu Tội Kỳ đang trong phòng cải tạo cơ bắp luyện tập, thời gian luyện tập chỉ còn hai canh giờ.

“Cốt kết...”

Đúng lúc này, cửa phòng cải tạo cơ bắp khác mở ra, Dạ Tinh Thần bị đánh sưng húp mặt mày trượt ra, sau đó thở mạnh một hơi.

Sau khi phòng của hắn bị sụp đổ thì hắn liền bám trụ ở phòng huấn luyện, cường độ luyện tập không thua kém gì Tiêu Tội Kỳ. Tiến bộ cũng vô cùng lớn, thân thể vốn gầy yếu hiện giờ đã cường tráng lên không ít.

Về mặt tu vi thì hắn đã từ Khai Mạch một đoạn đột phá đến Khai Mạch tam đoạn, lực lượng cũng bạo phát đến trên dưới 800 cân.

Dựa theo tư chất tầm thường của Dạ Tinh Thần, lực lượng đạt đến 400 cân đã là không tệ, có thể đạt đến hoàn mỹ 800 cân là nhờ sự kết hợp của Dịch Cân Kinh, Thái Huyền Chân Kinh, phòng cải tạo cơ bắp và sơ phẩm Tổ Thể đan.

Quân Thường Tiểu nhìn ra được biến hóa to lớn của Dạ Tinh Thần trong khoảng thời gian vừa rồi, cười nói:

“Bây giờ còn cảm thấy hối hận khi gia nhập Thiết Cốt Phái chứ?”

“....”

Dạ Tinh Thần trầm mặc không nói.

Hắn trước đây luôn canh cánh trong lòng chuyện hắn đường đường là một Võ Đê uy danh hiển hách trùng sinh, thế mà lại bị ép buộc gia nhập một môn phái cứu lưu, hiện tại cái suy nghĩ đó đã tan thành mây khói.

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu đi vào phòng cải tạo cơ bắp.

Sau hai tiếng luyện tập, Tiêu Tội Kỳ đang dùng máy đo sức mạnh khảo nghiệm, con số hiển thị bên trên không ngừng nhảy lên.

Ba nghìn cân...

Ba nghìn hai trăm cân...

“Rầm!”

Nắm đấm cuối cùng tung ra, màn hình hiển thị dừng tại con số 5000 cân!

Chưa xong được một đoạn mạch, chỉ dựa vào lực lượng của cơ thể mà sức mạnh bằng ngang tầm với Vô Địch tam phẩm.

Tuy nhiên, Tiêu Tội Kỳ lại không quá hưng phấn, thay vào đó là ủ rũ chau mày, thả lỏng hai tay xuống.

Quân Thường Tiểu lại gần nói:

“Người có nổi buồn gì sao?”

“Chương môn, đệ tử...”

Tiêu Tội Kỳ ngập ngừng đầy khổ tâm nói:

“Khoảng thời gian này, cơ thể đệ tử đã đạt đến giới hạn rồi, rất khó để nâng cao thêm nữa.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Một võ giả dừng mãi thật sự không chỉ có lực lượng cơ thể, còn phải kết hợp rất nhiều phương vị, ví dụ như binh khí và trang bị.”

“Đi theo bốn tọa.”

Quân Thường Tiểu dẫn Tiêu Tội Kỳ đi ra sau núi, lấy khẩu súng QBU-88 ra đặt xuống đất, nói:

“Thử nổ súng một lần xem thế nào.”

“Đệ tử có thể sao?”

Tiêu Tội Kỳ ngạc nhiên hỏi.

Quân Thường Tiểu đáp:

“Nếu lực lượng của người đủ mạnh để khống chế khẩu súng này, vậy cái đồ chơi này thuộc về người đấy.”

Hệ thống nhắc nhở:

“Đệ tử mặc dù có thể sử dụng khẩu súng QBU-88 này, thế nhưng chế độ tăng cường của ống ngắm 8x, chỉ độc quyền cho chương môn sử dụng.”

“Mẹ nó chứ!”

Quân Thường Tiểu chau mày.

Vì Quân Thường Tiểu cho rằng Tiêu Tội Kỳ không thể khai mạch, không thể hấp thụ linh khí, thì còn có con đường trở thành một tay súng bắn tỉa, dù sao thân thể cường tráng có thể kháng lại sức giật mạnh mẽ của súng.

Hiện tại thế nào, chế độ tăng cường bị khóa, tự động ngắm bắn, nhìn thấu và những công năng khác, đệ tử không thể khởi động thì Tiêu Tội Kỳ làm sao có thể bách phát bách trúng được cơ chứ.

“Phù”

Tiêu Tội Kỳ hít thở một hai dài, đi đến gần khẩu súng QBU-88, hiển nhiên là muốn bắn thử.

Quân Thường Tiểu chỉ dẫn hần cách cầm súng, cách dựng chân súng và các ngắm bắn, ngoài ra giải thích cho hần về quá trình bắn súng, tốc độ bắn và hướng gió.

“Đã hiểu chưa?”

“Đệ tử hiểu rồi.”

“Phía trước vài trăm trượng, bắn vỡ tảng đá đó đi.”

Nói xong, Quân Thường Tiểu nấp vào một chỗ phía xa, hần sợ sức giật của súng làm liên lụy đến bản thân.

“Soạt.”

Tiêu Tội Kỳ nằm sấp xuống, một tay cầm súng, đặt đuôi súng trên vai, một bên mắt dán sát vào thấu kính, sau một hồi ngắm bắn thì lập tức bóp cò.

“Đoảng!”

Miệng súng tỏa ra ánh lửa, đồng thời một viên đạn lấp lánh phát ra, chuẩn xác bắn vào giữa tảng đá cách xa năm trăm trượng, tảng đá vỡ tan tã.

“Độ chính xác cao vậy sao?”

Quân Thường Tiểu tròn tròn mắt nói.

Nhưng khi hắn đưa mắt về phía Tiêu Tội Kỳ thì phát hiện, súng vẫn nằm trên đất, giá đỡ súng lún sâu xuống đất, thế nhưng Tiêu Tội Kỳ như bốc hơi khỏi nhân gian.

“Người đâu? Người đâu?”

“Chường... chường môn...”

Cách đó mười métm Tiêu Tội Kỳ mắc kết bên trên một cành cây to, giọng thều thào nói:

“Đệ... đệ tử... ở đây... nè.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Tay bắn tia trời sinh!

Sức giật của QBU-88 thật khiến người ta phải lưu luyến, dù cho Tiêu Tội Kỳ đã mở ra chân đỡ, bắn ra một phát súng, cả người vẫn là bị chấn bay ngược ra sau tận mười mét theo hướng đông nam.

Bất quá, Quân Thường Tiểu rất bất ngờ hai điều, một là tên này bắn cực kỳ chính xác, thứ hai là hắn nghỉ ngơi một lúc, thân thể như không có gì bất thường, đứng lên nhảy nhót.

Tu vi của ta vượt trội hơn hẳn, thế nhưng bị lực phản chấn khiến cho cơ thể phải nghỉ ngơi hơn nửa ngày mới có thể nhúc nhích đó trời!

Hệ thống lập tức giải thích, nói:

"Lần trước chủ nhân bắn liên tục ba phát súng, sức giật sinh ra cực lớn, người ta chỉ mới bắn có một phát súng mà thôi."

"Hóa ra là thế à!"

Quân Thường Tiểu tỉnh ngộ.

Nói đi cũng phải nói lại, tài năng nhắm bắn chuẩn xác kết hợp với thân thể cường hãn của Tiêu Tội Kỳ, để cho vị chường môn càng thêm kiên định quyết định bồi dưỡng tên đệ tử này thành một tay bắn tia.

"Tội Kỳ."

Quân Thường Tiểu nói:

"Khẩu QBU88 này cho ngươi, trong lúc rảnh rỗi thì ngươi nên lấy ra cảm nhận nhiều hơn."

"Vâng!"

Tiêu Tội Kỳ nhận súng, nhớ tới một màn sức giật vừa rồi, chỉ biết ảo não đi sau lưng chường môn, bất quá khi hắn nhìn thấy tảng đá bị bắn vỡ tan tã, trong ánh mắt lại trở nên nóng rực.

Nam nhân biết kiên trì, là thiên tính.

Dù là nam nhân ở dị giới cũng không phải ngoại lệ.

Mỗi ngày sau đó, Tiêu Tội Kỳ đều giành ra hai tiếng đồng hồ để một mình nằm sấp trong bụi cỏ, trên đá to, trên cành cây ở sau núi, con mắt dán sát vào thấu kính nhắm bắt kỳ một vật gì đó ở phía xa xa.

Hắn không có khai súng, bởi vì chường môn đã nói trong thanh súng chỉ còn lại sáu viên đạn mà thôi.

Tiêu Tội Kỳ muốn bản thân có thể thích ứng sức giật của súng, tự nguyện đứng bên trên sân luyện võ, mặc cho các vị sư huynh cầm cọc gỗ đánh mình.

"Sư đệ, đã chuẩn bị tinh thần chưa?"

"Tới!"

Tiêu Tội Kỳ dạng chân, để trần nửa thân trên, lấy tay vỗ vỗ vào vị trí đỡ súng trên vai phải, nói:

"Các sư huynh, tới đi!"

"Lên!"

Tô Tiểu Mạt hét lên một tiếng, lập tức có mười tên đệ tử cầm cọc gỗ hung hăng đánh tới, một tiếng ‘bành’ vang lên, đem vị sư đệ đánh bay ra ngoài.

Phòng cải tạo cơ bắp là từ góc độ khoa học đến rèn luyện thân thể, tìm đến phương thức tốt nhất để đề cao cơ bắp, còn loại phương thức gượng ép tăng lên này, có chút quá cực đoan.

"Xoát!"

Tiêu Tội Kỳ đứng lên, trở về vị trí cũ, bày ra tư thế, cổ nén đau đớn nói:

"Nửa đi!"

"Bành!"

"Nửa nào!"

"Bành!"

"Còn được nữa!"

...

Lý Thanh Dương đứng trên bậc thang đại điện, nhìn hình ảnh Tiêu Tội Kỳ bất khuất ngã xuống rồi lại đứng lên, nói:

"Chương môn, Tiêu sư đệ có chút hơi cực đoạn rồi."

Quân Thường Tiểu chống hai tay xuống nền đá lạnh, nói:

"Thanh Dương, vị tiểu sư đệ này của ngươi mặc dù có thể đoạt chức quán quân của môn phái luận võ, từ đó chứng minh thực lực của bản thân, thế nhưng hắn vẫn còn một vị hôn thê cần phải siêu việt."

Lý Thanh Dương trầm giọng nói:

"Chương môn, từ tin tức đệ tử thu được thì vị hôn thê của Tiêu sư đệ, tên gọi là Mộ Dung Hân, chính là dòng chính của một trong tứ đại gia tộc Mộ Dung gia tộc trong quận Thiên Hải."

Quận Thiên Hải sao?

Quân Thường Tiểu cũng có chút ấn tượng, đây là một cái quận rất lớn.

Hắn hiểu kỳ, nói:

"Thực lực của Mộ Dung gia tộc rất mạnh sao?"

Lý Thanh Dương trầm mặc một chút, nói:

"Nếu như dùng cấp bậc môn phái để đánh giá, Mộ Dung gia tộc trong quận Thiên Hải có thể sánh ngang với Thương Sơn Phái."

Quân Thường Tiểu kinh ngạc nói:

"Có đùa không vậy?"

Lý Thanh Dương nói:

"Mộ Dung Hân là người sở hữu cực phẩm linh căn, được thập nhất trưởng lão của nhị lưu Bách Hợp Thánh Tông nhận làm đệ tử thân truyền."

Quân Thường Tiểu không quan tâm đến cái cực phẩm linh căn gì đó, hắn chỉ quan tâm đến cái tên Bách Hợp Thánh Tông có chút hàm ý!

Hắn nhất thời thắc mắc nói:

"Không biết có Lưỡng Tinh Tông không nhỉ?"

"Lưỡng Tinh Tông á?"

Lý Thanh Dương gãi gãi đầu, nói:

"Đệ tử chưa từng nghe nói qua có môn phái như thế."

Quân Thường Tiểu trở lại chính sự, nói:

"Mộ Dung Hân này thật đúng là không đơn giản, gia tộc có thể sánh ngang với ngũ lưu môn phái, bản thân nàng lại là đệ tử của nhị lưu môn phái cơ đấy."

"Bất quá."

Hắn sờ sờ cằm, nói:

"Người ta vốn là ưu tú như thế, vì cái gì lại có hôn ước với Tội Kỳ?"

"Chỉ phúc vì hôn (hôn ước có từ lúc còn trong bụng)."

Lý Thanh Dương lập tức nói:

Quân Thường Tiểu nói:

"Đúng là tạo hóa trêu người."

Hắn nhìn về phía Tiêu Tội Kỳ đang khắc khổ trên sân luyện võ, thầm thì nói:

"Tên đệ tử này của ta muốn siêu việt nữ nhân đã vứt bỏ mình, con đường trăm ngàn cái khó nha."

Phải khó, thì mới kích thích tính khiêu chiến. Đồng thời chứng minh khả năng bồi dưỡng đệ tử của mình.

Mộ Dung Hân của Mộ Dung gia, người cứ chờ đấy, rồi sẽ có một ngày, bổn tọa sẽ khiến người hiểu rõ, chuyện từ hôn năm đó là một quyết định ngu xuẩn đến cỡ nào!

Thợ xây dựng đang hừng hực khí thế cải tạo nội viện, các đệ tử khác vẫn như thường lệ chuyên tâm tu luyện.

Cứ thế bảy ngày bình yên nhanh chóng trôi qua, Thiết Cốt Phái đón nhận một thời khắc mang tính lịch sử, toàn bộ đệ tử Thiết Cốt Phái, ngoại trừ Tiêu Tội Kỳ và đệ tử mới nhập môn như Liễu Uyên Thi cùng Dạ Tinh Thần ra, tất cả đều đột phá tu vi đến Khai Mạch mười hai đoạn!

Bọn người Điền Thất, Lý Phi, Trương Vĩ đã bước vào Võ Đò cảnh, ban đầu nhân số chỉ có năm người đã tăng lên đến mười người.

Một môn phái cửu lưu trong tình huống bình thường, có thể sở hữu ba năm tên đệ tử Võ Đò đã rất khí phách, Thiết Cốt Phái có đến tận mười tên, tuyệt đối có thể dùng hai chữ ‘quái vật’ để hình dung.

"Kỳ lạ."

Quân Thường Tiểu kéo ra cửa sổ hệ thống, nhìn vào phân cấp bậc môn phái vẫn chỉ là cửu lưu, cảm thấy khó hiểu nói:

"Môn phái có đến tận chín tên đệ tử Võ Đò cảnh, phần còn lại đều đã Khai Mạch mười hai đoạn luôn rồi, làm cái khi gì vẫn chưa tấn cấp nữa vậy nhỉ?"

Hệ thống nói:

"Việc thăng cấp bậc môn phái, không phải hệ thống làm chủ, cần phải chuyên viên ban ngành của Tinh Vãn đại lục đến chứng nhận mới được."

"Ban ngành nào?"

"Chủ nhân cứ đi hỏi đệ tử là sẽ biết thôi."

"..."

Quân Thường Tiểu gọi Lý Thanh Dương đến.

Lý Thanh Dương nói:

"Chưong môn, theo sự hiểu biết của đệ tử thì muốn môn phái có thể từ cửu lưu tấn cấp thành bát lưu, cần phải đi đến môn phái chứng nhận quán để tiến hành chứng nhận."

"Vị trí môn phái chứng nhận quán ở chốn nào?"

"Ngay tại thành Thanh Dương."

"Làm cách nào để được chứng nhận?"

Lý Thanh Dương suy nghĩ một chút, không chắc chắn nói:

"Hình như cần phải dẫn theo đệ tử thỏa điều kiện cảnh giới yêu cầu đến chứng nhận."

"Lắm chuyện vậy, thôi dẹp đi."

Quân Thường Tiểu từ bỏ suy nghĩ đi chứng nhận.

Theo hần thấy, chỉ cần môn phái có thực lực cường đại, cấp bậc có cao hay thấp cũng chẳng mấy quan trọng.

Trong một bụi cỏ sau núi, toàn thân Tiêu Tội Kỳ núp lùm trong đồng cỏ dại, chỉ lộ ra đôi mắt, bày ra tư thế nằm sấp không một chút nhúc nhích.

"Xoát!"

Khá lâu sau đó, một con lợn rừng có hình thể to lớn cách khoảng sáu trăm mét đang tòn ten đi tới.

Tiêu Tội Kỳ cúi cái đầu nhỏ xuống, dán một con mắt vào ống ngắm, tâm chuẩn xác khóa chặt cái đầu heo, tay lập tức bóp cò.

"Đoàng...!"

Tiếng súng vang lên, Tiêu Tội Kỳ ôm chặt súng, bị lực phản chấn đánh bay ra hơn hai mét, còn về con lợn rừng bị viên đạn chuẩn xác nổ banh đầu, thân thể ngã xụi lơ trên mặt đất!

Tô Tiểu Mạt chạy tới, đem sư đệ đỡ dậy, nói:

"Tiêu sư đệ, súng pháp của người quá chính xác rồi!"

"Hà!"

Tiêu Tội Kỳ đứng lên, một tay cầm súng, tay còn lại thì xoa xoa vị trí bị chấn động trên vai phải, trên khoe miệng hần lộ ra nụ cười rạng rỡ.

Vòn vẹn thời gian bảy ngày, sau khi hần trải qua luyện tập trong phòng cải tạo cơ bắp cùng với phương thức luyện thể cực đoan, bắn phát súng đầu tiên đã không còn thăm cảnh, bị sức giạt đánh bay lên cành cây nữa rồi.

"Khá lắm, khá lắm."

Quân Thường Tiểu vỗ tay đi tới.

Tiêu Tội Kỳ nằm yên trên mặt đất hai tiếng đồng hồ, không một nhúc nhích, sau khi con mồi xuất hiện, lập tức nổ súng bắn nổ đầu, đây tuyệt đối là một tay bắn tia trời sinh!

Đây cũng chính là ưu thế của một thiên tài.

Dù con đường võ đạo đã bị chặn đứt, thế nhưng đi trên con đường khác, vẫn có thể phát huy hào quang sáng lạn.

"Tội Kỳ."

Quân Thường Tiểu nói:

"Chờ lâu canh gác kiến tạo hoàn tất, trách nhiệm bảo vệ môn phái liền phải nhờ cậy người rồi nha."

Thằng này đem súng bắn tia QBU-88 cho Tiêu Tội Kỳ, đồng thời huấn luyện người sau trở thành một tay bắn tia siêu hạng, mục đích chính là muốn môn phái luôn bình yên, không bị người khác lên vào.

Tuy môn phái đã có đại trận hộ phái, nhưng mỗi ngày phải tiêu hao một điểm công hiến để duy trì, hẳn có thể đốt điểm cảm cực vài ngày, còn quanh năm suốt tháng thì.. khẳng định bị đốt đến không mảnh vải che thân!

Nếu như có thể an bài một tên bắn tia trên lầu canh gác, phát hiện nhân vật khả nghi hoặc sát thủ, sau đó lập tức một súng tiễn vong, cảm giác rất là dễ chịu nha.

"Vâng!"

Tiêu Tội Kỳ nói.

"Bất quá.."

Hắn có chút thấp giọng nói:

"Chưởng môn, khẩu súng chỉ còn lại năm viên đạn thôi."

Quân Thường Tiểu chống cằm, nói:

"Ta quên bém mắt, đạn đúng là còn hơi ít, phải làm một chuyến đến thành Thanh Dương để bổ sung đạn dược rồi."

"Thanh Dương."

"Người đi thông báo cho các đệ tử đạt tu vi Vô Đờ cảnh, sáng ngày mai theo bốn tọa tiến quân về thành Thanh Dương, mục tiêu là lầu chứng nhận môn phái!"

Nếu đã đến thành Thanh Dương, khẳng định phải ghé ngang lầu chứng nhận môn phái.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Khó lòng chứng nhận!

Ngày thứ hai, Quân Thường Tiểu dẫn Lục Thiên Thiên, Lý Thanh Dương và một vài đệ tử khác đi vào thành Thanh Dương.

Tiêu Tội Kỳ cũng đi cùng, sau lưng hắn là khẩu súng QBU-88 được che đi bằng một tấm vải đen, đem đến cho người khác cảm giác tò mò.

"Một kẻ bắn tia thì lúc nào cũng phải chú ý xung quanh mình, không thể có chút lơ là nào cả."

Quân Thường Tiểu nói.

"Vâng."

Tiêu Tội Kỳ trên cả quảng đường đi luôn đề cao cảnh giác. Đến nỗi giả sử có một con thỏ rừng bất ngờ từ bụi cây chui ra, hắn cũng có thể tóm gọn.

Hiện tại hắn đã tiếp nhận vị trí tay súng của môn phái, tuy nhiên lại thiếu đạn để luyện tập.

Tư chất trời phú đương nhiên quan trọng, thế nhưng để đạt tới trình độ bách phát bách trúng, thì vẫn cần đạn đến mài dũa.

Mấy canh giờ sau, bọn họ đi tới thành Thanh Dương.

Vừa bước vào trong thành, lập tức thu hút ánh mắt của rất nhiều người, ánh mắt khinh thường cười nhạo ngày trước đã thay bằng sự tôn trọng kính sợ.

Thời gian qua, những chuyện Thiết Cốt Phái đã làm, khiến bọn hắn phải xoay chuyển thái độ nhanh như chong chóng.

Đúng như Quân Thường Tiểu nói, người đời chính là gió chiều nào xoay chiều đấy. Lúc người yếu thì hận không thể cho người một cái đập. Lúc người mạnh thì chỉ mong sau có thể bám theo sau, quý gối liếm chân.

"Nơi chứng nhận môn phái ở chỗ nào?"

"Ngay tại phía nam thành."

Quân Thường Tiểu dẫn các đệ tử men theo đường lớn đi đến phía nam thành thị, đứng trước một tòa nhà có treo bảng lớn 'Lầu chứng nhận môn phái'.

“Thiết Cốt Phái sao lại đến đây nhỉ?”

“Lẽ nào bọn hán đến chứng nhận cấp bậc môn phái?”

“Quân chương môn mặc dùng đánh bại môn chủ Trường Dao Môn, nhưng chỉ là thực lực của một người, bắt buộc thực lực của các đệ tử đều mạnh, thì mới có thể thông qua chứng nhận.”

“Lầu chứng nhận môn phái và liên minh Bách Tông hợp tác với nhau, Thiết Cốt Phái lại rời khỏi liên minh rồi, muốn chứng nhận cũng không phải chuyện dễ dàng.”

Nghe lời bàn tán của người đi đường, Quân Thường Tiểu châu mày trằm giọng nói:

“Lầu chứng nhận môn phái và liên minh Bách Tông liên kết với nhau thì lần chứng nhận lần này thật sự sẽ phải hao tâm tốn sức rồi.”

Đúng như hán dự đoán.

Vừa vào trong lầu chứng nhận, báo tên môn phái, người chấp sự nhàn nhạt nói:

“Dựa theo quy định của lầu chứng nhận môn phái, bắt buộc phải xuất trình giấy chứng minh của liên minh Bách Tông, mới đủ điều kiện để chứng nhận.”

“Rầm!”

Tô Tiểu Muội đập bàn, tức giận nói:

“Dù sao bọn ta đã đến hết cả rồi, trực tiếp chứng nhận môn phái là được, lại còn chứng cái con khi gì nữa!”

Người chấp sự nhàn nhạt nói:

“Đây là lầu chứng nhận môn phái, là tổ chức quyền uy công chính công bằng của Tinh Vãn đại lục, Quân chương môn, mời ngài dạy đệ tử biết tôn trọng một chút.”

Hay cho câu công chính công bằng.

Nếu Quân Thường Tiểu không phải đến đây với thân phận là một chương môn của một môn phái, hán đã lập tức phun ra hai chữ “đồ chó”, chửi vào mặt tên chấp sự này.

“Không có giấy chứng minh của liên minh thì không thể chứng nhận sao?”

Quân Thường Tiểu bình tĩnh nói.

Người chấp sự nhàn nhạt đáp:

“Nếu như có tờ tiến cử của môn phái từ ngũ lưu trở lên thì có thể tiến hành chứng nhận.”

“Đương nhiên, Thiết Cốt Phái hạ đẳng các người đến liên minh Bách Tông còn không tham gia, lấy đâu ra môn phái cấp cao tiến cử chứ. Vì thế, từ nơi nào đến thì quay về nơi ấy đi.”

“Khốn kiếp!”

Lý Phi nhin không được tức giận, nói:

“Con mẹ nó, môn phái hạ đẳng, người có tin vì một câu này của người mà lão tử cho người một đấm về châu ông bà không!”

Những đệ tử gia nhập Thiết Cốt Phái, ngoại trừ một số đệ tử có chút cá biệt ra, phần lớn đều là người có xuất thân bản hàn, làm sao có thể chịu sự sỉ nhục của người khác, mà lại còn là sỉ nhục môn phái, khẳng định phải lời lẽ thô tục.

Người chấp sự khoanh tay, cười lạnh nói:

“Ta thích thế đấy, sao nào? Thiết Cốt Phái các người muốn làm loạn ở đây hay sao?”

Quân Thường Tiểu ra hiệu cho đệ tử bình tĩnh lại, rồi nói:

“Bổn tọa muốn hỏi, điều kiện để chứng nhận môn phái bát lưu là gì?”

Người chấp sự nhìn một lượt đệ tử của phái Thiết Cốt mà hán tự cho chẳng khác gì lũ gun dế, nhàn nhạt đáp:

“Năm đệ tử bước vào Võ Đồi cảnh, năm đệ tử có tu vi Khai Mạch mười hai đoạn.”

Quân Thường Tiểu nghe xong, lập tức nói:

“Cáo từ.”

người chấp sự nhìn theo đám người Thiết Cốt Phái rời đi, khinh bỉ nói:

“Rút khỏi liên minh Bách Tông mà còn muốn chứng nhận cấp bậc môn phái, tên tiểu này đúng là khờ đến mức đần độn mà.”

“Chương môn, tên đó rõ ràng muốn làm khó Thiết Cốt Phái chúng ta.”

Sau khi ra khỏi lầu chứng nhận, Tô Tiểu Mạt nghiêng răng nói.

“Không cho chứng nhận thì không cho chứng nhận, lại còn cố ý sỉ nhục môn phái ta nữa cơ chứ.”

Điền Thất tức giận đến run người.

Lý Thanh Dương lãnh đạm nói:

“Lầu chứng nhận môn phái và liên minh Bách Tông liên kết với nhau, chúng ta muốn thăng cấp bậc môn phái thì phải đến quận khác để chứng nhận thôi.”

“Không sao cả.”

Quân Thường Tiểu đáp.

Mục đích chuyến đi đến thành Thanh Dương chủ yếu là để mua đạn dược, việc chứng nhận môn phái chỉ là thuận đường mà làm.

Đối phương đã cố ý làm khó, thì cũng không có gì đáng ngại cả, dù sao điều kiện để chứng nhận môn phái bát lưu đã đủ rồi.

“Quân chương môn?”

Đúng lúc này, sau lưng hắn truyền đến tiếng gọi trầm thấp.

Quân Thường Tiểu quay đầu nhìn, ngạc nhiên nói:

“Mã trưởng lão.”

Không sai.

Người đi đến là Mã trưởng lão của Thương Sơn Phái, nhìn bề ngoài có thể nhận ra được, tu vi người này đã đột phá đến Vô Tông cảnh. Mã trưởng lão dừng lại ở Vô Sư đình phong đã rất lâu, nhờ sự chỉ điểm của Quân Thường Tiểu vào hai tháng trước, rốt cuộc thuận lợi đột phá cảnh giới.

Mã trưởng lão đứng lại trước mặt, chấp hai tay cảm kích nói:

“Nhờ Quân chương môn chỉ điểm mà lão phu đã thuận lợi bước vào Vô Tông cảnh.”

Vô Tông?

Ánh mắt Lý Thanh Dương đầy hâm mộ và kính nể.

Ở quận Thanh Dương, đạt đến Vô Sư đều là những cao thủ hạng nhất hạng nhì, Vô Tông là một sự tồn tại chỉ có thể ngóng nhìn.

Quân Thường Tiểu khiêm tốn đáp:

“Mã trưởng lão học rộng tài cao, kiến thức uyên bác, chỉ cần gỡ bỏ được khúc mắc, sợ rằng không có Quân mã thì cũng có ngày dễ dàng đột phá cảnh giới võ thuật.”

Ánh mắt Mã trưởng lão đầy tán thưởng.

Lúc ở Bách Tông chiêu mộ, hắn cảm thấy tên tiểu tử này đầy miệng khoác lác, bây giờ nhìn lại, tên tiểu tử này xem ra cũng là một người biết khiêm tốn.

“Thế nào?”

Mã trưởng lão nhìn vào lầu chứng nhận môn phái, hỏi:

“Quân chương môn muốn chứng nhận cấp bậc môn phái sao?”

“Đúng vậy.”

Quân Thường Tiểu đáp.

Mã trưởng lão nhìn một lượt các đệ tử Thiết Cốt Phái, từ hơi thở bọn họ đã có thể đoán được cảnh giới, chấp tay nói:

“Chúng mừng môn phái thăng bậc.”

Quân Thường Tiểu lắc đầu, nói:

“Người ta không cho ta chứng nhận, lấy đâu ra vui mừng chứ.”

“Không cho chứng nhận á?”

Mã trưởng lão ngạc nhiên nói:

“Sự tình thế nào?”

Lầu chứng nhận môn phái là tổ chức đại diện cho quyền uy ở Tinh Vãn đại lục, bất kỳ môn phái nào đến đều có thể chứng nhận, không cho chứng nhận, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy chuyện này.

Quân Thường Tiểu đem mọi việc kể lại.

Mã trưởng lão nghe hết câu chuyện, trầm giọng nói:

“Liên minh Bách Tông chẳng qua chỉ là một tổ chức do cá nhân lập lên, một môn phái muốn chứng nhận còn phải có giấy chứng minh liên minh, chuyện này đúng là làm trò cười cho thiên hạ!”

“Quân chương môn, đi!”

Mã trưởng lão làm tư thế mời khách, nói:

“Lão phu dẫn quý phái đi chứng nhận.”

Quân Thường Tiểu một lần nữa dẫn đệ tử đi vào lầu chứng nhận, tên chấp sự đó đứng dậy, nhắm mắt nói:

“Quân chương môn, sao lại đến nữa rồi?”

“Chứng nhận môn phái chứ còn gì.”

Quân Thường Tiểu nhàn nhạt đáp.

Tên chấp sự nheo mí mắt, không khách khí nói:

“Ta đã nói rất rõ ràng rồi, muốn chứng nhận môn phái, cần phải có giấy chứng minh liên minh Bách Tông hoặc tiến cử của môn phái...”

“Triệu chấp sự.”

Còn chưa nói hết lời thì bị Mã trưởng lão đang đi vào ngắt lời: “Mã mỗ đại diện Thương Sơn Phái tiến cử Thiết Cốt Phái, như vậy đã phù hợp với quy định chưa?”

“Mã trưởng lão.”

Nhìn thấy Mã trưởng lão của Thương Sơn Phái đi vào, Triệu chấp sự vội vàng đi ra, cười khách khí nói:

“Sao ngài lại có thời gian ghé thăm lầu chứng nhận vậy?”

Lật mặt nhanh hơn cả lật tay.

Đối với những kẻ nịnh hót thế này, Tô Tiểu Mạt, Điền Thất và những người khác cảm thấy cực kỳ khinh bỉ.

Mã trưởng lão nhàn nhạt đáp:

“Triệu chấp sự, Mã mỗ nhớ không nhầm thì người làm chấp sự cũng được mười năm rồi ha.”

“Đúng vậy. Đúng vậy.”

Triệu chấp sự nói:

“Vừa tròn mười năm luôn đấy.”

Ánh mắt Mã trưởng lão lạnh lẽo nói:

“Triệu chấp sự cũng là người có kinh nghiệm, Mã mỗ muốn hỏi một chút, môn phái đến chứng nhận cần giấy chứng minh của một tổ chức cá nhân, tổng hội từ khi nào có quy tắc này vậy?”

“Chuyện này...”

Triệu chấp sự lập tức biến sắc.

Hắn tuy là người đại biểu cho lầu chứng nhận môn phái của quận Thanh Dương, nhưng việc hợp tác với liên minh Bách Tông là quan hệ cá nhân. Chuyện này tổng hội nhất định không biết.

Quân Thường Tiểu nói:

“Nghe Mã trưởng lão nói vậy, bốn tọa hoài nghi Triệu chấp sự và liên minh Bách Tông có giao dịch riêng, thế nên chuyện này mới thần không biết, quỷ không hay!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 103: Mã trưởng lão chấn kinh!

Trên trán Triệu chấp sự lấm tấm mồ hôi lạnh, không còn khí thế ngạo nghễ xem thường như lúc trước nữa.

Nếu chuyện hắn tự tiện giao dịch riêng truyền đến tai tổng bộ, cất chức chỉ là chuyện nhỏ, trừng phạt mới là chuyện lớn!

Triệu chấp sự rất nhanh ý thức được một chuyện, trưởng lão Thương Sơn Phái có quan hệ không cạn với Quân Thường Tiểu, cho nên hắn lập tức cười nói:

"Quân chương môn, Triệu mỗ lập tức giúp ngài chứng nhận môn phái nha."

"Không được, không được"

Quân Thường Tiểu nói:

"Thiết Cốt Phái ta chỉ là một môn phái nhỏ bé, lại không có giấy chứng minh liên minh, làm sao đủ tư cách để chứng nhận môn phái đây."

Triệu chấp sự nghe xong, sắc mặt hắn như mới từ trong lò than ra.

Mã trưởng lão dùng giọng lạnh lùng, nói:

"Thân người phụ trách chứng nhận môn phái, không xử chuyện công chính công bằng, lại cần phải có một cái chứng minh liên minh, Coi trời bằng vung mà!"

Mã trưởng lão nói ra năm chữ sau cùng vô cùng có lực, chấn động tinh thần Triệu chấp sự nhấc lên sóng to gió lớn, bắp chân có chút đứng không vững.

Đây chính là ngũ lưu trưởng lão Thương Sơn Phái, đừng nói đến đem mọi chuyện báo lên tổng bộ, chỉ cần đưa tới phân bộ thôi, kết cục của Triệu chấp sự đã vô cùng thâm rồi.

Quân Thường Tiểu nhìn thấy gương mặt đối phương tái mét đầy hoảng sợ, thầm nghĩ:

"Nếu bốn tọa không giẫm đạp người như một con chó, làm sao có thể bồi thường cho sự tức giận của các đệ tử bản phái đây."

"Bốp!"

Đột nhiên, Triệu chấp sự giơ một bàn tay lên, tát mạnh vào mặt mình, sau đó cười nói:

"Quân chương môn, não của

ta vừa rồi bị cửa kẹp, mong ngài độ lượng tha thứ, không chấp nhặt với tên hèn mọn này."

Còn có chiêu này nữa?

Khóe miệng bọn người Lý Thanh Dương không ngừng co giật.

Nếu như hấn biểu hiện ngạo nghễ như vừa lúc trước đó, có lẽ bọn họ còn sinh ra một tia tôn trọng, thế nhưng bây giờ lại chẳng khác gì một con chó vẫy đuôi nhìn chủ, thật khiến người khác cảm thấy buồn nôn!

"Triệu chấp sự, còn hơi nhẹ nha."

Quân Thường Tiểu thần nhiên nói.

"Bốp!"

Triệu chấp sự một lần nữa tát mạnh vào mặt mình, lực lượng có thể nói không chỗ chệch, bên trên má phải của hấn đều để lại dấu ấn bàn tay đỏ hoét.

Hấn cố gắng kìm con đau rất nóng ran, xuất ra nụ cười, nói:

"Quân chương môn, ngài đã thấy hài lòng chưa?"

"Vẫn chưa đâu."

Quân Thường Tiểu nói.

"Bốp! Bốp!"

Triệu chấp sự cũng xem như là một nhân vật chịu chơi, không khoan nhượng tát liên tiếp vào hai bên mặt, toàn lực phát ra, ngay cả máu mũi cũng chảy luôn.

"Quân... Quân chương môn."

Sắc mặt hấn vẫn cố gắng ra nụ cười, nói:

"Vây... đủ hài lòng chưa?"

Người ta đánh mặt đã có thành ý đến vậy, Quân Thường Tiểu cũng không muốn chuyện bé xé to, cho nên thần nhiên nói:

"Chuẩn bị thủ tục chứng nhận đi."

"Mời vào, mời vào."

Triệu chấp sự cố chịu con đau, đưa vị chương môn Thiết Cốt Phái cùng với các đệ tử đến sân luyện võ ở hậu viện, tại đây có bày một tảng đá phát sáng.

"Quân chương môn, đây là đá khảo nghiệm, mỗi từng tên đệ tử quý phái tiến hành chứng nhận, nếu như có thể thỏa mãn điều kiện, lập tức có thể thăng cấp bậc môn phái."

"Điều kiện thế nào?"

"Năm tên đệ tử khảo nghiệm ra kết quả trên hai ngàn ba trăm cân là được."

"Ừm."

Quân Thường Tiểu hiểu rõ.

Cái đồ chơi gọi là đá khảo nghiệm này, công dụng cùng một loại với mấy khảo nghiệm lực lượng ở môn phái nha.

"Lý Phi, người tiến hành khảo nghiệm trước đi."

"Vâng!"

Lý Phi đi tới, gãi gãi đầu nói:

"Chương môn, đệ tử dùng lực quyền hay là lực cước đây?"

Triệu chấp sự xoa xoa chỗ đau, nói:

"Không cần quan tâm quyền cước gì cả, chỉ cần lực lượng đạt tới hai ngàn ba trăm cân, xem như thỏa mãn điều kiện."

"Đã hiểu."

Lý Phi nhón nhón chân, đột nhiên tung ra một cước, động tác này tương tự như lúc hấn đá bóng giải trí.

"Bành!!!"

Một cú sút tung thẳng vào đá khảo nghiệm.

Mã trưởng lão đến góp vui, đứng một bên âm thầm nói:

"Tư thế vững chắc mà lại không vận dụng linh lực, tên đệ tử này chắc hẳn đã từng trải qua khổ luyện, lực lượng của một cước này khẳng định muốn..."

Soát.

Hắn lập tức ngừng suy nghĩ, ánh mắt trừng to, bởi vì con số trên đá khảo nghiệm liên tục nhảy lên, thể hiện —— ba ngàn cân!

"Cái này..."

Triệu chấp sự cũng tròn tròn hai mắt.

Kể từ lúc hắn làm người phụ trách chứng nhận cho thành Thanh Dương, đã chứng kiến không biết bao nhiêu tên đệ tử khảo nghiệm, thế nhưng hắn tuyệt đối chưa bao giờ gặp qua trường hợp, chỉ dùng lực lượng cơ thể tung ra một cước đạt đến lực lượng ba ngàn cân!

"Ài."

Lý Phi lắc lắc đầu, hơi thất vọng nói:

"Cảm giác có chút không thích ứng cho lắm."

"Tiểu Mạt."

"Dạ!"

Tô Tiểu Mạt đi lên, hắn đồng dạng tung ra một cước, trên đá khảo nghiệm thể hiện con số ba ngàn năm trăm cân, hắn cũng nhún vai, bất đắc dĩ nói:

"Quả nhiên, cảm giác đúng là có chút không thích ứng."

Mã trưởng lão cùng Triệu chấp sự đều co giật khóe miệng

Hai tên đệ tử lần lượt tung cước, lực lượng thuần túy của cơ thể có thể sánh ngang với Vô Đờ nhị phẩm, thật khiến cho người ta lưu luyến mãi!

Người khảo nghiệm kế tiếp là Lục Thiên Thiên, một chương nhẹ nhàng đánh vào đá khảo nghiệm, con số lực lượng là bốn ngàn cân.

Một chương này như vậy tay tát nước, không có cái gì gọi là chân thành nghiêm túc!

Đến lượt của Lý Thanh Dương, hắn rút linh lực vào bên trong đầu quyền, đánh mạnh vào đá khảo nghiệm, con số nhảy thẳng lên đến —— năm ngàn cân.

"Bành!"

Điền Thất cũng đánh một quyền không có vận dụng linh lực vào đá khảo nghiệm, một quyền này có lực lượng tương đương ba ngàn hai trăm cân.

Mã trưởng lão cùng Triệu chấp sự tròn mắt trông mắt ra bên ngoài.

Những tên đệ tử Thiết Cốt Phái này, thực lực chỉ tầm khoảng Vô Đờ nhất phẩm, thế nhưng từng người đều có thể đánh ra trên ba ngàn cân lực lượng, đúng là gặp quý giữa ban ngày!

"Triệu chấp sự."

Quân Thường Tiểu nói:

"Năm tên đệ tử này của ta đều đã thỏa mãn điều kiện, vậy có thể thăng cấp bậc môn phái lên bát lưu được rồi chứ?"

Triệu chấp sự sốc lại tinh thần, vội vàng khách khí nói:

"Dựa theo quy định chứng nhận, quý phái còn phải có năm tên đệ tử đạt tu vi đến Khai Mạch mười hai đoạn."

"Hầy..."

Quân Thường Tiểu phát phát tay, Trương Vi cùng cùng ba tên đệ tử khác đạt đến cảnh giới Vô Đờ lần lượt tiến hành khảo nghiệm, kết quả không có cái gì ngoại lệ, lực lượng đều vượt qua con số ba ngàn cân.

Trong số các đệ tử Thiết Cốt Phái, ngoại trừ Lục Thiên Thiên cùng Lý Thanh Dương có tư chất thiên tài ra, hẳn đều là linh căn trung phẩm đồ lại, có thể đánh ra con số lực lượng cao như thế, công lao của phòng huấn luyện và Tổ Thể Đan không thể bỏ qua.

"..."

Mã trưởng lão cùng Triệu chấp sự sắp không giữ vững tinh thần được nữa rồi.

Một tên cá biệt đệ tử có thể đánh ra lực lượng của Vô Đờ nhị phẩm, bọn hắn còn có thể dùng Tiên Thiên Thần Lực (lực lượng trời sinh) để giải thích, bất quá toàn bộ đệ tử đều đánh ra

lực lượng tương đương như thế, chẳng lẽ tất cả đều là Tiên Thiên Thần Lực sao?

Đâu phải Tiên Thiên, chính là Toàn Thiên.

"Quân chương môn."

Mã trưởng lão đưa mắt nhìn về phía Tiêu Tội Kỳ, nói:

"Tên đệ tử này của ngươi không khóa nghiệm sao?"

Quân Thường Tiểu lập tức nói:

"Tội Kỳ, ngươi đi lên đánh một quyền cho Mã trưởng lão mở rộng tầm mắt đi."

"Vâng."

Tiêu Tội Kỳ đem súng bắn tia được bọc vài đen đưa cho Tô Tiểu Mạt, cất bước đi đến trước mặt đá khảo nghiệm, sau đó thờ nhẹ một hơi, nâng quyền nện thẳng vào phía trên.

Lực lượng —— bốn ngàn sáu trăm cân.

Mã trưởng lão lập tức trợn mắt há mồm, trong ánh mắt hần nổi lên vẻ chấn kinh không tin đây là sự thật.

Trên người tên này không có một khí tức của linh lực, hoàn toàn dựa vào lực lượng cơ thể, có thể đánh ra một quyền gần với năm ngàn cân, thế giới bị đảo lộn thật rồi!

Tội Kỳ?

Triệu chấp sự dường như nhớ tới cái gì, sau đó kinh ngạc nói:

"Chẳng lẽ hần chính là quán quân môn phái luận võ, Tiêu Tội Kỳ của dòng chính Tiêu gia đó sao?"

Quân Thường Tiểu thân nhiên nói:

"Xin chấp sự bỏ chữ ‘dòng chính Tiêu gia’ đi, thay vào đó là đệ tử Thiết Cốt Phái, cảm ơn."

"Đã hiểu, đã hiểu!"

Triệu chấp sự vội vàng nói.

Mã trưởng lão than thở nói:

"Hóa ra hần chính là tân quán quân của môn phái luận võ lần này, hèn chi lực lượng lại mạnh mẽ đến thế."

Tin tức quan hệ đến đệ tử Thiết Cốt Phái ồm trợn gỏi bốn thứ hạng đầu môn phái luận võ, đã truyền đến tai Thương Sơn Phái, hần còn từng chương môn và các cao tăng thảo luận qua.

"Quân chương môn."

Mã trưởng lão chấp tay nói:

"Những tên đệ tử này, dưới sự bồi dưỡng của ngươi, đều trở thành long phượng giữa bầy gà rồi!"

Đây là lời nói thật, không phải cái gì bốc phét.

Chương môn Thiết Cốt Phái có thể bồi dưỡng một đám đệ tử tư chất tầm thường không có gì đặc biệt được thực lực như thế, dù cho có là Thương Sơn Phái bọn hần cũng phải khâm phục kính nể.

Đừng nói là Thương Sơn Phái, đổi lại một cái môn phái cao cấp khác, cũng không có khả năng biến một đám đệ tử tư chất tầm thường đột phá đến cảnh giới Vô Đò nhất phẩm, có thể nắm giữ lực lượng chiến đấu cao như thế.

Đương nhiên.

Môn phái cao cấp không bồi dưỡng bọn họ, một phần nguyên nhân chính là lãng phí thời gian, lãng phí tài nguyên.

Quân Thường Tiểu không giống với bọn môn phái cao cấp xem các đệ tử tư chất kém cỏi là lũ phế vật rác rưởi, hần muốn mang đám đệ tử được cho là phế thải này biến thành thiên chi kiêu tử (con cưng của trời), nguyên nhân chỉ có một, chuyện này rất có tính khiêu chiến!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 104: Chọc vào tổ ong!

Yêu cầu để trở thành môn phái bát lưu là năm đệ tử đạt tu vi Vô Đò cảnh, năm đệ tử đạt tu vi Khai Mạch mười hai đoạn.

Những đệ tử Quân Thường Tiểu dẫn đi cùng, dù là người người không có tu vi như Tiêu Tội Kỳ thì lực lượng cũng viễn siêu tiêu chuẩn, do đó chuyện chứng nhận chỉ như dẹt hoa trên gấm mà thôi.

“Quân chương môn.”

Từ trong quầy, Triệu chấp sự đưa ra một lệnh bài bên trên khắc chữ ‘bát’, cười nói:

“Chúc mừng quý phái thông qua chứng nhận bát lưu môn phái.”

Hiện tại dù không có Mã trưởng lão ở đây, hắn cũng sẽ tỏ ra công công bình bình, nguyên nhân chính là thực lực của đệ tử Thiết Cốt Phái thật sự quá dũng mãnh, tương lai của phái Thiết Cốt về sau vô cùng tươi sáng.

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân thăng cấp bậc môn phái bát lưu thành công, phần thưởng là 100 điểm thành tựu môn phái, 200 điểm cống hiến môn phái.”

“Đỉnh! Điểm thành tựu môn phái: 100/500.”

“Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 355/500.”

Ồi vãi!

Thăng cấp bậc môn phái còn được tặng điểm thành tựu và điểm cống hiến!

Quân Thường Tiểu vui mừng không ngớt.

Thật ra ban đầu khi Quân Thường Tiểu nghe chuyện thăng cấp bậc môn phái còn cần phải chứng nhận, hắn quả quyết cự tuyệt không làm.

Hiện tại nhận được điểm cống hiến và thành tựu đến tay, liền cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Hệ thống nói:

“Đẳng cấp môn phái càng cao, phần thưởng sẽ càng lớn.”

Ánh mắt Quân Thường Tiểu đầy hào hứng nói:

“Triệu chấp sự, từ bát lưu môn phái thăng lên thất lưu môn phái cần phải thỏa mãn điều kiện gì?”

Triệu chấp sự vội vàng nói:

“Chương môn cần phải bước vào cảnh giới Võ Sư, có ít nhất năm mươi tên đệ tử bước vào cảnh giới Võ Đồ, năm trăm tên đệ tử đạt tu vi đến Khai Mạch mười hai đoạn.”

“Phiên phức thể sao?”

Quân Thường Tiểu cau mày nói.

Hiện tại môn phái chỉ có thể thu nhận tối đa 500 tên đệ tử, xem ra chuyện thăng cấp môn phái lên bậc thất lưu, không phải chỉ cần đề cao tu vi đệ tử, mà còn phải nâng cấp kiến thiết môn phái lên cấp ba mới được.

Trên cửa sổ của hệ thống, cấp bậc ‘cửu lưu’ đã thay đổi thành ‘bát lưu’.

Quân Thường Tiểu nhận được 100 điểm thành tựu và 200 điểm cống hiến, tâm tình hắn vui vẻ ra khỏi lầu chứng nhận.

“Lệnh bài môn phái bát lưu kia.”

“Trời ơi! Thiết Cốt Phái thăng cấp rồi.”

“Không thể tin được! Không thể tin được!”

Người đi đường nhìn thấy lệnh bài môn phái bát lưu treo trên eo Quân Thường Tiểu, kinh ngạc bàn tán.

Hai tháng trước, Thiết Cốt Phái trong mắt mọi người chỉ là một cái môn phái rác rưởi, chương môn đầu tiên vào kỹ viện trêu hoa ghẹo nguyệt trở thành trò cười cho thiên hạ.

Trong một thời gian ngắn ngủi,

dưới sự dẫn dắt của chương môn thứ hai, môn phái không chỉ phát triển với tốc độ kinh người, mà còn thành công chứng nhận môn phái thăng cấp bậc lên bát lưu.

Chuyện này quả khiến người khác khó nhìn vào hiện thực, cảm thấy mình như đang trải qua một giấc mộng.

“Quần chương môn.”

Trưởng lão Thương Sơn Phái chấp tay, nói:

“Mã mỗ vẫn còn việc phải làm, sau này nếu có thời gian, mời Quân chương môn ghé chơi Thương Sơn Phái.”

Đây chỉ là những lời nói khách sáo, thế nhưng bất kỳ tên võ giả nào nghe vào cũng đều cảm thấy hâm mộ ghen ghét. Không phải ai cũng đủ tư cách nhận được những lời nói khách sáo của một trưởng lão môn phái ngũ lưu.

Quân Thường Tiểu chấp tay nói:

“Hôm khác có thời gian, bản tọa nhất định sẽ đến viếng thăm Thương Sơn Phái.”

“Cáo từ!”

“Cáo từ!”

Mã trưởng lão rời đi, trên đường vừa đi vừa trầm ngâm:

“Có thể bồi dưỡng đám thiếu niên bình thường này đạt được thực lực như thể này, tên tiểu tử này quả không đơn giản.”

“Thiết Cốt Phái e rằng ngày sau sẽ vô cùng hô phong hoán vũ.”

Thực lực của đệ tử Thiết Cốt Phái quả là kinh người, Mã trưởng lão không thể nào coi nhẹ.

Sau khi Quân Thường Tiểu chứng nhận môn phái hoàn tất, dẫn các đệ tử đi vào chợ trong thành, tìm cửa hàng tinh hạch, bắt đầu một phen lựa chọn các loại tinh hạch.

Chất lượng tinh hạch càng tốt thì uy lực của súng càng mạnh, đồng lời sức giết cũng càng lớn, do đó Quân Thường Tiểu chỉ lựa chọn những viên tinh hạch có phẩm chất tứ hoặc ngũ phẩm.

Sau một hồi lựa chọn.

Quân Thường Tiểu chọn được hai viên tinh hạch thất phẩm có năng lượng không chênh lệch bao nhiêu so với tinh hạch của Địa Viêm Lang Vương, và năm mươi viên tinh hạch ngũ phẩm.

Trường quỳ nói:

“Quân chương môn, hai viên thất phẩm này 2 vạn lượng, năm mươi viên ngũ phẩm này 15 vạn lượng, tổng cộng là 17 vạn lượng.”

“Mẹ ơi, đắt vậy sao?”

Các đệ tử đi cùng đều tròn mắt nói.

Số tiền này đối với bọn họ mà nói, đến mơ cũng không nghĩ tới.

Quân Thường Tiểu rút ra sấp ngân phiếu mười bảy vạn lượng, đặt lên quỳ nói:

“Mua hết!”

Nhìn thấy nhiều tiền như thế, các đệ tử phái Thiết Cốt như bị hoa mắt, thì thầm nói:

“Chương môn của chúng ta đúng là người có tiền mà.”

Sau khi mua xong tinh hạch, Quân Thường Tiểu lại dẫn đệ tử dạo một vòng các cửa hàng dược liệu, nhưng mà chỉ mua được vài phần dược liệu để luyện Liệu Thương Đan.

Cuối cùng, hắn đành dẫn các đệ tử trở về môn phái.

Trên đường trở về, Quân Thường Tiểu mở khe đựng đạn của khẩu súng QBU-88 ra, rút năng lượng còn thừa trở về tinh hạch của Địa Viêm Lang Vương, sau đó dùng năng lượng của tinh hạch ngũ phẩm ngưng tụ tạo thành mười viên đạn mới.

Đến một chỗ rừng hoang không người, Quân Thường Tiểu chỉ vào tổ ong treo trên cây to phía xa, nói:

“Tội Kỳ, bắn rơi tổ ong kia xuống.”

“Vâng.”

Tiêu Tội Kỳ xác định vị trí một lúc, rồi chống chân đỡ của khẩu súng xuống, sau đó đưa miệng súng về hướng mục tiêu.

Trong lúc đó, Lý Thanh Dương và những người khác lùi xa hơn mười mét.

Quân Thường Tiểu cũng lùi lại, vừa lùi vừa nói:

“Tinh hạch ngũ phẩm thay cho tinh hạch thất phẩm, sức giết của súng chắc sẽ không đến nỗi nào đâu nha.”

“Đừng!”

Sau một hồi ngắm bắn, Tiêu Tội Kỳ dứt khoát bóp cò, miệng súng nhả ra một luồng ánh sáng, không một chút sai lệch bắn vỡ tổ ong trên cây.

Từ âm thanh khẩu súng phát ra, hiển nhiên thấy được uy lực không bằng viên đạn ngưng tụ từ tinh hạch thất phẩm.

Đó là điều đương nhiên. Chất lượng tinh hạch càng tốt thì uy lực của viên đạn ngưng tụ ra càng mạnh.

Mặc dù uy lực kém đi không ít, nhưng sức giết vẫn là chấn cả người Tiêu Tội Kỳ lùi về sau nửa mét, vai cũng bị tê đến không có cảm giác gì.

Lục Thiên Thiên nhân nhật nói:

“Uy lực như vậy e rằng một Vô Đồ thất phẩm cũng không thể chống lại được.”

“Thật không?”

Quân Thường Tiểu hài lòng nói:

“Không tồi, không tồi.”

Tiêu Tội Kỳ đứng dậy, xoa xoa vai, toét miệng cười nói:

“Chương môn, một thời gian nữa đệ tử sẽ thích ứng ngay thôi, về sau có thể hoàn mỹ không chế.”

Vừa nói đến đây, nụ cười của hắn đột nhiên đông lại.

Chuyện gì xảy ra?

Quân Thường Tiểu và những đệ tử còn lại, thuận theo ánh mắt của Tiêu Tội Kỳ nhìn, phát hiện ở chỗ tổ ong vừa bị bắn vỡ là một đàn ong vò vẽ, bọn chúng trên thân lấp lánh ánh sáng đỏ.

“Không ổn rồi.”

Lý Thanh Dương chấn kinh nói:

“Đó là Độc Mã Phong!”

Độc Mã Phong?

Loại côn trùng nhỏ bé này tuy rằng cấp bậc thấp, nhưng là chủng loại quần cư sinh tồn, đoàn thể tấn công cực kỳ khó chơi.

Lý Thanh Dương vừa nói xong, Quân Thường Tiểu liền điên cuồng chạy về phía trước, vừa chạy vừa hô to:

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, chạy mau!”

“Soạt! Soạt!”

Các đệ hoang mang chạy theo phía sau.

“Vo ve vo ve...”

Đám Độc Mã Phong lập tức bay đến.

Bụng độc phát sáng, ánh mắt nhỏ bé tràn đầy tức giận.

“Ai gia..” Điên Thát hét lên:

“Mông của ta!”

“Áá..”

Lý Phi bị hơn mười con Độc Mã Phong vây quanh, ôm đầu chạy lung tung, thậm chí dùng linh lực để ngăn cản tấn công của Độc Mã Phong, kết quả vẫn bị tìm ra sơ hở chích vào.

Tô Tiểu Mạt có thể nói là người chạy nhanh nhất!

Thế nhưng Độc Mã Phong còn có khả năng bắn độc châm, trong nháy mắt bắn trúng mông của hắn, một tiếng hét thảm thiết vang lên “á á..”.

Hoàng hôn buông xuống.

Nhóm người quay về đến môn phái, ngoại trừ Lục Thiên Thiên ra thì những đệ tử khác đều bị Độc Mã Phong cho mọc nắm đầy người.

Đặc biệt là Tiêu Tội Kỳ, môi bị chích sưng vù như hai khúc lap xường

Quân Thường Tiểu cũng bị chích, vị trí ngay ở trên mí mắt, sưng to như một cục mụn, mỗi khi hắt mở mắt chỉ như một đường chỉ.

“Chường môn...”

Lý Thanh Dương ôm bên mông bị ong chích, suy sụp nói:

“Lần... lần sau người nhất định đừng để cho Tiêu sư đệ lấy tổ ong làm mục tiêu!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 105: Lai giả bất thiện!

Sau khi trở về môn phái, Tiêu Tội Kỳ đã có đủ lượng tinh hạch cho nên thời gian bỏ ra luyện súng càng nhiều, thậm chí hắn còn bỏ cả một đêm nằm trong bụi cỏ chỉ để chờ động vật ban đêm ra kiếm ăn.

Đánh một cái mục tiêu bất động quá nhàm chán, muốn luyện thành tay súng thần kỳ cần phải có mục tiêu biết di động.

"Đoàng! Đoàng!"

Đêm khuya sau núi, thỉnh thoảng có tiếng súng vang lên.

Quân Thường Tiểu vẫn chưa yên giấc, ngồi trong thư phòng, tiếp tục đổi mới khu mua sắm.

Hiện tại hắn có 355 điểm cống hiến môn phái, có thể hoàn toàn tiêu xài xa hoa không lo nghĩ.

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 345/500."

Sau khi đổi mới khu mua sắm, vật phẩm bên trong khu bán xuất hiện một cái có tên là ‘Ma phẩm, miếng lót vai’.

Hắn nhún mồm phản giới thiệu vật phẩm:

Vật phẩm: Ma phẩm, miếng lót vai.

Công hiệu: Sau khi sử dụng, có thể hình thành lớp phòng ngự ở vai, triệt tiêu đại bộ phận sức giết từ súng M4A1 hoặc súng bắn tỉa.

Thời hạn sử dụng: Mang vào lập tức có hiệu lực.

Giá cả: 20 điểm cống hiến môn phái.

Quân Thường Tiểu ni non nói:

"Triệt tiêu sức giết? Còn có loại đồ tốt này nữa cơ."

Hắn không một chút do dự, trực tiếp mua sắm.

"Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 20 điểm cống hiến môn phái, nhận được một vật phẩm ‘Ma phẩm, miếng lót vai, vật phẩm đã chuyển vào trong không gian giới chỉ."

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 325/500."

Quân Thường Tiểu tiếp tục đổi mới, kết quả không còn được may mắn, chẳng tìm được món đồ chơi nào ra hồn, miễn cưỡng tiêu hao 10 điểm cống hiến mua một cái dây nhảy cực hạn.

Một lần nữa đổi mới.

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 295/500."

Vật phẩm lần này đổi mới không tệ, bên trong khu mua sắm xuất hiện một cái võ học phẩm phẩm cao giai ‘Bạo Liệt Quyền’.

Thiết Cốt Phái đang thiếu các loại võ học, mặc dù đẳng cấp võ học này không cao nhưng Quân Thường Tiểu vẫn là tiêu hao 10 điểm cống hiến môn phái mua lại.

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 285/500."

"Đỉnh! Tra xét chủ nhân mua quyền pháp từ trong khu mua sắm, tự động sát nhập thành võ học môn phái."

Bên trên cửa sổ hiển thị thông tin võ học môn phái của hệ thống, nhiều thêm vài chữ phẩm phẩm cao giai ‘Bạo Liệt Quyền’, điều này chứng nhận đệ tử có thể tu luyện.

Quân Thường Tiểu sao chép 1000 bản, thăm thi nói:

"Võ giả Khai Mạch thập đoạn trở lên mới có thể tu luyện, đợi sáng mai phân phối cho đám đệ tử."

Ngày thứ hai.

Các đệ tử nghe thần khúc, thực hiện bài tập thể dục buổi sáng xong xuôi, sau đó mỗi người nhận được một bản sao của Bạo Liệt Quyền, tâm tính bọn họ càng trở nên vui sướng.

Quân Thường Tiểu đem ‘Ma phẩm, miếng lót vai’ đưa cho Tiêu Tội Kỳ, đem dây nhảy cực hạn đưa cho Tô Tiểu Mạt.

"Đa tạ chưong môn."

Hai người đồng thanh nói.

Tiêu Tội Kỳ mang lên người miếng lót vai, tiến thẳng về sau núi, nâng khẩu súng QBU-88 lên rồi bóp cò, một tiếng ‘doàng’ vang lên, thân thể chỉ chấn động một chút, không còn tình trạng bay lên trời!

"Thần kỳ như vậy á?"

Hắn trừng to mắt, ngạc nhiên nói.

Nói xong, hắn đứng lên, tạo tư thế nửa quỳ, nâng súng lên rồi nói:

"Chắc đứng bắn cũng không có vấn đề gì đâu nhỉ?"

"Doàng—— ——"

Tiêu Tội Kỳ bóp cò một lần nữa, viên đạn vừa mới phát ra, trong nháy mắt hắn bị sức giết chấn bay về phía sau mấy mét, sau một lúc mới thân hình lao đảo đứng lên, há miệng thở mạnh, nói:

"Đau vãi đạn!"

Sức giết của súng QBU-88 khẳng định cực lớn khi không sử dụng giá đỡ chân, còn may trên người hắn có ‘Ma phẩm, miếng lót vai’, nếu không một phát súng vừa rồi, chỉ có một kết quả là thân thể bay về cành cây hướng đông.

Trên sân luyện võ.

Tô Tiểu Mạt cầm trên tay dây nhảy cực hạn, nói:

"Chưong môn cho ta cái đồ chơi này, chẳng lẽ muốn ta nhảy dây hay sao?"

"Bạch!"

Trong lúc nói chuyện, hấn nhảy thử.

Sau đó, hai tay hấn đã không còn nghe bản thân khống chế, ngày cả hai chân cũng mất không chế điên cuồng nhảy lên

"Bạch! Bạch! Bạch!"

Tốc độ ngày càng tăng cao, cả người hấn lấp lóe ảo ảnh.

"Ồi vãi!"

Chúng đệ tử vây quanh, cả kinh nói:

"Tò sư huynh nhảy dây giỏi thật đấy!"

Sau nửa canh giờ, tốc độ dần dần thả chậm xuống, sau đó dừng lại.

"Phù phù!"

Hai chân Tô Tiểu Mạt run lẩy bẩy, cả người co quắp té ngã trên mặt đất.

Trông mắt tròn ngược lên trời, trong miệng sùi ra bọt mép.

Dây nhảy cực hạn có công năng là luyện tập cước lực, một khi bắt đầu, lập tức cường chế người sử dụng nhảy điên cuồng trong một canh giờ, tính năng có thể nói tương đương với phòng cải tạo cơ bắp.

Các đệ tử vẫn tiếp tục quá trình huấn luyện thường ngày.

Quân Thường Tiểu cũng đang đắm chìm trong quá trình tu luyện, thỉnh thoảng hấn nuốt vào một viên Tụ Khí Đan, nâng cao tốc độ hấp thụ linh lực.

Vài ngày sau đó.

Cánh giới đột phá lực phẩm bước vào thất phẩm.

Nếu như hiện tại hấn gặp lại cấp bậc hung thú như Địa Viêm Lang Vương, không cần động cái gì súng, chỉ cần tay không cũng có thể gọn gàng giải quyết.

Trong phòng huấn luyện.

Quân Thường Tiểu rút linh lực tràn vào cánh tay phải, tung ra một chiêu Bạo Liệt Quyền, một tiếng ‘bành’ phát ra từ trên máy khảo nghiệm, con số lực lượng hiện lên là 20 ngàn cân.

"Hầy..."

"Thế mà chỉ đề cao thêm 3000 cân thôi à."

Bản thân hấn đột phá đến Vũ Đồ thất phẩm, lực lượng cơ thể lúc không vận dụng linh lực đã đạt tới con số 1 vạn 7 cân rồi, thi triển Bạo Liệt Quyền chỉ đề cao thêm được có 3000 cân mà thôi.

Hệ thống nói:

"Đây chỉ là võ học phạm phẩm, chủ nhân thử sử dụng một võ học cao cấp hơn, lực lượng nhất định sẽ là một con số khác hấn."

Quân Thường Tiểu đầu phải không muốn tu luyện võ học cao cấp, ngoặt nôi hấn đòi mới không ra mới chết.

"Bành!"

Đột nhiên, ngoại viện vang lên tiếng súng.

Quân Thường Tiểu vội vàng đi ra ngoài, nhìn thấy họng súng QBU-88 đặt ở trên lầu quan sát, tỏa ra một làn khói xanh.

"Chuyện gì xảy ra?"

Hấn trầm giọng nói.

Tiêu Tội Kỳ đứng trên lầu quan sát, họng súng hướng về một vị trí, nói:

"Chưởng môn, có một tên mặc áo đen tính trà trộn vào môn phái đã bị đệ tử cho một phát lên hương."

Quân Thường Tiểu vội vàng đi ra cửa môn phái, xác thực có một tên đen nằm trên mặt cỏ, trên ngực bị đục thủng một cái lỗ, máu tươi không ngừng chảy ra, chết không kịp ngáp.

Tên sát thủ này đang di chuyển tốc độ cao, thế mà vẫn bị Tiêu Tội Kỳ bắn một phát gục ngã, chứng minh thương pháp của hấn võ cùng chuẩn xác.

"Đáng tiếc, nhiệm vụ phụ không có khởi động."

Quân Thường Tiểu lắc đầu phiền muộn, sau đó gạt hái không gian giới chỉ của sát thủ, rồi dùng Linh Lung Hóa thiêu xác thành tro tàn.

"Tê Vũ Lâu!"

"Các người đúng là chơi không biết một nha."

Môn phái có Tiêu Tội Kỳ canh gác, Quân Thường Tiểu không cần mỗi ngày đều mở ra đại trận hộ phái, tiết kiệm được một chút điểm cống hiến.

"Chương môn."

Ngày hôm sau, Lý Thanh Dương tới gặp nói:

"Vài hôm trước lại thêm bốn tên sư đệ thành công đột phá đến cảnh giới Vô Đờ, đệ tử đã đem võ học ‘ngã trăm’ phân phối cho bọn họ."

"Tinh Thần tu luyện tốc độ như thế nào?"

Quân Thường Tiểu nói:

Thân là người đứng đầu một môn phái, hẳn cần phải nắm giữ quá trình trưởng thành của từng tên đệ tử.

Lý Thanh Dương nói: "Hôm qua đệ tử nhìn thấy Dạ sư đệ bên trong phòng huấn luyện, trên cổ tay hẳn có bảy đạo vòng sáng, chắc hẳn tu vi đã đột phá đến Khai Mạch thất phẩm rồi."

"Hắn ngồi tên lửa đây hả?"

Quân Thường Tiểu hơi giật mình.

Dựa theo thời gian suy tính, Dạ Tinh Thần gia nhập vào Thiết Cốt Phái chậm hơn các đệ tử khác một tháng, thế nhưng tốc độ vượt xa các đệ tử khác, tu vi từ Khai Mạch nhất đoạn thẳng một đường đến Khai Mạch thất đoạn.

Lý Thanh Dương ngưng trọng nói:

"Chương môn, Dạ sư đệ không phải hạng người đơn giản."

Quân Thường Tiểu sờ mũi một cái, cười nói:

"Cái tên có ánh mắt tang thương này, dường như đã trải qua một cái nặng nề chuyện cũ, cho nên bốn tọa mới cường ép hẳn gia nhập vào môn phái."

Lý Thanh Dương nói:

"Dạ sư đệ tính cách khác người, không thích hòa hợp với các sư huynh đệ khác, đệ tử lo lắng tu vi của hắn trở nên cường đại sẽ không ngoan ngoãn vâng lời."

Quân Thường Tiểu mười ngón chụm đan xen lại, cười nói:

"Người cứ yên tâm đi, tên kia coi như đột phá đến Vũ Đế, bốn tọa cũng có thể biện pháp hàng phục."

Thân là chương môn một phái, nếu như ngay cả một tên đệ tử cá biệt cũng không giải quyết được, vậy làm chương môn có nghĩa lý gì nữa? Tự bỏ cho mình một đao chết vui sướng còn hơn.

"Chương môn!"

Ngay lúc này, Tô Tiểu Mạt vừa chạy vừa thở hổn hển, nói:

"Bên ngoài có một người tên là Mộ Dung Hân của Mộ Dung gia tộc, đến viếng thăm môn phái!"

Quân Thường Tiểu cùng Lý Thanh Dương hai mặt kinh ngạc nhìn nhau

Mấy ngày trước bọn họ còn nhắc đến oan gia, hôm nay người ta đã tìm tới cửa rồi, chẳng lẽ nàng đến tìm Tiêu Tội Kỳ?

Quân Thường Tiểu cau mày nói:

"Lai già bất thiện a!" (Người đến không có ý tốt.)

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Thêm cái thời hạn!

Thêm một cái thời hạn

Bên ngoài môn phái, có một thiếu nữ mặc y phục màu xanh, khoảng chừng mười sáu tuổi, da trắng như tuyết, thân hình mảnh khảnh, khuôn mặt trái xoan, chân mày lá liễu, thần thái cao quý.

Nhìn dung mạo và thần thái so với Lục Thiên Thiên không phân cao thấp.

Mộ Dung Hân!

Dòng chính của Mộ Dung gia ở thành Thiên Hải.

Sở hữu linh căn cực phẩm, được trưởng lão thứ mười một của Bách Hợp Thánh Tông nhận làm đệ tử chân truyền.

Ngoài ra, nàng còn có một thân phận khác đó là vị hôn thê trước đây của Tiêu Tội Kỳ.

Một kiều nữ có dung mạo và thân phận hơn người như thế xuất hiện ở trước cổng Thiết Cốt Phái, là chuyện chẳng ai ngờ tới.

Mộ Dung Hân đưa tay gạt những sợi tóc trên trán, ánh mắt mình về phía nam nhân đang đứng trên lầu quan sát ở phía xa, thì thào nói:

“Quả nhiên là huynh ấy.”

Thời gian trước, Mộ Dung Hân quay về thành Thiên Hải thăm gia tộc, đồng thời nghe được tin tức vị hôn phu trước kia của mình giành được quán quân sự kiện môn phái luận võ, hôm nay tiễn đường trở về môn phái nên đặc biệt ghé thăm.

Tiêu Tội Kỳ cũng nhìn thấy Mộ Dung Hân, sắc mặt đen lại:

“Nữ nhân này sao lại tới đây?”

Ký ức năm năm trước lại hiện lên.

Tại phòng khách của Tiêu gia, trước mặt tất cả mọi người trong gia tộc, Mộ Dung Hân đi cùng trưởng lão Bách Hợp Thánh Tông, nhân nhân nói:

“Ta đến đề từ hôn!”

Năm chữ vừa lạnh lùng vừa kiêu ngạo này, chẳng khác nào một nhát kiếm đâm thẳng vào trái tim của Tiêu Tội Kỳ, khiến cho hắn trong năm năm lưu lạc giang hồ, mỗi lần nghĩ lại vẫn cảm thấy vô cùng đau khổ.

Đối với người đã từng là vị hôn thê của mình, Tiêu Tội Kỳ không có bất kỳ cảm tình gì cả, dù sao cũng là cuộc hôn nhân ước hẹn, lúc nhỏ cũng chỉ gặp mặt có một lần mà thôi.

Nhưng mà nữ nhân này đến từ hôn, trước mặt không biết bao nhiêu người, hung hăng chà đạp lòng tôn nghiêm của hắn.

Từ thiên tài trở thành một kẻ vô dụng, hắn có thể chấp nhận.

Tiêu gia đuổi khỏi gia môn, hắn cũng có thể chấp nhận.

Nhưng điều hắn không thể chấp nhận, đó chính là khi hắn gặp khó khăn thì vị hôn thê chỉ gặp một lần này lại đến đổ dầu vào lửa, lòng hắn thật sự bị rơi vào hố sâu vạn trượng.

Một lần nữa nhìn thấy Mộ Dung Hân, nhớ lại khuôn mặt kiêu ngạo đã chà đạp lên tôn nghiêm của mình, Tiêu Tội Kỳ hận không thể hướng họng súng của QBU-88 về phía nàng ta, sau đó thô bạo bóp cò.

“Két!”

Đúng lúc này, cửa lớn môn phái mở ra, Tô Tiểu Mạt chấp tay nói:

“Mộ Dung cô nương, mời vào.”

Mộ Dung Hân chau mày, giọng đầy kiêu ngạo nói:

“Chương môn của các người đâu, vì cái gì hắn không ra tiếp đón ta?”

Mộ Dung Hân vốn có tính cách kiêu ngạo, đồng thời xuất thân cao quý, là truyền nhân độc nhất của Mộ Dung gia, từ lúc đến địa phận của quận Thanh Dương, các môn phái đẳng cấp cao khác còn phải kính cẩn tiếp đón.

Ngay cả tông môn ngũ lưu Thượng Sơn Phái, còn vì Bách Hợp Thánh Tông mà kính nể ba phần.

Ai gia, nữ nhân này suy nghĩ thật là bay xa.

Tô Tiểu Mạt không khách khí, nói:

“Mộ Dung cô nương, cô nương chẳng qua chỉ là truyền nhân độc nhất của Mộ Dung gia, chương môn chúng ta việc gì phải đích thân ra đón tiếp.”

Gia chủ và chương môn tính ra là ngang nhau.

Tiểu bối trong gia tộc đến bái kiến, chương môn không đón tiếp chẳng có gì là sai cả, rất bình thường là đằng khác!

“Vào hay không vào đây?”

Tô Tiểu Mạt không kiên nhẫn, nói:

“Không vào thì ta đóng cửa đây.”

“Hử!”

Mộ Dung Hân hất giọng một tiếng rồi đi vào, trong ánh mắt nàng đầy tức giận, nói: “Chỉ là một cái cửu lưu môn phái bé nhỏ, còn tự cho mình là nhất!”

Sau khi nàng đi vào, nhìn thấy ngoại viện rộng lớn và đại điện hùng vĩ, ánh mắt lướt qua một tia ngạc nhiên, nói:

“Thiết Cốt Phái, cũng khá khí thế đấy.”

“Bất quá...”

Đưa mắt nhìn các đệ tử đang tu luyện ở sân luyện võ, khinh bỉ nói:

“Tư chất bình thường, tu vi thấp kém, môn phái làm sau mà phát triển, hạ đẳng chung quy vẫn chỉ là hạ đẳng mà thôi!”

Nhìn cử chỉ kiêu ngạo của nữ nhân này, đủ để chứng minh lời Quân Thường Tiểu nói không sai – Nữ nhân không tốt lành gì.

Đại điện.

Mộ Dung Hân đi vào nhìn thấy một thiếu niên mặc y phục màu trắng, nhàn nhạt nói:

“Người chính là chương môn Thiết Cốt Phái?”

“Đúng vậy.”

Quân Thường Tiểu khuỷu tay đặt trên tay ghế, mười ngón tay đan xen vào nhau, cười nói:

“Bồn tọa sớm đã nghe nói vị hôn thê của đệ tử mình là một giai nhân tuyệt sắc, hôm nay gặp mặt, quả là danh bất hư truyền nha.”

Lý Thanh Dương giật giật khóe miệng.

Chương môn của ta ới, người nhắc đến ba chữ “vị hôn thê” chính là cố ý chọc tức Mộ Dung Hân hay gì đây.

Khuôn mặt xinh đẹp của Mộ Dung Hân lập tức lạnh lại, nói:

“Quân chương môn, ta và Tiêu Tội Kỳ đã giải trừ hôn ước rồi, mong Quân chương môn đừng lôi chuyện này ra làm trò cười.”

“Đúng rồi. Đúng rồi.”

Quân Thường Tiểu vỗ vỗ đầu ra vẻ vừa nhớ ra, nói:

“Bồn tọa quên mất, đệ tử nhà ta và Mộ Dung cô nương đã giải trừ hôn ước rồi, ới gia, già rồi trí nhớ không còn minh mẫn nữa.”

Kỹ thuật diễn xuất có chút tệ, nhưng vẫn đủ làm người khác ngượng ngùng.

“Mộ Dung cô nương.”

Quân Thường Tiểu quay về giọng điệu nghiêm chỉnh nói:

“Lần này ghé thăm Thiết Cốt Phái ta có chuyện gì thế?”

“Không có việc gì cả.”

Mộ Dung Hân nhàn nhạt đáp:

“Nghe nói Thiết Cốt Phái giành được bốn vị trí mạnh nhất môn phái luận võ lần này, nên ta đặc biệt tới xem xem có cái gì khác biệt so với lời đồn hay không thôi.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Hóa ra là như vậy, Thanh Dương, gọi Tiêu sư đệ của ngươi qua đây, để hắn dẫn Mộ Dung cô nương tham quan Thiết Cốt Phái một vòng.”

Lý Thanh Dương có chút mơ màng chưa hiểu.

“Chương môn.”

Tiêu Tội Kỳ xuất hiện ở cửa đại điện, nói:

“Đệ tử đến rồi.”

Vườn đào, sau núi.

Mộ Dung Hân đứng trước một cây đào, bàn tay trắng trẻo nhẹ nhàng đẩy những bông hoa đào ở trước mặt.

Tiêu Tội Kỳ ngồi trên phiến đá bên cạnh, khẩu súng QBU-88 vác ở trên lưng, người cùng vật không tách rời.

Nữ nhân dung mạo tuyệt trần, nam nhân anh tuấn bất phàm, người khác nhìn vào đều sẽ khẳng định đây là một đôi trời sinh!

Một lúc sau, Mộ Dung Hân hay tay chấp sau lưng, nói:

“Huynh vẫn chưa Khai Mạch sao?”

Ngữ khí nhẹ nhàng không ít. sự kiêu ngạo cũng biến mất.

Tiêu Tội Kỳ lãnh đạm, nói: “Mộ Dung đại tiểu thư, chuyện ta có khai mạch hay chưa, dường như cùng ngươi chẳng có quan hệ gì cả?”

Mộ Dung Hân trầm mặc một lúc, sau đó thay đổi chủ đề khác:

“Năm đó muội đã nói với ông nội muốn giải trừ hôn ước, nhưng ông nội không đồng ý, vì thế đều trách muội tự mình làm chủ đi đến Tiêu gia từ hôn.”

“Hôn nữa...”

Mộ Dung Hân ngáp ngừng một lúc, nói:

“Ta thực sự không biết, linh căn và tu vi của huynh bị thoái hóa, cùng không biết tình hình Tiêu gia lúc đó.”

Tiêu Tội Kỳ nhàn nhạt đáp:

“Chuyện cũ đã lâu rồi, ngươi hà tất gì phải cố gắng giải thích.”

Mộ Dung Hân bẻ một nhánh hoa đào xuống, bứt từng cánh hoa đào, nói:

“Năm năm qua, người khác đều cho rằng Mộ Dung Hân ta vì vị hôn phu của mình không còn tu vi và linh căn mà đến từ hôn.”

Nói xong, nàng lấy một bình đan dược nhỏ ra, nói:

“Trong đây có mười viên Xông Mạch Đan hỗ trợ khả năng khai mạch, huynh cầm lấy đi, ta muốn đền bù lỗi sai thời thiếu niên của mình.”

“Đây là đang thương hại ta sao?”

Tiêu Tội Kỳ không nhận mà chỉ nói:

Mộ Dung Hân im lặng không phản bác.

Tiêu Tội Kỳ tự chế nhạo, nói:

“Mộ Dung Hân, người là một kiêu nữ hơn người, Tiêu Tội Kỳ ta giờ đã là một tên phế vật, tự mình biết không thể trèo cao, vậy nên Xung Mạch Đan này, người cứ đem về đi.”

“Bốp!!!”

Quả bóng giải trí bay đến đập chúng vào mặt Tiêu Tội Kỳ, sau đó truyền đến một tiếng trách móc của Quân Thường Tiểu:

“Cứng rắn lên cho bốn tọa!”

“Soạt!”

Tiêu Tội Kỳ đứng dậy, hai tay nắm chặt, nghiến răng nhả từng chữ, nói:

“Mộ Dung Hân, năm năm trước người si nhục ta, nhất định sẽ có ngày Tiêu Tội Kỳ ta sẽ đến Bách Hợp Thánh Tông đòi lại tất cả.”

“Thêm một cái thời hạn.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Mười năm.”

“Quá dài!”

“Chín.”

“Ba năm thôi!”

Tiêu Tội Kỳ: “....”

Mộ Dung Hân gạt gạt những sợi tóc vương trên trán, cười nói:

“Ba năm sau, huynh muốn đến Bách Hợp Thánh Tông tìm muội?”

“Không sai.”

Tiêu Tội Kỳ nghiêm giọng nói:

“Ba năm sau, ta sẽ đem chiến thư đến Bách Hợp Thánh Tông, nói cho tất cả mọi người biết là Tiêu Tội Kỳ ta thối hôn, không phải là Mộ Dung Hân muội từ hôn.”

Mộ Dung Hân hơi ngẩn người.

Nàng ta nhìn được sự kiên định khó thấy trong mắt nam nhân trước mặt, e rằng sự kiên định này đến cả một thiên tài trời sinh cũng chưa từng có.

“Ba năm sao?”

Mộ Dung Hân nhàn nhạt đáp:

“Được, muội ở Bách Hợp Thánh Tông đợi huynh.”

Nói xong, Mộ Dung Hân xoay người rời đi, hoa đào lay động trong gió, cánh hoa từ từ rơi xuống rồi tách ra như ám chỉ đôi năm nữ từng là cặp đôi trời sinh, nay đã mỗi người một ngã!

“Mộ Dung cô nương.”

Giọng Quân Thường Tiểu vang vọng phía sau núi:

“Thứ lỗi bốn tọa không tiễn.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 107: Tiêu Tội Kỳ, Khai Mạch!

Mộ Dung Hân trước khi rời đi, vì muốn bồi thường năm đó trẻ trâu xúc động hoặc thương hại Tiêu Tội Kỳ, mà để lại Khai Mạch Đan ở bên trên tảng đá.

Hắn không có ý định nhận, lòng tự trọng của nam nhân không cho phép bản thân nhận quà của một nữ nhân đã tổn thương mình.

Quân Thường Tiểu đi tới, dứt khoát đem đan dược thu vào trong không gian giới chỉ, rồi nói:

"Thời hạn ba năm, ngươi phải nỗ lực tu luyện hơn."

"Chương môn."

Tiêu Tội Kỳ nói:

"Đệ tử cùng người kia đã đường ai nấy đi, ba năm sau nhất định phải đi đến Bách Hợp Thánh Tông sao?"

Quân Thường Tiểu vỗ vỗ bả vai hắn, nói:

"Tội Kỳ, hiện tại ngươi không phải đi tranh giành nữ nhân, cũng không phải đi chứng minh bản thân so với người ta vượt trội, chỉ là nói cho nàng biết những thứ ngươi từng đánh mất, nhất định sẽ lấy lại!"

"Những thứ mất đi?"

Tiêu Tội Kỳ trầm ngâm nói.

Hắn mất đi những thứ gì?

Tôn nghiêm!

Tôn nghiêm của một người đáng nam nhi!

Tiêu Tội Kỳ siết chặt quyền, ánh mắt kiên định nói:

"Chương môn, đệ tử sẽ cố gắng tu luyện, không phải để chứng minh so với người kia vượt trội, mà chính là nhất định lấy lại những thứ mình đã mất!"

"Người trẻ tuổi, cần phải nỗ lực a."

Quân Thường Tiểu nói.

Trở lại đại điện, hắn tựa lưng vào ghế ngồi, nói:

"Tội Kỳ, kỷ thực ước định giữa ngươi và Mộ Dung Hân là một loại phản đấu, giúp cho bản thân không ngừng cường đại, hy vọng ngươi sẽ không làm bốn tọa thất vọng."

Hắn chủ động cho đệ tử ước hẹn ba năm, mặc dù có hơi đánh mặt người ta, quan trọng nhất vẫn là cho đệ tử mình một cái mục tiêu không ngừng tiến bộ, đề cao bản thân.

Đồng dạng Quân Thường Tiểu cũng cho mình mục tiêu trở thành phú hào (nhà giàu), trong túi tiền có hẳn 100 triệu.

"Aii.."

Quân Thường Tiểu duỗi cái lưng mệt mỏi, nói:

"Quả nhiên, bồi dưỡng đệ tử không phải là chuyện dễ a."

Trong lúc nói chuyện, hắn lấy Khai Mạch Đan ra nhìn, trầm ngâm nói:

"Đan dược giúp đề cao khả năng Khai Mạch? Cũng không phải hàng lởm nha."

Hệ thống nói:

"Chủ nhân có thể sử dụng chức năng phân giải của Luyện Dược Các, biết đâu thu được đan phương vào tay."

"Còn có cái chức năng này nữa?"

Quân Thường Tiểu vội vàng kéo cửa sổ hệ thống ra, nhấn vào chức năng Luyện Dược Các.

Phía dưới bốn loại đan dược, bỗng nhiên hiện thêm một dòng chữ, nội dung là —— Khai Mạch Đan (có thể phân giải).

"Phân giải!"

"Đỉnh! Chủ nhân sử dụng tính năng phân giải đan dược, tiêu hao 10 điểm cống hiến môn phái."

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 265/500."

Quả nhiên, chỉ cần chuyện tốt mà hệ thống nhắc nhở, kiểu gì cũng sẽ liên quan đến tiêu hao điểm cống hiến môn phái.

"Đỉnh! Phân giải thành công!"

"Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân thu hoạch được đan phương của Khai Mạch Đan!"

Phía trên màn hình Luyện Đan Các xuất hiện thêm một cái Khai Mạch Đan, sau khi nhấn vào thành phần luyện chế, lập tức bốn loại dược liệu yêu cầu hiện ra.

Quân Thường Tiểu sờ mũi một cái, cười nói:

"Tiêu hao 10 điểm công hiến để đổi một cái đan phương của Khai Mạch Đan, chuyện này tuyệt đối không lỗ."

Luyện Dược Các có thêm một loại đan dược, tương đương với việc chức năng càng được hoàn thiện.

Đương nhiên, Quân Thường Tiểu muốn luyện chế cần phải có dược liệu, cho nên hắn quyết định hai ngày nữa sẽ làm một chuyến đi thành Hồ Dương.

"Trước mắt, việc quan trọng nhất vẫn là tìm cách giúp Tiêu Tội Kỳ thành công Khai Mạch."

Cường độ thân thể của một người chung quy vẫn có giới hạn, Tiêu Tội Kỳ nhất định phải Khai Mạch thành công, sau đó ngưng tụ linh lực rèn luyện cơ thể, thì mới có thể đi càng xa trên con đường cường giả, nếu không chẳng lẽ để hắn cả ngày xách súng cùng người khác đánh nhau?

Chuyện này cũng không phải là không được.

Bất quá có thêm linh lực hỗ trợ, vậy càng như hổ mọc thêm cánh.

Quân Thường Tiểu nâng cằm lên, nói:

"Ta nhất định phải hiểu rõ bệnh tình của tên tiểu tử không thể tu luyện này."

"Đúng rồi!"

"Mình có thể thử mua dịch cải tạo tư chất cho hắn sử dụng, từ đó cưỡng ép thân thể từ đề phẩm tăng lên phẩm phẩm, biết đâu có thể tự động đả thông kinh mạch?"

Quân Thường Tiểu nghĩ đến là làm ngay, trực tiếp nhấn vào mua đề phẩm dịch cải tạo tư chất.

"Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 50 điểm công hiến môn phái, nhận được một đề phẩm dịch cải tạo tư chất, vật phẩm đã chuyển vào trong không gian giới chi."

"Đỉnh! Điểm công hiến môn phái: 215/500."

Quân thường môn vì muốn đệ tử mạnh hơn, vì muốn ba năm sau đệ tử có thể lấy lại tôn nghiêm bản thân, hắn chơi rất đủ liều.

Phòng huấn luyện.

Tiêu Tội Kỳ cầm trong tay bình dịch cải tạo tư chất, nghe xong giải thích tác dụng của nó, cả người đứng ngây như khúc gỗ.

Một lúc lâu sau, hắn vẫn còn bán tín bán nghi, nói:

"Chưong môn, uống hết thứ này vào là có thể cải tạo tư chất sao?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Còn nói nhảm, uống mau lên."

"Ơt."

Tiêu Tội Kỳ mở ra nắp bình, không một chút do dự ngẩng đầu lên uống sạch chất lỏng có mùi vị như rượu Bạch Nha, kinh mạch bên trong cơ thể như bị đốt cháy lên.

"Hà hà hà!"

Hắn không ngừng há miệng hô hấp, da thịt bên ngoài bắt đầu đỏ lên như bị hun nóng.

"Chuyện gì thế nhỉ?"

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên không thôi.

Hắn đã từng uống qua vài bình, thế nhưng chưa từng gặp phải trường hợp này, chẳng lẽ tiểu tử này bị mắc cảm dị ứng sao?

Hệ thống nói:

"Đây là dịch cải tạo tư chất giúp hắn ngưng tụ linh khí, đề cao linh căn, đồng thời hội tụ linh lực xông mạch."

"Xì xì xì!"

Ngay lúc này, cơ thể Tiêu Tội Kỳ đang bị hun nóng như than vào lò kia, bắt đầu toát ra một làn khói quý dị, ngửi vào có chút khó chịu.

Hệ thống nói:

"Cái này là khí độc!"

"Khí độc?"

Quân Thường Tiểu lập tức lùi về sau ba bước, tinh thần cảnh giác.

Hệ thống nói:

"Nếu như ta đoán không sai, tên đệ tử này của ngươi chắc hẳn bị trúng độc."

"Trúng độc?"

Quân Thường Tiểu ngưng trọng nói:

"Chẳng lẽ đây chính là nguyên do hắn không thể tu luyện?"

Khí độc bên trong người Tiêu Tội Kỳ dần dần tỏa ra ngoài, tràn ngập trong phòng huấn luyện, may mà khí độc chỉ gây khó chịu chứ không có độc tính gì khác.

Quân Thường Tiểu sờ sờ cằm, nói:

"Bên trong có thể ẩn chứa độc tố khiến có thể không thể tu luyện, sự tình có sẽ đã được sáng tỏ."

"Bành!"

Đột nhiên, thân thể của Tiêu Tội Kỳ phát ra tiếng vang, trên hai cổ tay hắn hội tụ một đạo có hơi mờ vàng sáng.

Đây là dấu hiệu Khai Mạch!

"Phù phù! Phù phù!"

Trái tim Tiêu Tội Kỳ đập kịch liệt, ngực hắn chấn động co giãn chập chùng tản ra khí độc, dường như cơ thể bị đốt lên nóng ran giúp hắn bài xích khí độc ra ngoài.

Còn về vàng sáng hội tụ trên hai cổ tay hắn, cũng từ mơ hồ mà trở nên rõ ràng, thậm chí chân thật tồn tại.

"Khai nhất đoạn!"

Quân Thường Tiểu vui vẻ nói.

Vừa dứt lời, trên cổ tay Tiêu Tội Kỳ lần nữa hiện ra vòng sáng thứ hai, hiển nhiên hắn đang hội tụ linh lực trùng kích đoạn mạch thứ hai!

Sau nửa canh giờ trôi qua.

Khí độc trong phòng huấn luyện tiêu tán, mọi thứ quy về vốn có.

Tiêu Tội Kỳ như ngọn núi nhỏ đứng thẳng, trên mỗi cổ tay trái và phải của hắn hội tụ bốn vòng sáng chói mắt.

Sau khi sử dụng dịch cải tạo tư chất, linh căn của hắn từ đề phẩm thăng lên phẩm phẩm, tư chất cũng như nước dâng thuyền lên được đề cao, thành công khai mở bốn đoạn mạch!

"Chương... chương môn."

Tiêu Tội Kỳ nhìn vàng sáng trên hai cổ tay đã từ biệt mình hơn năm năm, cả người run run, giọng nói khàn khàn, nói:

"Đệ... đệ tử đã Khai Mạch."

"Không sai."

Quân Thường Tiểu nói:

"Ngươi đã trở thành một tên võ giả Khai Mạch cảnh."

Tiêu Tội Kỳ nhắm mắt lại, cố gắng ổn định cảm xúc, thở ra một hơi thật dài, thế nhưng nước mắt vẫn như nước lũ dâng trào không ngừng tràn ra.

"Xoát."

Đột nhiên, hắn khụy hai đầu gối xuống đất.

Nhưng thân thể chưa kịp chạm đất đã bị Quân Thường Tiểu nâng lên, nói:

"Lấy thực lực của ngươi sau này đến truyền bá uy danh của Thiết Cốt Phái, đó chính là lời cảm tạ tốt nhất đối với bản tọa."

"Đứng lên đi!"

"Xoát!"

Tiêu Tội Kỳ đem hai đầu gối duỗi thẳng lại, lau đi nước mắt ở trên mặt, lớn tiếng nói:

"Đệ tử Tiêu Tội Kỳ nhất định sẽ không phụ lòng chương môn, nhất định sẽ đẩy mạnh tên tuổi của môn phái, truyền bá uy danh của Thiết Cốt Phái!"

Quân Thường Tiểu vỗ vỗ bả vai hắn nói:

"Bản tọa rất coi trọng ngươi đó nha."

"Đinh! Một trăm đệ tử đầu tiên thành công Khai Mạch, chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ ẩn ‘thành công vượt khó’, nhận được 50 điểm cống hiến môn phái.”

"Đinh! Điểm cống hiến môn phái: 265/500."

Quân Thường Tiểu bước ra phòng huấn luyện, nghĩ thầm:

"Một trăm tên đệ tử đầu tiên thành công Khai Mạch? Nếu như Tiêu Tội Kỳ không cách nào Khai Mạch, ta sẽ không bao giờ hoàn thành nhiệm vụ này sao?"

Hệ thống nói:

"Bingo!"

"Cái nhiệm vụ ẩn này cũng đủ phiền phức mà..."

Chương 108: Lão già điên!

Quân Thường Tiểu vẫn không hiểu được nguyên nhân Tiêu Tội Kỳ có phải là do trúng độc, dẫn đến thoái hóa tu vi, không cách nào ngưng tụ linh khí?

Hệ thống nói:

"Theo lượng khí độc bài tiết lúc này, chắc chắn cơ thể hắn đã bị trúng độc."

Quân Thường Tiểu nâng cằm lên nói:

"Độc tố khiến tu vi bị thoái hóa còn có thể lý giải, đằng này ngay cả cực phẩm linh căn cũng bị thoái hóa luôn?"

"Nếu độc tố mạnh đến mức áp chế cả linh căn, hiện tại đã bị hóa giải, tu vi cũng nên khôi phục trọn vẹn, thế mà chỉ dừng lại ở Khai Mạch tứ đoạn"

Hắn xoa xoa huyết thái dương, nói:

"Nguyên Phuong, người nghĩ việc này là thế nào?"

Hệ thống: "..."

Quân Thường Tiểu nói:

"Ta hỏi người đấy, làm sao bị cảm rồi!"

Hệ thống mới biết ‘Nguyên Phuong’ là chỉ chính mình, cho nên lập tức nói:

"Tinh Vãn đại lục là một cái thần kỳ thế giới, độc được có thể áp chế linh căn và tu vi chắc cũng không thiếu."

"Nếu vậy thì độc tố đã được hóa giải, tu vi và linh căn làm sao lại chưa khôi phục?"

Quân Thường Tiểu nói.

Hệ thống trầm mặc một chút, nói:

"Có lẽ hắn trúng không chỉ một loại độc tố, chủ nhân giải chỉ là độc tố áp chế tu vi, loại độc tố áp chế linh căn vẫn còn đó."

"Nghe cũng có khả năng."

Quân Thường Tiểu bắt đầu trầm mặc.

Nếu sự việc như lời suy đoán, người nào tấn tạn lương tâm, không tiếc hạ độc thiên tài Tiêu Tội Kỳ?

"Còn không phải Tiêu đại trưởng lão sao?"

Quân Thường Tiểu nghĩ lại lúc diễn ra sự kiện môn phái luận võ, đại trưởng lão Tiêu gia luôn ẩn chứa đầy sát ý đối với Tiêu Tội Kỳ.

"Còn có đám sát thủ bên ngoài thành Lịch Dương, rốt cục là do ai sai khiến?"

Hắn vò đầu bứt tóc, nói:

"Con em nó, ta cảm giác IQ có chút không đủ dùng. Nguyên Phuong, người có vật phẩm nào bồi bổ não hay không?"

Hệ thống nói: "Không!"

Tiêu Tội Kỳ xông mạch thành công, tạm thời dừng việc luyện súng, thay vào đó cả một đêm đều ngồi trong phòng vận chuyển Dịch Cân Kinh, bắt đầu hấp thu linh khí bốn phía.

Tuy linh căn của hắn chỉ còn cấp bậc phàm phẩm, tốc độ hấp thu đã kém xa lúc trước, thế nhưng hắn vẫn vô cùng thỏa mãn vì ít ra vẫn tốt hơn là không có cách nào ngưng tụ linh khí.

Tiêu Tội Kỳ hấp thu linh khí hòa nhập vào cơ thể, thuận theo kinh mạch tràn vào đan điền, một lần nữa tìm về cái cảm giác sung sướng tu luyện năm đó.

Đương nhiên.

Hắn cũng biết đây đều là chương môn cho. Đời này của hắn nguyện ý cam tâm tình nguyện vì Thiết Cốt Phái vào sinh ra tử!

"Bách Hợp Thánh Tông sao?"

Trong phòng một tên đệ tử khác, Dạ Tinh Thần hoàn tất quá trình tu luyện, mở miệng khinh thường nói:

"Năm đó bốn đế xưng bá Tinh Vãn đại lục thời điểm, bọn hắn vẫn chỉ là một cái ngũ lưu tông môn."

Aii..

Dạ Đế đại nhân của chúng ta, vẫn còn sa lầy bản thân vào trong quá khứ, không chịu thức tỉnh.

"Hà!"

Hắn thở ra một ngụm khí, thâm thì nói:

"Thái Huyền Chân Kinh quả nhiên ảo diệu, ta tu luyện lâu như vậy mà chỉ mới lĩnh ngộ được tầng thứ nhất."

"Cũng may là có Dịch Cân Kinh phụ trợ, không phải vậy chỉ bằng vào một loại tâm pháp, thật rất khó trong mỗi thời gian ngắn đột phá đến Khai Mạch thất đoạn."

Hắn đứng là phải cần cảm tạ, bởi vì không nhờ công hiệu tăng 50% tỷ lệ xông mạch của Dịch Cân Kinh, thì lấy tư chất trước mắt của Dạ Đế, cần phải hao phí một thời gian rất dài mới có thể đạt được tu vi hiện tại.

"Ta chỉ tu luyện thôi cũng không ổn cho lắm, cần phải có thực chiến tôi luyện, sáng mai phải làm một chuyến đi hung thú sơn lâm rèn luyện."

Hôm sau.

Dạ Đế nói ý nghĩ của mình cho Quân Thường Tiểu, người sau cân nhắc một hồi, nói:

"Người cùng Tiểu sư huynh ra ngoài rèn luyện đi, cũng tiện chiếu cố lẫn nhau khi gặp chuyện."

Hắn ta?

Một tên cận bã mà thôi.

Dạ Tinh Thần mặc dù không muốn, nhưng vẫn phải đồng ý, dù sao thân phận hiện tại của hắn là đệ tử Thiết Cốt Phái.

Cứ như vậy, một cường giả trùng sinh, một thiên tài biến thành phế vật, cùng nhau ra ngoài rèn luyện, bắt đầu chuyến hành trình vốn không thể thiếu giai đoạn dã ngoại rèn luyện của nhân vật chính.

Tiêu Tội Ký xách theo khẩu súng QBU-88.

Chuyến đi lần này, hắn không chỉ muốn rèn luyện thực chiến, mà còn phải săn bắt tinh hạch, đền bù khoản tiền mà chương môn lúc trước bỏ ra mua làm vốn.

Quân đại chương của chúng ta giao môn phái sự vụ cho Lý Thanh Dương, cũng lên đường tiến về thành Hồ Dương.

"Chương môn!"

Liễu Uyển Thi đứng trước cửa phòng ăn, hô to:

"Người nhớ mua thêm một ít gia vị!"

"Biết rồi."

Lâm Quân Thường Tiểu lần nữa đi vào thành Hồ Dương, phát hiện trên đường ngẫu nhiên có thể gặp một ít võ giả vác theo vũ khí, so với trước kia náo nhiệt hơn hẳn.

"Ngài gia không biết làm cái gì lẻ mề, nhất định phải chờ một tháng sau mới chịu mở đấu giá."

"Ngài gia có thể luyện chế loại Liệu Thương Đan có thể hồi phục thương thế trong chớp mắt này, đã vậy còn công khai đấu giá, chờ một chút có chết ai đâu."

"Ta nghe nói, mấy cái đại gia tộc cùng đại môn phái đều cho người đến tranh giành."

"Những người nghèo như chúng ta chỉ có thể nhìn cuộc chiến giữa bọn hắn, thành thành thật thật đứng ở một bên xem náo nhiệt mà thôi."

Võ giả trên đường bàn tán xôn xao không ngừng.

Rất hiển nhiên, bọn họ đều là người đến từ nơi khác, cả bọn đều tụ tập về đây, mục đích chỉ có một là chờ Ngài gia mở bán đấu giá Liệu Thương Đan lần thứ hai.

Rất nhiều gia tộc và môn phái đều dồn hết vốn liếng, một khi bắt đầu đấu giá đan dược, bỏ ra một cái giá lớn thế nào cũng phải lấy được.

Không thể không nói, Ngài gia tại ở phương diện làm ăn có rất nhiều thủ đoạn, trải qua một lần đấu giá cùng với không ngừng quảng cáo, hấp dẫn thành công võ giả các quận khác đổ về tranh giành.

Quân Thường Tiểu đối với việc đấu giá Liệu Thương Đan không có quan hệ gì, hắn cũng lười xuất đầu lộ diện, cho nên thẳng bước đến khu chợ, mua sắm một đồng gia vị, sau đó mới tiến vào cửa hàng dược liệu của Ngài gia.

Trong quầy tính tiền, Mã chương quý nhìn thấy Quân Thường Tiểu đi tới, bỏ hết công việc xuống, tự mình chạy ra nghênh đón, tươi cười nói:

"Quân chương môn đại giá quang lâm, không có từ xa tiếp đón, không có từ xa tiếp đón."

Ngài gia chủ tại lần đầu giá trước đã sớm truyền lệnh xuống, chương môn Thiết Cốt Phái chính là khách quý thượng đẳng của Ngài gia, nếu như người đến cửa hàng, tuyệt đối không thể lãnh đạm.

Quân Thường Tiểu nói:

"Ngài gia chủ đâu rồi? Bồn tọa muốn cùng hắn làm một cái giao dịch lớn."

Lại là giao dịch lớn?

Mã chương quý vội vàng thủ thế mời, nói:

"Quân chương môn ngồi ghế đợi chút, ta lập tức vào trong thông báo gia chủ ngay."

Nói xong, hần liếc mắt thù hạ đưa ý đảng nước rót trà, sau đó vội vàng rời cửa hàng tiến về Ngai gia.

Quân Thường Tiểu không có ngồi xuống, đi vào trước kệ thuốc, đánh giá từng cây được liệu bên trong, nhìn thấy khá là hay ho, tính đưa tay chạm vào thử.

"Đừng có chạm vào nó!"

Đột nhiên, một âm thanh phát ra từ đằng sau.

Quân Thường Tiểu quay lại, phát hiện trong một góc tiệm, có một tên lão già tóc bạc phơ đang cầm một cây kéo nhỏ cắt tỉa cành hoa.

"Lão già điên!"

Người hầu trong tiệm quát lớn:

"Đây là Quân chương môn của Thiết Cốt Phái, không được vô lễ!"

Nói xong, hần vội vàng xoay người, tươi cười làm lành nói:

"Quân chương môn, hần là người làm công mới được thu nhận vào cửa hàng mấy ngày trước, vẫn chưa hiểu quy củ, xin ngài đừng chấp nhặt."

Quân Thường Tiểu hiểu kỳ nói:

"Vì cái gì không thể đụng vào?"

Lão già không có ngẩng đầu lên, vừa chăm sóc được liệu, vừa nói:

"Loại được liệu kia tên là Hủ Diệp Thảo, trên phiến lá là nơi hội tụ linh khí, một khi người chạm vào thì linh lực sẽ bị xói mòn, được hiểu cũng giảm đi rất nhiều."

"Ngưng."

Người hầu liếc lão già một cái, nói:

"Mỗi ngày ta đều dọn đến dẹp đi Hủ Diệp Thảo, va chạm không biết bao nhiêu lần, vẫn như cũ có thể dùng để luyện chế đan dược, lão già điên nhà ngươi lại xằng ngôn bậy bạ cái gì chứ."

"Ài.."

Lão già thở dài nói:

"Cũng là do có loại người chân tay lơ ngơ như ngươi tồn tại, vốn ban đầu được liệu có thể phát huy mười thành, sau khi luyện chế chỉ còn lại có năm sau thành, thật là khiến người ta đau lòng mà."

"Được lắm, được lắm"

"Ngươi cứ ở đó mà ảo tưởng, ta không thèm chấp nhặt."

Người hầu dường như không chỉ tranh cãi với lão già một lần, cho nên không muốn tiếp tục tranh cãi, cười nói:

"Quân chương môn, xin ngài cứ tự nhiên."

Quân Thường Tiểu cảm thấy hứng thú, nói:

"Tiền bối đối với được liệu hình như rất có nghiên cứu thì phải?"

Lão già gầy gò đứng lên, nói:

"Quân chương môn là người quyền cao chức trọng của một phái, hai chữ ‘tiền bối’ này, lão phu gánh không nổi."

"Trưởng giả vi tôn, xứng đáng, xứng đáng."

Quân Thường Tiểu nói.

Lão tử trên mặt xuất hiện kinh ngạc, lắc lắc đầu nói:

"Từ trước đến nay, Tinh Vẫn đại lục chỉ lấy võ lâm đầu, trưởng giả vi tôn còn là lần đầu tiên lão phu nghe tới."

Quân Thường Tiểu vốn muốn tiếp tục nói chuyện, Ngai Thượng Nghê đã hùng hùng hổ hổ chạy tới, vừa vào cửa lập tức chấp tay, cười nói:

"Quân chương môn, con gió nào đem ngài thổi tới đây vậy."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 109: Chiến thư!

Phòng tiếp khách.

Quân Thường Tiểu viết một tờ giấy có các loại dược liệu Khai Mạch Đan đặt lên bàn, mười ngón tay đan xen vào nhau, cười nói:

"Ngài gia chủ, các loại dược liệu này trong Ngài gia có tồn trữ không?"

Ngài Thượng Nghễ nhìn một chút, sau một lúc tính toán, nói:

"Quân chương môn, bốn loại dược liệu này trong Ngài gia không có quá nhiều, mỗi loại chỉ khoảng ba trăm cái mà thôi."

"Bồn tọa muốn mua hết."

Quân Thường Tiểu sáng khoái nói.

Khai Mạch Đan có thể tăng tỷ lệ xông mạch, Dịch Cân Kinh cũng có hiệu quả xông mạch, nếu cả hai kết hợp lại, không phải hoàn mỹ hay sao?

Cho nên, bằng bất cứ giá nào cũng phải luyện chế!

Ngài Thượng Nghễ cười nói:

"Quân chương môn, xin chờ một chút."

Hắn đưa mắt cho Mã chương quỹ một cái, người sau lập tức tiến vào trong nội viện, trở về mang theo mấy cái không gian giới chi, đặt lên bàn.

Dược liệu luyện chế Khai Mạch Đan cũng không tính trân quý, vì thế bên trong cửa hàng tồn trữ cũng đủ cung cấp.

Quân Thường Tiểu kiểm tra hàng xong, nói:

"Ngài gia chủ, xin mời cho giá."

Ngài Thượng Nghễ nói:

"Những dược liệu này tổng cộng 10 vạn 1 ngàn lượng, bất quá Quân chương môn chỉ cần trả số chẵn là được rồi."

Nếu đây là một khách hàng khác, khẳng định miễn trả giá.

Bởi vì Ngài gia sau này có thể kiếm đầy bồn đầy bát hay không, còn phải dựa vào vị thần tài này.

Quân Thường Tiểu nói:

"Thành giao."

Hai người dựa theo quy củ, ký tên đóng dấu, dược liệu mua bán hoàn tất.

"Đúng rồi."

Quân Thường Tiểu chỉ tay vào lão già đang chăm sóc hoa bên ngoài, tò mò hỏi:

"Vị tiền bối này có lai lịch như thế nào?"

Ngà Thượng Nghễ nói:

"Một tên dược tài sư."

Dược tài sư?

Quân Thường Tiểu chưa từng nghe nói qua.

Nguyên nhân là cổ chủ nhân cơ thể luôn sống ở thôn Thanh Dương, sau đó gia nhập Thiết Cốt Phái, ngày thường rất ít ra cửa, nên chuyện trên đại lục cũng không biết quá nhiều.

Ngài Thượng Nghễ giải thích, nói:

"Dược tài sư là một loại người chuyên chăm sóc, trông trọt dược liệu."

"Thì ra là thế."

Quân Thường Tiểu nắm được đại khái, nói:

"Hèn gì hần đối với dược liệu có sự hiểu biết như thế."

Ngài Thượng Nghễ lắc đầu, nói:

"Quân chương môn, người này chỉ là một Dược Đồ tam phẩm, dược tài sư cấp bậc cao hơn hần, còn có rất nhiều."

Dược tài sư cũng phân chia đẳng cấp, cùng võ đạo tương tự, từ thấp đến cao là Dược Đồ, Dược Sư, Dược Tông, Dược Vương.

Luyện đan sư và luyện linh sư cũng có cấp bậc đồng dạng.

Dược Đồ tam phẩm.

Tại Tinh Vãn đại lục nhiều như lá mùa thu.

Được tài sư so với chức nghiệp luyện đan sư của hắn, thân phận tương đối không tính cao quý, có hơi tầm thường một chút, thậm chí bị người ta trêu đùa là được nông.

Nói đi cũng phải nói lại, bọn họ chăm chú bồi dưỡng, trồng được liệu tốt hơn rất nhiều so với việc vào núi hẻo rừng lạnh đào được liệu, đồng thời lượng cầu trên thị trường Tỉnh Vãn đại lục cũng rất cao, cho nên được liệu sư là một chức nghiệp không thể thiếu.

Rất nhiều thế lực còn bỏ tiền ra mở rộng được viên, thuê được liệu sư tiến hành bồi dưỡng và chăm sóc được liệu, tự cung tự cấp cho mình.

"Được Đồ tam phẩm cũng là được liệu sư, Ngải gia chủ không nên khinh người quá đáng!"

Lão già tóc bạc nghe Ngải gia chủ nói thế, lập tức mở miệng phản bác.

"Ôi trời, lão già điên này, dám nói gia chủ của chúng ta như thế, người có phải ngại mình sống lâu rồi hay không!"

Người hầu vừa nói vừa xoa xoa cổ tay, khí thế hùng hục đi tới.

Ngải Thượng Nghễ phất phất tay nói:

"Lui ra đi."

Người hầu trừng lão già một chút, rồi mới hậm hực lui xuống.

Quân Thường Tiểu đi tới, cười nói:

"Tiền bối, Thiết Cốt Phái ta còn thiếu một tên được liệu sư, người có hứng thú hay không?"

Lão già khoát tay một cái, nói:

"Được liệu sư tốt hơn lão phu rất nhiều, một bàn tay cũng chứa không hết, Quân chương môn hà tất gì phải miễn cưỡng."

"Ngưng."

Người hầu hừ lạnh một tiếng, thầm nói:

"Quân chương môn đề ý đến người chính là phúc ba đời, lại còn từ chối, thật đúng là một lão già điên mà."

Ngải Thượng Nghễ cười nói:

"Quân chương môn, Ngải gia ta sở hữu không ít được liệu sư, đa số cấp bậc cũng là thất bát phẩm, nếu như chương môn có nhu cầu, Ngải mỗ có thể..."

Quân Thường Tiểu ngắt lời nói:

"Chỉ cần nhường vị được liệu sư này cho bổn tọa là được."

Ngải Thượng Nghễ giật khóe miệng một cái, nói:

"Quân chương môn, Ngụy Lão chỉ là nhân viên làm công cho ta, hắn muốn đi hay ở lại vẫn là từ hắn làm chủ."

"Hóa ra là thế."

Quân Thường Tiểu nói:

"Tiền bối, bổn tọa nguyện ý bỏ một số tiền lớn mời người đến Thiết Cốt Phái ta, đảm nhiệm chức vụ được tài sư được không?"

Ngải Thượng Nghễ ngu ngơ không hiểu.

Được Đồ tam phẩm nhiều như rau cải trắng, Ngải gia tùy tiện đếm cũng có hơn mười tên, thế mà chương môn Thiết Cốt Phái lại làm sao lại nhìn trúng lão già tính khí thất thường này vậy nhỉ?

Ngụy Lão nói:

"Quân chương môn, ngài thật sự muốn thuê lão phu làm được liệu sư cho Thiết Cốt Phái?"

"Không sai."

Quân Thường Tiểu nói.

Ngụy Lão đặt cây kéo lên kệ, nói:

"Lão phu trở thành một tên được liệu sư, tính đến nay đã có hơn sáu mươi năm hành nghề, cũng chỉ có Quân chương môn đến mời chào."

Quân Thường Tiểu nói:

"Thiên Lý Mã thường có, Bá Nhạc khó gặp."

(Ngựa tốt đầy rẫy, người chăn ngựa tốt khó tìm)

"Bá Nhạc là ai?"

Ngụy Lão cười cười nói:

"Quân chương môn thật sự muốn mời chào, lão phu cũng nguyện ý góp sức cho Thiết Cốt Phái, thế nhưng số tiền lớn mà ngài nói là bao nhiêu?"

"Một vạn lượng một tháng."

Quân Thường Tiểu nói.

Ngài Thượng Nghê giật mình ngạc nhiên.

Được đồ bát cữu phẩm trong nhà hần mới có lương một vạn một tháng, vậy mà một Được Đồ tam phẩm cũng có thể nhận mức lương cao ngất ngưỡng này.

Ngụy Lão nói:

"Quân chương môn đã có thành ý như thế, lão phu quay lại nhà tranh thu xếp một lượt, lập tức sẽ theo người trở về Thiết Cốt Phái."

Quân Thường Tiểu nói:

"Ngài gia chủ, bốn tọa mang người này đi sẽ không có vấn đề gì chứ?"

"Không có vấn đề, không có vấn đề."

Nam thành, trong một con hẻm trống vắng.

Quân Thường Tiểu đi theo Ngụy Lão trở về chỗ hần ở.

Căn nhà rách nát, hoàn cảnh cũng u ám.

Vừa mới bước vào nhà, một đám nhóc tám chín tuổi vây quanh, trên miệng không ngừng kêu tiếng ‘gia gia’, trên mặt bọn nhóc cũng nở nụ cười ngây thơ.

Quân Thường Tiểu nói:

"Ngụy Lão có con cháu đầy đàn, chính là người có phúc đức."

Ngụy Lão đưa cho bọn nhóc bánh kẹo mua trên đường trở về, giọng nói đầy sự hòa ái, nói:

"Bọn nhóc đều là cô nhi cả."

Quân Thường Tiểu kinh ngạc không thôi.

Trong cái thế giới tàn khốc này, còn có người lương thiện thu nhận cô nhi, đây là chuyện thiên ân địa nghĩa. (trời hiền đất lành)

Quân chương môn đã trải qua mặt trái của thế giới võ hiệp cho nên mới cho kết luận như thế, thực tế bất kỳ nơi đâu cũng sẽ có người tốt tồn tại, làm những việc ân đức mà người khác cảm thấy cực kỳ buồn cười.

"Quân chương môn."

Ngụy Lão nói:

"Ngài có thể ứng lương trước được không?"

"Có thể."

Quân Thường Tiểu sáng khoái xuất ra một vạn lượng.

Ngụy Lão nhận lấy tiền, chia cho mỗi đứa nhóc dăm ba trăm lượng, sau đó căn dặn một phen rồi xoay người rời đi.

Trên đường trở về, Quân Thường Tiểu nói:

"Ngụy Lão, người cũng có thể mang toàn bộ bọn hần trở về Thiết Cốt Phái."

Ngụy Lão lắc lắc đầu, nói:

"Tồn tại trong cái thế giới tàn khốc này, bọn chúng cần phải học cách như thế nào đi đối mặt, lão phu chỉ có thể giúp cái trước mắt, không thể nào giúp cả đời."

"Cho nên."

Quân Thường Tiểu nói:

"Người cho bọn chúng dăm ba trăm lượng, cũng là đang cho bọn chúng một cái mở đầu không tệ?"

"Không sai."

Ngụy Lão nói.

Lão già này, chắc hẳn từng trải qua một đoạn nhân sinh đặc sắc.

"Đỉnh! Chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ phụ, nhận được 50 điểm cống hiến môn phái."

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 313/500."

Sau khi Quân Thường Tiểu cùng Ngài Thượng Nghê hoàn thành cuộc giao dịch, nhiệm vụ phụ bỗng nhiên phát động, nội dung chính là —— thuê Ngụy Lão làm được liệu sư cho Thiết Cốt Phái.

Khó trách, hẳn nguyên ý bỏ ra cái giá một vạn lượng để thuê người.

Nếu như nhiệm vụ phụ không phát động, Quân Thường Tiểu cũng sẽ tranh thủ chiêu mộ Ngụy Lão, bởi vì trực giác nói cho hắn biết đây là loại người không thuộc dạng tầm thường. Tốt rồi.

Thiết Cốt Phái của người đều là người có cổ sự, chúng ta mở tiệc ăn bánh uống trà, ngồi nghe người kể chuyện xưa.

"Quân chương môn."

Ngụy Lão nói:

"Ngài đã mời lão phu làm được liệu sư cho Thiết Cốt Phái, chắc hẳn môn phái cũng đã có hạt giống được liệu đi?"

"Đi mua là có."

Quân Thường Tiểu nói.

Hai người đi một chuyến đến khu mua bán hạt giống, sưu tầm rất nhiều loại hạt giống được liệu, sau đó mới trở về Thiết Cốt Phái.

Hắn vừa về đến môn phái, Lý Thanh Dương lập tức đưa tới một vật, nói:

"Chương môn, hai tiếng trước có người gửi cho chúng ta một phong thư."

"Hửm?"

Quân Thường Tiểu nhận thư, mở ra xem nội dung phát hiện trên đó viết: “Ba ngày sau, xin mời chương môn Thiết Cốt Phái tiến về phế tích của Linh Tuyền Tông tiếp chiến, người gửi thư, nội môn đệ tử Thánh Tuyền Tông — Mạc Thượng Phi.”

Lý Thanh Dương ngưng trọng nói:

"Chương môn, đây là chiến thư!"

Quân Thường Tiểu bóp lá thư thành một đồng trong tay, cười nhạt một cái, nói:

"Thánh Tuyền Tông rốt cuộc cũng không yên phận, chỉ có điều phái một tên đệ tử nội môn, không phải quá xem thường Quân Thường Tiểu ta sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Không ngại cùng bọn hắn chơi lớn!

Quân Thường Tiểu tiêu diệt Linh Tuyền Tông, đã thủ sẵn tâm lý Thánh Tuyền Tông sẽ tới làm phiền mình, kết quả không ngờ lại lấy chiến thư giải quyết.

Mà cũng đúng thôi.

Nếu như Vi Nhất Hi không chơi âm mưu quỷ kế ngay lúc đầu, đường đường chính chính lấy phương thức này để giải quyết ân oán giữa hai phái, thì đâu có kết cục diệt môn xảy ra.

"Chương môn."

Lý Thanh Dương ngưng trọng nói: "Người này có thể trở thành đệ tử nội môn của Thánh Tuyền Tông, thiên tư cùng thực lực nhất định không phải hạng xoàng."

Quân Thường Tiểu xoa xoa cằm, nói:

"Ngay cả một tên đệ tử cũng dám đưa đến chiến thư, bản tọa thân là người đứng đầu một phái, nếu như không ứng chiến chẳng khác nào làm trò cười cho thiên hạ hay sao?"

"Thanh Dương."

Hắn dừng một chút, nói:

"Chuyện đã đến nước này thì người xuất chiến đi."

"Vâng!"

Lý Thanh Dương nói.

Quân Thường Tiểu nói: "Trận chiến này liên quan đến danh dự môn phái, cho nên vô luận như thế nào cũng phải cầm xuống chiến thắng cho bản tọa."

Lý Thanh Dương quát:

"Đệ tử sẽ nỗ lực hết mình!"

Thực tế mà nói hắn rất áp lực, nói gì thì đối phương cũng là đệ tử nội môn của ngũ lưu môn phái, trên phương diện linh căn cùng thực lực chưa chắc sẽ yếu hơn hắn.

Quân Thường Tiểu đan xen mười ngón tay lại, gác cằm lên mu tay, nói:

"Bồn tọa muốn chiến thắng!"

"Vâng!"

Lý Thanh Dương lớn tiếng nói:

"Ba ngày sau, đệ tử nhất định chiến thắng!"

Quân Thường Tiểu phát tay, đưa cho đệ tử mười viên Tụ Khí Đan cùng ba viên linh thạch, nói:

"Người không cần quản môn phái sự vụ trong hai ngày này, chăm chỉ tu luyện cho bồn tọa, chuẩn bị ba ngày sau ứng chiến."

Mười khóa linh thạch là phần thưởng từ sự kiện môn phái luận võ, hẳn có chút không nỗ dùng.

Bây giờ Thánh Tuyền Tông gửi chiến thư, hẳn cũng không chút keo kiệt đưa cho Lý Thanh Dương, hy vọng đệ tử của mình trong khoảng thời gian ngắn tăng lên tu vi, chắc chắn cảm xuống chiến thắng trong tay.

Lý Thanh Dương nhận đan dược và linh thạch, ánh mắt hẳn càng trở nên kiên định, nói:

"Đệ tử nhất định sẽ không phụ lòng chương môn!"

Nói xong, hắn lập tức rời đại điện, trở về tu luyện.

Lục Thiên Thiên tựa ở ngoài cửa, thần nhiên nói:

"Vi cái gì không để cho ta xuất chiến?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Thanh Dương có tính cách trầm ổn, biết nhìn đại cục, ta hy vọng hắn sẽ ngày càng cường đại, đồng thời ngày càng tự tin, phụ trợ bồn tọa đến quản lý Thiết Cốt Phái."

Lục Thiên Thiên thần nhiên nói:

"Vi thế, đây chính là lý do để chương môn có thể về sau làm một tên uống trà xem kịch?"

Quân Thường Tiểu ngồi phịch ở trên ghế, giả bộ che ngực, giọng nói yếu ớt, nói:

"Ai nha, không được rồi, tim của ta đau quá..."

Lục Thiên Thiên lườm hắn một cái, nói:

"Lần này Thánh Tuyền Tông đòi chiến, khẳng định là đòi công đạo cho Linh Tuyền Tông, Thiết Cốt Phái chúng ta xem như kết thù oán với cái tông môn này."

Quân Thường Tiểu đứng diễn xuất lại, thả lỏng tay, nói:

"Chỉ cần bọn hắn không chơi âm mưu quỷ kế, bồn tọa không ngại cùng bọn hắn chơi lớn đầu."

Lời này nếu như người ngoài nghe vào, khẳng định sẽ trầm mặc không nói nên lời.

Người một cái bát lưu môn phái nho nhỏ, lấy dũng khí cùng với sự tự tin từ đâu, dám cùng một cái ngũ lưu tông môn chơi đùa?

...

Quân Thường Tiểu quy hoạch mười ha đất phía sau núi làm dược viên, giao cho Ngụy Lão phụ trách quản lý, đồng thời an trí cho hắn ở lại nội viện.

"Chương môn."

"Xin người phái vài tên đệ tử đến hỗ trợ lão phu khai khẩn đất hoang trồng trọt."

Ngụy Lão vừa được dân xếp chỗ ở, không có ý định nghỉ ngơi, mà lao đầu vào công việc ngay lập tức.

Quân Thường Tiểu gọi bọn người Tô Tiểu Mạt, Điền Thất, Lý Phi đến hỗ trợ khai đất trồng trọt.

Hao phí nửa ngày thời gian, hơn mười ha đất đã bị bọn hắn cày xới lên, nhìn bùn đất rất thích hợp cho việc trồng trọt.

Ngụy Lão cẩn thận từng chút từng chút lấy ra hạt giống dược liệu, sau đó đặt vào trong một hố đất rồi lấp đầy lại.

"Ngụy Lão."

Tô Tiểu Mạt nói:

"Chúng ta cũng giúp người nha."

Ngụy Lão xua xua tay, nói:

"Vun trồng hạt giống dược liệu, phải có một trái tim chân thành mới có thể thôi động linh khí trong thiên địa đến nuôi dưỡng hạt giống, lũ oắt con các người quá trẻ trâu, cho nên cứ để lão phu làm là được rồi."

"..."

Đệ tử Thiết Cốt Phái không nói nên lời.

Nếu Ngụy lão đã không cần trợ giúp, bọn họ lập tức rời khỏi hậu sơn, tiếp tục quá trình tu luyện của mỗi người.

Cho đến hoàng hôn buông xuống, Ngụy Lão mới đưa hoàn tất vun trồng hạt giống được liệu vào trong mười ha đất, mỗi được liệu cần phải coi trọng thời gian, thậm chí là đất sâu cạn cũng có sự ảnh hưởng rất lớn.

Nếu có người trong nghề nhìn thấy, nhất định sẽ từ tận đáy lòng khen hai chữ —— chuyên nghiệp!

...

Quân Thường Tiểu đã thuê Ngụy Lão, tất nhiên sẽ lựa chọn tin tưởng, bản thân ngồi ở trong phòng, kéo cửa sổ Luyện Dược Các ra nhìn, sau một loạt tiếng ‘đình, đình’ vang lên, ba trăm viên Khai Mạch Đan đã nằm trong không gian giới chỉ.

"Võ giả Khai Mạch cảnh có thứ đồ chơi này phối hợp với Dịch Cân Kinh, nhất định một đường xông thẳng, sáng mai vẫn nên để Đồ Đồ thử một chút."

Trong lúc thăm thì, hần phát tay lấy ra một viên linh thạch.

Bởi vì Thánh Tuyền Tông ước chiến, Lý Thanh Dương cần tu luyện, hần trương tự cũng cần tu luyện đề cao tu vi, mới có thể chọi cứng cùng ngũ lưu tông môn.

"Cái đồ chơi này dùng như thế nào đây?"

Quân thường môn cầm linh thạch trong tay, bộ mặt ngu người.

Hệ thống nói:

"Trương tự như câu thông tinh hạch, chủ nhân có thể dùng ý nghĩ dẫn dắt linh khí bên trong linh thạch thoát ra ngoài, sau đó chậm rãi luyện hóa rồi hấp thu vào bên trong Khí Toàn."

"Ồh.."

Quân Thường Tiểu dựa theo hướng dẫn làm, dùng ý nghĩ tiến vào bên trong linh thạch, lập tức cảm nhận được linh khí bàng bạc bên trong, không kim được lòng, cả kinh nói:

"Thật là tinh khiết mà!"

"Còn nói nhảm."

Hệ thống nói:

"Nếu không tinh khiết, làm sao có giá trị một vạn lượng một viên cơ chứ?"

Quân Thường Tiểu không chấp nhặt với nó, bắt đầu dẫn xuất linh khí dần dần hình thành một luồng khí nhỏ bồng bềnh mềm mại, theo đường mũi chui vào bên trong cơ thể.

Hần lập tức vận chuyển Dịch Cân Kinh, bắt đầu quá trình từ từ luyện hóa.

...

Một đêm trôi qua, Quân Thường Tiểu nắm linh thạch trong lòng bàn tay, từ màu sắc rực rỡ đã trở nên âm đạm, khí toàn bên trong đan điền đã mạnh hơn không ít, rõ ràng so với trước đây có sự tiến bộ không nhỏ.

Hần sợ hãi than thở, nói:

"Ta lại hấp thu thêm bốn năm viên linh thạch nữa, việc đột phá bát phẩm đến cửu phẩm, là chuyện ván đã đóng thuyền!"

Quân Thường Tiểu từng đưa ra suy đoán, nếu hần sử dụng Tự Khí Đan và không gián đoạn tu luyện, muốn đột phát ít nhất cũng cần nửa tháng trở lên.

Hiện tại đã khác, hần có thể dùng linh thạch đến bù qua sót lại, hai ba ngày liền có thể đột phá, chuyện này có mức quá hoang đường rồi!

Hệ thống nói:

"Linh thạch là tài nguyên tu luyện thiết yếu nhất trên Tinh Vãn đại lục, không biết bao nhiêu võ giả vì nó mà xông xáo một đời, thậm chí không tiếc bỏ mạng để đạt được."

"Làm cách nào để thu hoạch linh thạch đây?"

Quân Thường Tiểu nói.

Hệ thống giải đáp:

"Chủ nhân có thể tìm mỏ linh thạch để khai thác, hoặc là tìm luyện linh sư tinh luyện cao phẩm tinh hạch thành linh thạch."

Quân Thường Tiểu xoa xoa cằm, nói:

"Dược tài sư đã có rồi, xem ra, thời điểm ta xuống núi thuê một tên luyện linh sư đã tới nha."

Hệ thống cho một gáo nước lạnh, nói:

"Chức nghiệp luyện linh sư dù chỉ là cấp bậc thấp nhất Linh Đồ cũng vô cùng hiếm thấy, đếm hết số người trong toàn bộ quận Thanh Dương cũng không tới hai bàn tay, chủ nhân nếu muốn thuê bọn hần, chuẩn bị tư tưởng xuất ra một triệu lượng làm cái giá đi rồi nói chuyện."

Một triệu?

Còn hơn là ăn cướp!

...

Hôm sau.

Quân Thường Tiểu gọi Liễu Uyển Thi đến đại diện, nói:

"Đồ Đồ, hiện tại tu vi của ngươi đến đâu rồi, lúc nào mới có thể xông mạch?"

Liễu Uyển Thi thành thật nói:

"Chương môn, hiện tại đệ tử đã có tu vi Khai Mạch tứ đoạn, linh lực cũng đã ngưng tụ hoàn tất, bất kỳ thời điểm nào cũng có thể xông mạch!"

Trù nghệ của nàng có thể xưng là sư phụ, thế nhưng linh căn chỉ có cấp bậc phàm phẩm, và lại còn chịu trách nhiệm phụ trách cơm nước cho các đồng môn, mặc dù nàng và Dạ Tinh Thần cùng một thời điểm nhập môn, bất quá tu vi chỉ đề cao đến tứ đoạn.

"Cho ngươi."

Quân Thường Tiểu nói:

"Đây là Khai Mạch Đan, nó có thể giúp ngươi tăng tỷ lệ xông mạch."

Liễu Uyển Thi nhận lấy đan dược, hai mắt trừng to, khó có thể tin nói:

"Khai Mạch Đan? Đây không phải là loại đan dược rất mắc tiền sao, chương môn thật sự muốn cho đệ tử sao?"

Nhìn thấy tiểu nha đầu thể hiện bộ dáng đáng yêu, Quân Thường Tiểu thật muốn xúc động đến vận má một cái.

"Nhanh đi đột phá."

"Vâng vâng."

Liễu Uyển Thi không có trở về phòng, mà ngồi xếp bằng trên mặt đất, há miệng nuốt Khai Mạch Đan vào, sau đó vận chuyển Dịch Cân Kinh, kết quả —— Xông mạch thành công!

Thực tế mà nói.

Tiểu nha đầu vừa hội tụ linh lực muốn trùng kích kinh mạch bị tắc nghẽn, lập tức không một chút trở ngại đã thành công.

"Vù vù!"

Linh lực xuyên qua mạch chủ thứ năm, trên cổ tay Liễu Uyển Thi ngưng tụ ra vầng sáng thứ năm, nàng khó lòng kìm được vui sướng, nói:

"Chương môn, đệ tử thành công đã thông đoạn mạch thứ năm!"

Sự vui sướng khiến nàng quá kích động, lập tức nhảy đến người Quân chương môn!

"Xoát!"

Quân đại chương môn bước một bước hoàn mỹ tránh đi, một tiếng 'rầm' vang lên, thân thể nhỏ nhắn đáng yêu Liễu Uyển Thi đã ngã thành hình chữ 'đại' trên mặt đất.

Hắn nhất định là tu luyện võ đạo lâu năm, nên hình thành một loại bản năng né tránh đi!

Liễu Uyển Thi đứng lên, lấy tay xoa cái trán, nước mắt rung rung, đáng thương nói:

"Chương môn, người làm sao không tiếp đệ tử!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 111: Lại đến Linh Tuyền Sơn!

Liễu Uyển Thi nhờ có Khai Mạch Đan và Dịch Cân kinh hai loại phối hợp, cho nên thuận lý thành chương dễ dàng đột phá.

Sau đó, Quân Thường Tiểu gọi đám đệ tử vẫn chưa đột phá Khai Mạch cảnh đến đại diện.

Số người không nhiều, chỉ có 13 tên.

Bốn tên Khai Mạch thập đoạn, chín tên Khai Mạch mười một đoạn.

Bọn hắn không phải loại người lười biếng, mà là vận may quá kém, mặc dù có Dịch Cân Kinh tăng tỷ lệ thành công, thế nhưng có thời điểm muốn xông một đoạn mạch cũng sẽ liên tục thất bại, cho nên khoảng cách tu vi dần dần bị kéo giãn ra.

Bọn hắn nhìn từng tên đồng môn bước vào cảnh giới Vô Đò, cảm thấy rất bất lực cũng rất phiền muộn, đồng thời sâu sắc hổ thẹn với lượng tài nguyên mà chương môn đã ủng hộ.

Quân Thường Tiểu nhìn ra được điểm này, cho nên phần phối cho bọn hắn mỗi người ba viên Khai Mạch Đan, khích lệ nói:

"Hiện tại thất bại, không có nghĩa là vĩnh viễn thất bại, chỉ cần các ngươi dốc lòng tu luyện, chuyện gì cũng có thể."

Hệ thống nói:

"Ngươi ngày càng có bộ dáng của một cường môn rồi đấy."

Ý của lời nói này.

Chẳng lẽ, bốn tọa trước kia không giống một tên cường môn hay sao?

Trước kia thực lực của hắn quá yếu, không có một chút phong phạm của cường môn.

Hiện tại tư vi của hắn đã cao rất lớn, cơ thể cũng tôi luyện rất mạnh, sức hấp dẫn cũng từ từ thể hiện ra, đúng là rất có bộ dáng của một người đứng đầu môn phái.

Nhưng hắn vẫn còn thiếu cái gì đó.

Thiếu sót, chính là phong phạm cao thủ của thượng vị giả (người bề trên)!

Loại khí chất này không thể bồi dưỡng, Quân cường môn trước tiên phải là một cường giả chân chính, sau đó môn phái cũng phải đảm bảo hàng hổ, không nói xưng bá đại lục, ít nhất cũng phải là bá chủ một phương.

Phong phạm cao thủ, tính là cái gì.

Quân Thường Tiểu ta nguyện vọng đi vào Tinh Vãn đại lục, chính là muốn làm một cái tối cường cường môn, Tinh Cường Quyền Thiên Hạ, Tủy Ngọa Mỹ Nhân Đồi!

(Tinh là người nắm quyền thiên hạ, say là người gối đùi mỹ nhân.)

Hệ thống thô bạo chửi tục, nói:

"Độc thân cầu, đừng có nằm mộng!"

Sau khi mười ba tên đệ tử sử dụng Khai Mạch Đan, chín tên đệ tử tu vi Khai Mạch mười một đoạn thành công đột phá đến Khai Mạch mười hai đoạn, mặt khác bốn tên đệ tử còn lại cũng thành công đột phá từ Khai Mạch mười đoạn đến Khai Mạch mười hai đoạn.

Chuyện này nói lên cái gì?

100% tỷ lệ xông mạch thành công chứ còn gì!

Ngày thứ hai, Quân Thường Tiểu biết được tin tức toàn bộ đệ tử xông mạch thành công, vui vẻ nói:

"Từ nay về sau, chỉ cần đệ tử mới gia nhập môn phái, có thể ngưng tụ đạo linh lực, việc xông mạch chỉ còn là chuyện ruồi muỗi mà thôi."

"Tội Kỳ và Tinh Thần đã ra ngoài rèn luyện, nếu không hắn cũng sẽ phân phối cho mỗi người mấy viên, đi một chuyến trở về nhất định sẽ biến đổi to lớn."

Dịch Cân Kinh cùng Khai Mạch Đan hai loại phối hợp với nhau, có thể giúp cho võ giả 100% tỷ lệ thành công xông mạch, chuyện này có thể nói là kinh người khiếp vía, khẳng định truyền ra ngoài sẽ tạo nên sóng to gió lớn!

Đáng tiếc.

Không người nào biết.

Thiết Cốt Phái trong con mắt của rất nhiều thế lực, chỉ là một con kiến tùy tiện giẫm đạp, trên ngọn núi thực lực chọc trời, chỉ có thể chậm rãi bò lên.

Trước giờ ước chiến.

Lý Thanh Dương ngồi bếp bằng trong Linh Pháp Trộn.

Hắn vẫn luôn tập trung tinh thần vận chuyển Dịch Cân Kinh, cả người luôn luôn có một luồng linh lực bao phủ, giống như một cái con nhộng chờ ngày phá kén thành bướm.

Tô Tiểu Mạt cùng mọi người biết nhị sư huynh sắp ứng chiến với đệ tử nội môn Thánh Tuyền Tông, cho nên hai ngày nay không một ai bước vào Linh Pháp Trộn, sợ đưa đến quấy nhiễu không đáng có.

"Phù phù."

Một lúc nào đó, viên linh thạch cuối cùng đã bị thu hết năng lượng, màu sắc trở nên ảm đạm rồi rơi xuống đất.

"Hà!"

Lý Thanh Dương hít một hơi dài, hút toàn bộ linh khí quanh người nhập vào trong cơ thể, sau đó hắn mở ra hai con mắt, trong nháy mắt lóe lên hai tia sáng rồi biến mất.

"Vô Đò tứ phẩm, chắc hẳn là đủ dùng rồi."

Thời điểm môn phái luận võ, hắn đã sớm trở thành một tên võ giả Vô Đò nhất phẩm, sau một đoạn thời gian trở về môn phái mới đột phá đến Vô Đò nhị phẩm, hiện tại có Tụ Khí Đan và linh thạch hỗ trợ, chỉ trong hai ngày đề cao thêm hai phẩm.

Là một tên đệ nhất thiên tài thành Thanh Dương, tư chất của Lý Thanh Dương không cần phải bàn cãi, nguyên nhân khiến tư vi của hắn chậm chạp thăng cấp, chính là hắn thay cường môn xử lý quá nhiều sự vụ môn phái, vô hình chung đã làm cản trở quá trình đề cao cảnh giới của hắn.

Bất quá hắn không một lời trách oán, bởi vì đây là sự tín nhiệm của cường môn, cho nên hắn chỉ tận tâm hoàn thành.

Đêm khuya trăng sáng.

Lý Thanh Dương bước ra Linh Pháp Trận, đi vào phòng huấn luyện, tiến hành lần cải tạo thân thể cuối cùng trước trận chiến với đệ tử nội môn của Thánh Tuyền Tông.

Trên nóc đại điện, Quân Thường Tiểu ngồi trên đỉnh chớp mái nhà, cùi chỏ chống lên đùi, hai bàn tay đan xen lại với nhau, gác cằm lên mu bàn tay, nói:

"Thanh Dương, khoảng thời gian này vất vả cho ngươi rồi."

Lục Thiên Thiên lạnh lùng bất cần, Tiêu Tội Ký sa sút tinh thần, Tô Tiểu Mạt nghịch ngợm tùy tiện, các đệ tử đều là nhân tài.

Nhưng một cái môn phái, không chỉ có một chương môn chống đỡ cả nhà.

Lý Thanh Dương tính cách trầm ổn, không thể nghi ngờ là người mà Quân Thường Tiểu cần nhất, đồng thời cũng là ưa thích nhất.

Lần này hẳn đệ vị đệ tử thứ hai xuất chiến, cũng chính là muốn cho người sau lập nên danh vọng, có thể hỗ trợ hẳn đến quản lý môn phái, quản lý các sự đệ.

Hôm sau.

Bầu trời hơi hơi sáng, Liễu Uyển Thi đã sớm vào bếp, chuẩn bị cho mọi người một bàn phong phú thức ăn, Mã Vinh Ninh cùng hai tên sát thủ từng tay bụng từng đĩa thức ăn đặt lên bàn.

Một lúc sau, đệ tử ồ ạt kéo đến ăn cơm.

Lý Thanh Dương cũng tới, mặc dù hắn đã ở phòng huấn luyện suốt một đêm, nhưng tinh thần vẫn vô cùng phấn chấn.

Tô Tiểu Mạt đi tới, giờ bát nói:

"Su đệ chúc nhị sư huynh có thể đánh bại đệ tử nội môn của Thánh Tuyền Tông, từ đó truyền bá uy danh của Thiết Cốt Phái!"

Nói xong, hắn dùng một hơi uống cạn chén canh.

"Haaa...!"

Hắn vội vàng lè lưỡi, hà hơi nói:

"Nóng quá! Nóng quá!"

Những đệ tử khác cũng lần lượt đến chúc, bầu không khí trong phòng ăn bỗng nhiên trở nên ấm áp.

Liễu Uyển Thi đeo trên người tạp dề, từ trong phòng bếp đưa cái đầu nhỏ ra, lắc lắc cái muống trong tay, tươi cười nói:

"Hôm nay sư muội cố ý dậy sớm, chính là muốn làm một bữa cơm lên đường phong phú cho nhị sư huynh đó nha."

"Rầm rầm!"

Mọi người cùng nhau té ngã.

Lý Thanh Dương cố gắng chống tay lên bàn đỡ thân thể lao đảo, trên trán lập tức nhả lại.

Lời này không có ý gì, lời này nhất định không có ý gì.

Không bao lâu sau, Quân Thường Tiểu đi tới, sau khi cùng một đám đệ tử ăn bữa cơm lên đường phong phú, hắn dẫn Lý Thanh Dương, Lục Thiên Thiên và mấy tên đệ tử nòng cốt, một bộ dạng không lo lắng lên đường.

Thành Diệu Dương, Linh Tuyền Sơn.

Lần đầu tiên Quân Thường Tiểu đến đây, chính là diệt Linh Tuyền Tông, lần thứ hai đến chính là ứng chiến.

"Đến rồi, đến rồi!"

"Thiết Cốt Phái quả nhiên chấp nhận ứng chiến!"

"Ta còn tưởng đâu, tên kia nghe Thánh Tuyền Tông ước chiến, sẽ trốn chui ở trong môn phái chứ."

Quân Thường Tiểu dẫn theo mấy tên đệ tử đi đến chân núi, lập tức nhìn thấy không ít võ giả ăn mặc khác nhau tụ tập bên ngoài phế tích Linh Tuyền Tông.

Mấy ngày nay hẳn không có xuồng núi, cho nên không biết tin tức Thánh Tuyền Tông hướng môn phái gửi đến chiến thư, đã sớm truyền ra khắp quận Thanh Dương.

Các môn phái cùng võ giả nhận được tin tức, không tiếc dầm mưa dãi nắng, ngay ngày hôm qua đã tụ tập trong thành Diệu Dương.

Môn phái trong liên minh Bách Tông cũng đến không ít người.

Có cả tông chủ Hồ Khiếu Tông, cũng có cả bang chủ Thiết Quyền Bang bị Tiêu Tội Ký dùng một quyền đánh bay.

Bọn họ nhìn thấy Quân Thường Tiểu cùng đám đệ tử đến ứng chiến, khóe miệng đều cong lên, lộ ra nụ cười lạnh.

Tiểu tử.

Cũng may ngươi thức thời rời khỏi liên minh.

Đại nhân Thánh Tuyền Tông có lòng trắc ẩn không so đo tiểu nhân, nếu không, chúng ta nhất định sẽ cạo xương lột thịt ngươi!

"Ha ha."

Quân Thường Tiểu cười một tiếng, nói:

"Chỉ là một trận chiến của đệ tử, mà tướng đầu là một cái môn phái luận võ, quả thực khiến cho bốn tọa mờ mang tầm mắt nha."

"Quân chương môn."

Tông chủ Hồ Khiếu Tông thân nhiên nói:

"Người của Thánh Tuyền Tông đang chờ ngươi ở bên trong Linh Tuyền Tông đấy, chỉ cần ngươi dám bước vào, lập tức sẽ nhận được một cái kính sợ."

Sau cuộc hội nghị ở thành Thanh Dương, liên minh Bách Tông cùng Quân Thường Tiểu đã thế bắt lưỡng lập. (không thể cùng một phía)

Lần này bọn hắn đến đây, mục đích chính là muốn nhìn cái môn phái cửu lưu nhỏ bé này bị ngũ lưu tông môn mặc sức chà đạp.

Chỉ cần nghĩ đến tên kia dám phách lối tại lầu Tinh Nguyệt, sau đó phải biểu hiện bộ mặt sợ hãi khi đối mặt với quái vật Thánh Tuyền Tông, chương môn các phái không nhịn được ý cười trên mặt.

"Linh Tuyền Tông chỉ là một đồng phế tích, há có gì khiến cho bốn tọa phải kính sợ."

Quân Thường Tiểu dẫn theo các đệ tử cất bước vào trong, vừa mới bước vào hắn lập tức nhìn thấy ba cái ghế đặt trước đại điện sụp đổ.

Có ba người ngồi trên ghế.

Chính giữa là một người trung niên có sắc mặt cương nghị, hai tay khoanh lại, hơi cúi đầu.

Bên trái cũng là một người trung niên, đang lấy một tay nâng mặt, sắc mặt hắn hơi có vẻ âm trầm.

Phía bên phải là một tên nam tử hơi có nếp nhăn trên trán, chân này khoác lên đùi chân kia, đang dùng một ngón tay ngoáy ngoáy lỗ tai, bộ dáng rất là bất cần đời.

Ba người tuy có bộ dáng khác biệt, thế nhưng đều có một điểm chung, chính là quanh người toát ra một cỗ khí chất trầm trọng, tu vi của bọn hắn tuyệt đối không kém hơn trưởng lão Thương Sơn Phái.

Quân Thường Tiểu sờ mũi một cái, thầm nghĩ:

"Ba người này nếu như mặc vào trang phục hải quân, đằng sau lại có thêm một cái áo choàng, tạo hình khẳng định sẽ giống hệt với ba vị đại tướng hải quân rồi còn gì."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Thiết Cốt Phái, xương cốt cứng rắn!

Ba tên võ giả ngồi trước phế tích đại điện đang tỏa ra khí tức hùng hậu, cho người khác một cảm giác vô cùng áp lực, hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Bọn họ là tam trưởng lão, tứ trưởng lão và ngũ trưởng lão của Thánh Tuyền Tông, thực lực cảnh giới đều đạt đến Võ Tông cảnh.

Lần ước chiến này, Thánh Tuyền Tông dẫn động đến ba vị trưởng lão áp trận, xem ra, ngũ lưu tông môn muốn nói cho mọi người biết, Linh Tuyền Tông không phải cá nằm trên thớt mặc người chặt chém.

Phía bên phải ba vị trưởng lão có một đám võ giả mặc trang phục màu lam, bọn họ là đệ tử Thánh Tuyền Tông.

Phía bên trái cũng có rất nhiều võ giả, chính là thành chủ thành Thanh Dương - Tạ Quảng Côn, minh chủ liên minh Bách Tông - Tần Hạo Nhiên, cùng bọn chương môn lục lưu môn phái của quận Thanh Dương.

Trận thế rất lớn!

Hèn gì ngay cả tông chủ Hồ Khiếu Tông cũng phải thành thật đứng ở bên ngoài.

Tạ Quảng Côn nghĩ thầm:

"Quân chương môn, lần này Thánh Tuyền Tông cử đến ba tên trưởng lão, nhìn như đến ước chiến nhưng thật chất là đến tạo áp lực, Tạ mã thật sự lực bất tòng tâm."

Ngũ lưu tông môn, quái vật khổng lồ.

Hắn tuy là thành chủ thành Thanh Dương, nhưng cũng chỉ bắt lực đứng nhìn.

Tần Hạo Nhiên cùng các chương môn lục lưu môn phái khác, cùng nhau quăng đến ánh mắt trêu tức cho Quân Thường Tiểu.

Tiểu tử, trước thế trận như thế, ngươi còn dám phách lối như thời điểm tại lầu Tinh Nguyệt sao?

Quân Thường Tiểu dẫn theo các đệ tử dừng lại bên ngoài sân luyện võ, bên trên sân bãi vẫn còn lưu lại lốm đốm vết cháy đen, đây chính là tác phẩm khi hắn thiếu rui Linh Tuyền Tông.

Tam trưởng lão chậm chậm ngẩng đầu lên, nói:

"Người chính là chương môn Thiết Cốt Phái?"

Ánh mắt hắn cực kỳ sắc bén, giọng nói như chuông lớn vang lên!

Một trận khí thế cuộn cuộn, áp lực tràn đến!

Quân Thường Tiểu ưỡn ngực, hai tay chấp sau lưng, bình tĩnh tự nhiên nói:

"Không sai."

Các đệ tử đứng sau hắn, ngoại trừ Lục Thiên Thiên, đều đồng loạt ưỡn ngực, trên mặt không có chút nào là sợ hãi.

Tôn chi thứ nhất của Thiết Cốt Phái là gì?

Là người Thiết Cốt Phái, hành sự xương cốt cứng rắn!

Mặc cho ba tên cường giả Võ Tông phía trước không ngừng tóa ra khí thế tạo áp lực cho bọn họ, những xương cốt cứng rắn này, sẽ không vì thế mà cúi đầu khom lưng!

Tạ Quảng Côn cảm thấy khâm phục, nghĩ thầm:

"Thiết Cốt Phái, một thân cứng rắn!"

Ngay lúc này Quân Thường Tiểu đối mặt với ba tên cường giả Võ Tông, đã chân chính hiểu ra vì cái gì chương môn đời thứ nhất lại đặt tên môn phái là ‘Thiết Cốt’.

Một giây phút này, linh hồn vĩ đại Vương chương môn vì vượt ngục không thành mà đầu lia khỏi xác, dường như xuất hiện trên bầu trời, dang rộng ra hai tay thả hiệu ứng cứng rắn, để cho bọn họ đối mặt với cường địch, thấy nguy không loạn!

"Hừ."

Tần minh chủ cười lạnh một tiếng, nói thầm:

"Còn ra vẻ ta đây."

Hắn có ý nghĩ không giống như Tạ Quảng Côn, cho rằng Quân Thường Tiểu cùng các đệ tử Thiết Cốt Phái ra vẻ cứng rắn chỉ là giả vờ, thực chất bên trong nội tâm đã run sợ lấy bầy, kinh hồn khiếp vía.

Giả vờ sao?

Không có chuyện đó.

Nếu như tình huống thích hợp, Quân chương môn còn muốn mở một bàn mặt chược, cùng các đệ tử chơi mấy hiệp luôn cơ.

Tam trưởng lão Thánh Tuyền Tông đan xen mười ngón tay lại với nhau, linh uy như ẩn như hiện, trầm giọng nói:

"Linh Tuyền Tông bị phá môn diệt tông là do ngươi làm?"

Linh uy nặng nề!

Nếu đối lại là một người bình thường, đứng trước áp lực kinh khủng như thế, khẳng định sẽ bị dọa co quắp nằm trên mặt đất!

Quân Thường Tiểu khinh thường, thần nhiên nói:

"Đừng nói phí lời, nhanh kêu cái tên Mạc Thượng Phi gì đó ra đây ứng chiến với đệ tử của bọn tóa đi."

Khí thế mạnh là có thể phách lối?

Ngươi có ngon, nhào tới giết ta này!

Tam trưởng lão sẽ không giết tới, bởi vì đây là một trận chiến quang minh chính đại, nếu như bản thân hắn vứt bỏ thân phận để nhào lên, việc này truyền ra ngoài chẳng khác nào trò cười cho thiên hạ.

Quân Thường Tiểu đã suy đoán được điều này, cho nên mới không ngại gì cùng đối phương cứng rắn.

Ngươi có phách lối hơn nữa, khí thế cùng ánh mắt có sắc bén tới đâu, cũng không thể giết người nha.

Hệ thống nói:

"Nếu đối lại là một tên Võ Đế, người ta chỉ cần cười một cái, chủ nhân ngay lập tức hóa thành khói bụi."

"..."

Quân Thường Tiểu co giật khóe miệng.

Một nữ nhân thực lực Võ Đế hướng mình cười một cái, hình ảnh kia tuyệt đối là một ký ức kinh hồn.

Đừng có phí lời?

Tạ Quảng Côn lấy tay che mặt, súp đỏ nói:

"Tiểu tử này đúng là cái gì cũng dám nói."

Trên mặt Tần minh chủ cùng chương môn các phái ngày càng nồng nặc ý cười.

Đúng thế, đúng thế, chính là lực phách lối này đây, nguoi tuyệt đối không được sợ, cứ giữ vững như thế!

"Chắc chắc."

Ngũ trưởng lão phía bên phải, toét miệng nói:

"Chỉ là một tên chương môn cừu lưu môn phái, mà cũng dám phách lối, khó trách dám giết đệ tử ngoại môn của Thánh Tuyền Tông ta."

Một câu ‘đệ tử ngoại môn’ thốt ra, Tạ Quảng Côn lập tức nắm bắt mấu chốt.

Thánh Tuyền Tông xuất chiến lần này là muốn nói cho người đời biết, nguyên nhân không phải là do Linh Tuyền Tông bị diệt, mà chính là đệ tử bị giết.

Người ta ra mặt cho đệ tử đến chinh đốn Thiết Cốt Phái, tông môn khác cũng không thể ý kiến gì.

Quân Thường Tiểu có chút kinh ngạc nói:

"Nguoi nói đệ tử ngoại môn chính là tông chủ và trưởng lão Linh Tuyền Tông?"

"Không sai."

Ngũ trưởng lão nói:

"Chắc chắc chắc."

Quân Thường Tiểu nói:

"Bồn tọa nghe nói Thánh Tuyền Tông chính là danh môn chính phái trên giang hồ, cho nên tưởng rằng đám người Vi Nhất Hi dám cấu kết với sơn tặc và sát thủ chỉ là đệ tử ký danh, không nghĩ tới thật sự là đệ tử quý tông nhà."

Sắc mặt ba tên trưởng lão đen lại.

"Đương nhiên."

Quân Thường Tiểu lại nói:

"Nếu như Thánh Tuyền Tông cho rằng Quân mã đang ngấm máu phun người, bồn tọa cũng có thể xuất ra bằng chứng Vi Nhất Hi cấu kết với sơn tặc Chu Thiên Bá cho mọi người nhìn."

Ba tên trưởng lão trầm mặc.

Tứ trưởng lão vốn thủy chung không nói chuyện, thân nhiên nói:

"Bốn huynh đệ Vi Nhất Hi đã từng là đệ tử ngoại môn, nhiều năm trước bị tông môn trục xuất, chuyện bọn hắn cùng sơn tặc cấu kết là do mình tự làm, cùng Thánh Tuyền Tông ta không chút quan hệ."

Ngũ lưu tông môn cũng cắn mặt mũi nha.

Quân Thường Tiểu chấp tay nói:

"Thánh Tuyền Tông sớm phát hiện nhân phẩm đệ tử không bằng người, lập tức đuổi khỏi tông môn, quả nhiên không hổ là danh môn chính phái, Quân mã bội phục, bội phục!"

"..."

Mọi người co giật khóe miệng một cái.

Tạ Quảng Côn còn thâm nói:

"Tiểu tử này có công phu miệng lưỡi thật lợi hại, khó trách khiến cho Tư Đồ Vương tức đến phun máu."

Hiện tại thì tốt, Vi Nhất Hi đã bị gán danh là đệ tử ngoại môn bị trục xuất, Thánh Tuyền Tông muốn lấy cớ đệ tử ngoại môn bị giết, còn phải thật suy nghĩ phiền phức mang lại.

"Quân chương môn."

Tam trưởng lão thân nhiên nói:

"Phía trên chiến thư đã biết rõ ràng, đệ tử nội môn Mạc Thượng Phi của Thánh Tuyền Tông ta, khiêu chiến nguoi chứ không phải đệ tử Thiết Cốt Phái."

Quân Thường Tiểu nhún nhún vai nói:

"Bồn tọa là người đứng đầu một môn phái, có chiến thắng đệ tử quý phái cũng không phải chuyện về vang gì, cho nên đệ tử chiến đệ tử mới là công bằng nhất."

Tần Hạo Nhiên dùng ánh mắt xem thường nhìn hắn.

Ngươi tưởng rằng đệ tử nhà mình dường như có thể chiến thắng đệ tử nội môn của Thánh Tuyền Tông vậy.

Ba tên trưởng lão Thánh Tuyền Tông liếc nhau một cái, rất nhanh có một sự thống nhất ẩn ý.

Tam trưởng lão nói:

"Quân chương môn đã nói như thế, vậy hãy để đệ tử bản phái lĩnh giáo một chút tuyệt kỹ của đệ tử quý phái đi."

"Thượng Phi."

hắn vẫy tay, nói:

"Người xuất chiến đi."

"Vâng!"

Đệ tử tên là Mạc Thượng Phi bước tới.

Người này thân thể cao ráo, cơ bắp săn chắc, nhìn vào có thể nhận ra là cao thủ bất phàm.

Quân Thường Tiểu thẩm nghĩ:

"Tu vi của hắn là gì?"

Hệ thống nói:

"Võ Đò bát phẩm, lực lượng thân thể thuần túy bạo phát có thể đạt tới 1 vạn 7 ngàn cân."

"Cao thế?"

Quân Thường Tiểu nhú mày.

Lúc trước môn chủ Trường Dao Môn, tu vi Võ Đò cửu phẩm cũng chỉ đạt 14 ngàn cân.

Đệ tử Thánh Tuyền Tông thấp hơn một phẩm, vậy mà lực lượng cao hơn hắn 3000 cân, điều này nói rõ tư chất của tên này rất cao!

"Thanh Dương."

Hắn thấp giọng nói:

"Đối thủ không thể xem thường, người cần phải cẩn trọng."

"Vâng."

Lý Thanh Dương cất bước đi đến chính giữa sân luyện võ, đứng cách Mạc Thượng Phi vài mét, chấp tay nói:

"Thiết Cốt phái, Lý Thanh Dương."

Ngũ trưởng lão Thánh Tuyền Tông ngoáy ngoáy lỗ tai, thần nhiên nói:

"Quân chưởng môn, bản tông phái ra một tên Võ Đò bát phẩm, người chi phái ra một tên Võ Đò tứ phẩm, không phải cố ý cho đệ tử ăn hành chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 113: Võ học kinh hải bốn phía!

"Võ Đò bát phẩm?"

Tô Tiểu Mạt, Điền Thất và các đệ tử khác đều biến sắc

Chênh lệch nhau tận bốn phẩm, liệu nhị sư huynh có thể chiến thắng đối phương sao?

Lục Thiên Thiên hơi nhú mày, thấp giọng nói:

"Chưởng môn, đối thủ của Thanh Dương quá mạnh, hay là để đệ tử xuất chiến đi."

Thực lực của Mạc Thượng Phi khiến nàng không cho rằng nhị sư đệ có thể chiến thắng.

Quân Thường Tiểu lấy ghế ngồi từ không gian giới chỉ ra, đặt mông xuống, ngón tay gõ vào thành ghế, nói:

"Người thân là đại sư tỷ, bất cứ chỗ nào, lúc nào, đều phải đặt hết lòng tin vào sư đệ của mình."

Lục Thiên Thiên trầm mặc, cùng với đó là các đệ tử đứng phía sau.

"Mặc dù tư chất của Lý Thanh Dương không tệ, thế nhưng đối thủ của hắn đồng dạng là thượng phẩm linh căn Mạc Thượng Phi, trận chiến này kết quả thế nào không cần phải nghĩ."

"Trong số đệ tử của Thiết Cốt Phái cũng chỉ có một người dạng này thực lực thôi sao?"

Nét cười trên mặt Tần Minh chủ và chưởng môn các phái ngày càng đậm.

Cơ hội trào phúng Thiết Cốt Phái tốt như vậy, nếu không tranh thủ làm sao có thể nuốt xuống

cục tức tại lầu Tinh Nguyệt.

Đương nhiên.

Bọn họ vẫn không cho rằng thực lực của Lý Thanh Dương yếu.

Cả hai đều là người ưu tú, tư chất ngang nhau, bất quá Mạc Thượng Phi về phương diện tài nguyên cũng như đạo sư, mạnh hơn Thanh Dương quá nhiều.

"Đệ nhất thiên tài thành Thanh Dương này mà đồng ý gia nhập Thương Sơn Phái, thành tựu đệ tử nội môn là chuyện chắc chắn, khẳng định sẽ mạnh hơn hiện tại rất nhiều."

"Ài, uống phí trời cao chiếu cố hần có tư chất tốt như vậy."

Chương môn các phái đều nuôi tiếc không thôi.

Sự thật thế nào?

Bọn hần chỉ đang đổi một cái phương thức trào phúng, châm chọc Quân Thường Tiểu hủi người không biết mỗi một.

Tạ Quảng Côn trầm nghĩ:

"Hơn hai tháng trước, Lý Thanh Dương chỉ có tu vi Khai Mạch thập đoạn, hiện tại đã bước vào Vô Đò tứ phẩm, tốc độ phát triển như thế đã nhanh như ngồi tên lửa, các người đúng là lũ có mắt như mù mà."

Đây không phải mắt mù, là không có một chút ánh sáng.

Quân Thường Tiểu không quan tâm miệng đời chế giễu, bất chợt nhìn về một nơi xa, phát hiện một cái ánh sáng mờ hồ lóe lên rồi biến mất, trầm nghĩ:

"Tội Kỳ cũng đã tới nha."

Chính xác.

Tiêu Tội Kỳ cũng có mặt.

Hần đang mai phục trên một con dốc cách nơi này tám trăm mét, thân thể bao trùm bởi bụi cỏ, một con mắt dán vào ống ngắm, hòng súng QBU-88 chĩa thẳng hướng đầu của Mạc Thượng Phi.

Trong lúc Tiêu Tội Kỳ thực tập dã ngoại rèn luyện, nghe được tin tức về môn phái, cho nên hần lập tức chạy đến đây.

Hần đã nằm tại chỗ này một ngày một đêm, ba tên cường giả Vô Tông sẽ không bao giờ nghỉ đến, có một tay bắn tia âm hồn đang chờ.

Chương môn.

Súng đã lên đạn.

Người muốn chơi ai, đệ tử chơi chết hần.

Dạ Tinh Thần nằm trên một tảng đá phía xa, trầm nghĩ:

"Nếu không nhờ bốn đề thi triển Thái Huyền Chân Kinh che đi sự hiện diện của người, thực sự cho rằng bản thân chỉ cần nằm trong bụi cỏ là sẽ thần không biết quỷ không hay?"

"Thánh Tuyền Tông, Mạc Thượng Phi."

Mạc Thượng Phi thông dong xưng tên, giọng nói cùng ánh mắt hần chứa đầy sự khinh thường.

Hần đã nghe nói đến Lý Thanh Dương, bất quá cũng không quá xem trọng, dù sao người này gia nhập một cái bất nhập lưu môn phái, khẳng định sẽ bị đồng hóa thành một tên cận bã.

Lẫn nhau báo họ tên, trận chiến vốn nên bắt đầu.

Thế nhưng,

Tam trưởng lão mở miệng, nói:

"Quân chương môn, quyền cước không có mắt, đệ tử bản phái lỡ tay tổn thương đệ tử quý phái, còn mong chương môn ráng chịu đựng."

Đây là đang muốn nói với mình, một chút nữa tên kia xuất thủ sẽ rất tàn bạo hay sao?

Quân Thường Tiểu lắc đầu, chấp tay nói:

"Nếu như tình thế đảo ngược mà nói, cũng xin quý tông ráng chịu đựng nha."

Đám người Tàn Hạo Nhiên tròn cả mắt.

Một cái Vô Đò tứ phẩm có thể hành hạ Vô Đò bát phẩm, không phải đang nói chuyện đùa đó chứ.

Tam trưởng lão lười nhác công phu miệng lưỡi với Quân Thường Tiểu, thân nhiên nói:

"Trận đấu bắt đầu."

"Vút —— ——"

Hần vừa dứt lời, Mạc Thượng Phi cất bước dài, rót linh lực vào bàn tay phải, tung ra một quyền đầy lực lượng đánh tới.

Rất nhanh, rất bất ngờ!

"Bành!"

Lý Thanh Dương không kịp né tránh, vội vàng giơ hai tay thủ thế, đón đỡ một quyền của đối thủ.

"Đằng đằng đằng!"

Hắn lùi lại hơn mười bước mới miễn cưỡng ổn định thân thể.

Từ mức độ không khí dập dồn đến xem, người trước tung ra một quyền, lực lượng ít nhất cũng 20 ngàn cân!

"Hà!"

Lý Thanh Dương giữ giữ cánh tay gần như chết lạng.

"Hửm?"

Mạc Thượng Phi thu hồi nắm đấm, ngạc nhiên nói:

"Người có thể đỡ được một Tật Phong Quyền mà vẫn chưa học máu, xem ra cường độ thân thể không tầm thường nha."

"Bất quá."

Hắn cười cười nói:

"Có thể chịu được mấy đòn đây?"

"Vèo!"

Mạc Thượng Phi thi triển thân pháp nhào tới!

Người còn chưa tới, hai nắm đấm đã liên tục tung ra, linh lực không ngừng hóa thành từng đạo quyền ảnh.

Phạm phẩm trung giai Tật Phong Quyền lấy tốc độ cùng lực bạo phát làm gốc.

Mạc Thượng Phi có thể linh ngộ đến cực hạn, đồng thời liên tục thi triển, khiến cho bọn người Tàn minh chủ không ngừng cảm thán.

Sắc mặt Tô Tiểu Mạt, Điền Thất dần dần trở nên ngưng trọng.

Lực lượng của quyền ảnh nhanh và thô bạo như thế, nếu như đối lại bọn họ khẳng định chỉ có thể làm bao cát, mặc cho người ta đánh không có sức phản kháng!

Lý Thanh Dương nhú mày lại, hai tay một lần nữa thủ thế đón nhận toàn bộ quyền thế, tiếng 'bành, bành' không ngừng vang lên, thân thể cũng từng bước lùi lại.

"Rầm!"

Mãi cho đến lúc rời đến rìa của sân luyện võ, hắn giẫm mạnh một chân vào mặt đất, thân thể vững vàng trụ lại.

Mạc Thượng Phi thừa thế xông lên, nhảy lên không trung, linh lực cấp tốc ngưng tụ vào bàn tay, một đạo ánh sáng lóe lên đánh tới.

Một chiêu này, cực kỳ khủng bố!

Tàn minh chủ và chưong môn các phái lập tức có phán đoán, hiện tại Lý Thanh Dương đã không còn cách nào tránh né, càng không thể lùi lại, chỉ có thể chính diện đón đỡ.

Lùi lại, đồng nghĩa với nhận thua.

Hắn đã đón nhận rất nhiều quyền thế, nếu nhận thêm một chiêu này, khẳng định không tàn cũng phế!

Lúc này, bọn hắn rất mong Lý Thanh Dương sẽ lùi lại, bởi vì như thế chính là thua, từ lúc bắt đầu đều chưa tung ra được một chiêu đã bại, khẳng định sẽ thành mục tiêu chế giễu của mọi người.

Nóng tay của Quân Thường Tiểu đánh xuống thành ghế rất có quy luật, không phải hắn quá hoảng mà làm như thế, mà chính là có niềm tin vững vàng!

"Rầm!"

Ngay lúc này, một chân Lý Thanh Dương giẫm mạnh xuống đất, nắm tay phải rút vào bụng thủ thế như đứng tấn, linh lực như nước lũ cuộn cuộn tiến vào trong bàn tay, hội tụ vào một quyền chói mắt long lay này.

"Bạo Liệt Quyền!"

Hắn quát lạnh một tiếng, vùng nắm tay phải ra, ánh sáng lóe lên một cái, đồng thời dưới chân hình thành một luồng gió trong nháy mắt.

"Bành bành bành!"

m thanh bùng nổ truyền ra vang vọng trên sân luyện võ, giống như một khẩu pháo bị châm lửa nổ súng, tất cả mọi người thể hiện bộ mặt kinh ngạc.

"Oanh!"

Trong chớp mắt, Lý Thanh Dương dùng nắm đấm ẩn chứa đầy quyền lực thô bạo, nện trực tiếp vào nắm đấm của Mạc Thượng Phi, cùng lúc đó đánh đối phương bay ngược ra ngoài.

"Đăng đăng đăng!"

Tên đệ tử nội môn của Thánh Tuyền Tông rơi xuống đất, lao đao bước chân lùi lại hơn hai mươi bước, mới có thể ổn định lại thân thể, trên nắm tay phải truyền ra cơn đau mãnh liệt, trong ánh mắt dần hiện lên sự kinh hãi.

Tật Phong Quyền do hắn ngưng tụ ra đã đạt đến mức 2 vạn 2 ngàn cân, thể mạnh khi ngạnh kháng với đối thủ, người rơi vào thế hạ phong lại là hắn!

Bọn người Tần minh chủ đã chờ chờ buông lời chế giễu đệ tử Thiết Cốt Phái, đột nhiên nhìn thấy cảnh tượng Mạc Thượng Phi bị đánh bay ngược, từng tên tròn mắt há hốc mồm.

Tình huống vừa rồi vẫn còn mới mẻ, có thể xoay chuyển tình thế, thật khiến người ta kinh hồn khiếp vía!

Bạo Liệt Quyền?

Đây là cái gì tuyệt kỹ, làm sao chưa nghe nói qua!

Thực lực chỉ là Vô Đột tứ phẩm dùng một chiêu đánh lui Tật Phong Quyền của Vô Đột bát phẩm, chẳng lẽ quyền pháp này đã đạt cấp bậc trung phẩm?

Dạ Tinh Thần nằm ở trên dốc cao quan sát, âm thầm cả kinh nói:

"Quyền pháp này, tuyệt không đơn giản!"

"Xoát!"

Đột nhiên, Lý Thanh Dương cất bước xông lên, bỗng nhiên nắm tay phải hóa thành chưởng, rút linh lực vào mặt bàn tay, huy động bàn tay từ trên không trung chém xuống.

"Hưu! Hưu! Hưu!"

Trong khoảnh khắc, ba đạo ánh sáng tựa như vàng trắng, từ ba nơi khác biệt xuất hiện, những nơi đi qua, lưu lại tàn ảnh mờ hồ.

Đây là...

Không sai, ngã trăm!!

Tạ Quảng Côn hoảng sợ nói:

"Võ học linh lực tạo hình!"

Tần Hạo Nhiên cùng chư môn các phái tròn tròn con mắt, sự kinh ngạc không cách nào che dấu!

Ba tên trưởng lão Thánh Tuyền Tông vẫn luôn tự tin cho đến khi nhìn thấy Lý Thanh Dương tung ra ba đạo ánh sáng giống như vàng trắng, thiếu chút nữa không nhận được đứng lên!

Võ học linh lực tạo hình.

Thánh Tuyền Tông cũng có, nhưng thấp nhất cũng là cấp bậc trung phẩm cao giai, chỉ Vô Sư cảnh mới có thể nắm bắt, khí toàn yếu ớt của Vô Đột cảnh, rất khó thi triển ra chiêu!

Quân Thường Tiểu học theo bộ dáng của ngũ trưởng lão, khoác chân này lên đùi chân kia, cười nhạt nói:

"Làm gì mà giật mình quá vậy?"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Trò vui chỉ mới bắt đầu!

Lý Thanh Dương thi triển võ học linh lực tạo hình Ngã Trăm, nhất thời gây kinh hãi bốn phía.

"Thật không thể tin a!"

Dạ Đế cũng là khiếp sợ không thôi.

Kiếp trước, hắn đã từng tu luyện rất nhiều võ học linh lực tạo hình, biết rất rõ khuyết điểm của loại võ học này chính là cực kỳ tiêu hao linh lực.

Một loại võ học hắn từng tu luyện có tên là Đại Ba Nhật Nguyệt Trảm, cũng là võ học linh lực tạo hình, thế nhưng điều kiện tu luyện cần phải có tu vi Vô Thánh, mà mỗi lần thi triển cần tiêu hao tận sáu thành linh lực trong Khí Toàn.

Vậy còn Lý Thanh Dương thì sao?

Hắn chỉ cần gợn tay nhắc chân là có thể lập tức chém ra ba đạo ánh sáng, quá trình thi triển cực kỳ nhẹ nhõm!

Trước đó là Bạo Liệt Quyền, sau lại Ngã Trăm, Dạ Tinh Thần thật sự bị rung động sâu sắc, đồng thời ý thức được một chuyện, võ học của Thiết Cốt Phái không phải hàng chợ!

"Đội ta đạt tới Vô Đột cảnh, nhất định phải tu luyện loại võ học này."

Hắn thầm nói với bản thân.

Dạ Tinh Thần vốn chỉ hứng thú với mỗi Dịch Cân Kinh, bây giờ lại có thêm hứng thú với Bạo Liệt Quyền và Ngã Trăm.

"Soạt!"

"Soạt!"

"Soạt!"

Trên sân luyện võ, ba đạo ánh trắng khuyết từ ba phương vị khác nhau đánh tới.

Mạc Thượng Phi vừa mới ổn định lại thân thể, nhìn thấy thế công đánh tới lập tức biến sắc, vội vàng thi triển Tật Phong Quyền phản kháng.

"Bành! Bành!"

Song quyền va chạm với hai đạo ánh trắng khuyết xông đến từ hai bên, lực chấn khiến cho hai tay hắn kịch liệt run rẩy, bắp thịt cũng truyền đến cảm giác như bị xé rách!

Mạc Thượng Phi không không có thời gian thờ dốt, bởi vì đạo ánh trắng khuyết thứ ba đã từ mặt đất xông theo hướng từ dưới đánh lên, tạo thành một đường vòng cung 90 độ, nện thẳng vào cằm của hắn.

"Soạt!"

Lực lượng mạnh mẽ khiến thân thể hắn bị nhấc khỏi mặt đất, sau đó té ngã ở phía xa, máu me phun tung tóe.

Tên đệ tử nội môn này của Thánh Tuyền Tông có thể đỡ được hai lần Ngã Trảm, biểu hiện đã rất không tệ.

Không biết vì sao đòn thứ ba lấy góc độ gian xảo đánh tới,

đối phương muốn tránh cũng không thể tránh.

"Đáng... đáng chết!"

Thân thể Mạc Thượng Phi dường như đã từng được tôi luyện, cho nên bị trúng đòn cũng chỉ để lại một vết thương nhẹ, hắn lập tức đứng dậy, lau đi vết máu đọng trên khóe miệng.

Một phần nguyên nhân cũng là do Lý Thanh Dương không có bộc phát linh lực toàn diện, nếu không kết quả của việc lấy hai tay đỡ Ngã Trảm chính là gãy xương trật khớp.

Sắc mặt ba tên trưởng lão nhất thời xụ xuống.

Bọn hắn vốn cho rằng đệ tử của mình dễ dàng giành chiến thắng, không nghĩ tới đối phương dùng võ học linh lực tạo hình đánh cho thụ thương.

Tần Hạo Nhiên nói:

"Tuy rằng võ học linh lực tạo hình bá đạo, nhưng khuyết điểm chính là không thể liên tiếp thi triển, đệ tử Thánh Tuyền Tông có thể chống đỡ thành công một chiêu này, kết quả sau đó đã như ván đóng thuyền."

"Đệ tử Thiết Cốt Phái liên tiếp thi triển ra ba chiêu, khẳng định linh lực còn lại không được bao nhiêu, tiếp tục đánh chỉ sẽ khiến bản thân càng thêm kiệt sức mà thôi."

Những chương môn của liên minh Bách Tông nhìn như đang nghị luận, bất quá âm thanh lại rất to, đây rõ ràng là đang nhắc khéo đệ tử Thánh Tuyền Tông không nên gấp gáp, cứ từ từ mài chết đối thủ.

Không cần nhắc nhở, Mạc Thượng Phi cũng biết điểm yếu của võ học linh lực tạo hình.

Hắn vẫy vẫy hai tay, biểu hiện ánh mắt hung tợn, nói:

"Vừa rồi ta sơ suất chủ quan, để ngươi thừa cơ hội phản công."

Hiện tại hắn đã nghiêm túc, không còn khinh địch.

Ngũ trưởng lão ngoáy ngoáy lỗ tai, nhếch miệng cười nói:

"Trò vui chỉ mới bắt đầu."

"Không sai!"

Quân Thường Tiểu giờ chân lên, bịt mũi lại, nói:

"Trò vui chỉ mới bắt đầu."

"Soạt!"

Sau khi Mạc Thượng Phi điều chỉnh lại trạng thái, lập tức thi triển Tật Phong Quyền xông tới, tốc độ xuất chiêu so với ban đầu nhanh hơn không ít, trong lúc nhất thời tạo ra hơn mười đạo quyền ảnh, lực lượng rất có tính bạo tạc!

"Bành! Bành! Bành!"

Lý Thanh Dương cũng thi triển Bạo Liệt Quyền, âm thanh va chạm với quyền pháp bùng nổ truyền ra ngoài, linh lực như từng con sóng lẫn tan trong không khí!

Chỉ trong chớp mắt, hai người đã quyền đối quyền hơn mười chiêu!

Bụi đất dưới chân không ngừng tung bay bốn phía xung quanh nhấc lên từng làn gió, cũng đem từng cái từng cái lá rụng cuốn bay lên.

"Bành!"

Hai người lại tung ra một quyền đối đầu, sau đó lùi về phía sau bốn năm mét.

Lý Thanh Dương duỗi rộng mười ngón tay, cánh tay hắn đã bị lực phản chấn làm cho mất cảm giác.

Mạc Thượng Phi cũng không khá hơn bao nhiêu.

Phương thức đối kháng thô bạo này quả thực chẳng khác nào đá chọi đá.

Địch tổn thất một ngàn, ta cũng mất tám trăm.

"Xem ra, trong một thời gian ngắn rất khó phân ra thắng bại."

"Mà chuyện này cũng thật kỳ lạ, một tên Vô Đồ tứ phẩm có thể chọi cứng với một tên Vô Đồ ngũ phẩm luôn đấy!"

"Đệ tử Thiết Cốt Phái thi triển quyền pháp có phẩm chất không tệ, nếu không người đã sớm mau me be bét rồi."

"Cảnh giới của đệ tử Thánh Tuyền Tông cao hơn, do đó linh lực trong Khí Toàn cũng dồi dào hơn hẳn, muốn đánh đông dài cũng không phải chuyện gì khó khăn cả."

"Ta thấy hai tay của tên đệ tử Thiết Cốt Phái đang run rẩy, có thể nhìn ra trải qua mấy chục quyền cứng rắn, thì linh lực trong Khí Toàn của hắn đã tiêu hao hết bảy tám phần rồi."

"Soạt!"

Lý Thanh Dương làm ra tư thế vung đao xuống, quát to:

"Ngã trăm!"

"Hừ —— "

Ánh trắng khuyết bạo phát đánh tới.

Hắn còn sức để thi triển võ học linh lực tạo hình há?

Chưong môn các phái đang bàn luận, bỗng nhiên nhìn thấy đạo ánh trắng khuyết bay ra, từng người biểu hiện ra bộ mặt đần độn.

"Ngã trăm!"

"Ngã trăm!"

Rất nhanh, Lý Thanh Dương lần nữa phát tay, chém ra thêm hai đạo ánh trắng khuyết, hắn đang dùng hành động để tát một bạt tai lên mặt chưong môn các phái, tiện thể nói cho bọn hắn biết linh lực của lão tử còn rất sung túc.

"Bành! Bành! Bành!"

Mạc Thượng Phi dâng lên cảnh giác, lập tức thi triển thân pháp tiến hành né tránh, ba đạo ánh trắng khuyết đánh hụt rơi vào tảng đá phía sau, chấn khối đá thành một đồng vụn.

Lần này đến phiên Lý Thanh Dương thừa thế xông lên!

Nhân cơ hội đối phương đánh cố gắng né tránh, hắn nghiêng người giống như một tay chơi bóng bàn đang không ngừng phát bóng, từng đạo từng đạo ánh trắng khuyết liên tục phát ra.

"..."

Tần minh chủ cùng các võ giả đứng ngơ ngác nhìn từng đạo ánh trắng khuyết lấy góc độ khác nhau xẹt qua tầm mắt.

Võ học linh lực tạo hình cần tiêu hao nhiều linh lực, thế mà cứ vung tay là xuất chiêu, hình ảnh chân thực đến mức dọa người!

Mạc Thượng Phi đang có ý đồ dùng tẩu vị (biến hướng) để tránh đi đạo quang kiếm ảnh, nhưng không biết vì cái gì sau khi hắn tránh né ba đạo ánh trắng khuyết trước đó, liền bị mấy đạo tuyệt kỹ sau đó không chút kiêng dè đánh vào trên mặt, trên vai, trên tay, trên chân.

"Phù phù!"

Đến cùng, sau một hồi hứng trọn thế công, hắn bất lực ngã xuống mặt đất, nghiêng mặt ọc ra một ngụm máu tươi, tinh thần cũng uể oải ngất đi.

Lý Thanh Dương thi triển Ngã Trăm, tuy lực lượng của nó không quá mạnh, nhưng thắng ở phương diện điên cuồng oanh tạc, đừng nói một tên Vô Đồ bát phẩm, coi như Vô Đồ cửu phẩm cũng phải ăn thua chịu thiệt.

"Thắng rồi!"

"Nhị sư huynh, thắng rồi!"

Tô Tiểu Mạt cùng Điền Thất kích động nhảy dựng lên.

Lục Thiên Thiên tuy không biểu hiện ra gì, nhưng trong lòng nàng đã tự nói:

"Sau khi trở về môn phái, nhất định phải học loại tuyệt kỹ này."

Nữ nhân này giống như Dạ Tinh Thần, chỉ có hứng thú mãnh liệt với Dịch Cân Kinh, tuy Bạo Liệt Quyền và Ngã Trăm cũng có một chút đề ý, nhưng vẫn không có tốn công bỏ sức ra tu luyện.

Tiêu Tội Kỳ nhìn sư huynh giành thắng lợi, nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, ngón trỏ cũng thả nhẹ cò súng ra.

Hắn vẫn luôn trong tình trạng đề cao cảnh giác, nếu như nhị sư huynh gặp bất lợi trong trận chiến vừa rồi, hắn sẽ lập tức bắn chết Mạc Thượng Phi trước.

"Dạ sư đệ."

Tiêu Tội Kỳ nhếch miệng cười nói:

"Nhị sư huynh thắng rồi!"

"Ngưng."

Dạ Đế đại nhân cao ngạo, khinh thường nói:

"Chỉ là thắng một tên Vô Đồ bát phẩm, có cần phải phấn khích vậy không?"

Trong nội tâm hắn không có một chút rung động, bởi vì bản thân vẫn không có cho mình là một thành viên của Thiết Cốt Phái, cho nên không có cái loại cảm giác cùng chung vinh dự.

Tiêu Tội Kỳ thì khác, hắn đã chấp nhận Thiết Cốt Phái, chấp nhận chương môn, chấp nhận sư huynh sư đệ. Lý Thanh Dương giành chiến thắng mang đến vui sướng, hắn cũng có cảm giác vui sướng không yếu hơn bao nhiêu.

"Hầy..."

Quân Thường Tiểu đứng dậy, có chút áy náy chấp tay nói:

"Quyền cước không có mất, đệ từ bên phải đánh đệ từ quý tông thành cái dạng này, thật là có chút ngại ngùng nha."

Ánh mắt của đám đệ tử Thánh Tuyền Tông đứng phía bên trái nổi lên tức giận, có người đã đặt tay lên chuôi kiếm.

Lục Thiên Thiên tiến lên phía trước hai bước, đứng sòng vai với chương môn, bàn tay xinh đẹp cũng đã đặt lên chuôi kiếm, đôi mắt sáng như sao của nàng tỏa ra hàn ý.

Cuộc sống chính là như thế, không hợp thì đánh!

Tô Tiểu Mạt cùng Điền Thất cũng từ phía sau bước lên, trừng mắt nhìn đối phương, tay đặt lên trên chuôi kiếm của Hàn Phong Kiếm, tỏa ra không chút nào yếu thế.

Tiêu Tội Kỳ một lần nữa đặt một mắt vào ống ngắm 8x, khóa chặt mục tiêu là đầu của một tên đệ tử Thánh Tuyền Tông đứng vị trí gần chương môn nhất, chỉ cần tên kia dám chơi ngu, lập tức đầu sẽ nở hoa.

Bầu không khí giương cung bạt kiếm trầm trọng!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Quân chương môn, thật đúng là phách nhân!

Đệ tử Thánh Tuyền Tông khó chấp nhận sự thật Mạc Thượng Phi bị đánh bất tỉnh, cho nên bọn hắn đưa tay mới đặt lên chuôi kiếm, dường như có ý định ra tay.

Mấy người Lục Thiên Thiên cùng Tô Tiểu Mạt cũng không yếu thế, chỉ cần bọn người dám chơi lớn, bọn ta sẵn sàng chơi đến cùng!

Giờ phút này, tinh thần xương cốt cứng rắn của Thiết Cốt Phái, bày ra vô cùng tỉnh táo!

Thời điểm tại Hắc Phong Trại, Quân Thường Tiểu rất thất vọng khi phải chứng kiến một tên đệ tử tham sống sợ chết không tiếc phản bội môn phái để kéo dài hơi tàn.

Bây giờ hắn nhìn thấy đệ tử không chút e ngại đối đầu với Thánh Tuyền Tông, còn có khí thế giương cung bạt kiếm với kẻ địch, điều này khiến hắn cảm thấy rất vui mừng.

Ta không yêu cầu đệ tử phải là một tên có tài trí hơn người. Ta cũng không quan tâm đệ tử xuất thân là cái gì hoàn cảnh.

Ta chỉ hy vọng đệ tử có một trái tim nhiệt huyết, xem mình là một thành viên của Thiết Cốt Phái, cùng đồng sinh cộng tử, cùng phú quý nghèo bần.

"Quân chương môn."

Tam trưởng lão Thánh Tuyền Tông khịt mũi kinh thường, nói:

"Đệ tử quý phái có ý đồ gì đây?"

Quân Thường Tiểu thân nhiên nói:

"Đệ tử nhà người có ý gì thì đệ tử nhà ta có ý đó, đừng có giả vờ đàn độn không hiểu chuyện."

Đệ tử nhà mình đều nhiệt huyết cao trào như thế mà bản thân lại thể hiện sợ hãi, vậy làm sao đáng mặt chương môn, đáng mặt nhân vật chính!

Con em nó!

Không phải muốn đánh nhau sao?

Nan Thu Dao của lão tử đã lâu chưa uống máu rồi!

Một phút này, Quân Thường Tiểu hận không thể cởi áo, lộ ra bên trái Thanh long, bên phải Bạch hổ, lấy dao vỡ ngực, tung chiêu hợp nhất giữa Nhất Dương Chi và Sư Tử Hồng, quát to:

"Có ngon tới đây!"

Hèn chi hấn lại bình tĩnh như thế, hóa ra đã có chiêu phòng hờ rồi.

Tần Hạo Nhiên và chương môn các phái cười toe toét.

Người dám mắng trưởng lão Thánh Tuyền Tông, khá lắm, hiện tại người và đệ tử muốn lùi cũng không còn đường để lùi nữa rồi.

Ngay lúc này, Tạ Quảng Côn đi ra khuyên nhủ:

"Ti trưởng lão, Quân chương môn, chỉ là luận bàn giữa các đệ tử, cần gì phải đẩy đến tình trạng giương cung bạt kiếm như thế."

Lời nói của hấn có khuyếch hướng nói tốt cho Quân Thường Tiểu, muốn người sau có thể vượt qua kiếp nạn này.

"Tạ thành chủ."

Tần Hạo Nhiên thần nhiên nói:

"Ti trưởng lão chính là một trong bát đại trưởng lão của Thánh Tuyền Tông, còn tên kia chỉ là chương môn của một môn phái cứu lưu mà dám nói chuyện không biết kính trên nhường dưới, không khỏi cũng quá làm càn nha."

"Tần minh chủ."

Quân Thường Tiểu lấy ra lệnh bài chứng nhận môn phái, thần nhiên nói:

"Mời người mở to mắt chó của mình ra nhìn cho rõ, Thiết Cốt Phái của bốn tọa đã là bát lưu môn phái."

Tần Hạo Nhiên tức giận nói:

"Người nói cái gì!"

"Nghe không rõ há?"

Quân Thường Tiểu giờ ngón tay giữa lên, ngược đầu nói:

"Bốn tọa nói minh chủ của liên minh Bách Tông ở trước mặt Thánh Tuyền Tông chỉ là một con chó!"

Nói mớ cũng thôi đi, hấn còn có thể xem như không khí, bất quá dám âm dương quái khí đưa than quạt lửa, hấn chỉ có thể ra bài không theo lẽ thường.

Tần Hạo Nhiên có thân phận là chương môn của lục lưu môn phái, lại là minh chủ của liên minh Bách Tông, làm sao có thể chịu nhục chuyện này, lập tức sát ý đầy trời không cách nào che giấu.

"Chắc chắc."

Ngũ trưởng lão Thánh Tuyền Tông nói:

"Chỉ là một bát lưu môn phái mà dám phách lối nhục nhã Tần minh chủ, xem ra môn phái của Tần minh chủ trong quận Thanh Dương cũng chẳng có tôn nghiêm gì cả."

Hấn cũng biết thế nào là đưa than quạt lửa, vận dụng lại rất là thành thạo

"Răng rắc!"

Tần Hạo Nhiên nắm chặt hai bàn tay, cất bước đi ra.

Nhưng, hấn vừa mới cất bước một cái, lập tức từ nơi xa vang lên một tiếng ‘đoàng’, mặt đất cách chân trước của hấn vài tấc đã bị đạo ánh sáng tạo thành một cái lỗ thủng!

"Xoát! Xoát! Xoát!"

Ba tên trưởng lão Thánh Tuyền Tông lập tức đứng dậy, dùng ánh mắt nghiêm trọng nhìn về phía nơi khởi nguồn của đạo ánh sáng, phát hiện trên dốc cao có một người đang nằm, trong tay hấn cầm một thanh sắt rất dài đang bốc lên khói xanh.

Tạ Quảng Côn và chương môn các phái lần lượt nhìn sang, trong lòng bọn hấn giật thót hết cả tim.

Tốc độ của đạo ánh sáng quá nhanh, nhanh đến mức bọn hấn không cách nào dùng mắt bắt kịp!

Vừa rồi là do ám khí phát ra?

Ba tên trưởng lão Thánh Tuyền Tông hai mặt nhìn nhau, sự ngưng trọng hiển lộ rõ trong ánh mắt.

Từ tốc độ cùng lực lượng của đạo ánh sáng phát ra, bọn hấn đưa ra phán đoán nếu không có linh lực hộ thể, ăn một đòn lập tức bị thương nặng!

"Chư vị."

Quân Thường Tiểu ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo, mười ngón tay đan xen đặt lên đùi, cười nói:

"Phía trên kia là đệ tử bản phái, thuần thực ba ngàn sáu trăm loại ám khí, ám khí mà hấn vừa tung ra lúc này chính là sủng lửa thần kỳ."

Sủng lửa thần kỳ?

Mọi người ngơ ngác nhìn nhau, hiển nhiên chưa bao giờ nghe đến cái tên này.

Quân Thường Tiểu lại nói:

"Tần minh chủ, một phát vừa rồi chỉ là cảnh cáo, nếu như ngươi cảm thấy Thiết Cốt Phái ta dễ chơi, bổn tọa không ngại để đệ tử thường cho ngươi thêm một phát đâu."

Ba tên trưởng lão Thánh Tuyền Tông có tu vi là Vô Tông, Tần Hạo Nhiên cũng có tu vi là Vô Tông.

Cường giả đầy rẫy phía dưới, hần thể mà dám cho Tiêu Tội Kỳ nổ súng cảnh báo, chuyện này cần phách lực cỡ nào mới đủ.

Tạ Quảng Côn nghĩ thầm, nói:

"Quân chương môn, thật đúng là phách nhân!"

Sắc mặt Tần Hạo Nhiên cực kỳ khó coi khi bị ăn một phát súng cảnh cáo, sau khi hần cân nhắc một chút, kết quả vẫn là rút chân về.

Đạo ánh sáng đánh tới trước mặt lúc này, tỏa ra một loại áp lực để hần có chút sợ hãi.

Viên đạn trong khẩu QBU-88 được ngưng tụ từ năng lượng của tính hạch deuterium, có thể bắn chết Vô Tông hay không rất khó nói, nhưng có một sự thật là dưới tốc độ cao như thế rất khó làm ra tránh né.

Mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.

(P/s: Dao kiếm dễ tránh, cung tên khó phòng)

Tần minh chủ cũng là có chút sợ tên đệ tử kia lại nổ thêm một phát súng.

Huống chi, đây là chuyện giữa Thiết Cốt Phái và Thánh Tuyền Tông, mình cần gì phải đao khách thành chủ cơ chứ.

Mà cũng phải nói.

Bản thân bị người ta đánh đồng với chó, cục tức này rất khó nuốt trôi!

Trước đó Thiết Cốt Phái và liên minh Bách Tông chỉ là mỗi người một ngã, bây giờ chính thức triệt để trở mặt không khoan nhượng.

Tiêu Tội Kỳ nổ phát súng cảnh cáo, hù dọa Tần minh chủ và chương môn các phái, đồng thời hù dọa cả đệ tử của Thánh Tuyền Tông.

Bọn họ muốn xúc động rút kiếm, bất quá cũng không dám ra tay, bởi vì phía trên kia có một tên đệ tử Thiết Cốt Phái thuần thực ba ngàn sáu trăm loại ám khí tồn tại!

"Hừ."

Tam trưởng lão Thánh Tuyền Tông thần nhiên nói:

"Quân chương môn đã chơi lớn như thế, ta cũng muốn thử lĩnh giáo một chút tài nghệ của ngươi xem thế nào."

Bọn hần lần này ước chiến với mục đích chính là để Thiết Cốt Phái bị bề mặt, cho thiên hạ biết rằng dù là đệ tử đã bị tông môn trục xuất cũng không phải chó hoang vô chủ.

Tinh thể trước mắt thế nào?

Đệ tử bản phái, bị đệ tử Thiết Cốt Phái đánh cho hôn mê bất tỉnh!

Nội dung kịch bản có chút không như mong muốn, thế nhưng ý đồ vẫn không thể dễ dàng từ bỏ, cho nên hần trực tiếp lấy thân phận trưởng lão để ước chiến với Quân chương môn.

Bọn người Tần Hạo Nhiên cười lạnh không thôi.

Tỉ trưởng lão là Vô Tông cảnh, nếu như tên kia ngu xuẩn ứng chiến, khẳng định sẽ bị ngược đãi sống không bằng chết.

"Ta có thể từ chối không?"

Quân Thường Tiểu sờ mũi một cái nói.

Hần không phải e ngại đối thủ, dù sao trong tay hần vẫn còn lực lượng phù, cùng với Nan Thu Dao, mấu chốt ở chỗ thắng lợi không bù được tổn thất a.

Một tên chương môn lục lưu môn phái thần nhiên nói:

"Ngươi thân là chương môn một môn phái, mà người ước chiến chỉ là trưởng lão của một tông môn, nếu như từ chối nhất định sẽ bị người đời chê cười."

"Ừm."

Quân Thường Tiểu phản ứng cho có.

Con em ngươi!

Nhiệm vụ phụ mau xuất hiện đi, để cho bổn tọa hiên ngang lâm liệt giao đấu với đối thủ!

Đáng tiếc hệ thống không có một chút phản ứng.

Tam trưởng lão thần nhiên nói:

"Quân chương môn, ngươi có dám ứng chiến không?"

Trong ánh mắt, lời nói đều tràn ngập khinh thường.

Hắn đang cho rằng mình không dám ứng chiến sao? Quân Thường Tiểu thầm nghĩ:

"Cảnh giới của hắn là gì, lực lượng bao nhiêu cân?"

Hệ thống nói:

"Võ Tông nhất phẩm, lực lượng không cách nào chính xác phán đoán, chỉ có thể bao trùm phạm vi 20 vạn cân trở lên."

20 vạn cân? Lại còn có trở lên?

Cũng quá khó nhai rồi!

"Ta bạo phát lực lượng cũng chỉ mới 2 vạn 5 ngàn cân, coi như sử dụng lực lượng phù tăng gấp 5 lần, muốn so với con số 20 vạn cũng kém quá xa."

Hệ thống gọi một gáo nước lạnh, nói:

"Chủ nhân không chỉ thua thiệt ở trên phương diện lực lượng, mà còn có khoảng cách về cảnh giới, nếu như đại đột ứng chiến, xác suất chiến thắng là 0%."

Võ Đồ cảnh giữa các tiểu cảnh giới không có quá nhiều chênh lệch, cho nên việc vượt cấp khiêu chiến không quá mới mẻ, thế nhưng một tên Võ Đồ khiêu chiến một tên Võ Tông, tuyệt đối là ngai mình sống đủ lâu.

Mẹ nó, có chút tiến thoái lưỡng nan a.

Chẳng lẽ ta phải hao tổn một cái Giải ấn phù, giải phóng Nan Thu Dao sao?

"Ha ha ha!"

Ngay lúc này, phía sau hắn vang lên tiếng cười, bắt gặp hình ảnh Mã trưởng lão mang theo vài tên đệ tử đi tới, nói:

"Ti trưởng lão có tu vi Võ Tông cảnh, thế mà không ngại hướng Quân tiểu hữu khởi xướng khiêu chiến, chuyện này có chút khinh người quá đáng nha."

Sắc mặt Ti trưởng lão lập tức khó coi, nói:

"Mã Văn Đăng!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 116: Đến mà không trả lễ thì không hay!

Trong lúc Quân chương môn đang xoắn xuýt không biết thế nào mới phải, có nên vận dụng Nan Thu Dao chiến một trận với tam trưởng lão Thánh Tuyên Tông hay không, thì Mã trưởng lão dẫn theo đệ tử bất ngờ xuất hiện ngay thời khắc mấu chốt.

"Hà!"

Hắn thâm thía lòng người, thờ ra một hơi, nói:

"Giải ấn phù xem như bảo toàn."

Mã Văn Đăng - Mã trưởng lão đi tới, đứng sóng vai với Quân Thường Tiểu, cười nói:

"Quân tiểu hữu, từ lúc chúng ta từ biệt ở thành Thanh Dương, không ngờ lại sớm hội ngộ như thế."

Quân Thường Tiểu chấp tay nói:

"Quận Thanh Dương quá nhỏ, nhân sinh hà xứ bất tương phùng."

(P/s: Gặp nhau là duyên, quan hệ cần giữ tốt đẹp.)

"Ha ha ha."

Mã Văn Đăng cười lớn một tiếng nói:

"Hay cho câu nhân sinh hà xứ bất tương phùng!"

Sắc mặt Tần Hạo Nhiên và chương môn các phái biến đổi liên tục.

Mã trưởng lão xưng tên kia là Quân tiểu hữu, lại còn vừa nói cười, khẳng định quan hệ giữa hai người không cạn đâu!

Đáng chết!

Từ khi nào một cái nho nhỏ Thiết Cốt Phái lại ôm ấp bụi của Thương Sơn Phái vậy?

Quân Thường Tiểu thật chất không có ôm ấp đùi, hắn chỉ từng chỉ điểm cho Mã Văn Đăng, để người sau vô cùng cảm kích, cho nên khi vị trưởng lão này nghe tin Thánh Tuyên Tông ước chiến, lập tức dẫn người chạy đến.

Cái gì cũng khoan nói, thời điểm xuất hiện vô cùng chính xác.

Nếu không phải vậy, Quân đại chương môn chúng ta đã rút ra thanh đao dài bốn mươi mét, một khi xuất đao bù không được mất.

Ba tên trưởng lão Thánh Tuyên Tông biểu hiện sắc mặt hơi có vẻ khó coi.

Thương Sơn Phái vì cái gì chạy tới, chẳng lẽ muốn che chở cho Thiết Cốt Phái?

"Tỉ trưởng lão."

Mã Văn Đăng thân nhiên nói:

"Mặc dù người lấy thân phận trưởng lão đi khiêu chiến với chương môn, thế nhưng một tên Vô Tông khiêu chiến một tên Vô Đồ, không biết chữ ‘nhục’ viết thế nào sao?"

"Hừ."

Tỉ trưởng lão dùng âm thanh lạnh lùng nói:

"Tỉ mỗ vừa nãy chỉ là nói đùa mà thôi, Mã trưởng lão chó có xem là thật."

Phi phi phi.

Thương Sơn Phái tới thì chỉ là một câu nói đùa, nếu người không tới khẳng định lời này sẽ thành thật.

"Hóa ra là thế."

Mã Văn Đăng giả bộ tỉnh ngộ nói:

"Ta đã nói mà, một tên Vô Tông làm sao nào tàn tới mức đi khiêu chiến một Vô Đồ cơ chứ."

Tần minh chủ và chương môn các phái lập tức hiểu được một chuyện, Thương Sơn Phái đang che chở cho Thiết Cốt Phái, đúng là có một cái bấp dùi thật là tốt, thật khiến người ta thổn thức không thôi.

Ánh mắt Tỉ trưởng lão vô cùng nghiêm trọng.

Hai bên đều là ngũ lưu tông môn, thực lực cũng không phân cao thấp, nếu đối phương thật sự muốn bảo vệ Thiết Cốt Phái, chi sợ chuyển đi lần này không công mà lui rồi.

"Tỉ trưởng lão."

Mã Văn Đăng nói:

"Sự việc liên quan tới Linh Tuyên Tông, Mã mỗ cũng có nghe qua, Thánh Tuyên Tông các người đây là muốn ‘hung sư vấn tội’ sao?" (Sư môn đòi công đạo cho đệ tử)

Tỉ trưởng lão thân nhiên nói:

"Mã trưởng lão đừng hiểu lầm, huynh đệ họ Vi đã sớm bị đuổi khỏi tông môn, đã không còn liên quan đến Thánh Tuyên Tông, chuyển đi lần này chúng ta chỉ là muốn luận bàn với Thiết Cốt Phái, không phải cái gì thay mặt hỏi tội cả."

Hai người lời qua tiếng lại với nhau, rất có cảm giác cây kim so với cọng râu.

Không hổ là ngũ lưu tông môn, công phu nước bọt, chẳng khác gì hai tên cường giả giao thủ!

Mã Văn Đăng nhìn thân thể Mạc Thương Phi đang nằm hôn mê bất tỉnh ngoài sân luyện võ, nói:

"Nếu như ta đoán không sai thì đệ tử của quý tông đã thua trận, luận bàn cũng nên kết thúc mới phải?"

Bỗng nhiên đề cập đến chuyện này, ba tên trưởng lão Thánh Tuyên Tông biểu hiện sắc mặt ngày càng khó coi.

Quân Thường Tiểu thừa có hội nói:

"Tỉ trưởng lão, nếu như người cảm thấy đánh chưa đã ghiền, hai chúng ta có thể lại phái vài tên đệ tử ra luận bàn nha."

"Không cần."

Tỉ trưởng lão xụ mặt nói:

"Ngày sau nếu có duyên, chúng ta lại luận bàn là được."

Mạc Thương Phi là tên nội môn đệ tử xuất sắc nhất trong số đệ tử đến lần này, người cũng đã bị đánh cho ngất đi, nếu lại để đệ tử khác luận bàn, khẳng định không phải kết quả tốt đẹp.

Tỉ trưởng lão dùng mắt ra hiệu với hai tên trưởng lão còn lại, chấp tay nói:

"Mã trưởng lão, tông môn sự vụ bận rộn, chúng ta cáo từ trước."

Nói xong, hần cất bước đi ra.

Trong người bọn hần đều ghen một cục tức, cho nên chẳng có tâm trạng đâu mà chào hỏi đám người Tần minh chủ.

"Chờ đã."

Nhưng bọn hán vừa đi đến cửa, Quân Thường Tiểu hô lên.

Tỉ trưởng lão dừng bước đứng lại, bất quá không có xoay người, nói:

"Quân chương môn, có việc gì sao?"

Quân Thường Tiểu cũng không có xoay người lại, hán chỉ cúi đầu xoa xoa ngón tay, nói:

"Tôn chi đầu tiên của Thiết Cốt Phái, đến mà không trả lễ thì không hay."

Chương môn lại đổi, phải nhanh ghi lại.

Lý Thanh Dương cùng bọn người Tô Tiểu Mạt hơi nhắm mắt, cố gắng khắc sâu câu tôn chi vào tận đáy lòng.

Nếu như trong hoàn cảnh thích hợp, bọn hán lập tức lấy bút viết ra ghi lại.

Đến mà không trả lễ thì không hay?

Tỉ trưởng lão trầm giọng nói:

"Quân chương môn, người nói lời này có ý gì?"

Quân Thường Tiểu sờ mũi một cái nói:

"Một năm sau, bốn tọa sẽ tự thân dẫn theo đệ tử bản phái, tiến đến Thánh Tuyền Tông luận bàn võ đạo."

Tạ Quảng Côn và chương môn các phái đồng loạt trừng to hai mắt.

Thời hạn tuy chỉ có vẹn vẹn một năm, thế nhưng đây là trắng trợn ước chiến với Thánh Tuyền Tông!

Bát lưu môn phái ước chiến ngũ lưu tông môn, chuyện này tuyệt đối là người trước chưa ai làm, người sau cũng không ai dám!

Tỉ trưởng lão khinh thường nói:

"Quân chương môn, ta nói một câu khó nghe là Thiết Cốt Phái người không đủ tư cách đến Thánh Tuyền Tông ta luận bàn võ đạo."

Chính xác.

Sự chênh lệch giữa bát lưu môn phái và ngũ lưu môn phái quá lớn.

Quân Thường Tiểu cười nhạt một cái, nói:

"Hiện tại chưa đủ tư cách, không có nghĩa là một năm sau sẽ không đủ."

"Tốt!"

Tỉ trưởng lão sáng khoái nói:

"Thánh Tuyền Tông ta chấp nhận ước chiến, mong chờ một năm sau Quân chương môn sẽ dẫn các đệ tử đến Thánh Tuyền Sơn luận bàn võ đạo."

"Tuy nhiên"

Ánh mắt hán sụp xuống nói:

"Đến ngày đó, Quân chương môn đứng có mãi tu luyện mà trẻ hèn."

Quân Thường Tiểu nói:

"Tỉ trưởng lão xin cứ yên tâm, tôn chi thứ nhất của Thiết Cốt Phái ta chính là văn minh, hài hòa, thành tín, thân thiện, không bao giờ có chuyện nói lời không giữ lấy lời."

Võ giả có mặt tại hiện trường đều co giật khỏe miệng.

Thậm chí, có rất nhiều người xúc động muốn hỏi Quân chương môn một câu, tôn chi thứ nhất của Thiết Cốt Phái các người đến cùng có mấy cái?

Tỉ trưởng lão thân nhiên nói:

"Một năm sau, Thánh Tuyền Tông ta long trọng chờ đợi Thiết Cốt Phái đại giả quang lâm!"

Nói xong, hán vung tay áo lên, dẫn theo hai tên trưởng lão và các đệ tử rời đi.

Chuyến này vốn là muốn làm bẽ mặt Thiết Cốt Phái, kết quả đệ tử nội môn xuất chiến bị người ta đánh cho bất tỉnh, bản thân lại phải ném mặt mũi mang đệ tử trở về, thử hỏi sao không tức giận được chứ.

Người của Thánh Tuyền Tông rời đi, cuộc vui cũng đến lúc tàn.

Chương môn các phái lần lượt rời đi, ai ai cũng tươi cười cáo từ với Mã trưởng lão.

Nhưng, ngay lúc Tàn Hạo Nhiên đi đến cửa, Quân Thường Tiểu lại nói:

"Tần minh chủ, sau một đoạn thời gian, Thiết Cốt Phái ta cũng sẽ đi Hạo Khí Môn luận bàn võ đạo."

"Hừ."

Tần Hạo Nhiên thân nhiên nói:

"Tần mỗ rất sẵn lòng."

Sau khi hấn cùng chương môn các phái rời đi, Tạ Quảng Côn đi tới, đầu tiên ôm quyền với Mã trưởng lão, sau đó lắc đầu nói:

"Quân chương môn, trước đó người đã định ra ước chiến với Thánh Tuyền Tông, sau đó lại đòi luận đạo với Hạo Khí Môn, đây không phải gây thù từ phương hay sao?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Tạ thành chủ, người cảm thấy Thiết Cốt Phái ta cùng Tần minh chủ của liên minh Bách Tông có thể chung sống hòa thuận hay sao?"

"Không thể."

Tạ Quảng Côn ăn ngay nói thật.

Từ thời điểm tiểu tử này mắng Tần Hạo Nhiên là chó, hấn đã biết song phương như nước với lửa, ngày sau nếu có gặp nhau bên ngoài, nếu không đánh nhau thật có lỗi với thù hận giữa hai bên.

Quân Thường Tiểu nhún nhún vai nói:

"Nếu đã là địch nhân, vậy vì cái gì không định ra một cái luận đạo, để cho mọi người đều biết."

Nghe được câu này, Tạ Quảng Côn như được khai sáng, lập tức giơ lên ngón tay cái, tán thưởng nói:

"Chiêu này của Quân chương môn thật cao minh, Tạ mỗ bội phục, bội phục!"

Hấn cùng với Tần minh chủ định ra một cái luận đạo, chỉ cần truyền ra ngoài giang hồ, đảm bảo Tần minh chủ hoặc thành viên của liên minh Bách Tông không thể gây khó dễ cho Thiết Cốt Phái, nếu không sẽ bị người đời cười chê.

Chiêu này, thật sự rất không tệ!

Bất quá, Tạ Quảng Côn cũng biết đây là con dao hai lưỡi, trước mắt có thể tránh đi sự quấy rối của liên minh Bách Tông, nhưng sớm muộn Quân chương môn cùng với Thiết Cốt Phái cũng phải xuất chiến, liệu bọn hấn có thể thắng được Hạo Khí Môn sao?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 117: Không cầu cường đại bên trong đường chết, ngay tại

Người của Thánh Tuyền Tông rời đi, Tần Hạo Nhiên và chương môn các phái cũng rời đi.

Bọn họ tuy mỗi người đi một hướng, thế nhưng có một cái điểm chung là đều mang theo một bụng tức giận rời đi.

Một tên không thể làm gì được Quân Thường Tiểu, một tên thì bị mắng là chó, cùng với đó là vô số lời nhục nhã, chỉ có quý mới yên lòng ra về.

Những thế lực khác đến góp vui đều cảm thấy kinh hồn khiếp vía.

Lý Thanh Dương của Thiết Cốt Phái lấy tu vi Võ Đồ tứ phẩm đánh bại Võ Đồ bát phẩm, chuyện này quá có tính kích thích!

Càng kích thích hơn chính là Quân Thường Tiểu không e ngại cái gì quái vật khổng lồ Thánh Tuyền Tông, trực tiếp định ra ước chiến một năm sau sẽ tiến thẳng đến Thánh Tuyền Sơn luận bàn võ đạo!

Hấn —— chắc không có vấn đề gì về não chứ?

Trên đoạn đường xuống núi, tất cả võ giả đều đang nhiệt liệt bàn tán chuyện này.

Bọn hấn có thể lý giải chuyện đệ tử Thiết Cốt Phái nhờ vào võ học đặc biệt giành chiến thắng, bất quá một cái bát lưu môn phái khiêu chiến ngũ lưu tông môn, chuyện này chẳng khác nào nói đùa!

"Chương môn Thiết Cốt Phái có lá gan thật to lớn, thế mà dám ước chiến với Thánh Tuyền Tông!"

"Tên này không biết trời cao đất rộng là gì mà!"

"Theo ta thấy, ngay cả cửa ải của Tần minh chủ chưa chắc hấn bước qua được, chớ đừng nói tới quái vật Thánh Tuyền Tông."

"Mà tên kia cũng không có định thời gian cụ thể, có trời mới biết hấn lúc nào mới đi ước chiến với Hạo Khí Môn."

"Quận Thanh Dương chúng ta trong khoảng thời gian này giống như chưa từng sống yên bình lặng kể từ lúc Quân chương môn náo động tại sự kiện Bách Tông chiêu mộ."

Rất nhiều võ giả tranh nhau bàn tán, xen vào đó là chút mong chờ Quân Thường Tiểu dẫn đệ tử đến Hạo Khí Môn luận đạo, dù sao trong cái kiếp sống tu luyện buồn tẻ đồng dài này, có thể tìm niềm vui nhỏ cũng là chuyện nên làm.

Huống chỉ.

Giang hồ quá bình tĩnh, cũng quá nhảm chán.

Bên ngoài phế tích Linh Tuyền Tông

Quân Thường Tiểu bước ra, cảm kích chấp tay nói:

"Mã trưởng lão, cũng may lần này có ngài chạy đến, nếu không Quân mỗ thật không biết phải đối mặt với Thánh Tuyền Tông như thế nào."

Mã Văn Đằng nói:

"Thương Sơn Phái ta đặt căn cơ ở quận Thanh Dương, tất nhiên sẽ không cho phép Thánh Tuyền Tông đến khi dễ Quân tiểu hữu."

Quân Thường Tiểu chân thành nói:

"Hôm nay Mã trưởng lão ra tay tương trợ, Quân mỗ ghi tạc ở trong lòng, về sau nếu ngài có việc cần đến Thiết Cốt Phái, ta nhất định sẽ không tiếc lực giúp đỡ!"

Nguyên tắc làm người của hắn là ——

Người chơi xấu với ta, ta sẽ chơi chết người.

Người đối tốt với ta, ta sẽ đền ơn gấp bội.

Huống chỉ, ngũ lưu Thương Sơn phái có mười phần nội tình, nếu như hai bên có thể kết giao hảo hữu, vẫn là một chuyện rất không tệ nha.

Quân Thường Tiểu sẽ không chủ động đi ôm bắp đùi, thế nhưng có bắp đùi tự đưa tới cửa, hắn nhất định sẽ ôm, nếu như còn cứng rắn từ chối, khẳng định não đã bị cửa kẹp phẳng.

Mã trưởng lão cười nói:

"Quân chương môn, Mã mỗ thật ra là có chuyện muốn nhờ."

"Mời nói."

Quân Thường Tiểu nói.

Mã trưởng lão nhìn xem sau lưng các đệ tử, nói:

"Những tên đệ tử không nên thân này gặp khúc mắc trên phương diện võ đạo, cho nên kính mời Quân chương môn ray tay chỉ điểm."

Quân Thường Tiểu nói:

"Không thành vấn đề."

Nói xong, hắn bóp nát sơ phẩm Động Sát Phù, bắt đầu nghe từng tên đệ tử Thương Sơn Phái trình bày vấn đề, sau đó cho sự chỉ điểm chính xác.

Ừm

Cũng thuận tay thu hoạch luôn võ học của Thương Sơn Phái.

Điều này không thể trách hắn dễ tiện, dưới hiệu quả của Động Sát Phù chỉ cần vài phút tìm hiểu là đã có thể ghi nhớ toàn bộ võ học.

Đương nhiên, loại vật phẩm thần kỳ này cũng có tai hại, đó là chỉ có thể áp dụng với võ học của Tinh Vãn đại lục, còn võ học trong khu mua sắm thì như nước là người dung.

Quân Thường Tiểu muốn sử dụng Động Sát Phù để tìm hiểu võ học trong khu mua sắm, nằm mơ giữa ban ngày, cũng may trong khoảng thời gian này hắn đổi mới ra ba loại võ học, quá trình tu luyện không tính quá khó khăn.

Chỉ sau khoảng mười phút đồng hồ, đệ tử Thương Sơn Phái theo lần lượt nhận sự chỉ điểm, sau đó lâm vào trạng thái trầm tư, đối với những vấn đề võ đạo như được mở ra một cánh cửa mới.

Tạ Quảng Côn đứng bên cạnh trợn mắt há hốc mồm.

Đệ tử ngũ lưu tông môn lại từng tên từng tên nhận sự chỉ điểm của Quân Thường Tiểu, cảnh tượng này có nằm mơ hắn cũng không dám nghĩ!

Hắn cũng đi đến gần, có chút ngượng ngùng nói:

"Quân chương môn, Tạ mỗ cũng gặp một chút khó khăn trên con đường võ đạo, không biết có thể mời chương môn giải đáp?"

"Mời nói."

Quân Thường Tiểu nói.

Lúc này Tạ thành chủ ra mặt khuyên giải trên sân luyện võ, đây là đang muốn tốt cho mình, do đó hắn không ngại giúp đỡ đối phương giải đáp một chút vấn đề.

Tạ Quảng Côn có khúc mắc tại một bộ quyền pháp, tưởng rằng phải bỏ ra một khoản thời gian để diễn giải.

Quân Thường Tiểu chỉ hơi chút trầm mặc, lập tức chỉ ra điểm mấu chốt, đồng thời hơi có cải biến phương thức vận dụng võ học.

Đương nhiên.

Võ học cũng bị hắn tiện tay ghi nhớ.

Chút cái tiến này để Tạ thành chủ ngày người hơn nửa ngày, sau đó giờ lên ngón tay cái, vừa mừng vừa sợ nói:

"Quân chương môn chỉ ra một điểm nhỏ cái biến, đã có thể giúp Tạ mở thông suốt con đường tâm tới vài năm qua, thật sự quá thần kỳ!"

Quân Thường Tiểu khiêm tốn nói:

"Bồn tọa chỉ có một tài mọn so với con đường võ đạo rộng lớn thì không đáng để nhắc tới, về sau mong Tạ thành chủ chiếu cố nhiều hơn."

Thời điểm phách lối thì phách lối, nên hữu hảo thì cần phải hữu hảo, con đường phía sau còn rất dài.

Nếu như hẳn không có hiệu ứng thần thánh của nhân vật chính mà đi đắc tội với toàn thể giới, khẳng định sẽ sớm có ngày trở thành cô hồn dã quỷ.

Tạ Nghiễm Côn cũng là cáo già thành tinh, lập tức hiểu ý của đối phương, cho nên chân thành nói:

"Quân chương môn xin cứ yên tâm, chỉ cần trong khu vực thành Thanh Dương, ai dám động đến Thiết Cốt Phái, cũng chính là đang đối địch với ba trăm sáu mươi vạn con dân thành Thanh Dương!"

Một lời không hợp chính là đối địch với ba trăm sáu mươi vạn con dân, vị thành chủ này cũng không phải dạng vừa đâu.

Bất quá, hẳn đâu nào biết một ngày nào đó tương lai, hàng vạn Thiết Kỳ Binh kéo theo khói lửa chiến tranh thẳng tiến đến thành Thanh Dương, nhờ vào tên nam nhân trước mắt này cùng với đệ tử của mình, lấy thân thể cứng rắn bảo vệ ba trăm sáu mươi vạn con dân.

Đệ tử nhận được sự chi điểm cần có thời gian bế quan lĩnh hội, vì thế Mã Vân Đằng lập tức cáo từ, trước khi đi hẳn cũng để lại một trăm vạn lượng xem như cảm tạ công chi điểm.

Quân Thường Tiểu kinh ngạc nói:

"Mã trưởng lão thật đúng là có tiền, vung tay phát là trăm vạn lượng luôn cơ đấy!"

Tạ Quảng Côn nói:

"Thương Sơn Phái tuy ẩn cư trên núi rất ít xông xáo giang hồ, thế nhưng mỗi thành trì đều có cửa hàng làm ăn, lại do Mã trưởng lão đến quản lý, cho nên tài lực cũng không phải dạng vừa đâu."

"Quả nhiên."

Quân Thường Tiểu trầm ngâm:

"Bất kể ở thế giới trước, hay vẫn là dị giới, dòng họ Mã vẫn rất khí phách nha."

Hệ thống nói:

"Còn không mau chạy đến bắt quan làm họ."

"Cút."

Quân Thường Tiểu dẫn theo các đệ tử cùng với Tạ thành chủ xuống núi trở về thành Thanh Dương, Tiêu Tội Kỳ cùng Dạ Tinh Thần đã sớm rời dốc cao tiếp tục hành trình rèn luyện.

Không bao lâu sau, tin tức liên quan đến Thiết Cốt Phái hướng Thánh Tuyền Tông ước chiến đã lan truyền khắp quận Thanh Dương, lại một lần nữa nhắc lên sóng to gió lớn!

"Sự việc ở Linh Tuyền Sơn, người nghe nói chưa?"

Võ giả gặp mặt nhau trước tiên đều hỏi chuyện này, nếu có người trả lời chưa nghe nói, khẳng định là một kẻ lười thời, lập tức bị mọi người khinh thường.

Một năm ước hẹn.

Không chỉ lan truyền khắp quận Thanh Dương, dường như còn lan ra đến các quận khác.

Sau khi các gia tộc và môn phái lần lượt biết được tin tức, bọn hắn không chỉ có nhớ kỹ cái tên Thiết Cốt Phái, còn có tư tưởng lớn gặp nhau, cho rằng đây là đang tự đào mộ chôn mình!

Trên thực tế, Quân Thường Tiểu có can đảm định ra ước chiến, đồng dạng với ước chiến của Tiêu Tội Kỳ, tự cho bản thân một cái mục tiêu, ví dụ như một năm sau đến ngũ lưu tông môn quấy phá long trời lở đất.

Hắn không cần đi từng bước từ bát lưu rồi tới thất lưu, trực tiếp định ra mục tiêu là ngũ lưu tông môn, chuyện này thật sự có chút kịch tính.

Không cầu cường đại bên trong con đường chết, ngay tại bên trong con đường chết chơi đào mộ.

Chuyện này, rất kích thích!

Sau khi trở về môn phái, Quân Thường Tiểu triệu tập toàn bộ đệ tử, nói:

"Một năm sau, môn phái đi Thánh Tuyền Tông luận bàn võ đạo, nhiệm vụ của các người chính là không ngừng mạnh lên, không muốn cắt chương (ý tác giả nói mình), lớn tiếng trả lời với bồn tọa, có thể làm được hay không!"

"Có!"

Chúng đệ tử khoanh tay, quát lớn.

"Được, giải tán."

Chương 118: Phái Thiết Cốt đi vào nề nếp

Ước chiến một năm cùng Thánh Tuyền Tông và trải qua lần thảo luận cùng Hạo Khí Môn làm cho không khí luyện tập của phái Thiết Cốt vô cùng nghiêm túc, các đệ tử càng ngày càng cố gắng tu luyện.

Tuy nhiên, vĩnh viễn không đủ.

Không nói đến việc đối đầu với ngũ lưu tông môn, đơn giản chỉ nói đến lực lưu môn phái đã không khác gì ngọn núi lớn trước mặt, khó khăn trước mặt càng ngày càng lớn.

Sau khi trở về, Quân Thường Tiểu luôn suy nghĩ về vấn đề này, cuối cùng đã đưa ra kết luận rằng muốn giúp đệ tử mạnh hơn, chỉ có thể dựa vào đan dược và linh hạch.

Hệ thống nói:

“Đan dược, linh hạch chỉ là vật phẩm bổ trợ, tư chất linh căn đệ tử mới quyết định tất cả.”

“Không sai.”

Quân Thường Tiểu tán đồng quan điểm này.

Đan dược và linh hạch dĩ nhiên có thể hỗ trợ nhanh chóng nâng cao tu vi nhưng nếu như linh căn của đệ tử bình thường thì sớm muộn gì không thể tiếp tục mạnh lên.

“Tội Kỳ có thể nhờ dịch cải thiện tư chất mà nâng cao phẩm chất linh căn, những đệ tử khác tất nhiên cũng có thể.”

Quân Thường Tiểu trầm ngâm.

Trong lòng hắn nghĩ đến một ý tưởng vô cùng táo bạo, dùng dịch cải thiện tư chất để thay đổi phẩm chất linh căn của các đệ tử.

Trong khu vật phẩm đã mua có ba loại dịch cải thiện tư chất khác nhau, hoàn toàn có thể dễ dàng biến đệ tử có linh căn hạ phẩm thành linh căn thượng phẩm. Nhưng muốn mua được ba loại nước này còn tiêu hao một trăm năm mươi điểm công hiến.

Cứ coi như đạt được hạn mức cao nhất của điểm công hiến hiện giờ thì cũng chỉ mua được ba lọ giúp ba đệ tử cải thiện tư chất.

Quân Thường Tiểu trầm ngâm nói:

“Dựa vào năng lực hiện tại của ta không đủ để bồi dưỡng toàn bộ các đệ tử, chỉ có thể bồi dưỡng một bộ phận các đệ tử mạnh lên.”

Ở Tông Môn lớn, muốn trở thành nội môn đệ tử của tông môn nhất thiết phải dựa vào tư chất và nỗ lực của bản thân để giành lấy cơ hội.

Quân Thường Tiểu nghĩ rằng sẽ chọn ra vài đệ tử nội môn.

Trừ đệ tử có linh căn thượng phẩm Lý Thanh Dương, Lục Thiên Thiên thần thần bí bí ra, Quân Thường Tiểu rất nhanh chọn ra những đệ tử tập chung bồi dưỡng.

Tiêu Tội Kỳ, Tô Tiểu Muội, Điền Thất, Lý Phi và Dạ Tinh Thần.

Hôm sau.

Quân Thường Tiểu chính thức tuyên bố phái Thiết Cốt từ nay trở đi sẽ phân chia đệ tử nội môn và đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn đầu tiên có tổng cộng bảy người.

“Bốn tọa đối xử với các người vô cùng bình đẳng, muốn trở thành nội môn đệ tử của môn phái, tất nhiên phải dùng năng lực để chứng minh bản thân.”

Quân Thường Tiểu bổ sung thêm.

Các đệ tử nghe tuyên bố của Quân Thường Tiểu không chút gì thất vọng, ngược lại ý chí biến mạnh lại càng kiên định thêm.

Nỗ lực. Phái nỗ lực hơn nữa.

Dùng năng lực chứng minh bản thân trở thành đệ tử nội môn.

Phân chia ra đệ tử nội ngoại một lần nữa lại kích thích tinh thần luyện tập của đệ tử Thiết Cốt Phái, bởi vì các đệ tử hiện tại có một mục tiêu rõ ràng để phấn đấu.

“Chường môn.”

Sau khi các đệ tử lần lượt rời đi, Lục Thiên Thiên đi vào đại điện, nói:

“Đã phân chia ra đệ tử nội môn và ngoại môn thì cũng phải định ra hình thức thưởng phạt, như vậy các sư đệ mới càng có động lực để tu luyện.”

Quân Thường Tiểu dựa vào lưng ghế, nói:

“Người có kiến nghị gì?”

Lục Thiên Thiên nói:

“Mỗi tháng tiến hành đánh giá sức mạnh một lần, ba tháng tổ chức một cuộc thi nhỏ giữa các đệ tử, mỗi năm tổ chức một cuộc thi lớn giữa các đệ tử.”

Những quy định này rất nhiều các môn phái đã sử dụng.

Không ít nhân vật chính trong các tiểu thuyết không phải từ những cuộc thi trong trường trong tông môn mà tỏa sáng, cuối cùng trở thành những anh hùng hào kiệt sao.

“Chú ý hay.”

Quân Thường Tiểu nói.

Sự tồn tại của hệ thống còn có tính hợp lý của nó, hẳn không thể phá vỡ điều đó được. Huống chi các vị học bá trước đây cũng không phải là trải qua những kỳ thi khảo sát mà bộc lộ tài năng và trở thành người được mọi người ngưỡng mộ hay sao?

“Thường phạt thì thế nào?”

“Kỳ thi mỗi năm đệ tử nào giành được quán quân trở thành nội môn đệ tử, chín đệ tử đứng đầu sẽ nhận được phần thưởng nhất định.”

“Kỳ thi nhỏ ba tháng tổ chức một lần thì phần thưởng dành cho mười người đứng đầu cũng như vậy.”

“Còn kỳ đánh giá sức mạnh hàng tháng, võ giả ưu tú nhất thì nhận được phần thưởng tương ứng, võ giả yếu nhất thì bị phạt làm lao công trong một thời gian nhất định.”

Lý Thanh Dương lắng nghe Lục Thiên Thiên trình bày tỉ mỉ về hình thức thưởng phạt, không nhận được thì thầm:

“Đây tuyệt đối là lần đầu tiên đại sư tỷ nói nhiều như vậy.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Được.”

Hắn tiếp thu ý kiến của Lục Thiên Thiên, vì định ra những lần đánh giá, thi lớn nhỏ cho các đệ tử phái Thiết Cốt, về phần thưởng dành cho các đệ tử cũng nghiêm túc suy nghĩ.

Đánh giá hàng tháng, đệ tử mạnh nhất nhận được ba viên Tụ Khí đan.

Kỳ thi nhỏ tổ chức ba tháng một lần, quán quân nhận được mười viên Tụ Khí đan, đệ tử đứng thứ hai thứ ba thưởng năm viên Tụ Khí đan, từ thứ tư đến thứ mười mỗi người nhận được ba viên.

Phần thưởng cho kỳ thi lớn hàng năm vô cùng phong phú.

Quán quân không chỉ trở thành nội môn đệ tử, mà còn nhận được sơ phẩm Hàn Phong Kiếm, và hai mươi viên Tụ Khí đan, chín đệ tử xuất sắc tiếp theo sẽ nhận được những phần thưởng khác nhau.

Hệ thống phần thưởng bây giờ chỉ là tạm thời, đợi khi nào môn phái lớn mạnh hơn, tài nguyên võ đạo nhiều hơn, phần thưởng sẽ ngày càng cải thiện.

Thiết Cốt Phái và các môn phái khác không giống nhau, chỉ cần là đệ tử môn phái thì sẽ nhận được tất cả các phúc lợi, ví dụ công pháp môn phái tùy ý tu luyện, sơ phẩm Tổ Thể Đan mỗi người một viên, Khai Mạch Đan được cấp theo thời gian cố định. Về điểm này, e rằng ngay cả tông môn lớn cũng hờn không bằng được.

Đêm đến.

Quân Thường Tiểu ngồi trên nóc đại điện hút một hơi xì gà, thò ra một hơi khói nói:

“Phân chia đẳng cấp các đệ tử và thiết lập hệ thống thưởng phạt, đại biểu môn phái đã đi vào nề nếp, thuyền lớn đã giương cánh buồm, mục tiêu của ta là ____”

Tay kẹp điếu xì gà, đầy hào khí nói:

“Xung bá Tinh Vãn đại lục này.”

“Bụp!”

“Bùng Bụp...”

“Trời đậu, Lý Phi, người đá ngã chương môn rồi.”

“Soạt! Soạt! Soạt!”

Màn đêm bao trùm rừng hoang, một bóng người cúi người di chuyển như tên bay, sau đó lưng nhanh chóng ép sát vào phiến đá phủ đầy rêu xanh, làm một đám rêu xanh bị bong ra.

Đó là Tiêu Tội Kỳ đang xác định hướng gió và tốc độ gió.

“Soạt!”

Đột nhiên, hắn từ phiến đá đi ra, đưa khẩu súng QBU-88 lên, ngón trỏ đột nhiên bóp cò súng, tiếng súng nổ vang lên, ánh sáng vụt lên bay ra, chính xác bắn nát đầu con thú dữ phía xa tám trăm mét.

Không có chế độ tăng cường ngắm bắn, hoàn toàn dựa vào năng lực của bản thân.

Vô cùng chuẩn xác.

“Đấng! Đấng! Đấng!”

Bởi vì lực giật sau của súng, Tiêu Tội Kỳ lùi về phía sau vào bước.

Dựa vào chân giả đỡ súng, cộng với Ma phẩm miêng lót vai đã giúp hắn bỏ qua sức giật khi nằm bắn, tuy nhiên đạt đến trình độ đứng bắn thì vẫn chưa thể.

Một lúc sau, Tiêu Tội Kỳ đi đến gần hung thủ ngũ phẩm vừa bị bắn hạ, dùng thanh Hân Phong kiếm để lấy tinh hạch, khuôn mặt đầy sự vui vẻ.

“Rầm!”

Ở một khu khác truyền đến tiếng đánh đấm.

Dạ Tinh Thần dùng nắm đấm đầy lạnh lùng tấn công hung thủ nhất phẩm, sau đó vô cùng tàn nhẫn phanh thây xé thịt hung thủ, máu tươi và thịt bay ra, làm cho ai nhìn thấy cảnh tượng này đều cảm thấy sát khí cuộn cuộn.

Tiêu Tội Kỳ trầm giọng nói:

“Dạ sư đệ, sát khí thật mạnh.”

Vừa mới hồi sinh thì bị ép buộc gia nhập Thiết Cốt Phái, lại bị quả bóng giải trí đánh trúng mấy lần, hôm nay Dạ để tu luyện ở trong rừng hoang này, nếu không giải tỏa hết cơn bức trong người, nhất định sẽ bị nghẹn đến hộc máu.

Nếu không tính thời gian giao đấu tại Linh Tuyền Sơn, hai người đã tu luyện được bảy ngày ở chốn rừng hoang này.

Nhờ có Dịch Cân Kinh, Tiêu Tội Kỳ từ Khai Mạch tứ đoạn đã thành công đột phá Khai Mạch ngũ đoạn, Dạ Tinh Thần cũng đã đạt tới tu vi Khai Mạch cửu đoạn.

Tu vi nâng cao chẳng qua chỉ là thứ yếu, quan trọng là sau bảy ngày tu luyện, kinh nghiệm thực chiến của hai người đã cải thiện không ít.

Ví dụ như Dạ Tinh Thần, khoảng thời gian tu luyện vừa rồi, đã giúp hắn hoàn toàn thích ứng với cơ thể mới, dựa vào kinh nghiệm võ đạo kiếp trước, lúc đối mặt với kẻ địch hoàn toàn có thể chiếm tiện cơ. Nhưng bởi vì nguyên nhân tư chất của cơ thể quyết định khả năng linh hoạt, phản ứng và các loại năng lực khác, cho nên hắn vẫn nhận hạn chế nhất định, giao đấu với những hung thủ bậc cao bị tổn thương không ít.

“Chỉ cần linh hội được Thái Huyền Chân kinh tầng thứ hai, phẩm chất linh căn có thể từ hạ phẩm đột phá thành phẩm phẩm.”

Dạ Tinh Thần trầm ngâm.

Hắn đối với tương lai tràn đầy hy vọng, bởi vì có Thái Huyền Chân Kinh, có Dịch Cân Kinh.

“Bụp!”

Đột nhiên, tiếng súng nổ vang lên, ánh sáng từ đạn súng bay ra vụt qua.

Ánh mắt Dạ Tinh Thần nheo lại, ngay lúc đó,

hắn muốn chạy trốn, nhưng cơ thể lại không theo kịp suy nghĩ.

“Véo ____ ”

Ánh sáng từ viên đạn vụt qua bên tay, trực tiếp bắn ngã hung thủ hạ cấp tứ phẩm.

“Bùng Bụp!”

m thanh cơ thể ngã xuống vô cùng lớn, máu tươi chảy ra.

Trên trán Dạ Tinh Thần lấp lăm lăm mồ hôi lạnh, lúc này trong tích tắc 0,01 giây, hắn đã nghĩ rằng mình chết chắc rồi, lần hồi sinh tiếp theo không phải phải cần đến mười nghìn năm hay là phải đến mấy vạn năm?

“Dạ sư đệ.”

Tiêu Tội Kỳ ổn định lại cơ thể, vác súng lên vai, cười nói:

“Đi lấy tinh hạch kia.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tội Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Mở sơn môn, thu đệ tử!

Sáu ngày đã trôi qua kể từ sự kiện ước chiến Linh Tuyền Sơn, ngoại trừ Liễu Uyển Thi ra thì toàn bộ đệ tử Thiết Cốt Phái đã thành công đạt tu vi đến Khai Mạch mười hai đoạn.

"Chưởng môn."

Lý Thanh Dương đến báo cáo, nói:

"Mấy ngày nay lại có thêm đệ tử đột phá đến Vô Đờ cảnh, số lượng đã đạt tới 19 người rồi."

19 tên Vô Đờ cảnh, 79 tên Khai Mạch cảnh, quá khủng bố đối với một bát lưu môn phái!

Đáng tiếc môn phái bị hạn chế số lượng đệ tử, coi như hắn bồi dưỡng tất cả đệ tử đều mạnh đến mức biến thái, cũng không cách nào tấn cấp thất lưu môn phái.

Quân Thường Tiểu thăm thì nói:

"Đã đến lúc mở sơn môn, thu đệ tử."

Môn phái ngày càng đi vào nề nếp, vì thế số lượng đệ tử cũng phải tăng lên.

Ngay trong ngày, Quân Thường Tiểu tiến về phủ thành chủ của thành Thanh Dương.

"Tạ thành chủ."

Quân Thường Tiểu vừa bước vào đại sảnh, lập tức nói chính sự, nói:

"Bỏ tọa muốn chiêu mộ đệ tử, không biết có thể mượn bảng thông báo dùng tạm được không?"

"Không thành vấn đề."

Tạ Nghiễm Côn sáng khoái nói.

Sau đó, bên trên bảng thông báo đặt ở các đường đi trong các khu vực trong thành Thanh Dương, xuất hiện quảng cáo chiêu mộ đệ tử của Thiết Cốt Phái, mỗi một khu vực quảng cáo đều có sự khác biệt.

Đồng thành, người muốn thực hiện ước mơ, Thiết Cốt Phái chính là đồng bạn lý tưởng.

Nam thành, hiền lương sĩ tử anh tài muốn cống hiến, Thiết Cốt Phái chính là chỗ lựa chọn đáng tin cậy.

Bắc thành, dừng cho rằng bản thân không phải Thiên Lý Mã, Thiết Cốt Phái chính là Bá Nhạc.

Tây thành, người muốn tung bay trên trời cao, Thiết Cốt Phái chính là đôi cánh.

Thông báo chiêu mộ đệ tử của các môn phái trên Tỉnh Vẫn muốn làm sao nho nhã, muốn làm sao lễ độ, thế mà Thiết Cốt Phái lại chơi trực tiếp một con đường riêng, nhất thời hấp dẫn được không ít sự chú ý của mọi người.

Không chỉ xuất hiện ở thành Thanh Dương.

Quân Thường Tiểu dựa vào mối quan hệ với Ngai gia, cho nên cũng làm một đợt chiêu mộ bên trong thành Hồ Dương.

Bất quá!

Vài ngày trôi qua, võ giả đến báo danh đã ít lại càng thêm ít.

"Quác quác —— —— "

Quạ đen từ trên không bay ngang, tiếng kêu vọng xuống mặt đất.

Quân Thường Tiểu ngồi ở trước cửa lớn môn phái, hai tay chống lên bàn nâng cằm, suy sụp nói:

"Trong khoảng thời gian này, bỏ tọa cũng không làm ít chuyện đại sự, thế vì cái gì không ai đến báo danh?"

Lý Thanh Dương nói:

"Chương môn, môn phái ta có ước chiến Hạo Khí Môn, rồi tới Thánh Tuyền Tông, có thể nói là đang đứng đầu ngọn gió, cho nên rất nhiều người cảm thấy kiêng kỵ không dám đến báo danh."

"Người nói có lý."

Quân Thường Tiểu nói.

Chuyện này thực chất cũng không tệ, tiện thể sàng lọc một chút hạng người lưu manh.

Những tên kia dám đến báo danh, khẳng định là loại người không e ngại miệng đời, thành tâm muốn gia nhập Thiết Cốt Phái.

"Bạch!"

Ngay lúc này, một tên thiếu niên áo trắng vượt qua hết bậc thang bước lên.

Hắn để một tay ở phía sau, tay còn lại vẩy vẩy quạt giấy, làn gió thổi tán từng cọng tóc đen, lộ ra một bộ mặt tuấn tú.

Quân Thường Tiểu cùng Lý Thanh Dương nhìn sang, trong đầu dâng lên một suy nghĩ là —— con em nó chính thật!

"Xoát!"

Thiếu niên áo trắng gấp quạt giấy lại, đi đến trước bàn báo danh, thi lễ rồi nói:

"Quân chương môn, tại hạ ngưỡng mộ Thiết Cốt Phái đã lâu, hôm nay đến chính là muốn bái sư nhập môn."

Người hấn chấp tay là Lý Thanh Dương!

Quân Thường Tiểu dùng một tay ném thân thể nhị đệ tử ra ngoài, sau đó cầm bút viết lên giấy bốn chữ ‘ta là chương môn’ dán lên trên trán.

Ta muốn hỏi người một câu, nhìn thấy rõ chưa!!!

"Chuyện này..."

Thiếu niên áo trắng thấy thế, có chút lúng túng nói:

"Thật có lỗi, tại hạ nhận lầm người, Quân chương môn giờ cao đánh khẽ không trách tội."

Trách tội á?

Làm gì có chuyện đó, bốn tọa không thêm so đo với người!

Quân Thường Tiểu bắt chéo hai chân, xoay xoay bút lông, hơi có chút bực bội nói:

"Tên gọi là gì?"

"Long Tử Dương."

Thiếu niên áo trắng nói:

Quân Thường Tiểu khẽ giật mình, một lần nữa quan sát tỉ mỉ người trước mặt một phen, thầm nghĩ:

"Một tên thiếu niên có thể nhỏ nhả lễ độ như thế, chắc chắn đã trải qua giáo dục đảng hoàng, hơn nữa họ của hắn cũng là Long, cho nên thân phận tuyệt đối không đơn giản!"

Sau một hồi tự biên tự diễn trong não, hắn lấy giấy nhập môn ra, tiếp tục hỏi:

"Giới tính."

"Nam."

"Độ tuổi."

"Vừa qua sinh nhật thứ mười sáu."

"Cảnh giới."

"Khai Mạch cứu đoạn."

Quân Thường Tiểu không có dò hỏi linh căn. Bởi vì trong nhận thức của hắn, đề phẩm cùng cực phẩm đã không còn ý nghĩa gì nữa.

"Ba."

Hắn đóng ấn xác nhận.

"Đỉnh! Thành viên môn phái: 103/500."

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 302/500."

Quân Thường Tiểu nói:

"Thanh Dương, người dẫn tiểu sư đệ vào môn phái rồi an bài phòng ngủ, phát đồng phục. Đúng rồi, đừng quên đưa cho hắn sổ tay môn và tôn chỉ môn phái đưa cho hắn."

"Vâng."

Lý Thanh Dương dẫn Long Tử Dương tham quan môn phái.

Quân Thường Tiểu tiếp tục một bên tu luyện Dịch Cân Kinh, một bên ngồi chờ người báo danh.

Không bao lâu, một tên nam tử có vóc dáng to con trèo lên tới, dùng tay lau cái trán đầy mồ hôi, nói:

"Cho hỏi, môn phái còn chiêu mộ đệ tử không?"

"Còn."

Quân Thường Tiểu nói:

Nam tử đi tới, hai tay chống lên bàn, thờ hớn hớn nói:

"Ta muốn gia nhập Thiết Cốt Phái."

Quân Thường Tiểu nâng cằm lên, nhìn đối phương từ trên xuống dưới một lượt, nói:

"Ta nhìn người có tố chất thân thể cũng không tệ, làm sao chỉ mới leo có vài bậc thang đã thờ hớn như sắp chết rồi?"

"Ta..."

Nam tử cố gắng lấy hơi, nói:

"Làm một hơi chạy từ thành Hồ Dương tới đây."

Quân Thường Tiểu giật hết cả mình.

Khoảng cách giữa Thiết Cốt Phái và thành Hồ Dương có hơn trăm cây số, thế mà hắn làm một hơi chạy tới, điều này chứng minh tố chất thân thể rất vượt trội.

"Họ tên."

"Dương Ngọc Hoa."

Một tên tướng ta to khỏe như thế, đúng là rất xứng với cái tên.

"Độ tuổi."

"Mười lăm tuổi."

Quân Thường Tiểu ngẩng đầu lên, nhìn cơ thể vạm vỡ, lại nhìn các đường nét trên khuôn mặt, kinh ngạc nói:

"Người chỉ mới mười lăm tuổi?"

Dương Ngọc Hoa gãi gãi đầu nói:

"Người khác nói ta già trước tuổi."

"Người không phải già, người là con em nó quá to xác."

Quân Thường Tiểu nói:

"Cảnh giới."

Dương Ngọc Hoa nhò giọng nói:

"Khai Mạch tam đoạn."

Thân thể cường tráng như thế, còn làm một hơi chạy đến Thiết Cốt Phái, kết quả tu vi chỉ mới Khai Mạch tam đoạn, có thể nhìn ra thân thể nhanh chóng phát triển nhưng linh căn có hơi thấp kém.

"Người anh em, ta có đủ điều kiện gia nhập không?"

Dương Ngọc Hoa yếu ớt nói.

Quân Thường Tiểu dừng đại ấn của chương môn nhân xuống, lấy tay chỉ hướng cửa lớn nói:

"Người cầm tờ giấy này vào trong sẽ có người an bài ổn thỏa."

"Đỉnh! Thành viên môn phái: 104/500."

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 303/500."

Dương Ngọc Hoa cầm lấy giấy nhập môn bước vào môn phái, trước khi đi hẳn cũng không quên quay người, cảm kích nói:

"Đa tạ, người anh em!"

"Tiểu tử."

Quân Thường Tiểu thân nhiên nói:

"Ta có quyền sử dụng đại ấn của chương môn, người thế mà xem ta là người anh em á?"

Ặc.

Dương Ngọc Hoa khựng lại, đầu từ từ xoay lại, sắc mặt vô cùng đặc sắc, lập tức vội vàng nói:

"Thật xin lỗi, anh.. chương môn! Chương môn!"

Sau đó lần lượt có người đến báo danh.

Quân Thường Tiểu cũng dựa theo trực quan tiến hành phán đoán tiềm năng, rồi mới quyết định có nên thu nhận hay không.

Một ngày này có hơn mười người báo danh, tính cả Long Tử Dương và Dương Ngọc Hoa thì hẳn chỉ chiêu mộ được 5 tên đệ tử, số còn lại đều bị đào thải.

Không phải tầm mắt của hắn quá cao, mà là có một số người quá đặc biệt.

Ví dụ như người cuối cùng báo danh lại là một tên lão già lưng còng tám bảy tám chục tuổi!

"Ài."

"Lý Thanh Dương có lẽ nói đúng thật rồi."

"Môn phái đang đứng trước đầu sóng ngọn gió, cho nên võ giả đến báo danh lác đác không có bao nhiêu."

Mười ngày tiếp theo.

Thiết Cốt Phái chỉ chiêu mộ được thêm 46 tên đệ tử.

Quân Thường Tiểu giao sự vụ lại cho Lý Thanh Dương, sau đó hắn gọi ba người Tô Tiểu Mạt, Điền Thắt, Lý Phi thư phòng, nói:

"Bồn tọa nhìn biểu hiện của các người trong khoảng thời gian này cũng không tệ, cho nên quyết định khen thưởng mỗi người một bình dịch cải tạo tư chất."

"Dịch cải tạo tư chất?"

Tô Tiểu Mạt biểu hiện bộ mặt khó hiểu, nói:

"Chương môn, đồ chơi này là gì?"

"Sau khi các người sử dụng, nó sẽ giúp cải tạo linh căn vốn có của các người tăng lên một cái cấp bậc."

Quân Thường Tiểu thẳng thắn nói:

Hắn nói rất tùy ý, bất quá ba người nghe xong đều tròn mắt há mồm rộng đến mức muốn nhét hai quả trứng gà cũng dư.

Linh căn của Tô Tiểu Mạt là phẩm phẩm, cho nên dịch cải tạo tư chất thích hợp với hắn là phẩm phẩm, Điền Thất cùng Lý Phi đều sử dụng để phẩm dịch cải tạo tư chất.

Ba người đem vật phẩm như đồ quý có một không hai này cẩn thận từng li từng tí trở về phòng nhỏ, rồi từ từ uống hết, linh căn của bọn hắn không chỉ trong nháy mắt được đề cao, ngay cả tu vi cũng có sự đột phá, lần lượt bước vào Vô Đột nhị phẩm!

"Quá thần kỳ!"

Bọn họ có thể thoải mái cũng là nhờ Quân chương môn tự cắt da xẻo thịt tiêu hao 150 điểm công hiến môn phái, hiện tại số điểm hắn còn lại chỉ có 185 điểm công hiến.

Hệ thống nói:

"Người đem điểm công hiến dùng trên người bọn hắn như thể có chút lãng phí."

Quân Thường Tiểu tròn mắt một cái, cao ngạo nói:

"Đệ tử biểu hiện xương cốt cứng rắn chơi cứng với Thánh Tuyên Tông tại Linh Tuyên Sơn như thế, lão tử rất sẵn lòng lấy điểm công hiến bồi dưỡng, người quân được sao!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 120: Mẹ ơi, môn phái này toàn là người xấu, con muốn về nhà!

Việc cải tạo phẩm chất linh căn cho ba người Tô Tiểu Muội chỉ mới bắt đầu.

Quân Thường Tiểu giữ lại điểm công hiến đủ mua hai lọ dịch cải tạo tư chất cho Tiểu Tội Kỳ và Dạ Tinh Thần, đợi bọn họ quay về lập tức bồi dưỡng cải tạo phẩm chất.

Lý Thanh Dương và Lục Thiên Thiên bối vì không có dịch cải thiện tư chất tốt hơn dành cho hai người, cho nên tạm thời chỉ có thể sử dụng Tụ Khí Đan hỗ trợ nhanh chóng tăng cao tu vi.

Còn hơn trăm đệ tử khác, Quân Thường Tiểu không thể phân phát phúc lợi như mưa được, cho dù có tùy ý ban phát phúc lợi thì suy nghĩ muốn nhanh chóng đi phát triển này cũng sớm muộn khiến hắn bị ép vào góc tường mà thôi. Vì thế hắn quyết định trước tiên tập trung bồi dưỡng một vài đệ tử, hy vọng một năm sau ở Thánh Tuyên Sơn có màn thể hiện chấn kinh lòng người, như vậy có thể lớn tiếng nói với người đời rằng, phái Thiết Cốt ta không hề đơn giản.

Thực ra, Quân Thường Tiểu có thể mua ít đi một bình dịch cải tạo tư chất, bởi vì Dạ Tinh Thần trong khoảng thời gian tu luyện ở rừng hoang, đã linh hội được tầng thứ hai của Thái Huyền Chân Kinh, phẩm cấp linh căn đã cải tạo từ hạ (đế) phẩm thành phẩm phẩm.

Tu vi của hắn cũng từ Khai Mạch chín đoạn đột phá đến khai Mạch mười hai đoạn, khoảng cách Vô Đột cảnh chỉ còn rất nhỏ.

"Ha ha ha."

Dạ Tinh Thần ngồi trong sơn động, cảm nhận được linh căn thay đổi, các phương diện khác trên cơ thể cũng cải thiện, nâng cao, không kiềm chế được cười như điên dại.

"Rèn luyện thân thể mạnh mẽ, đạt đến linh căn thần phẩm, quay trở lại thời kỳ huy hoàng trước đây của bản đế."

Dạ Tinh Thần nắm chặt hai tay, ánh mặt đầy nghiêm nghị, nói:

"Đến lúc đó, đến lúc đó sẽ không có gì có thể qua được mắt ta, ta sẽ khiến cho cái gọi là nữ đế thiên cổ đầu tiên đều biến thành mây khói"

"Hừ Hừ"

Một luồng không khí đặc biệt tỏa ra bao vây toàn thân, đây là bá khí của một Vô Đế trước kia.

Tiết là linh hồn kiếp trước bị ám hại, sau đó lại bị chôn vùi trong lòng đất hơn ngàn năm, sau khi linh căn cải thiện lên phẩm phẩm, bá khí mới lộ ra chút ít.

Tiểu Tội Kỳ bị tiếng cười làm giật mình tỉnh dậy, nói:

"Dạ sư đệ, đêm khuya thế này còn không ngủ mà ngồi đây cười ngáy ngốc chuyện gì thế?"

"Hừ"

Dạ Tinh Thần hừm lạnh một tiếng, trầm giọng nói:

“Phàm nhân tầm thường.”

“Gầm!”

Đột nhiên, truyền đến tiếng gầm giận dữ từ phía ngoài sơn động, mặt đất cũng theo tiếng gầm đó mà rung chuyển.

“Không ổn.”

Tiêu Tội Kỳ vác khẩu súng QBU-88 lao ra bên ngoài sơn động.

Ở phía đằng xa một con gấu đen kích thước khổng lồ đang đứng dậy, một tay của nó có thể dễ dàng làm cây cổ thụ to dùng gậy thành đôi.

Dạ Tinh Thần đi ra, liếc mắt nhìn ra đây là Hắc Ma Hùng, khinh thường nói:

“Cặn bã.”

“Soạt!”

Tiêu Tội Kỳ giương súng lên, ngắm chuẩn vào trũng đầu con Hắc Ma Hùng.

“Khoan!”

Dạ Tinh Thần giương tay lên, đứng trước trước Tiêu Tội Kỳ giọng nói lạnh lẽo:

“Nó, giao cho ta xử lý.”

Tiêu Tội Kỳ đáp:

“Suờ đệ, con thú này sức mạnh không kém gì một Vô Đờ đỉnh phong.”

“Gầm!”

Hắc Ma Hùng vẩy động bàn tay, làm tất cả cây lớn hai bên đều bị nó làm đổ ngã, hướng về phía hai người mà lao đến, tiếng gầm thét theo tiếng gió truyền đến cùng với mùi hôi thối khiến người khác kinh tởm.

“Cặn bã.”

Dạ Tinh Thần vừa nói vừa lui về hai bước nói:

“Ta lùi ra tay.”

“Gầm!”

Đúng lúc này, khi thân thể Hắc Ma Hùng đang lao đến, đá và cây ven đường nó đi không bị đá bay lên thì cũng bị giẫm vỡ nát.

“Đoàng!”

Tiếng súng trên lên trong rừng hoang.

Chúng ta cùng học tiếng mèo kêu, cùng nhau meo meo meo

Nững nịu trước mặt anh, ôi chao meo meo meo.

Sáng sớm ở sân luyện võ.

Bài hát mới của âm thanh ma thuật vang lên, các đệ tử phái Thiết Cốt nhảy nhót theo nhịp điệu của bài hát.

Liễu Uyển Thi động tác vô cùng ăn nhịp với bài hát, lúc thì xoay xoay cổ tay, lúc thì đưa hai tay lên trước mặt, có lúc lại nhẹ nhàng lắc đầu, bộ dạng siêu đáng yêu.

Nhìn thấy nha đầu Uyển Thi nhảy nhót như vậy, Quân Thường Tiểu thì thầm

“Đồ Đồ, đúng là sinh nhảm thế giới, nếu như đây là Trái Đất, chắc chắn đã trở thành cây hái ra tiền trong giới showbiz rồi.”

Đột nhiên, dường như hần nhớ ra một cái gì đó:

“Trong khu mua sắm có súng vậy liệu có loại giống như phi thuyền hóa tiễn hay không?”

“Có.”

Hệ thống đáp.

Quân Thường Tiểu sung sướng vô cùng.

“Nhưng mà.”

Hệ thống lại theo như theo quen đội cho hần một gáo nước lạnh:

“Khu mua sắm cấp cao mới có, vì thế ý nghĩ muốn vượt qua vũ trụ trở về Trái Đất của chủ nhân không thành rồi.”

Quân Thường Tiểu đáp lời phản đối:

“Chỉ với loại vật phẩm đó mà có thể quay về Trái Đất sao?”

Hệ thống nói:

“Thế giới võ học cao tăng có sự tồn tại của linh khí, tuổi thọ của các sinh linh đã đông dài hơn ở địa cầu rất nhiều, chủ nhân việc gì phải cố gắng quay về?”

“Người không hiểu đâu.”

Quân Thường Tiểu đưa mắt nhìn xa xăm, vô cùng hoài niệm nói:

“Nơi đó là nhà của ta, có bạn của ta, có tình yêu đầu đời của ta, còn có người thân dường như không có người thân nào nữa?”

Hệ thống nói:

“Vì thế ý nghĩa của quay về địa cầu của chủ nhân chính là đem chuyện tu luyện ở thế giới võ học này đi phách lối với mọi người?”

Đáng ghét, trực tiếp vạch trần người ta như vậy.

“Đương nhiên.”

Quân Thường Tiểu đáp:

“Trên mấy bộ phim của Mỹ không phải suốt ngày diễn cái gì mà người sắt, hờ ra một cái là cứu rỗi toàn bộ thế giới, sau khi ta quay về, ta sẽ đến thách đấu với từng người để xem mấy siêu anh hùng này chịu đựng được bao lâu.”

Hệ thống bắt lực đáp:

“Đó chỉ là trên phim ảnh.”

“Huống hồ, nếu như có thật sự có siêu anh hùng, đến lúc đó e rằng toàn bộ địa cầu, thậm chí là hệ ngân hà đều là những bậc thánh nhân sao?”

“Thật đúng là...”

Quân Thường Tiểu nói: “Miệng lưỡi sắc bén.”

“À phải rồi.”

Hệ thống nói:

“Giải đấu liên minh huyền thoại trong Đại hội thể thao Châu Á tại Jakarta vừa rồi, tuyển thủ của quốc gia chủ nhân giành quán quân trước đội tuyển Hàn quốc với tỷ số 3-1.”

Quân Thường Tiểu đã từng là một gamer cây ngày cây đêm trò liên minh huyền thoại, nghe vậy lập tức sửng người.

Hệ thống nói:

“Sự nghiệp của một tuyển thủ gamer thường rất ngắn, có thể chiến thắng ở một giải đấu bốn năm tổ chức một lần, quốc kỳ được tung bày trong kỳ đại hội này là một điều vô cùng vinh hạnh.”

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu vượt vật áo, đi vào sân luyện võ, cùng các đồ đệ nhảy múa giống như một đứa trẻ năm sáu tuổi.

“Các bảo bối, quẩy lên nào.”

Trái tim của em bị nụ cười của anh cuốn hút.

Anh không nói yêu em em sẽ meo meo meo.

Tập thể dục buổi sáng kết thúc, các đệ tử tự tu luyện.

Long Tử Dương, Dương Ngọc Hoa và các đệ tử mới ra nhập môn, ai ai mặt mày cũng không nhăn nhó, rõ ràng có thể nhìn ra không thích ứng được với bài thể dục buổi sáng đầy xấu hổ này.

Ta vậy mà vừa nãy lại nhảy múa, ta vậy mà vừa nãy lại đong đưa theo điệu nhạc.

“Tử Dương, Ngọc Hoa.”

Tô Tiểu Mạt vẫy tay, mặt cười nói:

“Đến đây, sư huynh dẫn các đệ đi luyện tập.”

“Vâng.”

Long Tử Dương, Dương Ngọc Hoa và các đệ tử mới gia nhập đi đến gần, sau đó đi vào phòng huấn luyện, tiến hành rèn luyện hai tiếng trong phòng rèn luyện cơ bắp.

Buổi tối.

Nhóm đệ tử mới gia nhập, cả người như muốn chết không muốn sống nằm co quắp trên sân luyện võ.

Ngày thứ hai, sau khi tinh thần tỉnh táo, bọn họ bắt đầu học đá bóng, kết quả sau khi sự chỉ bảo tận tình bằng tuyệt kỹ dùng mắt tiếp bóng của Lý Phi, tất cả giống như trẻ con ngồi ở

góc tường ôm mặt khóc.

Mẹ ơi, môn phái này toàn là người xấu, con muốn về nhà.

Về nhà? Đây là chuyện không thể nào.

Thời khắc mà các người bước chân gia nhập Thiết Cốt Phái, thì đã định sẵn phải từ trong núi đao biển lửa mà trở lên mạnh mẽ, dù ở trong địa ngục u tối cũng phải vui vẻ hát vang.

Các đệ tử mới gia nhập mỗi người được phát một bản Dịch Cân Kinh và một viên Tố Thể Đan, bắt đầu tiếp xúc với cuộc sống ở môn phái.

Quân Thường Tiểu tiếp tục suy nghĩ làm thế nào để nhanh chóng tăng cao điểm công hiến.

Cách tăng điểm công hiến nhanh nhất là chiêu mộ đầy đủ đệ tử, như vậy sẽ có thể kiếm được 352 điểm công hiến và còn đủ điều kiện để khởi động nhiệm vụ môn phái.

Nhưng mà, đòi không như là mơ.

Lý Thanh Dương ở bên ngoài đã hai ngày mà vẫn chưa chiêu mộ thêm được ai.

“Đầu đầu quá đi mất.”

Quân Thường Tiểu bóp thái dương.

“Chường môn.”

Lão Ngụy đi vào trong đại điện nói:

“Những được liệu chúng ta trồng đã trưởng thành rồi.”

“Nhanh thế sao?”

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên nói, tính thời gian thì mới được mười ngày.

Lão Ngụy nói:

“Được liệu không thể so sánh được với cây nông nghiệp, nếu như dùng tâm để chăm cây, nó cảm nhận được tâm lòng của ta, thì sẽ sinh trưởng nhanh để bày tỏ lòng cảm kích của mình.”

Huyền bí như vậy sao?

Quân Thường Tiểu hứng thú nói:

“Lão Ngụy, người đúng là không đơn giản nha, có muốn giải bày tâm sự chuyện cũ một chút không?”

Lão Ngụy cười nhạt nói:

“Lão già đây chỉ là một Được Đồ tam phẩm, nửa đời người cứ bình thân trôi qua, làm gì có chuyện gì để kể đâu chứ.”

Quân Thường Tiểu đáp:

“Lão Ngụy, người trồng được liệu chuyên nghiệp như vậy mà chỉ là Được Đồ tam phẩm sao? Bỏ tọa tuyệt đối không tin.”

Lão Ngụy không muốn bàn luận về chủ đề này nữa liền nói:

“Lão phu cần vài đệ tử vào núi lấy nước suối để tưới cho được liệu.”

Mỗi người đều có nỗi lòng của riêng mình, nếu không muốn nói thì Quân Thường Tiểu cũng không ép hỏi, lập tức sắp xếp Long Tử Dương, Dương Ngọc Hoa và một vài đệ tử mới gia nhập giúp lão Ngụy vào núi lấy nước suối.

“Chường môn.”

Đúng lúc này, Lý Thanh Dương từ bên ngoài vội vội vàng vàng chạy vào, sắc mặt nghiêm trọng nói:

“Trưởng lão Tinh Vân Phái dẫn đệ tử đến muốn luận bàn võ đạo.”

“Tinh Vân Phái?”

Quân Thường Tiểu chưa từng nghe qua cái tên này.

Lý Thanh Dương đáp:

“Đây là một trong bốn môn phái thất lưu lớn nhất của quận Thanh Dương, chường môn môn phái là Mạnh Tinh Đạt, người dẫn đội khiêu chiến là thất trưởng lão.”

Quân Thường Tiểu xoa cằm, nói:

“Môn phái thất lưu Tinh Vân Phái này lẽ nào là thành viên của liên minh Bách Tông?”

“Đúng vậy.”

Lý Thanh Dương ăn ngay nói thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 121: Tinh Vân Phái đến khiêu chiến!

Tinh Vân Phái thuộc liên minh Bách Tông tìm đến môn phái để luận bàn võ đạo, người ngu cũng có thể nhìn ra đây là người kia có giao dịch mờ ám với Tần minh chủ.

"Tần minh chủ."

Quân Thường Tiểu xoa xoa ngón tay, cười nói:

"Giữa chúng ta có ước chiến nên người không tiện tay xuất thủ, mà lại cho môn phái khác đến gây sự, được, được lắm!"

"Đỉnh! Nhiệm vụ phụ phát động!"

m thanh thông báo từ hệ thống truyền đến.

Con em nó!

Rốt cuộc cũng có nhiệm vụ!

Quân Thường Tiểu vội vàng mở cửa sổ hệ thống nhiệm vụ ra xem phần giới thiệu: Đánh bại trưởng lão Tổng Tài của Tinh Vân Phái: 0/1 (tinh anh nhiệm vụ).

Còn có nhiệm vụ thứ hai!

Nội dung nhiệm vụ là: Cho đệ tử ra sân bạo hành đệ tử Tinh Vân Phái: 0/5.

Đã không có thì thôi, một phát có tới tận hai cái!

Quá sướng, quá dễ chịu!

Quân Thường Tiểu vung tay áo, tiêu sái đứng lên nói:

"Mau mau mời trưởng lão Tinh Vân Phái vào trong."

"Vâng."

Lý Thanh Dương quay người rời đi, trong lòng khó hiểu nói:

"Sao nhìn chương môn có vẻ vui thế nhỉ?"

Quân đại chương môn đang vò đầu bứt tóc tìm cách kiếm điểm cống hiến, nay có người dâng lên tới tận cửa, lại là hai cái nhiệm vụ. Hắn làm sao có thể không vui, còn hận không kịp nhảy vũ điệu tảo biển.

Sân luyện võ.

Đệ tử Thiết Cốt Phái ngừng việc tu luyện, tập trung đứng sau lưng chương môn.

Quân Thường Tiểu ngồi trên ghế dựa, vắt một chân lên đùi chân kia, trên mặt hắn nét tươi cười không giấu đi đâu được.

Đối diện.

Trưởng lão Tinh Vân Phái ngao ngễ khoanh tay đứng.

Đứng phía sau vị trưởng lão là năm tên đệ tử, từ khí tức bộc lộ ra ngoài đến xem, khẳng định là tu vi không thấp hơn Vô Địch cảnh.

Bất quá trong mắt Quân Thường Tiểu, những tên đang đứng trước mặt này, đều chỉ là có một điểm chung là điểm cống hiến biết di chuyển!

Hệ thống nói:

"Năm tên đệ tử từ trái đến phải có tu vi lần lượt là Vô Địch ngũ phẩm, tứ phẩm, tứ phẩm, tam phẩm, nhị phẩm."

"Chắc chắc."

Quân Thường Tiểu trầm ngâm:

"Thật không hổ danh thất lưu môn phái, đệ tử rất hung hăng nha."

"Quân chương môn."

Tổng Tài lãnh đạm chấp tay nói:

"Đệ tử quý phái có thể ôm trọn bốn vị trí đầu của môn phái luận võ, Tinh Vân Phái ta vô cùng ngưỡng mộ, cho nên hôm nay đặc biệt dẫn các đệ tử đến thử sức một chút."

Tinh Vân Phái cũng có tham gia môn phái luận võ, thế nhưng chỉ phái ra đệ tử ngoại môn, tu vi bèo bọt không đáng nhắc tới, kết quả trải qua mấy vòng đã bị đào thải khỏi cuộc chơi.

Không phải bọn hắn không muốn cho đệ tử cao cấp ra sân, chỉ là trong văn bản quy định của môn phái luận võ đã ghi rõ ràng, đệ tử tham gia luận võ chỉ có thể từ mười tám tuổi trở lại.

Quân Thường Tiểu nói:

"Khách tới dùng võ xã giao, luận bàn võ đạo, còn không võ tay hoan nghênh đi mấy đũa."

"Ba ba ba."

Chúng đệ tử nhiệt liệt vỗ tay, thể hiện sự hoan nghênh vô bờ bến.

Tổng Tài co giật khóe miệng một cái, rất nhanh nghiêm mặt nói:

"Lần này Tổng mỗ dẫn đến năm tên đệ tử nội môn, hy vọng có vinh dự cùng đệ tử quý phái tiến hành năm trận đối đầu 1vs1, không biết Quân chương môn thấy thế nào?"

Tên này cho rằng Thiết Cốt Phái ta chỉ có một cái Lý Thanh Dương mạnh mẽ, cho nên cố ý lấy nhiều khi ít sao?

Quân Thường Tiểu nói:

"Được thôi."

"Thanh Dương."

Hắn phát phát tay nói:

"Người cùng với khách nhân không ngại đường xa đến so vài chiêu đi."

"Vâng."

Lý Thanh Dương cất bước đi ra, lại nghe chương môn nhỏ giọng nói:

"Thay mặt bốn tọa bạo hành bọn hắn, ngược đến mức phải kêu cha gọi mẹ nhá."

Nhiệm vụ phụ yêu cầu bạo hành đệ tử Tinh Vân Phái, nếu như chỉ đơn giản đánh bại, khẳng định không thỏa mãn điều kiện nhiệm vụ.

Lý Thanh Dương gật đầu, cất bước đi trên trung tâm sân luyện võ.

Tổng Tài cũng kêu một tên đệ tử bước lên, hắn là người có tu vi thấp nhất trong số các đệ tử, chỉ mới đạt tới Vô Đồ nhị phẩm.

"Điền ký tái mã?"

(P/s: Ý nói lấy tốt ta đối vương địch, sau đó lấy tướng ta đấu tốt địch, lấy vương ta đối tướng địch.)

Quân Thường Tiểu khinh thường thầm nghĩ:

"Dám lấy chiêu trò của danh tướng Họa hạ ta, còn tự cho mình là người thông minh ha."

"Tách!"

Hắn búng tay một cái, đệ tử lập tức dâng bánh rớt trà.

"Lý Thanh Dương."

"Cổ Đằng Anh (nước cạn dơ)."

"Phụt —— ——"

Quân Thường Tiểu phun sạch ngụm trà trong miệng.

Hai bên khai báo danh tính xong, trận đấu bắt đầu.

"Xoát!"

Cổ Đằng Anh tiên hạ thủ vi cường vọt tới, hai ngón tay hắn ngưng tụ linh lực, sau đó áp sát đối thủ đâm liên tục 'phốc phốc phốc'.

Đây là võ học phạm phẩm trung giai, Khoái Ảnh Chi!

Từ tốc độ và lực xuất chiêu có thể thấy rõ người này đã luyện tuyệt kỹ rất thành thạo, nếu không khó mà phát lực đến trình độ như thế.

Lý Thanh Dương vòng hai tay ra phía sau, cước bộ rất có quy luật, dễ dàng né tránh từng đạo chỉ ảnh đâm tới.

Hắn có thể đánh bại Mạc Thượng Phi của Thánh Tuyền Tông thì việc đối phó với một tên Vô Đồ nhị phẩm chẳng có gì gọi là hao tâm tốn sức, mặc cho đối phương đâm chọc đến tới cũng không thể xúc phạm đến một góc áo.

Cổ Đằng Anh biết sự chênh lệch to lớn giữa hai người, nhưng thân là một tên võ giả làm sao có thể dễ dàng nhận thua, do đó hắn tiếp tục điên cuồng thi triển Khoái Ảnh Chi.

"Ba."

Đột nhiên, Lý Thanh Dương trong lúc tránh né nhẹ nhàng vung tay nắm lấy cổ áo đối thủ, phát lực quăng ra ngoài.

Cổ Đằng Anh lùi lại hơn mười bước, còn chưa kịp ổn định thân thể đã thấy một cái tay chộp vào cổ áo mình, sau đó cơ thể bị nhấc lên.

"Rầm rầm!"

Thân thể bay ngược theo hướng 160 độ, té xuống đất, sau đó thân thể hất lại bay ngược lại theo hướng 160 độ, một lần nữa té xuống đất.

"Bành! Bành! Bành!"

Lý Thanh Dương đứng như đóng cọc ở trên sân luyện võ, một cái tay đặt ở phía sau, tay còn lại nắm lấy cổ áo Cổ Đăng Anh vật ngã trái té phải.

Sau một lúc, Cổ Đăng Anh đầu loạn mất hoa, miệng sùi bọt mép.

"Đình! Đệ tử ra sân bạo hành đệ tử Tinh Vân Phái 1/5."

Lý Thanh Dương cứ như vậy vật lộn, thỏa mãn điều kiện của nhiệm vụ, vì thế con số tăng lên 1.

"Thanh Dương, chỉ là một trận luận bàn võ đạo, cần phải lưu lại mặt mũi nha."

Quân Thường Tiểu nói.

Lý Thanh Dương nắm Cổ Đăng Anh đang miệng sùi bọt mép đi đến rìa sân luyện võ, hất tay quăng đối phương ra ngoài.

"Nhị sư huynh thắng rồi!"

Chúng đệ tử nhất thời hoan hô lên.

Đệ tử mới nhập môn nhìn thấy một tên Võ Đồ bị bạo hành thừa sống thiếu chết, bọn hắn đối với nhị sư huynh sùng bái đầu phục sát đất.

"Hừ."

Tổng Tài hừ lạnh một tiếng.

Đệ tử thất bại đã nằm trong dự liệu của hắn.

Tên Lý Thanh Dương này đã xuất chiến, Thiết Cốt Phái chắc chắn không còn đệ tử ưu tú, bố cục chiến trường đã nằm trong lòng bàn tay của Tinh Vân Phái ta.

Chính xác, nằm trong lòng bàn tay!

Bởi vì tên đệ tử thứ hai xuất chiến bị Lý Phi đá chạy khắp sân luyện võ, mỗi khối đá dưới chân đều lưu lại dấu vết hắn giẫm mạnh chạy té khói. Kết quả chạy đến sức cùng lực kiệt, mặt mũi bầm dập nằm co quắp trên mặt đất.

"Đình! Đệ tử ra sân bạo hành đệ tử Tinh Vân Phái 2/5."

Quân Thường Tiểu nghe được tiếng nhắc nhở về sau, thả lỏng tay nói:

"Thật có lỗi quá, đệ tử bản phái ra tay có hơi nặng."

Tổng Tài cúi cái mặt mo xuống.

Tên đệ tử Thiết Cốt Phái kia rõ ràng chỉ có tu vi Võ Đồ nhị phẩm, vì cái gì có thể hành hạ đệ tử Võ Đồ tam phẩm của mình đến mức thê thảm như thế?

Nếu như hắn biết tên này là một nam nhân ngay cả chương môn cũng dám chơi, hắn sẽ tự khắc biết hiểu rõ.

Cũng thường thôi, cũng thường thôi.

Loại đệ tử có năng lực vượt cấp khiêu chiến cũng không nhiều, chỉ cần đệ tử mình giành chiến thắng ba trận sau là đủ rồi.

Nghĩ thế, Tổng Tài lại nâng tay lên.

Một tên đệ tử Vũ Đồ tứ phẩm đi lên sân luyện võ.

Quân Thường Tiểu vốn có ý định cho Điền Thất hoặc Tô Tiểu Mạt xuất chiến, chưa kịp mở miệng đã thấy có hai người từ cửa lớn môn phái bước vào.

Người nào?

Tiêu Tội Kỳ và Dạ Tinh Thần!

Hai người đều tóc tai bù xù, mặt mày đầy bùn đất, đồng phục nát như một tên ăn mày, dấu vết để lại rõ ràng là bị hung thủ tấn công.

Quân Thường Tiểu giật khóe miệng một cái, nói:

"Lúc đi còn anh dừng hiền ngang lăm mà, sao trở về lại giống như một tên ăn mày rồi?"

"Chương môn, đệ tử trở về."

Tiêu Tội Kỳ nhếch miệng cười một tiếng, lộ ra một hàm răng trắng chính tề.

"Vừa hay."

Quân Thường Tiểu vẫy tay nói:

"Tinh Vân Phái đến luận bàn võ đạo, người ra sân tiếp tên đối thủ thứ ba này được chứ?"

"A?"

Tiêu Tội Kỳ tròn tròn mắt.

Hắn và Dạ Tinh Thần chơi lớn trong khu rừng hoang, kết quả não động một đám hung thủ điên cuồng đuổi giết, sau cùng liều cái mạng già mới có thể trở về môn phái, hai người còn chưa kịp tắm một cái đã phải tiếp nhận khiêu chiến, chuyện này quá kịch tính!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Ta sẽ khiến ngươi rất khổ đấy!

Tiêu Tội Kỳ vừa trở về đã có người đến khiêu chiến, chuyện này để hắn cảm thấy rất có tính kích thích.

Dạ Tinh Thần một chút hứng thú cũng không có, chỉ chuẩn bị đi tắm một cái cho thoải mái.

"Tinh Thần."

Quân Thường Tiểu mở miệng hô:

"Ngươi là người xuất chiến trận thứ tư, cho bốn tọa xem lần này ra ngoài rèn luyện, thực lực của ngươi có tiến bộ bao lớn."

Đáng giận!

Ngươi dám để bốn để đánh với một đứa nhóc!

Tuy hắn không vui, nhưng vẫn ở lại, ánh mắt nhìn về phía đệ tử Tinh Vân Phái đầy sự khinh thường của một tên Võ Đệ.

Tổng Tài liếc nhìn hai người một chút, thân nhiên nói:

"Quân chương môn, hai tên đệ tử này của ngươi có vẻ hơi kiệt sức rồi, để cho bọn hắn ra sân có phải quá ngẫu hứng hay không?"

"Vốn dĩ rất ngẫu hứng mà."

Quân Thường Tiểu nói.

Một như thế nào chính là ý tứ như thế đấy.

Hắn vốn dĩ không có xem trọng cái gì gọi là Tinh Vân Phái.

"Ngươi,"

Tổng Tài áp chế lửa giận, thân nhiên nói:

"Quân chương môn cảm thấy đệ tử Tinh Vân Phái ta dễ bị ức hiếp, cứ việc để cho bọn hắn xuất chiến."

Ha ha.

Cầu còn không được nữa là.

Tiêu Tội Kỳ cũng lười nhác đi thay đổi đồng phục, vẫn cứ cái thân thể vô cùng bản đứng trên sân luyện võ, chấp tay nói:

"Tiêu Tội Kỳ."

Đệ tử Tinh Vân Phái liếc mắt nhìn hắn một cái, nói:

"Hóa ra ngươi chính là quán quân của môn phái luận võ."

Sau đó, hắn khinh thường chấp tay nói:

"Chương Dã."

Hắn thấy loại người không có Khai Mạch này có thể giành được chức vô địch chính là vận may cực chó, nếu như mình tham gia nhất định dễ dàng đánh cho đối phương ra bã.

Khoan nói sâu xa, lấy thực lực của Tiểu Tội Kỳ vào thời điểm môn phái luận võ đi đối mặt với Võ Đồ tứ phẩm, thật sự sẽ là một tràng bị kịch.

Thế nhưng bây giờ.

"Bành! Bành! Bành! Bành!"

Sau khi trận đấu bắt đầu, đệ tử Tinh Vân Phái có tên Chương Dã lập tức bị Tiêu Tội Kỳ dùng thân thể cứng rắn cùng với lực lượng mạnh mẽ nện cho đầu óc choáng váng lăn khắp sân luyện võ.

Lúc này mà mở ra Ma phẩm âm hưởng phát bài hát học tiếng mèo kêu, vô cùng thích hợp với tình cảnh hiện tại.

"Rầm rầm!"

Chuong Dã loay hoay một hồi, miệng sùi đầy bọt mép ngã trên sân luyện võ.

Cái bộ mặt ngạo nghễ cùng khinh thường vừa rồi, nhất định trong một thời gian tới sẽ bị bộ mặt đần độn thay thế, nguyên nhân chính là bị đánh ra bóng ma tâm lý.

"Đỉnh! Đệ tử ra sân bạo hành đệ tử Tinh Vân Phái 3/5."

"Không tệ, không tệ."

Quân Thường Tiểu hải lòng nói:

"Chuyến rèn luyện lần này rất có tiến bộ nha."

Tiêu Tội Kỳ giải quyết xong đối thủ, đi ra khỏi sân luyện võ, nói:

"Chường môn, đệ tử đi tắm đây."

"Đi thôi, đi thôi."

Quân Thường Tiểu vẫy vẫy tay nói.

Tổng Tài tròn tròn hai mắt.

Đệ tử xuất chiến là một tên Vô Đồ tứ phẩm hàng thật giá thật, thế mà đệ tử Thiết Cốt Phái bộc phát khí tức tu vi chỉ mới đạt đến Khai Mạch lục đoạn!

Tiêu Tội Kỳ mặc dù yếu về mặt tu vi, thế nhưng từ lúc khai mạch thành công, hắn đã có thể ngưng tụ linh lực phối hợp với rèn luyện thân thể cường độ cao, lực chiến đấu theo một đường thẳng tăng lên.

Vô Đồ tứ phẩm

Thật có lỗi, cũng chỉ là bao cát dễ đánh mà thôi.

5 tràng thua trận ba trận, lần này phụng Tàn mình chủ chi mệnh đến phá quán Tinh Vân Phái, tính toán đem mặt nhét vào Thiết Cốt Phái.

Quân Thường Tiểu nói:

"Tổng trưởng lão, có muốn chơi tiếp không?"

"Chơi!"

Tổng Tài trầm giọng nói.

Thua cũng đã thua rồi, bất quá nếu hai trận sau có thể giành chiến thắng, ít ra cũng là 2 so với 3 chiến thắng, ít ra cũng có thể gỡ gạc lại một chút mặt mũi!

"Tinh Thần, đến lượt của ngươi kia."

Quân Thường Tiểu nói.

Dạ Tinh Thần hừ lạnh một tiếng, bước lên sân luyện võ, chỉ vào tên Vô Đồ ngũ phẩm đứng sau cùng, giọng chưa đầy sự khinh thường, nói:

"Ngươi, cút lên đây."

Trực tiếp chọn tên mạnh nhất, Thần ca rất khí phách nha.

Tên đệ tử Tinh Vân Phái bị chỉ định nhìn Tổng Tài một chút, nhận được sự bày mưu tính kế rồi mới bước lên sân luyện võ, hắn nhìn Dạ Tinh Thần với ánh mắt đầy mỉa mai xem thường.

Hắn là đệ tử mạnh nhất trong số năm người đệ tử, có thể đạt đến tu vi Vô Đồ ngũ phẩm trước hai mươi tuổi, thật đúng là có tư cách xem thường người khác.

Bất quá.

Hắn có thể xem thường Tô Tiểu Mạt, hoặc là xem thường Điền Thất, chuyện này chẳng có vấn đề gì dễ nói, hết lần này tới lần khác xem thường Dạ Đế - một trong thập đại Vô Đế!

Chuyện này có vấn đề cực lớn!

Dạ Tinh Thần vốn dĩ chẳng hứng thú đối đầu với một đứa nhóc, bỗng nhiên phát hiện ánh mắt đối phương tràn đầy sự xem thường và xem thường, khuôn mặt hắn bắt đầu trầm xuống.

Hắn nắm chặt hai tay lại, giọng đầy lạnh lẽo âm u, nói:

"Tiểu tử, ta sẽ khiến ngươi rất khó đấy."

"Bành!"

Hai tay đệ tử Tinh Vân Phái khễ cong lại, hai nắm đấm siết chặt, khí thể bộc phát ra ngoài khiến quần áo tan nát trong nháy mắt, hiện ra hình xăm hùng hổ dọa người.

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

"Thế mà đem quần áo xé rách, đánh giá kém, Tinh thần văn hóa thâm mỹ, đánh giá kém."

"Ngưng."

Dạ Tinh Thần chẳng bận tâm chú ý.

Tổng Tài thân nhiên nói:

"Quần chúng môn, tên đệ tử này của ta tinh thông 32 loại đao pháp, không biết trận này có thể sử dụng binh khí hay không?"

"Được."

Quân Thường Tiểu nói.

Dạ Tinh Thần giật khóc miệng một cái.

Một tên Vô Đồ ngũ phẩm kết hợp thêm binh khí, người không tính cho ta một thanh vũ khí dễ chiến đấu sao?

Đáng tiếc.

Quân Thường Tiểu không có ý định cho vũ khí, ngược lại mười ngón tay đan xen vào nhau, nói:

"Tên đệ tử này của ta am hiểu 72 đường Cầm Nã Thủ, từ trước đến nay chiến đấu đều dùng tay không tác sát."

Dạ Tinh Thần biểu hiện một khuôn mặt vô cùng đặc sắc.

Đệ tử Tinh Vân Phái vung tay lên, triệu hồi một thanh đao từ không gian giới chỉ.

Đao không quá dài, cùng một dạng với đao cắt dưa hấu, thế nhưng trên thân đao lấp lóe ánh sáng, chứng minh rất sắc bén!

"Lưu Côn Long."

Hắn khai báo danh tính.

Dạ Tinh Thần không có ý định khai báo danh tính của mình, mà đang cân nhắc mình nên như thế nào dùng tay không tác sát đi đối phó một tên Vô Đồ ngũ phẩm có binh khí đây?

"Xoát! Xoát! Xoát!"

Ngay lúc này, Lưu Côn Long vung đao lên, đao ảnh tràn ngập quanh thân, sau đó dùng một tay nâng đao hiện lên tư thế như gà trống đương mào.

Không hổ là người tinh thông 32 loại đao pháp, rất có tính chuyên nghiệp!

"Hay lắm!"

Quân Thường Tiểu vỗ tay vỗ tay.

"Ba ba ba!"

Các đệ tử đứng sau lưng cũng vỗ tay, tựa như bọn hắn đang xem một tiết mục múa đao dân gian.

Lưu Côn Long thân nhiên nói:

"Người đã không báo danh tính, vậy ta liền xuất đao."

"Cận bã."

Dạ Tinh Thần thân nhiên nói.

"Xoát!"

Đúng vào lúc này, Lưu Côn Long cất bước mở nước đại, đại đao trong tay hắn điên cuồng chém xuống, trong nháy mắt tạo ra đao thế như thiên la địa võng, khí thế rất dọa người.

Dạ Tinh Thần từng bước một lùi lại, tránh va chạm với đao ý, đồng thời tìm kiếm sơ hở của đối thủ.

Linh căn thăng cấp cùng với đó là tu vi Khai Mạch mười hai đoạn, giúp hắn phối hợp với thân thể càng thêm mượt mà, không chỉ có thể bắt từng cái đao ảnh, còn thuận lợi dễ dàng né tránh.

Nhưng một khi đối phương thi triển đầy đủ 32 đạo đao pháp, không chỉ hình thành thế công kích, còn đem thân thể phòng kín không kẽ hở, đối phương muốn tìm sơ hở cần phải trả một cái giá lớn.

"Xoát! Xoát!"

Lưu Côn Long tăng tốc đao thế, đao ảnh càng lúc càng nhiều!

Dạ Tinh Thần ý thức được bản thân cần phải giải quyết đối phương trong thời gian ngắn nhất, nếu để đối phương hình thành thế công như thiên la địa võng, chính mình sẽ biến thành khúc gỗ mặc người chặt chém.

Đáng chết!

Chỉ là một tên Vô Đồ ngũ phẩm, lại có thể khiến bản đế bó tay chịu đòn?

Dạ Tinh Thần cháy lên lửa giận, khí thế đế vương vừa mới khôi phục được một chút đã phải bộc phát ra.

"Vù vù!"

Khí tức vô hình tràn ngập trong không khí.

Lưu Côn Long đang thi triển đao pháp, đột nhiên đứng hình như bức tượng, trong ánh mắt hắn hiện lên sự sợ hãi kinh hoàng.

Một khắc này, linh hồn hắn như rơi xuống 18 tầng địa ngục, tiếp nhận muôn vàn khổ hình tra tấn, chân tay run rẩy bầy, thanh đao nắm trong tay rơi xuống đất vang lên tiếng ‘leng keng’.

Loại khí tức áp lực đến từ Vô Đế chỉ kìm lên một cái rồi biến mất, cho đến lúc Lưu Côn Long lấy lại tinh thần muốn nhặt đao lên thì Dạ Tinh Thần đã cong eo lên thuận tiện nhặt thanh đao vào tay!

"Tiểu tử."

Dạ Đế lạnh lùng nói:

"Đao đều cầm không chắc, còn dám ở trước mặt ta chơi chiêu trò?"

"Xoát!"

Trong lúc nói chuyện, hắc vụ đao lên đánh tới.

"Phốc —— "

Một vết đao sắc bén vạch phả ngực Lưu Côn Long, máu tươi phun tung tóe ra ngoài.

"Người."

Sắc mặt hắn trở nên dữ tợn.

Dạ Tinh Thần cất bước đi tới, giọng đầy lạnh lùng nói:

"Ngày hôm nay, ta sẽ dạy ngươi dùng đao chém người là như thế nào, chứ không phải dùng để diễn xiếc khi."

"Xoát!"

Một đao lại chém đi xuống, máu tươi bắn ra.

Trước ngực Lưu Côn Long lại có thêm một vết đao, hắn cố gắng chịu đựng cơn nhức kịch liệt, vội vàng xoay người chạy trốn.

Dạ Tinh Thần cất bước đuổi theo, giơ tay lên rồi chém xuống!

"Phốc! Phốc!"

Một đao, hai đao, ba đao,...

Đáng thương Lưu Côn Long mất vũ khí cũng thôi đi, sau đó lại còn bị Dạ Tinh Thần cầm đao phân sát, kết quả cả người đầy máu me nằm quai quại trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Ta chém, ta chém, ta chém. Chém!

Nếu đổi là một người khác, Lưu Côn Long chắc chắn sẽ không bị đánh đến mức thảm thiết như vậy, nhiều lắm chỉ bầm dập mặt mũi mà thôi.

Rất tiếc, đối thủ của hắn lại là Dạ Tinh Thần.

Đây là ai?

Hắn đã từng là một trong thập đại Vô Đế!

Kiếp trước hắn không chỉ giết người một lần, mà là giết rất nhiều người, hài cốt có thể chất thành một ngọn núi cao. Chính xác mà nói thì hắn là một đại ác ma giết người mặt không biến sắc, giết người không chớp mắt.

Hắn nhớ lại tình cảnh trước đó bị một đám hung thủ truy giết chặt vật không chịu nổi, giờ lại đâu ra một thằng ắt ơ khinh thường mình, hòa khí trong người Dạ Tinh Thần đã chuyển thành sát khí, giương đao lên một lần nữa chém xuống.

“Tinh Thần.”

Quân Thường Tiểu lên tiếng ngăn lại:

“Đây chỉ là luận bàn võ đạo, không cần phải đầu rơi máu chảy đâu.”

Dạ Tinh Thần ngưng thể chém xuống, sau đó vút thanh đao xuống đất, hừ lạnh một hơi nói:

“Chường môn, sau này loại cận bã này đừng bắt đệ tử ra sân, quá lãng phí thời gian.”

Nói xong, hắn quay người đi tắm.

“Dạ sư đệ có thể đánh bại Vô Đệ ngũ phẩm, thật quá lợi hại!”

Các đệ tử kinh ngạc bàn tán.

Tô Tiểu Mạt ngạc nhiên nói:

“Sư đệ trưởng thành vậy sao?”

Đổi lại là hấn lên tiếp chiến, có thể dùng tốc độ cùng Lưu Côn Long đấu một trận, thế nhưng muốn giống như Dạ Tinh Thần cướp đoạt phân sát đối thủ, chuyện này hấn tuyệt đối không thể làm được.

Quân Thường Tiểu chống cằm nói:

“Vừa rồi dường như có một luồng khí phát ra.”

Bởi vì lý do khoảng cách, Quân Thường Tiểu nhìn thấy từ người Dạ Tinh Thần tỏa ra một luồng bá khí, mặc dù chỉ xuất hiện trong nháy mắt, nhưng hấn có thể cảm nhận được sự kinh người của luồng khí đó.

Hệ thống nói:

“Đây là khí thể của linh hồn.”

“Khí thể của linh hồn?”

“Khi một võ giả đạt lượng linh hồn đủ lớn, thì có thể dùng khí thể của linh hồn để hoảng sợ người khác.”

Nhìn bóng lưng đang khuất dần của Dạ Tinh Thần, Quân Thường Tiểu trầm giọng nói:

“Đệ tử này của ta có chút không đơn giản.”

“Không phải chỉ có một chút.”

Hệ thống đáp.

Lưu Côn Long vốn dĩ có thể cùng Dạ Tinh Thần luận bàn vài chiêu, kết quả bị bá khí làm tinh thần bán loạn, kết quả ăn vài vết đao xuống đài. Không phải do hấn không đủ mạnh, mà là do đối thủ quá yêu nghiệt.

Tổng Tài đứng ở phía sau, linh lực tụ trên tay từ từ thu lại, bất quá ánh mắt hấn vẫn tràn đầy tức giận.

Vừa rồi nếu như Dạ Tinh Thần dám chém đao đó xuống, hấn chắc chắn sẽ bất chấp tất cả để ra tay, dù sao Lưu Côn Long cũng là đệ tử nội môn được xem trọng nhất của Tinh Vân Phái.

Quân Thường Tiểu nói:

“Tổng trưởng lão, bốn trận luận bàn, Tinh Vân Phái các người đã thua cả bốn trận, vẫn còn muốn chơi nữa không?”

Câu hỏi này của Quân Thường Tiểu thật khiến người khác tổn thương, tim gan của Tổng Tài giống như bị kim châm.

Hấn trầm giọng đáp: “Chơi luôn.”

Nếu như hiện tại hấn hồ dè dặt lại, kết quả sẽ chỉ là 4-0, nhưng nếu đã khẳng khái muốn chơi tiếp, kết quả chắc chắn sẽ là 5-0.

Bởi vì người lên đài thí tiếp theo là Lục Thiên Thiên.

Vị mỹ nữ băng lãnh này vô cùng kiêu ngạo, vừa mới lên đài đánh ra một luồng linh lực mạnh mẽ như sóng thần vỗ bờ, trực tiếp quét đệ tử Tinh Vân Phái nằm bất động trên mặt đất.

“Bùng! Bùng!”

Linh lực biến thành những nắm đấm nhỏ, liên tục nện vào ngực tên đệ tử Tinh Vân Phái, cú đấm cuối cùng khiến hấn ọc máu nằm hôn mê bất tỉnh nhân sự.

Các đệ tử Thiết Cốt Phái, ai ai cũng gật gật khóe miệng.

Hóa ra, đại sư tỷ xinh đẹp như tiên giáng trần của chúng ta một khi ra tay, lại càng hung ác hơn cả Dạ Tinh Thần.

Long Tử Dương, Dương Ngọc Hoa và các đệ tử khác mới gia nhập, thì thầm nói:

“Đại sư tỷ mới là người hung bạo nhất môn phái, sống chết cũng không được trêu chọc tỷ ấy!”

“Đỉnh! Đệ tử ra sân đánh bại đệ tử phái Tinh Vân: 5/5.”

“Đỉnh! Nhiệm vụ phụ hoàn thành, chủ nhân nhận được 50 điểm cống hiến môn phái.”

“Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 230/500.”

Sửng quá!

Quân Thường Tiểu đứng dậy, chấp tay cười nói:

“Tổng trưởng lão, đã nhường rồi.”

Cả khuôn mặt Tổng Tài đen lại. Trước khi đi đến đây, hấn vỗ ngực bảo đảm với Tần Hạo Nhiên rằng mình nhất định sẽ giết chết nhược khí của Thiết Cốt Phái, vậy mà kết quả năm trận thí thi thua cả năm, ăn con số 0 tròn chính.

Chuyện này mà truyền ra ngoài, khẳng định vô cùng mất mặt!

“Tổng trưởng lão.”

Quân Thường Tiểu lại nói:

“Ta thấy sắc mặt ngài không tốt cho lắm, có vẻ như vẫn chưa phục, vậy thế này đi, ta và ngài cùng nhau luận bàn một trận thì sao?”

Thần sắc trên mặt Tổng Thái biểu lộ vẻ giật mình. Đệ tử toàn bại đã khiến hắn rất khó chấp nhận sự thật, còn đang nghĩ có nên cùng tên này luận bàn một trận hay không, không ngờ rằng đối phương lại mở lời trước.

Rất tốt. Vô cùng tốt.

Tổng Tài chấp tay nói:

“Quần chúng môn đã mở lời, Tổng mỗ cung kính không bằng tuân lệnh.”

Nói xong, hắn lập tức đi về phía trung tâm sân luyện võ, đưa cho Lưu Côn Long một viên Liệu Thương Đan, sau đó đỡ tên đệ tử đứng dậy.

Quân Thường Tiểu đi đến gần, trầm giọng nói:

“Lực lượng của tên kia thế nào?”

“Trên dưới ba vạn cân.”

Hệ thống đáp.

“Mới có ba vạn cân thôi á?”

Quân Thường Tiểu khinh thường nói.

Quân Thường Tiểu tuy tu vi chỉ là Võ Đồ bát phẩm, nhưng lực lượng đã sớm đột phá hai vạn cân chứ không đùa.

Hệ thống đáp:

“Vị trưởng lão này tư chất bình thường, chung quy cũng là một Võ Sư nhất phẩm. Chủ nhân đã trải qua cải tạo tư chất, tôi luyện thân thể, vì thế mới khác biệt so với người bình thường.”

“Cũng phải.”

Quân Thường Tiểu đáp.

Làm sao có thể so sánh với hắn.

Tu luyện Dịch Cân Kinh, có Tổ Thể Đan hỗ trợ, lại trải qua rèn luyện trong phòng cải tạo cơ bắp, sức chiến đấu mạnh hơn người bình thường gấp nhiều lần.

Đội hắn một lần nữa cải tạo linh căn, nâng cao tu vi... sức mạnh của hắn nghĩ thôi cũng đã làm máu trong người sôi sục.

“Chương môn muốn ra tay!”

Khi Quân Thường Tiểu đứng ở trung tâm sân tập võ, các đệ tử Thiết Cốt Phái bắt đầu bàn tán, lần ra tay gần nhất của chương môn là lúc bị Mã Vĩnh Ninh làm tức sôi máu.

“Trưởng lão Tinh Vân Phái là Võ Sư, chương môn có thể chiến thắng không?”

Một đệ tử vừa mới gia nhập môn phái nhỏ giọng nói.

“Phí lời, chắc chắn là thắng rồi.”

Những đệ tử sớm gia nhập môn phái tin tưởng vô điều kiện Quân Thường Tiểu có thể giành chiến thắng.

“Chương môn nhất định sẽ thắng, chương môn nhất định sẽ thắng.”

Liễu Uyển Thi giọng nỉm đám lên, cao giọng hô to.

Một lúc sau, các đệ tử phái Thiết Cốt cũng bắt chước theo, đồng thanh hô, trợ uy cho chương môn.

“Hừ!”

Tổng Tài nhàn nhạt thờ ơ lạnh một tiếng, nhưng thể hiện lại vô cùng phong độ, chấp tay nói:

“Quần chúng môn, chúng ta luận bàn quyền cước hay là vũ khí đây?”

“Quyền cước đi.”

Quân Thường Tiểu đáp.

Tổng Tài nói:

“Được.”

Vừa dứt lời, hắn liền ngưng tụ linh lực dày đặc vào nắm đấm, khí thế rất không tệ.

Võ Đồ tại Tinh Vãn đại lục còn được gọi là ngưng linh cảnh, ý nghĩa là ngưng tụ linh khí từ đan điền phát ra.

Võ Sư còn được gọi là ngưng linh cảnh, bởi vì võ giả đạt đến trình độ này có thể hút lấy linh lực và khả năng vận dụng linh lực lại càng thông thạo.

Tổng Tài tuy rằng trên các phương diện đều bình thường, nhưng dù sao hắn cũng là một Võ Sư chính hăng, linh lực trong lòng bàn tay vừa nhìn đã biết có thể xé một tên Võ Đồ thành nửa đôi.

Tiểu tử.

Đợi đến khi trận đấu bắt đầu, lão tử sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để đánh bại ngươi ngay trước mặt các đệ tử, cứu vãng tôn nghiêm của Tinh Vãn Phái!

Tổng Tài nói:

“Quần chúng môn, có thể bắt đầu chưa?”

“Bắt đầu thôi.”

Quân Thường Tiểu đáp.

“Soạt!”

Tổng Tài lao nhanh về phía trước, bàn tay trái nắm chặt thành quyền, linh lực tụ đầy bên trên nắm đấm, mắt thường cũng có thể nhìn thấy luồng linh khí cuộn cuộn trên tay.

Khá vội vàng.

Quân Thường Tiểu cười nhạt, bàn tay tái giương lên chém vào không trung, nói:

“Ta chém (Ngã trăm)! ”

“Soạt!”

Những luồng ánh sáng hình lưỡi liềm liên tục bắn ra.

Tổng Tài nhíu mày lại, nắm đấm tay trái giương trực tiếp dễ dàng đứng tại chỗ phá vỡ đòn tấn công của Quân Thường Tiểu. Ánh mắt hắn hiện lên sự khinh bỉ mãnh liệt.

Thế nhưng, Tổng Tài vẫn nhìn chăm chăm về phía Quân Thường Tiểu, nhìn trên hai tay Quân Thường Tiểu duỗi thẳng giống như hai con dao đang bấm nhân bánh bao không ngừng chặt xuống.

“Ta chém, ta chém, ta chém!”

Ngay lúc này, hơn mười luồng ánh sáng từ những góc khác nhau mạnh mẽ phóng đến.

“Đây...”

Khóe miệng Lý Thanh Dương co lại.

Chương môn sử dụng Ngã Trăm ở trình độ này quả thật có chút khiến người khác khiếp sợ.

Tổng Tài vốn dĩ có chút khinh thường không để ý, nhìn thấy những luồng ánh sáng chỉ chít từ bốn phía lao đến, biểu cảm trên mặt biến đổi vô cùng đặc sắc.

Trốn! Trốn! Trốn nhanh!

Đây là ý niệm duy nhất trong đầu hắn, nhưng hắn căn bản không thể trốn được, chỉ có thể vội vàng ngưng tụ linh lực không ngừng phá vỡ những luồng ánh sáng tập kích.

“Bụp! Bụp! Bụp!”

Tổng Tài coi như thực lực không tệ, có thể đánh tan toàn bộ những luồng ánh sáng tấn công từ bốn phía.

“Ta chém, ta chém, ta chém, chém...”

Quân Thường Tiểu vẫn đứng nguyên tại vị trí cũ, bật hack giống như một cái đu quay vừa xoay người vừa không ngừng khua tay phóng ra những luồng ánh sáng hình bán nguyệt.

Đối mặt với đòn tấn công liên tục, một người có tu vi Võ Sư như Tổng Tài cũng chỉ có thể bị động phòng thủ, tuy nhiên số lượng quá nhiều, cuối cùng tốc độ phá đòn không kịp, chỉ có thể dùng các bộ phận khác trên cơ thể tiếp đòn.

“Bụp! Bụp! Bụp!”

Năm phút sau.

Quân Thường Tiểu đứng giữa sân luyện võ hít thở như trâu.

Ngã Trăm mặc dù không cần tiêu hao quá nhiều linh lực, tuy nhiên hắn lại thi triển với tần số cao như thế, năng lượng trong đan điền đã tiêu hao đến bảy tám phần.

Hai chân Tổng Tài run rẩy đứng bên ngoài sân luyện võ, cuối cùng không thể trụ vững cơ thể mà ngồi bệt xuống đất.

“Đình! Đánh bại thất trưởng lão Tổng Tài của Tinh Vãn Phái: 1/1 (nhiệm vụ tinh anh)”

“Đình! Nhiệm vụ phụ hoàn thành. chủ nhân nhận được 100 điểm cống hiến môn phái.”

“Đình! Điểm cống hiến môn phái: 330/500.”

Lý Thanh Dương và các đệ tử đều dùng ánh mắt sùng bái nhìn chương môn của mình, trong lòng chỉ có một suy nghĩ -- lợi hại!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 124: Trước hết để cho ta hoàn hồn!

Tổng Tài bại trận, ngay cả gốc áo của Quân Thường Tiểu cũng chưa chạm được.

Chuyện này có thể nói là một cái bi kịch.

Không phải hắn không đủ mạnh, mà con hàng Quân Thường Tiểu chơi bất hack!

Ngã trăm được cái tiền từ vị đại năng thần bí, mức độ năng lượng tiêu hao đã giảm xuống cực thấp, hắn lại điên cuồng thi triển như thế, đổi lại một tên Võ Sư khác cũng không thể thay đổi kết quả.

Đương nhiên.

Có cảnh giới ràng buộc, hắn rất khó có thể hoàn mỹ phát huy uy lực của Ngã Trảm, chỉ có thể lấy cực lớn năng lượng đi nện thân thể Tổng Tài từng cơn đau nhức.

Nếu như Quân Thường Tiểu là một tên Võ Sư, Tổng trưởng lão sẽ không có kết cục là sức cùng lực kiệt ngồi trên mặt đất, mà chính là một cỗ thi thể nằm trên mặt đất a.

Dù nói như thế nào đi nữa, Vô Đồ bát phẩm đánh bại Võ Sư đã đầy đủ mạnh mẽ, nếu như đổi một cái võ học phẩm chất không đủ cao khác trên Tinh Vãn đại lục, rất khó để có thể cho ra kết quả như thế.

"Chương môn uy vũ!"

"Chương môn uy vũ!"

Chúng đệ tử rơi vào trạng thái ngây người ngẩn ngui, sau đó lập tức hưng phấn hoan hô.

Đệ tử vừa nhập môn nhìn thấy cảnh tượng chương môn dùng tu vi Vô Đồ đánh bại một tên Võ Sư, nhất thời đều muốn cúi rạp xuống đất sùng bái!

"Tổng trưởng lão."

Quân Thường Tiểu ôm quyền nói:

"Đa tạ."

Hoàn thành hai cái nhiệm vụ thu hoạch được 150 điểm cống hiến, hắn hiện tại cảm thấy rất vui sướng.

Tổng Tài nhìn con suy yếu cố gắng đứng dậy, trên mặt đã thể hiện đầy sự phẫn nộ.

Cái loại năng lượng ánh sáng kia uy lực rõ ràng không quá mạnh, nhưng thắng ở số lượng quá nhiều, chính mình phản ứng không kịp nên mới dẫn đến kết cục hiện tại, thật là không cam tâm!

Quân Thường Tiểu nói:

"Tổng trưởng lão nếu như vẫn chưa phục, ngày sau có thể lại đến bàn phái luận bàn võ đạo, bốn tọa rất hoan nghênh."

Tổng Tài hừ lạnh một tiếng, chấp tay nói:

"Cáo từ!"

Nói xong, hắn dẫn các đệ tử bị đánh cho thành đầu heo, mặt mày xám xịt rời đi.

Vốn là nhận lệnh của Tần minh chủ cố ý đến Thiết Cốt Phái đập phá quán, kết quả bị đánh một tràng 6-0, thể diện cũng vứt hết cho chó gặm rồi.

"Dọn dẹp sạch sẽ sân luyện võ rồi tiếp tục tu luyện đi."

Quân Thường Tiểu nói.

"Vâng!"

Các đệ tử vội vàng lấy nước tẩy rửa vết máu đọng trên sân luyện võ, sau đó quét dọn sạch sẽ, tiếp tục quá trình tu luyện hằng ngày.

"Tô sư huynh, chương môn quá lợi hại!"

"Tất nhiên."

"Chương môn thi triển tuyệt kỹ vừa rồi có phải là võ học linh lực hóa hình không?"

"Tất nhiên."

"Tô sư huynh, sau này chúng ta có thể học không?"

"Chỉ cần các người đột phá đến Vô Đờ, ai ai cũng sẽ được học cả!"

Ánh mắt các đệ tử mới nhập môn nhất thời trở nên rạo rực, ý chí muốn trở nên cường đại cũng ngày càng bền vững.

Long Tử Dương ngồi ở một bên, trầm nghĩ:

"Thiết Cốt Phái này quả nhiên không đơn giản, ta cũng phải nhanh chóng đột phá tu vi đến cảnh giới Vô Đờ!"

Hắn không phải bị quảng cáo thu hút đến gia nhập Thiết Cốt Phái, mà chính là bị hấp dẫn khi nghe tin tức Lý Thanh Dương dùng một loại võ học linh lực hóa hình oanh tạc Mạc Thượng Phi trên Linh Tuyền Sơn.

Nói thẳng ra.

Hắn gia nhập môn phái là vì Ngã Trảm.

Long Tử Dương tận mắt chứng kiến chương môn dùng tu vi Vô Đờ cảnh thi triển tuyệt kỹ đánh một tên Vô Sư không có lực phản kháng.

Hắn tự âm thầm khen bản thân làm ra quyết định sáng suốt.

"Hừ hừ."

"Chờ đến ngày ta có thể tu luyện võ học sâu không lường được này, đến lúc trở về gia tộc sẽ khiến cho các người trợn mắt há hốc mồm."

"Bành!"

Bóng giải trí nện thẳng vào mặt hắn, giọng nói của Lý Phi từ xa vọng lại, nói:

"Long sư đệ, người ngồi thất thần ở đó làm gì, còn không mau ra chơi đá bóng."

Mẹ ơi.

Thật quá đáng sợ, ta muốn về nhà!

Lý Thanh Dương và Tiêu Tội Kỳ tắm rửa sạch sẽ, sau đó đổi một bộ đồng phục sạch sẽ, rồi bước vào thư phòng gặp Quân Thường Tiểu.

"Không tệ, không tệ."

Quân thường môn vắt chéo hai chân lại, hay tay đặt trên bàn, nói:

"Chuyển rèn luyện lần này, không có đề bốn tọa thất vọng."

Dạ Tinh Thần nhìn thấy đối phương bày ra cái bộ dáng ta đây, hận không thể xông lên nắm đầu nện xuống mặt bàn, sau đó vung quyền đánh cho một trận thừa sống thiếu chết.

"Chương môn."

Tiêu Tội Kỳ nói:

"Đệ tử rèn luyện bên ngoài đã ngoại, thu hoạch được không ít tinh hạch."

"Thật sao?"

Quân Thường Tiểu nói.

Tiêu Tội Kỳ vung tay lên, tinh hạch bên trong không gian giới chỉ rơi đầy trên mặt bàn, số lượng đạt chừng bốn năm mươi viên.

Đây chính là một tay hấn kết hợp với khẩu QBU-88 đạt được thành quả, cao nhất có tinh hạch của hung thú đỉnh phong, thấp nhất cũng là tinh hạch của hung thú nhị phẩm.

"Nhiều như vậy?"

Quân Thường Tiểu cảm thấy ngoài ý muốn.

Hắn lựa chọn vài viên tinh hạch thích hợp làm đạn rồi đưa cho Tiêu Tội Kỳ, số còn lại thu vào trong không gian giới chỉ của mình.

Tinh hạch có rất nhiều tác dụng, giữ trước rồi sau này tính tiếp.

"Ngu ngốc."

Dạ Tinh Thần trầm nghĩ.

Phương thức hoàn hảo nhất chính là cầm số tinh hạch này đi bán rồi đổi lấy tài nguyên võ đạo cấp cho bản thân sử dụng, hết lần này tới lần khác lại ngu si đần độn giao nộp toàn bộ lên bên trên.

"Chương môn."

Tiêu Tội Kỳ thật thà nói:

"Dạ sư đệ cũng có mấy viên tinh hạch."

"..."

Dạ Tinh Thần co giật khóe miệng, trong đầu như có hàng vạn câu chửi thề đang xẹt qua não.

Quân Thường Tiểu cười tủm tỉm nhìn hắn.

"Có thể chứa lại một viên được không?"

"Không được."

Dạ Tinh Thần cực kỳ không tình nguyện lấy ra mấy viên tinh hạch cất trong lòng ngực, sau đó đặt chúng lên bàn.

Quân Thường Tiểu liếc hắn một cái, nói:

"Cái thứ cứng như mấy cục đá này mà lại đem đi nhét vào ngực, ngươi không cảm thấy cộm đến khó chịu sao?"

Dạ Tinh Thần trầm mặc.

Ừm, ta đúng là không cảm thấy cộm đến khó chịu đâu.

"Cho ngươi."

Quân Thường Tiểu quăng ra một cái không gian giới chỉ, nói:

"Đây là không gian giới chỉ, bên trong có thể lưu giữ vật phẩm."

Chó má!

Tên này cho rằng bốn đế chưa bao giờ nghe đến không gian giới chỉ sao?

Một giây này, lòng tự trọng của Dạ đế đại nhân bị tổn thương nặng nề, hận không thể quăng không gian giới chỉ xuống đất rồi dùng chân đạp hai lần.

"Trong không gian giới chỉ có năm viên Khai Mạch Đan, năm viên Tụ Khí Đan và một viên Khí Toàn Đan, tác dụng của Khí Toàn Đan là giúp người sử dụng nhanh chóng xây dựng Khí Toàn, tạo bàn đạp đột phá Vô Địch cảnh."

Quân Thường Tiểu nói.

Dạ Tinh Thần xò ngón vào ngón tay, trầm nghĩ:

"Ừm, kích thích rất vừa vặn."

"Tội Kỳ, Tinh Thần."

Quân Thường Tiểu nói:

"Bốn tọa đã phân chia nội môn và ngoại môn, hai người các ngươi đã trở thành đệ tử nội môn, vậy nên cần phải nỗ lực tu luyện để không phụ lòng coi trọng của bốn tọa."

Hắn lấy ra một bình dịch cải tạo tư chất ném cho Tiểu Tội Kỳ, nói:

"Đây là dịch cải tạo tư chất thích hợp với phẩm phẩm linh căn, ngươi cầm lấy rồi sử dụng đi."

Trên mặt Tiểu Tội Kỳ xuất hiện vẻ mừng như điên, vội vàng tiếp nhận.

Lúc trước hắn đã từng một lần sử dụng dịch cải tạo tư chất, cho nên biết đồ vật này có bao nhiêu thần kỳ.

"Dịch cải tạo tư chất?"

Dạ Tinh Thần ngu ngơ nói:

"Vật này là cái gì?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Một loại chất lỏng sau khi uống vào có thể lập tức thăng cấp phẩm chất linh căn."

Dạ Tinh Thần đột nhiên đứng hình như bị sét đánh.

Chất lỏng có thể cải tạo tư chất linh căn, lại còn ngay lập tức?

Đây là đang chém gió với ai thế?

Bản thân hắn đã từng là Vô Địch mà vẫn chưa bao giờ nghe qua chuyện trên Tinh Vẫn đại lục lại có loại vật phẩm cải tạo này.

Thế giới này không có, khu mua sắm trong hệ thống có.

"Ừc ực!"

Ngay lúc này, Tiểu Tội Kỳ mở ra nắp bình, uống sạch chất lỏng ở bên trong bình.

"Vù vù!"

Chỉ trong chớp lát, quanh người hắn toát ra cuộn cuộn khói trắng, sau đó khí chất có sự thay đổi rõ rệt.

Dạ Tinh Thần trừng to mắt nhìn.

Hắn có thể cảm nhận được Tiêu Tội Kỳ không chỉ thay đổi khí chất, cảnh giới võ đạo cũng có sự tăng trưởng, mà lại nói chuyện này phát sinh trong nháy mắt!

Ông trời của ta ơi!

Trên đời này thật có loại vật phẩm nghịch thiên đến mức này luôn á?

Quân Thường Tiểu nói:

"Tinh Thần, ngươi là hạ (đê) phẩm linh căn, ta có một lọ hạ (đê) phẩm dịch cải tạo tư chất rất thích hợp với ngươi này."

"Chờ đã!"

Dạ Tinh Thần giờ tay lên nói:

"Chương môn, trước hết để cho đệ tử hoàn hồn một chút!"

"Hà!"

Hắn vuốt vuốt mặt, sau đó lại xoa xoa mắt, rồi mới một lần nữa nhìn sang Tiêu Tội Kỳ, xác nhận con hàng này thật sự có sự thay đổi so với trước đó, mới chân thành nói:

"Chương môn, được phẩm thích hợp với hạ phẩm, có nghĩa là người có hạ phẩm linh căn mới có thể sử dụng đúng không?"

"Không sai."

Quân Thường Tiểu nói:

"Hạ phẩm sử dụng sẽ đột phá đến phạm phẩm, phạm phẩm sử dụng sẽ tăng lên tới trung phẩm, Tiểu sư huynh của ngươi chính là sử dụng phạm phẩm dịch cải tạo tư chất, hiện tại hắn đã đột phá đến trung phẩm linh căn."

Dạ Tinh Thần vội vàng nói:

"Chương môn, thực ra ta chính là phạm phẩm linh căn, lúc trước gia nhập môn phái có chút khiêm tốn, khai báo cố ý giấu diếm!"

"Ngươi là phạm phẩm linh căn?"

Quân Thường Tiểu kinh ngạc không thôi.

"Vâng."

Dạ Tinh Thần nói.

Lúc này hắn không thể giả dốt lừa gạt, dù sao còn có phạm phẩm dịch cải tạo tư chất, nếu như hắn thật cho một cái hạ (đê) phẩm dịch cải tạo tư chất, chính mình chỉ có thể đem trưng bày!

Quân Thường Tiểu nói thầm:

"Tiểu tử này thật sự là người có phạm phẩm linh căn, vậy ta cũng tiết kiệm được một bình dịch cải tạo tư chất rồi."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 125: Sát thủ lại ghé thăm!

Dạ Tinh Thần vốn dĩ muốn giấu diếm phẩm cấp linh căn, bởi vì nó thăng cấp đều dựa vào Thái Huyền Chân Kinh, đây lại là một trong hai cái bí mật lớn nhất của hắn.

Một cái bí mật khác chính là việc hắn trùng sinh.

Nhưng hắn không thể không nói thật, cái đồ chơi kia chỉ có một bình, cấp bậc lại là hạ phẩm, bản thân hắn có uống vào cũng chỉ lãng phí mà thôi.

Thái Huyền Chân Kinh càng tu luyện đi sâu, có thể cưỡng ép thăng cấp linh căn, bất quá cần có thời gian.

Dạ Tinh Thần thân là người mang thù lớn chưa báo, cho nên rất hy vọng bản thân càng nhanh trở nên cường đại.

Quân Thường Tiểu nghĩ nếu tên này đã có phạm phẩm linh căn, vậy hắn có thể tiết kiệm 50 điểm công hiến rồi.

"Cho ngươi, cầm lấy rồi sử dụng đi."

Hắn ném phạm phẩm dịch cải tạo tư chất cho đối phương.

Dạ Tinh Thần tiếp nhận, cẩn trọng nói:

"Chương môn, sau khi sử dụng loại được phẩm này, sẽ không có sinh ra cái gì tác dụng phụ chứ?"

Câu hỏi này, rất có tính chuyên nghiệp!

Trên Tinh Vĩ đại lục cũng có tồn tại đan dược cường ép đột phá tu vi, tác dụng mặc dù danh xứng với thực, bất quá con đường tu luyện về sau cũng chỉ có thể dựa vào đan dược.

Vì thế một người đi lên con đường tu luyện bằng đan dược, về sau nếu không có đan dược mạnh hơn chống đỡ, cảnh giới sẽ vĩnh viễn như sên bò lên cây.

Quân Thường Tiểu nói:

"Nếu như ngươi lo lắng có thể không dùng."

Dạ Tinh Thần không nói nữa, hắn đi ra thư phòng rồi trở về phòng mình, sau đó đóng cửa lại, cúi đầu nhìn bình dịch cải tạo tư chất trong tay.

Hắn đang suy nghĩ, uống hay là không uống đây?

"Dạ Tinh Thần ơi là Dạ Tinh Thần."

"Năm đó, ngươi vì Thái Huyền Chân Kinh đã trải qua thâm canh cửu tử nhất sinh, bây giờ chỉ là một bình dược phẩm lại có thể khiến ngươi đắn đo vậy sao?"

"Phốc."

Hắn mở ra nắp bình, ngửa cổ uống sạch chất lỏng.

"Vù vù!"

Dược dịch tiến vào bên trong cơ thể, kinh mạch, huyết dịch và cơ bắp, thậm chí mỗi một tác da tác thịt đều đang có sự biến hóa, linh căn cũng trong chớp mắt từ phàm phẩm đột phá đến trung phẩm.

Bởi vì cảnh giới hiện tại của hắn là Khai Mạch mười hai đoạn, thế nhưng vẫn chưa ngưng tụ Khí Toàn, cho nên chỉ yên vẹn đề cao tư chất, tu vi vẫn đứng im bất động.

Dạ Tinh Thần rung động nói:

"Thật không thể tin được!"

Thái Huyền Chân Kinh có thể đề cao tư chất, chính là bởi vì nó đã siêu việt cấp bậc thần phẩm tâm pháp, hiện tại một bình dược phẩm đã có thể hoàn toàn thay thế, chuyện này hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng của hắn đối với kiến thức dược phẩm!

"Có phải là tiên đan diệu dược đến từ thượng giới không nhỉ?"

Dạ Tinh Thần đoán mò nói.

Thượng giới là sự tồn tại trên cả Tinh Vĩ đại lục, chỉ có võ giả cấp bậc Võ Đế cảnh mới có thể phá vỡ hư không để tiến đến.

Đó là một cái thế giới càng rộng lớn, loại cường giả tự xưng bá đại lục như hắn tiến vào thế giới này cũng chỉ là một con kiến mà thôi.

Nhưng như thế cũng không thể cản trở sự phấn đấu của Dạ Tinh Thần, bởi vì nơi này có lưu giữ truyền thuyết về bí pháp trường sinh bất tử!

Sinh mạng trong thế giới võ đạo tuy có tuổi thọ rất dài, bất quá cũng là sẽ có một ngày đi đến điểm cuối, cho nên muốn mãi mãi không bao giờ có ngày này chính là những gì cường giả suốt đời tìm kiếm.

Dạ Tinh Thần về mặt nghiêm túc nói:

"Nếu như thật sự là tiên đan từ thượng giới, Quân Thường Tiểu lại có thể tùy ý lấy ra bồi dưỡng đệ tử, khẳng định người này tuyệt không đơn giản!"

Hắn một mực không có đem chương môn đề vào mắt, sau khi sử dụng dịch cải tạo tư chất thì tâm tính của hắn có một tia biến hóa.

Trùng hợp hơn là, Quân Thường Tiểu ngồi trong thư phòng cũng đang suy đoán hắn, thầm nghĩ:

"Giấu diếm phạm phạm linh căn? Ngươi tưởng ta là thằng ngu chặc?"

"Nguyên Phurong, ngươi thấy việc này thế nào?"

Hệ thống hơi chút trầm mặc nói:

"Có thể trong khoảng thời gian ngắn thăng cấp hạ phạm phạm linh căn đến phạm phạm linh căn, chuyện này có chút hoang đường."

"Ngươi không phải là đang nói nhảm đó chứ."

Quân Thường Tiểu nói.

Hệ thống nói:

"Dựa theo tin tức ta tìm được trên Tinh Vĩ đại lục, thì cái thế giới này không có phương pháp thăng cấp linh căn, ngoại trừ..."

"Ngoại trừ cái gì?"

"Tâm pháp cấp bậc vượt qua Thần phẩm!"

"Không phải thần phẩm là cấp bậc cao nhất sao?"

Quân Thường Tiểu biểu lộ sự kinh ngạc.

Hệ thống nói:

"Phẩm loại võ học trên Tinh Vãn đại lục rất đa dạng và phong phú, trải qua vô tận năm tháng, được người đời phân chia cấp bậc cho dễ nhận biết, thế nhưng có một vài loại võ học đoạt thiên tạo hóa rất ít xuất hiện trên thế gian."

"Ví dụ như là?"

Quân Thường Tiểu nói:

Hệ thống nói:

"Mấy vạn năm trước trên Tinh Vãn đại lục từng xuất hiện một tên tuyệt đỉnh cường giả tự xưng là Thái Huyền lão nhân, hắn sáng tạo ra hai loại tâm pháp, được người đời xem là bảo vật có một không hai, một cái là Thái Huyền Băng Tâm Quyết, cái thứ hai là Thái Huyền Chân Kinh."

"Tên nghe có vẻ rất lợi hại nha."

Quân Thường Tiểu nói:

Hệ thống nói:

"Vạn năm trước, một người có duyên thu hoạch được tàn quyền (một phần mật tịch) của Thái Huyền Băng Tâm Quyết, sau đó lĩnh ngộ thành công đột phá cảnh giới Vô Đế, tự tay thành lập Thái Huyền Thánh Tông, mãi cho đến ngày nay vẫn là nhất lưu tông môn."

Quân Thường Tiểu kinh ngạc nói:

"Chỉ dựa vào tàn quyền tâm pháp đã có thể thành lập một cái nhất lưu tông môn, chuyện này có quá phóng đại rồi hay không?"

Hệ thống nói:

"Thái Huyền lão nhân là một vị đại năng truyền kỳ, hắn sáng tạo hai loại tâm pháp được người đời gọi là sự tồn tại phía trên Thần phẩm."

"Thái Huyền Băng Tâm Quyết đã có người thu được tàn quyền, duy chỉ có Thái Huyền Chân Kinh mãi đến ngày nay vẫn chưa rõ tung tích, rất nhiều Vô Thánh, Vô Đế vẫn đang ráo riết tìm kiếm trước ngày tàn của mình."

Quân Thường Tiểu xoa xoa tay nói:

"Nghe người nói vậy, ta rất muốn nhìn thấy một lần."

Hệ thống giội một gáo nước lạnh, nói:

"Loại tâm pháp thần kỳ này, ngoại trừ tập hợp toàn bộ vận may vào một nhân vật chính thì may ra có thể tìm được, chủ nhân đừng có si tâm vọng tưởng, cứ ngoan ngoãn dựa theo hệ thống mà làm đi."

"Cũng phải."

Quân Thường Tiểu bỏ suy nghĩ đi tìm tâm pháp có một không hai này, nói:

"Vậy ý người là linh căn của Dạ Tinh Thần có thể thăng cấp, chính là nhờ tu luyện tâm pháp siêu việt thần phẩm?"

"Có tám chín phần chắc chắn là như thế."

Hệ thống không dám cho một cái 100%.

Quân Thường Tiểu xoa xoa cằm nói:

"Nếu như cái suy đoán này chính xác, hắn có thể nhặt được tâm pháp có một không hai này, vậy không phải số mệnh chính là nhân vật chính hay sao?"

Một tên thiên tài biến thành phế vật, một tên thu hoạch được công pháp siêu việt thần phẩm

Ai nha, Thiết Cốt Phái nhỏ nhỏ của ta, tất cả đều là lão đại sở hữu hào quang nhân vật chính, ta thế mà đem bọn hắn bồi dưỡng thành tài, ngẫm lại có một chút cảm giác thẹn thùng quá đi mất!

Hệ thống nói:

"Chủ nhân có thể bày mưu tính kế lừa gạt Dạ Tinh Thần, nếu hắn thật sự có tâm pháp siêu việt thần phẩm, vậy xem như bảo vật dâng tới tận cửa rồi."

Quân Thường Tiểu vẫy vẫy tay, nói:

"Người không phải mới vừa nói ta chỉ cần dựa vào hệ thống mà làm là được rồi đó sao, cần gì phải đi học tâm pháp của người khác chỉ cho mất thời gian."

"Chuyện này..."

Hệ thống không cách nào phản bác.

Quân Thường Tiểu không có dư hơi đi lừa gạt Dạ Tinh Thần, nguyên nhân chính là cho dù đối phương có đi nữa, nhất định cũng miệng kín như đinh keo.

Nếu như không cẩn thận khiến cho hắn sinh lòng nghi ngờ, lo lắng tâm pháp bị cướp đoạt, mà làm ra hành vi rồi bỏ môn phái, vậy có chút mất cả chì lẫn chài.

Còn nữa, vật phẩm bên trong khu mua sắm của hệ thống vô cùng bá đạo, cần gì phải hao tâm tổn sức đi tu luyện cái tâm pháp sâu không lường được kia cơ chứ.

Nếu như hắn đã không có ý định gì với tâm pháp, vậy chỉ có thể phối hợp với Dạ Tinh Thần giả vờ hồ đồ cái gì cũng không biết, coi như tên kia chỉ là một tên võ giả bình thường.

Nếu như Quân Thường Tiểu biết tên đệ tử này không chỉ có thu hoạch được tâm pháp siêu việt thần phẩm mà hai người vừa thảo luận, lại còn là một tên Vô Đế trùng sinh, sợ rằng sẽ

giật nảy hết cả mình từ trên giường nhảy lên tới nóc phòng luôn không chừng.

Đêm dài đặng đặng, giấc ngủ ngon say.

Quân Thường Tiểu dừng việc tu luyện, thì thầm nói:

"Thử đổi mới một lần khu mua sắm xem sao, coi có thể xuất hiện cái gì đồ tốt không?"

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 220/500."

Sau khi hấn nhấn nút đổi mới, vật phẩm mới hoàn toàn bày ra trong khu mua sắm.

Quân Thường Tiểu lướt qua từng cái, ánh mắt hấn dừng lại trên một vật phẩm có tên là kính râm chống nắng.

Kính râm cũng có bán luôn á!

Đã vậy còn có tác dụng chống nắng!

Hấn nhấn mở ra phần giới thiệu vật phẩm—— ——

Vật phẩm: Kính râm chống nắng.

Công hiệu: Sau khi người sử dụng đeo vào có thể bật tính năng nhìn trộm, phân tích số liệu các hạng mục như linh căn, tu vi, lực lượng, vũ khí, áo giáp của đối phương.

Thời hạn: Vĩnh cửu.

Giá cả: 50 điểm cống hiến môn phái.

Chú ý: Kính râm chống nắng có trình độ nhìn trộm nhất định, vô hiệu với võ giả có tu vi cường đại hoặc có bảo vật che giấu tu vi.

Quân Thường Tiểu mừng hết lớn nói:

"Cái đồ chơi này quá lợi hại!"

Hệ thống tuy cũng có thể dò xét ra đại khái tu vi và thực lực của đối phương, nhưng không cách nào nhìn thấu được linh căn, vũ khí hay áo giáp!

"Mua ngay và luôn!"

Hấn không chút do dự nhấn nút ‘mua’.

"Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 50 điểm cống hiến môn phái, thu hoạch được một kính râm chống nắng, vật phẩm đã chuyển vào trong không gian giới chi."

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 170/500."

Quân Thường Tiểu dùng ý nghĩ tiến vào trong không gian giới chi, lấy ra Kính Râm Chống Nắng đeo lên, đột nhiên bên tai vang lên tiếng hệ thống:

"Đỉnh! Nhiệm vụ phụ phát động."

Lại có nhiệm vụ phụ?

Hấn vội vàng kéo ra cửa sổ hệ thống nhiệm vụ, nội dung là —— Giết sát thủ đột nhập hành thích: 0/5 (chưa hoàn thành).

Chắc chắn.

Tể Vũ Lâu này đúng là chơi không biết mệt mà, lại còn phái sát thủ tới nộp mạng nữa.

"Đoàng —— " "

Ngay lúc này, bên ngoài vang lên tiếng súng, Tiêu Tội Kỳ đứng trên trạm canh gác bắn ra phát súng đầu tiên, nhanh chóng di chuyển hòng súng của QBU-88, ống ngắm 8x khóa chặt một tầng đá ở phía xa.

"Đỉnh! Giết sát thủ đột nhập hành thích: 1/5."

Tiếng thông báo từ hệ thống vang lên, Quân Thường Tiểu đã leo lên trạm canh gác, đặt tay lên bệ đá dùng để đặt súng, nói:

"Bốn tên còn lại đâu?"

"Bọn hấn đều ở phía sau tầng đá."

Tiêu Tội Kỳ nói.

Ừm, bốn tên sát thủ đang co rúm cả người phía sau tầng đá không dám thò đầu ra, nhìn thấy cái đầu đã nở hoa của đồng bạn đang nằm phía xa, một con lạnh sống lưng dâng lên, da đầu cũng tê hết cả lên.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 126: Tể Vũ Lầu, phải diệt!

Bốn tên sát thủ giống như con mèo nhỏ bị dọa sợ đến phát run trốn phía sau tảng đá lớn.

Một âm thanh lớn truyền đến, đầu của một đồng bọn bị bắn nở hoa, biến cố bất thành linh xảy ra, quả thật quá đáng sợ!

Bọn họ đã trải qua huấn luyện chuyên nghiệp, tố chất tâm lý cực cao. Nếu như đối lại là một võ giả bình thường, sức chịu đựng tinh thần không đủ mạnh, chắc chắn đã bị dọa sợ nằm bẹp dưới đất.

Bình tĩnh. Bình tĩnh.

Bốn tên sát thủ dựa sát vào phiến đá, hít thở sâu một hơi, tâm tình dần dần ổn định lại, vẻ chấn kinh trong mắt cũng nhạt dần.

“Tứ ca, chúng ta bị phát hiện rồi!”

“Luồng ánh sáng vừa bay lúc này là loại ám khí gì mà lại có thể trong nháy mắt giết chết lão ngũ?”

“Thiết Cốt Phái này có chút bí hiểm, hay là chúng ta rút lui đi.”

Trong lúc bọn chúng đang thảo luận, Quân Thường Tiểu đeo lên Kính Râm Chống Năng, trước mắt hiện lên các hạng mục số liệu như trong phim khoa học viễn tưởng.

Ồi vãi, thật quá chuyên nghiệp!

“Đưa súng cho bốn tọa.”

Tiêu Tội Kỳ cầm khẩu súng QBU-88 đi đến gần.

Quân Thường Tiểu nâng súng lên, dán mắt vào ống ngắm 8x, nhàn nhạt nói:

“Đã dám đến đây hành thích, vậy đừng nghĩ có đường trở về.”

“Đỉnh! Chủ nhân đã khởi động thành công chế độ tăng cường ngắm bắn, tiêu hao 5 điểm công hiến.”

“Đỉnh! Điểm công hiến môn phái: 165/500.”

Sau khi chế độ tăng cường ngắm bắn được khởi động, nhờ chức năng nhìn thấu mà bộ dạng đang lẫn trốn của bốn tên áo đen hiện ra rõ ràng.

“Tứ ca, ta cũng đồng ý rút lui.”

“Thiết Cốt Phái này tuyệt đối không đơn giản, kế hoạch của chúng ta phải thay đổi một chút.”

“Tứ ca, chúng ta có thể mai phục trong bóng tối, đợi bọn chúng bước ra ngoài môn phái, sau đó cho từng tên xây mộ!”

“Cách này không tồi, nhưng...”

Tên sát thủ được gọi là tứ ca chau mày nói:

“Luồng ánh sáng vừa rồi tốc độ vô cùng nhanh, ta lo rằng nếu vừa đi ra sẽ bị tập kích bất ngờ.”

“Chúng ta có thể xông ra từ các hướng khác nhau, đối phương chắc chắn sẽ không kịp trở tay.”

“Ta đồng ý.”

“Ta cũng đồng ý.”

Sát thủ tên tứ ca hơi suy nghĩ một chút, nói:

“Sau khi xuống núi chúng ta gặp nhau ở địa điểm cũ.”

Gặp nhau ở địa điểm cũ?

Tiết thật, các người không có cơ hội rồi.

Nghe thấy đám sát thủ bàn tính với nhau, Quân Thường Tiểu nhếch mép cười châm biếm.

Lão tử đây đã bật hack, để các người ngay dưới mí mắt của ta chạy thoát, về sau ta còn mặt mũi nào lẫn lộn trong giang hồ?

Bốn tên sát thủ không lập tức hành động mà bình tĩnh phân tích, suy nghĩ con đường chu đáo để thoát hiểm.

“Hành động!”

Bọn chúng ép sát người vào tảng đá di chuyển bước chân về hai phía.

Nói thật lòng thì đám sát thủ này, trong thời điểm tình hình vô cùng bất lợi đối với mình những vẫn giữ được bình tĩnh, vạch ra kế hoạch mới, xác thực xứng với hai chữ ‘chuyên nghiệp’!

Sau khi đến được vị trí thuận lợi, mấy tên sát thủ đưa mắt nhìn nhau, gã được gọi là tứ ca xông ra trước.

“Vút!”

Bóng đen vừa xuất hiện, trong kính đen lập tức bắt theo và phân tích cảnh giới – Vô Đờ đỉnh phong!

Thực ra còn rất nhiều chức năng nhưng Quân Thường Tiểu tạm thời chỉ khởi động chức năng nhìn trộm tu vi.

“Võ đồ đỉnh phong?”

“Chắc chắn, thực lực cũng không kém.”

“Soạt!”

“Soạt!”

Đúng lúc này, ba tên áo đen còn lại từ hai bên trái phải của tảng đá xông ra, số liệu hiển thị tất cả đều có tu vi Võ Đồ cửu phẩm!

Thảo nào có thể bình tĩnh và chuyên nghiệp đến thế, thực lực quả không tầm thường.

“Đoàng!”

Chính vào lúc này, một âm thanh lớn vang lên.

Luồng ánh sáng từ miệng súng phát ra trực tiếp ghim vào ngực của một tên sát thủ.

“Đoàng!”

“Đoàng!”

“Đoàng!”

Hạng súng di chuyển, hai tên áo đen khác cũng giống như đồng bọn của mình, trên ngực xuất hiện một lỗ thủng rồi giống như chiếc lá tàn rơi xuống đất.

Ba phát súng chính xác không trượt phát nào.

“Lão bát, lão thất!”

Tên sát thủ được gọi là tứ ca nhìn thấy đồng bọn của mình chết trong vô lực, ánh mắt tràn đầy bi thương, nhưng thời gian không cho phép, hắn vội vàng gia tăng tốc độ lao xuống núi.

Thiết Cốt Phái!

Món nợ này ngày sau lão tử sẽ đòi lại!

Hắn vừa nói vừa nhún người bay lên, hai tay giang rộng giống như đại bàng tung cánh nhảy xuống.

“Đoàng!”

m thanh vô cùng lớn một lần nữa vang lên.

Tên sát thủ cảm nhận được hơi thở của thần chết đang gần kề, bộ mặt kinh hãi quay đầu, lập tức nhìn thấy một luồng ánh sáng xuyên qua bụi cỏ và cây lớn bay đến.

“Không!!!”

Sự sợ hãi trong đầu hắn đã dâng lên tới đỉnh.

“Rầm!”

Viên đạn trúng chính xác vào giữa hai cái mông, thân thể nặng nề rơi xuống sườn dốc, chết trong tê tái!

Không thể trách Quân Thường Tiểu thao tác kém, mà là vì tên sát thủ đó sau khi bay lên thì thân hình thu nhỏ lại chỉ bằng một tờ giấy, bộ phận có thể nhìn rõ để ngắm bắn chỉ còn lại cái mông mà thôi.

“Ngu ngốc.”

Quân Thường Tiểu thu hồi súng lại, tháo kính râm xuống, nói:

“Cứ lần xuống không phải là mọi việc đều xong rồi sao? Còn bắt chước võ lâm cao thủ nhảy lên tạo thế làm gì không biết.”

“Đỉnh! Giết sát thủ đột nhập hành thích: 5/5”

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ phụ, nhận được 100 điểm cống hiến.”

“Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 265/500.”

Cho điểm cống hiến hào phóng thật đấy.

Hệ thống nói:

“Tu vi của sát thủ đến ám sát càng cao thì phần thưởng càng lớn.”

“Hóa ra là như vậy.”

Tiêu Tội Kỳ nhận lại súng từ tay Quân Thường Tiểu, đẩy súng bài nói:

“Chường môn không dùng miếng lót vai, liên tiếp nổ bốn phát súng mà không bị sức giật phản chấn, thật quá trâu bò!”

Càng làm Tiêu Tội Kỳ thêm rung động đó là sau khi tìm được thi thể của bốn tên sát thủ, ba người bị bắn trúng tim, không có chút sai lệch nào.

Kỹ thuật bắn súng có thể nói là quý khốc thần sầu!

Tiêu Tội Kỳ thì thầm:

“Ta nhất định phải nỗ lực hơn để sớm đạt đến trình độ bắn súng như chương môn.”

Thiếu niên, từ bỏ cái suy nghĩ không thực tế này đi, người coi như luyện đến chết, cũng không bằng thần tiên bật hack đâu.

Quân Thường Tiểu lục soát không gian giới chỉ của năm tên sát thủ, bên trong không có đồ vật gì đáng giá, sau đó hắn dùng Linh Hồng Hỏa thiêu xác rồi trở về môn phái.

“Không được, không được.”

Quân Thường Tiểu ngồi trong thư phòng, hai bàn tay đan xen vào nhau, ánh mắt nghiêm túc nói:

“Phải nhanh chóng giải quyết Tề Vũ Lâu.”

Hệ thống nói:

“Không phải chủ nhân muốn nhờ bọn chúng để kiểm điểm công hiến sao?”

Ban đầu, Quân Thường Tiểu đúng là có suy nghĩ như thế, nhưng nghe được mấy tên sát thủ bàn tính kế hoạch, nhất là cái ý định mai phục bên ngoài tập kích bất ngờ, thật khiến hắn không thể giả vờ mất mủ tai điếc.

Các đệ tử ở môn phái tu luyện thì không có gì đáng ngại. Thế nhưng đệ tử rời môn phái để tu luyện thực chiến hoặc làm nhiệm vụ cũng là chuyện thường xuyên, nếu như sát thủ Tề Vũ Lâu sử dụng chiến thuật đó thì quá khó chơi rồi.

Các đệ tử đều là bảo bối của hắn, không thể để người khác biến thành oan hồn được, cách tốt nhất là sớm ngày diệt trừ hậu họa, mất đi một nguồn khai thác điểm công hiến cũng không phải là chuyện gì to tát.

“Bỏ tọa quyết định.”

Quân Thường Tiểu sát khí dùng dùng, nói:

“Tiêu diệt Tề Vũ Lâu!”

Nếu như là một môn phái, hắn còn xem xét có nên tiêu diệt hay không, nhưng đây là một tổ chức cô hồn dã quỷ, cho dù có tiêu diệt 100 cái đi nữa, thì đây cũng là việc mình làm là chính nghĩa.

Vấn đề là Tề Vũ Lâu ở chỗ nào?

Quân Thường Tiểu gãi đầu, hỏi hận nói:

“Biết thế giữ lại mạng sống của một tên, như vậy có thể lấy được thông tin cụ thể về Tề Vũ Lâu.”

“Đúng rồi.”

Hắn vỗ ngực một cái, nói:

“Mình vẫn còn nuôi hai tên sát thủ còn gì!”

Thời gian qua, hai tên sát thủ hỗ trợ công việc bếp núc ở nhà ăn, biểu hiện vô cùng tốt. Thậm chí bản thân còn bị đồ ăn của Liễu Uyển Thi làm mê hoặc mà quên mất thân phận sát thủ của mình, tất cả tâm trí đều đặt vào chuyện bếp núc.

Ngày hôm sau.

Quân Thường Tiểu bảo Liễu Uyển Thi một mình vào bếp làm một bữa ăn vô cùng phong phú, sắp đầy một bàn, cười nói:

“Hai vị, sinh hoạt tại Thiết Cốt Phái đã quen chưa?”

“Ừng ực.”

Nhìn thấy một bàn xếp đầy mỹ vị, hai tên sát thủ đồng loạt nuốt nước bọt, vội vàng gặt đầu nói:

“Quen, quá quen.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Các người đến ám sát bản tọa, bản tọa lấy ân báo oán cho các người ăn, cho các người ở, sao đến một chút cảm kích cũng không thấy?”

“...”

Hai tên sát thủ im lặng không nói.

Đại ca, người việc làm đầu tiên chính là bắt nhốt bọn ta, cái này làm khi gì có quan hệ với lấy ơn báo oán!

“Chương môn.”

Sát thủ kim bài nói:

“Người muốn bọn ta bày tỏ lòng cảm kích như thế nào?”

Quân Thường Tiểu đáp:

“Rất đơn giản, nói cho ta biết tổng bộ của Tế Vũ Lâu ở chỗ nào?”

Sắc mặt của hai tên sát thủ nghiêm lại, cả người như học được khí thế xương cốt cứng rắn của Thiết Cốt Phái, đồng thanh nói:

“Không thể nói!”

Sát thủ có đạo đức nghề nghiệp của sát thủ!

Ở chỗ này làm những công việc vặt đã rất không có mặt mũi rồi, làm sao có thể lại làm ra việc phản bội tổ chức.

Không nói!

Đánh chết cũng không nói!

Quân Thường Tiểu nhìn thấy hai tên sát thủ nhất quyết không mở miệng, vỗ tay nói:

“Đồ Đồ, đem tất cả thức ăn đồ vào thùng đồ thừa, đem cho súc vật ăn.”

Liễu Uyển Thi đi đến, bụng hai bát cơm chiên lên, ánh mắt rung rung, đau lòng nói:

“Nhất Hắc huynh, Nhị Hắc huynh, những món này đều là do Đồ Đồ dậy từ sáng sớm vì hai huynh mà tự tay làm, đồ đi rất rất là đáng tiếc.”

Hai tên sát thủ cúi đầu.

“Aii..”

Liễu Uyển Thi bụng hai bát cơm đi đến thùng đồ thừa.

Lúc nàng chuẩn bị đồ xuống, sát thủ kim bài nắm chặt hai tay, trầm giọng nói:

“Chường môn, nếu như chúng ta nói cho người biết, người có thể cho chúng ta mãi mãi ở lại Thiết Cốt Phái không?”

Quân Thường Tiểu đáp:

“Có thể.”

“Ta nói!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 127: Cầu nguyện thiên đường không có đau thương!

Hai tên sát thủ vứt bỏ đạo đức nghề nghiệp, nói ra toàn bộ thông tin mình biết.

Không phải vì sau đó có thể ăn nhân gian mỹ vị, lại càng không phải vì hai bát cơm chiên, mà điều để bọn hắn từ bỏ chính là Liễu Uyển Thi.

Bọn họ bị giam giữ trong Thiết Cốt Phái chẳng khác nào như những tội phạm trong ngục.

Từ lúc bọn hắn làm việc vặt trong nhà ăn, Liễu Uyển Thi không có xem hai người là tù phạm mà thay vào đó lại xem như những người bạn, nàng không chỉ biết làm thức ăn ngon, lại còn biết quan tâm hỏi thăm tâm sự mặt trái của nghề sát thủ.

Ngay từ đầu, bọn hắn rất mâu thuẫn.

Nhưng thời gian làm mờ tất cả, trái tim băng lãnh đã dần dần bị sự chân thành của Liễu Uyển Thi cảm hóa.

Bọn hắn thật sự coi bản thân là một tên tay chân mà quên bưng mất thân phận sát thủ, thậm chí sau khi dọn cơm nước cho các đệ tử, hai người còn chủ động tìm tiểu nha đầu giải bày tâm sự.

"Nhất Hắc huynh, Nhị Hắc huynh."

Vào một ngày đẹp trời, Liễu Uyển Thi chống cằm hỏi:

"Các người cứ trốn trốn tránh tránh, ẩn núp trong bóng tối, không cảm thấy cô độc hay sao?"

Người nói vô ý, người nghe xúc động.

Hai tên sát thủ buông chén đĩa xuống, giữ nguyên sự trầm mặc trong một thời gian dài.

Không người nào sinh ra lãnh khốc, cũng không người nào sinh ra vô tình.

Cái cảm giác ngày đêm đều làm bạn với bóng tối kia, chẳng khác nào chặt đứt một nửa thế giới tươi đẹp, thử hỏi có ai lại đi thích đâu chứ?

Hai tên sát thủ vốn có trái tim lạnh lùng thật sự bị xúc động bởi lời nói của Liễu Uyển Thi.

Ngay lúc vừa rồi, bọn hắn nhìn nàng rung rung nước mắt bừng đi hai bát com chiên, lần đầu tiên trong đời cảm nhận được sự đau lòng mất mát một cái gì đó.

"Nhất Hắc huynh, Nhị Hắc huynh, Đồ Đồ làm mỗi một món ăn, mỗi một bát com, đều truyền vào tấm chân tình, các ngươi nhất định phải ăn hết, không được lãng phí!"

Đây là câu nói thường ngày của Liễu Uyển Thi.

Vì thế, ngay lúc hai tên sát thủ thấy nàng đứng trước thùng đồ thừa chuẩn bị buông tay, bản thân rất cuộc quyết định từ bỏ đạo đức nghề nghiệp sát thủ.

Vì không để cho tiểu nha đầu lương thiện hoạt bát yêu đời phải đau thương, chúng ta tình con em nó nguyện vì một bát đồ ăn phản bội tổ chức đây thì sao nào!

Hai tên sát thủ này, ừm, vẫn còn biết quay đầu là bờ.

Sau khi Quân Thường Tiểu biết được vị trí chính xác của Tế Vũ Lâu, nhìn hai tên sát thủ đang ăn com như lang thôn hổ yết (sói vồ hổ tấp), nói:

"Trong khoảng thời gian này, bốn tọa nhìn thấy các ngươi có biểu hiện không tệ, cho nên có thể gia nhập Thiết Cốt Phái."

"Bất quá."

Hắn dừng một chút, trầm giọng nói:

"Một ngày là người của Thiết Cốt Phái, cả một đời đều là người của Thiết Cốt Phái, ít một năm, ít một ngày, ít một giờ đều không tính là cả một đời, cho nên bốn tọa muốn các ngươi tuyệt đối trung thành."

"Chưông môn, xin người cứ yên tâm!"

Liễu Uyển Thi giơ tay lên, trong đôi mắt to tràn đầy nghiêm túc nói:

"Đệ tử dùng tính mạng của mình thay Nhất Hắc huynh, Nhị Hắc huynh đảm bảo hai người bọn họ sẽ một lòng một dạ trung thành với Thiết Cốt Phái!"

Hai tên sát thủ đặt bát đĩa xuống bàn, miệng chứa đầy com cố gắng nở nụ cười, nước mắt không kiềm được mà chảy lăn dài xuống.

Ta Nhất Hắc!

Ta Nhị Hắc!

Đời này có roi bão núi đao biển lửa, cũng sẽ làm người hầu đi theo Liễu Uyển Thi, mãi mãi vì Thiết Cốt Phái!

"Được."

Quân Thường Tiểu búng tay một cái, nói:

"Thanh Dương, ngươi đi lấy danh sách thành viên môn phái đến đây."

"Vâng."

Nhất Hắc và Nhị Hắc làm thủ tục nhập môn, sau đó đại ấn của chưông môn nhấn xuống, đệ tử Thiết Cốt Phái từ con số 148 tăng lên 150, điểm cống hiến cũng theo đó tăng lên 267 điểm.

"Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ ấn ‘cải tà quy chính’, nhận được 50 điểm cống hiến môn phái!"

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 317/500."

Cái danh mục nhiệm vụ ấn này, tuyệt đối có liên quan đến thành ngữ bốn chữ!

"Hừ."

Mã Vinh Ninh ôm đao đứng trước nhà bếp, nhìn một màn của hai tên sát thủ, khinh thường nói:

"Một đám gia hỏa không có tiền đồ."

"Mã thúc!"

Liễu Uyển Thi vẫy vẫy tay, hô to:

"Thúc có muốn gia nhập Thiết Cốt Phái không?"

Tiểu nha đầu.

Ngươi quá xem thường tôn nghiêm đao khách của Mã thúc rồi đấy!

"Đỉnh! Thành viên môn phái: 151/500."

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 318/500."

Đại diện, Thiết Cốt Phái.

Lý Thanh Dương ngưng trọng nói:

"Chương môn, đệ tử nghe nói người tìm vị trí tổng bộ của Tế Vũ Lâu, chẳng lẽ là..."

"Không sai."

Quân Thường Tiểu đan xen mười ngón tay lại, ánh mắt hần lãnh lệ, nói:

"Diệt cỏ tận gốc."

Lý Thanh Dương nói:

"Dựa theo lời khai của Nhất Hắc, lâu chủ của Tế Vũ Lâu có tu vi Vô Sư ngũ phẩm, dưới trướng có bốn tên vương bài sát thủ tu vi Vô Đồ đỉnh phong, thực lực tổng hợp có thể sánh ngang với một thất lưu môn phái."

"Huống hồ."

Hắn dừng lại một chút, nói:

"Tổ chức sát thủ am hiểu nhất chính là ẩn núp trong bóng tối, lại có chuyên môn là đánh lén, thật sự rất khó diệt cỏ tận gốc."

Bất kể thời điểm nào, Lý Thanh Dương đều dùng lý trí để phân tích.

"Thanh Dương, chúng ta muốn chơi với loại tổ chức sống trong bóng tối này, phương pháp tốt nhất chính là cần phải càng sống sâu trong bóng tối hơn, càng thần bí hơn so với bọn hắn."

Quân Thường Tiểu nói.

Lý Thanh Dương nhất thời hiểu rõ chương môn chính là muốn lấy đạo của người trả lại cho người, từ đó tiêu diệt Tế Vũ Lâu.

Quân Thường Tiểu nói:

"Môn phái tạm thời giao cho người quản lý, bồn tọa và Tội Kỳ sẽ đi chơi với bọn cô hồn thích núp lùm khiến người ta phải buồn nôn kia."

Lý Thanh Dương vốn cũng muốn xông pha chiến trận, nhưng nghĩ đến tính cách nói là làm của chương môn, lập tức gạt đầu nói:

"Đệ tử sẽ quản lý môn phái thật tốt."

Tổng bộ của Tế Vũ Lâu không nằm trong quận Thanh Dương, mà đặt gốc gác ở một hẻm núi bên trong rừng sâu phía bên ngoài.

Tổ chức này đã tồn tại trên giang hồ khá lâu, tiêu chí hành nghề của nơi này là người cho ta tiền, ta giúp người đoạt mạng.

Rất nhiều môn phái hoặc võ giả có oan gia hoặc kẻ thù cần giải quyết thường sẽ tìm đến con đường liên hệ dưới lòng đất của Tế Vũ Lâu, sau đó thuê sát thủ giết người đoạt mạng thay cho mình.

Tế Vũ Lâu có hệ thống phân chia cấp bậc rất rõ ràng, lâu chủ chính sự tồn tại tối cao, cấp bậc hướng xuống phía dưới chính là vương bài sát thủ, kim bài sát thủ, ngân bài sát thủ.

(P/s: lần trước ta dịch nhầm Nhất Hắc là Vương bài sát thủ, xin lỗi! >"<)

Nhất Hắc là kim bài sát thủ, Nhị Hắc là ngân bài sát thủ.

Tổ chức này cũng có quy định cực kỳ nghiêm khắc, ví dụ như phản bội tổ chức, tự ý nhận nhiệm vụ, hoặc trì hoãn không trở về, tất cả sẽ bị phán vào tội chết.

Nhất Hắc và Nhị Hắc biết bản thân đã vi phạm điều lệ trì hoãn không trở về, cho nên đây cũng là một trong những nguyên nhân xúc tiến bọn hắn quyết định phản bội tổ chức để tìm đường sống.

"Đoàng!"

Trong núi rừng hoang vu, đột nhiên một tiếng nổ vang lên, chấn kinh bảy chim bay tán loạn.

"Xoát!"

"Xoát!"

Hai cái bóng đen chạy đến một gốc cây lớn, nhìn thấy đồng bạn bị đục thủng một cái lỗ trên ngực, lập tức cảnh giác bốn phía, đồng thời đưa mắt nhìn về nơi khởi nguồn của tiếng vang, phát hiện ngoại trừ cây lớn và cỏ dây rậm rạp ra thì chẳng có người nào cả.

"Con em nó, thằng cô hồn nào ăn gan hùm mật gấu lại dám chơi trò núp trong bóng tối hành thích một tên sát thủ của Tế Vũ Lâu!"

Một người áo đen tức giận nói.

"Đoàng —— —— "

Ngay lúc này, hắn nghe một tiếng súng vang lên từ phía bên cạnh, máu tươi còn nóng vẩy lên mặt hắn, tên đồng bạn đứng bên cạnh cũng bị hành thích với phương thức giống y hệt người trước, trên ngực có thêm một cái lỗ thủng, sau đó thân thể ngã rạp trên mặt đất.

Tên sát thủ Tế Vũ Lâu còn lại bị dọa tê hết cả da đầu, vội vàng xoay người cất bước chạy trốn.

"Cạch!"

Hắn vừa mới quay đầu, lập tức cảm nhận có một vật gì đó lạnh lạnh đụng vào gáy của mình.

Quân Thường Tiểu đeo kính râm, ngâm xì gà trong miệng, tay phải握 Desert Eagle, trước lúc bóp cò, thần nhiên nói:

"Cầu mong thiên đường không có đau thương."

"Đoàng —— —— "

Tiếng súng một lần nữa vang lên, lực chấn động khiến lá cây rơi là tả xuống.

Quân Thường Tiểu giải quyết xong ba tên sát thủ Tế Vũ Lâu, tiện tay lục soát người đối phương như một thói quen, cuối cùng không tìm được vật gì tốt, lấy tay đưa lên thủ thế cho Tiêu Tội Kỳ núp ở phía xa, bản thân lập tức hòa vào màn đêm biển mất.

Không bao lâu sau.

Sát thủ Tế Vũ Lâu bị tiếng súng kinh động lần lượt chạy đến, phát hiện thăm cảnh của ba tên đồng bạn, ánh mắt bọn hắn bộc lộ sát ý mãnh liệt.

Đây chính là nghề nghiệp của mình, kết quả lại bị người khác chơi phủ đầu!

"Một, hai, ba,..."

Bên trên một vùng phủ đầy cỏ dại, Tiêu Tội Kỳ ngụy trang hòa hợp với hoàn cảnh, đang thầm đếm nhân số kẻ địch.

"Có đến mười người lận à?"

Con mắt Tiêu Tội Kỳ dán mắt vào ống ngắm, khóa chặt mục tiêu là ngực của một tên sát thủ, sau đó bóp cò, một tiếng 'đoàng' lại vang lên, viên đạn mang theo luồng ánh sáng bắn tới, trực tiếp xuyên thủng ngực của hai tên sát thủ.

Quân Thường Tiểu ngồi ở trên một nhánh cây phía xa thấy thế, nhếch miệng cười nói:

"Nhất tiễn song điêu, không tệ, không tệ."

Sau khi giải quyết thêm hai tên sát thủ, Tiêu Tội Kỳ đưa hai tay ra trước nâng khẩu súng QBU-88 lên, cả người bò sát trên mặt đất, mượn nhờ hoàn cảnh để thay đổi một vị trí khác.

Hoàn cảnh rừng núi phức tạp thế này, mới được tính là sân quyết đấu giữa hai u hồn sát thủ và tay bắn tỉa!

Bất quá, từ lúc bắt đầu đến bây giờ, sát thủ Tế Vũ Lâu vẫn còn ở ngoài sáng, Tiêu Tội Kỳ thì núp trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Lấy đạo của người trả lại cho người!

"Xào xạt..!"

Giữa rừng núi tối tăm, Tiêu Tội Kỳ dựa vào lớp ngụy trang di chuyển đến một vị trí khác, bởi vì hắn vừa mới khai thêm một phát súng giết chết một tên sát thủ Tế Vũ Lâu khác.

Tên này thật sự chẳng khác gì u hồn, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Quân Thường Tiểu vẫn núp trong một góc tối không có xuất thủ.

Hắn thấy loại hoàn cảnh rừng núi ác liệt như thế này chính là có hội mài dũa kỹ năng thực chiến tốt nhất đối với Tiêu Tội Kỳ.

Trải qua nhiều lần tiếng súng vang lên đến nay đã có 6 tên đồng bạn bỏ mạng, Tế Vũ Lâu như bầy ong bị chọc vỡ tổ, càng nhiều sát thủ từ bên trong lao ra, số lượng đã đạt đến 35 người. Trong số đó không thiếu kim bài sát thủ,

Bọn hắn suy đoán tên gia hỏa núp trong bóng tối có một loại ám khí tấn công tầm xa, cho nên trong quá trình tìm kiếm đều đề cao cảnh giác đến cực hạn.

Chẳng có tác dụng gì cả.

Một khi u hồn Tiêu Tội Kỳ khoát chặt mục tiêu rồi khai súng, dù cho đối phương có là kim bài sát thủ cũng không cách nào phản ứng kịp thời, trực tiếp bị đục một cái lỗ trên người bỏ mạng.

QBU-88 chính là bá đạo như thế, cũng là vô tình như vậy.

Quân Thường Tiểu thầm nói:

"Nếu như trong tay hắn là một cây AWM, khẳng định cuộc chơi càng thú vị!"

"Đoàng!"

"Đoàng!"

Nửa tiếng trôi qua.

Tiêu Tội Kỳ đã khai hơn 10 phát súng, số sát thủ chết đã nhảy lên con số 11, cho thấy không có phát nào bắn trượt.

Nhưng có một vấn đề là tiếng nổ súng của QBU-88 quá vang dội, chỉ có thể vừa bắn vừa đổi vị trí, nếu không chắc chắn sẽ bị chụp đầu ngay lập tức.

Sau chuyến đi dã ngoại với Dạ Tinh Thần, hắn đã thích ứng với thực chiến dã ngoại, có thời điểm hắn nằm im trên bụi cỏ, sát thủ từ bên cạnh lướt qua cũng không thể phát hiện.

Quân Thường Tiểu nói:

"Uy lực của súng bắn tia mặc dù danh xưng với thực, bất quá nó gây ra động tĩnh quá lớn đi, nếu có một ống giảm thanh kết hợp thì quá hoàn mỹ luôn."

"Cạch —— "

Tiêu Tội Kỳ ngồi trên một nhánh cây, đang dùng ý nghĩ lấy năng lượng trong tinh hạch bổ sung đạn dược, sau khi lấp đầy 10 viên đạn, lập tức kéo lại khóa chốt.

Động tác của hắn, đầy tính chuyên nghiệp!

"Trên cây có người!"

Một tên kim bài sát thủ nhờ vào trực giác nhạy bén của sát thủ, lập tức phát hiện Tiêu Tội Kỳ, sau đó lớn tiếng hô to.

Nếu là trước đó, bọn hắn sẽ núp vào bóng tối, không để lộ bất kỳ âm thanh nào rồi tiến hành ám sát, bởi vì đây là tố chất sát thủ, trái lại bây giờ, hành động của bọn hắn như đang phi băng chức nghiệp này.

"Xoát!"

Sau khi tên kim bài sát thủ có tu vi đạt đến Võ Đờ tam phẩm thông báo cho đồng bạn, lập tức phóng người lên, trên ống tay áo phải của hắn lấp lóe ánh sáng kim loại.

"Hưu hưu hưu!"

Ba đạo ánh sáng từ ống tay áo bay ra ngoài.

Tiêu Tội Kỳ không nhắm bắn mà bóp cò súng ngay tức khắc, ánh sáng màu bạc cấp tốc phát ra, trực tiếp phá hủy ám khí, đồng thời xuyên thấu ngực của đối phương.

Vì hắn không có thể để dùng giả đờ súng, cho nên sức giật sinh ra chấn cơ thể hắn bay ngược ra phía sau, giữa không trung lộn người một cái rồi nhẹ nhàng tiếp đất, rồi chui vào bụi cỏ như con mèo hoang.

Hắn vừa mới rời đi, lập tức có mấy tên sát thủ xông đến vị trí này. Bất quá bọn hắn chỉ thấy thi thể của đồng bạn, còn cái gì người trên cây đã biến mất như không tồn tại.

"Chắc chắn, tiểu tử này còn biết mượn sức giật của súng sinh ra để lùi lại phía sau, rồi thông dong chạy trốn, thật đúng là một tay bắn tia trời sinh mà."

Quân Thường Tiểu tấm tắc khen ngợi.

"Chỗ này có người!"

Đột nhiên, phía sau lưng hắn truyền đến tiếng hô lớn.

"Đoàng!"

Quân Thường Tiểu giờ Desert Eagle lên khai một phát súng về phía sau, một súng tiểu vong tên ngân bài sát thủ, rồi thản nhiên nói:

"Lắm chuyện."

"Xoát!"

Hắn nhón chân nhún xuống cành cây tung người lên, rời khỏi vị trí hiện tại.

Một lúc lâu sau.

Tiêu Tội Kỳ núp trong bóng tối thay băng đạn thứ hai, chứng tỏ đã có thêm 10 tên sát thủ trở thành oan hồn.

Quân Thường Tiểu không có tham dự vào, vẫn tiếp tục quan sát toàn cục chiến trường.

Tể Vũ Lâu bị chọc giận triệt để, lần này có thêm 50 tên sát thủ ra tay, tuy không thể tìm ra tên gia hỏa núp trong bóng tối, nhưng thay vào hình thành tám lưới tiến hành vây quét.

Chỉ cần không ngừng co vào, nhất định sẽ tìm ra!

"Riu riu! Tiếng chim hót vang lên.

Tiêu Tội Kỳ đã khóa chặt một mục tiêu, đang chuẩn bị nổ súng, bỗng nhiên thu hồi QBU-88, không một tiếng động rời bỏ vị trí, trốn vào một sơn động cách đó vài dặm.

Không bao lâu, Quân Thường Tiểu tới.

"Chường môn."

Tiêu Tội Kỳ khó hiểu nói: "Tại sao chúng ta lại rút lui vậy?"

Quân Thường Tiểu ngồi xuống, ngậm điếu xì gà, nói:

"Sát thủ không giết được mục tiêu sẽ từ bỏ nhiệm vụ sao?"

Tiêu Tội Kỳ nói:

"Đệ tử không biết."

Quân Thường Tiểu nói:

"Vậy nên, ngày hôm nay chúng ta chỉ cho Tế Vũ Lâu một cái lễ gặp mặt, về sau cuộc chơi sẽ ngày càng đặc sắc."

Sát thủ không cần biết có giết được mục tiêu hay chưa, một khi đã ra tay thì tuyệt đối sẽ không luyến tiếc chiến trường mà quên mình.

Quân Thường Tiểu để cho Tiêu Tội Kỳ rút về, chính là muốn lấy đạo của người, trả lại cho người, khiến cho bọn hắn muốn sống không được, muốn chết cũng không xong.

Cái tổ chức Tế Vũ Lâu này, tổng bộ không phải cái gì lâu các, mà chính là xây dựng trong một cái động thiên nhiên nằm khuất sau thác nước cheo leo.

Nghề nghiệp nhận tiền giết người, tất nhiên sẽ đắc tội với không ít thế lực, thế nên gây dựng tổng bộ ở nơi địa hình hiểm trở này, có thể tránh được rất nhiều nguy cơ tiềm năng.

Bất quá hai ngày nay, tổng bộ Tế Vũ Lâu ăn ngủ không yên.

Nguyên nhân chính là có một sát thủ núp trong bóng tối còn chuyên nghiệp hơn cả mình, thỉnh thoảng xuất thân lộ quý giết vài tên sát thủ rồi biến mất không một dấu vết.

"Đáng chết!"

Trong một cái động phủ của Tế Vũ Lâu, người có thực lực mạnh thứ hai trong tổng bộ, danh hiệu vương bài sát thủ Bò Cạp, đang vô cùng tức giận vỗ xuống bàn đá, nói:

"Rốt cuộc tiểu tặc phương nào, dám ra tay đánh lén chúng ta!"

Thân là một tổ chức chuyên đi ám sát người khác, thế mà thành viên liên tục bị ám sát, chỉ cần hơi nghĩ đến là không cách nào chấp nhận được. Huống hồ, sát thủ của Tế Vũ Lâu vốn đã ít, bởi vì bồi dưỡng cực kỳ nghiêm khắc, cho nên đừng nói là chết mười tên, chỉ cần chết vài ba tên thôi cũng đủ đau xót thương tâm rồi.

Trong động phủ còn có ba tên vương bài sát thủ khác với danh hiệu phân biệt là Độc Xà, Sơn Miêu, Hắc Ưng.

Bốn người bọn hắn là trợ thủ đắc lực của lâu chủ Tế Vũ Lâu, ngoại trừ các nhiệm vụ đặc biệt ra thì ngày thường đều tọa trấn trong tổng bộ, phụ trách an bài các loại nhiệm vụ.

Vương bài sát thủ Độc Xà trầm giọng nói:

"Trên ngực các thành viên bị ám sát đều bị một lực lượng nào đó đục cái lỗ thủng, ta đoán đây chắc hẳn là một loại ám khí vô cùng khủng bố!"

"Sự kiện Linh Tuyền Sơn cách đây không lâu, đệ tử Thiết Cốt Phái sử dụng một loại ám khí tên là súng lửa thần kỳ, có thể chấn nhiếp mấy tên Võ Tông luôn đấy."

Sơn Miêu suy đoán nói:

"Tên gia hỏa núp trong bóng tối này có phải sử dụng loại ám khí này không?"

"Rất có khả năng là vậy."

Hắc Ưng nói.

Bò Cạp tức giận nói:

"Nói như vậy, tên gia hỏa núp trong bóng tối chơi chúng ta là người của Thiết Cốt Phái!"

"Tế Vũ Lâu ta liên tục phái sát thủ cũng không thể giải quyết được tên chương môn kia, ngược lại hắn cho người đến chơi ăn miếng trả miếng, thật đúng là gan to bằng trời mà!"

"Nhị ca, địch ở trong tối, chúng ta lại ở ngoài sáng, tình hình này thật là quá bị động."

Hắc Ưng biểu lộ gương mặt đầy sát ý, nói:

"Chỉ bằng chúng ta dẫn huynh đệ đến đập đổ cái Thiết Cốt Phái này cho xong việc!"

Thiếu niên, người quá ngây thơ.

Quân chương môn dám chơi lớn với các người, tất nhiên đã sớm mở ra đại trận hộ phái, đồng thời ra lệnh cho đệ tử không được ra ngoài.

Các người cho sát thủ đến chơi, không chỉ làm một chuyến công cốc, ngược lại còn có thể trở thành từng cái bia sống, mặc cho Tiêu Tội Kỳ mài dũa kỹ năng.

"Aii.."

Độc Xà lắc đầu nói:

"Ta cũng đã nói nhiệm vụ ám sát chương môn Thiết Cốt Phái, chưa được sự đồng ý của lâu chủ là không nhận, bây giờ thì tốt rồi, đã trúng hẳn một cái thiết bản (tám sắt cứng), mạng không có lấy được còn tổn thất nhiều thành viên."

Sắc mặt Bò Cạp âm trầm xuống.

Hắn chính là người nhận tiền của Linh Tuyền Tông, thực hiện nhiệm vụ ám sát Quân Thường Tiểu.

Nhưng lúc đó hắn nào có nghĩ tới chương môn của một cái cửu lưu môn phái lại khó nhai đến như vậy, không chỉ liên tiếp thất bại mà còn tổn thất mấy tên kim bài sát thủ!

"Đoàng!"

Bên ngoài lại có tiếng súng vang lên.

Bốn người không cần nghĩ cũng biết, khẳng định lại có thành viên bị ám sát!

"Ba!"

Hắc Ưng vỗ bàn một cái, cả gian nói:

"Nhị ca, ta dẫn người xông ra ngoài bắt cho bằng được tên gia hỏa này!"

Độc Xà dặn dò:

"Nhất định muôn lần cần thận!"

"Vâng."

Hắc Ưng mặc vào trang phục chiến đấu, phối hợp các loại âm khí, sau đó dẫn theo mười tên sát thủ do chính mình bồi dưỡng bước ra ngoài tổng bộ.

Trên một thân cây đối diện động phủ khoảng mấy trăm mét, Quân Thường Tiểu gặm một miếng táo, miệng nhai mà mắt lại đầy ý cười, nói:

"Vũ Đồ đỉnh phong, con cá lớn rồi cuộc lột lột!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Không có tim, cảm giác như thế nào?

Mười tên sát thủ từ trong hang động đi ra, Quân Thường Tiểu đeo kính râm chống nắng mở ra chức năng nhìn trộm, phân tích toàn bộ thực lực của bọn chúng.

Không chút nghi ngờ, tên Vũ Đồ đỉnh phong kia là một trong bốn đại vương bài sát thủ của Tế Vũ Lâu.

“Soạt! Soạt! Soạt!”

Tiêu Tội Kỳ từ bụi cỏ đi ra, đứng dưới tán cây, nhỏ giọng nói:

“Chường môn, đệ tử lại bắn chết một tên nữa.”

Quân Thường Tiểu gặm thêm một miếng táo, rồi tiện tay vứt đi nói:

“Đưa súng cho bốn tọạ.”

Tiêu Tội Kỳ lấy khẩu QBU-88 ra.

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu giữ chặt khẩu súng, một tay giương súng lên, mắt dán sát vào ống ngắm 8x, khóa chặt mục tiêu là Hắc Ưng.

Quân Thường Tiểu quyết định trước tiên xử lý tên vương bài sát thủ này của Tế Vũ Lâu, khiến cho đối phương hoảng sợ cảm giác chết không được, sống không xong.

“Nên bắn vào đầu hay bắn vào ngực đây?”

Quân Thường Tiểu suy nghĩ một hồi nói:

“Tốt xấu gì cũng là tiểu thủ lĩnh của Tế Vũ Lâu, cho hắn một cái chết toàn vẹn đi.”

Quân chường môn quyết định bắn vào ngực.

“Đoàng!”

Viên đạn bay ra.

“Hừm!”

Hắc Ưng vừa từ hang động đi ra nghe thấy động tĩnh, con ngươi co lại, ý niệm chết chóc lập tức hiện lên trong đầu.

“Phốc!”

Viên đạn đánh trúng vào mục tiêu.

Quân Thường Tiểu nhếch mép cười, một lúc sau nụ cười cứng lại.

Thông qua ống ngắm, Quân Thường Tiểu có thể nhìn thấy rõ ràng, viên đạn đến gần tên kia trong nháy mắt bị một bức màn chắn từ trận pháp ngăn lại.

“Đậu xanh rau má... chuyện này là thế nào!”

Hệ thống đáp:

“Đối phương có bảo vật phòng ngự, thành lập kết giới để ngăn cản viên đạn.”

Một luồng ánh sáng bao quanh Hắc Ưng tạo hành một lớp bảo vệ hình bầu dục, loại bảo vật này được gọi là “Kết giới la bàn”.

Kết giới la bàn là bảo vật phòng ngự hạ phẩm.

Chỉ cần tâm trí vô giả hòa hợp vào bên trong bảo vật, có thể trong nháy mắt kích phát ra kết giới bao quanh bảo vệ cơ thể, lớp phòng ngự này kiên cố khó có thể thâm nhập.

Kết giới la bàn là năm đó sau khi thực hiện nhiệm vụ ám sát vô tình thu được, sau đó cất giữ trên người đề phòng lúc cần dùng đến.

Nghe thấy âm thanh tiếng súng, còn cảm giác được từ thần đến gần, hần không do dự mà khởi động kết giới, nhờ vậy mới chặn được viên đạn đang bay về phía mình.

Cũng may là khoảng cách hai bên khá xa, có thể thời gian 0.0001 giây để khởi động kết giới, nếu như khoảng cách chỉ là 2~300 mét, một khi nổ súng thì cái chết là chuyện ván đã đóng thuyền.

Kết giới la bàn mặc dù có thể ngăn cản được viên đạn, nhưng trên mặt kết giới cũng bị nứt vỡ một lỗ.

“Phịch!”

Hắc Ung ngồi ngơ người dưới đất, mồ hôi lạnh trên trán tuôn ra như mưa, lạnh hết cả sống lưng.

0.0001 giây vừa rồi khiến cho hần vừa chạy ngang quý môn quan (cửa người chết).

Sát thủ không sợ chết, nhưng cảm giác từ thần ghé thăm, thật sự muôn vàn cảm xúc!

“Đoàng!”

Quân Thường Tiểu lại bóp cò, viên đạn mang theo luồng sáng từ họng súng bay ra.

Hắc Ung vừa đi qua quý môn quan, chợt lại nghe thấy tiếng súng nổ, tóc gáy dựng lên, cảm giác chết chóc về biến mất lại lần nữa xuất hiện. Thậm chí cảm giác này so với lúc này còn mãnh liệt hơn nhiều!

Xong con em nó rồi!

Không! Không thể xong như thế!

Ta vẫn muốn sống!

Ý chí sinh tồn của hần vô cùng mạnh mẽ, lập tức thu hồi kết giới, hung hăng kéo một tên thuộc hạ đứng cạnh mình chắn trước mặt.

Thuộc hạ có thể chết nhưng hần không thể nào chết!

Nhưng tốc độ kéo người chắn trước mặt của hần có thể nhanh hơn tốc độ bay của viên đạn sao?

Hiển nhiên là không thể, vì thế hần chưa kịp kéo thuộc hạ đến trước mặt tạo lá chắn thì viên đạn đã tạo là một lỗ hổng trên ngực hần.

Hắc Ung cúi đầu nhìn cái lỗ trên ngực mình, ánh mắt dần phai mờ, cuối cùng thân thể nặng nề ngã xuống.

Một trong tứ đại vương bài sát thủ của Tế Vũ Lầu, người đã từng thực hiện hơn năm trăm nhiệm vụ ám sát.

Thủ đoạn giết người vô cùng tàn nhẫn, năm ngón tay giống như móng vuốt sắc nhọn của chim ưng, đâm thủng ngực đối phương, sau đó moi tim.

Mỗi lần cầm trên tay quả tim vẫn còn đang đập của đối phương, sắc mặt hần đầy hưng tàn nói:

“Không có tim, cảm giác như thế nào?”

Cảm giác như thế nào?

Trước đây Hắc Ung không biết có cảm giác như thế nào, hiện nay hần đã cảm nhận được cảm giác đó.

Vì trái tim của hần đã bị viên đạn trực tiếp xé rách, cảm giác này vô cùng thống khổ, cảm giác đau đớn trên mỗi đoạn da thịt.

Sát thủ lấy chuyện giết người moi tim làm niềm vui, hiện này lại phải chịu cảm giác tim gan bị xé rách, có thể dùng một câu nói cổ để hình dung: nhân quả báo ứng.

Ở trên cây phía đằng xa, Quân Thường Tiểu nhân nhặt nói:

“Bắn một phát không chết, đã như thế, lão tử bắn hai phát.”

“Lão đại!”

Sát thủ chính mắt chứng kiến Hắc Ung bị bắn chết, bị thương hét lên.

Nhưng mà đám sát thủ này không giống con chó trung thành nói trong nhà, hoàn toàn không để ý đến thi thể của lão đại mà ai nấy cũng vội vàng chạy vào trong hang động.

“Còn muốn chạy?”

“Đoàng! Đoàng! Đoàng!...”

Quân Thường Tiểu liên tục bắn bảy phát súng, toàn bộ đạn đều bắn ra hết, sức giạt sinh ra khiến hần khó chịu nổi, lập tức cả thân thể bay ngược ra sau.

Hơn mười tên sát thủ còn lại cố gắng chạy vào trong hang động, đã có bảy tên vĩnh viễn lưu xác tại chỗ.

“Soạt! Soạt!”

Cùng lúc này, mười mấy tên sát thủ phụ trách lục soát xung quanh, nghe thấy tiếng nổ súng lập tức xông đến, không nhìn thấy Quân Thường Tiểu và Tiêu Tội Kỷ mà chỉ thấy nửa quả táo bị cắn dở.

Một trong bốn đại vương bài sát thủ của Tế Vũ Lâu – Hắc Ứng, bị một phát súng xuyên thủng ngực, kết thúc một đời tội ác.

Ba người Bọ Cạp nhận được tin tức, máu sôi lên tới não.

Mặc dù sát thủ không nói chuyện tình cảm, nhưng nói gì thì nói Hắc Ứng cũng là một vương bài sát thủ, là một tiểu thủ lĩnh của Tế Vũ Lâu, đã hợp tác làm việc với nhau rất lâu.

Vừa ra khỏi hang động bị trúng ám khí mà chết, chuyện này tuyệt đối không thể giấu kín!

Bọ Cạp ôm đầu, tức giận gầm lên:

“Lão tử nhất định phải bắt được tên tiểu tặc đó, nhất định sẽ băm dằm hắn thành trăm mảnh!”

Độc xà nghiêm giọng nói:

“Hắc Ứng có bảo vật phòng ngự mà còn bị giết, uy lực của ám khí đó cực kỳ đáng sợ, chúng ta không được manh động thiếu suy nghĩ.”

“Lão tam, mau chóng truyền lệnh xuống, gọi tất cả các thuộc hạ quay về, không có lệnh không ai được rời khỏi tổng bộ.”

“Vâng.”

Son Miêu vội vàng rời đi, dùng phương pháp liên lạc đặc biệt truyền lệnh đến cho những sát thủ đang ở bên ngoài thăm dò, trong thời gian ngắn nhất quay về tổng bộ.

Nếu như ngay từ đầu bọn hắn hành động thư thế này, thì đã không bị tổn thất lớn.

Trong son động.

Quân Thường Tiểu nghiêng răng chịu đựng, xoa bóp phần vai làm giả đỡ cho khẩu súng, phải mất rất lâu cảm giác tê cứng đau nhức mới biến mất.

Với tu vi Vô Địch bát phẩm cùng thân thể mạnh mẽ, hắn sử dụng khẩu súng QBU-88 bắn một hai phát súng không thành vấn đề, thế nhưng liên tiếp bắn gần chục phát súng thì chắc chắn không thể chịu được.

Tiêu Tội Kỳ khuôn mặt đầy sung bài nhìn chường môn.

Lúc này tầm nhìn vô cùng tốt, lại còn là ban ngày, hắn được chính mắt nhìn rõ ràng chường môn bắt liên tiếp bảy phát súng, bảy tên sát thủ toàn bộ bị bắt chết.

Trời đất mẹ ơi!

Kỹ năng bắn súng quả thật xuất quỷ nhập thần.

Tiêu Tội Kỳ nắm chặt tay, ánh mắt kiên định nói:

“Chường môn, đệ tử sẽ chịu khó luyện tập, sớm ngày đạt đến trình độ bắn súng xuất thần như người.”

Quân Thường Tiểu nhếch khóe miệng lên, nghĩ thầm:

“Hắn định ra cái mục tiêu này, sợ là mãi không thực hiện được rồi.”

Ngày thứ hai, Quân Thường Tiểu không có để Tiêu Tội Kỳ tiếp tục chơi, bởi vì có nguyên nhân một tên tiểu thủ lĩnh đã chết, đối phương đã nhận thức được sự nghiêm trọng của vấn đề, lúc này giống như một con chuột bị dọa sợ không dám ra khỏi hang động.

Quân Thường Tiểu bóp thái dương, thì thầm:

“Bây giờ phải suy nghĩ làm cách này để giải quyết toàn bộ lũ chuột này.”

Hắn suy nghĩ đến không ít phương pháp, ví dụ như phóng hỏa ở cửa hang động dụ bọn chuột nhắt này ra, hoặc dùng vòi nước phun vào bên trong động trực tiếp nhấn chìm hang động này, nhưng tất cả đều không khả quan bởi vì nếu như trong hang còn có một cửa thoát hiểm khác, thì chẳng phải mọi thứ như đã trăng xe cát rồi còn đâu.

Tổng bộ của Tế Vũ Lâu.

Bọ Cạp và Độc Xà đang ngồi bàn tính làm thế nào để tìm ra được tên gia hỏa núp trong bóng tối, cứ mãi ẩn núp bên trong hang động, cũng không phải ý kiến sáng suốt.

Son Miêu nói:

“Đợi trời tối, ta dẫn theo vài thuộc hạ từ cửa sau ra ngoài, âm thầm đi tìm người.”

“Cách này cũng không tồi.”

Độc Xà tán đồng nói:

“Chúng ta ban đầu khinh địch, phải quá nhiều người đi tạo cơ hội của đối phương, nếu như chia thành những tổ nhỏ, có thể phát huy tốt nhất ưu thế của từng người, nhất định có thể tìm được.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 130: Lăng Thần Kiếm Quyết!

Màn đêm bao trùm rừng núi khiến nó càng trở nên âm u hoang sơ.

Tình cảnh đưa tay ra không thấy được năm ngón, mơ hồ nghe tiếng gió xé nhỏ nhỏ thổi qua.

Đó là Sơn Miêu và bốn tên sát thủ kim bài phát huy bản tính u hồn của sát thủ vô cùng tinh tế.

Lúc này, Tiêu Tội Kỷ trực canh gác ở cửa động cũng không thể thông qua ống ngắm bắt được hình ảnh, nguyên nhân có màn đêm nên tầm mắt bị cản trở cực lớn.

Sát thủ Tế Vũ Lâu làm việc trong bóng tối, có thể nói cực kỳ chuyên nghiệp, đây có thể xem là ưu thế nghề nghiệp.

Ban đầu bọn hắn không chịu được cảm giác có người phục kích, cho nên không thể đem toàn bộ ưu thế phát huy.

"Sa sa sa."

Sơn Miêu và bốn tên sát thủ kim bài tách đội hình phân tán trên phạm vi nhỏ từng mảnh từng mảnh đất tiến hành tìm kiếm mục tiêu.

Cứ giữ nguyên nhịp độ này, trong vòng một tiếng đồng hồ là bọn hắn đã có thể tìm thấy hang động của Quân Thường Tiểu.

"Lưu rú —— —— "

Bỗng nhiên có tiếng chim kêu vang lên trong hoàn cảnh màn đêm tối tăm thế này, thật khiến người khác nổi hết cả da gà.

Quân Thường Tiểu ngồi bên trong hang động, vừa tu luyện Dịch Cân Kinh vừa tự hỏi làm cách nào để triệt để tiêu diệt Tế Vũ Lâu.

"Trong khu mua sắm, không biết có vật phẩm như lựu đạn không nhỉ?"

Hắn thử dò hỏi.

Hệ thống nói:

"Có chứ, bắt quá cần chủ nhân đổi mới."

Quân Thường Tiểu nỉ non nói:

"Nếu như ta đổi mới ra cái đồ chơi này, sau đó đem nó ném vào trong tổng bộ của kẻ địch, há không phải chơi tới tan nhà nát cửa luôn rồi hay sao?"

Theo hắn thấy nếu như lựu đạn cũng có thể xuất hiện trong khu mua sắm, vậy khẳng định uy lực của nó phải mạnh hơn nhiều so với bình thường, đừng nói chỉ nổ một cái hang động, nổ luôn cả một tòa núi không chừng?

Hắn tiến hành đổi mới lần gần nhất cũng chỉ có một cái kính râm chống nắng, còn lại vật phẩm khác không có tác dụng quá lớn, vì thế đổi mới là điều cần thiết.

Quân Thường Tiểu lập tức kéo ra cửa sổ khu mua sắm, nhấn vào nút đổi mới vật phẩm.

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 300/500."

Vật phẩm mới xuất hiện trong khu mua sắm, Quân Thường Tiểu nhìn ngang liếc dọc cũng không thấy vật phẩm lựu đạn, nhưng niềm vui ngoài ý muốn là phát hiện một cuốn bí tịch Lăng Thần Kiếm Quyết.

Hắn nhấn mở phần giới thiệu vật phẩm ——

Vật phẩm: Lăng Thần Kiếm Quyết.

Giới thiệu: Kiếm quyết do một vị Kiếm Đế nào đó sáng tạo, gồm có 3 thức, phân biệt lần lượt là nhất tự tốc quyết (một chữ nhanh), nhị tự thế quyết (hai chữ thế), tam tự khí quyết (ba chữ hóa khí).

Công dụng: Lĩnh ngộ cực hạn thức thứ nhất có thể hình thành kiếm khí sắc bén, lĩnh ngộ cực hạn thức thứ hai có thể hình thành kiếm thế dũng mãnh, lĩnh ngộ cực hạn thức thứ ba có thể hình thành kiếm khí rung trời, cách xa ngàn dặm vẫn có thể lấy đầu người.

Ưu điểm: Yêu cầu cảnh giới là Võ Đò trở lên, có thể giúp đề cao tu vi võ đạo và kiếm đạo, uy lực sẽ tăng theo mức độ đề cao, ngoài ra có thể làm kiếm pháp chủ chốt.

Khuyết điểm: Dễ học, khó tinh.

Giá cả: 100 điểm cống hiến.

Cấp bậc: Kiếm quyết thần phẩm cao giai.

“Ồi vãi đạn!"

Quân Thường Tiểu nhìn vào phần giới thiệu cấp bậc, không màng đến việc tu luyện mà trực tiếp nhảy dựng lên, hoảng sợ nói:

"Con em nó, kiếm quyết thần phẩm cao giai!!"

Hệ thống nói: "Vận may cực chó."

Hắn muốn đổi mới ra lựu đạn, kết quả đổi mới ra một cuốn bí tịch kiếm quyết thần phẩm cao giai, vận may có thể nói là lấy hết cả phần người khác.

Quân Thường Tiểu sóc lại tinh thần, nâng cằm lên nói:

"Có hơi đất nha."

Hệ thống nói:

"Tỷ lệ đổi mới ra võ học thần phẩm cao giai còn thấp hơn cả súng bắn tia, người chế đất vậy có thể tiếp tục đổi mới ha."

Quân Thường Tiểu khó hiểu nói:

"Đều là cùng một giá trị điểm cống hiến, làm sao tỷ lệ đổi mới của thần phẩm cao giai lại thấp hơn súng bắn tia?"

Hệ thống nói:

"Súng bắn tia chung quy cũng chỉ là hàng cải tạo, chỉ có tác dụng với võ giả cảnh giới thấp, một khi gặp đối thủ là cảnh giới Vô Vương trở lên, vậy chẳng khác nào là đồ bỏ đi cả."

"Vì cái gì không có hiệu quả?"

Quân Thường Tiểu có chết cũng phải truy cho ra lẽ.

Hệ thống giải thích nói:

"Cường giả tầng thứ Vô Vương đã có thể hình thành linh thức dò xét xung quanh, ngay cả cát bụi cũng bị nắm bắt, người nghỉ viên đạn có thể nhỏ hơn cát bụi hay không."

"Ồi vãi, vậy sau này súng ống sẽ trở thành hàng phế thải sao?"

Quân Thường Tiểu cảm thấy thất vọng tràn trề.

Hệ thống nói:

"Vô Vương không chỉ hình thành linh thức, còn có thể thực chất hóa linh lực hình thành lớp phòng ngự, chỉ bằng vào uy lực của súng bắn tia rất khó mà phá lớp phòng ngự này."

"Ta có thể dùng năng lượng của tinh hạch phẩm chất cao hơn để làm đạn mà."

"Súng ống chỉ là hàng cải tạo, chủ nhân mong đợi nó mạnh như tên lửa hay sao?"

"Ta đã hiểu rõ, ý của người muốn nói là súng bắn tia đối với võ giả tầng thứ càng cao thì tác dụng càng nhỏ, thế nhưng hóa tiễn có thể thay thế!"

Hệ thống: "..."

Chủ nhân và mình không có cùng trên một cái tư tưởng a.

"Ý của ta là súng ống trong khu mua sắm chỉ là hàng cải tạo, chủ nhân muốn ở trong thế giới võ đạo lẫn lộn, cần phải dựa vào các loại võ học, bởi vì võ học so với súng ống thì cường đại hơn nhiều."

"Hóa ra là thế,"

Quân Thường Tiểu oán trách nói:

"Người giải thích sớm thì ta có phải đỡ nặng nhọc suy nghĩ sâu xa rồi không."

Hệ thống nói:

"Lỗi của ta sao?"

"Không phải lỗi của người, vậy chẳng lẽ lỗi của ta sao?"

Quân Thường Tiểu nói.

Hệ thống nhin không được nói:

"Con em người."

"Ồi vãi đạn!"

Quân Thường Tiểu nói:

"Hệ thống còn biết thô bạo chửi tục, đây là sản phẩm nhà ai thiết kế mất nét quá vậy!"

Hệ thống đầu chỉ biết chửi tục, mà còn có tính khí nữa, chuyện quan trọng cần phải nói ba lần:

"Con em người, con em người, con em người!"

"Mẹ nó, người nếu là người, lão tử khẳng định đánh người một trận."

"Đến đây, ta nằm ở trong não người này, có ngon thử đấm một quyền ta xem!"

"Người cho rằng ta không dám sao?"

Tiêu Tội Kỳ nghe tiếng nói bên trong son động, lập tức đưa mắt nhìn qua, bất giác hình ảnh chương môn đang lấy tay đánh vào trán, cảm thấy khó hiểu nói:

"Chương môn là đang tu luyện sao?"

"Hả!"

Quân Thường Tiểu ngồi xuống xếp bằng, lắc lắc đầu, sau đó nhấn vào nút mua.

"Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 100 điểm cống hiến, nhận được một cuốn bí tịch Lăng Thần Kiếm Quyết, vật phẩm đã chuyển vào trong không gian giới chỉ."

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 200/500."

Hắn biết hệ thống nói với mình đều là sự thật, võ học trong thế giới võ đạo mới là chính đạo, đừng nói 100 điểm cống hiến, dù có phải tiêu hao hết toàn bộ điểm cống hiến thì hắn vẫn phải mua cho bằng được.

Huống hồ, thức thứ ba của kiếm quyết có thể lấy đầu người cách xa ngàn dặm.

Nếu như mình có thể lĩnh ngộ được, tuyệt đối chẳng khác nào sở hữu tên lửa đạn đạo xuyên lục địa!

Quân Thường Tiểu dùng ý nghĩ tiến vào không gian giới chỉ, cầm trong tay chỉ có lác đác vài trang kiếm quyết.

Hắn mở ra trang đầu tiên, phía trên viết:

"Bốn thế kỷ trước 6000 năm, thời điểm phá vỡ hư không quay đầu nhìn lại con đường nhân sinh, cảm thấy trăm ngàn cảm xúc xao động, lần này một đi không trở lại, cho nên sáng tạo bí tịch kiếm quyết này để lại cho người có duyên làm rạng rỡ, truyền bá cái tên Cô Độc Kiếm Đế."

Cô Độc Kiếm Đế?

Quân Thường Tiểu nhớ tới cái tên tương tự là Độc Cô Cầu Bại!

Hệ thống nói:

"Nhìn rõ một chút, người ta là cô độc, không phải độc cô."

"Cũng đúng."

Quân Thường Tiểu xoa xoa cằm, nói:

"Vị tiền bối đại năng này, nhất định rất cô độc, rất hieu quạnh thì phải?"

Mặc kệ đi, tu luyện trước đã!

Hắn lật sang trang thứ hai, khẩu quyết và kiếm chiêu phơi bày trước mắt.

Quân Thường Tiểu ngồi xồm ở trong giới chỉ, khi thì chống cằm suy tư, khi thì nhíu mày trầm tư, người khác nhìn vào sẽ nghĩ hắn bị tảo bón lâu ngày.

"A a!"

Sau một lúc, hắn ôm đầu nói:

"Quá thâm ảo, ta chẳng hiểu cái vẹo gì cả!"

Hệ thống gọi một gáo nước lạnh, nói:

"Chủ nhân muốn tìm hiểu loại kiếm quyết thần phẩm cao giai này, cần phải có linh căn thần phẩm hoặc tư chất kiếm đạo, nếu không có thì chẳng khác nào mò kim đáy bể!"

"Ta không tin!"

Quân Thường Tiểu kéo ra cửa sổ hệ thống, nhấn vào khu vật phẩm đã mua, giao dịch một cái Động Sát Phù vừa đủ thời hạn mua thêm

"Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 10 điểm cống hiến môn phái, nhận được một sơ giai Động Sát Phù, vật phẩm đã chuyển vào trong không gian giới chỉ."

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 190/500."

Hệ thống: "..."

"Ba."

Quân Thường Tiểu bóp nát Động Sát Phù, bản thân hắn như có một vị đại sư võ đạo nhập thể, sau đó hắn lật ra trang thứ hai, bắt đầu quá trình tìm hiểu.

Khoan hãy nói, hắn thành công!

Mấy phút sau, ban đầu khẩu quyết và kiếm chiêu như rồng bay phượng múa nhập, từng tầng huyền diệu kiếm chiêu dần dần thuận lợi hình thành một chữ nhanh trong đầu hắn.

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu lại mở ra trang thứ ba. Bất quá tầng thứ này quá cao thâm huyền ảo, đã vượt quá công năng của Động Sát Phù, hắn tốn 30 phút ngồi suy nghĩ cũng không thu hoạch được gì.

Hệ thống nói:

"Đây chỉ là sơ giai Động Sát Phù, chủ nhân có thể lĩnh ngộ thức thứ nhất đã coi như không tệ, thức thứ hai cần phải dùng Động Sát Phù cấp bậc cao hơn thì may ra."

Quân Thường Tiểu lại một lần nữa thử lĩnh ngộ, kết quả vẫn là không có gì biến hóa thế nên chỉ còn cách từ bỏ.

"Chương môn."

Ngay lúc này, Tiêu Tội Kỳ từ bên ngoài đi vào, nhỏ giọng nói:

"Đệ tử luôn cảm giác, phía bên ngoài hình như có người"

"Hửm?"

Quân Thường Tiểu đi ra ngoài, phát hiện bốn phía một mảnh đen thui không có gì khác thường.

Hắn đưa tay ra nói:

"Đưa súng cho bốn tọa"

"Xoát!"

Tiêu Tội Kỳ đưa ra QBU88.

Quân Thường Tiểu cầm súng, mắt dán vào ống ngắm 8x, lập tức tiêu hao 5 điểm công hiến môn phái mở ra chế độ tăng cường trong nháy mắt.

Hắn chỉ đảo súng đi được nửa vòng, ống ngắm tự động khóa chặt năm tên sát thủ cách xa hai ngàn mét.

Đúng là có người nha.

Quân Thường Tiểu lấy kính râm chống nắng đeo lên, rồi lại dùng công năng của ống ngắm 8x, phát hiện một tên Vô Đồ đỉnh phong nằm trong số đó!

Quân Thường Tiểu cười lạnh nói:

"Ấy chà, lại có một con cá lớn lọt lưới!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Đi đêm nhiều cũng biết sợ quỷ?

P/s: Động Sát Chi Phù không cách nào tìm hiểu võ học bên trong khu mua sắm. Tác giả sử dụng ý tưởng lại một chút là Quân Thường Tiểu sử dụng Động Sát Phù cũng vô dụng, bỏ phí 10 điểm công hiến môn phái, thế nhưng hắn cố gắng chuyển tâm linh hội hết 30 phút đã có thể nắm giữ một chút thức thứ nhất một chữ nhanh. Đoạn này có hơi dài nên để không câu chương và rối loạn mạch truyện nên ta chỉ giải thích một chút ^^.

...

Sơn Miêu và bốn tên thủ hạ vẫn duy trình trận hình tách rời phạm vi nhỏ tìm kiếm, cách làm của bọn hắn đã rất có tính chuyên nghiệp, cũng đủ cẩn thận từng li từng tí.

Rất tiếc, thời điểm Quân Thường Tiểu bật chế độ tăng cường, dù có là đêm tối hay là cách xa ngàn mét đi nữa thì hắn vẫn có thể bắt được mỗi một cái động tác.

Dưới cái nhìn của Phật Tổ, người trần chỉ là kiến hôi.

Quân Thường Tiểu phát hiện bọn sát thủ đang tìm tòi lục lọi, thì thầm nói:

"Một đám chuột nhắt này không biết sống chết trốn ở bên trong hang động, còn mơ mộng chạy ra đây lông nhông."

Tiêu Tội Kỳ nói:

"Chương môn, thật sự có người sao?"

"Có người."

Quân Thường Tiểu nói:

"Bắt đầu tác chiến."

Hắn thật sự phải khen ngợi cho tính cảnh giác của tên đệ tử này.

"Vâng."

Tiêu Tội Kỳ trốn vào trong bụi cỏ, giữ vững tư thế bất động tuyệt đối.

Quân Thường Tiểu vác súng lên hòa nhập vào trong núi rừng, cầm trên tay Hàn Phong Kiếm được lấy ra từ không gian giới chi.

Hắn vừa mới lĩnh ngộ được một chút kiếm chiêu thức thứ nhất một chữ nhanh, đúng lúc những tên sát thủ này đưa tới cửa, tiện tay cho hắn thử uy lực một chút.

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu nhảy lên phía trên một gốc cây cao ẩn nấp, dựa vào chế độ tăng cường phán đoán nếu như những tên sát thủ không chuyển hướng thì tất nhiên sẽ đi qua con đường này.

Khoảng cách năm trăm mét.

Một tên sát thủ kim bài sẽ không bao giờ nghĩ đến bản thân đã đủ cẩn thận, nhưng vẫn bị bại lộ tung tích, đang từng bước từng bước đi vào quỹ môn quan.

Đếm tới bao trùm, mọi thứ rất yên tĩnh.

Từng đợt gió lạnh thoảng qua đủ khiến người ta phải rùng mình.

Tên sát thủ kim bài đang dần bước đến con đường chết bỗng nhiên rùng mình một cái, thầm nghĩ:

"Con em nó, mùa này làm sao lại lạnh thế nhỉ?"

"Xoát ——"

Đột nhiên, phía trên hắt lóe lên ánh sáng.

"Hừm?"

Son Miêu đứng lân cận phát hiện có ánh sáng, vội vàng chạy đến, nhìn thấy tên thuộc hạ của mình đứng ngay gốc tại chỗ, nhỏ giọng nói:

"Tiểu Thất, chuyện gì xảy ra?"

Tên sát thủ kia không trả lời, chỉ đứng thẳng ở ngay đó.

Son Miêu nhíu mày, vừa muốn đến gần, lại thấy tên thuộc hạ cúi đầu xuống, sau đó...

Đầu lâu trực tiếp rơi ‘phịch’ xuống mặt đất, máu tươi cũng theo đó tung tóe như mưa.

Một màn này quá đột ngột, quá kinh dị!

Mặc cho Son Miêu có tố chất tâm lý cực mạnh, nhìn thấy tên thuộc hạ bỗng nhiên đầu lia khỏi cổ, hình ảnh này dọa hấn hoảng sợ lùi lại hai bước, trong ánh mắt tràn đầy kinh hồn khiếp vía.

Chuyện... chuyện gì xảy ra!

Không có bất kỳ phát sinh làm sao đầu Tiểu Thất lại rơi xuống!

Ánh sáng, vừa rồi có ánh sáng!

"Hừ —— —— "

Trong lúc suy nghĩ, tầm mắt hấn lại xuất hiện ánh sáng lóe lên rồi biến mất. Hấn vội vàng chạy tới, phát hiện một tên thủ hạ khác đứng ngay gốc tại chỗ.

"Tiểu Bát..."

Son Miêu vừa cất lời ra khỏi miệng, tên thuộc hạ bỗng nhiên quỳ xuống, trên cổ còn lưu lại vết kiếm bé nhỏ, cuối cùng cả người vô lực đổ xuống.

Cái thứ ánh sáng kia!

Nhất định là ánh kiếm!

"Xoát!"

Son Miêu lập tức cảnh giác lên, nắm chặt ám khí cất giấu bên trong ống tay áo, tầm mắt không ngừng đảo quanh, suy nghĩ sợ hãi xồng lên não.

Hai tên thuộc hạ, một cái bị chặt đầu, một cái bị rạch cổ họng, khoảng thời gian chỉ cách nhau có mấy hơi thở, vì thế người này xuất kiếm cực nhanh, tuyệt đối là cao thủ đã trải qua rèn luyện đạt đến trình độ lô xuất quỷ nhập thần!

"Lão đại!"

Hai gã sát thủ khác nhìn thấy ánh sáng, lập tức chạy đến tụ hợp.

Thế nhưng, một trong hai tên còn chưa kịp đến gần, bỗng nhiên cảm thấy thân thể đằng sau dâng lên một cỗ khí lạnh.

"Hừ —— ——"

Ánh sáng lại lóe lên một cái rồi biến mất.

"Phịch!"

Tên sát thủ kim bài ngã vô lực xuống mặt đất, phía sau cổ hấn xuất hiện một vết kiếm, bởi vì nguyên nhân tốc độ xuất kiếm quá nhanh nên máu tươi vẫn chưa kịp tuôn trào ra ngoài.

"Tiểu Cửu!"

âm thanh của Son Miêu đánh vỡ sự yên tĩnh trong rừng núi, hấn trừng mắt nhìn cả mí mắt chạy đến.

"Hừ —— —— "

Ánh kiếm một lần nữa lóe lên, một tên sát thủ khác dừng bước, sau đó quỳ trên mặt đất, cúi đầu xuống chết trong bất lực.

Trong khoảng thời gian ngắn, bốn tên sát thủ kim bài đã bị xử lý nhanh gọn, toàn bộ quá trình phát sinh chỉ trong vài hơi thở, Son Miêu từ đầu đến cuối vẫn không bắt được cái bóng

của đối phương.

"A a!"

Hắn vừa di chuyển thân thể, vừa phẫn nộ hô to:

"Tên khốn nào! Mau rút ra đây cho lão tử!"

Nguyên tắc thứ nhất của sát thủ, bất cứ lúc nào cũng phải giữ vững tinh táo, tuyệt đối không thể rối loạn tinh thần.

Nhưng hiện tại Sơn Miêu không cách nào làm được, nguyên nhân chính là loại giết người trong tích tắc như ma quỷ đoạt hồn này để hắn vô cùng hoảng sợ, chỉ còn cách hô lớn để tiếp thêm dũng khí cho bản thân!

"Sa sa sa."

Đằng sau vang lên âm thanh rất nhỏ, Sơn Miêu vội vàng xoay người, thế nhưng không bắt được cái gì, sự hoảng sợ trong mắt hắn ngày càng nồng nặc.

Sát thủ đi đêm nhiều, có lúc so với người bình thường càng sợ bóng tối, càng sợ chuyện ma quỷ!

"Sa sa sa!"

"Sa sa sa!"

Tiếng ma sát liên tục vang lên bên tai của Sơn Miêu, mặc kệ hắn cố gắng dựa theo âm thanh bắt hình ảnh, bất quá từ đầu đến cuối vẫn không có phát hiện cái gì khác thường.

Giống như núp trong bóng tối không phải là người, mà là quỷ!

Tinh táo, phải thật tinh táo!

Sơn Miêu lắc lắc đầu, cố gắng áp chế sự sợ hãi, sau khi ổn định tinh thần thì hắn ngước đầu lên, một khuôn mặt đột ngột xuất hiện trước mặt hắn, xuất hiện trong tầm mắt hắn!

"Áá..!"

Giữa rừng núi vang lên tiếng kêu khiếp vía.

Tiêu Tội Kỳ nghe được tiếng kêu la thảm thiết, bất giác rung mình một cái, thầm nghĩ:

"Chẳng lẽ có người gặp quỷ?"

...

Sơn Miêu lao đảo bước chân lùi lại hơn mười bước, trong mắt hắn dường như thấy một con quỷ trước mặt.

Quân Thường Tiểu đứng trước mặt hắn, nghiêng cái đầu, cười nói:

"Tổ chất tâm lý rất mạnh nha, vậy mà không có sợ đến mức tè trong quần?"

"Người..."

Sơn Miêu áp chế sự hoảng sợ, nói:

"Là người... Không phải quỷ!"

"Chắc chắc."

Quân Thường Tiểu nói:

"Sát thủ các ngươi cũng tin chuyện ma quỷ sao? Có phải nguyên nhân là đi đêm không?"

"Đáng chết!"

Sơn Miêu trừng mắt nhìn rách mí mắt, tay phải bỗng nhiên vung ra, ba cái phi tiêu ám khí được linh lực cường hóa lấy tốc độ cực nhanh bay tới.

"Xoát! Xoát!"

Quân Thường Tiểu giậm lên bộ pháp quỷ dị né tránh, xuất hiện ở một bên mặt đối phương, nói:

"Chỉ bằng dăm ba cái ám khí, mà cũng đòi dâm thương ta."

Sơn Miêu kinh ngạc nói:

"Người... Bộ pháp ngươi thi triển là Quỷ Ảnh Bộ!"

"Bắt ngờ lăm đúng không?"

Quân Thường Tiểu nói:

Làm sao có thể không bắt ngờ.

Quỷ Ảnh Bộ là độc môn thân pháp của Tề Vũ Lâu, cấp bậc chính là võ học phạm phẩm cao giai, lúc thi triển tựa như một con quỷ.

Son Miêu nói:

"Người... Người làm sao học được, lại còn có thể thi triển thành thạo!"

Quý Ảnh Bộ tuy chưa đạt tới cấp bậc võ học trung phẩm, nhưng võ giả có tư chất không tệ muốn tu luyện có thành tựu cần phải nỗ lực ít nhất cũng vài ba năm.

Nhất Hắc và Nhị Hắc vào lúc tám chín tuổi đã bị bán cho tổ chức, tiêu hao thời gian hơn mười năm cũng chỉ mới đạt tới tầng thứ đại thành mà thôi.

"Nhìn sơ qua là biết thôi."

Quân Thường Tiểu nói.

Hắn không phải đang khoác lác, mà thật sự trong lúc đang mai phục trên cây, sử dụng khoảng thời gian còn lại của Động Sát Phù, chỉ cần nhìn sơ qua đã có thể học được, hơn nữa còn lĩnh ngộ đến tầng thứ viên mãn.

Phải biết, lâu chủ Tế Vũ Lưu tu luyện Quý Ảnh Bộ rất lâu mà vẫn chưa đột phá đến cảnh giới viên mãn!

Khó trách, Quân Thường Tiểu có thể giết người không một tiếng động, lại còn dọa sát thủ vương bài có tố chất tâm lý cực kỳ cứng cũng tưởng mình đang gặp quý.

Còn kiếm chiêu một chữ nhanh vừa mới học được, về mặt cơ bản chẳng có tác dụng gì cả, hắn toàn dựa vào tốc độ kéo Hàn Phong Kiếm tạo thành sát thương.

Chung quy mà nói, hắn tổn một tấm Động Sát Phù cũng chỉ học được một cái bộ pháp mà thôi.

Không nhắc đến cái lỗ, chỉ cần đem cái lời bù đắp là được thôi!

"Không có khả năng..."

Son Miêu khó có thể tin nói:

"Quý Ảnh Bộ cần phải rèn luyện lập đi lập lại liên tục, tuyệt đối không có khả năng chỉ nhìn sơ là biết!"

"Thắc mắc nhiều làm gì, quan trọng nhất vẫn là..."

Quân Thường Tiểu trượt Hàn Phong Kiếm từ ống tay áo ra, bàn tay nắm lấy chuôi kiếm, ánh mắt lạnh như băng, nói:

"Người phải đi đoàn tụ ông bà."

"Xoát!"

Son Miêu lợi dụng đối phương nói chuyện, lập tức xoay người thi triển Quý Ảnh Bộ trốn vào trong núi rừng.

Từ lúc Son Miêu nhìn thấy đối phương giết bốn tên thuộc hạ rồi đến bên cạnh mình không hình không âm, hắn ý thức được thực lực đối phương cực kỳ khủng bố, cho nên quyết định sáng suốt nhất là bỏ trốn.

"Xoát xoát xoát!"

Chạy được mấy chục mét, Son Miêu quay đầu nhìn lại, phát hiện ánh kiếm ở phía xa như ẩn như hiện, ý thức được đối phương không theo kịp tốc độ của mình, nhất thời khốc miệng hắn nhếch lên một nụ cười lạnh.

Khoảng cách hai bên xa như thế khiến hắn có đầy đủ lòng tin mượn nhờ màn đêm, phối hợp với hoàn cảnh phức tạp để thuận lợi trở về tổng bộ.

"Đoàng —— —— "

Đột nhiên, tiếng súng vang lên đằng sau, Son Miêu còn đang chìm trong cảm giác thoát chết, sắc mặt lập tức trở nên đặc sắc, một giây sau đó, hắn cảm thấy trên vai phải của mình truyền đến một cơn đau nhức tận cùng.

Cánh tay phải của hắn, bị trực tiếp bắn rụng!

Son Miêu đánh mất thăng bằng thân thể, loạng choạng đụng vào một gốc cây, sau đó cơ thể bất lực hạ thấp xuống, gương mặt hắn nhăn nhó chẳng khác nào đồng giấy vò.

"Xoát!"

Một lúc sau, Quân Thường Tiểu đi tới ngồi xổm ở trước mặt hắn, nở nụ cười lạnh lẽo nói:

"Con mồi mà ta để mất muốn chết hoặc tàn phế do ta định đoạt, tuyệt đối không có chuyện chạy thoát!"

Bởi vì Son Miêu đổ máu quá nhiều, tầm mắt hắn cũng dần trở nên mờ hồ.

Hắn dường như thấy một con ác ma bước ra từ địa ngục tu la, trên gương mặt hắn là một nụ cười hung tàn...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Bom siêu cay!

Son Miêu mất một tay vẫn chưa chết mà chỉ ngắt đi do mất quá nhiều máu, sau đó hắn bị Quân Thường Tiểu lôi về sơn động.

"Chương môn."

Tiêu Tội Kỳ làm một loạt thao tác cầm máu xong, nói:

"Người giữ hấn đề làm gì?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Tên này không thể chết, chúng ta có thể đem hấn ra để như thêm mấy con cá lớn nữa."

"A."

Tiêu Tội Kỳ hiểu rõ.

Hấn vô cùng sùng bái biểu hiện và tính toán của chương môn từ lúc bắt đầu cuộc chơi ám sát sát thủ Tế Vũ Lâu đến nay!

Quân Thường Tiểu nói:

"Người ra ngoài tìm một chút dây leo trói tên này lại."

"Vâng."

Tiêu Tội Kỳ đi ra sơn động, chém xuống một đoạn dây leo, sau đó trói chặt người Sơn Miêu.

...

Tổng bộ, Tế Vũ Lâu.

Bò Cạp khoanh tay đi qua đi lại trong hang động, trên mặt hấn đầy sự lo lắng và nôn nao.

Đêm qua Sơn Miêu dẫn theo bốn tên sát thủ ra ngoài, đến nay vẫn chưa một ai trở về, chuyện này để hấn vô cùng lo lắng.

Một trong đầu não của Tế Vũ Lâu - Độc Xà tương đối bình tĩnh mà lại bị quan nói:

"Đêm qua ta nghe bên ngoài có tiếng kêu phát ra, tám phần chắc chắn bọn hấn đã xảy ra chuyện rồi."

Bò Cạp trầm giọng nói:

"Sơn Miêu tuyệt đối sẽ không có xảy ra bất trắc!"

Vì cái gì hấn lại cho rằng như thế?

Bởi vì danh hiệu.

Sơn Miêu là loại động vật linh hoạt lanh lợi, tính tình lại xảo trá cẩn thận, rất giỏi việc trốn tránh, được mọi người gọi là thợ săn về đêm.

Mỗi một đoạn thời gian, Tế Vũ Lâu sẽ khảo nghiệm thực lực thành viên.

Tại hạng mục sinh tồn, ân núp chỉ cần có Sơn Miêu tham gia, không có gì ngạc nhiên khi hấn giành hạng nhất.

Bò Cạp và Sơn Miêu đều từ sát thủ ngân bài phần đầu trở thành sát thủ vương bài trong cùng một phân bộ, theo đó bọn hấn đã từng hợp tác hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ, cho nên hấn đối với thực lực của người còn lại rõ như lòng bàn tay.

Sơn Miêu quả thực rất mạnh, đáng tiếc rất bị kịch là hấn đụng phải con hàng Quân Thường Tiểu.

Những người trần như bọn hấn chỉ có thể làm chính là biểu tình la hét —— chống hack, người người đều phải có trách nhiệm!

"Không xong rồi!"

Ngay lúc này, một tên sát thủ chạy tới, thở hồng hộc chỉ vào bên ngoài, nói:

"Tứ... Tứ ca ở... ở bên ngoài..."

Bên ngoài?

Bò Cạp và Độc Xà vội vàng chạy tới miệng hang động, phát hiện cách xa ngoài mấy trăm mét có một người bị treo lủng lẳng trên cây!

"Sơn Miêu!"

Bò Cạp bộc phát lửa giận ngút trời, xúc động muốn liều mình ra ngoài.

Độc Xà vội vàng can hấn lại, trầm giọng nói:

"Đây là cố ý như chúng ta ra ngoài, tuyệt đối không thể trúng kế!"

"Bánh!"

Bò Cạp trút lửa giận vào nắm đấm, vung một quyền vào vách đá, hai mắt hấn trừng muốn rách cả mí mắt, nói:

"Tên gia hỏa núp trong bóng tối kia, lão tử mà bắt được người, khẳng định sẽ để người sống không bằng chết!"

...

Tổng bộ Tế Vũ Lâu nhìn ra đối diện sẽ thấy một trong tứ đại vương bài sát thủ - Sơn Miêu, bị treo như một con nhộng đung đưa trên cây.

Cách đó không xa, Tiêu Tội Kỳ nằm trong bụi cỏ, súng đã lên cò, chỉ cần có người đại đột tiến đến gần, hắn không ngại cho một viên ‘kẹo đồng’.

Quân Thường Tiểu dựa vào một gốc cây, trên tay là một trái táo cắn dở, thản nhiên nói:

"Lão tử muốn đề cho các ngươi hiểu rõ, kết quả của việc đắc tội Thiết Cốt Phái ta, so với việc bị ám sát càng đáng sợ hơn!"

Hắn không phải người ác, cũng không muốn làm người ác.

Nhưng nguyên tắc làm người của hắn là người nào dám chơi ta, ta sẽ cùng hắn chơi lớn.

Sau khi Tế Vũ Lâu lần thứ nhất ám sát thất bại mà biết điều dừng tay, Quân Thường Tiểu sẽ xem như nhắm mắt cho qua, dù sao sát thủ cũng chỉ là được thuê, muốn trả thù phải tìm đến người thuê.

Bất quá bọn hắn hết lần này đến lần khác chơi không biết mệt. Quân Thường Tiểu càng tức giận là đám người không biết sống chết này lại tính chơi cả đệ tử của hắn, chuyện này đã phá vỡ phòng tuyến cuối cùng của hắn.

Phòng tuyến cuối cùng của hắn là gì?

Chớ chọc ta, chọc ta cũng thôi đi, chớ chọc đệ tử của ta!

Ngay cả con thỏ ngày thường ôn hòa một khi bị chọc giận cũng biết cắn người nữa cơ mà.

Trong thế giới lấy võ làm quyền nói chuyện này, ta không muốn làm một cái người ác, cũng không thể làm người tốt, ông trời ban cho ta một cái hệ thống, tất cả là vì muốn ta không bị khi dễ, chỉ thế thôi.

Quân Thường Tiểu đã nghiêm túc lên thì không còn là một tên chương môn cố gắng pha trò cười nữa rồi.

Chờ đã, trở lại cốt truyện.

...

Màn đêm buông xuống.

Quân Thường Tiểu cảm súng ngắm thẳng vào vị trí của Sơn Miêu, canh gác thay cho Tiêu Tội Kỳ.

Ngay cả sát thủ tinh thông ẩn nấp nhất cũng bị bắt, Tế Vũ Lâu khẳng định không dám lại chơi chiêu đột kích ban đêm, cho nên một đêm này cứ bình thản trôi qua.

Ngày thứ hai, Tiêu Tội Kỳ tiếp tục canh gác, Quân Thường Tiểu mở ra khu mua sắm xem xét, bởi vì cá cần câu quá chậm, cho nên biện pháp tốt nhất vẫn là tìm cách bắt cá.

"Hửm?"

Ngay khi hắn kéo đến một ô cuối cùng của đánh sách, phát hiện một cái vật phẩm tên là Ma phẩm, bom siêu cay.

Lựu đạn không xuất hiện, trái lại xuất hiện bom siêu cay, chuyện này có chút không đúng mạch truyện.

Vật này chỉ cần tiêu hao 10 điểm cống hiến môn phái, trong phần giới thiệu đã nói một khi sử dụng sẽ hình thành diện tích khói quy mô lớn, địch nhân hít khói vào sẽ có triệu chứng gào khóc, thậm chí không thể khống chế tinh thần mà làm ra một vài chuyện đánh mất lý trí.

"Không thể khống chế?"

Quân Thường Tiểu xoa xoa cằm, nói:

"Nghe có vẻ hay hay."

"Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 10 điểm cống hiến môn phái, nhận được một Ma phẩm, bom siêu cay, vật phẩm đã chuyển vào trong không gian giới chi."

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 175/500."

Quân Thường Tiểu cầm bom siêu cay trên tay, nói:

"Thử chơi một lần xem sao."

"Đưa súng cho bốn tọa."

"Xoát!"

Tiêu Tội Kỳ đưa súng qua.

Quân Thường Tiểu cầm QBU88, sau đó từ từ bước đi đến tổng bộ Tế Vũ Lâu.

Trên vách đá hang động bày ra rất nhiều lỗ thùng, từng đạo từng đạo mũi tên bỗng nhiên bay ra.

Quân chương môn đã sớm cảnh giác, lập tức thi triển Quý Ảnh Bộ hoàn mỹ tránh né, sau đó hắn đứng sát hang động, đưa họng súng chỉ vào cửa đá ‘đoàng, đoàng, đoàng’ ba phát.

Trên cửa lớn của hang động bị đục ra một cái lỗ thùng lớn!

"Ba."

Quân chương môn vườn mình một cái, súng vẫn chỉ thẳng vào cửa đá, tay còn lại cầm lên bom siêu cay, rồi dùng răng mình rút chốt bảo vệ phía trên, ném thẳng vào trong lỗ thùng.

Động tác này hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của lính bộ đội.

Quân Thường Tiểu không có rời đi ngay lập tức, mà dán một con mắt của mình nhìn vào phía trong.

"Xì... Thử ———— "

Rất nhanh, âm thanh như ống thoát khí bị rò rỉ vang lên, sau đó từng đợt sương trắng bốc lên ngập tràn hang động.

"Thế là xong."

Quân Thường Tiểu cầm súng hồn nhiên rời đi.

"Sa sa sa!"

Không bao lâu sau, Quân Thường Tiểu trở về điểm ẩn nấp, đưa khẩu QBU-88 cho Tiêu Tội Kỳ, nói:

"Người ngắm chăm chăm hang động, một chút nữa sẽ có người..."

Hắn nói đến đây, đột nhiên nghĩ đến chuyện lúc ở Trái Đất không nhìn được mà phốt đầy quần, đến dị giới vẫn mãi không quên được, nhất thời nước mắt không ngăn được theo từ hai hốc mắt tràn xuống.

Hệ thống nói:

"Thôi xong, chủ nhân hít con em nó khói của bom siêu cay!"

Tiêu Tội Kỳ đang muốn nhắm bắn, ngạc nhiên nói:

"Chương môn, người sao lại khóc vậy?"

Quân Thường Tiểu một bên lau nước mắt, một bên khóc rống nói:

"Đừng... hu hu... Đừng quân... bồn tọa... nhanh... hu hu hu... nhanh nhắm bắn đi."

"Vâng."

Tiêu Tội Kỳ co giật khóc miệng một cái, vội vàng chuyển tầm nhìn về hang động.

Quân đại chương môn vẫn còn đầy chuyện thương tâm xót phận, nghĩ đến hiện tại vẫn còn là độc thân cầu, nhất thời nội tâm buồn rầu mà nước mắt chảy ròng ròng, cảnh tượng tuyệt đối y hệt như dùng nước mắt rửa mặt.

Sau cùng hắn dứt khoát lấy một tay vịn vào cây lớn, tay còn lại lau chùi nước mũi, cất tiếng khóc đau thương.

Đàn ông không dễ rơi lệ, chỉ là chưa gặp bom siêu cay...

Hu hu hu!

Ta con em nó thật đau lòng!

Hệ... Hệ thống, người nhanh nhanh nghĩ ra cái biện pháp đi!

Hệ thống bất đắc dĩ nói:

"Chủ nhân hít vào lượng khói không nhiều, chỉ cần khóc thêm khoảng 10 phút là sẽ hết hiệu quả ngay ấy mà."

10 phút á?

Quân Thường Tiểu nghe xong càng thương tâm xót phận, trực tiếp ngồi xổm dưới gốc cây, ôm đầu khóc rống nói:

"Hu hu hu... ta con mẹ nó ném bom cay rồi đi là được rồi, còn ngu ngốc dán mắt vào nhìn vào trong làm cái gì chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 133: Lâu chủ Tế Vũ Lâu!

Bom siêu cay phóng ra hơi gas thuộc một dạng sương mù kỳ lạ, công dụng của nó chính là khiến người người khói sẽ hồi hức những chuyện thương tâm, không kiềm được lòng mà khóc ròng lên.

Chuyện thương tâm của Quân Thường Tiểu rất nhiều, ví dụ chết không hiểu nguyên nhân này, hay là vô tình chạy đến Tinh Vãn đại lục xa lạ này.

Điều thương tâm nhất chính là trước khi xuyên không đến đây hắn vẫn còn là một xử nam, sau khi bản thân xuyên không vẫn một dạng độc thân!

Hắn càng nghĩ đến lại càng đau lòng, khóc rống cũng càng lớn, nước mắt như thác nước dội xuống.

Tiêu Tội Kỳ nhìn chương môn đau lòng đến mức không thể khống chế bản thân, mặt hắn đầy ngu ngơ nhưng từ đầu đến cuối vẫn luôn chăm chú theo dõi cửa hang động của Tế Vũ Lâu.

“Cạch! Két!”

Một lúc sau, cửa hang động mở ra.

“Phù! Phù!”

Hơi gas màu trắng cuộn cuộn tràn ra ngoài, tầng tầng lớp lớp bay lên trời cao rồi lan tỏa.

Mấy con chim nhỏ vừa bay qua làn khói trắng đó liền đậu xuống vách đá, những giọt lệ li ti bắt đầu rơi xuống.

Tiêu Tội Kỳ quan sát qua ống ngắm 8x, ánh mắt lập tức tròn tròn.

Ồi vãi!

Chim nhỏ cũng biết khóc!

Cùng lúc đó, một tên sát thủ từ trong cửa sơn động đi ra, nước mắt ào ào tuôn rơi tạo một vùng nước mắt ở trên mặt đất.

Tiêu Tội Kỳ đã khóa chặt mục tiêu, đang chuẩn bị khai súng thì một giây sau thần sắc lập tức đông cứng.

Từng tên sát thủ từ hang động lao ra, ai ai cũng khóc đến lệ hoa đái vũ, khóc đến thương thân xót phận, tuyệt vọng bị ai, khóc như một nàng dâu phải chịu oan ức, tui thân gả cho một tên lang phu!

“Cha, mẹ, con trai bất hiếu không thể ở bên cạnh hiếu kính cha mẹ!”

“Tiểu Hồng, ta nhớ nàng!”

“Gia gia, con muốn ăn quýt!”

Tâm tình của sát thủ bị bom siêu cay làm ảnh hưởng phải nghĩ lại những chuyện đau thương, khóc đến mức ruột gan đứt đoạn, khóc đến mức thảm thiết tận cùng. Còn có tên không khống chế được cảm xúc, cảm thấy quá hổ thẹn với cha mẹ, đập đầu thành thịch vào vách đá.

Người có ai lại không có chuyện đau lòng, chỉ là bình thường che giấu đi, chỉ trong đêm khuya một mình lặng lẽ suy ngẫm lại.

Hôm nay, dưới tác động của bom siêu cay, cánh cửa tâm hồn bọn hắn bị mở oanh ra, thác xuống lớp nguy trang tàn khốc hàng ngày, chỉ muốn thoải mái khóc một trận.

“Hức hức hức..”

Tiếng gào khóc của đám sát thủ áp cả tiếng thác nước chảy.

Quân Thường Tiểu nghe thấy tiếng khóc, những chuyện thương tâm lại lần nữa xuất hiện trong đầu, trực tiếp nằm úp xuống đất khóc như muốn sống đi chết lại.

Chương môn ở đằng sau khóc, đám sát thủ ở trước mặt cũng khóc, sắc mặt Tiêu Tội Kỳ biến đổi vô cùng lợi hại, cuối cùng mơ hồ nói:

“Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?”

Hơi gas từ bom siêu cay phun ra vô cùng nhiều, rất nhanh bao phủ xung quanh cửa hang động.

Trong thời gian ngắn, trước cửa hang động tập chung hơn sáu mươi tên sát thủ ôm mặt khóc lóc bi thương.

Sát thủ vô tình máu lạnh ngày thường, giết người không chớp mắt, hiện giờ toàn bộ ngồi ôm mặt khóc đầy thương tâm tuyệt vọng. Cảnh tượng thực tế ngay trước mắt cũng quá khó tin.

Khóc thì cứ khóc đi, vì sao lại chạy ra ngoài sơn động cơ chứ?

Bởi vì bọn chúng đều là những sát thủ chuyên nghiệp, việc làm hằng ngày không phải là ám sát người khác, thì cũng trên đường đi ám sát người khác.

Hiện tại thì thế sao?

Có nhà không thể về, bị ngược đãi mà không dám rời đi, như vậy hỏi sao không tui thân, không ủy khuất!

Đây chính là chuyện đau lòng, cho nên dưới sự ảnh hưởng của bom siêu cay, bọn hắn từng cái hướng về ánh sáng lao tới.

Mẹ nó!

Chúng ta đều đứng phơi thây ra đây này, có ngon thì giết đi!

Tiêu Tội Kỳ hiện tại không cần phải dùng ống ngắm 8x, tùy tiện khai một phát súng cũng có thể dễ dàng bắn hạ mục tiêu.

“Cạch! Rầm! Rầm!”

Đúng lúc này, cửa lớn hang động một lần nữa đóng lại.

Đây là đám sát thủ không hít quá nhiều hơi gas, không quá bị cảm xúc chi phối đóng cửa lớn lại, sau khi đóng xong thì bọn hắn lại úp mặt vào tường khóc lớn.

“Đáng chết!”

“Khóc khóc khóc, còn ra cái thể thống gì nữa.”

Bọ Cạp và Độc Xà đi tới, tức giận quát nạt hơn mười tên sát thủ còn lại trong sơn động.

Hai người sâu bên trong hang động, hơi gas còn chưa kịp tỏa vào sâu thì cửa lớn đã mở ra, hơi gas cũng theo đó toàn bộ bay ra ngoài, cho nên hai người bọn hắn may mắn thoát khỏi tình cảnh này.

“Thiết Cốt Phái quả bàng môn tà đạo, theo ta thấy, chúng ta nên nhanh chóng mời lâu chủ xuất quan.”

Độc Xà nghiêm mặt nói.

“Ài..!”

Bọ Cạp than thở một tiếng, sau đó xoay người đi vào trong, đứng trước cửa đá của một mật thất, trầm mặc một lúc, lấy dũng khí nói:

“Lâu chủ, xảy ra chuyện lớn!”

Mười phút sau, Quân Thường Tiểu đột nhiên ngừng khóc, sau đó “hừm” một tiếng lấy giọng rồi đứng dậy, trầm giọng nói:

“Tình hình hiện tại thế nào rồi?”

Lúc này còn khóc đến bị thương tuyệt vọng, chớp mắt một cái, đã sắc mặt trở nên nghiêm túc.

Thay đổi này của Quân Thường Tiểu khiến cho Tiêu Tội Kỳ có chút choáng váng.

“Chương môn.”

Hắn nghiêm túc đáp:

“Ở cửa hang động có ba mươi tên sát thủ đang ngồi ôm mặt khóc lớn.”

“Tránh ra. Bỏ tọa xử đẹp bọn chúng.”

“Vâng.”

Tiêu Tội Kỳ nhường vị trí, Quân Thường Tiểu nằm úp người xuống, đôi mắt đỏ lên vì khóc dán sát vào ống ngắm 8x, rất nhanh nhìn thấy một đám sát thủ đang khóc đến kinh thiên động địa.

“Không cần phải khỏi động chế độ tăng cường ngắm bắn cũng có thể giải quyết xong đám sát thủ này.”

Hắn di chuyển hòng súng, ngón tay đặt trên cò, đang chuẩn bị nổ súng thì cửa lớn hang động từ từ mở ra.

“Hửm?”

Quân Thường Tiểu theo bản năng đưa ống ngắm sang, bắt gặp một nữ tử mặc y phục màu đen đi ra, thông qua ống ngắm hắn có thể thấy rõ đối phương có dáng người vô cùng nóng bỏng, đặc biệt là cặp ngực quá có tính kích thích thị giác kia.

“Hức hức... lâu chủ...”

Một tên sát thủ vừa khóc vừa hô lên.

Ồi vãi, lâu chủ của Tế Vũ Lâu là một nữ tử?

Quân Thường Tiểu nâng ống ngắm 8x di chuyển tầm nhìn lên cao khóa chặt trên mặt của nữ nhân đó.

Hai má phính phính, đôi mắt bồ câu, chân mày lá liễu, sống mũi thẳng, da mặt mịn màng, đôi môi căng đỏ, tuyệt sắc giai nhân.

Nếu như Lục Thiên Thiên là hoa sen cao ngạo băng giá thì nữ nhân lâu chủ của Tế Vũ Lâu này chính là một bông hồng kiều diễm ma mị.

Quân Thường Tiểu nói:

“Nữ nhân xinh đẹp thế này sao có thể là thủ lĩnh của một tổ chức sát thủ chứ?”

Đúng lúc này, lâu chủ Tế Vũ Lâu đột nhiên ngẩng đầu, ánh mắt hiện lên tia lạnh lẽo, giống như đã xác định được vị trí của Quân Thường Tiểu.

Bị phát hiện rồi sao?

Quân Thường Tiểu không hề lo lắng, thành thạo nâng súng lên đứng dậy, hét:

“Ngươi chính là lâu chủ của Tế Vũ Lâu?”

“Không sai.”

Nữ nhân áo đen đáp lời, giọng nói vô cùng trong trẻo nhưng cũng lạnh lẽo vô cùng.

Trong thời gian bế quan, hai mươi tên thuộc hạ bị giết, hai tên sát thủ vương bài một cái bị giết một cái bị treo, thử hỏi nàng làm sao không nóng giận, cáu kỉnh.

Quân Thường Tiểu nói:

“Thủ hạ chết nhiều như vậy, ngươi là lão đại mà đến bây giờ mới xuất hiện, quả thật có chút không xứng chức nha.”

Lâu chủ Tế Vũ Lâu lạnh giọng nói:

“Người là tên khốn nào?”

Mặc dù nàng đã nắm được thông tin từ miệng Độc Xà, kẻ tập kích và Thiết Cốt Phái rất có khả năng có liên quan đến nhau, bắt quá nàng vẫn cần phải xác thực.

Quân Thường Tiểu đáp:

“Nhận tiền của Linh Tuyền Tông, liên tục đến ám sát bản tọa, lâu chủ đã biết rõ rồi còn hỏi làm gì?”

Bản tọa?

Lâu chủ Tế Vũ Lâu chau mày, nói:

“Người là chương môn Thiết Cốt Phái, Quân Thường Tiểu?”

“Không sai!”

Quân Thường Tiểu đáp.

Bọ Cạp và Độc Xà khẽ giật mình, hiển nhiên không ngờ đến kẻ đang núp trong bóng tối tập kích không phải là đệ tử Thiết Cốt Phái mà lại là người đứng đầu một môn phái!

Lâu chủ Tế Vũ Lâu nở nụ cười tươi, nói:

“Quân chương môn tự mình ra tay, tiểu nữ có chút thụ sủng nhược kinh.”

“Đoàng!”

Đột nhiên một âm thanh lớn truyền tới, cách đó không xa, một tên sát thủ đang khốc thút thút bỗng nhiên trên ngực xuất hiện một cái lỗ, lập tức ngã liệt xuống mặt đất.

Quân Thường Tiểu nói: "Một cái giết người không chớp mắt sát thủ đồng thời lãnh đạo tổ chức tự xưng là tiểu nữ, bản tọa thay người cảm thấy xấu hổ."

Lâu chủ Tế Vũ Lâu khí lạnh đầy mặt nhưng trong lòng lại vô cùng chấn động, luồng sáng vừa rồi bắn ra tốc độ vô cùng nhanh, nếu như đổi lại là chính mình muốn tránh được cũng là chuyện khó khăn.

Đây chính là súng lửa thần kỳ sao?

Chả trách, thuộc hạ liên tục bị giết cũng không oan ức!

“Quân chương môn.”

Lâu chủ Tế Vũ Lâu lấy lại tinh thần, vén mái tóc, cười nói:

“Đắc tội với một tổ chức sát thủ, không phải là một lựa chọn thông minh cho lắm đâu.”

“Đoàng!”

Quân Thường Tiểu lại một lần nữa nổ súng bắn chết thêm một tên sát thủ, nhàn nhàn đáp:

“Có vẻ như người hiểu nhầm, bản tọa đến đây không phải để đắc tội, mà là tiêu diệt Tế Vũ Lâu!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Không ngại tỉnh táo nói chuyện

Cứ việc lâu chủ Tế Vũ Lâu là một đại mỹ nhân đi nữa, Quân Thường Tiểu cũng sẽ không quên mục đích chính của mình.

Thực tế mà nói, thời điểm hấn dẫn Tiêu Tội Kỳ đến đây đã hạ quyết tâm tiêu diệt Tế Vũ Lâu, tuyệt đối sẽ không cho đối phương cơ hội cắn trả.

Lâu chủ Tế Vũ Lâu nhìn thấy hai tên thuộc hạ liên tiếp bị giết ở trước mặt, ánh mắt nàng dần dần nổi lên sát ý, âm thanh lạnh lùng nói:

"Quân Thường Tiểu, người đừng có khinh người quá đáng!"

Quân Thường Tiểu giờ súng lên hướng thẳng vào người nữ nhân, ừm không tệ, chính là ngay vị trí trái tim, hấn làm vậy không phải là cố ý, tuyệt đối đừng nghĩ sai!

"Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 5 điểm công hiến mở ra chế độ tăng cường!"

"Đỉnh! Điểm công hiến môn phái: 170/500."

Quân Thường Tiểu cười lạnh một tiếng, nói:

"Người liên tiếp cho người đến hành thích bản tọa, ngược lại ta muốn hỏi một chút, là ai khinh người quá đáng?"

Hấn hít sâu một hơi, ngón tay trở đặt lên cò súng.

Lâu chủ Tế Vũ Lâu ngửi thấy mùi nguy hiểm, ông tay áo trượt xuống một hàng ám khí, nói

"Quần chúng môn, Tế Vũ Lâu ta trước sau hai lần phải ra sát thủ, lần thứ nhất đúng là được người thuê, lần thứ hai chính là vì muốn cứu đồng bạn mà thôi."

Quân Thường Tiểu thần nhiên nói:

"Bỏ tọa bất cần quần người trước sau mấy lần hay là có dụng ý gì, ta chỉ cần biết dám đến chơi bỏn tọa, vậy kết quả chỉ có một chữ “chết”!"

"Ai.."

Lâu chủ Tế Vũ Lâu than nhẹ một tiếng, ánh mắt nằng nổi lên sự lạnh lùng, cánh tay bỗng nhiên vung lên, một hàng ám khí đã được rút đầy linh lực nhanh chóng bay ra.

Rất nhanh, rất bất ngờ!

Rất đáng tiếc, Quân Thường Tiểu dưới trạng thái bật chế độ tăng cường của ông ngắm 8x, nữ nhân này mỗi một động tác hẳn đều nhìn thấu, lập tức bóp cò, bên trong họng súng lửa thần uy nhanh chóng bay ra một viên đạn lao tới.

Hai người cách nhau khoảng ba trăm mét, từ bên ngoài nhìn vào có thể nói là đồng thời ra tay, nếu có sai lệch thì cũng chỉ 0,00n giây mà thôi.

"Véo —— ---- "

Ám dưới được rút đầy linh lực lao tới, bỗng có một cơn gió thổi lá cây lướt qua, trong nháy mắt bị ám khí cắt thành hai nửa!

Thế nhưng mà!

Luận về tốc độ, viên đạn của khẩu QBU-88 chiếm hoàn toàn ưu thế!

Ám khí đầy linh lực chỉ đi được một phần ba lộ trình, đã bị viên đạn đụng cho tan tác mảnh vụn.

Viên đạn cũng bởi vì gặp vật cản, cho nên cũng theo đó nổ tanh bành.

"Vù vù vù!"

Ngay lúc này, lâu chủ Tế Vũ Lâu thi triển Quỷ Ảnh Bộ từ cửa hang động lướt tới, hay tay đặt ra sau hông rồi vung mạnh ra phía trước, lại có thêm mấy cái ám khí đầy linh lực bay ra.

Thật không hổ danh người cầm đầu sát thủ, từ thân pháp cho đến cách vận dụng ám khí, bốn tên sát thủ vương bài còn kém xa mới có thể đạt được trình độ này.

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu di dời cánh tay, bỏ qua, trực tiếp hình thức ngắm bắn, trực tiếp ‘đoàng đoàng đoàng’ liên tục mấy phát, chỉ thấy mấy cái ám khí đầy linh lực cũng theo tiếng súng mà nổ tan tác.

Tiểu Tội Ký nhìn một màn đầy trọn mắt há hốc mồm.

Cái cách chúng môn di dời họng súng, rồi trực tiếp nã tan tác mấy cái ám khí, chẳng khác gì thần tiên hạ phàm!

"Xoát! Xoát!"

Lâu chủ Tế Vũ Lâu như một con phi yến vọt tới, trên hai tay nằng bỗng nhiên có thêm hai cây dao găm hình lưỡi liềm, bay ra theo hướng vòng cung từ hai bên trái phải lao tới.

Nữ nhân này mạnh thật, mạnh đến khiến Quân Thường Tiểu không thể tiếp tục khai súng, đánh phải lựa chọn né tránh, nếu không kết quả khẳng định sẽ là đầu lia khỏi cổ.

"Xoát!"

Hắn ném khẩu QBU-88 về phía sau, nhanh chóng thi triển Quỷ Ảnh Bộ né tránh hai cây dao găm lưỡi liềm đảo qua, đồng thời lấy ra Hàn Phong Kiếm cảm trên tay.

Súng bắn tia chỉ thích hợp tấn công cự ly xa, một khi bị đối thủ tiếp cận sẽ đánh mất ưu thế, huống hồ, 10 viên đạn cũng đã bắn hết rồi, cho nên giữ trên tay cũng vô dụng!

"Vù vù!"

Hai thanh dao găm lưỡi liềm bay theo đường vòng cung trở về.

Lâu chủ Tế Vũ Lâu nhanh chóng bắt lại, kinh ngạc nói:

"Người làm sao biết Quỷ Ảnh Bộ!"

"Xoát! Xoát! Xoát!"

Quân Thường Tiểu không muốn lãng phí nước bọt với nữ nhân này, trong lúc thi triển Quỷ Ảnh Bộ lao lên, tuyệt chiêu Cửu Thức Điệp Lăng Kiếm cũng đã chực chờ, ngay lúc tám đạo ánh đao trùng điệp lập thức thức thức chín tung ra!

Kiếm khí mang theo hơi lạnh nổ ra tạo thành gió lốc lao lên, trong nháy mắt cắt sạch lớp cỏ dại phía dưới đất.

Lâu chủ Tế Vũ Lâu bộc lộ ánh mắt nghiêm nghị, tránh đi kiếm khí đánh tới, sau đó áp sát Quân Thường Tiểu, hai thanh dao găm lưỡi liềm được rút vào linh lực hướng về cổ đối phương rạch xé.

Thật không hổ danh người cầm đầu sát thủ, một khi ra tay chính là chỗ yếu, rất có tính chuyên nghiệp!

"Sa sa sa!"

Quân Thường Tiểu nhanh chóng thi triển Quỷ Ảnh Bộ đến mức cực hạn, tránh đi đòn công kích của đối thủ, hơi ngừng một chút rồi giờ kiếm lên chém xuống, một đạo ánh kiếm nhanh

chóng hình thành.

"Đinh!"

Lâu chủ Tế Vũ Lâu trở người đem hai thanh đao găm lưỡi liềm đan vào nhau rồi đặt ở trước người, chặn một đòn của Hàn Phong Kiếm. Nàng cảm nhận được một trận hàn khí phả vào mặt, trong nháy mắt cho ra đánh giá phẩm chất của thanh kiếm không yếu hơn Tú Nguyệt Song Đao.

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu rút về kiếm, rút linh lực vào thân kiếm, rồi hung hăng chém ra.

"Đinh! Đinh! Đinh!"

Tiếng binh khí ra va chạm liên tiếp vang lên, đốm lửa tung bay tán loạn.

Quân đại chương môn vì muốn giải quyết đối thủ, đã hoàn toàn quên trong tay cầm là kiếm, mà hóa thành một thanh đao liên tiếp bổ tới.

"Két —— "

Sau khi hấn bổ bảy tám kiếm, một thanh đao găm lưỡi liềm vì chịu quá nhiều lực tác động mà đứt đoạn.

Lâu chủ Tế Vũ Lâu không quan tâm việc vũ khí của mình bị hủy, cũng không màng đến hai tay của mình đang run rẩy, nhanh chóng thừa cơ hội lùi về sau.

Thế nhưng, nàng vừa lùi được hai bước, Quân Thường Tiểu đã nhanh hơn nàng một bước dùng Hàn Phong Kiếm mạnh mẽ đánh tới, mặt dù không thể trực tiếp lấy mạng nàng nhưng cũng để lại một vết kiếm bên bả vai phải.

"Đằng đằng đằng!"

Lâu chủ Tế Vũ Lâu lao đảo lùi lại hai bước, trang phục trên vai phải đã bị

xé rách, da thịt trắng nõn cùng với vết kiếm lộ ra.

Đây là năng cấp tốc lui nhanh, nếu không kết quả chính là cả một cánh tay rớt đất luôn rồi.

Lâu chủ Tế Vũ Lâu vốn cho rằng chỉ cần có thể áp sát là sẽ chiếm ưu thế, lúc này nàng mới ý thức được tên kia không chỉ mạnh về âm khí, mà ngay cả cận chiến cũng đủ hung hãn!

"Gia hòa đáng chết!"

Nàng phẫn nộ nói:

"Thù này lão nương..."

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu thi triển Quỷ Ảnh Bộ đi đến trước mặt nàng, đồng thời đặt Hàn Phong Kiếm trên cái cổ bé xíu xinh xinh, lạnh lùng nói:

"Ngươi cho rằng bốn tọa sẽ để ngươi thốt ra mấy lời khó nghe sao!"

"Xoát!"

Hắn dùng một cái tay khác lấy ra Desert Eagle khai một phát súng về phía sau, vừa vịn bắn trúng đùi của Bò Cạp đang có ý định đánh lên.

"Áá..!"

Bò Cạp ngã trên mặt đất, hai tay ôm đùi phải đau đớn kêu la, gương mặt hấn nhăn lại như con khi.

"Đoàng!"

Quân Thường Tiểu lại một lần nữa khai súng, viên đạn trực tiếp xuyên thủng trán đối phương, để người sau lúc chết bốt một chút kêu la đau khổ.

Bò Cạp là chắc chắn phải chết.

Thiết Cốt Phái và Tế Vũ Lâu đi đến một bước này, chính là bởi vì hắn dám tự tiện nhận ủy thác của Linh Tuyền Tông.

Lâu chủ Tế Vũ Lâu có chút không nhận được, dù sao đây cũng là một trong các trợ thủ đặc lực của mình.

Nàng hơi hơi cúi đầu xuống, trong ánh mắt đã tràn đầy sát ý.

Thế nhưng, không nhận được cũng phải nhận.

Nguyên nhân chính là sau khi Quân Thường Tiểu khai súng xong, trực tiếp giơ thanh Desert Eagle đặt sát

vào huyệt thái dương của nàng, nở nụ cười lạnh lẽo âm u nói:

"Đừng cúi đầu xuống, đầu sẽ rơi đấy."

Tiếng cười có chút ghê rợn..

Nếu người không biết rõ tình hình nhìn vào cảnh tượng này sẽ tưởng rằng hắn là một đại ác ma giết người không chớp mắt!

Lão đại bị khuất nhục, Bò Cạp về chào ông bà.

Mấy tên sát thủ đang muốn lặng lẽ cứu trợ vội vàng dừng bước lại.

Độc Xà đứng ở phía bên phải cũng đem ám khí cất vào ống tay áo, bởi vì hắn không dám chắc mình có thể đánh lên thành công, ngược lại lỡ chơi ngu thì kết quả y như Bò Cạp, bị cái thứ ám khí kia đục một lỗ trên trán.

Bầu không khí một chút yên tĩnh.

Tiêu Tội Kỳ nhặt lại khẩu QBU-88 đi tới, đứng ở một góc độ có thể yểm trợ cho chương môn cản lại ám khí trong trường hợp xảy ra bất trắc.

Lâu chủ Tế Vũ Lâu che lại bả vai bị đá thương, sắc mặt nàng có vẻ hơi tái nhợt, cười khổ nói:

"Ta đã xem thường người rồi."

Quân Thường Tiểu tay phải cầm kiếm gác ở trên cổ, tay trái cầm súng đặt ở trên đầu nàng, một bộ dáng rất không quý ông, nói:

"Linh Tuyền Tông xem thường ta thì kết quả là bị phá môn diệt tông, hiện tại Tế Vũ Lâu của người cũng sắp đi vào vết xe đổ này."

"Đương nhiên."

"Người có thể đem toàn bộ ám khí trong ống tay áo vứt ra, ta sẽ bỏ đi cái suy nghĩ lột sạch quần áo của người."

Sắc mặt của lâu chủ Tế Vũ Lâu lập tức biến hóa.

Nàng khẽ buông tay, hơn mười cái ám khí từ ống tay áo rơi xuống đất.

Ám khí nhiều như thế, nàng giấu bằng cách nào!

Lâu chủ Tế Vũ Lâu đã từ bỏ phản kháng, giọng hòa hoãn, nói:

"Quân chương môn, giữa chúng ta hình như có hiểu lầm, cần phải tỉnh táo nói chuyện."

Đánh không lại thì nói chuyện, con em nó đây là logic gì vậy.

"Nói chuyện? Được thôi."

Quân Thường Tiểu thần nhiên nói:

"Người dẫn theo toàn bộ thuộc hạ cùng bốn tọa trở về Thiết Cốt Phái, chúng ta có thể ở trong lao ngục nói chuyện đến dòi sông lấp biển, trời đất hòa hợp!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Suy nghĩ chu toàn!

Lâu chủ Tế Vũ Lâu muốn tỉnh táo nói chuyện chính là bởi vì nàng trong tình thế bất khả kháng, nếu như thực lực của nàng mạnh hơn Quân Thường Tiểu, kết quả hiện tại chỉ sợ rằng chính là —— mau gọi ta nữ vương đại nhân!

Nói đi cũng phải nói lại, nàng là một võ giả Vũ Sư ngũ phẩm hàng thật giá thật, vì cái gì lại bị một tên võ giả Võ Đồ bát phẩm đánh cho đến mức phải như thế?

Nguyên nhân rất đơn giản là sau khi Quân Thường Tiểu ném khẩu QBU-88, rồi nhanh chóng dùng ý nghĩ tiến vào không gian giới chỉ, bóp nát lực lượng phù, trong nháy mắt đó lực lượng của hắn được đề cao gấp 5 lần!

Thời điểm lâu chủ Tế Vũ Lâu ném ra hai thanh dao găm lưỡi liềm, hắn đã ý thức được thực lực của nữ nhân này mạnh vô cùng, nếu như súng không thể giúp hắn giải quyết nàng, vậy thì chỉ còn cách vận dụng át chủ bài mà thôi.

Ngay lúc lực lượng phù bị bóp nát, Quân Thường Tiểu trong nháy mắt được đề cao chỉ số lực lượng lên gấp năm lần.

Ban đầu hắn vốn sở hữu 3 vạn cân lực lượng, chỉ trong chớp mắt đã nhảy lên con số 15 vạn, thế nên khó trách lâu chủ Tế Vũ Lâu chỉ mới đón đỡ vài đòn đánh đã bị chém đứt vũ khí, hai tay cũng bị rơi vào trạng thái tê liệt run rẩy.

Trên phương diện thân pháp, hắn đã lĩnh ngộ Quý Ảnh Bộ đến trình độ viên mãn.

Trên phương diện vũ khí, phẩm chất của sơ phẩm Hàn Phong Kiếm nhìn hơn đối thủ một bậc.

Trên phương diện lực lượng, cả hai không thua kém nhau bao nhiêu.

Từ các loại phương diện đã lấp đầy khoảng cách biệt giữa hai cái đại cảnh giới, đem cả hai chênh lệch gần như không có.

Quân Thường Tiểu phong ấn khí mạch của nữ nhân này lại, rồi hắn dùng một tay cầm thanh Desert Eagle đặt ở sau vai nàng, thần nhiên nói:

"Đi thôi, mỹ nữ."

Lâu chủ Tế Vũ Lâu bị phong ấn tu vi, và lại trên người còn có vết thương, cho nên chỉ còn biết ngoan ngoãn nghe lời.

"Đứng rồi."

"Người kêu toàn bộ thuộc hạ của mình đem toàn bộ ám khí vút ra ngoài, sau đó hai tay ôm đầu xếp thành một hàng đi."

Lâu chủ Tế Vũ Lâu lập tức hạ lệnh:

"Các người theo lời Quân chương môn làm đi."

"Đinh đinh leng keng!"

Bọn sát thủ vút toàn bộ ám khí, rồi hai tay ôm đầu xếp thành một hàng, cảnh tượng chẳng khác gì tù nhân chiến tranh.

Cứ như vậy, bao quát cả tên sát thủ vương bài Sơn Miêu đang bị treo trên cây, tất cả thành viên của Tế Vũ Lâu dưới sự áp giải của Tiêu Tội Kỳ thành thật một hàng tiến về Thiết Cốt Phái.

Bởi vì đi đường nhỏ, một hàng dài sát thủ như đàn kiến cũng không có gây sự chú ý, ngay trong đêm đã về đến Thiết Cốt Phái.

"Ông! Ông!"

Lâu chủ Tế Vũ Lâu và mấy chục tên thuộc hạ bước vào đại trận hộ phái, xếp thành một hàng đứng bên trên sân luyện võ.

Lý Thanh Dương nhìn đông đảo thân ảnh mặc trang phục đen như võ giả hành nghề sát thủ, ngạc nhiên nói:

"Chương môn, bọn họ là..."

"Sát thủ của Tế Vũ Lâu."

Quân Thường Tiểu thân nhiên nói.

Tiêu Tội Kỳ bổ sung thêm, nói:

"Nhị sư huynh, đây là toàn bộ sát thủ của Tế Vũ Lâu, bao gồm cả đầu não của bọn chúng!"

Toàn bộ, lại còn có đầu não?

Lý Thanh Dương giật giật khóe miệng liên tục.

Diệt một cái tổ chức sát thủ không phải chuyện đơn giản, hẳn vẫn luôn lo lắng chương môn và sư đệ rất có thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Hiện tại hẳn nhìn thấy đồng đảng tù binh trước mặt, liên ý thức được bản thân đã suy nghĩ nhiều.

Trong phòng ăn, Nhất Hắc và Nhị Hắc thông qua cửa sổ nhìn cảnh tượng bên ngoài, trông mắt hai người bọn hắn đã trùng muốn rớt ra ngoài!

Vãi cả đạn thật!

Lâu chủ bị chương môn bắt đến Thiết Cốt Phái!

Nhị Hắc xoa xoa hai con mắt, nhìn lại lần nữa rồi khó tin nói:

"Ta có phải đang nằm mơ không?"

"Bà!"

Nhất Hắc tát một cái mạnh vào mặt hắn, nói:

"Người cảm thấy đau không?"

"Đau chết con em nó luôn!"

"Vậy không phải là mơ rồi, tất cả đều là thật!"

Quân Thường Tiểu vì phòng ngừa bọn sát thủ chạy trốn hoặc phát sinh chuyện ngoài ý muốn, hẳn ra lệnh cho Lý Thanh Dương và Tô Tiểu Mạt phong ấn khí mạch của bọn sát thủ lại rồi nhốt vào lao ngục.

Lâu chủ Tế Vũ Lâu đương nhiên phải có ưu đãi, nàng bị nhốt đơn độc trong một căn phòng khá sạch sẽ, cửa sổ có song sắt phong kín, ngoài cửa ngục thì bị quấn vài vòng xích sắt phong bế.

Nàng bị biến thành tù nhân, thậm chí hận trọng lòng, nói:

"Quân Thường Tiểu, người đừng để lão nương có cơ hội trốn thoát, một khi có ngày đó lão nương nhất định sẽ khiến cho Thiết Cốt Phái chó gà không yên!"

"Két —— "

Lỗ nhỏ bên dưới cửa bỗng nhiên mở ra, một bát cơm chiên được đẩy vào.

Trong phòng ăn.

Quân chương môn và Tiêu Tội Kỳ nuốt thức ăn của Liễu Uyển Thi làm như hổ vồ sói tấp, hận bản thân không mọc ra thêm một cái miệng.

Mấy ngày qua ẩn núp trong núi rừng, hai người không dám đốt lửa nướng thịt, chỉ có thể dùng hoa quả đại cầm đối, trong não sắp quên bống mất hương vị thịt là như thế nào luôn rồi.

Chuyến đi lần này khiến cho Quân Thường Tiểu sâu sắc ý thức được một chuyện, lần sau có ra ngoài thì sống chết cũng phải đem thức ăn của Đồ Đồ bỏ vào trong không gian giới chi,

dù chỉ là mấy bát cơm chiên cũng tốt!

Liễu Uyển Thi nhìn hai người ăn đến quên trời đất trăng sao, cảm thấy đau lòng nói:

"Chường môn và sư huynh gầy đi nhiều quá, Đô Đô nhất định sẽ bồi dưỡng hai người trở lại trắng trẻo mập mạp!"

Sau khi cơm nước no nê, Quân Thường Tiểu ngồi ở trên ghế gỗ xà lim ngàn năm, lấy tay xoa xoa cái bụng nhỏ, đồng thời lắc lắc cánh tay có hơi ê buốt.

Đừng nhìn ban ngày hân dùng lực lượng phù rất uy vũ, một khi phù chú mất hiệu lực thì từng con đau nhức do kinh mạch giãn nở thật sự không có bao nhiêu thoải mái.

Hệ thống nói:

"Chủ nhân nếu sử dụng phù chú ngay thời điểm vừa mua sắm, tình trạng hiện tại chắc hẳn là bị nhắc trở về nhà."

"Cái phù chú tăng lực lượng này cũng không tệ cho lắm"

Quân Thường Tiểu nói:

"Vừa hay nó vẫn chưa bị giới hạn thời gian, bất cứ giá nào cũng phải tranh thủ mua thêm vài cái."

"Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 20 điểm công hiến môn phái, nhận được một sơ phẩm lực lượng phù, vật phẩm đã chuyển vào trong không gian giới chỉ."

"Đỉnh! Điểm công hiến môn phái: 150/500."

"Chường môn."

Lý Thanh Dương bước vào đại điện, nói:

"Mấy ngày qua có vài võ giả đến báo danh gia nhập môn phái, bởi vì chường môn không có tọa trấn, cho nên đệ tử bảo bọn họ tạm thời ở lại thôn Thanh Dương."

"Sáng mai, người đi thông báo bọn họ đến đây."

Quân Thường Tiểu nói.

Lý Thanh Dương đưa lên sổ sách nói:

"Hôm qua nội viện vừa xây dựng hoàn tất, đây là danh sách chi tiết, toàn bộ chi phí tiêu hao 4 vạn 3 ngàn lượng, mời chường môn xem qua."

Quân Thường Tiểu vì sao lại ưa thích tên nhị đệ tử này?

Đương nhiên không phải giới tính của hắn có vấn đề, mà là tên này làm việc kỹ lưỡng, có thứ tự trước sau!

Chính mình có việc rời đi, giao cho nhị đệ tử đến quản lý có mười ngàn cái yên tâm!

Lý Thanh Dương có tính cách trầm ổn, mặc dù hắn không có số mệnh nhân vật chính được mọi người yêu mến như Tiêu Tội Kỵ hay Dạ Tinh Thần, thế nhưng môn phái ngày càng mạnh hơn, hắn là thành viên chủ chốt không thể thiếu.

Quân Thường Tiểu nhận sổ sách xong không thèm liếc nhìn một cái, mà đặt nó ở một bên, nói:

"Trong khoảng thời gian bốn tọa rời đi, môn phái không có phát sinh đại sự gì chứ?"

Lý Thanh Dương bắt đầu báo cáo từng hạng mục.

Ví dụ như sư đệ sư muội cảnh giới đề cao đến đâu, hoặc là như đệ tử mới gia nhập môn phái tiến bộ thể nào.

"Long Tử Dương đột phá đến Khai Mạch mười một đoạn?"

Quân Thường Tiểu kinh ngạc nói.

Lý Thanh Dương nói:

"Sau khi Long sư đệ gia nhập môn phái, ngày ngày khắc khổ chịu khó tu luyện, cảnh giới cũng theo đó liên tục tăng lên, đệ tử cho rằng đây là một hạt giống đáng giá để bồi dưỡng."

"Hắn có đáng giá bồi dưỡng hay không, còn phải nhìn biểu hiện của hắn sau này."

Quân Thường Tiểu phát phát tay nói:

"Người lui xuống đi."

Lý Thanh Dương lui ra ngoài, thế nhưng Lục Thiên Thiên bỗng nhiên xuất hiện dựa vào cửa.

Nữ nhân này vẫn trước sau như một đứng đấy ôm tay, thản nhiên nói:

"Chường môn mang về một đám tù binh ăn cơm miễn phí như thế, tài chính tiêu hao không phải con số nhỏ đâu ha."

Quân Thường Tiểu tựa lưng vào ghế ngồi nói:

"Thiết Cốt Phái chúng ta tuy không tính là giàu có, nhưng nuôi dưỡng ba tên tù nhân cũng không phải vấn đề gì to tát."

"Nữ nhân kia là đầu não của sát thủ, tất nhiên nàng sẽ không an phận, đệ tử khuyên chường môn nên nhanh chóng ra lệnh giết người này để tránh gây họa."

Lục Thiên Thiên thân nhiên nói.

Quân Thường Tiểu nói:

"Ngươi kêu bọn tọa ra tay với một nữ nhân tay không tác sắc, bọn tọa có chút không nở xuống tay nha."

"Roẹt!"

Lục Thiên Thiên rút kiếm khỏi vỏ, thân nhiên nói:

"Chương môn cảm thấy không xuống tay được, vậy thì cứ để đệ từ thay người làm là được."

Nữ nhân này thật sự một lời không hợp thì xuất kiếm mà!

Quân Thường Tiểu cười nói:

"Có phải ngươi thấy bọn tọa mang về một cái nữ nhân xinh đẹp, cho nên ghen tuông?"

Lục Thiên Thiên nhìn hắn, hắn nhìn Lục Thiên Thiên.

Hai người bốn mắt nhìn nhau.

“Đùa thôi, đùa thôi."

Quân Thường Tiểu giờ cờ trắng đầu hàng, thay đổi bộ mặt nghiêm túc, nói:

"Lâu chủ Tế Vũ Lâu tạm thời không thể giết, nàng vẫn còn có tác dụng."

"Tác dụng gì?"

Lục Thiên Thiên nói.

Quân Thường Tiểu xoa xoa ngón tay, nói:

"Tồn tại trong một cái thế giới bẽ tắc tin tức như thế này, tin tức tình báo nhất thời không thể nghi ngờ vô cùng... vô cùng quan trọng, bọn tọa muốn thành lập một cái cơ cấu tổ chức tình báo, không dám nói trải rộng khắp đại lục, ít nhất cũng phải nắm rõ tin tức trong quận Thanh Dương như lòng bàn tay."

Ánh mắt Lục Thiên Thiên nổi lên sự khác thường, nàng có chút ngoài ý muốn không nghĩ đến chương môn sẽ có suy nghĩ chu toàn như thế.

Quân Thường Tiểu đã từng nghĩ qua chuyện thành lập cơ cấu tổ chức tình báo vào lúc ở trên Linh Tuyền Sơn, bên ngoài phát sinh chuyện gió thổi cỏ lay, ít nhất cũng có thể trong thời gian ngắn biết tình hình.

Lục Thiên Thiên thân nhiên nói:

"Chương môn muốn nữ nhân kia và đám sát thủ của nàng giúp môn phái thu thập tình báo?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Sát thủ đổi sang làm tình báo viên, còn có ai thích hợp hơn đâu."

Lục Thiên Thiên thân nhiên nói:

"Chương môn cho rằng nữ nhân kia cùng một loại người với Nhất Hắc và Nhị Hắc sao, chỉ cần vài bát cơm chiến là có thể sẵn sàng từ bỏ tổ chức, mặc cho người sai khiến?"

Nhất Hắc và Nhị Hắc nếu như nghe đại sư tỷ bình phẩm như thế, khẳng định sẽ gằm thét nói:

"Đại sư tỷ, chúng ta đều là vì Liễu Uyển Thi, vì Đồ Đồ, không phải vì vài bát cơm chiến đâu nhá!"

Quân Thường Tiểu nhún nhún vai nói:

"Ngay cả một nữ nhân mà bọn tọa cũng không giải quyết được, còn cái gì mặt mũi làm chương môn nữa đâu chứ, trực tiếp nhường ngôi cho ngươi là xong."

"Hay lắm, đệ từ mới mắt mong chờ."

Lục Thiên Thiên nói.

Quân Thường Tiểu đứng dậy đi xuống, chấp tay sau lưng đi quanh nàng một vòng, nói:

"Lục Thiên Thiên ơi là Lục Thiên Thiên, bọn tọa nhìn ngươi có chút muốn làm loạn à nha."

Lục Thiên Thiên nói:

"Đây là chương môn tự ba hoa chích chèo."

Quân Thường Tiểu dừng lại, nghiêng người thấp giọng nói:

"Ngươi là không thể nào làm chương môn được đâu, cả đời này rất khó có thể làm chương môn luôn đấy, bất quá, ngươi làm một chương môn phụ nhân là chuyện trong tầm tay nha."

Hắn dường như ý thức được bản thân nói ra lời này chính là tìm được chết, vừa lúc miệng thốt ra bốn chữ ‘chương môn phụ nhân’ thì cả người đã xông ra đại điện.

"Chương môn!"

Tô Tiểu Mạt hoảng sợ nói:

"Cẩn thận!"

Quân Thường Tiểu đang phấn khởi vui sướng lao ra đại điện, nghe tiếng gọi theo bản năng quay đầu lại, liền nghe ‘bành’ một tiếng của bóng giải trí đánh vào mặt mình vang lên.

Cả người hắn như tượng sáp, ngã sập xuống mặt đất.

Tô Tiểu Mạt!

Người cái tên này chuyên gia hồ chương môn, nếu người không hô hai chữ ‘cẩn thận’ thì con em nó ta sẽ quay mặt lại sao!

Còn Lý Phi Phi đáng giận gia hỏa!

Người con mẹ nó cái chân thối, có phải ngày ngày chăm chú canh khuôn mặt anh tuấn của bản tọa để chơi rồi hay không!

"Đáng đời."

Lục Thiên Thiên lạnh lùng vút hai chữ rồi xoay người rời đi, không có một chút đáng về nào là bị rung động bởi những lời hoa ngôn xảo ngữ lúc nãy của Quân Thường Tiểu.

Aii..

Ta khi nào mới có thể lĩnh ngộ Thái Huyền Băng Tâm Quyết đến tầng thứ ba, khiến cho tâm cảnh phẳng lặng như nước đây?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Mời nói về ước mơ của mình!

“Lục Thiên Thiên, người thân là đệ tử chân truyền mà lại không tuân thủ môn quy, nhiều lần phạm tội không thể tha, từ ngày hôm nay người bị phế võ công, trục xuất môn phái, có lời oán trách gì không?”

Giọng nói trầm nghiêm túc vang lên giữa đại điện.

Lục Thiên Thiên quỳ trong đại điện cúi đầu, giọng lạnh lẽo đáp: “Không có.”

“Người đâu, đưa nàng đến Hình Đường nhận trừng phạt!”

Những đệ tử trực tiếp chứng kiến Lục Thiên Thiên bị đưa đến Hình Đường, thì thầm:

“Há há, không ngờ Lục Thiên Thiên lại làm ra những chuyện thế này.”

“Thái trưởng lão khi còn sống luôn thiên vị nàng ta, bây giờ thì tốt rồi, xảy ra chuyện này còn ai dám ra mặt giúp đỡ.”

“Cả ngày bày ra cái bộ mặt lạnh băng băng giống như bị ai nợ tiền, nếu như không dựa vào Thái trưởng lão làm sao có thể trở thành đệ tử chân truyền.”

Lục Thiên Thiên tóc đen hơi rối, sắc mặt trắng bệch từng bước bước xuống thềm bậc thang rộng lớn của môn phái.

“Thiên Thiên tỷ.”

Một nữ nhân dung mạo bất phàm, đứng trước sơn môn vẫy tay cười nói:

“Tỷ bị trục xuất môn phái, cung Thiên Tự Băng Tâm sẽ thuộc về người sư muội cũ này rồi.”

Lục Thiên Thiên nhàn nhạt đáp:

“Chỉ khi ta đi người mới có tư cách thừa hưởng.”

Đôi mắt của nữ nhân vụt qua một tia phẫn nộ nhưng lại mở rộng vạt áo, cười nói:

“Ta biết ngày này sớm muộn gì rồi cũng sẽ tới, vì thế đã sớm chuẩn bị một bộ y phục màu đỏ để ăn mừng, không biết Thiên Thiên tỷ cảm thấy nó có đẹp không?”

Lục Thiên Thiên đáp:

“Bộ y phục có đẹp đến đâu, cũng không thể che đi trái tim ghê tởm của người.”

Nữ nhân thu lại nét cười, lạnh giọng nói:

“Cứ cho mình là băng tinh ngọc khiết, nhưng hiện tại như thế nào? Không phải đã bị phế đi võ công, bị đuổi khỏi môn phái, là một con chó đáng thương không có nhà để về đó sao?”

Lục Thiên Thiên đáp:

“Ta có linh căn thánh phẩm, người không có, ta có Thái Huyền Băng Tâm Thể, người cũng không có, cho dù ta có bị trục xuất môn phái thì người đứng trước mặt ta, cận kề vẫn mãi là cận kề!”

“Ngươi...”

Nữ nhân tức giận đến đỏ bừng hai tai.

Lục Thiên Thiên thở dài một hơi, nhìn lên trời xanh, trầm thì:

“Thế giới bên ngoài bao la rộng lớn, nơi này không cần Lục Thiên Thiên ta, nơi khác nhất định sẽ có người cần đến ta.”

“Không còn tâm pháp môn phái, Thái Huyền Băng Tâm Thể của ngươi cũng chỉ là đồ bỏ đi, vẫn còn hy vọng người khác sẽ thu nhận một phế vật như ngươi hay sao?”

Nữ nhân lạnh giọng cười nói.

Lục Thiên Thiên không thêm tiếp lời, quay người tiếp tục đi xuống bậc thang.

Ngày hôm đó, tuyết rơi rất lớn, sông đóng thành băng, là một ngày lạnh lẽo bất thường khi mà thời tiết vẫn chưa vào đông.

Những thôn dân tin tưởng vào thần tiên mà quý nhìn thấy khí trời bất thường của hôm nay, liền gọi ngày này là ngày – Thần Băng hạ phàm.

“Hà..!”

Lục Thiên Thiên ngồi trong phòng hồi tưởng lại quá khứ, ngắm nhìn bầu trời đầy sao qua khung cửa sổ, nhỏ giọng nói:

“Thái trưởng lão, người chẳng lẽ đã liệu được chuyện ta sẽ bị trục xuất môn phái nên mới độc truyền lại Thái Huyền Băng Tâm cho ta.”

Bên ngoài đại diện.

Quân Thường Tiểu vừa tu luyện ở phòng cải tạo cơ bắp trở về ngồi trong phòng, nhờ góc độ mà vô tình nhìn thấy Lục Thiên Thiên vẫn còn chưa ngủ, lắc đầu nói:

“Đại đệ tử của ta, khi nào ta mới có thể hòa tan lớp tính cách băng lãnh này của ngươi đây.”

...

Ta là cao thủ, cao thủ, cao cao thủ, không có địch thủ.

Rót đầy ly rượu.

Đêm nay không say không tan về..

Sáng sớm ở sân luyện võ, tiếng nhạc vang lên.

Các đệ tử như ngày thường tập thể dục buổi sáng, Quân Thường Tiểu tao nhã đứng phía trước dẫn nhảy.

Long Tử Dương, Lý Ngọc Hoa những người khác đã gần như quen với bài thể dục buổi sáng này, không còn cảm thấy nhọc nhằn xấu hổ, hoàn toàn dung hòa vào không khí vui vẻ của âm nhạc.

Thể dục buổi sáng kết thúc, Quân Thường Tiểu nói:

“Thanh Dương, gọi những đệ tử báo danh đến đây.”

“Chương môn, đệ tử đã gọi đến rồi.”

Lý Thanh Dương đáp.

Quân Thường Tiểu hất mái tóc đen, hét to một tiếng:

“Tô Tiểu Mạt, mở cổng cho bọn tọa.”

“Cót! Két!”

Tô Tiểu Mạt quay đầu đi đến trước cổng lớn, sau đó hai bàn tay đẩy mạnh, hai cánh cửa mở ra, đón lấy một trận gió mát thổi vào.

“Vèo...”

“Bụp!”

Quân Thường Tiểu bắt chặt lấy quả bóng giải trí bay từ phía bên cạnh, sau đó một chân đá ra, trực tiếp nện vào mặt Lý Phi, người sau bị nện khảm vào bức tường sau lưng, lồm ra một hình chữ “thái – 太” trên tường.

“Tiểu tử thôi!”

Quân Thường Tiểu phui tay, vừa chỉnh lại y phục vừa nói:

“Bồn tọa không đá cho mặt ngươi nở hoa, ngươi liền không biết vì sao hoa nở lại đỏ.”

Nói xong, hần thông thả đi ra khỏi môn phái.

Tô Tiểu Mạt đứng thẳng người, gờ gón cái lên nói:

“Chương môn lợi hại!”

Bên ngoài cửa môn phái.

Vài tên võ giả độ tuổi không giống nhau đứng bên ngoài nôn nóng chờ đợi. Bọn họ vừa nhìn thấy Quân Thường Tiểu vừa chỉnh vạt áo vừa đi ra, vội vàng tiến đến vây quanh.

“Quân chương môn, ta tên Lý Thường Thiên.”

“Ta muốn lên trời, mong người có thể giúp chấp ta đôi cánh.”

Một thiếu niên thân hình gầy gò ốm yếu hét lớn.

Quân Thường Tiểu ngồi trước bàn báo danh, xoa cằm nói:

“Vội thể trạng của ngươi bây giờ, không cần chấp cánh gì hết, một trận gió là có thể đưa ngươi bay lên rồi.”

“Ha ha ha!”

Các đệ tử đến báo danh khác cười lớn.

Một người luôn trầm ổn như Lý Thanh Dương, đứng sau chương môn cũng không nhịn được mà phì cười.

“Cười cái gì mà cười!”

Thiếu niên tên Lý Thường Thiên tròn mắt nhìn mọi người, nghiêm túc nói:

“Quân chương môn, ta muốn gia nhập Thiết Cốt Phái để thực hiện ước mơ của mình.”

Quân Thường Tiểu đưa tay ra tư thế mời:

“Mời nói về ước mơ của ngươi.”

Lý Thường Thiên đáp:

“Ước mơ từ nhỏ của ta là trở thành võ giả mạnh mẽ đầu đội trời, chân đạp đất.”

Hắn muốn thực hiện ước mơ chứ không phải khoác lác, nếu không cùng treo đầu dê bán thịt chó có khác chỗ nào đâu.

Quân Thường Tiểu cảm thấy tên tiểu tử này có chút láu cá, người cũng có chí khí, sau khi hỏi thêm vài thông tin cơ bản, liền đóng đại ấn của chương môn, nói:

“Người tiếp theo.”

Đệ tử tiếp theo đến báo danh là một thiếu nữ, y phục mặc đã ngả màu, có lẽ xuất thân từ một gia đình nghèo khổ, mặc dù mặt hơi bẩn nhưng không che giấu được nét đẹp vốn có.

Nàng ta cúi đầu, ngại ngừng nói:

“Ta.. ta tên Lăng Uyên Tuyết.”

Quân Thường Tiểu đáp:

“Ước mơ của ngươi là gì?”

Lăng Uyên Tuyết cúi đầu, một lúc sau, nàng lấy hết dũng khí đáp:

“Đều nói nữ nhân không giống nam nhân, ta muốn tu luyện võ đạo, chứng minh cho các nam nhân thối các ngươi biết, không không không... ta không nói chương môn là nam nhân thối.”

Quân Thường Tiểu không quá để bụng, lấy ra lệnh bài môn phái nói:

“Trong thế giới của nam nhân, địa vị của nữ nhân từ trước đến nay đều không cao, ngươi có ước mơ, bôn tạc cho ngươi sân khấu để trình diễn.”

“Ba.”

Đại ấn đóng xuống.

Khóe miệng Lý Thanh Dương giật giật, nhỏ giọng nói:

“Chương môn, người phải điền tên vào nữa, như thế này thì quá tùy tiện rồi.”

Quân Thường Tiểu nhỏ giọng nói:

“Môn phái toàn là nam, dương khí quá nặng, không chiêu mộ thêm vài nữ đệ tử, ta sợ xu hướng gay trong môn phái sẽ phát triển.”

Xu hướng gay?

Lý Thanh Dương biểu hiện vẻ mặt ngờ ngác.

“Người tiếp theo.”

Đệ tử báo danh thứ ba bước lên phía trước.

Đây là một thiếu niên khoảng chừng mười ba mười bốn tuổi, hắn gật đầu nói:

“Quân chương môn, Thiết Cốt Phái có thiếu được sư không?”

Chú thích: được sư không giống với được liệu sư nhưng đều là liên quan đến nghề thầy thuốc.

Quân Thường Tiểu nghĩ thấy mùi thuốc, hiếu kỳ hỏi:

“Người là được sư?”

“Vâng.”

Thiếu niên lấy ra một tấm gỗ đặt trên bàn, nói:

“Đây là giấy tờ chứng minh của ta.”

Quân Thường Tiểu nhìn qua liền nhìn thấy bên trên viết – truyền nhân Dược Đế, Tôn Bất Không.

Dược Đế?

Quân Thường Tiểu há miệng ngạc nhiên.

Theo hiểu biết của hắn, người được gọi là “đế” tuyệt đối là cường giả đỉnh cao của đại lục.

Tùy ý mở cửa thu nhận đệ tử lại gặp được truyền nhân của dược đế?

Quá lợi hại!

Tôn Bất Không gãi đầu, cười nói:

“Sư phụ lão nhân gia nhà ta, muốn ta xuống núi rèn luyện, vì thế ta quyết định đến Thiết Cốt Phái lập chí cầu tiến.”

Quân Thường Tiểu nhếch mép nói:

“Tiểu tử, người nên đến Hoa Đô, nơi đó mới có đủ toàn lực để bồi dưỡng truyền nhân xuống núi như ngươi, miệng dẻo một chút, muốn cưa đổ một cái băng sơn tổng giám đốc cũng không phải chuyện gì khó.”

“Hoa Đô?”

Tôn Bất Không ngu ngơ nói:

“Xin lỗi, ta chưa từng nghe qua.”

Quân Thường Tiểu lấy danh sách nhập môn ra, chuẩn bị hỏi thăm tên tuổi.

Lý Thanh Dương nhỏ giọng nói:

“Chương môn, loại lệnh bài thân phận này, chỉ cần bỏ ra hai lượng bạc là có thể mua được mười cái, đừng nói là truyền nhân của Dược Đế, cho dù là con trai của Võ Đế cũng có thể mua được.”

Hà?

Quân Thường Tiểu tròn tròn mắt.

Mẹ kiếp, cái thế giới này cũng biết làm giả thân phận?

Tôn Bất Không nghe thấy lời nói của Lý Thanh Dương, ngượng ngùng gãi đầu.

Sau đó, hắn rút ra hơn mười lệnh bài truyền nhân đặt trên bàn, nghiêm túc nói:

“Chương môn, tất cả đều do ta tự mình khắc, người thấy thích thân phận nào cứ việc chọn, chỉ cần đồng ý cho ta gia nhập Thiết Cốt Phái là được.”

Truyền nhân Kiếm Đế, Tôn Bất Không!

Truyền nhân Ma Tôn, Tôn Bất Không!

Truyền nhân Yêu Đế, Tôn Bất Không!

Còn rất nhiều loại thân phận truyền nhân khác nữa, tất cả đều vô cùng oai phong凛冽.

Lợi hại!

Những thân phận này nếu là thật, Thiết Cốt Phái nhỏ bé của ta khẳng định không thể nào thu nhận được mấy tôn đại phạt này.

“Nhận.”

Quân Thường Tiểu ấn dấu.

Mặc dù thân phận truyền nhân là giả, thế nhưng đến báo danh có đầu tư, đây đích thực con em nó là một nhân tài.

“Người tiếp theo.”

“Cạch”

m thanh đồ vật rơi xuống, một người đặt một vật được bao bọc bên ngoài bằng một tấm vải đen, trên đầu lộ là chuỗi thanh kiếm cổ, nói:

“Kiếm tu, Chu Hồng.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tội Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Chiêu mộ Lê Lạc Thu

"Kiếm tu, Chu Hồng."

Nam tử phát ra câu nói này có giọng khá là khàn khàn.

Quân Thường Tiểu ngẩng đầu lên, nhìn thấy một tên mày kiếm mắt sáng, khoảng chừng hai ba hoặc hai tư tuổi, thể nhưng trên mặt hấn mang nét tang thương không thích hợp với độ tuổi vốn có.

Cả người hấn là một bộ áo đen dính đầy bụi đất.

Người khác nhìn vào sẽ có cảm nhận đây là một tên lãng tử xen lẫn một chút phong phạm cao thủ.

Mã Vĩnh Ninh cũng mang nét tang thương giống y hệt người này.

Đạo khách, kiếm khách. Đều là những người có khí thế như thế!

Nguyên nhân có thể là bọn hấn là người lăn lộn trên giang hồ, đã luyện thành khí phách dầm mưa dãi nắng phiêu bạt bốn phương, can đảm phóng khoáng hành tẩu nhân gian.

Quân Thường Tiểu nghĩ đến viễn cảnh.

Trăng sáng trên cao, bên trên đình đại diện Thiết Cốt Phái.

Bên trái đạo khách Mã Vĩnh Ninh ôm đao mà đứng, bên phải kiếm khách Chu Hồng ôm kiếm đứng, hai người buông xuống đối thoại ——

"Ngươi tới rồi."

"Đúng, ta đã tới."

"Ngươi không nên tới."

"Thế nhưng, ta đã tới."

"Ngươi tại sao lại muốn tới."

"Ta không rõ nguyên nhân, bất quá ta vẫn là đã tới."

"Xuất kiếm đi."

"Xuất đao đi."

"Kiếm ảnh đao mang!"

Loại đối thoại trần đầy triết học sâu xa trong suy nghĩ này, chỉ có đạo khách và kiếm khách chân chính mới có thể biểu hiện.

Hai con mắt Chu Hồng lấp lóe như một lưỡi kiếm sắc bén, khiến cho Quân chương môn chúng ta nghĩ đối phương đang muốn nói —— ta đã tới!

Nếu như ngươi đã đến, vậy thì ta nhận!

Quân Thường Tiểu cảm tờ giấy nhập môn để lên bàn, trực tiếp lấy đại ấn đóng xuống.

Đơn giản lưu loát, không dệt hoa trên gấm.

Đây là sự tôn trọng lớn nhất đối với kiếm khách!

"Ợt ột..!"

Cái bụng nhỏ của Chu Hồng phát ra âm thanh, hấn lập tức ngồi phịch xuống trước bàn báo danh, yếu ớt nói:

"Đói quá..."

Cái con em nó còn đâu phong phạm cao thủ!

Quân Thường Tiểu vỗ trán, suy sụp nói:

"Thanh Dương, ngươi dẫn hấn đi đến phòng ăn."

"Vâng."

Lý Thanh Dương đi tới, lấy một tay đỡ Chu Hồng dậy, cái tay khác muốn bắt lấy thanh kiếm đặt trên bàn.

Nhưng ngay lúc hần sắp chạm đến, đối phương đột nhiên lấy toàn bộ hơi sức bắt lấy thanh kiếm trước, ngưng trọng nói:

"Kiếm tu, kiếm bắt ly thân."

Lý Thanh Dương lắc đầu, sau đó đỡ hần vào môn phái.

Báo danh vẫn tiếp tục.

Người báo danh thứ năm khoảng 17 tuổi, vóc dáng gương mặt cũng chỉ bình thường lại không có năng khiếu đặc biệt, thế nhưng tên của hần rất vang dội, Tư Mã Trọng Đạt.

Quân Thường Tiểu thô bi nói:

"Đối thủ của ngươi nhất định là Gia Cát Không Minh!"

Gia Cát Không Minh?

Tư Mã Trọng Đạt biểu hiện bộ mặt ngờ ngác.

"Nhận ngay và luôn."

Quân Thường Tiểu hỏi thăm một phen lập tức lấy đại ấn đóng xuống.

Theo hần thấy, chỉ cần một người có họ là u Dương, Mộ Dung, Đông Phương, tám chín phần mười đều là con em đại gia tộc.

Quân chương môn thu đệ tử với tiêu chuẩn gì?

Linh căn hay tu vi vút sang một bên, hần chỉ cần nhìn ánh mắt, nói đơn giản hơn là ngươi cần ta, vậy đều sẽ thu vào môn phái.

Hệ thống thô bi nói:

"Còn không phải số người báo danh quá ít nên ngươi không có quyền lựa chọn đó sao."

Quân Thường Tiểu mặc kệ hần, nói:

"Người tiếp theo nào."

Rừng núi vắng lặng.

Hần ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện đã không còn ai đến báo danh, lần này tổng cộng chỉ có 5 người mà thôi.

"Vù vù!"

Một trận gió mát lát phát thổi qua, trước cửa lớn tràn đầy hoang vu tiêu điều.

"Ai.."

Quân Thường Tiểu thờ dài một hơi, xách cái ghế đi vào môn phái, bóng lưng của hần lộ mấy phần tang thương, cứ như một lão già trong buổi xế chiều.

Sau khi đệ tử mới gia nhập môn phái, tổng số thành viên từ 148 tăng lên 153 người, đồng thời thu hoạch được 5 điểm cống hiến môn phái.

Lý Thanh Dương cung cấp cho bọn họ y phục, sở tay môn phái và các loại hướng dẫn.

Quân Thường Tiểu tu luyện một tiếng trong phòng cải tạo cơ bắp, sau đó đi vào trước xông sắt nhót lâu chủ Tế Vũ Lâu.

“Tạch tạch tạch”

Tiếng tháo xích sắt vang lên.

"Ngươi ở trong đây thấy thoải mái chứ?"

Sau khi hần bước vào, lập tức bày ra tư thái quý ông cười nói với nữ nhân kia.

Lâu chủ Tế Vũ Lâu nói:

"Quân chương môn, thành thật mà nói ngươi giam ta lại có chút không ổn đâu."

Quân Thường Tiểu dựa vào ở trước cửa, khoanh tay nói:

"Nếu như ngươi đồng ý làm một việc cho bản tọa, vậy chính là khách quý của Thiết Cốt Phái rồi."

Lâu chủ Tế Vũ Lâu vuốt vuốt tóc đen, cười nói:

"Khẳng định chẳng vào chuyện gì tốt lành nha."

Nữ nhân này tầm 20 tuổi, tướng mạo và vóc dáng rất động lòng người, dù chỉ là một động tác vô ý cũng có thể khiến người khác thần hồn điên đảo.

"Đại đệ tử của ta có thể giống nữ nhân này.."

Quân Thường Tiểu vội vàng gạt bỏ suy nghĩ vớ vẩn, thăm nói:

"Thế giới này đảo lộn mất!"

Quân Thường Tiểu nói:

"Người tên gọi là gì?"

"Lê Lạc Thu."

Lâu chủ Tế Vũ Lâu nói:

Quân Thường Tiểu nói:

"Tên rất hay."

Lê Lạc Thu cười nói:

"Quân chương môn, chẳng lẽ đây là sự việc mà người muốn ta làm sao?"

"Dĩ nhiên không phải."

Quân Thường Tiểu nói:

"Lê lâu chủ, có hứng thú cùng với thuộc hạ của mình gia nhập Thiết Cốt Phái ta không?"

"Há há há."

Lê Lạc Thu che miệng cười phá lên, nụ cười của nàng hoa mai nở rộ.

Quân Thường Tiểu nói:

"Rất buồn cười sao?"

Lê Lạc Thu ngừng tiếng cười, nói:

"Quân chương môn, Lê Lạc Thu ta là một tên sát thủ, tất nhiên sẽ không có hứng thú gia nhập cái gọi là môn phái."

"Ý người là sao?"

Quân Thường Tiểu nói:

Lê Lạc Thu nói:

"Chúng ta như loài chim đã quen thuộc tiêu điều tự tại, làm sao có thể cam tâm tình nguyện bị nhốt trong lồng?"

Quân Thường Tiểu lắc lắc đầu nói:

"Một tên sát thủ chỉ có thể làm bạn với bóng tối, cả ngày thập thò không dám bước ra ánh sáng, đây chính là tự do mà người muốn sao?"

Lê Lạc Thu thản nhiên nói:

"Nếu như người muốn chiêu mộ ta, vậy đừng tốn công vô ích."

Quân Thường Tiểu đương nhiên sẽ không từ bỏ, nói:

"Lý cô nương, bản tọa có thể diệt Linh Tuyền Tông, ứng chiến Thánh Tuyền Tông, còn có thể mời cả quý lâu chủ đến nơi này chơi, chẳng lẽ thực lực vẫn chưa đủ sao?"

Lê Lạc Thu trầm mặc một lúc, nói:

"Quân chương môn đúng là không phải người đơn giản."

Đêm qua nàng đã nghĩ đến chuyện này, một cái môn phái vô danh tiểu tốt trên giang hồ, vì cái gì đột nhiên trở nên cường đại đến mức biến thái như thế?

Mà nói đến cái tên chương môn này.

Thời điểm ‘Bách Tông chiêu mộ’, hẳn chỉ có tu vi Khai Mạch năm sáu đoạn, mới vài tháng trôi qua thì cảnh giới của hắn đã bước vào cao phẩm Võ Đò, lại còn đánh bại chính mình, chuyện này quá mức phi thực tế.

Quân Thường Tiểu nói:

"Thiết Cốt Phái ta đang trong giai đoạn phát triển, cho nên rất cần hiền tài tướng sĩ. Lê cô nương dẫn thuộc hạ của mình đóng góp cho môn phái đến một ngày kia xưng bá đại lục, vậy chính là nguyên lão khai tông nha!"

Lê Lạc Thu trừng đôi mắt to.

Nếu như hắn dùng lời nói hùng hồn bảo mình sẽ xưng bá quận Thanh Dương, nàng có lẽ còn tin tưởng vài phần.

Xưng bá đại lục?

Mạnh nhất tông môn?

Việc này chỉ có hai loại khả năng, thứ nhất là tên này đang nói đùa, thứ hai chính là thằng này đầu óc có vấn đề!

Quân Thường Tiểu thật không có nói đùa, não của hắn cũng rất bình thường.

Hắn nghiêm mặt nói:

"Lê cô nương nguyện ý trợ giúp bản tọa, chức vụ đường chủ Tế Vũ Đường là của ngươi."

Lê Lạc Thu trên ghế nói:

"Thiết Cốt Phái mà cũng có chức đường chủ sao?"

"Trước đó không, hiện tại có."

Quân Thường Tiểu nói:

"Lê cô nương nguyện ý gia nhập chính là vị đường chủ đầu tiên của Thiết Cốt Phái, tên tuổi khẳng định sẽ được lưu danh sử sách, sau này được vạn chúng cúng bái!"

Lê Lạc Thu: "..."

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu lấy Desert Eagle ra xoay xoay trên tay, đưa súng về phía nữ nhân nói:

"Lê cô nương trở thành đường chủ của Thiết Cốt Phái ta, cái đồ chơi súng lửa thần kỳ này tùy tiện cho ngươi dùng."

"Đương nhiên."

Quân Thường Tiểu nói:

"Lê cô nương không chỉ sẽ được cung cấp tài nguyên võ đạo, ngay cả thuộc hạ cũng sẽ được cung cấp."

"Ngươi nói xong chưa?"

Lê Lạc Thu hồ hững nói.

Quân Thường Tiểu chân thành nói:

"Lê cô nương, bản tọa ngày hôm nay đến chiêu mộ lần đầu cũng là lần cuối cùng, ngươi hãy cân nhắc cho thật kỹ, thời cơ mới là ngàn năm một lần, có không giữ mất đừng tìm!"

"Phốc phốc."

Lê Lạc Thu che miệng cười nói:

"Ta nghe ngươi nói giống như không đồng ý thì sẽ hối hận cả một đời vậy đó."

Quân Thường Tiểu nói:

"Ta cho ngươi thời gian ba ngày suy nghĩ thấu đáo."

Nói xong, hắn xoay người muốn cất bước rời đi.

Lê Lạc Thu hô lên:

"Đứng lại."

Quân Thường Tiểu dừng bước nói:

"Lê cô nương đã suy nghĩ kỹ rồi?"

Lê Lạc Thu khoanh tay, hứng thú nói:

"Nếu như ta trở thành đường chủ của Thiết Cốt Phái, vậy sẽ có những đặc quyền gì?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Ngươi và thuộc hạ của mình sẽ được khôi phục tự do, tùy ý ra vào môn phái."

Ừm, hành nghề tình báo khẳng định phải ra ngoài, nhốt lại ở trong môn phái chẳng khác nào tranh tường cây kiềng, vậy có khác gì ăn không ngồi rồi đâu.

Lê Lạc Thu cười nói:

"Quản chương môn chân thành chiêu mộ ta như thế, chẳng lẽ Thiết Cốt Phái vừa hay thiếu một cái đường chủ này?"

"Dĩ nhiên không phải."

Quân Thường Tiểu nói:

"Bản tọa cung cấp toàn bộ tài nguyên võ đạo cho Lê cô nương, tất nhiên ngươi cũng cần phải thể hiện ra giá trị xứng đáng."

"Giúp ngươi giết người đoạt mạng sao?"

Lê Lạc Thu nói.

Quân Thường Tiểu nói:

"Loại việc bản thủ vát và như giết người này thì dễ nam đệ tử làm là được rồi, Lê cô nương phụ trách thu thập tình báo cho bản tọa."

"Chỉ đơn giản là thu thập tình báo thôi á?"

Lê Lạc Thu kinh ngạc nói.

Quân Thường Tiểu nói:

"Ngươi còn muốn làm chút việc khác?"

Lê Lạc Thu nâng cằm lên nói:

"Ta cần một chút thời gian suy nghĩ"

"Ba ngày sau, bản tọa lại đến, mong rằng lúc đó Lê cô nương..."

Hắn còn chưa nói hết lời, nàng đã cắt ngang nói:

"Ta đã suy nghĩ kỹ, đồng ý tiếp nhận sự chiêu mộ làm một đường chủ của Thiết Cốt Phái."

Quân Thường Tiểu co giật khóe miệng một cái.

Nữ nhân này dùng tốc độ suy nghĩ cũng quá nhanh rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Thành lập Tế Vũ Đường

Trước khi đồng ý trở thành đường chủ, Lê Lạc Thu đã suy nghĩ đến rất nhiều phương diện.

Xét đến tình trạng hiện tại, nàng không đồng ý khẳng định không cách nào thoát khỏi đây, đồng nghĩa với việc bị chân chính trở thành chìm trong lồng.

Lại có một đêm suy nghĩ cân nhắc, Quân Thường Tiểu cùng với cái Thiết Cốt Phái này có thể bỗng nhiên quật khởi, chuyện này cực kỳ giật gân cũng thể hiện tiềm lực vô hạn.

Mà lại nói đến người ta cho mình một cái đường chủ, còn có không hạn chế tự do, nghĩ như thế nào cũng thấy rất hợp tình hợp lý.

Mấu chốt, nàng đồng ý chính là vì —— súng lửa thần kỳ!

Lê Lạc Thu là một tên sát thủ chuyên nghiệp lâu năm, tinh thông các loại ám khí, cũng ưa thích dùng ám khí. Hôm nay, nàng có thể sở hữu cái đồ chơi phóng ra ánh sáng này nhất định như hồ mọc thêm cánh.

"Lê cô nương"

Quân Thường Tiểu nói:

"Hôm qua, chúng ta cũng đã nhắc lên một trận sinh tử ác chiến, bản tọa tuy rất hy vọng ngươi có thể trở thành một thành viên của Thiết Cốt Phái, thế nhưng vẫn có một chút không yên lòng."

"Lo lắng ta sẽ trở mặt giết ngươi?"

Lê Lạc Thu cười nói.

Quân Thường Tiểu nhún nhún vai nói:

"Bản tọa không nghĩ ngươi sẽ có năng lực như thế đâu."

Lê Lạc Thu nói:

"Vậy ngươi còn lo lắng cái gì chứ?"

"Bản tọa lo lắng thuộc hạ của ngươi không biết điều, nếu như bọn hắn náo loạn trong môn phái, không phải rất khó xử hay sao."

"Quân chường môn, sát thủ cũng như quân đội có điều lệ phục tùng mệnh lệnh, ta bảo bọn hắn quỳ, khẳng định không ai dám đứng."

"Ta vẫn không quá yên tâm được."

Quân Thường Tiểu đưa ra một cái bình thuốc nhỏ, nói:

"Lê cô nương, đây là một loại độc dược cách ba tháng sẽ tái phát một lần, ngươi trước tiên nuốt vào đi."

"Ngươi làm vậy là có ý gì?"

Lê Lạc Thu biến sắc mặt lạnh.

Quân Thường Tiểu nói:

"Ta chính là muốn tiến hành khảo nghiệm ngươi, cứ ba tháng ta sẽ giải độc một lần, cho đến một năm sau, nếu biểu hiện của ngươi tốt đẹp thì ta sẽ giải toàn bộ độc được trong cơ thể."

"Quân chương môn đúng là đủ cẩn thận nha."

Lê Lạc Thu nói.

Quân Thường Tiểu nhún nhún vai, nói:

"Trong cái thế giới thật già khó phân biệt này, không cẩn thận một chút làm sao có thể sinh tồn."

"Khó trách ngươi tuổi tác không lớn lại có thể chấp chương cả một môn phái."

Lê Lạc Thu đi tới cầm lên bình thuốc trong tay, nói:

"Sau khi nuốt nó vào, ngươi sẽ đưa ta súng lửa thần uy hả?"

"Tất nhiên."

Quân Thường Tiểu nói.

Lê Lạc Thu mở nắp bình ra, sau đó ực một hơi nuốt sạch chất dịch, mùi vị lan tỏa ra có chút đắng, lại có chút cay cay, sau đó không còn cảm giác gì khác nữa.

"Đưa súng đây."

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu ném Desert Eagle qua cho nàng.

Lê Lạc Thu tiếp nhận súng, bỗng nhiên trở súng đặt họng súng ngay trên trán hần, ngón tay nhỏ đã để ở trên cò súng, cười nói:

"Quân chương môn, cái đồ chơi này dùng thế nào nhỉ?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Ngươi đã muốn học, vậy ta có thể dạy."

"Xoát!"

Lê Lạc Thu thu súng lại, ngón giữa xoay xoay khẩu Desert Eagle, thực tế chứng minh, nữ nhân này chơi súng rất quen tay.

Quân Thường Tiểu nói:

"Sáng mai, ta sẽ ở trước mặt mọi người tuyên bố thành lập Tế Vũ Đường, hy vọng hôm nay ngươi có thể làm công tác tư tưởng với các thuộc hạ của mình."

Lê Lạc Thu vuốt vuốt khẩu Desert Eagle, nói:

"Một câu là xong."

Quân Thường Tiểu cũng không nhiều lời, lập tức xoay người rời đi, hần đi ra mà không khóa cửa lại, bởi vì điều này đã không còn cần thiết.

Lê Lạc Thu bắt đầu quan sát tỉ mỉ Desert Eagle, rồi thử bóp cò, kết quả chỉ nghe một tiếng ‘cạch’ vang lên, không có viên đạn nào bay ra.

Giọng nói của Quân Thường Tiểu từ xa vọng lại:

"Bỏ tọng không dạy, ngươi chắc chắn không dùng được đâu."

"Ta cũng không tin!"

Lê Lạc Thu không chịu thua, bắt đầu lục lọi nghiên cứu khẩu Desert Eagle không bắn ra được viên đạn này.

"Chủ nhân lấy độc được từ đâu mà ra thế?"

Hệ thống nhện không được nói.

Quân Thường Tiểu nói:

"Ta lấy nước rửa chén phối hợp thêm chút ớt và tỏi, sau đó khuấy đều là có thành phẩm."

Hệ thống:

"Quá thô bỉ!"

Hôm sau.

Sau khi bài thể dục buổi sáng kết thúc, Quân Thường Tiểu đứng trước mặt mọi người tuyên bố từ ngày hôm nay sẽ thành lập Tế Vũ Đường, bổ nhiệm Lê Lạc Thu làm đường chủ.

Chúng đệ tử đối với chuyện này không có bất kỳ ý kiến.

Nhất Hắc và Nhị Hắc có chút hồn chưa về xác.

Lâu chủ vừa bị giam chưa được bao lâu đã bị nhanh chóng thuyết phục, chẳng lẽ ý chí của nàng còn không bằng mình.

Người làm sao có thể đem hai bát cơm chiến so sánh với một khẩu Desert Eagle?

Quân Thường Tiểu không chỉ bỏ nhiệm chức đường chủ cho Lê Lạc Thu, mà còn phóng khoáng đem một căn nhà nhỏ ngoài nội viện, treo lên bảng hiệu Tế Vũ Đường.

Rốt cuộc, Thiết Cốt Phái đã có cái đường khẩu thứ nhất - Tế Vũ Đường.

Lê Lạc Thu xác thật nói được làm được, nàng chỉ nói một câu là cả đám sát thủ không có ý kiến, nguyện ý theo nàng lăn lộn, trở thành một trong các thành viên của Tế Vũ Đường.

Ngay cả Sơn Miêu bị cụt một cánh tay cũng không than hồn trách oán mà cam tâm tình nguyện đi theo.

Bọn hắn có thể sáng khoái như vậy chính là vì cả đám bị nhốt bên trong Thiết Cốt Phái, lão đại cũng đã chọn thỏa hiệp thì mình chơi ngu một thân xương cốt cứng rắn chẳng phải đi tìm đường chết còn gì.

Mà lại nói, Tế Vũ Đường đã thành lập, Quân Thường Tiểu vì cái gì vẫn không bỏ nhiệm chức trưởng lão?

Nguyên nhân đơn giản là không có ứng cử viên thích hợp.

Lê Lạc Thu tuy thực lực cũng khá, lại có năng lực quản lý, thế nhưng nàng chung quy vẫn là một sát thủ.

Tu vi của bọn người Lý Thanh Dương không đủ cao, lại còn trẻ trâu chưa thành người, muốn làm trưởng lão của một môn phái cũng rất không khả quan cho lắm.

Hắn dựng lên đường khẩu, bước tiếp theo chính là đem bọn hắn ghi tên vào danh sách môn phái.

"Đỉnh! Đỉnh!"

Dựa theo từng tờ giấy nhập môn được đại ấn đóng xuống, âm thanh hệ thống tăng số lượng thành viên và điểm cống hiến liên tục vang lên bên tai Quân Thường Tiểu.

Sau một đợt thống kê nhân số, tính luôn cả đường chủ Lê Lạc Thu thì tổng cộng có 77 thành viên gia nhập.

Trên cửa sổ hệ thống hiện số liệu là ——

Thành viên môn phái: 230/500.

Điểm cống hiến môn phái: 225/500.

Quân Thường Tiểu trầm nghĩ:

"Chỉ cần mình có thể chiêu mộ đủ nhân số thì điểm cống hiến cũng theo đó đầy luôn, đến lúc đó mình lại có thể mạnh tay chơi lớn rồi."

"Chương môn, người tìm ta có việc?"

Lê Lạc Thu bước vào đại điện, trong câu xưng hô đã bỏ chữ 'Quân' đi, chứng minh nàng đã nhập gia tùy tục.

Quân Thường Tiểu nói:

"Người một lần nữa nói đã cho người ám sát bốn tọa bao nhiêu lần?"

"Chuyện này.."

Lê Lạc Thu nói:

"Ta lúc ấy đang bế quan tu luyện, người chịu trách nhiệm nhận nhiệm vụ ám sát chương môn là Bò Cạp."

"Bò Cạp đâu? Người gọi hắn tới đây ngay."

Quân Thường Tiểu nói:

Lê Lạc Thu nói:

"Hắn bị người bắn một phát về châu ông bà rồi."

"..."

Quân Thường Tiểu nói:

"Hai tên sát thủ vương bài còn lại chắc hẳn cũng biết chuyện."

"Độc Xà khẳng định sẽ biết, nhiệm vụ này hẳn cũng có phần tham gia vào."

Lê Lạc Thu gọi Độc Xà đến, người sau trầm tư một hồi, nói:

"Thưa chương môn, Bò Cạp đã từng phái sát thủ hành thích ba lần."

"Thời điểm nào, có bao nhiêu người?"

Độc Xà lập tức kể chi tiết thời gian và nhân số.

Lần đầu tiên phái ba tên sát thủ là vào lúc sự kiện môn phái luận võ.

Lần thứ hai phái một người vào lúc sự kiện môn phái luận võ kết thúc.

Lần thứ ba chính là ba người đã bị Quân Thường Tiểu lấy QBU-88 bắn cho vỡ sọ.

"Còn không?"

"Không còn."

Quân Thường Tiểu nhất thời nhú mày lại.

Không tính đám sát thủ bên ngoài thành Lịch Dương thì hẳn bị ám sát tại môn phái có tới năm lần.

Hai đợt sau cùng, đợt trước đó là một tên sát thủ bị Tiêu Tội Kỳ trong lúc canh gác bắn chết, đợt cuối cùng là năm tên sát thủ bị mình bắn thùng ngực hết ba tên, tét háng một tên.

Độc Xà nếu như không có kẻ sai, vậy hai lần ám sát sau cùng khẳng định không phải sát thủ Tế Vũ Lâu.

Đúng rồi.

Mấy tên sát thủ hai đợt sau cùng không có thân pháp Quý Ảnh Bộ trong không gian giới chỉ, bọn họ nhất định không phải là sát thủ Tế Vũ Lâu.

Quân Thường Tiểu liên tưởng đến đám sát thủ bên ngoài thành Lịch Dương nghèo đến mức không tương tượng được, rốt cuộc hẳn suy đoán bọn này có phải cùng một chủng?

Là một chủng còn dễ chơi, nếu như không phải vậy chính là thế lực ám sát mình có tới ba cái. Hẳn tuy đã hàng phục được tổ chức của Lê Lạc Thu, nhưng không có nghĩa là nguy cơ bị ám sát không còn.

Quân Thường Tiểu xoa xoa huyết thái dương nói:

"Lê đường chủ, người có biết trong quận Thanh Dương có mấy cái tổ chức sát thủ không?"

Quân thường môn không đem nỗi họa diệt tận gốc, rất khó ăn ngủ yên thân.

Lê Lạc Thu nói:

"Theo ta được biết, trong quận Thanh Dương không tồn tại tổ chức sát thủ khác."

"Bất quá."

Nàng nghĩ một lát nói:

"Các đại gia tộc bên trong thành lớn, rất có thể âm thầm nuôi dưỡng sát thủ hoặc tử sĩ, thậm chí có một vài tai to mặt lớn của đại gia tộc đến Tế Vũ Lâu ta mua lại phương pháp huấn luyện sát thủ."

"Gồm có những gia tộc nào?"

Quân Thường Tiểu nói.

Lê Lạc Thu nói:

"Ví dụ như Hà gia ở thành Chính Dương, Vương gia ở thành Thanh Dương, Bối gia và Tiêu gia ở thành Lịch Dương, còn có tại thành Thọ Dương là..."

"Chờ một chút!"

Quân Thường Tiểu ngắt lời nói:

"Người mới vừa nói Tiêu gia ở thành Lịch Dương?"

"Không sai."

Lê Lạc Thu nói:

"Chính là đại trưởng lão Tiêu gia tự ra mặt buôn bán, hẳn tưởng mình cái trang là ta sẽ không nhận ra, thế nhưng vừa mới bước vào đã bị ta nhìn thấu."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 139: Cao thủ cao thủ cao cao thủ!

Sau khi từ miệng Lê Lạc Thu mà biết được Tiêu gia cũng có sát thủ, Quân Thường Tiểu cắn móng tay rơi vào trầm tư.

Ở thành Lịch Dương bị sát thủ tập kích, trong phán đoán ban đầu của Quân Thường Tiểu gồm có Bối gia và Tiêu gia, sau đó nhìn thấy lệnh bài Bối gia ở eo bọn sát thủ thì Tiêu gia tạm thời bị loại trừ.

Vì sao?

Bởi vì Quân Thường Tiểu cho rằng, loại chuyện rõ ràng để lộ thân phận người nhà Bối gia này, rất dễ là muốn người khác nghĩ đến là muốn vu oan giá họa.

Ở buổi luận võ ngày hôm đó, trường bối, văn bối nhà Tiểu gia biểu hiện thế nào ai cũng biết, người bình thường đều sẽ đoán là chắc chắn do Tiểu gia vu oan giá họa.

Quân Thường Tiểu loại bỏ Tiểu gia cũng vì không muốn bị người khác cố ý loại dụng nhưng hôm nay biết được Tiểu gia có sát thủ, liền phải nghiêm túc suy nghĩ một chút.

“Giả sử sát thủ là do Tiểu gia phái đến.”

“Bọn họ để không bị nghi ngờ, cố ý đeo lệnh bài Bối gia ở eo, tạo ra dấu hiệu có kẻ muốn có ý giá họa của mình?”

Con em nó!

Nếu là như thế thật thì đúng đây là cuộc chiến tâm lý rồi!

“Còn khả năng khác nữa, kẻ tập kích là một người khác, muốn cố ý giá họa cho Bối gia và Tiểu gia.”

Suy nghĩ trong đầu Quân Thường Tiểu bắt đầu loạn lên.

“Ài..”

Hắn thở dài một hơi, nói:

“Lê đường chủ, bốn tọa hiện tại sẽ giao cho người một nhiệm vụ.”

Lê Lạc Thu vênh tai nghe.

Quân Thường Tiểu hơi suy nghĩ một chút rồi nói:

“Người cho người đến thành Lịch Dương, theo dõi nhất cử nhất động của Bối gia và Tiểu gia, đặc biệt là đại trưởng lão Tiểu gia.”

Hắn hiện tại bất cần quan đây có phải là trò chơi tâm lý hay không, trước tiên vẫn phải theo dõi Tiểu gia, nếu như đúng là do Tiểu gia làm thì sớm muộn gì cũng giấu đầu lòi đuôi mà thôi.

“Chỉ theo dõi chứ không được ra tay giết người?”

Lê Lạc Thu nói.

“Đúng.”

“Đã hiểu!”

Giết người vô cùng phiền phức nhưng theo dõi thì dễ như ăn bánh.

Lê Lạc Thu bàn giao chuyện này cho Độc Xà, người sau vội vàng quay về Tế Vũ Đường, lựa chọn vài tên sát thủ kim bài có kỹ năng ẩn núp tốt tiến thẳng đến thành Lịch Dương.

Tác dụng của Tế Vũ Đường đã hiện ra.

“Chương môn.”

Lê Lạc Thu cười nói:

“Có thời gian rảnh thì dạy ta bắn súng được không?”

Sau nín.

Quân Thường Tiểu từ từ rút năng lượng tinh hạch vào trong hộp đạn của khẩu súng Desert Eagle vừa mới mua tức thì, sau đó cho đạn lên nòng, kéo chốt bảo vệ, nói:

“Nhìn rõ rồi chứ?”

“Nhìn rõ rồi.”

Lê Lạc Thu đáp.

Nàng lấy súng ra, làm đúng theo chỉ dẫn của chương môn cho đạn lên nòng rồi tháo nút bảo vệ.

“Đoàng!”

Bóp cò súng, một luồng sáng bay ra.

Vô cùng chuẩn xác bắn rơi quả cây đại cách xa vài chục mét.

Lê Lạc Thu là một Võ Sư ngũ phẩm nên sức giật của súng đối với nàng không có bao nhiêu ảnh hưởng cả.

Quân Thường Tiểu ánh mắt ngẩn ra nói:

“Người bắn lại lần nữa cho ta xem.”

“Đoàng!”

Lê Lạc Thu lại bắn rơi quả cây đại ở trên cành bên cạnh.

“Lợi hại! Lợi hại!”

Quân Thường Tiểu cảm thán.

Hắn không phải đang tán thưởng kỹ thuật bắn súng của Lê Lạc Thu, mà là sau khi nữ nhân này nổ súng, lực phản chấn khiến cho ngực nàng đung đưa.

“Bắn thêm lần nữa đi, bốn tọa muốn xem kỹ hơn!”

“Đoàng!”

“Đoàng!”

Lê Lạc Thu liên tiếp nổ súng, cơ thể không ngừng chấn động.

Nàng thu súng lại, phát hiện ánh mắt của chương môn nhìn về hướng không đúng, chau mày nói:

“Người đang nhìn ở chỗ nào đấy?”

“Hầy”

Quân Thường Tiểu vội vàng ngẩng đầu nhìn trời đất, cảm thán:

“Trời rất trong xanh cũng rất rộng.”

Lê Lạc Thu nói:

“Lần trước lúc ở bên ngoài tổng bộ, chương môn dùng một loại súng lửa thần kỳ khác, ta có thể thử không?”

“Có thể.”

Quân Thường Tiểu gọi Tiểu Tội Kỳ đến, đưa khẩu QBU-88 cho Lê Lạc Thu, sau đó hướng dẫn đơn giản dùng ống ngắm 8x để khóa mục tiêu, cũng như ngắm bắn như thế nào mới đúng.

“Ta đã hiểu.”

Lê Lạc Thu nói.

“Soạt! Soạt!”

Quân Thường Tiểu và Tiểu Tội Kỳ đồng thời lùi về phía xa.

“Chương môn, không để nàng đeo miếng lót vai sao?”

“Lê đường chủ là Võ Sư ngũ phẩm, chắc hẳn sức giật của súng không quá ảnh hưởng đến nàng đâu.”

“Chương môn nói có lý.”

Hai người đứng nhìn, một lúc sau ánh mắt hai người triệt để ngây ngốc. Bởi vì Lê Lạc Thu không làm theo hướng dẫn nằm xuống bắn, thay vào đó trực tiếp nâng súng lên, một con mắt dán sát vào ống ngắm 8x, hiển nhiên nàng đang dự định đứng nổ súng!

Thân hình nữ nhân mảnh mai, cầm khẩu súng QBU-88 đứng giữa rừng hoang, tạo nên một bức họa vô cùng hoàn mỹ.

“Lê đường chủ, dừng...”

“Đoàng!”

“Đoàng!”

Lê Lạc Thu trực tiếp nổ liên tiếp hai phát súng, viên đạn bắn ra phá vỡ phiến đá cách đó vài trăm mét vỡ nát.

Lực phản chấn khiến thân thể nàng chấn động, bay ngược về phía sau.

Quân Thường Tiểu đã nhắm trước vị trí rơi xuống và chạy đến đứng sẵn ở vị trí đó, giang rộng hai tay, nội tâm đầy lo lắng nói:

“Nữ nhân này bắn súng tới nghiện rồi hay sao, nổ một lần hai phát luôn!”

“Rầm!”

Lê Lạc Thu cả người và súng trực tiếp ngã xuống đất, bày ra hình chữ đại.

Quân Thường Tiểu giật giật khóe miệng, nói:

“Lê đường chủ, thật xin lỗi, bốn tọa đoán vị trí bị thiếu nửa bước, không đỡ được người!”

Lê Lạc Thu cho rằng nằm sấp để bắn quá không ý tứ, vì thế nàng đứng bắn liên tiếp hai phát, ý tứ đúng là có, nhưng nàng phải trả giá bằng cách là cả một cánh tay bị tê liệt hơn một đêm.

Hôm sau.

Đệ tử theo thường lệ tập thể dục buổi sáng rồi tu luyện.

Năm đệ tử mới gia nhập môn phái cũng bắt đầu con đường ngày càng mạnh hơn và cũng quen dần với sinh hoạt của môn phái.

Đệ tử đáng thương nhất là Lý Thượng Thiên, Lý Phi cho hắn một bóng bay thẳng lên trời.

Tôn Bất Không, và Tư Mã Trọng Đạt đang ngồi xỏm ở phía xa nhìn thấy Lý Thượng Thiên chân tay giang rộng ngã xuống sân luyện võ, tinh thần cả hai bị dọa đến chân tay run lẩy bẩy.

Nữ đệ tử mới gia nhập môn phái Lăng Uyên Tuyết là hạnh phúc nhất, bởi vì các sư tỷ võ cùng nhiệt tình, khiến cho tính cách của nàng vốn hay ngại ngùng cũng dần dần thả lỏng.

“Thanh Dương.”

Quân Thường Tiểu đứng ở trên đại điện, quét nhìn một lượt các đệ tử rồi nói:

“Chu Hồng đâu rồi?”

Lý Thanh Dương đáp:

“Chưởng môn, vị sư đệ này có chút kỳ lạ, sau khi hắn gia nhập môn phái, luôn ở lì tại sân luyện võ trong nội viện, đệ tử và các sư đệ khác đến nói chuyện với hắn nhưng một câu đáp lại cũng không có.”

“Vậy sao?”

Quân Thường Tiểu đi vào nội viện.

Trong sân luyện võ nhỏ, Chu Hồng đến võ phục môn phái cũng không thay, kiêu ngạo đứng đó, một tay giữ chặt kiếm, một tay còn lại đặt lên chuôi kiếm, hơi cúi đầu, tóc đen rơi xuống.

Đây là tư thế xuất kiếm vô cùng tiêu chuẩn, bởi vì thân thể hắn không nhúc nhích, nên nhìn vào như một bức tượng.

Lý Thanh Dương nhỏ giọng nói:

“Chưởng môn, sư đệ hôm qua sau khi ăn cơm tối thì luôn đứng ở đây, đã đứng được một đêm rồi.”

Quân Thường Tiểu chống cằm nói:

“Người này quả thật có chút kỳ quái.”

“Roẹt!”

Đột nhiên, Chu Hồng rút kiếm ra khỏi vỏ, từng tia sáng từ lưỡi kiếm hiện lên, đan chéo vào nhau, nháy mắt tạo ra thế thiên la địa võng.

“Ồi vãi!”

Quân Thường Tiểu và Lý Thanh Dương tròn tròn mắt.

“Roẹt!”

Hắn thu kiếm vào vỏ, kiếm khí cũng thu hồi lại.

Rút kiếm hay thu kiếm đều vô cùng nhanh gọn.

Quân Thường Tiểu và Lý Thanh Dương chỉ nghe thấy âm thanh rút kiếm và thu kiếm, về mặt cơ bản không thấy tên kia có động tác rút hoặc thu kiếm.

Nói khoa trương một chút thì thời gian Chu Hồng rút và thu kiếm, lá vàng rơi trong màn kiếm khí bên cạnh hắn không có bị chém rách, vẫn còn đang chậm chậm rơi xuống tảng đá bên cạnh.

Tốc độ xuất kiếm khiếp thật, còn có kiếm khí nhiều như vậy nữa, vậy mà không chém trúng lá vàng, đây tuyệt đối là —— đại sư đánh hệt!

“Vù vù!”

Đúng lúc này một cơn gió lạnh thổi qua.

Lá cây dưới chân Châu Hồng bị thổi bay, sau đó trong lúc bay lên thì những chiếc lá bị rách đôi, dán vào mặt Quân Thường Tiểu và Lý Thanh Dương.

Hắn không phải cái gì đại sư đánh hệt

Những chiếc lá này bị kiếm khí quét qua, bởi vì tốc độ xuất kiếm quá nhanh, căn bản không có thời gian để rách nát!

Quân Thường Tiểu và Lý Thanh Dương gạt đi những mảnh lá cây đang che mắt, kinh ngạc đồng thanh nói:

“Cao thủ cao thủ cao cao thủ!”

Trong một căn phòng đệ tử phía xa, Dạ Tinh Thần cũng được tận mắt chứng kiến màn rút và thu kiếm vừa rồi, thì thầm nói:

“Trong thời gian một hơi thở rút kiếm hai mươi ba lần, tiểu tử này chắc hẳn lĩnh ngộ ra kiếm đạo cảnh giới là tốc cảnh, là một hạt giống kiếm đạo hiếm có.”

“Chỉ đáng tiếc...”

Hắn lắc đầu nói:

“Thiết Cốt Phái tuy có công pháp luyện thân thể, quyền pháp thần kỳ, võ học linh lực hóa hình, thế nhưng lại không có cao giai kiếm kỹ, hần tu luyện ở nơi này chỉ lãng phí thời gian!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 140: Người cảm thấy ta ngốc sao?

Quân Thường Tiểu không có nhìn nhầm.

Mặt mũi đầy nét tang thương Chu Hồng thật sự là một cao thủ!

Không nói đến cảnh giới tu vi của hắn, chỉ nói đến một màn xuất kiếm rồi thu kiếm trong chớp mắt chém rách toàn bộ lá cây giữa không trung đã là minh chứng tốt nhất.

Hắn rất mạnh, nhất là về phương diện kiếm đạo!

Dạ Tinh Thần cao ngạo nhìn thấy một màn xuất kiếm của Chu Hồng cho ra đánh giá là —— nếu như hắn có đại sư kiếm đạo chỉ dạy cộng với một bộ kiếm kỹ tốt, tương lai thành tựu thấp nhất cũng là Kiếm Vương.

Võ đạo và kiếm đạo bất đồng, phân chia cảnh giới cũng có sự khác biệt.

Võ đạo có các cấp bậc như Võ Đò, Võ Tông, Võ Đế.

Kiếm đạo thì phân chia Kiếm Đò, Kiếm Tông, Kiếm Đế.

Mặc dù chỉ khác nhau một chữ, thế nhưng trong cùng một cảnh giới thì kiếm tu chiếm ưu thế hơn hần võ tu.

Một tên kiếm tu chân chính cần phải toàn tâm toàn ý lĩnh ngộ kiếm đạo, con đường này tuyệt đối là cực đoan trong cực đoan.

Võ tu có sự khác biệt, ngoài việc luyện quyền pháp, còn có thể luyện đao kiếm, chính xác mà nói là ăn tạp, cho nên về mặt cảnh giới thua xa tí tắp một tên kiếm tu chân chính.

Không phải bất kỳ ai cũng có thể đi con đường cực đoan, một võ giả muốn trở thành kiếm tu thì cần phải có tư chất kiếm đạo cực cao.

Theo các ngành khảo sát, trong 10 ngàn người mới có thể xuất hiện một tên kiếm tu.

Võ tu dù chỉ là lĩnh căn hạ phẩm thấp nhất, chỉ cần có thể khai thông một mạch cũng được xem là võ giả, ngược lại kiếm tu thì khá là hiếm có vì trong mười ngàn người mới có một tên.

Lấy Dạ Tinh Thần làm ví dụ, mặc dù hắn ở kiếp trước cũng tu luyện kiếm kỹ, bất quá thời điểm bước vào Võ Đế cảnh cũng là lấy võ nghiệm đạo.

Mặt khác chín người kia cũng không ngoại lệ đều là lấy võ nghiệm đạo.

Trên Tinh Vãn đại lục đã rất lâu rồi không có xuất hiện một tên kiếm tu lấy kiếm nghiệm đạo trở thành Kiếm Đế.

Một con đường khác cũng cực đoan không kém đó là lấy đao nghiệm đạo trở thành Đao Đế.

Bà nội ta ơi.

Ta rút cuộc chiêu mộ được một tên đệ tử không tệ rồi!

Quân Thường Tiểu vội vàng đeo kính râm chống nắng lên, mở ra toàn bộ công năng nhìn thấu hướng về phía Chu Hồng!

Tu vi:???

Tư chất:???

Lực lượng:???

Đậu phộng!

Thằng này làm sao lại toàn chấm hỏi thế!

Chẳng lẽ, thực lực của tên này đã mạnh đến mức chức năng nhìn thấu cũng phải mất hiệu lực?

Hệ thống giải thích nói:

"Kính râm chống nắng chỉ có thể nhìn thấu võ giả, không có hiệu lực với kiếm tu hoặc đao tu, vì thế các hạng mục số liệu cũng không thể phân tích."

Hóa ra là thế."

Quân Thường Tiểu đã được thông nào.

Lý Thanh Dương nói:

"Chương môn, Chu sư đệ là một tên kiếm tu, hần hần là đang ngộ kiếm, chúng ta không nên quấy rầy!"

"Đúng vậy."

Quân Thường Tiểu dẫn nhị đệ tử rời đi.

Trên đường trở về, hần từ trong miệng đệ tử biết được rất nhiều thông tin về kiếm tu, không nhận được thăm nghĩ

"Nếu ta có tư chất kiếm đạo, há không phải tu luyện Lăng Thần Kiếm Quyết dễ như trở bàn tay sao?"

Hệ thống nói:

"Dịch cải tạo tư chất kiếm đạo có bán ở trong khu mua sắm."

"Cái đồ chơi này mà cũng có bán luôn á?"

Quân Thường Tiểu giật mình nói.

Hệ thống nói:

"Chỉ cần chủ nhân có nhiều điểm công hiến, thêm một chút may mắn, thì bất kỳ vật phẩm giúp chủ nhân đề cao thực lực cũng có thể xuất hiện trong khu mua sắm."

"y nha, ngươi càng nói ta càng muốn thật nhanh tích đầy điểm công hiến môn phái."

Quân Thường Tiểu xấu xa nói.

Chu Hồng là một tên kiếm tu, cho nên phương thức tu luyện cũng khác với võ tu.

Quân Thường Tiểu không có ép buộc hần phải cùng các đệ tử khác tu luyện, mà chính là cho hần không gian một người một kiếm bên trong nội viện.

Cứ như vậy.

Chu Hồng ngoại trừ lúc ăn cơm ra thì hai ngày liên tiếp đứng một mình bên trong sân nội viện không buồn không chán lĩnh ngộ kiếm đạo.

Quân Thường Tiểu thỉnh thoảng từ xa nhìn lại, lập tức có phản nảo đó hiểu rõ vì sao người tạo ra Lăng Thần Kiếm Quyết lại gọi mình là Cô Độc Kiếm Đế.

Một người, một kiếm.

Con đường tu luyện như thế, coi như lấy kiếm nghiệm đạo trở thành một tên Kiếm Đế, khẳng định vô cùng lẻ loi cô độc.

"Đợi đến lúc hần thực sự coi mình là một thành viên của Thiết Cốt Phái, ta sẽ truyền thụ Lăng Thần Kiếm Quyết cho hần."

Quân Thường Tiểu nói.

Chu Hồng luyện kiếm có phần khác người, thế nhưng hần không tự tách biệt bản thân, trong lúc ăn cơm gặp phải chương môn sẽ chủ động tâm sự.

Ngoài ra hần cũng không ngại giao tiếp với đồng môn khác, chỉ là lời nói không nhiều, lại ưa thích một mình ngồi trong góc ăn cơm.

Chu Hồng cực kỳ trân quý mỗi một bữa cơm, mỗi một hạt cơm.

Nguyên nhân rất đơn giản là không ai có thể chống lại sự hấp dẫn của món ăn do Liễu Uyên Thi làm.

Ngay cả đầu não sát thủ như Lê Lạc Thu cũng tự giác đứng gờ đến phòng ăn thưởng thức bữa cơm.

Đường chủ có bàn ăn riêng.

Quân Thường Tiểu bung một mâm đồ ăn đến ngồi xuống bên cạnh, nhét một miếng hành tây vào miệng nhai, nói:

"Ngươi xử lý đến đâu rồi?"

Lê Lạc Thu che mũi, nói:

"Bọn họ đã trà trộn thành công vào tám tòa thành của quận Thanh Dương, sáng mai sẽ có báo cáo những chuyện phát sinh gần đây."

"Ừm."

Quân Thường Tiểu thở ra một hơi, nói:

"Miệng ta thúi lắm hả?"

"Cực thúi."

Lê Lạc Thu vội vàng xoay mặt qua chỗ khác.

Quân Thường Tiểu đi đến trước mặt Tô Tiểu Mạt thở ra một hơi, nói:

"Ngươi thấy sao?"

Tô Tiểu Mạt tròn tròn hai mắt, co quắp sùi bọt mép trên bàn.

Tôn Bất Không đứng lên, giơ tay lên cao nói:

"Chương môn thở một hơi thối đến nỗi sư huynh Tô Tiểu Mạt cũng phải ngất xỉu, chứng tỏ thậm chương môn đã hư!"

Hôm sau.

Các loại tin tức tình báo theo phương thức thư tín từ tám tòa thành truyền về môn phái, nội dung rất nhiều cũng rất chi tiết.

Lê Lạc Thu sẽ không đem toàn bộ đi báo cáo mà lại sàng lọc thêm một lần, sau đó mới tiến vào đại diện báo cáo những chuyện phát sinh gần nhất trong quận Thanh Dương.

Quân Thường Tiểu nghe được phần lớn tin tức đều không có tác dụng gì, thế nhưng có thể nắm giữ tin tức trong thành còn hơn là bàng quan không biết gì.

"Chương môn."

Lê Lạc Thu nói:

"Ba ngày sau, Ngải gia ở thành Lịch Dương muốn công khai đấu giá Liệt Thương Đan, các quận gia tộc và thế lực môn phái đã tụ họp đông đúc trong thành, nghe nói ngay cả ngũ lưu tông môn cũng rục rã rục rịch."

"Thật à."

Quân Thường Tiểu đan mười ngón tay lại, trầm nghĩ:

"Cái Ngải gia này thật đúng là biết quảng cáo, ngay ra ngũ lưu tông môn cũng phải động tâm, tình hình này thì mười viên Liệt Thương Đan chắc bán được con số trên trời rồi."

Hắn hy vọng đan được có thể bán giá càng cao càng tốt, đây cũng là tiền lời hắn kiếm được.

Lê Lạc Thu nói:

"Chương môn, ta nghe nói Ngải gia điều chế một loại Liệt Thương Đan ăn vào có thể lập tức hồi phục thương thế, vì thế có một suy nghĩ lớn mật không biết có nên đề xuất hay không."

"Nói đi."

"Chúng ta đi trộm đan!"

Quân Thường Tiểu vốn đang chống cùi chò trên tay vịn ghế thiếu chút nữa trượt xuống, co giật khóe miệng nói:

"Lê đường đưa ra đề xuất này đúng là rất đủ lớn mật và khôn lanh nha."

"Chương môn đồng ý sao?"

Lê Lạc Thu vui vẻ nói:

Đồng ý cái rắm chó ấy!

Đan được là ta bán đi, lại cho người trộm trở về, còn đâu mặt mũi nhìn thiên hạ.

Huống hồ, hắn còn trông cậy vào Ngải gia hỗ trợ giới thiệu mặt hàng, trộm về thì còn hàng đâu mà bán!

"Lạc Thu à."

Quân Thường Tiểu nghiêm túc nói:

"Thân phận của ngươi bây giờ là nòng cốt của một môn phái mà không phải một tên sát thủ, làm sao có cái suy nghĩ không lành mạnh như đi ăn cướp giữa ban ngày được cơ chứ."

"Chương môn nói cũng đúng."

Lê Lạc Thu nâng cằm lên nói:

"Ta hiện tại có thân phận là đường chủ, đúng là đi ăn cướp có chút mất mặt."

"Thế nhưng"

"Loại đan được này thật sự rất thần kỳ."

"Nếu như chúng ta có thể lấy được vài viên, vậy còn lo gì chuyện đệ tử bị thương."

"Ba."

Quân Thường Tiểu đặt một bình Liệt Thương Đan lên bàn, nói:

"Trong bình này có mười viên Liệt Thương Đan giống hệt với cái đồ chơi của Ngải gia mà ngươi vừa mới nói, nếu như thích thì cứ cầm lấy đi."

Lê Lạc Thu khẽ giật mình, cười nói:

"Chương môn đừng đùa vui thế chứ, lần trước Ngải gia bán đấu giá một viên Liệt Thương Đan cũng hơn 10 vạn lượng, có

thể nói là cung không đủ cầu, làm sao người lại có sẵn một bình được cơ chứ."

Quân Thường Tiểu nói:

"Ta và Ngải gia chủ quan hệ cũng không tệ, hắn cho ta một bình làm quà."

Lê Lạc Thu nháy mắt mấy cái, nói:

"Chương môn, người cảm thấy ta ngốc sao?"

"Không ngốc."

Quân Thường Tiểu nói.

Lê Lạc Thu lườm hần một cái, xoay người bước đi, nói:

"Ta đã không ngốc, vậy làm sao có thể tin tưởng lời nói ba hoa chích chòe của chường môn."

Quân Thường Tiểu nhìn thân hình nữ nhân rồi đi, lắc lắc đầu nói:

"Lúc này không ngốc, hiện tại thì ngốc!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Chương môn tự cao!

Đường khâu được thành lập, cơ sở ngầm đã được phân bố rải rác ở tám tòa thành của quận Thanh Dương. Toàn bộ thời gian sau đó, Quân Thường Tiểu bắt đầu dồn hết tinh lực vào việc tu luyện.

Đừng xem mấy ngày này hần bận thu nhận đệ tử và tiêu diệt Tế Vũ Lâu, mà cho rằng võ đạo sa sút. Quân Thường Tiểu chỉ cần có thời gian rảnh là ngay tức khắc nuốt Tụ Khí Đan rồi vận chuyển Dịch Cân Kinh, khiến cho khí toàn ở đan điền ngày càng mạnh mẽ.

Linh Pháp Trận chỉ có đệ tử mới có thể sử dụng, hần nhờ có linh căn và đan được hỗ trợ, tốc độ tu luyện cũng được coi là khá nhanh.

Sau khi bàn giao công việc của môn phái, Quân Thường Tiểu chuyên tâm tu luyện hai ngày, đã thuận lợi đột phá đến Võ Đồ cửu phẩm.

“Bành!”

Hần bước vào phòng huấn luyện, đâm một phát vào mấy đo sức mạnh, con số 2 vạn 5 ngàn cân từ từ hiện lên.

“Bành!”

Quân Thường Tiểu lần này thi triển Bạo Liệt Quyền đâm về phía máy đo sức mạnh, chỉ số lực lượng nhảy lên con số 3 vạn cân.

“Cũng tạm được.”

Quân Thường Tiểu nói.

Đây mà còn là tạm được.

Môn chủ Trường Dao Môn cũng là Võ Đồ cửu phẩm mà sức mạnh chỉ có 1 vạn 4 ngàn cân, nếu như lời này của Quân Thường Tiểu lọt đến tai hần, khẳng định sẽ xấu hổ mà tự sát!

Quân Thường Tiểu có thực lực mạnh như vậy đều là nhờ tư chất linh căn, Tổ Thê Đan, phòng cái tạo cơ bắp và rất nhiều thứ khác đúc kết lại, lực lượng đã siêu việt Võ Đồ cửu phẩm thông thường.

Sau khi Quân Thường Tiểu đột phá lên Võ Đồ cửu phẩm, mục tiêu tiếp theo của hần là Võ Đồ đỉnh phong, kế tiếp đó là Võ Sư cảnh!

Quân Thường Tiểu tuyệt đối không hài lòng với tình trạng hiện tại, hần bức thiết trong một năm phải khiến bản thân và đệ tử trở nên cường đại, sau đó đến Thánh Tuyền Tông luận bàn võ đạo.

“Đúng rồi!”

“Vẫn còn một cái Hạo Khí Môn nữa.”

“Đầu tiên để bọn người Lý Thanh Dương luyện tập một tháng, sau đó đến cái môn phái này đập phá quán.”

Theo Quân Thường Tiểu thấy, thách đấu với những ngũ lưu tông môn mặc dù khó khăn nhưng đây cũng là bước ngoặt quan trọng để nâng cao uy danh của Thiết Cốt Phái.

Còn cái cà lơ phất phơ Hạo Khí Môn, chẳng qua chỉ là một hòn đá cản đường thách đấu BOSS, một tiểu quái không đáng coi trọng.

Ừm

Không thể khinh người như vậy được, đây xem như là tinh anh tiểu quái đi.

“Cốt Két!”

Cửa phòng huấn luyện mở ra, Dạ Tinh Thần từ bên trong trượt ra ngoài.

Quân Thường Tiểu nói:

“Hai ngày trước, bốn tọa nghe Thanh Dương nói, người đã đột phá đến Võ Đồ cảnh rồi đúng không?”

“Vâng.”

Dạ Tinh Thần đáp.

“Đã tu luyện Ngã Trảm chưa?”

“Tu luyện rồi.”

“Cảm giác thế nào?”

Dạ Tinh Thần hơi trầm mặc một lúc, trả lời:

“Rất mạnh.”

Một Võ Đế đưa ra nhận xét là “rất mạnh” thì loại tuyệt kỹ này không thể tính theo lẽ bình thường.

Quân Thường Tiểu võ vai Dạ Tinh Thần, nói:

“Chỉ cần người chăm chỉ tu luyện, coi Phái Thiết Cốt là nhà của mình, về sau những loại võ học mạnh hơn sẽ không thiếu.”

Quân Thường Tiểu không chắc trong thời gian ngắn có thể đổi mới ra nhiều loại võ học mạnh hơn hay không, nhưng trước tiên cứ khoa trương cái đã.

Hai mắt Dạ Tinh Thần sáng lên.

Ngã Trảm là loại võ học linh lực hóa hình đặc biệt nhất mà hắn từng tu luyện. Thế mà loại võ học mạnh hơn vậy còn rất nhiều, điều này để hắn vô cùng mong đợi.

“Chưông môn.”

Dạ Tinh Thần nói:

“Chu Hồng là một thiên tài kiếm đạo có tư chất cực cao, nếu như người không muốn lãng phí nhân tài, vẫn nên để hắn gia nhập vào môn phái chuyên tu về kiếm đạo thì hơn.”

Quân Thường Tiểu xoa cằm, nói:

“Ý của người là Thiết Cốt Phái ta giữ không nổi một thiên tài luyện kiếm như Chu Hồng?”

Dạ Tinh Thần nói:

“Kiếm tu, thiên phú này trong vạn người mới có một người, Thiết Cốt Phái chúng ta mặc dù có Bạo Liệt Quyền và Ngã Trảm rất biến thái, bắt quá lại thiếu khuyết kiếm kỹ, nếu như giữ hắn lại chính là đang chặt đứt tiền đồ của hắn.”

Quân Thường Tiểu khoanh tay nói:

“Người có vẻ hiểu biết rất nhiều thứ nha.”

“...”

Dạ Tinh Thần trầm mặc.

Hắn đột nhiên ý thức được, bản thân tập chung vào việc tu luyện của mình là được rồi, việc gì phải lo chuyện bao đồng, không may bị lộ thân phận trùng sinh thì coi như kiếm củi ba năm thiêu một giờ.

“Soạt!”

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, một cuốn mật tịch bay tới.

“Người cầm lấy cuốn kiếm kỹ này tu luyện thử xem, có thể lĩnh ngộ được hay không, còn phải xem tạo hóa của người thế nào rồi?”

Quân Thường Tiểu nói.

Kiểm kỹ?

Dạ Tinh Thần nhìn cuốn mật tịch trong tay, phía trên viết bốn chữ: “Lăng Thần Kiếm Quyết”, lập tức biểu hiện khuôn mặt khinh bỉ, nói:

“Lấy chữ ‘thần’ để làm tên, thật đúng là phách lối mà.”

Hắn lật trang đầu tiên ra xem, đọc hết phần giới thiệu trên sách, lại càng cười lạnh nói:

“Tinh Vẫn đại lục ta từ khi nào có người tên là Cô Độc Kiếm Đế rồi, vừa xem đã biết đây là hoa ngôn xảo ngữ.”

Hắn chưa từng nghe danh là chuyện rất bình thường, bởi vì phần giới thiệu vật phẩm đã ghi rõ là một vị diện nào đó, từ “nào đó” này chính là nói không phải người của Tinh Vẫn đại lục.

Dạ Tinh Thần tiếp tục mở trang thứ hai, khi đọc nội dung Nhất Tự Tắc Quyết, rồi nhìn các kiếm chiêu, nét khinh bỉ lập tức biến mất, thay vào đó là sự kinh tâm động phách.

“Đây là...”

Hắn khó kiềm chế được bản thân nói:

“Thần phẩm kiếm kỹ!”

Võ Đế đại nhân mặc dù tu vi không còn, bất quá năng lực phán đoán phẩm chất của võ học vẫn còn dùng được, dù sao kiếp trước hắn tu cũng đủ lâu.

Dạ Tinh Thần càng nghiên cứu thâm sâu thì biểu cảm trên mặt hắn càng liên tục biến hóa, nói:

“Loại kiếm kỳ này e rằng không thua kém gì kiếm pháp Cửu Tiêu Phá Vân Kiếm năm xưa ta tu luyện.”

Quay về phòng của mình.

Dạ Tinh Thần không đi lĩnh hội Thái Huyền Chân Kinh hoặc Dịch Cân Kinh, thay vào đó là dồn hết tâm ý vào nghiên cứu Lăng Thần Kiếm Quyết.

Sau một đêm nghiên cứu, hẳn tuy đã nhớ kỹ Nhất Tự Túc Quyết cũng đồng thời độ khó nhai của võ học này, nếu không có tư chất kiếm đạo cực cao, căn bản khó mà phát huy ra được uy lực thật sự của nó.

Quân Thường Tiểu tán đồng quan điểm này.

Lúc hẳn ở son động mặc dù đã học thuộc tất cả khẩu quyết, nhưng vì tư chất có hạn, uy lực thi triển ra còn thua cả Cửu Thức Điện Lăng Kiếm.

Thần phẩm võ kỹ vốn dĩ rất uy lực, nhưng để phát huy hoàn toàn uy lực của nó, vẫn phải đúng người đúng thời điểm.

Dạ Tinh Thần nhìn qua cửa sổ thấy Chu Hồng vẫn đang bảo trì tư thế cầm kiếm đứng trong sân luyện võ, liền trầm ngâm nói:

“Tiểu tử này đã lĩnh ngộ tấc cảnh, đưa cho hẳn tu luyện loại võ học này không chỉ có thể phát huy uy lực của kiếm pháp, về phương diện kiếm đạo cũng vô cùng có lợi.”

Dạ Tinh Thần cho rằng một thiên tài kiếm đạo ở Thiết Cốt Phái chỉ đang lãng phí tiền đồ, kết quả chương môn lại ném ra võ học thần phẩm, chẳng khác gì cho hẳn một cái tát vào mặt.

Ngày tiếp theo.

Sau khi Ngải gia kết thúc đấu giá Liệu Thương Đan, thành viên ở Tế Vũ Đường nằm vùng trong nội thành lập tức đưa tin về.

“Cái gì?”

Quân Thường Tiểu đứng thẳng dậy, tròn to mắt nói:

“Người nói bán được bao nhiêu?”

Lê Lạc Thu trả lời:

“Mười viên đan dược bán được tổng cộng 600 vạn lượng, trung bình một viên là 60 vạn lượng.”

Quân Thường Tiểu xác định không nghe nhầm, khéo miệng giật giật nói:

“Một viên đan dược mà có thể bán với giá cao như vậy, quả nhiên nghèo khó hạn chế sức tượng tưởng của ta mà.”

Lê Lạc Thu nói:

“Các môn phái lớn không phải là bọn ngốc, bọn hắn nguyện ý chấp nhận giá cao như vậy để mua một viên đan dược, khẳng định công hiệu của nó vô cùng thần kỳ.”

“À, đúng rồi.”

Nàng ta tiếp tục nói:

“Tình báo còn cho biết, Ngải gia chủ đấu giá hoàn tất liền rời khỏi Ngải gia đi về hướng Thiết Cốt Phái chúng ta.”

“Chương môn.”

Đúng vào lúc nào, Lý Thanh Dương chạy vào bẩm báo:

“Ngải gia chủ lại đến viếng thăm.”

Lê Lạc Thu khẽ giật mình, nói:

“Lại?”

“Cho người vào đi.”

“Vâng.”

Lê Lạc Thu nói:

“Ngải gia chủ chủ yếu kinh doanh đan dược, kết giao rộng rãi, danh tiếng ở quận Thanh Dương không nhỏ, chương môn không đích thân ra nghênh tiếp sao?”

“Không cần thiết.”

Quân Thường Tiểu hỏi hột trả lời.

Lê Lạc Thu thì thầm nói:

“Chương môn cũng tự cao quá đấy chứ.”

Không lâu sau, gia chủ Ngải gia đi vào đại điện, chấp tay đầy khách khí nói:

“Quân chương môn, lâu ngày không gặp, tu vi lại tăng thêm vài bậc rồi.”

“Humm?”

Hắn đưa mắt về phía Lê Lạc Thu nói:

“Vị này là?”

“Đường chủ của Thiết Cốt Phái ta, tên là Lê Lạc Thu.”

Quân Thường Tiểu giới thiệu.

Có đường chủ luôn rồi? Tốc độ phát triển nhanh thật.

Ngài Thượng Nghê vội vàng chấp tay nói:

“Hóa ra là Lê đường chủ, thất lễ thất lễ.”

Lê Lạc Thu ngạc nhiên.

Ngài gia chủ đi đến lục, thất lưu môn phái đều như người bè trên, sao hôm nay hắn lại khiêm tốn thế nhỉ?

Nàng bỗng nhiên nhớ đến trước đây không lâu, chương môn từng nói cùng Ngài gia quan hệ không tệ, xem ra là thật, lẽ nào Liễu Thương Đan..

Lê Lạc Thu biểu cảm cứng lại, một lúc sau, lạnh giọng nói:

“Lẽ nào Liễu Thương Đan cũng là thật?!!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tội Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Được liệu Lão Ngụy trồng!

Ngài Thượng Nghê lần này đến có hai mục đích. Một là để tặng 200 vạn ngân phiếu, hai là tiếp tục mua thêm Liễu Thương Đan.

Hắn có thể dùng một 100 vạn lượng để mua 10 viên Liễu Thương Đan, thu lại được 600 vạn lượng, đem 200 vạn lượng tặng Quân Thường Tiểu.

Đây coi như đủ xem trọng mối hợp tác!

Lê Lạc Thu ngu ngơ không hiểu.

Nếu như lần trước chương môn đưa ra một bình Liễu Thương Đan là hàng thật, Ngài gia chủ vừa tặng đan dược vừa tặng tiền.

Chẳng lẽ tên này giàu quá hóa ngu!

Quân Thường Tiểu không khách khí nhận lấy ngân phiếu, rồi chấp tay nói:

“Bồn tọa có thể cùng Ngài gia chủ hợp tác, thực sự rất vui vẻ.”

Nếu không nhờ Ngài gia quảng cáo chào hàng, mà để hắn tự thân đi bán đan dược khẳng định lợi nhuận không thể nào sinh lời đến mức này được.

Ngài Thượng Nghê cười nói:

“Ngài gia chúng ta có thể cùng Quân chương môn hợp tác là một vinh hạnh lớn.”

Lê Lạc Thu có thể từ ánh mắt Ngài gia chủ nhìn thấy đây tuyệt đối không phải là lời lẽ khách sáo, nàng không nhịn được buồn bực, tự nói:

“Bọn họ đến cùng là hợp tác cái gì?”

“Quân chương môn.”

Ngài Thượng Nghê đặt mấy chiếc nhẫn không gian lên bàn, cười nói:

“Bên trong là những loại dược liệu Quân chương môn từng mua, Ngài mở mắt một tháng mới thu thập đủ.”

Ánh mắt Quân Thường Tiểu sáng lên như sao.

Hiện tại, hắn thiếu nhất hiện tại là dược liệu để luyện đan, vốn dự định đợi một thời gian nữa sẽ làm một chuyến đến thành Hồ Dương, không ngờ Ngài gia chủ lại có nhân quang tốt như vậy, mang tận đến đây.

“Tiền nông tính thế nào?”

“Quan hệ giữa chúng ta, nhắc đến chuyện tiền bạc sẽ làm tổn thương tình cảm, đây coi như là biếu tặng Quân chương môn.”

Lê Lạc Thu không thể tin thực tại, tròn tròn hai mắt.

Ngài gia chủ hết tặng đan dược, rồi lại tặng ngân lượng, ngay cả dược liệu cũng tặng luôn, quan hệ của Ngài gia chủ và chương môn đã bền chắc đến trình độ nào đây!

“Chuyện này...”

Quân Thường Tiểu giả vờ biểu hiện bộ dạng khó xử, sau đó vẫn mặt dày nhận lấy không gian giới chỉ, chấp tay nói:

“VẬY ĐA TẠ NGÀI GIA CHỦ HÀO PHÓNG RỒI.”

Quân Thường Tiểu biết Ngài Thượng Nghê tặng ngân lượng, tặng được liệu cho mình là có mục đích gì, do đó hắn cũng lấy ra một bình Liệu Thường Đan đặt trên bàn, nói:

“BỒN TỌA MẤY NGÀY NÀY LẠI LUYỆN CHẾ THÊM ĐƯỢC MỘT ÍT ĐAN ĐƯỢC, NGÀI GIA CHỦ CÓ THỂ CẢM ĐI THAY ĐẤU GIÁ.”

Thay đấu giá?

Ngài gia chủ lập tức hiểu dụng ý của Quân Thường Tiểu không muốn bán đan được cho mình với giá cả cố định nữa, thay vào đó là dựa vào giá cả đan được bán được để phân chia lợi nhuận.

“QUÂN CHƯỜNG MÔN ĐÃ TIN TƯỜNG NGÀI GIA TA NHƯ VẬY, NGÀI MỒ TA SẼ THAY ĐẤU GIÁ, CHỈ LÀ PHƯƠNG DIỆN TIỀN BẠC...”

“NGUOI SÁU, TA BỐN.”

Ngài Thượng Nghê khẽ giật mình.

Hắn đã tính lợi nhuận sẽ chia là tám – hai hoặc bảy – ba, không ngờ Quân trường môn lại nói sáu – bốn, lại càng không ngờ đến mình cảm sáu phần.

“ĐƯƠNG NHIÊN.”

Quân Thường Tiểu tiếp tục nói:

“BỒN TỌA CŨNG CÓ MỘT YÊU CẦU HY VỌNG NGÀI GIA CHỦ ĐÁP ỨNG.”

“MỜI QUÂN CHƯỜNG MÔN NÓI.”

“NHỮNG ĐƯỢC LIỆU MÀ BỒN TỌA TRƯỚC ĐÂY TA TỪNG MUA Ở QUÝ CỬA HÀNG, VẪN MONG NGÀI GIA CHỦ TIẾP TỤC THU THẬP RỒI GỬI ĐẾN THIẾT CỐT PHÁI MỘT THÁNG MỘT LẦN.”

Trước mắt, đệ tử môn phái muốn trở nên cường đại chỉ có thể dựa vào bốn loại đan được, vì thế Quân Thường Tiểu nguyện ý bỏ ra một phần lợi nhuận để Ngài gia duy trì cung cấp được liệu cho mình.

“KHÔNG THÀNH VẤN ĐỀ.”

Ngài Thượng Nghê không do dự đáp ứng.

Sau đó cả hai theo quy củ, ký tên đóng dấu.

Chuyện làm ăn đã bàn xong, Ngài Thượng Nghê định cáo từ rồi đi thì Quân Thường Tiểu nói:

“NGÀI GIA CHỦ, BỒN TỌA GẦN ĐÂY MỚI NGHIÊN CỨU RA MỘT LOẠI ĐAN ĐƯỢC MỚI, KHÔNG BIẾT NGUOI CÓ HỨNG THÚ HỢP TÁC HAY KHÔNG?”

“ĐƯƠNG NHIÊN LÀ CÓ!”

Ngài Thượng Nghê vội vàng đáp.

Quân Thường Tiểu lấy ra 5 viên sơ phẩm Tổ Thể Đan, nói:

“LOẠI ĐAN ĐƯỢC NÀY TÊN LÀ TỔ THỂ ĐAN, CÔNG DỤNG CỦA NÓ LÀ GIÚP VỖ GIÃ CẢI TẠO CƠ BẮP, KINH MẠCH, KHIẾN CHO THỰC LỰC BẢN THÂN CŨNG ĐƯỢC ĐẸ CAO MỘT BƯỚC.”

“THẦN KỲ NHƯ VẬY SAO?”

Ngài Thượng Nghê kinh ngạc nói.

Ngài gia buôn bán chủ yếu là loại đan được trị thương, hồi phục, loại đan được có thể trực tiếp đề cao sức mạnh cơ bắp, kinh mạch này thì xưa nay chưa từng có.

Không chỉ có Ngài gia, ngay cả toàn bộ Tỉnh Văn đại lục này cũng không tồn tại loại đan được đề cao thân thể này.

Quân trường môn có thể luyện ra loại đan được nghịch thiên như Liệu Thương đan, Ngài gia chủ cũng sẽ không nghi vấn tác dụng của Tổ Thể Đan, vì thế vội vàng hỏi:

“VẬY PHÂN CHIA...”

“VẪN LÀ NGÀI GIA NGUOI PHỤ TRÁCH BÁN ĐẤU GIÁ, TA BỐN - NGUOI SÁU”

Quân Thường Tiểu trả lời.

“ĐƯỢC!”

Ngài Thượng Nghê lại lấy ra một tờ giấy, viết khế ước hợp tác, hai người đóng dấu ký tên.

Sau khi hai bên lập xong khế ước, Ngài Thượng Nghê chấp tay nói:

“QUÂN CHƯỜNG MÔN, TRONG NHÀ VẪN CÒN VIỆC CẦN XỬ LÝ, NGÀI MỒ XIN CÁO TỪ TRƯỚC!”

Quân Thường Tiểu đứng dậy tiễn người.

Sau khi Ngài gia chủ rời đi, Lê Lạc Thu mới lấy lại tinh thần, khoe miệng giết giết nói:

“Chương môn, Liệu Thương Đan mà Ngải gia đầu giá là.. là do người luyện chế sao?”

“Đúng vậy.” Quân Thường Tiểu đáp.

“Aaa!”

Lê Lạc Thu hét lớn.

Quân Thường Tiểu thiếu chút nữa bị giật mình ngã xuống đất, bịt tai nói:

“Người điên rồi hả?”

Lê Lạc Thu ngừng hét, sắc mặt nghiêm trọng nói:

“Chương môn, người từng nói cho ta một bình, quân tử hán đại trượng phu nói lời phải giữ lấy lời!”

Quân Thường Tiểu xoa tay nói:

“Người nói mình không ngốc, vậy lấy đan dược làm gì?”

Lê Lạc Thu vò đầu bứt tóc, trên mặt nàng đầy sự chua xót.

“Lại nói.”

Quân Thường Tiểu trêu đùa nói:

“Bình đan dược kia bọn tọa đã đưa cho Ngải gia chủ, trong tay ta hiện tại không còn hàng nữa rồi.”

“Aaa!”

Lê Lạc Thu ôm đầu điên cuồng hét:

“Ta đúng là đồ ngốc, ta đúng là quá ngốc!”

Quân Thường Tiểu lắc đầu cười, sau đó đặt một bình nhỏ chứa 10 viên Liệu Thương Đan lên bàn, nói:

“Cầm lấy đi.”

Lê Lạc Thu vui mừng khôn xiết, vội vàng cẩn thận cầm bình đan dược nâng niu trong tay, đầu sao đây cũng là bảo bối trị giá 600 vạn lượng chứ không đùa.

Quân Thường Tiểu sẽ không keo kiệt với vị đường chủ mới nhận chức này, hần lại đưa cho nàng vài bình Tổ Thê Đan, nói:

“Người phân phối cho thành viên Tế Vũ Đường mỗi người một viên.”

Thần thể khỏe mạnh, tin tức tình báo cũng tăng hiệu suất.

Sau khi Lê Lạc Thu đem đan dược nhét vào trong không gian giới chỉ, cười xinh đẹp nói:

“Đa tạ chương môn nha.”

Đêm đến.

Quân Thường Tiểu ngồi trong phòng sách, lấy lò luyện đan ra, dược liệu của năm loại đan dược tự động bắt cặp với mầm hóa trong lò luyện đan, toàn bộ đi vào quá trình luyện chế..

Ngải gia chủ đem đến số lượng dược liệu vô cùng nhiều.

Liệu Thương Đan có thể luyện được 1000 viên, Tổ Thê Đan và Tụ Khí Đan mỗi loại hơn 500 viên, Khai Mạch Đan hơn 700 viên, Khí Toàn Đan bởi vì nguyên liệu hiếm có nên chỉ luyện được hơn 300 viên.

Khí Toàn Đan có ít cũng không sao, dù sao hần chiêu mộ đầy đủ nhân số vẫn dư dả cho mỗi người một viên.

Quân Thường Tiểu nói:

“Từ tình hình trước mắt mà nói thì số lượng Tụ Khí Đan có càng nhiều càng tốt, đáng tiếc dược liệu có hơi khó tìm.”

“Đình! Đình! Đình!”

Bắt đầu luyện đan, khoảng chừng vài tiếng sau, năm loại đan dược đã luyện chế hoàn tất.

“Đúng rồi!”

Quân Thường Tiểu nói:

“Lao Ngụy trông dược liệu do không biết thế nào rồi nhỉ?”

Ngày thứ hai.

Sau khi Quân Thường Tiểu xử lý sự vụ của môn phái, tự thân đi đến dược viên, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc đến ngây ngẩn.

Hơn mười mẫu đất giờ đã được lấp đầy bởi dược liệu, chủng loại vô cùng phong phú, một luồng sương mờ tích tụ trên bầu trời giống như từng dòng linh khí.

Lão Ngụy đang đứng giữa vườn dược liệu, cúi người kiểm tra từng cây một, khuôn mặt hần nờ nụ cười có vẻ như rất hài lòng với dược liệu mình trồng.

Tại đình nhỏ trong dược viện.

Quân Thường Tiểu nhìn về phía vườn dược liệu, hộp một ngum trà, cảm thán nói:

“Trong một thời gian ngắn mà lão Ngụy đã có thể trồng được nhiều dược liệu như thế, thật khiến người khác mở rộng tầm mắt!”

Lão Ngụy trả lời:

“Đất ở đây chưa từng trồng dược liệu vì thế, dược liệu lần đầu sinh trưởng có hơi chậm, đợi đến lúc linh khí dần dần tích tụ, chu kỳ sinh trưởng của dược liệu cũng sẽ ngắn dần.”

Quân Thường Tiểu đặt cốc trà xuống nói:

“Lão Ngụy, dược liệu ngươi trồng so với dược liệu bán ở chợ có khác biệt gì?”

Lão Ngụy rót trà cho hần, tự tin nói:

“Cùng một loại dược liệu, công hiệu gấp đôi so với dược liệu bán ngoài chợ.”

“Lợi hại vậy sao?”

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên, dùng một lát rồi nói tiếp:

“Lão Ngụy quả thật không đơn giản, bốn tọa không nhìn nhầm người mà.”

Hệ thống không hợp lúc nói:

“Nếu như hệ thống không giao nhiệm vụ phụ, chủ nhân làm gì mở mắt chó ra mà thu người.”

Quân Thường Tiểu lười nói lý với hệ thống, lấy giấy ghi dược liệu của năm loại đan dược ra xong, nói:

“Lão Ngụy, đợi dược liệu trưởng thành, ngươi giúp ta vun trồng những loại dược liệu này, bốn tọa cần đến nó để luyện đan.”

Lão Ngụy xem xét tỉ mỉ, sau đó ngón tay hần chỉ về phía dược liệu của Tụ Khí Đan, nói:

“Những loại dược liệu này, bên trong dược viên có rất nhiều, còn những loại dược liệu khác khá là ít.”

Dược liệu đang thiếu nhất, chính là loại dược liệu này!

Quân Thường Tiểu cười nói:

“Cần khoảng bao lâu thì dược liệu sẽ trưởng thành?”

“Mười ngày”

Lão Ngụy ăn ngay nói thật.

Mười ngày á?

Cũng không phải là quá dài, vẫn còn kịp lúc cho đệ tử sử dụng trước ngày đập phá Hạo Khí Môn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Một mình ta đủ chơi chết bọn chúng!

Sau khi nội viện trùng tu hoàn tất, phía ngoài ngoại viện cũng bắt đầu quá trình cải tạo.

Các đệ tử cũng chuyển vào tu luyện trong sân luyện võ nhỏ ở nội viện, cũng may nơi đây vẫn tương đối đủ cho mọi người dùng.

Lê Lạc Thu bị rung động sâu sắc khi ăn vào Tổ Thể Đan, bởi vì năng hoàn toàn có thể cảm nhận được toàn bộ cơ bắp, kinh mạch đang biến chất.

Nàng thậm cảm thấy may mắn khi lúc ấy mình vì một thành Desert Eagle mà quyết định mang toàn bộ thuộc hạ gia nhập Thiết Cốt Phái.

Tất cả thành viên Tế Vũ Đường không ra ngoài thu nhập tình báo đều nuốt vào một viên Tổ Thể Đan, hòa mình vào dòng nước Thiết Cốt Phái.

Bọn hần đã làm bạn với bóng tối quá lâu, cho nên cực kỳ trân trọng những phút giây sống dưới ánh sáng.

Chi đáng tiếc là đại đa số thành viên Tế Vũ Đường đã bước vào Võ Đờ cảnh, chỉ có thể tu luyện võ học Bạo Liệt Quyền và Ngã Trảm, còn tâm pháp Dịch Căn Kinh thôi đành hện lại kiếp sau.

Quân Thường Tiểu vì muốn Lê Lạc Thu và thuộc hạ của nàng hòa nhập vào Thiết Cốt Phái, cho nên đã cho Tế Vũ Đường ưu đãi cực lớn, ví dụ như trong phòng huấn luyện phân chia hai máy cải tạo cơ bắp cho bọn hần sử dụng.

Thậm chí Quân Thường Tiểu cân nhắc đến chuyện sau này điểm cống hiến dư dã sẽ lại cung cấp cho đường khẩu này vài khẩu QBU-88, tạo thành một cái binh đoàn đặc chủng tương

tự với thế giới cũ của hắn.

Một đám sát thủ chuyên nghiệp phối hợp thêm súng bắn tỉa, khoác trên người trang phục u tối chấp hành nhiệm vụ, ngấm nghỉ ngơi đã thấy vô cùng hưng phấn.

Ngoại viện tiến hành cải tạo, đệ tử mới cũ đều tu luyện trong nội viện, mọi việc vẫn diễn ra như thường ngày.

Vài ngày sau.

Chính là ngày đầu tiên thực hiện chính sách đã ban hành, các đệ tử tiến hành kiểm tra lực lượng hằng tháng.

Sau khi tất cả đệ tử tiến hành kiểm tra lực lượng, Lý Thanh Dương sẽ bắt đầu thống kê thực lực của các sư đệ, vì thế người thắng lần này sẽ dựa vào tốc độ tăng trưởng để quyết định.

"Tô Tiểu Mạt, 6 ngàn cân."

"Tiêu Tội Kỳ, 9 ngàn cân."

"Long Từ Dương, 4 ngàn cân."

"Lăng Uyên Tuyết, 7 trăm cân."

"Dạ Tinh Thần, 10 ngàn cân."

"..."

Một lần kiểm tra trôi qua, Tô Tiểu Mạt và các đệ tử nội môn khác nhờ có tu vi cao, thời gian tu luyện dài, nên đánh ra lực lượng đều là con số biến thái.

Mà các đệ tử mới gia nhập môn phái chỉ có tu vi khoảng Khai Mạch bốn năm đoạn, cho nên lực lượng đánh ra không quá cao.

Mà lại, một số đệ tử như Tô Tiểu Mạt và Lý Phi không thể phát huy toàn bộ thực lực, do đây chỉ là cuộc kiểm tra về linh lực, tốc độ và cước lực của bọn hắn không được nghiệm chứng.

Từ tình hình mà nói thì người có thực lực tiến bộ nhanh nhất chính là Dạ Tinh Thần.

Dịch Cân Kinh kết hợp Thái Huyền Chân Kinh hai tầng tu luyện, thực lực của hắn đã đạt tới Vô Đờ nhị phẩm, ưu thế bản thân đã dần dần bộc lộ ra ngoài.

Quân Thường Tiểu biết tên đệ tử này có khả năng tu luyện một loại tâm pháp siêu việt Thần phẩm, chính vì nguyên nhân này mà Dạ Đế đã trở thành đối tượng bồi dưỡng trọng điểm, thâm nghĩ:

"Lần này đi đập phá Hạo Khí Môn phải xách theo hắn."

Người có thực lực và tu vi không ăn nhập là Tiêu Tội Kỳ, tu vi của hắn chỉ có Khai Mạch cửu đoạn thế nhưng lực lượng đã gần con số 10 ngàn cân, truy cứu nguyên nhân có thể là do trước kia hắn tiến hành rèn luyện thân thể theo hướng cực đoạn.

Lý Phi và Điền Thất cũng không tệ, mặc dù thực lực của hai người yếu hơn các sư huynh, thế nhưng chênh lệch cũng không có đáng kể.

Lục Thiên Thiên là người thần bí nhất, bởi vì lúc nàng tiến hành kiểm tra không có xuất toàn lực.

Nếu như xét khía cạnh thực lực, những tên đệ tử nội môn này tuyệt đối có thể nói là tinh anh nhất trong môn phái.

Số mệnh đã chấm Lý Thanh Dương trở thành tổng quản, cho nên môn phái muốn đi đập phá đánh nhau thì thực lực nòng cốt vẫn là Lục Thiên Thiên, Tiêu Tội Kỳ và Dạ Tinh Thần.

"Am hiểu linh lực Lục Thiên Thiên."

"Mình đồng da sắt Tiêu Tội Kỳ."

"Chơi cứng đối thủ Dạ Tinh Thần."

"Chơi lầy quấy rối Tô Tiểu Mạt."

"Đỡ đòn, đánh xa, cận chiến đều có."

Quân Thường Tiểu thì thầm nói:

"Cái đội hình này mà có thêm một người biết trị liệu, tuyệt đối chính là siêu đội ngũ cày phó bản."

Nói cho cùng cũng chỉ có thể hùng bá trong phó bản năm người, nếu bọn hắn bước vào phó bản hai mươi lăm người chính là tự ngược đãi bản thân.

Còn có một người nữa!

"Đỉnh!"

Người kiểm tra cuối cùng Chu Hồng chém một kiếm trên đá kiểm tra sức mạnh, mặc dù vết kiếm rất nhanh biến mất, nhưng sức mạnh hiện lên con số là —— 50 ngàn!

"Ồi vãi đạn!"

"Chu sư đệ lợi hại quá đi mất!"

Chúng đệ tử nhìn thấy con số cao ngất ngưỡng trong mơ, kinh ngạc bật thốt lên.

Dạ Tinh Thần chẳng mấy quan tâm.

Một tên kiếm tu có thực lực không thua kém gì một tên kiếm sư, hội tụ kiếm khí vào trong bình khí tung ra một đòn như thế là rất bình thường.

Thậm chí theo hần suy đoán thì tên này rất có khả năng không có triệt để bạo phát toàn bộ thực lực mà chỉ đang đối phó với bài kiểm tra.

"Không tệ, không tệ."

Quân Thường Tiểu hải lòng nói.

Bài kiểm tra lực lượng hằng tháng không phải muốn bọn hần so ai với ai lực lượng cao hơn, mà chính là so sánh tốc độ tăng trưởng, ba viên Tụ Khí Đan là phần thưởng cho năm tên đệ tử có tốc độ tăng trưởng nhanh nhất.

Ngược lại năm tên đệ tử ngoại môn có tốc độ tăng trưởng thấp nhất xem như vận xui đã tới, phải lao động khổ sai như quét sân, giặt quần áo, rửa chén,... trong bảy ngày liền.

Các đệ tử nội môn không được khen thưởng bởi vì bọn hần vốn dĩ đã nhận số lượng Tụ Khí Đan cố định hằng tháng, cho nên bọn hần kiểm tra chỉ là để góp vui khích lệ các đệ tử mới.

Trong phòng sách.

Lý Thanh Dương nói:

"Chương môn, số lượng đệ tử ngày càng tăng, trang phục môn phái đã có chút không đủ phân phối."

Quân Thường Tiểu trực tiếp đưa ra 1 vạn lượng, nói:

"Người làm thêm vài bộ đồng phục đa dạng kích cỡ, sau này còn phân phối cho đệ tử mới."

"Vâng."

"Tê Vũ Đường dù gì cũng là một cái đường khâu."

"Trang phục của bọn họ cần phải khác biệt với các đệ tử, người cầm lấy bản mẫu này đi may thêm đi."

"Vâng."

Có tiền thì muốn gì cũng có.

Ngày hôm sau, đồng phục nhanh chóng được đưa tới.

Thành viên Tê Vũ Đường mặc đồng phục lấy màu xám làm chủ, kiểu dáng so với đồng phục cho nam đệ tử không có quá nhiều sự khác biệt.

Đường chủ mặc trang phục khác biệt hoàn toàn, lấy tiêu chí linh hoạt gọn gàng làm chủ, đồng thời làm nổi bật lên dáng người kiều diễm của nữ nhân.

"Nhìn thấy thế nào?"

Sau khi Lê Lạc Thu thay đổi một bộ đồng phục riêng biệt, bước nhẹ nhàng một vòng trong phòng sách, mỗi một nét tinh tế của nữ nhân đều được bộ trang phục tôn lên lộng lẫy mê người.

Chỉ có hai chữ để diễn tả —— yêu điểm!

"Người mau mặc thêm áo dài vào."

Quân Thường Tiểu sợ mình chỉ cần nhìn thêm vài giây là sẽ xị máu mũi.

Lê Lạc Thu mặc thêm một lớp áo đen bên ngoài, cười nói:

"Ta nghe nói trang phục này là chương môn thiết kế, rất hợp với ý ta đó nha."

Quân Thường Tiểu nói:

"Chỉ cần là người yêu thích mỹ nữ, khẳng định đều ưa thích."

"À, đúng rồi, bốn tọa tính lựa chọn vài tên đệ tử tiến vào Tê Vũ Đường cho người bồi dưỡng."

"Cũng được thôi."

Lê Lạc Thu nói:

"Bất quá, Tê Vũ Đường ta cần một cái sân bãi độc lập để tiến hành các bài huấn luyện đặc biệt."

Nàng muốn tiến hành bồi dưỡng theo phong cách sát thủ.

Quân Thường Tiểu phân ra một khu vực ở sau núi, cung cấp cho Tê Vũ Đường dùng làm sân huấn luyện.

Thiết Cốt Phái đặt rễ ở một đỉnh núi không tên, nơi đây cũng chẳng phải đất lành chim đậu gì, bất quá được cái rất rộng lớn, cả môn phái chiếm dụng chỉ là một góc nhỏ của tòa núi.

Quân Thường Tiểu đã lập nên kế hoạch đợi đến lúc có càng nhiều đệ tử gia nhập và tiền tài đồ sộ sẽ tiến hành khai hoang, mở rộng môn phái.

Tê Vũ Đường nhận thêm mười tên đệ tử gia nhập, từng người đều rất lành lợi, ví dụ như ước mơ được chấp cánh bay lên trời Lý Thương Thiên.

Lê Lạc Thu huấn luyện sát thủ rất chuyên nghiệp, đồng thời cũng cực kỳ nghiêm khắc, sau khi sân bãi cải tạo hoàn tất, mười tên đệ tử trải qua một ngày huấn luyện, lập tức cùng nhau trốn vào một góc khuất rộng lớn.

Lý Thượng Thiên vô cùng nhớ Lý Phi, bởi vì so với việc bị nghiêm khắc huấn luyện này thì lấy mặt nhận bóng là một chuyện vui sướng đến nhường nào!

Người bị kịch nhất chính là Dạ Tinh Thần.

Quân Thường Tiểu cho hắn một cuốn mật tịch kiếm kỹ thần phẩm, thế nhưng con em nó lại không cho kiếm, vậy hắn phải tu luyện thế nào đây!

Chẳng lẽ bắt hắn nhặt một nhánh cây đâm tới đâm lui sao?

Không được, ta phải đi đòi!

"Hàn Phong Kiếm tất nhiên sẽ cho ngươi, bất quá có điều kiện là.."

Quân Thường Tiểu chống cằm lên mu bàn tay, nói:

"Không bao lâu nữa chúng ta sẽ đi đập phá Hạo Khí Môn, đến lúc đó còn phải xem biểu hiện của ngươi."

Hắn có thể cho võ học và đan dược, thế nhưng vũ khí lại không thể tùy tiện, nhất định cần phải đối với môn phái công hiến mới được ban thưởng.

Bọn người Tô Tiểu Mạt tỏa sáng trong sự kiện môn phái luận võ, cho nên xứng đáng nhận được Hàn Phong Kiếm.

"Bao lâu nữa?"

"Tầm một tháng sau."

Dạ Tinh Thần thần nhiên nói:

"Một cái lục lưu môn phái mà thôi, chương môn không cần dẫn ai theo cả, một mình ta đủ chơi chết bọn chúng!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Ngải gia lo lắng và thận trọng!

Sự lo lắng và thận trọng của Ngải gia.

Một mình ta đủ chơi chết bọn hắn!

Dạ Tinh Thần nói câu này tuy có chút hơi hợm nhưng lại lan tỏa được một cỗ bá khí, không hổ danh kiếp trước là một vị Võ Đế.

Hắn không hòa nhập vào Thiết Cốt Phái, cũng không xem mình là một đệ tử chân chính của môn phái. Nhưng các loại võ học, các loại đan dược liên tục tác động mạnh mẽ vào thế giới quan từ kiếp trước của hắn.

Thiết Cốt Phái rất không đơn giản!

Chương môn nhất định còn giấu rất nhiều hàng, ta nhất định phải chứng minh bản thân để thu hoạch được càng nhiều thứ tốt!

Lúc này, cho dù có tám người dùng kiêu lớn khiêng Dạ Đế đại nhân rời khỏi Thiết Cốt Phái, hắn khẳng định sẽ như keo dính tường trong đại điện, chết cũng không chịu rời đi.

"Một mình ngươi chơi chết lục lưu môn phái?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Ngon lành tới vậy luôn?"

Dạ Tinh Thần trầm giọng nói:

"Chỉ cần là đệ tử Hạo Khí Môn, không quản đệ tử nội môn hay thân truyền, một người lên đánh một người, đánh đến không thể tự sinh hoạt, làm không được tên ta đọc ngược lại!"

"Thần Tinh Dạ."

Quân Thường Tiểu xoa cằm nói:

"Nghe cũng không tệ."

Dạ Tinh Thần: "..."

Chỉ cần là đệ tử Hạo Khí Môn.

Dạ Tinh Thần nói câu này rất có lý trí. Điều này có nghĩa là một tháng sau hắn tự tin đứng trước mặt các đệ tử của lục lưu môn phái làm mưa làm gió, thế nhưng vui thôi đừng vui quá mà chơi đến cả cao tăng người ta.

Không có cách nào khác, thời gian eo hẹp.

Đối phó với đệ tử thì hắn còn có thể có tự tin, nhưng trưởng lão của lục lưu môn phái đó không phải chuyện hiện tại hắn có thể quản.

"Được."

Quân Thường Tiểu vỗ đùi, quyết định nói:

“Đến đập phá Hạo Khí Môn, người chính là đệ tử chủ lực, biểu hiện tốt thì được trọng thưởng, đánh không xong chờ ngày nở hoa đi.”

Đệ tử chủ lực? Đánh không xong?

Dạ Tinh Thần mặc dù nghe không hiểu, nhưng lắm chữ ‘nở hoa’ khiến hắn nghĩ bản thân càng phải biểu hiện phách lối hơn mới được.

Hạo Khí Môn.

Bỏn để có thể lấy được thêm nhiều tài nguyên võ đạo hay không, còn phải nhờ vả vào các người rồi!

“Khà khà..”

Trong phòng của Dạ Tinh Thần không ngừng truyền ra tiếng cười đầy quái dị.

m thanh này dường như truyền qua không trung, truyền đến tai đệ tử Hạo Khí Môn, khiến cho đệ tử Hạo Khí Môn không tự chủ rùng mình một cái.

“Thời tiết quý gì thế này, sao tự nhiên lại lạnh thế không biết.”

Ngày hôm sau, Quân Thường Tiểu gọi toàn bộ đệ tử nội môn đến, bắt đầu một khóa huấn luyện yêu nghiệt mới, thời gian của khóa huấn luyện lần này kéo dài hai mươi ngày.

Đã quyết định đến đập phá Hạo Khí Môn thì chắc chắn không thể chỉ dẫn theo một mình Dạ Tinh Thần.

Quân Thường Tiểu không gọi Chu Hồng đến bởi vì phương thức tu luyện bất đồng, thứ hai là một thiên tài mạnh đến như vậy làm sao có thể dùng dao mổ trâu để cắt tiết gà.

Một năm sau ở Thánh Tuyền Sơn mới là sân khấu cho hắn trình diễn.

Bởi vì thân thể phát triển đã đạt tới cực hạn của cảnh giới tu vi, vì vậy Lý Thanh Dương và những người khác dồn hết tinh lực vào đề cao linh lực.

Linh Pháp Trận khởi động 24/24 giờ, Tụ Khí Đan không ngừng cung cấp!

Loại huấn luyện và cung cấp tài nguyên võ đạo phong phú như thế này, e rằng ngay cả ngũ lưu tông môn cũng rất khó bỏ ra vốn liếng.

“Vẫn còn 200 điểm cống hiến, trước tiên mua hai bình thượng phẩm dịch cải tạo tư chất cho Tội Kỳ và Tinh Thần.”

Quân Thường Tiểu kéo cửa sổ vật phẩm đã mua ra.

“Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 100 điểm cống hiến, nhận được 2 bình trung cấp dịch cải tạo tư chất, vật phẩm đã được chuyển vào trong không gian giới chỉ.”

“Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 110/500”

Sau khi Tiêu Tội Kỳ và Dạ Tinh Thần uống xong, linh căn lập tức thăng lên thượng phẩm, tu vi cũng theo đó đột phá, người trước đột phá đến Khai Mạch mười một đoạn, người sau từ Võ Đồ nhị phẩm đột phá đến Võ Đồ tam phẩm.

Tô Tiểu Mạt và những người còn lại chắc chắn sẽ được uống dịch cải tạo tư chất trong một ngày tương lai.

Trước mắt một trận ác chiến sắp xảy ra, vì thế hắn để cho Tiêu Tội Kỳ, Dạ Tinh Thần – những đệ tử có thực lực cao cải thiện tư chất linh căn, sau đó đối phó với các đệ tử tinh anh của Hạo Khí Môn.

Quân Thường Tiểu cũng không nhàn rỗi, vừa nghiên cứu Dịch Chân Kinh vừa nghiên cứu Nhất Tự Tốc Quyết.

Loại kiểm quyết này dù chỉ linh hội được một tầng, uy lực cũng hơn hẳn Cửu Thức Diệp Lăng Kiếm. Hơn nữa Quân Thường Tiểu cho rằng cùng Hạo Khí Môn luận bàn không chỉ là giao đấu giữa các đệ tử.

Đến lúc đó, Tàn Hạo Nhiên hoặc trưởng lão môn phái đòi luận bàn với mình mà thực lực không đủ cũng quá khó coi.

Trên sân luyện võ nhỏ trong nội viên, Chu Hồng vẫn đang tiếp tục ngộ kiếm.

Ở trong vườn cây phía xa, Dạ Tinh Thần đang cầm một cành cây luyện Nhất Tự Tốc Quyết.

Thành Hồ Dương, Ngải gia.

Ngải Thượng Nghê tìm một đệ tử ưu tú trong gia tộc, sau đó cho hắn ăn Tổ Thể Đan, trải qua nghiệm chứng, phát hiện thân thể và lực lượng đều đề cao rất nhiều.

“Gia chủ, Tiểu Đỉnh là Võ Đồ tam phẩm, sau khi sử dụng đan dược xong lập tức đề cao lực lượng thêm 1 ngàn cân. Chuyện này quá dọa người rồi!”

Ngải Thượng Khắc kinh hãi nói.

Liệu Thượng Đan chung quy cũng chỉ là một loại đan dược trị thương, trên Tinh Vãn đại lục này quan trọng nhất vẫn là võ đạo, một viên Tổ Thể Đan có thể giúp võ giả cải tạo cơ thể, nâng cao lực lượng. Đây tuyệt đối là tiên đan diệu dược.

Ngải Thượng Nghê nén sự chấn động trong tim, ánh mắt nghiêm túc nói:

“Thượng Khắc, Quân chương môn đúng là một tên trâu bò luyện đan sư, loại đan dược này mà đẩy ra đấu giá thì sự náo động trong giang hồ khẳng định vượt xa Liệu Thượng Đan.”

Ngải Thượng Khắc nhăn mày nói:

“Gia chủ, chúng ta một khi mở bán loại đan dược này, các thế lực lớn nhất định sẽ tiến hành thăm dò.”

“Vì thế ta đang suy nghĩ, làm sao mở bản mà tránh khỏi sự thăm dò của các thế lực lớn.”

Ngài Thượng Nghê suy nghĩ nói.

Nghĩ một hồi, hần liền chống cằm nói:

“Có thể đi mời cao thủ Thương Sơn Phái đến bảo vệ trong ngày đấu giá.”

“Chuẩn luôn rồi!”

Ngài Thượng Khắc tán đồng.

Đẳng cấp Thương Sơn Phái tuy không phải là cao nhất nhưng đấu sao cũng là danh môn chính phái trong giang hồ, có uy danh vô cùng cao, mời bọn họ đến bảo vệ có thể chấp nhỉnh các thế lực tâm địa bất chính.

Đương nhiên, chuyện này nhất định phải dùng tiền mới có thể giải quyết.

Ngài gia liên hệ thành công với Thường Sơn Phái, hơn nữa thỏa thuận được giá cả không tồi để mời một trưởng lão Võ Tông canh. Sau khi mọi chuyện ổn thỏa, hần mới tuyên truyền thông tin về Tổ Thể Đan ra ngoài.

Không cần nói, tuyên truyền ra bên ngoài đều nói là do gia tộc nghiên cứu luyện chế thành công, dù sao Quân Thường Tiểu cũng thích giả heo ăn thịt hổ cơ mà.

“Loại đan dược này có thể cải tạo thân thể, nâng cao sức mạnh?”

Tin tức về Tổ Thể Đan nhanh chóng phát tán rộng rãi ở quận Thanh Dương. Rất nhiều võ giả biết đến phản ứng đầu tiên là hoài nghi chất lượng.

Nhưng nghĩ đến tác dụng của Liệu Thương Đan thì loại hoài nghi này lại giảm đi không ít, rất nhiều gia tộc và môn phái lợi dụng quan hệ để nghe ngóng tin tức.

Cuối cùng xác thực Ngài gia quả thật có loại đan dược này và chuẩn bị đấu giá thì bọn hần cuốn cuồng đi chuẩn bị ngân lượng.

Loại đan dược tăng cường tố chất thân thể, đề cao lực lượng, sức hấp dẫn khẳng định bạo tạc hơn Liệu Thương Đan rất nhiều, đây chính là trắng trợn đề cao thực lực a!

Quân Thường Tiểu cũng nhận được tin tình báo chuyện mở bán Tổ Thể Đan, hần rất chờ đợi Ngài gia có thể bán được giá cả cao đến thế nào.

Nhưng chỉ nằm ở mức mong đợi, sẽ không rảnh hơi tham gia, vẫn tiếp tục ở lại môn phái chuyên tâm tu luyện.

Các đệ tử hùng hực khí thế tu luyện, thời gian cũng dần dần trôi qua.

Sau mười ngày, Lão Ngụy đến báo cáo:

“Chưởng môn, dược liệu mà lần trước người nói đến đã chuẩn bị xong, có thể dùng để luyện đan rồi.”

“Thật sao?”

Quân Thường Tiểu kinh hi nói.

Lão Ngụy trông dược liệu thích hợp luyện chế Tụ Khí Đan rất nhiều, lại được hần đích thân một người cẩn thận gặt hái, số lượng đủ đến ba trăm phần.

Lão Ngụy không cho người khác giúp đỡ cũng là vì lo rằng người khác hấp ta hấp tấp sẽ làm hỏng linh khí bên trong dược liệu.

“Chưởng môn.”

Lão Ngụy bàn giao dược liệu cho Quân Thường Tiểu, về mặt nghiêm túc nói:

“Những dược liệu này tốt nhất là đem đi luyện đan ngay, nếu lưu trữ trong không gian giới chỉ, công hiệu sẽ dần dần giảm sút.”

Gửi ở trong nhẫn không gian, cách biệt hoàn toàn với bên ngoài, công hiệu mất đi không đáng là bao, bất quá Quân Thường Tiểu không khó để nhìn ra Lão Ngụy đối với công hiệu của dược liệu có yêu cầu rất cao, chi tiết này cho thấy Lão Ngụy không phải là một dược liệu sư bình thường.

“Bồn toạ sẽ bắt đầu luyện đan ngay trong hôm nay, có thể ngày mai toàn bộ sẽ luyện chế hoàn tất.”

Quân Thường Tiểu vẫn rất khiêm tốn, không nói ra mình chỉ cần mấy chục giây là xong.

Lão Ngụy vừa rời khỏi đại điện, lắc đầu nói:

“Nhiều dược liệu như vậy, e rằng một luyện đan sư cao cấp cũng cần phải mấy ngày, chưởng môn làm sao trong một đêm có thể luyện xong hết dược chứ.”

Đỉnh! Đỉnh! Đỉnh!

Trong phòng sách, âm thanh luyện đan liên tục truyền vào tai Quân Thường Tiểu.

Nói thì cũng kỳ lạ, hơn ba trăm phần Tụ Khí Đan tiêu hao hơn hai tiếng mới hoàn tất, so với thời gian luyện chế Khí Toàn Đan còn lâu hơn.

Quân Thường Tiểu bồn chồn nói:

“Chuyện gì xảy ra vậy nhỉ?”

Hệ thống đáp:

“Công hiệu của dược liệu quyết định chất lượng của đan dược, chất lượng của đan dược cũng quyết định thời gian luyện đan.”

“Ý của người là..”

Quân Thường Tiểu nói:

“Công hiệu của dược liệu do Lão Ngụy trồng cao nên đan dược luyện thành cũng là hàng chất lượng cao?”

“Chính xác!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 145: Nhiệm vụ sử thi (II)

Quân Thường Tiểu lấy một viên Tụ Khí Đan vừa mới luyện chế ra đánh giá, phát hiện chất lượng và mùi hương trên đan dược đều nồng đậm hơn.

"Dược lực chắc cũng mạnh hơn hẳn nha."

Hắn ngồi xuống xếp bằng rồi nuốt một viên đan dược vào miệng, nhanh chóng vận chuyển Dịch Cân Kinh thu nạp linh khí trong đất trời.

Sau khi dược hiệu phát huy, Quân Thường Tiểu cảm nhận được vô cùng vô tận lỗ chân lông trên người như máy hút gió đang thu nạp một lượng linh khí kinh người.

Chỉ trong một giờ hấp thu, hắn kinh ngạc phát hiện trên phương diện tốc độ hấp thu linh khí so với viên Tụ Khí Đan trước đó hơn hẳn mười lần!

Tụ Khí Đan từ dược liệu thông thường luyện chế hoặc bán trong khu mua sắm giúp võ giả đề cao tốc độ hấp thu linh khí gấp năm lần trong 24 giờ.

Thế mà Tụ Khí Đan dược luyện chế từ dược liệu do lão Ngụy trồng, lại có thể đề cao tốc độ hấp thu thêm mười lần nữa, chuyện này quá mức khó tin rồi!

"Lợi hại!"

Ánh mắt Quân Thường Tiểu dấy lên lửa nóng.

300 viên Tụ Khí Đan vừa mới luyện chế này, không chỉ có hiệu quả áp đảo 600 viên trước đó, mà quan trọng nhất là tăng thêm 10 lần tốc độ hấp thu, chuyện này tương đương với việc tiết kiệm to lớn thời gian đi nuôi dưỡng khí toàn!

"Từ đây đến ngày đi đập phá Hạo Khí Môn, đề bọn người Thanh Dương sử dụng loại Tụ Khí Đan này khẳng định áp lực sẽ giảm đáng kể."

Quân Thường Tiểu nhếch miệng cười rộ lên.

Lão Ngụy của ta.

Ngươi chân chính là một cái bảo bối a!

Lúc trước bốn tọa bỏ ra một số tiền khổng lồ để gạ ngươi từ trong Ngã gia, thật sự là quyết định vô cùng anh minh!

Ngày hôm sau, Quân Thường Tiểu gọi bọn người Lý Thanh Dương đến đại điện, phân phát cho mỗi người 10 viên Tụ Khí Đan mới, đồng thời không quên dặn dò bọn hắn càng phải nỗ lực tu luyện.

Mười ngày liên tiếp, Bảy tên đệ tử nội môn hấp thu linh lực với hiệu suất tăng 15 lần, phối hợp thêm một cái Linh Pháp Trận, nghĩ đến thời đã thấy khủng bố!

"Nhị sư huynh, chừng môn cho chúng ta loại đan dược mới có tốc độ hấp thu linh lực so với trước đó nhanh hơn rất nhiều!"

Tô Tiểu Mạt kinh ngạc nói.

Lý Thanh Dương không để ý lời hắn nói, bởi vì bản thân đang ngồi xếp bằng trong Linh Pháp Trận, cảm nhận cái cảm giác vui sướng khi linh lực như thác đổ vào trong cơ thể.

"Quả nhiên, tiểu tử này còn giấu rất nhiều hàng không có lấy ra!"

Dạ Tinh Thần ngồi bên trong Linh Pháp Trận cũng là khiếp sợ không thôi.

Kiếp trước hắn cũng nuốt không ít đan dược đề cao tốc độ hấp thu linh khí, nhưng mà điều khiến hắn sợ hãi chính là một cái môn phái bất nhập lưu (không thuộc thế lực nào) lại sở hữu loại đan dược mạnh mẽ này.

Thượng giới.

Nhất định là thượng giới!

Dạ Tinh Thần càng thêm vững tin Quân Thường Tiểu rất có khả năng là người đến từ thượng giới, nếu không các loại tâm pháp, kiếm kỹ hay đan dược thần kỳ này coi như là cao cấp tông môn cũng không có.

Có phải là vì bản đề đòi trước chết quá nhạt, nên đòi này gặp được Thiết Cốt Phái trợ giúp ta báo huyết hải thâm cừu?

Dạ Tinh Thần nhớ tới kiếp trước, nhớ tới thân ảnh đứng trước mặt lúc chết, nhớ tới gương mặt tuyệt mỹ mà lạnh lùng kia, hai con ngươi hắn nổi lên sát ý vô tận.

Lăng Dao!

Ngươi chờ đó!

Sát ý nặng nề tràn ngập trong Linh Pháp Trận, bọn người Lý Thanh Dương khẽ giật nảy cả mình.

"Sur huynh, Dạ sư đệ có chút đáng sợ quá."

Tô Tiểu Mạt thấp giọng nói.

Lý Thanh Dương ngưng trọng nói:

"Chuyện gì khiến hần phải giận dữ và sát ý đến mức như thế."

"Chắc không phải Lý Phi cho hần ăn vài trái bóng nên mới sinh ra tâm lý nặng nề?"

Tô Tiểu Mạt thầm nói.

Lý Phi biểu hiện bộ mặt vô tội, nói:

"Sur huynh, trước kia người còn chơi người ta đến máu đỏ luôn kia, làm sao không phải oán niệm người đầu."

Dạ Tinh Thần đối với sự ngược đãi của hai người bọn hần chỉ vờ vờ là nổi nóng, chân chính khiến hần nổi lên sát ý tràn ngập vẫn là cừu hận với Lăng Dao nữ đế kia.

Loại oán hận này đã khắc cốt ghi tâm, ăn sâu vào trong tâm trí Dạ Đế.

Dù là đi qua vô tận năm tháng, hay là luân hồi chuyển kiếp, vẫn không cách nào phai nhạt!

Đệ tử nội môn đang khắc khổ tu luyện, Quân Thường Tiểu cũng riêng phần mình tu luyện, sau vài ngày, hần rốt cuộc đột phá tu vi Vô Đờ cừu phẩm mà bước vào Vô Đờ đỉnh phong.

Từ lúc hần xuyên không đến dị giới, thời gian tính ra chỉ mới ba bốn tháng.

Từ tu vi Khai Mạch hai ba đoạn, đột phá đến Vũ Đờ đỉnh phong, tốc độ này phải nói là vô cùng biến thái.

Quân Thường Tiểu phát hiện một vấn đề là bản thân thành công đột phá về sau, tiếp tục dựa vào đan dược hấp thu linh khí tu luyện tăng trưởng với tốc độ vô cùng chậm chạp.

Hệ thống nói:

"Vũ Đờ đỉnh phong cần phải củng cố tu vi và không chế thật tốt linh lực để đặt nền móng bước vào Vô Sư cảnh."

"Không còn đường tắt nào khác sao?"

Quân Thường Tiểu nói.

Hệ thống nói:

"Đường tắt duy nhất chính là thông qua nhiệm vụ sử thi đột phá cảnh giới như lần trước, nếu không chủ nhân chỉ có thể thành thành thật thật đi lĩnh ngộ mà thôi."

"Đỉnh! Chủ nhân thành công bước vào Vô Đờ đỉnh phong, phù hợp điều kiện mở ra nhiệm vụ sử thi!"

Hệ thống: "..."

Quân Thường Tiểu vội vàng mở cửa sổ hệ thống ra, phát hiện bên dưới khung nhiệm vụ hiện thêm một cái thông tin là nhiệm vụ sử thi, nội dung là —— Dẫn theo đệ tử tiến vào Tử Vong Cốc rèn luyện (chưa hoàn thành).

Hần nhán vào phần giới thiệu nhiệm vụ ——

Phân loại nhiệm vụ: nhiệm vụ sử thi.

Thông tin nhiệm vụ: trong vòng hai tháng, mời chủ dẫn theo đệ tử tiến vào Tử Vong Cốc tiến hành rèn luyện liên tục bảy ngày.

Yêu cầu nhiệm vụ: Giết Hòa Long Thú: 0/1, giết Đại Tinh Viên: 0/10, giết Tật Phong Lang: 0/100, giết Tiểu Độc Tri Chu: 0/500.

Hối thác nhiệm vụ: Trong thời hạn yêu cầu chưa tiến vào Tử Vong Cốc rèn luyện, hoặc trong lúc rèn luyện không giết đủ số hung thủ yêu cầu.

Phần thưởng nhiệm vụ:???

"Ôi vãi, cần phải giết nhiều hung thủ đến vậy luôn!"

Quân Thường Tiểu giật giật khi nhìn vào hạng mục yêu cầu nhiệm vụ.

Hệ thống nói:

"Nhiệm vụ sử thi đương nhiên phải có độ khó phải cao hơn hẳn nhiệm vụ thường rồi, chủ nhân nếu cảm thấy chơi không được thì có thể bỏ qua, hậu quả cũng chỉ là tạm thời không cách nào đột phá cảnh giới thôi mà."

Lời nói này rất thâm.

Quân Thường Tiểu trợn mắt một cái, sau một hồi cân nhắc nói:

"Trong vòng hai tháng mà chỉ cần rèn luyện liên tục bảy ngày, vậy tính ra vẫn còn có thời gian cho các đệ tử gia tăng thực lực."

Bọn người Lý Thanh Dương đang nhanh chóng đề cao thực lực, đệ tử ngoại môn cũng không có ăn không ngồi rồi, tất cả đều đang khắc khổ tu luyện.

Quân Thường Tiểu ngoài lúc tu luyện ra cũng tranh thủ xem kỹ một chút nhiệm vụ sử thi, phát hiện nhiệm vụ lần này có chút giống đánh phó bản quy mô lớn, cho nên chỉ đệ tử nội môn khẳng định không đủ lực, cần phải không ngại mang cả đệ tử ngoại môn.

Chuyện này cần phải nhìn vào thực lực đệ tử, lỡ đâu tiến vào rèn luyện lại bị hung thú đuổi giết chạy bốn phương tám hướng, vậy quá thảm rồi.

"Ta chiêu mộ được mười tên đệ tử có linh căn trung phẩm ở thành Thanh Dương, tốc độ phát triển của bọn hắn cũng không chậm, nếu bồi dưỡng thêm một tháng thì nhất định sẽ đề cao được thêm không ít."

"Long Tử Dương và Lý Ngọc Hoa cũng có thể tính vào, đếm đi đếm lại vẫn có không ít đệ tử tiềm năng, vấn đề không còn quá to tát."

Quân Thường Tiểu xoa xoa tay, có chút mong đợi nói:

"Lần trước ta hoàn thành nhiệm vụ sử thi (I) đạt được một lượng điểm cống hiến và điểm thành tựu khổng lồ, lần này nhiệm vụ sử thi (II) chắc chắn sẽ không thua kém, thật muốn xúc động dẫn đám đệ tử đi hoàn thành nhiệm vụ quá đi mất."

Tinh táo, tinh táo.

Trước tiên để bọn đệ tử dồn toàn lực đề cao thực lực rồi đến Hạo Khí Môn quây phá tung bùng, sau đó đi hoàn thành nhiệm vụ sử thi cũng không muộn.

Ngái gia còn đang cực lực quảng bá công dụng của Tổ Thể Đan, tin tức đã lan tỏa khắp quận Thanh Dương, không ít thế lực đứng ngồi không yên rồi.

Quân Thường Tiểu một bên hóng tin tức trong quận, một bên tạm hoãn tu luyện để xử lý sự vụ môn phái.

Đương nhiên, trong khoảng thời gian này cũng có lát nhất vài tên võ giả đến báo danh gia nhập môn phái, tổng số thành viên tăng lên con số 240 người, hắn cũng thu được 10 điểm cống hiến môn phái.

"Xem ra, bốn tọa chỉ còn cách chơi Hạo Khí Môn tung bùng hoa lá, thì các võ giả trong quận Thanh Dương mới ý thức được Thiết Cốt Phái ta cường hãn đến mức nào, mới có thể hấp dẫn thêm một lượng võ giả đến báo danh."

Thời gian dần dà trôi qua.

Hai mươi ngày huấn luyện yêu nghiệt, trôi qua nhanh như một cái chớp mắt.

Lục Thiên Thiên, Tiêu Tội Kỳ và các đệ tử nội môn khác, rốt cuộc từ trong Linh Pháp Trận bước ra ngoài.

Trong khoảng thời gian này, mấy người bọn hắn ngoại trừ lúc ăn cơm ra đều dành hết thời gian bên trong trận pháp, đơn giản là vì không muốn lãng phí công hiệu của Tụ Khí Đan.

Trong đại điện.

Quân Thường Tiểu chống cằm, cười nói:

"Hiện tại, các người đã bức phá đến đâu rồi?"

Lục Thiên Thiên thần nhiên nói:

"Võ Đò tam phẩm."

Có ma mới tin!

Lý Thanh Dương trình bày, nói:

"Chương môn, đệ tử trải qua hai mươi ngày tu luyện, tu vi đã đột phá đến Võ Đò thất phẩm."

Tô Tiểu Mạt gãi gãi đầu nói:

"Hôm qua đệ tử vừa mới bước vào Võ Đò lục phẩm."

Lý Phi và Điền Thất bởi vì bị hạn chế về mặt linh căn, nên tu vi chỉ mới đến Võ Đò ngũ phẩm.

Tiêu Tội Kỳ điên cuồng tu luyện trong hai mươi ngày, mượn nhờ Khí Toàn Đan bước vào Võ Đò cảnh, lại còn là một tên Vũ Đò tam phẩm.

Dạ Tinh Thần thần nhiên nói:

"Võ Đò lục phẩm."

Quân Thường Tiểu khẽ giật mình, thản nhiên nói:

"Mọi người đều là linh căn thượng phẩm, thế mà tu vi của tên này đã áp sát nhị đệ tử. Chắc chắn, tiểu tử này mà không có tu luyện tâm pháp siêu việt thần phẩm thì quả bàng môn tà đạo rồi."

"Chương môn."

Dạ Tinh Thần nói:

"Chúng ta mau đi chơi chết bọn kia."

Con hàng này, đã có chút không nhịn được muốn đi đập phá nhà người ta, để được chương môn phân phối càng nhiều tài nguyên tu luyện.

Quân Thường Tiểu xoa cằm, nói:

"Các người nghỉ ngơi dưỡng sức trước đi, hai ngày sau chúng ta sẽ đi Hạo Khí Môn chơi lớn."

"Phiên phúc."

Dạ Tinh Thần thần nhiên nói.

Ngay trong đêm đó, Lê Lạc Thu nhận lệnh của chương môn đi liên hệ các thành viên trà trộn trong các thành trì của quận Thanh Dương, truyền bá tin tức hai ngày sau Thiết Cốt Phái sẽ đi khiêu chiến Hạo Khí Môn.

Quân chương môn cho các đệ tử đi nghỉ ngơi chỉ là thứ yếu, mục đích chân chính của hắn là muốn dân chúng chuẩn bị đưa đến xem kịch.

Thiết Cốt Phái chúng ta chuẩn bị đi Hạo Khí Môn chơi long trời lở đất, đến lúc đó các người nhất định phải đến góp vui mới được nha.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Chỉ là đi chơi thôi mà, cần gì phải nghiêm túc đến thế!

"Ngày kia, Thiết Cốt Phái sẽ đến Hạo Khí Môn luận bàn võ đạo, đây là một tin tức động trời!"

"Thời gian vừa rồi yên tĩnh không có động tĩnh gì, ta còn tưởng rằng Quân chương môn biết sợ rồi, ai giờ thật sự dám chơi lớn luôn!"

"Môn phái của Tần minh chủ là lục lưu môn phái, hắn dẫn đệ tử đến đó chơi lớn không sợ bị đánh đến mức không phân biệt được nam bắc luôn hay sao?"

Bởi vì thành viên Tế Vũ Đường tận sức lan tỏa tin tức, võ giả trong tám tòa thành trì của quận Thanh Dương, ai ai cũng biết tin tức Thiết Cốt Phái muốn đi Hạo Khí Môn chơi lớn.

Ngày thường tu luyện võ đạo có bao nhiêu nhặt nhều nhằm chán.

Đùng một cái có náo nhiệt xảy ra, chắc chắn bọn hắn sẽ không ngại đem ra bàn luận một phen.

Rất nhiều người nhận định rằng, trên phương diện thực lực thì Hạo Khí Môn cao hơn một bậc, Thiết Cốt Phái lần này có chút chơi đến quên luôn đường về.

Chuyện phát sinh ở trên Linh Tuyền Sơn thì sao?

Trong mắt của đám võ giả lý giải rằng Thánh Tuyền Tông chi phái một đệ tử nội môn bình thường ra ứng chiến, Lý Thanh Dương thắng được cũng là nhờ có võ học linh lực hóa hình.

Thực tế đúng là như thế.

Không thể chỉ vì một tên đệ tử thắng một trận đấu mà nhận định rằng Thiết Cốt Phái đã có đủ tư cách đứng ngang hàng với ngũ lưu tông môn.

Huống hồ, đã muốn luận bàn võ đạo thì đương nhiên cần phải phái ra nhiều đệ tử.

Một mình Lý Thanh Dương muốn một mình cân cả lục lưu môn phái, nói đùa cái gì vậy chứ.

Chính vì đâu đâu cũng có người bàn tán về trận đấu ngày kia của Thiết Cốt Phái, mà tin tức ngày càng được lan rộng hơn.

Không lâu trước đó, Tinh Vân Phái từng đến thách đấu Thiết Cốt Phái, kết quả cả năm đệ tử đầu bại trận, ngay cả Tổng trưởng lão cũng là bại tướng của Quân Thường Tiểu.

"Chuyện này xảy ra lúc nào vậy, sao ta không nghe ai nói đến?"

"Hình như là hơn một tháng trước, có người chứng kiến Tổng trưởng lão dẫn đệ tử đến Thiết Cốt Phái."

"Trời đất, Thiết Cốt Phái trâu bò vậy sao, đánh thất lục lưu môn phái với kết quả toàn thắng."

Trước đó bọn người kia thua quá thảm nên cố gắng phong tỏa tin tức Tinh Vân Phái đến thách đấu Thiết Cốt Phái, hiện tại đã như nước vỡ bờ tràn ra bên ngoài.

Có tường cao nào mà không lọt gió.

Nếu như Tinh Vân Phái thắng thì tin tức này đã sớm được truyền ra từ một tháng trước, Thiết Cốt Phái cũng đã sớm trở thành trò cười trong mắt người đời.

Quân Thường Tiểu bỗng nhiên ý thức vì cái gì tin tức bên ngoài lại không có một chút sóng gió nào, thế nên hiện tại hắn cho tin tức khuếch tán ra ngoài, một là đập lên đầu Tinh Vân Phái, hai là mượn sức trợ thế cho mình.

Ừm, hiệu quả rất không tệ nha.

Võ giả biết tin tức Thiết Cốt Phái đánh Tinh Vân Phái sức đầu mề trán, vốn là mọi người đều coi trọng Hạo Khí Môn thì có không ít khuynh hướng Thiết Cốt Phái.

"Xem ra, Thiết Cốt Phái không phải chỉ có một mình Lý Thanh Dương là trâu bò, lần này Quân chương môn đã dám đến Hạo Khí Môn chơi lớn, nhất định đã có chuẩn bị chu đáo rồi nha."

"Cần gì phải quan tâm ai mạnh ai yếu làm gì, cứ có kịch vui xem là tốt rồi."

Hầu hết các võ giả đều mong đợi xem náo nhiệt, chỉ cần một trận mèo chó cắn nhau, ai thắng ai thua cũng không quan trọng.

Ngái gia.

Ngái Thượng Nghê ngồi trong phòng khách trầm ngâm suy nghĩ khi nghe tin Thiết Cốt Phái muốn đến Hạo Khí Môn luận bàn võ đạo.

“Gia chủ.”

Ngài Thượng Phòng đáp:

“Quần chúng môn đi Hạo Khí Môn luận bàn võ đạo, đây có khác nào đến đập phá đâu.”

Ngài Thượng Khắc nghiêm túc nói:

“Hạo Khí Môn là tổng bộ của liên minh Bách Tông, đến lúc đó sẽ có rất nhiều môn phái đến xem kịch vui, Quần chúng môn lên núi chắc chắn sẽ bị bốn phương làm khó dễ.”

Liên minh Bách Tông và Thiết Cốt Phái triệt để cách mặt, toàn quận Thanh Dương ai ai cũng biết tin.

Đến người ngu cũng biết, Quân Thương Tiểu mang đệ tử đến luận bàn, chưa biết thắng bại thế nào, nhưng bị mọi người vui đập là chuyện ván đã đóng thuyền.

Ngài Thượng Nghễ suy nghĩ một hồi, nghiêm túc nói:

“Chuyện ở Linh Tuyền Sơn, Ngài gia chúng ta đã vắng mặt, lần này Quần chúng môn đã chơi lớn thì chúng ta cũng phải đến trợ uy!”

“Còn chuyện đấu giá thì sao?”

“Hoãn lại!”

Ngài gia chủ bá khí nói.

Ngài Thượng Khắc và Ngài Thượng Phòng không có bất kỳ ý kiến nào cả.

Lần trước bọn hắn không đi Linh Tuyền Sơn là bởi vì Thánh Tuyền Tông, lần này không lại không ra mặt trợ uy, vậy có chút quá tổn thương cảm tình rồi.

Ngài gia tự nguyện đến Hạo Khí Môn cổ vũ Quân Thương Tiểu đã thể hiện rõ, Ngài gia vô cùng xem trọng chuyện hợp tác với Quân Thương Tiểu.

Người cũng có cùng ý định đến cổ vũ Quân Thương Tiểu là thành chủ thành Thanh Dương - Tạ Quảng Côn, hiện tại đang bắt đầu sắp xếp công việc để ngày kia lên đường.

Thanh Tuyền Tông để hắn còn có chút e ngại, nhưng Hạo Khí Môn thì bản thành chủ e cái cộng lòng ấy!

Tiểu tử.

Đây là một trận ác chiến.

Thua cuộc thì tán gia bại sản, thắng cuộc thì danh tiếng vang xa.

Người không cần lo lắng, cũng đừng sợ hãi!

Ba trăm sáu mươi vạn dân chúng thành Thanh Dương, chính là hậu thuẫn kiên cường của Thiết Cốt Phái!

Hạo Khí Môn nằm ở phía Đông của quận Thanh Dương, tọa lạc trên một dãy núi phong cảnh hữu tình. Mặc dù ngày kia thách đấu mới bắt đầu nhưng các gia tộc, môn phái, tán tu đã từ các con đường hướng về đây.

Ngày hôm sau.

Quân Thương Tiểu thay một bộ trang phục mới của chúng môn, sau đó tóm gọn lại mái tóc, tiêu sái đi ra khỏi phòng khách.

Trong sân luyện võ nhỏ của nội viện.

Gần hai trăm đệ tử tay chấp sau lưng, đứng thẳng lưng xếp thành hàng, biểu cảm trên mặt mỗi người đều rất kiêu ngạo.

Hôm nay, chúng môn dẫn bảy vị sư huynh đến đập phá Hạo Khí Môn, mặc dù bản thân không thể đi cùng, nhưng cũng muốn tạo lên khí thế tiến bọn họ lên đường!

Lý Thanh Dương và những đệ tử nội môn khác đứng ở hàng đầu tiên, sau một đêm dài nghỉ ngơi, trạng thái vô cùng phấn khởi.

“Chúng môn.”

Khi bóng dáng Quân Thương Tiểu xuất hiện trong tầm mắt, chúng đệ tử cao giọng hô.

Mấy tháng nay, tu vi mọi người có sự tiến bộ to lớn, trừ những đệ tử mới gia nhập môn phái ra thì những đệ tử còn lại tất cả đã bước vào Võ Đồ cảnh, một khi đồng thanh hét lên có thể thấy khí thế như rồng hổ gầm thét!

“Chỉ là đi chơi thôi mà, cần gì phải nghiêm túc đến thế.”

Quân Thương Tiểu khua tay:

“Thả lỏng đi, thả lỏng đi.”

Mọi người thả lỏng một chút nhưng vẫn đứng thẳng lưng.

Quân Thương Tiểu không nói những lời cổ vũ khích lệ, bởi vì trong mắt hắn thì Hạo Khí Môn chỉ là đám tiểu quái lâu la cản đường đánh BOSS mà thôi.

Khí thế sôi sục và những lời nói đầy nhiệt huyết, vẫn nên giữ lại khi nào đi Thánh Tuyền Tông rồi nói sau.

“Chúng môn.”

Chu Hồng nói:

“Ta cũng muốn đi.”

“Không luyện kiếm sao?”

Quân Thường Tiểu đáp.

Châu Hồng nói:

“Luyện kiếm chỉ có nâng cao được kiếm ý, một tên kiếm tu còn cần kinh nghiệm thực tế.”

“Người có thể đi cùng.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Nhưng không thể lên đài.”

“Vâng.”

Châu Hồng gật đầu.

“Chương môn, sư huynh đệ, giờ cơm tới rồi!”

Liễu Uyển Thi đứng trước căn tin tạm thời trong nội viện, cầm cái giá canh quơ quơ.

Nàng biết chương môn và các sư huynh chuẩn bị đi đập phá Hạo Khí Môn, Liễu Uyển Thi, Mã Vĩnh Ninh, Nhất Hắc và Nhị hắc từ sáng sớm đã tất bật chuẩn bị một bàn cơm thịnh soạn để tiễn biệt.

Sau khi ăn xong, Quân Thường Tiểu và tám đệ tử lên đường.

Lê Lạc Thu ở lại môn phái phụ trách quản lý sự vụ, nhưng nàng cũng phái mười sát thủ kim bài ẩn nấp trong bóng tối cùng chương môn lên đường.

Ra đường có sát thủ chuyên nghiệp bảo kê, quá ngưu bức!

Hạo Khí Môn.

Bầu không khí hào hùng bên trong đại điện.

Tần Hạo Nhiên đặt chiến thư vừa nhận được lên bàn, lạnh giọng nói:

“Quân Thường Tiểu, ta còn lo ngươi cụp đuôi không dám lòi mặt chuột ra chứ.”

Sau khi nhận được tin tức này, Tần Hạo Nhiên đã tranh thủ mời các chương môn, môn chủ của các tông môn thành viên của liên minh Bách Tông tụ họp về đây.

“Tên Quân Thường Tiểu này cho rằng đánh bại được một tên đệ tử nội môn của Thánh Tuyền Tông là thiên hạ vô địch hay sao, còn dám có cái gan chó đến thách đấu Tần minh chủ?”

Môn chủ Trường Dao Môn nói.

Khuôn mặt hắn vẫn còn hơi nhợt nhạt. Có thể nhìn ra sau khi hắn bị Quân Thường Tiểu bạo hành một trận, thương thế vẫn chưa bình phục triệt để.

“Ta đến đây là vì muốn trợ uy cho Tần minh chủ.”

Tông chủ Hồ Khiếu Tông cười nói:

“Ngày mai tên tiểu tử đó đến đây, chắc chắn sẽ bị thanh thế dọa sợ run người.”

Thanh thế xác thực là dọa người, bởi vì có hơn năm mươi môn phái đến đây trợ uy cho Hạo Khí Môn, đến ngày mai đồng thời đưa mũi nhọn về phía Quân Thường Tiểu, khí thế khẳng định có thể dồi dào núi lấp biển.

Có người hơi lo lắng nói:

“Tên Quân Thường Tiểu này mỏng mép chanh chua, sau khi hắn đến mọi người đừng cùng hắn đấu khẩu, dùng nước bọt dìm chết hắn.”

Mọi người cùng gật đầu biểu hiện sự đồng tình.

Dẫu sao cảnh tượng Tư Đồ Vương bị chọc tức đến phun máu vẫn còn rất rõ trong tâm trí mỗi người.

“Quân Thường Tiểu.”

Tần Hạo Nhiên siết chặt nắm đấm, lãnh giọng nói:

“Ngày mai chỉ cần ngươi dám đến Hạo Khí Môn, ta sẽ trước mặt ánh mắt của vô số người, đánh cho ngươi như chó nhà có tang lê lét rồi đi.”

“Hất xì.”

Trên đường lên núi, Quân Thường Tiểu bỗng nhiên hất xì, hắn xoa xoa mũi nói:

“Tên nào miệng thúi nói xấu ta trong bóng tối vậy!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 147: Ngải gia đến trợ uy!

Ngày hai mươi chín. Ngày tốt cho bạn bè gần xa gặp mặt nhau.

Bầu trời trong xanh, gió mát thoang thoang. Thời tiết đẹp trời thuận lợi ra ngoài.

Quân Thường tiểu dẫn theo tám tên đệ tử nghỉ ngơi một đêm bên ngoài dã ngoại, hiện tại đang đứng dưới chân núi Hạo Khí Môn.

Còn đường phía trước trải đầy đá xanh hướng lên phía trên, giữa sườn núi có lũng lờ sương mỏng, khiến người khác nhìn vào thấy được mấy phần nhân gian tiên cảnh.

"Oa..."

Lý Phi mở to miệng nói:

"Khí phách thật đấy."

"Ba."

Quân Thường Tiểu móc ra cuốn sử ký, đánh vào đầu tên đệ tử ngốc này, nói:

"Trông chút tiền đồ của ngươi kia."

Lý Phi hai tay ôm đầu, cười hắc hắc một tiếng.

Tô Tiểu Mạt siết chặt nắm đấm, phần khởi nói:

"Nghĩ đến sắp tới phải đánh nhau với đệ tử của đại môn phái, nhiệt huyết trong người ta sôi trào hết cả lên rồi."

Lý Thanh Dương bình tĩnh nói:

"Chưong môn, người của liên minh Bách Tông chắc cũng sắp đến rồi, chúng ta đi lên trước để tránh bị soi mói."

Quân Thường Tiểu nói:

"Nếu như bọn hần là người thông minh, chắc chắn đã rút được bài học từ lần trước tức đến phun máu, lại không miệng nhanh hơn não nữa đâu."

"Đi thôi."

Trong lúc nói chuyện, hần dẫn các đệ tử đi lên đường đá.

Dạ Đế đại nhân của chúng ta, gặp phải bị kịch khi phải vác theo máy phát nhạc (Ma phẩm m Hương).

Mười tên sát thủ kim bài ẩn núp trong bóng tối cũng đã có mặt, nhưng chưong môn không để bọn hần cùng lên núi, thay vào đó là bày mưu tính kế cho bọn hần ẩn núp ở phía dưới chân núi.

Mọi người đi đến giữa sườn núi phát hiện phía bên trái có một tảng đá lớn tron bóng, khắc ba chữ cứng rắn mạnh mẽ “Hạo Khí Môn”.

"Người khắc chữ chắc hẳn là một vị đầy thân hạo khí (quang minh chính nghĩa), nhưng Tàn minh chủ thì..."

Quân Thường Tiểu nói đến đây không thể không lắc đầu, ánh mắt tràn đầy xem thường.

Nói thật, hần rất thương thức cái tên “Hạo Khí Môn”, cũng đương nhiên không muốn vạch mặt với Tàn minh chủ, thế nhưng người kia ở trên Linh Tuyền Sơn thêm lửa góp gió đẩy mình về phía từ vực, vậy đừng trách hần không kiêng nể vạch mặt.

Trên sân luyện võ của Hạo Khí Môn.

Chưong môn các phái cùng các gia chủ nhiệt tình chào hỏi lẫn nhau, tạo cho người khác bầu không khí như đang thi thăm bạn bè lâu ngày không gặp.

Tạ Nghiễm Côn vì có nguyên nhân lúc trước ra sức đứng về phía Quân Thường Tiểu, mặc cho hần có thân phận cao quý thì các đại lão cũng xem như là không khí, không người tiến đến chào hỏi một câu.

"Hừ."

Tạ thành chủ cũng rất có khiếu ngạo, các người không đã không nhìn ta, vậy ta cũng xem như các người vô hình.

Ngoài Tạ thành chủ ra còn có mấy cái cao tăng gia tộc của thành Thanh Dương, phụ thân Lý Thanh Dương cũng có mặt bên trong, bọn họ đại diện cho ba trăm sáu mươi vạn người dân đến đây trợ uy cho Thiết Cốt Phái.

Bất quá, nhân số rất hùng hổ được tới sáu bảy người.

So sánh với hơn mười vị chưong môn của liên minh Bách Tông, khí thế có chút quá bạc nhược rồi.

Huống hồ, đã là một môn phái lớn thì ai lại không có bạn bè đâu?

Sự kiện lần này hấp dẫn rất nhiều gia tộc đến xem náo nhiệt, bất quá đa phần đều là người có quan hệ với liên minh Bách Tông, mọi người trò chuyện vô cùng sôi nổi, hận không thể đem một vò rượu ra uống cho sáng khoái.

Mà nói đến người được hoan nghênh nhất khẳng định là gia chủ Ngải gia. Giờ phút này, từ cao đến thấp chương môn hay là gia chủ đều rất nhiệt tình đến lời kéo quan hệ.

Ngải gia từ xưa đến nay buôn bán đan dược làm gốc nên việc kết giao là chuyện thường tình, lại thêm gần đây người ta luyện chế ra được Liệu Thương Đan và Tổ Thể Đan thần kỳ, thì việc tạo mối quan hệ nhất định phải làm.

Người tích cực tạo mối quan hệ nhất chính là môn chủ Trường Dao Môn.

Bản thân hắn có mang thương tích trên người, ảnh hưởng đến thực lực và tốc độ tu luyện giảm sút, hiện tại rất cần một viên Liệu Thương Đan đến hồi phục thương thể.

Buổi đầu giá lần hai hắn cũng đã đi, bất quá người tham dự đầu giá không đại tông môn cũng là đại gia tộc lắm tiền, người ta toàn là dân chơi máu mặt trên giang hồ, dọa hắn sợ đến mức không dám há mồm mở miệng.

"Ngải gia chủ."

Thân chương môn nịnh nọt cười nói:

"Ngươi nhìn xem có thể bán riêng cho Thân chủ một viên Liệu Thương Đan, giá tiền thì..."

"Thật có lỗi quá."

Ngải Thượng Nghê lạnh lùng ngắt lời nói:

"Ta Ngải gia luyện chế Liệu Thương Đan, chỉ buôn bán trên hội đấu giá, trước tới nay chưa từng có cái gì gọi là giao dịch riêng cả."

Nếu như là một người khác, hắn còn có thể nể tình nể mặt dần xếp một chút.

Thế nhưng con hàng này là người nào?

Chó săn của Tần Hạo Nhiên, một thành viên của liên minh Bách Tông.

Lúc trước thẳng đàn này còn dám khiêu chiến Quân chương môn ở thành Thanh Dương, nào ta bị cửa ải mới đi cùng hắn có cái gì giao dịch, phản bội đồng minh hợp tác của mình!

Ngải gia chủ rất kiên định với lập trường của mình.

Người đã có thù với Thiết Cốt Phái, vậy cũng chính là có thù với Ngải gia ta, đừng nói mua Liệu Thương Đan, ngay cả đi cửa hàng dược liệu cũng không được chào đón nữa là.

Thân chương môn bị người ta lạnh lùng từ chối, hậm hực rồi đi, thầm nghĩ:

"Ta có chọc đến nhà hắn sao? Làm gì ăn nói khó nghe quá vậy."

Hắn nghĩ đến Hạo Khí Môn có thể giúp mình đánh cho Quân Thường Tiểu lên bờ xuống ruộng, cục tức trong nội tâm cũng giảm đi không ít.

"Ngải gia chủ, nhà các người khi nào mở đấu giá?"

"Tổ Thể Đan thật sự có công hiệu cường hóa thân thể, đề cao lực lượng sao?"

"Tất cả mọi người đều là người của quận Thanh Dương, gia chủ cũng nên vì mọi người chiếu cố một chút, tránh cho người ngoài quận mượn thế ức hiếp người nhà."

Các đại lão của quận Thanh Dương vây quanh Ngải Thượng Nghê để hỏi thăm chuyện đan dược, nhìn vào có thể thấy rõ Liệu Thương Đan và Tổ Thể Đan đã khiến bọn hắn thêm đến nhỏ nước dãi rồi.

"Khụ khụ!"

Ngay lúc này, Tần Hạo Nhiên mặc trên người một bộ áo trắng dài, đưa một tay lên miệng nhẹ ho hai tiếng, một cổ khí tức người bề trên nhanh chóng lan tỏa ra.

Toàn bộ người trên sân luyện võ im lặng.

Các ông lớn lập tức xoay người lại, hướng về vị minh chủ chào hỏi.

Tạ Nghiễm Côn vẫn nhàn nhã đứng tại chỗ, xét về thân phận hắn và Tần minh chủ là ngang nhau, chẳng cần phải cho đối phương mặt mũi.

Các gia chủ thành Thanh Dương vừa hay dự định tiến lên chào hỏi vị minh chủ, bất quá nhìn qua thành chủ vẫn đứng yên tại chỗ, vì thế chỉ có thể giả bộ mắt mù tai điếc cứng ngắt đứng ở phía sau.

Tần Hạo Nhiên cũng nhìn thấy Tạ Nghiễm Côn, biết tên kia có xu hướng nghiêng về Quân Thường Tiểu, nên cũng xem đối phương là không khí, chẳng cần phải qua chào hỏi làm gì.

"Ngải gia chủ!"

Hắn nhìn thấy Ngải Thượng Nghê, lập tức thể hiện bộ mặt tươi cười, nói:

"Con gió nào lại thổi Ngải gia chủ đến đây chơi rồi."

Trước kia hắn và Ngải gia từng có hợp tác.

Ngải Thượng Nghê biết người kia dù gì cũng là minh chủ liên minh, đành phải chấp tay ứng phó nói:

"Sự kiện lớn như vậy, đương nhiên là đến trợ uy."

Tần Hạo Nhiên nghe đối phương nói như thế, nét cười trên mặt ngày càng đậm.

Các đại lão xung quanh cũng không ngừng quang ánh mắt hâm mộ.

Bọn hắn đã nghe qua Ngải gia chủ và Tần minh chủ từng có hợp tác làm ăn, lại quan hệ thân mật. Lần này Thiết Cốt Phái dám tới chơi lớn, mà Ngải gia chủ lại đích thân đến đây trợ uy, xem ra lời đồn cũng phải là giả!

"Người qua bên này đi."

Tần Hạo Nhiên nói:

"Người đâu, mau đem ghế cho Ngải gia chủ."

"Không cần."

Ngã Thượng Nghê nói:

"Đứng đây là được rồi."

"Ngải gia chủ rất khách khí nha."

"Ta có thể khẳng định quan hệ giữa hai người không hề tầm thường!"

Rất nhiều cao tăng bốn phía nhỏ giọng nghị luận.

Ánh mắt Tần Hạo Nhiên hiện lên sự ngạo nghễ, Ngải gia chủ khách khí như vậy khiến hắn cảm thấy rất đắc ý.

Thế nhưng, Tạ Nghiễm Côn vẽ trên mặt mình một nụ cười chế giễu, thâm nghị:

"Tần Hạo Nhiên ơi, Tần minh chủ à, người thật đúng là tự xem mình là rồng phượng hay sao?"

Người khác không biết Ngải gia làm sao luyện chế ra Liệu Thương Đan thần kỳ, thế nhưng hắn là người từng được Quân Thường Tiểu cho hai viên nên rất rõ ràng, cũng đã sớm suy đoán ra, Ngải gia và tiểu tử kia nhất định là có mối quan hệ hợp tác làm ăn.

Tạ thành chủ là người rất biết điều, đương nhiên sẽ không đem chân tướng vạch trần.

"Bảo!"

Ngay lúc này, một tên đệ tử vội vàng chạy đến nói:

"Chương môn Thiết Cốt Phái - Quân Thường Tiểu dẫn theo đệ tử, đang ở bên ngoài cửa lớn cầu kiến!"

Cái từ 'cầu kiến' này dùng rất khéo léo, trực tiếp xem Quân chương môn chúng ta không là cái gì cả.

Tần Hạo Nhiên thản nhiên nói:

"Cho hắn vào đi."

"Vâng."

Đệ tử lui ra.

Vốn là bầu không khí trên sân luyện võ có chút im ắng bỗng nhiên lại trở nên sôi nổi, đây là mọi người đang nghị luận sôi nổi chuyện của Quân Thường Tiểu.

Chương môn các phái của liên minh Bách Tông nhìn nhau một cái, rồi cùng nhau nở nụ cười khinh thường.

Mấy chục tên chương môn đã chuẩn bị rất tốt, chỉ cần Quân Thường Tiểu xuất hiện thì bọn hắn sẽ lập tức bùng nổ khí tức, cho tên kia một cái hạ mã uy (đánh phủ đầu).

Cót két.

Cửa lớn mở ra.

Quân Thường Tiểu đeo kính râm chống nắng, trên miệng ngậm một điếu xì gà, cầm đầu tám tên đệ tử bước vào môn phái.

Đám chương môn vừa thấy hắn xuất hiện, liền muốn bùng nổ khí thế dọa người, bỗng nhiên chợt nghe một âm thanh đinh tai nhức óc vang lên!

"A a a, a a a a! Mộng ảnh như ta đã từng gặp, trong tim ta day dứt mãi không thôi, dứt bỏ cừu oán chốn hồng trần, cùng ta..."

Tiếng nhạc bài Thiết Huyết Đan Tâm của Quảng Đông vang lên, Quân Thường Tiểu đã bước lên sân luyện võ.

Ba.

Mấy phát nhạc đóng lại.

Quân chương môn nhẹ nhàng ngẩng đầu, cười nhạt một cái nói:

"Tần minh chủ, Thiết Cốt Phái ta đến chơi lớn đây."

"Đạp đạp đạp."

Tám tên đệ tử cất bước đi tới, xếp thành một hàng đứng ở phía sau lưng chương môn.

Xương cốt cứng rắn, bá khí tận trời!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Tự mình đa tình!

Hơn năm mươi chương môn của các môn phái, hôm qua còn qua còn nghĩ dựa vào uy thế để áp đảo tinh thần Quân Thường Tiểu, kết quả chỉ một bài Thiết Huyết Đan Tâm đánh gãy nhịp điệu.

Đội đến khi bọn hắn lấy lại tinh thần thì Quân Thường Tiểu đã đeo kính đen, ngậm điếu xì gà, đứng trong sân luyện võ, sau lưng là tám đệ tử sắp thành hàng ngang đứng.

Lý Thanh Dương và Tiêu Tội Kỳ chấp hai tay sau lưng, biểu hiện thần sắc nghiêm túc.

Tô Tiểu Mạt, Lý Phi và Điền Thất hai tay khoanh trước ngực, ngẩng cao đầu.

Lục Thiên Thiên và Chu Hồng một người cầm kiếm một người ôm kiếm.

Da Tinh Thần xấu hổ bỏ máy phát nhạc xuống, sau đó dùng một chân giẫm lên, trên miệng nổi lên nụ cười đều.

Đối mặt với mấy chục vị chương môn các phái, nhưng sự kiêu ngạo của Thiết Cốt Phái hoàn toàn không hề yếu thế!

Trong lòng các võ giả đến xem náo nhiệt lại càng thêm ngạc nhiên.

Thiết Cốt Phái tuy đẳng cấp không cao, nhưng đệ tử lại vô cùng có khí phách!

Thế nhưng,

Quân chương môn nói câu “Thiết Cốt Phái ta đến đây chơi lớn”, có phải hay không hơi tự tin thái quá?

Đâu chỉ có hơi.

Chính xác là cực kỳ ngạo mạn!

Tần Hạo Nhiên đứng trong đại điện, sắc mặt đen như than, thậm chí bị kích động muốn chửi tục.

Mọi người đều là người trong giang hồ, thách đấu được coi là chuyện mỹ kỳ đáng trân trọng, thế mà con hàng này vừa đến liền mở miệng đòi đập phá, người có hiểu quy tắc giang hồ hay không, có còn biết đạo nghĩa giang hồ hay không?

Quân Thường Tiểu hiểu thì hiểu, nhưng hắn đã trở mặt với liên minh Bách Tông, hắn vốn dĩ đến thách đấu đã không được chào đón, vậy cần gì nể mặt ai mà không chơi lớn luôn!

“Miệng còn hôi sữa!”

Một chương môn trong liên minh Bách Tông, tức giận nói:

“Trước...”

Quân Thường Tiểu giơ tay lên, hơi nghiêng đầu, tay trỏ chỉ về phía hắn giống như Vương chương môn nhấp thẻ, nhàn nhạt đáp:

“Còn không cầm mồm!”

Vị chương môn đó nhớ lại cảnh tượng Tư Đồ Vương phun máu lần trước ở Tinh Nguyệt Lâu, vội vàng nuốt những lời muốn nói vào trong.

Một câu nói, một hành động, khiến cho chương môn một phái phải câm nín.

Có võ giả đến xem náo nhiệt trong lòng bái phục: “Lợi hại!”

“Ha ha ha.”

Đột nhiên một tiếng cười vang lên.

Mọi người lần lượt nhìn về phía âm thanh phát ra, liền nhìn thấy Ngải Thượng Nghê từ đám đông bước ra, trên mặt là một nụ cười rục rờ.

Ngải gia chủ không chịu được cảnh này nên muốn thay Tần minh chủ áp chế sự ngạo mạn của tên tiểu tử này sao?

Rất nhiều người đều nghĩ như vậy.

Tần Hạo Nhiên cũng cho rằng như vậy, chấp tay nói:

“Tần mỗ xin nhận ý tốt của Ngải gia chủ, tên tiểu tử này miệng lưỡi sắc bén, người không cần cùng hắn phí lời làm gì.”

Ngải Thượng Khắc không thêm đề ý hắn, mà trực tiếp đi về phía Quân Thường Tiểu.

Hành động này khiến cho các võ giả đồng loạt nhận định rằng Ngải gia chủ quyết tâm giúp đỡ Tần minh chủ, thậm chí còn muốn đến gần đối mặt đấu khẩu.

Giao tình quá sâu rồi, thật khiến người khác hâm mộ!

Tần minh chủ tuy rằng có chút áy náy nhưng khóe miệng lại hiện lên vẻ đắc ý vô cùng.

Lần này chương môn các môn phái đến không ít, quy mô so với sự kiện môn phái luận võ cách đây không lâu lớn hơn nhiều, hôm nay lại có Ngải gia đến trợ uy thật quá nở mày nở mặt rồi.

Tiểu tử.

Đây là gia chủ Ngải gia.

Không chỉ quan hệ rộng rãi mà gia tộc còn buôn bán đan dược cao cấp.

Hôm nay hẳn đến đây trợ uy cho bản minh chủ, người thừa kế thù oán với hắn đi, để xem ngày sao người lẫn lộn ở quận Thanh Dương thế nào.

Lúc này, Tần Hạo Nhiên cực kỳ vui lòng xem Quân Thường Tiểu kết thù với Ngải Thượng Nghê, kết quả sau này không cần nói cũng biết là cực kỳ thảm.

“Quân chương môn.”

Ngải gia chủ đi đến mở lời, trên khuôn mặt là một nụ cười hóm hờ.

Rất nhiều người nhận định đây là đang cười khinh!

Nhưng động tác cùng lời nói tiếp theo làm toàn bộ bọn họ ngơ ngơ không hiểu.

Ngải gia chủ chấp tay nói:

“Đạo này vẫn sống tốt chứ?”

Chuyện này...

Ra thế, ra thế!

Ngải gia chủ cũng là người lẫn lộn trong thương trường nhiều năm, làm việc có lý có tình, không thể trực tiếp hỏi tội lộ liễu quá được, cần phải lịch sử chào hỏi rồi mới khai màn.

Không hổ là kẻ già đời, vô cùng cao tay nha.

Chửi lộn mà còn phải lịch sự chào hỏi.

Quân Thường Tiểu nếu trực tiếp chửi mắng, lập tức sẽ lộ ra sự nóng giận, thiếu học thức!

Cần phải ghi nhớ, đây là chiêu số siêu cấp chửi người.

Vị chương môn vừa bị Quân Thường Tiểu dọa không dám nói hết lời, thầm khâm phục, đồng thời nhận thấy bản thân vừa rồi quá tức giận nên quên mất phong độ.

“Ngải gia chủ.”

Quân Thường Tiểu chấp tay cười nói:

“Người làm sao cũng ở đây rồi?”

Những võ giả đang thầm bái phục Ngải gia chủ rừng cang già cang cay, trên mặt người ta cũng là nét cười rạng ngời, cũng vô cùng khách khí, mọi người vô cùng kính nể.

Ồi vãi thật!

Học nhanh, Ngải gia chủ đây là gấp chiêu phá chiêu!

Lúc này, tất cả mọi người dường như nhìn thấy luồng khí đối nghịch xuất hiện giữa Ngải Thượng Nghê và Quân Thường Tiểu.

Bọn họ mặc dù miệng cười giống như bạn cũ lâu ngày không gặp, nhưng lại có sự giao chiến ngầm vô cùng kịch liệt, đánh đến long trời lở đất.

Cao thủ, quá cao thủ rồi!

Trong lúc các vị chương môn khác đang phân tích tình hình, Ngải gia chủ lại mở lời:

“Nghe tin quý phái đến Hạo Khí Môn luận bàn võ đạo, thân là một người bạn đương nhiên phải đến trợ uy mới phải đạo chứ.”

Trước tiên nói rõ lập trường của mình sau đó mới khai chiêu.

Ghê thật!

Mọi người đưa mắt về phía Quân Thường Tiểu theo dõi thần sắc trên mặt hắn, đoán xem hắn có ý thức được đối phương rất già đời mà quyết định rút lui hay không?

Không rút lui!

Tên kia vậy mà còn còn chấp tay cười nói:

“Ngải gia chủ có thể đến trợ uy, Quân mã vô cùng cảm kích.”

Hơ.

Mọi người sùng sốt.

Tên này cho rằng Ngải gia chủ đến trợ uy cho hần sao?

“Hử?”

Tần Hạo Nhiên lạnh giọng nói:

“Quân chương môn, người đừng có tự mình đa tình.”

“Tự mình đa tình?”

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên nhìn Ngải Thượng Nghê, nói:

“Ngải gia chủ chẳng lẽ không phải trợ uy cho Quân môn sao?”

“Há há há.”

“Tên này chẳng lẽ sợ quá hóa ngu rồi?”

“Không cần dùng não suy nghĩ cũng biết, Ngải gia chủ là chủ một gia môn buôn bán dược liệu và đan dược, làm sao có thể đến trợ uy cho một môn phái bát lưu?”

Chương môn các môn phái xem như nắm được cơ hội, không nhịn mà cười nhạo.

“Không sai.”

Ngải gia chủ vội vàng đáp:

“Ngải môn lần này từ thành Hồ Dương lặn lội đường xa đến đây là vì muốn trợ uy cho Quân chương môn đấy!”

Nụ cười trên khuôn mặt chương môn các môn phái cứng lại, có người ngạc nhiên đến chút nữa thì ngã ngửa.

Võ giả đến xem nào nhiệt thì tròn mắt, thậm chí hoài nghi mình nghe nhầm.

“Cám ơn rồi.”

Quân Thường Tiểu nói.

Biểu cảm trên mặt Tần minh chủ cứng lại, khó tin nói:

“Ngải gia chủ, người... người vừa rồi nói đến đây là vì muốn trợ uy cho tên tiểu tử kia?”

Ngải gia chủ đi về phía sau lưng Quân Thường Tiểu, đứng ở rìa sân luyện võ, mở miệng đáp:

“Không sai.”

“Há há há! Cười chết ta rồi!”

Tạ Quảng Côn nhin không được cười lớn:

“Cũng không biết là ai đang tự mình đa tình, ta thay hần tự cảm thấy xấu hổ.”

Sắc mặt Tần Hạo Nhiên lập tức tái xanh mét.

Tạ thành chủ cũng theo sau Ngải gia chủ đi về phía Quân Thường Tiểu, chấp tay nói:

“Quân chương môn, không cần hoảng cũng không cần sợ, hơn ba trăm sáu mươi vạn dân chúng thành Thanh Dương, ngày hôm nay cùng người đứng cùng một chiến tuyến.”

Nói xong, bọn hần đi đến trước mặt Ngải gia chủ.

Khi Lý gia chủ đi qua Lý Thanh Dương, liền vỗ vai người sau nói:

“Con trai, cha ở đằng sau theo dõi con, đừng làm mất mặt Lý gia ta, đừng làm mất mặt Thiết Cốt Phái.”

Lý gia chủ nghe được tin con trai ở trên Linh Tuyền Sơn đánh bại đệ tử nội môn của Thánh Tuyền Tông, cả người hần ngồi trong phòng sách mà nước mắt chảy dài, lúc đó hần mới thật sự ý thức được quyết định khi đó của con trai mình có bao nhiêu đúng đắn.

Lần này hần đến Hạo Khi Môn không chỉ đại biểu là con dân thành Thanh Dương, mà còn đến với tư cách là một người cha.

“Dạ.”

Lý Thanh Dương dùng ánh mắt kiên định trả lời.

“Quân chương môn.”

Đột nhiên một giọng nói hồn hậu vang lên, nói:

“Lão tử ở tông môn đã nghe Mã Văn Đằng nói qua, người là một thiếu niên không đơn giản, hôm nay tận mắt chứng kiến quả danh bất hư truyền mà.”

Một lão võ giả mái tóc trắng đứng bên cạnh Ngải gia chủ, ánh mắt sắc bén bước ra.

“Tiền bối là...”

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên nói.

Lão võ giả giọng nói hồn hậu trả lời:

“Vương Đông Lâm, Thương Sơn Phái.”

Hắn vừa mới nói ra, tất cả mọi người đều chấn kinh.

Vương Đông Lâm không phải là một trong bốn trưởng lão cảnh giới tu vi đạt tới Vô Tông đỉnh phong của Thương Sơn phái đó sao.

“Quần chúng môn.”

Ngài Thượng Nghê nhỏ giọng nói:

“Đây là do Ngài mở mời tới.”

Hóa ra là như vậy.

Quân Thường Tiểu hai tay chấp sau lưng đứng thẳng, nhìn về phía Tàn Hạo Nhiên, đứng theo quy tắc giang hồ cao giọng nói:

“Quần Thường Tiểu chúng môn Thiết Cốt Phái dẫn đệ tử đến ước chiến với Hạo Khí Môn!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 149: Giải thưởng!

Sau lưng Quân Thường Tiểu có Ngã gia, có ba trăm sáu mươi vạn con dân thành Thanh Dương, còn có trưởng lão Thương Sơn Phái, hắn còn phải sợ sao?

Người có xương cốt cứng rắn, hành sự có xương cốt cứng rắn!

Sợ cái con khỉ ấy.

Coi như Quân Thường Tiểu không có những hậu thuẫn cường đại này, hắn đã dám đến đập phá quán người ta, vậy có gì phải sợ chứ!

Cho nên, lần thứ nhất hắn lấy thân phận chúng môn đứng trước mặt các thế lực khắp nơi ở quận Thanh Dương, đứng trước mặt hơn năm mươi tên chúng môn các phái, hướng về Hạo Khí Môn chính thức khởi xướng khiêu chiến!

"Răng rắc!"

Tàn Hạo Nhiên siết chặt hay nắm đấm, cắn hàm răng, giọng căm hận nói:

"Hạo Khí Môn ta tiếp chiến!"

Hắn bị tổn thương sâu sắc khi biết Ngài gia chủ đến đây để trợ uy cho Quân Thường Tiểu.

Giờ phút này, vị minh chủ hận không thể lập tức bắt đầu luận bàn, cho đệ tử nhà mình khiến đệ tử Thiết Cốt Phái bị hành hạ phải khóc lóc thảm thiết, khuấy khóa con tức trong lòng này!

Vương Đông Lâm của Thương Sơn Phái trợ uy thì thế nào?

Không có lỗi, người coi như ủng hộ Thiết Cốt Phái, cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn, bởi vì đây chính là nghiêm túc luận bàn võ đạo.

Tần minh chủ có hơi nghĩ nhiều rồi.

Vương Đông Lâm tuy có thiên hướng Quân Thường Tiểu, nhưng hắn xuất hiện ở đây với mục đích là một người uống trà xem kịch, tuyệt đối sẽ không làm ảnh hưởng đến trận luận võ giữa hai bên.

"Xoát!"

Tần minh chủ vung tay áo, bước xuống bậc thềm của đại điện, đứng ở bên trên sân luyện võ.

"Xoát! Xoát!"

Ngân tên đệ tử từ trong viện tuôn ra, xếp hàng chỉnh tề đứng ở phía sau, thanh thế có thể nói là to lớn.

Hai mươi tên đệ tử đứng ở hai hàng đầu tiên, có người dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn bọn người Lý Thanh Dương, cũng có ánh mắt chứa đầy sự kính trọng.

Đây là đệ tử tinh anh của Hạo Khí Môn.

Mười tên đệ tử đứng hàng đầu tiên, chính là đệ tử thân truyền do Tàn Hạo Nhiên đích thân bồi dưỡng, tu vi và linh căn không phải hạng xoàng.

"Quả nhiên tin tức tình báo không sai."

Quân Thường Tiểu thẩm nói:

"Cái Hạo Khí Môn này chính xác có ba tên đệ tử sở hữu linh căn thượng phẩm."

Hắn thông qua chức năng nhìn trộm của kính râm chống nắng, có thể phân tích rõ ràng tư chất và tu vi của mười tên đệ tử thân truyền này.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

Trong lúc bọn người Lý Thanh Dương bế quan tu luyện, Quân đại chương môn đã sớm mệnh lệnh Tế Vũ Đường đi thăm dò nội tình của Hạo Khí Môn.

Không chút nào khoa trương nói.

Ba tên đệ tử sở hữu linh căn thượng phẩm có nhà ở đâu, trong nhà có mấy cái miệng ăn, trong nhà có bao nhiêu mẫu ruộng, ngay cả nuôi bao nhiêu con súc vật cũng được điều tra rõ ràng.

Mười tên đệ tử thân truyền đứng ở hàng trước có thực lực rất không tệ.

Từ trái sang phải, ba tên sở hữu linh căn thượng phẩm có thực lực lần lượt là Võ Sư nhất phẩm, hai tên Võ Đồ đỉnh phong.

Bảy tên đệ tử còn lại đều là người sở hữu linh căn trung phẩm, xét về mặt tư chất có hơi kém, thực lực tổng hợp chỉ là ba tên Võ Đồ cửu phẩm, bốn tên Võ Đồ bát phẩm!

Thân là một môn phái gần với ngũ lưu tông môn, có thể thu nhận ba tên linh căn thượng phẩm, bồi dưỡng ra một tên Võ Sư cảnh, chuyện này rất là bình thường.

Chỉ tiếc là, không có đệ tử sở hữu linh căn cực phẩm.

Ngay cả ngũ lưu tông môn muốn thu nhận một tên đệ tử sở hữu linh căn cực phẩm, cũng là chuyện không dễ dàng.

Nếu như tư chất của Tiêu Tội Kỳ không bị thoái hóa, thì tứ ngũ lưu tông môn cũng phải nép mình qua một bên, nhường nhị tam lưu tông môn ra sức tranh đoạt.

Còn người sở hữu linh căn thánh phẩm, đa phần đều lựa chọn gia nhập nhất lưu tông môn hết cả.

Linh căn thần phẩm trong truyền thuyết, loại người này có thể danh xứng với thực con cung của trời, trong vô số năm tháng dài đằng đặc mới xuất hiện một tên, chỉ cần không chết lãng xẹt thì Đế vị sẽ có một ghế của hắn, trở thành nhân vật được chúng sinh sùng bái.

So sánh với Hạo Khí Môn.

Thiết Cốt Phái cũng có ba tên sở hữu linh căn thượng phẩm là Lý Thanh Dương, Tiêu Tội Kỳ và Dạ Tinh Thần, dường như cũng không bị lép vế nha.

Đúng là không bị yếu thế, nhưng nội tình thì có hơi thua kém.

Không nói về mặt thực lực tổng hợp, chỉ việc số lượng đệ tử cũng đã bị người ta cho hít bụi.

Không vội, không vội.

Đường dài phải đi từng bước một, không ai có thể ăn một miếng đã trở thành đại bàng từ (người mập ú) cả.

"Quân chương môn."

Tần Hạo Nhiên thân nhiên nói:

"Người muốn chiến như thế nào?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Thiết Cốt Phái ta phái ra bảy tên đệ tử, Hạo Khí Môn các người cũng phái ra bảy tên đệ tử, bảy trận luận bàn lấy bốn thắng làm tỉ số chung cuộc được chứ?"

"Được thôi."

Tần Hạo Nhiên không ý kiến.

Nếu là quang minh chính đại luận bàn võ đạo, hắn không có khả năng cho cả ngàn tên đệ tử ra luận võ.

"Bất quá."

Hắn hơi ngừng một chút, lời nói thâm ý, nói:

"Nếu chỉ luận võ thì có hơi nhạt nhẽo, chúng ta thêm một chút giải thưởng cho có tính kích thích thì sao nhỉ?"

Quân Thường Tiểu sở mũi một cái, nói:

"Tần minh chủ muốn giải thưởng như thế nào?"

Tần Hạo Nhiên nói:

"Nếu như Hạo Khí Môn ta thắng chung cuộc, thì làm phiền Quân chương môn ở lại nơi này quét dọn chuồng ngựa một năm là được rồi."

"Há há.."

Thân Thông cười to nói:

"Hóa ra Tần minh chủ thiếu một tên người hầu, ta cảm thấy Quân chương môn rất thích hợp với chức vụ này đó nha."

"Làm người quét dọn chuồng ngựa cho Hạo Khí Môn, đây cũng là một loại vinh dự hiếm có."

Chương môn các phái lần lượt cười nhạo.

Vô già đến xem nào nhiệt chỉ có thể lắc đầu, người đứng đầu một môn phái phải đi quét dọn chuồng ngựa, về sau còn mặt mũi nào lẫn lộn trên giang hồ.

Chuyện giải thưởng

Tần Hạo Nhiên đã sớm suy tính kỹ lưỡng.

Ban đầu, hắn có ý định để Quân Thường Tiểu quỷ xuống ngay trước mặt mọi người đập đầu xin lỗi.

Tội gì?

Tội dám tự tiện thoát ly liên minh Bách Tông.

Nhưng Ngải gia chủ và Thương Sơn Phái đến trợ uy, hắn đành phải lùi một bước, đổi điều kiện sang một năm quét dọn chuồng ngựa.

Giải thưởng tuy có sự khác biệt, nhưng mục đích chỉ có một, chính là hung hăng đã kích tôn nghiêm, chà đạp lên nhân phẩm của Quân Thường Tiểu!

Loại thủ đoạn này đối với người đứng đầu một môn phái, so với việc tự sát còn đáng sợ hơn!

Tần Hạo Nhiên cười nói:

"Quân chương môn, ý của người thế nào?"

Ý bà nội người, thế nào cái rắm chó ấy.

Quân Thường Tiểu nói:

"Bồn tọa còn chưa nói ra giải thưởng cho bản thân nữa mà."

"Mời nói."

Tần Hạo Nhiên nói.

Hắn không quá quan tâm đối phương có cái gì giải thưởng, bởi vì hắn tự tin mình có thể chắc chắn dẫm đạp Thiết Cốt Phái.

Quân Thường Tiểu hơi suy nghĩ một chút, rồi nói:

"Giải thưởng của bồn tọa là, Tần minh chủ nếu như thua chung cuộc, kính mong minh chủ đây có thể hạ mình đến Thiết Cốt Phái ta chùi nhà xí một năm là được."

"Chương môn!"

Tô Tiểu Mạt chân thành nói:

"Tần minh chủ là người có thân phận cao quý mà lại đến Thiết Cốt Phái ta chùi nhà xí, đệ tử sợ mình đi đại tiện có chút rặn không ra."

Lý Phi phụ họa nói:

"Đệ tử nghĩ đến cảnh tượng Tần minh chủ đích thân cọ nhà xí, lại cọ rửa đến mức sạch bóng loáng, lỡ may làm bẩn thì thật sự cảm thấy áy náy quá."

"Hai thằng ngu các người, nói nhăng nói cuội cái gì đó!"

Đệ tử Hạo Khí Môn nhìn không được trực tiếp mở miệng mắng người.

Tô Tiểu Mạt nghiêng tai nói:

"Thằng ngu là nói người nào?"

"Thằng ngu đang nói..."

Tên đệ tử Hạo Khí Môn kia có chút mờm nhanh hơn não, sửa lời nói:

"Người chính là thằng ngu!"

"Con em người, cả nhà người đều là đồ ngu! Mười tám đời tổ tông nhà người đều là đồ ngu cả!"

Tô Tiểu Mạt nói đến nước bọt văng ra ngoài.

Khí thế phải hồ báo, mắng chửi người cũng phải như thế!

Tên đệ tử Hạo Khí Môn kia tức giận đến đỏ bừng cả khuôn mặt, đang chuẩn bị cãi lại, lại bị Tần Hạo Nhiên đưa tay ngăn cản.

"Hừ."

Một tên chương môn trong liên minh, giọng đầy lạnh lùng nói:

"Miệng đầy từ ngữ thô tục, Quân chương môn có phương pháp lãnh đạo thật khiến người ta mở mang tầm mắt."

Quân Thường Tiểu thân nhiên nói:

"Lão gia hòa, người không nghe thấy là do đệ tử Hạo Khí Môn khai màn trước à, chẳng lẽ đệ tử bổn tọa phải thành thật nghe người ta chửi mắng, sau đó dùng từ ngữ bác ái nhân hòa để cảm hóa?"

Bác ái là thánh hiền.

Người có giáo dục thì cần phải đối đãi có giáo dục.

Trên Tinh Vân đại lục, đối đãi với loại người mất dạy, thì so với hấn càn phải mất dạy.

"Tần minh chủ, giải thưởng của ta không có vấn đề gì chứ?"

Quân Thường Tiểu nói.

Tần Hạo Nhiên chấp tay, hướng về phía võ giả xem náo nhiệt, chấp tay nói:

"Kính mong mọi người ở đây làm chứng, Hạo Khí Môn và Thiết Cốt Phái định ra giải thưởng."

"Tần minh chủ xin cứ yên tâm, tất cả mọi người đều thấy rõ ràng."

Một tên xem náo nhiệt không ngại cuộc chơi chưa đủ loạn, hét to:

"Người nào mà thua cuộc không chịu nhận, đó chính là ô nhục của giang hồ, người người phi nhũ, người người tru diệt!"

"Không sai!"

Các võ giả khác cũng hòa theo.

Tần Hạo Nhiên hài lòng, ôm quyền nói:

"Quân chương môn, mời!"

"Xoát! Xoát!"

Đệ tử Hạo Khí Môn nhanh chóng bày binh bố trận, vây quanh gần phân nửa cái sân luyện võ. Chương môn các phái và các võ giả xem náo nhiệt cũng đứng ở vị trí thuận tiện quan sát toàn bộ võ trường.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 150: Trận thắng đầu tiên

Sân luyện võ của Hạo Khí Môn rất lớn, những đệ tử Hạo Khí Môn và chương môn các phái đứng cũng gần được một vòng sân.

Đứng gần Tẩu Hạo Nhiên có tám người.

Đứng gần Quân Thường Tiểu có hai người.

Từ cách bày trận có thể nhìn ra, rất nhiều võ giả cho rằng thực lực của Hạo Khí Môn cao hơn một bậc.

Quân Thường Tiểu nói:

“Tần minh chủ mời phái đệ tử lên đài.”

Tẩu Hạo Nhiên nhàn nhạt đáp:

“Quân chương môn đã vạn dặm xa xôi đến đây, Tần mỗ không thể qua loa tiếp đón, vậy nên sẽ phái đệ tử chân truyền xuất trận.”

Nói xong, hấn liền phát tay lên.

Đệ tử chân truyền tên Tôn Dã đứng ở hàng đầu bước ra, rồi đi thẳng về phía trung tâm sân luyện võ.

“Võ đồ bát phẩm sao?”

Quân Thường Tiểu suy nghĩ một lúc rồi nói:

“Lý Phi, lên đài chơi với bạn đi.”

“Vâng.”

Lý Phi dùng chân phải chà chà trên mặt đất, sau đó tay nắm thành quyền, bước lớn về phía trung tâm sân tập võ.

Nhìn thì có vẻ rất buông lỏng nhưng thực ra trong lòng lại bối rối vô cùng.

Dẫu sao đây cũng là lần đầu tiên hấn đại diện Thiết Cốt Phái luận võ với các đệ tử môn phái khác, áp lực khẳng định rất lớn.

Quân Thường Tiểu ở đằng sau cổ vũ, nói:

“Đừng căng thẳng, đừng mất bình tĩnh, người cứ thể hiện như bình thường dùng lực lượng đá bóng là được.”

“Vâng.”

Lý Phi thở sâu một hơi, ánh mắt trở nên kiên định.

Sau đó hắn đứng cách người cao hơn hắn một cái đầu – Tôn Dã năm mét.

Bất luận so về mặt chiều cao, thể trạng đều thua kém đối phương rất nhiều.

“Đệ tử chân truyền của Hạo Khí Môn, đã có rất nhiều kinh nghiệm thực chiến, Thiết Cốt Phái cho một đệ tử da mỏng thịt mềm này lên đài, sợ rằng đưa thỏ vào hang cọp rồi!”

“Quân Thường Tiểu cứ trực tiếp phái Lý Thanh Dương xuất trận, lấy mạnh thắng yếu, các hiệp sau thì phái một đệ tử yếu đấu với đệ tử mạnh của Hạo Khí Môn.”

“Thôi đi, Hạo Khí Môn có ba đệ tử Vô Đồ cửu phẩm, ba đệ tử sở hữu linh căn thượng phẩm, Thiết Cốt Phái nếu sớm phái Lý Thanh Dương xuất trận có lẽ chỉ có thể thắng một trận mà thôi.”

“Nói như Thiết Cốt Phái có thể thắng hai trận ý.”

Vô già xem nào nhiệt thì thâm bàn tán.

Hơn năm mươi chương môn trong liên minh cười lạnh.

Theo như bọn họ thấy thì Quân Thường Tiểu một khi bước vào Hạo Khí Môn, bất luận an bài thứ tự đệ tử xuất trận ra sao thì kết quả cũng chỉ có một, thua cực kỳ thê thảm!”

Không phái Lý Thanh Dương xuất trận đầu tiên thì đợi bị từ ăn hành đến chết đi!

“Hạo Khí Môn, Tôn Dã”

“Thiết Cốt Phái, Lý Phi.”

Hai người báo tên môn phái và danh tính, Tôn Dã nắm tay thành quyền, thấp giọng nói:

“Tiểu tử, người vừa rồi vừa làm nhục môn chủ, ta sẽ khiến cho người rất là thê thảm đấy.”

“Ồ.”

Lý Phi đáp lại một tiếng.

“Bắt đầu!”

Một trường lão của Hạo Khí Môn làm trọng tài hết lên.

Tiếng nói vừa dứt, thân hình cao to lực lưỡng của Tôn Dã lao đến, hai tay dang rộng, hiển nhiên định tóm đối thủ.

Lý Phi đầu bàn chân hơi nhún, thân hình như thỏ tránh đi, xoay người đến phía sau Tôn Dã, tung ra nắm đấm vô cùng mạnh, gọn gàng về phía lưng của đối phương.

“Bành!”

Tôn Dã phản ứng rất nhanh, nhanh chóng xoay người xòe tay ra chặn nắm đấm của Lý Phi, rồi hung hăng nắm lại như muốn bẻ gãy bàn tay Lý Phi.

“Đệ tử này của Hạo Khí Môn có lực lượng rất mạnh, đệ tử Thiết Cốt Phái đã bị giữ chặt tay như vậy, tuyệt đối khó mà thoát thân, chỉ có thể bị động chịu đòn, trận đấu đầu tiên cứ vậy là kết thúc.”

Một vị vô già bình luận.

Tuy nhiên, năm ngón tay Tôn Dã ra sức nắm tay Lý Phi nhưng từ đầu đến cuối không hề nghe thấy tiếng xương cốt bị rạn nứt.

Chuyện này...

Đám người ngạc nhiên không thôi.

Đệ tử Hạo Khí Môn là Vô Đồ bát phẩm, lực tay ít nhất cũng mười nghìn cân, theo lý thuyết đáng lẽ có thể dễ dàng bẻ gãy xương tay của đối thủ mới đúng.

Lý Phi nói:

“Chỉ có chút sức lực này thôi sao?”

Tên tiểu tử này.. đang cười sao?

Trong đầu rất nhiều cao thủ có một suy nghĩ, tên đệ tử này của Thiết Cốt Phái có thân thể cực mạnh, nếu không khó có thể bình tĩnh như vậy!

“Đáng chết!”

Tôn Dã tức giận truyền ngay càng nhiều linh lực vào bàn tay, sức lực năm đầu ngón tay bạo phát đến cực hạn, nhưng vẫn không có gì thay đổi, bàn tay dường như đang nắm một thanh sắt cứng.

“Soạt!”

Lý Phi đứng thẳng người dậy, chân phải của hắn nhấc như lúc hắn chơi đá bóng.

Quả bóng này từng vô số lần đá vào mặt Dạ Tinh Thần, cũng không ít lần đá vào mặt Quân Thường Tiểu. Bàn chân này của Lý Phi có thể xưng là bàn chân vàng!

“Bành”

Lý Phi dồn tất cả linh lực và sức mạnh cơ thể vào chân phải, đá một phát chuẩn xác vào mặt Tôn Dã, hơn nữa... không chỉ một lần.

Bành! Bành! Bành! Bành!

Lý Phi nhảy người lên, trong thời gian rơi xuống điên cuồng tung ra năm cú đá, mỗi cú đá mang theo lực lượng ít nhất 1 vạn 5 ngàn cân.

Mũi chân cú đá cuối cùng nện thẳng vào huyệt thái dương của Tôn Dã, sức mạnh của cú đá này làm cho Tôn Dã tan rã lực lượng, choáng váng lui về phía sau.

“Cơ hội tốt!”

Quân Thường Tiểu nói.

Lý Phi vừa chạm chân xuống đất liền hơi hạ thấp người, một chân co đầu gối đến ngang eo rồi bung người lên, nói:

“Thiết Cốt Vô Ảnh Cước!”

“Bành bành bành bành...”

Tôn Dã liên tục lui về phía sau, trên ngực xuất hiện từng dấu chân hằn lên.

Cuối cùng, lui đến ngoài rìa sân luyện võ và ngã xuống, trong quá trình ngã xuống còn phụt ra một ngụm máu tươi cao ba thước!

“Rầm rầm!”

Thân hình cao lớn vạm vỡ của đệ tử thân truyền Tôn Dã nặng nề ngã xuống, cả người đã bay ra khỏi phạm vi của sân luyện võ.

Rất rõ ràng, thua thê thảm!

“Soạt!”

Lý Phi mượn lực lộn một vòng rồi từ từ đáp đất, bày ra tư thế ‘chim én đập nước’, nói:

“Đã nhường.”

“Hay lắm!”

Tô Tiểu Mạt hào hứng hét lớn.

Lý Thanh Dương và Tiểu Tội Kỷ nhếch mép cười.

“Đệ tử chân truyền? Đúng là cận bã mà.”

Dạ Tinh Thần khinh thường nói.

Từ chương môn các phái đến trưởng lão của các gia môn tròn tròn mắt.

Lý Phi vốn bị động bị Tôn Dã nắm chặt tay quyền như thế mà lại có thể trong thời gian ngắn phản kích, lại đánh Tôn Dã đến nổi phun máu, thật sự không thể tin được!

Nhìn từ cách bộc phát khí thế thì hình như tên này chỉ là Vô Đồ ngũ phẩm, tại sao mỗi đòn tung ra lại đều có lực lượng 15 ngàn cân trở lên!

Không phải nói một Vô Đồ ngũ phẩm đáng ra không thể có sức mạnh lớn đến thế, mà cần phải dựa vào phẩm chất võ học gia tăng.

Đệ tử này của phái Thiết Cốt thì sao?

Lúc ra tay có sử dụng quyền pháp, nhưng năm cú đá trên căn bản không hề dùng một loại tuyệt kỹ nào cả.

Còn nữa, Thiết Cốt Vô Ảnh Cước.

Đây là loại tuyệt kỹ gì? Chất lượng ra sao? Sao chưa từng nghe qua có tồn tại vậy?

Đây không phải tuyệt kỹ gì cả, đương nhiên sẽ không có phẩm chất, chỉ là những chiêu thức do Quân Thường Tiểu cải biên từ những chiêu thức của Hoàng Phi Hồng để dạy cho Lý Phi.

Hết lên một cái tên dọa người thế thôi, thực chất chỉ dựa vào lực lượng sinh ra từ hai chân hình thành những đòn tấn công liên tiếp. Loại chiêu thức này căn bản không thể coi là một loại tuyệt kỹ.

Võ gia xem trận đấu mơ hồ, đoán già đoán non, Thiết Cốt Vô Ảnh Cước, trên tên có hai chữ Thiết Cốt, lẽ nào là tuyệt kỹ độc môn của Thiết Cốt Phái?

Sắc mặt Tàn minh chủ đen như lò than.

Đệ tử bị cứ thế mà thua trận, lại còn bị thua trong tay một Vô Đồ ngũ phẩm, bảo hắn làm sao có thể chấp nhận!

Cùng một biểu cảm khó coi như vậy là biểu cảm của chương môn các phái trong liên minh, dù sao bọn họ cũng đang ngồi đợi để xem trò cười, kết quả mọi chuyện xảy ra hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ.

Vương Đông Lâm gật đầu tán thưởng, nói:

“Đệ tử này của Thiết Cốt Phái tuy tu vi chỉ là Vô Đò ngũ phẩm, nhưng có thể bạo phát lực lượng lớn đến vậy, quả là một hạt giống không tệ.”

Ngài Thượng Nghê thăm nghĩ trong bụng, nói:

“Đệ tử này của Thiết Cốt Phái nhất định đã sử dụng Tổ Thể Đan, nếu không chỉ với tu vi Vô Đò ngũ phẩm thì không thể nào chơi cứng với lực tay của đệ tử Hạo Khí Môn.”

Sau khi giành thắng lợi đầu tiên, Quân Thường Tiểu nhìn về gương mặt khó coi của Tần Hạo Nhiên, chấp tay nói:

“Tần minh chủ, thật ngại quá, Thiết Cốt Phái ta lỡ may thắng trận đầu tiên mất rồi.”

“Hừ!”

Tần Hạo Nhiên hừ lạnh một tiếng, ra lệnh cho đệ tử khiêng Tôn Dã đang hôn mê đi, sau đó ngẩng đầu nói:

“Quân chương môn, trận thứ hai đến lượt Thiết Cốt Phái các người cho đệ tử xuất trận trước.”

Thua một trận cũng chẳng sao cả, chỉ cần những trận sau toàn thắng, cũng đủ để tiêu tử chết tiệt này phải im lặng mà đi quét dọn chuồng ngựa!

Quân Thường Tiểu chống cằm suy nghĩ một lúc, nói:

“Điền Thất, trận này người ra chơi đi.”

“Vâng.”

Điền Thất bước lên.

Điền Thất đã từng tham gia môn phái luận võ, nên tố chất tâm lý so với Lý Phi ổn định hơn nhiều.

Tẩu Hạo Nhiên lần này không cho đệ tử Vô Đò bát phẩm xuất trận nữa, mà trực tiếp cho đệ tử Vô Đò cửu phẩm ra sân, hiển nhiên là muốn cầm xuống chiến thắng trận thứ hai này.

“Tần minh chủ không còn đề cho đệ tử Vô Đò bát phẩm ra sân nữa.”

“Vẫn còn hai đệ tử Vô Đò cửu phẩm, hai tên Vô Đò đỉnh phong, một tên Vô Sư nhất phẩm, vừa hay đủ để giao đấu với số trận còn lại của cuộc luận bàn võ đạo.”

“Đệ tử tên Lý Phi vừa rồi, thực lực quả không tồi, có lẽ tính là lấy mạnh thắng yếu, nhưng đệ tử Thiết Cốt Phái chẳng lẽ ai ai cũng mạnh như vậy sao?”

Lý Phi vừa quay về chỗ, đứng phía sau chương môn, nghe thấy những lời nói bàn tán đó, thật rất muốn lớn giọng nói cho bọn họ biết – Ta là người yếu nhất trong những đệ tử Thiết Cốt Phái ở đây đó, nhờ vào cước lực bất ngờ mới có thể áp chế đối phương!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Không được đánh chết, nhưng có thể đánh gần chết!

Chính giữa sân luyện võ.

Điền Thất chấp tay nói:

"Thiết Cốt Phái, Điền Thất."

Hạo Khí Môn đệ tử thân nhiên nói:

"Hạo Khí Môn, Đàm Dững!"

Nói xong, hắn tỏa ra một cỗ linh lực nặng nề trầm trọng, như là muốn dùng khí thế khiến đối thủ phải khiếp sợ.

Chỉ đáng tiếc, Điền Thất không dao động một chút nào, thậm chí đang dùng ánh mắt nhìn thẳng ngu tra đũa.

Các võ giả quan chiến có chút không tin được.

Hạo Khí Môn cho một tên đệ tử Vô Đò cửu phẩm ra trận, thế mà tên đệ tử này của Thiết Cốt Phái lấy tự tin từ đâu ra, lại có thể khinh thường đối thủ đến vậy?

Hay là do bọn hắn bị ảnh hưởng bởi chương môn, tính phách lối đã ăn sâu vào máu rồi?

Aii.

Thượng bất chính hạ tắc loạn mà.

(P/s: trên không yên, dưới sẽ loạn.)

"Bắt đầu!"

Trọng tài hô lên.

Điền Thất lại là người ra tay trước, cất bước phóng tới, trên hai tay ngưng tụ tuyệt kỹ Bạo Liệt Quyền, tiếng va chạm ‘bành bành bành..’ không ngừng vang lên bên tai.

Tiếp cận quá nhanh, tốc độ quyền ảnh cũng nhanh.

Đàm Dững không có cách nào né tránh, chỉ đành phải truyền linh lực khắp cơ thể, xuất ra hai tay gấp chiều phá chiều mà thôi.

"Bành! Bành!"

Điền Thất liên tục tung hai nắm đấm tựa như lôi đình vạn quân, lực lượng một đường thẳng tắp tăng lên, sau cùng đã đạt đến con số 1 vạn 7 ngàn cân!

Cảm nhận được lực gió ma sát, cảm nhận được đập khí thể mạnh mẽ, chưởng môn các phái dần dần đông cứng biểu cảm trên mặt.

Tên đệ tử Thiết Cốt Phái này có tu vi tương tự Lý Phi, đều là Vô Đồ ngũ phẩm, thế nhưng lực lượng tung ra làm sao tung ra lực lượng cao đến vậy?!

Điền Thất đặt hết tâm lực vào rèn luyện thân thể và quyền pháp.

Một khi hấn thi triển Bạo Liệt Quyền, từ lực lượng hay uy lực, so với lực chân của Lý Phi chỉ mạnh hơn chứ không yếu.

Sức mạnh này, còn chưa phải là cực hạn!

Thân Thông trùng muốn rút tròn mắt ra ngoài.

Hai tên Vô Đồ ngũ phẩm của Thiết Cốt Phái bạo phát lực lượng đều cao hơn một cái Vô Đồ cửu phẩm là mình, chuyện này thật quá tổn thương trái tim nhỏ bé!

"Oanh! Oanh!"

Điền Thất tung hai nắm đấm như hai cái búa sắt không ngừng oanh kích.

Đàm Dững vừa mới bắt đầu chỉ rơi vào thế phòng thủ, hiện tại đã không có cách nào tránh thoát, chỉ có thể bị động nhận từng cú đấm như búa tạ.

"Đăng đăng đăng!"

Thân thể hắn không ngừng lùi lại, sau cùng đứng tại khu vực biên giới của võ đài.

Bởi vì quyền pháp quá mức dày đặc, không cách nào hoàn toàn ngăn chặn, hắn chỉ còn cách dùng hai tay che trước người, mặc cho đối phương thỏa sức bạo phát.

"..."

Chưởng môn các phái giật giật khóe miệng.

Bọn họ có một loại cảm giác như đệ tử Thiết Cốt Phái đang không ngừng đấm một cái bao cát.

Người đánh là Vô Đồ ngũ phẩm, người làm bao cát là Vô Đồ cửu phẩm!

Thế giới này... đảo lộn mất rồi!

Quân Thường Tiểu nhún nhún vai nói:

"Chẳng có tính khiêu chiến gì cả."

Từ lúc ban đầu, hắn đã đặt Hạo Khí Môn ở trong mắt, nếu không bản thân cũng sẽ không hồ báo nói đây chỉ là một con tiểu quái cản đường đánh BOSS.

Bây giờ nhìn tình cảnh Điền Thất đánh một tên Vô Đồ cửu phẩm như nện bao cát, đã đủ để chứng minh tất cả.

"A!"

Đàm Dững rơi vào đường cùng, rống to một tiếng lấy khí thế.

Nhưng hắn vừa mới rống lên đã nhận ngay một quyền vào mặt, trong đầu một trận trắng sao bay tán loạn, cả người lao đảo hướng phía bên ngoài sân luyện võ lùi lại.

"Ba!"

Điền Thất dùng tay nắm lấy cổ tay đối thủ, kéo về phía bản thân, rồi dùng vai vật đối thủ ngã nhào xuống đất, sau đó cười ở trên bụng đối phương, tiếp tục vung một trận quyền bạo ác liệt.

Chưởng môn nói.

Không được đánh chết, nhưng có thể đánh gần chết!

"Oanh! Oanh!"

Đàm Dững hướng trọn một trận Bạo Liệt Quyền ác liệt đánh ở trên người mình, trong nháy mắt mặt mũi đã bầm dập như đầu heo, miệng sùi bọt mép.

Kết quả, hôn mê bất tỉnh nhân sự.

"Răng rắc —— —— "

Tần Hạo Nhiên tận mắt chứng kiến tất cả quá trình đệ tử mình bị hành hạ, hai tay hắn đã sớm siết chặt lại, ánh mắt lạnh lùng lấp lóe lửa giận ngút trời.

Tức giận có tác dụng gì.

Đệ tử luận bàn bị ngược đãi trên sân luyện võ, chính là tài nghệ không bằng người!

"Xoát!"

Điền Thất đứng dậy, chấp tay nói: "Đã nhường."

Các chương môn trong liên minh Bách Tông, các võ giả khắp nơi đến đây xem náo nhiệt, biểu hiện nét mặt vô cùng đặc sắc.

Sau khi trận luận bàn bắt đầu, Đàm Dững lập tức rơi vào thế bị động, chỉ có thể đỡ đòn, mãi cho đến lúc ngất đi, toàn bộ quá trình không phản kích được một lần!!

Chuyện này, quá mất mặt!

"Một tên Lý Phi, rồi tới một tên Điền Thất, đệ tử Thiết Cốt Phái có thực lực mạnh thế à!"

"Ta rút cuộc hiểu vì cái gì Tinh Vân Phái đi khiêu chiến Thiết Cốt Phái, lại bị người ta đánh cho sức đầu mẻ trán rồi."

"Hai tên đệ tử đánh Võ Đồ bất cừu phẩm như chơi với bao cát, đệ tử nội môn Tinh Vân Phái đi khiêu chiến chính là tự ngược đãi bản thân!"

Võ giả bốn phía tự mình nghị luận.

Chương môn Tinh Vân Phái đứng trong đám người tuy rằng đỏ hết cả mặt, nhưng trong lòng lại cảm thấy khá thoải mái.

Hai tên đệ tử thân truyền của Tàn minh chủ đều bị đánh cho không có sức trả đòn, đệ tử của mình thua trong tay Thiết Cốt Phái, chuyện này cũng không có gì phải mất mặt.

"Ngài gia chủ."

Mã Đông Lâm cười nói:

"Thiết Cốt Phái này không đơn giản nha."

Hai tên đệ tử bình thường có tu vi Võ Đồ ngũ phẩm, đã có thể bạo phát lực lượng trên 15 ngàn cân, muốn được thể tuyệt đối phải trải qua huấn luyện gian khổ.

"Tên đệ tử thứ hai có thể dùng nắm đấm cường hãn như vậy, nhất định có liên quan đến việc sử dụng Tổ Thể Đan!"

Ngài Thượng Nghê suy đoán nói.

Võ giả chỉ với tư chất phổ thông, đẳng cấp không cao, sử dụng Tổ Thể Đan là có thể vượt cấp chiến đấu, nếu như lấy cái này làm quảng cáo, khẳng định có thể hấp dẫn càng nhiều thể lực, con số rao bán cũng sẽ nhảy lên tận trời!

Vương Đông Lâm thì để ý thực lực của đệ tử, Ngài gia chủ lại để ý hiệu quả của Tổ Thể Đan, thật đúng là một thương nhân mẫu mực.

Điền Thất trở về vị trí, Quân Thường Tiểu chấp tay cười nói:

"Tàn minh chủ, trận thứ ba này Hạo Khí Môn các người phái đệ tử ra trước đi."

Tàn minh chủ nhìn cái bản mặt vui cười kia, hận không thể tiến lên vỗ cho vài bạt tay.

Bình tĩnh, bình tĩnh.

Có phần nộ như thế nào, cũng phải giữ gìn nho nhã.

Bất quá, đệ tử thua liên tiếp hai trận, đã vậy trận thứ hai còn bị người ta đánh cho thành đầu heo, ta con em nó muốn cười cũng không nổi!

Tàn Hạo Nhiên cố gắng áp chế phần nộ, nhìn về một tên đệ tử phía bên phải, nói:

"Lên đi."

"Vâng."

Tên đệ tử thân truyền thứ ba ra sân, tu vi của hắn cũng chỉ là Võ Đồ cửu phẩm, có điều thực lực tổng hợp lại mạnh hơn hẳn Đàm Dững.

"Tiểu Mạt, người ra chơi đi."

Quân Thường Tiểu nói.

Tô Tiểu Mạt siết chặt nắm đấm, lắc đầu bước ra, nói:

"Dưới chân núi đệ tử đã sớm ngựa ngáy tay chân, rút cuộc có thể ra sân chiến một trận rồi."

Đệ tử Thiết Cốt Phái từ từ bước lên võ đài, đại lão bốn phương không dám vội cho kết luận.

Nguyên nhân chính là lúc trước bọn hắn đều cho rằng đệ tử Hạo Khí Môn có thể cảm xuống chiến thắng, kết quả thất bại toàn tập, cho nên rất thành thật quan chiến, nhìn mèo chó cắn xé lẫn nhau.

Đây không phải khuynh hướng, mà là thực lực.

Coi như lại đánh một lần nữa, Tôn Dã và Đàm Dững vẫn chỉ có một kết quả thất bại, vẫn là bị đánh cho thừa sống bán chết.

Bọn họ có tu vi bù cho tư chất thiếu hụt, nhưng có thể bù được Lý Phi và Điền Thất thông qua các loại tài nguyên, đan dược, thậm chí Linh Pháp Trận sao?

Bọn hắn thậm chí còn không biết mười ngày liên tục hấp thu linh khí gấp mười lần, là một loại cảm giác như thế nào.

Đệ tử thân truyền thứ ba của Hạo Khí Môn bước lên võ đài, lạnh lùng chấp tay nói:

"Hạo Khí Môn, Lao Thiết (cực khổ)."

Quân Thường Tiểu có giắt khốe miệng một cái, nói:

"Tên rất không sai."

"Thiết Cốt Phái, Tô Tiểu Mạt."

Tô Tiểu Mạt nói.

Hai người khai báo danh tính xong, trọng tài lập tức hô: “Bắt đầu.”

Lao Thiết bộc phát trước, nhanh chóng truyền linh lực vào nắm đấm, trong nháy mắt thì triển thân pháp xông lên.

"Xoát! Xoát!"

Tô Tiểu Mạt hướng về sau lộn hai vòng, đôi chân ngắn cật bước chạy quanh sân luyện võ.

Tốc độ dần dần tăng lên, nhanh đến mức sóng gió nổi lên!

Lao Thiết đứng trên sân luyện võ, nhìn đối thủ chạy quanh bốn phía, tốc độ quan sát không cách nào bắt kịp thân hình đối thủ, vô tình rơi vào tình trạng không biết xuất chiêu như thế nào.

Vương Đông Lâm nói:

"Tên này rất am hiểu thân pháp."

Ngài Thượng Nghê thì có cái nhìn khác, không sai, hắn cho rằng nhất định có liên quan đến Tổ Thê Đan!

"Vào —— —— "

Ngay lúc này, Tô Tiểu Mạt chớp thời cơ vòng ra sau lưng Lao Thiết, trực tiếp cho đối phương một đập.

"Bành!"

Lao Thiết phản ứng kịp thời, xoay người tung ra một quyền, phá vỡ thế công của Tô Tiểu Mạt, hắn đang định được thế tung đòn thứ hai thì phát hiện đối thủ đã chạy.

"Đáng chết!"

Hắn tức giận nói.

"Xoát!"

Tô Tiểu Mạt lại một lần nữa như ma quỷ xuất hiện ở phía sau, nhảy người lên tung một cước.

Tốc độ rất nhanh, nhưng Lao Thiết vẫn là phản ứng kịp lúc, nhanh chóng đưa hai tay ra sau chắn lại, thành công đỡ một đòn nặng nề của đối phương.

"Sur huynh, cẩn thận!"

Có người kinh ngạc nói.

Lao Thiết khẽ giật mình, ánh mắt liếc xéo nhìn Tô Tiểu Mạt, phát hiện tên này dùng chân đá vào cánh tay mình, nhưng thân thể lại nghiêng xuống, ngón giữa và ngón trỏ hợp lại cùng nhau chìa ra như hình súng, hướng thẳng vào mõng hung hăng đâm tới.

Hoa cúc nở rộ.

Cả một bầu trời đau thương!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Tàn mình chủ mất kiểm soát

“Bành!”

Tô Tiểu Mạt dồn hết linh khí vào ngón tay giữa, dùng hết lực đâm vào giữa hai mõng Lao Thiết.

“Á...!!”

Tiếng kêu thống khổ khó có thể dùng từ ngữ nào để hình dung vang lên trên sân luyện võ.

“Rất!!”

Các võ giả hít một hơi lạnh, bộ phận không thể miêu tả trên cơ thể lập tức co lại, lạnh hết cả sống lưng, da đầu từng con tê cứng.

Trên cơ thể người có rất nhiều bộ phận chí mạng, ví dụ như các huyệt vị đặc biệt là huyệt thái dương.

Ở các võ giả trên Tinh Vân đại lục này, nếu bị trúng một đòn quá nặng vào mà không chết bất đắc kỳ tử tại chỗ, thì cũng mang theo thương thế vô cùng nặng.

Giống như Lý Phi vừa rồi. Một cú đá vào huyệt thái dương của Tôn Dã, mặc dù không chết ngay trên đài nhưng cũng khiến hắn một trận trắng sao bay nhảy, nhờ đó tạo cơ hội thi triển Thiết Cốt Vô Ảnh Cước.

Thái dương là huyệt vị lộ ra bên ngoài, võ giả ít nhiều có thể dùng linh khí để phòng vệ.

Huyệt vị ở giữa hai mắt thực chất lại là huyệt vị yếu nhất trên cơ thể của một võ giả.

Một chiêu này quá bất ngờ, chắc chắn vô cùng thốn, hơn nữa lại tụ hợp một luồng linh khí vô cùng mạnh mẽ đâm vào thì càng là sắc mặt muốn màu muốn về!

“Aa..”

Lao Thiết lấy hai tay che mắt, nhảy lên nhảy xuống trên sân luyện võ, sắc mặt thống khổ đến tột độ.

Chỉ cần nhìn biểu cảm trên khuôn mặt hắn thôi, đủ để biết loại cảm giác này tê tái đến mức nào.

“Vô liêm sỉ!”

“Thủ đoạn bỉ ổi!”

Các vị chưong môn trong liên minh tức giận gầm hét.

Dùng ngón tay để đâm vào vị trí khó mà miêu tả ở giữa hai mắt như vậy, phàm là người có chút mặt mũi trên giang hồ tuyệt đối sẽ không làm.

Quân Thường Tiểu trầm giọng nói:

“Một lũ ngu quân tử ra về đạo mạo!”

Thủ đoạn của đệ tử tuy rằng có chút cay độc nhưng chỉ cần đánh bại đối thủ giành được chiến thắng là cái gì cũng không quan trọng.

Huống chi, cơ hội này cũng là do đệ tử tạo ra chứ không phải vừa lên đài đã dùng vài dặm ba thủ đoạn bỉ ổi.

Có trách thì trách tên tiểu tử kia không bảo vệ tốt cái mắt của mình, để lộ ra nhược chí mạng như vậy làm gì.

Từ tâm tư của Quân Thường Tiểu có thể nhận ra, thủ đoạn này của Tô Tiểu Mạt chín phần là do hắn dạy.

Lao Thiết vẫn ôm quanh mắt chạy loạn trên sân luyện võ, nước mắt đều đã ướt khóe mi.

“Soạt!”

Tô Tiểu Mạt bước dài lao tới, cả người bay lên, chân phải mạnh mẽ quét ra.

Bất luận so về tu vi hay cước lực, hẳn đều mạnh hơn Lý Phi rất nhiều. Đối thủ trong tình trạng tê tái tâm hồn, căn bản không một chút phòng bị nào cả, cho nên một cước này của hắn không sai lệch chút nào đánh vào thái dương của đối thủ.

Trong khoảng thời gian bế quan tu luyện, chắc chắn Quân Thường Tiểu đã từng dạy hắn về các huyệt vị, nếu không Tô Tiểu Mạt làm sao có thể ra chiêu nào chiêu này đều thâm thúy đến vậy đâu chứ.

“Bành..”

Lao Thiết đang ôm mắt liền bắt đầu thấy trắng sao bay nhảy, sau đó giống như một quả bóng, trực tiếp bay lên rồi nằm xuống hướng bên ngoài cách sân luyện võ mười mét.

Thiết Cốt Phái lại thắng thêm một trận!

“...”

Các vị chưong môn và võ giả co giật khóe miệng.

Hạo Khí Môn thua trận đầu tiên có thể nói là lấy lý do là khinh địch, trận thứ hai là do lực lượng áp chế, nhưng ngay cả trận thứ ba này cũng vô cùng nhẹ nhàng.

Những cuộc luận võ bình thường, các trận đấu đầu thường giống như món ăn khai vị, càng về sau sẽ càng hấp dẫn, vì sao mọi người lại có cảm giác càng về sau lại càng đơn giản thế này!

Tần Hạo Nhiên tức giận đến nỗi răng còn đang run rẩy.

Hắn nghĩ rằng, Thiết Cốt Phái nhiều lắm chỉ có thể thắng được một trận, nếu như hắn sử dụng đệ tử thích đáng, thì rất có khả năng Thiết Cốt Phái sẽ thua trắng.

Kết quả ba trận toàn thua, mặt mũi này biết giấu vào đâu!

Quân Thường Tiểu nói:

“Tần minh chủ, người có phải là có ý thua cho đẹp ti số, nên mới cho một đám tạp nư lên võ đài đúng không?”

Câu nói này chẳng khác gì một thanh kiếm sắc nhọn mạnh mẽ đâm vào tim của Tần Hạo Nhiên, khiến sắc mặt hắn một mảnh trắng bệch.

Tên tiểu tử đáng chết!

Mới có trận thứ ba, tiếp theo chỉ cần thắng liên tiếp thì tên tiểu tử nguoi cũng phải như một tên người hầu thấp kém cúi đầu vào chuồng ngựa mà quét dọn!

Tần Hạo Nhiên hiện giờ đã không còn để ý chuyện toàn thắng nữa, chỉ cần những trận tiếp theo đều thắng, kết quả vẫn có thể đập lên tự tôn của Quân Thường Tiểu.

“Hò Chi, xuất trận đi.”

“Vâng”

Đệ tử chân truyền Hò Chi bước lên. Hắn là đệ tử chân truyền sở hữu linh căn thượng phẩm, tu vi đã đạt Vô Đò đỉnh phong!

Tần minh chủ không cho đệ tử Vô Đò cử phẩm ra sân nữa, đây rõ ràng là muốn nắm chắc phần thắng trận này, nâng cao sĩ khí của các đệ tử.

Quân Thường Tiểu suy nghĩ một hồi, nói:

“Tội Kỳ, nguoi lên chơi đi.”

“Vâng.”

Tiêu Tội Kỳ nắm chặt hai tay thành nắm đấm, những bắp thịt lộ ra bên ngoài lập tức nổi lên, bước nhanh về phía chính giữa sân tập võ.

Vương Đông Lâm chau mày nói:

“Tên tiểu tử này có lực lượng cơ bắp rất lớn, e rằng so với ba đệ tử trước chỉ hơn chứ không kém”

Ngài Thượng Nghê nhìn theo Tiêu Tội Kỳ, vỗ trán một cái, đột ngột tỉnh ngộ nói:

“Chẳng trách tên tiểu tử này có thể giành quán quân môn phái luận võ, nhất định là nhờ dùng Tổ Thể Đan!”

“Hạo Khí Môn, Hò Chi.”

“Thiết Cốt Phái, Tiêu Tội Kỳ.”

Hai người báo tên xong, trận đấu cũng bắt đầu.

Đệ tử tên Hò Chi sử dụng tất cả linh lực, lập tức triển khai quyền pháp, không chỉ làm gió cuộn từng vòng mà còn vang lên những tiếng kêu “vèo vèo”.

“Võ học độc môn Hạo Khí Môn, Phong Lôi Quyền trung phẩm cao cấp.”

“Võ học trung phẩm do một Vô Đò đỉnh phong triển khai, lực lượng chắc chắn dễ dàng bạo phát đến 20 ngàn cân.”

“Đệ tử này của Thiết Cốt Phái nếu mà bị trúng một đòn, kết quả...”

Bành! Bành! Bành!

Lời còn chưa nói xong, quyền pháp như vũ bão đã tung ra.

Nhưng Tiêu Tội Kỳ vẫn đứng im tại vị trí, hai tay giang rộng, tiếp nhận toàn bộ những quyền ảnh từ mọi góc độ.

Có thể nói là mặc nguoi làm càn!

Các vị chưong môn có chút đau mắt.

Vô Đò đỉnh phong - Hò Chi triển khai võ học trung phẩm, sức mạnh phát ra tuyệt đối không ít hơn 20 nghìn cân, cứ coi như là cứng rắn đỡ đòn, lực lượng chấn động cũng phải ít nhất lùi vài bước mới đứng chứ.

Đúng là có lùi bước rồi, nhưng nguoi lùi lại là đệ tử Hạo Khí Môn.

Bởi vì Tiêu Tội Kỳ lợi dụng đối thủ đang xuất chương mà vùng mạnh tay về phía đối thủ, trực tiếp khiến đối thủ lao đao bước về phía sau vài bước.

Một quyền này mạnh mẽ vô cùng, ít nhất cũng phải từ 18 nghìn cân trở lên.

“Soạt!”

Tiêu Tội Kỳ bước lên, linh lực dồn vào cánh tay phải đã trải qua trăm ngàn lần tôi luyện, sau đó một lần nữa vùng ra.

Hò Chi vừa mới ổn định có thể, vội vàng đưa hai cánh tay lên đỡ đòn, nhưng một âm thanh “Bành” lớn vang lên, một lần nữa Vô Đò đỉnh phong bị đánh đến choáng váng lùi về sau mấy bước.

Chuyện này...

Các võ giả trận mất há mồm

Tên tiểu tử này rốt cuộc có thân thể mạnh đến thế nào, đến cả một tên Vô Đò đỉnh phong cũng bị đánh cho toi bởi hoa lá!

“Thật không thể tin được!”

Mã Đông Lâm kinh ngạc nói.

Hắn thật sự chưa bao giờ gặp một võ giả có thể tôi luyện sức mạnh cơ bắp đạt đến trình độ biến thái như thế.

Tần Hạo Nhiên nhìn đệ tử bị đánh đến đứng không vững, ánh mắt hằn trừng muốn rách.

Trận này đối với hắn cực kỳ quan trọng.

Nếu như tên đệ tử bị đánh đến mức không thể phân biệt phương hướng mà thua trận, thì Hạo Khí Môn chính là thua hết cả bàn!

Thua thì thua thôi, nhưng còn có giải thưởng.

Trước mặt bao nhiêu con người, thân hắn là chủ của một phái, là minh chủ của một liên minh, bản thân lại..

Tần Hạo Nhiên không dám nghĩ nữa, cũng không để ý đến thân phận, gần như mất hết lý trí, nhìn về phía Hồ Chi Hết:

“Ổn định lại cơ thể, phản kích, phản kích đi!”

“...”

Các vị chưởng môn ai ai cũng trầm mặc.

Bọn họ ai cũng hiểu được Tần minh chủ hiện đang không chế được cảm xúc.

Dẫu sao nếu như đệ tử này mà thua nữa, chưởng môn Hạo Khí Môn đến nhà xí Thiết Cốt Phái cọ rửa một năm đã chắc như ván đóng thuyền.

“Tội Kỳ!”

Quân Thường Tiểu khoanh hai tay, nói:

“Bỏn tọa muốn người dùng hết sức chơi hắn!”

Tiểu Tội Kỳ dồn hết linh lực vào hai bên cánh tay, điên cuồng vung tay về phía Hồ Chi vừa mới ổn định được cơ thể.

“Bành!”

“Bành!”

“Bành!”

Đôi tay vạm vỡ như hai cái cột đình của Tiểu Tội Kỳ điên cuồng tấn công, Hồ Chi giống như đứng trên sàn đấu boxing, liên tục nhận những đòn tấn công liên hoàn của đối thủ, cuối cùng chỉ có thể cúi người ôm đầu bảo vệ.

Trên sàn đấu boxing còn có rào bảo vệ, có thể ngăn cản lùi lại phía sau.

Nhưng sân luyện võ không có, vì thế Hồ Chi bị đánh đến đầu óc choáng váng, từng bước từng bước lùi về phía sau.

Tần Hạo Nhiên tức giận hết lớn:

“Tránh né đi, phản kích đi..!”

Hồ Chi bị đánh đến nổi cảm thấy trời đất đảo lộn, tai cũng dần dần mất đi thính giác, tiếng hét của chưởng môn nhỏ dần nhỏ dần, cuối cùng là không nghe thấy gì.

“Rầm rầm!”

Kết quả, hắn ôm đầu ngã ngựa xuống đất, trời xanh trên cao dường như xoay tròn, linh hồn dường như rời khỏi thân thể.

“Phụt!”

Tần Hạo Nhiên chứng kiến đệ tử bị đánh bay ra ngoài sân luyện võ, một tay ôm ngực, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt đã khó coi đến cực hạn.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 153: Đánh nát bằng hiệu cho lão tử!

Khoảnh khắc Hồ Chi bị đánh bay ra ngoài sân luyện võ, trong lòng Tần Hạo Nhiên bị đá kích nặng nề mà phun ra một ngụm máu, toàn bộ thể giới lập tức trở nên yên tĩnh.

Các võ giả xem náo nhiệt biểu hiện thần thái ngu ngơ, rất lâu sau mới lấy lại tinh thần.

Mọi người nhìn về phía Tần Hạo Nhiên, đều dùng ánh mắt chứa đầy bi thương sâu sắc.

Bốn trận đấu trong tổng số bảy trận, Hạo Khí Môn thua cả bốn trận, sau đó coi như bọn hắn có thắng ba trận liên tiếp cũng chẳng còn ý nghĩa gì.

Kết quả vẫn là Tần minh chủ đến Thiết Cốt Phái cọ rửa nhà xí một năm.

Đây chính là môn chủ Hạo Khí Môn đó, đây chính là minh chủ của chúng ta đó!

Không thể tiếp nhận, quá khó có thể tiếp nhận!

Chương môn các phái tề tụ đến Hạo Khí Môn, mục đích còn không phải là muốn nhìn Quân Thường Tiểu bị bề mặt, đệ tử của hắn bị đánh cho lên bờ xuống ruộng đó sao.

Kết quả thế nào! Kết quả ra sao!

Nội dung hoàn toàn chẳng có gì đúng với cốt truyện, người bị bề mặt là Tần Hạo Nhiên, đệ tử bị đánh thừa sống thiếu chết là Hạo Khí Môn!

Các võ giả xem nào nhiệt bình tĩnh lại, cuối cùng vẫn giữ nguyên sự im lặng.

Mọi người dù có xem trọng Quân Thường Tiểu thì cũng không hề nghĩ đến, đệ tử Thiết Cốt Phái gọn gàng thắng liên tiếp bốn trận, nhẹ nhàng cầm xuống thắng lợi chung cuộc!

Một cái bát lưu môn phái nện một cái lục lưu môn phái một trận 4-0.

Các võ giả thân là người chứng kiến toàn bộ quá trình còn không cách nào tin, thử hỏi những người nghe tin làm sao tin được?

Chuyện này truyền khắp quận Thanh Dương, nếu như không có người mắt thấy tai nghe toàn bộ diễn biến, không khó để tưởng tượng người nghe tin này sẽ có suy nghĩ đầu tiên là kể cái gì chuyện cười, cái thứ hai chính là chém gió không biết ngượng miệng!

Vương Đông Lâm cũng rơi vào trạng thái trầm tư.

Bốn tên đệ tử Thiết Cốt Phái biểu hiện quá cường hãn, nhấc lên trong lòng hắn một mảnh sóng to gió lớn.

Thậm chí hắn đã bắt đầu suy nghĩ thời điểm ước chiến với Linh Tuyền Tông một năm sau, những tên tiểu tử này sẽ triển mạnh đến mức độ nào đây?

Thật thú vị, vị trưởng lão Thương Sơn phái này đã có chút mong đợi.

"Tần minh chủ, đệ tử ta đã thắng kết quả chung cuộc, kính mong minh chủ làm tròn lời hứa, nhà xí của Thiết Cốt Phái mở rộng cửa chờ người đến."

Quân Thường Tiểu biểu hiện một gương mặt cả người và vật đều vô hại, nói:

"Tần minh chủ có thể yên tâm, nhà xí bốn môn không thối."

Mọi người co giật khòe miệng.

Con em người, có nhà xí nào mà không thối!

Tần minh chủ dùng một tay giữ ngực, một cái tay khác đang run rẩy kịch liệt, chỉ việc hô hấp cũng cảm thấy trở nên khó khăn.

Hắn không chấp nhận thua trận, càng không thể chấp nhận đến Thiết Cốt Phái cạo rửa nhà xí!

"Tên kia đầu ròi!"

Quân Thường Tiểu dùng ngón tay chỉ về hướng đám võ giả xem nào nhiệt, nói:

"Người lập lời nói lúc này một lần nữa, để cho Tần minh chủ nghe rõ ràng từng chữ một."

Võ giả bị chỉ đích danh vội vàng cúi đầu cùng co rúm thân thể vào trong đám người.

Quân Thường Tiểu lắc lắc đầu nói:

"Người đã không nói, vậy bốn tọa thay người lặp lại một lần."

Hắn nhìn về phía Tần minh chủ, cất cao giọng nói:

"Người nào thua cuộc mà không chịu nhận, đó chính là ô nhục của giang hồ, người người phi nhũ, người người tru diệt!"

"Phụt!"

Tần Hạo Nhiên nghe xong lời này, một lần nữa phun máu.

Một vị tai to mặt lớn đại nhân vật trên giang hồ, quan tâm nhất là cái gì?

Không sai, chính là danh tiếng!

Hôm nay, Hạo Khí Môn đã chiến bại, nếu như còn không tuân thủ ước hẹn, vậy khẳng định sẽ thân bại danh liệt!

Tần Hạo Nhiên chậm rãi ngẩng đầu, hai đôi mắt đỏ ngầu nhìn về phía Quân Thường Tiểu, trong lời nói không chút nào che giấu tức giận và sát ý, nói:

"Quân chương môn, người đừng có khinh người quá đáng!"

"Ai nha, ta sợ người quá."

Quân Thường Tiểu giả bộ sợ hãi, hai tay giao lại đặt trên vai nói:

"Tần minh chủ chẳng lẽ muốn chơi xấu, giết người diệt khẩu hay sao?"

Vương Đông Lâm cười nói:

"Tần minh chủ chính là quân chủ một phái, lại là minh chủ của liên minh Bách Tông, làm sao lại có thể chơi xấu, Quân chương môn cũng quá lo rồi."

Đây tuyệt đối là mượn dao chém người!

Chém đến thân thể Tần Hạo Nhiên lao đảo lắt lư, cảm giác như hai chân bị tê liệt đã đứng không nổi.

"Quân chương môn."

Một tên chương môn của liên minh nhìn không được, âm thanh lạnh lùng nói:

"Tất cả mọi người đều là người trong giang hồ, sáng không thấy người tối sẽ thấy mặt, không cần phải làm chuyện tuyệt tình đến như vậy!"

"Không cần phải? tuyệt tình?"

"Há há! Á há há! Á há há há!"

Quân Thường Tiểu cười lộn ruột, tiếng cười như ma quỷ, tiếng cười khiến người ta lạnh toát cả mồ hôi!

"Hừ!"

Đột nhiên, hắn thu hồi tiếng cười lại, nghiêng đầu một cái, giọng nói tràn đầy lạnh lẽo âm u, nói:

"Lão gia hỏa, ta ngược lại muốn hỏi ngươi, nếu như ngươi thua là Thiết Cốt Phái ta, ngươi có dám đứng ra nói lời này không?"

"Ta.."

"Ngươi đương nhiên sẽ không!"

"Hắn cũng sẽ không!"

"Tất cả các ngươi cũng sẽ không!"

"Bởi vì Thiết Cốt Phái ta ở trong mắt các ngươi, sinh ra là cho người khác cười nhạo, sinh ra để bị nhục nhã, sinh ra chính là cá nằm trên thớt mặc người chém giết!"

Giọng nói càng ngày càng hùng hồn, khuôn mặt Quân Thường Tiểu cũng theo đó trở nên dữ tợn.

"Một đám miệng đầy nhân nghĩa đạo đức nguy quân tử, miệng đầy hư tình giả ý, đứng trước mặt bốn tọa có tư cách gì nói ta khinh người quá đáng, lại có tư cách gì tự cho mình là hào nhiên chính khí!"

"Tiêu Tội Kỳ!"

Quân Thường Tiểu chỉ đại điện, trên trán nổi lên gân xanh, tức giận nói:

"Đánh nát bảng hiệu cho lão tử!"

Tiêu Tội Kỳ vừa mới về chỗ liền lấy khẩu QBU88 ra, hòng súng nhắm thẳng vào bảng hiệu treo trước cửa đại điện, mặc cho một phát súng này có thể đục thủng một cái lỗ lớn, hắn cũng không do dự bóp cò.

Chương môn ra lệnh, đệ tử làm theo.

"Đoàng —— —— ----"

Ánh sáng từ hòng súng bay ra.

Dưới ánh mắt của đại lão bốn phương, hơn ngàn tên đệ tử, bảng hiệu có khắc ba chữ ‘Hạo Khí Môn’ bị bắn nát vỡ vụn!

Ngày hai mươi chín. Ngày tốt cho bạn bè gần xa gặp mặt nhau.

Bầu trời trong xanh, gió mát thoang thoảng. Thời tiết đẹp trời thuận lợi ra ngoài.

Tần Hạo Nhiên nhìn thấy bảng hiệu đại biểu cho môn phái bị bắn nát, lửa giận và sát ý trong người như ngựa hoang mất cương, toàn bộ tu vi Vô Tội cảnh triệt để bạo phát hướng về phía Tiêu Tội Kỳ.

Một bước, hai bước rồi dừng lại.

Tiêu Tội Kỳ đã chuyển hòng súng khẩu QBU-88, khóa chặt mục tiêu là đầu vị mình chủ, thân nhiên nói:

"Tần mình chủ cho rằng tốc độ của mình có thể nhanh hơn viên đạn của súng lửa thần kỳ, ta rất không ngại thử một lần."

Ngạo nghễ cầm súng, uy hiếp môn chủ Hạo Khí Môn, mình chủ liên minh Bách Tông.

Tình cảnh này chỉ có thể dùng hai chữ để hình dung —— Lợi hại!

"Roẹt roẹt roẹt!"

Hơn ngàn tên đệ tử Hạo Khí Môn thấy chương môn mình bị ám khí chia vào, tất cả đều rút ra binh khí.

"Roẹt roẹt roẹt!"

Lục Thiên Thiên, Lý Thanh Dương, Tô Tiểu Mạt, Điền Thất, Lý Phi mỗi người cũng rút vũ khí ra bảo hộ cho chương môn mình, trong ánh mắt bọn hắn chỉ có sự lạnh lùng sắc bén.

Chu Hồng không có rút kiếm, nhưng con gió thổi tóc hắn bay phất phơ, hiển lộ ra hai con ngươi sắc bén như kiếm.

Thanh kiếm phong cách cổ xưa được bao bọc lại bởi vải đen, nhẹ nhàng run rẩy, dường như luôn sẵn sàng nghe tiếng chủ nhân mà xuất kiếm khỏi vỏ.

Dạ Tinh Thần sau một lúc trầm mặc, đi đến phía trước mặt Quân Thường Tiểu, bổ sung một chỗ trống cuối cùng trong phòng tuyến.

Tĩnh đi, tĩnh lại.

Hắn còn muốn nhờ vả tài nguyên của Thiết Cốt Phái, hiện tại mang danh một tên đệ tử cũng chẳng vấn đề gì.

Cuối cùng, tám tên đệ tử vây quanh tám hướng quanh người chương môn, một khi đệ tử Hạo Khí Môn dám động, bọn hắn cũng không ngại đánh trả!

Bên trên Linh Tuyền Sơn, bọn hắn đối mặt với Thánh Tuyền Tông còn không sợ.

Hiện tại đối mặt với ngàn tên đệ tử của Hạo Khí Môn, càng không thể sợ.

Các võ gia nhìn đám người này dám ở địa bàn của lục lưu môn phái đối kháng với hơn ngàn tên đệ tử, trong lòng bọn hắn chỉ còn sót lại một cảm giác bội phục!

Tần Hạo Nhiên nghiêng răng nghiêng lợi nói:

"Quân Thường Tiểu, người hủy báng hiệu của Hạo Khí Môn ta, chà đạp tôn nghiêm của Hạo Khí Môn ta, đây chính là thù không đội trời chung!"

Quân Thường Tiểu thản nhiên nói:

"Một tên gia hỏa cọ rửa nhà xí, nói chuyện tôn nghiêm có phải hay không rất buồn cười?"

Câu nói này tựa như vạn tiễn xuyên tâm Tần Hạo Nhiên, sắc mặt hắn méo mó đến cực hạn.

Hắn siết chặt hai nắm đấm, sát ý chưa từng mạnh đến vậy tràn ngập ra ngoài.

Nhưng hắn vẫn không có xuất thủ, không phải vì e ngại khẩu QBU-88, nguyên nhân đơn giản là hắn nhìn thấy Vương Đông Lâm bước ra nói:

"Quân chương môn, phá nát báng hiệu nhà người ta có chút quá đáng lắm luôn."

Quân Thường Tiểu nói:

"Vương tiền bối, vừa rồi người cũng nhìn thấy Tần minh chủ có ý định không tuân thủ ước hẹn, bản tọa chỉ còn cách đem báng hiệu thể hiện hạo nhiên chính khí đánh nát, để tránh làm bẩn hai chữ 'Hạo Khí'."

"Từ ánh mắt của lão hủ xem xét."

Vương Đông Lâm làm giảng hòa đại sư, nói:

"Quân chương môn cũng đã phá nát báng hiệu rồi, vậy cứ xem như giải thưởng giữa hai vị định ra xem như vô hiệu lực đi."

"Chuyện này..."

Quân Thường Tiểu nâng cằm lên nói:

"Bản tọa muốn theo ý của Vương tiền bối, nhưng sợ rằng Tần minh chủ lại không đồng ý."

Vương Đông Lâm nói:

"Lấy một cái báng hiệu miễn đi giải thưởng, miễn đi cọ rửa nhà xí một năm, làm sao lại không đồng ý được."

"Đúng không?"

Vương Đông Lâm nhìn về phía Tần Hạo Nhiên nói:

"Tần minh chủ?"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 154: Nhất định muốn đánh tiếp?

Đầu tiên dùng lời nói ngông cuồng tấn công, sau đó phá nát báng hiệu của Hạo Khí Môn, Quân Thường Tiểu làm thế có phải là quá đáng hay không?

Nói thật, rất quá đáng.

Nhưng đây không phải là chuyện quá đáng hay không quá đáng, nên làm hay không nên làm.

Bên trên Linh Tuyền Sơn, Tần Hạo Nhiên ở trước mặt ba vị trưởng lão của Linh Tuyền Tông dùng mọi cách thêm dầu vào lửa, ý đồ đẩy Quân Thường Tiểu rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Tại Hạo Khí Môn này, dưới sự theo dõi của trăm nghìn con mắt hắn cũng muốn đánh cược để chà đạp lên tôn nghiêm của Quân Thường Tiểu.

Loại hành động này, Quân Thường Tiểu bất luận có làm thêm những việc cực đoan đến thế nào đi chăng nữa, thì bản thân hắn cũng cho rằng đây là việc mình nên làm.

Bởi vì, nếu như hôm nay người thua là Thiết Cốt Phái, Tàn Hạo Nhiên và đồng bọn của hắn sẽ chẳng có ai đứng lên nói cái gì mà hiệp người quá đáng cái đi gì mà làm chuyện quá tuyệt tình.

Trên Tinh Vãn đại lục này, chỉ có nắm đấm đủ mạnh mới có thể bình đẳng cùng người khác giảng đạo lý.

Mà hắn, có thể không cần cùng bọn người kia giảng đạo lý.

Trên thực tế, Quân Thường Tiểu đệ Tiêu Tội Kỳ phá nát bảng hiệu của Hạo Khí Môn, chính là có dụng ý của mình, không đơn thuần chỉ là một việc rảnh rỗi sinh nông nổi.

Chẳng qua dùng một tấm bảng hiệu này để đổi lại một cái cơ hội không phải đi Thiết Cốt Phái cạo rửa nhà xí một năm.

Vương Đông Lâm hiểu được dụng ý này của Quân Thường Tiểu, vì thế rất tình nguyện phối hợp đứng ra làm một người giảng hòa.

Tấu Hạo Nhiên vốn đang có ý định giết người, cố gắng bình tĩnh lại, không cam tâm cắn răng cắn lợi nói:

“Đánh cược bỏ qua.”

Hắn đồng ý rồi, hắn chịu nhường một bước!

Chỉ cần bỏ qua đánh cược, lời hứa sẽ không phải thực hiện, tất nhiên cũng sẽ không thân bại danh liệt!

Có người nói, Quân Thường Tiểu để Tiêu Tội Kỳ đánh vỡ tấm bảng hiệu ngược lại không có hạ nhục Tàn minh chủ, mà chính là tạo một cái lối thoát cho Tàn minh chủ không cần đi cạo rửa nhà xí.

Có người nói, tấm bảng hiệu đại biểu cho tôn nghiêm đã bị đánh vỡ thì còn để ý đến cái gì nữa mà không xông lên, giết chết Quân Thường Tiểu rồi thì không phải cây lại xanh lá đỏ sao? Giết?

Vương Đông Lâm phải đồng ý, Ngải Thượng Khắc cũng phải đồng ý.

Một người đại biểu cho Thương Sơn Phái, một người đại biểu cho Ngải gia. Tàn Hạo Nhiên vô cùng rõ ràng, muốn giết Quân Thường Tiểu căn bản không có khả năng.

Huống hồ, ở đây còn có bao nhiêu võ giả đang xem náo nhiệt, bọn họ đều tận mắt chứng kiến.

Môn phái mình đã thua một cái 4-0, thua luôn cái kết quả chung cuộc, nếu bản thân còn giết tên tiểu tử này, thì giang hồ sẽ bàn tán bản thân mình như thế nào?

Đây chính là chỗ đau đầu nhất của các môn phái tự gắn mác danh môn chính phái, làm gì cũng phải chú ý tiểu tiết.

Nếu đổi lại là những môn phái tà môn ngoại đạo kia. thì đã sớm chẳng để ý nhiều như vậy, trực tiếp xông lên chơi chết người, chơi chết cả nhà người!

Đương nhiên. Nếu quả thật là tà môn ngoại đạo, Quân Thường Tiểu nhất định sẽ dùng một cái phương pháp quen tay mà làm.

Phương thức quen tay nào?

Chính là mở ra phong ấn của Nan Thu Dao, đại biểu chính nghĩa chém giết sạch mấy tên cô hồn này.

“Tàn minh chủ.”

Quân Thường Tiểu nở một nụ cười vô hại nói:

“Đánh cược đã không tính, những đệ tử này của ngươi còn rút kiếm, đây là có ý gì chứ?”

Tàn Hạo Nhiên kiềm chế tức giận trầm giọng nói:

“Thu kiếm, lùi xuống!”

Đệ tử Hạo Khí Môn nghe theo lệnh của chương môn, thu kiếm vào vỏ, sau đó trở về vị trí cũ, ánh mắt trừng to để biểu hiện sự phẫn nộ của mình.

“Soạt! Soạt!”

Lý Thanh Dương và những người khác cũng thu kiếm lại, rồi lùi lại phía sau chương môn.

Bầu không khí căng như dây đàn đã giảm đi không ít, võ giả đến xem náo nhiệt bắt phục sát đất chương môn Thiết Cốt Phái.

Đánh vỡ bảng hiệu của Hạo Khí Môn mà vẫn có thể bình an vô sự, đây mới là chân chính phách nhân!

“Tàn minh chủ.”

Quân Thường Tiểu chấp tay nói:

“Bảy trận đã tiến hành được bốn rồi, Thiết Cốt Phái ta cũng đã thắng bốn luôn rồi, luận võ chắc cũng chẳng cần phải tiến hành nữa, xin cáo từ trước.”

Dạ Tinh Thần ngu ngơ.

Ừa còn ta đây thì sao? Bỏ để ta còn chưa xuất trận mà.

Tàn Hạo Nhiên từ từ bình tĩnh lại, lạnh giọng nói:

“Quân chương môn, Hạo Khí Môn ta mặc dù đã thua, nhưng đã định ra bảy trận thì nhất định phải chơi cho tới, nếu không sẽ làm trái quy tắc giang hồ đấy.”

4 – 0, không cách nào chấp nhận được.

Ba trận tiếp theo nhất định phải thắng.

Chuyện này dù có truyền ra giang hồ cũng giữ lại được chút mặt mũi.

“Chuyện này...”

Quân Thường Tiểu nói:

“Tần minh chủ, bốn tọa quan ngại rằng nếu tiếp tục đánh, Hạo Khí Môn các người sẽ là thua 7-0, thôi hay là cứ bỏ đi, sau này gặp mặt còn dễ nói chuyện.”

Quần chúng xem kịch thiếu chút nữa ngã ngửa.

Người đến đánh vỡ bảng hiệu người ta cũng thôi đi, sau này gặp lại không rút kiếm chính là may mắn lớn lắm rồi, lại còn hy vọng ngồi xuống cùng nhau uống trà nói chuyện.

“0 – 7?”

Tần Hạo Nhiên không nhịn được con giận, lạnh lùng nói:

“Người quá coi thường Hạo Khí Môn ta rồi đó!”

“Nhất định muốn đánh tiếp?”

“Đánh tiếp.”

Quân Thường Tiểu nhún vai nói:

“Tần minh chủ đã không sợ mất mặt, vậy ta đành phải phụng bồi đánh tiếp vậy.”

“Đúng rồi.”

Hắn cười nói:

“Sao chúng ta không làm thêm một cuộc đánh cược nữa nhỉ?”

Tần Hạo Nhiên phần nộ nói:

“Hạo Khí Môn ta đã thua rồi, còn muốn đánh cuộc cái gì nữa?”

“Bốn trận đầu tiên coi như là làm nóng cơ thể không tính, ba trận này lại lấy tỉ số hai thắng làm tỉ số chung cuộc, người có dám chơi không?”

Quân Thường Tiểu trả lời.

Vương Đông Lâm và Ngải Thượng Nghê vô cùng ngạc nhiên.

Thắng thua đã phân rõ rồi, giờ bỏ qua tính lại từ đầu, Quân Thường Tiểu chơi trò kích thích không biết mệt nha.

Chương môn các phái và võ giả bốn phương đều biểu hiện ánh mắt tràn đầy kinh ngạc.

Hắn có bệnh phải không?

Tẩu Hạo Nhiên cũng có chút ngu ngơ.

Nhưng cũng rất nhanh lấy lại tinh thần, như sợ Quân Thường Tiểu đổi ý, nói:

“Được, bốn trận đầu tiên không tính, ba trận cuối này định thắng thua.”

“Quyết định như vậy nhé.”

Quân Thường Tiểu đáp:

“Chúng ta đừng đánh cược cái gì mà quét chuồng ngựa, cọ nhà xí, thực tế một chút đi, ai thua thì giao ra 10 triệu lượng là xong.”

10 triệu lượng lượng?

Mọi người tròn tròn mắt.

Con số này đối với một bát lưu môn phái và gia môn nhỏ tuyệt đối là con số cao không với tới, e rằng thất lưu môn phái và gia tộc lớn lấy ra cũng là xẻo da cắt thịt.

Tần Hạo Nhiên khinh bỉ nói:

“Quần chúng môn, Hạo Khí Môn ta có thể lấy ra 10 triệu lượng, còn Thiết Cốt Phái e rằng không đủ khả năng nha.”

“Bốn tọa nếu như thua có đi vay cũng sẽ giao đủ.”

Quân Thường Tiểu đáp:

“Phải không, Ngải gia chủ?”

Ngải Thượng Nghê hơi giật mình, vội vàng nói:

“Quân Thường Tiểu nếu như cần sự giúp đỡ, Ngải gia ta rất sẵn lòng cho vay 10 triệu lượng.”

Võ giả bốn phương một lần nữa lại trợn to mắt.

Quan hệ giữa Ngải gia và Thiết Cốt Phái rốt cuộc là thế nào, mà có thể khiến Ngải gia chủ phóng khoáng đồng ý cho vay tiền, đã vậy cho vay một lần là 10 triệu lượng!

Không thể không nói, Ngải gia chủ nói đến để trợ uy cho Quân chương môn, thật sự làm quá tốt!

“Được.”

Tần Hạo Nhiên nói:

“Đánh cược 10 triệu lượng.”

“Soạt! Soạt!”

Đệ tử Hạo Khí Môn lại tiếp tục giãn ra đứng quanh nửa vòng sân luyện võ, Quân Thường Tiểu nói:

“Tần minh chủ, mời phái đệ tử xuất trận.”

Tẩu Hạo Nhiên vẫy tay.

Đệ tử chân truyền thứ hai có tu vi Võ Đồ đỉnh phong bước ra.

Lúc này những đệ tử mạnh nhất của môn chủ Hạo Khí Môn chỉ còn lại tên đệ tử này và một đệ tử Võ Sư cảnh, vì thế Tẩu Hạo Nhiên có niềm tin rất lớn.

Quân Thường Tiểu xoa cằm nói:

“Chỉ cần thắng liên tiếp hai trận, tiền tự đến tay, tôi nay có gà ăn.”

Một lúc sau, hắn nói:

“Thanh Dương, lên chơi đi.”

“Vâng.”

Lý Thanh Dương bước lên phía trước.

“Con trai!”

Vừa đi được vài bước, Lý gia chủ vô cùng nghiêm túc nói:

“Cha luôn dõi theo con, liệt tổ liệt tông Lý gia cũng đang dõi theo con!”

“Hả!”

Lý Thanh Dương hít thở sâu một hơi, nói:

“Cha, con sẽ chứng minh cho người thấy, lựa chọn của con ở Bách Tông chiêu mộ là quyết định chính xác nhất cuộc đời con.”

Nhìn bóng lưng cứng rắn của con trai, khuôn mặt già nua của Lý gia chủ xuất hiện những vệt nước mắt dài, giọng nói run rẩy:

“Con trai, cha đã sớm biết điều này rồi, cha vô cùng tự hào con là một đệ tử của Thiết Cốt Phái!”

“Soạt!”

Lý Thanh Dương dừng bước ở giữa sân luyện võ, quay lưng về phía phụ thân mình, giọng nói vang vọng:

“Phái Thiết Cốt, Lý Thanh Dương!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Dạ Đế, tốt thí?

"Hạo Khí Môn, Tân Ung Dương."

Đệ tử Hạo Khí Môn bước đến giữa sân luyện võ, đồng thời khai báo ra danh tính.

Trong môn phái, tên đệ tử này có thực lực gần với vị đệ tử Võ Sư cảnh, tổng thể thực lực mạnh hơn hẳn Hồ Chí.

Sự chênh lệch này, cũng không có quá nhiều khác biệt. Dù sao chỉ cần chưa bước vào Võ Sư cảnh, sự chênh lệch lực lượng giữa Võ Đồ đỉnh phong cũng nằm trong khoảng hai ba ngàn cân mà thôi.

"Bắt đầu!"

Trọng tài hô.

Tân Ung Dương chiến đầu vì môn chủ, chiến đấu vì danh dự, xông lên trước tiên.

Linh lực toàn bộ bộc phát, ngoài việc bao bọc toàn thân, còn che lấp các huyết vị chủ yếu trên cơ thể, sau đó truyền vào hai bàn tay.

"Xoát xoát xoát!"

Trong khoảnh khắc này, hai bàn tay tràn đầy linh lực tung ra chương kích, hình thành từng cái từng cái chương ấn, kèm theo đó là tiếng gầm thét.

Đây là Hồ Khiếu Long Ngâm chương.

Chương pháp độc môn cấp bậc trung phẩm cao giai của Hạo Khí Môn.

Tuyệt chiêu này chia làm hai phần là Hồ Khiếu và Long Ngâm, có thể sử dụng từng cái, hoặc đồng thời sử dụng sẽ hình thành khí thế Hồ Khiếu Long Ngâm!

Tân Ung Dương từ ngày gia nhập môn phái đến nay, vẫn luôn chuyên tâm tu luyện võ học này.

Cộng thêm với linh lực của Vô Đê đỉnh phong, một khi thi triển sẽ hình thành sóng khí mà sát với không khí, từ đó sinh ra tiếng Hồ Khiếu Long Ngâm!

"Xoát! Xoát!"

Chương ấn chứa bên trái là rồng bên phải là hổ cuộn cuộn đâm tới, dường như rồng hổ đang phẫn nộ.

Đại lão bốn phương liên tục tán thưởng, mọi người đều nhất trí cho rằng tên đệ tử này lĩnh ngộ chương pháp đã đạt tới cảnh giới lô hóa thuần thanh, thật không hổ thẹn với linh căn thượng phẩm.

Lý Thanh Dương của Thiết Cốt Phái sẽ tiếp chiêu này như thế nào đây?

"Xoát!"

Trong lúc mọi người còn đang giúp hân nghĩ cách, Lý Thanh Dương đã bước lên, đồng thời thi triển Bạo Liệt Quyền, hiển nhiên hẳn muốn lấy phương thức trực tiếp nhất, đường đường chính chính đối cứng với chương pháp Hồ Khiếu Long Ngâm.

"Bành! Bành! Bành!"

Hai người tung ra quyền chương va chạm nhau, hình thành một vòng tròn năng lượng chấn động tràn ngập giữa không trung.

Mấy giây sau, Lý Thanh Dương và Tân Ung Dương đã giao thủ hơn mười chiêu, từ tình hình đến xem có vẻ là bất phân thắng bại.

Vậy mới đúng!

Đây mới là một cuộc luận bàn bình thường!

Lúc trước bốn trận luận bàn đánh không có chút nào kịch liệt, uống công chúng ta không ngại đường xa đến xem nào nhiệt!

"Bành! Bành! Bành!"

Hai người lại giao thủ hơn mười chiêu, sau đó như có ẩn ý tách ra, bảo trì khoảng cách nhất định.

Lý Thanh Dương biểu hiện bộ mặt chẳng có hề hấn gì.

Tân Ung Dương nhú mày lại, hai bàn tay siết lại rồi nhả ra, dường như đang muốn triệt tiêu cảm giác chết lặng.

"Đệ tử Hạo Khí Môn ăn thiệt thòi."

Vương Đông Lâm nói.

Tần Hạo Nhiên cũng nhìn ra, sắc mặt hẩn lại âm trầm xuống.

Trận luận bàn này, chẳng lẽ Hạo Khí Môn ta lại phải thua?

Thấy không, bị đánh đến không còn tự tin, vậy mà nhất định phải chiến tiếp, lại còn đồng ý đánh cược 10 triệu lượng, nào có phải bị kẹp cửa rồi hay không?

Trận này thua, không quan trọng!

Đệ tử mạnh nhất của Thiết Cốt Phái là Lý Thanh Dương cũng đã ra sân, hai tên đệ tử trận sau khẳng định sẽ không quá mạnh, chỉ cần hai trận sau lật bàn thì kết quả vẫn là thắng chung cuộc!

"Xoát!"

"Xoát!"

Lý Thanh Dương và Tân Ung Dương lại sáp vào nhau.

Hai người thật đúng là không có để võ giả đến xem phải thất vọng, quần lấy nhau đánh túi bụi, đánh đến cực lực kịch liệt.

Đánh như thế mới gọi là bình thường.

Lúc trước không phải lấy chân đá đá, cũng là bông cục nở rộ, lại còn có cánh đánh một cái bao cát, tất cả đều nghiêng về một bên, vậy còn có cái gì gọi là niềm vui đâu chứ!

"Bành! Bành! Bành!"

Tiếng Bạo Liệt và Hồ Khiếu Long Ngâm va chạm không ngừng vang vọng trên sân luyện võ. Lý Thanh Dương và Tân Ung Dương càng đánh càng hăng, càng đánh càng kịch liệt.

Quân Thường Tiểu khoanh tay, thì thầm nói:

"Thanh Dương không lựa chọn phương pháp tốc chiến tốc thắng, nhất định muốn lấy tên Võ Đồ đỉnh phong này làm đá mài dao rèn luyện."

"Bành!"

Ngay lúc này, một tiếng vang lớn phát ra.

Lý Thanh Dương tung ra một quyền với lực lượng 2 vạn cân, nện thẳng vào lòng bàn tay Tân Ung Dương, chấn người sau lao đảo lui về phía sau vài bước.

"Đệ tử Hạo Khí Môn rơi xuống hạ phong!"

"Dám chơi cứng với Tân Ung Dương đang thi triển chương pháp Hồ Khiếu Long Ngâm, tên Lý Thanh Dương này quả là biến thái!"

"Xem ra bên trên Linh Tuyền Sơn, hẳn có thể chiến thắng đệ tử nội môn của Thánh Tuyền Tông, không hẳn dựa vào may mắn!"

Mọi người không ngừng khen ngợi Lý Thanh Dương.

Vì cái gì?

Bởi vì tên này đánh rất có phong độ, chiêu thức quang minh chính đại!

Không giống với đệ tử Thiết Cốt Phái luận bàn bốn trận vừa rồi, cái gì mà dùng chân đá huyết Thái Dương, cái gì mà dùng chiêu thức hạ lưu bông cục nỏ rộ.

Lý gia chủ biểu hiện gương mặt kiêu ngạo, ưỡn ngực ngạo nghễ, lắng nghe mọi người bàn luận con trai mình.

Tân Ung Dương gian nan ổn định thân thể, sắc mặt đã có vẻ hơi tái, hai đầu quyền không ngừng truyền đến cảm giác chết lặng, có thể thấy bị tổn thương không nhẹ.

"Xoát!"

Lý Thanh Dương lại xông lên, Bạo Liệt Quyền một lần nữa được tung ra.

Lần này, hẳn không cho Tân Ung Dương bất luận cái gì cơ hội thờ đốc, các đòn tấn công như bão táp mưa sa, đánh đến đối phương không có lực hoàn thủ, chỉ biết liên tục rút lui, kết quả lui ra khỏi sân luyện võ.

Thiết Cốt Phái, lại thắng một trận!

Nếu tính luôn cả bốn trận thắng trước đó, kết quả chính là 5-0.

Lý Thanh Dương giành chiến thắng đều nằm trong dự liệu của Quân Thường Tiểu.

Bảy tên đệ tử nội môn của Thiết Cốt Phái, bao gồm có Tô Tiểu Mạt và Lý Phi tình thông thân pháp cùng cước lực, Tiêu Tội Kỳ thân thể cứng rắn, Lục Thiên Thiên linh lực hùng hậu.

Lý Thanh Dương tuy không có sở trường đặc biệt, nhưng mà hẳn cũng không khiêm khuyết rõ ràng, chân chính thuộc về phạm trù cân đối toàn diện.

Huống hồ, vẫn còn một tên đệ tử nội môn, người có tu vi đã đột phá đến Võ Đồ thất phẩm.

Võ Đồ đỉnh phong Hồ Chi bị Tiêu Tội Kỳ nện đến trắng sao bay nhảy.

Nhị đệ tử nhà mình mà không chiến thắng được Võ Đồ đỉnh phong Tân Ung Dương, vậy chuyện này quá mức kỳ lạ rồi.

Đừng nói là Quân Thường Tiểu, ngay cả các đại lão bốn phương quan chiến, đều cảm thấy Lý Thanh Dương giành chiến thắng không có gì ngoài ý muốn, bởi vì tên này thể hiện quá hoàn mỹ, không có một chút kẻ hở.

Trước đó bọn người Tô Tiểu Mạt chiến thắng bốn trận, khiến cho người khác có một loại cảm giác không đúng với cốt truyện, nay Lý Thanh Dương thắng là việc quá hợp tình hợp lý.

Vương Đông Lâm bình luận nói:

"Tên này không có ánh hào quang như mấy tên đệ tử trước đó, nhưng cái quý nằm ở chỗ vô cùng vững vàng."

"Ai nha."

Quân Thường Tiểu chấp tay nói:

"Tần minh chủ, nếu như Thiết Cốt Phái ta lại thắng trận kế tiếp, Hạo Khí Môn ngại sẽ phải lấy ra 10 triệu lượng đó nha."

"Hừ."

Tần Hạo Nhiên âm thanh lạnh lùng nói:

"Quân chương môn, đệ tử tinh anh Thiết Cốt Phái ngại đều đã ra sân hết rồi, lại còn muốn giành chiến thắng hai trận sau?"

Tinh anh đã ra sân hết?

Hắn đây là đang xem thường bốn đế?

Dạ Tinh Thần ở phía sau đen hết cả mặt, trầm giọng nói:

"Chưởng môn, đệ tử muốn xuất chiến trận tiếp theo!"

Từ lúc bước vào Hạo Khí Môn, hần lập tức nghĩ đến chiến đấu, thậm chí lựa chọn đối thủ cho mình.

"Được."

Quân Thường Tiểu nói:

"Ngươi ra chơi đi."

"Răng rắc, răng rắc!"

Dạ Tinh Thần nắm chặt hai nắm đấm, cái cổ lắc qua lắc lại như không sợ bị gãy xương, trong hai tròng mắt đã chứa đầy sự lạnh lùng tàn khốc.

Tần Hạo Nhiên thân nhiên nói:

"Bùi Tuấn, ngươi ra sân đi, nhất định phải giành chiến thắng."

"Vâng."

Tên đệ tử thân truyền tên gọi Bùi Tuấn bước lên võ đài, trên người hần có linh lực hùng hậu lan tỏa, hiển nhiên hần chính là đệ tử mạnh nhất của Hạo Khí Môn.

"Tần minh chủ rút cục cho đệ tử thân truyền Võ Sư cảnh ra sân rồi kìa."

"Cái tên đệ tử Thiết Cốt Phái này, nhìn tới nhìn lui cũng chỉ là Vô Đồ ngũ lục phẩm mà thôi, căn hần không có hy vọng chiến thắng."

"Theo ta thấy, Quân chưởng môn lập ra kế hoạch là cho đệ tử cường hần giành lấy khí thể trận đầu, sau đó lại cho loại đệ tử này ra làm tốt thí."

Tốt thí?

Dạ Tinh Thần nổi lên phần nộ ngập trời.

Nếu như bốn đế còn tu vi của kiếp trước, nhất định sẽ đem bọn người đề tiện như kiến hôi này bóp chết trong lòng bàn tay, hần phi phách tán, mãi mãi không được luân hồi!

Quả không hổ danh là Dạ Đế, ý nghĩ quá khiếp người!

"Đặng."

Bùi Tuấn đi đến giữa sân luyện võ trước một bước, chấp tay nói:

"Hạo Khí Môn, Bùi Tuấn."

Dạ Tinh Thần thân nhiên nói:

"Đừng nói nhảm, bắt đầu đi."

"Chắc chắn, con tốt thí này cũng rất chánh nha."

"Chẳng lẽ hần không biết, Bùi Tuấn là đệ tử có thực lực mạnh nhất trong số đệ tử thân truyền của Hạo Khí Môn?"

"Lấy tốt thí đối chủ tướng phe địch, coi như thua cũng đáng giá."

Mọi người bàn tán mỗi một câu một lời, đều rành rọt truyền vào tai Dạ Tinh Thần, lửa giận trong cơ thể hần bạo phát, trong nháy mắt đã dâng lên đến hai tròng mắt, dường như hóa thành hai đốm lửa.

Bùi Tuấn âm thầm cả kinh nói:

"Tên này có ánh mắt quá là dọa người đi!"

"Ngươi!"

Dạ Tinh Thần quay đầu nhìn về phía trọng tài, phần nộ quát:

"Còn không mau hô bắt đầu, muốn chờ đến khi nào!"

Cái này chính là giận chó mắng mèo.

"Bắt đầu!"

Trọng tài hô.

m thanh vừa mới vang lên, Bùi Tuấn đã xông lên, hai tay đưa ra sau co lại, linh lực hội tụ trong lòng bàn tay, chuẩn bị..

"Xoát!"

Dạ Tinh Thần đột nhiên xuất hiện ở bên trái, lạnh lùng nói:

"Tiểu tử, tốc độ của ngươi quá chậm!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Dạ Tinh Thần bá khí phách lối!

Bùi Tuấn không chỉ sở hữu linh căn thượng phẩm, mà còn là một Võ Sư cảnh.

Đối với nhiều Võ Đồ mà nói, đây giống như một ngọn núi khó mà vượt qua. Bởi vì thua kém cả một cảnh giới.

Nếu đổi lại là đám người Lý Thanh Dương hay Tiêu Tội Kỳ, bọn họ tuy có thể chiến đấu vượt cấp trong phạm vi Võ Đồ cảnh, nhưng một khi đối diện với Bùi Tuấn, mặc dù có thể không thua đến mức thể thảm, nhưng chiến thắng là chuyện không có khả năng.

Võ sư, hay còn gọi là Ngự Linh Sư (người điều khiển linh khí).

Võ giả ở cấp độ này có thể sử dụng và điều khiển linh khí đã đến mức thuần thục vô cùng.

Võ giả ở cấp độ Võ Đồ muốn chiến thắng Võ Sư cảnh, e rằng chỉ có Quân Thường Tiểu mới làm được.

Đúng vậy, hắn đã đánh thắng Võ Sư ngũ phẩm Lê Lạc Thu. Nhưng cũng là nhờ có lực lượng phù, nếu không có cái đồ chơi này thì kết quả chờ hắn chính là roi da, nện sập, các loại bạo hành.

Võ Đồ thật sự khó có thể thắng Võ Sư vậy sao?

Đó là đối với người khác, đối với Dạ Tinh Thần đại nhân thì chuyện này chẳng nhằm nhò vào đâu!

“Bành!”

Nhân cơ hội Bùi Tuấn đang lao tới, Dạ Tinh Thần nhanh chóng di chuyển về phía bên trái, ngưng tụ linh lực vào nắm đấm, nhanh chóng và dứt khoát đâm vào eo đối phương.

Nhanh, chuẩn, mạnh!

Vương Đông Lâm kinh ngạc:

“Tiểu tử này có tốc độ quá nhanh!”

Có thể không nhanh sao?

Đây là do Dạ Tinh Thần trầm tư suy nghĩ mới nhớ ra, kiếp trước hắn từng tu luyện qua một loại thân pháp tên “Độ Bộ Thủy Long”.

Vì sao phải là trầm tư suy nghĩ?

Bởi vì kiếp trước, Dạ Tinh Thần tu luyện võ học quá nhiều, về sau thành tựu Võ Đế, hắn chỉ chuyên tâm tu luyện võ học cấp bậc thánh phẩm, thần phẩm, còn những võ học cấp thấp đương nhiên sẽ xếp vào góc tủ.

Độ Bộ Thủy Long, không được tính là quá ưu tú.

Nhưng với tu vi của Dạ Tinh Thần hiện tại, vừa khéo có thể tu luyện loại thân pháp này lại từ đầu.

Còn những võ học thánh phẩm hay thần phẩm khác, phải đợi linh lực của hắn mạnh mẽ hơn mới có khả năng nghĩ tới.

Chuyện này cho chúng ta thấy rõ, Dịch Cân Kinh và Lăng Thần Kiếm Quyết của hệ thống bá đạo đến mức nào, bởi vì không bất đồng cảnh giới đều có thể tu luyện.

“Bành! Bành! Bành!”

Bùi Tuấn bị đánh lui về phía sau vài bước, eo hắn tê cứng không còn cảm giác, linh lực trong kinh mạch hắn dường như bị tắc nghẽn trong khoảng thời gian ngắn.

Dạ Tinh Thần đánh vào vị trí gần với đan điền, mặc dù không phải là huyết vị hiểm trở như huyết thái dương, nhưng nếu nơi đó bị thương, việc vận chuyển linh lực chắc chắn cũng sẽ bị ảnh hưởng.

Cao thủ chính là cao thủ.

Dựa vào kinh nghiệm kiếp trước của hắn cùng với linh căn thượng phẩm, chỉ cần tu vi của đối thủ không quá mạnh thì việc nện một Võ Sư nhất phẩm rằng roi đầy đất không phải chuyện dễ như ăn bánh sao?

Trước đó hắn còn có lời thề son sặc, không cần người khác xuất trận, một mình hắn có thể chơi hết, đây tuyệt đối không phải là nói chơi.

Bỏn đẽ từng là một trong mười đại Võ Đế.

Chỉ cần linh căn và tu vi đề cao, trong trời đất này ai có thể làm gì được ta!

“Cặn bã!”

Dạ Tinh Thần bộ dáng giống như một vị thần nhìn xuống, kiêu ngạo nói:

“Đừng lãng phí thời gian của lão tử, nhanh đến đây tấn công.”

Bá khí vô cùng!

Bùi Tuấn dùng ánh mắt chứa đầy lửa giận.

Đường đường là một tên Võ Sư, thế mà bị một thằng oắt Võ Đồ khinh thường, còn cái gì gọi là tôn nghiêm?

“Soạt!”

Hắn lập tức thi triển thân pháp lao tới, đồng thời triển khai võ học Hồ Khiếu Long Ngâm, từ cường độ và tốc độ rõ ràng có thể nhận ra so với Tàn Ung Dương mạnh hơn hẳn!

Thời điểm Lý Thanh Dương ứng phó với chiêu thức này, chính là dùng lực phá lực, còn Dạ Tinh Thần lại là sử dụng thân pháp huyền diệu lượn lờ ở giữa song chương.

Sau khi linh căn của hắn được cải thiện lên thượng phẩm, linh hồn và thân xác tiến thêm một bước hòa hợp, dựa vào ánh mắt sắc bén của hắn, chỉ cần bắt được động tác xuất chiêu của đối phương thì muốn tránh né cũng không phải việc gì khó.

“Chuyện này...”

Vương Đông Lâm tròn mắt nhìn một màn này.

Một tên Võ Đồ có khả năng né tránh đến mức cực hạn như thế, thật khiến người ta kinh hồn khiếp vía!

Bùi Tuấn đang khai triển Hồ Khiếu Long Ngâm, trong ánh mắt cũng hiện lên sự chấn động, bất luận hắn biến hóa chiêu thức như thế nào, bất luận hắn tung ra chiêu thức ở góc độ thâm hiểm thế nào, đối phương đều có thể tìm ra kẽ hở mà tránh được.

Hắn đã khai triển hơn mười mấy chiêu thức, đến tay áo của đối thủ cũng chưa động vào được.

Tồn thương!

Tồn thương trầm trọng!

“Cái tên Dạ Tinh Thần này thật lợi hại!”

“Nhìn thân pháp hắn sử dụng kia, chẳng giống một Võ Đồ chút nào cả!”

“Chả trách hắn xuất trận muộn như thế, hóa ra Thiết Cốt Phái vẫn còn có những đệ tử xuất sắc hơn!”

Võ giả bốn phương kinh ngạc bàn tán không ngớt.

Vàng, luôn luôn sáng.

Dạ Tinh Thần trong thời gian giao đấu ngắn ngủi đã chứng minh thực lực của mình, không hổ danh từng là một Võ Đế.

“Tên tiểu tử này thật sự không đơn giản.”

Quân Thường Tiểu cũng cảm thấy bất ngờ.

Hắn để Dạ Tinh Thần xuất trận sau là bởi vì tên này có thể tu luyện tâm pháp siêu việt thần phẩm, nhưng không ngờ thân pháp và khả năng phán đoán cũng vô cùng ưu tú.

“Soạt! Soạt!”

Trong khu vực giao chiến, chương pháp liên tiếp được khai triển, âm thanh của Hồ Khiếu Long Ngâm cũng liên tục vang vọng.

Bùi Tuấn càng đánh thì tinh thần càng sa sút, bởi vì mỗi chiêu mỗi thức hắn tung ra đều bị đối thủ hoàn mỹ phá vỡ.

“Tiểu tử.”

Dạ Tinh Thần lại tránh thêm một chương, đứng ở một bên Bùi Tuấn, nhàn nhàn nói:

“Có tuyệt vọng hay không?”

Tuyệt vọng!

“Bành!”

Dạ để lại một lần nữa ngưng tụ linh lực, tung ra Bạo Liệt Quyền nện thẳng vào eo của Bùi Tuấn – vẫn là vị trí cũ.

“Đập! Đập! Đập!”

Bùi Tuấn bị đau đón lùi lại phía sau vài bước, sắc mặt đều đầy sự thống khổ, bởi vì nguyên nhân vết thương mà hắn rất khó lại tiếp tục vận chuyển linh lực.

Tàn Hạo Nhiên ngó hết cả người.

Một lúc sau, Tàn Hạo Nhiên lại một lần nữa mất hết lý trí hét to: “Trận này ngươi không thể thua, nhất định phải thắng cho bọn tọạ!”

Đúng vào lúc này, Dạ Tinh Thần xuất hiện trước mặt Bùi Tuấn.

“Bành! Bành!”

Bạo Liệt Quyền liên tiếp được tung ra, lực lượng trong nháy mắt bạo phát đến 2 vạn cân, chuẩn xác đánh vào ngực đối thủ.

Người ra quyền nhanh vô cùng, Bùi Tuấn căn bản không kịp phòng thủ, bị trúng hơn mười quyền mới lao đảo lùi lại phía sau, một ngụm máu tươi không nhịn được phải phun ra.

“Thôi xong rồi.”

Võ giả bốn phương đưa ra nhận xét.

Nhưng Dạ Tinh Thần vẫn chưa xong, hắn lại thi triển thân pháp Độ Bộ Thủy Long rồi lại tiếp tục triển khai Bạo Liệt Quyền.

“Bành! Bành! Bành!”

Lại một trận oanh kích ác liệt, Bùi Tuấn rốt cuộc không thể tiếp tục chịu đựng được nữa mà ngã ngửa xuống đất, sắc mặt trắng bệch, rõ ràng đã bị trọng thương!

“Soạt!”

Dạ Tinh Thần giẫm chân lên mặt Bùi Tuấn, ngược đầu nhìn Tần Hạo Nhiên, ánh mắt sầm lại:

“Thắng? Hắn còn không đủ tư cách.”

Thế nào gọi là phách lối?

Trước mặt môn chủ nhà người ta, một chân giẫm lên mặt đệ tử chân truyền bảo bối. Đây mới là chân chính phách lối!

Trước bị Tiêu Tội Kỳ đánh vỡ tám bảng hiệu, sau có Dạ Tinh Thần giẫm chân lên mặt đệ tử, tôn nghiêm của Hạo Khí Môn sau ngày hôm nay coi như chẳng còn gì cả.

Tần Hạo Nhiên siết chặt hai nắm đấm, ánh mắt gằn lên tia máu, rõ ràng đã tức giận đến cực điểm.

Đệ tử Hạo Khí Môn ai ai cũng trừng mắt lên!

“Bành”

Dạ Tinh Thần đá Bùi Tuấn đang bị trọng thương ra khỏi sân luyện võ, khinh bỉ nói:

“Một lũ cặn

bã.”

Đến lúc này, Thiết Cốt Phái lại thắng thêm một trận.

Tỉ số hiện giờ là 6 – 0.

Dù không tính bốn trận đầu tiên, thì Hạo Khí Môn chung quy thua vẫn hoàn thua!

Quân Thường Tiểu buông lỏng hai tay nói:

“Tần minh chủ, bốn tọa đã nói trước rồi, chúng ta đâu nhất thiết phải đánh tiếp, bây giờ thì tốt rồi, không chỉ thua thêm hai trận, mà còn thua luôn 10 triệu lượng.”

“Phụt!”

Tần Hạo Nhiên lại một lần nữa phun ra một ngụm máu tươi.

Lần này phái Thiết Cốt đến tỉ thí, Hạo Khí Môn hắn không chỉ thua thảm hại, mà còn bị mất sạch tôn nghiêm, đây gọi là bi thảm đến tận cùng.

Võ giả bốn phương chỉ biết biểu hiện đồng cảm, cũng nghiêm túc nhìn Thiết Cốt Phái với con mắt khác.

Vương Đông Lâm đi lên phía trước, nói:

“Thiết Cốt Phái đã thắng hai trận trên tổng số ba trận, theo lão phu thấy không cần thiết phải đấu tiếp, trực tiếp thực hiện ước hẹn, rồi kết thúc tại đây thôi.”

“Không không.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Theo lời nói của Tần minh chủ, chúng ta phải dựa theo quy tắc giang hồ, đương nhiên phải đánh cho hết bảy trận.”

Nói xong, hắn vẫy tay:

“Thiên Thiên, tới người ra chơi.”

Lục Thiên Thiên không nói gì, chỉ bước lên võ đài.

Tần Hạo Nhiên lửa giận ngút trời, lần này luận võ lại là một nữ nhân, giọng oán hận nói:

“Hà Nhân lên đánh cho ta!”

“Vâng.”

Đệ tử tên Hà Nhân bước lên.

Hắn là võ giả có linh căn trung phẩm, tu vi cũng chỉ là Võ Đồ bát phẩm.

Hết cách rồi, đệ tử Hạo Khí Môn có tu vi Võ Đồ cửu phẩm hoặc linh căn thượng phẩm đều đã xuất trận.

“Trận cuối cùng cho một nữ nhân ra đánh, có phải hay không cố tình nhục nhã Hạo Khí Môn?”

“Hạo Khí Môn trên dưới đều đang tức giận cực điểm, nữ nhân này nếu như thực lực không đủ, chắc chắn sẽ bị đánh đến hoa tàn ngọc nát.”

Võ giả bốn phương rõ ràng là nghĩ nhiều rồi.

Bởi vì trọng tài vừa hô ‘bắt đầu’ thì cuộc luận bàn cũng theo đó kết thúc.

“Phụt...”

Linh lực hóa thành một bàn tay nhỏ, sau khi một trận cuồng phong bão táp trôi qua, đệ tử chân truyền tên Hà Nhân phun ra một ngụm máu, thảm hại ngã xuống đất.

Trong bảy trận luận võ, trận này kết thúc cực nhanh!

Võ giả bốn phương ai ai cũng tròn mắt há hốc mồm.

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ ăn ‘luận võ toàn thắng’, nhận được 200 điểm cống hiến môn phái!”

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ ăn ‘bộc lộ tài năng’, nhận được 300 điểm cống hiến môn phái!”

“Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 610/500.”

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ ăn ‘bộc lộ tài năng’, khởi động phần thưởng bí mật, quyền mua thượng phẩm dịch cải tạo tư chất đã đưa vào khu vật phẩm đã mua.”

“Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái đã vượt hạn mức, chủ nhân trong vòng 24 giờ phải sử dụng hết, nếu không điểm cống hiến thừa sẽ tự động biến mất.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 157: Thần phẩm, Thanh Long Yển Nguyệt Dao!

Ngay lúc Lục Thiên Thiên lấy tốc độ nhanh nhất giải quyết đối thủ, cùng lúc đó hai cái nhiệm vụ ăn đồng loạt hoàn thành.

Đập phá Hạo Khí Môn 7-0, có thể nói là thu hoạch đại thắng.

Bảy tên đệ tử biểu hiện cường hãn, rung động nội tâm mọi người có mặt ở sân luyện võ, đây chính là mở cửa bộc lộ tài năng!

Quân Thường Tiểu nghe âm thanh hệ thống lanh lảnh vang bên tai, khóe miệng không nhịn được nhếch lên một nụ cười.

Hắn càng nghe thấy, nhiệm vụ ăn thứ hai vậy mà phát động phần thưởng bí mật, khi biết đó là thượng phẩm dịch cải tạo tư chất, nụ cười càng trở nên rực rỡ.

Hắn kéo ra khu vật phẩm đã mua, nhấn mở phần phần giới thiệu.

Quả nhiên, dịch cải tạo mới xuất hiện thích hợp với võ giả có linh căn thượng phẩm, sau khi sử dụng sẽ đề cao linh căn lên cấp bậc tuyệt phẩm!

Bất quá điều khiến Quân Thường Tiểu suy sụp là, cái đồ chơi này cần phải tốn 300 điểm cống hiến môn phái!

Ói vãi đạn.

Cái này đùa hay thật vậy!

Hệ thống nói:

"Thượng phẩm và cực phẩm cách nhau tới một cái ranh giới, mắc hơn chút cũng là điều bình thường mà."

Dịch cải tạo thích hợp với linh căn trung phẩm tiêu hao 50 điểm cống hiến.

Dịch cải tạo thích hợp với linh căn thượng phẩm tiêu hao 300 điểm cống hiến.

Con em nó chứ chỉ mắc hơn chút!

Quân Thường Tiểu vốn đang định sử dụng số điểm cống hiến dư thừa để đổi thượng phẩm dịch cải tạo tư chất, nhưng sau khi nhìn giá cả, suy nghĩ này đành phải xếp vào quá khứ.

Đơn giản là quá mắc.

Hắn chịu không nổi!

Huống hồ, Quân Thường Tiểu cũng đã đạt đến tu vi Võ Đồ đỉnh phong, lại còn bị nhiệm vụ sử thi giới hạn cảnh giới. Coi như hắn mua về sử dụng cũng chỉ có tác dụng tăng lên phẩm chất linh căn, đẳng cấp tu vi vẫn như trước không thay đổi.

Muốn hái sung phải chờ sung rụng.

Đợi đến lúc bản thân đột phá Võ Sư cảnh, sau đó sử dụng thượng phẩm dịch cải tạo tư chất cũng chưa muộn!

Hệ thống cảm khái nói ra:

"Chủ nhân nào tàn, vậy mà cũng biết tính trước tính sau!"

"Đó là đương nhiên."

Quân Thường Tiểu không có ý định mua hàng cao cấp, thay vào đó mua hai bình trung phẩm dịch cải tạo tư chất, chuẩn bị cho Tô Tiểu Mạt và Điền Thất để cao phẩm chất.

"Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 100 điểm công hiến môn phái, nhận được hai bình trung phẩm dịch cải tạo tư chất, vật phẩm đã chuyển vào trong không gian giới chi."

"Đỉnh! Điểm công hiến môn phái: 510/500."

Là một người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, Quân Thường Tiểu tuyệt đối không lãng phí 10 điểm công hiến môn phái!

Phải đổi mới!

"Vào!"

Hắn hưng hăng kéo ra khu mua sắm.

"Đỉnh! Điểm công hiến môn phái: 500/500."

Ừm

Vậy mới đúng này, vậy mới dễ chịu.

Quân Thường Tiểu không có thời gian xem từng cái vật phẩm đổi mới, mà chính là tùy tiện liếc nhìn một chút, kết quả phát hiện ô thứ nhất của hàng thứ nhất lại là bình khí, tên của nó là —— thần phẩm, Thanh Long Yển Nguyệt Dao!

Thanh Long Yển Nguyệt Dao?

Ồi, đây không phải vũ khí của Nhị Quan Gia đó sao!

Quân Thường Tiểu vội vàng nhấn mở phần giới thiệu vật phẩm ——

“Vật phẩm: Thần phẩm, Thanh Long Yển Nguyệt Dao.”

"Giới thiệu: vũ khí thân truyền của Võ Thánh Quan Vũ, sức nặng 8 vạn 2 ngàn cân, đã từng chém không ít danh tướng."

"Ưu điểm: Sau khi thần phẩm được cải tạo áp dụng vào thể giới võ thuật, thân đao cứng rắn, lực lượng kinh người!"

"Khuyết điểm: Người sử dụng phải từng phục dụng Tổ Thể Đan, nếu không sẽ rất khó vận dụng tự nhiên, uy lực vũ khí được quyết định dựa trên cảnh giới người sử dụng."

"Công hiệu: Có thể triệu hoán linh hồn Võ Thánh Quan Vũ, thời gian phụ thể 30 phút, thời gian tái sử dụng 24 giờ."

"Giá cả: 200 điểm công hiến môn phái."

"Đăng cấp: Không rõ."

"Không rõ?"

Quân Thường Tiểu cau mày nói:

"Vậy là có ý gì?"

Hệ thống trả lời:

"Thanh Long Yển Nguyệt Dao có uy lực dựa trên cảnh giới của người sử dụng, cho nên không cách nào đánh giá chuẩn xác đăng cấp."

"Vậy nó giống với vũ khí có tính phát triển rồi còn gì?"

"Có thể hiểu như vậy."

Quân Thường Tiểu không chút suy nghĩ, nhấn vào nút mua vật phẩm.

Từ lúc hắn sử dụng khu mua sắm đến nay chỉ có mỗi một cái vũ khí là sơ phẩm Hàn Phong Kiếm, dưới tình huống ép buộc phải đổi mới lại may mắn xuất hiện cái thứ hai, mà đây còn lại là vũ khí của Nhị Quan gia, nhất định không thể bỏ qua.

Huống hồ, nó là thần phẩm, còn có kỹ năng đặc biệt, nhìn thế nào cũng quá ngon lành!

"Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 200 điểm công hiến môn phái, nhận được một thần phẩm, Thanh Long Yển Nguyệt Dao, vật phẩm đã chuyển vào trong không gian giới chi."

"Đỉnh! Điểm công hiến môn phái: 300/500."

Ban đầu Quân Thường Tiểu có 610 điểm công hiến, chỉ trong phút chốc bay mất 310 điểm, ngừng lại một chút liền cảm nhận được cảm giác có tiền thật tùy hứng.

Lúc này, hắn không có thời gian quan sát Thanh Long Yển Nguyệt Dao, nhanh chóng phục hồi, chấp tay cười nói:

"Tần minh chủ, bảy trận bàn luận đã đánh xong, bốn tọa còn vội về nhà khai tiệc ăn mừng, không biết có thể nhận tiền đánh cược ngay được chứ?"

Mọi người co giật khòe miệng.

10 triệu lượng, đây chính kim văn sổ tự đó trời!

Hạo Khí Môn trả phần cược này, có thể nói là tụt dốc da xèo thịt!

Tần Hạo Nhiên nổi lên lửa giận đã không cách nào dùng lời nói để hình dung được nữa, nếu như ánh mắt có thể giết người thì Quân đại chương môn chúng ta khẳng định chết ngàn vạn lần.

"Chư vị."

Quân Thường Tiểu nhún nhún vai nói:

"Xem ra Tần minh chủ lại không có ý định thực hiện ước hẹn, đây chính là cách làm việc của môn chủ một phái, minh chủ một liên minh sao?"

"Quân Thường Tiểu!"

Tần Hạo Nhiên trừng muốn rách cả mí mắt, nói:

"Hai người chúng ta đánh một trận!"

Nhiều người nhìn như vậy, khẳng định phái có chơi có chịu.

Nhưng mà, hần bị Quân Thường Tiểu khiến cho tức điên rồi, nhất định phải đánh một trận để phát tiết cơn tức giận nổ banh trời này!

"Đình! Phát động nhiệm vụ phụ."

Có nhiệm vụ?

Quân Thường Tiểu kéo ra cửa sổ hệ thống, nội dung nhiệm vụ phụ là —— đánh bại môn chủ Hạo Khí Môn - Tần Hạo Nhiên: 0/1 (nhiệm vụ tình anh).

Vương Đông Lâm nói:

"Tần minh chủ, người thân là một tên Võ Tông, thế mà đi khiêu chiến một tên Võ Đồ, không biết vô liêm sỉ viết thế nào sao?"

Thời điểm Quân chương môn ngược đãi Thân Thông tại thành Thanh Dương, Tần minh chủ vẫn chỉ là một tên Võ Sư đình phong, sau đó trước sự kiện trên núi Linh Tuyền Sơn đã thành công đột phá cảnh giới.

Quân Thường Tiểu mở ra chức năng nhìn trộm của kính râm chống nắng, nhìn thấy thực lực của đối phương là Võ Tông nhất phẩm.

Cũng không tính quá mạnh, còn có thể chơi được.

"Hừ."

Tần Hạo Nhiên lạnh lùng nói:

"Vương trưởng lão, Quân chương môn là người tới khiêu chiến Hạo Khí Môn ta, Tần mỗ muốn đánh một trận với hần thì có gì là sai?"

Lời này xác thực không sai, Vương Đông Lâm trầm mặc.

Ngã Thương Ngộ Nhỏ giọng nói:

"Quân chương môn, người có thể từ chối tiếp chiến."

"Đúng vậy."

Tạ thành chủ nói:

"Thiết Cốt Phái các người đã thắng Hạo Khí Môn 7-0, đây đã là chiến công hiển hách, cho dù người không tiếp chiến thì người khác cũng sẽ không nói gì."

Hai người thật có ý tốt khuyên nhủ.

Dù sao Võ Tông cảnh quá mạnh, Võ Đồ cảnh muốn giao thủ, căn bản không có một chút cơ hội thắng.

"Chương môn."

Dạ Tinh Thần trở về chỗ nói:

"Hạo hán không thiệt thòi trước mắt."

Ngay cả Dạ Đế đại nhân bá khí phách lối đều nói như vậy, có thể thấy được sự chênh lệch giữa Võ Đồ và Võ Tông lớn đến bao nhiêu, không phải chỉ cần dựa vào kỹ xảo, kinh nghiệm là có thể giành phần thắng.

"Quân chương môn, Tần minh chủ tìm người khiêu chiến, tại sao lại không trả lời? Chẳng lẽ người có gan cho đệ tử xuất chiến, chính mình lại là con thỏ để chỉ biết núp trong hang?"

"Đã đến luận bàn võ đạo, trận chiến giữa hai chương môn khẳng định không thể thiếu."

"Theo ta thấy, nếu như người đã không có tự tin chiến thắng, vậy sáng khoái nhận thua với Tần minh chủ là xong rồi."

Lúc này, các vị chương môn trong liên minh mồm miệng không khép, điên cuồng trào phúng.

Cảm giác như bảy tên đệ tử Thiết Cốt Phái lấy chiến nghiền ép, vẫn còn chưa đủ để bọn hần mất mặt?

Hạo Khí Môn bị đánh một cái kết quả 0-7, các vị chương môn trong liên minh xác thực bị đánh sưng hết cả mặt.

Nhưng lần này, bọn hán thù mặt dày như lớp xe, bị người khác chê cười, cũng phải khích tướng Quân Thường Tiểu tiếp nhận khiêu chiến của Vô Tông Tàn Hạo Nhiên!

Tiểu tử, đừng có sợ.

Mạnh mẽ chọi cứng với Tàn mình chủ đi chứ!

Chương môn các phái rất hy vọng Quân Thường Tiểu tiếp chiến, sau đó thỏa mãn hai con mắt, nhìn cảnh tượng tên oắt kia bị Tàn mình chủ hành hạ chết lên chết xuống.

Tạ thành chủ quá rõ ràng tâm tư của mấy tên này, vội vàng khuyên nhủ:

"Quân chương môn, người chó bị khích tướng, cự tuyệt khiêu chiến, nhận phần đánh cược, bình an trở về Thiết Cốt Phái mới là thượng sách."

Quân Thường Tiểu suy nghĩ một hồi, nói:

"Tàn mình chủ, người muốn chiến cũng được, nhưng bọn tọa muốn dùng vũ khí phân ra thắng bại, không biết ý người thế nào?"

Tạ thành chủ nhất thời nghe đến lỗ tai lủng bùng.

Tiếp chiến thì cứ tiếp chiến đi, còn phải dùng vũ khí, chẳng lẽ hán cho rằng mình thua không đủ thảm hay sao?

"Sử dụng vũ khí?"

Tàn Hạo Nhiên cũng là kẻ giết mình, chột cười lạnh nói:

"Quân chương môn, đao kiếm không có mắt, Tàn mỡ sợ vô ý làm tổn thương đến người nha."

"Vô giả giao tranh, chảy một chút máu cũng là chuyện bình thường."

Quân Thường Tiểu nói.

"Được!"

Tàn Hạo Nhiên nói:

"Vậy chúng ta sử dụng vũ khí quyết thắng thua!"

Nói xong, hán bước vào sân luyện võ.

Quân Thường Tiểu đưa tay ngăn lại, cười nói:

"Tàn mình chủ, bọn tọa sợ chút nữa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, vẫn là mời người đem ra tiền đánh cược giữa các đệ tử luận bàn trước đó đã định."

Tàn Hạo Nhiên nhất thời thay đổi sắc mặt đến vô cùng khó coi.

10 triệu lượng, đau lắm a!

Tính đi, tính lại.

Coi như bỏ ra số tiền này, mua lại hai cánh tay của tiểu tử này đi!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 158: Ta tự hào, ta kiêu ngạo!

Bên ngoài sân luyện võ, tất cả mọi người đều nhìn chăm chăm Tàn Hạo Nhiên, bởi vì trên tay hán đang cầm một xấp ngân phiếu dày cộp, thậm chí, bởi vì quá nhiều mà vài đệ tử đứng đằng sau phải cầm hộ.

10 triệu lượng!

Quả thật là một con số trên trời!

Quân Thường Tiểu nói: "Tàn mình chủ quả là người nhất ngôn cửu đỉnh, bọn tọa bái phục, nhưng... có thể buông lỏng tay ra được không?"

Tàn Hạo Nhiên giao ngân phiếu ra nhưng tay vẫn giữ chặt.

Nhìn các cơ trên mặt đều đã run rẩy có thể thấy, nội tâm như bị dao cắt!

Tàn mình chủ không kinh doanh nhiều, chẳng qua là dựa vào thân phận mình chủ nhận chút bổng lộc, ngoài ra thì đều là vất vả khổ sở tích cóp, trong một lúc

phải ói ra nhiều tiền như vậy, đổi lại là người khác cũng khó mà chịu được.

Nhưng,

Tiền quan trọng hay tôn nghiêm quan trọng?

Dựa vào tính cách của Tần Hạo Nhiên, đương nhiên là tôn nghiêm quan trọng!

Nội tâm đấu tranh một lúc, rốt cuộc vẫn là buông tay ra, đưa sấp ngân phiếu dày cộm cho Quân Thường Tiểu.

Sau khi giao xong ngân phiếu, kim nén đau khổ trong lòng quay mặt bước đi, hấn sợ không nhìn được mà lao đến cướp lại.

n hận vô cùng! n hận vô cùng!

Nếu như thời gian quay lại lúc trước lúc đệ tử luận bàn, cho dù không thay đổi được kết quả thắng thua nhưng có đánh chết hấn cũng không định ra đánh cược!

Thêm vụ đánh cược là hấn đề nghị, Quân Thường Tiểu cũng không ngờ đến.

Đây chính là tự đào cho mình cái hố, sau đó vui vui sướng sướng nhảy xuống, giờ đến leo lên cũng không leo được.

Trước cái nhìn của vô số con mắt, Quân Thường Tiểu liếm một ít nước bột lên đầu ngón tay rồi bắt đầu đếm ngân phiếu, xác nhận đủ 10 triệu lượng rồi mới nhét vào không gian giới chi.

Vừa kiểm được tiền, vừa kiểm được điểm cống hiến.

Lần này đến Hạo Khí Môn, có thể đường đường chính chính nói – Chuyển này không lỗ!

Lý Thanh Dương đứng ở phía sau bắt đầu suy nghĩ, chương môn có tiền chắc chắn lại muốn cải tạo môn phái, sau khi trở về phải sớm chuẩn bị trước bản thảo thiết kế.

Nhìn xem, nhìn xem!

Tất cả đều không cần Quân Thường Tiểu sắp xếp, hấn đã chủ động đứng ở góc nhìn của một tổng quản để suy nghĩ, chỉ một điểm này thôi đã đáng được biểu dương!

Tần Hạo Nhiên đang rì máu trong tim, trở về phía đối diện, một lần nữa lửa giận trong người lại bùng lên, tức giận nói:

“Quân chương môn, có thể luận bàn rồi chứ?”

Đệ tử đã thua rồi, tôn nghiêm cũng mất sạch, lại còn tổn thất 10 triệu lượng, có thể giữ được nụ cười mới là chuyện quái lạ.

“Có thể.”

Quân Thường Tiểu đáp lời.

Vừa định bước lên thì Tạ thành chủ lại khuyên như:

“Quân chương môn, xin nghĩ kỹ!”

“Phải đó.”

Ngài Thượng Nghễ nghiêm túc nói:

“Tần minh chủ đang rất tức giận, hai người lại còn sử dụng vũ khí, nhất định sẽ xảy ra chuyện lớn!”

Quân Thường Tiểu trả lời:

“Hai vị quan tâm Quân môn như vậy, ta thật sự rất cảm kích nhưng cũng xin hãy yên tâm, nếu ta đã đáp ứng luận bàn thì cũng đã nắm chắc phần thắng.”

Võ Đồ đánh Võ Tông có gì mà nắm chắc phần thắng!

Đã vậy còn là luận bàn bình khí nữa cơ chứ!

Tần Hạo Nhiên thân là môn chủ một phái, không nói đến tu vi cao, vũ khí trung phẩm chắc thắng cũng có!

Tu vi không hơn!

Vũ khí cũng không được!

Tạ Quảng Côn và Ngài Thượng Nghễ hoàn toàn không nhìn ra được cái gọi là nắm chắc phần thắng của Quân Thường Tiểu ở chỗ nào!

“Quân chương môn, có phải ngại sợ rồi không?”

“Hiện tại hồi hận vẫn còn kịp.”

“Tần minh chủ người ta cũng đã giao tiền rồi, hấn hiện tại hồi hận chẳng khác nào làm trò cười cho thiên hạ.”

Chương môn trong liên minh lạnh giọng trào phúng.

Quân Thường Tiểu không thèm để ý bọn hấn, tiến bước về phía trước, đứng ở trung tâm sân luyện võ.

“Quân chương môn bộc lộ khí thế có thể thấy khả năng lớn là Võ Đồ đỉnh phong, dám cùng Tần minh chủ có tu vi Võ Tông luận bàn, quả là một anh hùng hảo hán!”

“Tần minh chủ thua thảm đến thế, chắc chắn sẽ đề xuất luận võ giữa hai chương môn, Quân Thường Tiểu đã dám đến Hạo Khí Môn, tất nhiên phải có sự chuẩn bị tốt.”

“Đao kiếm vô tình, e rằng có đổ máu!”

Nghe những lời bàn tán của võ giả đến xem náo nhiệt, có thể thấy rằng đa phần đoán rằng, Hạo Khí Môn vừa mất tiền vừa mất mặt, nếu như Tần minh chủ mất đi lý trí sẽ có thể giết chết Quân Thường Tiểu.

Các người quá xem thường Tần minh chủ rồi.

Hắn tuy rằng tức giận vô cùng nhưng có Thương Sơn Phái và Ngải gia đến trợ uy, chắc chắn sẽ không ngu ngốc làm chuyện lấy mạng, nhiều nhất chính là chặt đứt hai cánh tay mà thôi, cho dù có thể nối lại được hai cánh tay bị chặt thì vẫn ảnh hưởng đến con đường võ đạo.

Giết người chẳng qua chỉ là hạ sách.

Khiến cho tên tiểu tử không cách nào thành tựu trên con đường võ đạo, đây mới là thượng sách!

“Đáp!”

Tần Hạo Nhiên cũng bước đến, hai bàn tay mở ra, không gian hơi rung động, cặp găng sắt* có màu hơi hoàng kim xuất hiện, trên phần tay cầm có khắc chữ “Phạm”.

(P/s: găng là một loại vũ khí được chế tạo bằng gỗ hoặc sắt theo hình kiếm nhưng không có lưỡi kiếm, mũi găng được mài rất nhọn.)

“Là binh khí do Phạm đại sư chế tạo.”

Mọi người kinh ngạc nói.

Binh khí do đại sư đứng đầu Tinh Vãn đại lục chế tạo, chỉ cần bày ra là đã đủ thu hút rất nhiều ánh mắt.

“Phạm đại sư chủ yếu chỉ đúc kiếm, cuộc đời chỉ có một lần duy nhất đúc găng, chẳng lẽ...”

Một vị võ giả kinh ngạc nói:

“Đây là thượng phẩm sơ cấp Song Giản Đoạt Hồn.”

Lập tức ánh mắt mọi người hiện lên sự hâm mộ.

Người sở hữu trong tay binh khí trung phẩm do Phạm đại sư đúc thì đã có thể kiêu hãnh cả đời, Tần minh chủ không chỉ sở hữu vũ khí thượng phẩm, lại còn là cặp găng mà Phạm đại sư cả đời chỉ đúc một lần duy nhất!

Vương Đông Lâm nói:

“Đây là cặp găng Phạm đại sư dùng quặng sắt nghìn năm để đúc thành, khi truyền linh lực bên trong tạo nên lực chấn khó tưởng, nếu như chính diện chọi cứng, nhẹ thì binh khí gãy nát, nặng thì tổn thương đến tinh thần, chính vì thế mà nó được gọi là Song Giản Đoạt Hồn.”

Nhìn hắn có vẻ như là lắm bả độc thoại, thực chất là đang nói cho Quân Thường Tiểu nghe, muốn cho hắn hiểu về loại binh khí trên tay Tần Hạo Nhiên, để kịp thời điều chỉnh chiến lược.

Điều chỉnh cái rắm!

Người ta đã lấy binh khí thượng phẩm ra rồi, Quân Thường Tiểu chắc chắn sẽ thua, nói không chừng ngay cả hồn phách cũng bị tổn thương!

Tạ Quảng Côn và Ngải gia chủ nghĩ thầm.

Quân Thường Tiểu trầm giọng nói:

“Song Giản Đoạt Hồn này so với thanh bán thành phẩm Kim Long Đại Dao của Vi Nhất Nộ uy lực mạnh hơn rất nhiều.”

“Quần chúng môn.”

Tần Hạo Nhiên nhàn nhạt nói:

“Mời người lấy ra binh khí.”

“Hà!”

Quân Thường Tiểu hít thở sâu một hơi, giờ tay phải lên, năm ngón tay từ từ mở rộng.

Không gian mờ ảo trong chốc lát, một loại binh khí dài dài dần dần xuất hiện, cho đến khi năm ngón tay nắm chặt phần chuôi của thanh binh khí thì mọi người mới có thể nhìn rõ ràng hình dáng của nó.

Đó là một thanh đao dài khoảng hai mét, thân đao chiếm một phần tư chiều dài, còn lại đều là chuôi đao.

Thanh đao có màu xanh đậm, trên chuôi đao là một trong long thú đang mở miệng tiếp nối với phần thân đao. Thân đao có hai mặt đều khắc hình thanh long vô cùng sống động.

Ánh nắng chiều vào, lưỡi đao phát ra luồng ánh sáng sắc bén, tạo thành khí thế hào hùng.

Đây là binh khí Vô Thánh Quan Vân Trường từng sử dụng – Thanh Long Yển Nguyệt Đao.

“Đao tốt!”

Vương Đông Lâm cảm thán.

Tạ thành chủ và Ngải gia chủ nhìn thấy Thanh Long Yển Nguyệt Đao xuất hiện, lúc này mới hiểu Quân chúng môn nói có phần nắm chắc là chỉ cái gì!

“Thanh đao này nhất định không tầm thường!”

“Trên chuôi đao có khắc chữ “Quan”, trên Tinh Vãn đại lục hình như không có đại sư đúc binh khí nào họ Quan cả.”

“Nhìn khí thế của binh khí này có thể thấy, uy lực của nó không kém gì Song Giản Đoạt Hồn trong tay Tần minh chủ.”

Các võ giả thì thảo thảo luận.

Trong đáy lòng bọn hắn lại vô cùng hâm mộ, một chương môn bát lưu môn phái lại có thể sở hữu loại binh khí cường hãn này!

Khi Thanh Long Yển Nguyệt Dao xuất hiện, Quân Thường Tiểu nắm chặt chuôi đao lạnh ngắt, cảm nhận được một cỗ

không khí bàn đảo kết huynh đệ, trăng đôi sao đôi vẫn một lòng, trong lòng chợt có cảm xúc nghẹn ngào.

Mặc dù bản thân không sinh ra trong thời tam quốc, cũng chưa từng gặp qua Nhị Quan Gia, nhưng cùng là người Hoa Hạ (tên cũ của nước Trung Quốc), hôm nay ở một thế giới khác dùng vũ khí của nhà gia, đây quả thật là – Ta tự hào, ta kiêu ngạo.

“Đến đây!”

Dường như Quân Thường Tiểu bị khí thế trung nghĩa trong thanh đao tác động, khí thế ngút trời nói:

“Ta và ngươi đại chiến ba trăm hiệp!”

“Soạt!”

Cánh tay phải vung lên.

Bởi vì do quán tính nâng đao lên, thân hình Quân Thường Tiểu hơi nghiêng người về phía trước, nhưng Thanh Long Yển Nguyệt Dao một chút cũng không động, giống như ngọn núi Thái Sơn đứng sừng sững.

Quái lạ.

Do ta dùng lực chưa đủ sao? sao không giương đao lên được vậy?

Quân Thường Tiểu thử thêm vài lần nữa, nhưng thân hình vẫn theo quán tính mà nghiêng người, còn thanh đao vẫn nằm im không nhúc nhích, tại sao đao không giương lên!

Vương Đông Lâm: “...”

Ngái Thượng Nghê: “...”

Đệ tử phái Thiết Cốt: “...”

Quác quác...

Một con quạ bay qua, không khí chốc lát trở nên lúng túng.

Trước sự chứng kiến của hàng ngàn ánh mắt, đến binh khí của bản thân mình cũng không nâng lên được, chuyện này có bao nhiêu mất mặt!

Quân Thường Tiểu gằm thét trong nội tâm, tức giận nói:

“Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra?!”

Hệ thống dội một gáo nước lạnh, nói:

“Thanh Long Yển Nguyệt Dao mặc dù không quy định tu vi võ gia sử dụng, nhưng nó có yêu cầu lực lượng, chủ nhân chưa đạt được tiêu chuẩn vì thế không cách nào sử dụng!”

“Móa nó!”

Aii..!

Ngay lúc này, Tần Hạo Nhiên giương cặp giản trong tay lên, truyền linh khí vào, trong nháy mắt hình thành lên luồng khí dày đặc cuộn cuộn.

Hai mắt Quân Thường Tiểu lập tức trợn to.

Con em nó chứ...

Rầm!!!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Hạo Khí Môn triệt để chìm!

Bành! —— ——

Trên diễn võ trường truyền ra âm thanh nặng nề trầm trọng, bụi đất trên mặt đất bị sóng gió cuốn lên, tầm mắt mọi người gặp trở ngại!

"Đáng sợ thật!"

"Không hổ danh là binh khí do Phạm đại sư đúc thành!"

"Tần minh chủ tung ra một đòn này rất sức nặng lực trầm, nếu như đối thủ là một tên Vô Tông ngang cấp không trang bị phòng ngự cường hãn, rất khó có thể chống đỡ!"

"Quân chương môn không tránh được đòn này thì coi như xui xẻo rồi!"

Mặc dù tầm mắt của mọi người bị cản trở, nhưng các võ giả xem chiến vẫn nhìn thấy tình cảnh, Tần minh chủ tung ra công kích, Quân Thường Tiểu thì cố gắng nỗ lực nhấc đao.

Thanh đao của chính mình lại không nhấc lên nổi, chẳng lẽ đây là lấy tính mạng ra làm trò đùa sao?

Bụi đất rất nhanh tán ra, hình ảnh dần dần chân thật!

Quân Thường Tiểu vẫn đứng tại chỗ, sắc mặt đã đầy nét nhăn nhó, nhưng đại đao rốt cuộc cũng được nhấc lên, cán đao ngăn cản thế công của Song Giản Đoạt Hồn.

Vương Đông Lâm cau mày nói:

"Song Giản Đoạt Hồn có hiệu ứng phụ trợ là chấn hồn, Quân chương môn đỡ đòn như thế, chắc chắn tâm thần sẽ bị tác động đến."

Ta Quảng Côn và Ngải Thượng Nghê nhất thời lo lắng.

Quân chương môn vốn phần thắng không cao, nếu cộng thêm việc tâm thần bị tổn thương, khẳng định lực chiến sẽ bị ảnh hưởng, điều này không thể nghi ngờ là họa vô đơn chí (tai họa liền tiếp)!

"Hừ."

Môn chủ Trường Dao Môn cười lạnh nói:

"Tiểu tử kia tuy có thanh đao không tệ, nhưng nó há có thể sánh vai với Song Giản Đoạt Hồn của Tần minh chủ."

"Theo nét mặt nhăn nhó của hần biểu hiện thì tâm thần rõ ràng bị một đòn vừa rồi chấn động, giờ phút này hai tay hần chắc đã bị tê dại."

Các vị chương môn trong liên minh đã đoán đúng.

Hiện tại, Quân Thường Tiểu cảm thấy hai tay có chút tê tê, nhưng nguyên nhân không phải bị chấn động, mà chính là thanh đao này quá nặng!

Nhị Quan Gia của ta ơi!

Không phải vũ khí của người chỉ có tám vạn hai ngàn cân sao!

Vì cái gì ta cầm trong tay, chẳng khác nào Định Hải Thần Châm của Hầu ca vậy trời!

Hệ thống nói:

"Sau khi trải qua cải tạo thành thần phẩm, Thanh Long Yển Nguyệt Đao đã thoát lý phạm trù vũ khí bình thường rồi."

Hay lắm!

Quân Thường Tiểu cắn răng, rút đao về cùng đó là lùi lại mấy bước, bảo trì một khoảng cách nhất định với Tần Hạo Nhiên, sau đó há họng lớn thở hổn hển.

Thanh Long Yển Nguyệt Đao tuy rất nặng, nhưng thời điểm nó va chạm với Song Giản Đoạt Hồn, hiệu ứng phụ trợ Chấn Hồn cũng đã bị triệt tiêu!

Như thế mà nói, Quân Thường Tiểu biểu hiện sắc mặt nhăn nhó khi đón đỡ Song Giản Đoạt Hồn, căn bản không phải là bị tổn thương tâm thần, mà chính là dùng quá nhiều lực nâng đao nên mỏi tay!

Mà nói như thế, vì cái gì hần lại có thể thành công nâng đao lên?

Bởi vì vào thời điểm ấy, hần đã dứt khoát bóp nát lực lượng phù, trong nháy mắt lực lượng bản thân đã được đề cao gấp năm lần.

Vô Đò đình phong có lực lượng gấp năm lần bình thường, vậy mà chi miễn cưỡng không chế Thanh Long Yển Nguyệt Đao, có thể thấy được vũ khí này nặng đến biến thái!

Cũng chính là vì nó nặng, mới có thể tạo ra sức nặng lực trầm, mới có thể triệt tiêu hiệu ứng phụ trợ của Song Giản Đoạt Hồn.

Nếu đổi lại là sơ phẩm Hàn Phong Kiếm, chưa nói đến việc có thể bị gãy kiếm, tâm thần hần đã bị chấn động đến hoa mắt chóng mặt chạy loạn choạng trên sân luyện võ.

"Quân chương môn có vẻ như rất mệt mỏi."

"Xem ra, thanh đao kia có trọng lượng không nhẹ!"

"Nếu như thanh đao có thể dễ dàng không chế, mà hần lại nâng lên gian nan như thế, vậy có lấy ra cũng chỉ là đồ bỏ đi."

Trong lúc mọi người nghị luận, Tần Hạo Nhiên đứng lý không tha người, lần này hần truyền linh lực vào Song Giản Đoạt Hồn rồi vung xuống, một lần nữa tạo ra thế công, trong nháy mắt hình thành hai đạo ánh sáng vàng!

"Kim Huy Vạn Pháp!"

Vù vù!

Song Giản Đoạt Hồn trầm trọng xông tới!

Dưới sự gia trì của linh lực, hai đạo ánh sáng vàng sáng ngời rực rỡ, khiến cho các võ giả xem chiến đều phải nhĩ hô háp!

Ngay cả võ học cũng sử dụng luôn rồi.

Tần minh chủ, quả thực quá nghiêm túc!

Vương Đông Lâm biểu lộ sắc mặt nghiêm nghị, thăm nghĩ:

"Vũ khí phối hợp với linh lực gia trì, võ học này mang theo lực lượng ít nhất cũng phải trên 20 vạn cân!"

Hai mươi vạn cân!

Đối với Võ Đồ chỉ có 10 20 ngàn cân mà nói, đây là một con số quá khủng bố!

"Vù vù!"

Song Giản tung ra hai đạo ánh sáng vàng, lực lượng ma sát không khí một lần nữa nhấc lên sóng gió, thổi tán loạn mấy sợi tóc đen trước trán Quân Thường Tiểu.

Con em nó!

Lão tử liễu mạng với ngươi!

Quân thường môn cầm chặt đao trong tay, truyền toàn bộ linh lực như ợ rấm rót vào trong đại đao, bắp thịt nổi lên gân xanh, phần nộ quát to:

"Vườn đào kết huynh đệ!"

"Hoa —— —— "

Thanh Long Yển Nguyệt Đao bị hất lên,

Tốc độ tuy nhìn có vẻ chậm chạp, nhưng vẫn tạo ra một vầng trắng khuyết đao ảnh màu xanh nhạt!

"Bành!"

Tiếng kim loại ma sát truyền ra!

"Đằng đằng đằng!"

Tần Hạo Nhiên cảm Song Giản cấp tốc lùi lại, lòng bàn tay bị chấn động đến run rẩy, vị trí trên vũ khí bị đao ảnh màu xanh nhạt va chạm, nứt ra một cái khe!

Sao có thể có chuyện này!

Đây chính là vũ khí thượng phẩm do Phạm đại sư đúc thành, hơn nữa còn là kim loại cực hiếm, độ bền so với đao kiếm bình thường tốt hơn rất nhiều, thế mà vẫn bị một đòn nứt ra cái khe!

Võ gia bốn phương cũng tròn tròn mắt.

"Xoát!"

Ngay lúc này, Quân Thường Tiểu thi triển Quý Ảnh Bộ xông lên, gân xanh trên cổ, trên trán nổi hết cả lên, quát to:

"Bàn rượu chém Hoa Hùng!"

"Hô —— "

Thanh Long Yển Nguyệt Đao lần nữa đánh xuống!

Mượn nhờ thân pháp Quý Ảnh Bộ cùng với quán tính lao lên, tốc độ xuất đao đã nhanh hơn không ít!

"Bành!"

Tiếng kim loại ma sát lại vang lên!

Tần Hạo Nhiên dùng vũ khí cứng rắn đỡ đòn, thân thể lại bị chấn động liên tục lùi lại, một cây Song Giản khác bị đao ảnh để lại vết nứt!

"Người trong Tào Doanh luận hào hán!"

"Oanh!"

"Thiên Lý Tẩu Đan Kỳ!"

"Oanh!"

"Đon đao trăm địch!"

"Oanh!"

"..."

Mọi người biểu hiện thần sắc ngu ngơ.

Bọn họ hoàn toàn chưa từng nghe, trên Tinh Vãn đại lục có chiêu thức đao pháp hào hùng đến thế!

Đây không phải chiêu thức đao pháp.

Là từ trong Tam Quốc Diễn Nghĩa, đủ các loại chiến tích của Nhị Quan Gia.

Quân Thường Tiểu xuất ra ba đao liên tiếp, tàn ảnh liên tiếp xuất hiện, hơi ngừng một chút rồi hấn lướt sang bên trái của Tần Hạo Nhiên, nhảy lên không trung, hai tay cầm cán đao vung mạnh xuống, phần nộ quát:

"Chính lương cương trực, Quan Vân Trường!"

"Bành!"

Cạch! Cạch!

Song Giản Đột Hồn của Tần Hạo Nhiên tiếp nhận đao thứ năm xong, trực tiếp đứt đoạn làm đôi!

"Rít!"

Mọi người nhìn một màn này, chỉ biết cùng nhau hít một hơi lạnh.

Vũ khí thượng phẩm của Phạm đại sư!

Dưới sự giả trì linh lực của Vô Tông, chỉ đỡ vên vện năm đao đã đứt đoạn, chuyện này quá mức kinh hồn khiếp vía!

"Xoát —— —— "

Đột Hồn Song Giản tuy đứt đoạn, nhưng Thanh Long Yểm Nguyệt Đao vẫn thế mạnh không giảm oanh kích tới!

"Không ổn!"

Tần Hạo Nhiên hoa dung thất sắc, không màng đến cái gì vũ khí hay phong độ, vội vàng thi triển thân pháp chạy trốn.

Động tác của hấn tuy nhanh, nhưng vẫn không thoát được đao ảnh đã cận kề, một tiếng ‘phốc’ vang lên, sau lưng hấn bị chém ra một vết đao sâu vào trong, máu tươi phun trào tung tóe.

Đao ảnh đại thế mạnh mẽ đẩy theo cả người Tần Hạo Nhiên xông về phía trước, sau cùng bay ra khỏi sân luyện võ, kết quả dùng mặt tiếp đất.

Đây là may mắn hấn chạy nhanh.

Nếu chậm thêm một chút lãnh trọn vẹn một đao của Thanh Long Yểm Nguyệt Đao, thân thể hấn có khả năng phân chia thành hai!

"Leng keng. "

Hai đoạn song giản bị chém đứt rơi xuống đất.

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu dựng Thanh Long Yểm Nguyệt Đao ở trước người, mặt đất lõm xuống một cái hố.

Hấn dùng một cái tay khác giả vờ vuốt vuốt chòm râu dài 5 tấc như thế nó tồn tại, bá khí hùng hồn nói:

"Đã nhường. "

"..."

Toàn bộ sân luyện võ, rơi vào tĩnh mịch im ắng.

Tần minh chủ không chỉ chiến bại, ngay cả vũ khí cũng bị chém đứt, sau lưng vẫn còn một vết đao vô cùng mới mẻ, chuyện này quá dọa người rồi!

"Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ phụ, nhận được 200 điểm cống hiến môn phái."

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 500/500."

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu đem Thanh Long Yểm Nguyệt Đao nhét vào trong không gian giới chỉ, ôm quyền nói:

"Tần minh chủ, hôm nay ta đến quý môn luận bàn võ đạo, Quân mỗ thu được lợi ích không nhỏ, không tiện tiếp tục quấy rầy, xin cáo từ trước!"

Đệ tử toàn thắng, chính mình cũng thắng luôn.

Uy danh, ngân phiếu, điểm cống hiến, cái gì cũng có.

Tiếp tục ở lại đây đã không còn ý nghĩa gì, cho nên sớm một chút tiêu sái mang đệ tử rời đi.

Bọn người Ta Quảng Côn, Ngải Thượng Nghề lần lượt nói đuổi theo sau.

Bọn họ lo lắng Hạo Khí Môn không nuốt trôi cục tức này, cho người ra chặn cửa.

Các vị chương môn trong liên minh đôi mắt nhìn Quân Thường Tiểu mang theo đệ tử dần dần đi xa, tất cả mọi người vẫn giữ nguyên nét đông cứng chưa hoàn hồn, trong lòng có một loại cảm giác mình vẫn còn chưa tỉnh mộng.

Hạo Khí Môn hôm nay chìm thuyền, chìm rất sâu!

Bọn họ thậm chí không cần suy nghĩ cũng biết một khi tin tức truyền khắp quận Thanh Dương, khẳng định sẽ tạo nên sóng to gió lớn, đến lúc đó tên tuổi của Thiết Cốt Phái sẽ vang vọng khắp tám tòa thành trì!

"Ai!"

Chường môn các phái ảo não thở dài.

Tần Hạo Nhiên dùng linh lực khép miệng vết thương, ngăn dòng máu chảy dài, siết chặt nắm đấm, không cam lòng gào thét lên:

"Quân Thường Tiểu, Hạo Khí Môn ta cùng Thiết Cốt Phái người kết thù không đội trời chung!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 160: Dõi theo!

Bảy đệ tử toàn bại, băng hiệu ở đại điện bị đánh vỡ, mất 10 triệu lượng, binh khí môn chủ bị gãy, người cũng bị thương.

Những điều này đã đủ để Hạo Khí Môn hôm nay mất hết mặt mũi, không chỉ thua người, thua tiền, đến tôn nghiêm của một lực lưu môn phái cũng chẳng còn.

“Quân Thường Tiểu!”

“Hạo Khí Môn ta và Thiết Cốt Phái người không đội trời chung.”

Tấu Hạo Nhiên kim nén đau đớn do vết thương sau lưng mang đến, tròng mắt nổi lên tơ máu.

Luận bàn thua rồi, mặt mũi cũng chẳng còn.

Nhưng bây giờ vẫn còn võ giả bốn phương đang nhìn, nhất định phải buông ra những lời nói cứng rắn như vậy, bởi vì đây gọi là quy tắc giang hồ!

Nếu như không có nhiều người ở đây như vậy, Tần Hạo Nhiên có khi đã nằm úp xuống mặt đất, lấy cánh tay gác lên trán, khóc như một đứa trẻ bị giật kẹo.

Con em nó, quá tổn thương lòng tự tôn rồi, ta không cam tâm!

Chuyện đã lỡ thì cũng chẳng còn cách nào khác cả.

Quân Thường Tiểu đến đây với mục đích là đập phá, không phải là hấn chủ động mời đến, vì thế muốn tránh cũng tránh không được.

Chỉ có thể nói là cái miệng hại cái thân.

Linh Tuyền Tông ngang nhiên cấu kết với sát thủ, đuổi lý bị Quân Thường Tiểu phá môn diệt tông, bản thân mình lại giả vờ mù điếc câm là được, cần gì phải ra mặt đâu chứ?

Nhất quyết phải dựa dẫm Thánh Tuyền Tông, dẫn các thành viên trong liên minh đến Tinh Nguyệt Lâu hỏi tội Quân Thường Tiểu.

Ngũ lưu tông môn, Tần Hạo Nhiên quý gỏi la liếm cũng là chuyện thường tình, nhưng lại cứ khẳng khái trước mặt ba vị trưởng lão của Thánh Tuyền Tông châm dầu vào lửa.

Đối với loại người này, Quân Thường Tiểu nhất định phải dạy cho một bài học, nếu như mặc kệ không quan tâm, chỉ khiến cho đối phương được nước lấn tới.

Quân Thường Tiểu cũng không có chơi chiêu trò, đường đường chính chính dẫn đệ tử đến luận võ, trước ánh mắt của võ giả bốn phương đánh bại Hạo Khí Môn, giẫm đạp tôn nghiêm của Tần Hạo Nhiên dưới chân, thử hỏi ai mới là người sai?

Không cần nghĩ, ta không sai!

....

Dưới chân núi Hạo Khí Môn.

Quân Thường Tiểu vừa xuống núi, cả người rã rời, lão đảo ngã quỵ.

Tiêu Tội Kỳ tinh mắt nhanh tay vội vàng đỡ Quân Thường Tiểu, lo lắng nói:

“Chường môn, người không sao chứ?”

“Không... không sao...”

Quân Thường Tiểu khuôn mặt trắng bệch nói:

“Đi mau, chúng ta trở về môn phái.”

Vương Đông Lâm đi theo phía sau nói:

“Thanh đao đó của Quân chường môn, chất lượng ít nhất cũng phải thượng phẩm, dựa vào tu vi Vô Đò cảnh cứng rắn sử dụng, da thịt trên người không bị sứt mẻ gì, chỉ là toàn thân thoát lực rã rời, thế này thật sự là quá may mắn rồi.”

“...”

Quân Thường Tiểu trầm mặc.

Mặc dù nhờ có lực lượng phù mà có thể nâng được Thanh Long Yểm Nguyệt Đao nhưng liên tiếp chém năm đao, linh lực và thể lực đều khô cạn, gân cốt đau mỏi đến kiệt sức!

Đi từ Hạo Môn Khí xuống cũng là tinh thần thiết cốt chống đỡ.

“Hả!”

Quân Thường Tiểu hít thở sâu một hơi, trầm giọng nói:

“Cùng may là chém bay Tàn Hạo Nhiên ra khỏi sân luyện võ, nếu không người đen đuôi chính là ta rồi.”

Nhờ vào hai trăm điểm công hiến mua được Thanh Long Yểm Nguyệt Đao, lại nhờ có hỗ trợ của lực lượng phù, mới có thể miễn cưỡng đánh bại một tên Vô Tông nhất phẩm, nếu không khoảng cách giữa hai đẳng cấp thật sự quá chênh lệch, muốn đánh bại Tàn Hạo Nhiên thật sự quá khó!

Đầu chi là khó.

Mà là khó như lên trời!

Lúc đó, Tàn Hạo Nhiên không quá để ý chuyện binh khí bị đao chém hỏng mà tiếp tục tấn công, thì Quân Thường Tiểu xác định có kết cục rất bi thảm, bởi vì đao quá nặng dẫn đến tác dụng phụ sinh ra rất lớn.

Nói tóm lại, trận này Quân Thường Tiểu thắng chủ yếu là nhờ vào mười phần may mắn.

“Trở về môn phái, nhất thiết phải bắt chúng đệ tử tận tâm tận lực tu luyện nâng cao tu vi, sau đó thực hiện nhiệm vụ sử thi II, bản thân mình cũng phải nỗ lực đề cao thực lực mới được.”

Quân Thường Tiểu trầm ngâm suy nghĩ.

Hệ thống nói:

“Dựa vào lực lượng lúc đó của chủ nhân để tính toán, thì chủ nhân cần phải đạt được lực lượng ít nhất 15 vạn cân, mới có thể miễn cưỡng sử dụng.”

Ít nhất 15 vạn cân mới miễn cưỡng sử dụng?

Quân Thường Tiểu lại rơi vào trầm mặc, nói:

“Thanh Long Yểm Nguyệt Đao này nặng quá sức tưởng tượng rồi.”

“Đỉnh! Chủ nhân đã tiêu hao 20 điểm công hiến, nhận được một lực lượng phù, vật phẩm đã chuyển vào không gian giới chi.”

“Đỉnh! Điểm công hiến môn phái: 480/500.”

Thanh Long Yểm Nguyệt Đao cần phải có đủ lực lượng mới có thể sử dụng, chỉ cần lực lượng phù không bị giới hạn mua, vậy nhất định phải mua trước để dành sau này có mà dùng.

“Thanh đao này quả thật quá biến thái, cũng không biết một khi khởi động kỹ năng phụ trợ Vô Thánh phụ thể thì thực lực sẽ mạnh đến đâu đây?”

Quân Thường Tiểu trầm ngâm.

Hệ thống nói:

“Chủ nhân hiện tại chưa thể sử dụng Thanh Long Yểm Đao một cách thành thạo, tạm thời không nên suy nghĩ đến chuyện khởi động kỹ năng phụ trợ.”

Cũng phải, cũng phải.

Nếu như khởi động kỹ năng phụ trợ mà sức mạnh bản thân không đủ, tự làm bản thân tổn thương, như vậy chẳng khác gì làm trò cười cho thiên hạ.

“Quần chúng môn.”

Đi đến ngã tư đường, Ngải gia chủ chấp tay nói:

“Ngải nỗ phải quay về thành Hồ Dương, chúng ta tại đây cáo từ.”

“Cáo từ...”

Quân Thường Tiểu không có khí lực, thều thào đáp một tiếng.

Ngải Thượng Nghê dẫn Vương Đông Lâm cùng rời đi, trên đường hần trầm ngâm suy nghĩ:

“Đệ tử Thiết Cốt Phái cường hãn đến vậy, nhất định là do sử dụng Tổ Thể Đan, sau khi trở về phải nâng giá khởi điểm cao hơn!”

Hần cho rằng Lý Thanh Dương và những người khác nhờ sử dụng Tổ Thể Đan mới có thể vượt cấp khiêu chiến, do đó nảy sinh ý nghĩ làm một vụ làm ăn lớn!

Tạ Quảng Côn, Lý gia chủ và Quân Thường Tiểu cùng chung đường về.

Bởi vì thành Thanh Dương cách khá xa, lại còn đi qua con đường nhỏ ở trong núi hoang, vì thế trời tối mọi người liền tìm một sơn động sạch sẽ để nghỉ chân.

Quân Thường Tiểu ngồi xếp bằng, vận chuyển Dịch Cân Kinh bổ sung linh lực đã tiêu hao.

Tiểu Tội Ký cầm khẩu QBU-88 nấp sau một cây to bên ngoài sơn động, dựa vào ống ngắm 8x để quan sát động tĩnh xung quanh.

Mười tên sát thủ của Tế Vũ Đường tản ra ẩn nấp trong bóng tối, e rằng một con chuột chạy qua cũng có thể bắt được.

Lý Thanh Dương và Tô Tiểu Mạt canh giữ ngay cửa sơn động.

Điền Thất và Lý Phi hai người đứng bảo vệ gần Quân Thường Tiểu.

Nhìn bọn họ đề phòng giống địch mạnh sắp ập đến, Tạ Quảng Côn ngồi cạnh đồng lửa, cười nói:

“Tần Hạo Nhiên đầu sao cũng là một đại nhân vật, sẽ không dùng thủ đoạn bí ối hèn mọn đâu.”

Quân Thường Tiểu hồi phục linh lực và thể lực được không ít, mở mắt nói:

“Tạ thành chủ, ra ngoài đề phòng một chút vẫn là thích đáng.”

Hắn không lo lắng Tần Hạo Nhiên, mà lo lắng những chương môn khác trong liên minh Bách Tông, lo lắng có khả năng còn hai nhóm sát thủ khác.

Đi Hạo Khí Môn luận bàn, toàn quận Thanh Dương đều biết, những người có hiềm khích với mình nhất định cũng biết được tin này, có thể đã sớm bố trí kế hoạch ám sát mình.

“Đoàng...”

Đột nhiên, tiếng súng bên ngoài sơn động vang lên.

Tạ thành chủ, Lý gia chủ và những người khác ngồi cạnh đồng lửa bị tiếng súng làm giật nảy cả mình.

Quân Thường Tiểu nói:

“Ra ngoài xem thử.”

“Vâng.”

Lý Thanh Dương và Tô Tiểu Mạt ra khỏi sơn động, Tạ thành chủ cũng vội vàng theo sau.

Điền Thất và Lý Phi di chuyển lại gần chương môn, đề phòng bất ngờ xảy ra.

Lục Thiên Thiên dựa vào tảng đá phía sau Quân Thường Tiểu, bàn tay ngọc ngà đặt lên chuôi kiếm, ánh mắt lấp lóe một tia lạnh lùng.

Châu Hồng cùng đứng dậy ôm kiếm di chuyển ra phía ngoài sơn động.

Người bình thản nhất là Dạ Tinh Thần, hắn làm như không có chuyện gì, vẫn tĩnh bơ nằm trên đồng cỏ.

Sơn động vốn bình yên, sau khi tiếng súng QBU-88 vang lên, trong nháy mắt bầu không khí trở lên rất căng thẳng, khiến cho thần sắc Lý gia chủ cũng biết đầu nghiêm lại.

“Soạt!”

Không lâu sau, Lý Thanh Dương và Tô Tiểu Mạt đã trở lại, đem theo thi thể của một tên áo đen ném ra, nói:

“Chương môn, chỉ có một tên.”

“Lục soát người hắn.”

“Vâng.”

Tô Tiểu Mạt lục soát một hồi, nói:

“Chương môn, trên người không có gì cả.”

“Không có gì cả?”

Quân thường Tiểu xoa cằm nói:

“Có phải là đám sát thủ bên ngoài thành Thanh Dương hay không?”

...

Trong một chỗ tối tăm ngoài rừng núi, mấy tên mặc áo đen di chuyển với tốc độ cao, cẩn thận nhìn trước ngó sau rồi tụ họp với nhau.

“Đại ca, lão tam về châu ông bà rồi.”

Một tên áo đen khàn giọng nói.

“Thiết Cốt Phái này về cùng thận trọng, chúng ta không thể tùy tiện ra tay, nếu không nhất định sẽ làm trở thành oan hồn của cây súng lửa thần kỳ kia.”

Tên áo đen được gọi là lão đại nhỏ giọng nói.

“Đáng chết! Bao nhiêu huynh đệ được phái đến Thiết Cốt Phái, những người đó nhất định đã bỏ mạng dưới loại ám khí kia.”

Một tên áo đen phẫn nộ nói.

“Đại ca, chúng ta bây giờ phải làm gì?”

“Đầu tiên tản ra, sau đó nghĩ một kế hoạch khác.”

“Dạ.”

“Soạt! Soạt! Soạt!”

Năm tên áo đen nhờ vào đêm tối và địa hình phức tạp rời đi.

Từ hành động có thể nhìn ra, những tên này rõ ràng là sát thủ được rèn luyện chuyên nghiệp.

Nhưng, những tên này nằm mơ cũng không nghĩ tới, mọi hành động, cử chỉ và lời nói của bọn chúng đều bị thành viên nằm vùng của Tế Vũ Đường theo dõi.

Các người chuyên nghiệp thì sao?

Thật có lỗi, so với sát thủ kim bài của Tế Vũ Đường vẫn còn non kém.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 161: Đêm thanh gió mát, giết người phóng hỏa!

Tiêu Tội Kỳ khai súng giết chết một tên sát thủ, người của Tế Vũ Đường đã sớm theo dõi, cũng thuận lợi bám theo năm tên sát thủ kia mà đi.

Chúng ta mới là sát thủ chuyên nghiệp!

Đề mấy tên gà mờ các người ngay dưới mí mắt chạy đi, còn mặt mũi nào về gặp chương môn và đường chủ nữa!

Ngày thứ hai.

Quân Thường Tiểu dậy thật sớm đứng ở bên ngoài sơn động hít một hơi không khí trong lành, linh lực và thể lực của hắn cũng đã hồi phục tương đối đầy đủ, vận động mạnh tay đã không có vấn đề gì.

"Không khí thuần khiết, lại có linh lực."

Hắn cảm khái nói: "Người bình thường ở chỗ này sinh hoạt, tuổi thọ ít nhất cũng phải hai ba trăm luôn chứ đùa."

Nhân loại trong thế giới võ hiệp một khi Khai Mạch có thể hấp thu linh khí, tuổi thọ sẽ theo đó được đề cao.

Quân chương môn toàn tâm toàn sức hoàn thành nhiệm vụ chính, chính là vì không muốn hưởng dương, dù sao nơi này 100 tuổi, đến Trái Đất chỉ tầm 30 mà thôi.

(Hưởng dương: người mất trước 70 tuổi.)

"Xoát xoát!"

Lý Thanh Dương dựa theo ẩn ký của thành viên Tế Vũ Đường trước lúc theo dõi để lại, từ trong rừng núi đi ra nói:

"Chương môn, bọn họ đã dõi theo đám người kia."

Quân Thường Tiểu thân nhiên nói:

"Bồn tọa thật muốn biết, các người tin chơi bịt mắt bắt dê đến khi nào đây."

"Lên đường về môn phái."

"Vâng!"

Mọi người trải qua một đêm nghỉ ngơi rồi tiếp tục lên đường.

Ngay một giao lộ gần thành Thanh Dương, Tạ thành chủ dẫn theo đám người Lý gia chủ cáo từ rời đi.

Quân Thường Tiểu rất cảm kích tấm lòng không ngại đường xa đến trợ uy của bọn họ, lúc tách biệt liền hào phóng lấy ra một viên Tố Thể Đan biếu tặng.

"Viên đan dược này có thể tôi luyện thân thể, đề cao lực lượng á?"

"Chẳng lẽ đây chính là Tố Thể Đan do Ngải gia buôn bán?"

"Trời đất, quan hệ giữa Quân chương môn và Ngải gia thân mật đến mức nào, thể mà có thể đi trước một bước thu mua đan dược bỏ túi riêng luôn rồi?"

Các gia chủ trên đường trở về khiếp sợ mãi không thôi.

"Chư vị."

Tạ Quảng Côn dừng bước, trầm giọng nói:

"Quân chương môn biếu tặng đan dược, chuyện này làm ơn biết giữ mồm giữ miệng sẽ tốt hơn."

Các gia chủ đều là lão già thành tinh, lời chưa nói hết đã hiểu ý, lập tức tỏ thái độ nói:

"Thành chủ đại nhân yên tâm, chuyện này chỉ có người biết ta biết, trời đất biết!"

"Chương môn và bọn người sư huynh trở về rồi!"

Thiết Cốt Phái đang yên tĩnh, dưới tiếng hô của Tư Mã Trọng Đạt lập tức như ong vỡ tổ.

Thời điểm Quân Thường Tiểu dẫn tám tên đệ tử đi qua đại trận hộ phái bước vào cửa lớn, các đệ tử lần lượt dừng lại việc tu luyện, vây quanh hỏi thăm tình hình chiến sự.

"Kết quả là 7-0?"

"Ồi vãi thật, các sư huynh quá lợi hại!"

"Chương môn uy vũ, sư huynh uy vũ!"

Trên sân luyện võ, các đệ tử Thiết Cốt Phái hưng phấn liên tục hô to!

"Đồ Đồ!"

Quân Thường Tiểu vui vẻ nói:

"Tối nay, người làm nấy chục bàn đồ ăn, chuẩn bị thêm một chút rượu ngon, chúng ta làm một pha ăn mừng thật lớn!"

Có uy danh, có tiền tài, lại còn có điểm cống hiến.

Chuyến đi Hạo Khí Môn lần này thu hoạch vô cùng phong phú, đã trở về thì phải cùng các đệ tử uống một phen no say thỏa đáng!

"Vâng!"

Liễu Uyển Thi bỏ mặc chuyện tu luyện, nhanh chóng mang Mã Vĩnh Ninh cùng Nhất Hắc Nhị Hắc bắt đầu cắm đầu túi bụi ở trong phòng ăn chuyển bị nguyên liệu, mục đích chính là chuẩn bị tối nay khai tiệc!

Trong thư phòng.

Quân Thường Tiểu vừa đặt mông xuống ghế, còn chưa kịp uống một ngụm trà, phát hiện Lê Lạc Thu mặc một bộ đồng phục gọi cảm đi tới, cười nói:

"Chương môn, người quá lợi hại rồi nha."

Từ sáng sớm, nàng đã nhận được tin tình báo nói rằng đệ tử Thiết Cốt Phái thắng toàn bộ bảy trận, chương môn chém Tần Hạo Nhiên một đao ngã xuống đất.

Lúc đó, Lê Lạc Thu phản ứng đầu tiên là tự tát mặt mình một cái.

Lục lưu môn phái không phải hàng dễ chơi, mặc dù nàng không hy vọng Quân Thường Tiểu đi đập phá quá sẽ thua trận, nhưng thua hai ba trận cũng coi như tạm chấp nhận được.

Kết quả đâu!

Đánh một tràng 7-0!

Nếu như không phải Lê đường chủ hoàn toàn tín nhiệm thuộc hạ, nàng thậm chí rất hoài nghi không biết tin tình báo có bị làm giả hay không!

Quân Thường Tiểu uống một ngụm trà, đem cái chén đặt xuống, hai chân bắt chéo nói:

"Thiết Cốt Phái ta sẽ có một ngày trở thành đệ nhất tông môn, đây chỉ là một chuyện rất rất bình thường mà thôi."

Siêu cấp khoa trương, không thể ngăn cản.

Lê Lạc Thu ngồi xuống, cười nói:

"Xem ra, ta lựa chọn đầu nhập vào môn phái chính là một lựa chọn vô cùng sáng suốt nha."

Nữ nhân này nghiêng người quá khéo, từ góc nhìn của Quân Thường Tiểu có thể... sau đó vội vàng dịch chuyển tầm mắt đi, nói:

"Gần đây Tiêu gia có động tĩnh gì không?"

"Có."

Nói tới chính sự, nét tà mị trên mặt Lê Lạc Thu lập tức bị sự nghiêm túc thay thế, nói:

"Vào ngày chương môn tiến đến Hạo Khí Môn, đại trưởng lão Tiêu gia bỗng nhiên mất tích."

"Mất tích?"

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên.

Lê Lạc Thu có gì nói đấy:

"Đại trưởng lão Tiêu gia có một cái thói quen, mỗi buổi sáng đều sẽ đi Thanh Nhã Cư uống trà, nhưng từ ngày đó liền không có xuất hiện nữa."

Quân Thường Tiểu nâng cằm lên nói:

"Người đã điều tra Thanh Nhã Cư chưa?"

"Đã điều tra."

Lê Lạc Thu nói:

"Đây là một trong các sản nghiệp của Tiêu gia, không phải võ giả thì không thể bước vào."

Quân Thường Tiểu nói:

"Người thấy chuyện này thế nào?"

"Gần đây ta một mực cho người điều tra căn cứ huấn luyện sát thủ của Tiêu gia, nhưng mãi vẫn không có bất kỳ tin tức nào."

Lê Lạc Thu hơi ngưng lại nói:

"Thanh Nhã Cư này, rất có khả năng là căn cứ bí mật."

Quân Thường Tiểu đồng ý nói:

"Rất có khả năng này."

Lê Lạc Thu nói tiếp:

"Ta đã cho người theo dõi nhất cử nhất động nơi đó, chương môn có ý định gì không?"

"Chờ."

"Chờ cái gì?"

"Chờ tin tức của bọn người Tiểu Mật Phong."

Tiểu Mật Phong chính là người cầm đầu mười tên sát thủ kim bài đi theo Quân Thường Tiểu, hắn có thực lực gần với bốn đại sát thủ vương bài trong Tế Vũ Lâu.

Quân Thường Tiểu biết được biệt danh của hắn, đã từng hô to với hắn:

"Hai con Tiểu Mật Phong (ong lấy mật hoa) nha, thích thú trong bụi hoa nha."

Lê Lạc Thu nói:

"Xem ra, chuyến đi lần này của chương môn đã bị sát thủ dõi theo."

Quân Thường Tiểu uống một ngụm trà, giọng tràn đầy tức giận nói:

"Không hồn đừng cho lời cái mặt chuột, nếu không bốn tọa chơi chết cả nhà hắn!"

Ngày đêm bị sát thủ thương nhớ, dù cho hiền nhân cũng không chịu nổi.

Chỉ cần bọn người Tiểu Mật Phong có thể sờ đến gốc nhụy, một kim hút sạch, ném thử xem có ngọt hay không ngọt.

Màn đêm buông xuống.

Trong phòng ăn đèn đuốc sáng trưng.

Mỗi một bàn cơm đều bày đầy thịt rượu bên trên.

Quân Thường Tiểu giờ bát lên cao, nói:

"Vì lần này chiến thắng trở về, cạn ly!"

"Chương môn uy vũ!"

Chúng đệ tử cùng nhau giơ lên chén rượu rồi cạn sạch.

Lão Ngụy cũng tới góp vui.

Một mình hắn ngồi trong một góc, nhẹ nhàng thưởng thức một ngụm rượu, hai mắt nhìn đám người trẻ tuổi náo nhiệt, trong ánh mắt đục ngầu hồi tưởng quá khứ.

"Ngụy tử, ta muốn thành lập môn phái, có muốn cùng ta xông xáo một phen không!"

"Ha ha ha, rốt cuộc tìm được một cái đỉnh núi, chúng ta ngay tại chỗ này khai tông lập phái đi!"

"Ngụy tử, từ hôm nay trở đi ta là chương môn, ngươi là phó chương môn, chúng ta bắt tay làm một sự nghiệp lớn lấy nào!"

Trí nhớ đã niêm phong bao nhiêu năm, đột nhiên hiện lại trong tiềm thức, khiến cho lão Ngụy trở về năm tháng tuổi trẻ so với đám nhóc trước mặt không sai biệt lắm.

Năm tháng như ngựa chạy, càng chạy người càng già a...

"Ngụy gia gia."

Liễu Uyển Thi chẳng biết từ lúc nào ngồi đối diện, hai tay chống cằm, nháy mắt nói:

"Vì sao người lại khóc?"

Lão Ngự cười nói:

"Đồ ăn hơi cay."

Liễu Uyển Thi bĩu môi nói:

"Ngự gia gia, đồ ăn của người đều là đích thân Đồ Đồ làm, một miếng ớt cũng không có bỏ vào nha."

"Hầy.."

Lão Ngự giờ bát lên nói:

"Là rượu cay, rượu cay được chưa!"

Liễu Uyển Thi hơi nhú mày, khuyên nhủ nói:

"Ngự gia gia, người cũng đã có tuổi rồi, bớt uống rượu lại một chút, nếu không có ngày hóa bụi về trời..."

"Phụt!"

Lão Ngự phun hết cả ngụm rượu, thật sự thiếu chút nữa hóa bụi về trời rồi.

Lời nói vô ý, lời nói vô ý.

Đệ tử Thiết Cốt Phái ngày thường vô cùng khắc khổ tu luyện, hiếm khi có một ngày ăn chơi xả láng, có thể trong phòng ăn cùng đồng môn sáng khoái uống rượu độ tửu lượng.

Quân Thường Tiểu bụng một chén rượu, chân đạp trên ghế, nhìn bọn đệ tử chơi đến quên cả trời đất.

"Chương môn."

Lê Lạc Thu đi tới, nghiêng tai nói:

"Tiểu Mật Phong đã hồi tin tình báo."

"Nhanh vậy sao?"

Quân Thường Tiểu dùng linh lực tản đi men say của rượu, sau đó trở về thư phòng.

Lê Lạc Thu đem tin tình báo nói ra:

"Bọn người Tiểu Mật Phong ở bên ngoài dõi theo năm tên sát thủ tiến vào thành Lịch Dương, sau đó cải trang thành người hầu bước vào Thanh Nhã Cư."

Quân Thường Tiểu đan xen mười ngón tay lại, chống cái cằm lên phía trên, cười lạnh nói:

"Vậy có nghĩa là, Thanh Nhã Cư chính là căn cứ huấn luyện sát thủ của Tiêu gia, đám người đánh lén bên ngoài thành Lịch Dương cũng là người của bọn hần sao?"

Con em nó.

Thật đúng là chơi đòn tâm lý chiến mà!

Nếu không phải mình lanh trí hàng phục Tế Vũ Lâu, cả ngày đều bị bọn người kinh tởm này chơi đến trời đất đảo lộn, sợ đến lúc chết vẫn không biết bọn hần ở đâu.

"Lê đường chủ nghe lệnh."

"Xoát!"

Lê Lạc Thu lùi lại hai bước, chờ đợi mệnh lệnh.

Quân Thường Tiểu lạnh lùng nói:

"Đêm mai, tiến hành tiêu diệt Thanh Nhã Cư, gà chó cũng không tha!"

"Hiểu rõ."

"Người dẫn theo Tiêu Tội Kỳ."

"Chuyện này..."

Lê Lạc Thu nói:

"Hần đầu sao cũng là người Tiêu gia, để hần đi vậy có chút không ổn đâu."

Quân Thường Tiểu nói:

"Người cho rằng người Tiêu gia muốn giết là bốn tọa sao?"

Lê Lạc Thu hơi chút trầm mặc, nói:

"Thì ra người mà Tiêu gia muốn giết chính là Tiêu Tội Kỳ, đây rốt cuộc thù oán lớn đến bao nhiêu, ngay cả tộc nhân bị trục xuất cũng không buông tha?"

"Răng rắc!"

Quân Thường Tiểu siết năm ngón tay lại thành nắm đấm, bóp nát chén trà nói:

"Người dám đụng vào đệ tử Thiết Cốt Phái ta, đừng nói một cái Thanh Nhã Cư, coi như Tiểu gia thì lão tử cũng dám diệt!"

Hơi lạnh bộc phát, sát khí tỏa ra ngoài!

Thành Lịch Dương, màn đêm tối.

Tiểu nhị bên trong Thanh Nhã Cư đang bận rộn dọn quán, ngay lúc vừa muốn đóng cửa, một nữ tử thướt tha dùng tay ngọc chặn lại cửa, cười nói:

"Tiểu ca, đây chính là Thanh Nhã Cư sao?"

Nữ tử này có tướng mạo vô cùng quyến rũ, vóc người lại cực kỳ nóng bỏng, bất kỳ người nam nhân nào nhìn vào cũng sẽ phải nhìn chăm chú vài giây.

Nhưng tiểu nhị chỉ là hơi ngáy người, sao đó vô tình nói:

"Thật có lỗi, quán đã đóng cửa."

"Có sinh ý cũng không làm sao?"

Nữ tử cười nói:

Tiểu nhị nói:

"Cửa hàng đã đến giờ đóng cửa, cô nương muốn uống trà thì sáng mai lại đến đi."

Nữ tử cũng nghe vậy cũng không có ý rời đi, nháy mắt mấy cái, cười nói:

"Tiểu ca, ta nói sinh ý, không phải là uống trà, mà chính lấy mạng."

Lấy mạng?

Tiểu nhị lập tức biểu hiện ánh mắt lạnh lẽo.

"Phốc!"

Tia sáng lóe lên, không chút thương xót vạch nát cổ hần.

Lê Lạc Thu thi triển kỹ xảo ném phi tiêu, tư thế hiên ngang cất bước vào trong tiệm, bên trong một góc tối cũng có mười mấy tên sát thủ đột nhập vào, nhanh chóng xử lý thi thể, sau đó đóng cửa tiệm lại.

Đêm thanh gió mát.

Giết người phóng hỏa!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 162: Gọn gàng!

Lần này hành động cũng có Tiêu Tội Kỳ tham gia, nhưng hần không có tiến vào Thanh Nhã Cư, thay vào đó là tâm tình nặng nề cầm khẩu QBU-88 canh gác trên một nhánh cây phía xa.

Phía bên kia chính là sân nghiệp của gia tộc, cảnh tượng hần đến uống trà ngoài giờ tu luyện cùng một đám tộc đệ vây quanh, vẫn còn mới mẻ như chỉ mới ngày hôm qua.

Nhưng có một điều hần chưa từng nghĩ đến đó là đây chính là căn cứ huấn luyện sát thủ.

Có ai nghĩ đến, mấy lần sát thủ đến hành thích, đều là người của Tiêu gia đầu chứ!

Tiêu Tội Kỳ vừa mới tìm thấy niềm tin, tương lai của mình ở Thiết Cốt Phái thì một tin cực xấu lại xuất hiện như nhát dao đâm vào trái tim hần.

Các người đuổi ta đi.

Vì cái gì còn muốn đẩy ta vào chết!

Vì cái gì!

Đây là vì cái gì!

Tiêu Tội Kỳ dùng tay trái nắm thật chặt khẩu QBU-88 mát lạnh, các loại cảm giác mất mát, tức giận tràn đầy trong khoang tim.

Quân Thường Tiểu cũng có mặt.

Hắn ngồi trên một nhánh cây khác, nhìn cánh tay của tên đệ tử đang run run, nói:

"Tội Kỳ à, từ ngày ngươi bị đuổi khỏi gia môn. Trong mắt của Tiêu gia, cả cuộc đời ngươi chỉ có thể làm một tên cận bã!"

"Chương môn, vì cái gì..."

Tiêu Tội Kỳ vì cố gắng kìm nén cơn tức giận mà giọng đã trở nên khàn khàn.

Quân Thường Tiểu giải đáp:

"Bởi vì bọn hắn không cách nào chấp nhận chuyện một tên cận bã bị đuổi khỏi gia môn, lại có một ngày đông son tái khởi, chuyện này để bọn hắn cảm thấy việc mình làm trước đây là cực kỳ ngu xuẩn."

"Mà để cho chính bản thân mình không cảm thấy ngu xuẩn, chỉ có một cách là giết chết ngươi, sự ngu xuẩn của bọn hắn cũng từ đó hóa bụi biến mất."

Quân Thường Tiểu nói rất hợp tình hợp lý.

Tiêu gia không cách nào chấp nhận chuyện Tiêu Tội Kỳ có thể giành quán quân môn phái luận võ, không cách nào chấp nhận một tên phế vật lại có ngày quật khởi.

Một người đã bị gắn lên cái mác phế vật, thì nên phải như cận bã kiến hôi, thì phải nên chết đi!

"Tội Kỳ."

Quân Thường Tiểu nói:

"Ngươi phải học cách chấp nhận hiện thực, sau đó lấy nó làm động lực để ngày càng trở nên cường đại."

"Hả!"

Tiêu Tội Kỳ thở một hơi thật dài, tâm tình dần dần ổn định.

"Ngươi cũng phải nhớ kỹ."

Quân Thường Tiểu trầm giọng nói:

"Thân nhân chân chính không phải là cái gì mà chảy cùng một dòng máu, mà đó chính là người tốt với ngươi, quan tâm ngươi, còn những kẻ muốn hại ngươi, tất cả đều là cừu nhân."

Hắn sẽ không biến đệ tử mình trở thành một tên sát thủ lãnh khốc vô tình, cũng không thể mặc cho người ta có ý định giết ngươi, mà ngươi lại phải dùng tư tưởng đức mẹ từ bi đi cảm hóa người ta.

Huống hồ, Tiêu gia đã không xem việc huyết mạch thân thích ra gì, nổi lên sát tâm giết Tiêu Tội Kỳ, vậy mà còn muốn dùng tình thương đi cảm hóa bọn hắn, vậy con em nó hắn quá nào tàn.

Đương nhiên.

Không phải là không thể cảm hóa, chỉ là không thể dùng tình thương, mà phải dùng đến nắm đấm.

Cảm hóa bọn hắn một cách thoải mái, cảm hóa bọn hắn phải kêu cha gọi mẹ, chuyện này cũng không phải cái gì điên khùng.

Tiêu Tội Kỳ biểu lộ ánh mắt sắc bén nói:

"Chương môn, đệ tử đã hiểu rõ!"

Bọn họ đuổi ta khỏi gia môn, còn muốn lấy cái mạng nhỏ này, dù có là cùng chung huyết thống, thì cũng chỉ là cừu nhân, mà không phải là thân nhân!

Thanh Nhã Cư.

Lê Lạc Thu dẫn theo thuộc hạ tiến vào trong.

Một tên sát thủ giả trang người hầu từ trong nội viện đi ra, nói:

"Cửu Từ, cửa đã đóng..."

"Xoát!"

Độc Xà lập tức xuất hiện phía sau hắn, một cái tay che miệng, con dao găm trong tay còn lại dứt khoát rạch nát cổ họng đối phương.

Lê Lạc Thu phát phát tay, Sơn Miêu và các thành viên khác đột nhập vào nội viện, sau đó nhanh chóng phong tỏa các lối có khả năng thoát hiểm.

Lâu chủ Tế Vũ Lâu tự mình dẫn người đến, hành động chỉ có thể diễn tả bằng hai chữ 'chuyên nghiệp'!

"Đường chủ."

Độc Xà nhỏ giọng nói:

"Nội viện không có gì đặc biệt."

Lê Lạc Thu ngồi trên bàn, uống một ngụm trà, nhàn nhả nói:

"Vậy thì tất nhiên sẽ có đường hầm, lục soát kỹ càng cho ta."

"Vâng."

Độc Xà dẫn theo thuộc hạ, tiến hành thăm dò cẩn thận và nhẹ nhàng dưới màn đêm tối tăm.

Bên dưới mặt đất Thanh Nhã Cư, nơi này vô cùng rộng lớn.

Bên trong có đại sảnh, có phòng huấn luyện, trên vách tường treo rất nhiều loại binh khí và ám khí, từ quy mô có thể nói rất có tác phong chuyên nghiệp.

"Đại ca, súng lửa thần kỳ của Thiết Cốt Phái quá lợi hại, một khi người của chúng ta bị phát hiện, rất khó có khả năng chạy thoát."

Một tên nam tử râu quai nón ngồi trong phòng họp nói.

Hắn chính là một trong năm tên sát thủ bị Tiểu Mật Phong bí mật dõi theo, đồng thời cũng chính là một tên đầu não bên trong căn cứ Thanh Nhã Cư này.

Người được gọi đại ca là một người trung niên con mắt tam giác, râu cá trê, mặc trên người một bộ trang phục quân gia, ánh mắt hắn lấp lóe sự lạnh lẽo, nhìn tổng thể mà nói không phải loại người gì tốt!

Tiêu Tội Kỳ nếu như có mặt ở nơi này, nhất định sẽ nhận ra đây chính là tổng quán ngoại vụ Tiêu Sơn Hải - một trợ thủ đắc lực của đại trưởng lão Tiêu gia.

Sát thủ bên trong căn cứ là do hắn âm thầm đứng sau lưng huấn luyện, cao tăng gia tộc ban hành nhiệm vụ ám sát cũng từ hắn tiến hành phân phối.

"Thật không nghĩ tới một cái bát lưu môn phái nho nhỏ, ấy vậy mà đánh trọng thương Hạo Khí Môn, chuyện này quá sức tưởng tượng."

Tiêu Sơn Hải vuốt vuốt bộ râu cá trê nói.

"Đúng vậy đó."

Lạc Tai Nam nói:

"Ai ai cũng cho rằng Thiết Cốt Phái sẽ bị Hạo Khí Môn cho ăn hành ngập miệng, kết quả Hạo Khí Môn lại thua trắng 0-7, Tàn minh chủ còn bị bỏ một nhát đao thâm thương."

Giờ phút này hắn thầm cảm thấy may mắn khuya hôm trước kịp thời rút lui. Nếu không đến lúc bọn hắn bị Thiết Cốt Phái phát hiện hành tung, chắc chắn chết không chỉ một người, mà lại chết rất khó coi.

"Đại trưởng lão đã có lệnh."

Tiêu Sơn Hải trầm giọng nói:

"Thiết Cốt Phái thất sự quá khó nhai, trước tiên hủy bỏ hết tất cả kế hoạch ám sát, không một ai được tự ý hành động."

"Hiểu rõ."

Lạc Tai Nam nói.

Tiêu Sơn Hải gõ gõ ngón tay ở trên mặt bàn, đánh rất có nhịp điệu, nói:

"Thực tế mà nói, chúng ta hoàn toàn có thể không cần tự động tay động chân, thay vào đó mời người Tế Vũ Đường giải quyết đám cặn bã kia là được."

"Đại ca, Linh Tuyền Sơn đã từng mời sát thủ Tế Vũ Đường, kết quả cũng chẳng làm gì được Thiết Cốt Phái."

Lạc Tai Nam nói.

"Hừ."

Tiêu Sơn Hải khinh thường nói:

"Huynh đệ nhà Vi thị quá khinh địch, có thể nói là ngu hết phần người khác, chúng ta muốn thuê người thì tất nhiên là thuê sát thủ vương bài của Tế Vũ Đường, ám sát tuyệt đối chỉ thành chứ không bại."

Lạc Tai Nam nghe đến bốn chữ ‘sát thủ vương bài’, trong ánh mắt hắn lập tức nổi lên sự sùng bái.

Sát thủ vương bài của Tế Vũ Lâu được xưng là tinh anh bên trong tinh anh, hắn tuy là sát thủ được Tiêu gia âm thầm đào tạo, nhưng trên khía cạnh sát thủ mà nói cần phải kính trọng cường giả trong nghề, đồng thời cũng hy vọng có một ngày mình đạt đến trình độ kia.

"Vậy cứ quyết định như thế."

Tiêu Sơn Hải nói:

"Ta sẽ trở về thương lượng với đại trưởng lão, nếu phương án được duyệt thì sáng mai ngươi sẽ cùng ta tiến đến tổng bộ Tế Vũ Đường."

"Không cần phiền phức vậy đâu."

Đột nhiên, một giọng nói nữ từ trên bậc thang thông đạo truyền đến, Lê Lạc Thu dẫn bọn người Độc Xà nhàn nhả đi xuống, cười nói:

"Bồn lâu chủ tự mình đến chơi."

"Xoát xoát xoát!"

Các sát thủ Tiêu gia phát hiện bỗng nhiên có người tiến xuống đường hầm, lập tức từ trong các gian phòng lao ra, trên tay bọn hắn cầm các loại ám khí, ánh mắt lấp lóe sát ý.

"Hừ!"

Độc Xà khinh thường hừ lạnh một tiếng.

Ngay cả cảm ám khí cũng không đúng quy cách, thật quá thiếu tiêu chuẩn rồi.

Tiêu Sơn Hải híhíp mắt đánh giá một phen, kinh ngạc nói:

"Người là lâu chủ Tế Vũ Lâu?"

Cái gì?

Lâu chủ Tế Vũ Lâu?

Hơn hai mươi tên sát thủ biểu lộ thần sắc ngu ngơ.

Đại trưởng lão Tiêu gia chính là bỏ tiền mua phương pháp huấn luyện sát thủ từ lâu chủ Tế Vũ Lâu, do đó hiện tại bọn hắn mới có thể trở thành một tên sát thủ.

Nếu truy xét nguồn gốc mà nói, bọn hắn phải gọi người nữ nhân trước mặt này một tiếng sư phụ!

Hơn hai mươi tên sát thủ nhất thời biết được thân phận của người đến, tinh thần thả lỏng ra.

Thực tế mà nói, bọn hắn không dám ở trước mặt sát thủ chính tông múa rìu qua mắt thợ!

Lê Lạc Thu bước vào đại sảnh, một tay chống lên bàn, cười nói:

"Ta nhớ không nhầm thì người hẳn là tổng quản ngoại vụ của Tiêu gia đúng không?"

"Không sai."

Tiêu Sơn Hải đứng dậy, khách khí chấp tay nói:

"Tại hạ là Tiêu Sơn Hải, năm đó chính là người bên cạnh đại trưởng lão đến quý lâu."

Lê Lạc Thu cười nói:

"Tiêu tổng quản, ta muốn uốn nắn lời nói của người một chút."

"Uốn nắn?"

Tiêu Sơn Hải mở miệng.

Lê Lạc Thu lấy khẩu Desert Eagle ra, xoay xoay trên ngón tay, cười nói:

"Hiện tại thân phận của ta không phải là lâu chủ Tế Vũ Lâu, mà chính là đường chủ của Thiết Cốt Phái."

Tiêu Sơn Hải vô cùng ngạc nhiên.

Lạc Tai Nam phản ứng cực kỳ nhanh nhạy, ám khí trong ống tay áo lập tức trượt xuống.

Nhưng hắn còn chưa kịp hành động, Lê Lạc Thu đã ngừng chuyển động Desert Eagle trên tay, hòng súng hướng về phía hắn, một tiếng ‘đoàng’ vang lên trực tiếp vỡ sọ.

Sát thủ hành sự dứt khoát, gọn gàng!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 163: Chọc ai không chọc, cứ nhất thiết chọc đến Thiết Cốt

“Rầm rầm”

Lạc Tai Nam ngã ập xuống đất, máu tươi bắn tung tóe lên mặt Tiêu Sơn Hải, dọa hắn thiếu chút nữa không đứng vững mà ngã bệt xuống mặt đất, một luồng khí lạnh chạy dọc từ chân đến sống lưng hắn!

Sát thủ do tự tay mình kỳ công đào tạo, vậy mà chỉ “đoàng” một tiếng thế là chết sao?

“Lão đại!”

Nhìn Lạc Tai Nam bị giết trong chớp mắt, đám sát thủ còn lại trùng trùng muốn lòi con mắt, binh khí trong tay lập tức muốn ném...

“Soạt! Soạt! Soạt!”

Độc Xà cao tay hơn một bậc, các loại ám khí phi tiêu như được định vị ném ra.

“Rầm rầm! Rầm rầm!”

Trong chốc lát, hơn hai mươi tên sát thủ Tiêu gia, đồng loạt ngã xuống đất.

Bọn chúng trước khi chết trong lòng cũng không quên cảm thán một câu:

“Quả... quả nhiên là cao thủ!”

Tiêu Sơn Hải tận mắt chứng kiến thuộc hạ toàn bộ bị giết chết, ánh mắt hắn đầy sợ sệt, hai chân run rẩy kịch liệt, bởi vì... hòng súng Desert Eagle đang đặt trên ngực hắn.

“Tiêu tổng quân.”

Lê Lạc Thu cười nói:

“Chọc ai không chọc, cứ nhất thiết chọc đến Thiết Cốt Phái ta.”

“Đừng... đừng giết ta a...”

Tiêu Sơn Hải giọng nói run rẩy, ánh mắt hoang mang sợ hãi cực độ khi phải đối mặt với tử thần.

Không có ai muốn chết cả, có thể sống tốt biết bao nhiêu!

Lê Lạc Thu di chuyển súng từ từ xuống dưới, mặt nàng không biểu cảm nói:

“Chương môn đã nói, căn cứ của sát thủ Tiêu gia này giết chó gà không tha, vậy nên, bình an lên đường đi...”

“Đoàng!”

Viên đại tạo ra một lỗ thủng trên ngực, máu tươi tạc lên tường.

“Rầm rầm!”

Tổng quản ngoại vụ của Tiêu gia vô lực ngã xuống.

Trước khi chết, hắn còn nghĩ Tề Vũ Lâu làm sao lại trở thành người của Thiết Cốt Phái rồi, lâu chủ Tề Vũ Lâu sao lại biến thành đường chủ rồi?

Nghĩ chưa thông, chỉ có thể xuống địa ngục để nghĩ tiếp.

Căn cứ của sát thủ Tiêu gia có Thanh Nhã Cư nguy trang, tạo điều kiện cho Lê Lạc Thu dùng phương thức nhanh gọn tiêu diệt tận gốc.

Bởi vì trong tầng hầm, hiệu quả cách âm vô cùng tốt.

Võ giả trong nội thành có nằm mơ cũng không mơ tới, đêm nay Thanh Nhã Cư có mấy chục người chết.

Nói thật thì sát thủ Tiêu gia quá nghiệp dư.

Nếu như không phải chương môn ra lệnh giết không chừa lại bất cứ vật sống thì Tề Vũ Đường sẽ không cần phải huy động nhiều thành viên đến thế.

“Soạt! Soạt!”

Lê Lạc Thu dẫn thủ hạ từ hậu viện nhảy ra ngoài, hạ xuống trên nhánh cây nói:

“Người phụ trách căn cứ sát thủ là tổng quản ngoại vụ của Tiêu gia.”

“Tiêu Sơn Hải?”

Tiêu Tội Kỳ biểu lộ ánh mắt nghiêm túc nói.

Quân Thường Tiểu nói:

“Ngươi biết hắn sao?”

Tiêu Tội Kỳ nghiêng răng nghiêng lợi đáp:

“Năm đó đệ tử linh căn bị thoái hóa, hắn chính là người luôn gây khó dễ ở trong gia tộc.”

Quân Thường Tiểu nhìn Lê Lạc Thu nói:

“Ngươi đem hắn đến đây.”

Dám ức hiếp đệ tử của bản tọa, nhất định phải hành hạ hắn một trận, khiến hắn sống không bằng chết.

Lê Lạc Thu nói:

“Ăn kẹo đồng lên đường rồi.”

“Chết rồi?”

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

“Vậy quá ưu đãi cho hắn rồi.”

Lê Lạc Thu nói:

“Tiếp sau đây nên làm thế nào?”

Quân Thường Tiểu xoa cằm nói:

“Đem những thi thể này mang đi, rồi cho một mồi lửa thiêu rụi Thanh Nhã Cư.”

Giấu những thi thể đi, sau đó thiêu rụi Thanh Nhã Cư, chính là muốn Tiêu Gia phải đứng ngồi không yên.

“Đã hiểu.”

Lê Lạc Thu nhận mệnh lệnh.

Quân Thường Tiểu ngăn lại:

“Tội Kỳ, mồi lửa này người đến châm đi, xem như thiêu rụi toàn bộ quan hệ giữa người và Tiêu gia.”

“Vâng.”

Tiêu Tội Kỳ gạt đầu, sau đó nhảy người xuống.

Lê Lạc Thu lệnh cho các thành viên Tế Vũ Đường đem thi thể của Tiểu Sơn Hải và mấy chục tên sát thủ mang đi, sau đó nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

Đây gọi là đến rất nhanh, đi cũng nhanh.

Tiêu Tội Kỳ đứng trước Thanh Nhã Cư, tay cầm một bó đuốc, ánh sáng ngọn lửa chiếu sáng khuôn mặt không biểu cảm của hắn.

Tiêu gia, từ hôm nay trở đi, Tiêu Tội Kỳ ta và các người ân đoạn nghĩa tuyệt!

“Soạt!”

Bó đuốc bay về phía Thanh Nhã Cư, ngọn lửa đốt cháy quây tũ rồi nhanh chóng lan ra, tạo thành thế lửa không thể dập tắt.

Quân Thường Tiểu đứng trên tường, nhìn ngọn lửa cháy hừng hực, rồi nhìn đệ tử có chút lạc lõng, nói:

“Tội Kỳ, người hiện tại chỉ có một thân phận, đó là đệ tử của Thiết Cốt Phái.”

“Cháy rồi!”

“Thanh Nhã Cư cháy rồi!”

Ngọn lửa đỏ rực làm sáng nửa thành nhỏ, kinh động đến những võ giả đang ngủ, bọn nó nháo nhác lao ra khỏi phòng.

Tiêu gia sau khi nhận được tin tức, việc đầu tiên là cho người đến dập lửa, nhưng đáng tiếc nước xa không cứu được lửa gần, ngọn lửa đã hưng hân đến mức chẳng thể nào dập tắt.

Sáng hôm sau.

Thanh Nhã Cư biến thành một đồng tro tàn.

“Đáng ghét!”

Đại trưởng lão Tiêu gia đứng trước đồng gạch vụn cháy đen, trừng mắt như muốn nứt ra, nói:

“Tên khốn nào làm!”

Ở tầng hầm có sát thủ trấn thủ, tuyệt đối không có khả năng vô duyên vô cớ cháy, nhất định có người cố ý giết người phóng hỏa!

“Đại trưởng lão.”

Hai trưởng lão khác đi đến, nhỏ giọng nói:

“Trong mật thất có vết máu, người của chúng ta không thấy đâu cả.”

Đại trưởng lão Tiêu gia siết tay chặt nắm đấm.

Lúc này hắn đoán ra được lầu trà bị thiêu rụi, Tiểu Sơn Hải và đám sát thủ mình vất vả bồi dưỡng đều mất tích, mười phần lành ít dữ nhiều!

Là ai!

Là tên cô hồn nào?!

Đại trưởng lão Tiêu gia chỉ có thể gào thét giận dữ trong lòng, trên mặt không được thể hiện quá sắc thái, bởi vì Thanh Nhã Cư chung quy trong mắt người ngoài chỉ là một nơi kinh doanh.

Chuyện Thanh Nhã Cư bị thiêu rụi thành một đồng phế tích, nhanh chóng lan truyền trong thành Lịch Dương, trở thành chủ đề mới được bàn tán sôi nổi.

Không có ai tin là chuyện này là do bất cẩn mà thành, nhất định là có người đằng sau cố ý gây ra, vì vậy sau khi nghiên cứu phân tích kỹ càng, kết luận ----- Tiêu gia đã đắc tội người khác rồi.

Thế nhưng là Tiêu gia đắc tội với ai?

Chuyện này cũng rất khó đoán, dẫu sao cũng không có ai tận mắt nhìn thấy hung thủ phóng hỏa.

Đại sảnh Tiêu gia.

Các vị trưởng lão tập trung lại, trên mặt ai cũng tràn đầy phẫn nộ, cũng có lo sợ, cũng có sự khó hiểu.

Bọn hắn bỏ tiền ra mua phương pháp huấn luyện sát thủ từ Tề Vũ Lâu, qua mấy năm bồi dưỡng dần dần đã hình thành quy mô nhất định, kết quả trong chốc lát tam tan mây khói. Đây tuyệt đối là một đòn đá kích cực mạnh!

Càng bị kích hơn nữa là chuyện này không biết do ai làm.

“Rầm!”

Nhị trưởng lão tức giận đập bàn, nói:

“Đại trưởng lão, chuyện này nhất định phải tra rõ ngọn ngành.”

Tam trưởng lão nói:

“Tiếp theo sẽ xảy ra chuyện ra gì, chúng ta cũng không biết thì điều tra thế nào đây?”

Tứ trưởng lão thận trọng nói:

“Đối phương đã dám giết người phóng hỏa Thanh Nhã Cư, khẳng định chẳng kiêng nể gì Tiêu gia chúng ta.”

Câu nói này là cho sự phẫn nộ của các trưởng lão tỉnh táo lại không ít.

Ngũ trưởng lão biểu lộ thần sắc nghiêm trọng nói:

“Người chủ mưu dám phóng hỏa Thanh Nhã Cư, đến một thi thể cũng không lưu lại, điều này có thể khẳng định kẻ đến không tốt!”

Người vẫn luôn giữ trầm mặc từ đầu đến cuối, đại trưởng lão cuối cùng cũng lên tiếng nói:

“Có lẽ nào là Thiết Cốt Phái làm không?”

Hắn suy nghĩ rất lâu nhưng mãi cũng không nghĩ ra Tiêu gia gần đây đã đắc tội với ai, chỉ có thể đoán rằng chuyện cho sát thủ đến lấy đầu Tiêu Tội Kỳ, rất có thể đã bị Thiết Cốt Phái điều tra ra manh mối.

Nhị trưởng lão nói:

“Thiết Cốt Phái vừa dẫn đệ tử đến Hạo Khí Môn luận bàn võ đạo, còn có thời gian để gây án sao?”

Đại trưởng lão lại rơi vào trầm tư.

Nói thật lòng, hắn không hy vọng là Thiết Cốt Phái, bởi vì người ta có thể đánh Hạo Khí Môn sức đầu mẻ trán, cái bát lưu môn phái này rất không đơn giản!

Đại trưởng lão nói:

“Chuyện này đợi gia chủ xuất quan rồi tiếp tục bàn bạc.”

“Đúng!”

Các trưởng lão khác gật đầu.

Bọn họ không biết rằng ác mộng chỉ mới bắt đầu, sau khi Quân Thường Tiểu trở về môn phái đã chuẩn bị cho kế hoạch thứ hai.

Tiêu diệt Thanh Nhã Cư chỉ mới là khai màn.

Quân Thường Tiểu sẽ dùng những thủ đoạn khác nhau đến trả đủ cả vốn lẫn lãi cho Tiêu gia.

Sau một hồi suy nghĩ, hắn nói:

“Lạc Thu, trong thời gian ngắn nhất, điều tra rõ ràng chuyện làm ăn buôn bán của Tiêu gia ở quận Thanh Dương.”

Lê Lạc Thu trả lời:

“Chương môn muốn làm gì?”

Quân Thường Tiểu cười lạnh trả lời:

“Xương sống của một gia tộc chính là sản nghiệp, chỉ cần con đường làm ăn bị chặn thì mới chính là đòn chí mạng!”

“Đã hiểu.”

Lê Lạc Thu đáp.

“Còn về phía đại trưởng lão Tiêu gia thì...”

Quân Thường Tiểu nhàn nhạt nói: “Cho người theo dõi hắn không lọt một khe hở!”

Tiêu Sơn Hải chỉ là một tổng quản ngoại vụ, còn người chủ mưu thật sự là vị đại trưởng lão này.

Chó săn của hắn đều đã chết rồi, há có thể cho hắn sống yên thân sao?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Không làm chuyện gì đó sẽ rất khó chịu!

Quân Thường Tiểu sẽ không giết cùng diệt tận Tiêu gia, dù sao người ta cũng là gia tộc lớn tại thành Lịch Dương, với lại hắn cũng chẳng có bằng chứng về việc bị hành thích.

Nhưng như thế không có nghĩa là hắn sẽ không có cách thức trả thù, chỉ cần làm vài việc nhỏ ví dụ như động tay động chân trên việc làm ăn của đối phương.

Thành viên Tế Vũ Đường có hiệu suất làm việc vô cùng cao, chỉ vèn vèn hai ngày mà tin tình báo đã vô cùng phong phú.

"Tiêu gia có rất nhiều sản nghiệp."

Lê Lạc Thu báo cáo nói:

"Kinh doanh chủ yếu là mỏ quặng, đan dược và dược liệu, trong tám tòa thành trì của quận Thanh Dương đều có cửa hàng chi nhánh."

"Đan dược và dược liệu sao?"

Quân Thường Tiểu nói:

"So sánh với Ngải gia thì như thế nào?"

Lê Lạc Thu lắc đầu nói:

"Tiêu gia là gia tộc võ đạo, trên phương diện sản nghiệp đương nhiên sẽ không bằng Ngải gia, mà theo tình báo điều tra thì nguồn cung cấp đan dược và dược liệu của Tiêu gia phần lớn đều đến từ Ngải gia."

"Thật vậy sao?"

Quân Thường Tiểu nở nụ cười nham hiểm trên khóe miệng.

Đây đúng là một tin tình báo rất có giá trị nha, có thể trực tiếp gây sự luôn chứ đùa.

"Mỏ quặng thì thế nào?"

"Tiêu gia phát hiện và khai thác một cái mỏ quặng cách ba trăm dặm bên ngoài thành Lịch Dương, nguồn hàng chủ yếu lấy từ nơi này."

Quân Thường Tiểu chống cằm lên mu bàn tay, nói:

"Ý của ngươi là, nếu như cái mỏ quặng này đột nhiên hòa hoãn hoặc ngập nước, thậm chí ngoài ý muốn sụp đổ, vậy Tiêu gia rất có khả năng bị tổn thương nghiêm trọng sao?"

Lê Lạc Thu nói:

"Không chỉ rất có khả năng, khẳng định cực kỳ to lớn."

Mỏ quặng của Tiêu gia chiếm gần như 6 phần thị trường của quận Thanh Dương, đột nhiên có chuyện ngoài ý muốn, vậy mất mát có thể nói rất khủng khiếp.

"Ngươi dẫn người đi đến mỏ quặng, cố ý sáng tạo một cái ngoài ý muốn đi."

Quân Thường Tiểu nói.

"Vâng."

Lê Lạc Thu nhận lệnh nói.

Quân Thường Tiểu bỗng nhiên nói:

"Mỏ quặng chắc sẽ có thợ mỏ đứng không?"

"Tất nhiên là có."

"Người của Tiêu gia sao?"

"Loại công việc lao động chân tay cực khổ này, đa phần đều là người trong thôn xóm bán sức đi làm."

Quân Thường Tiểu nói:

"Thời điểm ra tay, trước tiên đuổi hết bọn thợ mỏ ra ngoài."

Oan có đầu nợ có chủ!

Tiêu gia đã không ngại cho người ám sát hắn, vậy hắn tự nhiên cũng phải chơi tới cùng.

Nhưng tuyệt đối không thể liên lụy người vô tội, điều này cũng là ranh giới giữa thiện và ác cuối cùng mà hắn giữ gìn từ lúc thích ứng hoàn cảnh trên Tinh Vãn đại lục.

"Đã hiểu."

Lê Lạc Thu đi ra phòng sách, lắc đầu nói:

"Chương môn trả thù phải nói là muôn màu vạn kiểu, Tiêu gia ời là Tiêu gia, các người chọc vào một cái đại ác ma, so với Hạo Khí Môn chỉ sợ chìm sẽ rất sâu nha."

"Chương môn."

Lý Thanh Dương đi tới, bày sơ đồ thiết kế ở trên bàn sách nói:

"Đây là bản thảo thảo thiết kế mới nhất của đệ tử, người xem thử thấy thế nào?"

Từ lúc trở về Thiết Cốt Phái, hắn một bên đốc lòng tu luyện, một bên đặt tâm tư ở bên trên bản thiết kế.

"Người tạm thời giữ lại."

Quân Thường Tiểu nói:

"Đội đến số lượng đệ tử đông đúc, lại lấy ra không muộn."

Mặc dù hiện tại hắn không thiếu tiền, nhưng cứ liên tục trùng tu, cũng không phải chuyện gì hay ho, đội đến người đông đất chật rồi hãy tính tiếp.

Lý Thanh Dương thu hồi sơ đồ thiết kế, nói:

"Đây chỉ là bản thảo tạm thời, nếu như chương môn đã không gấp, đệ tử trở về sẽ cẩn thận thiết kế tỉ mỉ hơn."

Quân Thường Tiểu vỗ vỗ bả vai hắn nói:

"Võ đạo người không chuyên tu, lại thả tâm hồn làm một tên kiến trúc sư nha."

"Kiến trúc sư?"

Lý Thanh Dương khó hiểu nói:

"Chương môn, đây là loại nghề nghiệp gì vậy?"

Quân Thường Tiểu không có giải thích, cười cho qua chuyện nói:

"Bồn tọa có việc cần đi thành Hồ Dương một chuyến, người tạm thời quản lý môn phái sự vụ thay ta."

"Vâng."

Lý đại tổng quản chúng ta đều đã quá quen thuộc.

Trước khi đi, Quân Thường Tiểu tiêu hao 20 điểm cống hiến môn phái mua hai thanh Hàn Phong Kiếm, sau đó trao tặng cho Dạ Tinh Thần Và Lý Phi, xem như là phần thưởng chiến thắng Hạo Khí Môn.

Giải quyết xong chuyện nhà, hắn lập tức tiến đến Lịch Dương Thành!

Nếu hắn đã biết Tiêu gia chủ yếu kinh doanh đan dược và dược liệu, không làm chuyện gì đó sẽ rất khó chịu.

"Rốt cuộc cũng có kiếm a.."

Dạ Tinh Thần cầm trên tay thanh Hàn Phong Kiếm, cảm nhận được ý lạnh và độ sắc bén, có chút hài lòng nói:

"Kiếm này có phẩm chất ngang với binh khí trung phẩm, trước tiên dùng tạm cũng không tệ."

Vũ khí phẩm chất trung phẩm, ngay cả Võ Sư cũng chưa hẳn có.

Dạ Đế lại chỉ coi đây là dùng tạm, chuyện này lọt vào tai người khác, khẳng định sẽ có một trận đánh nhau nhớ đời.

"Hà!"

Trên sân luyện võ nhỏ ở trong nội viện, Dạ Tinh Thần thở ra một hơi, một tay đặt ở trên chuôi kiếm, trong hai mắt hắn nhìn thẳng phía trước cùng với đó là kiếm thức hiện lên.

Chu Hồng đứng bên cạnh nhìn sang, trầm thì nói:

"Dạ sư huynh cũng hiểu kiếm?"

"Keng —— —— "

Đột nhiên, Hàn Phong Kiếm rút ra khỏi vỏ, kiếm ánh bay đầy trong không khí, trong nháy mắt tạo thành một tấm lưới với hơn mười vết kiếm.

Chu Hồng nói:

"Một hơi mười kiếm, cũng coi như không tệ."

"Keng!"

Dạ Tinh Thần thu kiếm vào vỏ, sau đó hấn lại lần nữa suy tính kiếm thức, đồng thời cảm ngộ Nhất Tự Khai Quyết.

"Vẫn còn muốn thử?"

Chu Hồng nói mập mờ.

"Keng!"

Dạ Tinh Thần lần nữa rút kiếm ra khỏi vỏ.

"Keng!"

Kiểm lại thu vào vỏ.

Chu Hồng nhìn kiếm ánh lóe lên, giống như pháo hoa rồi biến mất, hoảng sợ nói:

"Một chiêu tung ra hai mươi bốn kiếm!"

Không đúng! Không đúng!

Đây nhất định là không phải dựa vào kiếm ý, tuyệt đối có một loại kiếm kỹ nào đó phụ trợ!

Chu Hồng vội vàng nói:

"Dạ sư huynh, người vừa rồi dùng kiếm chiêu?"

"Không sai."

Dạ Tinh Thần nói.

Chu Hồng cả kinh nói:

"Đây là kiếm kỹ cấp bậc cao đến mức nào, mới có thể khiến Dạ sư huynh từ một chiêu hơn mười kiếm, đề cao đến tận hai mươi bốn kiếm!"

Dạ Tinh Thần thần nhiên nói:

"Đây là Lăng Thần Kiếm Quyết từ chương môn."

Chương môn cho?

Chẳng lẽ là kiếm kỹ độc môn?

Chu Hồng luôn luôn quái gở đậm mặc bỗng nhiên tâm tình như có sóng to gió lớn đánh vào, kiếm ý đã không cần luyện nữa mà lập tức chạy đi kiếm chương môn, kết quả chương môn đã đi một chuyến đến thành Hồ Dương, vì thế hấn ngoan ngoãn ngồi ngoài đình viện chờ.

Đây thật là một cái kiếm si a.

Quân Thường Tiểu mỗi lần xuống núi vào thành, đều có bất đồng cảm nhận.

Lần này hấn đến thành Hồ Dương càng cảm thấy mới mẻ, bởi vì lúc hấn vừa vào thành thì người qua đường đồng loạt nhìn hấn với ánh mắt tràn đầy kính nể.

Vì cái gì?

Bởi vì tin tức hấn chơi lớn trên Hạo Khí Môn, đã lan truyền khắp quận Thanh Dương, gây nên một trận náo động cực lớn, có thể nói tính vào cấp bậc động đất.

Ví dụ như là thành Hồ Dương, Tiêu gia đắc tội với người ta, Thanh Nhã Cư bị thiêu rụi, đó chỉ là nước chảy khe suối, lập tức chuyện của Thiết Cốt Phái trấn áp không thấy tâm hơi, thậm chí không ai nghĩ đến chút chuyện còn con này.

Hiện tại môn phái nào nổi danh nhất quận Thanh Dương?

Thiết Cốt Phái!

Hiện tại người nào nổi danh nhất quận Thanh Dương?

Quân Thường Tiểu!

Nếu như từ góc độ Trái Đất để hình dung, Quân chương môn có thể nói là đại thần trên truyền thông internet! Nhân vật cấp bậc đỉnh phong!

Nếu như trên Tinh Vãn đại lục có mạng xã hội, chỉ cần hấn mở một cái tài khoản, chỉ tính trong phạm vi quận Thanh Dương đã có vô số fan hâm mộ.

"Ồi! Quân chương môn đẹp trai quá đi mất!"

Trên đường đi đến cửa hàng dược liệu Ngải gia, nhóm thiếu nữ tú mỹ nhìn thấy soái ca Quân Thường Tiểu, ai nấy cũng thẹn thùng cúi thấp đầu, trái tim đập loạn xạ, thiếu chút nữa hò hét ra tiếng.

"Quân chương môn."

Một tên thiếu nữ có vẻ không mấy ngại ngùng tiến đến, đưa một bó hoa tươi trên tay ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đã sỏm đỏ bừng, nàng nói:

"Mời người nhận lấy."

Quân Thường Tiểu nhận đóa hoa tươi, cũng cho thay đổi thần thái, ôn nhu cười nói:

"Cám ơn."

"A! Ta chịu không nổi nữa rồi!"

Các thiếu nữ phía xa thấy thế, mí mắt giật một cái, bị mê hồn xỉu tại chỗ.

Thiếu nữ tặng hoa cảm thấy mặt mình nóng hết cả lên, trái tim như ngựa hoang mất cương, sợ rằng chỉ cần nhích lên sát lại đối phương một chút nữa thôi thì mình cũng sẽ bị mê hồn ngất đi.

"Quân chương môn, đây là hoa của ta!"

"Quân chương môn, ta cũng có!"

"Quân chương môn, người có thể ký tên cho ta được không?"

"Quân chương môn, ta có thể ôm người một cái sao!"

Trong khoảnh khắc, một đám thiếu nữ như bầy ong thấy mặt ngọt vậy quanh Quân chương môn, lần lượt lấy ra bó hoa tươi đưa cho hắn, tình cảnh có biết bao nhiêu tươi đẹp!

"Á ha ha, Á ha ha ha.."

Một góc hẻo lánh trong thành Hồ Dương, Quân Thường Tiểu ngồi xỏm xuống, nhếch miệng rộng cười ngây ngô như trẻ mới lớn, nước bọt sớm đã nhiều đầy đất.

Các võ giả đi qua đường lần lượt nhìn tới, thấp giọng nghị luận.

"Quân chương môn bị sao thế nhỉ?"

"Sau khi hắn vào thành thì ngồi xỏm ở chỗ đấy, theo ta thấy, chắc gặp phải chuyện gì cao hứng."

"Có cao hứng đến đâu, cũng không nhất thiết phải cười bi ối như vậy chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Tiêu gia, ăn quả đắng!

Ngài gia chủ đang chủ trì cuộc họp Ngài gia thì nhận được tin Quân Thường Tiểu đến cửa hàng được liệu, liền gác mọi việc lại vội vàng chạy đến.

Vừa vào cửa, hắn còn chưa nhìn thấy người đã chấp tay cười nói:

“Là ngọn gió nào đem Quân chương môn đến đây vậy?”

“Gió Tây Bắc.”

Quân Thường Tiểu lãnh đạm trả lời.

Ngài Thượng Nghê nghe thấy thấy tiếng thờ hất liền đoán ra Quân Thường Tiểu có chút không vui, cả người lập tức căng thẳng.

Chẳng lẽ, có vấn đề nào Ngài gia ta đui mù chọc Quân chương môn rồi?

Quân Thường Tiểu trong mắt Ngài gia chủ là một vị thần tài chân chính, gia tộc về sau có thể ngày càng phát triển hay không chính là nhà vào Liệu Thương Đan và Tổ Thể Đan, vì thế thiên vạn ngàn lần không thể trên vào.

Ngài gia chủ cẩn thận từ từ bước vào đại sảnh, nói:

“Quân chương môn dường như có chuyện phiền lòng hả?”

“Ài..”

Quân Thường Tiểu than thở nói:

“Đừng nhắc đến nữa.”

Ngài Thượng Nghê thờ phào một hơi nhẹ lòng.

Đừng nhắc đến nữa, bốn từ này chính là đã nói rõ chuyện khiến Quân Thường Tiểu không vui, chẳng liên quan gì đến Ngài gia.

“Quân chương môn, chúng ta cũng xem như bạn bè đã lâu.”

Ngài gia chủ ngồi xuống, nói:

“Có chuyện gì phiền lòng xin hãy cứ nói ra, Ngài mỗ biết đâu có thể cùng người giải quyết, chia sẻ.”

Quân Thường Tiểu mập mờ nói:

“Ngài gia chủ chắc cũng nghe đến Tiêu gia ở thành Lịch Dương rồi phải không?”

Lẽ nào... Tiêu gia chọn đến Quân chương môn?

Không hổ danh là thương nhân, não hoạt động vô cùng nhạy bén.

“Đã nghe rồi. Đã nghe rồi.”

Ngài Thượng Nghê đáp.

Quân Thường Tiểu khụy tay gác lên tay ghế vịn, chống cằm nói:

“Tiêu gia này đặc tội với bản tọa.”

Quả nhiên!

Ngài Thượng Nghê trầm giọng nói:

“Thực lực của Tiêu gia so ra không kém một thất lưu môn phái, thế mà đui mù đặc tội với Thiết Cốt Phái, có phải là ngài mình sống lâu rồi hay không mà tự mua dây về thắt cổ cụ tổ mình?”

Cao tầng nhà Tiêu gia nếu mà nghe thấy lời này khẳng định sẽ rất uất ức.

Bọn họ đặc tội Thiết Cốt Phái tính ra cũng là chuyện của vài tháng trước, lúc đó Thiết Cốt Phái nào có cường thế như bây giờ, bọn hắn vốn đã định thành thành thật thật an phận một đoạn thời gian, kết quả...

“Ngài gia chủ.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Ta là người sống thù hơi dai, lại cực kỳ ghét người hai lòng giả dối...”

Ngài gia chủ vội vàng thể hiện thái độ nói:

“Quân chương môn, Ngài gia chúng ta với Tiêu gia một chút quan hệ cũng không có, Ngài miễn tuyệt đối không làm chuyện hai lòng!”

Lời nói mười phần thành ý, có thể làm cho đối phương tuyệt đối hài lòng!

Quân Thường Tiểu đáp:

“Chúng ta là bạn bè, Quân miễn cũng tin tưởng người.”

Nói xong, hắn đặt hai viên Liệu Thương Đan ở trên bàn nói:

“Đề cảm ơn sự trợ uy của Ngài gia ở Hạo Khí Môn, Quân miễn tặng Ngài gia chủ hai viên Liệu Thương Đan làm quà.”

“Chuyện này...”

“Không nhận chính là coi ta như người ngoài rồi.”

Ngài gia chủ nói:

“Đa tạ Quân chương môn đã biếu tặng đan dược.”

Nói xong, hắn vui vẻ cất hai viên đan dược đi, đầu sao dựa vào lần đầu giá trước thì hai viên Liệu Thương Đan này chỉ ít cũng phải 120 vạn lượng!

“Ngài gia chủ.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Việc thu thập dược liệu thế nào rồi?”

“Hàng đã có!”

Ngài gia chủ vội vàng lấy dược liệu thu thập được trong thời gian gần đây ra, nói:

“Quân chương môn, dược liệu lần này có hơi ít, đợi thêm một thời gian thu thập được nhiều hơn, Ngài miễn sẽ đích thân mang đến Thiết Cốt Phái.”

Quân Thường Tiểu nhận lấy dược liệu, nói:

“Đừng vội, chỗ này ta có một danh sách hạt giống dược liệu cần đến, ở cửa hàng hiện tại có sẵn những loại hạt giống dược liệu này không?”

Ngài Thượng Nghê nhận danh sách xem qua, cười nói:

“Quân chương môn, những loại hạt giống dược liệu này có chút khó tìm, nhưng Ngài gia ta có khá nhiều.”

Nói xong, hắn đưa danh sách giao cho Mã trưởng quầy, lệnh cho hắn trong thời gian ngắn nhất đem những loại hạt giống dược liệu trên danh sách đến.

Trong lúc chờ, Ngài Thượng Nghê lại gần một chút, nhỏ giọng nói: “Quân chương môn, Ngài miễn có câu này không biết có thể hỏi hay không?”

“Có thể.”

“Đệ tử của quý phái có phải là đều đã dùng qua Tổ Thế Đan đúng không?”

“Không sai.”

“Đệ tử quý phái biểu hiện cường hân trên Hạo Khí Môn như vậy, chắc hẳn có liên quan đến Tổ Thế Đan đúng không?”

“Rất có liên quan.”

Xong!

Trên gương mặt Ngải Thượng Nghê nở nụ cười như có như không.

Quân Thường Tiểu biết Ngải Thượng Nghê hỏi như thế để làm gì, hẳn cũng rất mong chờ giá cả của Tổ Thế Đan bán ra sẽ cao đến mức độ nào.

Đầu giá có thể đẩy lên con số càng cao, phần lợi nhuận hắn thu được cũng càng nhiều.

Quân Thường Tiểu tuy trong túi vẫn còn 10 triệu lượng, nhưng hắn không ngại tiền nhiều đến mức đề chết a.

Nửa tiếng sau.

Mã trường quầy đem những loại hạt giống dược liệu trong danh sách đến, tất cả đều là hàng (Việt Nam) chất lượng cao.

Không cần nói, tất nhiên là biểu tặng!

Quân Thường Tiểu cũng không khách sáo mà nhận lấy, chấp tay nói:

“Môn phái vẫn còn sự vụ, Quân mỗ xin cáo từ trước.”

Ngải Thượng Nghê đích thân tiễn ra khỏi cửa.

“Ngải gia chủ đối với Quân chương môn thật quá tốt.”

“Ngải gia chủ đến Hạo Khí Môn để trợ uy cho Quân Thường Tiểu, lại còn nói nguyện ý cho vay 10 triệu lượng để đánh cược.”

“Chắc chắn, quan hệ đã tốt đến mức độ này luôn rồi sao. Ngải gia và Thiết Cốt Phái nhất định có làm ăn lớn với nhau.”

Người qua đường nhỏ giọng nghị luận với nhau.

Sau khi tiễn Quân Thường Tiểu, Ngải gia chủ quay về nhà, hai tay chấp sau lưng đứng trong đại sảnh trầm mặc một hồi lâu.

“Gia chủ, có chuyện gì sao?”

Ngải Thượng Khắc khó hiểu hỏi.

“Ài...”

Ngải Thượng Nghê than thở một tiếng trả lời:

“Tiêu gia ở thành Lịch Dương đắc tội với Quân chương môn.”

“Hả?!”

Ngải Thượng Khắc tròn tròn mắt.

Ngải Thượng Nghê ngồi xuống, một tay nâng chén trà nói:

“Quân Thường Tiểu có lẽ biết Ngải gia ta có làm ăn qua lại với Tiêu gia, đến cửa hàng dược liệu cũng là gõ một hồi chuông cảnh cáo.”

Ngải Thượng Khắc nói:

“Gia chủ, vậy chúng ta phải làm sao đây?”

Ngải Thượng Nghê uống một ngụm trà rồi nói:

“Quân chương môn là thân tài của Ngải gia ta, thiên vạn ngàn lần không thể trêu chọc, vì thế chuyện làm ăn với Tiêu gia phải nhanh chóng cắt đứt.”

Ngải Thượng Khắc nói:

“Nhưng mà, Tiêu gia mấy hôm trước vừa mang tiền cọc đến, Tam ca và bọn họ vừa mới ký khế ước....”

“Dù có làm trái khế ước cũng phải cắt đứt!”

Ngải Thượng Nghê kiên quyết nói.

Tự hủy khế ước? Như vậy phải bồi thường mười lần tiền cọc.

Ngải Thượng Khắc tuy có chút đau lòng nhưng gia chủ đã mở lời, hắn nhất định phải nhanh chóng cắt đứt.

“Ta đi bàn giao.”

“Đội đã, người cẩn thận tra xét xem Ngải gia chúng ta có sản nghiệp nào đang hợp tác với Tiêu gia không, nếu có thì bắt luận lớn nhỏ, bắt luận tiền bạc, toàn bộ cắt đứt!”

“Vâng.”

Tiêu gia.

Lục trưởng lão chuyên quản lý đan dược và dược liệu, cầm một xấp ngân phiếu lớn, ù rù chán nản đi vào trong đại sảnh.

“Lục đệ, tiền ở đâu ra mà nhiều vậy?”

Đại trưởng lão Tiêu gia nói.

“Ngải gia đưa đến.”

Lục trưởng lão chán nản trả lời.

Nhị trưởng lão cười nói:

“Ngải gia chủ sao đột nhiên lại tặng chúng ta nhiều tiền như vậy? Lê nào là do Tiêu gia ta vẫn luôn ủng hộ Ngải gia sao?”

“Tiêu gia chúng ta tuy không lấy buôn bán làm chủ nhưng cũng chiếm một nửa thị trường đan dược ở thành Lịch Dương.”

Tam trưởng lão cười nói:

“Ngải gia chắc chắn rất coi trọng nên mới tặng tiền để tăng cảm tình hai bên, đây cũng là chuyện thường tình mà.”

Ngải gia gần đây nghiên cứu ra Liệu Thương Đan thần kỳ, danh tiếng vô cùng tốt, đột nhiên lại chủ động tặng nhiều tiền đến thế, làm cho cao tăng Tiêu gia lập tức có chút thân thể bay lượn trên chín tầng mây.

“Ài..”

Lục trưởng lão đập sấp ngân phiếu lên bàn, phẫn nộ nói:

“Tặng tiền cái con khỉ ấy, đây là tiền bồi thường hủy khế ước của Ngải gia!”

Bồi thường hủy khế ước?

Các trưởng lão nghe xong, nộ cười lập tức hóa đá.

Đại trưởng lão Tiêu gia chau mày nói:

“Sao lại có chuyện này?”

Lục trưởng lão đặt một bức thư trên bàn, nói:

“Ngải gia vừa cho người đem thư tới, trong thư nói rằng muốn cắt đứt toàn bộ chuyện làm ăn với Tiêu gia ta.”

“Cái gì?!”

Các trưởng lão chụm lại xem thư.

Quả nhiên, chữ viết rất rõ ràng --- Kể từ hôm nay, Ngải gia và Tiêu gia chính thức chấm dứt toàn bộ chuyện làm ăn, còn có chữ ký và đóng dấu của Ngải gia chủ - Ngải Thương Nghê!

Mới vừa rồi, bọn hắn còn đang vui sướng lượn trên chín tầng mây thì hiện tại như bị một thanh búa hung hăng nện sâu xuống mặt đất, thiếu chút nữa hai chân đứng không vững.

Sấp ngân phiếu này rất nhiều, nhưng phải trả cái giá là cắt đứt chuyện làm ăn với Ngải gia. Sau này không có dược liệu, đan dược chất lượng tốt thì còn làm ăn được cái gì nữa?

“Rốp rốp!”

Đại trưởng lão Tiêu gia bóp chặt bức thư, tức giận nói:

“Rốt cuộc Tiêu gia ta đã đắc tội với người nào!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 166: Thuyết phục lão Ngụy, thành lập Dược Đường!

Ngải gia không tiếc bồi thường hủy khế ước để cắt đứt chuyện làm ăn, hiện tại Tiêu gia có ngu ngốc cũng sẽ biết bản thân khẳng định đã đắc tội với người khác.

Đại trưởng lão nhíu mày lại càng chặt.

Ngải gia là thương đạo gia tộc, coi trọng dĩ hòa vi quý.

Đột nhiên dùng một cái cắt đứt toàn bộ chuyện làm ăn, còn không tiếc bỏ ra số tiền gấp mười lần bồi thường khế ước, không thể nghĩ ngờ có người ở đằng sau tác động cực lớn!

Tiêu gia ta!

Đến cùng là đặc tội với cô hồn nào!

Đại trưởng lão sắp chịu không nổi nữa rồi.

Đương nhiên, hắn lại không có suy nghĩ đến chuyện Quân Thường Tiểu là hắc thủ sau màn, bởi vì cái bát lưu môn phái này tuyệt đối không có tư cách cùng năng lực khiến cho Ngải gia không tiếc làm chuyện lỗ vốn.

Thật đáng buồn.

Hắc thủ chính là Quân đại trưởng môn.

Sau khi con hàng này rời đi cửa hàng được liệu, không có ngay lập tức trở về môn phái, mà là đi dạo một vòng trong chợ, tranh thủ mua một chút nguyên liệu nấu ăn cho Đồ Đồ, rồi mua sắm một chút tinh hạch.

Mãi đến hoàng hôn thì hắn mới cất bước lên đường về nhà.

"Nếu như Ngải gia chủ không có não tàn, lúc này hắn là đã cắt đứt toàn bộ chuyện làm ăn với Tiêu gia rồi nha."

"Trên phương diện thương nghiệp phải mất đi nguồn hàng cung ứng chất lượng, Tiêu gia các người có thể đi tìm nguồn hàng khác, tất nhiên sẽ trả ra một cái giá khá khó chịu, tổng thể lợi ích khẳng định sẽ bị giảm sút."

"À còn có mô quặng nữa..."

"Mất luôn cái sản nghiệp này tương đương với việc bị gãy mất một nửa nguồn kinh tế."

"Một gia tộc không có nguồn hàng, thì làm sao để phát triển tiếp đây?"

"Á haha, ha ha ha..."

Tiếng cười truyền khắp núi rừng hoang vu, đám thủ hoang bị hoảng sợ tranh nhau chạy trốn.

Trở về môn phái, trời cũng đã tối đen.

"Hửm?"

Quân Thường Tiểu vừa về đến sân vườn, bắt gặp thân hình Chu Hồng ngồi ở nơi đấy, trong đầu thấy khó hiểu, nói:

"Người không đi luyện kiếm, ngồi ở chỗ này chờ thời cái gì đâu?"

"Xoát!"

Chu Hồng đứng bật dậy, vội vàng nói:

"Chương môn, mười người truyện thụ Lăng Kiếm Thần Quyết cho ta!"

Tên này cực kỳ có tính kiên nhẫn, ngồi xồm trước cửa chờ cả một ngày trời, sau đó kỹ xảo nói bóng nói gió cũng không dùng, trực tiếp dứt khoát!

"Muốn học cũng được thôi."

Quân Thường Tiểu nói:

"Nhưng người phải làm ra công hiến cho môn phái."

Hắn không có bởi vì một hạt giống tốt, lập tức cung chiều cho ăn ngập họng, mà thay vào đó nhất định phải làm ra giá trị tương xứng.

Ví dụ như Dạ Tinh Thần, thực lực của hắn có thể nghiền ép đệ tử Hạo Khí Môn, truyền vang uy danh Thiết Cốt Phái, kết quả phần thưởng cũng chỉ là một thanh Hàn Phong Kiếm.

Hệ thống không có tự động phân loại kiếm kỹ vào tâm pháp môn phái, điều này đã nói rõ không thể tùy tiện phân phối cho đệ tử đi luyện.

Không phải là không tự động, mà là do cấp bậc kiếm kỹ quá cao.

Đệ tử sở hữu linh căn thấp coi như mỗi người cầm một bản, cũng chỉ có thể ngồi núi này trông núi nọ.

"Chương môn."

Chu Hồng nói:

"Phải làm như thế nào mới tính là có công hiến cho môn phái!"

Quân Thường Tiểu suy nghĩ một hồi, nói:

"Không lâu sau, bốn tọa sẽ dẫn đệ tử đi lịch luyện, người cũng sẽ tham gia, nếu biểu hiện tốt sẽ được khen thưởng Lăng Kiếm Thần Quyết nha."

"Được!"

Chu Hồng không chút do dự đồng ý.

Kiểm tu quan tâm đồ vật chỉ có hai loại, một cái là kiếm, cái còn lại là kiếm kỹ, tính mạng so với hai thứ đó cũng phải xếp sau.

Trở về phòng sách.

Quân Thường Tiểu kéo Luyện Đan Các ra, bắt đầu phân loại dược liệu, hóa chủng, sau đó tự động luyện chế.

Lần này dược liệu không nhiều, cho nên luyện chế được đan dược cũng không nhiều.

Nhưng số lượng Liệu Thương Đan đã tích lũy được không ít, chuyện này khiến Quân Thường Tiểu thử suy tính xem có nên giao cho Ngải gia nhiều thêm một chút, cho bọn hắn đem ra bán đấu giá?

Không được.

Đồ hiếm thì quý, mình phải khống chế số lượng, vậy mới có thể đẩy lên cái giá tốt nhất.

Sáng sớm ngày hôm sau.

Trên sân luyện võ vang lên tiếng hát từ máy phát nhạc.

Quân Thường Tiểu đứng ở phía trước chỉ huy các đệ tử luyện tập, sau khi buổi tập thể dục kết thúc liền đi về phía dược viên.

Lão Ngụy nhận được hạt giống dược liệu, kiểm tra kỹ lưỡng một lúc, kinh ngạc nói:

"Chưong môn, tất cả chỗ hạt giống dược liệu này đều là hàng chất lượng cao của Ngải gia nha."

Quân Thường Tiểu nói:

"Lấy thực lực của lão Ngụy, đương nhiên phải cần hạt giống chất lượng mới có thể thỏa mãn trông trọng."

"Chưong môn quá khen."

Lão Ngụy nói:

"Hạt giống chất lượng cao, chu kỳ trưởng thành sẽ dài hơn bình thường."

"Bao lâu."

"Dựa theo tình hình linh khí trong dược viên, cần tối thiểu hai tháng."

"Hiệu quả thì thế nào?"

Lão Ngụy hơi chút trầm tư, nói:

"Nếu so với nhóm dược liệu đầu tiên, khẳng định chất lượng cao hơn nhiều."

"Thật vậy sao?"

Quân Thường Tiểu thầm vui vẻ trong lòng.

Nhóm dược liệu đầu tiên dùng để luyện chế Tụ Khí Đan, hiệu quả hấp thu linh lực đã gấp mười lần, vậy lần này hạt giống chất lượng cao trưởng thành, dùng để luyện chế há không phải càng thêm ngon lành sao!

"Lão Ngụy."

Quân Thường Tiểu nói:

"Ta có một viên Tổ Thể Đan, ngài cảm lấy sử dụng đi."

Hắn muốn đệ tử môn phái nhanh chóng cường đại, ứng phó với ước hẹn một năm với Thanh Tuyền Tông, nhất định phải dựa vào Tụ Khí Đan, nếu chỉ dùng dược liệu bên ngoài để luyện chế, khẳng định cung không đủ cầu, cho nên lão Ngụy chính là mấu chốt thành bại.

"Đã già đến từng này tuổi rồi."

Lão Ngụy lắc đầu cười nói:

"Ăn đan dược có ích gì nữa đâu chứ."

Quân Thường Tiểu nói:

"Lão Ngụy đừng từ chối, đan dược này có hiệu quả cải tạo thân thể, tôi gần luyện cốt đấy."

"Được rồi."

Lão Ngụy nhận viên đan dược, sau đó nuốt vào.

Khi dược hiệu bắt đầu phát huy, tất cả cơ bắp, huyết dịch cùng lực lượng lập tức được đề cao trên diện rộng, lão nhân gia khó tin nói:

"Tiểu gia hòa, đan dược này vô cùng thần kỳ!"

Quân Thường Tiểu nói:

"Lão Ngụy, ta còn có rất nhiều đan dược thần ký, nếu như người đảm nhiệm chức đường chủ Dược Đường của Thiết Cốt Phái, muốn lấy ra ăn như kẹo cũng được."

Đối với loại dược tài sư lão luyện và chuyên tâm như vậy, hắn không thỏa mãn với việc thuê mướn, mà chính là hy vọng có thể chiêu mộ gia nhập môn phái, trở thành một thành viên của Thiết Cốt Phái.

Lão Ngụy lắc lắc đầu nói:

"Lão già ta đã có nửa bộ xương muốn xuống mồ, còn cái gì nhiệt huyết đấu tranh vì môn phái nữa."

Quân Thường Tiểu nghiêm túc nói:

"Lão Ngụy, trên đời này có một loại người già nhưng tâm không già."

"Người già nhưng tâm không già?"

Ngụy Lão tự giễu cười nói:

"Ta ấy, ước mơ cũng không có, mục tiêu cũng chẳng còn, cứ an nhàn sống trên thế gian, người đa già mà tâm cũng đã mục."

Quân Thường Tiểu nói:

"Người sống trên thế gian không nên mất đi mục tiêu phấn đấu, lão Ngụy đã quá bi quan rồi."

"Ài.."

Lão Ngụy thở dài một tiếng, nói:

"Tiểu gia hòa, đến thời điểm người đã trải qua quá nhiều sóng gió, lòng cũng đã bị đá kích nặng nề, lúc ấy người sẽ rõ cả một ngược xuôi mưa nắng, không bi quan là điều không thể."

Hắn xoay người mang theo bóng lưng tang thương rời đi.

"Lão Ngụy!"

Quân Thường Tiểu hô to:

"Ta mặc kệ người đã trải qua cái gì, cũng đã trải qua loại đá kích thế nào, ta chỉ muốn nói với người rằng nhân lúc thân thể còn chưa mục, cần phải nỗ lực phấn đấu mà không phải cam chịu số phận."

Ngụy Lão dừng bước, cười nói:

"Tiểu gia hòa, người tưởng rằng mình là một người qua đường, ăn nhiều gạo hơn lão già này là có thể dạy đời sao?"

Quân Thường Tiểu chân thành nói:

"Ta chỉ là không muốn lão Ngụy cứ thế mà buông bỏ ý chí, mà thay vào đó là vui vẻ hạnh phúc, dù không phải vì bản thân, cũng vì thân nhân huynh đệ đã rời bỏ hồng trần!"

Ngụy Lão bỗng nhiên run người một cái, hai cánh tay khô gầy khẽ giật giật.

Quả nhiên, mình đã đoán đúng!

Quân Thường Tiểu nói:

"Lão Ngụy nghiên cứu dược liệu đến mức lô hòa thuần thanh, khẳng định lúc trẻ tuổi đã không ngừng phấn đấu, nếu đã như vậy, vì cái gì không thể cố gắng thêm một lần nữa, cũng ta bắt tay làm một cái sự nghiệp lớn lấy!"

"Bắt tay làm một cái sự nghiệp lớn lấy sao?"

Câu nói này không ngừng vang vọng bên tai, không chỉ đến từ lời nói của Quân Thường Tiểu, mà còn đến từ một người khác.

Hai con mắt đục ngầu của lão Ngụy dần dần trở nên ướt át.

"Hài tử."

Hắn run rẩy nói:

"Câu nói sau cùng của người, mấy trăm năm trước cũng đã có người nói với ta."

Quân Thường Tiểu nói:

"Xem ra, không chỉ có mỗi mình ta hiểu được lão Ngụy."

"Hô!"

Lão Ngụy hít sâu một hơi, bi thương nói:

"Trên đời này người hiểu được ta đã không còn nhiều lắm."

"Ta hiểu."

Quân Thường Tiểu nói:

Lão Ngụy nói:

"Tiểu gia hòa, mời người giảng giải sự nghiệp của mình."

Quân Thường Tiểu chân thành nói:

"Ta muốn biến Thiết Cốt Phái trở thành tông môn mạnh nhất, uy danh vang vọng khắp Tinh Vĩ đại lục này!"

"Cái sự nghiệp này của người, so với hần còn có mấy phần nồng cuồng."

Ngụy Lão trầm nghĩ, sau đó xoay người lại cười nói:

"Bất quá, rất hợp khẩu vị của ta."

"Lão Ngụy đồng ý sao?"

"Nếu như chương môn không chê bộ xương già này, ta nguyện ý cống hiến một chút sức mọn cho Thiết Cốt Phái."

Hôm sau.

Quân Thường Tiểu gọi toàn bộ đệ tử tập trung trên sân luyện võ, long trọng tuyên bố đường khẩu thứ hai của Thiết Cốt Phái chính thức thành lập, lão Ngụy Lão sẽ đảm nhiệm chức vụ đường chủ, quản lý được liệu, y dược.

Bọn người Tôn Bất Không được phân phối làm thành viên Dược Đường.

Sau khi đảm nhiệm chức vụ đường chủ, lão Ngụy trở về được viên, ngồi một mình dưới đình viện, nhìn lên bầu trời trong xanh mây trắng, ni non nói:

"Ông bạn già à, ta quyết định không có sai chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 167: Chiêu mộ đầy đệ tử!

Thành lập Dược Đường là cột mốc đánh dấu Thiết Cốt Phái tiến thêm một bước về phía chuyên nghiệp hóa.

Đương nhiên.

Đường vẫn còn rất dài.

Quân Thường Tiểu cần phải vừa đi vừa tìm tòi. Sau đó, từ từ thành lập bổ sung những yếu tố một môn phái cần, dần dần hoàn thiện và mở rộng.

Còn đường này mặc dù rất dài nhưng tràn đầy tự tin, bởi vì hần có hệ thống hack bên cạnh!

Chuyện làm ăn dược liệu và đan dược của Tiểu gia đã có Ngải gia sắp xếp, mò quặng cũng đã có Lê Lạc Thu phụ trách sắp xếp.

Quân Thường Tiểu ung dung tự tại bắt đầu đặt hết tâm tư vào võ đạo.

Sau khi mua Thanh Long Yểm Nguyệt Đao, khiến cho hần ý thức sâu sắc được rằng thực lực Vô Đờ đỉnh phong của mình thực chất chẳng là cái khi gì cả, trước mắt nhất thiết phải tận lực tu luyện đột phá.

Làm sao để đột phá?

Chỉ có thể hoàn thành nhiệm vụ sử thi.

Bởi vì không hoàn thành nhiệm vụ sử thi, đẳng cấp sẽ mãi bị áp chế.

“Đúng là phiền phức mà!”

Quân Thường Tiểu kéo cửa sổ hệ thống ra, nhấp vào nhiệm vụ sử thi, trầm ngâm nói:

“Nhiệm vụ vẫn còn lại hơn ba mươi ngày nữa, vẫn còn đủ thời gian để chuẩn bị.”

Loại nhiệm vụ đi thung lũng để giết hung thú này cực kỳ giống với phó bản quy mô lớn, nhất thiết phải dẫn theo không ít đệ tử đi cùng.

“Chương môn.”

Đang ngồi trầm tư suy xét thì Lý Thanh Dương đi vào thư phòng, nói:

“Bên ngoài có rất nhiều người đến báo danh.”

“Bao nhiêu?”

“Ít nhất cũng phải năm sáu trăm người.”

“Cũng nhiều đấy.”

Quân Thường Tiểu không hề bất ngờ khi có nhiều người đến báo danh gia nhập môn phái như vậy.

Dẫu sao Thiết Cốt Phái đại thắng Hạo Khí Môn, chỉ cần không phải người ngu ngốc là có thể nhìn ra tiềm năng của môn phái mình.

“Đi thôi.”

Quân Thường Tiểu đứng dậy nói:

“Lấp đầy số lượng đệ tử nào.”

“Két két.”

Cánh cửa đóng chặt của Thiết Cốt Phái từ từ mở ra.

Quân Thường Tiểu bước ra, vẫn còn chưa đi đến bậc thềm, mấy trăm thiếu niên đã như thủy triều dâng lên vây quanh hắn, âm ỉ muốn gia nhập môn phái.

Trong đám người này có rất nhiều người thẳng trước nhìn thấy cáo thị chiêu mộ đệ tử đều có suy nghĩ muốn gia nhập.

Vậy vì cái gì lại không đến?

Bởi vì bọn họ đem chuyện muốn gia nhập Thiết Cốt Phái nói với cha mẹ, lập tức nhận được sự phản đối kịch liệt.

Nguyên nhân như trăm sông đổ về một biển là môn phái này đắc tội với liên minh Bách Tông, lại còn ước hẹn luận bàn võ đạo với Hạo Khí Môn, gia nhập môn phái này há chẳng phải thiếu thân lao vào lửa rồi.

Không thể trách những bậc làm cha làm mẹ này được.

Liên minh Bách Tông và Hạo Khí Môn ở quận Thanh Dương này giống như quái vật khổng lồ, ai dám mạo hiểm đưa con mình vào miệng hổ đầu chứ.

Hiện tại thì khác.

Quân Thường Tiểu dẫn dắt đệ tử mạnh mẽ nghiền ép Hạo Khí Môn, chứng minh thực lực của môn phái.

Một môn phái đã từng vô danh vô thanh, đột nhiên trở mình, còn đủ khả năng cùng lục lưu môn phái phân tranh cao thấp, đây tuyệt đối là tiềm năng vô hạn!

Có rất nhiều cha mẹ nhìn xa trông rộng, không chỉ đồng ý với quyết định của con mình mà còn đích thân tiễn người lên núi, ở phía sau âm thầm cầu nguyện con mình có thể gia nhập Thiết Cốt Phái.

Đáng tiếc.

Một sự thật vô cùng khốc liệt đối với bậc cha mẹ, đó là Thiết Cốt Phái chỉ còn lại 260 vị trí đệ tử còn trống.

“Xếp hàng, từng người từng người một.”

Lý Thanh Dương chỉ huy trật tự, hơn 500 thiếu niên xếp hàng ngay ngắn, từng người một bước lên.

“Tên là gì?”

Quân Thường Tiểu hỏi thiếu niên đầu tiên đến báo danh.

Thiếu niên vì quá kích động mà nói năng lắp bắp:

“Thưa... thưa.... chương môn... ta... ta...”

Quân Thường Tiểu nói:

“Duỗi thẳng đầu lưỡi rồi hãy nói.”

“Hả!”

Thiếu niên hít thở sâu một hơi, cố gắng kiềm chế cảm xúc, nói:

“Thưa... thưa chương môn, ta tên là Doãn Chí Bình!”

Quân Thường Tiểu nói:

“Người của Toàn Chân giáo?”

“Toàn Chân giáo?”

Doãn Chí Bình cả mặt ngu ngơ nói:

“Ta chưa từng gia nhập môn phái nào cả.”

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

“Tiểu Long Nữ chính là cái tên nhà ngươi hại mất đời con gái, đi đi, Thiết Cốt Phái không hợp với ngươi đâu.”

Chỉ vì cái tên mà không cho gia nhập môn phái, chiêu mộ đệ tử thật quá tùy ý!

Câu chuyện này nói cho chúng ta biết rằng, dù là ở thế giới khác nhưng đặt một cái tên, đây cũng là một môn học cần phải có hàm lượng kỹ thuật nha!

“Người tiếp theo.”

Quân Thường Tiểu nói.

Một thiếu niên dung mạo đoan chính đi đến, nho nhã lễ độ nói:

“Quân chương môn, ta tên là Lâm Giang Hàng.”

Quân Thường Tiểu đánh giá một hồi rồi lấy danh sách nhập môn ra, ghi tên rồi đóng xuống đại ấn, chỉ ra phía sau nói:

“Đi phía bên kia, có người sẽ tiếp đón ngươi.”

“Đa tạ chương môn!

Lâm Giang Hàng chấp tay nói, nghênh ngang bước đi vào môn phái dưới ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Cái gì cũng không hỏi, chỉ báo tên là được nhận, xem ra bản thân cũng không phải không có cơ hội!

“Vào đây! Vào đây!”

Tô Tiểu Mạt miệng ngậm một cọng rom, ngồi trên sân luyện võ, nói:

“Tiểu Phi, nhờ đệ đấy!”

“Được!”

Đôi chân mạnh mẽ của Lý Phi duỗi ra, quả bóng giải trí bay theo hình vòng cung vọt tới.

Lâm Giang Hàng vừa bước vào cửa, vẫn còn chưa kịp quan sát khung cảnh Thiết Cốt Phái, lập tức bị quả bóng ‘bành’ một tiếng vào mặt.

“Không tệ.”

Tô Tiểu Mạt nói:

“Có thể chịu được một phát bóng của Tiểu Phi mà không té ngã, coi như có chút thực lực.”

Dựa vào bóng để kiểm tra, thật quá tà đạo rồi!

Bên ngoài.

Quân Thường Tiểu không nghĩ rằng đám người Tô Tiểu Mạt lại lấy bóng giải trí chào mừng đệ tử mới, hần nhân nhả lấy ra một phiếu gia nhập môn phái khác, nói:

“Tên là gì?”

Thiếu niên đáp:

“Ta tên là Thôi Bất Kiện.”

“Rầm!”

Đại ấn đóng xuống, hần nói:

“Vào đi.”

Con hàng này thật sự chỉ cần nhìn vừa mắt, không hỏi linh căn và tu vi, chỉ hỏi tên!

“Bành!”

Bên trong Thiết Cốt Phái, Thôi Bất Kiện vừa đi vào cũng như người trước nhận ngay một phát bóng vào mặt, sau đó ngã ngửa ra, miệng phun ra một ngụm máu.

Tô Tiểu Mạt ngạc nhiên, nói:

“Sao tên này sida quá vậy? Một phát bóng đã phun máu luôn rồi!”

“Chuyện này...”

Lý Phi gãi đầu, nói:

“Sư huynh, đệ vừa rồi khổng chế lực không tốt, phát đá đó ít nhất cũng phải ngàn cân.”

“Hả?”

Tô Tiểu Mạt tròn tròn mắt, sau đó nhanh chóng chạy đến, bẻ Thôi Bất Kiện đang phun máu như suối, lo lắng không yên lao đến Dược Đường.

“Tôn Bất Không, cấp cứu, mau cứu người!”

Quân Thường Tiểu chỉ nhìn một cái là quyết định cho gia nhập môn phái, rất nhanh, hơn năm trăm thiếu niên đều đã qua đánh giá.

260 người gia nhập môn phái, những người còn lại bị loại.

Không còn cách nào khác.

Số lượng đệ tử có hạn, muốn một lưới hốt trọn là chuyện không có khả năng.

Sau khi chiêu mộ đầy đệ tử, số liệu trên hệ thống đã được thay đổi, đệ tử môn phái đã đầy 500 người, điểm cống hiến tăng lên đến 720, thừa ra 220 điểm.

Sau 24 giờ thì số điểm thừa sẽ tự động biến mất, vì thế Quân Thường Tiểu không chút nghĩ ngợi, lại mua thêm mấy bình dịch cải tạo tư chất có phẩm chất khác nhau, giữ lại cho Tô Tiểu Mạt và những người khác dùng.

Còn thừa lại 20 điểm, Quân Thường Tiểu định tới đến có thời gian sẽ đổi mới khu mua sắm, xem thử vận may có thể xuất hiện vật phẩm nào ngon lành.

“Đình! Hệ thống xác nhận đệ tử môn phái đã đầy, thỏa mãn điều kiện, khởi động nhiệm vụ môn phái.”

Quân Thường Tiểu vội vàng kéo cửa sổ hệ thống ra.

Nhiệm vụ môn phái từ tạm thời không có biến thành có.

Nhấp vào để xem chi tiết.

Một hàng nhiệm vụ xuất hiện trên màn hình nhỏ.

Nhiệm vụ xuất hiện có khoảng hơn một trăm loại, Quân Thường Tiểu nhìn có chút hoa mắt.

Có thể bởi vì kiến thiết môn phái và đẳng cấp môn phái được nâng cao, nên những nhiệm vụ được đề xuất một sao rất ít, chủ yếu là hai sao, ba sao cũng có mấy cái.

Một sao tức là sẽ có một điểm cống hiến, hai sao là hai điểm cống hiến.

Quân Thường Tiểu tính nhẩm, nếu như đệ tử hoàn thành hết toàn bộ nhiệm vụ môn phái, điểm thành tựu môn phái hẳn là đầy, đồng nghĩa khiến thiết môn phái có thể nâng cao, mở ra nhiều chức năng hơn.

Nhưng, phải giao nhiều nhiệm vụ thế này thật là quá phiền phức!

Hệ thống nói:

“Chủ nhân có thể đổi mới khu mua sắm, nếu vận may tốt, có thể đổi mới ra bằng công bố nhiệm vụ, các đệ tử có thể tự nhận nhiệm vụ cho mình.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 168: Bảng công bố nhiệm vụ!

Thời điểm lần đầu tiên Quân Thường Tiểu phân phối nhiệm vụ môn phái, bởi vì số lượng nhiệm vụ không nhiều, cho nên có thể lần lượt phân chia cho các đệ tử.

Mà lần này hơn trăm cái nhiệm vụ môn phái, hẳn nói muốn cạn nước bọt cũng chưa chắc phân phối hoàn tất, vấn đề lập tức phát sinh.

Hệ thống ngay thời khắc mấu chốt nói ra vật phẩm “bảng công bố nhiệm vụ”.

Bảng công bố nhiệm vụ là loại vật phẩm giúp đệ tử có thể tự nhận nhiệm vụ cho mình, hiệu suất làm việc có thể nói là 24/7.

Bất quá điều kiện tiên quyết là hẳn phải dùng vận may của mình để đổi mới xuất hiện cái đồ chơi này.

"Ti lệ đổi mới như thế nào?"

"Chủ nhân chỉ cần có vô vàn điểm cống hiến, muốn nó xuất hiện khẳng định không có vấn đề."

Quân Thường Tiểu liếc mắt, nói:

"Nói nhảm gì vậy, ta mà có vô vàn điểm cống hiến dùng không hết, vậy có thứ gì đổi mới không ra đâu chứ?"

"Đáng tiếc, ngươi không có vô vàn điểm cống hiến dùng không hết."

Hệ thống giọng gáo nước lạnh nói.

Quân Thường Tiểu không màng đến nó nữa, thảm nói:

"Mình có cảm giác xấu là sẽ bị hù rất nhiều điểm cống hiến."

"Chường môn."

Ngay lúc này, lão Ngụy tiến đến nói:

"Cả một môn phái, chỉ có một tên được liệu sư có chút không ổn."

"Ý của lão Ngụy là?"

Quân Thường Tiểu nói:

Ngụy Lão nói:

"Ta muốn lựa chọn vài tên đệ tử thích hợp trong môn phái, sau đó truyền thụ phương pháp nuôi trồng cho bọn hắn."

Thời điểm lão Ngụy được thuê làm được liệu sự, vậy thì chỉ cần trồng trọt được liệu là đủ. Thế nhưng bây giờ hắn đã trở thành một tên đường chủ, đương nhiên phải làm tròn chức trách.

Quân Thường Tiểu nói:

"Sáng mai bốn tọa sẽ triệu tập toàn bộ đệ tử, lão Ngụy có thể tự mình lựa chọn."

"Tốt."

Lão Ngụy cáo lui, tiếp tục công việc trồng trọt của mình.

Quân Thường Tiểu bắt đầu dự tính cho kế hoạch lịch luyện một tháng sau, trước tiên quyết định sẽ mang theo 25 tên đệ tử đến Từ Vong Cốc.

Bảy tên đệ tử nội môn khẳng định không thể thiếu, mặt khác mười tên đệ tử sở hữu linh căn trung phẩm cũng phải tham gia, các vị trí trống sau đó sẽ bổ sung bọn người Chu Hồng, Long Tử Dương.

Quân Thường Tiểu trở về phòng sách, kéo cửa sổ khu mua sắm sơ cấp ra.

Hắn đã đổi mới một lần trên Hạo Khí Môn, chỉ kịp quan sát một Thanh Long Yểm Nguyệt Đao thì ngay lập tức bắt đầu giao đấu với Tần Hạo Nhiên, mãi đến hiện tại mới rảnh rỗi thời gian quan sát tí mĩ khu mua sắm.

"Xoát!"

Đột nhiên, Quân Thường Tiểu dựng đứng cả người lên!

Vật phẩm nằm trên hàng thứ hai cột thứ hai chính là —— Ma phẩm, ống giảm thanh súng bắn tia!

Súng bắn tia, ống giảm thanh!

Đây chính là đồ chơi được tay bắn tia cực kỳ yêu thích!

Nhấn mở giới thiệu vật phẩm, nội dung nói rằng vật phẩm thích hợp với toàn bộ loại súng thuộc phân khúc súng bắn tia, giúp quá trình xạ kích không phát ra âm thanh, giá cả là 20 điểm cống hiến môn phái!

Chỉ có 20 điểm cống hiến sao? Không quý, không quý.

"Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 20 điểm cống hiến môn phái, nhận được một ma phẩm ống giảm thanh súng bắn tia, vật phẩm đã chuyển đến trong không gian giới chỉ."

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 500/500."

Sau khi Quân Thường Tiểu mua xong ống giảm thanh, lại tiếp tục lướt qua các loại vật phẩm, đáng tiếc, các vật phẩm phía sau không có cái gì hữu dụng.

Tiếp tục đổi mới.

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 490/500."

Lần này đổi mới, vật phẩm rất là ‘hữu dụng’.

Vật phẩm xuất hiện trong khu mua sắm toàn là đồ dùng sinh hoạt, ví dụ như cái gì mà bàn chải đánh răng siêu sạch, hay là xà phòng đa chức năng.

Quân Thường Tiểu đành phải hy sinh 10 điểm cống hiến môn phái mua một cục xà phòng đa chức năng, khoan nói đến thứ khác, cái đồ chơi này đúng là rất đa chức năng, ngoài việc có thể làm sữa tắm, còn có thể gội đầu luôn.

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 470/500."

Thêm một lần đổi mới.

Lần này vật phẩm cũng chẳng có gì hữu dụng, nhưng có một vật phẩm cực kỳ đáng giá mua sắm là phòng cải tạo thân pháp, tác dụng của nó cùng một loại với phòng cải tạo cơ bắp, dùng để luyện tập thân pháp.

Quân Thường Tiểu tiêu hao 20 điểm cống hiến mua lại, vật phẩm này không chỉ mình hắn sử dụng, mà còn có thể giúp Tô Tiểu Mạt và các thành viên Tế Vũ Đường luyện tập thân pháp.

"Điểm cống hiến môn phái: 440/500."

Lần thứ ba đổi mới, vận khí rất cực cũng mỉm cười với hắn, bên trong khu mua sắm rốt cuộc xuất hiện vật phẩm ‘bảng công bố nhiệm vụ’!

Hệ thống nói:

"Khá đấy, khá đấy."

Quân Thường Tiểu vui mừng phấn khởi nhìn xem giới thiệu vật phẩm ——

Vật phẩm: Bảng công bố nhiệm vụ.

Giới thiệu: Sau khi vật phẩm khởi động sẽ tự động cập nhật nhiệm vụ môn phái, đệ tử có thể nhấn vào nhiệm vụ để tiếp nhận cho bản thân.

Giá cả: 100 điểm cống hiến.

"Giết người cắt cổ à?"

Quân Thường Tiểu nhìn đến phần giá cả có chút không nói nên lời.

Hệ thống nói:

"Bảng công bố nhiệm vụ có thể giúp chủ nhân miễn phải nhiều lần phân phối nhiệm vụ, mặc một chút cũng là đáng giá mà."

"Người nói cũng đúng."

Quân Thường Tiểu lại tiêu hao điểm cống hiến để mua lại.

Sau khi trải qua một phen xa hoa, điểm cống hiến môn phái còn lại 340 điểm.

Quân Thường Tiểu đi đến ngoại viện, trước tiên bố trí phòng cái tạo thân pháp ở kế bên phòng cái tạo cơ bắp, sau đó chọn một gian nhà tương đối lớn ở giữa, lấy bảng công bố nhiệm vụ đặt ở nơi này.

Bảng công bố nhiệm vụ giống như một cái màn hình TV, kích thước ước chừng 140 X 80 cm.

Quân Thường Tiểu treo ở trên tường cao khoảng một mét, rồi dùng ý nghĩ kích hoạt vật phẩm, màn hình TV nhất thời sáng lên, sau đó tự động cập nhật nhiệm vụ môn phái hiển thị ở phía trên.

Số lượng nhiệm vụ hiển thị không quá nhiều, tạm thời chỉ liệt kê ra 20 cái.

Phía dưới có một dòng chữ nhỏ ghi rất rõ ràng, mỗi sáng sớm bảng công bố nhiệm vụ sẽ cố định thời gian đổi mới.

Hơn nữa trên bảng còn phân loại nhiệm vụ một người hay đoàn đội, đồng thời cũng phân chia độ khó nhiệm vụ, cuối cùng là khuyến nghị tu vi tiếp nhận.

Càng ghé góc là phía trên bảng công bố nhiệm vụ còn có xếp hạng hoàn thành, bất quá, trước mắt vẫn chưa có đệ tử hoàn thành nhiệm vụ, cho nên trên bảng xếp hạng vẫn còn trống không.

"Ngon lành."

Quân Thường Tiểu nói.

Hắn cho Lý Thanh Dương đi tìm người làm một tấm bảng hiệu, treo ở bên ngoài gian nhà, kể từ đó bên trong Thiết Cốt Phái lại có thêm một cái nhiệm vụ các.

Hôm sau.

Quân Thường Tiểu hoàn tất chỉ huy thực hiện bài tập thể dục buổi sáng, sau đó bắt đầu giới thiệu các hạng mục trên bảng công bố nhiệm vụ, cũng như làm cách nào để tiếp nhận nhiệm vụ.

Thao tác cũng không có gì khó khăn, nhiệm vụ cá nhân chỉ cần nhấn vào là có thể tiếp nhận.

Nhiệm vụ càng nhiều sao thì càng cần có cố định số lượng đệ tử tiếp nhận, đệ tử muốn tiếp nhận chỉ cần lần lượt nhấn vào đủ số lượng là có thể tiếp nhận.

Rất nhiều đệ tử vừa nhập môn, sau khi nghe tin hoàn thành nhiệm vụ sẽ có các loại tài nguyên võ đạo khen thưởng, cả người nhất thời trở nên rạo rức như lửa đốt.

Sau khi giới thiệu các hạng mục nhiệm vụ, chính là thời điểm lão Ngụy chọn lựa 5 tên đệ tử.

Một tên được liệu sư không có yêu cầu quá nhiều tư chất, chỉ cần đủ phẩm tính thận trọng và nghiêm túc là được.

"Bỏ tọa lập lại một lần nữa."

Quân Thường Tiểu trầm giọng nói:

"Nhiệm vụ môn phái phải biết lượng sức mà làm, nếu không phù hợp điều kiện thì đừng miễn cưỡng tiếp nhận, trong thời hạn quy định không thể hoàn thành nhiệm vụ, tất nhiên sẽ có phạt nặng!"

"Vâng!"

"Được rồi, tất cả giải tán!"

"Xoát!"

Lời vừa dứt, mấy trăm tên đệ tử như gió lốc xông đến nhiệm vụ các, chen lấn ngược nhìn để thỏa mãn sự hiếu kỳ của bản thân.

Trải qua một hồi lâu thích ứng với loại đồ chơi mới mẻ chưa từng có này, một tên đệ tử tò mò nhấn vào nút tiếp nhận nhiệm vụ cá nhân, sau đó lại nhảy ra một cái bảng nhỏ hiển thị ‘xác nhận’ và ‘hủy bỏ’.

Xác nhận!

"Đệ tử Lý Thượng Thiên, tiếp nhận nhiệm vụ môn phái 2 sao, trong mười ngày hoàn thành năm lần đưa tin tại thôn Thanh Dương."

Tiếng âm thanh của hệ thống đột ngột vang lên, cả đám người ngạc nhiên không ngừng lui lại.

"Hù chết ra rồi!"

"Cứ như vậy là tiếp nhận nhiệm vụ rồi sao?"

"Há há há!"

Lý Thượng Thiên chui ra khỏi đám người, đứng ở trước cửa lớn môn phái, hướng về phía mọi người phất phất tay, nhếch miệng cười nói:

"Các vị sư huynh sư đệ, ta đi làm nhiệm vụ trước nhé!"

Nói xong, hắn nhanh chóng đi ra ngoài.

"Bành —— ——"

Kết quả vừa mới bước ra cửa liền bị trái bóng giải trí đá trúng, cả người như ngồi tên lửa bay lên không trung, hòa vào dãy cây xanh phía xa.

Lý Thượng Thiên như mồi lửa để các đệ tử khác bùng cháy.

Bất quá bọn họ vẫn còn nhớ lời căn dặn của chương môn, cho nên thời điểm lựa chọn nhiệm vụ cũng tận tâm tìm kiếm nhiệm vụ phù hợp với bản thân.

"Long sư huynh, chúng ta làm thành lập tổ đội, nhận cái nhiệm vụ ba sao này đi."

Lý Ngọc Hoa chỉ vào một cái khung trên bảng công bố nhiệm vụ rồi nói.

"Được."

Long Tử Dương không có ý kiến.

Lăng Uyên Tuyết cúi cái đầu nhỏ, yếu ớt nói:

"Hai vị sư huynh, có thể mang ta theo được không?"

"Không thành vấn đề."

Ba người lần lượt xác nhận tiếp nhận nhiệm vụ.

Tiếng hệ thống lại vang lên:

"Đệ tử Long Tử Dương, Lý Ngọc Hoa, Lăng Uyên Tuyết, tiếp nhận nhiệm vụ môn phái ba sao, trong năm ngày tiêu diệt Lạc Thú tại Hoa Thanh Sơn."

Lạc Thú có cấp bậc không quá cao, dựa theo tu vi trước mắt của ba người dư sức để hoàn thành nhiệm vụ, độ khó nằm ở chỗ là phải đi tìm nó giữa chốn Hoa Thanh Sơn hiểm trở.

"Chúng ta đi thôi."

Long Tử Dương, Lý Ngọc Hoa, Lăng Uyên Tuyết lập tức xuất phát.

Các đệ tử khác thì sau khi một hồi cân nhắc kỹ lưỡng, cũng theo yêu cầu phù hợp mà tiếp nhận nhiệm vụ môn phái.

Chỉ vèn vèn nửa giờ, hai mươi cái nhiệm vụ môn phái trên bảng công bố nhiệm vụ đã được nhận hết, rất nhiều đệ tử chỉ có thể ngậm ngùi tiếp tục tu luyện, chờ ngày hôm sau đổi mới.

Quân Thường Tiểu ngồi ở trên bậc thềm trước đại điện, nỉ non nói:

"Cái bảng công bố nhiệm vụ này thật đúng là tiện lợi nha."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 169: Miệng lưỡi thế gian vô cùng đáng sợ!

Nhờ vào bảng công bố nhiệm vụ, đệ tử đã có thể tự động tiếp nhận nhiệm vụ, Quân Thường Tiểu không còn phải tự mình công bố, cũng bớt lo nghĩ không ít.

Tiếp theo, hắn gọi Tô Tiểu Mạt, Lý Phi và Điền Thất đến, dựa vào linh căn của từng người mà đưa cho bọn họ mỗi người một bình dịch cải tạo tư chất.

Ba người từng nếm qua ngon ngọt của cái thứ này, cho nên vừa tiếp nhận trực tiếp uống luôn.

Điền Thất và Lý Phi đột phá linh căn đến cấp bậc trung phẩm, tu vi cũng bước vào Võ Đồ lục phẩm.

Tô Tiểu Mạt đột phá linh căn đến cấp bậc thượng phẩm, tu vi cũng nhảy lên một nấc Võ Đồ thất phẩm.

Tính đến lúc này, Phái Thiết Cốt có ba tên đệ tử sở hữu linh căn thượng phẩm biến thành bốn tên, mặc dù môn phái chỉ có đẳng bậc bát lưu nhưng số đệ tử sở hữu linh căn thượng phẩm đã siêu việt Hạo Khí Môn.

Chỉ hơn về mặt tư chất linh căn thượng phẩm, còn so về nội tình chân chính thì vẫn kém xa.

“Đa tạ chương môn!”

Ba người Tô Tiểu Mạt chấp tay nói.

Quân Thường Tiểu nói:

“Tiếp tục khắc khổ tu luyện, một tháng sau bốn tọa sẽ dẫn các người đi Từ Vong Cốc rèn luyện.”

Ba người vốn dĩ đang vui vẻ bỗng nhiên nghe thấy ba chữ “Từ Vong Cốc”, biểu cảm trên mặt lập tức cứng lại.

“Sao vậy?”

Quân Thường Tiểu hỏi.

Tô Tiểu Mạt kinh ngạc nói:

“Chương môn, Từ Vong Cốc là cấm địa của quận Thanh Dương, nghe nói ở đó hung thú có thực lực cấp bậc Vô Tông khắp nơi đều có thể thấy!”

Điền Thất và Lý Phi cũng biểu hiện ánh mắt sợ hãi.

Ba người họ từ nhỏ đã nghe qua đủ loại đáng sợ của Từ Vong Cốc từ trường bối trong nhà, tâm lý cũng đã dần hình thành bóng ma ăn sâu.

Không chỉ là bọn họ.

Võ giả trên quận Thanh Dương nghe đến Từ Vong Cốc, sắc mặt đều đại biến.

Cấm địa, không phải là để nói chơi!

Quân Thường Tiểu nói:

“Chính bởi vì nơi đó hiểm trở nên bốn tọa mới dẫn các người đi rèn luyện, như vậy mới có thể đề cao thực lực!”

Còn không phải vì phải hoàn thành nhiệm vụ sử thi, nói cứ như rất dày công vất óc suy nghĩ biện pháp tăng thực lực cho đệ tử lắm vậy.

“Chương môn đã nói đi, vậy thì đi thôi!”

Tô Tiểu Mạt tỏ thái độ, Điền Thất và Lý Phi cũng tán đồng.

Bóng mà tâm lý? Đương nhiên phải khắc phục.

Người phản ứng mạnh nhất vẫn là Lý Thanh Dương.

Khi hắn biết được chuyện này, hai chân thiếu chút nữa không đứng vững mà ngã bệt xuống đất!

“Chương môn.”

Lý Thanh Dương thần sắc nghiêm trọng nói:

“Hung thú trong Từ Vong Cốc phân bố rải rác, không có thực lực Vô Tông cảnh, mười người vào thì hai ba người còn sống trở ra đã là may lắm rồi đấy!”

“Hung hiểm vậy sao?”

“Vô cùng hung hiểm!”

Quân Thường Tiểu xoa cằm, cười nói:

“Càng hung hiểm thì càng có tính thách thức, chuẩn bị cho tốt, một tháng sau chúng ta sẽ đi Từ Vong Cốc.”

Lý Thanh Dương không nói nên lời.

Thần là đệ tử, hắn sẽ không phải đối quyết định của chương môn, đành phải nghe theo mệnh lệnh tập hợp mười sư đệ sở hữu linh căn trung phẩm, bắt đầu sắp xếp huấn luyện đặc biệt.

Quân Thường Tiểu cũng biết Từ Vong Cốc nguy hiểm trùng trùng, không thể đem sinh mệnh của đệ tử ra đùa, vì thế hắn bắt đầu vì đệ tử trang bị một lượng lớn Tụ Khí Đan, hy vọng trong một tháng có thể đề cao tu vi hết mức.

“Phòng thủ cũng không thể thiếu.”

“Lý Ngọc Hoa tiểu tử này có thân thể không tồi, để Tội Kỳ dẫn dắt hắn tiến hành huấn luyện đặc biệt, đến lúc đó có thể dùng để kháng quái.”

Lý Thanh Dương dẫn dắt mười đệ tử linh căn trung phẩm tu luyện, Tiêu Tội Kỳ và Lý Ngọc Hoa đơn độc tiến hành huấn luyện đặc biệt, tất cả đều được sắp xếp thỏa đáng.

Tiếp theo đây, chờ đợi bọn họ huấn luyện kết thúc, lập tức khởi hành đến Từ Vong Cốc!

Còn những đệ tử khác, Quân Thường Tiểu cũng không thể lơ là, bởi vì cảnh giới bị áp chế, cho nên tự mình ra mặt huấn luyện đệ tử.

Đầu tiên định ra những mục tiêu nhỏ.

Trong thời gian ngắn giúp những đệ tử mới ra nhập môn phái, toàn bộ đột phá tu vi đến Khai Mạch mười hai đoạn, thậm chí là Vô Đở cảnh.

Môn phái không thiếu Khai Mạch Đan, thành sự chẳng có vấn đề gì!

Những đệ tử được lựa chọn tham gia rèn luyện tại Từ Vong Cốc vào tháng sau, bắt đầu tiến hành huấn luyện đặc biệt.

Đệ tử mới gia nhập tu luyện dưới sự chỉ dẫn của Quân Thường Tiểu.

Lão Ngụy cũng vừa trồng hạt giống được liệu chất lượng cao, vừa truyền thụ kỹ thuật trồng trọt cho năm đệ tử.

Môn phái tràn đầy bầu không khí hưng thịnh phát triển.

Ngày thứ ba, Lê Lạc Thu dẫn người trở về môn phái.

“Chương môn.”

Trong thư phòng, Lê đường chủ đặt một chiếc nhẫn không gian lên bàn, cười nói:

“Quặng mỏ của Tiêu gia đã sụp đổ, thu được mười mấy vạn mỏ thiết.”

Quân Thường Tiểu trả lời:

“Không tệ.”

Quặng mỏ sụp đổ, Tiêu gia có thể đào lại.

Nhưng làm vậy sẽ tổn rất nhiều tiền tài sức người, trong khoảng thời ngắn không thể nào sinh lợi nhuận.

“Bồn tọa có trang bị một phòng cải tạo thân pháp trong phòng huấn luyện, người để các thành viên Tế Vũ Đường lúc rảnh rỗi tiến vào luyện tập đi.”

Quân Thường Tiểu nói.

“Phòng cải tạo thân pháp?”

Lê Lạc Thu với tâm lý hiếu kỳ đi đến phòng huấn luyện, phát hiện có thêm một cái lều khác biệt, bên trong đang lập lòe ánh sáng, rõ ràng có người đang luyện tập.

Đình!

Thời gian kết thúc.

Phòng cải tạo thân pháp mở ra, Tô Tiểu Mạt mặt mày sung húp xiêu xiêu vẹo vẹo đi ra, trên miệng sùi bọt mép, sau đó “Rầm” một tiếng ngã xuống đất.

Lê Lạc Thu xoa cằm nói:

“Nhìn có vẻ hơi đáng sợ nha.”

Nói xong, nàng đi vào trong phòng cải tạo thân pháp.

Trước mắt hiện lên một không gian rộng rãi, thời khắc cửa đóng lại, thân thể không thể khống chế mà bắt đầu chạy.

Có chút giống như máy chạy thể dục, nhưng điểm khác nhau là sau khi Lê Lạc Thu bắt đầu chạy, ám khí chi chít từ bốn phía bay đến, ép nàng ta không thể không tránh.

Sau một tiếng đồng hồ.

Thời gian huấn luyện kết thúc, Lê Lạc Thu từ bên trong đi ra, mặt đầy mồ hôi, hai chân run rẩy kịch liệt, thở hồng hộc nói:

“Quá... quá đáng sợ rồi!”

Tiêu gia.

Khi đại trưởng lão biết tin, mấy người dòng chính Tiêu gia phụ trách giám sát bỗng nhiên bốc hơi, mỏ quặng cũng theo đó sụp đổ, khó mà khống chế lại phun ra một ngụm máu tươi.

Ngài gia cắt đứt chuyện làm ăn, tổn thất còn có thể trong phạm vi chịu đựng, kinh tế lớn nhất của gia tộc đến từ mỏ quặng cũng bị sụp đổ, đây tuyệt đối là một đòn chí mạng, không ngớt ngay sau khi biết tin đã rất không

tệ rồi.

“Đáng chết! Rốt cuộc là ai làm?”

“Đầu tiên là phóng hỏa Thanh Nhã Cư, tiếp đến là Ngài gia nhưng giao thương, giờ lại đến mỏ quặng vô duyên vô cớ sụp đổ, chuyện này nhất định có hắc thủ sau màn!”

Cao tăng Tiêu gia ai ai cũng lửa giận ngất trời.

Sản nghiệp trụ cột kinh tế của gia tộc liên tiếp bị thiệt hại nặng nề, đối với một gia tộc mà nói chẳng khác gì lãnh một đòn chí mạng, cục tức này làm sao có thể nuốt trôi.

Thử nghĩ xem, không có hàng bán sẽ không có lợi nhuận, không có lợi nhuận thì lấy tiền đâu mua tài nguyên võ đạo, chẳng lẽ để dòng chính Tiêu gia tự thân vận động hít chút linh khí tạm bợ?

Ngài gia đoạn tuyệt giao thương, mỏ quặng sụp đổ, chuyện này rất nhanh truyền ra toàn thành Lịch Dương.

Ban đầu rất nhiều võ giả đoán rằng chuyện Thanh Nha Cư cháy chỉ là một hồi tai nạn, bây giờ có thể khẳng định con em nó đây là đắc tội với người ta rồi, mọi chuyện đã được dàn xếp!

Ai là người dàn xếp những chuyện này?

Rất nhiều người đều sốc lên suy nghĩ thâm tử, các loại phỏng đoán truyền khắp trong thành Lịch Dương.

“Bối gia và Tiêu gia vốn có ân oán, theo ta thấy, chuyện này khả năng rất cao là Bối gia âm thầm giờ trò quỷ.”

“Vài năm trước, Trương gia và Vương gia từng vì chuyện mở quảng mà cùng Tiêu gia xảy ra tranh chấp, hai cái gia tộc này cũng rất có khả năng nha.”

“Ngẫm lại...”

Võ giả không ngừng bàn tán, sự việc không ngừng đẩy lên cao trào, có các loại phiên bản suy đoán lan rộng, nếu như tổng hợp lại thì những gia tộc lớn nhỏ trong thành Lịch Dương đều có động cơ gây án.

Ngay từ đầu, Bối gia đối với tin đồn nhảm ở bên ngoài luôn tỏ thái độ làm ngo, dẫu sao không phải do mình làm, cây ngay không sợ chết đứng!

Nhưng người nhà Tiêu gia sau khi nghe được tin, vô tri vô giác nhận định chính là Bối gia âm thầm giở trò, do đó chỉ cần trên đường gặp người nhà Bối gia, nhìn không thuận mắt, ngay lập tức đối chọi mắng chửi gay gắt, kết quả không tránh khỏi một trận sứt đầu mẻ trán.

Cứ như vậy, thành Lịch Dương vốn yên bình, vì hai gia tộc mâu thuẫn, mà hầu như ngày này cũng có biểu diễn đánh lộn để xem.

Rất nhiều gia tộc có hiềm nghi cũng bị lôi vào, biến cả một tòa thành trì như ổ mè chó xâu xé cắn nhau.

Người tung ra các phiên bản tin đồn chính là Quân đại chương môn, Lê Lạc Thu ngồi trong phòng sách, nghe thuộc hạ báo cáo, nhếch mép cười:

“Đây gọi là miệng lưỡi thế gian vô cùng đáng sợ.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 170: Người là ma quỷ sao?

Tin đồn lan truyền trong thành Lịch Dương, tất cả đều là do Quân Thường Tiểu mệnh lệnh thành viên Tế Vũ Đường cố ý rung cây dọa khi.

Thậm chí con cháu giữa Bối gia và Tiêu gia bề ngoài hòa nhã, có lúc trong bóng tối âm thầm giở trò quỷ, hai phe không ngừng mâu thuẫn đến mức đã xảy ra đánh nhau.

Cắt đứt nguồn tài chính, sau đó khiến Tiêu gia bốn bề thù địch, đây chính là sự đáp trả của Quân Thường Tiểu.

Vào lúc Lê Lạc Thu tiếp nhận nhiệm vụ cho thành viên tung tin đồn cùng với thọc gậy trong bóng tối, đã từng nói:

"Người là ma quỷ sao?"

Nàng đối với địch nhân, rất là sáng khoái bỏ cho đối phương một đao.

Còn loại người như Quân Thường Tiểu, có năm mơ nàng cũng không nghĩ tới.

Có lúc, Lê Lạc Thu từng suy nghĩ.

Nếu như lúc ấy bản thân dẫn theo thành viên một mực lẫn trốn bên trong tổng bộ, kết cục rất có khả năng sẽ cũng một dạng với tình cảnh Tiêu gia hiện tại.

Cho nên.

Hắn chính xác là ma quỷ!

"Tạm thời trả đũa Tiêu gia cứ như thế là được rồi, tiếp theo nhìn chăm chăm động thái của bọn hắn."

Quân Thường Tiểu nói.

"Tiếp theo chúng ta sẽ trả đũa ai?"

Lê Lạc Thu nói.

Quân Thường Tiểu bất lực nói:

"Thiết Cốt Phái ta cũng không phải xem thế giới là địch, làm gì có nhiều cừu nhân đến vậy để trả đũa đâu."

Hắn thật không muốn để lại tiếng xấu muôn đời, cũng không muốn phách lối đi đắc tội người khác.

Nếu như không ai trêu chọc thì hắn có lẽ đã nhàn nhã bồi dưỡng đệ tử, phát triển môn phái, từng bước một trở nên cường đại hơn.

Thời điểm rảnh rỗi dẫn các đệ tử khiêu vũ nhảy múa ca hát, hoặc sau những ngày tu luyện tẻ nhạt thì dẫn các đệ tử du sơn ngoạn thủy, tổ chức tiệc nướng dã ngoại.

Ý tưởng rất tốt.

Bất quá Quân Thường Tiểu biết rõ hiện thực cỡ nào tàn khốc.

Bởi vì có câu ‘người trên giang hồ há không có ân oán’, muốn tu dưỡng một thân thể đầy đạo đức thánh hiền? Trừ khi người mạnh đến mức người khác không trêu nổi thì hẵng nói.

Lê Lạc Thu cười nói:

"Hạo Khí Môn không tính sao?"

"Trước khoan hãy nói."

Quân Thường Tiểu chống cằm lên nói:

"Tần minh chủ chìm sâu như vậy, khẳng định sẽ ghi lại mối thù trong lòng, không chừng một ngày nào đó sẽ phá kén thành bướm cũng nên."

"Vậy dự định của chương môn là?"

"Gặp chiêu phá chiêu."

Tần Hạo Nhiên khẳng định sẽ ghi lại mối hận, nhưng Quân Thường Tiểu cũng biết mình không có khả năng hiện ngang tầm liệt đi diệt môn cái lực lưu môn phái.

Địch không động, ta bất động.

Nếu địch động, ta dùng nắm đấm nói chuyện!

...

Bởi vì nguyên nhân tồn tại các loại lời đồn, Tiêu gia và các gia tộc khác càng ngày càng mâu thuẫn gay gắt. Ngay cả thành chủ cũng không thể ngồi yên, đành phải đứng lên dẹp loạn lời hết cả đám đến phủ thành chủ, hung hăng tiến hành một lần giáo dục tư tưởng.

Mặc dù các đại gia tộc thành thật yên thân, nhưng Tiêu gia cũng coi như kết mối thù xương máu với bọn họ, chỉ cần về sau lại xuất hiện một mối lửa, khẳng định lửa cháy ngập trời.

Nếu không thể diệt Tiêu gia.

Vậy thì làm đến mức chó gà không yên.

Đây cũng là mục đích chân chính của Quân Thường Tiểu.

Từ tình hình trước mắt đã có thể nói kế hoạch thành công trọn vẹn, vì thế hắn ra lệnh cho thành viên Tế Vũ Đường chuyển sang quan sát động thái chặt chẽ, rồi đem tâm tư trở về việc bồi dưỡng đệ tử.

"Chuyển bóng, chuyển bóng đi!"

Trên sân luyện võ, sau khi Tô Tiểu Mạt và Lý Phi kết thúc tu luyện, ngay lập tức tổ chức một trận bóng đá giao hữu giữa các đệ tử.

Ngoại trừ thời điểm huấn luyện yêu nghiệt, Quân Thường Tiểu đối với yêu cầu đệ tử tu luyện không quá hà khắc, cần phải có sự hài hòa giữa mật tu luyện và giải trí, qua đó hâm nóng tình nghĩa huynh đệ đồng môn.

"Vào..."

Lý Phi ở trên sân thực hiện một cú chuyền xa, bóng đá giải trí đánh một cái vòng cung, hướng thẳng đến gương mặt của Quân Thường Tiểu để bắt chuyện, kết quả bị người sau nắm lại.

"Đến!"

Quân Thường Tiểu tràn đầy phấn khởi đi vào sân luyện võ, nói:

"Bốn tọa chơi với các người một hồi."

"..."

Bọn người Tô Tiểu Mạt co giật khóe miệng.

Với thực lực của chương môn, nếu như không chế lực sút không tốt hoặc như là không thêm khống chế, chính mình ăn một cú, khẳng định sẽ biến thành Lý Thượng Thiên thứ hai!

"Ai nha..."

Lý Ngọc Hoa bỗng nhiên ôm bụng, nói:

"Đau, đau quá, đệ tử muốn đi nhà xí."

Nói xong, hắn chuẩn bị chuẩn đi, kết quả vừa đi hai bước, trái bóng giải trí đã nện trên ót hắn, giọng nói của Quân Thường Tiểu truyền tới:

"Ngọc Hoa, đi giữ cửa đi."

"Dạ..."

Lý Ngọc Hoa xoa xoa đầu, sau đó tòn ten đi về phía cửa lớn môn phái, lại nghe giọng nói của chương môn vang lên:

"Trở về, ta nói là người đi giữ cửa cầu môn."

"Hả?"

...

"Bắt đầu!"

Quân chương môn làm một tiền đạo, lấy được banh liền thi triển một màn kỹ xảo hoa lệ, sau đó lách qua hàng phòng thủ giết vào vòng cấm địa, cuối cùng nhấc chân tung ra cú sút.

"Vào —— —— "

Bóng giải trí mang theo lực đạo, kéo ra một đường vòng cung bay về phía cầu môn.

Người phụ trách giữ cầu môn - Lý Ngọc Hoa không những không dốc sức đỡ banh tới, ngược lại xoay người chạy về phía xa, bỏ lại cả một cái cầu môn trống không.

Không phải hấn không có tinh thần của một thủ môn, mà là quả bóng vui vẻ đơn giản không phải bay về phía cầu môn, chính xác là bay về phía hấn!

"Bành!"

Lý Ngọc Hoa chậm hơn một nhịp, cả người bị quả bóng oanh trúng, cả người và banh cùng nhau bay vào trong cầu môn.

"Yay!"

Quân Thường Tiểu tạo thế ăn mừng bàn thắng.

Nhưng tiếc là không có đồng đội chạy đến ăn mừng, bởi vì từng người đứng tại chỗ không ngừng co giật khoe miệng.

Chương môn, người đứng là một nhân tài xuất sắc mà!

...

Trận đấu tiếp tục tiến hành.

Quân Thường Tiểu giống như được Ronaldo nhập xác, chỉ cần giữ bóng là ngay tức khắc thi triển các loại kỹ xảo tinh tế vượt qua hàng hậu vệ rồi tung cú sút dứt điểm.

Lý Ngọc Hoa thân là thủ môn, nhưng trong đầu hấn chỉ có một ý nghĩ, không phải tận sức giữ cầu môn, mà chính là nghĩ hết biện pháp trốn tránh quả bóng oanh kích cái mạng nhỏ của mình.

Đáng tiếc... Không có một chút cơ hội!

Sau khi tỉ số cách biệt đạt con số 7-0, tất cả đệ tử có mặt ở hiện trường nhìn cảnh Lý Ngọc Hoa bị 7 lần ăn banh bay vào cầu môn, khoe miệng không thể không mỉa.

Chương môn đây không phải là chơi đá bóng, thực tế là chơi đá người!

"Hầy..."

Quân Thường Tiểu hô to:

"Các người đứng ngăn ra đó làm gì thế, tiếp tục chơi đi chứ."

Bọn người Tô Tiểu Mạt mếu đến sắp khóc.

Chương môn, ngay từ đầu tới giờ, chúng ta những người đồng đội này ngay cả bóng cũng chưa được sút một quả, cái này chơi vui như thế nào đây!

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu chuyển bóng đến trước mặt Tô Tiểu Mạt, cảm xúc của hấn đang muốn sụp đổ bỗng nhiên tươi tắn lên, thực hiện dẫn bóng cũng là một đường hung thần ác sát, sau đó tung cú sút nhắm thẳng vào người Lý Ngọc Hoa, một lần nữa cả người lẫn bóng bay vào cầu môn.

Con em nó.

Rốt cuộc tìm được cảm giác chơi bóng!

"Bành! Bành! Bành!"

Quân chương môn bắt đầu phối hợp với đồng đội, các loại hình thức như chuyển xa, chọc khe liên tiếp xuất hiện, trận đấu dần dần thể hiện màu sắc nên có.

Gay cấn nhất là con hàng này vừa nhận banh, phát hiện hàng phòng thủ có khe hở, lập tức tung ra một cú sút xa, bóng giải trí bay sát mặt đất, đánh vào trên người Lý Ngọc Hoa, người lẫn bóng lại bay vào cầu môn.

Siêu sao bóng đá, Quân Thường Tiểu!

Lý Ngọc Hoa quỳ gối bên trong cầu môn, vừa mới dùng bụng nhận bóng, miệng hấn đã sùi bọt mép, mở hồ nói:

"Ta... ta cảm thấy, ta... vẫn còn có thể chịu được thêm một lát..."

"Rầm rầm!"

Hấn ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

Quân Thường Tiểu lắc lắc đầu nói:

"Cường độ thân thể còn chưa đủ, cần phải huấn luyện hấn nghiêm khắc hơn nữa."

Người cho rằng chương môn nào tàn đến mức đem đệ tử ra hành hạ hay sao?

Sai mười phần, hấn đang cố ý huấn luyện Lý Ngọc Hoa, để tên kia không chỉ có thể hợp cách trở thành tám khiên, mà còn phải trở thành tám khiên linh hoạt.

"Tội Kỳ!"

Quân Thường Tiểu lớn tiếng nói:

"Tiểu tử này cần phải gấp hai lần huấn luyện thân thể!"

"Vâng!"

Tiêu Tội Kỳ vẫn luôn làm một khán giả xem trận đấu.

"Tô Tiểu Mạt, bắt đầu từ ngày mai, mỗi ngày đều tổ chức một trận bóng đá giao hữu, phân phó cho Lý Ngọc Hoa làm thủ môn!"

"Vâng!"

Sau khi sắp xếp xong xuôi, Quân Thường Tiểu bước vào phòng huấn luyện.

Trên bậc thang là Lâm Giang Hằng, Thôi Bất Kiện nẩy tên đệ tử mới nhập môn ngồi đấy, trên mặt bọn hắn biểu hiện ra sắc thái như một người vô hồn.

Đây là điều rất bình thường.

Mấy tên đệ tử vừa mới gia nhập Thiết Cốt Phái, sau khi trải nghiệm cảm giác mỗi ngày phải tham gia bài huấn luyện địa ngục, nếu như bọn hắn vẫn còn có thể vui vẻ cười nói, lạc quan yêu đời thì chỉ có một khả năng —— bị tra tấn đến hồng rồi!

Quân Thường Tiểu khoanh tay cười nói:

"Cảm giác thế nào?"

Thôi Bất Kiện dùng chút sức lực còn lại ngẩng đầu, hàm răng cắn chặt môi dưới, nước mắt to như hạt đậu rơi xuống, khóc nói:

"Chường môn, ta cảm thấy nhớ nhà."

"Nơi này, chính là nhà của các ngươi."

"..."

Bọn người Lâm Giang Hằng, Thôi Bất Kiện nhất thời rơi nước mắt như suối chảy, cũng ở trong lòng không ngừng gào to:

"Chường môn, nhất định là ma quỷ!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Kiến Thiết cấp 3, mở ra Chú Tạo Các!

Lý Ngọc Hoa vừa cùng Long Tử Dương, Lăng Uyên Tuyết hoàn thành nhiệm vụ ba sao trở về, liền bị Quân chường môn cho hành ngấp miệng.

Càng bị thương hơn là Tiêu Tội Kỳ còn gia tăng độ khó của bài rèn luyện thân thể, tối đó Lý Ngọc Hoa tập luyện ở phòng cải tạo cơ bắp tận bốn canh giờ.

Sau khi trời sáng, ăn cơm xong muốn đi ngủ một giấc thì lại bị Tô Tiểu Mạt kéo đi đá bóng.

Mọi người đã ngầm hiểu suy nghĩ của chường môn, trận đấu bắt đầu không có ai để ý đến cầu môn mà tất cả đều chỉ một mục tiêu là Lý Ngọc Hoa.

Cứ như vậy, Lý Ngọc Hoa bắt đầu chuỗi ngày ngâm đắng nuốt cay, mặc dù quá trình thống khổ nhưng sự thay đổi vô cùng rõ ràng.

Mấy ngày sau.

Sức mạnh cơ bắp và khả năng phản ứng có sự phát triển nhảy vọt.

Hiện tại Tô Tiểu Mạt và những người khác muốn đá trúng hắn, chân phải thêm không ít sức lực.

Tu luyện không chỉ có một mình Lý Ngọc Hoa.

Mười đệ tử linh căn trung phẩm dưới sự dẫn dắt của Lý Thanh Dương, nuốt Tụ Khí Đan điên cuồng hấp thu linh khí trong Linh Khí Trận.

Lục Thiên Thiên, Dạ Tinh Thần và những người khác có kế hoạch tu luyện riêng của bản thân.

Còn về nhiệm vụ môn phái, từ ngày công bố đến nay, tính đến nay cũng đã bảy ngày.

Quân Thường Tiểu kéo cửa sổ hệ thống ra, điểm thành tựu từ 100 tăng lên 200, điểm cống hiến từ 340 tăng lên 440.

Nhiệm vụ môn phái vẫn còn không ít, nếu như hoàn thành tất cả, điểm cống hiến nhất định sẽ thừa, vì thế Quân Thường Tiểu lại dùng 100 điểm cống hiến mua hai bình trung phẩm dịch cải tạo tư chất, sau đó gọi Điền Thất và Lý Phi đến.

Đương nhiên là cho bọn hắn tiếp tục đề cao!

Điền Thất và Lý Phi uống xong dịch cải tạo tư chất, linh căn từ trung phẩm đột phá lên thượng phẩm, tu vi cũng từ Vô Đờ lục phẩm cất bước Vô Đờ thất phẩm.

Tính đến nay, bảy đệ tử nội môn toàn bộ đều có linh căn thượng phẩm.

Một bát lưu môn phái có bảy đệ tử linh căn thượng phẩm, chuyện này truyền ra ngoài giang hồ, khẳng định sẽ tạo nên sóng to gió lớn!

Lúc ở Hạo Khí Môn, Quân Thường Tiểu mua hai bình dịch cải tạo tư chất, sau khi tuyền đủ đệ tử lại mua thêm bốn bình, đưa cho ba người Tô Tiểu Mạt mỗi người một lọ, vì thế trong tay vẫn còn còn ba lọ.

Đưa ai bây giờ?

Nghĩ một lúc, hần gọi Lý Ngọc Hoa đến, đưa cho tên đệ tử hai bình dịch cải tạo tư chất, một bình thích hợp phẩm phẩm linh căn và một bình dành cho trung phẩm linh căn.

Tên tiểu tử này tố chất thân thể rất tốt, sau khi tư chất cải thiện, tiến đến Tử Vong Cốc, có thể mong đợi hần đứng ở phía trước hấp dẫn quái.

Lý Ngọc Hoa uống sạch hai bình dịch cải tạo tư chất xong, linh căn trong chớp mắt nâng cao lên cấp bậc trung phẩm, tu vi cũng trực tiếp từ Khai Mạch cửu đoạn đột phá đến Khai Mạch mười hai đoạn, cả người hần ngậy ngốc đứng tại chỗ.

Linh căn, tu vi đột nhiên nâng cao, đổi lại là người khác cũng sẽ có biểu cảm như vậy.

Quân Thường Tiểu vỗ vai hần nói:

“Tu luyện cho tốt, dùng phụ sự coi trọng của bản tọa dành cho ngươi.”

Lý Ngọc Hoa hoàn hồn về xác, lớn giọng đáp:

“Vâng!”

Còn lại một bình phẩm phẩm dịch cải tạo tư chất, Quân Thường Tiểu quyết định đưa cho cô gái hay ngại ngùng Lăng Uyển Tuyết, một là do thời gian vừa qua tu luyện rất cực lực, hai là nữ đệ tử trong môn phái khá ít.

Tất cả đã sắp xếp xong.

Thời gian tiếp theo, ngồi đợi đệ tử hoàn thành tất cả nhiệm vụ môn phái, đến khi điểm thành tựu môn phái đạt tới giới hạn, sau đó nâng cao kiến thiết môn phái.

“Cấp hai mở ra Luyện Dược Các, trong khu mua sắm bán Liệu Thương Đan và Tổ Tạo Đan, Cấp ba có thể mở ra Chú Tạo Các, có khi nào có thể chế tạo ra vũ khí thượng phẩm thì sao nhỉ?”

Quân Thường Tiểu vô cùng mong đợi.

Bảy ngày sau.

Tất cả đệ tử hoàn thành xong nhiệm vụ môn phái, điểm thành tựu ban đầu là 100 tăng lên 500, đây gọi là chính xác tuyệt đối, hoàn thành xong tất cả nhiệm vụ đến một điểm cũng không thừa.

Nhận được 400 điểm thành tựu thì cũng nhận được 400 điểm công hiến.

Điểm công hiến sắp đạt vượt giới hạn, Quân Thường Tiểu không do dự liền bỏ 180 điểm công hiến mua thêm một khẩu súng QBU-88, ống ngắm 8x, áo lót vai và ống giảm thanh.

“Đa tạ chương môn.”

Lê Lạc Thu nhận lấy khẩu súng QBU-88 cùng với kính ngắm bắn và ống giảm thanh, tay vuốt ve khẩu súng quyền luyện không rời.

Thời gian này, nàng cũng tận sức tận trách vì môn phái, cho nên đây có thể xem như là phần thưởng.

Quân Thường Tiểu nói:

“Loại súng lửa thần kỳ này đã trải qua cải tạo, trong lúc nổ súng sẽ không gây ra tiếng động nữa.”

“Thật vậy sao?”

Lê Lạc Thu xách súng đi về phía sau núi.

Nàng đã từng sử dụng loại súng này, biết uy lực của nó rất lớn, vì thế sau khi lắp đạn, ngoan ngoãn mặc vào áo lót vai.

“Soạt! Soạt!”

Hai viên đạn bay ra mà không có một âm thanh nào, hai quả trái đại trên cây to ở phía đằng ra bị bắn vỡ nát.

Khả năng bắn súng của nữ nhân này quả là trời phú, so với Tiêu Tội Kỳ không hề thua kém, thậm chí là ưu tú hơn.

“Đúng là không phát ra âm thanh thật.”

Lê Lạc Thu tròn tròn mắt.

Loại ống giảm thanh bình thường, ít nhiều cũng có thể nghe thấy một chút động tĩnh, còn ma phẩm ống giảm thanh này chỉ có âm thanh như giống như gió thổi qua, phân phối cho sát thủ tiến hành ám sát thì không còn gì hợp lý hơn!

Lê Lạc Thu càng lúc càng yêu thích khẩu súng này.

Hận ngay bây giờ không thể xuống núi tìm người báo thù, sau đó trong bóng tối cho hần một phát súng.

Trong phòng sách, Quân Thường Tiểu xoa xoa tay, sau đó kéo cửa sổ hệ thống ra, nhìn thấy “Môn phái kiến thiết: cấp 2” đằng sau một lần nữa xuất hiện thêm nút “có thể nâng cấp”.

Bấm vào!

“Đinh! Môn phái kiến thiết tiến cấp 3”

“Đinh! Thành viên môn phái, điểm cống hiến môn phái, điểm thành tựu được mở rộng giới hạn.”

“Đinh! Mở ra môn phái Chú Tào Các.”

Trong lúc âm thanh thông báo vang lên, số liệu trên hệ thống có sự thay đổi lớn.

Tên môn phái: Thiết Cốt Phái.

Chương môn môn phái: Quân Thường Tiểu.

Đẳng cấp môn phái: Bát lưu.

Kiến thiết môn phái: Cấp 3.

Chức năng môn phái: Luyện Dược Các, Lò Đúc.

Công pháp môn phái: Dịch Cân Kinh (thần phẩm sơ giai), Ngã Trảm (trung phẩm sơ giai), Bạo Liệt Quyền (phàm phẩm cao giai).

Thành viên môn phái: 500/1000.

Điểm cống hiến môn phái: 450/1000

Điểm thành tựu môn phái: 0/1000.

Nhiệm vụ môn phái: tạm thời không có.

Nhiệm vụ chính môn phái: trong vòng 100 năm...

“Ha ha ha, hạn mức đệ tử cuối cùng cũng phá một nghìn rồi!”

Quân Thường Tiểu cười lớn, nhưng cười rồi lại cười, không biết biến thành mếu máo từ khi nào nói:

“Con em nó vẫn thiếu 99000.”

1000 và 99000.

Ừm, cách biệt không phải bình thường lớn.

Dù nói thế nào chẳng nữa, kiến thiết môn phái tăng lên cấp ba, đã bước về phía trước thêm một bước, đây là một chuyện đáng để vui mừng.

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu nhấp vào Chú Tào Các mới xuất hiện, màn hình nhỏ xuất hiện một bộ lò đúc hình chiếu 3D.

Bên dưới liệt kê ba loại vũ khí, một là sơ phẩm Hàn Phong Kiếm, hai là sơ phẩm Bá Vương Thương, ba là sơ phẩm Kiên Thiết Thuần.

“Quả nhiên, chức năng giống với Luyện Dược Các.”

Quân Thường Tiểu thích thú nói:

“Chú Tào Các này cũng có thể đúc được vũ khí trong khu mua sắm sơ cấp nha.”

Nhấp vào sơ phẩm Hàn Phong Kiếm, nội dung chi tiết -----

Vũ khí: sơ phẩm Hàn Phong Kiếm

Nguyên liệu: Hàn Thiết 0/1 cân, Băng Tuyền 0/1 thùng.

Hóa chủng: Linh Lung (Hồng) Hóa.

“Nguyên liệu cần ít thế thôi sao?”

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên nói.

Phần lớn đan dược trong Luyện Dược Các nguyên liệu đều cần đến ba loại trở lên, Hàn Phong Kiếm chỉ cần một cân Hàn Thiết, một thùng Băng Tuyền. Đơn giản đến đáng thương.

Hệ thống nói:

“Ngoại trừ vũ khí có phẩm chất cao và vũ khí đặc biệt cần nhiều loại khoáng thạch ra, còn đại đa số chỉ cần một loại khoáng thạch mà thôi.”

Quân Thường Tiểu chống cằm, nói:

“Hàn Thiết này e rằng giá cả cũng không rẻ.”

Nói xong, hắn lại mở phần giới thiệu của sơ phẩm Bá Vương Thương xem.

Loại vũ khí này lại càng đơn giản, chỉ cần một cân Hắc Diệu Thạch là được.

Quân Thường Tiểu tiếp tục xem chi tiết về sơ phẩm Kiên Thiết Thuần, khóe miệng lập tức nhếch lên nụ cười, bởi vì nguyên liệu cần là Thiết Quảng Thạch!

Hàn Thiết và Hắc Diệu Thạch, hẳn không có nhưng Thiết Quảng Thạch lại có rất nhiều, bởi vì Lê Lạc Thu thuận tay lấy từ mỏ quặng của Tiêu gia không ít, giá trị cũng mấy chục vạn lượng.

Từ số liệu hiện trên màn hình, hẳn dư sức chế tạo hơn 1000 cái Kiên Thiết Thuần!

Quân Thường Tiểu nói:

“Loại khoáng thạch này dù sao giữ lại cũng chẳng làm gì, trước tiên luyện chế 500 tấm khiên, sau đó phân phối cho đệ tử mỗi người một cái là xong.”

Hệ thống nhắc nhở nói:

“Thiết Quảng Thạch là nguyên liệu không thể thiếu của rất nhiều vũ khí, kiến nghị chủ nhân nên dùng tiết kiệm.”

“Thật vậy sao?”

Quân Thường Tiểu suy nghĩ một lúc nói:

“Vậy trước tiên luyện chế 25 cái đi, để cho các đệ tử tham gia rèn luyện tại Tù Vong Cốc đều được trang bị.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Sơ phẩm Kiên Thiết Thuần!

Trang bị trong chú tạo các chỉ cần có đầy đủ tài liệu và hóa chúng, việc chế tạo cũng cực kỳ nhẹ nhõm như luyện chế đan dược.

Bất quá, Quân Thường Tiểu luyện chế một cái Kiên Thiết Thuần, cần phải tiêu hao nửa tiếng, trong lòng không khỏi suy sụp nghĩ:

"Quá chậm!"

Hệ thống nói:

"Câu nói này mà để các Chú Tạo Sư trên Tinh Vãn đại lục nghe được, khẳng định sẽ vác gạch đến nhà chọi lỗ đầu."

"Vì cái gì?"

Quân Thường Tiểu nói.

Hệ thống giải thích nói:

"Một tên Chú Tạo Sư chuyên nghiệp muốn luyện chế trang bị cấp thấp nhất, từ quá trình đun nóng đến rèn đi rèn lại trăm ngàn lần mới thành phẩm, thời gian tối thiểu cũng phải hai ngày, chủ nhân chỉ cần tiêu hao nửa tiếng đã xong mà còn than chậm, vậy có khác gì tổn thương trái tim nhỏ bé của bọn hắn."

"Äi."

Quân Thường Tiểu trầm thì nói:

"Nếu so với hai ngày xác thực không tính chậm."

Đâu chỉ không chậm, chính xác mà nói là quá nhanh!

"Xoát!"

Hắn vận dụng ý nghĩ lấy sơ phẩm Kiên Thiết Thuần vừa mới chế tạo xong từ trong không gian giới chỉ ra.

Kiểu dáng chiếc thuẫn là một hình tròn, kích thước tương tự như cái nắp nồi lớn, tuy nó được chế tạo từ Thiết Quảng Thạch, nhưng trọng lượng lại nhẹ vô cùng.

Bên trong trung tâm của mặt thuẫn có cái tay cầm.

Bên ngoài mặt thuẫn là một màu đen sạm, ở giữa trung tâm có một cái lỗ nhỏ.

Quân Thường Tiểu từng có kinh nghiệm ngưng tụ viên đạn cho vào hộp đạn, lập tức phán đoán nói:

"Cái thuẫn này chắc hẳn có thể hấp thu năng lượng tinh hạch nha!"

"Chính xác."

Hệ thống nói.

Quân Thường Tiểu tiếp tục cho Chú Tạo Các luyện chế tấm thuẫn thứ hai, sau đó lấy một viên tinh hạch cấp thấp ra, truyền năng lượng vào trong lỗ nhỏ.

Sau khi năng lượng đổ đầy, từng điểm từng điểm ánh sáng từ cái lỗ nhỏ tràn ngập ra, cuối cùng phác họa một cái đồ án tương tự hình bát quái, nhìn vào cứ tưởng bôi lên một lớp màu dạ quang.

"Ngon lành."

Quân Thường Tiểu nói:

m thanh vừa mới cất ra thì ánh sáng trên mặt thuẫn đột nhiên tan biến.

Tuy đồ án vẫn còn lưu lại trên mặt khiên, nhưng màu sắc đã u ám.

Quân Thường Tiểu nói:

"Chuyện gì xảy ra?"

Hệ thống đáp:

"Chủ nhân có thể cảm tấm khiên lên, rồi truyền ý nghĩ kích hoạt chức năng phòng ngự được lưu bên trong tấm khiên."

"Chức năng phòng ngự?"

Quân Thường Tiểu đưa tay nắm lấy tay cầm ở giữa mặt khiên bên trong, rồi dùng ý niệm kết nối với tấm khiên.

"Ông!"

Vừa mới kết nối, một hàng rào hình tròn cùng một dạng với trận pháp kết giới, xuất hiện kề sát phía trên mặt ngoài tấm khiên.

Quân Thường Tiểu nhìn hàng rào ánh sáng che chắn hết cả thân thể mình, cả kinh nói:

"Đồ chơi này quá tuyệt!"

Nhưng!

Cường độ phòng ngự thế nào?

Hệ thống nói:

"Kiên Thiết Thuần kích hoạt hàng rào phòng ngự, phòng ngự có cường độ khá cao."

"A?"

Ngay lúc này, Lê Lạc Thu đi tới nói:

"Chương môn, đây là đồ chơi gì vậy?"

"Tấm khiên."

Quân Thường Tiểu nói:

Lê Lạc Thu đương nhiên biết đây là tấm khiên, dùng ngón tay chỉ vào hàng rào phòng ngự, nói:

"Ta nói chính là cái này, nhìn sao có vẻ giống như trận pháp?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Hàng rào phòng ngự."

"Đến đây."

Hắn gỡ tấm khiên chắn trước người, nói:

"Lấy khẩu Desert Eagle ra, nhắm vào tấm khiên trước người ta bắn một phát thử xem nào."

Lê Lạc Thu cười nói:

"Lỡ đâu bắn thùng, khiến chương môn bị thương thì biết làm sao?"

"Không vỡ đâu mà lo."

Quân Thường Tiểu nói:

"Làm thật sao?"

"Thật."

"Được rồi."

Lê Lạc Thu nâng tay lên, khẩu Desert Eagle từ trong hư không xuất hiện.

"Cạch!"

Đạn đã lên nòng, hòng súng nhắm thẳng vào hàng rào phòng ngự, sau đó không một chút do dự bóp cò nổ súng.

Lê đường chủ xuất thân từ sát thủ, hành sự vô cùng gọn gàng.

Nhưng mà sau khi nòng nổ súng xong, ánh mắt lập tức nổi lên vẻ kinh ngạc, bởi vì viên đạn bay ra đâm thẳng vào bên trên hàng rào phòng ngự, hoàn toàn không có tạo ra cái gì tính

phá hư.

"Thấy sao."

Quân Thường Tiểu nói:

"Cường độ phòng ngự cũng không tệ đúng không?"

Lê Lạc Thu kinh ngạc nói:

"Chương môn, đừng nói cái tám khiên này là hàng hiếm trung phẩm cao giai đó nhá?"

Quân Thường Tiểu cũng không rõ phẩm chất của sơ phẩm Kiền Thiết Thuần, cho nên đánh phải giả vờ phối hợp với nàng, nói:

"Không sai, đây là hàng trung phẩm cao giai đấy."

"Khó trách."

Lê Lạc Thu nháy mắt mấy cái, cười nói:

"Chương môn, trong tay ngươi còn nhiều tám khiên này hay không? Nếu như nhiều thì phân phối cho thành viên Tế Vũ Đường chắc không vấn đề gì chứ."

Quân Thường Tiểu thu hồi ý nghĩ, hàng rào phòng ngự lập tức biến mất, rồi nói:

"Còn phải xem trường hợp thế nào nữa."

"Được thôi."

Lê Lạc Thu bắt đầu đi nhún vai.

"Ngươi đến tìm bốn tọa có chuyện gì sao?"

Quân Thường Tiểu nói.

Lê Lạc Thu nói:

"Tin tức tình báo bên phía Hạo Khí Môn truyền về, Tàn Hạo Nhiên đã rời đi quận Thanh Dương, từ theo phương hướng rất có khả năng là đi đến Linh Tuyền Tông."

Quân Thường Tiểu xoa cằm, nói:

"Tên này chìm đến không ngóc đầu lên nổi, chẳng lẽ muốn mời cao thủ Thánh Tuyền Tông ra mặt sao?"

Lê Lạc Thu nói:

"Rất có khả năng này."

Quân Thường Tiểu lắc đầu, gạt qua suy nghĩ này, nói:

"Chúng ta và Thánh Tuyền Tông có ước chiến, nếu như bọn hắn đã tự xưng là danh môn đại tông, chắc chắn sẽ không cho cường giả đến náo loạn, bởi vì chuyện này có thể cho người đời mượn cớ cười chê."

"Chương môn nói có lý."

Lê Lạc Thu nói.

Ước chiến đã định, toàn bộ người trong quận Thanh Dương đều biết.

Thánh Tuyền Tông nhất định sẽ không vọng động, nếu không sau sự kiện Linh Tuyền Sơn thì bọn hắn đã trực tiếp đến gây khó dễ.

Quân Thường Tiểu nói:

"Theo cái nhìn của bốn tọa, Tàn minh chủ đi chuyến này sợ là muốn Thánh Tuyền Tông vào thời điểm thực hiện ước chiến, nhất định phải nhiệt tình chiêu cố Thiết Cốt Phái chúng ta."

"Một cái ngự lưu tông môn sẽ nghe lời của một lục lưu môn phái sao?"

Lê Lạc Thu nói.

"Dưới mắt mũi chính là cái miệng, nội dung tự biên tự diễn đến mức nghe như thật là được."

Quân Thường Tiểu nói:

"Huống hồ, Tàn minh chủ chỉ cần xuất ra chút thành ý, Thánh Tuyền Tông rất sẵn lòng vênh tai ra nghe."

Lê Lạc Thu hơi nhíu mày nói:

"Nói như vậy, thời điểm chúng ta đi Linh Tuyền Tông, tình huống sẽ càng trở nên khó khăn."

"Chẳng có vấn đề gì cả."

Quân Thường Tiểu không thèm để ý cái tiểu tiết này.

Theo hán thấy, Tần Hạo Nhiên xuất ra chiêu này chẳng nhằm nhò vào đâu, Linh Tuyền Tông ở phía sau giờ trò mới chân chính để hán kiêng kỵ.

Thời gian một đêm, Chủ Tạo Các không ngừng luyện chế, kết quả đã luyện chế thành công 24 cái tấm khiên.

Kiên Thiết Thuần tuy rất không tệ, bất quá cần phải có năng lượng tinh hạch phụ trợ, mà sau khi lãnh một phát đạn của Desert Eagle, năng lượng chứa bên trong bị tiêu hao một phần mười.

Điều này nói rõ một khi năng lượng bị cạn sạch, hàng rào phòng ngự sẽ mất đi hiệu lực.

Quân Thường Tiểu thăm thì nói:

"Sau khi tiến vào Tử Vong Cốc, các đệ tử có thể đem ra để chống đỡ công kích của hung thú."

Ngày hôm sau.

Hán triệu tập 25 đệ tử đến đại điện.

Ngoại trừ đệ tử nội môn và mười tên đệ tử sở hữu linh căn thượng phẩm, còn lại tám vị trí bổ sung là bọn người Chu Hồng, Long Tử Dương, Lý Ngọc Hoa, Lăng Uyên Tuyết.

Quân Thường Tiểu cấp cho từng người một cái tấm khiên, sau đó lại giao cho mỗi người một viên tinh hạch, hướng dẫn đơn giản cách thức truyền năng lượng tinh hạch vào tấm khiên, nói:

"Không gặp tình huống khẩn cấp, tuyệt đối không được tùy tiện kích hoạt hàng rào phòng ngự vô tội vạ."

"Vâng!"

Chúng đệ tử đồng thanh hô to.

Hán không có cấp tấm khiên cho Chu Hồng, nguyên nhân là tên này chỉ dùng kiếm không dùng khiên.

"Hừ!"

"Ta đường đường là Vũ Đế anh minh thần vũ, há có thể dùng một cái tấm khiên thô bỉ làm binh khí phòng ngự cơ chứ."

Dạ Tinh Thần cực kỳ xem thường Kiên Thiết Thuần.

Dẫu sao, kiếp trước hán chưa từng dùng qua tấm khiên dành cho binh lính tác chiến.

Thử nghĩ xem, Vũ Đế phi thiên độn địa, một tay che trời, thế mà xách trên tay một tấm khiên, tạo hình có bao nhiêu mất điểm!

Loại đồ vật phẩm phụ tục tũn này, ta vì cái gì phải sử dụng!

Trở về phòng, Dạ Tinh Thần liền tiện tay ném Kiên Thiết Thuần vào một góc.

Bên ngoài.

Tô Tiểu Mạt truyền năng lượng tinh hạch vào tấm khiên, sau đó kích hoạt hàng rào phòng ngự, kinh ngạc nói:

"Cái tấm khiên này lợi hại thật đấy!"

"Hừ!"

Dạ Tinh Thần lại hừ lạnh một tiếng.

Nhưng ngay lúc hán xoay người, ánh mắt liếc xéo qua thấy hàng rào phòng ngự xuất hiện bên ngoài cửa sổ, ngạc nhiên nói:

"Đây là bảo vật phòng ngự?"

Vũ khí thô sơ là đao thương kiếm kích, bảo vật thì lại cao hơn hẳn một bậc.

Ví dụ như chuỗi hạt Phật, con dấu, hoặc là một cái vòng tay nhìn như tầm thường, chỉ cần nó có chức năng đặc biệt, vậy có thể xem là bảo vật.

Nhẫn có thể chứa một không gian độc lập bên trong, cũng có thể xem là một loại bảo vật.

Kiên Thiết Thuần có thể kích hoạt hàng rào phòng ngự, đây chính là tính tượng trưng của bảo vật.

Trên Tinh Vãn đại lục, trong cùng một cấp bậc phẩm chất thì đồ vật loại hình phòng ngự chắc chắn có giá trị cao hơn loại hình công kích.

Dạ Tinh Thần vội vàng cầm lại tấm khiên vừa bị ném vào một xó, sau đó truyền năng lượng tinh hạch vào cái lỗ nhỏ, rồi kích hoạt hàng rào phòng ngự, nhất thời cả kinh nói:

"Bảo vật phòng ngự trung phẩm cao giai!"

Sơ phẩm Kiên Thiết Thuần bàn về mức độ giá trị, khẳng định có thể cùng sánh ngang với vũ khí thượng phẩm sơ giai.

Dạ Tinh Thần khiếp sợ không phải là phẩm chất của nó, mà điều khiến hán chấn kinh là loại bảo vật phòng ngự có cấp bậc như thế, chương môn tiện tay ném ra hai mươi bốn cái! (P/s: không tính Chu Hồng)

Tiểu tử này, thật sự giấu hàng mà!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 173: Ngải gia chủ lại đến tặng tiền!

Đệ tử nhận lấy tấm khiên xong liền rời đi, chỉ một mình Lăng Uyển Tuyết ở lại.

Trong phòng sách.

Chỉ còn lại hai người là Quân Thường Tiểu và Lăng Uyển Tuyết.

Lăng Uyển Tuyết từ đầu đến cuối cúi thấp đầu, bàn tay hơi run run.

Đây là lần đầu tiên nàng ở đơn độc cùng chương môn, tính cách nàng vốn hay mắc cỡ ngại ngùng, hiện tại lại là vô cùng căng thẳng, thấp thòm.

“Cạch!”

Đột nhiên âm thanh phát ra.

Lăng Uyển Tuyết bị dọa, bất giác lùi về sau hai bước.

Quân Thường Tiểu nhìn Lăng Uyển Tuyết như vậy, trầm nghĩ nói:

“Chỉ là đặt bình dịch cải tạo tư chất lên bàn, mà nàng đã giật mình sợ sệt, cái gan này quá nhỏ rồi.”

“Uyển Tuyết.”

Quân Thường Tiểu chống cằm nói:

“Ước mơ của ngươi là gì?”

Chương môn sao lại hỏi về ước mơ nữa?

Lăng Uyển Tuyết nhỏ giọng nói:

“Đệ tử... Ước mơ của đệ tử là tu luyện võ đạo, chứng minh cho lũ nam nhân thú. ... không không, chứng minh cho lũ nam nhân thú ngoại trừ chương môn!”

Quân Thường Tiểu nói:

“Tu luyện võ đạo không phải để chứng minh cho người khác xem, mà là chứng minh cho bản thân ngươi xem, hiểu chưa?”

“Hiểu... hiểu rồi ạ!”

“Rầm!”

Quân Thường Tiểu đập bàn một cái, nghiêm giọng nói:

“Trả lời to lên!”

Lăng Uyển Tuyết bị dọa suýt khóc, sau đó nhắm mắt, lớn tiếng nói:

“Hiểu rồi ạ!!!”

Quân Thường Tiểu ngữ khí ôn hòa hơn nói:

“Tu luyện võ đạo cần phải dũng cảm, chuyển đi Từ Vong Cốc lần này, bốn tọa hy vọng có thể nhìn thấy mặt dũng cảm kiên cường của ngươi.”

“Hiểu rồi ạ!”

Lăng Uyển Tuyết đáp.

Quân Thường Tiểu nói:

“Cầm bình thuốc này uống hết đi.”

“Vâng!”

Lăng Uyển Tuyết bước từng bước nhỏ tiến lên, sau đó cầm bình dịch cải tạo tư chất lên, ngửa cổ uống sạch.

Một lúc sau, hai gò má nàng đỏ ửng, linh căn từ hạ phẩm cải tạo thành phẩm phẩm, tu vi cũng từ Khai Mạch mười đoạn mạch đột phá đến Khai Mạch mười hai đoạn mạch.

“Đây là..”

Lăng Uyển Tuyết tròn mắt ngơ người.

Sau khi Quân Thường Tiểu phân phối Kiên Thiết Thuần cho 24 tên đệ tử xong, tiếp tục để bọn họ đi tu luyện chuẩn bị cho chuyến đi đến Từ Vong Cốc sắp tới.

Còn về phía quận Thanh Dương, vẫn đang bàn tán sôi nổi chuyện Thiết Cốt Phái chiến thắng Hạo Khí Môn, cho đến khi một tin tức lớn mới xuất hiện thì chuyện này mới từ từ lắng

xuống.

Tin tức gì lớn?

Bảy ngày sau, Ngải gia mở bán đấu giá Tổ Thể Đan.

Trước khi Hạo Khí Môn và Thiết Cốt Phái luận bàn, loại đan được có thể tăng cường sức mạnh cơ bắp này đã sớm truyền ra ngoài, sau đó đột nhiên im ắng không có động tĩnh gì, rất nhiều người sớm đã quên mất chuyện này.

Lần trước có thể quên nhưng lần này chắc chắn không thể quên.

Bởi vì sau khi Ngải gia quyết định ngày mở bán đấu giá, đồng thời cũng tiến hành tuyên truyền quy mô vô cùng lớn, tất cả những lời hoa mỹ tán thưởng đều đặt hết trong quảng cáo, khiến cho người khác cảm thấy vô cùng khoa trương!

Càng khoa trương hơn nữa là lần mở bán đấu giá này của Ngải gia, không giống những lần trước, trực tiếp công bố giá khởi điểm của Tổ Thể Đan.

Bao nhiêu?

Giá khởi điểm 100 vạn lượng!

“Một trăm vạn lượng? Quá khoa trương rồi!”

“Đan được thượng phẩm bán cũng không có cái giá như thế!”

“Quá xa xỉ, mua không nổi!”

Nếu như là Quân Thường Tiểu mở bán đấu giá, đặt giá khởi điểm là 100 vạn lượng, chur vị võ giả chắc chắn sẽ mắng hấn tham tiền đến điên rồi.

Nhưng Ngải gia thì khác, dẫu sao người ta cũng kinh doanh đan dược lâu năm, cộng thêm hiệu quả trước đó bán Liệu Thương Đan thần kỳ, rất nhiều võ giả sau khi nhận được tin tức, đều nhất trí nhận định hiệu quả Tổ Thể Đan tất nhiên cũng vô cùng thần kỳ!

Nếu như Ngải Thượng Khắc lấy chuyện đệ tử Thiết Cốt Phái đánh bại đệ tử Hạo Khí Môn ra để tuyên truyền, tin tức về loại đan dược này nhất định lại càng thêm náo động, nhưng Quân chương môn không cho phép làm vậy, hấn cũng không dám làm bừa.

Định giá khởi điểm 100 vạn lượng, chuyện này đã đủ làm bừa rồi.

Các đại gia tộc và môn phái lớn đối với Ngải gia đều có đầy đủ sự tin tưởng, sau khi nhận được tin tức, tự nhiên bắt đầu gom góp tiền.

Quân Thường Tiểu cũng nhanh chóng nhận được tình báo, cười nói:

“Giá khởi điểm là 100 vạn lượng, như vậy một khi bắt đầu đấu giá, trái tim nhỏ của ta thật không dám nghĩ đến kết quả.”

Lê Lạc Thu nói:

“Tổ Thể Đan do chương môn luyện chế, đối với các võ giả mà nói chính là tiên đan diệu dược, Ngải gia chuẩn bị mở bán đấu giá bốn viên Tổ Thể Đan, nhất định có thể đẩy giá nhảy lên tận trời.”

Quân Thường Tiểu vẫn tiếp tục tu luyện ở môn phái, đối với việc sắp bắt đầu buổi đấu giá Tổ Thể Đan không có mấy hứng thú, chủ yếu là không muốn lộ mặt, chỉ ở sau màn đợi thu tiền.

Bảy ngày sau.

Mở bán chính thức tiến hành như đã định trước.

Bởi vì thời điểm Ngải gia tuyên truyền đã nêu rõ lần đấu giá này chỉ giới hạn đối với những võ giả trong quận Thanh Dương, sau khi những thế lực ở quận khác biết được thông tin, cũng chỉ tùy ý cho người đến xem náo nhiệt.

“Chư vị.”

Trong phòng đấu giá, Ngải Thượng Nghễ đứng ở trên đài, nói:

“Công hiệu của Tổ Thể Đan, Ngải mỗ không nói thì các vị cũng đã biết, vì để tiết kiệm thời gian nên ta sẽ trực tiếp bắt đầu đấu giá.”

“Soạt!”

Hắn mở hộp gỗ ra, cao giọng nói:

“Viên Tổ Thể Đan đầu tiên, giá khởi điểm 100 vạn lượng!”

“110 vạn lượng!”

“120 vạn lượng!”

“....”

Màn đấu giá đầu tiên diễn ra vô cùng kịch liệt.

Các đại gia tộc và môn phái đều liều mạng tranh cướp, dẫu sao Tổ Thể Đan chỉ có bốn viên, so với Liệu Thương Đan hiếm càng thêm hiếm.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, tin tức rất nhanh truyền đến Thiết Cốt Phái, Quân Thường Tiểu nhận được tình báo rằng sau một hồi tranh đấu quyết liệt, bốn viên Tổ Thể Đan bán đi với cái giá 1000 vạn lượng!

“Một viên chỉ có 250 vạn lượng sao?”

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

“Có vẻ không tính là quá cao.”

Lê Lạc Thu nói:

“Lần này Ngải gia mở bán đấu giá, chỉ giới hạn các thế lực trong quận Thanh Dương, không cho thế lực bên ngoài tham gia vào, có thể bán ra cái giá đấy đã là chuyện không tệ.”

“Cũng đúng.”

Quân Thường Tiểu nói:

1000 vạn lượng, dựa vào ước định chia 4:6 như ban đầu thì hẳn kiếm lời được 400 vạn lượng, đây quả thật không khác gì nhặt được tiền nha.

Không dừng lại ở đó.

Sau khi Ngải gia mở bán đấu giá Tổ Thế Đan, lại tiếp tục cho đấu giá Liệu Thương Đan.

Mặc dù không có thế lực ngoài quận tham gia, 10 viên Liệu Thương Đan khó có thể đạt đến mức giá 600 vạn lượng như lần trước, nhưng ít nhiều cũng thu được hơn 400 vạn lượng.

Ngải gia làm như vậy cũng là vì chiều cố những thế lực cùng quận, tránh để bọn họ cả ngày đều than trời trách đất.

“Chương môn.”

Lý Thanh Dương đến báo:

“Ngải gia chủ lại đến thăm hỏi.”

Thực tế, phải đổi lại thành “Ngải gia chủ lại đến tặng tiền.” như vậy mới chính xác.

Sau khi Ngải Thượng Nghê đi vào đại điện, đầu tiên lấy 600 vạn ngân phiếu giao cho Quân Thường Tiểu.

Quân Thường Tiểu rất thích cùng Ngải gia chủ hợp tác, vì thế lần này trực tiếp đưa 50 viên Liệu Thương Đan và 10 viên Tổ Thế Đan.

Ngải Thượng Nghê nhận đan dược xong, bàn tay không tự chủ mà run rẩy.

Nhiều đan dược thế này, cách một đoạn thời gian lại đem ra đấu giá, lợi nhuận thật không dám tưởng tượng.

Đền cho Tiêu gia gấp 10 lần tiền bồi thường á?

Chó má!

Chỉ cần có thể hợp tác với Quân chương môn, coi như phải đền hai mươi lần tiền bồi thường, Ngải gia ta cũng sẵn lòng!

Ngải Thượng Nghê vui vẻ rời đi, bắt đầu lên kế hoạch mở bán đấu giá quy mô lớn.

Trên đường trở về, hẳn cũng đã nghĩ thông suốt, lần sau đấu giá cùng một lúc Liệu Thương Đan và Tổ Thế Đan, không lại tiếp tục giới hạn trong quận Thanh Dương, mà thay vào đó là toàn bộ đối ngoại!

Chuyến đấu giá đan dược dần dà theo thời gian cũng lắng xuống.

Dưới sự bận rộn làm việc của công nhân, ngoại viện Thiết Cốt Phái đã hoàn thành trùng tu, sân bãi được sửa sang rộng rãi hơn, lầu các cũng được mở rộng rất nhiều.

Đặc biệt là đại điện, cải tạo xong lại càng thêm uy nghi, huy hoàng.

Nội tình của một môn phái đều nằm ở đại điện, vì thế sau khi đập phá Hạo Khí Môn trở về, Lý Thanh Dương đặt hết tâm trí vào việc tu sửa đại điện.

Vì sao?

Bởi vì sân bãi ngoại viện và lầu các có thể tùy ý mở rộng, nhưng đại điện nhất thiết phải giữ nguyên ở vị trí cũ, muốn cải tạo thì phải thực hiện từng bước chính xác!

Cách nghĩ của Lý Thanh Dương vô cùng chính xác.

Đại điện trải qua hai lần trùng tu, trong một khoảng thời gian ngắn sẽ không thể nào tiếp tục cải tạo.

“Không tệ, không tệ.”

Quân Thường Tiểu đứng trong đại điện nguy nga tráng lệ, thỏa mãn cười như hoa nở.

“Chương môn.”

Lý Thanh Dương nói:

“Đệ tử đã làm xong bản thảo thiết kế cải tạo quy mô lớn hơn, bất cứ lúc nào cũng có thể trùng tu lần ba.”

“Tạm thời như thế đã rất được rồi, lần thứ ba trùng tu để về sau hẵng nói đi.”

Quân Thường Tiểu dừng lại một lúc nói:

“Truyền lệnh của bốn tọa xuống, những đệ tử đang tiến hành huấn luyện được đặc biệt nghỉ xả hơi một đêm, ngày mai sẽ bắt đầu hành trình tiến đến Từ Vong Cốc.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Chân chính lắng phí!

Nhiệm vụ sử thi yêu cầu hoàn thành trong vòng hai tháng, đến nay thời gian chỉ còn lại mười ngày.

Hành trình đến Từ Vong Cốc khá xa xôi, cho nên Quân Thường Tiểu quyết định sáng mai sẽ bắt đầu xuất phát.

Hai mươi lăm tên đệ tử đã được chỉ định, trong thời gian này có sự tiến bộ không tệ, trong đó mười tên đệ tử linh căn trung phẩm đã đột phá tu vi đến Vô Đờ ngũ phẩm.

Bởi vì số lượng Tụ Khí Đan gấp mười lần có giới hạn, bọn hắn chỉ có thể sử dụng Tụ Khí Đan gấp năm lần, trên phương diện tốc độ phát triển tất nhiên sẽ kém hơn so với thời điểm bọn người Lý Thanh Dương tập huấn đi đập phá Hạo Khí Môn.

Nếu như lúc sự kiện Bách Tông chiếu mộ diễn ra, bọn họ lựa chọn một môn phái khác, thì giờ phút này có thể bước vào Vô Đờ cảnh đã xem như đến cực hạn.

Mười tên đệ tử linh căn trung phẩm hiểu rất rõ điều này, cho nên rất thỏa mãn và biết ơn vị chương môn của mình.

Long Tử Dương, Lý Ngọc Hoa cũng có sự tiến bộ không tệ.

Người trước đã đạt tu vi đến Vũ Đờ ngũ phẩm, người còn lại có tu vi Vô Đờ tứ phẩm.

Hơn nữa, Lý Ngọc Hoa ngâm đắng nuốt cay ăn hành cả một tháng, phương diện thân thể không chỉ tôi luyện trở thành một tấm khiên có lực phòng ngự kinh người, mà tấm khiên này còn vô cùng linh hoạt.

Bọn người Tô Tiểu Mạt muốn sút bóng trúng người hắn, cần phải bạo phát ít nhất bảy tám phần thực lực.

Sau khi Lăng Uyên Tuyết uống dịch cải tạo tư chất, rồi dựa vào Khí Toàn Đan thuận lợi bước vào Vô Đờ cảnh, sau đó không ngừng nỗ lực tu luyện, hiện tại tu vi của nàng đã là Vô Đờ tam phẩm.

Đây chỉ mới là đệ tử ngoại môn.

Bảy tên đệ tử nội môn tuy không có sử dụng Tụ Khí Đan gấp mười lần, thế nhưng một tháng qua cũng có sự tiến bộ cũng không nhỏ.

Con hàng Dạ Tinh Thần đã đập vào cánh cửa Vô Đờ cửu phẩm, tu vi đã ngang bằng với Lý Thanh Dương.

Ba người Tô Tiểu Mạt, Lý Phi và Điền Thất cũng đạt tu vi đến Vô Đờ bát phẩm, Tiểu Tội Kỳ thì có tu vi Vô Đờ lục phẩm.

Còn đại đệ tử Lục Thiên Thiên.

Từ lời nói của nàng, Vũ Đờ tứ phẩm.

Nàng ở trên Hạo Khí Môn dùng linh lực hóa thành nắm đấm nhỏ miếu sát đối thủ, đánh chết bọn hắn cũng không tin đại sư tỷ chỉ có tu vi Vô Đờ tứ phẩm.

Đương nhiên.

Một tháng qua, tất cả đệ tử đều có sự tiến bộ rõ rệt.

Ví dụ như Lý Thượng Thiên, Từ Mã Trọng Đạt những tên đệ tử có tư chất thường thường này, thực lực cũng đã giẫm vào Vô Đờ cảnh, thậm chí còn là nhị tam phẩm.

Một nhóm đệ tử gia nhập môn phái muộn nhất cũng nhờ có Dịch Cân Kinh, Tội Thể Đan và Khai Mạch đan mà ai nấy cũng đã có tu vi Khai Mạch mười đoạn, khoảng cách toàn bộ đệ tử đạt tu vi đến Khai Mạch mười hai đoạn đã không còn quá xa.

Vậy hiện tại có thể đi thăng cấp bậc môn phái hay không?

Không thể.

Thất lưu môn phái muốn được chứng nhận phải thỏa mãn yêu cầu là chương môn đạt Vô Sur cảnh, 50 tên đệ tử Vô Đờ cảnh, 500 tên đệ tử Khai Mạch mười hai đoạn.

Ngay cả tiêu chuẩn thứ nhất, đã tạch mất tiêu rồi.

Quân Thường Tiểu bất kể như thế nào đều nhất định phải hoàn thành nhiệm vụ sử thi, từ đó giúp bản thân đột phá gông xiềng Vô Sur cảnh.

Mà lại nói, dựa theo tình huống lần thứ nhất hắn hoàn thành nhiệm vụ sử thi, nếu như hắn thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ sử thi (II), rất có khả năng sẽ trực tiếp đột phá đại cảnh giới.

Hôm sau.

Hai mươi lăm tên đệ tử ăn xong điểm tâm từ Liễu Uyên Thi làm xong, dưới sự chỉ huy của Quân Thường Tiểu, xếp hàng thẳng lối rồi đi Thiết Cốt Phái.

Sau khi các đệ tử khác đưa tiễn hoàn tất, lại bắt đầu tiếp tục tu luyện.

Bọn họ hy vọng bản thân ngày càng mạnh hơn, về sau sẽ có cơ hội đi theo bước chân của chương môn và các sư huynh ra ngoài rèn luyện.

Lê Lạc Thu vẫn tọa trấn tại môn phái.

Nàng dõi mắt nhìn theo bóng lưng Quân Thường Tiểu và các đệ tử rời đi, trầm nghĩ:

"Từ Vong Cốc hung hiểm trùng điệp, hy vọng bọn họ có thể bình an trở về."

Từ Vong Cốc hung danh không phải chuyện đùa, chương môn dẫn theo nhiều đệ tử như vậy khiến nàng không khỏi không lo lắng, khả năng sẽ có đệ tử một đi không trở về.

"Sợ sao?"

Trên đường đi, Quân Thường Tiểu nói.

"Không sợ!"

Chúng đệ tử đồng thanh quát to.

Bọn họ đương nhiên biết chuyện đi này vạn phần hung hiểm, nhưng cũng không có cảm thấy sợ hãi, bởi vì bọn hắn có thiết cốt!

Từ Vong Cốc nằm ở phía nam của quận Thanh Dương, trong một nơi núi rừng sâu thẳm, cách thành Thanh Dương khoảng ngàn dặm đường đi.

Quân Thường Tiểu biết thời hạn hoàn thành nhiệm vụ còn khá là dư dả, cho nên không vội đi đường, mà thay vào đó ngẫu nhiên đi đến cảnh đẹp non nước, lập tức cho các đệ tử dừng lại thưởng thức.

Không thể không nói, thế giới được linh khí nuôi dưỡng, cảnh sắc chốn hoang dã rất hợp lòng người, khiến người ta nhìn lưu luyến không muốn rời bỏ.

Quân Thường Tiểu dẫn các đệ tử đi đến một thác nước, trong lòng khó áp chế được cảm xúc thi sĩ, bỗng nhiên ngâm thơ nói:

"Nhật chiếu hương lô sinh từ yên, điều khán bộc bố quai tiền xuyên."

"Phi lưu trực hạ tam thiên xích, nghi thị ngân hà lạc cứu thiên!"

(P/s: trình độ thi ca của ta có giới hạn, cho nên để cho các sĩ tử trở tài.)

Chúng đệ tử vô cùng ngạc nhiên.

Hóa ra, chương môn chúng ta còn biết ngâm thơ!

Bọn người Tô Tiểu Mạt không phải cái gì con nhà gia giáo, trình độ văn hóa rất có hạn, chỉ cảm thấy bài thơ nghe rất thuận tai.

"Phi lưu trực hạ tam thiên xích, nghi thị ngân hà lạc cứu thiên!"

Long Tử Dương ngắt lại ý thơ, vỗ tay một cái nói:

"Sâu sắc, quá sâu sắc!"

Một người luôn lạnh lạnh nhạt nhạt như Lục Thiên Thiên, nghe xong bài thơ của Quân Thường Tiểu vừa mới ngâm, trong đôi mắt đẹp của nàng cũng nổi lên sự kinh ngạc.

Trên Tỉnh Văn đại lục, võ giả như cỏ dại ngoài thảo nguyên, thế nhưng loại người văn võ song toàn lại cực kỳ hiếm.

"Chương môn thật lợi hại!"

Lăng Uyên Tuyết không kìm được lòng thốt ra lời lẽ sùng bái.

Hệ thống nếu có thang điểm khoa trương, Quân chương môn ngâm bài thơ Vọng Lư Sơn Bộc này của Lý Bạch, khẳng định trong nháy mắt có thể thu thập được không ít điểm số.

"Sa sa sa!"

Giữa cảnh sắc rừng núi hợp lòng người, Tiêu Tội Kỳ vác QBU88 lao nhanh tiến lên, sau đó đứng ở phía sau một gốc cây, hướng họng súng ra ngoài rồi bóp cò.

"Vào —— —— "

Dưới công hiệu của ống giảm thanh, viên đạn được bắn ra mà không vang lên một chút tiếng động, chính xác trúng mục tiêu là một đầu Sơn Dê đang chạy.

"Xoát!"

Tô Tiểu Mạt chạy đến, đem sơn dương nhấc lên người, sau đó đi đến một dòng suối nhỏ gần đó, bắt đầu quá trình lột da lóc xương.

Sau khi hoàn tất, treo xác con dê trên nhánh cây.

Chu Hồng đi tới, kiểm ánh lóc lên, trong nháy mắt cắt thành từng khối thịt.

Thừa lúc thịt còn chưa đứt rời, mấy tên đệ tử cầm giỏ trúc xông đến, sau đó hứng toàn bộ số thịt rơi xuống.

"Xoát! Xoát! Xoát!"

Dùng xiên tre ghim từng khối thịt vào, sau đó đưa đến trước mặt chương môn.

Quân Thường Tiểu đặt từng cây xiên trên lò nướng tạm thời, rồi xuất ra Linh Lung Hỏa nhóm lửa, sau đó bắt đầu thao tác đảo qua đảo lại cho chín đều thịt.

Tiêu Tội Kỳ nổ súng.

Chu Hồng xuất kiếm

Đệ tử bận rộn một hồi, giống như gặp phải tình thế cực kỳ nghiêm trọng.

Cuối cùng kết quả là —— nướng thịt!

"Tiểu Mạt!"

Quân Thường Tiểu hô to:

"Thận đầu rồi!"

Tô Tiểu Mạt đứng ở bên dòng suối nhỏ nói:

"Chường môn, nội tạng đều bị đệ tử vứt đi rồi!"

"Đậu xanh!"

Quân Thường Tiểu nói:

"Quá lãng phí!"

Lý Thanh Dương co gập khoe miệng.

Chường môn của ta ơi, người bỏ ra một viên đạn, sau đó xuất ra Linh Lung Hỏa chỉ để nướng thịt, đây mới là chân chính lãng phí!

"Một đám người tè nhạt."

Dạ Tinh Thần ngồi ở phía xa khinh thường thế sự.

Không bao lâu sau, xiên thịt đã nướng chín.

Quân Thường Tiểu rải chút hành tơi ớt lên phía trên rồi bày ra trên bàn, nói:

"Các người đến nếm thử tay nghề xâu nướng của bọn tọa."

Các đệ tử sống trên Tinh Vãn đại lục chưa từng gặp qua loại đồ nướng này, mọi người lần lượt cảm thấy hiếu kỳ cầm lên ăn thử, sau đó vừa nhai vừa khen không dứt miệng!

"Dạ sư đệ."

Lý Thanh Dương đưa cho hắn một xiên thịt nướng, nói:

"Người cũng nếm thử đi!"

"Hử!"

Dạ Tinh Thần rất miễn cưỡng nhận lấy, cắn một phát, rồi sau đó... Ừm cứ như thế ăn hết.

Không ai có thể chống sự được sức hấp dẫn của mỹ thực, ngay cả Dạ Đế cao cao tại thượng cũng không được!

Trước là ngâm thơ, sau là xâu nướng.

Chúng đệ tử dành sự sùng bái cho chường môn, giống như thái sơn nặng vạn cân, như nước sông Trường Giang liên miên bất tận!

Sau khi buổi tiệc đồ nướng đã ngoại kết thúc, Quân Thường Tiểu tiếp tục dẫn các đệ tử lên đường. Ngay buổi sáng ngày thứ hai đã đứng trước mặt khối sương mờ nhạt Tử Vong Cốc.

Trên vách đá của miệng cốc khắc ba chữ to rõ 'Tử Vong Cốc', lại phối hợp thêm màu chữ đỏ thẫm, dường như là dùng máu để nhuộm thành.

"Vù vù!"

Gió lạnh thổi ngang, bay vào trong miệng cốc, tạo thành những âm thanh như ma gào quỷ khóc.

Bên ngoài sơn cốc có không ít võ giả đang chờ thời, đến khi bọn hắn thấy đoàn người Quân Thường Tiểu đi đến, nhất thời thấp giọng nghị luận.

"Hả? Đó chẳng phải là Thiết Cốt Phái sao?"

"Quân chường môn dẫn theo nhiều đệ tử như vậy, chẳng lẽ muốn rèn luyện bên trong Tử Vong Cốc?"

"Không có Võ Tông dẫn đội, tự ý đi vào chẳng khác nào thiêu thân lao vào lửa!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 175: Chém giết tại cửa Tử Vong Cốc!

Tử Vong Cốc không chỉ có hung thú tồn tại, mà còn có lượng lớn được liệu, khoáng thạch và tinh hạch, rất nhiều các võ giả không sợ chết mỗi ngày đều đến thám hiểm.

Bọn họ đương nhiên không có cái lá gan một mình tiến vào, thường thường ở trước miệng cốc kết bè kết lũ hoặc chiêu mộ thành viên, nếu như có thể còn sống đi ra, thu hoạch được đồ tốt đều sẽ chia đều.

Chi đáng tiếc, sau khi bọn hắn tiến vào mà vẫn có thể còn sống trở ra, số người chia đều giảm đi rất nhiều.

Tuy là như thế cũng không thể ngăn cản sự nhiệt tình đâm đầu vào chỗ chết của đám võ giả, mỗi lần đều như thiêu thân lao vào lửa.

Đám võ giả tán tu không có gia tộc, môn phái che chở, chỉ có thể dựa vào thực lực bản thân, cho nên việc đi vào thâm sơn cùng cốc tìm kiếm tài nguyên võ đạo cũng là chuyện thường tình.

"Nhiều người thật đấy."

Quân Thường Tiểu dẫn theo 25 tên đệ tử đứng trước miệng cốc.

"Quần chúng môn."

Một tên võ giả nói:

"Người đây là muốn dẫn đệ tử vào cốc rèn luyện sao?"

Quân Thường Tiểu đáp:

"Không sai."

Người kia lại nói:

"Từ Vong Cốc chính là cấm địa hiểm nguy trùng trùng của quận Thanh Dương, Quần chúng môn mang theo ít người thế này, một khi tiến vào sợ rằng thương vong có chút chịu không nổi nha."

Quân Thường Tiểu nói:

"Người tuy không nhiều, nhưng được cái tinh nhuệ."

Tinh nhuệ?

Mọi người không khỏi lắc đầu cười.

Bọn họ biết Lý Thanh Dương và một số đệ tử của Thiết Cốt Phái có thực lực không tồi.

Thế nhưng phần lớn đệ tử còn lại thì...

Đi vào chẳng khác nào chịu chết, thậm chí có thể nói là vương chân.

Quân Thường Tiểu đương nhiên sẽ không lãng phí nước bọt, cũng sẽ không bảo đảm đệ tử phô diễn thực lực, chỉ nói:

"Chúng đệ tử nghe lệnh, theo bọn tọa tiến vào cốc!"

Nói xong, hắn nhanh chân tiến bước đi vào Từ Vong Cốc.

Hai mươi lăm tên đệ tử Thiết Cốt Phái giương cao tinh thần thiết cốt, dưới cái nhìn của mọi người xung quanh thẳng bước tiến vào trong.

"Một tên Võ Sư cũng không có, đi vào có khác gì đưa thịt vào hang cọp!"

"Năm ngoái Tần minh chủ dẫn theo đệ tử đến đây rèn luyện, sau khi trở ra còn không phải chết hơn mười người còn gì."

"Quần chúng môn cảm thấy mình thắng được Hạo Khí Môn, tưởng rằng có thể trong quận Thanh Dương huênh hoang đây mà."

"Đúng là người trẻ tuổi, đợi đến lúc ăn quả đắng, mới tỉnh ngộ ra bản thân mình có bao nhiêu tự đại."

"Ta sợ rằng hán toàn quân bị diệt, muốn trở ra cũng không được nữa là."

Mọi người thấp giọng nghị luận chuyện Thiết Cốt Phái tiến vào Từ Vong Cốc rèn luyện, trong lời nói hoàn toàn không có một chút coi trọng.

"Ta thấy có bọn hắn ở phía trước mở đường, chúng ta đi ở phía sau có thể nhặt được chỗ tốt nha!"

"Đúng thế, một khi tình huống không tốt, chúng ta cũng có thể kịp thời rút lui!"

"Đúng vậy, đúng vậy!"

Rất nhiều tiểu đoàn đội cho rằng đây là một cơ hội tốt, lần lượt rào bước đi theo vào trong Từ Vong Cốc.

Trong khoảnh khắc, ngoài miệng cốc chỉ còn lẻ loi khoảng mười người, bọn họ không quyết định tiến vào chính là vì lo lắng Thiết Cốt Phái không chịu đựng được quá lâu, đến lúc đó ngay cả cơ hội rút lui cũng không có.

Người dám đi vào chính là một tay đánh bạc, người không đi vào thì là một tên cầu ổn định.

...

Cửa vào Từ Vong Cốc là một cái hành lang nhỏ trong hẻm núi, nơi đây có sương mù lượn lờ, ngẫu nhiên có gió lạnh thổi ngang, khiến người tiến vào sẽ có cảm giác âm u quỷ dị.

Quân Thường Tiểu đi ở phía trước bỗng nhiên giơ tay lên.

"Xoát!"

"Xoát!"

Tiểu Tội Kỳ và Lý Ngọc Hoa lập tức tiến lên, hội họp với chương môn tạo thành thế tam giác trận, lấy ra Kiên Thiết Thuần che chắn ở trước người.

Mười tên đệ tử linh căn trung phẩm đứng ở hai bên đoàn đội, đồng thời cũng giơ lên Kiên Thiết Thuần chắn ở trước người.

Đám tán tu ở phía sau đoàn đội nhìn thấy đệ tử Thiết Cốt Phái bày ra trận hình, thận trọng từng bước tiến lên, không khỏi cảm thấy buồn cười lắc đầu.

Hung thú bên trong cốc vô cùng tàn nhẫn, loại vật phẩm phòng ngự như tấm khiên, căn bản không có bao nhiêu tác dụng, sợ rằng lúc giao chiến chỉ càng thêm vướng víu tay chân.

"Ngao ô —— —— "

Đột nhiên, phía trên vách núi truyền ra tiếng sói tru, từng con Địa Viêm Lang chân đạp ngọn lửa xuất hiện.

"Không ổn!"

"Đây là bầy thú Địa Viêm Lang!"

"Bọn nó đáng lẽ không nên xuất hiện ở lối vào mới đúng!"

Rất nhiều võ giả lập tức sắc mặt đại biến, ngay lập tức hướng về phía sau lùi lại, thậm chí trong đầu đã dâng lên ý nghĩ thoát khỏi miệng cốc.

Có thể thoát ra ngoài hay không, trong lòng mọi người cũng không nắm chắc.

Bởi vì phía trên xuất hiện hơn trăm con Địa Viêm Lang, một khi bị chúng nó đè mất thì rất khó chạy thoát.

Sớm biết vừa vào cốc đã có đãi ngộ long trọng thế này, đánh chết bọn hán cũng không đi vào!

Tiểu đoàn đội tán tu già tràn ngập hồi hận trong lòng.

Bất quá, bọn hán thăm cảm thấy may mắn, sau khi bầy Địa Viêm Lang xuất hiện, hai tròng mắt rét lạnh của bọn chúng chỉ khóa chặt mục tiêu là đoàn đội Thiết Cốt Phái ở phía trước.

Có bọn người kia ở phía trước tiếp nhận địch ý, chúng ta ở phía sau có cơ hội rất lớn để thoát đi!

"Ngao ô —— —— "

Tiếng sói tru lại một lần nữa vang lên, hơn một trăm con Địa Viêm Lang dường như nhận được mệnh lệnh tiến công, nhất thời đôi chân đạp lửa bùng ra, há cái miệng đầy răng nhọn lao xuống.

Quân Thường Tiểu giơ tay lên cao, khoe môi hiện lên một nụ cười.

"Roẹt! Roẹt!"

Lý Thanh Dương và các đệ tử nội môn rút ra Hàn Phong Kiếm.

Các đệ tử ngoại môn không có vũ khí thì giơ tấm khiên chắn trước người, hai bên cánh tạo thành hàng phòng ngự.

"Ngao ô..!"

Một con Địa Viêm Lang có thực lực Vô Đê nhị phẩm xông tới.

Nhưng nó vừa mới nhảy lên giữa không trung, lập tức nghe một tiếng ‘bành’ vang lên, đầu lâu bị tạc nổ, thân thể cứ thế ngã sập xuống đất.

"Các bảo bối!"

Quân Thường Tiểu cầm trong tay khẩu Desert Eagle, nói:

"Đến lúc trình diễn rồi!"

"Xoát!"

Một con Địa Viêm Lang ngưng tụ ngọn lửa bùng bùng vào cặp vuốt sắc bén dưới chân, hướng đến Quân Thường Tiểu vô tới!

"Soạt!"

Kiểm ảnh lóe lên, đầu lâu và thân thể tách rời.

Lý Thanh Dương giữ chặt kiếm trong tay đứng trước người chương môn, ánh mắt chỉ còn lại sự lạnh lùng.

"Phốc!"

Tô Tiểu Mạt lao ra, kiếm ảnh lấp lóe, một con Địa Viêm Lang bị chém rơi đầu.

Hắn vào thời điểm tu vi chỉ có Khai Mạch cảnh, đi theo chương môn thực hiện nhiệm vụ môn phái, lúc ấy bị con súc vật này đánh cho chạy trốn chết, bây giờ lại đối mặt với Địa Viêm Lang, tùy tiện vung tay liền niếu sát.

Đây chính là minh chứng tốt nhất cho việc thực lực đề cao!

Mấy người Điền Thất và Lý Phi cũng lần lượt ra tay, bên trong hành lang chật hẹp, kiếm ánh liên tục lấp lóe.

"Phốc! Phốc!"

Từng con Địa Viêm Lang vội vàng đi đầu thai, máu tươi bắn tung tóe lên hai bên vách núi, mùi máu tanh thoang thoảng trong không khí khiến người ta cảm giác buồn nôn.

Đám võ giả đã chuẩn bị tinh thần chạy trốn, bỗng nhiên nhìn thấy tình cảnh mấy tên đệ tử Thiết Cốt Phái giết Địa Viêm Lang như cắt dưa gọt hành, biểu cảm trên mặt lập tức đông cứng.

"Sur huynh, cẩn thận!"

Ngay lúc này, Lý Ngọc Hoa dựng tấm khiên ở trước người vọt tới, hung hăng đụng bay con Địa Viêm Lang đang có ý định đánh lên Tô Tiểu Mạt.

"Rầm!"

Thân thể Địa Viêm Lang va đập mạnh vào vách núi, tứ chi run rẩy kịch liệt, sau đó xụi lơ ngã xuống mặt đất.

"Cái con em nó!"

"Cái này phải bao nhiêu lực trùng kích, mới có thể khiến con Địa Viêm Lang trực tiếp tê liệt!"

Mọi người ngạc nhiên hô lên.

"Oanh!"

Lại có âm thanh va đập truyền đến.

Bọn hần phát hiện Tiêu Tội Kỳ cũng dựng khiên chắn trước người, sau đó đụng ba con Địa Viêm Lang bay ra ngoài, kết quả chỉ khác ở một điểm là cả ba con đều bỏ mạng!

Tròng mắt mọi người tròn to đến sắp rơi ra ngoài.

Chỉ dựa vào mặt khiên mà đã có thể tạo thành lực lượng đụng chết ba con Địa Viêm Lang, thực lực tên này nhất định cực kỳ khủng bố!

"Hắn chính là Tiêu Tội Kỳ!"

"Hèn chi thực lực lại cường đại như thế, hóa ra là quán quân môn phái luận võ!"

Mọi người cũng từ từ cảm thấy chuyện này không có gì quá ngạc nhiên.

Cho đến khi bọn hần nhìn từng tên đệ tử Thiết Cốt Phái tay dùng tấm khiên va đập chính diện với Địa Viêm Lang, cứ như thể đem từng con đụng bay ra ngoài, trong lòng không ngừng nhắc lên sóng gió, nói:

"Mẹ cha toàn là thứ biến thái!"

"Mau nhìn kia, nữ đệ tử kia có vẻ như rất sợ hãi!"

Có người nhìn thấy Lăng Uyên Tuyết cầm khiên trên tay, nhưng hai chân nàng lại đang run rẩy.

Còn phải nói!

Đối mặt với số lượng Địa Viêm Lang nhiều như vậy, đây mới là biểu hiện nên có!

"Ngao ô!"

Ngay lúc này, một con Địa Viêm Lang từ trên vách núi nhảy xuống công kích, mục tiêu chính là Lăng Uyên Tuyết!

"Thôi xong!"

"Đưa nhóc này không có đồng môn giúp đỡ, e rằng phải lãnh ít dữ nhiều rồi!"

Trong lúc mọi người trầm suy đoán, Lăng Uyên Tuyết phát hiện có một con Địa Viêm Lang đang muốn tấn công mình, lập tức hai mắt nhắm chặt rồi giơ tấm khiên lên.

"A... a!"

"Bành —— —— "

Con Địa Viêm Lang bị khâm sâu vào trong vách đá, nguyên nhân là do Lăng Uyên Tuyết dùng lực trùng kích quá mạnh.

"A...!"

"Bành! Bành! Bành!"

Nàng vẫn nhắm chặt hai mắt, tay cầm tấm khiên giơ lên đập xuống lặp đi lặp lại, Địa Viêm Lang rất nhanh bị oanh kích đến máu me be bét.

Đám tán tu giả đứng ở phía sau, ngây dại nhìn lấy cảnh tượng ngay trước mắt.

Cô bé này... cũng quá hung bạo!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 176: Thiết Cốt Phái ăn thịt, tán tu uống canh thừa

Tùng con Địa Viêm Lang từ hai bên lao tới, đệ tử Thiết Cốt Phái nhàn nhả ra sức chém giết.

Một lát sau đó, trên đường đã tán loạn mấy chục cái xác hung thú.

Đám tán tu đứng phía sau, trừng mắt há miệng nhìn tình cảnh trước mắt.

Thiết Cốt Phái này quá là đáng sợ, Địa Viêm Lang liên tục người sau nối tiếp kẻ trước ngã xuống bỏ mạng, nhìn vào chẳng khác gì bọn hung thú đang vội vã đi đầu thai!

"Ngao ô!"

Tiếng sói tru lần nữa truyền ra, Địa Viêm Lang nhất thời ngừng tiến công.

Chúng nó đứng trên vách núi, há to cái miệng rộng, bắt đầu ngưng tụ hỏa cầu.

Con đầu đàn ý thức được đối phủ phía dưới quá cường hãn, cho nên đổi sang công kích tầm xa là hỏa cầu, đây là một sự lựa chọn vô cùng thông minh!

"Nhiều con Địa Viêm Lang cùng nhau ngưng tụ hỏa cầu như vậy, căn bản không có cách nào né tránh!"

"Thiết Cốt Phái sắp đi đòi nhà ma rồi!"

Mọi người vội vàng rút lui, phương hướng chính là miệng hang.

Thế nhưng, bọn hắn không có hoàn toàn rời đi mà thay vào đó là muốn nhìn xem Thiết Cốt Phái sẽ đối phó với tình huống này như thế nào đây?

"Bành!"

"Bành!"

Ngay lúc này, mấy chục con Địa Viêm Lang đồng loạt phun ra hỏa cầu, nhiệt độ cực cao, trong chớp mắt hòa tan lẫn khói mờ nhạt xung quanh.

Đệ tử Thiết Cốt Phái lần lượt giơ tấm khiên lên đỡ đòn, bất quá không có kích hoạt hàng rào phòng ngự. Bởi vì chương môn đã có căn dặn, không đến trường hợp khẩn cấp tuyệt đối không được lãng phí năng lượng.

"..."

Đám tán tu giật giật khóe miệng.

Đại ca, đùa cái gì vậy đây chính là hỏa linh lực!

Các người thế mà lại dùng khiên sắt đỡ đòn, không nói đến cường độ có thể tiếp nhận oanh kích, chỉ vèn vèn nhiệt độ cũng đủ làm phỏng tay rồi!

"Bành bành bành!"

Ngay lúc này, hỏa linh lực từ hai hướng lao tới đánh chuẩn xác vào bên trên tấm khiên, ánh lửa bắn tung tóe, rồi sau đó phai mờ như một đóa pháo hoa nở rộ rồi tan biến.

Các đệ tử mượn nhờ sức phòng ngự của Kiên Thiết Thuần, vẫn đứng tại chỗ mà không bị đánh bay ra ngoài, trên mặt bọn họ là những nét khinh thường.

"Ngao ô —— —— "

Tiếng sói tru một lần nữa vang lên.

"Vù vù!"

Mấy chục con Địa Viêm Lang dường như nhận được mệnh lệnh, lại một lần nữa ngưng tụ hỏa cầu, sau đó hướng về phía đệ tử Thiết Cốt Phái phun ra.

Đáng tiếc, lần thứ hai ngưng tụ hỏa cầu tuy lực lượng mạnh hơn lần trước, nhưng kết quả vẫn bị các đệ tử dùng Kiên Thiết Thuần cứng rắn ngăn chặn, không có bất kỳ dấu hiệu cho thấy bị thương.

Nhiệt độ đâu?

Thật xin lỗi, Kiên Thiết Thuần là hàng cách nhiệt!

"Bành!"

"Bành!"

Địa Viêm Lang nhìn đợt tấn công của mình không đạt hiệu quả, tiếp tục điên cuồng phun phun hỏa cầu.

Trong lúc nhất thời, hỏa cầu như mưa rơi xuống, đệ tử Thiết Cốt Phái lập tức đứng sát lại gần nhau, sau đó giơ tấm khiên lên tạo thành một thể phòng ngự hoàn mỹ.

"Ngao ô —— —— "

Tiếng sói tru lại vang lên.

Quân Thường Tiểu nghe vào cảm thấy cực kỳ bức mình, quát to:

"Tội Kỳ, bắn chết cái con ồn ào kia cho bõ tởm!"

"Xoát!"

Tiểu Tội Kỳ lấy khẩu QBU88 ra, đặt ở phía trên tấm khiên, ống ngắm 8x khóa chặt mục tiêu là con Địa Viêm Lang đang ngửa đầu tru to, sau đó nhanh chóng bóp cò.

"Véo —— —— "

Viên đạn bay ra không vang lên bất kỳ tiếng động nào, chỉ dựa theo mắt thường khó có thể bắt kịp đường đạn, vô cùng chuẩn xác xuyên vào trán của con Địa Viêm Lang.

Tiếng tru cứ thế bị cắt đứt.

"Rầm!"

Địa Viêm Lang bị bắn chết rơi từ trên núi xuống, rơi xuống phía trước thế phòng sự của các đệ tử Thiết Cốt Phái, từ hình dáng và kích thước của nó so với đồng loại có thể thấy lớn hơn hẳn!

"Trời đất!"

"Địa Viêm Lang Vương cứ như ngủm cù tòi rồi!"

"Chẳng lẽ, đây chính là uy danh hiển hách sừng lửa thần kỳ của Thiết Cốt Phái?!"

Mọi người khiếp sợ không thôi.

Thiết Cốt Phái rất nổi danh trong quận Thanh Dương, bọn họ dùng QBU-88 đánh nát bảng hiệu của Hạo Khí Môn, để cho các võ giả nghị luận mãi không thôi.

Địa Viêm Lang Vương chỉ huy đã bị giết chết, mấy chục con Địa Viêm Lang dường như đánh mất lý trí, không còn tự ngưng tụ hỏa cầu, mà giương nanh múa vuốt lao lên liều chết.

"Thu khiên, giết sạch!"

Quân Thường Tiểu thần nhiên nói.

"Xoát xoát xoát!"

Đệ tử Thiết Cốt Phái nhanh chóng vác Kiện Thiết Thuần ở sau lưng, sau đó truyền linh lực vào hai nắm đấm, chọi sập lá cà với đám Địa Viêm Lang đang lao lên.

"Bành! Bành!"

Lý Ngọc Hoa lao lên trước tiên với tư cách là một tấm khiên sống, dựa theo phương hướng hấn thi triển Bạo Liệt Quyền, nhìn thấy đầu của hai con Địa Viêm Lang bị trực tiếp đánh nổ!

Mười tên đệ tử trung phẩm linh căn tuy không có binh khí, nhưng tay không tác sát cũng đủ giết chết Địa Viêm Lang.

Mà nhìn tình cảnh, tất cả đều là bị đánh nổ đầu!

Một khi lực lượng đạt đến trình độ nhất định, coi như sợ não cứng rắn, cũng bị đánh cho nát bấy!

Trong lúc nhất thời, óc, máu tươi bắn tung tóe, hình ảnh vô cùng khốc liệt!

"A a!"

Lăng Uyên Tuyết cũng học theo các sư huynh, tung quyền đánh liên tục vào đầu của một con Địa Viêm Lang, nện đến thân thể thành bãi thịt vụn, nội tạng vỡ nát, rồi mới lấy hết can đảm mở mắt ra nhìn.

"..."

Đám tán tu ở phía xa cảm thấy lạnh hết cả sống lưng.

Bọn họ nhìn Thiết Cốt Phái có thể ngăn lại thế công của bảy Địa Viêm Lang, liên nhận thức tấm khiên này chắc chắn phẩm chất bất phàm, thế mà bây giờ người ta lại thu khiên bạo sát, mới biết cái gì gọi là hùng hân!

Hơn mười phút sau.

Toàn thể mấy chục con Địa Viêm Lang phát cuồng đã ngã xuống trước mặt đệ tử Thiết Cốt Phái.

Con đường vốn chật hẹp nay lại chất đầy xác chết, máu tươi chảy ròng ròng, hội tụ thành nhánh sông nhỏ, trong không khí còn vương lại mùi máu khiến người ta phải buồn nôn.

"Huệ..!"

Lăng Uyên Tuyết lần đầu thấy tình cảnh máu me như vậy, nhìn được được phải vịn vách núi nôn mửa.

"Đi lấy tinh hạch về đây."

Quân Thường Tiểu ra lệnh cho các đệ tử.

"Vâng!"

Chúng đệ tử nhao nhao hành động, lần lượt rạch ngực Địa Viêm Lang tìm kiếm tinh hạch, sau đó từng viên tinh hạch được đào móc ra, tổng cộng thu hoạch được hơn năm mươi viên

tinh hạch.

Đám tán tu núp ở phía xa, trong ánh mắt nổi lên sự hăm dọa.

Một viên tinh hạch, chính là tiền nha!

"Chương môn!"

Tô Tiểu Mạt móc tinh hạch của Địa Viêm Lang Vương giờ lên cao, cười nói:

"Chúng ta có hàng ngon."

Quân Thường Tiểu đem toàn bộ tinh hạch thu vào trong không gian giới chỉ, sau đó búng tay một cái, nói:

"Tiếp tục rèn luyện."

Mọi người nghe lệnh chương môn di chuyển, từng người biểu hiện lên ánh mắt phấn khởi.

Vừa rồi bọn hắn đối mặt với bảy Địa Viêm Lang rất khản trương, sau khi trải qua một phen chém giết, hiện tại nhiệt huyết đang sôi trào lên.

Từ khi những đệ tử này gia nhập Thiết Cốt Phái đều một mực tu luyện, hôm nay đi theo chương môn đến Từ Vong Cốc rèn luyện, không thể nghĩ ngờ là thời điểm hoàn hảo để chứng minh thành quả tu luyện của mình!

Quân Thường Tiểu dẫn các đệ tử tiến sâu vào trong, đám tán tu vốn muốn rút lui bỗng nhiên thay đổi ý định cả gan tiến lên, khi bọn hắn đi đến hiện trường đầy đất là xác chết của Địa Viêm Lang, sự chấn động trong lòng vẫn còn chưa bình phục!

Hơn một trăm con Địa Viêm Lang có thực lực tương đương Vô Địch cảnh, trong thời gian ngắn toàn bộ về châu ông bà, chuyện này thật sự quá khủng bố!

"Xoát! Xoát!"

Rất nhiều tán tu lấy dao găm ra, bắt đầu lột da sói cùng xương sói.

Mặc dù tinh hạch trân quý và thi thể Địa Viêm Lang Vương Thi đã bị lấy đi, nhưng mấy thứ hàng thừa này vẫn có chút giá trị trên thị trường, kiếm lời được một khoản không nhỏ.

Trước hết cái gì cũng khoan nói.

Đám võ giả có gan tiến theo, từ trước mắt đến xem cũng có chút thu hoạch.

Ít ra Thiết Cốt Phái ăn thịt, bọn hắn ở phía sau húp chén canh thừa!

Con đường nhỏ trong hẻm núi không dài, Quân Thường Tiểu dẫn theo các đệ tử rất nhanh đi đến phần cuối, trong tầm mắt bỗng chốc hiện ra là một mảnh rừng núi rậm rạp, có sương mù nhàn nhạt lơ lửng.

"Rống!"

Còn có thể nghe được tiếng hung thú gầm thét.

Mặt đất dưới chân có màu đỏ sẫm, dường như là vết máu theo năm tháng lưu lại, xương người xương thú vung vãi tứ phía, bầu không khí có chút âm trầm quỷ dị.

Đây chính là bên trong Từ Vong Cốc, một nơi được xưng là cấm địa!

Quân Thường Tiểu chân thành nói:

"Mọi thời khắc đều phải cảnh giác bốn phía."

"Vâng!"

Chúng đệ tử giãn đội hình ra, lẫn nhau giữ một khoảng cách nhất định, hình thành một thế trận phòng ngự lấy chương môn làm trung tâm.

"Véo —— —— "

Ngay lúc này, một đạo ánh sáng từ trong chỗ tối xông tới, sau đó cản ở phía trước đường đi của mọi người.

Đó là một con báo có thân hình khá to lớn, da lông là một màu đen, hai tròng mắt hiện lộ sự lạnh lùng.

"Chương môn."

Lý Thanh Dương thấp giọng nói:

"Đây là Hắc Mao Báo."

"Rống!"

Hắc Mao Báo gầm nhẹ một tiếng, đột nhiên phát lực xông tới, duỗi ra móng vuốt ở chân trước, mang theo một cỗ lực lượng bức người!

"Tội Kỵ, chơi nó!"

"Vâng!"

"đạp đạp đạp!"

Tiêu Tội Kỳ từ trong thế trận phòng sự xông ra, hai bàn tay chộp vào hai cái chân trước của báo thú, mười ngón tay như đinh sắt chế trụ, muren thể hung hăng quật báo thú xuống mặt đất.

"Rống!"

Hắc Mao Báo phát ra tiếng kêu thống khổ.

Chân trước đã bị đối phương bắt lấy, nó căn bản là không có cách nào đứng dậy, kết quả thân thể lại bị nhấc lên, rồi lại vô tình đập mạnh xuống đất.

"Bành! Bành! Bành!"

Hắc Mao Báo có thực lực ngang cơ với Vô Đồ đỉnh phong, cứ như vậy cả người không cách nào đứng dậy, thay vào đó là bị va đập mạnh đến run rẩy, sau một hồi khí tuyệt bỏ mạng.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 177: Húp cháo cũng phải trả tiền!

Đám tán tu theo sau đi vào Từ Vong Cốc, vừa hay nhìn thấy cảnh tượng Tiêu Tội Kỳ điên cuồng bạo ngược Hắc Mao Báo, miệng há rộng đủ nhét cả quả trứng vào!

Ôi mẹ ơi!

Hung thú có thực lực tương đương một Vô Đồ đỉnh phong, vậy mà mặc cho tên này thỏa sức giẫm đạp!

“Soạt!”

Tiêu Tội Kỳ dùng đôi tay trần xé lớp da ở trước ngực Hắc Mao Báo, lấy tinh hạch ở trong tìm nó ra.

Ánh mắt của đám tán tu nhất thời hùng hực lửa nóng.

Tinh hạch của hung thú có tu vi không kém Vô Đồ đỉnh phong, thứ này có thể đổi vài viên linh thạch chứ đùa!

Đương nhiên, không có ai dại dột giết người cướp của, bởi vì bọn hắn biết kết cục của mình khẳng định vô cùng thê thảm.

Quân Thường Tiểu dẫn đệ tử từng bước từng bước đi vào sơn lâm.

Thời khắc đặt chân vào Từ Vong Cốc, nhiệm vụ sử thi thời gian bắt đầu đếm ngược bảy ngày, vì thế hán nhất định phải nhanh chóng tìm được bốn loại hung thú theo điều kiện.

“Soạt! Soạt!”

Quân Thường Tiểu và đệ tử vừa rời đi, một đám tiểu tán tu liền lao đến, thành thực lột da lông của Hắc Mao Báo.

Loại da lông của hung thú Vô Đồ đỉnh phong này, so với Địa Viên Lang giả cả còn cao hơn nhiều.

Đám người chậm hơn một bước, mặt mày chỉ có thể biểu hiện tiếc nuối.

“Đi, chúng ta mau chóng đi theo.”

“Hiện tại Thiết Cốt Phái mạnh như vậy, nhất định sẽ vẫn còn nhiều đồ tốt thừa lại, để chúng ta kiếm chút cháo!”

Đám tán tu vội vàng đuổi theo, luôn giữ một khoảng cách nhất định.

“Soạt”

Đột nhiên, Quân Thường Tiểu dừng lại, quay người nói:

“Chư vị, chỉ nhân nhĩ ở phía sau Thiết Cốt Phái ta húp chút cháo, như vậy có chút không thỏa đáng cho lắm”

“Ha ha!”

Một tên võ giả mặt dày gãi đầu nói:

“Quân chương môn, Thiết Cốt Phái các người ăn thịt, chúng ta húp chút cháo cũng không được sao?”

Quân Thường Tiểu đáp:

“Muốn húp cháo cũng được thôi, mỗi người tự giác giao ra 1 ngàn lượng, vật phẩm mà Thiết Cốt Phái ta không cần, các ngươi có thể tùy ý nhặt.”

“Một nghìn lượng á?”

Một võ giả bất lực nói:

“Quân chương môn, cái giá có đắt quá không?”

Quân Thường Tiểu nói:

“Nếu ngươi chệch đất thì có thể đi tiên phong phía trước, Thiết Cốt Phái ta mỗi người đưa các ngươi một ngàn lượng, theo sau húp chút cháo cũng được.”

“Chuyện này...”

Đám người đằng sau giật giật khóe miệng.

Bọn hắn thật sự rất muốn đồng ý, dầu sao hơn 20 người cũng đồng nghĩa với hơn 2 vạn lượng còn gì.

Nhưng mà... bọn hắn không có năng lực tiên phong.

Quân Thường Tiểu nói:

“Tiền không muốn đưa, mà lại muốn húp cháo, thiên hạ há có chuyện thom bơ như vậy, nếu các ngươi còn dám bám theo, đừng trách bản tọa trở mặt không nể tình.”

Chúng đệ tử rất phối hợp, ánh mắt nổi lên đầy lãnh ý nhìn sang.

Vừa chứng kiến đệ tử Thiết Cốt Phái cường hãn giết bầy Địa Viêm Lang, đám tán tu hoảng sợ bất giác lui về phía sau một bước.

“Quân chương môn.”

Một võ giả lên tiếng nói:

“Ta giao một nghìn lượng, nếu như những thứ nhặt được không bằng từng ấy, vậy chẳng khác nào mất tiền mất sức oan uổng rồi sao?”

Quân Thường Tiểu nhận đáp:

“Đành chịu thôi, muốn nhặt được đồ tốt còn phải xem vận khí của các ngươi.”

Lời hắn nói khiến cho đám tán tu sụp đổ.

“Chúng ta đưa!”

Năm tên võ giả trong đám tán tu vừa lấy được da lông của Hắc Mao Báo lên tiếng, đồng ý giao ra năm nghìn lượng, dầu sao bọn chúng cũng đã nếm được vị cháo.

Theo sau vào là một ván đánh bạc.

Giao ra một nghìn lượng cũng là đánh bạc!

Hơn ba mươi tên tán tu, sau một hồi đấu tranh tư tưởng, kết quả lần lượt lấy ra một nghìn lượng.

Sau khi nhận hơn ba mươi vạn ngân phiếu, Quân Thường Tiểu nhắc nhở nói:

“Nhớ cho kỹ, việc của các ngươi là ở phía sau húp cháo, nếu như cố tình sờ đến miếng thịt thì kết cục sẽ rất thảm đấy.”

“Quân chương môn xin cứ yên tâm, những thứ không nên lấy chúng ta tuyệt đối sẽ không nhặt!”

Đám tán tu vỗ ngực bảo đảm.

“Ngao ô...”

Đột nhiên, tiếng sói tru vang lên.

P phía trước sơn lâm đầy sương mù mờ mịt, lập tức xuất hiện từng luồng ánh sáng đỏ thẫm, nhìn vô cùng dọa người!

“Lộp cộp, lộp cộp!”

Một bầy hung thú có thân hình to hơn Địa Viêm Lang rất nhiều từ chỗ tối bước ra.

Bộ lông trên toàn thân nó tỏa ra những tia sáng màu đỏ sẫm, giống như một đám lửa, con ngươi đỏ ngầu lại càng thêm dữ tợn.

“Không ổn, đây là bầy Xích Viêm Lang!”

Đám tán tu kinh hãi đến biến sắc.

Địa Viêm Lang thuộc loài sói cấp thấp, thực lực trung bình khoảng Võ Đồ nhị tam phẩm, còn một con Xích Viêm Lang chính là loài sói cao cấp chính hiệu, thực lực thấp nhất cũng là Võ Đồ lục phẩm trở lên!

Nói như vậy, bầy Xích Viêm Lang vừa xuất hiện này, thực lực không thua kém gì Địa Viêm Lang Vương!

Hơn nữa, đám lửa trên người nó so với Địa Viêm Lang mạnh hơn rất nhiều, lúc bạo phát có thể trực tiếp bắn hòa trụ (cột lửa) về phía đối phương!

“Thôi xong! Tiêu rồi!”

“Sớm biết thế ta không đưa một ngàn lượng đâu!”

Đám tán tu không còn để ý đến việc húp cháo, cũng không để ý gì đến ngân phiếu của mình, vội vàng bỏ chạy về hướng cửa ra, sau đó trở về khe núi.

Toàn bộ quá trình bọn hắn cũng không hề quay đầu lại nhìn, còn tự trách bản thân sao hai chân không dài ra thêm vài cm.

“Chỉ mới thế đã bị dọa chạy thực mạng rồi?”

Quân Thường Tiểu giải đầu nói:

“Bỏ tọa cứ vậy trắng trợn cầm mấy chục vạn lượng không công nha.”

“...”

Chúng đệ tử trầm mặc không nói.

Lý Thanh Dương mở lời nói:

“Chưởng môn, bảy Xích Viêm Lang này ít nhất có hơn 50 con, thực lực thấp nhất cũng không kém gì Vô Địch lục phẩm, lần này gặp rắc rối to.”

“Vậy các người đứng ngay ra đó làm gì?”

Quân Thường Tiểu lùi về phía sau một bước, nói:

“Còn không mau tìm một nơi dễ thủ khó công đi chứ!”

Soạt! Soạt!

Chúng đệ tử vội vàng quan sát bốn phía, rất nhanh phát hiện sau lưng phía bên trái có một vách đá hình chữ Oa (凹), lập tức vội vàng đổi hướng chạy đến, nhanh chân chiếm lợi thế địa hình cho mình.

“Grào!”

Bọn họ vừa chuẩn bị bố trí phòng ngự, đột nhiên bên trong vách núi truyền đến tiếng gầm giận dữ.

Xích Viêm Lang vốn đang định tiến công bỗng nghe thấy tiếng gầm, con người đỏ ngầu hiện lên một tia sợ hãi, bước chân dần chậm lại.

Sâu trong vách núi, một con hung gấu đang nghỉ ngơi bị đánh thức, thân hình cao đến năm mét đứng thẳng dậy, ánh mắt hiện lên sự giận dữ.

“Bối Sơn Hùng trung nhị phẩm!”

Lý Thanh Dương kinh hãi nói.

Trung nhị phẩm tương đương với Vô Địch nhị phẩm.

Nhìn thể trạng và ánh mắt hung hãn của nó, đúng là rất... trung nhị (tự kỷ) nha!”

“Con em nó chứ!”

Quân Thường Tiểu rút khẩu súng Desert Eagle ra, chuẩn bị tiễn con hung gấu này về châu ông bà.

Ngay lúc này, mũi chân Dạ Tinh Thần đạp lên vách núi bên phải, cả người tung bay lên cao, thanh kiếm cầm chặt trên tay điên cuồng huy động.

Soạt soạt soạt!

Trong phút chốc, kiếm ảnh dày đặc hiện ra, toàn bộ tinh chuẩn đánh vào trên ngực Bối Sơn Hùng.

Chu Hồng kinh ngạc nói:

“Một hơi ba mươi kiếm!”

Lần trước Dạ Tinh Thần làm được một hơi hai mươi kiếm, hôm nay lại thi triển một hơi ba mươi kiếm, cho thấy hắn đã lĩnh ngộ Nhất Tự Khai Quyết (một chữ nhanh) sâu sắc hơn.

Chu Hồng thân là một tên kiếm tu, ngày ngày lĩnh hội. Một tháng cũng từ hai mươi ba kiếm đột phá lên hai mươi năm kiếm.

Đừng coi thường việc tăng lên có hai kiếm này, bởi vì đôi lại là một kiếm tu khác, muốn đạt được điều này cũng phải mất vài tháng, vài năm, có khi là cả một đời.

“Soạt!”

Dạ Tinh Thần tiêu sái tiếp đất.

“Trời ạ, Dạ sư huynh ra kiếm nhanh quá đi mất!”

Các đệ tử ngoại môn kinh ngạc àm ồ hô lên.

Rất nhanh, biểu cảm trên mặt bọn họ cứng đờ, bởi vì sau khi kiếm ảnh tan biến, Bối Sơn Hùng một chút cũng không hề hấn gì, còn giờ tay lên nắm về phía trước.

“Dạ sư huynh cẩn thận!”

Tất cả kinh hãi hét lên.

“Soạt!”

Lúc này, Dạ Tinh Thần vẫn tiêu sái đưa kiếm vào bao.

Cùng lúc đó âm thanh vang lên, phía sau ngực Bối Sơn Hùng xuất hiện vết thương chi chít, không ít không nhiều vừa đúng ba mươi đường kiếm!

“Xi xì“

Máu tươi bắn ra ngoài.

Bàn tay và tim của Bối Sơn Hùng mất đi liên kết, sức mạnh ngưng tụ nhanh chóng biến mất, ý thức cùng dần dần phai mờ, thân hình to lớn ngã xuống đất.

Dạ Tinh Thần nhàn nhạt nói:

“Phạm thủ thô bỉ.”

“Dạ sư huynh, cẩn thận!”

“Hừm?”

Dạ Tinh Thần cảm thấy bầu trời bỗng dưng tối đi.

Quay đầu lại nhìn, phát hiện con phạm thủ thô bỉ trái không ngã phải không nghiêng, con em nó lại ngã về phía trước!

“Rầm!”

Dạ Tinh Thần còn mãi mê khoa trương mà không kịp tránh đi, nhất thời bị thân hình nặng nề của Bối Sơn Hùng đè lên.

Dạ đế đại nhân, bị thảm tội cùng!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Xích Viêm Lang Vương khinh bỉ!

Dạ Tinh Thần thi triển Nhất Tự Khai Quyết (một chữ nhanh), một hơi chém ra 30 kiếm, trực tiếp miểu sát Vô Sư nhị phẩm Bối Sơn Hùng, uy vũ không chỗ chê!

Nếu như những tên tán tu bỏ chạy kia nhìn thấy một màn này, khẳng định tinh thần sẽ bị chấn động sâu sắc.

Đương nhiên.

Bọn hắn cũng sẽ được chiêm ngưỡng một màn đầy xấu hổ của Dạ Tinh Thần, cả người bị thân thể nặng nề của hung thủ đè sát đất.

"Đừng để nó chiếm chỗ, nhanh chóng dọn đường!"

Quân Thường Tiểu nói.

Lý Ngọc Hoa bạo phát lực lượng, trực tiếp nâng cái thân thể nặng vạn cân của Bối Sơn Hùng, sau đó ném về phía nó vừa mới ngã gục bên đường.

Cấu nhỏ đánh thương, nếu như vừa rồi giả vờ tiếp tục ngủ, làm sao sẽ bị chơi chết cái mạng nhỏ đầu chứ.

Đành phải chịu thôi.

Ai bảo nó gặp phải một đám người hung ác.

"Xoát!"

Dạ Tinh Thần từ dưới đất bật dậy, phui phui bụi đất, tết lại vài sợi tóc có hơi lộn xộn, thản nhiên nói:

"Phạm thủ thô bỉ."

Tuy có hơi miễn cưỡng, nhưng hắn vẫn cố gắng khoa trương tới cùng!

"Ngao ô!"

Mấy chục con Xích Viêm Lang phát giác hơi thở của Bối Sơn Hùng đang dần tan biến, lập tức dừng lại cất tiếng sói tru, sau đó lại cất bước, kéo theo đốm lửa dưới chân xông tới.

Tuy chúng nó không có phóng thích hỏa cầu, nhưng sự xuất hiện của chúng nó đã làm nhiệt độ trong phiên khu vực này tăng lên không ít.

Tiêu Tội Kỳ đứng chắn ngay cửa, tám khiên chắn ở trước người, ánh mắt hắn lấp lóe chiến ý.

Hắn ưa thích bản thân nằm trong tình huống hiểm cảnh, bởi vì so với việc nhàm chán tu luyện rất có tính kích thích, lại còn có thể kiểm chứng thành quả tu luyện của mình trong khoảng thời gian này!

Lý Thanh Dương và bọn người Tô Tiểu Mạt cảm khiên đứng ở phía sau, hình thành thế trận Tiêu Tội Kỳ là phòng tuyến thứ nhất, bọn họ là lớp phòng tuyến thứ hai.

Hà!

Ngay lúc này, hai con Xích Viêm Lang lao tới, chân trước của nó duỗi ra móng vuốt sắc nhọn, hướng về chính diện mặt thuẫn vô tới!

"Hãy..ya!"

Tiêu Tội Kỳ cảm thuẫn đập lên phía trước một bước, hung hăng đung một con Xích Viêm Lang bay ra ngoài.

"Vào —— —— "

Ngay lúc này, một con Xích Viêm Lang ở mặt bên lao tới, móng vuốt sắc nhọn trực tiếp cào lên mặt trên Kiên Thiết Thuần, tiếng kim loại má sát vang lên khiến lòng người bất giác nổi hết cả da gà.

Mặc dù hấn không có kích hoạt hàng rào phòng ngự, thì sức phòng ngự của Kiên Thiết Thuần cũng vô cùng bền bỉ, trên mặt tẩm khiên không có lưu lại vết cào.

Ngược lại khổ thân Xích Viêm Lang, sau một hồi va chạm, móng vuốt đều bị cùn đi, con đau khiến nó không ngừng kêu lên ngao ô ô.

Vào —— ——

Tiêu Tội Kỳ thấy cơ hội đã đến, lập tức dịch chuyển tẩm khiên sang một bên, sau đó tay trái cầm kiếm chém ra, trực tiếp chặt cái đầu lâu rơi xuống đất, rồi lại nhanh chóng đưa Kiên Thiết Thuần chắn ở trước người.

Oanh! Oanh!

Những con Xích Viêm Lang đến sau dùng thân thể hung hăng đụng vào mặt trên tẩm khiên, sinh ra lực trùng kích rất mạnh, thế nhưng Tiêu Tội Kỳ vẫn vững vàng bất động.

Xoát! Xoát! Xoát!

Trong khoảnh khắc đó, lại có ba con Xích Viêm Lang lao tới, dùng thân thể cường tráng của mình va mạnh vào, lúc này mới khiến hấn phải lùi một bước, lùi lại phòng tuyến thứ nhất.

"Ngao ô!"

Hai con Xích Viêm Lang lanh trí nhún người nhảy lên, muốn thừa cơ hội nhảy qua người Tiêu Tội Kỳ, thế nhưng thân hình vừa mới vọt qua, lập tức có hai thanh Hàn Phong Kiếm trực diện đâm tới.

"Phốc!"

"Phốc!"

Hàn Phong Kiếm đâm xuyên vào bụng, thêm việc thân thể có quán tính lao lên phía trước, trực tiếp tạo thành một vết kiếm sâu vào trong, máu tươi bắn tung tóe ra ngoài.

Rất may là Lý Thanh Dương và Tô Tiểu Mạt phản ứng cực nhanh, nhanh chóng giơ cao tẩm khiên trong tay chặn lại huyết dịch dơ bẩn rơi xuống.

Các đệ tử sau lưng lại không kịp giơ lên tẩm khiên, nhất thời cả người bị máu tươi nhuộm đỏ, bộ dáng có thể nói vô cùng bết bát.

Oanh! Oanh!

Lại có vài con Xích Viêm Lang tiến công, nhưng tất cả đều bị phòng tuyến thứ nhất - Tiêu Tội Kỳ chặn lại, nguyên nhân là thân thể hấn cực kỳ cứng rắn, cho nên đến hiện tại vẫn có thể thủ vững tại chỗ.

Đệ tử Thiết Cốt Phái nhờ có lợi thế địa hình mà đã phá giải nguy cơ bốn phía thụ địch, chỉ cần bọn họ giữ vững cửa vào là có thể tránh thoát sự vây công.

Tuy tình thế trước mắt xem như ổn định, nhưng khuyết điểm cũng hiển lộ rất rõ ràng.

Cửa vào có không gian quá hẹp, đa số các đệ tử bên trong chỉ có thể co vào, không cách nào phát đại triển thân uy.

"Tội Kỳ, Ngọc Hoa!"

Quân Thường Tiểu nói:

"Hai người các người lao ra ngoài, kéo giãn không gian!"

"Vâng!"

Lý Ngọc Hoa từ phía sau bước lên sóng vai với Tiêu Tội Kỳ, cùng một chỗ cầm khiên xông ra, ngăn cản bảy Xích Viêm Lang lao tới.

Lý Thanh Dương và Tô Tiểu Mạt tay phải cầm khiên tay trái cầm kiếm lao theo ra ngoài, chỉ cần có Xích Viêm Lang bị tẩm khiên phía trước gạt qua hai bên, bọn hấn lập tức không chút do dự chém xuống cái đầu sói.

Chu Hồng cũng theo đó xông ra, đưa tay đặt lên chuỗi kiếm.

Quân Thường Tiểu nói:

"Chưa đến lúc người ra tay, cứ giao cho bọn hấn là được rồi."

Chuyến đi Từ Vong Cốc lần này tuy mục đích là hoàn thành nhiệm vụ sử thi, nhưng đồng thời cũng mang ý nghĩa rèn luyện đệ tử.

Cái tên thiên tài kiếm đạo này quả thật có thực lực cường hấn, hấn tung ra một loạt thao tác giết sạch toàn bộ Xích Viêm Lang, vậy còn gì gọi là rèn luyện đệ tử.

Chu Hồng hiểu rõ, thu tay lại.

Dưới sự chống đỡ xông ra của Tiêu Tội Kỳ và Lý Ngọc Hoa, không gian cũng dần dần giãn rộng.

Lý Thanh Dương và bọn người Tô Tiểu Mạt ào ra khỏi cửa vào, hình thành một thể phòng ngự hình bán nguyệt.

Từ một phòng tuyến duy nhất, biến thành ba cái phòng tuyến, độ khó khăn không cần nói cũng biết.

May mắn là đệ tử Thiết Cốt Phái có thực lực vô cùng cường hấn, Xích Viêm Lang vừa muốn vọt qua, lập tức bị tẩm khiên đụng một cái, sau đó lại bị Hàn Phong Kiếm chém rơi đầu.

Thực tế đã nói, có trang bị xác thực vô cùng tốt.

Nếu đổi lại là tay không tác sát, sợ rằng tình cảnh hiện tại của mọi người là bị bảy sói truy sát chạy thực mạng khắp Tử Vong Cốc.

Nhờ vào ưu thế địa hình và Kiên Thiết Thuần, đợt công kích thứ nhất lấy hơn hai mươi cái chết của Địa Viêm Lang để kết thúc.

"Ngao ô!"

Tiếng sói tru lại lần nữa truyền đến, dường như là đang ra lệnh.

Mấy chục con Xích Viêm Lang đứng ở phía xa, lông tóc toàn thân nhất thời trở nên đỏ rực lên như máu.

"Vù vù!"

Sóng khí nóng rực tràn ngập ra không gian.

Lý Thanh Dương ngưng trọng nói:

"Chúng nó đang muốn ngưng tụ hòa cầu, mọi người nhất định phải cẩn thận!"

"Tội Kỳ, đưa súng cho bốn tọa!"

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu đi đến khoảng trống giữa hàng phòng ngự của Tiêu Tội Kỳ và Lý Ngọc Hoa, tiếp nhận khẩu QBU88, con mắt dán sát vào ống ngắm 8x.

Tiếng sói tru vừa rồi khẳng định là của con Xích Viêm Lang Vương.

Tìm thấy nó, đánh chết nó!

Dưới sự hỗ trợ của ống ngắm 8x, cho dù lá cây cách mấy trăm mét bên ngoài cũng có thể thấy rõ.

Rất nhanh, Quân Thường Tiểu phát hiện trên một nhánh cây đại thụ phía xa, thân thể cường tráng Xích Viêm Lang Vương đang dùng ánh mắt lãnh lệ quan sát tình hình, từ khi thể phát ra có thể thấy không thua kém gì Bồi Sơn Hùng.

Cái con em nó!

Còn dám khi dễ Thiết Cốt Phái ta!

Quân Thường Tiểu khóa chặt mục tiêu xong, lập tức bóp cò.

Véo.!

Một viên đạn không mang tiếng động bắn ra ngoài.

Thông qua ống ngắm 8x, hần nhìn thấy Xích Viêm Lang Vương dường như đã sớm ngửi được mùi nguy hiểm, thân thể to lớn của nó nhanh chóng nhảy sang một nhánh cây khác.

Ồi vãi!

Vậy mà bắn trượt?

Quân Thường Tiểu dịch chuyển ống ngắm theo sát thân thể nó, đồng thời nổ súng, cái cảm giác này có chút giống như truy cùng đuổi tận!

"Xoát!"

Xích Viêm Lang Vương lại ngửi được mùi nguy hiểm, trong lúc viên đạn vừa mới rời khỏi họng súng, nó lấy tốc độ thật nhanh né tránh, trong hai tròng mắt dò thăm nổi lên sự khinh bỉ đầy nhân tính hóa.

Mồ mà tổ tiên nó!

Quân Thường Tiểu cảm giác như mình vừa mới bị sỉ nhục, một lần nữa bóp cò, lần này hần bắn liên tục mấy phát, kết quả toàn bộ bắn trượt, nó vẫn nhanh hơn một bước tránh đi.

Tiêu Tội Kỳ ở phía trước chống đỡ, mặc dù không nhìn thấy chương môn đang bắn ai, nhưng liên tục bắn ra một phát như thế, hần lập tức đoán ra là đã bắn trượt mục tiêu.

Trời ạ!

Chương môn là người có kỹ thuật bắn súng xuất quỷ nhập thần!

Thế nhưng bắn ra nhiều phát đạn như vậy mà vẫn không trúng, có thể khẳng định mục tiêu cực kỳ mạnh mẽ!

Con em nó!

Quân Thường Tiểu thảm máng một câu.

Từ khi hần sở hữu khẩu QBU88 đến bây giờ, đây là lần đầu tiên bắn trượt mục tiêu, hơn nữa còn là trong tình huống trượt liên tiếp mấy phát!

Hệ thống nói:

"Xích Viêm Lang Vương có năng lực phản ứng vô cùng nhạy bén, chủ nhân muốn đánh trúng ở cự ly xa là chuyện rất khó."

"Ta không tin nó trâu đến thế!"

Quân Thường Tiểu lấy tinh hạch của Địa Viêm Lang Vương ra, sau đó ngưng tụ 10 viên đạn lấp đầy vào băng đạn.

Hệ thống nói:

"Tinh hạch đẳng cấp càng cao, uy lực và tốc độ đạn cũng sẽ tăng cao rất nhiều, Xích Viêm Lang Vương muốn tránh né nhất định sẽ vô cùng vất vả."

"Đỉnh! Chủ thành kích hoạt thành công chế độ tăng cường, tiêu hao 5 điểm công hiến môn phái."

"Đỉnh! Điểm công hiến môn phái: 425/1000."

Hệ thống: "..."

Quân Thường Tiểu khóa chặt cái mặt đầy sự khinh bỉ của Xích Viêm Lang Vương, thầm nghĩ:

"Lão tử hôm nay không bắn chết ngươi, về sau còn mặt mũi nào nhìn người trên tiên giới?"

Xích Viêm Lang Vương dường như cảm nhận được cực độ nguy hiểm, vội vàng xoay người chạy trốn.

"Véo.."

Bất quá, nó vừa mới xoay người, viên đạn mang theo ánh sáng ngang nhiên bay tới.

Ngươi có giỏi thì tung ra thần thông phi thiên độn địa, còn không ngoan ngoãn ăn đạn cho lão tử!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 179: Mở ra hàng rào phòng ngự!

Không cần phải nghi ngờ, một khi chế độ tăng cường được bật.

Chỉ cần mục tiêu bị khóa chặt, bách phát bách trúng!

Xích Viêm Lang Vương luôn khinh người, dường như cảm thấy mình chọc phải đại ma đầu, cho nên lập tức chạy trốn.

Thế nhưng, căn bản không lối thoát!

"Véo —— —— "

Viên đạn được bắn ra không gây một tiếng động xuyên qua từng cây đại thụ, tạc qua từng tán cây.

Xích Viêm Lang Vương nhờ linh cảm rất nhạy bén của mình mà đã bắt được đường đạn, bất quá hai trông mắt chỉ còn lại biểu hiện tuyệt vọng, bởi vì nó biết không cách nào tránh!

"Bành!"

Cuối cùng, viên đạn dường như có mắt nhắm thẳng vào trên trán bay tới, lực sát thương trực tiếp xuyên vỡ sọ của Xích Viêm Lang Vương.

"Rầm!"

Thân thể khổng lồ của Xích Viêm Lang Vương từ trên cây rơi xuống mặt đất, hai con mắt đỏ ngầu dần dần phai nhạt, trên mặt biểu lộ nhân tính hóa sự khó tin.

Nó rõ ràng đã ngửi được mùi nguy hiểm.

Nó rõ ràng đã nhìn thấy đường đạn bắn tới.

Vì cái gì hết lần này tới lần khác đều chạy không thoát!

Chuyển gió đổi hướng?

Cường đại linh cảm?

Thật có lỗi, ở trước mặt thần tiên, chúng quy vẫn chỉ là kiến hôi!

"Ngao ô —— —— "

Trong núi rừng vang lên từng đợt sói tru ai oán khi Xích Viêm Lang Vương bị đánh chết, sau đó từng cái từng cái ánh sáng đỏ rực xông tới.

"Lộp cộp lộp cộp!"

Sau vài giây, có hơn hai trăm con Xích Viêm Lang ngay phía trước đệ tử Thiết Cốt Phái, ánh mắt của bọn nó chỉ có sự điên cuồng.

Quân Thường Tiểu co giật khóe miệng.

Đánh chết một con Xích Viêm Lang Vương, kết quả xúc động tới một bầy Xích Viêm Lang!

Còn nói nhảm.

Người giết lão đại nhà người ta, đương nhiên người ta muốn liều mạng với người rồi!

"Vù vù!"

Ngay lúc này, một con Xích Viêm Lang vẫn còn đang ngưng tụ hỏa cầu khi trước, cả người bỗng nhiên dâng lên lửa đỏ, giống như bị thiêu đốt bốc cháy.

Phùng phùng!

Sau đó rất nhiều con Xích Viêm Lang bốc cháy.

Trong tầm mắt của đệ tử Thiết Cốt Phái, hình ảnh bày ra chính là mấy chục đoàn ngọn lửa điên cuồng cháy rực, có thể nói cực kỳ kinh hồn khiếp vía!

Lý Thanh Dương ngưng trọng nói:

"Chúng nó dự định tiến công!"

"Grào!"

Vừa dứt lời, một con Xích Viêm Lang há cái miệng rộng phun ra một đoàn hỏa diễm xông tới.

Những nhánh cây bị đoàn hỏa diễm đi qua, trong nháy mắt bị thiêu cháy thành tro bụi!

"Lộp cộp!"

Tiêu Tội Kỳ giẫm mạnh một chân xuống mặt đất, đưa thuẫn ra chắn ở trước người, hình thành thế phòng ngự bất khả xâm phạm.

Bùm!

Năng lượng đoàn hỏa diễm nổ trực tiếp trên bề mặt ngoài của Kiên Thiết Thuẫn, lực lượng sinh ra ít nhất cũng trên 1 vạn 7 ngàn cân!

Một con Xích Viêm Lang có thực lực trung bình tầm Võ Đồ thất phẩm, một khi bộc phát sức mạnh hỏa diễm, lực lượng thế mà ngang với môn chủ Trường Đào Môn, chuyện này có chút quá đáng sợ!

Bất quá, người nó đối mặt là tường đồng vách sắt Tiêu Tội Kỳ, dù lực lượng của nó có đột phá con số 2 vạn thì hẳn vẫn có thể vững vàng chống đỡ!

Một con không được, vậy hai ba con thì sao?

"Grào!"

"Grào!"

Hai con Xích Viêm Lang khác cùng một lúc phóng ra đoàn hỏa diễm, mục tiêu công kích vẫn là Tiêu Tội Kỳ.

Bùm! Bùm!

Hai đoàn hỏa diễm một lần nữa trúng trực diện mặt ngoài Kiên Thiết Thuẫn!

Cộng với cả năng lượng phát sinh mới này, lực công kích đã gần với 5 vạn cân, trong nháy mắt lực phản chấn khiến tay cầm khiên của Tiêu Tội Kỳ run rẩy kịch liệt!

Mà lại nói, dưới tình huống đoàn hỏa diễm liên tục ma sát đốt cháy, mặt ngoài Thiết Thuẫn dần dần trở nên nóng bỏng.

Không phải đã nói là cách nhiệt sao?

Đó là khi đối mặt với hỏa cầu của Địa Viêm Lang, một cái vừa trúng liền tan biến.

Còn đối mặt với loại ngọn lửa cháy liên tục này, chỉ có thể xem là kháng nhiệt, mà không phải là tuyệt đối cách nhiệt!

Từ tình huống hiện tại xem xét, Tiêu Tội Kỳ còn chống đỡ được một chút thời gian.

Nhưng sẽ không quá lâu, bởi vì hắn cảm nhận được mặt trong tấm khiên đã bắt đầu nóng lên, nếu như tiếp tục như thế, khẳng định phòng tay như chơi!

Grào Grào Grào!

Lại có ba đoàn hỏa diễm nóng rực bay tới!

Tiêu Tội Kỳ lập tức sắc mặt đại biến.

Nếu như lại phải chống đỡ ba đoàn hỏa diễm này, lực lượng ít nhiều cũng 10 vạn cân, hắn rất muốn thử một lần, liệu đây có phải là cực hạn chịu đựng!

Nhưng tấm khiên dưới trạng thái đang bị đốt cháy lại không thể chịu được!

Tiêu Tội Kỳ không một chút do dự dùng ý nghĩ kết nối với năng lượng tinh hạch bên trong tấm khiên.

Đong!

Trong chớp mắt, mặt ngoài Kiên Thiết Thuẫn lấp lóe ánh sáng, cùng với đó là một cái trận pháp hàng rào phòng ngự hiện ra.

Bùm! Bùm! Bùm!

Ba đoàn hỏa diễm trùng trực diện.

Một đợt tấn công tổng cộng có sáu đoàn hỏa diễm, lực lượng đã đạt đến con số 10 vạn cân!

Thế nhưng lực lượng có mệnh đến đâu đi nữa, Tiêu Tội Kỳ không một nhúc nhích đứng ở phía sau hàng rào phòng ngự.

Hắn đã kích hoạt hàng rào của Kiên Thiết Thuần, nhất thời cảm giác vô cùng nhẹ nhõm.

Bởi vì hàng rào phòng ngự đã ngăn cách ngọn lửa ở bên ngoài, cho nên bề ngoài Kiên Thiết Thuần bị nhuộm lên màu đỏ rực cũng đang dần dần khôi phục màu đen vốn có.

Bất quá.

Dưới áp lực của ngọn lửa không ngừng mài mòn, năng lượng tinh hạch bên trong tấm khiên cũng đang dần tiêu hao.

Dựa theo trình độ mài mòn này, thời gian có thể kiên trì chỉ khoảng mười phút đồng hồ.

Grào Grào Grào!

Lại có thêm Xích Viêm Lang từ hai bên cánh phun ra đoàn hỏa diễm!

Lý Ngọc Hoa nhanh chân tiến lên, đứng ở phía bên phải Tiêu Tội Kỳ, nhanh chóng kích hoạt công hiệu đặc biệt của Kiên Thiết Thuần, lập tức trước người hình thành phòng ngự hàng rào.

Lý Thanh Dương bổ sung cánh trái, đồng thời phóng xuất hàng rào phòng ngự.

Ba người tạo thành thế tam giác trận, thành công chặn lại tất cả đòn công kích bằng đoàn hỏa diễm từ ba hướng.

Chức năng hàng rào phòng ngự của Kiên Thiết Thuần, trong giây phút sinh tử bày ra vô cùng tinh tế!

Thế nhưng, số lượng Xích Viêm Lang xác thực quá nhiều.

Nếu như toàn bộ chúng nó đều triển khai đoàn hỏa diễm, tình huống sẽ rơi vào hiểm cảnh khó coi cực kỳ!

"Tiểu Mạt, Tiểu Phi."

Quân Thường Tiểu nói:

"Xông ra!"

Hắn cũng ý thức được không thể tiếp tục kéo chiến cuộc quá lâu dài, nếu không tình thế sẽ chỉ càng thêm bị động mà thôi.

Xoát! Xoát!

Tô Tiểu Mạt và Lý Phi là hai tên đệ tử tinh anh sở hữu thân pháp cao cường, nhún người một cái nhảy lên lao ra ngoài.

Xích Viêm Lang đang khóa mục tiêu là bọn người Tiêu Tội Kỳ, đột nhiên thấy có người nhảy ra, trực tiếp chuyển hướng công kích của đoàn hỏa diễm sang chào hỏi!

"Grào Grào Grào...!"

Hơn mười đoàn hỏa diễm từ dưới mặt đất đánh về phía không trung.

Đáng tiếc, Tô Tiểu Mạt và Lý Phi có thân pháp quá linh hoạt, thành thạo triển khai động tác né tránh, sau khi tiếp đất lại nhanh thi triển Quỷ Ảnh Bộ từ hai bên tiếp cận.

Hơn hai mươi con Xích Viêm Lang không ngừng há miệng phun lửa, chi tiếc là không cách nào bắt kịp tốc độ của hai người, vẫn luôn trượt qua tàn ảnh mà thôi.

"Đến đây, đến đây!"

Tô Tiểu Mạt vừa chạy, vừa khiêu khích nói:

"Đến đánh tiểu nhân vật này đi!"

Đám Xích Viêm Lang ở phía sau đang vận sức bị chọc giận sôi máu, toàn bộ ánh mắt đều khóa chặt trên người hắn, sau đó từng con há miệng rộng phun ra đòn công kích!

Grào! Grào! Grào!

Mấy chục đoàn hỏa diễm từ các phương hướng khác nhau bay tới!

"Ồi mẹ ời!"

Tô Tiểu Mạt bị dọa khiếp vía, vội vàng đốc toàn sức thi triển thân pháp, sau đó cả người ở trong làn đạn đoàn hỏa diễm diễn xiếc múa kịch để né tránh.

Mặt khác, Lý Phi thừa lúc sư huynh hấp dẫn toàn bộ địch ý, đột nhiên dừng lại, bàn chân phải vàng hướng về phía sau nhấc lên, hiện lên tư thế chuẩn bị sút bóng!

Bất quá, hiện tại làm gì có quả bóng nào!

"Đơng! Đơng!"

Ngay lúc này, cả không gian bị chấn động, từng viên đá lớn nhỏ cỡ nắm đấm xuất hiện!

"Thiết Cốt Vô Ảnh Cước!"

"Bành bành bành!"

bên trên mu bàn chân phải vàng của Lý Phi, từng viên đá rơi xuống có khoảng cách nhất định, giúp hắn có thể liên tục thi triển ra sáu lần sút vô-lê.

Vèo vèo vèo!

Sáu khối đá dưới cước lực mạnh mẽ bị đá bay ra, ở trên không trung vạch ra một đường bất đồng vòng cung!

Bành bành bành bành!

Sáu con Xích Viêm Lang đang mài mê công kích Tô Tiểu Mạt, bất tri bất giác bị khối đá nện thẳng vào cái trán, sau đó từng con vô lực ngã ầm xuống đất.

Lý Phi tung ra mỗi một cước lực lượng ít nhất cũng là 2 vạn cân, cộng với kích thước khối đá lớn, mặc dù không cách nào so sánh với lực xung kích của viên đạn, nhưng lực lượng chung quy vẫn là tương đối lớn!

"Cái con em nó!"

Lý Ngọc Hoa thấy thế, cả lưng đầy mồ hôi lạnh.

Lúc trước trong cả một tháng huấn luyện, hắn không ít lần được bàn chân phải vàng của Lý sư huynh chiếu cố, nếu như lúc ấy sư huynh thi triển chính là cỗ lực lượng này, bản thân mình nhất định bị ngược đến ợ ra rả!

"Ngã trăm! Ngã trăm, Ngã trăm trăm..!"

Tô Tiểu Mạt trong lúc tránh né, tay phải khép lại thành đao không ngừng vung ra liên tục, từng đao sáng hình bán nguyệt đánh vào thân thể Xích Viêm Lang, bị oanh kích văng ra ngoài!

Hai người ra sân, nhanh chóng hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của bảy sói.

Quân Thường Tiểu thấy rằng thời cơ tốt đã chín muồi, lập tức hạ lệnh:

"Tinh Thần, dập tắt “đám lửa” này cho bọn tụi ta!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tội Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Ác ma từ địa ngục!

Tô Tiểu Mạt khiêu khích kết hợp Lý Phi sút xa, vô hình chung hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của bảy Xích Viêm Lang, chúng nó không ngừng ngưng tụ đoàn hỏa diễm, chuẩn bị tung ra một đòn tấn công cuồng bạo thiêu chết hai tên yêu nghiệt này.

Đây xác thực là thời cơ tốt để mình phá vòng vây!

"Xoát!"

Dạ Tinh Thần tung người lên rơi xuống phía mặt Tiểu Tội Kỳ.

Từng bước một hướng về phía bảy Xích Viêm Lang, đặt một tay ở trên chuôi kiếm, trong đôi mắt hẹp dài chỉ còn lại sát ý lạnh băng.

Vạn Cổ Đệ Nhất Tông Trailer

Dạ sư huynh lại sắp ra tay nữa kìa!

Các đệ tử ngoại môn dùng cặp mắt đầy ngưỡng mộ lần lượt nhìn sang.

Một hơi 30 kiếm, một chiêu giết chết Bối Sơn Hùng trung nhị phẩm. Điều này khiến bọn họ kinh sợ không thôi, cho nên lần này rất hy vọng lại có thể nhìn sư huynh đại triển thần uy, xuất ra cái kiếm kỹ xuất quỷ nhập thần kia!

Chu Hồng cũng dõi mắt nhìn sang.

Dưới sự dõi theo của mọi người, Dạ Tinh Thần ngừng bước đứng lại, mười mét phía trước là hơn hai mươi con Xích Viêm Lang.

Tô Tiểu Mạt và Lý Phi hấp dẫn lực chú ý quá tốt, đến mức Dạ Đế đại nhân đứng cách chúng nó mười mét mà vẫn không thêm bận tâm.

Chúng nó xem ta là không khí?

Lòng tự trọng của Dạ Tinh Thần bị tổn thương, sự lạnh lùng trong ánh mắt ngày càng mãnh liệt, sau đó cổ tay thực hiện động tác, kiếm ra khỏi vỏ!

m thanh kiếm ra vỏ vừa vang lên, lúc này mấy chục con Xích Viêm Lang đang bận oanh kích túi bụi Tô Tiểu Mạt và Lý Phi mới đưa mắt nhìn sang.

Có nhân loại, phun chết hắn!

Xích Viêm Lang vừa muốn đem ngọn lửa chuyển hướng qua thì Dạ Tinh Thần đã thi triển ra Nhất Tự Khai Quyết.

Xoát xoát xoát xoát —— ——

Trong tức khắc, 30 kiếm toàn bộ khai triển, hình thành ba mươi đạo kiếm khí Thất Luyện Vô Song bắn ra.

"Vù vù!"

Kiểm khí bùng nổ, gió lạnh thổi lên!

Hình ảnh Dạ Tinh Thần cầm kiếm trong tay, tóc đen bay lất phất, trên khuôn mặt đầy lãnh khốc vô tình, muốn hấn có bao nhiêu khoa trương chính là có bấy nhiêu khoa trương!

Ba mươi đạo kiếm khí, giống như bông hoa nở rộ.

Đệ tử Thiết Cốt Phái biểu lộ ánh mắt sùng bái đến cực hạn, thiếu chút nữa kinh hô ra tiếng!

Chu Hồng lại được chứng kiến Dạ Tinh Thần thi triển một hơi 30 kiếm, ý nghĩ muốn tu luyện Lăng Thần Kiếm Quyết trong tâm hấn ngày càng mãnh liệt!

Véo véo véo!

Ba mươi đạo kiếm khí áp sát mặt đất bay tới, rất tinh chuẩn đánh vào ba mươi cái đầu Xích Viêm Lang!

Nhất Tự Khai Quyết.

Ý nghĩa chỉ có một chữ —— nhanh!

Những con Xích Viêm Lang đang dự tính quay đầu phun chết Dạ Tinh Thần, đầu chưa kịp chuyển sang thì kiếm khí mát lạnh đã đến trước mặt.

Véo véo véo!

Kiểm khí bộc phát tràn ngập trong không khí, rồi từ từ phai nhạt tan biến.

Ba mươi con Xích Viêm Lang vẫn giữ nguyên tư thế quay đầu, bất quá ngọn lửa ngưng tụ trong miệng nó đã dập tắt, hai tròng mắt đỏ rực cũng từ từ âm đạm.

"Roẹt!"

Hàn Phong Kiếm trở lại vô kiếm.

"Rầm!"

"Rầm!"

Ba mươi cái thân thể Xích Viêm Lang có thêm một vết kiếm phía trên, sau đó vết kiếm lan rộng tách thân thể thành hai nửa, máu tươi và nội tạng thì nhau tràn ra ngoài.

Một hơi 30 kiếm, nhất kiếm đoạt mệnh.

Mạnh!

Quá mạnh!

Vì tránh cho tình trạng va vào vết xe đổ trước đó, Dạ Tinh Thần trong quá trình khoa trương, vẫn luôn duy trì cảnh giác từ đầu đến cuối.

"Ngao ô!"

Ngay lúc này, mấy chục con Xích Viêm Lang điên cuồng liều mạng xông tới, nhiệt độ trong không khí nhanh chóng bị đốt nóng lên.

"Tới đây, đám súc sinh."

Dạ Tinh Thần một lần nữa đặt tay lên chuôi kiếm, ánh mắt hấn nổi lên chiến ý mãnh liệt.

"Xoát! Xoát!"

Vài con Xích Viêm Lang vừa nhô ra móng vuốt chân trước lao tới, ngay tức khắc trong tầm mắt chúng nó xuất hiện kiếm ảnh dày đặc, kết quả thân thể bị chém thành khối thịt vụn!

Phốc! Phốc!

Có thêm vài con Xích Viêm Lang từ các phương hướng khác lao tới, bất quá vừa lại gần Dạ Tinh Thần thì đã bị hấn tìm ra sơ hở, một cái kiếm ảnh giết một con súc vật!

Chẳng mấy chốc.

Hơn mười con Xích Viêm Lang chết thảm dưới chân hấn, máu tươi chảy dài đầy đất.

Người hung ác không nói nhiều, ca đây chỉ thích khoa trương!

"Ngã trăm!"

"Ngã trăm trăm...!"

Tại một nơi khác, Tô Tiểu Mạt điên cuồng thi triển võ học linh lực hóa hình, ánh trắng khuyết không ngừng xuất hiện, hung hăng đánh vào thân thể Xích Viêm Lang.

"Thiết Cốt Vô Ảnh Cước!"

Lý Phi cũng không ngừng lấy ra từng khối đá từ trong không gian giới chỉ, sau đó điên cuồng vung chân sút ra.

Ba người nhiều lần thi triển võ học, kiếm kỹ, ám khí.

Hình ảnh từng con Xích Viêm Lang lao tới, chẳng khác nào kỵ binh trên chiến trường, trong lúc xông pha chiến trường lần lượt người ngã ngựa đổ!

"Thu khiên, giết sạch!"

Quân Thường Tiểu nói.

"Xoát! Xoát!"

Lý Thanh Dương, Tiêu Tội Kỳ và Lý Ngọc Hoa ngắt kết nối với hàng rào phòng ngự.

Các đệ tử khác cũng thu hồi Kiền Thiết Thuần, người cầm Hàn Phong Kiếm, người thi triển ra Ngã Trảm, từ bên trong giết ra ngoài.

Đối mặt với mấy trăm con Xích Viêm Lang, ánh mắt và thân thể đệ tử Thiết Cốt Phái nhanh chóng bộc phát khí thế hùng hồn, so với bầy sói càng thêm khủng khiếp, dường như chúng nó đang phải đối mặt với từng con hung thú điên rồ!

Trước cửa sơn cốc.

Hơn ba mươi tên tán tu đã chạy về nơi này.

Bọn họ cũng không có rời đi, mà tại chỗ này chờ đệ tử Thiết Cốt Phái đi ra.

Có người nghĩ mình trước tiên phải lấy lại số tiền kia, dầu sao một giọt cháo cũng chưa nếm, làm gì có chuyện đem một ngàn lượng cho không Thiết Cốt Phái.

Thật có lỗi.

Tiền đã vào túi của Quân Thường Tiểu, muốn lấy lại là chuyện không có khả năng.

"Quái lạ thật!"

Có người nói:

"Thiết Cốt Phái vì cái gì còn chưa đi ra?"

"Chắc không bị vây chết trong đó đâu chứ?"

"Dựa theo thực lực của bọn hán, nếu như chạy trốn hẳn là sẽ rất dễ mới đúng."

"Quá nhiều người ở cùng một chỗ, nếu chậm chạp khẳng định lãnh ít dữ nhiều!"

Mọi người lại đợi thêm một lát, kết quả vẫn không thấy người xuất hiện, lập tức nhanh chóng kết luận, bọn hán khẳng định bị bầy Xích Viêm Lang vây công!

"Bình thường mà nói, thực lực của một con Xích Viêm Lang chẳng kém gì so với Địa Viêm Lang Vương, vừa rồi ta thấy ít nhất cũng bảy tám chục con, một khi Thiết Cốt Phái bị vây công, có khác nào thập tử vô sinh!"

"Đừng nói là một cái bát lưu môn phái, coi như Tần minh chủ dẫn đội cũng chẳng khá hơn là bao!"

"Sớm biết phát sinh tình huống như thế, chúng ta đã không đưa tên kia một ngàn lượng. Hiện tại thì tốt rồi, bọn hán bỏ mạng dưới tay bầy sói hoang, cái xác nhất định cũng bị tha đi mất, có muốn tìm cũng lực bất tòng tâm!"

Mọi người vô cùng suy sụp.

Bọn hán không đau lòng Thiết Cốt Phái, mà là đau lòng tiền của mình!

"Chúng ta ráng chờ thêm chút nữa, chờ đến lúc bầy Xích Viêm Lang tiêu tán rồi trở về nhìn xem, có hay không một chút tiền còn sót lại."

"Thiết Cốt Phái tuy không cách nào chống đỡ bầy sói, nhưng khả năng tương tàn lẫn nhau vẫn là có thể xảy ra, da lông của Xích Viêm Lang có công dụng giữ ấm rất tốt, cầm ra chợ bán sẽ thu được một cái giá không tệ!"

"Không sai, không sai!"

Mọi người không có ngay lập tức rời cốc, yên tĩnh ngồi chờ thời.

Dầu sao tiền cũng đã mất, nếu như trắng tay trở về, tổn thất có chút chịu không nổi nha.

Rất nhanh, nửa tiếng đồng hồ cứ thế trôi qua.

Có người mở miệng nói:

"Ta là cảm thấy thời điểm đã tới, chúng ta thử vào nhìn một cái xem sao?"

"Đừng nóng vội, đừng nóng vội."

Một tên võ giả cẩn thận nói:

"Đợi thêm nửa tiếng cũng không chết ai cả."

Mọi người lại tiếp tục chờ thời, sau đó cẩn thận từng li từng tí bước trở về nơi cũ.

Đi hết quãng đường, bọn hán không có xao động mà làm chuyện gì ngu ngốc, mà chính là lần lượt vênh tai lên nghe động tĩnh xung quanh, cẩn thận nghe xem có còn tiếng sói tru hay không.

Không có âm thanh!

Con gió thổi nhẹ mang theo cảm giác mát lạnh.

Trong nháy mắt bọn hắc nhện định bày Xích Viêm Lang đã rút lui rồi, bởi vì chúng nó vẫn còn nơi này, làn gió khẳng định sẽ mang theo chút hơi ẩm!

Đám tán tu nâng cái lá gan lên bước gần hơn chút, đến khi bọn hắc nhện về phía nơi mà đám đệ tử Thiết Cốt Phái vừa rồi gặp phải đàn sói, biểu hiện trên mặt từng người đông cứng như đá.

Cả một khu vực rộng rãi này.

Có hơn hai trăm cái xác Xích Viêm Lang!

Từ trạng có thể là bị chém chết, hoặc là bị oanh vỡ đầu, xác chết chồng chất!

Hơn hai mươi thân thể nhuộm đầy máu của đệ tử Thiết Cốt Phái đang ngồi trên đồng xác, có người thì quơ quơ cánh tay, có người dùng da lông thú để tẩy đi vết máu.

Tình cảnh nhiều con Xích Viêm Lang phơi xác tại nơi này, hình ảnh rất có lực trùng kích!

Hai mươi lăm đệ tử Thiết Cốt Phái đều vẹn toàn không chết một tên, ngay cả vết thương nặng cũng không có, điều này lại càng có lực trùng kích!

Đám tán tu sớm đã trọn tròn tròn mắt, nội tâm không ngừng có sóng to gió lớn đánh vào!

Xoát, xoát!

Ngay lúc này, đệ tử Thiết Cốt Phái lần lượt quay đầu nhìn sang, trên miệng nhếch lên nụ cười.

Bởi vì mặt mũi bọn họ đều đầy máu me, kết hợp với nụ cười đều cang, nhất thời cho người ta cảm giác như đang đối diện với một bầy ác ma!

Đạp đạp đạp!

Đám tán tu bị dọa sợ bất giác lui về sau vài bước, cả người có một cỗ ý lạnh rừng mình chạy từ chân tới đầu!

"Chur vị."

Quân Thường Tiểu kéo cái xác của Xích Viêm Lang Vương qua, sau đó dùng một chân giẫm lên, cười nói:

"Lúc này các ngươi rời đi Từ Vong Cốc, việc này tương đương với bỏ quyền. Nếu như các ngươi muốn tiếp tục ở phía sau Thiết Cốt Phái ta húp chút cháo, vậy xin mời nộp phí một ngàn lượng!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 181: Người chương môn này có chút keo kiệt

Hơn hai trăm con Xích Viêm Lang chết muôn hình vạn trạng, có con bị chém rơi đầu, có con bị chém thành nửa đôi, máu tươi nhuộm khắp mặt đất, hình ảnh chẳng khác nào một cái lò sát sinh!

Đệ tử Thiết Cốt Phái ngồi trên đồng thi thể, quay đầu hướng về phía mình cười cười, từng hàm răng trắng hiện lộ ra, giống hệt như đồ tể lò sát sinh!

Không.

Chính xác mà nói phải là ác ma từ địa ngục!

Hơn ba mươi tên tán tu chứng kiến toàn bộ tình cảnh trước mắt, bất tri bất giác tự lui về phía sau vài bước, sống lưng đã đầy mồ hôi lạnh, da đầu từng con tê dại!

Thân là võ tu, vì cái gì phải sợ hãi đến thế?

Nếu như chỉ là bò dê bình thường, bọn hắc tuyệt đối chẳng thèm nhìn để ý.

Nhưng đây đều là xác của Xích Viêm Lang, mỗi một con có thực lực tương đương với Vô Đồ thất phẩm đấy!

Mà lại nói, bầy Xích Viêm Lang toàn bộ bị diệt!

Hơn hai mươi tên đệ tử Thiết Cốt Phái tiêu diệt cả một bầy Xích Viêm Lang sơ giai thất phẩm, chỉ điều này đã cực kỳ khủng khiếp, cực kỳ dọa người!

Bọn hắc nhìn Quân Thường Tiểu lôi cái xác của Xích Viêm Lang Vương từ trong rừng đi ra, sự rung động trong lòng mỗi người càng thêm mãnh liệt!

Ta đang... mơ sao?

Quân Thường Tiểu nhìn từng người thể hiện bộ mặt đần độn, không khỏi lắc đầu nói:

"Các ngươi không nghe bản tọa vừa mới nói gì sao?"

Hắc nói cái gì?

Muốn tiếp tục ở phía sau húp cháo, lại giao thêm một ngàn lượng!

"Ta đưa!"

Một tên võ giả vội vàng móc tiền ra.

Bọn hắn vốn cho rằng toàn quân Thiết Cốt Phái bị diệt, kết quả ngược lại cả bảy Xích Viêm Lang thây phơi đầy đất.

Bọn hắn lập tức thông minh, thông suốt nghĩ bản thân ở phía húp cháo từ những con người có thực lực khủng bố này, khẳng định sẽ có đại thu hoạch!

Người khác cũng nhanh chóng thông minh lên, vội vàng móc ngân phiếu ra nộp phí.

Thi thể Xích Viêm Lang nhiều như vậy, tùy tiện lột vài bộ da, món hời khẳng định sẽ có.

Quan trọng hơn nữa là Thiết Cốt Phái có ý định tiến sâu vào trong cốc, nếu trong lúc vô ý bỏ sót đồ thừa, hoặc bỏ sót khoáng thạch, dược liệu, mình tuyệt đối kiếm đầy bồn đầy bát!

Cứ như vậy.

Quân Thường Tiểu lại thu được 3 vạn lượng.

Sau khi giao dịch hoàn tất, ánh mắt từng tên tán tu rạo rực nóng bỏng nhìn về phía thi thể của Xích Viêm Lang, bọn hắn đã chuẩn bị tốt công tác rọc da lóc xương.

"Chúng đệ từ nghe lệnh!"

Quân Thường Tiểu nói:

"Lấy tinh hạch, da sói, bắt kẻ xương thịt, chỉ cần có giá trị thì lấy hết cho bản tọa."

Á?

Ba mươi tên tán tu nghe xong, tập thể biểu hiện bộ mặt ngu ngơ.

Xoát! Xoát!

Đệ tử Thiết Cốt Phái lập tức hành động.

Trong khoảng thời gian ngắn, hơn hai trăm thi thể Xích Viêm Lang bị lột da lóc xương sạch sẽ, thứ còn lại chỉ là một đồng thịt sói.

Cái thứ này cũng bán được chút tiền nha.

Nhưng về mặt cơ bản cũng chỉ có giá trị hơn chút thịt bò dê phổ thông mà thôi, vì thế giá cả khẳng định không quá cao.

Sức chứa của không gian giới chỉ có giới hạn, thôi thì đánh nhường cho bọn hắn vậy.

"Chư vị."

Quân Thường Tiểu chỉ tay vào đồng thịt sói, nói:

"Húp cháo không rất không tốt, hay là ăn chút thịt đi nha."

Nói xong, hắn dẫn các đệ tử tiếp tục tiến lên.

"Véo...!"

Con gió lạnh thổi qua, thổi tâm hồn ba mươi tên tán tu đều nhanh chóng lạnh.

Chính mình tiêu hao hai ngàn lượng, chỉ vì muốn ở phía sau Thiết Cốt Phái lấy chút thịt vụn, chuyện này tuyệt đối làm ăn lỗ vốn!

"Chương môn, người chỉ để lại cho bọn hắn chút thịt sói, làm vậy có cần rút lương tâm quá không."

Trên đường đi, Lý Thanh Dương thấp giọng nói.

Quân Thường Tiểu nói:

"Muốn ở phía sau nhét đầy túi? Trên đời há có chuyện tốt như thế."

Ngay ban đầu hắn hoàn toàn không để ý đến chút da lông sói.

Dù sao thứ này đem đi ra chợ bán, thu hoạch cũng chỉ là con số nhỏ.

Nhưng sau khi giết chết Hắc Mao Báo, hắn nhìn thấy đám tán tu tích cực tranh đoạt, lập tức nghĩ đến một chuyện, mấy chục tấm da thú không được, vậy nếu như mấy trăm tấm, mấy ngàn tấm thì sao?

Huống hồ.

Từ Vong Cốc chắc chắn không thiếu da lông thú!

Hắn thu được tiền tài từ Hạo Khí Môn và Ngải gia, không nhiều chỉ tầm 20 triệu.

Thế nhưng, Quân Thường Tiểu không nghĩ mình đã rất giàu có, cho nên chỉ cần cơ hội kiếm tiền có, hắn nhất định không bỏ qua.

Sau khi nghĩ thông suốt, bản thân hần hân mình không thể mặt dày, đòi lại số da lông và xương cốt của Địa Viêm Lang từ đám tán tu. Bất quá một vị cường môn mà làm chuyện như thế rất không có phong phạm cao thủ.

Xoắn thật đấy, làm sao bây giờ?

Tĩnh đi tĩnh lại, thôi thì xem như bán cho bọn hần với cái giá một ngàn lượng vậy.

Về sau muốn nhặt được thứ tốt, vậy thì phải kiếm được thứ khác ngoài thịt.

Hóa ra con hàng này nói giao tiền có thể húp cháo, chẳng qua chỉ là biến đổi phương thức, đền bù tổn thất số da lông lúc trước bỏ phí!

Tĩnh luôn cả da lông của Hắc Mao Báo, tổng giá trị cũng không quá một ngàn lượng, trực tiếp thu mỗi người một ngàn lượng, tổn thất này liền bồi thường quá mức, bồi đến sắp xẹt cả máu mũi.

Sau đó bầy Xích Viêm Lang đột nhiên xuất hiện, hù dọa đám tán tu bỏ chạy thực mạng.

Đợi đến lúc bọn hần quay lại, ừm, nhất định phải bắt lấy cơ hội, kiếm mấy vạn lượng rồi hẵng nói.

Người cường môn này, có chút keo kiệt!

Keo kiệt là chuyện hiển nhiên.

Hai bên không thân không thích, dựa vào cái gì ta ở phía trước xông pha giết địch mở đường, các người ở phía sau kiếm đầy bồn đầy bát?

Mà lại nói, coi như bọn hần không thu được cái gì quá giá trị, chỉ ít dưới sự bảo kê của mình, bọn hần có thể tiến sâu vào trong cốc, cái giá hai ngàn cũng không tính là keo kiệt!

Tiếp tục tiến lên.

Đi hơn mấy trăm mét, nhóm người không gặp phải hung thủ tập kích, thay vào đó phát hiện không ít loại dược liệu.

Bởi vì sinh trưởng gần với lối vào, cho nên phẩm chất của dược liệu có chút tầm thường, nhưng Quân Thường Tiểu vẫn không ngại ra lệnh hái toàn bộ, chân chính một đường quét ngang.

"Quân cường môn."

Các tán tu đi ở phía sau suy sụp nói:

"Dược liệu cấp thấp như vậy cũng không đáng giá bao nhiêu, các người đừng có lại lấy hết dược không..."

Quân Thường Tiểu nói:

"Nếu như các người đến nhặt đồ thừa, thì phải có giác ngộ của một tên nhặt đồ thừa."

Mọi người nhất thời trầm mặc.

Nhìn xung quanh, chẳng còn cái gì dễ nhặt!

Ngay lúc này, Tiểu Tội Kỳ đi ở phía trước mở đường bỗng dừng lại, sau đó ngã người xuống áp tai sát mặt đất, cảm nhận được tần suất mặt đất chấn động, cau mày nói:

"Có phiền phức tìm tới."

Đây là một loại bản lĩnh mà lúc trước hần và Dạ Tinh Thần ở bên ngoài rèn luyện học được, ngày hôm nay dùng tới rất có bộ dáng chuyên nghiệp.

Bất quá!

Tô Tiểu Mạt đi đến bên cạnh hần, chỉ về đằng trước, co giật khóe miệng nói:

"Tiêu sư đệ, chúng ta dùng mắt cũng có thể thấy được."

Hả?

Tiểu Tội Kỳ ngẩng đầu lên nhìn phía trước.

Tầm mắt phóng tới một nơi sâu xa trong sơn lâm, một cái bóng đen lớn dần hiện ra, đá vụn trên mặt đất và lá cây nhẹ nhàng rung rung.

Hình ảnh rất có tính kích thích.

"Rống!"

Đột nhiên, một tiếng gầm đĩnh tai như óc truyền đến.

Chỗ cây cối che lấp thân hình của bóng đen sụp đổ, một con vượn thú đầy lông nâu ở trước ngực, thân thể cao to có thể sánh ngang với một con gấu lớn!

Lý Thanh Dương trầm giọng nói:

"Đại Tinh Viên trung ngũ phẩm!"

Đại Tinh Viên?

Quân Thường Tiểu lập tức vui vẻ ra mặt.

Nhiệm vụ sử thi yêu cầu giết bốn loại hung thú, mà một loại bên trong đó chính là Đại Tinh Viên!

Cả đoàn mới vừa tiến vào Tử Vong Cốc không bao lâu đã gặp ngay mục tiêu nhiệm vụ, so với tưởng tượng càng thêm đơn giản nha!

"Rống!"

Đại Tinh Viên lần nữa hồng to khiến cho một cây nhỏ bên cạnh bị thổi trụi lùi.

Đám tán tu đi ở phía sau vội vàng lùi lại, nhưng vẫn không có chạy đến miệng cốc, nguyên nhân là bảy Xích Viêm Lang bị toàn diệt đã giúp cho lòng tin của bọn hắn đối với Thiết Cốt Phái cao hơn hẳn.

"Thanh Dương, Tội Kỳ, Tiểu Mạt."

Quân Thường Tiểu nói:

"Tên đại gia hỏa này giao cho các ngươi đây."

"Vâng."

"Đề ta!"

Lục Thiên Thiên thi triển bộ pháp huyền ảo tiến lên, tay ngọc nhẹ nhàng vẫy động vào hư không, băng linh lực nhanh chóng tỏa ra, những nơi linh lực đi qua đều phủ lên một lớp băng mỏng.

"Băng hệ?"

Dạ Tinh Thần giật nảy cả mình.

Đám tán tu phía sau nhìn thấy nữ đệ tử Thiết Cốt Phái phát tay một cái, lập tức hình thành băng sương hàn vụ, từng tên đều trợn mắt há hốc mồm.

Tinh Vãn đại lục có rất nhiều thuộc tính võ giả, bất quá băng hệ võ giả hiếm lại càng thêm hiếm!

Theo các tư liệu thống kê, tỉ lệ xuất hiện băng hệ võ giả cũng là ngàn dặm mới có một người, so với kiếm tu võ giả cũng chẳng chênh lệch gì nhiều.

"Chắc chắc."

Quân Thường Tiểu nói:

"Khó trách cả ngày nàng lạnh như băng, hóa ra là hiếm có khó tìm băng hệ võ giả."

Bất cảm nhiễm khói bụi trần gian Lục Thiên Thiên đan xen hai tay ngọc vào nhau, quát lạnh nói:

"Hàn Băng Thứ Trùy!"

"Vù vù!"

Băng hàn khí vụ ở sau lưng nàng thực chất hóa, trong nháy mắt ngưng tụ ra một khối băng nhọn trong suốt sáng long lanh, sau đó lao về phía trước.

Mọi người ngạc nhiên há to miệng.

Băng nhọn được ngưng tụ mang theo thể như chẻ tre, lại tựa như một bàn tay vô hình đập tới!

Hình ảnh mang đến cảm giác cực kỳ rung động!

"Phốc!"

Đại Tinh Viên còn chưa kịp gió ngón tay lên ngăn cản thì băng nhọn như lưỡi kiếm đã đâm vào lòng ngực nó, xuyên thấu luôn cả thân thể nó!

Băng nhọn từ sau lưng xuất hiện, bề mặt trong suốt long lanh kia vẫn còn thấm đượm máu tươi.

"Rít!"

Mọi người hít một hơi khí lạnh!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Tử Vong Cốc hiểm nguy!

Không ai nghĩ tới, Lục Thiên Thiên chính là băng hệ võ giả.

Cũng không ai nghĩ tới, một chiêu băng nhọn kia, thể mà trực tiếp một kích sát Đại Tinh Viên trung ngũ phẩm!

"tách..tách!"

Máu tươi trên băng nhọn rơi xuống mặt đất, âm thanh phát ra truyền rõ ràng vào tai mọi người.

Hơn ba mươi tên tán tu hiểu được chuyện này không phải cái gì mộng cảnh, mà là chân thật tồn tại!

Tên nữ đệ tử Thiết Cốt Phái kia, dùng một chiêu võ học băng hệ giết chết Đại Tinh Viên!

Một giây này.

Bọn họ rốt cuộc hiểu rõ vì cái gì Thiết Cốt Phái có thể diệt toàn bộ bảy Xích Viêm Lang.

Chỉ bằng vào nữ đệ tử tựa như tiên nữ giáng trần này, cho dù có thêm vài trăm con cũng không đủ cho bọn họ giết!

Thực tế mà nói, toàn bộ quá trình tiêu diệt bảy Xích Viêm Lang chỉ có bốn người Lý Thanh Dương động thủ. Lục Thiên Thiên căn bản không hề ra tay, thậm chí trang phục của nàng còn không dính một chấm máu.

"Oa!"

Lăng Uyên Tuyết kính nể nói:

"Đại sư tỷ quá lợi hại!"

Đại Tinh Thần thăm bình luận nói:

"Nữ nhân này không đơn giản."

Bọn người Lý Thanh Dương thì chỉ biết sợ hãi than thở.

Thật không hổ danh là đại sư tỷ của Thiết Cốt Phái ta, tính cách bá đạo không cần giải thích!

Võ giả nắm giữ băng linh lực, ngưng tụ võ học băng hệ, một chiêu đoạt mạng hung thú thực lực tương đương Võ Sư ngũ phẩm - Đại Tinh Viên.

Lục Thiên Thiên biểu hiện sự bá đạo, không chỉ kinh sợ ba mươi tán tu võ giả, đồng thời cũng kinh sợ hơn hai mươi đệ tử Thiết Cốt Phái!

Quân Thường Tiểu biểu hiện rất bình tĩnh.

Chuyện nàng là một băng hệ võ giả khiến hắn cảm thấy có chút ngoài ý muốn, thế nhưng có thể giết chết một con hung thú trung ngũ phẩm thì rất bình thường. Dẫu sao nàng từ lúc gia nhập môn phái đến nay vẫn luôn giả heo ăn thịt hổ.

"Đỉnh! Tiêu diệt Đại Tinh Viên: 1/10."

Quân Thường Tiểu nói:

"Tội Kỳ, đi lấy tinh hạch, da lông và xương cốt của nó."

"Vâng!"

Xoát! Xoát!

Tiêu Tội Kỳ việc nhẹ đường quen, sau cùng chỉ còn lại một đồng thịt khi.

Quân Thường Tiểu tiếp tục dẫn các đệ tử tiến lên, đám tán tu ở phía sau nhanh chóng lấy dao chia cắt thịt của Đại Tinh Viên.

Thịt của hung thú trung ngũ phẩm đã là hàng thượng đẳng, một cân thịt bán với giá mấy chục lượng cũng có, mà lại người có tiền rất chịu ăn!

Lập lại một lần nữa!

Quân Thường Tiểu không phải không muốn lấy thịt, mà là do sức chứa của không gian giới chỉ có giới hạn.

Ví dụ như không gian giới chỉ mà hắn nhận được từ hệ thống, cùng lắm chỉ có thể chứa đầy thịt của ba bốn con Đại Tinh Viên.

Không gian giới chỉ của đệ tử đều là hàng sơ cấp, sức chứa không đáng kể.

Tiêu Tội Kỳ đã dùng không gian giới chỉ để chứa thịt xương của Đại Tinh Viên và Bối Sơn Hùng, cho nên sức tải không chênh lệch với giới hạn bao nhiêu.

Cuộc rèn luyện chỉ vừa mới bắt đầu.

Sâu bên trong thung lũng nhất định có hung thú càng cường đại, vì một chút thịt mà khiến sức tải đạt đến giới hạn, vậy có chút ngu luôn cả phần người khác.

Ba mươi tên tán tu đã vui đến lòng nở hoa.

Thịt của một con Đại Tinh Viên khoảng chừng hai ngàn cân, cứ tính theo 1 cân bằng 10 lượng, chia cắt mỗi người 50 cân liền chính là 500 lượng!

Nếu như sau đó gặp phải hung thú cường đại hơn, Thiết Cốt Phái người ta không muốn, đám người mình chia cắt ra bán, còn không phải bù lại hai ngàn lượng tiền vốn sao?

Quân Thường Tiểu nhìn đám tán tu ở phía sau vui vẻ chia cắt thịt khi, âm thầm lắc đầu nói:

"Sớm biết như thế, ta đã chuẩn bị mấy chục cái không gian giới chỉ chứa hết toàn bộ số thịt này, coi như không bán ra được cái giá tốt, cũng có thể đưa Đồ Đồ làm thức ăn cho mọi người!"

Hệ thống nói:

"Người cảm thấy thịt khi ăn ngon sao?"

"Nuốt không trôi."

Quân Thường Tiểu nói.

Hệ thống nói:

"Vi thể, đừng đặt tâm tư trên đồng thịt này nữa."

...

Quân Thường Tiểu tiếp tục dẫn đệ tử thâm nhập sâu vào trong cốc, đến lúc đi ngang qua một bờ hồ, hần lập tức ra lệnh cho mọi người nghỉ ngơi và tẩy đi vết máu trên người.

Tiêu Tội Kỳ nhảy lên một cành cây, sau đó lấy ra súng bắn tia, cảnh giác nhìn bốn phía xung quanh.

Rất nhanh.

Mọi người rửa sạch vết máu dính trên người, sau đó tụ tập ngồi cùng một chỗ, hấp thu linh khí bổ sung cho lượng linh lực đã tiêu hao lúc này.

Đám tán tu tạm nghỉ ở một chỗ cách bọn họ một không quá xa, chỉ tầm mấy chục mét, nguyên nhân là sợ cách quá xa sẽ gặp phải hung thủ tập kích.

"Tách...tách!"

Một tên tán tu dựa vào gốc cây nghỉ ngơi, bỗng nhiên cảm giác có cái gì đó rơi xuống, theo bản năng nhấc tay sờ sờ, cảm nhận được vật gì sần sệt.

Hần lập tức biến sắc, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn.

"Xoát!"

Một con rắn màu xanh lá đang há miệng từ ở phía trên nhào xuống!

"Á...!"

Tiếng thét chói tai vang lên, phá vỡ không gian tĩnh lặng.

"Đây là Bích Nhân Xà!"

"Hầu Bao đã bị nó nuốt mất rồi!"

"Mọi người cùng nhau giết nó!"

"Xoát! Xoát!"

Ba mươi tên tán tu tuy có hoảng sợ, nhưng không có đánh mất lý trí.

Bọn họ lần lượt rút ra đao kiếm bên hông, điên cuồng tung ra công kích hướng về phía con Bích Nhân Xà đang tính rút lui.

Trong đám người này có vài tên thực lực không tệ, tu vi đã đạt tới Vô Sư nhất nhị phẩm, lại kết hợp với lực lượng của mọi người, Bích Nhân Xà trung tam phẩm trực tiếp bị chém rơi đầu.

Sau khi phá vỡ bụng rắn, đáng tiếc là cái tên gọi là Hầu Bao đã bị thối nát thân thể, sinh mệnh đã không còn nữa rồi.

"Ái..."

Mọi người lắc đầu thở dài.

Một khi tiến vào Tử Vong Cốc, vô giả bị hung thủ bất ngờ tập kích bỏ mạng là chuyện rất phổ biến.

Lăng Uyên Tuyết ở phía xa nhìn thấy thân thể thối nát được lôi ra, khiếp sợ nhắm chặt mắt lại.

"Các ngươi nghe kỹ cho bản tọa."

Quân Thường Tiểu ngưng trọng nói:

"Nơi này là Tử Vong Cốc, bất kỳ lúc nào cũng có thể gặp phải tập kích, mỗi người đều phải đề cao cảnh giác, thật tốt bảo vệ chính bản thân mình."

Hần chẳng bận tâm sống chết của đám tán tu, vì đơn giản là hai bên chẳng quen biết.

Nhưng các đệ tử đều là mồ hôi tâm huyết của mình, nhất định không thể để bọn họ bỏ mạng ở cái nơi thâm sơn cùng cốc này.

"Vâng."

Chúng đệ tử gật đầu.

"Xoát!"

Hàn Phong Kiếm trong tay Lý Thanh Dương bỗng nhiên xuất hiện kiếm ảnh, chém về phía mặt đất nơi Lăng Uyên Tuyết đang đứng, chém đôi một con bò cạp có màu sắc tương tự như màu đất.

"Dọa chết người ta rồi!"

Lăng Uyên Tuyết thiếu chút nữa nhảy dựng lên nói.

Mọi người co giật khòe miệng.

Lá gan của người sư muội tuy có hơi nhỏ, nhưng lúc này ở phía ngoài cửa cốc, cảnh tượng nàng cảm tưởng khiến đánh một con Địa Viêm Lang nát bét là vô cùng chân thật!

...

Từ Vong Cốc không chỉ có hung thú cường đại, còn có rất nhiều loại hình nhỏ nhắn đầy độc được như rắn, rết, bọ cạp,...

Vô giả tiến vào trong Từ Vong Cốc thám hiểm, nguyên nhân chết có tới 40% là do bị trúng độc.

Đây chính là điểm đáng sợ chân chính của Từ Vong Cốc, vô giả vừa phải đề phòng hung thú cường đại, vừa phải phòng ngừa cỡ nhỏ hung thú mang độc tấn công.

"A.."

Tô Tiểu Mạt vừa đi đến ngồi trên một tảng đá rêu xanh, trên mu bàn tay bỗng bị một con kiến nhỏ đốt.

Bởi vì trong người nó mang độc, nên vết cắn lập tức sưng vù lên.

"Ồi mẹ ơi!"

"Đây là loại kiến gì, làm sao lại cắn đau thế!"

Sau khi Tô Tiểu Mạt bóp nát con kiến vừa mới cắn mình, nhanh chóng lấy Giải Độc Đan ra rồi bóp vỡ, thoa thuốc lên miệng vết thương, cảm giác đau đớn giảm đi không ít.

Trước thời điểm rèn luyện, Quân Thường Tiểu đã sớm ra lệnh cho Lê Lạc Thu sai người đi mua các dụng cụ rèn luyện dã ngoại thiết yếu.

Ví dụ như vật phẩm thường dùng nhất là Giải Độc Đan.

Chỉ cần không trúng phải loại kịch độc, trước lúc nguy cấp kịp thời nuốt hoặc bôi thoa lên vết thương, hầu hết các vấn đề đều sẽ được giải quyết.

Quân Thường Tiểu trầm nghĩ:

"Liệu Thương Đan có tác dụng giải độc không nhỉ?"

"Không có."

Hệ thống nói.

Quân Thường Tiểu đã sớm biết đáp án này.

Bởi vì nếu như Liệu Thương Đan có tác dụng giải độc thì thời điểm Tiêu Tội Ký nuốt đan, độc tố áp chế tu vi và linh căn đã sớm bị bài trừ.

"Chường môn."

Lý Thanh Dương nói:

"Lối đi phía trước phân ra hai cái đường hầm, rất có thể phân ra hai hướng đi khác biệt, chúng ta nên đi bên nào đây?"

Địa hình bên trong Từ Vong Cốc khá là phức tạp, tựa như từng nếp gấp ngoằn ngoèo kết hợp với nhau.

Quân Thường Tiểu đứng ngay tại khu vực này, tương tự như đứng giữa hai khe rãnh của nếp gấp, con đường phía sau đó sẽ tiếp tục rẽ nhánh.

"Tìm hướng của nhện độc."

"Chường môn, khắp nơi đều có nhện độc mà."

"Vậy tìm hướng của Tiểu Độc Tri Chu."

Bên trong Từ Vong Cốc không thể hành sự tùy duyên, mà phải có mục đích rõ ràng.

Nhiệm vụ sử thi yêu cầu giết 500 con Tiểu Độc Tri Chu, vậy nên Quân Thường Tiểu đặt ưu tiên hàng đầu là tìm nhện.

Lý Thanh Dương nói:

"Loài nhện bên trong Từ Vong Cốc đều sống kết bè kết bạn, chỉ cần tìm thấy một con, tương đương với việc tìm thấy một lũ!"

"Vậy càng phải tìm."

Quân Thường Tiểu tiếp tục dẫn đệ tử tiến lên, đứng trước mặt vách đá cuối cùng của hẻm núi này.

Phía dưới là hai cánh cửa đường hầm, một bên không gió, một bên gió mạnh.

"Loài nhện rất kiêng kỵ ánh sáng, bình thường đều sinh hoạt tại địa phương có gió lùa và thiếu sáng."

Trải qua một phen tự hỏi, hần giờ ngón tay lên chỉ về phía đường hầm có gió mạnh, nói:

"Chúng ta đi bên này"

"Quân chường môn."

Đoàn người vừa chuẩn bị cất bước, một tên tán tu ở phía sau lên tiếng nói:

"Đường hầm bên này có sào huyệt của nhện độc, số lượng nhện độc bên trong nhiều không kể hết!"

Quân Thường Tiểu cười nói:

"Nếu là như thế, bốn tọa càng phải đi vào."

Nói xong, hắn dẫn đệ tử thẳng bước đến cửa hầm.

"Chuyện này..."

Đám tán tu co gập khówek miệng liên tục.

Loài sinh vật buồn nôn như nhện độc này, thứ đáng giá ngoại trừ tợ nhện ra, những thứ khác trên người nó chẳng đáng một xu tiền.

Vậy vì cái gì Thiết Cốt Phái vẫn bắt chấp đi vào? Bọn họ không sợ chọc phải tổ nhện, sau đó bị hàng ngàn hàng vạn con nhện tập kích hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 183: Nhiệm vụ quái đản, Tiểu Độc Tri Chu!

Quân Thường Tiểu tiến vào đường hầm thông tới sào huyệt của lũ nhện độc.

Hơn ba mươi tên tán tu không cùng đi vào, bởi vì bọn hắn biết một khi lũ nhện bị kích động sẽ như nước lũ ồ ạt tuôn ra, so với việc bị bảy Xích Viêm Lang đề mắt tới còn đáng sợ hơn!

Ùm

Nếu sự tình là như vậy, một ngàn lượng cứ thế lại bay.

Dựa theo tính nết của Quân Thường Tiểu, các người nhất định phải luôn theo sau, nếu như kéo dài một khoảng cách nhất định thì giao kèo sẽ hết hiệu lực, mà như thế muốn tiếp tục hấp cháo thì phải giao thêm tiền.

Miệng hang hình công vòm so với miệng cốc cũng không có quá nhiều sự khác biệt, không gian trong hang khá chật hẹp nổi dài tương tự một thung lũng.

Trên đường đi trái đầy cỏ dại mọc hoang, thỉnh thoảng có thể nhìn thấy xác hung thú và xương người.

“Véo!”

Một luồng gió lạnh từ bên trong hang thổi ra, mang theo mùi hôi thối khiến người khác cảm thấy buồn nôn.

Tiêu Tội Kỳ và Lý Ngọc Hoa cảm khiên đi ở phía trước dẫn đường, rất nhiều đệ tử từng giây từng phút giữ vững tinh thần cảnh giác, có người còn nhìn xuống dưới chân, lo sợ có Tiểu Độc Tri Chu đột nhiên xuất hiện.

Lăng Uyển Tuyết đi ở chính giữa, ánh mắt nàng hiện lên sự sợ hãi rõ ràng.

Nữ nhân trời sinh đã có tính sợ nhện, mà loài nhện độc nhỏ bé này càng thêm đáng sợ.

“Chường môn.”

Lý Thanh Dương nhỏ giọng nói:

“Phía trước có mạng nhện.”

Cuối hang động là một mạng nhện hình ngũ hành bát quái, phong tỏa hoàn toàn đường đi.

“Soạt! Soạt!”

Đột nhiên từ bên cạnh truyền đến âm thanh kỳ lạ.

Quân Thường Tiểu và các đệ tử ngừng đầu lên nhìn, phát hiện một con nhện màu xanh, kích thước gần bằng một người bình thường đang bò xuống.

Ồi mẹ ời!

Nhện sao lại có thể to như này cơ chứ!

“Đỉnh!”

Điền Thất xuất thanh Hàn Phong Kiểm ra, con nhện đang bò xuống trực tiếp bị đâm trúng, đóng đinh trên vách đá, chất lỏng màu xanh làm người ta cảm giác buồn nôn từ phía vết đâm chảy ra.

Dạ Tinh Thần chau mày nói:

“Máu này có độc, không thể chạm vào.”

Điền Thất vội vàng thu kiếm tránh đi.

“Đinh! Tiêu diệt Tiểu Độc Tri Chu: 1/500.”

Quân Thường Tiểu ngăn người khi nghe thấy âm thanh thông báo của hệ thống.

Trong lòng hắn gào thét một tiếng:

“Nhện to không khác gì một người trưởng thành thế này, cái con em người nào đặt tên là Tiểu Độc Tri Chu (nhện độc nhỏ)!”

Tiểu Độc Tri Chu đã khủng bố như thế rồi, nếu là Đại Độc Tri Chu, chẳng lẽ thế xác như một con Bối Sơn Hùng?

“Đinh! Khởi động nhiệm vụ phụ.”

Lại có nhiệm vụ phụ?

Quân Thường Tiểu kéo ra cửa sổ hệ thống, nhìn thấy bên trên màn hình ghi --- Tiêu diệt Đại Độc Chi Tru Vương: 0/1 (Nhiệm vụ tình anh)

“...”

Con em nó chứ, lại còn đặc biệt có Đại Độc Tri Chu Vương!

Dù nói thế như thế nào đi chăng nữa, từ lúc bước vào hang động này thì Quân Thường Tiểu cũng ý thức được, bản thân đã tìm đúng chỗ rồi, bên trong chắc chắn còn có không ít nhiệm vụ kỳ quái.

Nhưng hắn cũng không thể dẫn đệ tử ấu tử xông tới.

Có quý mới biết, bên trong biết đâu là một đàn nhện to nhỏ, lỡ may kinh động đến bọn nó, khẳng định hai cái chân không đủ chạy.

Nhất thiết phải nghĩ ra cách hay.

Tình hình không tốt cũng có thể an toàn rút lui.

Quân Thường Tiểu xoa xoa thái dương, nói:

“Trương Vĩ, người dẫn bọn người Quan Sóc lui về phía sau cánh gác phòng thủ.”

“Vâng.”

Trương Vĩ dẫn theo chín tên đệ tử linh căn trung phẩm, tản về phía sau chống khiên lên, tạo thành trận tuyến phòng ngự.

“Uyển Tuyết, người lui về phía sau đi.”

Nhện là loài vật vô cùng đáng sợ, Quân Thường Tiểu lo sợ năng trong lúc chiến đấu vì có nỗi sợ mà không thể phát huy sức chiến đấu.

Lục Thiên Thiên vẫn nhàn nhã đứng tại chỗ, chỉ cần nhìn bộ dáng lạnh băng băng từ đầu đến cuối của nữ nhân này, đừng nói là nhện, dù có là gián cũng chưa hẳn sợ.

Quân Thường Tiểu lại cho vài tên đệ tử lui về phòng tuyến phía sau phòng ngự.

Thế là phía trước chỉ còn lại bảy tên đệ tử nội môn, cùng với Long Tử Dương, Lý Ngọc Hoa và Chu Hồng.

Tính cả Quân Thường Tiểu nữa là tổng cộng mười một người.

Khoảng cách chật hẹp như thế này, sắp xếp hợp lý mới quan trọng, nhiều người cũng chưa hẳn là ưu thế.

“Đi!”

Quân Thường Tiểu dẫn theo mười đệ tử tiến về phía trước.

Càng tiến đến gần, càng phát hiện ra nhiều mạng nhện, trên đó còn treo một vài bộ xương khô, mang đến cho người nhìn cảm giác sờn tóc gáy.

“Soạt! Soạt! Soạt!”

m thanh nhỏ truyền ra, một con nhện màu xanh lá dùng móng nhả ra những sợi tơ nhện, từ bên trên trượt xuống, tám con người lấp lánh ánh sáng màu u ám.

“Bành!”

Tiểu Tội Kỳ dựng khẩu súng QBU-88 lên, trực tiếp bắn rơi con nhện.

Nhện độc nhìn thì to xác thật đấy, nhưng thực lực chỉ là hạ nhất phẩm, còn yếu hơn cả Địa Viên Lang.

Một con hai con không đáng sợ, chỉ sợ gặp phải một đám.

“Đinh! Tiêu diệt Tiểu Độc Tri Chu: 2/500.”

Quân Thường Tiểu dừng lại nói:

“Tội Kỳ, Ngọc Hoa, các người xé rách mạng nhện, sau đó đi về phía trước thám thính, chỉ cần có nhện độc xuất hiện, lập tức lui về.”

Hắn bài bố cho hai tám khiên thịt đi dò đường, vô cùng có tính toán!

“Vâng.”

Tiêu Tội Kỳ và Lý Ngọc Hoa chặn Kiên Thiết Thuần ở trước người, đồng thời kích hoạt hàng rào phòng ngự, cẩn thận từng bước tiến về phía trước.

Ai mà biết được, Tiểu Độc Tri Chu có biết phun dịch độc hay không, hai người kích hoạt hàng rào phòng ngự là vì đề phòng bất trắc.

Rất nhanh, Tiêu Tội Kỳ rút thanh sơ phẩm Hàn Phong Kiếm ra đứng ở trước mặt mạng nhện, sau một múa kiếm loạn xạ để phá rách mạng nhện.

Lý Ngọc Hoa nhặt một cành cây ở dưới đất, rồi tiến hành chọc loạn.

Không lâu sau, toàn bộ mạng nhện chắn đường đã được dọn sạch sẽ.

Hai người sóng vai nhau tiếp tục tiến lên phía trước.

Quân Thường Tiểu thần thái nghiêm túc nói:

“Mọi người chuẩn bị, tùy lúc phát sinh chiến đấu!”

Lý Thanh Dương, Tô Tiểu Mạt và những người khác rút Hàn Phong Kiếm ra, ánh mắt bọn họ hiện lên ý chí chiến đấu mãnh liệt.

“Soạt!”

Dạ Tinh Thần bước lên phía trước, đứng trước mặt bọn họ, ánh mắt hắn chỉ có sự khinh thường.

Chỉ là nhện nhỏ, cần gì phải chuyện bé xé ra to làm gì.

Con hàng này biểu hiện vô cùng tích cực, đơn giản chính là hy vọng tạo ấn tượng tốt với Quân Thường Tiểu, về sau nhận được tài nguyên vô đạo cũng nhiều hơn.

“Soạt! Soạt!”

Đột nhiên, Tiêu Tội Kỳ và Lý Ngọc Hoa từ bên trong đường hầm chạy ra, tốc độ muốn nhanh bao nhiêu thì có nhanh bấy nhiêu, biểu cảm trên mặt mỗi người vô cùng đặc sắc.

Hiển nhiên, hai tên này bị nhện độc nhắm trúng!

Dạ Tinh Thần đặt một tay lên chuỗi kiếm, kiêu ngạo nói: “Các người trốn ở phía sau đi, lũ tép riu này cứ giao cho ta.”

Bá khí, phách lối!

Tiêu Tội Kỳ và Lý Ngọc Hoa cũng không khách sáo, lập tức chạy đến phía sau hắn, sau đó bày ra hàng rào phòng ngự tạo thành thế phòng ngự bất khả xâm phạm.

“Soạt! Soạt! Soạt!”

Miệng đường hầm, một con Tiểu Độc Chi Tru bò ra.

Sau đó là còn thứ hai, con thứ ba, con thứ tư cũng theo ngay sau...

Trong chốc lát, hai bên vách đá trước mặt Dạ Đế đại nhân, xuất hiện hơn bảy mươi con Tiểu Độc Tri Chu dùng tốc độ nhanh nhất của mình xông tới, mỗi con mắt đều hiện lên vẻ thâm độc.

Dạ Tinh Thần vốn dĩ đang tỏ ra kiêu căng, nhìn thấy cả đàn nhện lao ra, khoe miệng nhanh chóng co rút lại.

Hắn rất muốn lùi lại!

Nhưng bản thân chủ động khoa trương cho lắm vào, đành phải ngậm ngùi tiếp tục chống đỡ.

“Lũ cặn bã.”

Dạ Tinh Thần hơi cong người, tay phải nắm chặt chuỗi kiếm, ánh mắt lạnh lẽo nói:

“Không sợ chết thì đến đây.”

Nếu đổi lại là một Võ Đồ khác, có thể sẽ sợ hãi ánh mắt bức người của Võ Đế đại nhân, nhưng Tiểu Độc Tri Tru chẳng hề hấn gì, thậm chí còn cho rằng tên nhân loại này đang khiêu khích mình, vì thế lại gia tăng tốc độ lao tới.

“Roẹt!”

Khi bọn nhện sắp đến gần, Dạ Tinh Thần rút Hàn Phong Kiếm ra khỏi vỏ.

Nhất Tự Khai Quyết được thi triển, ba mươi đạo kiếm ánh dày đặc xuất hiện, sau đó từ ba hướng bay ra.

“Phốc!”

“Phốc”

Trong nháy mắt, nhện độc ở phía trước và hai bên vách đá bị chém chết ba mươi con, chất lỏng màu xanh mang theo độc phun ra như mưa, mùi hôi thối bốc lên.

“Đình! Đình! Đình!”

m thanh thông báo liên tục vang lên, số lượng Tiểu Độc Tri Chu bị giết chết từ con số 2, vèo một cái nhảy lên 32 con.

Thế nhưng,

Mặc dù một kiếm giết chết ba mươi con, nhưng mấy chục con Tiểu Độc Tri Chu như người trước ngã xuống, người sau bổ sung,

“Soạt! Soạt!”

Dạ Tinh Thần lại một lần nữa thi triển Nhất Tự Khai Quyết, kiếm ánh dày đặc tung bay, trong chớp lát lại chém chết ba mươi con nhện độc.

Ngay lúc hấn thu kiếm lại, cả người lùi lại phía sau một bước, sắc mặt hơi trắng.

“Soạt! Soạt!”

Đúng lúc này, hơn mười mấy con nhện độc còn sống đã nhào đến, mở to miệng phun ra dịch độc xanh sẫm!

Dạ Tinh Thần sắc mặt chợt biến.

Sau khi hấn thi triển liên tiếp hai lần Nhất Tự Khai Quyết, thể lực tiêu hao không phải ít, muốn tránh né đã là một chuyện cực kỳ khó khăn.

“Soạt!”

“Soạt!”

Tiêu Tội Kỳ và Lý Ngọc Hoa nhanh chóng xông lên, mượn nhờ hàng rào phòng ngự để chặn lại dịch độc đang tung tóe bay tới.

Hai người đồng thanh nói:

“Sư đệ (sư huynh) không sao chứ?”

“Hừ!”

Dạ Tinh Thần hừ lạnh một tiếng, thân thể suy yếu lùi về phía sau.

Nhưng nghĩ đến bản thân trong lúc gặp nguy hiểm, có người không toan tính đến trợ giúp, trong lòng lại dỗi lên một con sóng nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 184: Đơn phương đồ Sắt!

Hơn mười con Tiểu Độc Tri Chu phun ra dịch độc và chạm với bề mặt hàng rào phòng ngự, khói trắng nhất thời bốc lên, có thể thấy độc tính vô cùng mạnh.

Quân Thường Tiểu nói:

“Tiểu Mạt, Tiểu Phi, mau dùng Ngã trăm giải quyết hết bọn chúng!”

Tô Tiểu Mạt và Lý Phi đem kiếm khiên thu hồi lại, sau đó chân hướng vách đá đập một cái, thân thể lập tức bay lên không trung.

Sau khi cả hai tung người lên không, tay trái tay phải điên cuồng chặt chém, ánh sáng hình bán nguyệt liên tiếp xuất hiện tầng tầng lớp lớp.

Xoát! Xoát! Xoát!

Trong khoảnh khắc, vô số đòn Ngã trăm oanh kích xuống, mười ba con Tiểu Độc Tri Chu bị tiêu diệt toàn bộ.

“Đinh! Tiêu diệt Tiểu Độc Chu: 75/500.”

Phải vậy chứ.

Thật là sáng khoái!

Quân thường Tiểu nở nụ cười.

500 con nhện, giết từng con một khẳng định quá lãng phí thời gian.

Loại chuyện đi hấp dẫn quái giao cho hai tám khiên thịt, sau đó dẫn dụ chúng nó vào không gian nhỏ hẹp tiến hành điên cuồng đồ sắt, đây chính là phương thức hữu hiệu nhất.

Hà!

Tiêu Tội Kỳ và Lý Ngọc Hoa thở một hơi nhẹ nhõm, tiện tay lau luôn vết mồ hôi trên trán.

Loại chuyện dẫn dụ quái như thế này, xác thực rất nguy hiểm, bất quá cũng rất có tính kích thích!

Dạ Tinh Thần khoanh chân ngồi xuống, cùng lúc vận chuyển Dịch Cân Kinh và Thái Huyền Chân Kinh, hấp thu linh khí trong thiên địa để bổ sung linh lực trong khí toàn.

Từ lúc tiến vào Từ Vong Cốc, hấn đã thi triển bốn lần Nhất Tự Khai Quyết, linh lực và thể lực đều đã tiêu hao một lượng to lớn.

Đây là đối với Dạ Tinh Thần.

Nếu như đổi lại là Tô Tiểu Mạt hay bọn người Lý Phi, chỉ việc liên tục thi triển hai lần Nhất Tự Khai Quyết, đã đủ khiến bọn họ thoát lực ngã bệt xuống đất.

Kiểm kỹ cao cấp quả thật cường hãn, nhưng tiêu hao cũng cực lớn, võ giả phổ thông căn bản gánh không nổi.

Sau một hồi nghỉ ngơi khôi phục.

Quân thường Tiểu nói:

"Tội Kỳ, Ngọc Hoa, rót đầy năng lượng cho Kiên Thiết Thuần, sau đó tiếp tục vào dẫn dụ Tiểu Độc Tri Chu."

"Vâng!"

Tiêu Tội Kỳ và Lý Ngọc Hoa lấy tinh hạch của Địa Viêm Lang ra, sau đó truyền năng lượng vào lỗ nhỏ, cuối cùng từng bước cẩn thận đi vào phía trong.

Lý Thanh Dương và Tô Tiểu Mạt đứng ở hàng tiên phong, chuẩn bị tinh thần đón địch.

Mọi người cũng đã chuẩn bị tốt, chỉ cần hai người kia dẫn dụ đàn nhện độc đến đường hầm, kết quả chính là vô số Ngã trăm đang đợi oanh tạc bọn chúng!

"Giao cho ta."

Chu Hồng từ phía sau đi ra nói.

Dạ Tinh Thần liên tiếp thi triển bốn lần Nhất Tự Khai Quyết, hắn đã sớm cảm thấy gan tị muốn chết, nguyên nhân là chuyển rèn luyện tại Tử Vong Cốc lần này, hắn cũng muốn tranh thủ biểu hiện tốt một chút, về sau thu hoạch được kiểm kỹ Lăng Thần Kiếm Quyết!

"Được."

Quân thường Tiểu nói:

"Từ bây giờ giao cho người xử lý."

Xoát! Xoát!

Tiêu Tội Kỳ và Lý Ngọc Hoa xách lấy tấm khiên chạy thực mạng trở về.

Lần này tốc độ chạy về càng nhanh hơn trước, biểu hiện trên mặt càng đặc sắc hơn hẳn, lớn tiếng hô to:

"Chạy... chạy mau!"

"Vù vù!"

Lời vừa dứt, ở cuối đường hầm có mấy chục con Tiểu Độc Tri Chu tuôn ra.

Còn có một con nhện độc to lớn cao tới bốn, năm mét, tám đôi mắt to như nắm đấm, ánh mắt lấp lóe hung quang hết sức khiếp người!

Xoạt xoạt xoạt!

Càng ngày càng có nhiều Tiểu Độc Tri Chu theo sau con Đại Độc Tri Chu lao ra, số lượng dần dần mở rộng đến hơn hai trăm con.

Quân thường Tiểu suy sụp nói: "Con em nó, có cần phải chơi lớn vậy đâu!"

Tiêu Tội Kỳ và Lý Ngọc Hoa vừa lướt người qua, Lý Thanh Dương cùng bọn người Tô Tiểu Mạt lập tức kích hoạt hàng rào phòng ngự.

Phía trước bọn họ, Chu Hồng đơn thân một mình đứng.

Sa sa sa!

Sa sa sa!

Hơn hai trăm con Tiểu Độc Tri Chu nhanh chóng tới gần.

Đại Độc Tri Chu ở phía trước chậm rãi áp sát, bầu không khí xung quanh vô cùng trầm trọng.

Dạ Tinh Thần vừa mới bỏ xung được chút ít linh lực, cũng chậm rãi đứng lên, ánh mắt hiện lên sự sát phạt lạnh lùng.

Lục Thiên Thiên cũng bắt đầu truyền linh lực vào hai bàn tay.

Tiểu Độc Chu chẳng qua số lượng hơi nhiều hơn chút, đằng sau lại có thêm một con Đại Độc Tri Chu trung nhị phẩm, nhưng chúng nó cả thân đều mang độc tính, cho nên cần phải đặc biệt cẩn trọng.

"Chu sư đệ!"

Lý Thanh Dương hô to:

"Trước tiên chúng ta rút lui đã, rồi hẵng tính tiếp!"

Hắn thực sự lo lắng chốc lát cả đàn nhện phun ra dịch độc công kích, sư đệ đứng ở giữa chiến trận rất có khả năng sẽ bị trúng đòn.

Bất quá Chu Hồng vẫn không có ý định lui về phía sau, mà thay vào đó là tiến một bước về phía trước, một tay đặt ở trên chuỗi kiếm, tóc đen bay múa theo gió, lộ ra khuôn mặt tang thương pha chút phong trần.

Vù vù!

Kiểm khí tán ngoại, phong mang tất lộ!

Kiểm thể do hấn phát ra phối hợp với về mặt tang thương không hợp với lứa tuổi, lộ ra phong thái một cao nhân từng trải thế sự.

Xoạt xoạt!

Tiểu Độc Tri Chu lao tới, khoảng cách ngày càng thu hẹp.

“Roẹt!”

Chu Hồng rút kiếm khỏi vỏ, kiếm khí đan xen xuất động

Số lượng không nhiều, nhưng uy thế lại hết sức cương mãnh!

Phốc!

Phốc!

Vài đạo kiếm khí bay sát mặt đất, lách qua các góc độ khác nhau của vách núi, trong nháy mắt cắt đứt từng con Tiểu Độc Tri Chu thành mấy mảnh.

Dạ Tinh Thần thi triển Nhất Tự Khai Quyết, mỗi đạo kiếm khí giết chết một con liên tiêu tán, còn kiếm khí của Chu Hồng lại tựa như lưỡi hái tử thần quét ngang, trực tiếp chém giết hơn mười con.

Đình! Đình!

Số lượng tiêu diệt nhện độc không ngừng tăng lên!

Đạp!

Chu Hồng lại tiến thêm một bước hướng về phía trước, kiếm trong tay hấn nhìn như nhẹ nhàng xẹt qua hư không, thế nhưng trong nháy mắt tạo thành hình cung kiếm khí, rạch phá không khí lao tới phía trước.

Phốc! Phốc!

Trong nháy mắt, Tiểu Độc Tri Chu từ phía chính diện lao tới chết hơn ba mươi, bốn mươi con.

Chúng đệ tử trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này.

Dạ sư huynh hai lần xuất kiếm giết chết sáu mươi con nhện, chuyện này đã đủ khủng khiếp, Chu sư huynh hai lần xuất kiếm lại càng có tính kinh hồn khiếp vía!

“Lợi hại, lợi hại.”

Dạ tinh thần khen ngợi từ đáy lòng.

Hắn có thể biểu hiện cường thế như vậy là nhờ có Nhất Tự Khai Quyết.

Người ta là chân chính kiếm đạo thiên tài chỉ bằng một thanh kiếm, một loại kiếm thể, so sánh hai bên, mình còn thua xa!

Phốc! Phốc!

Kiểm khí vẫn còn đang cường thế lao tới, chém hết thấy mọi thứ!

Trong thời gian ngắn, hơn hai trăm con Tiểu Độc Tri Chu bị chém giết toàn bộ!

Đại Độc Tri Chu ở phía sau, mắt thấy thuộc hạ bị giết sạch, tám đôi mắt xuất hiện sự tia kiêu kị, nó đang định quay người rút lui, bỗng nghe một tiếng "xoẹt", kết quả cả thân thể bị kiếm khí vô tình chém thành hai nửa.

"Roẹt!"

Chu Hồng thu kiếm vào vỏ.

P phía trước xác chết đầy đất, dòng máu xanh lục cùng độc dịch hòa vào thành một dòng sông.

Số lượng Tiểu Độc Chu bị tiêu diệt cũng từ 75 nhảy lên con số 300, khoảng cách hoàn thành chỉ còn lại 200 Con.

“Chu sư đệ quá mạnh!”

“Không hổ danh là đệ nhất kiếm tu của Thiết Cốt Phái ta!”

Chúng đệ tử sùng bái nói.

Quân Thường Tiểu thấy mọi thứ đã được giải quyết xong, nói:

“Tiếp tục đi dẫn quái!”

“Vâng!”

Tiêu Tội Kỳ huy động Hàn Phong Kiếm trong tay, chém từng khối đá trên vách núi, tạo một cái lỗ hứng dòng máu màu xanh lục vào trong đó, sau đó cùng Lý Ngọc Hoa sải bước tiến

vào trong.

“Chương môn.”

Chu Hồng nói:

“Ta còn có thể tái chiến.”

“Vậy chơi khô máu luôn!”

Quân thường Tiểu nói.

Lý Thanh Dương và bọn người Tô Tiểu Mạt thả lỏng tinh thần đang căng cứng khi thấy sư đệ không có biểu hiện thoát lực, có một tên kiếm tu hung hăng như Chu sư đệ ở đây, cho dù có nhiều đàn nhện hơn cũng chẳng nhằm nhò gì.

Không bao lâu, Tiêu Tội Kỳ và Lý Ngọc Hoa lần nữa trở về.

Lần này hai người dẫn dụ khoảng hơn hai trăm con Tiêu Độc Chu, trong đó còn có bốn con Đại Độc Tri Chu!

Đáng tiếc, người chúng nó đối mặt là Chu Hồng, đừng nói là áp sát, ngay cả cơ hội phun độc dịch còn không có, thì đã bị kiếm khí vô hình chém thành đồng thịt vụn.

Đây tuyệt đối là đơn phương đồ sát mà!

Đình! Tiêu diệt Tiêu Độc Tri Chu: 500/500.

Đình! Chủ nhân hoàn thành số lượng yêu cầu của một loại hung thú, nhiệm vụ sử thi hoàn thành 20%, chủ nhân nhận được 200 điểm cống hiến môn phái.

“Đình! Điểm cống hiến môn phái: 625/1000.”

Quân Thường Tiểu mở to hai mắt ra nhìn, kinh ngạc nói:

“Điểm cống hiến cho nhiều đến vậy luôn?”

Nhiệm vụ sử thi thứ nhất hoàn thành được 10%, chỉ nhận được 20 điểm cống hiến, thế mà lần này nhiệm vụ sử thi hoàn thành 20%, lại hào phóng cho đến tận 200 điểm cống hiến, làm sao lại chênh lệch lớn quá vậy chứ!

Nếu như mình hoàn thành đến 100%, còn không phải tương đương với 1000 điểm cống hiến đó sao!

Hai mắt của Quân thường Tiểu dần nóng bỏng lên.

"Chương môn."

Tiêu Tội Kỳ cười khổ nói:

“Bên trong không còn nhện.”

“Đi!”

Quân thường Tiểu nói: “Vào trong.”

Xoát! Xoát!

Chúng đệ tử bắt đầu dọn dẹp đường hầm, đồng thời lấy đá đệm ở phía trên độc dịch, hoàn tất mọi thứ mới theo bước chương môn tiến vào sâu bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 185: Đổi mới khu mua sắm đến nhện

Dưới sự lãnh đạo của Quân Thường Tiểu, chúng đệ tử tiến vào nội cốc u ám.

Ở bên trong, có thể nhìn mạng nhện giăng đầy khắp nơi, thậm chí còn nhìn thấy rất nhiều thứ giống như trứng động vật ở trong đó.

Đây là trứng nhện của Tiêu Độc Tri Chu, từ tình hình có thể thấy vẫn còn chưa phá vỡ trở thành nhện con.

“Soạt! Soạt! Soạt!”

Ở nơi tối tăm, một con nhện màu xanh đậm từ màng nhện mắc giữa rừng rậm bò ra.

Con nhện này phải to đến bảy tám mét, từ bên trong bò ra giống như một núi nhỏ đi động, đặc biệt là tám con mắt của nó, mỗi con mắt đều to như một quả bóng!

“Có lẽ đây chính là Đại Độc Tri Chu Vương nha.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Tội Kỳ, đưa súng cho bốn tọa.”

“Soạt!”

Tiêu Tội Kỳ lấy khẩu QBU-88 ra đưa qua.

Quân Thường Tiểu dậm súng lên, đưa mắt sát vào ống ngắm 8x, mục tiêu là con mắt to như quả bóng kia.

“Đã trở thành tướng không lính rồi mà vẫn dám xuất hiện!”

Véo! Véo! Véo! _____

Tám phát súng liên tiếp phát ra, tám con mắt của Đại Độc Tri Chu Vương bị bắn nát toàn bộ.

“Rittt!”

âm thanh thổng khỏ đầy kỳ dị phát ra.

“Véo! Véo!”

Quân Thường Tiểu lại tiếp tục nổ súng, bắn nốt hai viên đạn còn lại trong băng đạn, tạc vỡ đầu của Đại Độc Tri Chu Vương.

“Vù vù!”

Trước lúc chết, con hung thú trung ngũ phẩm Đại Độc Tri Chu Vương này tung ra một kích liễu mạng, há cái miệng rộng phun độc dịch như mưa.

Đệ tử Thiết Cốt Phái sớm đã đứng sát lại gần nhau. Tiêu Tội Kỳ, Lý Ngọc Hoa và những người khác kích hoạt hàng rào phòng ngự, chặn lại toàn bộ độc dịch đầy trời kia.

“Ầm ầm!”

Đại Độc Tri Chu Vương từ màng nhện rơi xuống, chưa kịp thể hiện ra đặc điểm và lực lượng của bản thân thì đã ngum cù tòi rồi.

Quân thường môn đang gấp rút thời gian, làm sao có thể cho nó cơ hội thể hiện mình, nếu như nó phun ra dịch độc xối xả, lỡ đâu đệ tử trúng phải thì càng thêm phiền phức.

Trực tiếp bắt chết là biện pháp ổn thỏa nhất!

“Đình! Nhiệm vụ phụ hoàn thành, chủ nhân nhận được 400 điểm cống hiến.”

“Đình! Điểm cống hiến môn phái: 1025/1000”

“Đình! Điểm cống hiến môn phái đã vượt quá hạn mức, trong 24 giờ chủ nhân cần phải sử dụng hết, nếu không điểm cống hiến dư thừa sẽ tự động biến mất.”

Không thể không nói, sau khi kiến thiết môn phái được nâng cấp, các loại nhiệm vụ sau đó cho phần thưởng đều là mấy trăm điểm cống hiến.

Quân Thường Tiểu xoa hai tay nói:

“1000 điểm cống hiến, vật phẩm trong khu mua sắm trung cấp đã nằm trong tầm tay!”

Hệ thống giới một gáo nước lạnh:

“Kiến thiết môn phái chưa đến cấp 4, cho dù chủ nhân mua được vật phẩm trong khu mua sắm trung cấp thì cũng không thể sử dụng.”

“Đậu xanh!”

Quân Thường Tiểu lập tức bỏ đi ý nghĩ mở khu mua sắm trung cấp, hạ lệnh nói:

“Lấy tinh hạch của nó ra, chúng ta đi sang đường hầm khác.”

Lý Thanh Dương cẩn thận móc tinh hạch của Đại Độc Tri Chu Vương ra, các đệ khác thì thu thập tơ nhện, sau cùng mới bắt đầu tìm một đường hầm khác.”

Bên trong sào huyệt của nhện độc không còn đường hầm nào khác, Quân Thường Tiểu đành phải dẫn đệ tử đi trở về con đường cũ thoát ra ngoài.

“Bọn họ ra rồi.”

“Ồi vãi, cả người sao lại sạch sẽ như vậy được chứ?”

Đám tán tu đợi ở bên ngoài nhìn thấy Quân Thường Tiểu dẫn theo hơn ba mươi đệ tử đi ngoài, biểu cảm trên mặt vô cùng đặc sắc.

Bên trong không phải có rất nhiều nhện độc sao?

Người của Thiết Cốt Phái đi vào không chỉ an toàn trở ra, mà ngay cả trên người một chút dịch độc cũng không có. Chuyện này quá vô lý!

Quân Thường Tiểu chọn một vị trí khá sạch sẽ cho đệ tử nghỉ ngơi hồi sức, sau đó kéo ra cửa sổ màn hình hệ thống.

1025 điểm cống hiến, ngại gì vết bản!

Đổi mới!

Sau khi 10 điểm cống hiến bị tiêu hao, vật phẩm trong khu mua sắm sơ cấp bắt đầu thay đổi, Quân Thường Tiểu bắt đầu tỉ mỉ xem từng vật phẩm, rất nhanh hần mình thấy một võ kỹ tên là “Khai Sơn Chương”.

Trên phần giới thiệu vật phẩm có ghi, đây là chương pháp do một võ học đại sư sáng tạo ra, tu luyện thành quả có thể một chương xé núi.

Phẩm chất trung phẩm cao giai, giá cả là 50 điểm cống hiến.

Quân Thường Tiểu biết rõ cái Thiết Cốt Phái đang thiếu nhất hiện nay chính là các loại võ kỹ, vì thế không chút do dự mua ngay và luôn, còn trực tiếp sao chép 1000 bản.

“Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 955/1000.”

“Đỉnh! Xem xét chương pháp mà chủ nhân mua từ khu mua sắm, tự động xếp vào công pháp môn phái.”

Quân Thường Tiểu liếc mắt thấy bên trong danh sách công pháp môn phái xuất hiện thêm Khai Sơn Chương, sau đó lại tiếp tục nhìn vào khu mua sắm.

Đang sau không có vật phẩm gì giá trị, đành phải tiếp tục đổi mới, kết quả vật phẩm lần này còn không bằng lần trước.

Hắn tiện tay mua một vật phẩm rẻ nhất rồi tiếp tục đổi mới, kết quả vẫn là bị thảm như vậy. Hắn liên tiếp tiêu hao 100 điểm cống hiến mà vật phẩm liên quan đến võ đạo một cái cũng không xuất hiện, ngược lại vật dụng hằng ngày càng thêm phong phú.

“Lão tử không tin!”

Quân Thường Tiểu một lần nữa nhấn nút đổi mới.

Việc đổi mới cũng giống như chơi trò rút thăm trúng thưởng, rất dễ khiến người ta bị nghiện, đã vậy còn dựa vào vận may, một khi vận may không tốt, đốt sạch điểm cống hiến cũng không chưa chắc xuất hiện món gì tốt.

Một lần đổi mới là một lần bị thương.

Các đệ tử đang nghỉ ngơi hồi sức, nhìn bộ dáng chương môn lúc thì đau lòng bất lực, lúc lại điên cuồng, biểu cảm trên mặt biến hóa vô cùng phong phú.

“ Sư huynh, chương môn bị làm sao vậy?”

“Dường như chương môn đang rất đau khổ, có phải trúng độc rồi hay không?”

Mọi người đều ngu ngơ khó hiểu.

Quân Thường Tiểu lại dùng hết 100 điểm cống hiến, không gian giới chỉ càng lúc càng nhiều vật dụng hằng ngày.

Mặc dù mỗi thứ đều có công dụng, nhưng rất buồn cười, ví dụ hắn vừa mua một cái dù che mưa, phần giới thiệu vật phẩm ghi rằng nếu như người sử dụng dùng dù che mưa từ vách núi nhảy xuống thì nó cũng có tác dụng như dù nhảy!

Móa nó, có ai rảnh rồi hết việc làm hay sao đi chơi nhảy dù!

Nếu không phải giá cả rẻ nhất, Quân Thường Tiểu khẳng định không có điên đầu mà mua thứ dở hơi này.

Trong thời gian ngắn, 200 điểm cống hiến cứ thế bay theo gió, tìm gan người cũng quận thất lại, vô cùng hối hận, sớm biết thế này thì mua bốn bình trung phẩm dịch cải tạo tư chất không phải đã êm chuyện hay sao.

Từ từ, bình tĩnh.

Chuyện đâu còn có đó, bất quá... Ừm, đổi mới lần cuối cùng!

Quân Thường Tiểu rất từ tốn đổi mới khu mua sắm thêm một lần nữa, khi hắn nhìn thấy các vật phẩm vô tích sự thì hai tay nắm chặt tóc như muốn bức sạch ra.

“Hửm?”

Ngay lúc hắn cho rằng lần này lại uống phí điểm cống hiến, phát hiện vật phẩm cuối cùng trong khu mua sắm là “Sơ phẩm bóng chương môn”

Bóng chương môn? Vật này có ý gì?

Nhấp vào xem giới thiệu vật phẩm

Vật phẩm: Sơ phẩm bóng chương môn.

Công dụng: ném về phía hung thủ yêu thích, tiến hành bắt giữ trực tiếp.

Ưu điểm: Hung thủ bị bắt giữ sẽ trở thành kẻ ước thú, ném bóng lần nữa có thể triệu hồi đi ra.

Nhược điểm: Chỉ có chương môn mới có thể sử dụng, hơn nữa chỉ có thể bắt giữ hung thủ cấp thấp.”

Giá cả: 100 điểm cống hiến.

“Ồi vãi!”

Quân Thường Tiểu kinh ngạc nói:

“Cái đồ chơi này không phải tương tự với quả bóng thần kỳ (pokemon) sao?”

Hệ thống nói:

“Trên Tinh Vãn đại lục, võ giả muốn ký khế ước với hung thú vô cùng rườm rà, bóng chương môn có lợi thế là bắt giữ trực tiếp, đề cử năm sao mua sắm.”

“Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 100 điểm cống hiến môn phái, nhận được 1 sơ phẩm bóng chương môn, vật phẩm đã chuyển vào trong không gian giới chỉ.”

“Đình! Điểm cống hiến môn phái: 755/1000”

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu vẫy tay một cái, bóng chưởng môn từ không gian giới chỉ xuất hiện.

Cái đồ chơi này to bằng khoảng một quả táo, bên trên còn khắc hình hoa văn thái cực, khí tức phát ra có chút xa xưa.

“Ài..”

Quân Thương Tiểu thở dài một hơi.

Sớm đổi mới ra loại vật phẩm này, bắt giữ một con Xích Viêm Lang, cười nó đi khắp thế gian, khẳng định vô cùng oai phong!

Không sao, không sao.

Từ Vong Cốc này nhất định còn hung thú đẹp mắt hơn Xích Viêm Lang, chỉ cần gặp là hốt ngay!

Và lại, cười sói có chút bần tiện, cười một con thú mạnh mẽ như sư tử hoặc hổ mới đủ phách lối nha!

Càng nghĩ đến càng kích động, Quân Thường Tiểu đứng dậy, nói

“Xuất phát!”

Nói xong, hắn dẫn đệ tử tiếp tục đi vào đường hầm, nhưng lúc chuẩn bị rời đi thì bỗng nhiên xoay người cười nói

“Các vị, nếu vẫn còn muốn ở phía sau húp cháo, mời tiếp tục giao ra thêm một ngàn lượng”

“....”

Đám tán tu ai ai cũng bất lực.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 186: Đi nào, bóng chưởng môn!

Đám tán tu vẫn là nhìn đau tim xé thịt giao nộp một ngàn lượng, tiếp tục đi theo phía sau Thiết Cốt Phái với mong muốn húp chút cháo ngon.

Bởi vì bọn người này nhân lúc các đệ tử Thiết Cốt Phái đang nghỉ ngơi, tự cấp cho bản thân thêm dừng khí tiến vào đường hầm thông hướng tới sào huyệt của nhện độc, trên đường đi phát hiện mảng lớn mảng lớn xác nhện chất đầy đường.

Ồi mẹ ơi..!

Toàn bộ Tiểu Độc Tri Chu đều bị tiêu diệt?

Bọn hắn tiếp tục thâm nhập vào sâu hơn, sau khi nhìn thấy thi thể Đại Độc Tri Chu Vương lập tức nhận định, Thiết Cốt Phái cực kỳ trâu bò!

Chuyện đã đến nước này mà quay đầu trở về, không đi bám đuôi theo phía sau kiếm chút cháo ăn, tuyệt đối là tổn thất lớn!

Cùng lúc đó.

Trong khi Quân Thường Tiểu dẫn các đệ tử đi giết nhện độc, có người đi loanh quanh phía ngoài dạo chơi, vô tình phát hiện không ít được liệu và khoáng thạch có giá trị.

Đám tán tu vô cùng mong chờ, thời điểm Thiết Cốt Phái tiến vào khu vực kế tiếp, sau đó giết sạch toàn bộ số hung thú trong đó, giúp mình không cần bận tâm nguy hiểm đi nhặt đầy bồn đầy bát.

Quân Thường Tiểu một bên dẫn theo đệ tử tiến vào đường hầm còn lại, một bên trong lòng thầm nghĩ, khu vực kế tiếp tốt nhất có thể gặp được hung thú đẹp mắt hơn so Xích Viêm lang...

Đi qua cửa đường hầm không gió, một mảnh khu rừng rậm rạp hiện ra trong tầm mắt mọi người, thỉnh thoảng có thể ngửi được mùi thối của phân và nước tiểu.

Quân Thường Tiểu giương khẩu QBU-88 lên, mượn nhờ tầm quan sát của ống ngắm 8x để quét một vòng, phát hiện phiên khu vực này có đến hai đến ba mươi con hung thú hình dáng khác nhau sinh hoạt, thực lực mỗi con cũng không yếu hơn Bối Sơn Hùng.

Giết từng con một, khẳng định tốn rất nhiều thời gian.

Vì vậy hắn ra lệnh cho Tiểu Tội Kỹ và Lý Ngọc Hoa tiếp tục xung phong làm khiên thịt lao vào rừng cầm tù dẫn dụ vài con hung thú ra chơi với mọi người.

"Rống!" "Rống!"

Không bao lâu sau, bốn con hung thú có thể hình khổng lồ bị dẫn dụ ra ngoài.

Nhìn vào khí thế từ bọn nó phát ra, thực lực hẳn là tầm khoảng Võ Đê đỉnh phong cho tới Võ Sư nhất nhị phẩm.

Bởi vì con nào con nấy quá xấu xí, cho nên Quân Thường Tiểu âm thầm cất bóng chưởng môn vào túi, sau đó ra lệnh cho đám đệ tử làm gỏi toàn bộ.

Àm àm!

Àm àm!

Qua một đoạn thời gian, mấy con hung thú dưới sự chơi đùa của đệ tử Thiết Cốt Phái, từng con ngã xuống đất khi tuyệt bỏ mình.

Đối mặt với đàn sói và bầy nhện, bởi vì số lượng quá nhiều nên hơi khó giải quyết, còn chỉ vài con hung thú như này thì chơi còn chưa đủ sướng.

Tiêu Tội Kỳ và Lý Ngọc Hoa tiếp tục tiến vào rừng rậm, dẫn dụ từng con hung thú đi ra.

Trong số đó có hai con Đại Tinh Viên, trải qua một phen vật lộn, số lượng tiêu diệt loài này tăng lên ba con.

Nửa tiếng sau.

Hung thú trong mảnh khu vực này toàn bộ bị quét sạch, các đệ tử bắt đầu thu hoạch tinh hạch, da lông và xương cốt của chúng nó.

Những tán tu đứng ngay cửa đường hầm, từng tên run rẩy khoe miệng kịch liệt.

Hai đến ba mươi con hung thú, thực lực yếu nhất cũng là Vô Đồ đỉnh phong, từng con từng con bị Thiết Cốt Phái không cần tốn nhiều sức làm gỏi sạch sẽ, chuyện này quá kinh dị!

Xoát! Xoát!

Sau khi Quân Thường Tiểu dẫn các đệ tử rời đi, bọn hắn lập tức cùng nhau tiến lên tiến hành chia cắt thịt thú, bởi vì không gian giới chỉ có giới hạn, toàn bộ số thịt khi lúc này nhặt được đều trở thành hàng thừa vứt đi.

May mắn là đám tán tu còn nhặt được dược liệu và khoáng thạch từ các hốc cây và khe đá, mặc dù Thiết Cốt Phái chỉ chứa lại toàn hàng chất lượng thấp, nhưng ít ra cầm bán đi kiếm cũng kiếm được chút tiền lời...

Từ Vong Cốc có bao nhiêu mảnh đất sinh hoạt thì chuyện này không ai biết. Nhưng bọn hắn biết một điều là kể từ lúc Thiết Cốt Phái tiến vào nơi này, chuỗi ngày sinh hoạt lâu dài của hung thú sắp gặp phải đại nạn.

"Àm àm!"

Lại có thêm một con Đại Tinh Viên ngã ầm xuống đất bỏ mạng, đây cũng là lời tuyên bố hung thú trong mảnh khu vực này đã toàn bộ về châu ông bà.

"Đinh! Tiêu diệt Đại Tinh viên: 10/10."

"Đinh! Chủ nhân hoàn thành số lượng yêu cầu của một loại hung thú, nhiệm vụ sử thi hoàn thành 40%, nhận được 200 điểm cống hiến môn phái."

"Đinh! Điểm cống hiến môn phái: 925/1000."

Quân Thường Tiểu tạm thời ngưng ý định tiến sâu vào trong, thay vào đó là trước tiên mua 4 bình trung phẩm dịch cải tạo tư chất.

Cái đồ chơi này có công hiệu cải tạo linh căn cho đệ tử, bỏ bao nhiêu điểm ra mua cũng không thấy lãng phí.

Quân Thường Tiểu nói:

"Trời sắp tối rồi, trước tiên chúng ta tạm thời ở nơi này nghỉ ngơi một đêm đi."

"Vâng."

Đám người bắt đầu dùng tơ nhện đan thành lều vải để tạm trú, sau đó mấy tên đệ tử luân phiên phụ trách canh gác.

"Lách tách!"

Đồng cùi bắt lửa, ánh sáng ảm áp tỏa ra.

Quân Thường Tiểu một lần nữa thi triển tài nghệ nướng thịt cho các đệ tử thưởng thức.

Đám tán tu phía xa xa, nhìn thấy Thiết Cốt Phái can đảm nhóm lửa nướng thịt bên trong Từ Vong Cốc, đầu bọn hắn muốn báii phục sát đất.

Một đêm bình yên trôi qua.

Sáng hôm sau, Quân Thường Tiểu tiếp tục dẫn theo các đệ tử tìm kiếm đường hầm khác, sau đó tiếp tục chém giết hung thú.

Đương nhiên, mọi chuyện không thể nào đầu xuôi đuôi lọt dễ dàng vậy được.

Mọi người trong lúc vô tình thâm nhập vào lãnh địa của một con hung thú có thực lực Vô Tông cảnh, cũng may mọi người phúc lớn mạng lớn chạy thoát ra ngoài.

"Đi thôi, bóng chường môn!"

Bên trong một mảnh khu vực nào đó, Quân Thường Tiểu tung ra bóng chường môn nện vào đầu một con hung thú oai phong thuộc loài hổ.

Kết quả quả bóng không những hàng phục thất bại, mà ngược lại còn chọc con hổ tức sôi máu, trực tiếp gào thét xông tới!

Con em nó!

Vì cái gì không được!

Hệ thống trả lời:

"Sơ phẩm bóng chưởng môn chỉ có thể bắt giữ hung thủ đẳng cấp thấp."

"Các ngươi xông lên đánh chết nó."

Roi vào đường cùng, Quân Thường Tiểu chỉ có thể ra lệnh cho các đệ tử giết chết con hổ này.

"Trời đất, đây chính là hung thủ có thực lực tương đương với Võ Sư đỉnh phong đấy!"

"Những đệ tử Thiết Cốt Phái này thật quá dã man rồi!" "Nhất là tên Tiêu Tội Kỳ kia, vậy mà dám lấy một đôi nắm đấm đi vật lộn với con hổ luôn kia!"

Sự hung mãnh của các đệ tử Thiết Cốt Phái khiến cho đám tán tu ở phía sau, càng lúc càng khó kiềm chế sự khiếp sợ nảy sinh ở trong lòng...

Thảm hiểm càng sâu về sau, thực lực của hung thủ sinh hoạt trong mảnh khu vực này càng lúc càng cường đại, số lượng cũng ngày càng khan hiếm.

Hung thủ mạnh mẽ đều chiếm riêng cho mình một lãnh địa, bình thường nhất là một mình xưng bá cả một khu vực.

Tất nhiên.

Cấp bậc của dược liệu và khoáng thạch càng vào sâu càng cao. Ví dụ như sau khi quét sạch một khu vực, Tô Tiểu Mạt phát hiện được một khối Hắc Diệu thạch nặng chừng mười cân.

Cứ như vậy, tài liệu luyện chế Bá Vương Thương thuận tay vào túi.

Xoát!

Quân Thường Tiểu kéo ra cửa sổ Chú Tạo Các, các loại khoáng thạch tự động bắt cặp với hỏa chủng rồi tiến hành luyện chế.

Nửa tiếng sau.

Một thanh trường thương bao phủ chỉ một màu đen được luyện chế ra đời.

Sơ phẩm Bá Vương Thương cũng có một cái lỗ nhỏ dưới cán thương, có thể đem năng lượng tinh hạch truyền vào, sau đó kích hoạt chức năng, trong nháy mắt sẽ đâm ra một cái sóng năng lượng.

Tiến vào một cái khu vực khác, Quân Thường Tiểu lấy Bá Vương Thương ra cầm trong tay, hướng về một con hung thủ phát động công kích, quát to:

"Thương xuất như long!"

"Bành!"

Sau khi ánh sáng lấp lóe hội tụ trên đầu thương, lập tức một đạo sóng năng lượng phóng ra ngoài, trực tiếp giết chết một con hung thủ trung tứ phẩm đang xông tới ngay tức khắc!

Mọi người cùng nhau trừng to hai mắt.

"Ồi mẹ ời."

Tô Tiểu Mạt chạy đến bên cạnh, cả kinh nói:

"Chưởng môn, vũ khí này của người có thể thi triển ra công kích tương tự với võ học linh lực hóa hình sao?"

"Ngươi thấy lợi hại không?"

Quân Thường Tiểu nói.

"Vô cùng lợi hại!"

"Vậy cho người cầm chơi."

Tô Tiểu Mạt tiếp nhận Bá Vương Thương với gương mặt đầy hớn hở.

"Xoát!"

Sau một lúc, hắn cầm trường thương trong tay hướng về phía một cái đường hầm khác đi tới, cả người tỏa ra khí thế cho dù đối mặt với thiên quân vạn mã, mặt tướng cũng có thể xông trận lấy đầu tướng địch đem về!

"Á...á!"

"Chưởng môn mau cứu mạng!"

Nhưng mà, vừa mới đi không bao lâu đã thấy hình ảnh Tô Tiểu Mạt hai tay giơ thương lên cao vất chân lên chạy trở về, đằng sau hắn là hơn mười con sói với bộ lông màu tím, dưới chân con thú có làn gió xoáy bao bọc.

"Không ổn!"

"Đây là Tật Phong Lang!"

"Thôi xong đời rồi, hôm nay chúng ta chắc chắn phải để lại cái mạng ở nơi khi ho cò gáy này rồi!"

Đám tán tu run rẩy hoảng sợ.

Thế nhưng không ai hướng phía sau trốn chạy trốn, bởi vì Tật Phong Lang vốn dựa vào tốc độ để kiêu ngạo, chỉ cần bị chúng nó để mất tới, có chạy đằng trời.

Lúc này bọn hắc cũng chỉ có thể ý lại vào Thiết Cốt Phái sẽ giết chết được bọn súc sinh này!

"Ngao ô!"

Mười mấy con Tật Phong Lang khai triển tốc độ xác thực rất nhanh, mặc cho Tô Tiểu Mạt đã vận dụng Quý Ảnh Bộ cũng nhanh chóng bị rút ngắn khoảng cách.

Quân Thường Tiểu thì lại biểu hiện hai con mắt nóng bỏng.

Những con thú này không chỉ là yêu cầu của nhiệm vụ, mà từ hình thể với bộ lông nhìn thấy thế nào cũng đẹp mắt hơn nhiều so Xích Viêm Lang.

Nếu như bóng chương môn có thể hàng phục được một con, chuyện này tuyệt đối vô cùng sướng!

"Tránh ra!"

Quân chương môn lấy bóng chương môn ra.

Tô Tiểu Mạt đang chạy trời chết, lập tức chuyển hướng. "Đi nào, bóng chương môn!"

Quân Thường Tiểu truyền linh lực vào cánh tay, sau đó ném mạnh ra ngoài.

"Véo —— " "

Bóng chương môn hướng về phía một con Tật Phong Lang đang dẫn đầu bay tới, ngay lúc sắp nện trúng mục tiêu thì đối phương há cái miệng rộng, phun ra một con gió lốc.

Quân chương môn sợ mình dùng sức quá nhiều mà nện chết đối phương, cho nên lực lượng cũng không quá mạnh, vô hình chung tạo điều kiện cho bóng chương môn bị thổi bay đi, sau đó rơi xuống vào cánh rừng phía xa.

"Đình! Bắt giữ thành công!"

Nà ní (Cái gì)?!

Quả bóng bị thổi bay mà vẫn có thể bắt giữ?

Quân Thường Tiểu vội vàng nhìn sang, chỉ thấy một con vật nhỏ béo ụt ịt như trái banh đang ngậm bóng chương môn chạy như bay đến, ánh mắt nó lấp lóe sự sùng bái như được nhân tính hóa.

Hai cái lỗ tai to, một cái mũi tẹt...

Móa nó!

Đây chẳng phải là heo rừng nhỏ đấy sao?!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 187: Tiếng gào giận dữ của lợn rừng nhỏ!

Tật Phong Lang sở hữu bộ lông màu tím sáng, dưới chân đạp lên luồng gió xoáy, hung thú này so với Xích Viêm Lang càng thêm phù hợp với tạo hình oai phong.

Quân Thường Tiểu không nói hai lời, lập tức ném bóng chương môn để bắt giữ.

Hồ thú trước đó có thực lực khá mạnh nên khó mà bắt giữ, nhưng Tật Phong Lang cùng lắm cũng chỉ là Vô Đồ đình phong, muốn bắt giữ là chuyện trong tầm tay!

Sau khi bóng chương môn được ném ra, Quân Thường Tiểu bắt đầu tự mình ảo tưởng hình ảnh bản thân dưới chốn phồn hoa cười sói lao nhanh về trước.

Bất quá, trận gió mạnh thổi bay bóng chương môn rơi vào bên trong cánh rừng phía xa, vô ý bắt giữ một con hung thú hình thể chẳng khác nào một con lợn!

Quân Thường Tiểu nhìn ánh mắt đầy sùng bái của con vật đang chạy đến, hình ảnh cười sói lao nhanh trong đầu hắc trong nháy mắt hóa thành cười lợn lao nhanh, cả người ngẩn ra như hồn lìa khỏi xác!

100 điểm công hiến mua một cái bóng chương môn, kết quả bắt giữ một con lợn rừng?

Chuyện này... lỗ cực nặng, không cách nào bù đắp!

“Khịt! Khịt!”

Lợn rừng nhỏ dùng hai cái chân ngắn chạy tà tà đến.

Quân Thường Tiểu tức muốn banh phôi, xúc động muốn rút Thanh Long Yểm Nguyệt Đao ra chém con vật này thành tám mảnh!

“Chương môn, cẩn thận!”

Lý Thanh Dương nhanh chóng lao đến, Hàn Phong Kiếm cầm trong tay chém ra một đạo kiếm ảnh hướng về phía Tật Phong Lang.

“Soạt!”

Tật Phong Lang linh hoạt lách thân thể, tránh được kiếm ánh của Lý Thanh Dương, sau đó từ một hướng khác tiếp tục tiến công.

Vừa hay trùng với hướng của lợn rừng nhỏ đang chạy tới, cặp mắt long lanh của nó hiện lên nét sợ hãi, đáng thương nhìn về phía Quân Thường Tiểu, giống như muốn nói ---- Chủ nhân, cứu mạng!

Chết đi! Chết đi!

Ta đường đường là chương môn phái Thiết Cốt, làm sao có thể nhận một con heo làm thú sủng!

Quân Thường Tiểu thể hiện trái tim vô tình, đầu nghiêng về một phía, mặc cho Tật Phong Lang hung hăng lao về phía con tiểu trư mình vừa bắt giữ.

Tốc độ như vậy, sức mạnh như vậy, đập lên một cái nhất định sẽ chết rất thảm!

“Bành!”

Rất cuộc, âm thanh nổ súng vang lên.

Tật Phong Lang đang phóng về hướng lợn rừng nhỏ bị bất trúng đầu, cơ thể nó mất khống chế trượt mạnh, cuối cùng đập vào tảng đá to đùng ở phía xa.

Quân Thường Tiểu cầm trong tay khẩu súng Desert Eagle vẫn còn đang nhà khói trắng, trầm giọng nói:

“Khế ước thú của bốn tọa, chỉ có ta mới có quyền sinh sát!”

“Khịt! Khịt!”

Lợn rừng nhỏ nhanh chóng chạy đến, ra sức dùng đầu dụi vào chân chủ nhân, biểu cảm trên mặt nó đầy hạnh phúc!

“Soạt!”

Họng súng ngấm xuống.

Quân Thường Tiểu lãnh khốc vô tình, nói:

“Tiểu gia hòa, sự tồn tại của ngươi chỉ khiến bốn tọa mất mặt, vì thế an tâm lên đường đi.”

“Khịt! Khịt!”

Lợn rừng nhỏ vẫn tiếp tục dụi đầu vào chân Quân Thường Tiểu, dường như không biết rằng chủ nhân vừa ký kết khế ước muốn giết mình.

“Ngao ô!”

Lại có thêm hai con Tật Phong Lang lao đến.

Chúng nó thể hiện bộ mặt hung tợn, giơ lên cái chân trước, móng vuốt lấp lóe ánh sáng bén nhọn!

Quân Thường Tiểu vừa mới giơ súng lên, còn chưa kịp bóp cò thì lợn rừng nhỏ đột nhiên xoay người, nghiêng răng gào thét với đám Tật Phong Lang đang lao tới.

Nó đây là bảo vệ chủ nhân!

Chỉ là... âm thanh “khịt khịt” yếu ớt không có sức lực gì phát ra, Quân Thường Tiểu đen hết cả trán.

Con lợn rừng này, đang diễn hài sao?

“Ngao ô!”

Hai con Tật Phong Lang gia tăng tốc độ, cuộn gió dưới chân phát ra luồng ánh sáng, cả người giống như một trận lốc lao đến!

Quân Thường Tiểu đang chuẩn bị đá con lợn rừng nhỏ vương vãi này sang một bên, kết quả lại nhìn thấy nó há miệng.

Mẹ nó chứ!

Tiếng kêu nhỏ bé yếu ớt vô lực của ngươi sao có thể...

“Grào!!!”

Tiếng rống bỗng nhiên vang lên, chấn động đến mức đình tại nhức óc!

Quân Thường Tiểu đứng ở khoảng cách gần nhất, tinh thần bị chấn động đến lũng bùng hai lỗ tai, hai mắt trừng to, miệng há ra không khép lại được!

Móa nó!

Đây là tiếng heo sao!

So với sư tử gầm còn oai phong hơn nhiều!

Lý Thanh Dương, Tiêu Tội Kỳ và những người khác đang chuẩn bị nghênh chiến, ánh mắt từng người cũng là trừng to.

Bởi vì sau tiếng rống đầy phẫn nộ, hơn mười con Tật Phong Lang hung bạo đều ngã xuống đất ngất xỉu.

Một đám sói đang chạy hăng say, nghe thấy tiếng rống bị dọa đến mức ngất ngay tại trận, bức tranh này... thật quá quái dị!

Càng làm người khác khó tin là tiếng gầm dọa Tật Phong Lang ngất đi lại là của một con lợn rừng nhỏ.

Soạt! Soạt!

Một người đều tập trung ánh mắt nhìn về con vật nhỏ đó, nhìn thấy nó đang đứng ở phía trước bảo vệ chương môn, bộ dạng hung hăng, toàn thân ngưng đọng một ảo ảnh như có như không, hiển lộ ra một con hung thú có uy lực bất phàm!

Hệ thống nói:

“Đây có lẽ là một huyền thú.”

“Huyền thú?”

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên nói

Hệ thống giải thích nói:

“Trên Tinh Vắn đại lục phân chia cấp bậc loại thú thành hung thú, linh thú, thánh thú, ngoài ra còn tồn tại một loại thú vật tên là huyền thú.”

“Hình thể của loại huyền thú này so với những loại thú khác không có khác biệt gì cả.”

“Nhưng mà nó có thể kích phát huyền hồn, hình thành năng lực đặc biệt, vì thế người đời gọi là ‘huyền thú’.”

“Loại ảo ảnh xuất hiện quanh thân con lợn rừng nhỏ này dường như chính là huyền hồn được kích phát, có lẽ đây là huyền hồn của một con thú mạnh mẽ nào đó.”

Sau khi nghe lời giải thích, Quân Thường Tiểu thu hồi súng lại, bày ra bộ dạng “ta sớm đã biết rồi”, nói:

“Ta nói trong chốn nơi thâm sơn cùng cốc này, lợn rừng nhỏ có thể tồn tại nơi đây tất nhiên sẽ có chút bản lĩnh!”

Hệ thống: “...”

Vừa rồi tên nào khoác lác, sự tồn tại của ngươi chỉ khiến chương môn ta mất mặt?

Vừa rồi tên nào khoác lác, muốn nổ súng tiễn ngươi một đoạn bình an lên đường?

Giữ lại chút thể diện cho bản thân, có được hay không?

“Soạt!”

Ảo ảnh ngưng đọng quanh thân lợn rừng nhỏ dần tan biến, sau đó trông mắt trợn ngược, ngã ngửa dưới chân Quân Thường Tiểu.

Từ tính hướng có thể thấy, tiếng gầm lúc này đã tiêu hao tất cả năng lượng của nó.

Bóng chương môn rơi xuống đất, hoa văn thái cực khắc trên bóng phát ra luồng sáng, bao phủ lên toàn thân lợn rừng nhỏ, nhất thời thu nó vào bên trong.

“Sao lại không thấy rồi?”

“Trời ạ, chuyện gì thế này?”

Đám tán tu ai ai cũng kinh ngạc hô lên.

Tiếng gầm của lợn rừng nhỏ có thể dọa Tật Phong Lang hôn mê bất tỉnh, chuyện này đã đủ khiếp người, bây giờ thân thể nó đột nhiên biến mất, quả thật quá kỳ quái, thật khó mà tin được!

Quân Thường Tiểu nhặt bóng chương môn lên, ý nghĩ tiến vào bên trong, nhìn thấy thân hình lợn rừng nhỏ đang ngáy khò khò ngủ say.

“Chương môn.”

Lý Thanh Dương sốc lại tinh thần hỏi:

“Những con Tật Phong Lang này, chúng ta xử lý thế nào?”

Đương nhiên là tiếp tục bắt rồi!

Quân Thường Tiểu kéo màn hình sổ khu mua sắm ra, nhìn thấy bóng chương môn hiện lên màu xám, bên cạnh có một dòng chữ nhỏ --- vật phẩm giới hạn mua một cái!

Không những có giới hạn mua mà còn chỉ được mua một cái thôi á!

Những dòng chữ như kim đâm vào mắt, Quân Thường Tiểu vò đầu bứt tóc, bắt lực gào lên:

“Cái con em nó giết hết cho bọn tọạ!”

“Soạt!”

“Soạt!”

Lý Thanh Dương, Tiêu Tội Kỳ và những người khác xuất kiếm, nhanh chóng giết chết mười hai con Tật Phong Lang, sau đó bắt đầu lột da đào tinh hạch.

“Đinh! Tiêu diệt Tật Phong Lang: 12/100.”

Mặc dù số lượng tiêu diệt của nhiệm vụ tăng lên, nhưng Quân Thường Tiểu không cảm thấy có một chút vui vẻ nào, nguyên nhân là sợ phẩm bóng chương môn chỉ được mua một cái, điều này tương đồng với việc hán không thể hàng phục thêm hung thú khác.

Ý nghĩ muốn cười hồ báo sói sư ra ngoài tung hoành thiên hạ đã như bọt nước chìm xuống đáy biển!

“Có gì đâu mà buồn.”

Hệ thống an ủi nói:

“Đội con thú này trưởng thành, chủ nhân có thể cười nó ra ngoài, ừm, ra đường cười lợn cũng khá là oai phong đấy chứ.”

“Cút!”

Bóng chương môn bắt giữ một con lợn rừng nhỏ, tốt xấu gì đây cũng là một loại huyền thú đặc biệt, Quân Thường Tiểu ít nhiều cũng cảm thấy có chút gỡ vồn.

“Aii..!”

Quân Thường Tiểu ổn định cảm xúc lại, nhìn về phía cửa đường hầm trước mắt, trầm ngâm nói:

“Khu vực trước mặt có lẽ là địa bàn của Tật Phong Lang.”

“Tiểu Mạt!”

“Có đệ tử!”

“Đi vào dụ quái ra đây cho bản tọa!”

“Hả?”

“Nhanh lên!”

“Đạ!”

Tô Tiểu Mạt cầm chặt Bá Vương Vương rồi xông pha liều chết tiến vào.

Trong lúc này, Quân Thường Tiểu hét lên:

“Tốc độ của Tật Phong Lang rất nhanh, mọi người phải đề cao đến mười hai phần cảnh giác!”

“Vâng!”

Mọi người bày binh bố trận sẵn sàng nghênh địch.

Một lúc sau, Tô Tiểu Mạt từ đường hầm chạy ra.

“Ngao ô!”

Đằng sau hán là hơn mười con Tật Phong Lang, giống như một trận gió lao đến.

Loại sinh vật thiên về tốc độ này phải để cho Tô Tiểu Mạt đi dẫn dụ, bởi vì Tiểu Tội Kỳ và Lý Ngọc Hoa không chạy nhanh bằng hán!

“Ngao ô!”

Hơn mười con Tật Phong Lang giết ra, Quân Thường Tiểu lạnh giọng nói:

“Giết sạch!”

“Soạt!”

Lục Thiên Thiên tiến tới trước, mười ngón tay nắm chặt, nhanh chóng đánh ra một kết ấn kỳ lạ, lạnh giọng nói:

“Băng Phong Chi Địa.”

“Phù Phù!”

Khí lạnh dày đặc xuất hiện xung quanh, nơi nào nó đi qua đều nhanh chóng ngưng đọng thành băng.

“Ai gia! ai gia!”

Tô Tiểu Mạt đạp chân lên lớp băng, cơ thể mất khống chế trượt lao đi, cuối cùng cả người hình chữ đại (大) khảm chặt vào vách đá

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 188: Kiểm Thức, Kinh Hồng!

Soát! Soát!"

Tật Phong Lang tốc độ rất nhanh, bốn chân giẫm trên mặt băng, thân thể không thể khống chế trượt loạn trên mặt băng, sau đó giống y hệt như Tô Tiểu Mạt hoặc là đâm vào gốc cây, hoặc là đâm vào trên vách núi đá.

Nhưng vì tốc độ quá nhanh mà vài con va chạm xong đều bị hôn mê bất tỉnh tại chỗ.

Những con Tật Phong Lang không bị hôn mê thì cũng va chạm đến mức hoa mắt chóng mặt, các đệ tử Thiết Cốt Phái nhân lúc thân thể chúng nó còn chưa kịp ổn định lại, lập tức xông lên tạo ra một trận đơn phương chém giết loạn xạ.

"Đình! Số lượng tiêu diệt Tật Phong Lang: 29/100."

Quân Thường Tiểu nói:

"Tiểu Mạt, tiếp tục đi dụ quái."

"Chường... Chường môn..."

Tô Tiểu Mạt khỏe miệng co giật, trên đầu là một mảnh ngôi sao xoay vòng, cả người lao đảo vịn vách đá, nói:

"Đệ tử có hơi choáng... cần chút thời gian hồi phục."

"Tiểu Phi!"

Quân Thường Tiểu nói:

"Tôi lướt người đi!"

"Vâng!"

Một tên đệ tử khác có tốc độ rất nhanh là Lý Phi tiến vào cửa đường hầm.

Không bao lâu sau, hình ảnh hấn há to hòng, lè lưỡi thở hồng hộc, liều mạng chạy như điên ra ngoài, đằng sau hấn là mười con Tật Phong Lang đang điên cuồng đuổi giết.

"Soát!"

"Soát!"

Hai người Lý Thanh Dương và Tiêu Tội Kỳ mai phục ở hai bên đường đi, ngay khi Lý Phi chạy ra thì lập tức vung kiếm chém giết.

Dưới đao quang kiếm ảnh chém loạn xạ, những con Tật Phong lang xông ra đều bị chém giết!

Cứ như vậy.

Tô Tiểu Mạt và Lý Phi thay phiên nhau liên tiếp đi dụ quái, đệ tử Thiết Cốt Phái bố trí mai phục chặn ở cửa đường hầm, hết lần này đến lần khác đại khai sát giới.

Nửa tiếng sau.

Bên trong cốc, thi thể của hơn một trăm con Tật Phong lang chồng chất, một loại hung thú khác trong nhiệm vụ sử thi cũng đã hoàn thành.

"Đình! Số lượng tiêu diệt Tật Phong Lang: 100/100."

"Đình! Chủ nhân hoàn thành số lượng yêu cầu của một loại hung thú, nhiệm vụ sử thi hoàn thành 60%, nhận được 200 điểm cống hiến môn phái."

"Đình! Điểm cống hiến môn phái: 955/1000."

Quân Thường Tiểu kéo cửa sổ nhiệm vụ ra xem, trầm nghĩ:

"Chỉ còn lại một con Hòa Long Thú, một khi tìm được nó thì nhiệm vụ sử thi (II) cũng coi như hoàn thành."

"Tuy nhiên."

"Nhiệm vụ sử thi yêu cầu săn giết một con, Hòa Long Thú này chỉ sợ thuộc về loại trùm cuối của game nha."

"Ngao ô!"

Ngay lúc này, trong đường hầm truyền ra một tiếng rống giận dữ, một con Tật Phong Lang to lớn như được màn gió bao phủ đột nhiên lao ra!

"Tật Phong Lang Vương!"

Đám tán tu bị dọa đến sắc mặt không còn chút máu.

Lý Thanh Dương ngưng trọng nói: "Chường môn, con thú này có thực lực thấp nhất cũng là cao nhất phẩm!"

Hung thú sơ giai tương đương với Vô Đê cảnh.

Hung thú trung giai tương đương với Vô Sư cảnh.

Còn về hung thú cao giai chính là Vô Tông cảnh!

Nói cách khác, toàn thân Tật Phong Lang Vương giống như được ngưng tụ từ luồng gió, thực lực của nó không kém gì mình chủ liên minh Bách Tông Tàn Hạo Nhiên!

Nếu như chỉ là một Vô Tông nhất phẩm thông thường, vấn đề không có gì to tát.

Quan trọng là đây là một con hung thú có thân thể cường hãn, hơn nữa nó còn thiên về tốc độ!

Ngay cả Tần minh chủ đựng phải con Tật Phong Lang Vương này, trong đầu hần cũng chỉ có một cái ý nghĩ, đó chính là chạy càng nhanh càng tốt!

"Đưa súng cho bốn tọa."

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu cầm khẩu QBU-88 trong tay, tiêu hao 5 điểm công hiến môn phái để kích hoạt chế độ tăng cường, mục tiêu là cái đầu của Tật Phong Lang Vương đang từng bước một đi tới.

Véo véo véo!

Trong nháy mắt, ba phát súng liên tục được bắn ra.

"Ngao ô!"

Tật Phong Lang Vương ý thức được nguy hiểm, ngửa đầu lên trời gầm thét.

Màn gió bao bọc quanh người nó trong nháy mắt xao động, bốn cái chân di chuyển, thân thể hóa thành một luồng ánh sáng.

Tốc độ có thể nói là cực nhanh!

Bất quá dưới chế độ tăng cường, mặc cho nó có né tránh thế nào cũng không thể thoát.

Nhưng mà ngay lúc sắp trúng mục tiêu, ba viên đạn ma sát với màn gió một hồi, sau đó bị lệch hướng bay ra ngoài!

Đánh thì trúng đấy, nhưng không thể tạo ra được sát thương!

"Đậu phộng!"

Quân Thường Tiểu mờ to hai mắt nhìn.

Hệ thống nói:

"Loại hung thú có thể ngưng tụ màn gió này tương đương với việc hình thành một tầng phòng ngự trước người, một khi viên đạn va chạm vào sẽ bị giảm lực sát thương trên diện rộng."

Thật quá bất công.

Quân Tiểu xách súng lên, trực tiếp bắn liên tục bảy viên đạn.

Bảy phát đạn bắn ra, thân thể hần bị lực phản chấn đẩy lùi về phía sau một bước.

Véo véo...!

Bảy đạo ánh sáng nối tiếp nhau mà tới!

Đáng tiếc, khi bảy viên đạn ma sát với màn gió quanh thân Tật Phong Lang Vương, lực sát thương lập tức bị suy yếu, sau đó chệch hướng bay ra ngoài, xuyên vào trên cây hoặc trên vách đá.

Chuyện này quá tổn thương!

Mẹ nó.

Lão tử đòi sang đạn cao cấp, không tin không xuyên được cái luồng gió này!

Quân Thường Tiểu lấy tinh hạch của Đại Độc Tri Chu Vương ra, cùng lúc đó thì Tật Phong Lang Vương há rộng miệng phun ra một chùm sáng do gió xoáy tạo thành bay tới.

Tốc độ siêu nhanh, chỉ trong chớp mắt!

"Xoát!"

Tiêu Tội Kỳ nhanh chóng bước ra, kích hoạt hàng rào phòng ngự, chặn lại hướng đi của đạn gió.

"Ầm ầm!"

Lực lượng gió xoáy, đánh trực diện vào hàng rào phòng ngự.

"Đằng đằng đằng!"

Tiêu Tội Kỳ cắn chặt răng, từng bước một lùi về phía sau.

Có thể thấy, hung thú cao nhất phẩm ngưng tụ ra lực gió là vô cùng mạnh mẽ!

"Hô hô!"

Đạn gió điên cuồng xung kích, năng lượng của Kiên Thiết Thuần tiêu hao kịch liệt, hàng rào phòng ngự vốn ngưng thực nhanh chóng trở nên mờ ảo.

"Chường môn, đệ tử sắp chịu không nổi nữa rồi!"

Vừa dứt lời, năng lượng bên trong tấm khiên đã cạn sạch, hàng rào phòng ngự cũng trong nháy mắt biến mất, Tiêu Tội Kỳ đang trong lúc lùi lại chuyển người một cái, đạn gió "Véo" một tiếng từ bên người lướt qua.

"Bành!"

Đạn gió đi một đường thẳng trực tiếp đâm vào trên vách đá, tạo ra một cái lỗ thùng cực to!

Quân Thường Tiểu nhân lúc Tiêu Tội Kỳ đang cố gắng chèo chống, rốt cuộc đã nạp đầy đạn, sau đó xách súng lên bắn liên tục hần mười phát.

Đăng đăng đăng!

Lực phản chấn khiến thân thể bất giác phải lùi về sau ba bước!

Mười phát đạn được ngưng tụ từ tinh hạch cao cấp, tốc độ và lực sát thương mạnh phi thường, trong chớp mắt bay tới ma sát với làn gió ngưng tụ quanh người Tật Phong Lang Vương.

Cả hai bắt đầu va chạm kịch liệt!

"Véo!"

Kết quả, một viên đạn xông vào trong.

Quân Thường Tiểu còn chưa kịp vui mừng, viên đạn đâm vào trên thân thể Tật Phong Lang Vương, trên da của nó chỉ hiện lên một vết ngắn trắng, nói cách khác là không thể xuyên vào!

Hệ thống nói:

"Viên đạn đã bị màn gió suy yếu lực sát thương, khó có thể gây ra vết thương trên người của nó."

"Cái con em nó!"

Quân Thường Tiểu buộc phải chửi thề một câu.

Đây chỉ mới là hung thú tương đương với Võ Tông cảnh, mà hiệu quả của khẩu QBU-88 đã trở nên yếu như vậy rồi.

Quả nhiên hệ thống không có nói láo, càng về sau muốn mượn nhờ vũ khí nóng để gây sát thương kẻ địch, chỉ còn cách sử dụng pháo hoặc tên lửa!

Hệ thống: "..."

Cái này là người tự biên tự diễn, ta nói khi nào!

Véo véo véo!

Mặt khác chín viên đạn đột phá màn gió đã bị suy giảm uy lực, chỉ có thể gây ra một chút đau đớn, không tạo thành cái gì vết thương chảy máu.

Mặc cho viên đạn có chính xác thế nào, cũng không cách nào chơi lại phòng ngự toàn thân được a!

"Ngao ô!"

Tật Phong Lang Vương bị chọc giận, bốn chân lập tức di chuyển, xông thẳng về phía Quân Thường Tiểu.

Xoát xoát xoát!

Màn gió quanh người nó ma sát với xung quanh, trong nháy mắt đem cây cối, tảng đá bốn phía chấn cho vỡ nát!

"Ngã trăm!"

"Ngã trăm!"

Lý Thanh Dương và bọn người Tô Tiểu Mạt thi triển võ học linh lực hóa hình, nhưng quanh thân đối phương có màn gió phòng ngự, căn bản có thi triển bao nhiêu đều vô dụng!

"Xoát —— —— "

Tật Phong Lang Vương chạy nhanh đến.

Quân Thường Tiểu sắc mặt đại biến, vội vàng thi triển Quý Ảnh Bộ muốn tránh đi.

"Vù vù!"

Ngay lúc này, một cỗ khí lạnh khiếp người từ phía sau xông đến, trong nháy mắt hội tụ trước người hắn, hình thành một bức tường băng thật dày.

"Bành!"

Tật Phong Lang Vương trực tiếp va chạm vào bức tường, lực trùng kích mạnh mẽ khiến khối băng hiện đầy vết rách.

"Đăng đăng!"

Lục Thiên Thiên hơi nhú lông mày, nàng lấy linh lực ngưng tụ ra tường băng nên khi nhận trùng kích thì thân thể bị ảnh hưởng lùi về phía sau vài bước, đôi tay ngọc đang giao nhau cũng khẽ run rẩy.

"Rắc rối to rồi!"

"Chúng ta vẫn là nhanh chóng rút lui thôi!"

Đám tán tu tận mắt thấy Thiết Cốt Phái bị Tật Phong Lang Vương khiến cho khốn đốn hết chỗ nói, trong lòng lập tức sinh ra ý nghĩ muốn chạy trốn.

Con em nó!

Quân Thường Tiểu lấp lóe lửa giận trong hai mắt.

Hắn vừa định bóp nát lực lượng phù bên trong không gian giới chỉ, sau đó lấy Thanh Long Yển Nguyệt chém chết con súc sinh này!

"Đặng."

Ngay lúc này, Chu Hồng xuất hiện tại bên cạnh Tật Phong Lang Vương, một tay đặt trên chuôi kiếm, thực hiện động tác rút kiếm, tóc đen gió lốc thổi bay tán loạn, sắc mặt nghiêm nghị quát:

"Kiếm thức, Kính Hồng!"

"Roẹt!"

Kiếm ra khỏi vỏ, kiếm khí phát ra, kiếm lại vào vỏ!

"Véo —— —— "

Một đạo kiếm khí vô cùng lạnh lùng xé rách không khí bay ra, nhanh chóng cắt đứt màn gió, sau đó quét qua thân thể Tật Phong lang vương rồi biến mất vào trong hư không.

Hừ!

Màn gió chợt ngưng.

Ánh mắt Tật Phong Lang Vương nổi lên sự thống khổ, trên thân thể hiện ra một đường chỉ nhỏ, sau đó tách ra làm hai dưới ánh mắt của mọi người, một nửa hướng phải, một nửa hướng trái ngã âm xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 189: Đổi mới hai loại võ học băng hỏa!

Khi thi thể Tật Phong Lang vương tách rời đổ xuống, tất cả mọi người bao gồm cả Quân Thường Tiểu đều đông cứng biểu cảm trên mặt.

Một kiếm chém chết hung thú cao nhất phẩm!

Đây là có biết bao dũng mãnh, có biết bao khủng bố!

Nhất là động tác rút kiếm, thu kiếm quả thật đẹp trai vô cùng!

Kiểm tu.

Thật đúng là chức nghiệp khoa trương mạnh mẽ nhất!

Quân Thường Tiểu gào thét trong lòng nói:

“Ta cũng muốn trở thành kiếm tu!”

Có thể trở thành kiếm tu hay không, hết thảy đều dựa vào khu mua sắm đổi mới ra dịch cải tạo tư chất kiếm tu.

Chuyện này... tỷ lệ đổi mới có lẽ còn khó hơn cả khẩu súng QBU-88.

“Đỉnh! Chủ nhân tiêu diệt hung thú ẩn giấu, nhiệm vụ sử thi hoàn thành 80%, nhận được 200 điểm cống hiến.”

“Điểm cống hiến môn phái: 1150/1000”

“Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái vượt quá giới hạn, trong 24 giờ chủ nhân phải sử dụng hết nếu không điểm cống hiến dư thừa sẽ tự động biến mất.”

Sau khi Quân Thường Tiểu nghe xong âm thanh thông báo từ hệ thống, vui vẻ nói:

“Hóa ra nhiệm vụ sử thi còn có hung thú ẩn giấu nữa nha!”

Mà cũng phải nói, nếu không nhờ phát hiện điều này, thì cho dù có tiêu diệt Hóa Long Thú vẫn không tích đủ 100%!

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân khởi động phần thưởng bí mật – nhận được một bữa giải ẩn, vật phẩm đã được chuyển vào trong không gian giới chỉ.

Sắc mặt Quân Thường Tiểu ngẩn ra, từ vui vẻ biến thành vui mừng điên cuồng, kích động đến thiếu chút nữa nhảy cẫng lên.

Con át chủ bài lớn nhất của hắn là cái gì?

Đương nhiên là Nan Thu Dao!

Bây giờ Quân Thường Tiểu bỗng nhiên nhận được một bùa giải ải, tâm trạng không thể nghĩ ngờ là vô cùng sáng khoái!

“Các bảo bối!”

Quân Thường Tiểu tâm tình vui vẻ hết:

“Thanh lý chiến trường!”

“Vâng!”

Mọi người bắt đầu quá trình lột da lấy tinh hạch.

Bởi vì không gian giới chỉ có giới hạn, không thể không vứt đi một phần da xương của Xích Viêm Lang để đựng những vật phẩm có giá trị cao hơn.

Vì vậy mới nói loại rèn luyện ngoài dã ngoại này, lúc đi không mang nhiều một chút không gian giới chỉ, đúng là chân chính lãng phí không ít đồ tốt.

Đám tán tu vui mừng khôn xiết.

Phái Thiết Cốt không cần da lông và xương, bọn hán thể nhưng không ngại!

Quân Thường Tiểu nhìn sang, nói:

“Đừng nói Thiết Cốt Phái ta không trọng nghĩa, những đồ này các người lấy đi mà phân chia.”

Rõ ràng là không còn chỗ chứa, lại còn phải thể hiện là người hào phóng.

“Đa tạ Quân chương môn!”

Đám tán tu vui mừng tùm lại, lấy toàn bộ da lông và xương của Xích Viêm Lang cho vào trong nhẫn không gian (không gian giới chỉ), thậm chí có người không tiếc vứt số thịt lúc trước nhặt được.

Quân Thường Tiểu và đệ tử rèn luyện trong Tử Vong Cốc hết ba ngày, bọn hán cũng đi theo ba ngày, những thứ nhặt được sớm đã hồi vốn.

“Ài..”

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

“Nếu như ta sở hữu một cái nhẫn không gian có thể tích trữ số lượng lớn, há có thể cho các người đi theo đằng sau chiếm tiện nghi.”

Hệ thống nói:

“Chủ nhân có thể đổi mới khu mua sắm, một khi vận khí tốt có lẽ sẽ xuất hiện được chỉ báo có dung lượng tích trữ lớn.”

Quân Thường Tiểu thì thầm nói:

“Bản thân cũng đang thừa 150 điểm cống hiến, có thể thử vận khí xem sao.”

Trời cũng chuyển tối, Quân Thường Tiểu cho các đệ tử nghỉ ngơi tại chỗ, sau đó kéo cửa sổ khu mua sắm ra xem, đang chuẩn bị đổi mới thì Chu Hồng đi đến nói:

“Chương môn, biểu hiện của ta thế nào?”

“Rất tốt!”

Quân Thường Tiểu buông lời khen.

Không có tên đệ tử kiếm tu bá đạo này ở trong đội, bản thân hán chắc chắn phải sử dụng lực lượng phù để khai triển Thanh Long Yểm Nguyệt Dao.

Chu Hồng nói:

“Chương môn, vậy còn kiếm kỹ...”

“Cho người.”

Quân Thường Tiểu ném quyền Lăng Thần Kiếm Quyết, nói:

“Tu luyện thật tốt vào.”

Tiêu diệt một con Tật Phong Lang Vương, trực tiếp ban thưởng một bản võ học thần phẩm, Quân chương môn thật là vừa hào phóng vừa coi trọng.

Ừm, chỉ là đối với đệ tử.

Vì để cho đám tán tu không chiếm được tiện nghi, hán keo kiệt đến mức đi đổi mới khu mua sắm để tìm chỉ báo có dung lượng tích trữ lớn.

Chu Hồng cảm mật tịch trên tay, biểu hiện trên mặt có chút ngu ngơ.

Loại kiếm kỹ thần kỳ thế này, muốn ban thưởng cũng phải long trọng tuyên bố mới phải đạo, kết quả tiện tay ném qua là xong!

“Đa tạ chương môn ban thưởng kiếm kỹ.”

Chu Hồng vội vàng cầm mặt tích đi đến một góc vắng lật ra xem, nhìn thấy chữ viết trên trang đầu tiên, người sáng tạo bản kiếm kỹ này chính là Kiếm Đế, ánh mắt hắn như cháy lên lửa nóng.

Kiếm Đế!

Đây là cảnh giới mà một kiếm tu giành cả đời để theo đuổi.

Hôm nay bản thân có thể tu luyện kiếm kỹ từ Kiếm Đế sáng tạo, đây quả là vinh hạnh vô cùng lớn lao!

Chu Hồng lật sang trang thứ hai, bắt đầu lĩnh hội Nhất Tự Kiếm Quyết, có lúc lông mày nhăn lại, có lúc khuôn mặt đầy nghiêm trọng, cuối cùng biến thành vui mừng.

Dạ Tinh Thần trầm giọng nói:

“Tiêu này chỉ cần tu luyện có thành quả, khẳng định bản thân đối với lý giải kiếm đạo sẽ được đề cao rất lớn.”

Độc Cô Kiếm Đế sáng tạo Lăng Thần Kiếm Quyết, không chỉ là một loại kiếm kỹ mà còn là loại kiếm cảnh, kiếm tu có tư chất bất phàm nhất định sẽ thu được rất nhiều lợi ích.

Chu Hồng tu luyện kiếm kỹ.

Quân chương môn bắt đầu đổi mới khu mua sắm.

Kết quả là một màn bi kịch bắt đầu khai diễn, bởi vì hắn đã đổi mới 10 lần, tiêu hao đến tận 200 điểm cống hiến, thu hoạch chỉ là một mớ vật dụng hằng ngày!

“Vì cái gì ta không mua bốn bình dịch cải tạo tư chất, vì sao lại hết lần này đến lần khác lao đầu vào đổi mới khu mua sắm?”

Quân Thường Tiểu gào thét trong thâm tâm.

Hệ thống chém một đao nói: “Bởi vì nguoi bị ỏi.”

“Còn không phải do nguoi gợi ý sao, nếu không ta làm sao lại đi đổi mới khi mua sắm đâu chứ?”

Quân Thường Tiểu gào thét lên.

Hệ thống lạnh nhạt nói:

“Đúng, đúng, họa này là do ta gây.”

Quân Thường Tiểu cắn răng tiếp tục đổi mới khu mua sắm, dẫu sau tiêu diệt Hỏa Long Thú thì điểm cống hiến sẽ vượt mức giới hạn, cứ dùng trước đi rồi tính!

Ừm, đây gọi là chuẩn bị trước.

Lần này vận khí không tồi, sau 5 lần đổi mới, 100 điểm cống hiến không cánh mà bay thì một loại võ học xuất hiện tên là “Ngự Hóa Quyết”.

Đây là võ học phẩm phẩm cao giai, mặc dù không như Khai Sơn Chương, nhưng nó thuộc về võ học hóa hệ hiếm có, vừa hay rất phù hợp với Quân Thường Tiểu đã nắm giữ Lung Linh Hóa.

Mua ngay và luôn!

“Đỉnh! Chủ nhân đã sử dụng 50 điểm cống hiến, nhận được một Ngự Hóa Quyết, vật phẩm đã được chuyển vào nhãn không gian.”

“Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 800/1000.”

Bởi vì chỉ có võ giả hóa hệ mới có thể tu luyện cái võ học này, vì thế hệ thống không tự động xếp nó vào công pháp môn phái.

Quân Thường Tiểu tiếp tục xem xét, phát hiện ra một vật phẩm ở phía dưới, tên là “Cửu Trùng Băng Phong Chương”, vội vàng nhấp vào phần giới thiệu.

Tên vật phẩm: Cửu Trùng Băng Phong Chương.

Giới thiệu: Võ học được sáng tạo từ một Võ Đế thuộc vị diện nào đó.

Công dụng: Mỗi một tầng lĩnh hội, có thể hội tụ băng linh lực đóng băng mục tiêu, lĩnh hội đến cực hạn tầng chín, có thể đóng băng trời đất vạn dặm.

Ưu điểm: Phù hợp với võ giả băng hệ, nếu như võ giả đặc biệt có thể chất băng hệ, tu luyện sẽ làm ít được nhiều.

Khuyết điểm: Không phải võ giả băng hệ thì không thể tu luyện.

Giá cả: 100 điểm cống hiến.

Đẳng cấp: Thần phẩm trung giai.

Hai võ học băng hóa cùng một lúc đổi mới ra, vận khí xác thực rất không tệ!

Bất quá Quân Thường Tiểu vẫn bất lực nói:

“Thứ phù hợp với ta chỉ là phẩm phẩm, không phù hợp với ta lại là võ học thần phẩm, đây quả là khinh người quá đáng mà!”

Hệ thống nói:

“Chủ nhân nếu có thể đổi mới ra dịch cải tạo tư chất băng hệ, vậy thì chính là võ giả băng hóa song tu hệ rồi đấy.”

“Người cảm thấy vận khí của ta thế nào?”

Quân Thường Tiểu bí quan nói.

Hệ thống chính nghĩa ngôn từ nói:

“Đường đường là một cái nam nhi bảy thước (chiều cao), không thể hoài nghi bản thân mình!”

Hừ!

Người cũng là vì muốn dụ dỗ ta tiêu hao điểm công hiến, ngay cả chiêu bài cũng biết đổi mới nữa.

Quân Thường Tiểu nhìn về phái Lục Thiên Thiên đang nhắm mắt dưỡng thần, trầm ngâm nói:

“Võ học này không phải là rất phù hợp với nàng sao?”

“Thiên Thiên.”

Quân Thường Tiểu đi đến, quan tâm hỏi:

“Người không sao chứ?”

Nữ nhân này vừa rồi thi triển tường băng, sau đó bị Tật Phong Lang đâm vào, hiện giờ phải ngồi xếp bằng điều dưỡng, nhất định là đang gặp khó.

Lục Thiên Thiên tuy ngày thường lạnh băng băng, cũng hay thích tổn thương Quân Thường Tiểu nhưng nàng ở trên Linh Tuyền Sơn, rút kiếm đối kháng với Hạo Khí Môn, điều này đã chứng minh nàng tấn thành ta làm chương môn.

Nữ tử trong thiên hạ nhiều vô số kể, khẳng định có người lạnh nhưng tâm không lạnh.

Quân Thường Tiểu rất ht vọng đại đệ tử của mình là người miệng đao kiếm, tim dạ hũ.

“Phụt!”

Lục Thiên Thiên mượn nhờ Thái Huyền Băng Tâm Quyết ép máu bầm trong cơ thể ra ngoài, nhạ đáp:

“Không sao.”

Đến máu cũng nôn ra rồi còn nói là không sao!

Quân Thường Tiểu bất lực nói:

“Người vì cái gì không dùng Liệt Thương Đan.”

“Không cần thiết”

Lục Thiên Thiên đáp.

Dù sao chỉ là vết thương nhỏ, điều dưỡng một chút là được, dùng Liệt Thương Đan thì quá là lãng phí.

“Cho người này.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Bồn tọa có một bản võ học bằng hệ trong tay, người thử xem có luyện được hay không.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 190: Độ hoàn thành 180%

Quân Thường Tiểu rốt cuộc vẫn là tiêu hao 100 điểm công hiến để mua Cửu Trọng Băng Phong Chương, sau đó còn sao chép hẳn 1000 bản.

Mặc dù bản thân không thể tu luyện nhưng nói như thế nào thì cũng đã trót mua rồi, trước hết cứ sao chép chuẩn bị cho sau này.

Lục Thiên Thiên nhìn quyền mật tịch trên tay chương môn, nàng biểu cảm khê gạt mình, bất quá vẫn là vươn tay tiếp nhận.

"Tiểu Mạt."

Quân Thường Tiểu xoay người nói:

"Người đi tìm củi đốt lửa, hôm nay chúng ta sẽ nướng thịt sói!"

"Vâng!"

Tô Tiểu Mạt nhanh chóng hành động.

Lục Thiên Thiên lật quyền mặt tịch ra xem thì mới biết đây là võ học do một vị Võ Đế sáng tạo, trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia kinh ngạc.

Võ học được sáng tạo từ Võ Đế, phẩm chất đương nhiên sẽ không phải như hàng chợ.

Điều khiến nàng kinh ngạc hơn nữa là chương môn có thể tiện tay lấy ra như thế!

Nếu như môn phái công có nội tình hùng hậu, tuyệt đối không thể sở hữu võ học cường hãn, cho nên Lục Thiên Thiên càng thêm vững tin ý nghĩ Thiết Cốt Phái là tông môn thượng cổ (xa xưa).

Dạ Tinh Thần cho rằng Quân Thường Tiểu là người đến từ thượng giới, nàng lại cho rằng Thiết Cốt Phái là tông môn thượng cổ.

Sức tưởng tượng, thật đáng sợ!

Chuyện này cũng hết cách giải thích, ai bảo Quân Thường Tiểu năm lần bảy lượt lấy ra các loại vật phẩm nghịch thiên làm gì, khiến người ta không thể không ảo tưởng

"Tách tách!"

Lửa đã được nhóm lên, dầu mỡ từ đuôi sói nướng chảy xuống than củi tạo những vô cùng kích thích.

Đám tán tu cũng tự cho mình cái lá gan to, tại một nơi không xa dựng lên đồng lửa nướng thịt ăn.

Rất nhiều người đã có vô số kinh nghiệm khi tiến vào Tử Vong Cốc, nhưng quang minh chính đại nướng thịt giữa thanh thiên bạch nhật lại là lần đầu tiên, cảm giác tuyệt đối siêu kích thích!

Sau khi đệ tử Thiết Cốt Phái ăn uống no nê, lập tức tiến vào lều vải từ tư nhện để ngủ, một số đệ tử thay phiên nhau canh gác.

Chu Hồng không ngủ, thay vào đó hắn đang đắm chìm trong việc lĩnh ngộ Lăng Thần Kiếm Quyết, từ sự hưng phấn hiện ra giữa hai đầu lông mày đến xem, hẳn là có thu hoạch không nhỏ.

Lục Thiên Thiên cũng đang lĩnh ngộ Cửu Trọng Băng Phong Chương, càng lĩnh ngộ thì sự chấn kinh trong lòng nàng càng to lớn.

Mặc dù võ học này kém hơn một chút so với Thái Huyền Băng Tâm Quyết, nhưng trên phần giới thiệu đã nói rõ tuyệt kỹ này có thể đóng băng bất kỳ mục tiêu, thậm chí đóng băng cả thiên địa, tuyệt đối xứng với hai chữ “Thần phẩm” võ học băng hệ!

Lục Thiên Thiên cũng đã tu luyện một loại võ học băng hệ là Băng Phong Chi Địa, bất quá cấp bậc không tính cao, chỉ có thể hình thành một lớp băng trên mặt đất mà thôi.

So sánh với Cửu Trọng Băng Phong Chương, chẳng khác nào đom đóm so với trăng sao!

"Xoát!"

Lục Thiên Thiên tu luyện đến giữa đêm khuya, tung ra một điểm chỉ vào đàn con kiến đang bò sát người mình, khí lạnh trong nháy mắt bộc phát đem con kiến hóa thành khối băng.

Trong một lúc đóng băng năm con kiến, chuyện này không tính là cái gì mạnh mẽ, nhưng thực tế mà nói thì nữ nhân này tu luyện chỉ mới có hai tiếng thôi đấy!

"Ta có thể tu luyện nhanh như thế, nguyên nhân chắc là bản thân có thân thể Thái Huyền Băng Tâm."

Lục Thiên Thiên tự nói thầm với lòng.

Chính xác.

Cửu Trọng Băng Phong Chương phối hợp với thể chất băng hệ, tốc độ tu luyện có thể nói là làm ít được nhiều hơn hẳn võ giả băng hệ thông thường!

Được nhiều đến mức độ nào, còn tùy thuộc về cấp bậc thân thể của người tu luyện.

Ngày hôm sau.

Quân Thường Tiểu thức dậy rất sớm, nói:

"Tiếp tục xuất phát!"

Hóa Long Thú.

Cái tên đã nói lên đây là hung thú hỏa hệ.

Chỉ cần có thể cảm nhận được khí nóng từ đường hầm thổi ra ngoài, khả năng rất cao sẽ gặp được.

Quân Thường Tiểu trầm tính toán.

Sau nửa ngày tìm kiếm, nhóm người không phát hiện bất kỳ đường hầm nào có khí nóng thổi ra, ngược lại trên đường đi chém giết rất nhiều hung thú cao cấp.

Lộ trình có chút gian nan, bởi vì càng tiến sâu vào trong, cấp bậc hung thú đã tương đương với Võ Sư đỉnh phong, thậm chí trong lúc vô tình gặp phải một vài con hung thú có đẳng cấp cao hơn.

Cũng may, không phải loại tồn tại như Tật Phong Lang Vương kia.

Hai người Tiêu Tội Kỳ và Lý Ngọc Hoa ở phía trước mở đường, các đệ tử khác ở phía sau huy động Hàn Phong Kiếm, Bá Vương Thương khai triển công kích, thuận lợi giúp từng con hung thú về đoàn tụ ông bà.

Những tán tu đi theo húp cháo, tất cả đều thể hiện gương mặt ngu ngốc.

Những đệ tử của Thiết Cốt Phái này, bên trong có đệ tử băng hệ và đệ tử kiếm tu thể hiện ra thực lực khiến cho người ta một loại cảm giác sâu không lường được, cảnh giới chỉ mới là

Võ Đồ cảnh, thế mà có thể làm gỏi hung thú tương đương với Võ Tông cảnh!

Sau khi hành trình Từ Vong Cốc lần này kết thúc, bọn hắn đem toàn bộ quá trình rèn luyện kể lại cho người khác, nhất định sẽ bị mắng là bốc phét không biết ngượng miệng!

"Rống!"

Bên trong một cửa đường hầm, một con tê giác thú cao nhất phẩm da dày thịt béo phát ra tiếng gào thét rên rĩ, trên người chi chít vết thương ngổ ằng xuống đất.

"Lại có thêm một con bò mạng!"

Đám tán tu đứng bên ngoài nhìn, khoe miệng từng người run rẩy kịch liệt.

"Đỉnh! Chủ nhân tiêu diệt hung thú ẩn giấu, nhiệm vụ sử thi hoàn thành 100%, nhận được 200 điểm cống hiến môn phái."

"Điểm cống hiến môn phái: 890/1000."

Sau khi tiếng hệ thống vang lên, Quân Thường Tiểu kéo cửa sổ nhiệm vụ ra, phát hiện nhiệm vụ sử thi thế mà vẫn chưa hoàn thành.

"Xem ra, chỉ có giết chết Hòa Long Thú, mới có thể chân chính hoàn thành nhiệm vụ."

Hắn phán đoán nói.

Hệ thống nói:

“Không sai."

Quân Thường Tiểu xoa xoa tay nói:

"Vậy nếu ta lại tìm giết hung thú ẩn giấu, mức độ hoàn thành nhiệm vụ sẽ tiếp tục tăng lên sao?"

"Trên lý thuyết đúng là như thế."

Hệ thống nói:

"Bắt quá, kính mong chủ nhân lưu ý thời gian còn lại."

"Không có việc gì, còn tận ba ngày nữa, hắn là có thể tranh thủ tìm thêm vài con hung thú."

Quân Thường Tiểu dẫn các đệ tử tiếp tục tiến lên, chỉ cần phát hiện trong cửa đường hầm có hung thú cao nhất phẩm, khẳng định truy cùng giết tận, bởi vì nó có khả năng chính là hung thú ẩn giấu.

Đương nhiên, trong lúc đó nhóm người cũng gặp phải vài hung thú quần cư.

Ví dụ như bảy chồn, bảy kiến lớn cùng bảy ong, tuy có thể đầu xuôi đuôi lọt vượt qua, nhưng các đệ tử cũng bị chật vật rất khó nhìn.

"Đỉnh! Chủ nhân tiêu diệt hung thú ẩn giấu, nhiệm vụ sử thi hoàn thành 120%, nhận được 200 điểm cống hiến môn phái"

"Điểm cống hiến: 1090/1000."

Lại có thêm một con hung thú bị tiêu diệt, Quân Thường Tiểu quả quyết mua 4 bình dịch cải tạo tư chất, kiên cường áp chế suy nghĩ muốn đổi mới khu mua sắm đang bay loạn xạ trong đầu.

Lần trước vận khí khá tốt, đổi mới ra hai loại võ học băng hỏa, lỡ như bây giờ vận đen tìm tòi thì có khác gì trắng tay.

"Đỉnh! Chủ nhân tiêu diệt hung thú ẩn giấu, nhiệm vụ sử thi hoàn thành 140%, nhận được 200 điểm cống hiến môn phái."

"Đỉnh!"

Cả một ngày tìm kiếm, Quân Thường Tiểu giết thêm được bốn con hung thú ẩn giấu, mức độ hoàn thành đã tăng lên đến 180%.

Đồng thời 800 điểm cống hiến cũng đến tay, toàn bộ đều được đổi thành dịch cải tạo tư chất!

Tính cả 4 bình mua lúc trước, Quân thường môn đã mua được 20 bình dịch cải tạo tư chất, 10 bình thích hợp với tư chất phẩm phẩm, 10 bình còn lại thích hợp với tư chất trung phẩm.

Thu hoạch không chỉ gói gọn ở phạm vi khu mua sắm, mà còn có các loại dược liệu và khoáng thạch.

Bên trong một trong các cửa đường hầm trước đó, nhóm người tìm thấy hơn hai mươi cân Hàn Thiết và cả một đầm nước Băng Tuyền.

Nhân lúc trời tối mọi người nghỉ ngơi hồi sức, Quân Thường Tiểu bắt đầu quá trình luyện chế Hàn Phong Kiếm đến khi bình minh xuất hiện thì 20 thanh kiếm đã luyện chế xong.

Những đệ tử chưa được phân phối vũ khí thì mỗi người nhận một thanh, vũ trang vô cùng đầy đủ.

Chỉ từ phương diện điểm cống hiến và các loại tài nguyên, chuyển rèn luyện tại Từ Vong Cốc lần này có thể nói là siêu cấp lợi nhuận!

Quân Thường Tiểu vốn muốn tiếp tục tìm giết hung thú ẩn giấu, cố gắng đem mức độ hoàn thành đạt tới con số 200%, nhưng thời điểm hắn đi vào một cái cửa đường hầm, nhất thời cảm nhận được cảm giác nóng bức từ trong thối ra.

"Chương môn."

Lý Thanh Dương ngưng trọng nói:

"Bên trong khẳng định có hung thú hòa hệ hung mãnh!"

Quân Thường Tiểu ra lệnh nói:

"Các ngươi mau chóng chuyển đổi năng lượng bên trong Kiên Thiết Thuần sang năng lượng của tinh hạch cao cấp."

"Xoát!"

"Xoát!"

Chúng đệ tử lấy ra tinh hạch của hung thú Vô Sư đỉnh phong, thậm chí có cả tinh hạch của hung thú Vô Tông nhất phẩm, sau đó truyền năng lượng vào trong lỗ nhỏ trên Kiên Thiết Thuần.

Sau khi Kiên Thiết Thuần được năng lượng cao cấp phụ trợ, một khi kích hoạt hàng rào phòng ngự, cường độ bền bỉ khẳng định đạt tới mức cao nhất!

"Tiểu Mạt."

Quân Thường Tiểu nói:

"Ngươi vào trong thám thính xem."

"Để cho đệ tử tới."

Lục Thiên Thiên nói.

Bản thân nàng là võ giả băng hệ, tiến vào bất kỳ khu vực có nhiệt độ cao, không thể nghĩ ngờ sẽ thoải mái hơn người khác.

"Được."

Quân Thường Tiểu nói.

Bất quá, trước lúc nàng tiến vào trong đường hầm, hẩn nghiêm giọng nói:

"Hành sự cẩn thận!"

Lục Thiên Thiên không có trả lời, quanh người tỏa ra khí lạnh bức người, bóng lưng uyển chuyển dưới tầm mắt của mọi người tiến vào bên trong.

Bọn người Lý Thanh Dương vội vàng đề cao cảnh giác.

Không bao lâu sau, Lục Thiên Thiên từ bên trong đi ra, nói:

"Bên trong có một con Hỏa Long Thú cao ngũ phẩm."

Rất tốt, rất tốt.

Rốt cuộc trù cuối đã xuất hiện!

Giết chết nó, nhiệm vụ sử thi không những có thể hoàn thành, mà mức độ hoàn thành còn đạt tới 200%!

"Chưong môn."

Lý Thanh Dương ngưng trọng nói:

"Hỏa Long Thú có khả năng khống chế lửa vô cùng mạnh, chúng ta có lẽ không nên trêu chọc nó."

Bọn người Tiêu Tội Kỳ thu hồi tám khiên, có ý định rút lui.

Quân Thường Tiểu đồng dạng nói:

"Bổn tọa rất muốn kiến thức con hung thú gọi là Hỏa Long Thú này, đến cùng có phải là rỗng hay không?"

A?

Mọi người biểu lộ thần thái ngáo ngơ.

Lúc trước đụng phải hung thú cao nhị phẩm, chưong môn sau một hồi suy nghĩ lựa chọn đi vòng qua, vì cái gì bây giờ gặp phải con hung thú cao ngũ phẩm lại phải đi vào xem một chút?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 191: Hỏa Long Thú khó chơi!

Lúc trước tiến vào một cửa đường hầm khác, Quân Thường Tiểu gặp phải một chút tồn tại khó giải quyết đều sẽ suy nghĩ thấu đáo, thậm chí làm ra quyết định rút quân.

Hỏa Long Thú này có liên quan đến chuyện hoàn thành nhiệm vụ sử thi, khẳng định không thể bỏ qua nó!

Từ luồng khí nóng rực tỏa ra có thể thấy, con hung thú cao ngũ phẩm này có thực lực không đơn giản, nhất định không thể để từ mạo hiểm xông vào, làm không tốt sẽ mất mạng như chơi.

“Thiên Thiên”

Quân Thường Tiểu nói:

“Hung thú đó có hình thể to không?”

“Chương môn, Hóa Long Thú trưởng thành cao ít nhất bốn trượng.”

Lý Thanh Dương đáp.

Trên Tinh Vãn đại lục, một trượng bằng ba mét, bốn trượng chính là mười hai mét, từ chiều cao có thể tưởng tượng, Hóa Long Thú cao chẳng khác gì một tòa nhà bốn tầng!

Thể chất càng lớn, lực lượng cũng càng mạnh!

“Có chút khó nhai rồi đây.”

Quân Thường Tiểu nhú lông mày nói.

Hệ thống nói:

“Dựa vào lực lượng của Vô Tông ngũ phẩm để tính toán thì Hóa Long Thú có lực lượng thấp nhất cũng phải từ 50 vạn cân trở lên”

50 vạn cân, lại còn là thấp nhất!

Quân Thường Tiểu co giật khòe miệng kịch liệt.

Hệ thống nói:

“Đây là tính toán sơ bộ mà chưa tính đến thuộc tính hóa của nó, vì thế chủ nhân dẫn đệ tử vào tiêu diệt, xác suất cả đoàn bị tiêu diệt là 99%.”

“Hầy.. vẫn còn 1% thắng lợi nha.”

Quân Thường Tiểu thì thào.

Hệ thống: “...”

Chủ nhân chẳng lẽ nghe không hiểu, đại ý của câu này là tiến vào thì cả đoàn sẽ bị toàn diệt sao?

Quân Thường Tiểu đương nhiên nghe hiểu, vì thế hần xoa xoa huyết thái dương, đại não cấp tốc vận chuyển, suy nghĩ làm sao để tiêu diệt Hóa Long Thú.

“Chu Hồng, ngươi có nắm chắc khả năng giết con hung thú này không?”

“Không có nắm chắc.”

Chu Hồng ẫn ngay nói thẳng.

Nếu là hung thú cao nhị tam phẩm, hần còn có thể tự tin, nhưng Hóa Long Thú cao ngũ phẩm này thật sự gặp chỉ có thể xách đ-t chạy trốn.

Đứng trước thực lực tuyệt đối, chênh lệch sức mạnh cực lớn, kết quả chỉ có bị bạo ngược dã man.

Châu Hồng nói:

“Chương môn, người cho đệ tử chút thời gian để lĩnh ngộ Nhất Tự Khai Quyết, có lẽ đệ tử sẽ giết được nó.”

“Cần bao lâu?”

“Ít nhất cũng một tháng.”

“...”

Quân Thường Tiểu hận không thể kéo cả cằm mình ra.

Mẹ nó, mình yêu cầu cống hiến cho môn phái làm cái gì vậy chứ, sớm một chút đưa Lăng Thần Kiếm Quyết cho Chu Hồng thì mọi chuyện đã được giải quyết êm đẹp rồi!

“Xem ra... Ý trời!”

Quân Thường Tiểu nói:

“Chỉ còn cách sử dụng Thanh Long Yểm Nguyệt Đao thôi.”

Hệ thống nói:

“Từ lúc trên Hạo Khí Môn trở về đến nay, tu vi và sức mạnh của chủ nhân vẫn không có đề cao, cứ cho là dùng bùa lực lượng miễn cưỡng khai triển Thanh Long Yểm Nguyệt Đao, nhưng cũng chưa chắc có thể áp sát tấn công địch.”

“Đậu phộng!”

Quân Thường Tiểu nói:

“Vậy chỉ còn cách sử dụng Nan Thu Đảo!”

Đây là quân át chủ bài cuối cùng. Hơn nữa, hẳn chỉ có hai tấm bùa giải ần.

Vì hoàn thành nhiệm vụ sự thì, không muốn tu vi bị giới hạn, cho dù có dùng hết thì hẳn cũng không tiếc!

Hệ thống tán đồng nói:

“Đúng vậy.”

“Chương môn.”

Lục Thiên Thiên nói:

“Cho đệ từ một ngày để tu luyện, Cửu Trùng Băng Phong Chương rất có khả năng có thể đóng băng Hóa Long Thú.”

Quân Thường Tiểu tròn tròn mắt.

Một ngày tu luyện là có thể dùng võ học thần phẩm đóng băng một con hung thú cao ngũ phẩm sao?

Đây không phải là... kể chuyện cười đấy chứ?

Nhưng nhìn biểu cảm trên mặt Lục Thiên Thiên, Quân Thường Tiểu nhận ra nàng căn bản không phải nói đùa, mà là vô cùng nghiêm túc!

“Chương môn.” Chu Hồng nói:

“Nếu như Hóa Long Thú bị áp chế bất động, đệ từ nắm chắc có thể khiến nó bị thương nặng.”

Dạ Tinh Thần từ đầu đến giờ vẫn luôn trầm mặc, bỗng lên tiếng:

“Hóa Long Thú là hung thú hòa hệ, nếu như dùng băng hệ áp chế, thuộc tính tương khắc sẽ khiến cường độ thân thể của nó giảm sút, nắm chặt cơ hội là có thể tiêu diệt.”

Võ Đế chung quy vẫn là Võ Đế, sự hiểu biết về võ đạo vô cùng phong phú.

Quân Thường Tiểu trầm giọng nói:

“Thời hạn vẫn còn lại hai ngày, có thể thử xem sao, kết quả vẫn không được thì đành dùng đến Nan Thu Đảo đại triển thần uy vậy.”

Bùa giải ần rất quý giá, có thể tiết kiệm bao nhiêu hay bấy nhiêu.

“Được.”

Quân Thường Tiểu quyết định nói:

“Giờ này ngày mai, chúng ta sẽ đi săn Hóa Long Thú.”

Đám tán tu ở phía xa trông muốn rơi hai tròng mắt.

Thiết Cốt Phái thật quá trâu bò, ngay cả một con hung thú cao ngũ phẩm mà cũng dám chơi tới bến!

“Son ca, hay là chúng ta rút lui thôi.”

“Lỡ không may Thiết Cốt Phái không xử lý được Hóa Long Thú, chộc giận nó chạy ra ngoài, đến lúc đó chúng ta khẳng định sẽ chết chùm cả lũ đấy.”

“Loại hung thú hòa hệ mạnh mẽ như thế, một khi nó tức giận thì nửa cái Tử Vong Cốc bị đốt trụi như chơi đấy.”

Rất nhiều tán tu có ý định rút lui.

Huống hồ, vài ngày qua bọn hắn kiếm chác được cũng không ít, không nhất thiết phải liều mạng đi theo Quân Thường Tiểu ngồi cùng một thuyền!

“Đi, chúng ta rút lui!”

Thủ lĩnh của một nhóm tán tu bước đến, chấp tay nói:

“Quần chúng môn, chúng tôi xin cáo từ trước, cũng hy vọng quý phái có thể thuận lợi tiêu diệt Hóa Long Thú!”

Mặc dù ý là chúc phúc, nhưng trong lòng hắn lại vô cùng rõ ràng, muốn đối phó với loại hung thú cao ngũ phẩm hòa hệ này, ít nhất phải có tu vi Võ Tông lục phẩm thì may ra.

“Quần chúng môn, chúng tôi cũng xin cáo từ trước!”

Trong chốc lát, ba mươi tên tán tu đã có một nửa rời đi.

Quân Thường Tiểu nhìn mười mấy tên tán tu vẫn chưa rời đi, ngạc nhiên nói:

“Các người vì cái gì không đi?”

Một tên trung niên mặt chữ điền nghiêm túc nói:

“Không có sự giúp đỡ của Quần chúng môn, Tôn mỗ khó có thể tiến sâu vào Tử Vong Cốc thế này, vì vậy nguyện ý lưu lại góp một chút sức lực.”

“Đúng vậy!”

Một tên Vô Sư bên cạnh nói:

“Chúng ta ở lại góp một chút sức lực giúp Quân chương môn.”

Trong đây có người thật lòng cảm kích Quân Thường Tiểu, cũng có người muốn chơi một ván cược lớn, nếu như Hòa Long Thú thực sự bị giết chết, nhất định bồn bát không đủ đựng.

“Không cần”

Quân Thường Tiểu nói:

“Các người đứng ngoài quan sát là được rồi.”

“...”

Mọi người co giật khòe miệng.

Chương môn Thiết Cốt Phái đang coi thường bọn hắn? Hay là cho rằng bọn hắn sẽ gây cản trở?

Không phải, tất cả đều hiểu sai.

Con hàng Quân Thường Tiểu lo lắng đầu bọn người này vô tình cướp đi đòn chí mạng, nhiệm vụ sử thi không thể hoàn thành thì ăn rắm!

Đừng nói nghĩ xa xôi, loại tình huống này thật rất có khả năng xảy ra.

Nếu như lượng máu của Hòa Long Thú chỉ còn lại 1 điểm, sau đó bị người ngoài giết chết, khẳng định chuyện này không tính là bản thân và các đệ tử tiêu diệt!

Để ngăn chặn loại tình huống hoàn toàn có thể xảy ra này, cách tốt nhất chính là cho bọn hắn đứng ở phía xa quan sát!

“Các vị.”

Quân Thường Tiểu chỉ về phía sau cửa đường hầm nói:

“Mời qua bên kia quan sát, nếu tự động đi vào thì đừng trách bọn tọa trở mặt vô tình.”

Mình có ý tốt muốn giúp, kết quả người ta nói sẽ trở mặt, thật vô lý không chỗ nói!

Có người tức giận phát tay áo rời đi, những võ giả khác thì lùi lại phía sau.

Cứ như vậy, trước cửa đường hầm này chỉ còn lại đệ tử Thiết Cốt Phái đang ngồi xếp bằng dưỡng thần, tranh thủ thời gian điều chỉnh trạng thái.

Lục Thiên Thiên ngồi một mình ở một khu vực sạch sẽ, bắt đầu lĩnh ngộ chuyên sâu, toàn thân nàng dần dần tỏa ra khí lạnh.

Dạ Tinh Thần ngạc nhiên nói:

“Nữ nhân này còn sở hữu thể chất băng hệ luôn á?”

Không có thuộc tính đặc biệt cũng có thể tu luyện thuộc tính đặc biệt.

Ví dụ như Quân Thường Tiểu.

Hắn không có tư chất hòa hệ nhưng lại có Linh Lung Hóa, cho nên cũng được xem là võ giả hòa hệ.

Nhưng so với võ giả có thể chất hòa hệ, thì chỉ là mưa riu qua mắt thợ.

Dạ Tinh Thần trầm ngâm nói:

“Hôm qua chương môn cho nàng một quyển mật tịch, phẩm chất nhất định không thấp, nếu như ngày mai nàng có thể lĩnh ngộ, sau đó áp chế được Hòa Long Thú, vậy có thể khẳng định thể chất của nàng không phải loại tầm thường.”

Ta nghĩ nhiều thế làm gì đâu, tiếp tục lĩnh ngộ Thái Huyền Chân Kinh.

Bọn người Lý Thanh Dương cũng biết rõ ngày mai đối mặt với Hòa Long Thú chính là khảo nghiệm lớn nhất của lần rèn luyện này, nhất định phải điều chỉnh trạng thái thật tốt.

Tiêu Tội Kỳ không có tu luyện, thay vào đó là phụ trách canh gác cho mọi người.

Quân Thường Tiểu vì bị giới hạn tu vi nên việc tu luyện cũng không có ý nghĩa gì, nghỉ ngơi tại một chỗ cách Lục Thiên Thiên không xa, một bên bảo vệ nàng một bên kéo khu mua sắm ra xem xét.

Sớm muộn gì cũng phải đổi mới, không bằng sớm đổi mới thử vận khí một chút.

Lỡ đâu đổi mới ra được vật phẩm có thể hỗ trợ tiêu diệt Hòa Long Thú, vậy còn gì bằng!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Ta nguyện lấy thân thể tàn phế này, thay các ngươi nhận

"Đinh!"

Đôi mới lần thứ nhất, chẳng được cái gì cả.

"Đinh!"

Đôi mới lần thứ hai, vẫn chẳng có cái vẹo gì nốt!

"Đinh! Đinh! Đinh!"

Quân Thường Tiểu liên tiếp đổi mới 10 lần, tiêu hao 200 điểm công hiến, kết quả mới được có một vật phẩm nhìn qua rất hữu dụng, tên của nó là Hàn Băng Thủ Trạc.

Vật này là chỉ bảo băng hệ, một khi võ giả băng hệ sử dụng sẽ đề cao cường độ thuộc tính thêm 20%.

Công năng đúng là tốt thật đấy, nhưng khuyết điểm cũng rõ ràng ràng ra là chỉ có hiệu quả với Vô Đồ cảnh và Vô Sư cảnh, võ giả đã bước vào Vô Tông cảnh không cách nào kích phát công năng.

"Thiên Thiên chắc hẳn sẽ cần thứ này."

Quân Thường Tiểu nói.

"Đinh! Chủ nhân tiêu hao 50 điểm công hiến, nhận được một Hàn Băng Thủ Trạc, vật phẩm đã chuyển vào trong không gian giới chỉ."

"Đinh! Điểm công hiến môn phái: 640/1000."

Sau đó hắn lại tiếp tục đổi mới, 140 điểm công hiến lại bay, vật dụng hằng ngày phong phú hơn một chút, lúc này mới chịu áp chế suy nghĩ đổi mới vật phẩm.

Quân Thường Tiểu nhìn bên trong không gian giới chỉ nào là cây dù, xà phòng, khăn tắm, các loại vật dụng đa năng, có chút bất lực nói:

"Ta còn làm cái chuông mẹ nó môn gì nữa, trực tiếp mở tiệm tạp hóa tại dị giới cho xong!"

Hệ thống nói:

"Chuyện này cũng được đấy chứ."

"Cút."

Lục Thiên Thiên nói nàng cần thời gian một ngày, kết quả đến buổi chiều ngày thứ hai mới thu lại khí lạnh quanh người.

Đến lúc nàng mở mắt ra, hai con ngươi lóe lên hai tia sáng lạnh lẽo.

Giờ phút này, thời hạn để hoàn thành nhiệm vụ sử thi chỉ còn lại khoảng 5 tiếng mà thôi.

"Sao rồi?"

Quân Thường Tiểu nói.

Lục Thiên Thiên hơi chút đắn đo, nói:

"Dựa vào sự linh ngộ của ta đối với Cửu Trọng Băng Phong Chuông, chắc hẳn là có thể đóng băng Hòa Long Thu được ba bốn hơi thở."

"Ba bốn hơi thở tương đương với năm sau giây."

Quân Thường Tiểu trầm nghĩ:

"Thời gian cũng coi như đầy đủ."

Trong thế giới võ hiệp, chỉ vài giây đồng hồ ngắn ngủi đã có thể phân định thắng thua.

Ví dụ như Chu Hồng và Dạ Tinh Thần, một khi bọn hắn có vài giây để thi triển kiếm kỹ, khẳng định có thể chém ra mấy trăm kiếm.

"Cho ngươi này."

Quân Thường Tiểu đưa Hàn Băng Thủ Trạc cho nàng, cười nói:

"Cái đồ chơi này có hơi mát lạnh, ngươi đeo vào hẳn là rất phù hợp."

Lục Thiên Thiên bỗng nhiên khẽ giật mình.

Trao tặng vòng tay cho nữ nhân, chuyện này còn có một cái ý nghĩa khác.

Nàng nhẹ nhàng ngẩng nhỏ lên, nhìn cái gương mặt cười sáng lạn trước mặt, nội tâm vốn là một mảnh rét lạnh bỗng chốc nổi lên lửa nóng.

"Ta không cần."

"Bổn tọa lần đầu tiên tặng vòng tay cho nữ nhân, ngươi cho ta mấy phần mặt mũi được chứ."

"..."

"Đây là mệnh lệnh của chương môn."

Lục Thiên Thiên tiếp nhận vòng tay mát lạnh rồi đeo vào cổ tay phải của mình, sau đó quay mặt đi, đồng thời tỏa ra khí tức băng lãnh quanh người, dường như muốn che giấu đi cái gì đó.

"Ba!"

Quân Thường Tiểu búng tay một cái, nói:

"Đệ tử nội môn đi theo bốn tọa vào trong, đệ tử ngoại môn bày trận ở bên ngoài."

Không cần số lượng, chỉ cần chất lượng.

"Vâng!"

Chúng đệ tử đồng thanh nói.

"Chuẩn bị vào rồi kìa!"

"Chuyến này phải nói hung hiểm vạn phần luôn!"

"Sau một đêm suy nghĩ, ta cảm thấy tốt nhất vẫn là rời đi sớm một chút."

"Mọi người ráng chờ xem, Hóa Long Thú rất có thể sẽ không tự tiện rời khỏi lãnh địa của mình đâu."

Đám tán tu thấp giọng nghị luận.

Trong lúc bọn hắn nói chuyện, Quân Thường Tiểu đã dẫn theo bảy tên đệ tử và Chu Hồng tiến vào đường hầm nóng rực kia.

Long Tử Dương, Lý Ngọc Hoa và những người khác bày trận ngay lối vào, đồng thời thầm cầu nguyện cho chương môn và các sư huynh, hy vọng bọn họ có thể thuận tiêu diệt Hóa Long Thú!

"Vù vù!"

Một trận gió nóng từ phía trước thổi tới, khiến cho bọn người Lý Thanh Dương cảm thấy hô hấp khó khăn, ngoài việc sử dụng Kiên Thiết Thuần chắn trước người, tranh thủ chút hơi thở thì chẳng còn cách nào khác.

Quân Thường Tiểu sở hữu Linh Lung Hỏa nên chẳng hề hấn gì, ngược lại cảm thấy rất dễ chịu.

Lục Thiên Thiên cũng bình yên vô sự, bởi vì nàng có thể dùng khí lạnh để cân hơi nóng lại.

Đường hầm dài ước chừng hơn hai trăm mét, thâm nhập càng sâu vào bên trong, nhiệt độ cũng càng cao hơn.

Rốt cuộc, nhóm người đã đi đến cuối đường.

Bọn người Lý Thanh Dương cảm giác mình đang ở trong một cái lò nung, toàn thân đã ướt đẫm mồ hôi như vừa tắm mưa.

Dạ Tinh Thần và Chu Hồng khá là thoải mái, một người dựa vào Thái Huyền Chân Kinh để chống đỡ, một người sử dụng kiếm thể để chống cự.

Đương nhiên.

Bọn họ rất rõ ràng, nếu như bản thân đứng quá gần Hóa Long Thú, khẳng định xin lỗi em chịu không nổi.

Sau khi đi đến cuối đường, Quân Thường Tiểu nhìn vào phía trong thung lũng.

Đập vào mắt hắn là một mảnh đất khắp nơi đỏ thẫm, chỉ có vùng vãi vài tảng đá nhỏ, một bóng cây cũng không có.

Lý Thanh Dương nói:

"Chương môn, những khối đá đỏ là Hỏa Long Thạch, thuộc về khoáng thạch hỏa hệ cao cấp!"

Quân Thường Tiểu không bận tâm nhìn đồng đá vụn ấy, thay vào đó dồn hết lực tập trung nhìn vào nơi sâu nhất, nhìn vào con Hỏa Long Thú như cái núi nhỏ kia.

Mặc dù tên to xác kia nằm trên mặt đất, cả người tràn ngập lửa nóng, thế nhưng nhìn từ góc độ nào cũng thấy thân hình của nó, có cái đéch gì giống với rồng, chẳng qua chỉ là một con khủng long!

"Khủng long cũng tính là rồng."

Hệ thống nói.

"..."

Hỏa Long Thú xác thực có thân hình so với khủng long đã bị diệt chủng trên Địa Cầu cũng không có gì quá khác biệt, nhìn vào cái đuôi dài thô ráp mà xem, càng giống với Khủng Long Bạo Chúa.

Bất quá da thịt của nó là một màu đỏ sậm, từ lưng đến đuôi đều có lửa cháy nóng rực.

Không còn nghi ngờ gì nữa.

So với Khủng Long Bạo Chúa càng oai phong hơn nhiều!

Nếu như có thể thu phục con này làm khế ước thú, một khi ra ngoài cưỡi nó đi dạo, còn không đủ chơi nổi hay sao?

Quân Thường Tiểu nói:

"Tất cả đã chuẩn bị kỹ chưa?"

"Đã chuẩn bị kỹ."

Mọi người thấp giọng trả lời.

Trước lúc tiến vào trong, Quân thường môn bày binh bố trận thỏa đáng.

Nếu như con Hỏa Long Thú bị kinh động, Tiêu Tội Kỳ phụ trách hấp dẫn địch ý, nếu như thất bại, Tô Tiểu Mạt và Lý Phi ngay lập tức thay thế hấp dẫn địch ý lần hai.

Chờ tình hình ổn định, Lục Thiên Thiên tìm cơ hội thi triển đống băng, sau đó là Dạ Tinh Thần và Chu Hồng phụ trách chủ lực công kích, mọi người chỉ có thời gian ba bốn hơi thở, cho nên phải mất chiêu lấy mạng!

"Đi."

Quân Thường Tiểu phát tay một cái, bước lên mặt đất tràn đầy nhiệt độ, cẩn thận từng li từng tí tiến lên.

Cẩn thận từng li từng tí cái con khi!

Bọn họ vừa mới đạp lên mặt đất đỏ sậm kia, đồng nghĩa với tiến vào địa bàn của Hỏa Long Thú, mí mắt của tên to xác kia bỗng nhiên khẽ giật, sau đó mờ ra.

"Vù vù!"

Thân thể như đồi núi kia từ từ vươn lên, độ cao của ngọn núi đạt tới bốn năm trượng, đúng là thân hình so với Khủng Long Bạo Chúa rất giống, bất quá cả người nó bao bọc một lớp lửa đỏ nóng rực, khí thế vô cùng kinh hồn khiếp vía!

"Rống —— —— —— "

Hỏa Long Thú tức giận há to miệng gào thét hướng về phía bọn người Quân Thường Tiểu vừa mới xông vào, hơi nóng theo tiếng gào thét bay tới.

"Ông!"

Tiêu Tội Kỳ đứng ở hàng tiền phong, nhanh chóng kích hoạt hàng rào phòng ngự, ngăn cản toàn bộ hơi nóng đánh tới, sau đó dưới làn sóng nhiệt cắt bước tiến về phía trước!

Xoát! Xoát!

Tô Tiểu Mạt và Lý Phi cũng tách ra hai bên trái phải.

"Rống!"

Hỏa Long Thú một lần nữa phẫn nộ gào thét, trong miệng nó ngưng tụ một khối hỏa cầu, tạo thành một cái đạn pháo bay ra ngoài!

Ầm ầm!

Hỏa cầu đánh trực tiếp vào hàng rào phòng ngự!

Lực sát thương vô cùng mạnh mẽ, khiến cả người Tiêu Tội Kỳ bị đẩy lùi về sau năm sáu bước, năng lượng tinh hạch bên trong tấm khiên bị tiêu hao hết một phần tư!

Hắn thân là tướng chống chịu, bên trong Kiên Thiết Thuần càng là được truyền vào năng lượng của tinh hạch hung thú cao cấp, thế mà chỉ một đòn công kích hơi hợt của Hỏa Long Thú, năng lượng đã bị tiêu hao khủng khiếp như vậy, còn đánh thế nào nữa!

"Khiến nó đưa lưng về phía này!"

Quân Thường Tiểu quát lên.

"Xoát!"

Tiêu Tội Kỳ cầm trong tay Kiên Thiết Thuần, chân đạp ở trên mặt đất nóng hổi di chuyển sang một hướng khác.

Hỏa Long Thú đã bị hắn hấp dẫn địch ý thành công, thân thể cũng theo đó quay sang hướng khác.

Lục Thiên Thiên hướng bên còn lại lướt đi, vừa hay đến phía sau của con thú, đang chuẩn bị ngưng tụ băng linh lực để thi triển Cửu Trọng Băng Phong Chưởng, lập tức phát hiện đối phương lại ngưng tụ ra một khối hỏa cầu.

Hỏa cầu lần này so với lần trước càng nhanh, càng mạnh!

Dưới trạng thái bị hoàn cảnh hạn chế, Tiêu Tội Kỳ thi triển ra tốc độ bị chậm nửa nhịp, hầu như không có cách nào né tránh, chỉ còn cách cắn răng sử dụng hàng rào phòng ngự để chống đỡ!

"Ầm ầm —— —— "

Hỏa cầu hung hăng bạo lực đánh vào hàng rào phòng ngự, năng lượng bên trong tấm khiên cấp tốc bị giảm thêm bốn thành!

Chuyện này không quan trọng, quan trọng là lực lượng mấy chục vạn căn trực tiếp đánh thân thể Tiêu Tội Kỳ bay ra ngoài, hung hăng đâm vào vách đá nóng rực.

"Huệ!"

Thân thể trượt xuống đất, một ngụm máu tươi không nhịn được phun ra ngoài.

"Tiêu sư đệ!"

Tô Tiểu Mạt và Lý Phi kinh hoàng nói.

"Rống!"

Hỏa Long Thú phần nộ gào thét, cái đầu to quay sang trực tiếp phun ra một đoàn sóng lửa.

Đúng vậy, chính là sóng lửa!

Mà còn là loại hình quạt!

Tô Tiểu Mạt và Lý Phi vốn là tận dụng ưu thế tốc độ để quấy rối một chút, bỗng chốc phạm vi hoạt động đã bị phong tỏa, kết quả cũng không cách nào né tránh, chỉ còn cách kích hoạt hàng rào phòng ngự chống đỡ.

"Vù vù!"

Sóng lửa phun tới, trong nháy mắt nhiệt độ sôi trào lên.

Tô Tiểu Mạt và Lý Phi mượn nhờ hàng rào phòng ngự để hướng về hai bên chạy, mãi cho đến gian nan chạy thoát khỏi phạm vi sóng lửa thì năng lượng bên trong tám khiên cũng đã bị tiêu hao hết!

"Huru huru huru!"

Ngay lúc này, mấy đạo ánh sáng hình trăng khuyết từ phía bên cạnh bắn tới!

Bành! Bành!

Ánh sáng trăng khuyết trực tiếp nện vào trán Hỏa Long Thú!

Mặc dù không thể tạo thành vết thương chí mạng, bất quá thành công hấp dẫn địch ý của nó, cái đầu to đã chuyển hướng.

Tiêu Tội Kỳ lao đảo đứng lên, lau đi vết máu trên môi, một lần nữa cầm khiên trong tay, nhếch miệng cười nói:

"Con con trùng to xác, mục tiêu của người là ta!"

"Rống —— —— "

Hỏa Long Thú phần nộ gào thét khi nghe tiếng khinh miệt từ hán, đôi chân lớn giẫm lên mặt đất phát ra âm thanh to lớn, thân thể ngang ngược xoay một cái, cái đuôi lửa hung hăng quét tới.

Cú quét rất nhanh, phạm vi lại rất rộng!

"Tránh đi!"

Quân Thường Tiểu gào thét lên.

Tiêu Tội Kỳ vẫn không tránh.

Ngay từ đầu hán đã không có ý định tránh!

"Đạp!"

Hán bỗng nhiên giẫm mạnh chân xuống đất, cơ bắp nổi lên gân xanh, đồng thời truyền toàn bộ linh lực vào trong Kiên Thiết Thuần, Tiêu Tội Kỳ biểu lộ ánh mắt dứt khoát!

Chưong môn, sư huynh.

Ta nguyện lấy cái thân thể tàn phế này.

Thay các người nhận phong ba bão táp!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: Đóng băng Hỏa Long Thú!

Sau lần thứ hai đối mặt với hỏa cầu, Tiêu Tội Kỳ đã bị thương nặng, năng lượng bên trong Kiên Thiết Thuần cũng chỉ còn lại một phần tư.

Nhưng mà, Tiêu Tội Kỳ vẫn không quên dặn dò của chưong môn, giữ vững địch ý lần thứ nhất, nên lúc Hỏa Long Thú tấn công Tô Tiểu Muội và Lý Phi, hán cố gắng sử dụng Ngã Trảm tấn công.

Loại võ học linh lực hóa hình này nhờ vị đại năng thần bí cái tạo đã trở nên vô cùng dễ học, nhưng cảnh giới không cao, uy lực có giới hạn, dùng để đối phó với hung thú cao ngũ phẩm cũng chỉ gây cho nó một chút đau đớn mà thôi.

Nhưng dù sao cũng thành công thu hút sự chú ý của Hóa Long Thú, đem hết địch ý của nó chuyển sang Tiêu Tội Kỳ.

Vì cái gì gọi là khiên thịt?

Chính là bất cứ lúc nào, cũng giữ vững địch ý, dùng thân thể nhận hết phần lớn tổn thương, giúp cho đồng đội giảm bớt lực uy hiếp!

Về điểm này, Tiêu Tội Kỳ không hề nghi ngờ vô cùng danh xứng với thực!

Khi cái đuôi to lớn mạnh mẽ mang theo lửa cháy và lực lượng hung bạo quét ngang, Quân Thường Tiểu biểu lộ vẻ mặt dữ tợn găm thét:

“Tránh đi!”

Nước bước trong chiến thuật bày bố vô cùng hoàn hảo, không hề có kẽ hở.

Thế nhưng, hấn đã đánh giá thấp thực lực của Hóa Long Thú, đánh giá thấp con hung thú hòa hệ cao ngũ phẩm này.

Đứng trước sức mạnh tuyệt đối này, bất kỳ chiến thuật, bất kỳ kỹ xảo nào đều vô dụng, không chịu nổi một đòn!

Các đệ tử Vô Đồi đình phong đối mặt với Hóa Long Thú cao ngũ phẩm, chênh lệch giữa hai bên như sông lớn biển rộng, nếu như không nhờ có Kiên Thiết Thuần, sớm đã không chết cũng trọng thương.

Tránh đi?

Đệ tử không thể tránh.

Đệ tử muốn dùng cái thân thể tàn phế này, thay mọi người nhận phong ba bão táp!

Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Tiêu Tội Kỳ, cũng là toàn bộ sức mạnh được truyền vào trong Kiên Thiết Thuần.

“Phù Phù!”

Linh lực từ cánh tay truyền vào tám khiên, củng cố sức mạnh cho hàng rào phòng ngự vốn đã vô cùng âm đậm.

Chỉ là so sánh với lực tấn công của hung thú, e rằng hàng rào phòng ngự vừa được gia tăng sức mạnh của Tiêu Tội Kỳ, hiển nhiên là vô cùng nhỏ bé!

Quân Thường Tiểu trừng hai con mắt muốn roi ra ngoài, Nan Thu Dao phiên bản thu nhỏ đã xuất hiện trên tay, hiển nhiên, hấn không tiếc bất cứ giá nào để cứu đệ tử!

Chỉ là Dạ Tinh Thần và Lý Thanh Dương đã nhanh hơn hấn.

Trong hai người, một người lao lên đưa Kiên Thiết Thuần chắn ở phía trước, một người ở phía sau thi triển Độ Bộ Du Long, hai tay điên cuồng thao tác liên tục giữa bầu trời.

“Đỉnh!”

Trong nháy mắt, Càn, Chấn, Khảm, Cấn, Khôn, Tốn, Li, Đoái tám chữ xuất hiện giữa không trung.

“Lý sư huynh!”

“Dạ sư đệ!”

Tiêu Tội Kỳ tràn đầy ngạc nhiên.

Lý Thanh Dương kích hoạt hàng rào phòng ngự, dùng thân bảo vệ sư đệ.

Dạ Tinh Thần ở đằng sau lưng hấn, hai tay điên cuồng thao tác bên trên không trung, to giọng quát lên:

“Đầu Chuyển Càn Khôn!”

“Đỉnh!”

Tám chữ cái phát ra tia sáng, trong chớp mắt tụ hợp thành hình bát quái.

Từ lúc xuất hiện cho đến khi thi triển, chỉ trong một hơi thở, cái đuôi mang theo lực lượng mạnh mẽ của hung thú đã công kích tới.

Điều ngạc nhiên là sau khi va chạm với hình bát quái không có một âm thanh nào phát ra.

“Ồ ồ”

Từ vách núi phía bên phải, đột nhiên một sức mạnh khủng khiếp từ không trung xuất hiện, khiến cho nửa cái núi non sụp đổ.

“Cạch Cạch Cạch”

Hình bát quái xuất hiện vô số vết nứt, trong chớp lát vỡ vụn tan biến vào hư không.

Lực lượng nóng bỏng trên đuôi hung thú đã bị suy yếu, thế nhưng nó vẫn tiếp tục quét tới, đầu tiên là đánh trực diện vào hàng rào phòng ngự, sau đó trực tiếp quét cả Lý Thanh Dương, Dạ Tinh Thần và Tiêu Tội Kỳ bay ra ngoài.

“Rầm rầm!”

“Rầm rầm!”

Ba người ngã xuống đất, từng khuôn mặt nhăn nhó vụn vụn.

“Huệ!”

Dạ Tinh Thần phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt dần trở nên trắng bệch.

Đầu Chuyển Càn Khôn là võ học kiếp trước hần tu luyện, có thể đem sức mạnh này chuyển dời sang vị trí khác.

Mặc dù lợi hại, nhưng tu vi của hần có hạn, sau khi thi triển chỉ có thể chuyển dời ba phần sức mạnh của Hóa Long Thủ, hơn nữa bản thân còn nhận sự phản phệ không nhỏ.

Như vậy đã rất không tệ!

Nếu như không hóa giải được ba phần sức mạnh, kết hợp với hàng rào phòng ngự của Lý Thanh Dương hóa giải thêm phần lớn sức mạnh, một khi trực tiếp nhận toàn bộ lực sát thương thì trọng thương là còn may, mất mạng mới là chuyện bình thường!

Tuy trả cái giá lớn nhưng kết quả là cứu được Tiêu Tội Kỳ.

Như vậy đã đủ!

“Rống...!”

Ba tên nhân loại cận bã này vẫn còn sống, điều này khiến Hóa Long Thủ triệt để điên cuồng, một lần nữa há miệng gào thét một tiếng đinh tai nhức óc, sau đó trong miệng nó bắt đầu ngưng tụ hỏa cầu.

Thôi xong!

Lý Thanh Dương và Tiêu Tội Kỳ biến sắc.

Mặc dù hai người vẫn còn cầm khiên trong tay, nhưng năng lượng đã tiêu hao hết, khẳng định không thể chống đỡ được hỏa cầu của hung thú.

Trái tim của Dạ Tinh Thần cũng lạnh đi.

Sự phản phệ mà võ học mang đến vô cùng nghiêm trọng, xác suất hần có thể né tránh hỏa cầu bắn tới chính là bằng không!

Thần là một tên Vô Đế, dù bất cứ lúc nào cũng không được tuyệt vọng, vì vậy, hần vận khí đan điền, hét lớn:

“Mau đóng băng nó!”

Bốn chữ hét lên vô cùng linh tính.

Đây cũng nói rõ ràng, muốn thoát khỏi hiểm cảnh này chỉ còn cách dựa vào Lục Thiên Thiên.

“Phù Phù!”

Đột nhiên, đằng sau Hóa Long Thủ, một luồng khí lạnh lẽo dày đặc xuất hiện, khiến cho nhiệt độ bốn phía trong nháy mắt giảm đi.

Giảm đi bao nhiêu?

Lý Phi đứng gần nhất, lạnh đến mức phát run cầm cập!

Cạch Cạch Cạch!

Không khí rét lạnh tỏa ra ngoài, nhanh chóng ngưng tụ thành một cánh tay băng.

Hóa Long Thủ đang ngưng tụ hỏa cầu chuẩn bị công kích bỗng cảm nhận được hơi lạnh, vội vàng quay đầu lại nhìn, lập tức phát hiện bàn tay băng trong suốt óng ánh, so với bản thân mình còn to hơn!

Mái tóc Lục Thiên Thiên tung bay, khuôn mặt hơi tái, tay phải đưa ra thực hiện động tác nắm giữ không trung, hét lớn:

“Cửu Trùng Băng Phong Chương.”

“Phù Phù!”

Cánh tay được làm từ băng mạnh mẽ rơi xuống, trực tiếp nắm chặt Hóa Long Thủ cao đến bốn trượng trong lòng bàn tay.

Phù

Phù Phù!

Phù Phù Phù...

Khí lạnh bộc phát, bao vây xung quanh hung thú cao ngũ phẩm, nhanh chóng kết thành tầng tầng lớp lớp băng dày.

Trong chớp mắt, Hóa Long Thủ hóa thành khối băng!

“Soạt soạt soạt!”

Lục Thiên Thiên lùi lại vài bước, sắc mặt lộ ra nét suy yếu, nhưng vẫn cắn răng phóng thích băng linh lực, duy trì trạng thái đóng băng vài hơi thở!

“Soạt!”

Chu Hồng lao đến, xoay người nhảy vút lên trời, một tay đặt trên chuôi kiếm, toàn thân trong nháy mắt bạo phát kiếm thế lạnh lẽo.

Một giây này.

Cảnh tượng dường như vĩnh viễn dừng lại.

Lý Thường Dương, Tiêu Tội Kỳ và những người khác đều nhìn về phía Chu Hồng.

Thời khắc này bọn họ sâu sắc hiểu rằng, Hòa Long Thú có bị tiêu diệt hay không đều dựa vào lần tấn công này!

Chu sư đệ!

Người nhất định phải thành công đó!

“Cạch! Cạch! Cạch!”

Tầng băng bắt đầu xuất hiện vết nứt.

“Kiếm thế!”

Ngay lúc này, Chu Hồng – người được gửi gắm toàn bộ kỳ vọng, ánh mắt trầm trọng, hét to:

“Kính Hồng!”

“Soạt!”

Kiếm vừa rút ra khỏi vỏ, kiếm ảnh bạo phát!

“Soạt...”

Trong lúc tầng băng vẫn chưa vỡ ra, một luồng kiếm khí khó mà sánh được chém xuống.

“Roẹt!”

Thu kiếm vào vỏ.

“Kiếm thế, Phát Trần!”

“Roẹt!”

Trong lúc thân thể rơi xuống, kiếm lại một lần nữa rút ra, một luồng kiếm khí mang theo sức mạnh tàn phá quét qua.

“Soạt!”

Hai chiêu kiếm xuất ra, Chu Hồng hạ xuống trước mặt Hòa Long Thú.

“Roẹt!”

Thanh kiếm cổ xưa từ từ trượt vào trong vỏ, tóc đen tung bay phấp phới, lộ ra khuôn mặt tang thương, trên trán lấm tấm những giọt mồ hôi.

Tính từ lúc Lục Thiên Thiên đóng băng cho đến khi hắn thu kiếm.

Thời gian, đúng năm hơi thở!

Cạch! Cạch! Cạch!

Tầng băng lập tức tan vỡ, Hòa Long Thú từ trong khối băng vùng vẫy ra, ngửa cổ phát ra một tiếng gào thét giận dữ, chấn động đến mức cả đường hầm đều bị chấn động.

“Đây là tiếng rồng của Hòa Long Thú!”

“Hắn là nó bị chọc giận rồi!”

“Chạy thôi, chạy thôi, mau chạy thôi!”

Đám tán tu ở bên ngoài nghe thấy tiếng gào giận dữ kinh người, hồn vía bị dọa đến mức vội vàng chạy thực mạng về phía sau.

Bên ngoài cửa đường hầm, Long Tử Dương, Lý Ngọc Hoa và những người khác giữ vững trận hình, cho dù Hòa Long Thú có lao ra, chỉ cần chưa nhìn thấy chương môn và sư huynh đệ thì một bước cũng không lùi!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 194: Hoàn thành nhiệm vụ sử thi (II)!

Trên vùng đất nóng rực.

Khối băng dần dần tan chảy, nhiệt độ trong phút chốc lại tăng lên.

Lục Thiên Thiên phun ra một ngụm máu, trên mặt nàng thể hiện rõ sự suy yếu, cả người vất và tựa vào vách đá.

Lý Thanh Dương, Tiêu Tội Kỳ và Dạ Tinh Thần bị thương nặng, Chu Hồng tiêu hao hết linh lực, Tô Tiểu Mạt cùng Lý Phi mất đi hàng rào phòng ngự.

Vạn Cổ Đệ Nhất Tông Trailer

Tám tên đệ tử Thiết Cốt Phái đã dùng hết mọi khả năng làm đến cực hạn, dẫn đến sức cùng lực tận!

May mắn là.

Sau khi Hỏa Long Thú gào thét một tiếng xong, thân thể to lớn bỗng ngừng lại vì sự xuất hiện của một vết kiếm hình chữ thập, máu tươi từ nơi đó phun ra tung toé, lửa cháy quanh người cũng từ từ tan biến.

Đáng tiếc là.

Cái con khủng long to xác này không có bởi vì vết thương mà ngã xuống, nó vẫn còn đứng đó!

Đồng thời, mặt đất bỗng nhiên chấn động.

Ở cửa đường hầm phía đông, từng con Tiểu Hỏa Long Thú bao bọc lửa cháy toàn thân xuất hiện.

Chúng nó có chiều cao ước chừng hai ba mét, từ hơi thở của bọn chúng có thể thấy, thực lực ít nhất cũng là hung thú trung cấp ngũ phẩm!

Bành!

Bành!

Giờ phút này, bên trong đường hầm có hơn năm mươi con Tiểu Hỏa Long Thú chạy ra, cả người đều có lửa cháy nóng rực.

Thôi đi đòi nhà ma rồi!

Đệ tử Thiết Cốt Phái hiện lên sự tuyệt vọng trong mắt.

Hỏa Long Thú không những không chết, mà còn gọi đến một bầy tiểu đệ. Hiện tại mọi người ở trạng thái toàn thịnh, cũng khó có thể chống lại.

"Đạp."

"Đạp."

Đột nhiên, Quân Thường Tiểu vừa vuốt ve Nan Thu Dao trong tay, vừa cất từng bước một tiến lên, sau đó đứng trước mặt cách Hỏa Long Thú khoảng mười mét, đồng thời đối mặt với năm mươi con Tiểu Hỏa Long Thú.

Lý Thanh Dương yếu ớt nói:

"Chương môn mau chạy đi!"

"Các bảo bối, vất và rồi."

Quân Thường Tiểu nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, trong ánh mắt hân tràn đầy sát ý nói:

"Chuyện kế tiếp, giao cho bọn tọa."

"Rống!"

Hơn năm mươi con Tiểu Hỏa Long Thú phấn nộ tiến công.

Quân Thường Tiểu dùng hai ngón trỏ và giữa của tay phải nắm chặt chuôi đao, ánh mắt uy nghiêm nói:

"Vạn Giới!"

"Roẹt —— ---- "

Ánh sáng lấp lóe, cuồng phong gào thét.

Bọn người bị thương như Lý Thanh Dương, Tiêu Tội Kỳ, Dạ Tinh Thần, Lục Thiên Thiên, cùng với đám người đang đứng như Tô Tiểu Mạt, Lý Phi và Chu Hồng đều biểu hiện sắc mặt ngu ngơ, ánh mắt từng người cũng từ từ trừng to!

Bọn họ nhìn thấy cái gì, bộ dạng như thế này là sao?

Bọn họ thấy chương môn rút một thanh đao còn cụt hơn cả dao găm, thế nhưng sau khi rút ra lại cực kỳ dài, chiều dài ít nhất cũng là bốn mươi mét!

Dưới tình huống bình thường, trường thương đã có thể xem là binh khí dài nhất rồi, bất quá so với cây đao này lại có chút giống con nít gặp người lớn, bọn người Lý Thanh Dương không dám tin vào mắt mình nữa!

Sau lần đầu tiên khai đao trên Hắc Phong Trại, Quân Thường Tiểu lại một lần nữa rút ra Nan Thu Dao, một cỗ hơi thở khủng bố nhanh chóng tỏa ra ngoài.

"Soát!"

Hắn dùng một tay cầm trường đao dài hơn bốn mươi mét, ánh mắt khinh thường nhìn về phía năm mươi con Tiểu Hỏa Long Thú đang công tới.

"Vù vù!"

Ngay lúc đó, thân đao tỏa ra một cỗ khí tức khủng bố, trong nháy mắt lan tỏa khắp vùng đất nóng rực này.

...

Trong nháy mắt, năm mươi con Tiểu Hóa Long Thủ như bị cầm chân lại, đồng loạt cùng nhau dừng bước, khoảng cách với Quân Thường Tiểu chỉ còn vài mét thôi, thế nhưng ánh mắt gợn dữ đã bị sự hoảng sợ thay thế.

Chúng nó rất muốn cử động, nhưng lại không động được!

Trong không khí dường như có một loại lực lượng đáng sợ nào đó, trói buộc thân thể của bọn chúng!

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu bỗng nâng đao lên chém ra một nhát, nói:

"Đi đầu thai hết cả lũ nào!"

Đại đao hơn bốn mươi mét lấp lóe ánh sáng, giống như lưỡi hái đao qua ruộng lúa mạch, chỉ nghe âm thanh phốc phốc vang lên, hơn mười cái đầu của Tiểu Hóa Long Thủ ngay phía trước tung bay lên.

Bọn người Lý Thanh Dương trừng mắt đến mức sắp rơi ra ngoài!

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu lại nâng đao chém thêm một nhát.

Cứ như vậy, thanh đại đao quét từ trái qua phải, sau đó có đi có về vòng lại, chỉ sau mấy vòng qua lại, năm mươi con Tiểu Hóa Long Thủ bị tiêu diệt toàn bộ.

Mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này!

Năm mươi con hung thú có thực lực tương đương với Võ Sư ngũ phẩm, kết quả tất cả bị chương môn dễ dàng tiêu diệt, hình ảnh chẳng khác gì sói lạc bầy dê!

Quân Thường Tiểu lại nâng thanh đao lên, lần này hấn hướng về phía Hòa Long Thủ, giọng đầy lạnh lùng nói:

"Hay cho người dám tổn thương đệ tử Thiết Cốt Phái ta, hôm nay ta muốn chém người thành tám mảnh!"

"Soát!"

Thanh đao bốn mươi mét chém xuống.

Hòa Long Thủ bị bất động, ánh mắt nó nổi lên sự hoảng sợ trước đó chưa từng có, hơi thở từ vong mãnh liệt xông lên não, trong nháy mắt nó ý thức được chính mình ngày tàn tháng chết đã tới!

"Phốc!"

"Phốc!"

Đao ảnh lấp lóe, đan xen như lưới.

Sau một lúc, Quân Thường Tiểu dừng lại, đầu lâu của Hòa Long Thủ tách rời thân thể rơi xuống đất, sau đó thân thể nó lại bắt đầu từng khối tách ra, tựa như quả dưa leo nằm ở trên thớt gỗ bị dao chặt thành mấy khúc!

"Ừc.."

Mọi người cùng nhau nuốt một ngụm nước bọt.

Một con hung thú cao ngũ phẩm, kết quả bị chương môn biến thành tám khối thịt, đây là đầu, ta là ai!

"Đinh! Chủ nhân hoàn thành tiêu diệt toàn bộ hung thú yêu cầu, thỏa mãn điều kiện của nhiệm vụ sử thi (II), mức độ hoàn thành 200%, nhận được 1000 điểm cống hiến môn phái."

"Đinh! Điểm cống hiến môn phái: 1500/1000."

"Đinh! Điểm cống hiến đã vượt quá hạn mức, trong vòng 24 giờ chủ nhân phải sử dụng hết, nếu không điểm cống hiến dư thừa sẽ tự động biến mất."

Cho thẳng 1000 điểm luôn á!

Quân Thường Tiểu còn chưa kịp hưng phấn, bên tai lại vang lên tiếng âm thanh thông báo từ hệ thống.

"Đinh! Chủ nhân hoàn thành vượt mức nhiệm vụ sử thi, nhận được một trung phẩm bóng chương môn, một trung phẩm bùa lực lượng, một cực phẩm dịch cải tạo tư chất, cùng với đó là điểm kinh nghiệm!"

"Vù vù!"

Sau khi âm thanh thông báo từ hệ thống kết thúc, linh lực bên trong đan điền của Quân Thường Tiểu tự vận chuyển tiến hành rèn luyện, số lượng mặc dù dần dần giảm bớt, nhưng chất lượng cất bước tăng lên!

"Đinh! Chủ nhân thành công đột phá đến Võ Sư nhất phẩm!"

"Đinh!"

"Đinh!"

"Đinh! Chủ nhân thành công đột phá đến Võ Sư tứ phẩm!"

Từ lúc linh lực bên trong khí toàn trở nên thuần khiết hơn, cảnh giới cũng như nước lên thuyền lên, kết quả tu vi đạt đến Võ Sư tứ phẩm. Quân Thường Tiểu có thể cảm nhận được lực lượng bản thân tăng lên trong nháy mắt, cảm giác đó thật sự là vô cùng thoải mái!

"Không tệ, không tệ."

Hệ thống nói:

"Mức độ hoàn thành 200%, không chỉ giúp cho chủ nhân đột phá đến Võ Đờ cảnh, mà còn thẳng bước đến Võ Đờ tứ phẩm."

Quân Thường Tiểu có chút không hài lòng nói:

"Thời điểm ta hoàn thành nhiệm vụ sử thi (I), chính là xông thẳng một đường từ Khai Mạch mười hai đoạn đến Võ Đờ ngũ phẩm lận đấy."

Hệ thống bất lực nói:

"Cảnh giới càng cao, tu luyện càng khó, chủ nhân mượn nhờ hoàn thành vượt mức nhiệm vụ bước vào Võ Sư tứ phẩm, cần phải học được cách thỏa mãn đi chứ."

"Chưa một ngày ta bước vào Võ Đờ cảnh, há có thể thỏa mãn."

Quân Thường Tiểu nói.

Lời này, chuẩn con em nó rồi!

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ sử thi (II), Quân Thường Tiểu rốt cuộc cũng có thể phá vỡ gông xiềng Võ Đờ cảnh, đập vào cảnh giới Võ Sư, hơn nữa còn trực tiếp tăng lên tới Võ Sư tứ phẩm, chuyện này không thể không nói cực kỳ ghê gớm.

...

Bọn người Lý Thanh Dương đã ngây ngốc như hồn lìa khỏi xác.

Mới vừa rồi, bọn họ tận mắt chứng kiến quanh người chương môn tỏa ra hơi thở đột phá, sau đó còn như thể chẻ tre một đường xông thẳng lên!

Trời đất!

Ta vừa mới nhìn thấy cái gì vậy?

Ngay cả Võ Đờ trọng sinh như Dạ Tinh Thần, sau khi chứng kiến toàn bộ quá trình chương môn đột phá, trong nội tâm cũng là một trận sóng to gió lớn, thậm chí:

"Hắn đến cùng là đột phá tu vi, hay vẫn là bộc phát tu vi vẫn luôn ẩn giấu đây?"

"Ha ha ha!"

Quân Thường Tiểu cười như điên, cười vô cùng vui vẻ!

Hoàn thành vượt mức nhiệm vụ sử thi, không chỉ giúp bản thân thăng cấp, còn thu hoạch được thêm một cái trung phẩm bóng chương môn, một cái trung phẩm bùa lực lượng, một bình cực phẩm dịch cải tạo tư chất, hắn chưa cười đến mức răng rơi đầy đất đã là tốt lắm rồi!

Bất quá.

Quân Thường Tiểu xác định trong cốc không còn bất kỳ hung thú nào khác, sau đó mới thu hồi Nan Thu Dao vào vỏ, trong nháy mắt thân thể như bị rút sạch năng lượng, cả người như một đồng bùn nhão ngã xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 195: Thu hoạch lớn!

Điểm mạnh của Nan Thu Dao này không chỉ nằm ở lưỡi dao sắc nhọn, mà còn ở khí thể phát ra có thể trói buộc mục tiêu.

Năm đó là Chu Thiên Bá, hôm nay là Hỏa Long Thú.

Bất luận là Võ Đờ hay vẫn là Võ Tông, đều trở thành đao hồn dưới thanh thần đao lợi khí này!

Nan Thu Dao tuy có uy lực nghịch thiên, nhưng cũng có sự thiếu hụt lớn, thời gian duy trì sử dụng không quá lâu, người sử dụng sau khi thu đao trong nháy mắt sẽ bị rút sạch sức lực trong cơ thể.

Quân Thường Tiểu vừa đột phá lên Võ Sư tứ phẩm, lẽ ra tinh lực phải vô cùng dồi dào mới đúng, kết quả cả người vô lực nằm liệt trên đất.

Cảm giác suy yếu sẽ kéo dài ba mươi phút, ngay cả một người bình thường có thể tùy ý giết hắn trong khoảng thời gian này.

Nhiệm vụ sử thi đã được hoàn thành.

Một đồng phần thưởng và kinh nghiệm cũng đã nhận.

Tiêu hao một bùa giải ẩn, vô cùng xứng đáng!

Dạ Tinh Thần khó khăn ngồi xếp bằng, trầm giọng nói:

“Thương thế lần này quá nặng, cần ít nhất một tháng mới có thể hồi phục.”

Hắn miễn cưỡng thi triển võ học cao cấp Đầu Chuyển Càn Khôn, nội thể vốn đã xuất hiện tổn thương, lại nhận một thêm một đòn trực tiếp, bây giờ vẫn chưa nghèo là nhờ vào thân thể được rèn luyện khá tốt.

Đáng chết!

Tên tiểu tử kia vốn có vũ khí biến thái như vậy, vì cái gì không lấy ra sớm một chút, còn bắt ta phải liều mạng đi giết Hóa Long thú!

Đúng vậy.

Vì cái gì?

Bởi vì Quân Thường Tiểu ngay ban đầu cũng không nghĩ rằng Hóa Long Thú lại mạnh mẽ đến như vậy.

Đến lúc đuôi của Hóa Long Thú sắp quét trúng Tiêu Tội Kỳ, hắn mới lấy thanh đao này ra, bùa giải ẩn cũng đã bóp nát.

Đao chuẩn bị được rút ra khỏi vỏ.

Nhưng lúc đó Dạ Tinh Thần và Lý Thanh Dương lại lao lên yểm trợ, khiến hắn từ bỏ ý định xuất đao.

Tinh thần đồng môn giúp đỡ nhau như này, không chỉ giúp gia tăng cảm tình hai bên, mà còn có thể gia tăng sự ăn ý, chính vì thế hắn không muốn nhúng tay phá hư.

Quân Thường Tiểu cũng nghĩ rằng dựa vào võ học kỳ lạ mà Dạ Tinh Thần thi triển và sự phòng ngự bằng Kiếm Thiết Thuần của Lý Thanh Dương, ba người cùng lắm chỉ bị trọng thương, nhất định sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Quả nhiên.

Ba người đứng là vẫn chưa nghèo, nhưng mà tất cả đều bị trọng thương.

Sau đó, Lục Thiên Thiên và Chu Hồng, một người đóng băng Hóa Long Thú, một người thi triển lưỡng kiếm, thúc đẩy khả năng phối hợp của các đệ tử đến cực hạn.

Mặc dù không thể đánh bại con hung thú to xác, nhưng Quân Thường Tiểu đối với lần hợp lực tác chiến này của các đệ tử, đánh giá cao vô cùng.

Thiết Cốt Phái ta có những đệ tử như vậy, cần gì lo sợ không có ngày trở nên cường đại!

Sau khi mấy chục con Hóa Long Thú nhỏ xuất hiện, Quân Thường Tiểu đã không thể tiếp tục đứng nhìn, trực tiếp rút đao thu dọn tàn cục.

Chuyện này nói cho chúng ta biết rằng đệ tử Thiết Cốt Phái đồng tâm hiệp lực đánh đến sức dầu mè trán, kết quả người oai phong nhất lại là con hàng Quân Thường Tiểu.

“Ài..”

Dạ Tinh Thần thở dài một tiếng, duy trì thi triển Thái Huyền Chân Kinh, bắt đầu điều trị kinh mạch bị tổn thương.

Mà phải nói, bản thân hắn có sự hỗ trợ của Thái Huyền Chân Kinh, có thể hóa giải không ít thương thế, hai tên tiểu tử kia thương thế có thể nói là thảm rồi.

Soạt! Soạt!

Lý Thanh Dương và Tiêu Tội Kỳ chạy đến.

“Chường môn.”

Hai người đến gần đỡ Quân Thường Tiểu dậy, nói:

“Người không sao chứ?”

Cái...!

Dạ Tinh Thần tròn mắt.

Vô lý, quá vô lý!

Bọn hắn đáng lẽ ra thương thế còn nặng hơn mình, làm sao có thể sinh long hoạt hổ như chưa từng xảy ra chuyện gì vậy?

Đặc biệt là Tiêu Tội Kỳ.

Chẳng phải hắn nhận ba lần công kích đó sao, cứ coi như là cơ thể đã rèn luyện đến mức mình đồng da sắt, kết quả cũng phải bị nện thành trọng thương mới đúng!

Hắn vốn cho rằng trong ba người thì bản thân là người có thương thế nhẹ nhất, vậy mà hai tên kia lại vui vẻ khỏe mạnh chạy đến diu chương môn đứng lên, tinh thần của Dạ Đế đại nhân lập tức bị tổn thương sâu sắc.

Có lẽ nào... ta mới là người yếu nhất.

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, trái tim nhỏ bé của Dạ Đế bị tổn thương nặng, thương thế khó lòng không chế phải phun ra ngụm máu tươi.

“Dạ sư đệ.”

Tiêu Tội Kỳ nói:

“Người còn đợi gì không nuốt Liệu Thương Đan đi!”

Dạ Tinh Thần dùng tay che ngực, nở nụ cười thâm, thì thầm nói:

“Thứ đan được tẩm thương như Liệu Thương Đan làm sao có thể trị được nội thương của bản đế.”

Ngay lúc này, ánh mắt hắn nhìn thấy hình ảnh Lục Thiên Thiên lấy ra một viên Liệu Thương Đan rồi bỏ vào miệng.

Hóa Long Thú phá vỡ khối băng, nữ nhân này nhất định nội thương cũng không thua kém gì mình, chỉ đơn thuần dựa vào một viên Liệu Thương Đan thì làm được gì đâu chứ.

“Soạt!”

Lục Thiên Thiên đứng dậy, khuôn mặt trắng bệch đã biến mất, nàng đang nhẹ nhàng gạt đi những sợi tóc mai.

Hừ.

Dạ Tinh Thần cứng đờ như bị sét đánh.

Một giây sau, hắn cũng lấy viên Liệu Thương Đan ra nhìn, trên mặt tràn đầy vẻ khó tin.

Quân Thường Tiểu đã từng cho hắn Tụ Khí Đan và Khí Toàn Đan, nhưng viên Liệu Thương Đan này chỉ vừa mới đến tay hắn vào lúc lên đường đến Tử Vong Cốc, lời chú thích cũng chỉ là một cầu thuận miệng như bị trọng thương thì hãy sử dụng.

Liệu Thương Đan, loại đan được tẩm thương này có thể điều trị thương thế nhanh hơn cả Thái Huyền Chân Kinh của ta sao?

Sau khi Dạ Tinh Thần nhận lấy đan được, căn bản không có xem nó ra gì, tiện tay ném vào trong không gian giới chỉ.

“Dạ sư đệ, mau nuốt Liệu Thương Đan đi, chúng ta còn phải thanh lý chiến trường nữa.”

Lý Thanh Dương thúc giục nói.

Dạ Tinh Thần hơi do dự một hồi, sau đó mở miệng nuốt viên Liệu Thương Đan.

Hiệu quả của đan được bắt đầu phát huy, kinh mạch bị tổn thương nhanh chóng hồi phục, hắn tuy có thể nhẹ nhõm đứng dậy, nhưng nội tâm như có vô vàn sóng lớn đập tới.

Thượng giới!

Chắc chắn là đan được từ thượng giới!

Dạ Tinh Thần lại bắt đầu tự cường ép ảo tưởng, chuyện này cũng không còn cách giải thích nào khác.

Chu Hồng cũng vội vàng lấy Liệu Thương Đan ra nuốt vào, nhưng hắn chẳng cảm nhận được có gì biến hóa.

“Kỳ quái.”

Hắn không hiểu nói:

“Vì cái gì không có hiệu quả vậy nhỉ?”

Đương nhiên là phải không có hiệu quả rồi, bởi vì Liệu Thương Đan chỉ có võ giả Khai Mạch cảnh và Võ Đò cảnh mới có thể sử dụng.

...

Lý Thanh Dương, Tiêu Tội Kỳ và những người khác hồi phục thương thế xong liền bắt đầu thanh lý chiến trường, nhặt những chiến lợi phẩm có giá trị.

Một viên tinh hạch của hung thú cao ngũ phẩm.

Hơn ba mươi viên tinh hạch của hung thú trung ngũ phẩm.

Năm trăm cân Hòa Long Thạch.

Da lông của Hóa Long Thú quá thô ráp, không có quá nhiều giá trị, vì thế bọn họ chỉ lấy xương cốt.

Đương nhiên, bọn họ nhất định phải bỏ đi những vật phẩm trước đó thì mới đủ chỗ chứa những vật phẩm sau.

Đáng tiếc cho đám tán tu đi theo phía sau ngay thời điểm máu chốt lại lựa chọn rồi đi, nếu không, đợi đến lúc Thiết Cốt Phái đi ra, bọn họ không đủ để chứa!

Giải quyết xong trùn cuối, thu hoạch được điểm cống hiến, nhận thưởng, điểm kinh nghiệm, còn thu hoạch thêm được rất nhiều tài nguyên võ đạo.

Lần này hoàn thành nhiệm vụ sử thi, có thể nói là thu hoạch lớn!

Ba mươi phút sau.

Cảm giác suy yếu trôi qua, Quân Thường Tiểu cũng “soạt” một cái đứng dậy, tinh thần phấn chấn hẳn lên.

“Chường môn.”

Lý Thanh Dương nói:

“Thanh lý đã ổn thỏa rồi ạ.”

“Tiểu Họa Long Thú chạy ra ngoài cửa đường hầm đã tìm thấy chưa?”

“Tò sư đệ và Lý sư đệ đang đi tìm.”

“Chường môn, đệ tử phát hiện có trứng rồng!”

Đúng lúc này, Tô Tiểu Mạt và Lý Phi từ cửa đường hầm chạy ra, hai người hợp sức dùng tơ nhện bao bọc bên ngoài quả trứng.

Quả trứng này có hơi to hơn quả dưa hấu, vỏ trứng làm một màu trắng, bên trên có hoa văn màu đỏ.

Quân Thường Tiểu quan sát tỉ mỉ một phen, sau một lúc suy nghĩ, nói:

“Mang nó về môn phái.”

“Chường môn.”

Tô Tiểu Mạt gật đầu nói:

“Bên trong quả trứng này có sinh mạng, chúng ta không thể cho vào nhẫn không gian được, trên đường nếu như chết yếu thì xem như công cốc.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Đặt quả trứng ở mặt trong của tấm khiên, sau đó dùng tơ nhện buộc lại, các người xách theo không phải xong chuyện còn gì.”

“Chường môn anh minh!”

Tô Tiểu Mạt vội vàng làm theo.

Rất nhanh, nhờ có tơ nhện mà trứng rồng được cố định bên trong Kiên Thiết Thuần, sau đó giao cho Lý Phi xách trở về.

“Sư huynh.”

Lý phi hỏi một câu ngu ngốc:

“Vì cái gì lại là đệ xách vậy?”

Tô Tiểu Mạt vỗ vai hắn, nghiêm túc trả lời:

“Biết nhiều không tốt.”

Quân Thường Tiểu quét mắt một lượt cả mảnh đất nóng rực này, không phát hiện ra có gì khác thường, lập tức nói:

“Dựa theo đường cũ trở về môn phái.”

“Long sư huynh, vì cái gì bên trong lại im lặng quá vậy?”

Lý Ngọc Hoa bày trận thế phòng ngự bên ngoài, lo lắng nói:

“Ta cũng không biết.”

Long Tử Dương so với hắn còn muốn lo lắng hơn.

Lý Ngọc Hoa nhỏ giọng nói:

“Chường môn và các huynh đệ có khi nào...”

“Đừng có miệng quạ!”

Long Tử Dương ngắt lời.

“Chường môn ra rồi kia!”

Đúng lúc này, Trương Vĩ phấn khởi hét lên.

Long Tử Dương và Lý Ngọc Hoa vội vàng nhìn về phía cửa đường hầm, phát hiện hình bóng chường môn và các sư huynh đệ đang nhàn nhã đi ra, lập tức hét lên:

“Chường môn, Họa Long Thú đã bị tiêu diệt rồi sao?”

“Còn nói nhảm.”

Quân Thường Tiểu trả lời:

“Bồn tọa và các sư huynh ngơoi xuất trận, thiên hạ này có chuyện gì không thể giải quyết được?”

“Chường môn thật uy vũ!”

“Các sư huynh thật uy vũ!”

Long Tử Dương và những người khác thở phào một hơi, vui mừng hò hét lên.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 196: Linh căn đột phá cực phẩm!

"Nhóm người Quân chương môn đi ra?"

"Trời đất, nhìn bọn họ như không có việc gì thể kia, chẳng lẽ Hóa Long Thủ đã bị tiêu diệt rồi?"

"Chuyện này không thể nào!"

Ở cửa đường hầm, tên trung niên nhân mặt chữ quốc kia và mấy tên võ giả khác vẫn chờ ở nơi này.

Bọn hắn thật khó tin vào mắt mình khi nhìn thấy đệ tử Thiết Cốt Phái thông dong nhân nhả, gương mặt từng người hưng phấn tươi sáng.

Vạn Cổ Đệ Nhất Tông Trailer

Sau khi Quân chương môn dẫn đệ tử đi vào, bọn hắn ngồi ở cửa đường hầm đợi thì bỗng nghe thấy tiếng gào thét của hưng thú truyền đến, điều này chứng minh Hóa Long Thủ đã bị người khác kinh động!

Bây giờ nhìn nhóm người an toàn đi ra, sợ rằng bá chủ Từ Vong Cốc Hóa Long Thủ rất có thể lành ít dữ nhiều!

Quá đáng sợ.

Thật sự khó có thể tưởng tượng!

Mấy tên tán tu chấn động trong lòng khó có thể bình phục lại.

Nếu như không phải Thiết Cốt Phái còn ngăn ở cửa vào đường hầm, bọn họ sớm đã chạy vào sâu bên trong tìm hiểu tình hình.

Không sao, không sao.

Cơ hội rất nhanh sẽ tới.

Quân Thường Tiểu dẫn các đệ tử đến một khu vực thoáng mát sạch sẽ, tạm thời nghỉ chân tại nơi này.

Bọn người Lý Thanh Dương tuy nuốt Liệt Thương Đan đã hồi phục thương thế, nhưng linh lực bên trong đan điền phải dựa vào Dịch Căn Kinh mới có thể khôi phục.

Nhân cơ hội này, võ giả mặt chữ quốc và mấy tên tán tu khác tự cấp cho mình thêm dũng khí tiến vào cửa đường hầm, đồng thời cũng thẳng bước tiến đến mảnh đất nóng rực kia.

Khi thấy mấy chục cái xác của Tiểu Hóa Long Thủ, cùng với đó là cái xác to đùng của Hóa Long Thủ bị chia cắt thành từng khối thịt, từng người hoảng hốt đến mức chân tay run lẩy bầy dựa vào vách đá.

Cái Thiết Cốt Phái này.

Đến cùng là yêu nghiệt phương nào!

Dần dần tỉnh táo lại, bọn người tán tu mặt chữ quốc vội vàng ào ào chạy đến chỗ đồng xác.

Trên đường chạy đi không ngừng đem thịt và da xương bên trong không gian giới chỉ vứt bỏ, bởi vì đồ vật ở chỗ này lại càng tốt hơn!

Bắt đầu từ thời khắc bọn họ theo sau tiến vào Từ Vong Cốc, đây đã giống như một cuộc đánh bạc, hiện tại xem ra, những tán tu có thể kiên trì đến sau cùng, không thể nghi ngờ đã thắng ván cược này.

Bởi vì chỉ với đồng đồ vật mà Thiết Cốt Phái không cần, mỗi người ít nhất cũng có thể kiếm lời bốn, năm vạn lượng!

Số tiền này đối với Quân Thường Tiểu không tính là gì.

Nhưng với đối tán tu không có tông môn hoặc gia cảnh mà nói, chẳng khác nào tìm được nước giữa sa mạc, tổng lại chỉ ít cũng quy đổi được bốn năm khối linh thạch!

Bọn người Lý Thanh Dương bắt đầu vận chuyển Dịch Căn Kinh, hấp thu linh khí bổ sung linh lực trong đan điền.

Quân Thường Tiểu dùng ý nghĩ tiến vào trong không gian giới chỉ, sau đó cầm bình dịch cải tạo tư chất cực phẩm trong tay.

Cái đồ chơi này cũng xuất hiện bên trong khu vật phẩm đã mua, nhưng bởi vì cảnh giới đạt tới bình cảnh, thêm vào đó là giá cả lại đắt đỏ, nên hắn không vội mua một bình sử dụng.

Bây giờ nhiệm vụ hoàn thành khen thưởng thẳng một bình, tương đương tiết kiệm được 300 điểm cống hiến, tiện cả đôi đường như thế này thật sáng khoái.

"Xoát!"

Quân chương môn trực tiếp cầm bình dịch cải tạo tư chất cực phẩm một ngụm uống hết.

Vẫn là mùi thơm của rượu mạch nha, uống một bình còn muốn thêm bình thứ hai!

Hắn tự ảo tưởng sức mạnh.

Đợi đến sau này mình có mấy chục vạn điểm công hiến, hoặc hơn 1 triệu điểm công hiến, có thể đem thứ này thay bia làm đồ uống luôn cũng được.

Hệ thống nói:

"Ngươi đừng có mơ mộng hão huyền."

"Đỉnh! Chủ nhân sử dụng một bình dịch cải tạo tư chất cực phẩm, tư chất linh căn đang được cải tạo!"

"Đỉnh! Tư chất linh căn cải tạo hoàn tất!"

Quân Thường Tiểu đã đột phá tư chất linh căn thượng phẩm lên cực phẩm, bỗng chốc cảm nhận được linh khí trong sơn cốc so với vừa rồi mạnh hơn gấp hai lần!

Linh căn thăng cấp, đồng nghĩa với việc cảm nhận linh khí sẽ càng mãnh cảm.

Dựa theo linh căn thượng phẩm đột phá lên linh căn cực phẩm, loại cảm giác này sẽ càng thêm kinh khủng!

Giờ phút này, Quân Thường Tiểu không chút hoài nghi nếu mình ngồi xuống xếp bằng, sau đó vận chuyển Dịch Cân Kinh, chắc chắn sẽ có lượng lớn linh khí trong thiên địa chen chúc bay đến!

"Đỉnh! Chủ nhân thành công đột phá đến Vô Sư ngũ phẩm!"

Từ việc linh căn đề thăng thành cực phẩm, tu vi bản thân cũng theo đó từ Vô Sư tứ phẩm tăng lên tới Vô Sư ngũ phẩm.

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu nắm chặt hai nắm đấm, linh lực bên trong đan điền nhanh chóng rót vào bàn tay, có thể cảm giác được lực lượng thô bạo!

"Thời điểm ta còn là Vô Đờ đỉnh phong, lực lượng chỉ khoảng chừng ở mức 3 vạn cân, hiện tại bản thân đã bước vào Vô Sư ngũ phẩm, không biết có thể tăng thêm bao nhiêu đây?"

Hệ thống nói:

"Vô Sư cảnh mỗi lần tăng một phẩm sẽ gia tăng thêm lực lượng từ 3 ngàn đến 6 ngàn cân, dựa theo chủ nhân tại thời điểm Vô Đờ cảnh tăng tiến đến xét, hiện tại con số lực lượng khoảng chừng 8 vạn nha."

Quân Thường Tiểu nói:

"Chỉ mới 8 vạn thôi à."

Những Vô Sư khác bước vào cấp bậc ngũ phẩm, lực lượng chỉ tầm bốn đến năm vạn cân, nếu bọn hắn nghe được lời này của Quân Thường Tiểu, khẳng định sẽ tìm một góc khuất khóc đến thảm thương.

Có rất nhiều nhân tố ảnh hưởng tới việc gia tăng lực lượng, ví dụ như tư chất linh căn, cường độ thân thể và độ tinh khiết của linh lực.

Vô giả phổ thông thường thường có lực lượng yếu nhất, sau đó là trung đẳng, cuối cùng cao nhất là thượng đẳng.

Quân Thường Tiểu đã sử dụng qua Tổ Thể Đan, phòng cải tạo cơ bắp, cùng với hiệu quả luyện thể của Dịch Cân Kinh, cho nên mỗi một phẩm tăng lên lực lượng sẽ tuyệt đối siêu việt vô giả cùng cấp.

Sau khi bước vào Vô Sư cảnh, hắn lại có linh căn cực phẩm bổ trợ, lực lượng so với vô giả ngang cấp cao hơn rất nhiều cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Hơn nữa yêu nghiệt không chỉ có Quân Thường Tiểu.

Mấy người Lý Thanh Dương cũng đã trải qua những đãi ngộ đặc biệt này, vì thế cảnh giới tăng lên lực lượng cũng tuyệt đối đạt đến hạn mức cao nhất.

Dưới sự bồi dưỡng cẩn thận của Quân chưởng môn, bọn họ tuy rằng tạm thời vẫn chưa đủ mạnh, nhưng tiềm lực phát triển phi thường to lớn!

Đương nhiên.

Bồi dưỡng vẫn còn tiếp tục!

Quân Thường Tiểu nói:

"500 điểm công hiến bị dư thừa có thể đổi được vài bình dịch cải tạo tư chất cực phẩm nha."

"Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 600 điểm công hiến, nhận được 2 bình dịch cải tạo tư chất cực phẩm, vật phẩm đã chuyển vào trong không gian giới chỉ."

"Đỉnh! Điểm công hiến môn phái: 900/1000."

Hắn không dám chơi lớn, dù sao một bình đến tận 300 điểm công hiến, mua 5 bình khẳng định đủ biến thành người vô sản.

Một khi gặp phải tình huống bất thiết mà Quân Thường Tiểu không có điểm công hiến sẽ khá là gay.

"Thanh Dương, Tội Kỳ."

Quân Thường Tiểu khua tay nói:

"Các người tới đây."

Hắn dự định đưa hai bình dịch cải tạo tư chất cực phẩm cho Lý Thanh Dương và Tiêu Tội Kỳ.

Một tên hao tâm tổn sức quản lý sự vụ môn phái, còn kiêm thêm công việc kiến trúc sư, có chỗ tốt gì muốn ban thưởng, nhất định phải ưu tiên cho người có công.

Tiêu Tội Kỳ cũng không tệ.

Biểu hiện vừa rồi của hắn, ban thưởng một bình dịch cải tạo tư chất cực phẩm cũng là chuyện hợp lý.

Về phần các đệ tử nội môn còn lại, chỉ cần điểm công hiến đầy đủ sung túc, khẳng định mọi người sẽ có phần.

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu đặt hai bình dịch cải tạo tư chất cực phẩm bên trên tảng đá, nói:

"Mỗi người một bình, cầm lấy uống đi."

Tiêu Tội Kỳ khẽ giật mình, sau đó nét mặt hắn chợt vui mừng.

Loại dược dịch cải tạo linh căn này, hắn đã từng uống qua vài bình.

Bây giờ chương môn lại cho, đồng nghĩa chính mình một khi uống hết, linh căn nhất định có thể tăng lên tới cực phẩm!

Lý Thanh Dương chưa từng sử dụng dịch cải tạo tư chất, cho nên không hiểu dò hỏi:

"Chương môn, đây là cái gì vậy?"

"Nhị sư huynh."

Tiêu Tội Kỳ nhanh tay cầm một bình lên, nói:

"Người lo nhiều làm gì, cứ uống hết sẽ biết chỗ tốt!"

Nói xong, hắn mở nắp bình ra uống sạch.

"Vù vù!"

Tiêu Tội Kỳ cảm nhận được linh căn thượng phẩm đang đột phá tới cực phẩm, cảnh giới cũng Vô Đò lục phẩm nhảy lên Vô Đò bát phẩm!

Cảm nhận được sự mất cảm quen thuộc đối với linh khí, hắn ngẩng đầu gào to:

"Tiêu Tội Kỳ ta, đã trở về!"

Đúng vậy.

Một tên thiên tài ngàn năm khó gặp một lần của quận Thanh Dương đã trở về!

Năm năm trước, hắn từ thiên đường rơi xuống địa ngục, ném trái đắng cay ngọt bùi của tình người, thể nghiệm cái thế gian tàn khốc này.

Năm năm sau, hắn lấy thân phận đệ tử Thiết Cốt Phái, phá kén thành bướm, một lần nữa tung ra đôi cánh đủ mọi màu sắc bay lượn!

"Chương môn!"

Tiêu Tội Kỳ nói:

"Đệ tử cảm động đến muốn khóc!"

"Nghe thật kỹ cho bản tọa!"

Quân Thường Tiểu quát to:

"Tôn chỉ thứ nhất của Thiết Cốt Phái, thân là một thành viên của môn phái chỉ được phép đổ máu, không cho phép rơi lệ!"

"Vâng!"

Tiêu Tội Kỳ hét lớn.

"Bất quá."

Quân Thường Tiểu nói:

"Khóc được thì hãy khóc đi."

Chương môn lái quá nhanh, Tiêu Tội Kỳ thiếu chút nữa ngã quy, cảm xúc muốn khóc cũng trong phút chốc tan thành mây khói.

Lý Thanh Dương nhìn thấy khí chất của Tiêu sư đệ trong nháy mắt phát sinh biến hóa, sau đó mở nắp bình dịch cải tạo tư chất trong tay, ngửa cổ uống hết giống như thường thức trà.

Vù vù!

Trong khoảnh khắc, tư chất linh căn thượng phẩm vốn có bỗng nhiên đột phá công xiềng bước vào cực phẩm, cảnh giới cũng từ Vô Đò bát phẩm bước vào Vô Đò cửu phẩm.

Lý Thanh Dương cảm nhận được tu vi tăng lên, cùng với đó là sự miễn cảm với linh khí tăng lên gấp hai lần, hai bàn tay bất giác xoa xoa mặt mình, nói:

"Ta chắc không phải là đang mơ chứ?"

Sau khi được phổ cập công hiệu của dịch cải tạo tư chất từ miệng của Tiêu Tội Kỳ, Lý Thanh Dương nghe đến chữ cuối cùng, biểu hiện trên mặt đã cứng như đồng đá, hai tay đều khẽ run run.

Dược dịch có thể tăng lên phẩm chất linh căn!

Bản thân mình vốn sở hữu linh căn thượng phẩm, nếu như linh căn

tăng lên chẳng lẽ nào là cực phẩm linh căn còn gì!

"Chưởng môn!"

Lý Thanh Dương lớn tiếng nói:

"Đệ tử cũng muốn khóc!"

"Kiềm lại!"

"Vâng!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tội Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 197: Bắt giữ Tử Điện Ấu Hồ!

Linh căn của Quân Thường Tiểu cải tạo thành cực phẩm, linh căn của Lý Thanh Dương và Tiêu Tội Kỳ cũng cải tạo thành cực phẩm.

Một môn phái có ba người sở hữu linh căn cực phẩm.

Chuyện này mà truyền ra ngoài nhất định sẽ tạo ra sóng to gió lớn trên giang hồ!

Sau khi Tiêu Tội Kỳ một lần nữa sở hữu linh căn cực phẩm, linh căn đang bị độc tố áp chế cũng hoàn toàn tiêu tán.

Thế nhưng, Quân Thường Tiểu không thể nhắm mắt cho qua.

Hắn nhất định phải điều tra rõ ràng, rốt cuộc ai dám dùng thủ đoạn độc ác hạ độc đệ tử của mình!

Từ những biểu hiện của Tiêu gia, Quân Thường Tiểu đoán rằng độc tố bên trong cơ thể Tiêu Tội Kỳ rất có thể có liên quan đến cao tăng gia tộc.

Trước mắt hắn vẫn chưa có bằng chứng gì vạch trần.

Tiêu gia.

Đừng để ta có tìm được chứng cứ, nếu không ta sẽ chơi chết các người.

Mặc dù Tiêu Tội Kỳ trúng độc vào thời điểm vẫn chưa trở thành đệ tử của Thiết Cốt Phái, nhưng Quân Thường Tiểu nhất định phải vì hắn đòi lại công bằng, bởi vì ---- ta là gà mái bảo vệ con, các người có thể làm gì đâu?

Sau một hồi nghỉ ngơi.

Lý Thanh Dương và những người khác đã khôi phục linh lực sung mãn.

“Xuất phát.”

Quân Thường Tiểu dẫn các đệ tử rời khỏi khu vực này.

Nhưng vẫn chưa rời khỏi phạm vi của Tử Vong Cốc, bởi vì hắn vẫn còn một quả trung phẩm bóng chưởng môn, nhất thiết phải bắt một con đầu hung thú oai phong làm thú cưỡi!

Cười lộn, nói đùa cái gì vậy chứ!

Muốn cười cũng phải cười hổ, báo, sói, sư có biết không!

Sau khi bản thân đột phá Võ Sư ngũ phẩm, Quân Thường Tiểu cảm thấy hiện tại có chút vô địch thiên hạ, vì thế ngay cửa đường hầm lúc trước không dám đi vào, hiện tại mạnh dạn to gan bước vào trong.

“Gầm!”

Ở bên trong một khu vực nào đó, một con gấu thú cao nhất phẩm sở hữu thân hình to lớn từ trong bụi cây đi ra, bàn tay to khỏe vung ra trong nháy mắt quật đổ một cây lớn.

“Soạt!”

Chu Hồng bước lên phía trước, đang chuẩn bị rút kiếm ra.

“Lùi xuống. Để nó cho bồn tọa.”

Trong lúc nói chuyện, Quân Thường Tiểu đã dùng tay trái cầm chặt Kiên Thiết Thuần, tay phải cầm Bá Vương Thương, thi triển Quý Ảnh Bộ xông lên.

Rầm! Rầm! Rầm!

Trong chớp mắt, Quân Thường Tiểu bộc phát ra lực lượng 8 vạn cân giao chiến với con gấu thú cao nhất phẩm này.

“Trời đất, chương môn lợi hại quá đi mất!”

“Trước đó vì cái gì chương môn không ra tay!”

“Còn phải nghĩ sao, chương môn chắc chắn là muốn rèn luyện tính tự lực gánh sinh cho chúng ta!”

Tận mắt chứng kiến chương môn và gấu lớn bất phân thắng bại, đệ tử phái Thiết Cốt được mở rộng tầm mắt.

“Gầm!”

Trải qua hơn mười phút giao chiến, gấu thú cao nhất phẩm có thân hình to lớn rốt cuộc bị Bá Vương Thương khoét một cái lỗ hồng trên ngực, gào rú lên một tiếng thảm thiết rồi ngã xuống đất.

Quân Thường Tiểu giẫm lên thi thể của con gấu to lớn, hét ra:

“Còn ai nữa!”

“Chương môn uy vũ!”

“Chương môn uy vũ!”

Chúng đệ tử cao giọng hò hét trợ uy, sự sùng bái đối với chương môn càng thêm mãnh liệt.

Thời điểm trên Hạo Khí Môn, Quân Thường Tiểu đối mặt với Võ Tông nhất phẩm Tàn Hạo Nhiên, phải mượn nhờ công dụng của bùa lực lượng để sử dụng Thanh Long Yểm Nguyệt Dao miễn cưỡng đánh bại đối thủ.

Hiện nay, bản thân hắn đã đột phá đến Võ Sư ngũ phẩm, chỉ cần dùng sơ phẩm Kiên Thiết Thuần kết hợp với Bá Vương Thương là có thể sẵn giết hung thú cao nhất phẩm, đây là bằng chứng rõ ràng cho việc sức mạnh tăng vọt!

Thử hỏi các ngươi một câu, có trâu bò hay không?

“Á...á.. hộ giá!”

Bên trong một cái đường hầm, Quân Thường Tiểu nắm chặt bóng chương môn trong tay, lè lưỡi thở hồng hộc, điên cuồng bỏ chạy.

Phía sau hắn là hai con báo một đực một cái cao nhất phẩm đang truy giết trời chết, trên đầu con báo đực có một cục u to lớn.

Ừm, đây là do bị bóng chương môn chơi trúng!

Chuyện này đã nói rõ dù có là trung phẩm bóng chương môn, cũng không thể nắm bắt giữ hung thú cao nhất phẩm.

“Sư huynh, tình hình có vẻ không ổn cho lắm!”

“Chương môn dường như đang gặp nguy hiểm, chúng ta có nên qua đó giúp đỡ không?”

“Không cần hoảng loạn, theo ta thấy, chương môn đang dùng hai con báo để mài dũa thân pháp!”

Nghe lời Lý Thanh Dương nói, mọi người đột nhiên tỉnh ngộ.

Tô Tiểu Mạt và Lý Phi hăm mộ sùng bái nói:

“Đến lúc nào chúng ta mới có thể giống như chương môn, dùng hai con hung thú cao đẳng để rèn luyện thân pháp đây?”

Soạt! Soạt!

Quân Thường Tiểu điên cuồng thi triển Quý Ảnh Bộ đến mức cực hạn, không ngừng chạy thực mạng theo hình vòng tròn.

Nếu như hắn biết các đệ tử của mình đang tự biến tự diễn, cho rằng bản thân dùng hai con thú này luyện tập thân pháp, khẳng định sẽ tức đến ba lần học máu.

“Á...á..”

Rốt cuộc, sau khi chạy thêm vài vòng, hắn không thể trụ được nữa hết lớn lên:

“Đám ngu ngốc các ngươi còn không mau đến giúp ta!”

Không chơi ngu nữa, không cần trâu bò cái gì nữa!

Dẫu sau bản thân cũng chỉ là một tên Võ Sư ngũ phẩm, đối mặt với hai con báo cao nhất phẩm, chơi không được bao lâu khẳng định sẽ mất cái mạng nhỏ này!

“Băng Phong Chi Địa!”

Lục Thiên Thiên ra tay trước tiên, mặt đất nhanh chóng ngưng kết một lớp băng.

Quân Thường Tiểu đang có thể chạy như tên bắn, vì thế không giữ được thăng bằng mà trượt ngã.

“Chường môn, cẩn thận!”

Tô Tiêu Mạt và Lý Phi vội vàng lao đến đỡ.

Nhưng cả hai vừa giờ tay ra, Quân Thường Tiểu đã lọt qua khe hở giữa hai người lao thẳng đến đập vào vách đá, một hình chữ đại được tạo ra bằng thân thể hắn.

Chường môn, thật có lỗi!

Chúng ta tính toán không chính xác, đúng là sai một li đi một dặm mà!

“Gầm!”

Lúc này hai con báo kịp thời dừng lại, sau đó gào thét một tiếng giận dữ, sau đó vòng qua hai bên trái phải khu đất bị đóng băng, lao về phía Lục Thiên Thiên.

“Cửu Trọng Băng Phong Chường.”

“Cạch Cạch Cạch!”

Khí lạnh dày đặc xuất hiện, hóa thành cánh tay băng trong suốt lỏng lẻo.

“Trời đất!”

“Đây là võ học gì vậy, quả khí phách luôn rồi!”

Các đệ tử kinh ngạc không ngừng hô lên.

“Soát!”

Lục Thiên Thiên vùng bàn tay băng ra, dùng một cái tư thế như bắt gà tóm về phía con báo đang xông tới từ bên phải, một giây sau cả thân thể con báo đã hóa thành khối băng lạnh lẽo.

Dạ Tinh Thần lập tức chạy tới, đồng thời thi triển ra kiếm kỹ Nhất Tự Khai Quyết, trong nháy mắt ba mươi đạo kiếm ảnh đan xen nhau xuất hiện, sau đó hung hăng chém khối băng thành tám khối.

Hung thú cao ngũ phẩm có thể không chơi lại, nhưng một con hung thú cao nhị phẩm đang bị bóng băng mà cũng không giết được, vậy có tư cách gì xưng mình là Vô Đế.

“Rầm!”

Từ bên trái bỗng nhiên truyền ra tiếng va chạm mạnh mẽ.

Tiêu Tội Kỳ nhờ vào hàng rào phòng ngự mà cản được thế công của con báo còn lại, thế nhưng hắn cũng phải lùi về phía sau một bước.

Loại hung thú chỉ có 15 ngàn cân này so với lực bộc phát của Hóa Long Thú, chỉ là chuyện chẳng đáng nhắc tới.

Huống hồ, Tiêu Tội Kỳ đã được đề cao về mặt tư chất lẫn tu vi, không còn là Tiêu Tội Kỳ của ngày xưa nữa.

“Kiếm thế, Kinh Hồng!”

Chu Hồng từ một bên xông ra, kiếm khí vô song bá đạo trực tiếp chém con báo làm đôi.

Các đệ tử một lần nữa thể hiện sự phối hợp chiến đấu, rõ ràng sự ần ý so với thời điểm đối phó Hóa Long Thú đã được gia tăng rất nhiều.

Sau khi giải quyết xong hai con hung thú, Lý Thanh Dương nhanh chóng lấy tinh hạch, da và xương.

Còn về người giả vờ trâu bò nhưng không thành - Quân chường môn, lặng lẽ xoa xoa cánh tay đau nhức của mình, nói:

“Đi thôi, chúng ta đến khu vực khác.”

Sau đó, hắn trở nên thận trọng hơn.

Đi vào một cửa đường hầm khác, việc đầu tiên hắn làm là xác định đẳng cấp và số lượng của hung thú, rồi mới quyết định có giết hay không.

“Chường môn.”

Nhóm người vừa bước vào đường hầm ở khu vực kế tiếp, Tô Tiêu Mạt kinh ngạc nói:

“Người mau xem, đằng đó có một con hồ đang nhả ra điện!”

Quân Thường Tiểu vội vàng chạy qua xem.

Quả nhiên trong đường hầm có một con hồ lông bờm màu tím, lõi điện vờn quanh bao bọc quanh thân!

Dạ Tinh Thần ngạc nhiên nói:

“Không nghĩ tới tại nơi khi ho cò gáy này lại có một con Từ Điện Ấu Hồ hiếm có khó gặp!”

Thân thể đã cao đến hai mét rồi, mà còn gọi là hồ con?

Một khi nó trưởng thành, há chẳng phải cao đến tận tám chín mét!

Nếu là hổ con thì đẳng cấp khẳng định không quá cao, quanh người còn có lôi điện bao bọc, Quân Thường Tiểu không có lý do bỏ qua cơ hội bắt giữ này.

“Đi nào, bóng chường môn!”

Quân Thường Tiểu dồn sức mạnh vào trong bóng chường môn, mạnh tay ném đi.

Từ Điện Áu Hồ dường như mình gặp nguy hiểm, vội vàng xoay người bỏ chạy vào phía trong, trong nháy mắt chỉ để lại một đốm tàn ảnh lôi điện.

Một từ thôi, Bành!

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu lập tức thi triển Quý Ảnh Bộ, không quên nhặt lại bóng chường môn, sau đó dựa theo tàn ảnh lôi điện để đuổi theo.

Tốc độ của Từ Điện Áu Hồ khá chậm, không lâu sau khoảng cách hai bên đã được thu nhỏ.

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu một lần nữa ném bóng chường môn đi.

Lần này hẳn dùng sức lực không hề nhỏ, cho nên tốc độ cũng gia tăng mạnh, vô cùng chuẩn xác ném trúng vào móng của con Từ Điện Áu Hồ.

Hự!

Hổ con lập tức dừng lại, đôi mắt lấp lánh tia sáng lôi điện màu tím bỗng nhiên đục ngầu, sau khi lấy lại tinh thần, nó dùng miệng ngậm bóng chường môn vừa vấy đuôi vừa chạy về.

Điều này chứng minh rằng hắn đã bắt giữ thành công!

“Há há há!”

Quân Thường Tiểu cười lớn đi tới, xoa xoa đầu hổ con, cười nói:

“Từ bây giờ trở đi, ngươi mới chính là sủng vật của ta.”

Bởi vì hổ con đã trở thành khế ước thú của Quân Thường Tiểu, cho nên lôi điện màu tím quanh người nó không có tổn thương đến cơ thể hắn.

“Gầm!”

Đúng lúc này, phía trước phát ra một tiếng gào thét tai nhức óc.

Quân Thường Tiểu cảm thấy bầu trời bỗng tối lại, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn, phát hiện bên trong sơn cốc xuất hiện một con hung thú có thân hình còn to hơn cả Hóa Long Thú!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Nhiệm vụ có thời hạn!

Hung thú phù hợp với điều kiện bắt giữ, một khi thân thể nó tiếp xúc với bóng chường môn sẽ trực tiếp thu phục, đồng thời ký kết khế ước với người ném, trở thành một con khế ước thú.

Đơn giản, nhanh gọn!

Võ giả trên Tinh Vãn đại lục muốn thu phục một con hung thú, dù chỉ là đẳng cấp thấp thì quá trình ký kết khế ước cũng vô cùng phức tạp, nhanh thì vài tiếng, chậm thì mấy ngày trời.

Nhắc lại một chút.

Con hàng Quân Thường Tiểu chơi gian lận!

Vạn Cổ Đệ Nhất Tông Trailer

Từ Điện Áu Hồ so với Xích Viêm Lang Vương càng oai phong hơn nhiều.

Sau khi thu phục thành công, Quân chường môn lập tức bắt đầu tượng trưng phong phú, một thân cười hổ lao nhanh trên vạn dặm thảo nguyên, ngân nga câu hát trong những làn gió xuân.

"Gầm!"

Tiếng gào thét giận dữ kéo Quân Thường Tiểu trở về thực tại.

Hắn ngạc nhiên ngẩng đầu, đập vào mắt là một con quái vật khổng lồ dần dần phát tướng.

"Huru! Huru!"

Những tảng đá hỗn loạn ở xung quanh bỗng nhiên bay lên theo thân hình đang đứng dậy, dần dần hội tụ lại với nhau theo.

Sau cùng, một con hung thú toàn thân cấu tạo từ những khối đá cao hơn hai mươi mét xuất hiện tại trước mặt Quân Thường Tiểu, khiến hắn không thể không ngẩng đầu lên ngược nhìn.

Con Hóa Long Thú mà đứng trước mặt tên này thì cũng phải gọi là sư phụ!

Hung thú này có hình dạng như một người đá vậy, đầu của nó cũng từ những khối đá nhỏ tập hợp thành, hai mắt lóe lên hai đốm sáng.

Quân Thường Tiểu khòe miệng co giật nói:

"Đây rốt cuộc là hung thú, hay là quái vật!"

Không phải quái vật, nó chính là hung thú.

Còn là một loại hung thú thạch hệ có chút hiếm thấy, tên là Thạch Nhân, thực lực cao ngũ phẩm.

Đừng nhìn nó thô kệch mà khinh thường.

Dù là Hóa Long Thú cũng không dám trêu chọc, bởi vì căn bản không đánh lại!

"Rống!"

Người đá sau khi xuất hiện, mở ra cái miệng rộng làm từ đá ra, lần nữa phát ra tiếng gào thét.

Đỉnh tai nhức óc, chấn động tinh thần!

Quân Thường Tiểu nhú mồm, nói:

"Tiểu hồ, chơi chết nó."

Không một chút âm thanh đáp trả.

Bởi vì Tử Điện Áu Hồ đã biến mất, ánh sáng thái cực đồ án bên trên bóng chuông môn cũng âm ỉ đi.

Cái con em nó!

Tiểu gia hóa này chạy nhanh thật!

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu bắt lấy bóng chuông môn, quay người chạy thực mạng hướng ra phía ngoài.

Hắn cảm nhận khí tức cường đại ở quanh thân con hung thú khổng lồ phát ra, lập tức phán đoán tên này nhất định không kém gì Hóa Long Thú!

Đâu chỉ không kém, thậm chí còn mạnh hơn!

Thạch hệ và Lôi hệ trên Tinh Vãn đại lục đều là những thuộc tính có chút hiếm thấy, cao cấp hơn nhiều so với Hóa hệ, Thổ hệ.

Ví dụ như Thạch Nhân này.

Toàn thân cấu tạo từ các khối đá mà thành, thử ăn một miếng từ nó xem, khẳng định bị nện thành một bãi thịt nát ngay tại chỗ.

Thạch hệ không chỉ có lực công kích mạnh, phòng ngự lực cũng mạnh, tuyệt đối công thủ toàn năng!

Ngon lửa của Hóa Long Thú chẳng có tác dụng gì với Thạch Nhân, chỉ cần gặp phải lập tức sẽ bị ngược đãi, đánh cho thừa sống thiếu chết.

Lấy thực lực của Quân Thường Tiểu bây giờ, khẳng định đánh không lại loại tồn tại này, cho nên chạy trốn chính là lựa chọn sáng suốt nhất!

"Àm ầm!"

Nhưng mà, hắn chỉ vừa vất chân lên cổ chạy trốn, hai bên vách đá phía trước đột nhiên run rẩy kịch liệt, sau đó nhanh chóng nối liền với nhau, phong tỏa toàn bộ đường ra!

"Con em nó!"

Quân Thường Tiểu phản xạ cực nhanh, trong nháy mắt nhìn thấy lối ra đã bị phong tỏa, lập tức giẫm lên vách đá nhảy lên.

"Àm ầm!"

Vách đá khép lại không ngừng hương lên cao phong kín, chỉ vài giây đã dâng lên cao hai ba mươi mét!

Quân Thường Tiểu tuy thi triển Quý Ảnh Bộ để nhảy lên năm sáu mét không có vấn đề, nhưng chung quy không cách nào bay như chim, một khi cơ thể bay lên mười mét trên không trung, sẽ chẳng còn điểm tiếp sức nào để hắn càng lên cao nữa!

Chỉ mạng nhất là vách đá vốn gập ghềnh, đột nhiên trở nên bóng loáng như gương!

Quân chuông môn bị lệch trọng tâm, trong nháy mắt như ngồi trên ván trượt, từ phía trên trượt xuống rồi xuyên qua cái khe dưới hai chân Thạch Nhân.

Không khí có chút trầm tĩnh.

Kéo tầm mắt ra phía xa nhìn lại, Quân Thường Tiểu đứng ở bên cạnh một cái Thạch Nhân.

Khoan hãy nói, Quân Thường Tiểu cao 1m78 không tính là thấp, nhưng khi thân hình hắn đứng cạnh Thạch Nhân chỉ mới qua mắt cá chân của nó.

"Ha... ha."

Quân Thường Tiểu ngẩng đầu lên, miệng méo xệch nói:

"Thạch huynh, người ta gặp nhau cũng coi như có duyên."

Sau khi Thạch Nhân thu hồi năng lượng khổng lồ chế vách đá biến hóa, trực tiếp nâng lên một bàn chân, sau đó mang theo mỗi duyên phận hung hăng đập xuống.

"Vù vù!"

Cuồng phong gào thét nổi lên, tỏa ra một cỗ khí thế nặng nề!

Một cước này có lực lượng tuyệt đối vượt qua 60 ngàn cân, Quân chương môn bị dọa đến mức hoảng hồn thi triển Quý Ảnh Bộ chạy ra ngoài phạm vi công kích.

"Ầm ầm!"

Đại cước rơi xuống đất, thanh thế vô cùng to lớn!

"Vù vù!"

Quân Thường Tiểu hô hấp dồn dập chặt vật né tránh, trên trán và sau lưng hần đều chảy ra mồ hôi lạnh, thầm nghĩ:

"Cái cục đá to xác này quá mạnh!"

"Hô —— —— "

Ngay lúc này, người đá xoay người, vung ra một nắm đấm quét ngang qua, lực lượng cực kỳ trầm trọng mạnh mẽ!

Ra tay giống như là cả một tòa núi nhỏ oanh kích.

Xoát! Xoát!

Quân Thường Tiểu không dám đối cứng, hai cái chân thi triển Quý Ảnh Bộ chạy đến một góc rồi dừng lại, nói:

"Thạch huynh, hai ta gặp nhau cũng là duyên, sao không ngồi xuống bàn luận nhân sinh và lý tưởng!"

"Véo!"

Nắm đấm mang theo lực lượng nhân sinh và lý tưởng, một lần nữa hung hăng quét tới, khiến hắn chỉ có thể tiếp tục chạy trốn.

Thạch Nhân có ưu điểm là cả công lẫn thủ đều mạnh, thậm chí có thể khống chế đất đá chung quanh, nhưng khuyết điểm cũng rất rõ ràng, chính là tốc độ rất chậm chạp!

Quân Thường Tiểu không dám liều mạng đối kháng, nhưng bản thân nhờ vào thân pháp Quý Ảnh Bộ, vẫn có thể hữu kinh vô hiểm tránh đi.

Oanh! Oanh! Oanh!

Xoát! Xoát! Xoát!

Thạch Nhân không ngừng tung quyền oanh kích, còn Quân chương môn thì hóa thành một con khỉ linh xảo, không ngừng chạy tới chạy lui bên trong sơn cốc.

"Chương môn nhất định gặp phải công kích ở bên trong!"

Bên ngoài cửa đường hầm, bốn người Lý Thanh Dương chau mày lo lắng khi cảm thụ mặt đất truyền đến từng cơn chấn động.

Dạ Tinh Thần nhìn vách đá cao lên tới mấy chục mét kia, suy đoán nói:

"Bên trong hẳn là có một con hung thú thạch hệ phi thường mạnh mẽ, nên mới có thể thao túng núi đá phong tỏa đường đi."

"A?"

Lý Thanh Dương và Tiểu Tội Ký sắc mặt đại biến.

Hung thú thạch hệ là sinh vật rất hiếm thấy, chương môn bị nhốt ở bên trong khẳng định lành ít dữ nhiều.

"Tô sư đệ!"

Lý Thanh Dương chỉ lên phía trên nói:

"Người có thể trèo leo lên hay không!"

"Để ta thử một chút!"

Tô Tiểu Mạt lui lại mấy chục mét, sau đó lấy đà thi triển Quý Ảnh Bộ từ trăm mét bên ngoài xông tới, nhưng vọt tới nơi không có chỗ đệm chân thì bất lực.

Phản ứng nhanh nhạy, khi thân thể hắn sắp rơi xuống, lập tức lấy ra Hàn Phong Kiếm, đột nhiên đâm về phía vách đá.

"Đỉnh!"

Vách đá vô cùng cứng rắn, kiếm bị bắn ra.

Ồi mẹ nó!

Cứng như vậy luôn!

"Ai nha! Ai nha!"

Tô Tiểu Mạt không có thời gian suy nghĩ nhiều, cả người nhất thời dán vào vách đá lăn lộn trượt xuống.

Oanh! Oanh!

Bên trong sơn cốc bị phong tỏa đường ra, Quân Thường Tiểu vẫn tiếp tục chạy trốn mệt mỏi, biểu hiện trên mặt hắn có thể nói muôn màu muôn sắc.

Tuy hắn có thể dựa vào tốc độ hữu kinh vô hiểm tránh né, nhưng thường đi bên bờ sông, há có thể không ướt giày, nếu lỡ may bị nện phải một quyền, vậy khẳng định đi đòi nhà ma!

"Đại gia hỏa!"

Sau khi một lần nữa né tránh mấy chục vạn cân oanh kích, Quân Thường Tiểu ổn định thân thể, phần nộ nói:

"Tên khốn kiếp nhà ngươi rượu mời không uống, thích uống rượu phạt chứ gì!"

"Hô!"

Nặng nề đại cước một lần nước gấm qua, khiến cho hắn chỉ có thể hướng về sau lui nhanh.

"Đình! Khởi động nhiệm vụ phụ!"

WTF?

Lúc nào rồi còn cho ta nhiệm vụ!

Quân Thường Tiểu vội vàng kéo cửa sổ nhiệm vụ ra xem, phía sau nhiệm vụ phụ hiện ra bốn chữ ‘thời hạn nhiệm vụ’.

Thời hạn nhiệm vụ?

Cái này còn là lần đầu tiên thấy nha.

Chẳng lẽ, muốn để ta ở bên trong thời gian nhất định giải quyết mục tiêu?

Quân Thường Tiểu nhấn vào bên trên thời hạn nhiệm vụ, xem nội dung chi tiết bên trong, nội dung là trong sơn cốc bị phong tỏa kiên trì 5 tiếng.

Cái đầu phong!

Nhiệm vụ này quá hồ người!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 199: Khởi động công năng đặc biệt của Thanh Long Yểm

Thạch Nhân cao ngũ phẩm, một đòn công kích tùy ý của nó cũng đã có 60 vạn cân. Quân Thường Tiểu không dám đối kháng, chỉ có thể thi triển Quý Tông Bộ để né tránh.

Cũng may là tên người đá này ra đòn không nhanh, có thể chạy vòng quanh để tránh những đòn nguy hiểm.

Quân Thường Tiểu thi triển Quý Ảnh Bộ trong một thời gian ngắn không là vấn đề, nhưng một mực thi triển trong một thời gian dài sẽ tiêu hao sạch linh lực bên trong khí toàn của hắn.

Hệ thống nhiệm vụ thật biết đùa giỡn, thế mà cho hắn một cái thời hạn nhiệm vụ yêu cầu kiên trì năm tiếng!

Sơ với bình thường, kiên trì trong năm canh giờ chỉ là chuyện nhỏ không đáng nhắc.

Nhưng tình cảnh hiện tại vì muốn giữ mạng nhỏ mà hắn phải chạy nhanh bao nhiêu hay bấy nhiêu, có thể kiên trì hai canh giờ đã đủ trâu bò rồi!

Đây là thể loại nhiệm vụ gì đây?

Chính là nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành!

Hệ thống nói:

“Thời hạn nhiệm vụ rất hiếm gặp, nếu như chủ nhân hoàn thành thì phần thưởng sẽ rất hậu hĩnh đấy.”

“Cái nhiệm vụ khi này ai có thể hoàn thành?!”

Quân Thường Tiểu gào lên.

Hắn cũng muốn hoàn thành, nhận lấy phần thưởng hậu hĩnh, thế nhưng hắn càng phải cân nhắc hơn đó là, làm cách nào để bảo toàn cái mạng nhỏ!

Thực hiện nhiệm vụ?

Ngay cả mạng cũng không còn, nhiệm vụ cái rắm chó ấy!

Đội.. đội đã!

Quân Thường Tiểu trong lúc tránh né đòn oanh kích của Thạch Nhân, nào bộ bỗng nhiên xẹt qua một cái ý nghĩ, thầm nói:

“Ta tiêu diệt tên người đá này, sau đó ngồi ở chỗ này cho đủ năm tiếng không phải xong chuyện đó sao?”

Hệ thống: “...”

Quả thực là suy nghĩ đã đạt tới thần cấp.

Quân Thường Tiểu thì thầm:

“Căn bản không cách nào né tránh trong vòng năm tiếng, chỉ còn cách một lần chơi lớn giết chết tên người đá này.”

Phải! Chỉ còn cách này thôi!

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu biểu hiện ra ánh mắt lạnh lùng, giờ tay chỉ về hướng người đá, nói:

“Thạch Nhân, ngươi thành công chọc điên lão tử rồi đấy!”

“Vụt”

Hắn lấy Hàn Phong Kiếm ra cầm trong tay, từng luồng ánh sáng lấp lóe.

“Phù Phù...”

Người đá vung ra cánh tay to lớn, một cỗ sức mạnh khủng bố công tới.

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu lại thi triển Quý Ảnh Bộ tránh đòn công kích, sau đó xuất kiếm thi triển võ học, đồng thời hét to:

“Cửu Thức Điện Lăng Kiếm!”

Soạt! Soạt! Soạt!

Kiếm ảnh lấp lóe, kiếm khí bộc phát.

Quân Thường Tiểu xông đến phía trước Thạch Nhân, từ trên không chém xuống chín tầng kiếm pháp, kiếm khí bá đạo trực tiếp tấn công vào bắp đùi của nó.

Kết quả, chẳng khác nào ruồi muỗi gãi ngứa.

Ngay cả một vết tích cũng không lưu lại!

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu vừa mới tiếp đất, lập tức thi triển Quý Ảnh Bộ di chuyển đến phía sau Thạch Nhân, hắn làm vậy mới miễn cưỡng tránh được một đòn tấn công từ bàn tay to lớn.

Đáng chết!

Tên người đá này quá trâu!

Hệ thống nói:

“Hung thủ thạch hệ có lực phòng ngự vô cùng mạnh, chỉ bằng sơ phẩm Hàn Phong Kiếm khó có thể làm nên chuyện.”

“Hiểu rồi.”

Quân Thường Tiểu thu hồi kiếm lại, nói:

“Ý của người là, Hàn Phong Kiếm không làm nên chuyện, Thanh Long Yểm Nguyệt Dao có thể làm được!”

Ta nói khi nào?

Ngươi có thể dừng dùng não tự biên tự diễn được không?

“Rắc!”

Bên trong nhần không gian, sơ phẩm bùa lực lượng bị bóp vỡ.

Quân Thường Tiểu có thể cảm nhận được sức mạnh gia tăng trong nháy mắt, nhếch mép cười nói:

“Hiện tại ta sở hữu 8 vạn cân, kết hợp với bùa lực lượng tăng gấp năm lần, ước chừng khoảng 48 vạn cân rồi, cộng thêm Thanh Long Yểm Nguyệt Dao, muốn giết chết tên người đá này cũng không hẳn là chuyện đùa giỡn.”

“Khoan đã!”

Hệ thống nói:

“8 nhân 5 không phải 36 sao?”

Quân Thường Tiểu không quan trọng nói:

“Người quân tăng bao nhiêu làm cái khi gì, chỉ cần biết có tăng lên là được!”

Hệ thống đội cho gạo nước lạnh, nói:

“Sơ phẩm bùa lực lượng cũng có giới hạn tăng lên, dựa vào cảnh giới hiện tại của chủ nhân, nhiều nhất chỉ có thể tăng thêm 30 vạn cân.”

30 vạn cân thôi á?

Ăn bột cũng chỉ có 10 vạn cân, mọi chuyện vẫn trong tầm tay.

Hệ thống bắt lực nói:

“Đối kháng với kẻ địch cùng cấp, chỉ chênh lệch một hai vạn cân đã có thể xoay chuyển tình thế, 10 vạn cân là một con số không nhỏ nha!”

“Người con mẹ nó có thể không tồn thương ta sao!”

“...”

“Vù Vù”

Bởi vì quá lâu vẫn không đập chết được tên loài người này, người đá trực tiếp dùng hai tay tung ra công kích, đòn đánh phong tỏa toàn bộ phương hướng có thể chạy thoát.

Quân Thường Tiểu phán đoán chuẩn xác rồi thì triển Quỷ Ảnh Bộ chạy về phía trước, thuận lợi lọt qua khe hở giữa hai tay Thạch Nhân.

“Soạt!”

Chân phải đập xuống đất, tung người lên không trung.

“Vụt!”

Sau khi bay lên một độ cao nhất định, Quân Thường Tiểu bày tư thế vung đao, Thanh Long Yểm Đao bỗng xuất hiện trong tay, khí thế bộc phát ngút trời!

30 vạn cân sức mạnh đều truyền vào bên trong đao, làm cho mũi đao ánh lên tia sáng sắc nhọn.

“Ôn Từu Trảm Hoa Hùng!”

“Soạt”

Quân Thường Tiểu cầm chặt đao trong tay mạnh mẽ chém xuống, lưỡi đao trực tiếp chém vào bắp đùi lớn của Thạch Nhân, lập tức âm thanh sắt đá va chạm vang lên, tia lửa bắn tóe ra.

Không hổ là vũ khí thần phẩm của Quan nhị gia, trực tiếp chém đứt cái đùi lớn của tên người đá to lớn!

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu mượn thế rơi xuống, cầm đao di chuyển vòng quanh người đá, trong lòng mừng thầm nói:

“Dưới sự tăng phúc của 30 vạn cân, ta cầm đao so với lúc trước thoải mái hơn hẳn!”

“Gầm!”

Thạch Nhân bị chém mất một khối đá lớn, chẳng khác nào bị chém mất một khối thịt lớn trên người, cơn đau khiến nó tức giận gào thét lên.

Nhân cơ hội này, Quân Thường Tiểu vòng ra đằng sau vung đao hướng về cái chân lớn chém tới.

Chém vào đùi, cơ thể chắc chắn không bị trọng thương, chém đứt hai chân của nó, thân thể to lớn khó mà có thể chống đỡ!

“Trảm Nhan Lương!”

Rầm!

Lưỡi đao trực tiếp chém vào cổ chân, tạo ra một vết đao sâu nửa mét.

“Tru Vãn Sứ!”

Rầm!

“Vượt Ngũ Quan trảm Lục Tướng!”

Rầm!

Những chiêu thức được hét lên tùy ý từ miệng của Quân Thường Tiểu, tất cả đều lấy từ câu chuyện của Quan nhị gia trong Tam Quốc Chí.

“Thủy Yểm Thất Quân!” (P/s: trận chiến Xích Bích)

Rầm!

Trong thời gian vô cùng ngắn, Quân Thường Tiểu đã liên tiếp chém bốn đao, tất cả đều chém vào vị trí cổ chân, tạo ra vết đao sâu đến hai mét.

Cổ chân Thạch Nhân rộng khoảng ba mét, vì thế cái chân của nó vẫn chưa bị chặt đứt.

“Phù!”

Ngay lúc này, một đám mạnh mẽ được tung ra, sức mạnh đạt đến tận 70 vạn cân, nhấc lên gió mạnh thổi quét!

Rầm!

Mạnh đất rung động!

Quân Thường Tiểu sớm đã tránh đi từ trước, đứng ở cuối con đường, đao vác trên vai cười nhạo nói:

“Thạch Nhân khôn khiếp, ta ở đây này, đến đây, bắt ta đi!”

“Gầm...!”

Thạch Nhân tức giận gào thét, tiếp tục cất bước chạy đến.

“Răng rắc!”

Một chân vừa mới bước lên, cái chân lúc nãy bị chém phải thừa nhận toàn bộ trọng lượng cơ thể, chống đỡ không được mà đứt gãy trong nháy mắt.

Đùi và bàn chân tách rời, thân thể nhanh chóng bị mất cân bằng, giống như một ngọn núi đổ xuống đất.

“Rầm Rầm!”

Thân hình to lớn ngã xuống đất, vách đá bốn phía xung quanh theo tiếng đá đổ mà rung động.

Trên vách núi bên ngoài cửa đường hầm, Tô Tiểu Mạt đang dùng mạng nhện khó khăn treo lên, con chấn động phát ra khiến hắn không kịp nắm chắc vách đá, lập tức một tiếng “ai ya” vang lên rồi thấy thân hình hắn rơi xuống đất.

Soạt soạt soạt!

Nhân lúc người đã ngã xuống, Quân Thường Tiểu vác đao xông lên như trời đất không sợ ai.

Một giây sau, hắn đứng lại như bị trúng tà!

Bởi vì đất đá xung quanh Thạch Nhân bay lên, sau đó rơi vào khúc chân bị gãy, nhanh chóng tụ hợp thành một cái chân mới.

Con em nó!

Lại còn có thể khôi phục chân gãy nữa!

“Phù phù!”

Thạch Nhân đứng dậy lần nữa, ánh mắt nó đã trở nên hung ác, rõ ràng sức tức giận đã bị đẩy lên đỉnh điểm.

“Soạt!”

Hai bàn tay nó mờ ra, ôm chặt một khối đá ở bên cạnh, điên cuồng nhô lên.

“Rít!”

Quân Thường Tiểu hít một hơi khí lạnh.

Một khối vách đá bên cạnh Thạch Nhân bị nhô lên, dài đến sáu bảy mét.

“Phù!”

Thạch Nhân dùng hai tay giữ vách đá lên hung hãn đập xuống!

Quân Thường Tiểu cảm thấy tình hình không ổn, nhanh chóng co chân bỏ chạy.

“Rầm Rầm!”

Hắn vừa tránh đi, vách đá lập tức đập xuống, mặt đất không chỉ bị chấn động mà còn nổi lên một cơn gió mạnh thổi quét xung quanh, Quân Thường Tiểu bị một trận gió thổi thiếu chút nữa ngã cảm mất xuống đất.

“Gầm!”

Thạch Nhân một lần nữa cảm vách đá lên, tung ra công kích hướng về phía Quân Thường Tiểu chạy trốn.

Rầm! Rầm!

Tiếng đập không ngừng vang lên, thật giống như đang đập chuột!

Quân Thường Tiểu tuy trong thời gian ngắn không bị đập trúng, nhưng bản thân vừa cảm Thanh Long Yểm Nguyệt Đào vừa thi triển Quỷ Ảnh Bộ né tránh, tốc độ không chỉ bị ảnh

hường mà linh lực tiêu hao cũng cực nhiều!

Không thể tiếp tục như thế, chịu không nổi nữa rồi!

Nhất định phải nhanh chóng giải quyết tên người đá này!

Quân Thường Tiểu gào thét trong nội tâm:

“Làm cách nào để khởi động công năng đặc biệt của Thanh Long Yểm Nguyệt Đao?”

Hệ thống nói:

“Chủ nhân dùng ý nghĩ tiến vào trong đao, sau đó liên kết với linh hồn Võ Thánh là được!”

Rầm Rầm!

Quân Thường Tiểu tiếp tục né tránh, rồi nghiêng người nép vào khu vực an toàn, đặt đao xuống đất xong, ánh mắt hắn nổi lên lửa giận ngút trời.

Thạch Nhân khốn khiếp!

Người chân chính chọc giận lão tử rồi đấy!

“Phù phù!”

Đột nhiên, Thanh Long Yểm Nguyệt Đao xuất hiện dòng khí màu xanh dày đặc bay đến sau lưng Quân Thường Tiểu, dần dần hình thành một cái hư ảnh.

Đó là một bóng người cao hai ba mét, lông mày hình dâu tằm, mắt phượng, bộ râu dài, mặc thanh y cuốn nửa áo giáp, tay cầm một cái hư ảnh của Thanh Long Yểm Nguyệt Đao.

Quân Thường Tiểu đứng ở đằng trước, rõ ràng giống như một đứa trẻ.

“Soạt!”

Hư ảnh từ từ nâng đao lên, giọng đầy kiêu ngạo nói:

“Ta chính là Hán Thọ Đình Hầu - Quan Vân Trường.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 200: Linh hồn Võ Thánh, tiêu diệt người đá!

Quân Thường Tiểu dùng ý nghĩ tiến vào bên trong Thanh Long Yểm Nguyệt Đao, lập tức tiến hành liên kết với linh hồn Võ Thánh.

Nơi này là một mảnh không gian độc lập, bên trong có một pho tượng dựng đứng sống động như thật, toát ra một cỗ khí chất hiên ngang chính nghĩa.

Hai hàng lông mày dâu tằm, cặp mắt phượng, chòm râu dài 5 phần.

Đây chính là Quan Nhị Gia!

Quân Thường Tiểu vội vàng cúi người xuống lạy một cái đầy kính trọng.

"Soạt!"

Quan Nhị Gia mở ra hai con mắt, hai tia sáng lóe lên, dường như khôi từ hồi sinh.

Thời điểm Quân Thường Tiểu cúi người bái lạy Quan Công, Thanh Long Yểm Nguyệt Đao phía bên ngoài đã khuếch tán ra một dòng khí màu xanh, hội tụ thành một hư ảnh hùng vĩ.

Đây là Quan Vũ.

Đây là linh hồn Võ Thánh!

Mặc dù hắn không có thực thể, nhưng quanh thân toát ra khí thế, đủ khiến cho người khác kinh hồn khiếp vía!

"Ta chính là Hán Thọ Đình Hầu - Quan Vân Trường!"

Quan Nhị Gia giờ đao lên, tiếng nói phát ra như chuông lớn ngân vang, ngôn từ càng là hào hùng mạnh mẽ.

Nếu như có võ giả ở tại chỗ này, khẳng định tinh thần sẽ bị chấn động mãnh liệt.

Nhưng trước mặt là một cục đá không hiểu nhân duyên thường tình, nó không những có may mắn sự kính sợ, ngược lại còn cảm vách núi hung hăng đập xuống, lực lượng bộc phát mạnh hơn hẳn lúc trước!

Cái tên loài người đáng ghét kia bỗng nhiên đứng hình, ta phải nắm lấy cơ hội này băm hắn thành thịt vụn!

"Vù vù!"

Vách đá từ trên đầu đập xuống, gió mạnh gào thét!

Quân Thường Tiểu đối mặt với khí thế hung bạo cùng lực lượng cường đại như thế, trong lòng ngược lại không một chút hoảng hốt, nắm chặt Thanh Long Yểm Nguyệt Đao trong tay, thân thể hơi cúi người xuống, nói:

"Quan Nhị Gia, xin ngài ban cho ta sức mạnh."

"Soát!"

Ánh mắt của linh hồn Vô Thánh lấp lóe tia sáng, dòng khí màu xanh cấp tốc hội tụ lại.

"Vù vù!"

Trong khoảnh khắc, thân hình Quân Thường Tiểu được một dòng khí màu xanh bao phủ lực lượng bên trong hai tay đang nhanh chóng tăng cao!

Tăng cao bao nhiêu?

Hắn không quan tâm, trong lòng của hắn chỉ còn lại một cái suy nghĩ duy nhất.

Vung đao!

"Lộp cộp!"

Quân Thường Tiểu tiến lên một bước, Thanh Long Yểm Nguyệt Đao hướng về phía trên không chém ra, Quan Nhị Gia sau lưng hắn đều thực hiện toàn bộ động tác y như đúc.

Thời khắc đó, cả hai người dường như hòa làm một thể!

"Véo —— —— "

Một đạo đao ánh hình trăng khuyết vô cùng lực lưỡng bay ra.

Đao ánh xẹt qua vách đá đang đập xuống, trong nháy mắt chém ra một đường dài hẹp nhưng lại rất sắc bén.

"Rắc rắc rắc!"

Vách đá rạn nứt, sau đó vỡ thành khối vụn.

Quân Thường Tiểu vẫn đứng tại chỗ, bắt quả ánh mắt hắn lấp lóe ánh sáng xanh, thần thái biểu hiện vô cùng ngạo nghễ!

Vách đá trong nháy mắt bị chặt làm đôi, rơi ầm xuống hai bên trái phải mặt đất, một con động đất bạo phát, khói bụi mù mù tứ phía.

Chỉ một đao, vách núi dưới sự ngưng tụ lực lượng của người đã bị chém làm hai, chuyện này quả khủng bố!

Từ từ.

Khung bố chỉ vừa mới bắt đầu!

"Soát!"

Quân Thường Tiểu tung người nhảy lên, tranh thủ cánh tay người đã bị chấn động còn chưa kịp hồi phục, hắn cầm Thanh Long Yểm Nguyệt Đao chém thêm một đao.

Quan Nhị Gia phía sau lưng cũng theo đó chém ra một đao, cả hai người vô cùng đồng bộ.

"Hư!"

"Hư!"

"Hư!"

Đao ánh tung bay, ánh sáng xanh đầy trời!

Mãi cho đến đạt tới vị trí cao nhất, Quân Thường Tiểu lần nữa chém mạnh, đồng thời gào to nói:

"Ta chính là Hán Thọ Đình Hầu - Quan Vân Trường!"

"Véo —— —— "

Ánh sáng màu xanh hung mãnh phát ra, trực tiếp quét ngang cái đầu của Thạch Nhân, sau đó dần dần phai mờ ở chốn đất trời phía sau.

"Lộp cộp."

Quân Thường Tiểu đáp xuống mặt đất, tay cầm Thanh Long Yểm Nguyệt Đao giờ ngang vai, hư ảnh Quan Nhị Gia phía sau cũng ngạo nghễ đứng đó, tay còn lại vuốt lên chòm râu dài 5 phân, hình ảnh có thể nói uy vũ bất phàm!

"Gầm!"

Thạch Nhân đau đớn gào thét một tiếng, toàn bộ thân thể nhất thời hiện lên từng đạo từng đạo đao ánh màu xanh, sau cùng trên phạm vi lớn bạo nổ.

Oanh! Oanh!

Trong khoảnh khắc đó, con hung thú thạch hệ cao như ngọn núi này trở thành đồng đá đúng nghĩa.

"Hô!"

Quân Thường Tiểu thở phào một hơi nhẹ nhõm.

Linh hồn Quan Nhị Gia ở đằng sau cũng dần dần phai nhạt, hóa thành từng dòng khí xanh dung nhập vào bên trong Thanh Long Yển Nguyệt Dao.

Trực tiếp tiêu diệt hung thú thạch hệ cao ngũ phẩm, công năng đặc biệt này quá trâu!

Àm àm!

Cửa đường hầm vốn bị phong tỏa, theo từng con động đất chấn động mà từ từ khai thông, sau đó bày ra như cũ.

"Ai nha, ai nha!"

Tô Tiểu Mạt thật vất vả mới leo lên đến bên trên vách đá, thế nhưng theo con động đất bạo phát, cùng với đó là cửa đường hầm sụp đổ, thân thể hắn lại một lần nữa từ trên cao ngã xuống đất.

Cửa đường hầm phong tỏa đã được khai thông, bọn người Lý Thanh Dương vội vã xông vào trong, quét một vòng phát hiện thân hình chương môn đang cầm đao đứng.

Mọi người lập tức chạy tới.

"Chương môn."

Tiểu Tội Kỳ nói:

"Người không sao chứ?"

Nói xong câu đó, hắn lập tức im miệng.

Bởi vì Quân Thường Tiểu đúng là cầm đao mà đứng đó, đúng là uy vũ bất phàm đó, nhưng chạy đến gần mới phát hiện, mí mắt hắn đã lật lên, miệng thì phun trào bọt mép, có thể nói vô cùng thê thảm đáng thương.

"Aii.."

Hệ thống thì thầm nói:

"Thanh Long Yển Nguyệt Dao đúng là công năng đặc biệt rất bá đạo, bất quá với cảnh giới hiện tại của chủ nhân thì đây là một màn bi kịch."

Quân Thường Tiểu mượn nhờ linh hồn Vô Thánh tiêu diệt Thạch Nhân, nhưng cũng vì dùng sức quá độ, bắp thịt bị tê cứng đứng như trời trồng, so với bức tượng của Quan Nhị Gia càng giống.

"Su huynh, chương môn đứng như tượng làm gì vậy?"

"Theo ta thấy, hắn là chương môn đang tu luyện tâm pháp, mọi người không nên quấy rầy người."

"Không cần xếp bằng vẫn có thể tu luyện, chương môn quá trâu bò!"

Đám đệ tử vây quanh bên người Quân chương môn, một lần nữa biểu lộ ra ánh mắt sùng bái.

"A?"

Tô Tiểu Mạt nhìn thấy đồng đá có chút kỳ lạ, chạy qua xem với tâm lý kinh ngạc.

Rất nhanh, hắn đào ra được một viên tinh hạch bên trong đồng đá, nói:

"Su huynh, ta phát hiện bên trong đồng đá có một viên tinh hạch này!"

"Đây không phải là đồng đá bình thường."

Lý Thanh Dương biểu lộ vẻ mặt nghiêm túc nói:

"Đây chính là con hung thú thạch hệ!"

"A?"

Tô Tiểu Mạt bị dọa đến giật mình nhanh chóng nhảy xuống.

"Hung thú thạch hệ?"

"Đây chính là sự tồn tại thừa thớt cùng với hung thú lôi hệ!"

"Khó trách cửa đường hầm vừa rồi lại bị phong tỏa, cũng khó trách tiếng động lại to lớn như thế!"

"Trên khối đá có lưu lại vết đao, nhất định nó bị chương môn tiến về đoàn tụ ông bà!"

Đệ tử Thiết Cốt Phái nghị luận bàn tán với nhau.

Dạ Tinh Thần âm thầm suy đoán nói:

"Con hung thú thạch hệ này so với Hỏa Long Thủ còn mạnh hơn, thế mà chương môn có thể..."

Nghe đến đây, hần nhìn về phía Thanh Long Yển Nguyệt đang được cầm chặt bên tay Đạo Quân Thường Tiểu, giọng điệu kiên định nói:

"Đạo này có phẩm chất cực cao, ít nhất cũng là cực phẩm bình khi!"

Quả nhiên, chương môn này của ta rất biết giấu hàng!

Sau một tiếng trôi qua.

Quân Thường Tiểu cảm nhận được bắp thịt cứng ngắc đang mềm ra, thân thể cũng từ trong trạng thái sùi bọt mép khôi phục bình thường, sau đó hần ngồi ở phía trên thi thể của Thạch Nhân mà thở hắt hắt.

Hai cây đao đều có công năng đặc biệt rất bá đạo.

Bất quá, tác dụng phụ cũng đủ bá đạo!

Hệ thống nói:

"Nan Thu Chi Đao có tác dụng phụ không thể thay đổi, thế nhưng chủ nhân chỉ cần đề cao thân thể mạnh hơn, thời điểm khai triển công năng đặc biệt của Thanh Long Yển Nguyệt Đao, tác dụng phụ có thể giảm xuống thấp nhất."

"Ý của ngươi là ta quá yếu sao?"

Quân Thường Tiểu nói.

"..."

Hệ thống không nói nên lời.

Lời nói của mình là, cường độ thân thể tăng lên tới một trình độ nhất định, sau đó sử dụng công năng đặc biệt sẽ gần như không có tác dụng phụ, thế mà con hàng này hết lần này tới lần khác, hiểu rằng ta cố ý tổn thương hần!

Quân Thường Tiểu kéo cửa sổ nhiệm vụ ra xem, nhìn thấy còn hơn ba tiếng đồng hồ đang đếm ngược, cảm thấy buồn bực nói:

"Còn không bằng khởi động hần một cái nhiệm vụ tiêu diệt cho xong chuyện."

Thôi đành chịu.

Đợi đến lúc thời hạn kết thúc vậy.

Quân Thường Tiểu chỉ còn cách ra lệnh cho đệ tử tạm thời nghỉ chân, trải qua một đêm dài ở nơi này.

Trong lúc rảnh rỗi, hần đi đến một mảnh đất trống, sau đó lấy trung phẩm chương môn bóng ném ra bên ngoài, đồng thời không quên kêu to:

"Pokemon, Go!"

"Véo —— ——"

Bóng chương môn bay vút ra ngoài.

Vào lúc sắp rơi xuống mặt đất, đồ án thái cực tỏa ra ánh sáng, một con Tử Điện Ấu Hồ cao hai ba mét nhất thời xuất hiện!

"Gầm!"

Tử Điện Ấu Hồ ngửa đầu lên trời gào thét, lôi điện quanh người lấp lóe, uy phong凛冽!

Bất quá, đến khi nó nhìn thấy thi thể Thạch Nhân, trong nháy mắt cup đuôi chạy đến phía sau cái mông chủ nhân, biểu lộ đôi mắt cảnh giác đầy nhân tính hóa.

"..."

Quân Thường Tiểu đen hết cả mặt.

Lạy hồn, ngươi tốt xấu gì cũng là hồ thú lôi hệ, vì cái gì lại nhát gan như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 201: Ý trời đã định sẵn ta phải đổi mới khu mua sắm!

Tử Điện Ấu Hồ không phải là nhát gan, mà là do Thạch Nhân quá mạnh.

Nếu như Quân Thường Tiểu không ở phía sau truy đuổi, nó nhất định sẽ không lao vào lãnh địa của đối phương.

Nó dần lấy lại sự bình tĩnh, phát hiện tên Thạch Nhân đã ngủm củ tỏi, liền nghênh ngang từ sau lưng chủ nhân đi ra.

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu tung người nhảy lên ngồi trên lưng hổ, xoa đầu nó nói:

“Từ bây giờ trở đi, ngươi chính là thú cười của bọn ta!”

Tận mắt chứng kiến hổ thú biểu hiện ngoan ngoãn, điều này chứng minh, chương môn đã thuận phục được nó!

Các đệ tử Thiết Cốt Phái vừa rung động vừa hâm mộ.

Trên Tinh Vân đại lục, võ giả có thể sở hữu một con khế ước thú, đây là chuyện người người tha thiết mong ước, lại còn là một con hung thú lõi hệ hiếm có khó tìm, có năm mơ cũng không dám nghĩ tới!

Chương môn, quả thực là một ngưu nhân!

“Oa!”

Lăng Uyển Tuyết sùng bái nói:

“Chương môn oai phong quá đi mất!”

Quả nhiên hình tượng cười trên lưng Từ Điện Ấu Hổ này, đúng là rất thu hút ánh mắt của các cô nương.

Bất quá, ngoại trừ Lục Thiên Thiên!

Nàng chỉ nhìn một cái, sau đó lập tức quay người đi, tiếp tục lĩnh ngộ Cửu Trùng Băng Phong Chương.

“Chương môn.”

Tô Tiểu Mạt lại gần, toét miệng cười nói:

“Đệ tử có thể sờ nó được không?”

Trong khi nói, hắn đã đưa tay ra, nhưng bàn tay còn chưa kịp tiếp xúc với chân hổ, bỗng một tiếng “Xi xi xi” phát ra.

“Rầm!”

Tô Tiểu Mạt ngã lún xuống đất, lông tóc hắn bị điện giật mà dựng thẳng đứng, khoe miệng không ngừng co giật.

Quân Thường Tiểu thân là chủ nhân của hổ thú, đương nhiên sẽ không bị nhiễm điện, thế nhưng người ngoài khẳng định không thể tùy ý tiếp xúc.

Lý Phi và Điền Thất đang chuẩn bị thử sờ một cái, ngay lập tức bỏ suy nghĩ ngu ngốc của mình.

Ôi mẹ ơi! Tô sư huynh bị điện giật quá thảm!

Dạ Tinh Thần ở phía đằng xa trầm ngâm nói:

“Hắn làm thế nào có thể trong khoảng thời gian ngắn như vậy, thành công ký kết khế ước thú với Từ Điện Ấu Hổ?”

Dạ Đế kiếp trước cũng có khế ước thú. Đó là một con Thánh Thú phi cầm tộc (loài chim) có tên là Thanh Thiên Ngọc Điều, sau này hắn bị người ta mưu hại, cho nên hiện tại đã mất đi liên lạc với nó.

Năm đó, Dạ Tinh Thần vì muốn thuận phục con Thánh Thú này, đã cùng nó đại chiến ba ngày ba đêm mới trên vùng đất Thanh Nguyên, sau đó tiêu hao bảy bảy bốn chín ngày mới miễn cưỡng thành công ký kết khế ước thú.

Ừm, vào thời điểm đó, Dạ Đế cũng chỉ vừa mới bước vào Võ Thánh cảnh.

Sau này, Thanh Thiên Ngọc Điều trở thành thú cười chuyên dùng của hắn, chỉ cần võ giả nhìn thấy con Thánh Thú này xuất hiện, lập tức nhận biết một trong thập đại Võ Đế tái xuất nhân gian.

“Ài...”

Dạ Tinh Thần nhớ đến khế ước thú của bản thân, bất lực thờ dài một tiếng, ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xăm, trầm giọng nói:

“Người bạn già, ngươi vẫn còn sống tốt chứ?”

Dạ đế vốn có tính cách kiêu ngạo, vì thế kiếp trước của hắn không có mấy người bạn chí cốt, chỉ có mỗi con Thanh Thiên Ngọc Điều ngày đêm bầu bạn, chứng kiến hắn từ Võ Thánh cảnh đạp vào cảnh giới Võ Đế.

Sau khi trùng sinh, nếu như hỏi Dạ Đế đại nhân đối với kiếp trước trước có gì quyến luyến, thì chỉ có con khế ước thú bầu bạn với hắn hơn ngàn năm này.

“Linh hồn của ta không bị tiêu diệt, dấu ấn khế ước vẫn còn đây.”

Dạ Tinh Thần thì thầm nói:

“Chỉ cần thực lực của ta mạnh hơn, nhất định có thể nói lại quan hệ với Thanh Thiên Ngọc Điều.”

Nhưng trước đó, tiền đề là khế ước thú nhất định phải còn sống

Còn sống, nhất định vẫn còn sống!

Khế ước thú của ta làm sao có thể dễ dàng ngã xuống!

Màn đêm buông xuống, ngọn lửa bốc cháy.

Quân Thường Tiểu ngồi khoan chân dưới cây lớn, vận chuyển Dịch Cân Kinh đi hết một vòng chu kỳ lớn nhỏ, không ngừng hấp thu linh khí ở xung quanh.

Sau khi linh căn của hắn cải thiện đến cực phẩm, tốc độ hấp thu so với bình thường nhanh hơn gấp năm sáu lần, bản thân không ngừng thâm kinh ngạc:

“Đây không phải chỉ cần tu luyện, cũng tương tự như nuốt Tụ Khí Đan gấp năm lần đó sao?”

Chẳng tránh những cơn mỏi mệt ra sức tranh đoạt những võ giả linh căn cao cấp!

“Đinh! Nhiệm vụ phụ hoàn thành, chủ nhân nhận được 500 điểm cống hiến.”

“Đinh! Điểm cống hiến môn phái: 1400/1000.”

“Đinh! Điểm cống hiến môn phái đã vượt mức quy định.....”

“Đinh! Chủ nhân đã hoàn thành nhiệm vụ thời hạn, phần thưởng là một dịch cải tạo tư chất cực phẩm.”

Rốt cuộc năm tiếng đồng hồ đã trôi qua, cũng là lúc nhiệm vụ thời hạn hoàn thành.

Quân Thường Tiểu nhếch mép cười nói:

“Lại có thêm một bình dịch cải tạo tư chất cực phẩm nữa rồi, ngon, quá ngon.”

“Soạt!”

Hắn kéo ra khu vật phẩm đã mua, hắn dự định mua thêm hai bình dịch cải tạo tư chất cực phẩm.

Nhưng sau khi hắn mua xong một bình, hình ảnh dịch cải tạo tư chất biến thành màu nâu, trên hình hiển thị một dòng chữ ----- vật phẩm giới hạn mỗi năm mua ba bình.

Cái đầu phụng!

Vì cái gì dịch cải tạo tư chất cũng có giới hạn!

Hệ thống nói:

“Dịch cải tạo tư chất cực phẩm là một vật phẩm quá mức nghịch thiên, chính vì không muốn chủ nhân tạo ra quá nhiều đệ tử sở hữu linh căn cực phẩm, dẫn đến mất cân bằng sinh thái của Tinh Vãn đại lục, cho nên phải giới hạn số lần mua.”

“Mẹ nó!”

Quân Thường Tiểu nói:

“Cho ta hắn một cái hệ thống, còn không phải là để phá vỡ cân bằng sinh thái dị giới đó sao?”

“Tụ hợp và hấp thụ linh lực là một trạng thái tuần hoàn tốt, nếu như xuất hiện quá nhiều linh căn cực phẩm, dẫn đến khả năng cướp đoạt tài nguyên gia tăng, chẳng mấy chốc sẽ xuất hiện tình trạng khan hiếm, nhất định sẽ xảy ra đại loạn.”

Hệ thống ẩn ngay nói thẳng.

Quân Thường Tiểu trầm mặc.

Hắn vốn dĩ định mua thêm một bình, kết quả lại bị giới hạn mua sắm. Vậy thì, phần thưởng và hai bình dịch cải tạo tư chất nên cho ai đây?

Quân Thường Tiểu đầu tiên suy nghĩ đến các đệ tử nội môn, nhưng cũng muốn từ Tô Tiểu Mạt, Lý Phi, Điền Thất và Dạ Tinh Thần chọn ra hai người.

Đầu tiên cho Tô Tiểu Mạt và Dạ Tinh Thần đi.

Sau một hồi đắn đo suy nghĩ, trong lòng hắn rốt cuộc đã có lựa chọn.

Tô Tiểu Mạt có thực lực không tệ, trên phương diện tốc độ khá xuất sắc, rất phù hợp để bồi dưỡng chuyên sâu một bước.

Dạ Tinh Thần tuy gia nhập môn phái trễ hơn Lý Phi và Điền Thất, bất quá trải qua huấn luyện ở Từ Vong Cốc lần này, hắn đã dùng thực lực toàn diện để chứng minh bản thân.

Đặc biệt là vào thời điểm Tiêu Tội Kỳ bị Hỏa Long Thú dồn ép tấn công, hắn đã không quan tâm đến bản thân bị thương, ngay lập tức lao đến trợ giúp, chi điểm này thôi đã đủ lý do để khen thưởng rồi.

Thấy chưa.

Dạ Đế biết Quân Thường Tiểu thích giấu hàng.

Vì thế, bất luận là tại Hạo Khí Môn hay huấn luyện dã ngoại đều vô cùng tích cực!

Cơ hội sẽ không đợi ai, mà phải tự mình đến tranh giành!

“Đến đây, đến đây.”

Quân Thường Tiểu gọi hai người đến, đưa cho mỗi người một bình dịch cải tạo tư chất.

“Đa tạ chương môn!”

Tô Tiểu Mạt kích động nói.

Dạ Tinh Thần biểu hiện có phần hơi lãnh đạm, nhưng hần vừa đi đến chỗ vắng người, nhanh chóng uống sạch được dịch trong bình.

Không cần phải nói nhiều.

Hai người sau khi uống xong được dịch, linh căn lập tức từ thượng phẩm cải tạo thành cực phẩm, tu vi cũng theo đó tăng lên một bậc.”

“Thật không tin được!”

Mặc dù Dạ Tinh Thần đã uống qua nhiều lần, nhưng mỗi lần cảm nhận tư chất tăng lên, thì ánh mắt hần đều không che giấu được sự chấn động

Đừng cho rằng Dạ Đế không đủ tố chất tâm lý, cho dù đổi thành một bị Vô Đế khác, một khi biết được có một loại được dịch cải tạo linh căn, khẳng định cũng trợn mắt há hốc mồm.

“Soạt!”

Trên mặt đất, một cành cây bị gọt nhọn quay tròn rồi dừng lại, phương hướng chỉ đúng vào hai chữ “đổi mới”.

“Aii..”

Quân Thường Tiểu thờ dài nói:

“Ý trời đã định sẵn ta phải đổi mới khu mua sắm!”

Hệ thống: “...”

Quân Thường Tiểu vẽ trên mặt đất một vòng tròn.

Chín phần mười khu vực đã viết hai chữ “đổi mới”, một phần mười khu vực còn lại viết mua dịch cải tạo tư chất.

Đã muốn đổi mới khu mua sắm, có thể mạnh dạn một chút được không?

“Vui thôi đừng vui quá, ta chắc chắn chỉ dùng 100 điểm đổi mới mà thôi.”

Quân Thường Tiểu tự an ủi trong lòng, bắt đầu kéo cửa sổ khu mua sắm ra, sau đó một màn bi kịch mang tên “đổi mới” bắt đầu.

Bởi vì hần đã sử dụng hết 500 điểm cống hiến, kết quả chẳng có thứ gì hay ho, chỉ toàn là vật dụng hằng ngày!

500 điểm đó trời!

10 bình dịch cải tạo tư chất đó trời!

Quân Thường Tiểu ri máu trong lòng gào thét:

“Ngươi vì cái gì không cần ta?”

Hệ thống: “...”

“Đình! Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ ẩn “ăn chơi trác táng” nhận được 100 điểm cống hiến, đồng thời nhận được danh hiệu “tiểu vương tử phung phí”

“Đình! Điểm cống hiến môn phái: 700/1000.”

“Đình! Kiểm tra danh hiệu, tự động phối hợp với chủ nhân, mời xem màn hình hệ thống để biết thêm chi tiết.”

Quân Thường Tiểu co giật khóe miệng.

Hóa ra, tiêu phí số lượng lớn điểm cống hiến cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ ẩn nha.

Nhưng mà danh hiệu lại là cái quỷ gì đây?

Quân Thường Tiểu vội vàng kéo màn hình hệ thống ra xem, phát hiện đằng sau “Chương môn môn phái: Quân Thường Tiểu”, còn xuất hiện thêm một dòng chữ “tiểu vương tử phung phí”

Hần nhấp vào tên danh hiệu, lập tức một bảng nhỏ xuất hiện với các thông tin:

Chủ nhân: Quân Thường Tiểu.

Điểm vận may: 1.

Danh hiệu: tiểu vương tử phung phí.

Thuộc tính danh hiệu: điểm may mắn +1.

Hệ thống nói:

“Sau khi hệ thống tăng lên cấp 3, cùng lúc đó chức năng vận may của chủ nhân cũng được khởi động. Chủ nhân có càng nhiều điểm vận may, tỷ lệ xuất hiện vật phẩm tốt trong khu mua sắm càng cao.”

“Ồi vãi!”

Quân Thường Tiểu tức giận nói:

“Nhờ có danh hiệu này cộng 1 điểm may mắn mà ta mới biết, trước đó điểm may mắn của ta chẳng phải bằng 0 sao?!”

“Chính vì thế...”

Hệ thống nói:

“Điểm vận may bằng 0 vẫn có thể đổi mới ra súng QBU-88 và Thanh Long Yểm Nguyệt Dao, đòi trước của chủ nhân nhất định đã cứu cả dải ngân hà.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 202: Còn mặt mũi nào nữa không?

Tiêu hao một hơi 500 điểm cống hiến môn phái, thế mà thu hoạch không được một vật phẩm nào liên quan đến tài nguyên võ đạo, thay vào đó hoàn thành một cái nhiệm vụ ần, cùng với đó là một cái danh hiệu.

Ván bài không lỗ, không lỗ cái con khi ấy!

Quân Thường Tiểu nhìn vào điểm may mắn của mình, cảm xúc tức đến muốn nổ phổi.

Loại chỉ số này bình thường đều là lấy con số 100 làm giới hạn, bản thân chỉ mới được có 1 điểm, chuyện này quá tan nát cõi lòng.

Vạn Cổ Đệ Nhất Tông Trailer

Hệ thống nói:

"Biết đâu chừng điểm giới hạn là 1000, thậm chí là 10000 luôn."

"Người có thể cắt đi chỗ khác được không?"

Quân Thường Tiểu nói.

Sau khi hệ thống tổn thương trái tim của chủ nhân thành công, lập tức rất biết điều không tiếp tục mở miệng.

"Äi."

Quân Thường Tiểu thờ dài một tiếng.

Bất quá, hần nghĩ đến vào lúc điểm may mắn chỉ bằng 0, vẫn có thể đổi mới xuất hiện súng bắn tia và Thanh Long Yểm Nguyệt Dao, xác thực vận may của mình cũng không tệ cho lắm.

Thế giới này rất công bằng, không thể cứ thế cam chịu!

Tâm hồn, quan trọng nhất vẫn là tâm hồn!

Sau khi tự trấn an bản thân, Quân Thường Tiểu thả lỏng tinh thần, làm một giấc ngon lành bên trong lều vải.

Ngày hôm sau.

Quân Thường Tiểu ngâm lại thời gian bên trong Tử Vong Cốc đã được 9 ngày, cho nên nói:

"Thu dọn đồ đạc, chuẩn bị trở về môn phái."

Nếu như không phải hần có một cái trung phẩm bóng chưởng môn cần phái sử dụng, hôm qua hần là đã lên đường trở về, dù sao ở nơi này thêm lâu cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Chúng đệ tử thu dọn lều vải, hướng về cửa đường hầm rút lui.

Trong khoảng thời gian này, đa số các cửa đường hầm đều đã bị Thiết Cốt Phái đi ngang qua, cho nên thời điểm trở về vô cùng an toàn.

Thực tế mà nói.

Sau khi chúng đệ tử trải qua lịch luyện, đều cảm thấy có vẻ như lời đồn Tử Vong Cốc nguy hiểm không mấy chính xác.

Tán tu và các thế lực khắp nơi đến rèn luyện thám hiểm, trên cơ bản rất khó săn giết được hung thú có giá trị.

Bên ngoài lối vào Tử Vong Cốc.

Người trung niên mặt chữ quốc và vài tên tán tu khác tụ họp lại cùng một chỗ.

Trong lúc bọn hần nhặt những thứ được còn sót lại bên trong mảnh đất nóng rực, thì Quân Thường Tiểu đã dẫn các đệ tử rời đi, cho nên hai bên tạm thời tách rời.

Không có Thiết Cốt Phái đi tiên phong, đám tán tu cũng không dám chơi liều bước vào đường hầm khác, sau một hồi cân nhắc thì bọn hần quyết định trở về lối vào chờ đợi.

"Huy ca."

Một tên võ giả nói:

"Chúng ta đã đợi hơn nửa ngày rồi, bọn người Quân chương môn rất có khả năng đã sớm rời khỏi nơi này."

"Ài."

Người trung niên tên là Tống Huy bắt lực thờ dài, nói:

"Chúng ta ra ngoài thôi."

Hắn muốn trước khi rời đi, biểu lộ một phen cảm ơn đối với Quân chương môn, hiện tại người đã không thấy cũng chỉ có thể đành buông xuôi.

Mấy tên tán tu khác hướng về cửa đường hầm bước đi, rất nhanh liền rời khỏi Tử Vong Cốc.

"Hà!"

Ra tới bên ngoài, bọn người Tống Huy hít một hơi thật sâu.

Từ lúc bọn hắn đánh cược đi theo phía sau Thiết Cốt Phái, điều này cũng mang ý nghĩa bọn hắn đang đem mạng sống ra cược, thế nhưng không ai có thể ngờ tới, mọi người lại có thể bình yên vô sự trở ra.

"Bọn người Tống Huy ra rồi kìa!"

"Chắc chắn, thật không nghĩ tới bọn hắn vẫn còn sống."

"Người của Thiết Cốt Phái đâu?"

"Còn phải nói, khẳng định đã bị Hóa Long Thủ tiêu diệt rồi."

Phần lớn tán tu lâm trận bỏ chạy cũng không có chân chính rời đi, thay vào đó đứng bên ngoài sơn cốc chờ đợi, bởi vì bọn hắn muốn nhìn thấy kết quả chung cuộc.

Dựa theo tình hình trước mắt, bọn hắn cho rằng nhóm người Thiết Cốt Phái đã bị đoàn diệt.

Tống Huy nghe được bọn người kia nghị luận, trong chớp mắt nhận ra, Quân chương môn vẫn chưa dẫn các đệ tử rời khỏi nơi này.

"Tổng lão đệ."

Một tên tán tu đi tới, cười nói:

"Thiết Cốt Phái đã muốn lao đầu vào chỗ chết, các ngươi còn kiên trì đi theo làm gì, vẫn còn cái mạng trở về thật đúng là may mắn nha."

Tống Huy cười nói:

"Trương lão ca không thể đi đến cuối cùng, thật đúng là một tổn thất to lớn."

Võ giả tên là Trương Bản nói:

"Có gì phải tiếc nuối?"

Tống Huy cười nói:

"Quân chương môn và các đệ tử của hắn đã sẵn sàng giết thành công Hóa Long Thủ, chúng ta cũng từ đó kiểm tra được món hời không nhỏ."

Trương Bản khẽ giật mình một cái, sau đó cười nói:

"Tiêu diệt Hóa Long Thủ á? Tổng lão đệ, đùa dai cái gì vậy chứ."

Đám tán tu ở phía sau hắn cũng cười lớn.

Không có cao thủ Võ Tông cảnh áp trận, muốn tiêu diệt một con hung thú hòa hệ cao ngũ phẩm, căn bản không có khả năng!

Tống Huy cũng không giải thích gì thêm, bởi vì ngay cả hắn nếu không có tận mắt nhìn thấy thì sẽ đầy đất, thật cũng không cách nào tin được.

Bây giờ hắn muốn mọi người tin tưởng, cũng chỉ có thể chờ tới khi Quân chương môn đi ra.

Sau khi Tống Huy biết được tin Thiết Cốt Phái vẫn chưa có rời đi, lập tức cùng mấy tên tán tu chọn ở chỗ này ngồi chờ. Bọn hắn vô cùng mong chờ, biểu hiện đặc sắc trên mặt đám người Trương Bản, khi nhìn thấy nhóm người Quân chương môn đi ra.

Đương nhiên.

Nơi này còn có rất nhiều tán tu ban đầu không có theo vào.

Bọn người kia vẫn còn đang chiêu mộ thành viên, đợi chờ gom góp đầy đủ nhân số, sau đó mới tiến vào bên trong Tử Vong Cốc rèn luyện.

Trương Bản cười nói:

"Tổng lão đệ, ngươi vì cái gì không rời đi?"

"Ta chờ nhóm người Thiết Cốt Phái đi ra."

Tống Huy nói.

Trương Bân lắc đầu, nói:

"Bọn họ nếu có thể đi ra, lại vì cái gì mà ra sau các người đâu. Theo ta thấy, sợ rằng hiện tại sớm đã trở thành miếng thịt trong bụng Hòa Long Thú."

"Gầm!"

Ngay lúc này, bên trong Tử Vong Cốc truyền đến một tiếng gào thét, mọi người lập tức sắc mặt đại biến.

"Đây là tiếng hổ gầm!"

"Hình như là từ cửa đường hầm phát ra."

"Chẳng lẽ, có hổ thú cường đại muốn lao ra khỏi Tử Vong Cốc?"

"Hừ!"

Một đạo ánh sáng màu tím trong cốc xôn ra.

"Gầm!"

Tử Điện Áu Hồ ổn định thân thể rồi ngửa đầu gào thét, lôi điện màu tím quanh người bùng phát, hình tượng vô cùng oai phong lẫm liệt!

Sau khi đám tán tu thấy rõ hình dáng con thú cùng với lôi điện vờn quanh, từng người trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ kinh ngạc không phải vì con hổ thú xuất hiện, điều đáng kinh ngạc là, có một người đang ngồi trên lưng hổ.

Người này không phải ai khác, chính là chương môn Thiết Cốt Phái - Quân Thường Tiểu!

Trong nháy mắt.

Bên ngoài cốc trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Mấy chục tên tán tu tụ tập ở chỗ này, từng ánh mắt toàn bộ to tròn, biểu hiện sự kinh ngạc mãnh liệt!

Quân Thường Tiểu có thể đi ra, bọn họ đã đủ rất kinh ngạc, dù sao trong lòng mỗi người đều cho rằng Thiết Cốt Phái đã bị đoàn diệt.

Bây giờ không chỉ có người đi ra, còn cười cả một con hổ thú oai phong khí thế, mang đến sự rung động và lực sát thương, khó có thể dùng ngôn từ để hình dung.

Mấy người Tống Huy cũng ngây ngẩn.

Bọn họ vạn phần không hiểu, Quân chương môn vì cái gì có thể cười một con hổ thú đi ra ngoài?

Chẳng lẽ đây là kẻ ước thú mà hán vừa mới bắt được?

Mấy người Trương Bân cũng đang có câu tự hỏi tương tự, càng suy nghĩ thì sự rung động càng mãnh liệt.

Trong cái thời đại này, có thể thu phục được một con kẻ ước thú, tuyệt đối là một sự việc vô cùng hãn diện!

Một tên tán tu hơi có nghiêng cứu đối với các loại hung thú, âm thanh run rẩy nói:

"Đây là... đây là hung thú lôi hệ - Tử Điện Áu Hồ!"

Cái gì!

Mọi người đều lắp bắp kinh hãi!

Hung thú lôi hệ, đây là sinh vật rất hiếm có khó tìm trên Tinh Vãn đại lục, tính khí của nó lại nóng nảy, bất quá Quân chương môn vẫn có thể thu phục, đây quả thực là chuyện cực kỳ khủng bố!

"Á?"

Quân Thường Tiểu nhìn về phía Tống Huy, kinh ngạc nói:

"Các người cũng đi ra rồi?"

Hắn ngồi trên lưng Tử Điện Áu Hồ cùng người khác chào hỏi, điều này siêu cấp hoàn mỹ oai phong.

Đáng tiếc là hệ thống không tính điểm khí phách, nếu không con số sẽ là 99999.

Tống Huy lấy lại tinh thần, vội vàng nói:

"Thật vạn phần cảm tạ Quân chương môn, đã dẫn theo chúng ta bên trong Tử Vong Cốc kiếm một món hời lớn."

Quân Thường Tiểu nói:

"Các người giao tiền để đi theo, chuyện này tương đương với một cuộc làm ăn, không cần cảm tạ."

"Bất quá không giống một số người..."

Hắn hơi ngừng lại một chút, quét mắt một vòng đám tán tu không có đi theo kia, cười nhạo nói tiếp:

"Ngay cả dùng khí nhất chỗ tốt cũng không có, cả đời hấn khẳng định chỉ mãi là một kẻ tầm thường vô tích sự."

Cầu vồng vàng không có gì sai.

Nhưng bản thân sống trong thế giới vô hiệp, người muốn trở nên mạnh hơn, nhất định phải hiểu rõ đạo lý cầu phú quý trong nguy hiểm, nếu không về sau khẳng định không có đại thành tựu gì.

Sau khi Quân Thường Tiểu hàng phục Từ Điện Ấu Hồ thành công, đã nghỉ tới khoảnh khắc cười nó đi ra ngoài điều võ dương oai.

Từ bên trong Từ Vong Cốc đi ra, khiến cho mấy chục tên tán tu chấn kinh khó có thể tin vào mắt mình, cũng coi như thỏa mãn mong muốn nhỏ nhoi này.

Người nếu như sống không có khí phách, còn niềm vui thú gì có thể so?

Không bao lâu sau.

Bọn người Lý Thanh Dương cũng từ trong cốc đi ra.

Ban đầu Thiết Cốt Phái đi vào hai mươi lăm tên đệ tử, đến khi trở ra vẫn là hai mươi lăm tên đệ tử, biểu hiện trên mặt đám tán tu lần nữa cứng ngắc.

Nhìn thấy trên mặt bọn người Trương Bản biểu lộ đặc sắc, bọn người Tống Huy cười thầm không thôi.

Không phải người cho rằng Thiết Cốt Phái toàn diệt đó sao?

Các vị.

Còn có mặt mũi nào nữa không?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Quy tắc của Hắc Ưng Đường

Đám tán tu bên ngoài sơn cốc, đều cho rằng đoàn người Thiết Cốt Phái đã phôi xác trong lãnh địa của Hỏa Long Thú, kết quả tất cả đều trở ra không thiếu một người.

Cái mặt mũi này, ăn một cú tát vô cùng đau.

Quân chương môn cũng biết đám người này nhất định đang đợi cười nhạo mình, cho nên dứt khoát cười Từ Điện Ấu Hồ đi ra, mặc dù hình tượng có hơi khoa trương một chút, những chủ yếu vẫn là khiến bọn người này mất hết mặt mũi.

Sau một hồi chinh chiến.le

Quân Thường Tiểu cất cao giọng nói:

"Dọn đường, chuẩn bị trở về môn phái!"

"Vâng!"

Chúng đệ tử đồng thanh kêu to.

Dưới cái nhìn cứng ngắc của đám tán tu, Quân chương môn cười trên lưng hổ, hiên ngang dẫn theo các đệ tử rời đi.

Chuyến đi lần này, thu hoạch cũng không tệ.

Mọi người tất nhiên đều cảm thấy vô cùng vui vẻ.

"Quân chương môn."

Ở phía sau, Tống Huy dẫn theo vài tên võ giả chạy theo nói.

Quân Thường Tiểu nói:

"Có việc gì không?"

Tống Huy chấp tay nói:

"Quân chương môn, chúng ta muốn gia nhập Thiết Cốt Phái, không biết người có thể thu nhận hay không?"

Sau khi bọn hấn chứng kiến sự mạnh mẽ của Thiết Cốt Phái, chỉ cần là người thông minh sẽ lập tức hiểu, tiềm năng của môn phái này rất to lớn, nếu như bản thân có thể gia nhập, đây tuyệt đối là lựa chọn cực kỳ sáng suốt.

Quân Thường Tiểu nói:

"Các người muốn gia nhập Thiết Cốt Phái ta, không hẳn là không thể được."

Trong lòng mọi người bỗng chốc vui vẻ.

"Bắt quá"

Quân Thường Tiểu bổ sung thêm một câu:

"Trước đó các người nhặt được vật phẩm, toàn bộ giao nộp cho bản tọa, đây xem như là phí gia nhập môn phái."

Hả?

Mọi người tròn mắt há hốc mồm.

Từng người trong bọn hắn bỏ ra hai ngàn lượng, đi theo phía sau lâu như vậy mới có thể kiếm chút tiền lời, bây giờ lại đem toàn bộ giao nộp cho tên kia, chuyện này có khác gì làm không công đâu chứ?

"Quần chúng môn, yêu cầu này của người có chút quá khó."

Một tên võ giả mờ miệng nói.

"Cáo từ!"

Trong số các võ giả có người rời đi.

Sau một lúc, tổng cộng có tám tên võ giả đuổi theo, hiện tại chỉ còn lại Tống Huy và hai tên võ giả khác.

Đối với rất nhiều võ giả mà nói, sống trong hoàn cảnh không có sự che chở của môn phái và gia tộc, tiền tài còn quý giá hơn cả mạng sống.

"Quần chúng môn."

Tống Huy biểu lộ ánh mắt kiên định nói:

"Ta đồng ý giao!"

Nói xong, hắn đưa ra hai cái không gian giới chỉ.

Mặc dù hắn có thể lựa chọn rời đi, sau đó đem những thứ đáng tiền này đổi sang tài nguyên võ đạo, nhưng sau một hồi suy đi nghĩ lại, hắn kết luận việc gia nhập Thiết Cốt Phái còn đáng giá hơn chút tài nguyên võ đạo!

Bỏ tiền để theo sau thám hiểm Tử Vong Cốc là một cuộc đánh bạc, hiện tại bỏ toàn bộ tài nguyên để gia nhập Thiết Cốt Phái cũng là một cuộc đánh bạc.

"Chúng ta cũng giao!"

Hai người khác cũng lập tức quyết định, nhanh chóng đưa ra không gian giới chỉ của mình.

Quân Thường Tiểu nói:

"Đi thôi, theo ta trở về Thiết Cốt Phái làm thủ tục nhập môn."

Thời điểm sắp giết Hòa Long Thú, ba người Tống Huy cũng đã từng nghĩ ra tay giúp sức, có thể thấy bọn hắn cũng là hạng người biết tình biết nghĩa.

Bây giờ lại đồng ý giao tiền, chứng minh ba người này đã thật tâm muốn gia nhập Thiết Cốt Phái, Quân Thường Tiểu đương nhiên sẽ không làm khó, dù sao thì thành viên môn phái vẫn còn trống 500 vị trí kia mà.

Đối với đám tán tu lựa chọn không giao tiền rồi rời đi, coi như bọn hắn có quỹ gói cầu xin, kết quả cũng chỉ là một lời cự tuyệt lạnh lùng.

Đi được một lúc không lâu sau đó.

Quân Thường Tiểu dừng lại bên cạnh một dòng suối nhỏ, ra lệnh cho các đệ tử nghỉ chân tại chỗ.

Bên trong Tử Vong Cốc đầy rẫy hung thú, mùi hôi tanh tàn mát khắp nơi, hiện tại đã đi ra thì khẳng định phải tẩy rửa một phen.

Bởi vì Lạc Thiên Thiên và Lăng Uyên Tuyết đã có một khu vực riêng, cho nên Lý Thanh Dương, Tiêu Tội Kỳ và những người khác không chút cố kỵ cỡi trần nửa trên nhảy vào dòng suối.

Quân Thường Tiểu cũng tẩy rửa sơ, sau đó thay một bộ đồng phục chương môn, cả người hắn lần nữa toát ra khí chất ngọc thụ lâm phong.

"Tiểu Mạt, Tiểu Phi."

Hắn hô to:

"Hai người các người đi tìm củi nhóm lửa, chúng ta chuẩn bị ăn đồ nướng."

Từ sau hành trình Tử Vong Cốc trở ra, tiền lời có thể nói là đầy bồn đầy bát, cho nên phải ăn mừng một trận.

"Vâng!"

Sau khi đổi lại một bộ đồng phục sạch sẽ, Tô Tiểu Mạt và Lý Phi tiến vào trong rừng hoang tìm củi.

Mặc dù Tống Huy và hai tên tán tu khác vẫn còn chưa làm thủ tục nhập môn, nhưng cả ba người đã bắt đầu thử hòa nhập vào bầu không khí của môn phái, hỗ trợ một chân một tay việc bếp núc.

Thậm chí, có người còn xưng phong làm đại sư nướng thịt.

Ba người vốn đã sinh tồn lâu năm chốn hoang dã, trên phương diện nướng thịt tất nhiên có chút kỹ năng độc đáo.

"Vù vù!"

Ngon lửa bốc cháy, thịt nướng xoay vòng.

"Xoát! Xoát!"

Trong lúc mọi người đang ăn say sưa vui vẻ, bên ngoài bia rừng có một đám người cũng đang vây quanh lại.

Bọn hắn mặc một bộ trang phục màu đen, ở giữa ngực là một chữ ‘Ứng’.

Người cầm đầu là một vị trung niên có thể hình cường tráng, hai con mắt hắn lấp lóe sự sắc bén, có thể thấy thực lực không hề tầm thường.

Tổng Huy nhìn thấy chữ ‘ung’ ở giữa ngực của từng người, lập tức biến sắc, vội vàng chạy đến bên cạnh chương môn, thấp giọng nói:

"Chương môn, đây là người của Hắc Ứng Đường!"

Hắc Ứng Đường?

Lý Thanh Dương bỗng biến sắc.

Quân Thường Tiểu thấy đệ tử như thế, lập tức hỏi:

"Bọn hắn lợi hại lắm sao?"

Lý Thanh Dương ngưng trọng nói:

"Chương môn, Hắc Ứng Đường là một cái thất lưu tà phái thuộc quận Hoa Anh quận sát vách."

"Tà phái?"

Quân Thường Tiểu khẽ giật mình.

Từ lúc xuyên không đến nay, hắn đối với Tinh Vãn đại lục đã có sự hiểu biết nhất định, đồng thời cũng biết thế lực môn phái có phân chính tà.

Ví dụ như Hạo Khí Môn, Trường Dao Môn đều tự cho mình là chính phái.

Còn Tà phái có phần hơi hiếm thấy, nguyên nhân là tác phong làm việc của bọn hắn vô cùng tàn nhẫn.

Trong quận Thanh Dương có liên minh Bách Tông tồn tại, vì thế tà phái chắc chắn sẽ không có chỗ đặt chân. Bất quá những môn phái này chỉ là mặt ngoài đúng đắn ra vẻ đạo mạo, thực chất làm việc trong tối, rất có khả năng còn ghê tởm hơn cả tà phái.

Quận Hoa Anh lại là sự khác biệt.

Nơi này không hề có tổ chức liên minh, quan phủ chỉ như bù nhìn, mặc cho các môn phái tà ác tranh đua phát triển, không ngừng xuất hiện các thế lực tự cho mình là tà phái.

Đơn giản mà nói.

Trong quận Hoa Anh, tà phái tự do tồn tại.

Các thế lực tự xưng là tà phái, thích nhất là tranh đấu, chém giết.

Nói đạo lý á?

Đó là chuyện cực kỳ ngu ngốc, chỉ cần một lời không hợp sẽ rút dao ra chém giết, thậm chí giết luôn cả nhà cũng là chuyện thường tình.

"Chắc chắc."

Quân Thường Tiểu trầm nghĩ:

"Không nghĩ tới tại nơi khi họ còn gáy này, lại đụng phải một cái thế lực tà phái."

"Tiểu tử."

Vị trung niên có thân hình cường tráng kia, lạnh lùng nói:

"Ngươi chính là chương môn Thiết Cốt Phái đúng không?"

"Không sai."

Quân Thường Tiểu cắn một miếng thịt, rồi nói:

"Có việc gì không?"

Thế lực tà phái ở quận nhà bên đều nghe đến tên tuổi môn phái mình, khiến hắn vô cùng nở mày nở mặt!

"Ta nghe nói, ngươi mới vừa từ bên trong Tử Vong Cốc đi ra đúng không?"

Vị trung niên này vẫn luôn dùng giọng điệu rất vô tình, tác phong vô cùng phù hợp với tà phái, nếu như trên trán hắn khắc lên bốn chữ ‘thế lực tà phái’ hẳn là càng thêm hoàn mỹ.

"Đúng vậy."

Quân Thường Tiểu nói:

Thôi xong, đi đòi nhà ma rồi.

Trong lòng Tống Huy thăm thán.

Cái thể lực và phái Hắc Ưng Đường này, bởi vì khoảng cách giữa môn phái và Tử Vong Cốc khá gần, mà thường hay cách một đoạn thời gian sẽ đến rèn luyện, chuyện bọn hắn thích là nhất cũng chính là chặn đường cướp của!

Ngày hôm nay bọn ác nhân này xuất môn rèn luyện, tất nhiên sẽ làm một chuyến Tử Vong Cốc, chắc hẳn là trên đường đi biết được một số thành tích của Thiết Cốt Phái từ trong miệng các tán tu.

Hắn đoán không sai.

Vị trung niên này là phó đường chủ của Hắc Ưng Đường, cách đây không lâu hắn xuất môn dẫn theo đệ tử đến Tử Vong Cốc rèn luyện, chuyện thứ nhất mà hắn làm chính là chặn đường các tán tu, sau đó đe dọa từng người phải giao ra đồ vật.

Có không ít người sợ bị giết người cướp của, không những tình nguyện giao ra đồ vật, mà còn khai báo thành tích của Thiết Cốt Phái đạt được.

Một môn phái vào cốc rồi lại ra cốc, khẳng định thu hoạch vô cùng béo bở!

Nghĩ đến thế, tên phó đường chủ lập tức dẫn các đệ tử đuổi theo chặn đường, kết quả mới có một màn vây quanh Thiết Cốt Phái phát sinh.

Đây chính là tà phái, hành sự chẳng khác nào một đám đạo tặc.

Đối lại các thế lực tự cho mình là chính phái, thực lòng này sinh ý định ăn cướp, nhất định quá trình sẽ cực kỳ rườm rà phức tạp.

"Quân chương môn đúng không?"

Tên phó đường chủ thân nhiên nói:

"Các ngươi đã vào rồi ra Tử Vong Cốc, khẳng định thu hoạch được không ít tình hạch với da xương, sao không lấy ra phân chia một phần cho Hắc Ưng Đường chúng ta nhỉ?"

Quân Thường Tiểu ngó người, thiếu chút nút rút miếng thịt từ trong miệng xuống đất.

Hắn nhếch miệng cười nói:

"Thiết Cốt Phái ta cực khổ liều mạng mới thu hoạch được đồ vật, vì cái gì phải phân chia cho các ngươi?"

"Đây là quy tắc của Hắc Ưng Đường ta."

Phó đường chủ đồng dạng lạnh lùng nói.

"Thật ngại quá."

Quân Thường Tiểu nói:

"Đó là quy tắc của Hắc Ưng Đường ngươi, Thiết Cốt Phái ta có quy tắc là, không thể phân chia đồ vật cho bọn ngu, bởi vì sẽ bị lây bệnh."

"Tiểu tử!"

Tên phó đường chủ biểu lộ ánh mắt sắc bén nói: "Ngươi đây là ngại mình sống lâu!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 204: Giết sạch!

Thời điểm phó đường chủ thốt ra câu ‘ngươi ngại mình sống lâu’, mấy chục tên đệ tử Hắc Ưng Đường lập tức vây quanh lại.

Bọn hắn phần lớn thực lực đều là Vô Địch cảnh, nhìn thấy đám người Lý Thanh Dương tuổi còn chưa đến mười bảy mười tám, trên mặt không thể không tỏ vẻ coi thường.

Một đám trẻ ranh lông còn chưa mọc hết, hoàn toàn có thể tùy ý giết chết.

Đám người Lý Thanh Dương để thịt nướng xuống đất, nuốt miếng thịt đang nhai trong miệng xuống, sau đó lắc đầu và vai.

Sau khi trải qua rèn luyện ở Tử Vong Cốc, bọn họ đối với chuyện đánh nhau chẳng có chút sợ hãi nào cả.

Huống chi, đệ tử của Hắc Ưng Đường mặc dù có hơn sáu mươi tên, nhưng từ hơi thở có thể thấy, tu vi bình quân không quá Vô Địch tam phẩm, còn không dừng mảnh bằng một bảy Xích Viêm Lang.

Phó đường chủ nhàn nhạt nói:

“Quân chương môn, đây có phải là hơn hai mươi tên đệ tử còn sống của môn phái ngươi không?”

“Còn sống?”

Quân Thường Tiểu không hiểu nói:

“Ý của ngươi là sao?”

Phó đường chủ cười lạnh nói:

“Ý của ta là, hành trình Từ Vong Cốc hung hiểm chết không ít đệ tử, bây giờ số đệ tử còn lại cũng chết nốt, Thiết Cốt Phái các ngươi chẳng khác nào sắp bị diệt môn cả?”

Quân Thường Tiểu cuối cùng cũng thông.

Tên này nhất định cho rằng mình dẫn rất nhiều đệ tử đến Từ Vong Cốc rèn luyện, kết quả sau đó cũng chỉ còn lại số đệ tử này còn sống.”

Không sai.

Chính là như vậy đấy.

Phó đường chủ lúc trước vội vàng đuổi theo cướp bóc, chỉ hỏi đẳng cấp môn phái thế nào, mà không hỏi chi tiết số lượng đệ tử đi vào Từ Vong Cốc.

Một cái bát lưu môn phái đi vào Từ Vong Cốc, số lượng đệ tử ít nhất cũng cả trăm tên, lấy mạng sống ra chém giết với hung thú.

Chẳng hạn như hân đây.

Lần này xuất động hơn sáu mươi tên đệ tử Vô Đồ cảnh, trên đường đã chuẩn bị tâm lý, có thể còn một nửa nhân số sống sót ra ngoài đã là may mắn!

Ừm

Thiết Cốt Phái dẫn theo hơn trăm đệ tử, hai mươi ba mươi tên còn sống trở ra, coi như vận may đã rất không tệ.

Phó đường chủ Hắc Ứng Đường có sức tưởng tượng còn mạnh mẽ hơn cả Dạ Đế.

Như vậy cũng tốt. Thiết Cốt Phái có hai mươi lăm tên đệ tử đi vào, sau đó tất cả đều an toàn trở ra, bọn hân khẳng định không chịu nổi cú sốc này.

“Thế nào?”

Quân Thường Tiểu xoa mũi nói:

“Nghe ý câu nói này của ngươi, hân là muốn giết hết đệ tử của bốn tọa sao?”

Phó đường chủ nham hiểm cười nói:

“Quân chương môn biết điều phối hợp một chút, giao nộp toàn bộ đồ vật thu hoạch được bên trong cốc, đảm bảo đệ tử khẳng định có thể thượng lộ bình an trở về môn phái.”

“Ngươi đang uy hiếp bốn tọa sao?”

Quân Thường Tiểu sắc mặt trầm lại.

Phó đường chủ nói: “Ngươi có thể xem là như vậy.”

Tà phái có một ưu điểm lớn nhất, chính là làm việc xấu không phải che giấu, không phải đạo đức giả hay ngụy quân tử, đường đường chính chính làm chuyện gian ác.

“Các ngươi nghe thấy chưa?”

Quân Thường Tiểu nói:

“Hắc Ứng Đường muốn giết chúng ta kia.”

“Há há há.”

Tô Tiểu Muội ôm bụng cười, nói:

“Chương môn, tên này còn không bằng hung thú trong Từ Vong Cốc, có năng lực gì mà đòi giết chúng ta.”

“Đúng vậy! Đúng vậy!”

Lý Phi cười nói:

“Ngay cả hung thú còn không bằng, quá không biết tự lượng sức mình rồi.”

‘Ngay cả hung thú còn không bằng’, những từ này vô cùng khó nghe, sắc mặt phó đường chủ dần dần trầm lại, bên trong hai mắt nổi lên sát ý nồng nặc.

“Hà đường chủ.”

Một tên đệ tử Hắc Ứng Đường lạnh giọng nói:

“Những đệ tử này của Thiết Cốt Phái vô cùng phách lối, không bằng chúng ta trực tiếp động thủ giết tất cả đi.”

Hà đường chủ nhàn nhạt nói:

“Quân chường môn đã rượu mời không uống, muốn uống rượu phạt, thì đừng trách bốn đường chủ ta không khách khí.”

“Rốp Rốp! Rốp rốp!”

Đệ tử Hắc Ứng Đường nắm chặt tay thành quyền, nghiêng đầu bước đi tới, đồng thời lấy binh khí từ trong không gian gói chỉ ra.

Những tên này có thể đã giết rất nhiều người, vì thế mà hơi thở từ trên người toát ra khiến người khác có chút buồn nôn.

“Quân chường môn.”

Hà đường chủ híp mắt, cười nói:

“Nếu như ngươi bây giờ giao đồ vật, bốn đường chủ ta vẫn có thể chữa ngươi và đệ tử một đường sống.”

“Đồ vật thì không có, bắt quá mạng thì có một cái.”

Quân Thường Tiểu đáp.

“Hử!”

Hà đường chủ phát tay, ánh mắt lạnh lẽo nói:

“Giết sạch.”

“Soạt ____”

Kiểm ánh lóe lên, máu tươi bắn ra.

Hà đường chủ sững người.

Ta dẫn theo đệ tử vốn động tác đã rất nhanh thật.

Thế nhưng, khi hần nhìn sang, phát hiện ánh mắt đệ tử của mình đã tan ra đứng im ở bất động, cái cổ hần bị một vết kiếm rạch đứt.

Người ra tay là Dạ Tinh Thần.

Hần thu kiếm lại, thổi giọt máu tụ trên mũi kiếm, nhàn nhạt nói: “Cận bã.”

“Su đệ!”

“Su huynh!”

Đệ tử Hắc Ứng Đường tức giận đến tím mặt, khi tận mắt chứng kiến đồng môn bị giết, trong nháy mắt dồn hết linh lực vào trong vũ khí, không quan tâm mục tiêu là ai, lao về phía đệ tử Thiết Cốt Phái điên cuồng chém loạn xạ!

“Soạt!”

“Soạt”

Lý Thanh Dương, Tiêu Tội Kỳ và những người khác rút kiếm ra, nhanh chóng triển khai ứng chiến và phản công!

Tổng Huy và hai tán tu khác cũng lấy vũ khí của mình ra.

Hiện tại khoảng cách giữa bọn họ và đệ tử Thiết Cốt Phái chỉ thiếu một bước là thủ tục gia nhập môn phái, tất nhiên không thể ngồi nhìn không quan tâm.

Dựa trên số lượng mà nói, Hắc Ứng Đường chiếm ưu thế tuyệt đối.

Bất quá, đến khi hai bên sát lá cà, sự dũng mãnh của đệ tử Thiết Cốt Phái khiến bọn hần lạnh cả xương sống.

“Bộp! Soạt!”

“Phụt!”

Kiểm ánh lấp lóe, máu bắn tung tóe.

Đôi mắt Hà đường chủ trừng càng lúc càng to, hai con ngươi như muốn lọt ra ngoài tròng.

Trong khoảng thời gian vài hơi thở ngắn ngủi, hơn sáu mươi tên đệ tử bản phái, đã bị Thiết Cốt Phái giết mất hơn hai mươi tên!

Quá trình chỉ là xuất kiếm, giết, lại xuất kiếm, lại giết.

Chỉ là một cái bát lưu môn phái, vì cái gì có thể mạnh như vậy!

Có phải mình hoa mắt rồi không?

Hà đường chủ vội vàng dụi dụi mắt.

Ngược lại, trong khoảng thời gian hần dụi mắt này, lại có hơn mười tên đệ tử giống như cỏ dại bị lưỡi hái tử thần gặt đi.

Đệ tử ở đằng sau điên cuồng giết chóc, Quân Thường Tiểu từ đầu đến cuối không nhìn một lần, bởi vì hần biết, cho dù có xuất hiện thêm hơn sáu mươi tên đệ tử Hắc Ứng Đường đi

nữa, cũng không đủ cho đám người Lý Thanh Dương làm gỏi.

Đúng vậy.

So với Xích Viêm Lang..

Không, thực lực so với Địa Viêm Lang vẫn còn non và xa lắm!

“Đáng chết!”

Hà đường chủ trừng đến muốn rách cả mí mắt, trong nháy mắt hần bộc lộ tu vi Vô Sư đỉnh phong, ngưng tụ sức mạnh lăng liệt tấn công về phía Quân Thường Tiểu.

“Hãy!”

Đòn công kích này, lực lượng ít nhất cũng phải 6 vạn cân.

Nhưng mà, nắm đấm lăng liệt vừa lao đến, lập tức bị Quân Thường Tiểu dùng một tay nắm chặt.

Từ biểu hiện có thể thấy, chỉ là hơi hợt nắm một cái!

“Người...”

Hà đường chủ lập tức biến sắc.

Một quyền này của bản thân đâm vào lòng bàn tay tên kia, thế mà lại không có chút chấn động nào!

Quân Thường Tiểu nhàn nhả nói:

“Trước hết dừng vội, cứ ngoan ngoãn xem hết đi đã.”

Hà đường chủ có thể không vội sao, nếu cứ tiếp tục xem tiếp thì mấy chục tên đệ tử dẫn theo lần này đều nhanh chóng bị giết sạch.

Hần cố gắng rút tay mình về, nhưng năm ngón tay của tên kia giống như cái kim khóa chặt, hần bất luận dùng sức mạnh như thế nào cũng khó mà gỡ ra được.

“Bốp! Soạt!”

“Bốp! Soạt!”

Cuộc thăm sát đệ tử Hắc Ứng Đường, vẫn đang được Thiết Cốt Phái thực hiện vô cùng trôi chảy.

Đặc biệt là con hàng Dạ Tinh Thần, mười bước giết một người, ngàn dặm không chừa ai!

Một đám Vô Đồ nhị tam phẩm, dám đối đầu với nhóm người tiêu diệt bầy Xích Viêm Lang, thậm chí tiêu diệt cả bầy Tật Phong Lang giao chiến, thật đúng là ngại mình sống lâu!

Đáng tiếc.

Hắc Ứng Đường không biết được chiến tích dừng mảnh trước đây của Thiết Cốt Phái.

Đợi đến khi bọn hần ý thức được, đám thiếu niên mọc còn chưa đủ lông này vô cùng đáng sợ, bị dọa đến vội vàng tháo chạy.

Rất sáng suốt...

Bất quá, Quân Thường Tiểu nói:

“Giết sạch!”

Giọng điệu và lời nói đều giống ý hết câu “giết sạch”, mà đường chủ vừa mới nói lúc này.

“Soạt!”

“Soạt!”

Đám người Lý Thanh Dương nhanh chóng truy cùng đuổi tận, sau một lúc được Hàn Phong Kiểm và Bá Vương Thương hỏi chuyện, hai mươi tên đệ tử đang chạy trốn đều bị giết sạch.

Đến đây.

Hơn sáu mươi tên đệ tử Hắc Ứng Đường toàn bộ bị tiêu diệt.

Chỉ còn lại Hà đường chủ đang bị Quân Thường Tiểu giữ chặt bàn tay, ánh mắt hần đã hiện lên sự kinh hãi tột độ.

Hần dẫn theo đệ tử đến Tử Vong Cốc rèn luyện, còn rất hy vọng rằng có thể một nửa nhân số còn sống trở ra, kết quả còn chưa đi vào Tử Vong Cốc, tất cả đã bị giết sạch.

Mãi đến hiện tại, Hà đường chủ mới nhận thức được, Thiết Cốt Phái không phải loại người lương thiện, bản thân mình đã trúng một tấm ván sắt!

“Hãy..”

Quân Thường Tiểu mỉm cười nói:

“Đệ tử của ngươi đều đã chết hết cả rồi kia.”

Nụ cười nhìn như vô hại, nhưng trong mắt Hà đường chủ lại u ám đến rợn người, giống như ma quỷ đang cười với mình.

“Quân... Quân chương môn...”

Hắn vội vàng nói:

“Ta nghĩ đây là một sự hiểu nhầm!”

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu nâng khẩu súng Desert Eagle lên, ngắm vào đầu hắn, ánh mắt u ám, nói:

“Nhớ kỹ, nếu thế giới bên kia vẫn có thể làm người, thì khi ra ngoài trước tiên phải lau mắt cho sáng một chút, đừng có lại đến trêu chọc Thiết Cốt Phái ta.”

“Đoang!”

Viên đạn bắn ra, xuyên qua sọ não.

“Rầm!”

Phó đường chủ Hắc Ưng Đường ngã thẳng xuống đất, ánh mắt dần dần phai mờ.

Đúng vậy.

Hắn đã đá phải tấm ván sắt.

Tấm ván sắt này không chỉ cứng, mà ngay cả phong cách làm việc cũng vô cùng quyết đoán, chẳng khác nào một cái tà phái!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 205: Thiết Cốt Phái, sự lựa chọn sáng suốt nhất trong đời!

Hà đường chủ của Hắc Ưng Đường mang tâm lý đuổi theo chỉ với một mục đích, đó chính là ngăn cản Thiết Cốt Phái trở về sơn môn, bắt bọn người chính phái này giao ra đồ vật thu hoạch được bên trong Từ Vong Cốc.

Chuyện này xảy ra như cơm bữa, bản thân hắn thực hiện cũng không chỉ mới một hai lần. Bất luận là môn phái hay vẫn là tán tu, đều có dấu răng của hắn.

Đương nhiên.

Đối với một số thế lực mạnh mẽ, Hắc Ưng Đường sẽ giả mất mù tai điếc xem như không biết gì.

Giống như lần trước bọn hắn nghe tin Tần minh chủ dẫn đệ tử đi rèn luyện, mặc dù tin tức đã tới tai nhưng vẫn giả ngu cho qua chuyện.

Muốn bóp thì phải lựa quả hồng mềm, đây chính là đạo lý sinh tồn cơ bản.

Đáng tiếc.

Phó đường chủ Hắc Ưng Đường, lần này hắn bóp sai quả hồng, điều này làm liên lụy đến tính mạng của chính hắn cùng với hơn sáu mươi tên đệ tử.

Nếu như đổi lại một thế lực chính phái, rất có khả năng vẫn còn người sống, thế nhưng đã bằng môn tà đạo mà còn chọc vào tổ Thiết Cốt Phái, kết quả chỉ có thể là cánh cửa địa ngục rộng mở.

Quân chương môn khẳng định sẽ không chủ động đi gây chuyện thị phi.

Bất quá, nếu có người tìm mình gây sự, lại còn có sát ý, há có thể để cho bọn hắn dễ dàng.

Đáp trả cũng là phách lối như thế, đáp trả cũng là hung tàn như thế.

"Soạt người."

Quân Thường Tiểu phát tay nói.

Đệ tử Thiết Cốt Phái bắt đầu tìm kiếm chiến lợi phẩm, sau một lúc thu hoạch được hơn sáu mươi cái không gian giới chỉ.

Loại không gian giới chỉ này, một chút môn phái có tiền đều sẽ phân phối cho đệ tử một cái, để cho từng người cất chứa vật dụng riêng tư.

Thiết Cốt Phái thì thú vị hơn một chút.

Nguyên nhân là Quân chương môn không có bỏ tiền ra mua không gian giới chỉ cho đệ tử, vì thế những đệ tử sở hữu không gian giới chỉ, phần lớn đều có nguồn gốc từ sát thủ.

Cho nên, tìm kiếm chiến lợi phẩm là điều vô cùng cần thiết, thậm chí nó còn giúp môn phái giảm bớt một chút chi tiêu.

"Chương môn."

Lý Thanh Dương kiểm kê xong, nói:

"Tổng cộng thu hoạch được ba vạn lượng ngân phiếu, cùng với đó là một chút tài nguyên võ đạo."

"Nghèo khiếp."

Quân Thường Tiểu nói.

Nếu như Hà đường chủ dưới suối vàng nghe được hai chữ này, khẳng định hẳn sẽ gào to lên:

"Cái con em nó, ta nếu như giàu có, cần gì phải đi ăn cướp các ngươi đâu chứ!"

"Chương môn, những thi thể này xử lý thế nào?"

"Gom lại, thiêu hủy."

"Vâng!"

"Tách tách!"

Ngọn lửa lớn bốc cháy, từng cái thi thể hóa thành tro bụi.

Quân Thường Tiểu nhìn khắp nơi máu tươi, mùi tanh hôi lan tỏa khắp không khí, cho nên chẳng còn cảm xúc ăn thịt nướng, lập tức dẫn đệ tử lên đường trở về môn phái.

Trên đường đi.

Tổng Huy và hai tên tán tu khác đang tự hỏi với lòng, Thiết Cốt Phái rốt cuộc là chính hay là tà đây?

Nếu ngươi nói là tà phái.

Bọn hắn há có thể đi theo phía sau tiến vào sâu bên trong Tử Vong Cốc để kiểm tra đâu.

Mà nếu ngươi nói là chính phái.

Một màn giết sạch người của Hắc Ưng Đường vừa rồi, từ biểu hiện đến thủ đoạn không có một chút khoan nhượng!

Chỉ riêng chuyện chương môn, sử dụng một thứ đồ chơi kỳ quái, chỉ cần ‘đoàng’ một tiếng là giết chết Hà đường chủ, đây tuyệt đối vô cùng lạnh khốc, vô cùng sát phạt quyết đoán!

Ba người càng nghĩ càng không thông.

Bất quá, Thiết Cốt Phái dù có là chính hay tà, bọn hắn đều sẽ kiên định với lựa chọn của mình!

Ngày hôm sau.

Quân Thường Tiểu tăng tốc trở về, mọi người về đến Thiết Cốt Phái vào lúc hoàng hôn.

Vẫn như thường ngày, đoàn người vừa trở về môn phái, các đệ tử lập tức xúm lại, tranh nhau hỏi thăm chi tiết tình huống rèn luyện.

Bọn họ tuy không thể cùng đi, nhưng trái tim vẫn dõi theo.

Sau khi tu luyện kết thúc, tất cả tụm lại một chỗ, thảo luận chương môn và các sư huynh, giết hưng thú uy vũ như thế nào!

Sức tưởng tượng, hình ảnh còn đặc sắc hơn cả Giang Hồ Tái Kiến viết.

"Tập trung..."

Tô Tiểu Mạt đứng ở chính giữa sân luyện võ, cất cao giọng nói, tựa như một người kể chuyện nói:

"Việc này kể ra rất dài dòng, bất quá ta sẽ chậm rãi kể lại."

Chúng đệ tử nghiêm túc lắng tai nghe, ánh mắt từng người lấp lóe sự phấn khởi.

Quân Thường Tiểu gọi ba người Tổng Huy tới đại điện, sau đó đóng con dấu chương môn lên giấy nhập môn của từng người.

"Đỉnh! Thành viên môn phái: 503/1000."

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 70 31000."

Hai tên tán tu còn lại, một người gọi là Nhạc Kiều, người còn lại tên là Cận Lăng.

Hai người này giống như Tổng Huy, độ tuổi khoảng chừng hơn ba mươi, thực lực đều đã đạt tới Võ Sư nhất phẩm.

Quân Thường Tiểu cảm khái nói:

"Không có gia tộc và thế lực cung cấp tài nguyên võ đạo, các ngươi vẫn có thể lẫn lộn đến Võ Sư cảnh, thật đúng là không dễ."

Tổng Huy khò sở nói:

"Chương môn, chúng ta có thành tựu như ngày hôm nay, tất cả đều là từ trên con đường tử vong mài dũa ra."

Lời này vừa nói ra, hai tên tán tu còn lại cũng một mối cảm xúc nghẹn ngào trong lòng.

Quân Thường Tiểu nói:

"Cho nên từ hôm nay trở đi, các ngươi chỉ một lòng một dạ cống hiến cho môn phái, toàn bộ tài nguyên võ đạo sẽ được bổn tọa chu cấp."

Thiết Cốt Phái là nơi chứa đầy các thiếu niên với tâm hồn bay bổng, mặc dù mỗi người rất có tinh thần nhiệt huyết, thế nhưng vẫn thiếu sót sự trầm ổn.

Chiêu mộ lão tướng có kinh nghiệm sinh tử, là một việc rất cần.

"Chương môn xin hãy yên tâm."

Ba người đồng loạt nói:

"Chúng ta chắc chắn sẽ đối với môn phái một lòng một dạ, dù là lên núi đao, xuống biển lửa cũng sẽ không chối từ!"

Quân Thường Tiểu rất tin tưởng lời này.

Nguyên nhân là từ lúc bọn họ đi theo phía sau tiến vào Tử Vong Cốc, đây đã giống như một hạng mục khảo hạch tư cách nhập môn.

Người khác cứ thế lần lượt rời đi, bọn họ có thể kiên trì đi đến cuối cùng, sau cùng lại tìm mình để nương tựa, trên phương diện trung thành khẳng định không cần phải hoài nghi.

"Đây là đan dược đặc biệt của bản môn, các ngươi mỗi người một viên, cầm lấy sử dụng đi."

Quân Thường Tiểu đưa ra ba viên Tố Thể Đan cho từng người.

Thiết Cốt Phái không có nội tình như đại tông môn, cũng không có tài nguyên võ đạo dồi dào, thế nhưng đệ tử nhập môn đều sẽ nhận được một viên Tố Thể Đan, có thể nói cũng có điểm độc đáo.

"Chương môn, đây là..."

Tổng Huy nói.

Quân Thường Tiểu nói: "Một loại đan dược đề cao cường độ thân thể, ăn vào chỉ có trăm lợi mà không một hại."

"Đệ tử đã hiểu."

Tổng Huy nuốt đan dược vào bụng.

Nhạc Kiều và Cận Lăng cũng đồng thời bỏ viên đan dược vào trong miệng.

Lúc này, mặc cho chương môn có đưa một viên độc dược, bọn họ cũng sẽ chẳng từ nan gì mà sử dụng.

Đan dược tiến vào trong cơ thể, một luồng năng lượng tinh khiết lan tỏa, nhanh chóng bồi dưỡng kinh mạch và cơ bắp, khiến tinh thần cả ba người tê sướng run lên một cái.

Sau khi toàn bộ năng lượng hòa nhập vào thân thể, bọn họ có thể cảm nhận được cơ bắp, kinh mạch, huyết dịch và lực lượng đều có sự tăng trưởng trên diện rộng, mỗi người đều biểu hiện ánh mắt rung động.

"Ồi vãi!"

Tổng Huy khó có thể kiềm chế cảm xúc, kinh ngạc nói:

"Lực lượng của ta giống như tăng lên rất nhiều!"

Cực kỳ nhiều.

Tăng trưởng đến tận 10 ngàn cân!

Nhạc Kiều và Cận Lăng cũng có cảm nhận như thế.

Ba người sở hữu tư chất bình thường, cũng chưa từng sử dụng qua cái gì thiên tài địa bảo.

Võ giả có tu vi đạt đến Vũ Sư nhất phẩm, lực lượng khoảng chừng 2 vạn 5 ngàn cân, đây chỉ là con số thấp nhất trong hạ đẳng.

Sau khi sử dụng Tố Thể Đan, thân thể trong nháy mắt có sự gia tăng lực lượng mạnh mẽ, thoáng một cái đã nhảy đến con số 3 vạn 5 ngàn cân, tính sơ qua đã đạt tới cấp bậc trung đẳng.

Một tên Vũ Sư cảnh ưu tú, tại cấp bậc tu vi nhất phẩm có thể đạt tới 4 vạn 5 ngàn cân.

Chỉ có thiên tài thượng đẳng mới đạt tới 5 vạn 5 ngàn cân.

Trời ạ!

Chúng ta vừa mới ăn là tiền đan diệu dược sao!

Trong lúc ba người Tổng Huy vẫn còn ngây ngẩn, Quân Thường Tiểu tiếp tục chu cấp tâm pháp Ngã Trảm, Bạo Liệt Quyền, rồi nói:

"Thanh Dương, ngươi sắp xếp phòng ngủ cho bọn họ, đồng thời phân phát đồng phục và sổ tay nội quy môn phái."

"Vâng."

Lý Thanh Dương dẫn bọn họ đi vào nội viện, chuẩn bị sắp xếp cho mỗi người một gian phòng.

Ba người vừa mới bước vào gian phòng rộng rãi thoáng mát, ánh mắt càng khó nén lại sự kích động.

Kiến trúc ngoại viện và đại diện đã đủ khiến bọn họ rung động, thật không nghĩ đến nội viện càng có khí thế, nếu như nói đây là một cái lục lưu môn phái, ba người hẳn cũng nghe tin đến sái cổ!

"Huy ca."

Ba người ngồi bên trong một gian phòng, Nhạc Kiều ngạc nhiên nói:

"Thiết Cốt Phái này quá trâu!"

Cận Lăng cũng kích động nói:

"Sử dụng một viên đan dược, lập tức tăng thêm 1 vạn cân lực lượng, có năm mơ cũng không nghĩ tới!"

Tổng Huy vô cùng phấn khởi nói:

"Chúng ta gia nhập Thiết Cốt Phái, tuyệt đối là lựa chọn sáng suốt nhất cuộc đời!"

Cái ý nghĩ này, vào lúc đọc xong công pháp Tả Trảm và Bạo Liệt Quyền càng thêm kiên định, bởi vì chỉ riêng việc nó là võ học linh lực hóa hình, đã đủ xứng đáng bảo vật vô giá!

Giao nộp không gian giới chỉ cho chương môn, từ bỏ hết mấy vạn lượng?

Thật có lỗi, bọn họ hoàn toàn mắc kẹt, nếu như cho bọn họ lựa chọn lại, coi như mất mấy chục vạn cũng sẽ không tiếc, chỉ vì có thể gia nhập Thiết Cốt Phái!

Lúc trước đám tán tu tiếc tiền mà lựa chọn rồi đi, các ngươi thật đúng là có não như không!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 206: Lê Đường Chủ khiếp sợ!

Trong đại điện.

Quân Thường Tiểu nhấp một ngụm trà, từ từ nói: "Gần đây môn phái không có việc gì chứ."

"Tất cả đều bình thường."

Lê Lạc Thu cười nói.

Trong khoảng thời gian này nàng một mực đều đang quản lý môn phái, đừng thấy nàng xuất thân từ sát thủ, nhưng quản lý tất cả đều ổn thỏa, trật tự rõ ràng.

Quân Thường Tiểu đặt chén trà xuống bàn, nói: "Bên ngoài có tin tức gì không?"

Vạn Cổ Đệ Nhất Tông Trailer

Lê Lạc Thu nói:

"Tần Hạo Nhiên đã trở về môn phái."

"Tiêu gia thế nào?"

Quân Thường Tiểu cũng không quan tâm Hạo Khí Môn, càng đề ý động tĩnh của Tiêu gia hơn.

Lê Lạc Thu nói:

"Tiêu gia trong khoảng thời gian này sống rất biết điều, chắc hẳn đang sút đầu mẻ trán xử lý sản nghiệp gia tộc."

Quân Thường Tiểu xoa ngón tay, nói:

"Chăm dứt hợp đồng kinh doanh với Ngải gia, mở rộng lại sụp đổ, đủ để bọn hắn đau xương nhức gân."

"Còn có tin tức gì sao?"

"Có."

Lê Lạc Thu nói:

"Ngải gia nửa tháng sau sẽ tổ chức một buổi đấu giá, rất nhiều thế lực đã tiến về thành Hồ Dương, quy mô cuộc đấu giá so với trước kia lớn hơn nhiều."

"Hy vọng lần này có thể đấu được cái giá tốt nha."

Quân Thường Tiểu mong chờ nói.

Hợp tác đấu giá đan dược với Ngải gia, là nguồn thu nhập chính của hắn lúc này, tự nhiên hy vọng cái giá càng cao càng tốt.

"Đúng rồi."

Lê Lạc Thu lấy một cái thiệp mời từ trong tay ra, nói: "Ngài gia chủ vài ngày trước tự mình đưa thiệp mời tới, kính mời chương môn đến tham gia buổi đấu giá."

"Tham gia làm cái khi gì? Tranh giành đấu giá với bọn kia sao?"

Quân Thường Tiểu tiếp nhận thiệp mời, lắc đầu cười một tiếng.

Lê Lạc Thu nói:

"Theo ta thấy, Ngài gia hân là muốn cho chương môn tham gia náo nhiệt, nghe nói có cao tăng của mấy cái ngũ lưu tông môn đến đây."

"Thật sao?"

Quân Thường Tiểu một bên nói, một bên mở ra thiệp mời, bên trong có một tờ giấy mời, cùng với một tấm bài bạch kim.

Lê Lạc Thu kinh ngạc nói:

"Ngài gia cao cấp nhất thẻ khách quý, thẻ bạch kim!"

"Thẻ khách quý - Bạch kim?"

Quân Thường Tiểu lặp lại.

Lê Lạc Thu giải thích:

"Ngài gia đối với bên ngoài đưa ra 3 loại thẻ khác nhau nhằm thể hiện thân phận của người sở hữu, người tầm thường là thẻ thanh đồng, cao hơn một bậc là thẻ vàng, cao cấp nhất là thẻ bạch kim."

Không sai, cấp bậc phân chia như thẻ VIP trong ngân hàng.

Lại nói, Ngài gia có phải hay không chơi qua LOL hoặc Vương giả vinh diệu, ba tấm thẻ và xếp hạng cấp bậc cùng y chang nhau.

Tiện tay đem bạch kim thẻ ném lên bàn, Quân Thường Tiểu không có chút nào hứng thú nói:

"Bỏ tọa trăm công ngàn việc, há có thể tham gia một buổi đấu giá nhỏ nhỏ."

Lê Lạc Thu: "..."

Loại thẻ bạch kim này vô cùng hiếm có, các vị quyền cao chức trọng hoặc đại nhân vật mới có thể thu hoạch được, chương môn của mình thế mà tiện tay ném đi.

"Người chú ý Tiêu gia nhiều hơn một chút, có gió thổi cỏ lay gì lập tức hồi báo cho bản tọa."

Quân Thường Tiểu nói.

"Vâng."

Sau khi nói xong chính sự, Lê Lạc Thu hai tay đặt ở trên bàn trà, dùng bàn tay chống lấy cái cằm nhọn, cười nói:

"Chương môn, nói cho ta biết một chút tình huống lịch luyện bên trong Từ Vong Cốc được không?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Tiêu diệt một con Hòa Long Thú, chẳng có gì to tát cả."

Lê Lạc Thu kinh ngạc nói:

"Hung thú cao ngũ phẩm - Hòa Long Thú?"

"Đúng thế."

Quân Thường Tiểu nói:

"Người cũng đã nghe nói qua sao?"

"Một trong hai đại bá chủ của Từ Vong Cốc, chính là Hòa Long Thú!"

Lê Lạc Thu kinh ngạc nói.

"Một trong hai đại bá chủ?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Con hung thú còn lại là gì?"

Lê Lạc Thu ngẫm lại, nói:

"Là một con hung thú thạch hệ hiếm thấy, Thạch Nhân!"

"Thạch Nhân?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Có phải toàn thân từ đến chân đều chồng chất đá tạo thành hay không, là một con đại quái vật ít nhất cao bảy tám trượng không?"

"Chính xác."

Lê Lạc Thu nói.

Quân Thường Tiểu lâm bẩm nói:

"Hóa ra, tên to xác bị ta giết chết kia là Thạch Nhân, hẳn là một trong hai đại bá chủ của Tử Vong Cốc."

Lê Lạc Thu khó có thể tin nói:

"Chương môn cũng tiêu diệt Thạch Nhân luôn rồi?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Khi ta đi bắt Tử Điện Ấu Hồ, trong lúc vô tình xâm nhập địa bàn của nó, sau đó bị nhốt bên trong, cho nên chỉ còn cách tiễn nó đoàn tụ ông bà mà thôi."

Hắn nói rất qua loa, nhưng lời nói khiến trong lòng Lê Lạc Thu tràn đầy nghi ngờ:

"Người đá mạnh hơn hẳn Hóa Long Thú, dựa theo tu vi của chương môn, thế mà cũng có thể giết chết con hung thú thạch hệ này á?"

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu phát tay, lấy ra một khóa tinh hạch nói:

"Đây chính là tinh hạch của Thạch Nhân mà người nói đây."

Tinh hạch tan nát ra một cỗ khí tức nặng nề, để cho Lê Lạc Thu trong nháy mắt có thể khẳng định, chắc chắn là tinh hạch thạch hệ cao cấp!

Trời ạ!

Chương môn có trâu bò như vậy sao, giết một con Hóa Long Thú, còn giết luôn cả Thạch Nhân?

Lê Lạc Thu bị chấn động tinh thần sâu sắc.

Chờ đã!

Nàng chợt nhớ tới cái gì, kinh hoàng nói:

"Chương môn, người vừa nói cái gì, trong lúc làm cái gì mà vô tình xâm nhập địa bàn người đá?"

"Truy bắt Tử Điện Ấu Hồ."

Quân Thường Tiểu nói.

Lê Lạc Thu trực tiếp đứng lên, khiếp sợ nói:

"Tử Vong Cốc cũng tồn tại hung thú lõi hệ hiếm thấy?"

"Đúng vậy."

Quân Thường Tiểu nói:

"Bỏ tọa sau khi thấy, ngay lập tức truy bắt, sau đó.."

Hắn ngừng lại một chút, rồi nói:

"Đúng! Phải tốn rất nhiều công phu mới có thể thu phục được nó!"

Hắn không thể nói dựa vào bóng chương môn trực tiếp bắt thành công, dù sao cái đồ chơi này quá dọa người.

Nhưng mà.

Quân chương môn cũng không biết, coi như mất rất nhiều sức lực, cũng đem mỹ lệ xinh đẹp Lê đường chủ của chúng ta chấn động đến thân thể đều run rẩy lên.

Nàng trừng to đôi mắt đẹp lên, nói:

"Chương môn, người đã thu phục Tử Điện Ấu Hồ rồi?"

"Ừm."

Quân Thường Tiểu nói.

Con hàng này từ khi bắt đầu đàm luận về Tử Vong Cốc, lời nói mười phần tùy ý, lại đem tinh thần Lê Lạc Thu chấn rung thần hồn điên đảo.

Giết chết hai đại bá chủ Tử Vong Cốc, nàng còn có thể tiếp nhận.

Nhưng thu phục một con Tử Điện Ấu Hồ, chuyện này quá mức đáng sợ!

"Ngươi không tin?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Đi ra ngoài, ta gọi nó ra cho ngươi xem, để ngươi chiêm ngưỡng một chút thú cười của bốn tọa."

Hắn vừa nói, vừa bước ra đại điện.

Lê Lạc Thu vội vàng theo sau, trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ chương môn thật sự thu phục được Từ Điện Ấu Hồ?!

Trên sân luyện võ.

Tô Tiểu Mạt đang miêu tả bọn họ làm như thế nào để giết chết Hóa Long Thú, lời nói sinh động đến mức nước bọt bay tung tóe.

Sự việc trải qua vốn cũng không phải là đặc biệt phức tạp, nhưng ở dưới miệng lưỡi của hắn, nhất thời trở nên ly kỳ kịch tính, hồi hộp hấp dẫn, gió cuốn mây chạy.

Mấy trăm tên đệ tử nghe câu chuyện, lúc thì trái tim như muốn ngừng đập, lúc thì gia tốc như ngồi trên cáp treo.

"Chắc chắn."

Điền Thất ở nơi xa, nói:

"Tổ sư huynh không đi làm thầy giáo, thật sự là lãng phí nhân tài nha."

"Đúng vậy."

Lý Phi khòe miệng co giật nói:

"Nghe sư huynh nói như vậy, ta cũng bắt đầu hoài nghi, chính mình có hay không tham dự săn giết Hóa Long Thú."

Tô Tiểu Mạt tiếp tục kể chuyện, nói tới trình độ như phác họa trước mặt.

Mà hắn vừa kể xong chuyện về Hóa Long Thú, chương môn và Lê đường chủ từ trong đại điện đi tới.

"Tất cả dừng lại."

Quân Thường Tiểu phát phát tay, nói:

"Đi đi, đem sân luyện võ nhường lại cho bốn tọa."

"Chuyện về sau thế nào, lại nghe hồi sau sẽ rõ!"

Tô Tiểu Mạt nói xong, vội vàng tránh ra, mấy trăm tên đệ tử cũng lui xuống, vây bên ngoài diễn võ trường.

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu đem bóng chương môn lấy ra, sau đó cười nói:

"Tất cả đều có mặt, vậy bốn tọa để cho các ngươi một lần chứng kiến Từ Điện Ấu Hồ hiếm có khó tìm này."

Từ Điện Ấu Hồ?

Rất nhiều đệ tử hai mặt nhìn nhau, lộ ra vẻ mờ mịt.

"Ah hèm!"

Tô Tiểu Mạt tăng hắng một tiếng, cất cao giọng nói:

"Sau khi chương môn giết chết Hóa Long Thú, lại thu phục một con hung thú lời hệ hiếm thấy, toàn thân phát ra sấm sét màu tím, vô cùng oai phong凛冽!"

"Trời ạ, hung thú lời hệ đấy!"

"Đây chính là sự tồn tại như sinh vật quý hiếm!"

"Chương môn thế mà thu phục được một con luôn!"

Chúng đệ tử biểu lộ vẻ mặt sùng bái, cặp mắt từng người nhìn không chớp mắt.

"Xoát!"

Dưới sự chú ý của mọi người, Quân chương môn nâng tay lên, đột nhiên hướng chính giữa sân luyện võ, quát to:

"Xuất hiện nào, Từ Điện Ấu Hồ!"

"Bành!"

Chương môn cầu bay vút đi, ở giữa không trung lấp lóe ánh sáng, chợt nhìn thấy một con hung thú xuất hiện bên trên sân luyện võ.

Nó có hai cái lỗ tai lớn, cái mũi nhỏ thật dài hướng hai bên.

Hự.

Bầu không khí trong nháy mắt ngưng kết.

Lê Lạc Thu và chúng đệ tử tròn tròn mắt nhìn, con này chẳng lẽ lại là...

"Rống Rống!"

Tiểu gia hóa kêu lên hai lần.

Kết quả, mọi người đều thống nhất ý nghĩ trong lòng, đây chính là một con heo rừng nhỏ!

Quân Thường Tiểu bảo trì động tác vung tay ra, cả người trong nháy mắt hoá đá, trong lòng điên cuồng gào to:

"Cái con em nó, ta cảm nhận bóng chương môn!"

"Chương môn."

Lê Lạc Thu quay đầu lại, bất lực nói:

"Ngươi cho rằng chúng ta chưa thấy qua heo, hoặc là chưa thấy qua hổ sao?"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 207: Thấp rèn luyện môn phái

Tiểu gia hóa với cái đầu tròn tròn, nhìn qua rất giống với cái đầu heo, mà cũng chưa hẳn là heo.

Bất quá, nói thể nào thì nó cũng tuyệt đối không thể là hổ!

Vậy nên lúc chương môn vừa mới triệu hồi nó, Lê Lạc Thu nhất thời có một loại cảm giác như bị nhục nhã IQ.

"Sư huynh, con này không phải là heo chứ?"

"Ta thấy cũng rất giống."

"Mặc dù ta chưa thấy hổ bao giờ, nhưng ít ra cũng biết nó thuộc họ nhà mèo!"

Chúng đệ tử xôn xao nghị luận.

Quân Thường Tiểu tung ra nhảm bóng chương môn, tình cảnh trong nháy mắt luống cuống đến đỉnh điểm.

Ta chỉ muốn khoa trương một chút thôi mà, vì cái gì lại khó như vậy đâu chứ!

"Trở về!"

Quân Thường Tiểu hướng về phía heo rừng nhỏ hô lên.

"Véo!"

Đồ án thái cực trên bóng chương môn lấp lóe ánh sáng, tiểu gia hóa với cái đầu tròn tròn trong nháy mắt dung nhập vào trong quả bóng.

"Lần này nhìn cho kỹ!"

Quân Thường Tiểu lấy một cái bóng chương môn khác ra, nói:

"Đây mới thật sự là Tử Điện Ấu Hổ!"

"Soát!"

Hắn vung tay ném ra ngoài, đồng thời nói:

"Xuất hiện nào, Tử Điện Ấu Hổ!"

Lê Lạc Thu liếc nhìn chương môn một cái.

Nàng và các đệ tử vốn đang vô cùng phấn khích, kết quả chương môn triệu hồi một con heo, sự hứng thú nhất thời nhanh chóng giảm sút.

"Bành!"

Chương môn bóng tỏa ra ánh sáng.

"Gầm!"

Tử Điện Ấu Hổ với thân hình hùng tráng oai phong, ngay lập tức xuất hiện bên trên sân luyện võ, nó ngửa cái đầu lên rống to một tiếng, sấm sét quanh người cấp tốc lóe sáng, trong tức khắc độ oai phong tăng lên cực cao!

Lê Lạc Thu và chúng đệ tử vốn đã tâm ngүй ý lạnh, cho đến khi nhìn thấy con hung thú hung hãn cao gần một trượng, từng người nhanh chóng trừng to hai mắt, miệng cũng dần dần hé ra không khép lại được.

Hoa văn màu tím, cái miệng to lớn, hàm răng bén nhọn.

Con này, 100% là hổ thú!

“Trời ạ!”

"Thật đúng là hổ thú lời hệ rồi!"

"Oai phong quá đi mất!"

Chúng đệ tử càng nhìn càng cảm thấy rung động, sự sùng bái trong ánh mắt từng người càng nồng đậm!

"Soát!"

Quân Thường Tiểu cất bước tiến tới, sau đó thông thả nhảy lên lưng Từ Điện Ấu Hồ, biểu hiện một bộ mặt đẹp trai hướng về Lê Lạc Thu, cười nói:

"Con khế ước thú này của bản tọa không tệ chứ?"

Hắn triệu hồi ra heo rừng nhỏ khiến tình cảnh rất luống cuống, cũng may còn có Từ Điện Ấu Hồ cứu vớt danh dự, một chút điểm khoa trương còn lại vẫn được hắn cố gắng thể hiện cho ra.

Màn đêm buông xuống,

Quân Thường Tiểu tu luyện được một lúc, sau đó ngồi bên trong thư phòng, bắt đầu suy nghĩ nghiêm túc những dự tính về sau.

Khoa trương đơn giản chỉ là thêm chút gia vị vào cuộc sống lấm tẻ nhạt, điều mà hắn cần phải quan tâm là, làm cách nào để môn phái ngày càng cường đại.

Huống hồ.

Khoảng cách thời gian khiêu chiến Thánh Tuyền Tông, cũng chỉ còn lại hơn chín tháng.

"Bọn người Thanh Dương có kịp thời đột phá Vô Sư cảnh không nhỉ?"

Quân Thường Tiểu thì thầm nói.

Theo hắn thấy, Hạo Khí Môn có đệ tử Vô Sư cảnh, đương nhiên Thánh Tuyền Tông cũng sẽ không thiếu, ngược lại đẳng cấp phải vượt trội hơn.

"Xem ra trước mắt."

Quân Thường Tiểu tự nói:

"Trợ giúp bọn họ đột phá Vô Sư cảnh, nắm giữ thực lực mạnh mẽ hơn mới ổn."

Mà lại nói.

Muốn tăng lên cảnh giới, việc ra ngoài rèn luyện ắt không thể thiếu!

Một mục tu luyện bên trong môn phái, mặc cho có lượng lớn tài nguyên cung cấp, chung quy vẫn chỉ là hoa cỏ trường thành bên trong nhà kín, không thể đương đầu với cuồng phong bão táp ngoài kia, cho nên mỗi người cần phải trải qua rèn luyện sinh tử.

Quân Thường Tiểu có cái suy nghĩ này, khởi nguồn là từ sau khi rèn luyện Từ Vong Cốc, các đệ tử bản phái giết sạch đệ tử Hắc Ưng Đường, trên gương mặt từng người biểu hiện ra sự lạnh lùng quyết đoán.

"Không sai."

Hệ thống nói:

"Một tên võ giả cường đại, tài nguyên ắt không thể thiếu, mà rèn luyện cũng cần phải có."

Quân Thường Tiểu nói:

"Cho nên, làm cách nào để thu hoạch càng nhiều tài nguyên võ đạo, làm cách nào cho bọn họ đi rèn luyện, mới là điều quan trọng nhất."

Trên phương diện tài nguyên, ta có thể ủy thác vào dược liệu do lão Ngự trồng, nguyên nhân chính là chất lượng tốt hơn hẳn hàng chợ.

"Ngài gia đưa đến hạt giống chất lượng, cần phải hai tháng mới có thể trưởng thành, tính toán thời gian hắn là cũng sắp tới rồi."

Còn về vấn đề rèn luyện.

Quân Thường Tiểu chống cằm lên nói:

"Có thể cho các đệ tử tự tổ chức đoàn đội, sau đó tiến ra ngoài rừng núi hoặc vùng đất nguy hiểm tiến hành rèn luyện."

Hệ thống nói:

"Chém giết với hung thú, chỉ giúp nâng cao tinh thần chơi khô máu, còn giao đấu với võ giả, mới là chân chính nâng cao toàn diện."

"Người nói có đạo lý."

Quân Thường Tiểu xoa cằm, nói:

"Có thể cho bọn họ đi tham gia các loại cuộc thi nhiều một chút, chỉ có giao đấu với võ giả mạnh mẽ, mới giúp cho đề cao khả năng thực chiến."

"Không cần phải rắc rối như vậy."

Hệ thống nói:

"Trong khu mua sắm có một loại vật phẩm tên là ‘tháp rèn luyện môn phái’, chủ nhân và đệ tử không cần ra đường vẫn có thể rèn luyện tại nhà."

"Tháp rèn luyện môn phái?"

Quân Thường Tiểu khẽ giạt mình, nói:

"Tỷ lệ đổi mới ngon ăn không?"

Hệ thống nói:

"Sau khi kiến thiết môn phái tấn cấp ba xong, dựa trên lý thuyết thì, vật phẩm này so với súng bắn tia hay võ học thần phẩm càng dễ xuất hiện hơn."

Nghe được những lời này, Quân Thường Tiểu liến xéo khinh miệt.

Thời điểm bên trong Tử Vong Cốc, hấn đổi mới mấy chục lần, kết quả mới xuất hiện một quyển võ học thần phẩm, cái bóng của tháp rèn luyện môn phái cũng không thấy.

Thế mà không biết xấu hổ nói so với võ học thần phẩm càng dễ xuất hiện!

Hệ thống bất lực nói:

"Võ học thần phẩm với tỷ lệ thấp hơn còn xuất hiện, chủ nhân còn cái gì chưa vừa lòng nữa hả?"

"Đúng vậy."

Quân Thường Tiểu khẽ giạt mình, nói:

"Ta vì cái gì còn chưa vừa lòng nữa?"

"Soát!"

Hắn kéo cửa sổ hệ thống ra, nhấn vào khu mua sắm

Sau khi điểm may mắn của bản thân tăng lên 1, hấn càng vững chắc ý nghĩ muốn đổi mới, đồng thời cũng tìm được một cái lý do quang minh chính đại.

"Véo!"

Sau một lượt đổi mới, vật phẩm mới hiện ra trước mắt.

Quân Thường Tiểu lập tức phát hiện, trên hàng vật phẩm thứ nhất có cái đồ chơi, tên là ‘hộp đạn mở rộng thông dụng’.

Nhấn vào xem chi tiết, phần giới thiệu vật phẩm ghi rõ có thể giúp tăng giới hạn số lượng viên đạn, giá cả vền vẹn chỉ có 20 điểm cống hiến.

"Cái đồ chơi này cũng không tệ nha!"

Quân Thường Tiểu lập tức mua hai cái.

Tiếp tục nhìn xem các vật phẩm trong khu mua sắm, hấn lại phát hiện một cái võ học phòng ngự.

Võ học có cấp bậc thượng phẩm sơ giai, một khi thi triển kết ấn, người sử dụng sẽ tạo một lớp phòng ngự quanh người bằng linh lực, giá cả là 50 điểm cống hiến.

Môn phái vẫn chưa có võ học phòng ngự, vì thế Quân Thường Tiểu không chút do dự mua lại, đồng thời không quên sao chép 1000 bản.

"Đỉnh! Kiểm tra võ học phòng ngự mà chương môn vừa mua, tự động thêm vào công pháp môn phái."

Thiết Cốt Phái ở thời điểm hiện tại, số lượng công pháp mà đệ tử có thể tu luyện là Dịch Cân Kinh, Ngã Trảm, Bạo Liệt Quyền, Khai Sơn Chưởng và Ngự Giới.

Tính luôn cả võ học học tu luyện - Lăng Thần Kiếm Quyết và Quý Tùng Bộ của Tế Vũ Lâu.

Tâm pháp, thân pháp, kiếm pháp, chưởng pháp, quyền pháp, võ học linh lực hóa hình, võ học phòng ngự đều đã có.

Mặc dù quy mô không thể so được với đại tông môn, động một cái là mấy trăm loại công pháp, nhưng bởi vì là hàng chất lượng cao từ hệ thống, chỉ một loại đã có thể trội hơn một hấn rất nhiều loại!

"Điểm may mắn nhiều hơn 1 điểm, đổi mới vật phẩm xuất hiện cũng không còn hổ người như xưa."

Quân Thường Tiểu nhếch miệng cười một cái, sau đó tiếp tục kéo xuống khu mua sắm.

Kết quả, khóc không ra nước mắt.

Nguyên nhân là hấn đã đổi mới 4 lần liên tiếp, 80 điểm cống hiến cũng bay theo gió, kết quả chẳng có vật phẩm nào hữu ích.

"Cái trị số 1 điểm may mắn này, được cái gì đâu chứ!"

Quân Thường Tiểu gào thét tan nát cõi lòng, bất quá hắn vẫn tiếp tục đổi mới.

Một loạt vật phẩm mới xuất hiện, đập vào mắt hắn là một vật phẩm có hình cái tháp nhỏ, phía trên viết năm chữ to rõ ‘tháp rèn luyện môn phái’!

Há há há!

Rốt cục lão tử cũng đổi ra!

Quân Thường Tiểu vội vàng nhấn mở giới thiệu vật phẩm ——

Vật phẩm: Tháp rèn luyện môn phái.

Giới thiệu: Một loại bảo tháp giúp võ giả rèn luyện, bên trong có tổng cộng chín tầng, mỗi tầng có một phương thức rèn luyện đặc biệt, kiến thiết môn phái càng cao, cường độ rèn luyện cũng càng cao.

Ưu điểm: Tất cả thành viên môn phái đều có thể tiến vào rèn luyện, bồi dưỡng võ giả rèn luyện trên toàn phương diện.

Khuyết điểm: Người tiến vào tháp rèn luyện, sẽ dùng phương thức linh hồn tiến hành rèn luyện, sau khi thất bại sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng, nhưng có thể sẽ bị suy nhược một thời gian.

Giá cả: 200 điểm cống hiến môn phái.

"Đình! Chủ nhân tiêu hao 200 điểm cống hiến môn phái, nhận được một tháp rèn luyện môn phái, vật phẩm đã chuyển đến trong không gian giới chỉ."

"Đình! Điểm cống hiến môn phái: 303/1000."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 208: Chúc các người may mắn!

Tiêu hao mấy trăm điểm cống hiến, Quân Thường Tiểu rốt cuộc đổi mới ra tháp rèn luyện môn phái.

Giá cả tuy hơi chất, nhưng thu hoạch được thêm băng đạn mở rộng thông dụng và võ học phòng ngự. Hai loại vật phẩm này nếu đổi mới ra từng cái, ít nhất cũng phải tốn thêm mấy trăm điểm cống hiến.

Quân Thường Tiểu vừa nghĩ như vậy, cảm thấy lần này chơi không lỗ!

Vật phẩm muốn có đã xuất hiện, nhất định phải sử dụng.

Hệ thống nói:

“Kích cỡ tháp rèn luyện tương đương với một tòa tháp chín tầng bình thường, vì thế kiến nghị chủ nhân bố trí tại một khu vực trống trải.”

“À.”

Quân Thường Tiểu bắt đầu suy nghĩ vị trí bố trí.

Kết quả, hắn lựa chọn bố trí ở sau núi.

Dù sao sớm muộn gì cũng cần khai phá, bố trí tháp rèn luyện ở đó cũng khá hợp lý.

Ngày hôm sau.

Vừa sáng sớm, Quân Thường Tiểu đã đến sau núi, tìm một vị trí khá lý tưởng, sau đó lấy tháp rèn luyện ra.

Một cái tháp nhỏ chín tầng, chế tác vô cùng tinh xảo.

Quân Thường Tiểu có chút suy sụp nói:

“Đây chính là đồ vật tương đương với tòa tháp chín tầng bình thường, mà người nói đó hả?”

Hệ thống nói:

“Đặt xuống mặt đất, nó sẽ tự động kích phát trạng thái bình thường.”

“À.”

Quân Thường Tiểu đặt tháp nhỏ xuống mặt đất trống, sau đó tránh ra phía xa.

Sau một lúc, tháp rèn luyện hơi chấn động nhẹ, mỗi tầng tháp, mỗi cửa tháp đều có ánh sáng phát ra, rồi nhanh chóng biến to.

Trong chốc lát, một tòa tháp chín tầng rộng khoảng hai mươi mét, dài khoảng trăm mét xuất hiện trong tầm mắt.

“Vài đạn!”

Quân Thường Tiểu ngựa cồ ngược nhìn, kinh ngạc nói:

“Cao khiếp thật!”

“Humm, mọi người mau nhìn xem, bên kia là cái gì vậy?”

“Có vẻ giống một tòa tháp!”

“Kỳ lạ, hôm qua ta nhớ không có, sao đột nhiên lại xuất hiện rồi!”

Các đệ tử đang chuẩn bị xếp hàng tập thể dục buổi sáng ở ngoại viện, phát hiện sau đại điện vốn trống không bỗng xuất hiện thêm một tòa tháp rèn luyện thăng cấp.

“Nhị sư huynh.”

Tô Tiểu Mạt ngạc nhiên nói:

“Đây là do huynh cho công nhân làm hả?”

“Không phải.”

Lý Thanh Dương cũng chẳng biết chuyện gì xảy ra.

“Đi, mau đến xem thử.”

Các đệ tử bỏ qua bài tập thể dục buổi sáng, như ong vỡ tổ đi đến sau núi, cuối cùng đứng trước tháp rèn luyện tràn đầy khí thế khoáng đạt.

Dạ Tinh Thần cảm nhận được hơi thở cổ xưa, trong lòng chấn kinh nói:

“Tòa tháp này là một cái chí bảo!”

Không hổ là Dạ đế, rất chuyên nghiệp!

Cửa tháp huấn luyện đóng chặt, trên cửa gạch vẽ những đường kẻ, nhìn vô cùng ảo diệu, cũng rất kỳ lạ.

“Soạt!”

Đúng lúc này, tầng thứ nhất sáng lên, âm thanh cổ xưa vang lên:

“Quân Thường Tiểu, thách đấu tầng thứ nhất của tháp rèn luyện.”

Chương môn đã vào bên trong rồi?

Đệ tử vội vàng ngừng đầu, hy vọng từ cửa sổ tầng thứ nhất có thể nhìn thấy hình ảnh chương môn, kết quả chỉ nhìn thấy luồng ánh sáng nhấp nháy, ngoài ra chẳng có gì cả.

“Tháp rèn luyện?”

Dạ Tinh Thần trầm giọng nói:

“Lẽ nào giống như sân khảo nghiệm của các tông môn lớn, có thể cung cấp bài tập rèn luyện cho đệ tử hay sao?”

Không sai.

Ý nghĩa tương tự như vậy.

Lục Thiên Thiên cũng đã đến.

Nàng dựa vào gốc cây, trầm giọng nói:

“Lẽ nào giống như trận pháp rèn luyện của Thái Huyền Thánh Tông?”

Bởi vì nhìn thấy tình hình bên trong tháp yên lặng, các đệ tử chỉ có thể chờ đợi ở bên ngoài.

Khoảng một canh giờ sau, luồng sáng trong tháp yếu dần, một lần nữa âm thanh cổ xưa vang lên:

“Quân Thường Tiểu thách đấu thành công!”

“Chương môn uy vũ!”

“Chương môn uy vũ!”

Các đệ tử mặc dù không biết chương môn rốt cuộc thách đấu cái gì, nhưng chỉ cần thành công, nhất định sẽ vì thế mà reo hò trợ lực!

“Cột kẹt!”

Ngay lúc này, cửa tháp đang đóng chặt mở ra.

Quân Thường Tiểu dùng tay dựa vào vách cửa, hay chân run rẩy từ bên trong đi ra, biểu cảm trên mặt vô cùng đặc sắc.

Tiêu Tội Kỳ vội vàng chạy đến, dịu dàng nói:

“Chường môn, người không sao chứ?”

Quân Thường Tiểu cố gắng giơ tay lên, gạt đi mồ hôi trên trán, khòe miệng giật giật nói:

“Con mẹ nó thật quá sáng khoái!”

“Chường môn!”

Tô Tiểu Mạt lại gần:

“Đây là tháp gì vậy?”

“Các người muốn biết hả?”

Quân Thường Tiểu giọng yếu ớt nói:

“Vào trong trải nghiệm thử.”

“Đệ tử có thể vào hả!”

Tô Tiểu Mạt vui vẻ, nhân lúc cửa tháp vẫn chưa đóng liền chui vào.

Lý Thanh Dương, Lý Phi và Điền Thất cũng đi sát theo sau, hai chữ rèn luyện của tháp rèn luyện này quả thật quá hấp dẫn lòng người.

Dạ Tinh Thần và Lục Thiên Thiên đoán một phen, rồi cũng đi vào bên trong.

“Chường môn.”

Tiểu Tội Kỳ diu dờ chường môn đến một tảng đá gần đó, gãi gãi đầu nói:

“Đệ tử cũng vào trải nghiệm thử nha.”

Quân Thường Tiểu phát phát tay nói:

“Đi mau, đi mau.”

“Soạt!”

Tiểu Tội Kỳ chạy như bay, sợ đến muộn sẽ không còn chỗ.

Lê Lạc Thu cũng có mặt, hứng thú nói:

“Tháp rèn luyện này có vẻ như không đơn giản cho lắm?”

“Rất không đơn giản!”

Quân Thường Tiểu thờ hồng học nói.

Lê Lạc Thu nói:

“Chường môn đi vào còn bị rèn luyện thành cái dạng này, bọn họ đi vào rất có thể là một màn bi kịch.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Tháp rèn luyện mang ý nghĩa rèn luyện, nếu như không mạnh mẽ rèn luyện vậy thì cả có nghĩa lý gì cả.”

Lê Lạc Thu bất lực lắc đầu.

Nàng thăm cầu nguyện cho các đệ tử đi vào, hy vọng bọn họ lúc trở ra vẫn còn giống hình người một chút.

“Cột kết!”

Cửa tháp từ từ đóng lại, khí thể khoáng đạt tỏa ra.

m thanh cổ xưa lại vang lên sau hậu viện:

“Tháp rèn luyện, khởi động!”

Bên trong

Thời điểm cửa tháp đóng lại, xung quanh vốn tối tăm, lập tức sáng hẳn lên.

Lý Thanh Dương và mười mấy đệ tử khác lập tức nhìn thấy, ở góc tháp phía trước có một cầu thang thông lên phía trên.

“Đi thôi!”

Mọi người bước đi lên, phát hiện thân thể khó mà chuyển động, giống như có một loại sức mạnh nào đó đang bó buộc.

“Chuyện gì xảy ra?”

“Sư huynh, vì cái gì ta không cử động được vậy?”

Các đệ tử kinh ngạc hô lên.

Không lâu sau, linh hồn dường như chịu đựng áp lực quá mạnh, lập tức mất đi tư duy trong thời gian ngắn.

Đợi khi bọn họ tỉnh táo lại, phát hiện đã đứng ở vị trí cửa cầu thang.

Mọi người biểu lộ thần sắc ngây ngốc.

Vừa rồi còn ở phía đằng sau cách rất xa, sau một thoáng đã đến đây rồi.

“Nhị... nhị sư huynh!”

Tô Tiểu Mạt run run giọng, nói:

“Thân thể huynh đang phát ra ánh sáng kia.”

Nói đến đây, hắn đột nhiên ngừng lại, bởi vì phát hiện bản thân mình cũng trong trạng thái tương tự.

Chính xác mà nói, tất cả các đệ tử đứng ở cửa cầu thang đều có trạng thái như nhau.

“Mau nhìn ra đằng sau!”

Lý Phi kinh ngạc nói.

Mọi người đồng loạt quay đầu lại.

Vị trí vừa rồi có rất nhiều đồng môn đứng đấy, trong đó còn có cả bản thân mình, bất quá đều đứng im bất động!

“Đây là...”

Bọn người Lý Thanh Dương ngu ngơ không hiểu.

Lấy một góc độ khác nhìn bản thân, không thể nghi ngờ là chuyện vô cùng kinh dị!

Hơn nữa, bản thân rõ ràng đứng ở ngay cửa tháp, vì cái gì lại biến thành trạng thái phát sáng rồi đứng ở chỗ này?

Mọi người càng nghĩ càng tê hết cả tế bào neuron.

Lẽ nào, chúng ta gặp quỷ rồi!

Dạ Tinh Thần nhú hàng lông mày, nói:

“Chúng ta bây giờ là linh hồn thể.”

“Linh hồn thể?”

Mọi người lại càng ngu ngơ.

Dạ Tinh Thần nói:

“Nếu ta đoán không nhầm, tháp rèn luyện này bó buộc thân thể, để linh hồn của chúng ta tiến hành rèn luyện.”

Hắn giải thích như thế, mọi người nhanh chóng hiểu ra.

Đứng phía sau là thân thể, bản thân hiện tại là hình thái linh hồn.

Chuyện này... vẫn rất là kinh dị!

Tô Tiểu Mạt không quan tâm thân thể hay linh hồn, thay vào đó chân ngắn bước lên bậc thang đi lên.

Đệ tử Thiết Cốt Phái vội vàng bước theo sau.

“Soạt!”

Bên ngoài, khi bọn họ như một ong vỡ tổ đi lên tầng thứ nhất của tháp rèn luyện, ánh sáng lập lòe xuất hiện, âm thanh cổ xưa lại vang lên: “Năm mươi ba tên đệ tử, đồng loạt thách đấu tầng thứ nhất của tháp rèn luyện.”

“Trò vui bắt đầu rồi!”

Quân Thường Tiểu ngẫm lại bản thân vừa trải qua rèn luyện, xương sống lập tức lạnh đến rùng mình, nhưng cũng nhếch mép cười, nói:

“Các bảo bối, đây là thời gian để cho các người biểu diễn kỹ thuật của mình.”

Nụ cười này của hắn, rõ ràng là cười trên nỗi đau của người khác.

Lê Lạc Thu nhìn thấy thế, lắc đầu nói:

“Chúc các người may mắn!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 209: Tầng thứ nhất khảo nghiệm!

Tầng thứ nhất của tháp rèn luyện.

Nơi này không tồn tại kiến trúc như lầu tháp bình thường, mà chính là một mảnh đất hư vô mờ ảo.

Bọn người Lý Thanh Dương tồn tại dưới hình thái linh hồn thể, khi nhận thức rõ mọi thứ, cũng không tránh khỏi việc biểu

lộ về mặt ngạc nhiên.

Tháp rèn luyện có tổng cộng chín tầng, mỗi tầng đều giống như một cái không gian độc lập, huấn luyện các hạng mục khác nhau, hoàn cảnh ảo hóa ra cũng sẽ khác nhau.

Thực tế mà nói.

Mỗi một cái lầu tháp, đều ẩn chứa sự huyền ảo, không gian không phải chỉ có 20m như vẻ bề ngoài của nó.

Bọn người Lý Thanh Dương đứng trên một cái cầu thang đá hình xoắn ốc.

"Nhị sư huynh."

Tô Tiểu Mạt quan sát xung quanh nói:

"Nơi này lan tỏa một cỗ khí tức khá là quái dị nha."

Lý Thanh Dương ngưng trọng nói:

"Nếu là tháp dùng để rèn luyện, khẳng định sẽ gặp biến cố, mọi người nhất định phải đề cao cảnh giác."

"Ừm."

Mọi người vội vàng tiến sát lại gần nhau, cẩn thận quan sát bốn phía.

Ngay lúc này, có một âm thanh cổ xưa vang lên:

"Năm mươi ba tên đệ tử, đồng loạt khiêu chiến tầng thứ nhất của tháp rèn luyện."

"Bắt đầu."

Dạ Tinh Thần biểu lộ thần sắc dần ngưng trọng lên.

Sau khi chương môn khiêu chiến thành công, bộ dạng từ trong đi ra ngoài vô cùng chật vật, cho nên hẳn không dám có chút khinh thường.

Tất cả mọi người tập trung tinh thần, chuẩn bị tư tưởng thật tốt vào.

"Oanh!"

Cầu thang đá cao mấy mét đột nhiên hạ xuống, sau cùng tiếp xúc với mặt đất.

"Vù vù!"

Một luồng gió quỷ dị thổi ngang, mang theo hơi thở cổ xưa.

"Đi thôi."

Lý Thanh Dương đi trước một bước, đồng thời điều động linh lực trong Khí Toàn, duy trì bản thân ở trạng thái tốt nhất.

Mấy người Tiêu Tội Kỳ và Tô Tiểu Mạt cũng ngưng tụ linh lực, một khi có tình huống bất ngờ xuất hiện, trong thời gian ngắn nhất phản ứng.

Bầu không khí trở nên ngưng trọng hẳn lên.

Theo mỗi một bước chân về phía trước, tinh thần của các đệ tử Thiết Cốt Phái cũng càng lúc trở nên căng cứng.

"Vù vù!"

Ngay lúc này, một cỗ sóng khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường, lăn lộn như nước sông theo cuối tầm mắt cuốn tới.

"Soát!"

"Soát!"

Tiêu Tội Kỳ và Lý Ngọc Hoa trước tiên lấy Kiên Thiết Thuần ra chắn trước người.

Mặc dù đang ở hình thái linh hồn thể, nhưng không gian giới chỉ, hay thậm chí đồ vật bên trong, cũng có thể trực tiếp lấy ra sử dụng.

Bắt quá, tấm khiên được lấy ra cũng là mờ ảo không chân thật.

Giống như hình ảnh của máy chiếu 3D vậy.

"Mọi người tụ lại cùng nhau!"

Lý Thanh Dương cũng lấy Kiên Thiết Thuận ra chắn ở trước người.

Soát! Soát!

Hon năm mươi tên đệ tử xúm lại trốn ở sau lưng mấy tên sư huynh.

"Vù vù!"

Sóng khí cuốn tới.

Lúc đầu nhìn còn thấy chỉ to bằng một con sông nhỏ, nhưng rất nhanh nó đã đạt tới cấp độ sóng to gió lớn.

Chỉ dựa vào tấm khiên, căn bản không cách nào ngăn cản!

Tô Tiểu Mạt co giật khóe miệng, nói:

"Sư huynh, tình hình có chút không ổn cho lắm!"

"Tránh ra!"

Lý Thanh Dương lập tức nói.

Vừa dứt lời, sóng khí cao mấy chục mét như con sóng thần hung hăng ập tới.

Đây không phải là nước, cũng chẳng phải lực lượng.

Lại giống như khối bụi tạo thành áp lực quấy rối thân thể rồi lướt đi.

"Chuyện này..."

Lý Thanh Dương bắt đầu đi co giật khóe miệng một cái.

Bản thân mình và các sư đệ biểu hiện như gặp phải thiên quân vạn mã, kết quả chỉ là một đoàn sóng khí bình thường, cảm giác này quá mất mặt.

"Hù chết người ta rồi!"

ô Tiểu Mạt vỗ ngực từ đằng sau tấm khiên đi tới, nhưng sắc mặt hắn đột nhiên đông cứng, nguyên nhân là từ lúc giờ chân lên rồi đập xuống, cảm nhận được cơ thể vô cùng nặng nề.

"Nhị sư huynh!"

Hắn kinh hoàng nói:

"Thân thể ta trở nên nặng hơn!"

"Ta cũng vậy!"

Lý Phi chậm chậm bước lên, giống như đang biểu diễn một bộ phim chiếu chậm!

Bọn người Lý Thanh Dương và Tiêu Tội Kỳ lập tức thử bước chân, động tác cũng nặng nề y chang, các bước càng cảm thấy khó khăn.

"Hiệu ứng chậm chạp?"

Dạ Tinh Thần biểu lộ vẻ mặt nghiêm túc nói.

Kiếp trước hắn, từng nhận thức có một loại lực lượng, khiến tốc độ của võ giả bị hãm lại.

Đội đã!

Không chỉ là chậm chạp!

Mọi người dần dần cảm nhận được, dường như có một loại lực lượng vô hình đè lên thân thể, khiến mọi thứ dần trở nên nặng nề hơn.

"Đây là..."

Dạ Tinh Thần trầm giọng nói:

"Trọng lực!"

...

Bên ngoài.

Quân Thường Tiểu nói:

"Tầng thứ nhất của tháp rèn luyện là khảo nghiệm trọng lực, dựa trên thực lực của từng võ giả, mà trọng lực sẽ có sự gia tăng khác biệt, không biết những đệ tử bảo bối này của ta, có thể kiên trì nửa tiếng hay không đây?"

Hệ thống nói:

"Nhận lấy hạn chế từ kiến thiết môn phái, hệ thống trọng lực trong tầng thứ nhất chỉ tăng lên tối đa gấp mười lần mà thôi, bọn họ đã từng sử dụng Tổ Thê Đan và luyện tập trong phòng cải tạo cơ bắp, hẳn là chống đỡ không có vấn đề gì."

"Nói như vậy, tầng thứ nhất của tháp rèn luyện, cũng là bản thách cấp của phòng huấn luyện sao?"

Quân Thường Tiểu nói.

Hệ thống nói:

"Có thể xem là như vậy."

"Đương nhiên."

Hệ thống lập tức bổ sung:

"Kiên trì được nửa tiếng chỉ có thể coi là vượt qua tiêu chuẩn, muốn rèn luyện thân thể càng mạnh mẽ hơn, cần phải kiên trì lâu hơn định mức."

"Ta hiểu."

Quân Thường Tiểu nói.

Mặc dù hẳn chỉ rèn luyện có một tiếng, nhưng thân thể đã có sự tăng trưởng rõ rệt.

Nếu như bản thân hẳn không bận rộn sự vụ, khẳng định sẽ ở bên trong chơi mấy tiếng đồng hồ.

Hệ thống nói:

"Đừng có mà kiêu có, người chính là chịu không nổi, mệt mỏi gần như kiệt sức mới chạy ra ngoài."

"Người một ngày không tổn thương trái tim nhỏ bé của ta, có phải hay không sẽ khó chịu toàn thân!"

"Đúng vậy."

"Cái... cả nhà người!"

...

Tầng thứ nhất, tháp rèn luyện.

Hơn năm mươi tên đệ tử vốn đang có thể chậm chạp hành động, cho đến lúc trọng lực tăng lên gấp mười lần, từng người đứng nguyên tại chỗ, nét mặt đã nhăn nhó đến mức khó nhìn.

Hiện tại bọn họ cảm giác thấy, trên vai như mang theo một ngọn núi nặng vạn cân, toàn bộ cơ bắp trên thân thể cũng bị một loại lực lượng nào đó đè xuống, có thể nói cảm giác không mấy vui sướng.

"Nhị sư huynh..."

Tô Tiểu Mạt nhăn nhó sắc mặt, hai vai hơi cúi xuống, đau khổ nói:

"Cảm giác... Quá nặng..."

Lý Thanh Dương cũng có chút chịu không nổi, nhưng hẳn đơn thuần chỉ là hơi nhăn nhó, thân thể vẫn còn giữ thẳng tắp, mở miệng nói:

"Đây... hẳn là nội dung rèn luyện của tầng thứ nhất... tất cả mọi người cố gắng chịu đựng."

Mọi người chắc hẳn là có thể chịu đựng.

Dù sao ngoại trừ Lục Thiên Thiên, các đệ tử tiến vào đây, đều từng sử dụng qua phòng cải tạo cơ bắp.

Bất quá, so sánh với việc dùng loạn quyền điên cuồng nện trên người, trọng lực mang đến áp lực nghiêm trọng hơn nhiều.

Nhắc tới cũng kỳ.

Lục Thiên Thiên chưa từng sử dụng phòng cải tạo cơ bắp, thế mà vẫn có thể tiếp nhận trọng lực gấp mười lần, mà lại còn đứng thẳng người nửa chữ.

Đơn giản là nữ nhân này dùng linh lực hội tụ quanh người, đang chống lại trọng lực đè ép.

Hệ thống trọng lực bên trong tầng thứ nhất của tháp rèn luyện, dựa trên tu vi của từng tên đệ tử mà tiến hành tăng gấp mười lần, cho nên đệ tử có tu vi càng mạnh, thừa nhận áp lực sẽ càng lớn.

Lục Thiên Thiên thực lực không ai rõ, nhưng có thể khẳng định số một số hai, cho nên nàng chống đỡ với trọng lực hơn mười phút, trên trán đã bắt đầu lấm tấm mồ hôi.

Nàng như thế đã rất không tệ.

Nhìn bọn người Lý Thanh Dương và Tô Tiểu Mạt.

Chống đỡ hơn mười phút, ai ai cũng đã mồ hôi đầm đìa, sắc mặt vặn vẹo khó coi!

Hai người có biểu hiện bình tĩnh nhất, một là Tiêu Tội Kỳ, còn lại là Dạ Tinh Thần.

Tiêu Tội Kỳ từ trước đến nay có thân thể cực trâu, dưới sự rèn luyện của trọng lực tăng gấp mười lần, sắc mặt hắn cũng chỉ hơi đỏ.

Dạ Tinh Thần tuy không có thân thể rèn luyện đến mức biến thái như Tiêu Tội Kỳ, bất quá con hàng này bật hack, cấp tốc vận chuyển Thái Huyền Chân Kinh, trong thời gian ngắn chống đỡ trọng lực gấp mười lần cũng không quá cực khổ.

Cứ như vậy.

Năm mươi ba tên đệ tử, đều cố gắng kiên trì ở tầng thứ nhất.

Trừ vài người quả trâu bò, còn lại phần lớn đã phải cúi người xuống.

Thời gian tiếp tục thấm thoát trôi qua.

Sau ba mươi phút kiên trì, những tên đệ tử nhập môn muộn hơn, vì thể thân thể không thể so được với các sư huynh, tư thế đang chuyển sang ngồi xổm, sắc mặt không còn ngôn từ để diễn tả.

Không được rồi!

"Phù phù!"

Thôi Bất Kiện xin lỗi chịu không nổi, thân thể bị ép nằm sải lai trên mặt đất, linh hồn bỗng 'bành' một tiếng nổ tung, trong nháy mắt biến mất khỏi tầng thứ nhất.

"Thôi Bất Kiện, khiêu chiến thất bại!"

"Bành!"

"Bành!"

Mấy phút ngắn ngủi sau đó, lần lượt có đệ tử không thể chịu đựng trọng lực gấp mười lần, nối tiếp ngã trên mặt đất, thân thể nổ tung biến mất.

Bọn họ đương nhiên sẽ không chết, chỉ là linh hồn trở về bản thể.

Bất quá, sau khi nắm lại quyền khống chế thân thể, từng người co quắp ngã trên mặt đất, mắt không thấy trông đen, miệng sùi bọt mép, cả người giật giật như tê liệt.

Hình ảnh vô cùng thê thảm!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 210: Còn sống, thật tốt!

Đệ tử có thể tùy ý tiến vào tháp rèn luyện thách đấu, nhưng một khi thách đấu thất bại, tất nhiên sẽ có trừng phạt.

Ví dụ như bọn người Thôi Bất Kiện.

Giờ phút này, từng người đang nằm co quắp trên mặt đất, miệng sùi bọt mép, toàn thân run rẩy, cùng một lúc cảm nhận sự trừng phạt về thể xác lẫn linh hồn.

Loại cảm giác này, cực kỳ không dễ chịu.

"Aii.."

Quân Thường Tiểu nghe âm thanh thông báo có đệ tử bị đào thải lần lượt vang lên, bắt đầu đi lác đầu, nói:

"Những đệ tử này rèn luyện vẫn chưa đủ, cần phải hung hăng luyện hơn nữa, điên cuồng luyện hơn nữa!"

Hắn đã suy nghĩ kỹ rồi.

Về sau, toàn bộ đệ tử môn phái phải đạt tới trình độ, tất cả đều kiên trì được nửa tiếng bên trong bài khảo nghiệm trọng lực của tầng thứ nhất.

Hệ thống nói:

"Rất khó."

"Có khó khăn, thì mới có tính khiêu chiến."

Quân Thường Tiểu đồng dạng nói.

Ngay lúc này, âm thanh cổ xưa lại lần nữa vang lên:

"Lý Thượng Thiên, thách đấu thất bại!"

Tên đệ tử này gia nhập môn phái cùng một thời điểm với bọn người Long Tử Dương, về sau hắn được sắp xếp vào làm thành viên Tế Vũ Đường, tu luyện chủ yếu cũng là thân pháp, cho nên cường độ thân thể có hơi thiếu sót.

Thực tế mà nói, hắn đã rất không tệ.

Nếu như đổi lại là đệ tử môn phái khác, chỉ cần đi vào mười phút sẽ ngay lập tức bị đào thải một mảng lớn!

Thời gian thấm thoát trôi đi.

Rất nhanh đã trôi tới 40 phút.

Trong lúc đó, liên tục có đệ tử bị đào thải, nhân số còn lại bên trong tầng thứ nhất là 33 người.

Những tên đệ tử này, phần lớn đều là thành viên nhập môn sớm nhất, về mặt thân thể được tôi luyện vô cùng bền bỉ, cho nên mới có thể chống đỡ đến hiện tại.

Tuy nói là thế.

Nhóm người nhập môn đợt sau như Long Tử Dương và Lý Ngọc Hoa vẫn còn kiên trì chống đỡ.

Lý Ngọc Hoa được trải nghiệm bài tập đặc biệt từ Tiêu Tội Kỳ, cho nên có thể kiên trì là chuyện bình thường, còn về Long Tử Dương đích xác là nỗ lực hết sức.

Không được, ta không thể ngã xuống!

Ta nhất định phải kiên trì, ta nhất định phải cường đại hơn!

Long Tử Dương dùng nghị lực to lớn để chèo chống, hàm răng vẫn luôn cắn chặt, tư thế đã chuyển sang nửa ngồi nửa quỳ, gân xanh bên ngoài cơ bắp đã nổi hết cả lên.

Thời gian trôi thêm một chút.

Từ 40 phút đã vượt qua hơn 50 phút.

Khoảng cách khiêu chiến thành công, cũng chỉ còn lại vài phút mà thôi.

Long Tử Dương và Lý Ngọc Hoa vẫn ngậm đắng nuốt cay chống đỡ, cố gắng bảo vệ tôn nghiêm cho nhóm đệ tử đợt sau!

Nói về bọn người Lý Thanh Dương và Tiêu Tội Kỳ, muốn vượt ải là chuyện hiển nhiên, bất quá, dưới áp lực của trọng lực mang tới, cường độ rèn luyện mạnh hơn hẳn phòng huấn luyện.

Chịu đựng, phải chịu đựng.

Tại nơi này chỉ còn lại một nữ đệ tử duy nhất, chính là Lục Thiên Thiên!

Nhưng nàng đã nhũ hàng lông mày rất sâu, cảm nhận sự thống khổ của trọng lực gấp mười lần đang không ngừng đè ép.

Dạ Tinh Thần cũng có chút chịu không nổi, bất quá tính thần của một tên Võ Đế, há có thể thua trước cái trọng lực gấp mười lần nhỏ nhoi này!

Người thoải mái nhất chính là Tiêu Tội Kỳ, bởi vì trong số 33 đệ tử còn lại này, chỉ còn hắn có thể đứng thẳng người, chân chính thách đấu với khảo nghiệm trọng lực.

Đùa cái gì vậy chứ.

Tám khiên phòng hộ thứ nhất của Thiết Cốt Phái, đương nhiên phải danh xứng với thực!

Tới đi, tới đi!

Cường phong bão táp cứ tới đây!

Tiêu Tội Kỳ biểu lộ gương mặt khó coi, không ngừng gào thét trong lòng, ý nghĩ muốn tôi luyện thân thể đến cực hạn của hắn cũng ngày càng mãnh liệt!

"Đỉnh!"

Vài phút sau đó, tầng thứ nhất phát ra một tiếng vang thanh thúy, âm thanh cổ xưa lại lần nữa cất tiếng nói:

"33 tên đệ tử, thách đấu thành công!"

"Véo —— —— "

Trong nháy mắt, mảnh đất hư vô mờ mịt phía trước, xuất hiện bậc thang thông hướng đến tầng hai.

"Đệ tử thách đấu thành công, có thể tiến lên tầng thứ hai. Đệ tử giữ nguyên vị trí, có thể tiếp tục rèn luyện khảo nghiệm trọng lực. Các đệ tử muốn rời đi chỉ cần dâng lên ý nghĩ trong lòng."

m thanh cổ xưa văng vẳng bên tai mọi người.

"Phù phù!"

"Phù phù!"

Lời vừa dứt, bọn người Long Tử Dương, Lý Ngọc Hoa đã chống đỡ hết một canh giờ, thả lỏng người thở ra một hơi, cùng nhau nằm lăn ra đất, trong lòng không ngừng gào to:

"Không chơi nữa, ta muốn rời đi!"

"Véo! Véo!"

Trong khoảnh khắc đó, linh hồn thể của bọn họ tiêu tán, trở về với bản thể, thân thể lão đạo đứng lên.

Mặc dù tình trạng không thấm đến mức như Thôi Bất Kiện, nhưng cảm giác bị trọng lực gấp mười lần tra tấn một tiếng đồng hồ, cũng đủ khiến chân tay bủn rủn, hai chân tựa như que tăm, không chống đỡ nổi cả thân thể.

Một phút này.

Bọn họ rốt cuộc minh bạch, vì cái gì chương môn tuy khiêu chiến thành công, kết quả lại thảm như vậy!

...

Không phải toàn bộ đệ tử đều lựa chọn từ bỏ.

Lý Thanh Dương, Tiêu Tội Kỳ và những người khác vẫn tiếp tục chống đỡ khảo nghiệm trọng lực, bởi vì đây là cơ hội rèn luyện cực kỳ tốt!

Lục Thiên Thiên cũng không có ý nghĩ sẽ bước lên tầng hai hoặc là rời đi.

Cứ như vậy.

Bảy tên đệ tử nội môn, tiếp tục trụ lại tầng thứ nhất để tiến hành tới luyện thân thể.

Hai người Lý Phi và Điền Thất tiếp nhận được nửa tiếng, kết quả xin lỗi em chịu không nổi, lập tức dâng lên ý nghĩ rời đi, sau đó bị đào thải ra ngoài.

Tô Tiểu Mạt nhìn hơn hai người họ một chút, bất quá chỉ vờn vờn hơn mười phút đồng hồ.

Ba người vịn vách cửa, hai chân run lẩy bẩy bước ra ngoài, sau đó từng người như bùn nhão ngã xuống đất.

Cả ba người đều điên cuồng hít thở không khí trong lành, trong đầu chỉ còn lại duy nhất một cái ý nghĩ.

Còn sống, thật tốt!

Quân Thường Tiểu ngồi ở bên cạnh, cười nói:

"Chơi có vui không?"

"..."

Ba người thiếu chút nữa không kiềm được nước mắt.

Mẹ nó thật đáng sợ, quá khủng khiếp, có đánh chết cũng sẽ không chơi lần nữa!

Lê Lạc Thu thì thầm nói:

"Cũng chỉ còn lại bốn người Lục Thiên Thiên, Lý Thanh Dương, Tiêu Tội Kỳ và Dạ Tinh Thần, không biết ai sẽ là người đi ra cuối cùng đây?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Càng lâu càng tốt."

Đúng vậy.

Khảo nghiệm trọng lực gấp mười lần, mặc dù áp lực rất khủng bố, nhưng có thể chèo chống càng lâu, khẳng định thân thể đạt được trình độ tới lực càng mạnh.

Bốn người còn lại bên trong tầng thứ nhất cũng biết điều này, cho nên vẫn cố gắng cắn răng chèo chống đến cuối.

Không bao lâu sau, thời gian đạt tới hai tiếng!

Lý Thanh Dương và Dạ Tinh Thần đã đỏ đầy mồ hôi trán, từng cái từng cái gân xanh hiển hiện lên, bộ mặt đã nhẵn như mặt khi.

Lục Thiên Thiên chỉ là nhũn mỳ chặt hơn lúc trước, bất quá sau khi nâng chèo chống thêm hai mươi phút, liền lập tức dâng lên ý nghĩ rời đi, linh hồn trở về bản thể.

Như thế mà nói.

Bên trong tầng thứ nhất của tháp rèn luyện, chỉ còn lại Lý Thanh Dương, Tiêu Tội Kỳ và Dạ Tinh Thần.

Ba người tuy ăn đủ loại đau khổ, bất quá vẫn không từ bỏ.

Rất nhanh.

Ba tiếng đồng hồ đã trôi qua.

Trọng lực gấp mười lần như vô cùng vô tận, Lý Thanh Dương và Dạ Tinh Thần đã nửa ngồi nửa quỳ, tư thế như đang cõng trên người một tòa núi nặng!

Tiêu Tội Kỳ cũng đã cúi người xuống, nhưng hai chân của hắn vẫn miễn cưỡng đứng thẳng, không có bày ra tư thế nửa ngồi nửa quỳ.

Cứ như vậy, một tiếng lại trôi qua.

Lý Thanh Dương và Dạ Tinh Thần rốt cuộc chịu đựng đến cực hạn, từng người lần lượt dâng lên ý nghĩ rời đi.

Thời gian mà hai người khiêu chiến, dừng tại con số tròn bốn tiếng, dựa theo thời gian của Tinh Vãn đại lực tương đương với hai tiếng.

"Hà!"

Lý Thanh Dương dùng tay vịn cửa đi ra trước một bước, hai chân run run kịch liệt, cảm thấy như có thể ngã bất cứ lúc nào.

"Đáng... đáng chết..."

Dạ Tinh Thần cũng bước ra ngoài, trong lòng vẫn không phục, nói:

"Bồn Để nếu như vẫn còn thân thể kiếp trước, hoàn toàn có thể ở dưới trọng lực bên trong chạy nhảy như bay!"

"Chỉ còn lại mỗi mình Tiêu Tội Kỳ."

Quân Thường Tiểu thì thầm nói:

"Không biết tên này có thể chống đỡ đến giờ cơm trưa không đây?"

...

Tầng thứ nhất của tháp rèn luyện, chỉ còn lại một thân một bóng Tiêu Tội Kỳ.

Giờ phút này, hai chân hắn đã run run, thân thể cũng đã còng xuống, cả khuôn mặt đã nhấn đến mức xấu xí, bất quá vẫn còn đang cố gắng chống đỡ.

Kết quả.

Thân thể người chung quy vẫn có điểm cực hạn.

Hắn chèo chống đến hai tiếng rưỡi, thân thể rốt cuộc đã đến cực hạn, đành bắt lực dâng lên ý nghĩ rời đi, sau đó linh hồn trở về bản thể.

"Đệ tử thách đấu kết thúc!"

"Tiêu Tội Kỳ kiên trì hai tiếng rưỡi, trở thành người giữ kỷ lục tầng thứ nhất của tháp rèn luyện!"

m thanh cổ xưa vang lên.

Quân Thường Tiểu khẽ giật mình nói:

"Vừa rồi ta thách đấu thành công đấy, vì cái gì không có ghi lại lịch sử?"

Hệ thống nói:

"Chủ nhân chỉ thách đấu có một tiếng thôi, mà lại không có tiếp tục thách đấu, và lại đây là kỷ lục khuyến khích tinh thần các đệ tử, người một cái chương môn đua đòi cái gì chứ."

"Cũng đúng."

Quân Thường Tiểu nói:

"Ta đường đường là người đứng đầu một phái, sao có thể để ý dăm ba cái chuyện con con này."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 211: Trải qua rèn luyện, tăng lên rõ rệt!

Hơn năm mươi đệ tử đi vào tháp rèn luyện, hơn ba mươi người thách đấu thành công, người chống cự đến cuối cùng là Tiêu Tội Kỳ, kỷ lục được ghi lại là hai tiếng rưỡi.

Chuyện này rất bình thường.

Từ khi gia nhập môn phái đến nay, con đường Tiêu Tội Kỳ đi là tăng cường sức mạnh thân thể, ở tầng thứ nhất khảo nghiệm chính là trình độ thân thể, cho nên hắn là người cười đến cuối cùng, cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Còn về rèn luyện tầng hai, các đệ tử thách đấu thành công vẫn chưa lên khảo nghiệm thử, bởi vì sau khi chống đỡ trọng lực gấp mười lần, ai ai cũng sức cùng lực kiệt hết cả.

Tầng thứ nhất của tháp rèn luyện giúp tôi luyện thân thể, biến hóa ra ảo ảnh giống như hình thái linh hồn, thực chất là mô phỏng dựa trên trình độ thân thể của đệ tử, độ chính xác đạt tới 100%.

Dưới trọng lực áp chế, thân thể chịu từng cơn đau nhức, sau khi linh hồn trở về bản thể, cảm giác vẫn khác sâu không tan.

Vậy, vì cái gì cần phải lấy loại hình thái linh hồn này, thay thế thân thể chân chính tôi luyện?

Bởi vì không phải tất cả đệ tử đều có thân thể mạnh mẽ, nếu như dựa vào bản thể chống đỡ trọng lực gấp mười lần, rất có khả năng sẽ trực tiếp bị đè ép thành đồng thịt vụn.

Còn về tầng thứ hai khảo nghiệm, thậm chí tầng thứ ba, cách thức rèn luyện chắc chắn sẽ có sự khác biệt, độ nguy hiểm và đáng sợ đương nhiên cũng tăng cao.

Mô phỏng thân thể của đệ tử, dựa vào hình thái linh hồn để rèn luyện, cho dù thách đấu thất bại, chẳng qua cũng chỉ chịu phạt nhất định.

Đây chính là ý nghĩa của tháp rèn luyện.

Một kiểu rèn luyện giúp đệ tử tránh khỏi thương vong, đồng thời lại có thể tiến hành tôi luyện toàn diện.

“Hà!”

Bên ngoài tháp rèn luyện, bọn người Lý Thanh Dương nằm trên cỏ, gấp rút hít thở không khí, có một loại cảm giác thân thể không còn thuộc về mình.

Khảo nghiệm trọng lực gấp mười lần, so với phòng huấn luyện chơi sường hơn nhiều.

Các đệ tử thách đấu thất bại, cũng được tự động chuyển ra ngoài, nằm trên cỏ mí mắt lật ngược lên, toàn thân co giật kịch liệt.

Thách đấu tháp rèn luyện thất bại, người tuy không chết, nhưng trừng phạt chẳng khác gì lột ngang mặt từ thần.

Loại tác dụng phụ này, kéo dài hết một ngày.

Ngày hôm sau.

Quân Thường Tiểu đã dậy từ rất sớm, cảm giác mệt mỏi toàn thân tan biến, tinh thần cũng trở nên phấn chấn.

Hắn nháy tại chỗ vài cái, rồi nói:

“Các giác thân thể nhẹ hơn không ít.”

Đến phòng huấn luyện, Quân Thường Tiểu tung ra một đám mạng theo linh lực nện mạnh vào máy kiểm tra, con số xuất hiện lực lượng là 9 vạn cân.

Quân Thường Tiểu nói:

“So với hôm qua, tăng thêm 100 cân.”

Dựa vào cường độ thân thể và tu vi của hắn đang có, cho dù có bị nện hết một ngày bên trong phòng cải tạo cơ bắp, lực lượng cũng chẳng có gì thay đổi.

Khảo nghiệm một giờ bên trong tháp rèn luyện, lực lượng tăng thêm 100 cân, ai nặng ai nhẹ rõ hắn ra.

Hệ thống nói:

“Chủ nhân tăng thêm không chỉ lực lượng, còn có cường độ thân thể, tiếp tục kiên trì tôi luyện, lợi ích thu được sẽ càng nhiều.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Tháp rèn luyện này quả thực không tồi, coi như dùng toàn bộ điểm công hiến cũng không thiệt tí nào.”

Trước đó là miễn cưỡng an ủi bản thân, hiện tại mới thật sự cảm thấy vậy.

Bọn người Lý Thanh Dương tôi luyện với thời gian dài hơn, cho nên sau khi ngủ dậy đều có cảm giác cơ thể nhẹ như chim, lực lượng cũng có sự tăng trưởng rõ rệt.

“Há há há!”

Lý Thượng Thiên giống như một tên ngốc, nhảy lên nhảy xuống trên sân luyện võ, nói:

“Ta cảm thấy, mình sắp bay được rồi!”

Rất nhiều đệ tử đã trải qua tôi luyện, lần lượt đi về phía phòng kiểm tra, sau khi nhìn thấy sức mạnh có sự gia tăng, tinh thần vui sướng như điên!

Tháp rèn luyện kia, thực sự quá lợi hại!

“Đi! Đi! Chúng ta tiếp tục rèn luyện.”

Các đệ tử nếm được ngon ngọt, vết thương chưa lành đã vội quên đi đau đớn, nhanh chóng chạy đến sau núi.

Đặc biệt là ba người Tô Tiểu Mạt, Điền Thất và Lý Phi, hôm qua còn nghĩ có đánh chết cũng không chơi nữa, kết quả hôm nay chạy còn nhanh hơn các đệ tử ngoại môn.

Ý của bọn họ là đánh chết sẽ không chơi, chỉ cần đánh không chết, vậy ngại gì vết bầm!

Thế nhưng, khi bọn họ đến sau núi, tầng thứ nhất của tháp đã lập lòe ánh sáng, hiển nhiên đã có người nhanh hơn một bước!

Là ai?

Lý Thanh Dương, Tiêu Tội Ký, Dạ Tinh Thần.

Sau khi ba người thức dậy, ngay cả kiểm tra cũng không đi, chỉ việc cảm nhận cường độ thân thể và lực lượng có sự gia tăng, không nói hai lời lập tức cầm đầu vào tháp.

“Đi đi, vào thôi!”

“Cốt kết!”

Cửa tháp tự động mở ra, Tô Tiểu Mạt không chút do dự đi vào, cơ thể dừng lại, dựa vào trạng thái mô phỏng thân thể, đi lên tầng thứ nhất.

Điền Thất và Lý Phi cũng theo sát đi lên.

“Tô Tiểu Mạt thách đấu tầng thứ nhất của tháp rèn luyện.”

“Điền Thất thách đấu tầng thứ nhất của tháp rèn luyện.”

“Lý Phi thách đấu...”

Ba người đứng trong không gian huyền ảo, âm thanh cổ xưa vang lên, trọng lực gấp mười lần lập tức đè ép lên cơ thể, hành trình tự ngược bản thân lại bắt đầu.

Thôi Bất Kiện, Lý Thượng Thiên và những người khác lần lượt đi tới.

Trong thời gian ngắn, tầng thứ nhất đã có hơn bảy mươi đệ tử tại đây.

Trong đó, có đệ tử lần đầu tiên tiến hành rèn luyện, đột nhiên chịu đựng trọng lực gấp mười lần, biểu cảm trên mặt tức thì vô cùng đặc sắc.

“Bánh!”

Sau vài phút, lần lượt có hai đệ tử bị đào thải.

Bọn họ là đệ tử mới gia nhập, còn chưa hoàn toàn thích ứng với phòng cải tạo cơ bắp, đã vội chạy đến tiến hành khảo nghiệm trọng lực, không thể nghỉ ngơi trực tiếp bốc hơi.

Quân Thường Tiểu ngồi trên tầng đá bên ngoài tháp, thì thầm nói:

“Chỉ khảo nghiệm được vài phút, kết quả suy nhược cả một ngày, chuyện này có khác gì lãng phí thời gian đâu?”

Hệ thống nói:

“Vì thế, chủ nhân cần đưa ra yêu cầu để tiến vào tháp rèn luyện.”

“Ừm.”

Quân Thường Tiểu bắt đầu vận não suy nghĩ.

Tổng hợp biểu hiện của đám người Lý Thanh Dương và Thôi Bất Kiện, cuối cùng quyết định, đệ tử vẫn chưa trải qua hai tháng tôi luyện trong phòng huấn luyện, cắm đi vào tháp rèn luyện.

Hơn nửa tiếng trôi qua.

Hơn sáu mươi đệ tử trong tháp rèn luyện đã bị đào thải một nửa.

Bất quá, những đệ tử thất bại lần hai, thời gian trụ lại lâu hơn so với ngày hôm qua.

Đây nói rõ, có tiến bộ!

Ba người Lý Thanh Dương đến rèn luyện trước một bước, thuận lợi chống đỡ qua nửa tiếng, thành công thách đấu lần nữa.

Thành công không có nghĩa là kết thúc, bởi vì bọn họ theo muốn tôi luyện cơ bắp đến cực hạn, vì thế vẫn cố gắng chống đỡ trọng lực gấp mười lần.

Đám người Tô Tiểu Mạt và Điền Thất cũng đang thách thức cực hạn, hy vọng có thể chống đỡ lâu nhất có thể.

Các đệ tử vẫn tiếp tục thách đấu, không có ai để tâm tới thành hay bại, chỉ quan tâm đến thời gian tôi luyện cực hạn, hoặc là thách thức với kỷ lục của Tiêu Tội Kỳ!

Chức năng ghi lại kỷ lục của tháp rèn luyện, đang khích lệ đệ tử nỗ lực chiến đấu.

Chỉ là bọn người Tô Tiểu Mạt trên phương diện tôi luyện thân thể, còn xa tít tắp mới điên cuồng như Tiêu Tội Kỳ, sau một giờ chống đỡ, lần lượt nói giã từ cuộc đua.

Bên trong tầng thứ nhất, rốt cuộc lại chỉ còn ba người Lý Thanh Dương, Tiêu Tội Kỳ và Dạ Tinh Thần.

“Không được thua, nhất định phải chống đỡ tiếp!”

Dạ Tinh Thần chống đỡ trọng lực gấp mười lần, hai nắm đấm đã nắm chặt, gân xanh trên người đã nổi lên.

Thần là một Võ Đế, tinh thần bất khuất không ai cao bằng hắn!

Đáng tiếc, chung quy cũng là hồi sinh trong thân thể thiếu niên chật cùi, trên phương diện tôi luyện thân thể lại muộn hơn Tiêu Tội Kỳ rất lâu, kết quả dắt tay Lý Thanh Dương cùng nhau thất bại.

So với thành tích hôm qua, hai người chống đỡ lâu hơn được 10 phút, tiến bộ rất rõ ràng.

“Phù! Phù!”

Lý Thanh Dương và Dạ Tinh Thần vịn vách cửa đi ra, một lần nữa nằm sái lại trên cỏ, một lần nữa cảm nhận cảm giác cơ thể không còn thuộc về mình.

Tiêu Tội Kỳ vẫn đang kiên trì, rất nhanh đạt đến 5 tiếng, đuổi kịp kỷ lục hôm qua của bản thân.

Đây vẫn chưa phải là kết thúc, nhất định phải sáng tạo kỷ lục mới!

Chỉ là, sau khi chống đỡ thêm 10 phút, thân thể đã nõn mại hết đà, đành phải rời đi.

“Kỳ lạ!”

Quân Thường Tiểu nhìn Tiêu Tội Kỳ lao đao bước ra, có chút không hiểu nói:

“Tội Kỳ chống đỡ được thời gian lâu hơn hôm qua, sao lại không có ghi lại kỷ lục mới?”

Hệ thống nói:

“Kỷ lục mới cần phải nhiều vượt hơn nửa canh giờ mới được công nhận.”

“Hóa ra là vậy.”

Quân Thường Tiểu hiểu ra, muốn lập ra kỷ lục mới nhất định phải chống cự được ba tiếng theo giờ của Tỉnh Văn đại lục.

Chuyện này không hề nghi ngờ có chút khó, và lại kỷ lục của Tiêu Tội Kỳ, cho dù bản thân hắn muốn đánh đổ, cũng tuyệt đối không phải ngày một ngày hai có thể làm được.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 212: Thâm tàng bất lộ Lục Thiên Thiên!

Ngày hôm sau.

Sau khi các đệ tử tập luyện xong bài thể dục buổi sáng, Quân Thường Tiểu tuyên bố, đệ tử không có tôi luyện đủ hai tháng trong phòng huấn luyện, cấm tiến vào tháp rèn luyện.

Không thể không thừa nhận trọng lực của tầng thứ nhất, vừa tiến vào thì ngay lập tức nghèo, quá lãng phí thời gian công sức.

"Chương môn."

Lý Thanh Dương nói:

"Phòng cải tạo cơ bắp bên trong phòng huấn luyện không nhiều, muốn cho mấy trăm đệ tử sử dụng có chút quá sức."

Trước kia chỉ có trên dưới trăm tên đệ tử, phòng huấn luyện đã có chút chật chội và vai, hiện tại số lượng đệ tử đã đạt tới con số 500, khẳng định không thể phân chia đồng đều.

Quân Thường Tiểu đắn đo suy nghĩ một phen, sau đó tiến vào phòng huấn luyện, mua thêm 10 đài phòng cải tạo cơ bắp từ khu mua sắm, đồng thời cũng ban bố mệnh lệnh, đệ tử đã trải qua hai tháng tôi luyện, không cần phải tiếp tục tiến vào phòng huấn luyện.

Cứ như vậy, vấn đề đã được giải quyết.

Tuy rằng vẫn hơi có chút thiếu thiếu, nhưng ít ra có thể giúp cho đệ tử mỗi ngày tu luyện, được một đoạn thời gian.

Bởi vì liên tục duy trì Linh Lực Trận (Linh Pháp Trận), điểm cống hiến đã tiêu hao hết 200 điểm, Quân Thường Tiểu chỉ còn lại một chút điểm cống hiến nhỏ nhoi.

Chuyện này rất thảm, rất không có cảm giác an toàn.

Tuy nhiên, vì mục đích giúp cho đệ tử trở nên cường đại, theo con đường tông môn mạnh nhất rào bước tiến tới, cho dù là tiêu sạch toàn bộ điểm cống hiến, thì hắn cũng không tiếc.

"Môn phái còn 497 vị trí đệ tử trống chỗ, một khi chiêu mộ đầy lại có không ít điểm cống hiến."

Quân Thường Tiểu nỉ non nói.

Trong lòng của hắn đã có tính toán mở rộng sơn môn, một lần nữa chiêu mộ đệ tử gia nhập.

Cứ như vậy, đệ tử có cường độ thân thể không đủ mạnh, trước tiên chủ yếu tôi luyện bên trong phòng huấn luyện, sau khi đạt tới yêu cầu lại tiến vào tháp rèn luyện nâng cao trình độ.

Đương nhiên.

Quân Thường Tiểu cũng có ngồi chơi xơi nước.

Sau khi ăn cơm tối xong, một mình hắn tiến vào tầng thứ nhất của tháp rèn luyện, tiếp tục khắc khổ tôi luyện thân thể.

Vì cái gì phải chờ đến tối mới đi?

Nguyên nhân là hắn không muốn bị bọn đệ tử nhìn thấy bộ dạng chật vật, trong quá trình tôi luyện của mình.

Thân là người đứng đầu một phái, đương nhiên phải bảo trì uy nghiêm!

Lần thứ hai lịch luyện, Quân Thường Tiểu rất nghiêm túc, không chỉ có khiêu chiến thành công, còn chống đỡ được hơn hai tiếng.

Trên phương diện cường độ thân thể, hắn cũng không yếu hơn Tiêu Tội Kỳ, dù sao từ lúc mua phòng cải tạo cơ bắp, cũng là thường xuyên tập luyện suốt cả đêm.

"Hà!"

Quân Thường Tiểu nằm trên đồng cỏ, hít thở có hơi vất vả, hai mắt nhìn lên bầu trời đầy sao sáng, sắc mặt dần dần thả lỏng.

Đây là lần thứ ba hắn tiến vào rèn luyện, miễn cưỡng chống đỡ đến ba tiếng.

Tuy rằng hắn đã phá kỷ lục, nhưng bản thân có thân phận chương môn, cho nên tháp rèn luyện không có ghi lại kỷ lục.

Tĩnh đi, tĩnh lại.

Kỷ lục là một loại khích lệ đệ tử nỗ lực, mình cần gì phải để ý làm gì.

"Humm?"

Ngay lúc này, Quân Thường Tiểu phát hiện Lục Thiên Thiên mặc một bộ áo trắng xuất hiện trong đêm tối, sau đó đứng ở trước cửa tháp rèn luyện.

Nữ nhân này làm sao không tới luyện vào ban ngày đầu nhĩ?

Chẳng lẽ, nàng muốn giữ gìn khí chất của một cái mỹ nữ lạnh lùng sao?

Lục Thiên Thiên phát hiện chương môn cũng có mặt, nhưng chỉ nhìn một cái, sau đó tiến vào trong tháp rèn luyện.

"Véo!"

Tầng thứ nhất lấp lóe ánh sáng, chiếu sáng khu vực xung quanh.

Thanh âm cổ xưa vang lên:

"Lục Thiên Thiên, khiêu chiến tầng thứ nhất của tháp rèn luyện!"

Quân Thường Tiểu lẩm bẩm nói:

"Nàng chưa từng bước vào phòng cải tạo cơ bắp, ngay lần thứ nhất đã có thể chống đỡ mấy tiếng, thành tích rất không tệ, lần này không biết có thể chống đỡ bao lâu đây?"

"Tách."

Quân Thường Tiểu lấy ra một cái đồng hồ bấm giây từ trong không gian giới chỉ, đồ chơi này mua lúc buộc phải đổi mới khu mua sắm, sau đó bấm nút tính giờ cho Lục Thiên Thiên.

Không thể không nói, khu mua sắm xuất hiện vài vật phẩm nhìn như không có tác dụng gì, nhưng có lúc cũng thể hiện được một chút giá trị thực tế nha.

Một tiếng trôi qua.

Thanh âm cổ xưa lại vang lên:

"Lục Thiên Thiên, khiêu chiến thành công!"

Quân Thường Tiểu cảm thấy không có gì ngoài ý muốn, điều hắn đề ý là, nữ nhân này có thể đạt tới hai canh giờ rưỡi hay không?

Thời gian thấm thoát trôi qua, Quân Thường Tiểu với thân thể rã rời bị từng cơn buồn ngủ kích thích, rốt cuộc không nhịn được lăn ra đất ngủ, đồng hồ bấm giây cầm trong tay vẫn đang không ngừng chạy.

Bốn tiếng sau.

Thanh âm cổ xưa trong tháp rèn luyện phát ra:

"Đệ tử khiêu chiến kết thúc, Lục Thiên Thiên vượt qua ba tiếng, trở thành người nắm giữ kỷ lục tầng thứ nhất của tháp rèn luyện!"

Lần thứ hai lịch luyện, thế mà phá vỡ kỷ lục do Tiêu Tội Kỳ sáng tạo!

Đáng tiếc, Quân thường môn quá mệt mỏi, ngủ như heo chết, căn bản không nghe thấy âm thanh gì.

"Cót két!"

Cửa tháp mở ra, Lục Thiên Thiên mang gương mặt tái nhợt bước ra ngoài.

Nếu như Quân Thường Tiểu nhìn thấy hình ảnh bây giờ của nàng, trong lòng sẽ cực kỳ chấn động, bởi vì sau khi gắng gượng chống đỡ ba tiếng, nàng vẫn còn dư sức bước đi lại!

"Phương thức tôi luyện thân thể của cái tháp rèn luyện này, so với Cực Hạn Trận Rèn Luyện mạnh hơn không ít."

Lục Thiên Thiên đang trầm nghĩ, vô tình nhìn thấy chương môn đang phát ra tiếng ngáy ngủ ở nơi xa.

Nàng ráng chống đỡ thân thể suy yếu, hướng về phía nội viện bước đi.

Bất quá, đi không được bao nhiêu bước thì dừng lại, sau đó trở về trước mặt Quân Thường Tiểu, trong hai tròng mắt vẫn là một nét lạnh lùng.

Bình minh dâng lên, Quân Thường Tiểu đột nhiên mở to mắt, nói:

"Ồi, ta vậy mà ngủ quên mất tiêu!"

"Humm?"

Hắn chuẩn bị ngồi dậy, phát hiện trên người có đắp một tấm chăn, trên chăn vẫn còn một mùi thơm nhàn nhạt.

Trong nháy mắt, Quân thường môn đã đoán ra, hương thơm này là của Lục Thiên Thiên!

Làm một tên độc thân cầu, thế mà có thể ngay lập tức từ mùi hương nhận biết chủ nhân, thật đúng là có thiên phú dị bẩm mà.

Quân Thường Tiểu gấp tấm chăn lại gọn gàng, lẩm bẩm nói:

"Còn biết quan tâm chương môn luôn này, quả nhiên người lạnh nhưng tâm không lạnh nha."

Mà lại nói.

Nữ nhân này chống đỡ được bao lâu?

Quân Thường Tiểu vô ý thức ngẩng đầu nhìn về phía tháp rèn luyện, phát hiện phía trên tầng thứ nhất có viết, người giữ kỷ lục - Lục Thiên Thiên, thời gian ba tiếng.

Hự.

Hắn lập tức biểu lộ thần thái ngầy ngẩn.

Nữ nhân này phá vỡ kỷ lục rồi?

Sau khi bài thể dục buổi sáng kết thúc và ăn điểm tâm xong, bọn người Lý Thanh Dương tiếp tục đến rèn luyện tháp tôi luyện bản thân, bất quá khi nhìn thấy kỷ lục đã bị Lục Thiên Thiên phá nát, từng người đứng ngây như trời trồng.

"Ồi mẹ ơi!"

Tô Tiểu Mạt kinh ngạc nói:

"Hôm qua ta không thấy đại sư ty đến rèn luyện, vậy mà thần không biết quý không hay, một phát phá vỡ kỷ lục của Tiêu sư đệ!"

Tiêu Tội Kỳ gãi gãi đầu, bội phục nói:

"Đại sư ty thật quá trâu!"

Hôm qua hắn rèn luyện lần thứ ba, chỉ so với lần thứ hai chống đỡ nhiều hơn 20 phút, dựa theo tốc độ này, đạt tới ba canh giờ cần phải tốn vài ngày.

"Nữ nhân này quả nhiên không đơn giản!"

Dạ Tinh Thần cũng trầm nghĩ.

Thời điểm ở Từ Vong Cốc, nàng thi triển ra thiên phú băng hệ, chuyện này đã khiến hắn rất kinh ngạc, bây giờ có kỷ lục chống đỡ ba tiếng, thực lực không thể theo lẽ thường mà xét.

Lục Thiên Thiên thân là nữ nhi, có thể nắm giữ kỷ lục tầng thứ nhất của tháp rèn luyện, chuyện này để rất nhiều nữ đệ tử nở mày nở mặt không thôi.

Các nàng vốn là có chút sợ hãi không dám chơi, nhưng kỷ lục của đại sư ty khích lệ, rốt cuộc lấy hết dũng khí bước vào tháp rèn luyện.

Lăng Uyên Tuyết cũng đi vào, nàng đã muốn trở thành võ giả, chứng minh ai nói nữ tử không bằng nam nhân, mặc cho có thể không thể thách đấu thành công, nhưng ít ra cũng có chút dũng khí đối mặt.

Cứ như vậy.

Dựa theo kỷ lục được sáng tạo từ Lục Thiên Thiên, nam đệ tử quyết chí không chịu thua, tôi luyện càng thêm điên cuồng, nữ đệ tử như uống thuốc trợ tinh thần, cũng lớn gan đi tôi luyện.

Toàn bộ Thiết Cốt Phái, phong trào tôi luyện càng thêm khí thế.

Quân Thường Tiểu hiện ra vẻ mặt vui mừng mỉm cười, đứng bên ngoài tháp rèn luyện, nhìn thấy các đệ tử ra ra vào vào, từng người toát lên một cỗ ý chí cuồng nhiệt, như muốn nói ta sẽ trở nên mạnh hơn.

Buổi tối đến.

Hắn không có vội tiến vào rèn luyện, thay vào đó là đang đợi Lục Thiên Thiên.

Quả nhiên, thời điểm trời gần rạng sáng, nữ nhân này rốt cuộc chậm rãi đi tới.

"Hầy.."

Quân Thường Tiểu ngồi ở phía trên tảng đá, hô lên:

"Muộn như vậy còn không đi ngủ, người đến đây để rèn luyện sao?"

Lục Thiên Thiên nói:

"Chương môn không phải cũng không ngủ còn gì."

Quân Thường Tiểu đem tấm chăn lấy ra, nói:

"Cái này chắc hẳn là của người nha?"

"Chương môn đưa ta một cái vòng tay, ta trả lại một tấm chăn."

Lục Thiên Thiên nói.

Quân Thường Tiểu bắt lặc nói:

"Bỏ tọa đưa đồ thế nhưng là một cái vòng tay băng hệ, người thế mà đưa cho ta một tấm chăn, chênh lệch có hơi quá đáng lắm luôn."

"..."

Lục Thiên Thiên trầm mặc.

Từ lúc nàng đeo lên vòng tay băng hệ tại Tử Vong Cốc, bản thân đã cảm nhận được vòng tay chương môn đưa cho, bên trong ẩn chứa lực lượng băng hệ, có thể giúp bản thân đề cao cường độ băng linh lực.

Nếu không phải vậy.

Nàng tuyệt đối không thể đóng băng Hóa Long Thú, đến tận bốn năm hơi thở.

Lục Thiên Thiên nói:

"Thấp rèn luyện hẳn là một loại chí bảo cao cấp, chương môn có thể phân ra khu vực riêng cho nam nữ không?"

Quân Thường Tiểu hơi chút cân nhắc, nói:

"Hẳn là có thể đấy."

"Bất quá."

Hắn đi tới nói:

"Trước tiên, hôm nay ngươi cần phải cùng với bốn tọa, đi vào tôi luyện chung đã."

Lục Thiên Thiên hơi nhú lông mày.

Quân Thường Tiểu nói:

"Bốn tọa chỉ là muốn nhìn một chút, đại đệ tử này của ta, rốt cuộc có cường độ thân thể mạnh đến cỡ nào, vậy mà dễ dàng phá vỡ kỷ lục."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 213: Quân Thường Tiểu suy luận!

Tầng thứ nhất, thấp rèn luyện.

Quân Thường Tiểu biểu lộ nét mặt nhăn nhó, khi phải đứng chịu trọng lực gấp mười lần.

Hắn đã chống đỡ được hai canh giờ, mặc dù so với hai lần trước đã có sự thích ứng hơn, nhưng cái cảm giác này vẫn không cách nào thấy dễ chịu.

Ngược lại.

Lục Thiên Thiên đứng ở bên cạnh, chỉ nhìn hai hàng lông mày, trên trán lấm tấm mồ hôi, nhìn thấy có vẻ khá là nhẹ nhõm.

Một phút này.

Quân Thường Tiểu rốt cuộc đã hiểu, nàng vì cái gì không có hứng thú với phòng huấn luyện, hóa ra thân thể nàng đã được tôi luyện rất tốt, không cần phải cải thiện thêm.

Tuổi không quá lớn, tu vi sâu không lường được, lại còn là võ giả băng hệ, đại đệ tử này của mình đúng thật là không đơn giản mà.

"Thiên Thiên!"

Quân Thường Tiểu chịu lấy trọng lực đè ép, mở miệng khó khăn nói:

"Ngươi đến cùng có lai lịch thế nào?"

Lục Thiên Thiên nói:

"Ta chẳng có lai lịch gì cả."

Không có lai lịch?

Ngươi cho ta là con nít à.

Quân Thường Tiểu nói:

"Ngươi sở hữu linh căn thánh phẩm, sở hữu thuộc tính băng hệ, ít nhất cũng phải xuất thân từ gia tộc lớn nha."

Lục Thiên Thiên bỗng khẽ giật mình, trầm nghĩ:

"Hắn làm sao biết linh căn của ta?"

Kể từ khi Quân chương môn có Kính Râm Chống Nắng, thực lực của tất cả đệ tử trong môn phái, ngoại trừ Chu Hồng, đều do hắn nắm trong lòng bàn tay, chỉ là có muốn biết hay không thôi.

"Đương nhiên."

Quân Thường Tiểu lại nói:

"Cũng có thể đến từ tông môn lớn nha."

Lục Thiên Thiên nghe được ba chữ ‘tông môn lớn’, ánh mắt nàng có hơi xao động.

Mặc cho nữ nhân này che giấu rất tốt, nhưng vẫn bị lọt vào tầm nhìn của Quân Thường Tiểu, sau đó hắn thăm nghĩ:

"Xem ra, nữ nhân này thật sự đến từ tông môn lớn."

Linh căn thánh phẩm

Tuyệt đối phải từ tam lưu tông môn trở lên!

Nếu nàng là người của tông môn lớn, vì cái gì lại đến quận Thanh Dương này, sau đó gia nhập

cái môn phái trời sông lạc chợ của mình đâu?

Một khắc này, Holmes và Conan nhập hồn.

Quân chương môn bắt đầu vận dụng não suy nghĩ, sau cùng kết luận rằng —— bản thân mình quá đẹp trai, trong lúc vô tình bị nàng phát hiện, cho nên không tiếc rồi bỏ tông môn lớn, nhất quyết gia nhập vào Thiết Cốt Phái.

Suy luận rất có logic, cũng rất chặt chẽ, đồ ai có thể tìm ra điểm sai luôn đấy.

Lục Thiên Thiên nói:

"Chuyện của đệ tử, chương môn vẫn là không nên biết nhiều cho thanh thản."

Quân Thường Tiểu nói:

"Người hắn là làm chuyện gì sai ở trong tông môn lớn, kết quả bị cưỡng ép rời đi, sau cùng gia nhập Thiết Cốt Phái cũng chỉ là để lánh nạn."

"..."

Chẳng phải mình đã nói rất rõ rồi sao, hắn vẫn còn cố chấp suy đoán làm cái gì vậy.

Quân Thường Tiểu thấy nữ nhân này im lặng, lại tiếp tục nói:

"Xem ra, bốn tọa đoán đúng tám chín phần mười rồi."

Lục Thiên Thiên không nói nữa, dồn hết tinh thần vào việc chống đỡ trọng lực.

Quân Thường Tiểu nói:

"Một ngày là đệ tử Thiết Cốt Phái ta, cả một đời chính là đệ tử Thiết Cốt Phái ta, nếu như có kẻ thù tìm tới cửa, bốn tọa sẽ thay ngươi làm chủ."

Lục Thiên Thiên nhìn hắn, nói:

"Nếu như kẻ thù của ta là Vô Hoàng, thậm chí là Vô Thánh, chương môn có thể thay ta làm chủ không?"

Vô Hoàng, Vô Thánh?

Kẻ thù của nữ nhân này trâu vậy sao?

Lục Thiên Thiên nói:

"Chương môn tốt nhất vẫn nên đặt tâm tư ở việc phát triển môn phái đi, còn về chuyện của ta, tự ta sẽ tìm cách giải quyết."

"Lục Thiên Thiên, người nghe kỹ cho bốn tọa!"

Quân Thường Tiểu lấy hơi lên cuồng hống, nói:

"Kẻ thù của ngươi dù có là xa xa trên trời Vô Đế, bốn tọa với thân phận là chương môn Thiết Cốt Phái, tất nhiên sẽ thay ngươi làm chủ!"

Giọng nói này phát ra vô cùng có lực, lời nói vô cùng cường thế.

Nhưng dưới sức ép của trọng lực gấp mười lần, nét mặt hắn vốn phải nghiêm cẩn, kết quả chỉ là một mảnh nhăn nhó như khi.

Lục Thiên Thiên nghe tê tái hết tâm hồn.

"Phù phù."

Bởi vì lo nói chuyện mà phân tâm, Quân đại chương môn ngã xuống mặt đất, trước lúc linh hồn sắp vỡ nát, vội vàng dâng lên ý nghĩ rời đi.

Lục Thiên Thiên đứng ở tầng thứ nhất, bên tai nàng vẫn còn quanh quẩn những lời nói kia của chương môn.

Sau một lúc.

Lần đầu tiên, khóe miệng nàng xuất hiện một vòng tươi cười.

Nữ nhân lạnh lẽo như núi băng này, rốt cuộc đã cười!

Lục Thiên Thiên vốn có thân hình như tiên nữ giáng trần, nụ cười của nàng rất có hình dáng, một nét cười đi chấn động cả thành, một nét cười lại chấn động cả quốc.

Đáng tiếc, Quân chương môn không thể mắt thấy, thay vào đó là vịn cửa vật vờ bước ra ngoài.

Ngày hôm sau.

Dưới sự thao túng của Quân Thường Tiểu, tầng thứ nhất của tháp rèn luyện, được chia cắt thành hai cái khu vực.

Một bên cung cấp cho nam đệ tử rèn luyện, một bên cung cấp cho nữ đệ tử rèn luyện.

Khu tu luyện của nữ đệ tử, Quân chương môn còn cố ý phân chia thêm mười cái không gian độc lập, để cho từng người có không gian riêng tư.

Đành phải vậy thôi, nữ nhi ít nhiều sẽ để ý đến gương mặt của mình, mà hình ảnh chống đỡ trọng lực khá là nhạy cảm, cho nên khó có thể tập trung tinh thần.

Quả nhiên.

Sau khi tách ra, nhóm nữ đệ tử sớm đã gia nhập môn phái, một đường thẳng tiến đến khu vực độc lập, không một chút cố kỵ tham gia khảo nghiệm trọng lực gấp mười lần, sau đó từng người thuận lợi thách đấu thành công.

Lăng Uyên Tuyết cũng có sự tiến bộ rõ rệt.

Từ mới ban đầu chỉ kiên trì được ba mươi phút, đến hôm nay nàng đã kiên trì được năm mươi phút, khoảng cách thành công thách đấu đã rất gần kề.

Các nam đệ tử thì không có ưu đãi như thế, trước sau như một đồng loạt đứng ở tầng thứ nhất, sắc mặt từng người như hóa trang ma quỷ, gắng gượng chống đỡ trọng lực.

Bọn họ cũng không phải dựa vào bản mặt đi kiếm cơm, chỉ cần có thể nâng cao thực lực của bản thân, coi như khuôn mặt có bị méo mó xấu xí thì vẫn vui vẻ cười tươi.

Từ khi tháp rèn luyện xuất hiện, bọn người Lý Thanh Dương tạm thời bỏ xuống tâm tư tu luyện linh lực, dành trọn tâm trí tối luyện thân thể, nguyên nhân là thân thể có cơ sở tốt, đối với con đường võ đạo về sau sẽ càng thuận đường.

Dạ Tinh Thần đòi trước ăn qua trái đắng, thậm chí khắc cốt ghi tâm, cho nên rất thấu hiểu, chỉ cần sáng sớm ngày hôm sau đến, hẳn sẽ co chân vùng cẳng chạy đến tháp rèn luyện.

"Cứ thế này, đến lúc thân thể cơ sở vững chắc, sau khi thành tựu Vô Địch, muốn phá vỡ hư không dễ như trở bàn tay!"

Dạ Đế đứng chịu trọng lực gấp mười lần, ánh mắt lóe lên ý chí mãnh liệt, tinh thần chống đỡ như được thăng hoa, giúp hắn kéo dài đến hai tiếng rưỡi.

Còn chơi được.

Ba canh giờ hãy đợi đó, bọn đế sẽ vượt qua ngươi!

Mười ngày sau.

Đệ tử Thiết Cốt Phái trải qua khảo nghiệm tầng thứ nhất của tháp rèn luyện xong, phần lớn mọi người đều có thể chèo chống hơn nửa canh giờ.

Mấy tên đệ tử nội môn như Lý Thanh Dương, vượt qua nửa canh giờ cũng chỉ là hơi nhũn mảy.

Có thời gian dài rèn luyện, giúp thân thể bọn hắn đã thích ứng với trọng lực gấp mười lần, thể nhưng càng muốn nâng cao thực lực, chỉ còn cách đột phá kỷ lục của bản thân.

Lý Thanh Dương, Dạ Tinh Thần và Tiêu Tội Kỳ triệt để sa nhập vào khảo nghiệm trọng lực, tâm trí chỉ còn lại suy nghĩ là tối luyện thân thể.

Tô Tiểu Mạt, Lý Phi và những người khác đuổi theo trong vô vọng, cũng bắt đầu nảy sinh ý nghĩ tiến lên tầng hai.

Trước kia bọn họ có suy nghĩ muốn chơi thử, nhưng sau khi tiếp nhận khảo nghiệm trọng lực nửa canh giờ, cả người đã sức cùng lực kiệt, căn bản không còn hơi bước lên tầng hai dưới sức ép của trọng lực.

Hiện tại bọn họ tuy cũng khá là đau khổ, nhưng ít ra vẫn có thể gian nan nhấc chân cất bước.

"Đi thôi."

Tô Tiểu Mạt nói: "Chúng ta đi tầng hai!"

"Đạp!"

Hắn và Lý Phi, Điền Thất cắn răng nhấc chân đi, dưới sức ép của trọng lực cất từng bước tiến lên, sau cùng cũng thông qua bậc thang xông vào tầng thứ hai.

Các đệ tử vẫn còn cố gắng giằng gụa ở tầng thứ nhất, đồng loạt đưa đến ánh mắt hâm mộ, cũng thầm nghĩ:

"Mình càng phải nỗ lực hơn nữa, tranh thủ đạt đến cấp độ của các sư huynh, xông vào tầng thứ hai!"

"Véo!"

Tầng thứ hai của tháp rèn luyện lóe lên ánh sáng.

"Tô Tiểu Mạt, thách đấu tầng thứ hai của tháp rèn luyện!"

"Lý Phi, khiêu chiến..."

"Điền Thất, khiêu chiến..."

Bất quá, chưa được vài phút, âm thanh cổ xưa lại một lần nữa vang lên:

"Tô Tiểu Mạt, Lý Phi, Điền Thất thách đấu thất bại!"

"Cốt Kết!"

"Véo! Véo! Véo!"

Cửa tháp mở ra, Tô Tiểu Mạt, Lý Phi và Điền Thất trực tiếp bị vút ra ngoài.

Cả ba người lật ngược mí mắt, miệng sùi bọt mép, toàn thân run rẩy kịch liệt, mức độ trừng phạt thảm hơn hẳn bọn người Thôi Bất Kiện!

"Hít!"

Một số đệ tử chuẩn bị tiến vào tháp rèn luyện, nhìn thấy ba tên sư huynh bày ra bộ dáng, từng người lần lượt hít một hơi khí lạnh.

Tầng thứ hai này khẳng định không bỏ đến mức hủy thiên diệt thần!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 214: Nhận lời mời Ngải gia chủ, đi mở mang tầm mắt!

Tác dụng của tháp rèn luyện là rèn luyện toàn diện.

Tầng thứ nhất dựa vào trọng lực để tôi luyện cơ bắp đến cực hạn.

Nhưng nếu như chỉ đơn thuần rèn luyện thân thể, vẫn không thể coi là hoàn mỹ, bởi vì xương cốt cũng cần rèn luyện.

Bắp thịt là nền móng, xương cốt là cột nhà.

Hai thứ này kết hợp hoàn mỹ, lâu cao vạn trượng mới có thể đứng vững.

Vậy, nội dung chủ yếu của tầng thứ hai tháp rèn luyện chính là tôi luyện xương cốt.

Tôi luyện xương cốt không phải dùng trọng lực dồn ép, mà là ngọn lửa đặc biệt tôi luyện xương cốt và gân mạch.

Ba người Tô Tiểu Mạt đi đến tầng thứ hai, toàn thân lập tức bị ngọn lửa kỳ lạ bao vây, mấy trăm mảnh xương cốt cùng gân mạch tức thì chịu đựng tôi luyện điên cuồng.

Tôi luyện bắp thịt chỉ bị trọng lực dồn ép.

Bị ngọn lửa kỳ lạ này thiêu đốt xương cốt và gân mạch mang lại sự đau đớn tột cùng, đau đến tận xương tủy!

Ba người Tô Tiểu Mạt trạng thái vốn không tốt, bất ngờ bị rèn luyện như thế này, chỉ kháng cự được mấy phút linh hồn thể trực tiếp sụp đổ.

Trùng phạt ở tầng thứ hai, mạnh hơn tầng thứ nhất rất xa.

Nhìn tình trạng co giật của bọn họ, một hai ngày e rằng rất khó hồi phục.

Quân Thường Tiểu đứng trước ba người, không khỏi lắc đầu nói:

“Tầng thứ nhất còn chưa hoàn toàn thích ứng, đã vội vàng lên tầng thứ hai, các người gan không nhỏ đấy.”

Việc hoàn toàn thích ứng này rất quan trọng.

Không nói làm đến đi nhanh như bay, ít nhất sau khi chống đỡ một giờ, có thể mặt không đổi sắc.

Trước mắt thấy, đệ tử vẫn chưa đạt yêu cầu.

Vì vậy, muốn tiến đến tầng thứ hai, là một gánh nặng đường xa.

Có ba sư huynh làm tấm gương, các đệ tử phái Thiết Cốt vẫn trung thành rèn luyện ở tầng thứ nhất.

Dần dần thích ứng trọng lực gấp mười lần, tu luyện nửa canh giờ đi ra cũng không cảm thấy quá thống khổ, có thể tu luyện công pháp như thường ngày.

Mỗi ngày rèn luyện một giờ đã rất có hiệu quả rồi, trừ khi đi theo con đường cực đoan, ngược lại hoàn toàn không cần thiết phải liều mạng.

Lý Thanh Dương hiểu được, không tiếp tục theo đuổi cực hạn.

Mỗi ngày ở trong tháp rèn luyện một giờ, còn phải tu luyện Dịch Chân Kinh, còn phải giúp chương môn xử lý sự vụ của môn phái.

Đám người Tô Tiểu Mạt và Lý Phi cũng như vậy.

Theo bọn họ, rèn luyện bắp thịt chỉ là một bộ phận, nuôi dưỡng linh lực cũng không thể ngó lơ.

Cảm xúc nóng vội trước đây dần bình ổn lại, đây là phát triển bình thường hóa.

Nhưng mà, Tiểu Tội Kỵ và Dạ Tinh Thần vẫn đang cố gắng đến tận cùng, mỗi ngày rèn luyện tận ba canh giờ mới thôi.

Bọn họ làm như vậy, ưu điểm là bắp thịt có thể tăng lên mạnh mẽ, nhược điểm là kết thúc rèn luyện xong thì cả ngày suy yếu.

Quân Thường Tiểu không ngăn cản hai người tôi luyện bắp thịt, dầu sao, đệ tử có quyền lựa chọn con đường võ đạo cho bản thân.

Việc hắn có thể làm chính là bảo vệ bọn họ vững bước tiến lên, không bị người khác khi dễ nhục nhã.

Võ Vương hay Võ Hoàng đều không được, thậm chí Võ Đế cũng không được.

Thời gian này, Quân Thường Tiểu cũng đưa ra Khai Sơn Chương và Kết Ấn Tráo, để đệ tử có càng nhiều công pháp có thể tu luyện.

Khai Sơn Chương thuộc về chương pháp bá đạo, linh lực tụ hợp trên bàn tay, bạo phát ra sức mạnh khai núi phá đá.

Kết Ấn Tráo thuộc về công pháp phòng ngự, điều khiển linh lực tạo lớp phòng ngự bao bọc cơ thể.

Trong thư phòng,

Quân Thường Tiểu bày ra 10 bình dịch cải tạo tư chất, nói:

“Hành trình Từ Vong Cốc vừa rồi, các người biểu hiện không tồi, mỗi người cầm lấy một bình uống hết đi.”

Trương Vĩ và chín đệ tử tư chất trung phẩm, mỗi người cầm một bình dịch cải tạo tư chất.

Sau khi uống xong, linh căn tư chất trung phẩm cải thiện lên thượng phẩm.

Rèn luyện ở Từ Vong Cốc, Long Tử Dương và Lý Ngọc Hoa biểu hiện cũng không tồi, nhưng bởi vì gia nhập môn phái khá muộn, Quân Thường Tiểu lựa chọn đưa cho những đệ tử lâu năm trước.

Đệ tử khá nhiều, mà tài nguyên có hạn.

Chỉ có thể dựa vào gia nhập môn phái trước sau để ban phát.

“Đây rốt cuộc là được dịch gì, sau khi uống xong, linh căn và tu vi lại tăng lên.”

“Thật không thể tin được.”

“Lẽ nào, chương môn đưa cho chúng ta được dịch là Tiên Lộ Quỳnh Tương?”

Mười tên đệ tử kinh ngạc không thôi.

Bọn họ sau khi cải thiện linh căn lên thượng phẩm, nếu như không xuất hiện bất ngờ, sau này trở thành đệ tử nội môn như ván đã đóng thuyền.

Những đệ tử tu vi không quá cao, dựa vào phòng huấn luyện và linh lực trận tiến hành nâng cao, những đệ tử có thực lực không tệ thì tiến hành rèn luyện trong tháp.

Các đệ tử bưng bưng khí thể tu luyện, Thiết Cốt Phái hiển nhiên càng ngày càng chính quy hóa, chuyên môn hóa.

Việc rèn luyện của đệ tử đã giải quyết xong, chỉ còn một vấn đề bày trước mặt Quân Thường Tiểu, đó chính là tài nguyên võ đạo.

Tài nguyên võ đạo gồm có đan dược, vũ khí và linh thạch.

Đan dược và vũ khí có thể dựa vào Luyện Đan Các và Chú Tạo Các, còn về phương diện linh thạch có chút đau eo.

Trên thị trường, một viên linh thạch giá một vạn lượng, Quân chương môn đem toàn bộ gia sản đi đổi, nhiều nhất cũng chỉ đổi được hơn một nghìn viên linh thạch.

Số lượng này dùng để phòng thân còn được, nhưng muốn cung cấp cho mấy trăm đệ tử, khẳng định nhúc hết cả răng.

“Nghèo vẫn hoàn nghèo mà.”

Quân Thường Tiểu ngồi trong thư phòng, xoa xoa huyết thái dương.

Không có cái hệ thống quý tha ma bất này quấy rối, một mình hắn ở thế giới lạ này từ từ phát triển tốt biết bao nhiêu.

Than phiền không giải quyết được bất kỳ vấn đề nào cả, vì thế Quân Thường Tiểu nhất thiết phải nghĩ cách kiếm thêm tài nguyên võ đạo.

Thực ra có tháp rèn luyện, kiên trì bền bỉ về sau, các đệ tử nhất định sẽ cường đại hơn, dẫn đến môn phái cũng nước lên thuyền lên, bất quá hắn muốn đánh nhanh rút gọn!

Thời hạn của nhiệm vụ chính chỉ có 100 năm, có thể nhanh chóng đạt được, đương nhiên không thể chơi theo Phật hệ. (P/s: Ý tác có lẽ là rề rà kéo dài, chơi kéo dây thun)

“Có thể giao cho Ngải gia nhiều Liệu Thương Đan hơn một chút, trong thời gian ngắn thu được càng nhiều tiền tài.”

Quân Thường Tiểu tự nói với lòng.

Hắn không nghĩ đến việc đưa thêm Tổ Thế Đan.

Nguyên nhân là loại đan dược này so với Liệu Thương Dương, càng xứng với hai chữ nghịch thiên, nếu như bán số lượng lớn chắc chắn sẽ bị người khác tẩy máy tay chân.

Lại nói, bán đi nhiều đan dược, lỡ không may gặp phải kẻ địch đã từng sử dụng đan dược, không phải chính là tự đào hố chôn mình rồi sao.

“Chương môn.”

Ngay lúc này, Lý Thanh Dương đi vào nói:

“Ngài gia chủ đến chơi.”

Ủa sao lại tới nữa rồi?

Quân Thường Tiểu nói:

“Mọi người vào đại điện.”

“Vâng!”

Lần trước Ngài gia chủ đến, Quân chương môn đã dẫn đệ tử đi Từ Vong Cốc, vì thế lần này lại đến viếng thăm, mục đích chủ yếu là xác nhận một chút, có đến tham gia buổi đấu giá hay không.

“Chuyện này...”

Sau khi biết được mục đích, Quân Thường Tiểu do dự một lúc, nói:

“Ngài gia chủ, môn phái quá nhiều việc, bốn tọa không thể tham gia buổi đấu giá ngày mai được.”

Hắn đối với buổi đấu giá hoàn toàn không có hứng thú.

“Quân chương môn.”

Ngài gia chủ nói:

“Buổi đấu giá lần này, các thế lực lớn và cường giả từ các quận đến không ít, đi một chuyến mò mang tâm mất cũng được mà.”

“Hơn nữa..”

Hắn dừng một chút rồi nói:

“Cung chủ Diệu Hoa Cung thuộc tứ lưu tông môn cũng đến.”

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên nói:

“Người lần này đấu giá kinh động đến cả tứ lưu tông môn luôn rồi?”

Ngài gia chủ cười đáp:

“Quân chương môn, người đã nghe qua sự tích của cung chủ Diệu Hoa Cung chưa?”

“Chưa nghe.”

Quân Thường Tiểu ăn ngay nói thật.

Ngài gia chủ nói:

“Cung chủ Diệu Hoa Cung và Quân chương môn khá giống nhau, đều là tuổi còn trẻ đã thống lĩnh một môn phái, được mệnh danh là kỳ nữ (cô gái có tài) của Tỉnh Vẫn đại lục.”

“Ồ..”

Quân Thường Tiểu nói:

“Cung chủ Diệu Hoa Cung là nữ nhân sao?”

“Không sai.”

Ngài gia chủ nói:

“Diệu Hoa Cung trước giờ chỉ thu nhận nữ đệ tử, là một trong số ít tông môn nữ lưu của Tỉnh Vẫn đại lục.”

“Trẻ đến mức độ nào?”

Quân Thường Tiểu hỏi.

Ngài gia chủ nói:

“Cung chủ Diệu Hoa Cung vừa trong hai mươi tuổi, tướng mạo xuất chúng, là mỹ nữ vạn dặm có một.”

“Ách..”

Quân Thường Tiểu nghiêm túc trả lời:

“Ngài gia chủ đã không ngại đường xa đến mời lần nữa, nếu như bốn tọa cự tuyệt có chút không hợp tình hợp lý rồi.”

Hắn đã quyết định.

Không phải vì cái gì mà mỹ nữ vạn dặm có một, mà là đi để mở mang tầm mắt!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 215: Sớm bóp chết từ trong trứng!

Quân Thường Tiểu quyết định tham gia buổi đấu giá, mục đích chủ yếu là đi mở mang tầm mắt, dù sao gặp mặt các lão đại của tông môn lớn, tốt hơn việc tự mình ở nhà chơi với đé.

Còn về cung chủ Diệu Hoa Cung.

Ừm, cũng thực muốn nhìn xem thế nào là đại mỹ nữ, như thế nào là ngàn dặm mới có một.

Hầy, nam nhân mà.

Yêu thích mỹ nữ là chuyện thường tình.

Quân Thường Tiểu nếu như có thể chính nghĩa ngôn từ nói mình không thích mỹ nữ, một là hẳn nói dối không biết ngượng miệng, hai là về phương diện giới tính có vấn đề nhỏ.

"Quân chương môn."

Trước khi Ngải gia chủ đi, không quên đưa ra mấy cái không gian giới chỉ, rồi nói:

"Đây là số được liệu mà Ngải mỗ gần đây thu thập được."

"Đa tạ rồi."

Quân Thường Tiểu nhận lấy xong, biểu lộ gương mặt tươi cười, đưa tiễn nói:

"Sáng mai Quân mỗ nhất định sẽ đến tham dự buổi đấu giá."

Ừm

Được liệu có, không gian giới chỉ cũng có.

Vì thế mới nói, loại mặt hàng này không cần phải phí sức đi mua, chỉ riêng việc thu chiến lợi phẩm, hoặc người khác đưa tới đã dư xài.

Ngải gia chủ đưa tới được liệu tương đối khá nhiều, Quân Thường Tiểu kéo cửa sổ Luyện Dược Các ra, sau đó luyện chế được một bộ.

Từ trước mắt có thể thấy, Liệu Thương Đan, Tổ Thể Đan cực kỳ dồi dào, Khai Mạch Đan và Khí Toàn Đan cũng dư dả không ít.

Quan trọng nhất vẫn là Tụ Khí Đan, mặc dù có thể luyện chế được hơn 1000 viên, thế nhưng phải cung cấp cho 500 tên đệ tử, chẳng khác nào hạt cát trong sa mạc.

"Aii."

Quân Thường Tiểu thờ dài nói:

"Tài nguyên ời là tài nguyên, ta cần các người biết nhường nào!"

Đêm khuya, hẳn giao lại toàn bộ sự vụ môn phái cho Lý Thanh Dương, sau đó tiến vào tháp rèn luyện chơi hai canh giờ.

Ngày hôm sau, hẳn ăn xong bữa sáng lập tức rảo bước đi đến thành Hồ Dương.

Nhưng mà.

Hắn vừa đi đến chân núi, bắt gặp thân hình hoa sen tuyết trắng - Lục Thiên Thiên đứng dưới gốc cây.

Quân Thường Tiểu khó hiểu nói:

"Người vì cái gì xuất hiện ở chỗ này?"

Lục Thiên Thiên nói:

"Đệ tử nghe nhị sư đệ nói, chương môn muốn tham gia buổi đấu giá, cho nên cũng muốn đi theo xem náo nhiệt."

"Ngày ngày đêm đêm tu luyện ở môn phái, xác thực cũng cần ra ngoài đổi gió một chút."

Quân Thường Tiểu nói:

"Đi thôi, theo bốn tọa đi đến thành Hồ Dương."

Kết quả, hai người rời đi Thiết Cốt Sơn.

Kể từ khi môn phái bước vào chính quy hóa, Quân chương môn đã đổi tên ngọn núi vô danh này thành Thiết Cốt Sơn, dù sao rất nhiều môn phái một là lấy tên núi khai tông lập phái, hai là trực tiếp đổi tên núi trùng với tên môn phái.

Đây có thể xem là một trào lưu.

Nhập gia tùy tục, đã chơi thì phải theo trào lưu.

Sáng sớm, trời xanh mây trắng.

Phía Đông dâng lên từng tia sáng mỏng manh, từng chút từng chút một hòa vào bầu trời xanh, một ngày mới cứ thế đã đến.

Trên núi hơi nước cao, cho nên thường thường xuất hiện từng làn sương mù.

Quân Thường Tiểu và Lục Thiên Thiên người trước người sau bước đi ra từ trong màn sương, rất có phần giống một cặp thần tiên đạo lữ hạ phàm.

Đây là lần thứ hai mà hai người kết bạn đi đường, lần đầu tiên là đến tham gia Bách Tông chiêu mộ ở thành Thanh Dương.

Thời điểm ấy, Quân Thường Tiểu vừa mới xuyên không đến dị giới, mười phần đúng với hai chữ ‘cóc ghè’, còn Lục Thiên Thiên toát ra khí chất cực xứng với hai chữ ‘thiên nga’, hai người đi cùng một chỗ, cho người khác một loại cảm giác rất không hài hòa.

Hiện tại ‘cóc ghè’ đã đạt đến tu vi Vô Sur ngũ phẩm, quanh người còn tỏa ra khí chất cường môn uy nghiêm, kết hợp với nữ nhân này đi đường, từ phương diện khí chất đã có phần nổi bật hơn.

Thực tế mà nói mấy tháng này, Lục Thiên Thiên tỏ thái độ đối với chương môn có biến hóa rất lớn, nàng đã rất ít khi dùng lời nói tổn thương hắn.

"Thiên Thiên."

Quân Thường Tiểu mở miệng nói chuyện phiếm:

"Lần trước chúng ta tham gia Bách Tông chiêu mộ ở thành Thanh Dương, môn phái cũng chỉ vờn vờn có hai người mình, hiện tại môn phái đã phát triển nhân số đến 500 người, ngẫm lại có chút thôn thức con tim thật đấy."

Lục Thiên Thiên nói:

"Một môn phái có quy mô, đệ tử ít nhất cũng có mấy ngàn người, chương môn còn một đoạn đường rất dài cần đi đó."

Mặc dù nàng ngoài miệng nói như thế, nhưng tâm lý lại không thể không thừa nhận.

Thiết Cốt Phái dưới sự quản lý của hắn, trong khoảng thời gian ngắn ngày càng cường đại.

Nàng đã từng nói, nếu như mình làm chương môn, có thể khiến môn phái xưng bá quận Thanh Dương, hiện tại có thể thấy, hắn không chỉ làm được điều này, mà thời gian sử dụng còn ngắn hơn hắn.

Còn về việc xưng bá Tinh Vãn đại lục.

Lục Thiên Thiên vẫn chỉ xem đây là chuyện nằm mơ giữa ban ngày.

"Có mệt lắm không? Có muốn nghỉ một chút không?"

"Không mệt."

"Có đói không? Có muốn ăn một chút gì không?"

"Không đói."

Quân Thường Tiểu quá quen tính cách lạnh lùng của nữ nhân này, nên cũng chẳng để ở trong lòng, mà chỉ nói:

"Người nghe nói đến Diệu Hoa Cung chưa?"

Lục Thiên Thiên nói:

"Một cái tư lưu tông môn mới quật khởi, chủ nhân là Hề Tịnh Tuyên, được người đời coi là kỳ nữ hiếm thấy."

Quân Thường Tiểu kinh ngạc nói:

"Ngay cả tên cung nữ người ta cũng biết, xem ra người đời với tông môn rất có hiểu biết nha."

Lục Thiên Thiên nói:

"Những thế lực như này, chương môn nhất định phải tìm hiểu kỹ, ví dụ như cái tông môn nào không thể trêu vào, cái tông môn nào có hậu thuẫn cứng cáp."

"Bổn tọa không thích gây chuyện thị phi, tìm hiểu dăm ba cái tông môn làm gì, mà lại nói..."

Quân Thường Tiểu ngẫm một chút, rồi nói:

"Vì cái gì không phải bọn hắn đi tìm hiểu Thiết Cốt Phái ta?"

Một cái môn phái, muốn cao cao tại thượng tông môn đi tìm hiểu.

Lời này để cho người ngoài nghe được, chắc chắn sẽ cười đến toét mồm.

"Người không gây chuyện thị phi?"

Lục Thiên Thiên nói:

"Cách đây không lâu, người tiêu diệt phó đường chủ Hắc Ưng Đường cùng với hơn 60 đệ tử, vậy có khác nào gây sự đầu chửi, nếu như người ta tra ra là Thiết Cốt Phái làm, khẳng định sẽ không buông tha."

"Người chết bên trong núi hoang, thi thể cũng đã hóa tro, há có thể phát hiện ra."

Quân Thường Tiểu tự tin nói.

Khó trách con hàng này dùng Linh Lung Hỏa thiêu xác, hóa ra đã sớm nghĩ đến chuyện giết người giấu xác.

Lục Thiên Thiên nói:

"Không nên xem thường một cái thất lưu môn phái, lại càng không thể xem thường tà phái, bởi vì bọn hắn có những thủ đoạn không ai biết, chỉ cần muốn là có thể điều tra ra."

"Huống hồ."

"Người của Hắc Ưng Đường khẳng định biết được tin tức từ đám tán tu ở ngoài cốc, cho nên mới đến chặn đường chúng ta."

"Chỉ cần có đầu mối, dựa theo phong cách hành sự tàn nhẫn của tà phái, mặc kệ đúng hay sai, thà giết lầm còn hơn bỏ sót."

Nữ nhân này nói có hơi nhiều, cũng là vì muốn nhắc nhở chương môn.

"Người nói có đạo lý."

Quân Thường Tiểu lấy tay nâng cằm, nói:

"Lũ Hắc Ưng Đường này, phải chú ý nhiều hơn một chút, tránh để cho bọn chúng thọt sau gáy."

Lục Thiên Thiên nói:

"Đệ tử cho rằng, để tránh đi phiền phức về sau, chương môn có thể dẫn theo chúng ta, tiên thủ hạ vi cường, đem cái tà phái này xóa tên khỏi giang hồ."

Quân Thường Tiểu khẽ giật mình nói:

"Làm vậy có quá thô bạo rồi không?"

Lục Thiên Thiên dùng ánh mắt sắc bén nói:

"Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng, so với việc bị động phòng thủ, không bằng chúng ta chủ động chiếm lợi thế, bóp chết bất luận cái gì xuất hiện tính nguy hiểm!"

Quân Thường Tiểu nói:

"Việc này hoãn đến sau buổi đấu giá lại nói đi."

Hắn rất tán đồng ý kiến của Lục Thiên Thiên, dù sao Hắc Ưng Đường là một cái tà phái, phong cách hành sự so với Tế Vũ Lâu không có gì khác biệt, một khi để bọn hắn chơi trước, khẳng định rất khó phòng bị.

Quân Thường Tiểu không sợ quang minh chính đại phiền phức, chỉ sợ hắc thủ sau màn giờ thủ đoạn.

Linh Tuyền Tông là một cái ví dụ.

Nếu như hắn không quả quyết đem diệt tận gốc, không biết về sau sẽ dẫn tới hậu quả như thế nào.

"Chỉ là một cái tà phái mà thôi."

Trên đường đi đến thành Hồ Dương, Quân Thường Tiểu trầm nghĩ:

"Muốn diệt cũng không phải vấn đề gì to tát!"

Hắn tiếp nhận ý kiến của Lục Thiên Thiên, quyết định đem bất luận cái gì có khả năng xuất hiện nguy hiểm, sớm bóp chết từ trong trứng!

Đây là quyết định vô cùng sáng suốt.

Bởi vì cái tà phái Hắc Ưng Đường đóng ở quận Hoa Anh này, mãi vẫn chưa thấy phó đường chủ và các đệ tử trở về, cho nên đã bắt đầu cho người điều tra.

Chỉ cần tra đến đoạn đệ tử đi chặn đường Thiết Cốt Phái, sau đó biến mất không dấu vết, khẳng định sẽ đến quận Thanh Dương hỏi thăm thật tốt.

Tà phái sẽ không nói bất kỳ đạo lý nào, hoặc là đưa ra bằng chứng thuyết phục, chỉ cần thuộc vào phạm trù nghi phạm, thà giết lầm 1000, cũng sẽ không buông tha một cái.

Đương nhiên.

Điều tra cũng cần phải có thời gian.

Quân Thường Tiểu đã quyết định tiêu diệt Hắc Ưng Đường, hắn là có thể đánh phủ đầu bọn chúng trước.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 216: Một đám cặn bã hoàng kim!

Thành Hồ Dương.

Quân Thường Tiểu dẫn theo Lục Thiên Thiên tiến vào trong thành.

Có thể do hôm nay là ngày tổ chức buổi đấu giá, võ giả đi lại khắp nơi trên đường phố rất náo nhiệt, từ phong cách quần áo khác nhau, có thể thấy ít nhất một nửa số người không thuộc quận Thanh Dương.

Ngài gia đấu giá Liệu Thương Đan và Tổ Thê Đan, khi truyền ra các quận xung quanh đã gây xôn xao dư luận.

Cho dù vẫn có rất nhiều võ giả bán tin bán nghi, nhưng sau khi biết được có rất nhiều tông môn đến tham dự, tự nhiên có tính toán mở mang tầm mắt một phen.

Thành Hồ Dương càng náo nhiệt, Quân Thường Tiểu lại càng vui mừng, bởi vì như vậy sẽ có các nhân vật tai to mặt lớn xuất hiện, từ đó kiếm lời cũng sẽ càng nhiều.

"Ai nha, đây không phải Quân chương môn đó sao?"

Đang chuẩn bị đi đến nơi tổ chức buổi đấu giá, một tên gia chủ của thành Hồ Dương mở miệng, chấp tay chào đón.

Còn có người chào hỏi mình luôn à.

Nhưng mà, ta không biết hắn, vậy làm sao đáp lễ đây?

Quân Thường Tiểu vận dụng đầu óc, sau đó chấp tay nói:

"Quốc khánh vui về!"

Theo thời gian tính toán, tổ quốc của mình sắp kỷ niệm 69 năm thành lập, cho nên mượn loại phương thức này để đáp lễ tạm vậy.

Quốc khánh? Vui về?

Tên gia chủ kia bị bốn chữ này, khiến cho ngẩn người ngay tại chỗ.

Quốc khánh là ai? Một người nào đó? Hay là nói ta? Không đúng rồi, ta tên là Giản Quân, không phải là Quốc Khánh mà.

"Quân chương môn..."

"Quốc khánh vui về."

"Quân chương môn..."

"Quốc khánh vui về."

Quân chương môn bước đi trên đường, chỉ cần có người không quen tiến lên chào hỏi, lập tức biểu hiện phong độ đáp lễ.

Kết quả, đi hết một con đường, những người tiến đến chào hỏi đều ngẩn người đứng tại chỗ.

Bọn họ lần lượt ngơ ngác nhìn ta, ta nhìn người, tự nói với lòng rằng cuộc quốc khánh là ai, vì cái gì lại vui về?

Mà lại nói.

Những nhân vật tai to mặt lớn ở thành Hồ Dương, tại sao lại phải nhiệt tình với Quân Thường Tiểu như vậy đâu?

Phải biết rằng, hắn đã đắc tội với Hạo Khí Môn và liên minh Bách Tông, ngoại trừ thành Thanh Dương ra, một khi bước vào thành trì khác, đều sẽ mọi người vội tránh như thấy phải ôn dịch.

Nguyên nhân đơn giản là xuất phát từ Ngài gia.

Vào lúc Thiết Cốt Phái đến luận bàn võ đạo với Hạo Khí Môn, bọn họ không những đến trợ uy, mà lại còn nguyện ý cho vay mười triệu lượng, quan hệ nói như thế nào cũng cực kỳ thân thiết.

Ngài gia đã có tâm như vậy, bản thân mình cũng phải khách khí một chút mới được.

Còn về phía Hạo Khí Môn và liên minh Bách Tông?

Thật có lỗi, chúng ta là gia tộc ở thành Hồ Dương, khẳng định phải đứng cùng một bên với Ngã gia.

Ngài gia sản đấu giá.

Quân Thường Tiểu dẫn theo Lục Thiên Thiên một đường tiến tới, hiện tại đang đứng ngay lối vào.

"Quân chương môn."

Ngài Thượng Khắc là người phụ trách tiếp khách, vội vàng cười nói:

"Có thể bỏ chút thời gian đến tham dự buổi đấu giá của Ngài gia ta, chuyện này quá vinh hạnh rồi."

Những thế lực đến từ quận khác lần lượt đưa tới ánh mắt dò xét.

Tiêu từ này, chính là chương môn Thiết Cốt Phái đã chiến thắng Hạo Khí Môn sao?

Chắc chắc.

Vẫn còn rất trẻ nha.

"Thời thế thay đổi, một cái bát lưu môn phái, mà cũng có thể chiến thắng lục lưu môn phái."

"Lúc ấy lão phu nghe được tin tức, ban đầu tưởng rằng đây chỉ là tin đồn, mãi đến lúc đi vào quận Thanh Dương mới biết được, hóa ra tất cả đều là thật."

"Theo ta thấy, quận Thanh Dương có địa phận quá nhỏ, lục lưu môn phái như Hạo Khí Môn, sợ là không bằng một cái thất lưu môn phái ở chỗ chúng ta."

Cao tăng của các thế lực khắp nơi thấp giọng nghị luận.

Một cái bát lưu môn phái chiến thắng lục lưu môn phái, nếu không có nhiều lần chứng thực, bọn họ thật rất khó có thể tin tưởng.

"Nghe nói không bao lâu sau, Thiết Cốt Phái còn muốn đi khiêu chiến Thánh Tuyền Tông đấy."

"Thánh Tuyền Tông là ngũ lưu tông môn lâu năm, ở tại trong quận cũng là một nơi anh tài hội tụ, bọn hấn dám đi khiêu chiến, đúng là ngại mình sống quá lâu rồi."

"Tuổi còn trẻ đã đảm nhiệm chức vụ chương môn, đúng là nghệ con mới sinh không sợ cọp, bắt quá có lá gan đi khiêu chiến, chút dũng khí ấy vẫn rất đáng khen ngợi."

Quân Thường Tiểu xuất hiện, lập tức trở thành đề tài cho các thế lực khắp nơi nghị luận.

Bất quá, phần lớn mọi người đều biểu lộ vẻ mặt trêu tức.

"Quần chương môn."

Ngài Thượng Khắc thấp giọng nói:

"Giữa các quận thế lực hay ưa thích nói đông nói tây, ngại đừng đề ở trong lòng."

Quân Thường Tiểu nói:

"Cũng thường thôi."

Cái miệng ở trên thân người khác, muốn nói gì thì chính là cái đó.

Nếu như hấn đề ở trong lòng, vậy thì thời điểm bách tông chiêu mộ đã bị ghen chết.

"Mời"

Ngài Thượng Khắc chấp tay nói.

Quân Thường Tiểu dẫn theo Lục Thiên Thiên tiến vào hội trường.

Nhưng hấn vừa mới cất bước, lập tức có người nói:

"Ngài trưởng lão, Quần chương môn ngay cả thẻ bài không lấy ra đã có thể vào trong, chuyện này có chút không phù hợp với quy tắc cho lắm?"

Người nói chuyện là cao tăng của một thế lực bên ngoài quận.

"Đúng thế."

Có người hòa theo nói:

"Chúng ta đều phải xếp hàng đưa thẻ, chương môn Thiết Cốt Phái muốn vào là vào, đây có phải cố ý phân biệt đối xử với võ giả bên ngoài quận không vậy?"

"Chuyện này..."

Ngài Thượng Khắc có chút nói không nên lời.

Bởi vì gia tộc với Quân Thường Tiểu có quan hệ không phải bình thường, căn bản không có suy nghĩ để người kia lấy ra thẻ khách quý.

Võ giả bên ngoài quận không cho rằng như vậy.

Mình đứng xếp hàng ở nơi này theo thứ tự tiến vào, một cái chương môn của bát lưu môn phái, há có thể ngênh ngang chen ngang đi vào.

"Ngài trưởng lão, ngại phải cho chúng ta một lời giải thích rõ ràng."

"Tuy rằng chúng ta không phải người của quận Thanh Dương, nhưng tốt xấu đều là khách hàng đã tiêu phí, hiện tại tuân theo quy tắc xếp hàng, thế mà tên này không có phép tắc, chuyện này là thế nào?"

"Chẳng lẽ nói, lục thất lưu môn phái như chúng ta đây, ở trong mắt Ngài gia, còn không bằng một cái bát lưu môn phái của quý quận hay sao?"

Thế lực bên ngoài quận đứng lý không tha người.

Mục đích nhỏ là cố ý nhắm vào Quân Thường Tiểu hoặc Ngài gia.

Lớn hơn chính là muốn nhắm vào toàn bộ quận Thanh Dương.

Giữa các quận tuy rằng chưa có phát sinh cái gì chiến tranh, nhưng dù sao ở một cái trận doanh khác biệt, đi vào địa bàn của người khác, khẳng định cũng muốn biểu hiện cường thế

một chút.

Huống chi.

Quận Thanh Dương có chính thể thực lực hơi thấp, tại trước mặt những quận giàu có thật không đáng nhắc tới, rất nhiều thể lực đến từ quận lớn, thậm chí tự cảm giác thấy mình ưu việt tài trí hơn người.

Mâu thuẫn giữa các thể lực khác quận thường xuyên xuất hiện.

Đôi khi, chỉ vì một số ân oán nhỏ, kết quả biến thành chiến tranh giữa quận và quận, đều là chuyện rất bình thường.

Ngài Thượng Khắc biểu lộ sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Hắn hiển nhiên không nghĩ tới, những người bên ngoài quận vậy mà làm khó dễ đến cùng.

"Ài.."

Quân Thường Tiểu thở dài một hơi, dẫn theo Lục Thiên Thiên trở lại đường cũ, nói:

"Ngài trưởng lão, quy tắc tiến vào buổi đấu giá là gì?"

"Tiểu tử."

Một người nói:

"Nếu ngươi muốn đi đường này, cần phải xuất trình thẻ bạch kim mới có tư cách thông qua, còn nếu không thì ngoan ngoãn đứng xếp hàng ở đằng sau chúng ta đi."

"Hân huynh, con đường này của chúng ta, phải có thẻ hoàng kim mới tiến vào trong được, ngươi cảm thấy một cái bát lưu môn phái có thẻ lấy ra được sao?"

"Muốn nhận được thẻ hoàng kim từ trong tay Ngài gia, cần phải tiêu phí ít nhất 5 triệu lượng trở lên, đừng nói một cái bát lưu môn phái nhỏ nhỏ, coi như thất lưu môn phái của quận Thanh Dương đều chưa hẳn có nha."

"Haha, cái quận này thật đúng là nghèo mà."

Thế lực bên ngoài quận hú hí cười rộ lên.

Những võ giả và thế lực khắp nơi trên quận Thanh Dương, đang xếp hàng chờ đợi ở bên lối vào thanh đồng, ai ai cũng đều biểu lộ nét mặt cực kỳ khó coi.

Mới vừa rồi chỉ tính toán nhằm vào Thiết Cốt Phái, hiện tại công khai châm chọc quận Thanh Dương, chỉ cần là người có cái đầu hơi nóng, khẳng định không nuốt trôi cục tức này.

Quân Thường Tiểu vốn muốn thật khiêm tốn, yên lặng móc thẻ đi vào, nhưng nhìn thấy đám người này hung hăng càn quấy, nhất thời tính khí lại khó kiềm được.

"Ngài trưởng lão."

Hắn chỉ con đường mà những người bên ngoài quận đang đứng kia, nói:

"Đây là đường dành cho người có thẻ hoàng kim mới có tư cách tiến vào sao?"

"Đúng vậy."

Ngài Thượng Khắc nói:

Quân Thường Tiểu nhún nhún vai, nói:

"Bồn tọa mới vừa rồi còn đang nghĩ, vì cái gì có nhiều bọn cặn bã như vậy đứng xếp cùng một hàng, hóa ra là một đám cặn bã đến cả thẻ bạch kim cũng không có."

Cái chữ ‘cặn bã’ này, ý tứ chính là đang nhục nhã!

Thế lực bên ngoài quận nhất thời tức sôi máu, nhưng vừa muốn khai pháo công phu miệng lưỡi, bỗng thần sắc từng người đông cứng, bởi vì Quân Thường Tiểu lấy ra tấm thẻ bạch kim thẻ cầm trên tay.

Dưới ánh sáng của mặt trời chiếu rọi xuống, tấm thẻ lấp lóe màu bạch kim, lần lượt đảo qua trên mặt từng người, khiến bọn họ phải vội vàng nhắm mắt lại.

Con em nó, hắn thế mà có thẻ bạch kim!

Thẻ bạch kim của Ngài gia, bình thường chỉ có lão đại của lục lưu môn phái trở lên, mới có tư cách sở hữu, phía dưới lục lưu môn phái coi như tốn nhiều tiền hơn nữa, cũng chưa hẳn có thể cầm đến.

"Một đám cặn bã chỉ có thẻ hoàng kim, ngoan ngoãn xếp hàng đi."

Quân Thường Tiểu lắc lắc thẻ bạch kim, ngạo nghễ nói:

"Bồn tọa tiến vào trước nhé."

"À, đúng rồi."

Hắn đi được hai bước thì dừng lại, xoay người cười nói:

"Các ngươi lục thất lưu môn phái, còn không bằng cái bát lưu môn phái này của ta!"

Thế lực bên ngoài quận chỉ có thể trơ mắt nhìn hắn đi vào.

Tuy rằng ánh mắt từng người nổi lên lửa giận, nhưng cũng không thể làm gì hơn, dù sao người ta có thể bạch kim, chính mình chỉ có thể hoàng kim mà thôi.

Lại nói thêm, thẻ hoàng kim tính là cận bã, vậy người cầm thẻ thanh đồng càng thêm mất mặt.

Thế nhưng các thế lực ở quận Thanh Dương, nhìn thấy sắc mặt võ giả bên ngoài quận giống như tấp phải ruồi, trong lòng nhất thời vui vẻ không thôi.

Không phách lối nữa đi, không khoa trương nữa đi!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 217: Mất đối mặt, bảo vệ tôn nghiêm nam nhân!

Đôi khi, người tận lực không khoa trương, người khác sẽ cho rằng người là kẻ ngốc.

Cho nên Quân Thường Tiểu đành phải lấy ra thẻ bạch kim, nghênh ngang trước mặt một đám cận bã hoàng kim tiến vào trong.

Thật lòng mà nói.

Nếu không phải bọn người thế lực bên ngoài quận này quá phách lối, Quân chương môn sẽ không rảnh hơi đâu mà trêu vào.

Ai..

Khoa trương rõ mồn một ra đó, mà giả vờ như không tình nguyện, thật đúng là đối trắng thay đen mà.

Các thế lực khắp nơi trên quận Thanh Dương, cảm thấy rất dễ chịu!

Bọn họ đã sớm không thuận mắt đám người tự cho là ưu việt tài trí hơn người, lại còn là thế lực bên ngoài quận nữa chứ.

Quân Thường Tiểu có thể trước mặt mọi người lấy ra thẻ bạch kim, chẳng khác nào cho từng người bọn hắn một cái bạt tai, chuyện này không hề nghi ngờ vô cùng sáng khoái!

Bất quá.

Một cái bát lưu môn phái, có thể sở hữu cấp bậc thẻ cao nhất của Ngải gia, chuyện này để cho các thế lực bên trong quận Thanh Dương ý thức rằng, Thiết Cốt Phái và Ngải gia có quan hệ siêu bên!

"Trời ạ!"

"Quân chương môn thẻ mà có thẻ bạch kim!"

"Đây chính biểu tượng thân phận có tiền cũng không mua được đấy!"

Các võ giả trong quận Thanh Dương đến xem náo nhiệt, trong lòng từng người dâng lên rung động mãnh liệt, ánh mắt cũng nổi lên sự kính sợ.

...

Bên trong lối đi đến phòng đấu giá, là một cái hành lang hơi dài, hai bên tường treo không ít bức tranh cổ, khí thế có thể nói vô cùng xa hoa.

Quân Thường Tiểu dẫn theo Lục Thiên Thiên một đường thẳng tiến, mãi đến khi nhìn thấy hội trường bán đấu giá to tổ bố.

Trong hội trường có bàn đấu giá, bốn phía là từng dãy chỗ ngồi, người sở hữu thẻ thanh đồng sẽ ngồi ở đây.

Người nắm giữ thẻ hoàng kim thì tiến lên lầu hai, có riêng một phòng nhỏ, từ trên cao nhìn xuống, tầm mắt khá rộng rãi.

Người sử dụng thẻ bạch kim được tiến vào lầu ba, không chỉ có riêng phòng nhỏ, mà bên trong bày trí cũng vô cùng xa hoa, vô cùng xứng với biểu tượng thân phận.

"Quân chương môn!"

Quân Thường Tiểu nghe tiếng nói liền dừng bước, Ngải gia chủ từ xa vội vàng đến chào đón, đồng thời tòa ra áy náy nói:

"Không có tiếp đón từ xa, mong đừng trách tội."

Trên chỗ ngồi thanh đồng đã có vài vị võ giả ngồi xuống, lần lượt đưa ánh mắt kinh ngạc nhìn sang.

Ngải gia gần đây luyện chế được hai loại đan dược, địa vị ở trong lòng các thế lực khắp nơi như nước lên thuyền lên, không ngờ tới sẽ đối xử khách khí với một cái bát lưu môn phái.

Bên trong lầu nhỏ trên lầu hai, cao tầng của các lực thất lưu môn phái, cũng lặng lẽ đứng lên nhìn xuống thân hình Quân Thường Tiểu.

Có người trầm ngâm, có người khinh thường, thậm chí có người mỉm cười.

"Hắn chính là Quân Thường Tiểu sao?"

Bên trong một căn phòng riêng biệt xa hoa trên lầu ba, một nữ tử tuổi xuân mai đứng ở trước cửa kính, tầm mắt khóa chặt thân hình Quân Thường Tiểu, cất giọng nói nhẹ nhàng nói.

Nữ nhân này khoảng chừng hai mươi tuổi, mái tóc đen dài rủ xuống hai vai, tóc mái như thác nước che khuất nửa bên trái của khuôn mặt mỹ lệ, da thịt nàng như trân châu trắng nõn mịn.

màng.

Một đôi mắt thanh tịnh như khe suối, quanh người toát ra một cỗ khí nhất, khiến người khác nhìn vào lập tức biết thân phận cao quý.

Đối với người cùng giới nhìn chăm chú, Quân Thường Tiểu không có quan tâm, nhưng hắn cảm nhận được có ánh mắt khác giới nhìn chăm chú, lập tức ngẩng đầu lên, nhìn thẳng với đối phương.

Nữ nhân này, ừm, rất xinh đẹp.

Hắn chỉ nhìn một chút, sau đó thu hồi ánh mắt, chấp tay cười nói:

"Ngài gia chủ còn bận chủ trì buổi đầu giá, có thể tự mình đến tiếp đón, bồn tọa vui mừng còn không kịp."

"Quân chương môn là khách quý của Ngài gia ta, coi như bận rộn hơn nữa, cũng phải đích thân ra tiếp đón mới phải đạo."

Ngài gia chủ cất tiếng nói rất lớn, rõ ràng có ý đồ muốn cho toàn bộ người trong hội trường biết.

Hắn làm như thế, càng khiến cho thế lực khắp nơi hiếu kỳ, rốt cuộc chương môn Thiết Cốt Phái có tài đức gì, khiến cho Ngài gia coi trọng như thế?

"Quân chương môn, mời lên lầu ba nghỉ chân."

Ngài Thượng Nghê bày ra tư thế mời, dẫn theo Quân Thường Tiểu đi đến cầu thang lầu ba.

Đi lên lầu ba?

Chương môn Thiết Cốt Phái chẳng lẽ nào có thể bạch kim?

Các thế lực khắp giết này cả mình, trong lòng càng thêm chấn động.

"Quân chương môn."

Trong lúc bước lên lầu, Ngài Thượng Nghê nhỏ giọng nói:

"Người vừa mới nhìn thấy vị kia, chính là cung chủ Diệu Hoa Cung - Hề Tịnh Tuyên."

Quân Thường Tiểu nói: "Ta cũng đoán ra rồi."

Mặc dù chỉ là nhìn trong giây lát, nhưng hắn vẫn có thể cảm nhận được khí chất người bề trên, cho nên lập tức phán đoán, người này hẳn là cung chủ Diệu Hoa Cung.

Nàng có thể đối mắt với người siêu cấp vô địch đẹp trai như mình, mà gương mặt không chút biến sắc.

Hai chữ 'Kỳ nữ', danh xứng với thực.

Hệ thống không cách nào nhận được, nói:

"Ta chưa bao giờ thấy qua tên nào vô liêm sỉ như ngươi!"

"Thấy sao?"

Ngài Thượng Nghê cười nói:

"Có phải rất giống tiên nữ giáng trần không?"

"Hầy.."

Quân Thường Tiểu nói:

"Cũng tạm."

Ngài Thượng Nghê giật khોક miệng một cái, nhưng khi nhìn đến người đi phía sau là Lục Thiên Thiên, không nhận được thăm nghĩ.

"Nữ tử này có tướng mạo cũng không thua kém gì cung chủ Diệu Hoa Cung, khó trách Quân chương môn chỉ đánh giá hai chữ 'cũng tạm'."

Lầu ba, phòng xa hoa.

Quân Thường Tiểu và Lục Thiên Thiên bước vào trong.

Bên trong có không gian rất lớn, trang trí cũng cực kỳ lộng lẫy.

Chỉ riêng cái ghế sofa, nhìn sơ qua cũng biết được làm từ gỗ thượng đẳng, và da lông cao cấp chế tạo thành.

Hai chữ, xa xỉ!

Quân Thường Tiểu tuy có chơi kinh ngạc, nhưng nét mặt hắn lại không chút biểu hiện ra.

Thân là người đứng đầu một phái, coi như tiến vào nội viện hoàng cung, cũng không thể biểu hiện ra bộ mặt chưa thấy qua sự đòi được.

"Quân chương môn."

Ngài gia chủ cười nói:

"Ngài mỗ còn phải đi tiếp khách, không quấy rầy thêm, nếu người có dặn dò gì, chỉ cần thông báo cho người hầu bên ngoài."

"Được."

Quân Thường Tiểu quan sát tỉ mỉ một phen, sau đó đi đến trước cửa sổ, phát hiện đối diện vậy mà là phòng nhỏ của cung chủ Diệu Hoa Cung.

Ha... ha.

Đây thật đúng là đầy đủ trực diện luôn.

Khá là trung hợp, Hề Tịnh Tuyền cũng đang đứng trước cửa sổ, ánh mắt nhìn đến trên người Quân Thường Tiểu.

Hai người vừa mới đối mặt trên dưới, hiện tại cả hai cùng đối mặt trực diện, có điều vẫn còn một khoảng cách ngăn cản.

Lúc này hội trường có nhiều người nhìn như vậy, nhìn thẳng một cái đại mỹ nữ có chút không ổn, hiện tại Quân thường môn đứng ở trong phòng riêng, cho nên không chút nào cố kỵ nhìn thẳng.

Người nhìn ta, vậy ta nhìn người đấy, bằng không cứ việc tổn thương lẫn nhau!

Nữ nhân này có da thịt trắng nõn, mặc dù mái tóc che nửa bên mặt, nhưng không thể không nói, thực sự đúng với đại mỹ nữ ngàn dặm mới có một.

Quả nhiên.

Cái thể giới dồi dào linh lực này, không khó để nuôi dưỡng ra một cái đại mỹ nữ như thế này.

Nam nữ đối mặt nhìn nhau, chuyện này có chút không hợp lẽ thường.

Nhưng còn hàng Quân Thường Tiểu da mặt dày, nhất quyết không nhượng bộ, người đã nhìn ta, vậy ta cũng nhìn người.

Lúc này, theo lẽ thường thì nữ hài sẽ thẹn thùng rút lui, dù sao người ta cũng là nữ tử mới tuổi đôi mươi.

Bất quá, Hề Tịnh Tuyền ra bài không theo lẽ thường, nàng vẫn đứng nhìn trực diện Quân thường môn, ánh mắt không chút một chút nào muốn trốn tránh.

Từ lúc nào nữ nhân, có da mặt dày như vậy rồi?

Dám không chút cố kỵ, đối mặt với siêu cấp vô địch đẹp trai như ta luôn?

Khá lắm, khá lắm.

Ngày hôm nay, bốn tọa sẽ để người biết, cái gì gọi là một ánh nhìn động lòng người!

Quân Thường Tiểu đứng thẳng người, hai mắt nhìn thẳng vào mắt đối phương, đôi mắt như có tia điện, khóe miệng nở ra nụ cười mỉm cười.

Tê tê!

Trong nháy mắt, tia điện bắn ra.

Kết quả, cung chủ Diệu Hoa Cung không có chút phản ứng nào, hai mắt nàng vẫn nhìn thẳng về phía Quân Thường Tiểu, trong ánh mắt không dâng lên một tia cảm xúc gì cả.

Cái đầu phong!

Mị lực của ca kém vậy sao?

Quân thường môn đối với tướng mạo của mình có sự tự tin vượt các quy tắc chuẩn mực, dưới tình huống khai hòa toàn bộ mị lực, vẫn không thể rung chuyển một cái mỹ nữ, đây là chuyện siêu tổn thương lòng tự tôn!

Lão tử không tin!

Quân Thường Tiểu sắp điên tiết lên, hần vờn hai tay ra phía sau.

Khi thì nhú chặt hàng lông mày, lúc thì ánh mắt buồn man mác, khi thì trầm tư tĩnh lặng, lúc thì vui sướng mỉm cười.

Loại kỹ thuật thiết yếu để trêu gái này, hần thể mà biết tổng, người nào khoác lác nói Quân thường môn độc thân bằng thực lực, ta cảm thấy tức giận với hần.

Hai người đối mặt một lúc lâu sau.

Bởi vì kiên trì trong thời gian dài, hốc mắt của Quân thường môn đã cảm thấy khô cạn.

Không thể thua, phải khiến nàng cảm thấy ngại ngùng!

Ngay lúc Quân Thường Tiểu đưa ra quyết định, bảo vệ tôn nghiêm của nam nhân.

Lục Thiên Thiên đi đến bên cạnh, nhìn Hề Tịnh Tuyền một chút, sau đó hơi tiếc hận nói:

"Cung chủ Diệu Hoa Cung này tuy tài năng vượt bậc, đáng tiếc trời sinh mắt có tật."

Hự.

Trong nháy mắt, Quân thường môn hoá đá tại chỗ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 218: Cung chủ Diệu Hoa Cung, nhân vật hung ác!

Quân Thường Tiểu thể hiện bộ mặt điển trai nhất, oai phong nhất của bản thân, nhưng ánh mắt Hề Tinh Tuyền một chút chần động cũng không có, điều này làm cho hắn không phục, làm hắn có chút tức giận.

Đến đây, đến đây.

Bốn tọa hôm nay cùng người đại chiến ba trăm hiệp, xem ai rồi mất đi trước!

Đừng xem bình thường quản lý môn phái và hành sự quả quyết, nhưng mà Quân Thường Tiểu một khi tùy hứng thì chẳng khác nào một đứa trẻ chưa trưởng thành.

Cứ như vậy, người nhìn ta, ta nhìn người.

Hốc mắt đã khô cạn rồi, nhưng Quân Thường Tiểu vẫn cố chấp không chớp.

Hắn nhất định muốn bảo vệ tôn nghiêm của một nam nhân, để cho nữ nhân này biết, cái gì gọi là xấu hổ, cái gì gọi là thẹn thùng.

Nhưng mà, Lục Thiên Thiên đi tới nói một câu, khiến hắn như bị vạn tiễn xuyên tâm.

Rất lâu sau.

Biểu cảm trên mặt Quân Thường Tiểu vô cùng đặc sắc nói:

“Nữ... nữ nhân này bị mù sao?”

“Ừm!”

Lục Thiên Thiên đáp:

“Vừa sinh ra đã mù, còn bị cha mẹ vứt bỏ trong núi hoang, cung chủ tiền nhiệm của Diệu Hoa Cung đi ngang, cảm thấy thương tiếc nên bế về nuôi dưỡng trưởng thành.”

“Thâm vậy luôn?”

Quân Thường Tiểu nhìn về phía Hề Tinh Tuyền, trong lòng dần dần thấu hiểu, ánh mắt của nàng ta mặc dù trong suốt như nước nhưng trống rỗng vô thần.

Quả nhiên, mắt có vấn đề.

Không nhìn thấy ánh sáng, có thể trở thành cung chủ của một tứ lưu tông môn, chẳng trách được mệnh danh là kỳ nữ tử.

Lục Thiên Thiên nói:

“Nàng đến tham gia buổi đấu giá, chính là hy vọng Liệu Thương Đan có thể trị khỏi bệnh mắt của mình.”

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

“Công dụng của Liệu Thương Đan chỉ là trị thương, không phải trị bệnh.”

Ai..

Bản thân nhìn thẳng vào một nữ nhân có bệnh về mắt, cái thể loại gì đây?

Quân Thường Tiểu thu hồi ánh mắt, đồng thời vô cùng khiển trách hành động ấu trĩ vừa rồi của bản thân.

“Quân chương môn.”

Hề Tinh Tuyền đứng ở cửa đối diện, cười nói:

“Ngài vừa rồi là đang nhìn ta sao?”

Nụ cười tươi sáng của nàng, khiến cho người khác có cảm giác thanh thản như gió xuân lướt nhẹ qua.

Đáng tiếc, nữ nhân xinh đẹp như vậy, lại chưa từng nhìn được ánh sáng, chưa từng nhìn non sông tươi đẹp trong trời đất này.

Quân Thường Tiểu nói:

“Quân mỗ hay nghe người ta nói, Hề cung chủ là kỳ nữ tử của Tinh Vân đại lục, hôm nay gặp mặt quả là danh bất hư truyền.”

Hề Tinh Tuyền cười nói:

“Quân chương môn thống lĩnh Thiết Cốt Phái, có thể đánh bại Hạo Khí Môn, mới khiến người ta khâm phục.”

Nàng quả thật là khâm phục, không phải lời châm chọc của những thế lực ngoài quận bên ngoài.

Quân Thường Tiểu vừa muốn nói vài lời khách khí.

Một nữ tử đi đến trước mặt Hề Tĩnh Tuyền, tròn mắt nhìn hấn một cái, nói:

“Cung chủ, trước đó Thái trưởng lão căn dặn, người đừng cùng người lạ nói chuyện, đặc biệt là loại nhân không đứng đắn này.”

Nam nhân không đứng đắn?

Người có ý gì? Bồn tọa không đứng đắn á?

Quân Thường Tiểu định mở miệng nói đạo lý với nữ nhân kia, nhưng người ta đã diu Hề Tĩnh Tuyền rời khỏi cửa sổ.

“Thiên Thiên.”

Quân Thường Tiểu tức giận dùng dùng nói:

“Bồn tọa có không đứng đắn sao?”

Lục Thiên Thiên đáp:

“Từ hành vi nháy mắt ra hiệu của chương môn vừa rồi, xác định là không đứng đắn cho lắm”

Quân Thường Tiểu bắt lực ngồi xuống ghế, trong lòng gào thét nói:

“Ta chỉ là thể hiện bộ mặt anh tuấn nhất của nam nhân thôi mà!”

“Chương môn.”

Lục Thiên Thiên nói:

“Người cảm thấy vị cung chủ Diệu Hoa Cung này thế nào?”

Quân Thường Tiểu ăn ngay nói thẳng đáp:

“Giọng nói dễ nghe, bộ dạng cười lên nhìn cũng rất đẹp.”

Lời nói này còn bao hàm một ý khác.

Chính là đề nói cho đại đệ tử, người lúc nào mới có thể ăn nói dễ nghe một chút, lúc nào mới có thể cười tươi một chút.

Lục Thiên Thiên đương nhiên nghe không hiểu, vẫn lạnh như băng nói:

“Người nhìn thấy chỉ là vẻ bề ngoài, theo những gì ta biết, Hề Tĩnh Tuyền là một nhân vật hung ác.”

“Ồ?”

Quân Thường Tiểu nói:

“Ác như thế nào?”

“Có tin đồn nói, sau khi nàng tiếp nhận vị trí cung chủ, đã ra lệnh cho đệ tử tìm kiếm cha mẹ ruột của mình.”

Lục Thiên Thiên nói.

“Đây cũng là chuyện thường tình thôi mà.”

Quân Thường Tiểu nói.

Lục Thiên Thiên tiếp lời:

“Sau đó, Hề Tĩnh Tuyền đã tìm được cha mẹ ruột, tuy nhiên tự tay giết chết bọn họ.”

“Cái gì?”

Quân Thường Tiểu tròn tròn mắt.

Vứt bỏ con của mình tất nhiên là chuyện trời không dung thứ.

Nhưng phận làm con cái, làm ra chuyện giết cha giết mẹ, đây tuyệt đối tâm lý có vấn đề.

Quân Thường Tiểu rất khó tưởng tượng, một nữ nhân dịu dàng như vậy, sẽ làm ra một chuyện man rợ như thế.

“Vài năm trước, có một lục lưu môn phái đắc tội với Diệu Hoa Cung.”

Lục Thiên Thiên nói:

“Ba ngày sau, môn phái trên dưới năm nghìn người, toàn bộ thi thể nằm trên sân luyện võ, ngay cả chó gà cũng không tránh được một kiếp.”

“Ồi mẹ ơi!”

Quân Thường Tiểu nói:

“Thế này thì quá hung ác rồi còn gì?”

Chuyện tiêu diệt môn phái của người ta, Quân Thường Tiểu cũng đã từng làm, nhưng oan có đầu nợ có chủ, chỉ giết tông chủ và trưởng lão của Linh Tuyền Tông, không hề liên lụy đến đệ tử.

Loại diệt phái tàn khốc máu tanh này, quả thật khiến người khác giận sôi cả người!

“Diệu Hoa Cung là tà phái sao?”

“Chính phái.”

“Vậy môn phái lục lưu kia là tà phái?”

“Cũng là chính phái.”

“Đã là chính pháp, tiêu diệt một lục lưu môn phái mà không có ai lên tiếng?”

“Có.”

Lục Thiên Thiên đáp:

“Hậu thuẫn của lục lưu môn phái, tông chủ của tứ lưu tông môn từng khởi binh hỏi tội đến Diệu Hoa Cung, kết quả bị Hề Tịnh Tuyền đánh cho cha mẹ nhìn không ra.”

Quân Thường Tiểu co giật khòe miệng.

Nữ nhân đó nhìn giống như vô hại, hóa ra nội tâm lại đen tối tàn bạo như vậy.

Đột nhiên, trước mặt Quân Thường Tiểu xuất hiện một cảnh tượng.

Trong phòng tối như mực, Hề Tịnh Tuyền đứng sau lưng, sau đó từ từ xoay người, nhắc thanh đao nhiễm máu, hướng về phía mình nở ra một nụ cười quái dị.

Nghĩ đến đây, Quân Thường Tiểu lập tức giật mình một cái, trầm giọng nói:

“Quả nhiên là nhân vật ác!”

Trong phòng riêng của Diệu Hoa Cung.

Hề Tịnh Tuyền vừa ngồi xuống ghế, lập tức cười nói:

“Lệ Nhi, giọng nói của chương môn Thiết Cốt Phái thật nhẹ nhàng.”

Đôi mắt lộ ra bên ngoài mặc dù trong suốt, nhưng đáng tiếc chỉ là trống rỗng vô thần.

“Cung chủ.”

Đệ tử Diệu Hoa Cung - Lệ Nhi nói:

“Tên đó, nhìn có vẻ như chỉ mới mười tám tuổi.”

Hề Tịnh Tuyền thì thầm nói:

“Bất luận môn phái có thể đánh bại lục lưu môn phái, nhất định là một nam nhân đỉnh thiên lập địa, chi đáng tiếc...”

Nói đến đây, nàng cúi đầu nhỏ xuống.

Hơi gạt đi nước mặt nói:

“Không thể tận mắt nhìn bộ dạng của chàng ra sao?”

Lệ Nhi lập tức biến sắc, vội vàng nói:

“Cung chủ, trong buổi đấu giá này, tề tụ rất nhiều thế lực ở đây, người ngàn lần vạn lần không thể suy nghĩ linh tinh.”

Vài đệ tử Diệu Hoa Cung cũng không ngừng nom nớp lo sợ, vội vàng chạy đến an ủi cung chủ.

Một lúc sau.

Hề Tịnh Tuyền ngẩng đầu, nước mắt trên mặt bị nụ cười che đậy, nói:

“Ta biết rồi, ta biết rồi.”

“Phù!”

Nhìn thấy cung chủ cười lên, các đệ tử thở phào một hơi, tinh thần căng thẳng cũng dần dần thoải mái.

“Quân Thường Tiểu.”

Hề Tịnh Tuyền thì thầm nói:

“Nếu như có một ngày mắt ta được trị khỏi, nhất định phải nhìn xem, người rút cuộc có bộ dáng như thế nào.”

Lệ Nhi nói:

“Cung chủ, ngài cần gì phải để tâm một bát lưu môn phái, không biết chừng ngày nào đó bị người ta xóa tên khỏi giang hồ.”

Một nữ đệ tử khác nói:

“Ta nghe nói, Thiết Cốt Phái và Thánh Tuyền Tông có ước định một năm, nếu như mà thua, khẳng định sau này khó có chỗ đứng trong giang hồ.”

“Hà?”

Hề Tịnh Tuyền ngạc nhiên nói:

“Quần chúng môn muốn khiêu chiến với ngũ lưu tông môn sao?”

Lệ Nhi nói: “Ngay cả bản thân còn không biết tự lượng sức mình, muốn khiêu chiến với Thánh Tuyền Tông, đây có khác gì tự đào mộ chôn mình, vì thế tông chủ cần gì phải để ý cái môn phái này.”

“Sau khi buổi đấu giá kết thúc, người đi nghe ngóng một chút, thời gian cụ thể Thiết Cốt Phái đến khiêu chiến Thánh Tuyền Tông, nếu như có thời gian ta sẽ đi xem... đi nghe một chút.”

Hề Tịnh Tuyền có chút mong đợi.

Còn các đệ tử không nói nên lời.

Cung chủ vì cái gì lại nhớ thương tên chương môn của Thiết Cốt Phái kia?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tội Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 219: Tham dự đấu giá!

Bên trong hội trường buổi đấu giá của Ngải gia, các thế lực khắp nơi không ngừng tiến vào, ghé ngồi khu vực thanh đồng đã chật ních người.

Đây đều là bộ phận tới xem náo nhiệt.

Những nhân vật chính trong buổi đấu giá đều ở trên lầu hai, rất nhiều thế lực sau khi vào chỗ ngồi, đã bắt đầu xoa xoa nắm tay.

Còn ở lầu ba cao cấp, lần lượt có hai cái ngũ lưu tông môn tiến đến, khi biết được có tứ lưu Diệu Hoa Cung ở bên cạnh, nhất thời trở nên rất biết điều.

Ở trong mắt môn phái cấp bậc thấp, ngũ lưu tông môn như là một quái vật khổng lồ.

Còn đối với tứ lưu tông môn, ở trong mắt bọn hắn, đồng dạng cũng là một con quái vật khổng lồ.

Ngàn vạn lần không thể đắc tội!

Đương nhiên.

Có một số lực lưu môn phái cũng nắm giữ thẻ bạch kim, hiển ngang tiến lên lầu ba.

Bởi vì gian phòng kế bên có thể là lão đại ngũ lưu tông môn, cho nên những người này vô cùng thành thật, sợ không cẩn thận trêu chọc phải.

Nhưng mà.

Khi bọn hắn thông qua cửa sổ, nhìn thấy Quân Thường Tiểu, từng người đều nổi lên ánh mắt kinh ngạc.

Trưởng lão lực lưu Kinh Thiên Môn, có chút buồn bực nói:

"Đây là đệ tử đại tông môn nào, sao lại mất quá vậy?"

"Trưởng lão."

Một tên đệ tử thấp giọng nói:

"Đây chính là chương môn Thiết Cốt Phái - Quân Thường Tiểu."

Người trưởng lão kia bực tức nói:

"Một cái bát lưu môn phái nhỏ nhỏ, vì cái gì có thể ngồi cùng một chỗ với chúng ta?"

Kinh Thiên Môn là lực lưu môn phái bên ngoài quận, trên thực lực mạnh hơn Hạo Khí Môn một bậc, cho nên tính cách rất kiêu ngạo, tự nhiên không cách nào nhẫn nhịn mình phải ngồi chung một chỗ với Thiết Cốt Phái.

Các môn phái ở bên ngoài quận khác, biết được một cái bát lưu môn phái chen chân vào ngồi cùng một lầu với mình, cảm giác như bị nhục nhã, tất cả mọi người nhìn về phía Quân Thường Tiểu, đều đưa đến ánh mắt xem thường.

Chuyện này nếu như ở địa bàn mình, sớm đã lộn cái bàn.

Môn phái bậc cao có tôn nghiêm của môn phái bậc cao, ngồi cùng một chỗ với môn phái bậc thấp, đây tuyệt đối là sự nhục nhã.

Nhưng mà, bọn hắn không thể làm gì hơn, bởi vì Quân chương môn cũng có thể bạch kim.

"Chắc chắc."

Quân Thường Tiểu phát hiện có khá nhiều ánh mắt, mang theo khinh thường và lạnh lùng nhìn mình, nói:

"Xem ra, ta đặt móng ở chỗ không nên đặt rồi nha."

"Trong mắt bọn hắn, chương môn phái ngồi ở lầu một."

Lục Thiên Thiên nói thẳng.

"Có phải thấy tức lắm đúng không?"

Quân Thường Tiểu nói:

"Đến nha, đến cần ta đi."

Sau khi các thế lực vào chỗ ngồi, Ngải Thượng Nghê xuất hiện ở trên đài đấu giá phía dưới.

Hội trường vốn đang ồn ào, lập tức trở nên yên tĩnh.

Ngải gia chủ cất cao giọng nói:

"Cảm tạ chư vị bỏ chút thời gian đến tham gia buổi đấu giá do Ngải gia ta tổ chức, tiếp theo..."

Mọi người tới nơi này chủ yếu vì đan dược, không ai rảnh hơi đâu nghe những lời nói rườm rà vô nghĩa, cho nên Ngải gia chủ đi thẳng vào vấn đề nói:

"Bắt đầu tiến hành đấu giá đan dược!"

Câu nói này trong nháy mắt nhóm lửa cho bầu không khí sôi động.

Trong từng cái phòng riêng, những thế lực có nhu cầu cấp thiết đối với đan dược, đều đứng hết cả lên.

Ngải Thượng Nghê phát tay, đem một viên Liệu Thương Đan đặt xuống đài đấu giá, nói:

"Có quan hệ tới công dụng của Liệu Thương Đan, Ngải mỗ sẽ không giải thích gì thêm, giá khởi điểm là 30 vạn."

"30 vạn lận á?"

Quân Thường Tiểu ngồi trong phòng riêng của mình, kinh ngạc mở miệng nói:

"Định giá cao như luôn à?"

"Bắt đầu đấu giá!"

Ngải Thượng Nghê vừa dứt lời, một thế lực trong phòng nhỏ trên lầu hai hô to:

"40 vạn!"

"50 vạn!"

Quân Thường Tiểu lần đầu tiên tham gia đấu giá, khoe miệng không nhịn được co giật vài cái.

Vừa dứt lời, cuộc đấu giá đã kịch liệt như vậy, xem ra Ngải gia định giá 30 vạn, không hề có một chút khoa trương.

"1 triệu!"

Ngay lúc này, bên trong phòng nhỏ trên lầu ba phát ra âm thanh, hiển nhiên xuất phát từ Hề Tịnh Tuyền.

Quân Thường Tiểu tròn mắt há hốc mồm.

50 vạn trực tiếp tăng lên tới một triệu, nữ nhân này thật sự là nhân vật quyết đoán!

Nhưng khi hắn nghĩ đến nàng muốn dựa vào Liệu Thương Đan để trị bệnh mắt, coi như cái giá 10 triệu, hắn cũng không chút nào nuôi tiếc.

Đặt mình vào vị trí của đối phương, nếu như hai mắt mù lòa, biết được công dụng nghịch thiên của Liệu Thương đan, khẳng định sẽ không tiếc bất cứ cái giá nào mua lại.

Có điều, cô nương... người phải thất vọng rồi.

Không nói tới đến việc Liệu Thương Đan có chữa được bệnh mắt của người hay không, chỉ riêng việc về mặt cảnh giới, đã vượt qua giới hạn.

Quân Thường Tiểu không cho rằng, cung chủ Diệu Hoa Cung thực lực chỉ có Khai Mạch cảnh hoặc Vũ Đò cảnh.

Sau khi Hề Tịnh Tuyền hô lên 1 triệu, hội trường hoàn toàn yên tĩnh lại, không ai còn dám tiếp tục ra giá.

Không phải bọn hắn không có tiền, mà là không dám chơi.

Bọn họ đều biết rõ, giọng nói phát ra đến từ phòng riêng của Diệu Hoa Cung, tranh chấp với tứ lưu tông môn, này chẳng phải ngại mình sao lâu hay sao.

Quân Thường Tiểu sờ mũi một cái, nói:

"Tình hình có chút không ổn nha."

Hề Tịnh Tuyên hô cái giá 1 triệu, giá cả không có gì phải bàn cãi.

Nhưng nếu như sau đó từ ngũ lưu tông môn đến kêu giá, mọi người lại kiêng kị không dám đấu giá, vậy chẳng phải lỗ không chỗ nói rồi sao?

Vấn đề này, Ngải gia khẳng định cũng đã nghĩ đến, cho nên mới sẽ định giá là 30 vạn lượng.

Mà trong văn bản rõ ràng quy định, một tên võ giả hoặc thế lực nào đó, muốn mua thêm viên đan dược thứ hai, phải thanh toán cái giá gấp đôi.

Khởi đầu chỉ có 30 vạn, đấu giá 40 vạn có thể cầm hàng tới tay, nhưng viên đan dược thứ hai chính là 80 vạn lượng.

Cho nên, tông môn lớn cùng lắm chỉ có thể dùng cái giá thấp thu được một viên.

Lần này đấu giá Liệu Thương Đan có 20 viên, rất nhiều thế lực cũng đều nghĩ đến chuyện mua một viên là đủ.

Thấy không còn ai muốn rao giá, Ngải Thượng Nghê lập tức hô ba tiếng, sau đó nện búa xuống bàn, tuyên bố viên Liệu Thương Đan thứ nhất được bán ra với giá 1 triệu cho Diệu Hoa Cung.

Trên thực tế, hẳn biết Diệu Hoa Cung đến tham dự đấu giá, có thể rao 40 vạn đã rất không tệ rồi, nào nghĩ tới người ta chơi lớn như vậy, trực tiếp ném ra 1 triệu, thật đúng là người lớn xài tiền lớn mà!

"Ngải gia chủ."

Hề Tịnh Tuyên nói:

"Có thể giúp ta mang đan dược lên trước được không?"

"Được chứ, được chứ."

Ngải Thượng Nghê vội vàng tự mình leo lên lầu ba, đặt viên Liệu Thương Đan lên bàn.

Hắn biết rõ mục đích của nữ nhân này đến đấu giá, cho nên cường điệu nói:

"Hề cung chủ, Liệu Thương Đan chỉ thích hợp với võ giả Khai Mạch cảnh và Vô Đờ cảnh."

"Ta biết."

Hề Tịnh Tuyên nói.

Ngải Thượng Nghê không tiếp tục quấy rầy, vội vàng cáo từ rời đi.

"Đan dược này nhìn qua phổ thông, thật sự có thể trong nháy mắt khôi phục thương thế sao?"

Lệ Nhi nghi ngờ nói.

Hề Tịnh Tuyên tuy rằng mù, nhưng tựa như có thể cảm nhận được đan dược tồn tại, bàn tay ngọc nhẹ nhàng nắm lấy, thì thầm nói:

"Hy vọng sẽ có kỳ tích phát sinh."

Nói xong, nàng nhẹ nhàng mở ra cái miệng anh đào nhỏ nhắn, đưa đan dược vào trong.

Chỉ tiếc, sau khi đan dược hòa tan trong thể nội, tầm mắt nàng vẫn chỉ là một vùng tăm tối.

Hề Tịnh Tuyên hơi có chút mất mát, cúi đầu xuống ướt khóe mi nói:

"Thật không có tác dụng sao?"

"Cung chủ!"

Lệ Nhi vội vàng an ủi nói:

"Ngải gia chủ đã nói rất rõ, đan dược chỉ thích hợp với Khai Mạch cảnh và Vô Đờ cảnh, không trị được cũng là chuyện hợp tình hợp lý."

"Đúng vậy đó!"

Một tên đệ tử khác phụ họa nói:

"Một ngày nào đó, Ngải gia luyện chế được đan dược mạnh hơn, vậy bệnh tật của cung chủ khẳng định sẽ được trị khỏi!"

Các đệ tử Diệu Hoa Cung nhìn thấy cung chủ biểu lộ vẻ mặt đưa đám, trong lòng một lần nữa quỳnh hết cả lên.

"Các người nói có đạo lý!"

Hề Tịnh Tuyên ngẩng đầu lên, nụ cười lại nở ra.

"Hà!"

Mọi người như trút được gánh nặng.

Quân Thường Tiểu ở trong phòng riêng đối diện, thì thầm nói:

"Nữ nhân kia hẳn là đã sử dụng đan dược, sau khi nghiệm chứng không có hiệu quả, khẳng định sẽ rất thất vọng."

"Chuyện này liên quan gì tới chương môn?"

Lục Thiên Thiên thỉnh linh mở miệng nói.

"Hầy..."

Quân Thường Tiểu khẽ giật mình, nói:

"Hình như đúng là không có quan hệ gì."

Ngài gia chủ trở về vị trí, tiếp tục chủ trì buổi đấu giá.

Sau đó viên đan dược thứ hai bắt đầu đấu giá, ngũ lưu tông môn bên trong phòng riêng trên lầu ba rao giá 40 vạn.

Các thể lực khắp nơi vừa chuẩn bị há miệng, nhất thời lời nghẹn ở cuống họng.

Tứ lưu môn phái không thể trêu vào, ngũ lưu môn phái cũng tương tự không thể trêu vào!

Thấy không có người rao giá, Ngài gia chủ đành chờ dài một hơi.

Kết quả này, hẳn đã sớm nghĩ tới, 40 vạn thì 40 vạn đi, dù sao cũng chỉ có một cái tứ lưu và hai cái ngũ lưu.

"Khí Vận tông, 40 vạn lần một."

"Khí Vận tông, 40 vạn lần hai."

"Khí Vận tông, 40 vạn..."

Ngay lúc Ngài gia chủ chuẩn bị nện búa xuống bàn tuyên bố, bên trong một căn phòng trên lầu ba vang lên giọng nói:

"50 vạn."

Hự.

Ngài Thượng Nghê tê tái cả tâm hồn.

Nguyên nhân là, người rao giá là Quân chương môn

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 220: Thật sự là muốn đấu giá!

Thời điểm Quân Thường Tiểu rao con số "50 vạn", Ngài Thượng Nghê khẽ giật mình trong lòng.

Đấu giá đan dược do chính mình luyện chế, Quân chương môn đang diễn vở hài kịch hả?

Nhưng kinh nghiệm làm đầy mình, tia điện trong đầu xẹt nhanh, nhanh chóng ý thức được, hẳn đang muốn nâng giá!

Không sai.

Quân Thường Tiểu chính là muốn nâng giá.

Mình cực khổ mới luyện chế được một viên đan dược, há có thể cho người lấy 40 vạn cầm đi dễ dàng!

Hệ thống chửi rủa nói:

"Luyện đan bằng hệ thống, chủ nhân vất vả làm sao?"

Quân Thường Tiểu không để tâm tới nó, thay vào đó chuyển ánh mắt đến phòng riêng của Khí Vận Tông, vừa hay cùng vị trưởng lão kia mắt đối mắt, trên mặt hắn lập tức nặn ra nét mỉm cười như cả người lẫn vật đều vô hại.

"Tên tiểu tử đáng chết!"

Trong lòng vị Trưởng lão kia nổi đầy trời lửa giận.

Vốn tưởng rằng hàng đã tới tay, không nghĩ đến lúc quyết định, lại ở đâu ra một cái Thiết Cốt Phái giết tới.

Đây không còn là vấn đề tiền bạc, đây là cả danh dự của một tông môn!

Một cái bát lưu môn phái nhỏ nhỏ, ai cho hấn dừng khí, dám ở trước mặt với ngũ lưu tông môn rao giá!

Bởi vì Quân Thường Tiểu đột nhiên đấu giá, các võ giả tại khu thanh đồng hai mặt nhìn nhau, khóe miệng hiện lên nụ cười chờ xem kịch vui.

Dám rao giá trước mặt Khí Vận Tông, Thiết Cốt Phái quá trâu!

"Tiểu tử."

Vị trưởng lão kia trầm giọng nói:

"Người nhất định muốn chơi đến cùng với Khí Vận Tông ta sao?"

Đây rõ ràng là đang cảnh cáo Thiết Cốt Phái.

Quân Thường Tiểu nhún nhún vai, nói:

"Không phải quy tắc của buổi đấu giá là đấu giá hay sao? Chẳng lẽ Quân mỗ không có quyền đấu giá hả?"

Lời nói là không sai.

Nhưng người cũng cần phải nhìn một chút, đây là đang đấu giá với ai!

Chưong môn Thiết Cốt Phái có vấn đề về tư duy à, chẳng lẽ sự việc đơn giản như vậy cũng không thông?

Đúng thế, đúng thế.

Hắn nếu là suy nghĩ theo lẽ thường, há có thể định ra ước chiến một năm với Thánh Tuyền Tông.

Nghĩ đến đây, rất nhiều võ giả cười càng tươi hơn, rất sẵn lòng nhìn Thiết Cốt Phái tự đào mộ chôn mình như thế nào.

"Hừ."

Trưởng lão Khí Vận Tông hừ lạnh một tiếng, nói:

"60 vạn!"

"70 vạn."

Quân Thường Tiểu nhàn nhả nói.

Vị trưởng lão nghe được hấn lại rao giá, lửa giận bên trong ánh mắt càng to hơn.

Tại hội trường với nhiều thế lực như vậy, hấn thế mà có ý trêu vào Khí Vận Tông ta!

"Quân chưong môn."

Trưởng lão trầm mặt nói:

"Hậu sinh khả úy!"

"Äi.."

Quân Thường Tiểu nói:

"Ta cũng không giấu gì với tiền bối, môn phái có người đang bị thương, đan dược nhất định phải cầm lấy."

Nghe được câu này, vị trưởng lão kia thiếu chút nữa phun máu.

Diệu Hoa Cung vừa rồi rao giá vì cái gì người không đấu, đến phiên Khí Vận Tông ta lại điếc không sợ súng, chẳng lẽ thật cho rằng ngũ lưu tông môn ta dễ ăn vậy sao?

"80 vạn!"

Trưởng lão Khí Vận Tông hô to.

"90 vạn."

Quân Thường Tiểu lại tiếp tục rao giá.

Trưởng lão Khí Vận Tông hơi nhíu mày, nói:

"Xem ra, Quân chưong môn rất giàu có nha."

"Cũng thường thôi."

Quân Thường Tiểu run run vai nói:

"Thời điểm ở Hạo Khí Môn kiếm lời 10 triệu, tổn 80 vạn cũng không phải quá lớn."

Các thế lực khác co gập khóe miệng.

Hạo Khí Môn chơi đánh cược, thua một bàn 10 triệu lượng, việc này bọn hắn đã nghe nói.

Thật sự mà nói, tiền đúng là không ít.

Nhưng ở trước mặt ngũ lưu tông môn tòa ra tiền không đáng nhắc tới, phách lối không chỗ nói!

Đáng chết!

Một cái bát lưu môn phái, lại dám ở trước mặt lão phu khoe của!

"150 vạn!"

Trưởng lão Khí Vận Tông trầm giọng nói.

Tông môn phái có uy nghiêm của tông môn, nâng giá cũng phải bá đạo!

"Từ bỏ."

Quân Thường Tiểu nói.

Hự.

Trưởng lão Khí Vận Tông biểu lộ thần thái ngậy ngốc.

Hắn vì cái gì không theo, vì cái gì lại từ bỏ!

Hồ lên câu "150 vạn", đồng nghĩa với việc nâng giá lên con số đó, nếu như Thiết Cốt Phái muốn theo, vậy mình chỉ việc từ bỏ.

Trưởng lão Hồng Vận Tông cũng không phải tên ngốc, dùng giá cao để mua một viên Liệu Thương Đan là chuyện không đáng.

Tiểu tử kia đã rất nhiều tiền, vậy thì khiến hắn tiêu nhiều một chút để mua lại, bản thân mình chỉ việc đấu giá viên tiếp theo là xong.

Đáng tiếc.

Quân Thường Tiểu cũng đâu phải tên ngốc!

Mục đích của hắn chính là cố ý nâng giá, đến con số lý tưởng là 1 triệu lượng, thật không nghĩ tới đối phương nâng tới 1 triệu 5, mình cứ thế mà từ bỏ thôi.

Tất cả đều đã được tính trước.

"Khí Vận Tông.."

"Khí Vận Tông.."

"Khí Vận Tông, 150 vạn lần ba!"

"Ba!"

Nhanh, gọn, lẹ.

Trưởng lão Khí Vận Tông muốn chơi lớn, kết quả bị Quân Thường Tiểu dắt mũi, sau cùng lấy cái giá 150 vạn để dứt điểm, mua lại viên Liệu Thương Đan thứ hai.

Cả người tức đến muốn banh tim nổ phòi!

Ngài Thượng Nghê trầm nghĩ:

"Quân chương môn, người chơi lớn như vậy, không sợ đắc tội với ngũ lưu tông môn sao."

Buổi đấu giá vẫn tiếp tục.

Viên Liệu Thương Đan thứ ba vẫn giá khởi điểm là 30 vạn.

Ngũ lưu tông môn - Thỉnh Vũ Các vốn luôn trầm tĩnh, lần đầu tiên hô lên 40 vạn.

Không hề nghi ngờ, nhà nhà đều lựa chọn từ bỏ.

Mọi người không quên cùng nhau nhìn về hướng căn phòng riêng của Thiết Cốt Phái, trầm nghĩ, tiểu tử này sẽ chơi tới sao?

"50 vạn."

Quân Thường Tiểu điềm tĩnh nói.

Quả nhiên, tên này lại bắt đầu khiêu chiến mặt mũi của ngũ lưu tông môn!

"60 vạn."

Tiểu các chủ Thỉnh Vũ Các ngồi trong phòng riêng, thần nhiên rao giá.

Tiểu tử, trước đó trêu vào Khí Vận Tông, hiện tại lại trêu vào Thỉnh Vũ Các, chẳng lẽ ngươi ăn trúng tim hùm mật gấu hả?

"70 vạn." Quân Thường Tiểu nói.

"80 vạn."

"90 vạn."

"1 triệu."

Vị tiểu các chủ có độ tuổi khoảng chừng hai mươi, chính là thời khí trẻ trâu mới lớn, há có thể nhẫn nhịn một cái bát lưu môn phái phách lối.

"Từ bỏ."

Sau khi cái giá được nâng lên 1 triệu lượng, Quân Thường Tiểu quả quyết từ bỏ.

"..."

Mọi người co giật khóe miệng liên hồi.

Giờ phút này, bọn hắn đã ý thức được, con hàng này đang cố tình nâng giá!

Khí Vạn Tông và Thính Vũ Các đương nhiên cũng nhìn ra, các đệ tử đứng ở trong phòng riêng, từng người trợn mắt há hốc mồm.

Quân Thường Tiểu chẳng mấy quan tâm.

Đây đều là thể lực bên ngoài quận, sau khi buổi đấu giá kết thúc có thể gấp lại hay không rất khó nói, đặc tội thì đã sao chứ.

Huống hồ.

Cũng chỉ là buổi đấu giá đơn được.

Nếu như bọn họ quan tâm một chút tiền nhỏ này, vậy thì bụng dạ quá hẹp hòi rồi.

Hai cái ngũ lưu tông môn tất nhiên sẽ không để ý mấy chục vạn lượng, người ta để ý là con hàng này chơi quá ác!

Bất quá.

Viên Liệu Thương Đan thứ tư vừa bắt đầu đấu giá, Quân Thường Tiểu lập tức mở miệng nói: "40 vạn!"

Hắn đang dùng hành động nói cho võ giả có mặt ở hội trường biết, bản thân thật đúng là muốn đấu giá, mà không phải đến để quấy rối!

Cơ hội tới!

Tiểu các chủ Thính Vũ Các lập tức hô lên:

"50 vạn!"

Tiểu tử, ngại khiến ta phải bỏ thêm 60 vạn lượng, vậy ta không khiến ngươi chịu chút đáng, há có thể nuốt trôi cục tức này.

"Tiểu các chủ."

Một tên đệ tử nhắc nhở:

"Chúng ta vừa mua một viên rồi, dựa theo quy định của buổi đấu giá, nếu như ngài dùng 50 vạn mua thêm 1 viên nữa, vậy số tiền tương đương với 1 triệu lạng đấy."

Tiểu các chủ khoanh tay nói:

"Ta chỉ thuận miệng nhắc giá một chút thôi mà, tiểu tử kia nếu muốn theo, ta nhất định sẽ từ bỏ."

"60 vạn."

"70 vạn."

"80 vạn."

"90 vạn."

Sau khi tiểu các chủ hô xong cái giá này, hắn đã chuẩn bị tâm lý từ bỏ, bởi vì suy nghĩ của hắn rất đơn giản, ta mất 1 triệu, ngươi cũng phải như thế.

"Từ bỏ."

Hự.

Tiểu các chủ biểu lộ thần sắc ngây ngốc, sau đó trong lòng không ngừng sao thét:

"Cái con em nó, há vì cái gì lại từ bỏ!"

"Ba!"

Ngài gia chủ nện búa xuống bàn, nói:

"Thính Vũ Các dùng 90 vạn để mua thêm một viên Liệu Thương Đan, theo quy định cần phải thanh toán 1 triệu 8."

"..."

Mọi người kịch liệt run rẩy khóe miệng.

Bọn hắn đều biết, tiểu các chủ Thính Vũ Các chính là cố ý muốn nâng giá, kết quả nhận lấy một màn bi kịch.

"Hừ!"

Quân Thường Tiểu ngồi bên trong phòng riêng, hai chân bắt chéo, thần nhiên nói:

"Muốn đấu với ta? Người còn non và xanh lắm."

"Tên gia hỏa đáng chết!"

Tiểu các chủ Thính Vũ Các tức giận nắm chặt tay ghế.

Buổi đấu giá vẫn tiếp tục tiến hành.

Vì muốn chứng tỏ mình đến đây đấu giá, Ngải gia chủ vừa mới nói xong giá khởi điểm, Quân Thường Tiểu lập tức mở miệng nói:

"40 vạn."

"50 vạn."

Tiểu các chủ vẫn không chịu thua.

Hắn nhất định phải hô tên kia được một lần.

Nếu không, làm sao xứng với thân phận tiểu các chủ của ngũ lưu tông môn đây!

"Từ bỏ."

Hự.

Tiểu các chủ lại ngậm ngẫn hết cả người.

Tên này, con mẹ nó từ bỏ quá nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 221: Chương lỗi!

Thời điểm Quân Thường Tiểu rao con số “50 vạn”, Ngải Thượng Nghê khẽ giật mình trong lòng.

Đấu giá đan dược do chính mình luyện chế, Quân thường môn đang diễn vở hài kịch hả?

Nhưng kinh nghiệm làm thầy mình, tia điện trong đầu xẹt nhanh, nhanh chóng ý thức được, hắn đang muốn nâng giá!

Không sai.

Quân Thường Tiểu chính là muốn nâng giá.

Mình cực khổ mới luyện chế được một viên đan dược, há có thể cho người lấy 40 vạn cầm đi dễ dàng!

Hệ thống chủi rủa nói:

"Luyện đan bằng hệ thống, chủ nhân vất vả lắm sao?"

Quân Thường Tiểu không để tâm tới nó, thay vào đó chuyển ánh mắt đến phòng riêng của Khí Vận Tông, vừa hay cùng vị trưởng lão kia mắt đối mắt, trên mặt hắn lập tức nặn ra nét mỉm cười như cả người lẫn vật đều vô hại.

"Tên tiểu tử đáng chết!"

Trong lòng vị Trưởng lão kia nổi đầy trời lửa giận.

Vốn tưởng rằng hàng đã tới tay, không nghĩ đến lúc quyết định, lại ở đâu ra một cái Thiết Cốt Phái giết tới.

Đây không còn là vấn đề tiền bạc, đây là cả danh dự của một tông môn!

Một cái bát lưu môn phái nhỏ nhỏ, ai cho hắn dũng khí, dám ở trước mặt với ngũ lưu tông môn rao giá!

Bởi vì Quân Thường Tiểu đột nhiên đấu giá, các võ giả tại khu thanh đồng hai mặt nhìn nhau, khóe miệng hiện lên nụ cười chờ xem kịch vui.

Dám rao giá trước mặt Khí Vận Tông, Thiết Cốt Phái quá trâu!

"Tiểu tử."

Vị trưởng lão kia trầm giọng nói:

"Người nhất định muốn chơi đến cùng với Khí Vận Tông ta sao?"

Đây rõ ràng là đang cảnh cáo Thiết Cốt Phái.

Quân Thường Tiểu nhún nhún vai, nói:

"Không phải quy tắc của buổi đấu giá là đấu giá hay sao? Chẳng lẽ Quân mỡ không có quyền đấu giá hả?"

Lời nói là không sai.

Nhưng người cũng cần phải nhìn một chút, đây là đang đấu giá với ai!

Chương môn Thiết Cốt Phái có vấn đề về tư duy à, chẳng lẽ sự việc đơn giản như vậy cũng không thông?

Đúng thế, đúng thế.

Hắn nếu là suy nghĩ theo lẽ thường, há có thể định ra ước chiến một năm với Thánh Tuyền Tông.

Nghĩ đến đây, rất nhiều võ giả cười càng tươi hơn, rất sẵn lòng nhìn Thiết Cốt Phái tự đào mộ chôn mình như thế nào.

"Hừ."

Trưởng lão Khí Vận Tông hừ lạnh một tiếng, nói:

"60 vạn!"

"70 vạn."

Quân Thường Tiểu nhân nhả nói.

Vị trưởng lão nghe được hắn lại rao giá, lửa giận bên trong ánh mắt càng to hơn.

Tại hội trường với nhiều thể lực như vậy, hắn thế mà cố ý trêu vào Khí Vận Tông ta!

"Quân chương môn."

Trưởng lão trầm mặt nói:

"Hậu sinh khả ỷ!"

"Äi."

Quân Thường Tiểu nói:

"Ta cũng không giấu gì với tiền bối, môn phái có người đang bị thương, đan dược nhất định phải cầm lấy."

Nghe được câu này, vị trưởng lão kia thiếu chút nữa phun máu.

Diệu Hoa Cung vừa rồi rao giá vì cái gì người không đấu, đến phiên Khí Vận Tông ta lại điếc không sợ súng, chẳng lẽ thật cho rằng ngũ lưu tông môn ta dễ ăn vậy sao?

"80 vạn!"

Trưởng lão Khí Vận Tông hô to.

"90 vạn."

Quân Thường Tiểu lại tiếp tục rao giá.

Trưởng lão Khí Vận Tông hơi nhíu mày, nói:

"Xem ra, Quân chương môn rất giàu có nha."

"Cũng thường thôi."

Quân Thường Tiểu run run vai nói:

"Thời điểm ở Hạo Khí Môn kiếm lời 10 triệu, tốn 80 vạn cũng không phải quá lớn."

Các thể lực khác co gập khóe miệng.

Hạo Khí Môn chơi đánh cược, thua một bàn 10 triệu lượng, việc này bọn hắn đã nghe nói.

Thật sự mà nói, tiền đúng là không ít.

Nhưng ở trước mặt ngũ lưu tông môn tòa ra tiền không đáng nhắc tới, phách lối không chỗ nói!

Đáng chết!

Một cái bát lưu môn phái, lại dám ở trước mặt lão phu khoe của!

"150 vạn!"

Trưởng lão Khí Vận Tông trầm giọng nói.

Tông môn phái có uy nghiêm của tông môn, nâng giá cũng phải bá đạo!

"Từ bỏ."

Quân Thường Tiểu nói.

Hự.

Trưởng lão Khí Vận Tông biểu lộ thần thái ngáy ngốc.

Hắn vì cái gì không theo, vì cái gì lại từ bỏ!

Hô lên câu “150 vạn”, đồng nghĩa với việc nâng giá lên con số đó, nếu như Thiết Cốt Phái muốn theo, vậy mình chỉ việc từ bỏ.

Trưởng lão Hồng Vận Tông cũng không phải tên ngốc, dùng giá cao để mua một viên Liệu Thương Đan là chuyện không đáng.

Tiểu tử kia đã rất nhiều tiền, vậy thì khiến hắn tiêu nhiều một chút để mua lại, bản thân mình chỉ việc đấu giá viên tiếp theo là xong.

Đáng tiếc.

Quân Thường Tiểu cũng đấu phải tên ngốc!

Mục đích của hắn chính là cố ý nâng giá, đến con số lý tưởng là 1 triệu lượng, thật không nghĩ tới đối phương nâng tới 1 triệu 5, mình cứ thế mà từ bỏ thôi.

Tất cả đều đã được tính trước.

"Khí Vận Tông..."

"Khí Vận Tông..."

"Khí Vận Tông, 150 vạn lần ba!"

"Ba!"

Nhanh, gọn, lẹ.

Trưởng lão Khí Vận Tông muốn chơi lớn, kết quả bị Quân Thường Tiểu dắt mũi, sau cùng lấy cái giá 150 vạn để dứt điểm, mua lại viên Liệu Thương Đan thứ hai.

Cả người tức đến muốn banh tim nổ phồng!

Ngài Thượng Nghê thăm nghĩ:

"Quân chương môn, người chơi lớn như vậy, không sợ đắc tội với ngũ lưu tông môn sao."

Buổi đấu giá vẫn tiếp tục.

Viên Liệu Thương Đan thứ ba vẫn giá khởi điểm là 30 vạn.

Ngũ lưu tông môn - Thỉnh Vũ Các vốn luôn trầm tĩnh, lần đầu tiên hô lên 40 vạn.

Không hề nghi ngờ, nhà nhà đều lựa chọn từ bỏ.

Mọi người không quên cùng nhau nhìn về hướng căn phòng riêng của Thiết Cốt Phái, thăm nghĩ, tiểu tử này sẽ chơi tới sao?

"50 vạn."

Quân Thường Tiểu điềm tĩnh nói.

Quả nhiên, tên này lại bắt đầu khiêu chiến mặt mũi của ngũ lưu tông môn!

"60 vạn."

Tiểu các chủ Thỉnh Vũ Các ngồi trong phòng riêng, thần nhiên rao giá.

Tiểu tử, trước đó trêu vào Khí Vận Tông, hiện tại lại trêu vào Thỉnh Vũ Các, chẳng lẽ người ăn trứng tìm hùm mật gấu hả?

"70 vạn." Quân Thường Tiểu nói.

"80 vạn."

"90 vạn."

"1 triệu."

Vị tiểu các chủ có độ tuổi khoảng chừng hai mươi, chính là thời khí trẻ trâu mới lớn, há có thể nhẫn nhịn một cái bát lưu môn phái phách lối.

"Từ bỏ."

Sau khi cái giá được nâng lên 1 triệu lượng, Quân Thường Tiểu quả quyết từ bỏ.

"..."

Mọi người co giật khòe miệng liên hồi.

Giờ phút này, bọn hắn đã ý thức được, con hàng này đang cố tình nâng giá!

Khí Vận Tông và Thỉnh Vũ Các đương nhiên cũng nhìn ra, các đệ tử đứng ở trong phòng riêng, từng người trợn mắt há hốc mồm.

Quân Thường Tiểu chẳng mấy quan tâm.

Đây đều là thế lực bên ngoài quận, sau khi buổi đấu giá kết thúc có thể gặp lại hay không rất khó nói, đặc tội thì đã sao chứ.

Huống hồ.

Cũng chỉ là buổi đấu giá đơn được.

Nếu như bọn họ quan tâm một chút tiền nhỏ này, vậy thì bụng dạ quá hẹp hòi rồi.

Hai cái ngũ lưu tông môn tất nhiên sẽ không để ý mấy chục vạn lượng, người ta để ý là con hàng này chơi quá ác!

Bất quá.

Viên Liệu Thương Đan thứ tư vừa bắt đầu đấu giá, Quân Thường Tiểu lập tức mở miệng nói: "40 vạn!"

Hắn đang dùng hành động nói cho võ giả có mặt ở hội trường biết, bản thân thật đúng là muốn đấu giá, mà không phải đến để quấy rối!

Cơ hội tới!

Tiểu các chủ Thỉnh Vũ Các lập tức hô lên:

"50 vạn!"

Tiểu tử, ngươi khiến ta phải bỏ thêm 60 vạn lượng, vậy ta không khiến ngươi chịu chút đáng, há có thể nuốt trôi cục tức này.

"Tiểu các chủ."

Một tên đệ tử nhắc nhở:

"Chúng ta vừa mua một viên rồi, dựa theo quy định của buổi đấu giá, nếu như ngài dùng 50 vạn mua thêm 1 viên nữa, vậy số tiền tương đương với 1 triệu lặn đấy."

Tiểu các chủ khoanh tay nói:

"Ta chỉ thuận miệng nhắc giá một chút thôi mà, tiểu tử kia nếu muốn theo, ta nhất định sẽ từ bỏ."

"60 vạn."

"70 vạn."

"80 vạn."

"90 vạn."

Sau khi tiểu các chủ hô xong cái giá này, hắn đã chuẩn bị tâm lý từ bỏ, bởi vì suy nghĩ của hắn rất đơn giản, ta mất 1 triệu, ngươi cũng phải như thế.

"Từ bỏ."

Hự.

Tiểu các chủ biểu lộ thần sắc ngây ngốc, sau đó trong lòng không ngừng sao thét:

"Cái con em nó, hẳn vì cái gì lại từ bỏ!"

"Ba!"

Ngài gia chủ nện búa xuống bàn, nói:

"Thỉnh Vũ Các dùng 90 vạn để mua thêm một viên Liệu Thương Đan, theo quy định cần phải thanh toán 1 triệu 8."

"..."

Mọi người kịch liệt run rẩy khòe miệng.

Bọn hắn đều biết, tiểu các chủ Thỉnh Vũ Các chính là có ý muốn nâng giá, kết quả nhận lấy một màn bi kịch.

"Hử!"

Quân Thường Tiểu ngồi bên trong phòng riêng, hai chân bắt chéo, thản nhiên nói:

"Muốn đấu với ta? Người còn non và xanh lắm."

"Tên gia hỏa đáng chết!"

Tiểu các chủ Thính Vũ Các tức giận nắm chặt tay ghế.

Buổi đấu giá vẫn tiếp tục tiến hành.

Vì muốn chứng tỏ mình đến đây đấu giá, Ngải gia chủ vừa mới nói xong giá khởi điểm, Quân Thường Tiểu lập tức mở miệng nói:

"40 vạn."

"50 vạn."

Tiểu các chủ vẫn không chịu thua.

Hắn nhất định phải hô tên kia được một lần.

Nếu không, làm sao xứng với thân phận tiểu các chủ của ngũ lưu tông môn đây!

"Từ bỏ."

Hự.

Tiểu các chủ lại ngây ngẩn hết cả người.

Tên này, con mẹ nó từ bỏ quá nhanh!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 222: Chia tiền!

“Cộc!”

Một búa đập xuống phát ra âm thanh.

Ngải gia chủ cao giọng nói:

“Thính Vũ Các ra giá 50 vạn mua thành công viên Liệu Thương Đan thứ năm, dựa theo quy tắc đã định phải trả 1 triệu lượng.”

“...”

Tiểu các chủ cố gắng kìm nén thân thể đang tức đến run rẩy.

Hiệu quả của Liệu Thương Đan mặc dù mạnh, nhưng chỉ có tác dụng với võ giả Khai Mạch cảnh và Vô Đờ cảnh, mình thế mà mua một lúc 3 viên, thực sự có chút thừa thãi.

Huống hồ, bởi vì tên kia phá đám, rốt cuộc tốn đến tận 400 vạn!

Quân Thường Tiểu cười nói:

“Con trai của người có tiền, xài tiền cũng là vô cùng hào phóng.”

Lục Thiên Thiên: “...”

Vị chương môn này của ta đào hố bẫy người, thật chơi không biết mệt mà.

Tiếp sau đó, Ngải gia chủ tiếp tục bày bán Liệu Thương Đan, Quân Thường Tiểu trước sau như một hết 40 vạn.

Tiểu các chủ đã ba lần ăn trái đắng, cho nên đặc biệt thành thật.

Hắn không chơi, người khác cũng không dám chơi, sợ mình sơ sẩy một chút là lọt hố của tên này.

“Cộc!”

Ngải gia chủ đập búa xuống, tuyên bố Quân Thường Tiểu dùng 40 vạn để mua Liệu Thương Đan.

Tiền tất nhiên không cần giao, Ngải gia chủ cũng giữ lại cho lần đấu giá sau, vì thế hai bên không có tổn thất bất kỳ cái gì cả.

Mở bán viên Liệu Thương Đan thứ bảy, Quân Thường Tiểu không tiếp tục ra giá, lục thất lưu môn phái bắt đầu tranh giành, cuối cùng lấy cái giá 80 vạn mua lại.

Đây vẫn chỉ là giá bình thường.

Tiếp sau đó, mười ba viên bị các thế lực lớn tranh mua, tổng cộng thu được hơn 10 triệu 2 lượng, bình quân giá mỗi viên là khoảng 80 vạn, lập ra một cái kỷ lục đấu giá mới.

Đây chỉ mới là món khai vị. Bởi vì tiếp theo đây sẽ đấu giá 5 viên Tố Thê Đan đang làm xôn xao dư luận.

Hai ngũ lưu tông môn, vì loại đan dược này mà không ngại đường xa vạn dặm chạy đến.

“Các vị.”

Sau một lúc nghỉ ngơi, Ngải gia chủ lấy đan dược ra, nói:

“Đây là Tố Thê Đan có thể đề cao cường độ thân thể, viên đầu tiên có giá khởi điểm là 200 vạn lượng.”

Trong khu Thanh Đồng, rất nhiều võ giả co giật khòe miệng.

Quả nhiên, giá cả so với lần mở bán trước lại cao hơn.

“210 vạn.”

Trưởng lão Khí Vận Tông ra giá đầu tiên.

“220 vạn.”

Tiểu các chủ Thỉnh Vũ Các cũng không chịu thiệt.

Đối với Liệu Thương Đan, hai tông môn đạt được thỏa thuận ngầm, không đi tranh giành, nhưng Tố Thê Đan phải tranh cho bằng được, đấu sao chỉ có 5 viên.

“230 vạn.”

“240 vạn.”

Nhìn bọn hán tranh giành, Quân Thường Tiểu vui vẻ trong lòng.

Cuối cùng, sau một hồi người giành ta giật, tiểu các chủ Thỉnh Vũ Các dùng 500 vạn mua được viên Tố Thê Đan đầu tiên.

Lục thất lưu môn phái cũng muốn tranh giành, nhưng sau khi nghe đến cái giá 400 vạn thì lập tức im thin thít.

Tông môn lớn người ta chính là có tiền, mình không thể so được, không thể trêu vào.

Tiếp theo là viên Tố Thê Đan thứ hai, vẫn là hai tông môn lớn đấu đá tranh giành, cuối cùng Khí Vận Tông dùng 550 vạn mua lại.

Vốn cho rằng hai tông môn này đến đây sẽ dừng tay, ai ngờ được viên đan dược tiếp theo vẫn tiếp tục tham chiến.

Lục thất lưu môn phái nhìn giá tăng nhanh đến chóng mặt, chỉ có thể lực bất tông tâm.

Cuối cùng, năm viên Tố Thê Đan bị Khí Vận Tông và Thỉnh Vũ Các phân chia, người trước dùng 1100 vạn mua hai viên, người sau dùng 1600 vạn mua ba viên.

“Khụ khụ”

Quân Thường Tiểu nói:

“Tông môn đến từ ngoài quận quả nhiên thật có tiền.”

Ngải Thượng Nghê vui mừng đến mức khó có thể kiềm chế.

Lần này mở bán, hẳn dự tính tổng giá trị là khoảng 3000 vạn, kết quả bán được gần 4000 vạn.

“Các vị.”

Ngải gia chủ chấp tay nói:

“Buổi đấu giá lần này kết thúc tại đây, mong mọi người lần sau tiếp tục đến chiêu cố.”

Đi thôi, đi thôi.

Võ giả trong khu Thanh Đồng bắt đầu lần lượt rời đi, trên đường không thể không bàn tán về sự việc đấu giá vừa rồi.

“Không hổ danh là ngũ lưu tông môn, thích là ních không nói nhiều.”

“Đáng tiếc, tứ lưu Diệu Hoa Cung không tham gia vào, nếu không, ba phương tranh giành nhau mới gọi là đặc sắc.”

“Theo ta thấy, cung chủ Diệu Hoa Cung lần này đến, chỉ có ý đồ với Liệu Thương Đan, cũng không biết nàng có thể chữa khỏi bệnh mắt hay không nữa.”

“Ngải gia chủ nhiều lần nhấn mạnh là, đan dược chỉ có hiệu quả với Khai Mạch cảnh và Võ Đồ cảnh, Hề cung chủ tu vi thấp nhất cùng là Võ Tông cảnh, rất có khả năng đi một chuyến không công.”

“Chúng ta đi thôi.”

Quân Thường Tiểu rời khỏi phòng riêng, vừa hay chạm mặt với tiểu các chủ Thỉnh Vũ Các đang từ phía sau đang đi tới.

“Quân chương môn.”

Tiểu các chủ lạnh giọng nói:

“Lá gan của ngươi cũng không nhỏ nha.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Đã là đấu giá, đương nhiên phải tranh giành mới có ý nghĩa đúng không?”

Nói xong, hắn dẫn theo Lục Thiên Thiên tiêu sái rời đi.

“Tên đáng ghét.”

Tiểu các chủ tuy rất tức giận nhưng cũng không đánh mất lý trí, ví dụ như làm ra một số chuyện không nênnett.

Đây chỉ là một buổi đấu giá.

Một chút tức giận lập tức đi gây sự, chuyện này quá mất thân phận.

Quân Thường Tiểu đi đến cầu thang, vừa muốn bước xuống, nhìn đến cuối hành lang, phát hiện Hề Tịnh Tuyền đang được đệ tử diu đi xuống.

Hắn nhìn thấy ánh mắt nữ nhân này vẫn trống rỗng, không khỏi lắc đầu dẫn Lục Thiên Thiên tiếp tục rời đi.

“Quân chương môn.”

Ngài Thượng Khắc đứng ở ngay cầu thang lầu một, nói:

“Mời theo ta đến khu khách quý.”

“Ừm.”

Quân Thường Tiểu biết Ngài gia đang muốn chia tiền với mình.

Lần này lợi nhuận 4000 vạn lượng, bản thân có thể được phân một nghìn sáu trăm lượng rồi.

Đương nhiên.

Sau khi tiền tất cả tông môn lớn rời đi, Ngài Thượng Nghễ đi vào khu khách quý, trực tiếp đưa hai vạn lượng.

“Ngài gia chủ.”

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên nói:

“Không phải đã nói là 4-6 sao, ngươi đưa có hơi quá tay rồi đấy.”

Ngài Thượng Nghễ nói:

“Làm tròn, cho chẵn thôi mà.”

Ngài gia hắn chỉ làm công tác tuyên truyền, tạo thế, lập tức bỏ vào túi 10 triệu lượng, nhất định không thể tham lam cầm hết sáu phần.

“Vậy thì Quân mỗ không khách khí.”

Quân Thường Tiểu cất tiền đi, sau đó rút ra 50 viên Liệu Thương Đan và mười viên Tố Thể Đan, nói:

“Quân mỗ hợp tác với Ngài gia cảm thấy rất hài lòng, chỗ đan dược này giúp ta bán đi.”

Ngài Thượng Nghễ vui mừng không ngớt.

Số đan dược mà Quân Thường Tiểu đưa cho lần sau nhiều hơn hẳn lần trước, điều này nói rõ, bản thân hắn đối với Ngài gia càng ngày càng tin tưởng.

“Ngài gia chủ.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Ngài gia có thu mua tinh hạch không?”

Hành trình rèn luyện tại Từ Vong Cốc, thu hoạch được không ít tinh hạch, loại tốt lưu lại cho bản thân dùng, loại kém thì cần phải bán đi.

Ngài Thượng Nghễ nói:

“Ngài gia ta mặc dù trên phương diện tinh hạch cũng có liên quan không ít, nhưng không thể so bì được với cửa hàng tinh hạch.”

Kinh doanh phải chuyên sâu, Ngài gia lựa chọn kinh doanh đan dược là chủ yếu, những mảng buôn bán khác khá là bình thường.

Quân Thường Tiểu nói:

“Chỉ ta đây có chút tinh hạch, Ngài gia chủ nếu như để mất tới, chúng ta có thể làm thêm một cuộc giao dịch.”

Ngài Thượng Nghễ cười đáp:

“Không thành vấn đề.”

Đề giữ ông thần tài này, dù có cầm đất đi mua, nhất định cũng sẽ mua cho bằng được.

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu phát tay, tinh hạch nhiều màu sắc, ngay ngắn xếp thành hàng trên bàn.

“Ngài gia chủ.”

Hắn nói:

“Số lượng không nhiều, cũng chỉ có hơn năm trăm viên, ngại cứ việc cho một cái giá là được.”

Ngài gia chủ tròn mắt há hốc mồm.

Hơn 500 viên còn gọi là ít? Bao nhiêu mới gọi là nhiều!

“Hừm...”

Ngài gia chủ cầm tinh hạch màu đỏ thăm lên, kinh ngạc nói:

“Quân chương môn, đây là tinh hạch của Xích Viêm Lang đúng không?”

“Không sai.”

Quân Thường Tiểu đáp.

Ngài gia chủ nghiêm túc nói:

“Xích Viêm Lang chỉ tồn tại ở Tử Vong Cốc, lẽ nào Quân chương môn đã đi một chuyến?”

“Đúng vậy.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Trước đây không lâu, ta có dẫn đệ tử đi vào rèn luyện.”

Ngài Thượng Nghê càng thêm kinh động.

Chẳng trách lần trước hắn đến viếng thăm không thấy người ở môn phái, hóa ra là dẫn đệ tử đi Tử Vong Cốc rèn luyện.

Đội đã, đội đã.

Ngài Thượng Nghê kinh ngạc nói:

“Quân chương môn, những tinh hạch này, đều có nguồn gốc từ Tử Vong Cốc?”

“Không sai.”

Quân Thường Tiểu đáp.

“...”

Ngài Thượng Nghê không nói nên lời, trong lòng như có từng cơn sóng to gió lớn.

Không phải mỗi con hung thú đều cho tinh hạch, Quân Thường Tiểu trực tiếp lấy được 500 viên, vậy cần giết bao nhiêu mới đủ.

Cũng không bao nhiêu.

Gần như giết sạch rồi.

Ngài Thượng Nghê kiểm tra chất lượng tinh hạch, cho đến khi kiểm tra xong tất cả 500 viên, kinh động trong lòng càng ngày càng mãnh liệt.

Bên trong tinh hạch, không chỉ có đẳng cấp không kém Vô Sư đỉnh phong, thậm chí còn có rất nhiều loại hung thú bầy đàn.

Loại hung thú bầy đàn rất dũng mãnh, không đủ người và lực, hoàn toàn không thể tiêu diệt được.

Cho dù Tần Hạo Nhiên dẫn đội quân tinh nhuệ đi vào, cũng không có khả năng làm được.

Thiết Cốt Phái của Quân chương môn có thể làm được chuyện, thật sự quá trâu!

“Quân chương môn.”

Suy nghĩ một hồi, Ngài gia chủ nói:

“Chỗ tinh hạch này, Ngài gia bằng lòng trả 1000 vạn lượng để mua lại.”

Trong đó có rất nhiều tinh hạch kém, ví dụ như Địa Viêm Lang, giá cao nhất là một nghìn lượng, nhưng cũng không ít loại trung phẩm, giá cả có thể bù qua sót lại.

Quân Thường Tiểu lại lấy thêm tinh hạch ra nữa, khẳng định Ngài gia sợ là phải dùng toàn bộ số tiền vừa kiếm được để mua lại.

“Duyệt.”

Hai người theo trình tự, ký tên đóng dấu.

Khi Quân Thường Tiểu nhét 500 vạn ngân phiếu vào trong nhẫn không gian, bên tai lập tức vang lên âm thanh thông báo mỹ miều của hệ thống.

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ bí mật ‘chồng kim tích ngọc’ nhận được 200 điểm cống hiến.”

“Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 285/1000”

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ bí mật ‘chồng kim tích ngọc’, khởi động phần thưởng bí mật, khả năng tích trữ của nhẫn không gian tăng lên năm lần.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 223: Hành động, diệt Hắc Ung Đường!

“Chồng kim tích ngọc”, rốt cuộc là bao nhiêu tài sản.

Nếu quy đổi thành tiền, tài sản của Quân Thường Tiểu đạt tới tích lũy 50 triệu, cho nên thỏa mãn điều kiện định mức cố định, hoàn thành nhiệm vụ ẩn.

Aii.

Xem ra nếu có thời gian, phải đi suy ngẫm lại một chút thành ngữ.

Bởi vì không chừng liền có thể hoàn thành một ít nhiệm vụ ẩn có quan hệ cùng thành ngữ.

Quân Thường Tiểu động ý nghĩ tiến vào trong không gian giới chỉ, quả nhiên phát hiện không gian bên trong mở rộng rất nhiều.

Hắn nhận được chiếc nhẫn này vào lúc khởi động hệ thống, không gian bên trong vốn dĩ không nhỏ, bây giờ lại tăng lên gấp năm lần, thật sự rất rộng lớn.

"Khuếch trương lớn rộng như vậy, về sau chứa đồ lại sẽ càng thoải mái hơn rồi."

Quân Thường Tiểu dò hỏi:

"Ngài gia chủ, Ngài gia các người có bán linh thạch không?"

"Chuyện này..."

Ngã Thượng Nghê lắc đầu nói:

"Ngài gia ta không có cửa hàng kinh doanh linh thạch."

Không phải bọn hắn không muốn kinh doanh, mà là không có cách nào kinh doanh.

Bởi vì loại thương trường này, đều bị các thế lực lớn của đế quốc lũng đoạn.

Quan trọng hơn nữa là, số lượng Linh Sư có thể tinh luyện linh thạch quá hiếm, Ngài gia hắn coi như muốn mở cửa hàng linh thạch, cũng không mời chào được người.

"Thôi được rồi."

Quân Thường Tiểu đứng dậy, chấp tay nói:

"Ngài gia chủ, Quân mã còn có việc, trước hết cáo từ."

Dưới sự đưa tiễn của Ngài gia chủ, hắn dẫn theo Lục Thiên Thiên rời khỏi hội trường đấu giá, không có thẳng đường về môn phái, thay vào đó là tiến về hướng chợ.

Chợ chính là nơi phồn hoa sầm uất nhất của thành Hồ Dương, tại đây có một cửa hàng bày trí bên ngoài rất xa hoa, bên trên bảng hiệu cửa hàng có viết năm chữ ‘Đường Ký linh thạch quán’.

Đường Ký, ý chính là Đường gia.

Đại gia tộc số một số hai của Tỉnh Vãn đại lục, đồng thời cũng là đại gia tộc có thương nghiệp phú khả địch quốc.

Cửa hàng linh thạch của tám tòa thành trì trong quận Thanh Dương.

Tất cả đều là do gia tộc này kinh doanh.

Gia tộc thương nghiệp giống như Ngài gia, đứng trước mặt Đường gia, thật sự chẳng khác nào sông nhỏ so với đại dương.

Cũng may Đường gia chủ yếu kinh doanh linh thạch, đối với thương trường đan dược và dược liệu đầu tư không lớn, cho nên Ngài gia mới có thể chiếm gần sáu thành thị trường ở quận Thanh Dương.

Thành Hồ Dương chỉ có một cái cửa hàng linh thạch của Đường gia, Quân Thường Tiểu muốn mua linh thạch chỉ có thể đến nơi này.

Sau khi hắn dẫn Lục Thiên Thiên bước vào trong, tiêu xài 10 triệu lượng, đổi lấy 1000 khóa linh thạch.

Tiền cũng nhiều, tính hạch cao cấp cũng không thiếu, lựa chọn mua linh thạch là sáng suốt nhất.

"Chắc chắn."

Sau khi tiễn hần rời đi, thủ quỹ của Đường Ký kinh ngạc nói:

"Chương môn Thiết Cốt Phái thật có tiền a."

Một tên võ giả đang giao dịch linh thạch trên ghẹo nói:

"Vừa rồi tại phòng đấu giá, Quân chương môn còn dám tại trước mặt hai cái ngũ lưu tông môn khoe của đây."

"Khí Vận Tông và Thỉnh Vũ Các là danh môn đại phái, đương nhiên không so đo môn phái cấp thấp, đổi lại tông môn khác khẳng định ăn đủ trái đắng."

"Đừng nóng vội, đừng nóng vội, chờ hần đi khiếu chiến với Thánh Tuyền Tông, khẳng định hành ngáp mồm cho mà xem"

Những võ giả chăm chọc khiếu khích này, đều đến từ liên minh Bách Tông, chỉ cần có cơ hội, khẳng định sẽ đi nhạo báng Thiết Cốt Phái một chút.

Sau khi rời khỏi cửa hàng linh thạch, Quân Thường Tiểu đi một vòng quanh chợ, tiêu tốn trên dưới 100 vạn mua không ít các loại khoáng thạch.

Tài liệu có thể cung cấp luyện chế, nhưng luyện chế không thể chờ gom góp tài liệu, cho nên phải phòng ngừa chu đáo, chuẩn bị nhiều một chút.

"Vẫn phải mua chút nguyên liệu nấu ăn cho Đồ Đồ."

Quân Thường Tiểu lại đi tiệm tạp hóa, mua sắm không ít gia vị, thóc gạo, rau củ và các loại hình thực vật khác.

Sau khi giải quyết tất cả, hần lập tức dẫn theo Lục Thiên Thiên trở về môn phái.

Buổi đấu giá bán đan dược, giúp hần kiếm lời không ít tiền, cũng chân chính kiến thức được các đại tông môn thế nào là tài lực hùng hậu, thích thì nhích không phải nhiều lời.

Người có tiền, thật sự có thể ăn chơi trác táng mà.

"Chương môn."

Trên đường trở về, Lục Thiên Thiên nói:

"Lúc nào chúng ta tiêu diệt Hắc Ưng Đường?"

Quân Thường Tiểu có lẽ sẽ quên cái chuyện vặt này, nhưng nàng lại thùy chung ghi tạc ở trong lòng.

"Về môn phái lại nói."

"Chương môn chẳng lẽ muốn dẫn theo các sư đệ đi diệt Hắc Ưng Đường?"

"Còn không phải vậy sao?"

"Đó là tà phái, thủ đoạn hung ác tàn nhẫn, không bằng chỉ hai người chúng ta đi thi hơn."

"..."

Quân Thường Tiểu co giật khóe miệng.

Tuy hần không có đem Hắc Ưng Đường để vào mắt, nhưng tốt xấu gì người ta cũng là thất lưu môn phái, hai người đi diệt một phái, đây có chút coi trời bằng vung nha.

Lục Thiên Thiên nói:

"Chương môn sợ sao?"

"Không phải sợ."

Quân Thường Tiểu nói:

"Bổn tọa cảm thấy, đây là một cơ hội rèn luyện hiếm có, dẫn theo các đệ tử tham gia, có thể trợ giúp bọn họ thích ứng được sự tàn khốc của thế giới này."

"Được."

Lục Thiên Thiên không nói nữa.

Nàng chỉ là người đóng góp ý kiến, chắc chắn sẽ không phản đối, nguyên nhân là chương môn tự biết suy nghĩ chu toàn.

Đây chính là Lục Thiên Thiên.

Tuy rằng cả ngày lạnh như một khối băng, bất quá nàng thân là một thành viên của Thiết Cốt Phái, khẳng định phải nghe theo mệnh lệnh của chương môn.

Lúc chạng vạng tối, Quân Thường Tiểu về đến môn phái, thấy các đệ tử vẫn đang tu luyện như ngày thường.

Trước tiên hần giao nguyên liệu nấu ăn cho Liễu Uyển Thi, sau đó gọi Lý Thanh Dương đến, nói sơ lược về kế hoạch tiêu diệt Hắc Ưng Đường.

"Chương môn."

Lý Thanh Dương ngưng trọng nói:

"Chuyện tiêu diệt Hắc Ưng Đường này hơi căng!"

"Bất quá."

Hắn dừng một chút, nói:

"Cái tà phái này xác thực vô cùng nguy hiểm, chúng ta cũng có ân oán với bọn hắn, sớm muộn gì cũng sẽ tìm tới gây sự."

"Vậy là ngươi không phản đối?"

"Chương môn nói thế nào, đệ tử sẽ làm theo như thế đó."

Lý Thanh Dương không giống như Lục Thiên Thiên, từ khi trở thành đệ tử Thiết Cốt Phái, chương môn giống như thiên lôi sai đâu đánh đó, tuyệt không có bất kỳ sự phản đối nào.

Quân Thường Tiểu nói:

"Đi thông báo các đệ tử đã trải qua rèn luyện ở Tử Vong Cốc, bảo bọn hắn sáng mai tập hợp trên sân luyện võ ở nội viện."

"Vâng."

Lý Thanh Dương nhận lệnh lui ra.

Quân Thường Tiểu tiếp tục gọi Lê Lạc Thu đến, sau đó cũng nói sơ lược kế hoạch tiêu diệt Hắc Ưng Đường cho nàng nghe, đồng thời ra lệnh cho nàng triệu tập thành viên của Tế Vũ Đường thu thập tình báo.

Tiêu diệt một cái thất lưu môn phái, không phải chuyện đùa giỡn.

Dẫn theo thành viên của Tế Vũ Đường, không thể nghỉ ngơi sẽ càng thêm đảm bảo.

Lê Lạc Thu xuất thân là sát thủ, khẳng định rất yêu thích những công việc liên quan tới chém giết này, cho nên vội nói:

"Ta hiện tại lập tức dẫn người đi trước một bước."

"Ừm."

Quân Thường Tiểu gật đầu nói.

Vào ban đêm.

Lê Lạc Thu mang theo Độc Xà, Sơn Miêu và 50 tên thành viên Tế Vũ Đường rời đi.

Trong khoảng thời gian này, đừng nghĩ bọn hắn chuyên tâm thu thập tình báo, mà bỏ bê việc tu luyện, thân thể dưới sự cải tạo của Tổ Thể Đan và phòng huấn luyện, thực lực đã có sự tiến bộ vô cùng rõ rệt.

Độc Xà và Sơn Miêu thuận lợi đột phá Vô Địch cảnh, chính thức trở thành một tên Vô Sư cảnh.

Nếu hiện tại vẫn làm một tên sát thủ, khẳng định khó có thể tăng lên nhanh chóng như thế.

"Đường chủ."

Trên đường, Độc Xà nói:

"Các huynh đệ trong khoảng thời gian này đều nhanh chóng buồn chết con ‘chuồn chuồn’, lần này rốt cục có thể hoạt động gân cốt một chút rồi."

Lê Lạc Thu biểu lộ vẻ mặt nghiêm túc nói:

"Hắc Ưng Đường lấy tà phái làm gốc, không thể khinh thường đối phương, tất cả đều nghiêm túc lên cho ta."

"Vâng."

Độc xà gật đầu nói.

"Còn nữa..."

Lê Lạc Thu bổ sung một câu:

"Chúng ta bây giờ là người của Thiết Cốt Phái, làm việc cũng phải nghĩ đến môn phái, thời điểm hành động đừng có tay nhanh hơn não, tất cả đều phải phục tùng mệnh lệnh."

"Vâng!"

Thành viên Tế Vũ Đường đồng thanh nói.

"Xoát! Xoát!"

Dưới sự che chở của đêm tối, hơn năm mươi tên thành viên Tế Vũ Đường xuyên qua trong núi rừng, từng người giống như bóng ma, dùng hết tốc lực hướng về phía quận Hoa Anh.

"Thời điểm đại triển thần uy đã tới!"

Lý Thượng Thiên cũng cùng đi theo.

Hiện tại, hẳn tuy chỉ có tu vi Vô Đờ nhị phẩm, nhưng dưới sự huấn luyện hơn mười ngày của Lê đường chủ, bản thân đã nắm giữ rất nhiều bản lĩnh của sát thủ.

Sau khi ngày càng thích ứng với những đặc huấn tàn khốc, vì muốn trở nên mạnh hơn nữa, hắn mỗi lần tiến vào phòng thân pháp đều luyện tập đến hơn nửa đêm.

Quân Thường Tiểu cung cấp không ít tài nguyên cho các đệ tử, bọn họ dù có linh căn thấp kém, nhưng chỉ cần chịu khó, chịu nỗ lực, tất nhiên sẽ trở lên cường đại.

"Chương môn."

Lý Thượng Thiên thi triển Quỷ Ảnh Bộ, theo sát toàn bộ đội ngũ, trong lòng thầm nghĩ:

"Người cấp cho ta một cặp cánh, ta sẽ chứng minh cho ngươi xem, Lý Thượng Thiên ta nhất định có thể bay lượn chín tầng trời!"

"Ồi ời, đau đau..."

Độc Xà núm lấy lỗ tai hắn, nói:

"Thằng nhãi con nghĩ linh tinh gì thế, còn không mau tăng tốc, đừng kéo chân sau của mọi người."

"Xà ca..."

Lý Thượng Thiên nhe răng toét miệng nói:

"Nhẹ tay một chút được không?"

Độc xà buông tay ra, khiến trách nói:

"Thân là một tên sát thủ, trong thời gian hành sự, tuyệt đối không thể có bất luận cái gì phân tâm."

"Biết rồi, nói mãi."

Lý Thượng Thiên nói.

Ngoại trừ ngày thứ nhất Lê đường chủ tự mình huấn luyện ra, toàn bộ thời gian sau đều do Độc Xà phụ trách, mặc dù trong lòng mắng người này không ít lần, bất quá vẫn vô cùng cảm kích.

Nguyên nhân là nếu không có sự huấn luyện nghiêm ngặt này, bản thân khẳng định không có ngày hôm nay.

"Xà ca."

Lý Thượng Thiên nhếch miệng cười nói:

"Lúc đánh Hắc Ưng Đường, ta sẽ cho ngươi thấy thành quả tập luyện."

"Ngon đấy."

Độc xà bĩu môi, trêu ghẹo nói:

"Lúc đó đừng quá ăn hại là tốt lắm rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 224: Lăn nhau đều nhớ thương!

Ngày hôm sau.

Quân Thường Tiểu an bài mọi chuyển thỏa đáng, sau đó dẫn bọn người Lý Thanh Dương lên đường.

Đi hết ba ngày đường, tiến vào khu vực của quận Hoa Anh, ngay lập tức hắn ra lệnh cho các đệ tử thay một bộ áo đen.

Đối với các chính phái như Hạo Khí Môn, cần phải đường đường chính chính đến chào hỏi người ta, còn đối với loại tà phái như Hắc Ưng Đường, đương nhiên cần phải dùng một vài thủ đoạn đặc biệt.

Thủ đoạn gì?

Chính là chơi đánh lén, ám sát các kiểu chứ còn gì.

Nếu như không phải bữa Giải Án không quá mức khan hiếm, cần phải đến thời điểm nguy cấp mới sử dụng.

Quân chương môn đã không cần phải phiền phức như thế, trực tiếp rút đao dài tận gần 40 mét đại khai sát giới, một mình một ngựa giết vào Hắc Ưng Đường.

"Chương môn."

Sau khi thay đổi áo đen, Dạ Tinh Thần thần nhiên nói:

"Chỉ là tiêu diệt một cái thất lưu tà phái thôi mà, cần gì phải mang nhiều người thế đâu chứ, một mình đệ tử đủ chơi chết bọn chúng rồi."

Dạ Đế vẫn cứ bá đạo như thế.

Trong khoảng thời gian này, hắn vẫn luôn tôi luyện bản thân bên trong tháp rèn luyện, vì thế cường độ thân thể đã cứng cáp hơn rất nhiều.

Trước ngực, bụng, hai bắp tay đều có các khối cơ nhô lên, đương nhiên không phải dạng lồi lõm các kiểu, mà chính là cực kỳ đều đặn, cực kỳ hoàn mỹ.

Không chỉ có thân thể mới được đề cao.

Dạ Tinh Thần cũng không có bỏ mặc phương diện tu luyện, trở về môn phái được nửa tháng, cảnh giới của hắn đã thuận lợi đột phá Vô Đê cửu phẩm đến Vô Đê đỉnh phong.

Thời điểm hắn trọng sinh, chính là lúc bọn người Lý Thanh Dương tham gia môn phái thi đấu trở về, từng người đã có tu vi Vô Đê cảnh.

Hiện tại, Dạ Tinh Thần không chỉ nhanh chóng đuổi kịp, thậm chí còn đi trước một bước đột phá tu vi Vô Đê đỉnh phong, điều này nói rõ cái gì?

Quả không hổ danh Vô Đê trọng sinh sao?

Mười phần sai, hắn được như thế là nhờ có Thái Huyền Chân Kinh, thật đúng là rất “Huyền”!

Thái Huyền lão nhân lưu lại một trong hai cuốn tâm pháp.

Dạ Tinh Thần từ lúc trọng sinh đến nay vẫn luôn lĩnh ngộ, mặc dù hiện tại chỉ mới lĩnh ngộ đến tầng thứ hai, nhưng thu hoạch được lợi ích không hề nhỏ, nếu không há có thể đột phá nhanh đến vậy.

Trước mắt có thể thấy.

Vì một cuốn tâm pháp mà nghèo hết một mạng, chuyện này rất đáng giá.

Càng đáng giá hơn nữa là, bản thân bị ép buộc gia nhập Thiết Cốt Phái, vô tình có các loại tài nguyên võ đạo không ngừng cung cấp.

Dựa theo cốt truyện của một Vô Đê trọng sinh bình thường.

Sau khi Vô Đê trọng sinh không phải xin gia nhập học viện, thì cũng là tông môn.

Các loại đấu đá tranh giành, phải đi theo thứ tự từ trẻ đến già, mỗi ngày không bán hành cho nhân vật phản diện, thì cũng là nhét hành cho nhân vật phản diện ở trên đường.

Thế còn Dạ Đế chúng ta thì sao?

Từ lúc gia nhập Thiết Cốt Phái, chỉ cần biểu hiện tốt một chút thì sẽ có tài nguyên cung cấp.

Thậm chí không cần phải đi tranh giành với ai, hay phách lối với các nhân vật phản diện, thay vào đó là một cuộc sống tạm bợ cày cuốc tu luyện, không quá nhiều trắc trở.

Tiêu Tội Kỳ cũng chính là như thế.

Từ lúc gia nhập Thiết Cốt Phái, toàn bộ tài nguyên võ đạo đều do chương môn chu cấp, hoàn toàn không cần phải đi con đường long đong của nhân vật chính.

Dồn toàn bộ tinh thần vào việc tu luyện, không ngừng biến bản thân ngày càng cường đại.

Người cực khổ nhất không ai ngoài Quân Thường Tiếu.

Thân là người đứng đầu một phái, sớm tối phải lo việc kiếm tiền nuôi gia đình, bồi dưỡng môn phái ngày càng mạnh mẽ, các đệ tử cũng ngày càng mạnh hơn.

Aii..

Con đường nhân vật chính là khó, làm một cái chương môn càng khó.

Dạ Tinh Thần tất nhiên sẽ không thỏa mãn với hiện tại, hắn vẫn còn thù lớn chưa báo, để làm được chuyện này cần phải có càng nhiều tài nguyên võ đạo đến chống đỡ.

Cho nên, lần hành động tiêu diệt Hắc Ưng Điền này, hắn mới chủ động xin đi giết giặc.

Chỉ đáng tiếc.

Dạ Đế đại nhân coi như đủ thực lực để tiêu diệt thất lưu tà phái, Quân Thường Tiếu cũng sẽ không để hắn một mình chơi, nguyên nhân là các đệ tử khác cũng cần phải rèn luyện.

Quận Hoa Anh có một ngọn núi, thường xuyên có chim ưng bay lượn, cho nên được gọi là Hắc Ưng Sơn.

Trăm năm trước, một tên võ giả tà đạo vô tình đi ngang chốn này, phát hiện nguồn linh khí nơi đây rất dồi dào, ngay lập tức khai tông lập phái, đặt tên là Hắc Ưng Đường.

Bởi vì Hắc Ưng Đường đi theo con đường bàng môn tà đạo, cho nên trong một khoảng thời gian ngắn, từ một môn phái vô danh tiểu tốt tiến thẳng đến cấp bậc thất lưu tà phái.

Trong khoảng trăm năm có thể làm được chuyện này, quả thật rất là đáng quý.

Vài thập niên trước, đường chủ đời thứ nhất vì muốn truy cầu cảnh giới cao hơn, nên đã từ chức rời đi môn phái, sau đó đại đệ tử Liệt Hắc Sát kế nhiệm chức đường chủ đời thứ hai.

Cái tên Liệt Hắc Sát này, không những sử dụng thủ đoạn độc ác, tàn nhẫn dã man, mà còn thường xuyên chặn đường ăn cướp của các thế lực và tán tu, môn phái hắn cũng vì thế phát triển cực nhanh.

Hắc Ưng Sơn, núi này kế núi nọ, liên miên chập trùng.

Thung lũng dưới sườn núi giống như bị một cái riêu lớn bỏ ra, nước sông cuộn trào chảy xiết.

Phía trên đỉnh núi, có từng cái gian nhà to nhỏ trải dài, đó chính là đại bản doanh của Hắc Ưng Đường.

Giờ phút này.

Bên trong đại điện của Hắc Ưng Đường.

Đường chủ Liệt Hắc Sát ngồi trên vị trí đầu não, hai hàng lông mày của hắn tỏa ra sát khí nồng đậm.

Phó đường chủ Hà Thanh dẫn theo hơn sáu mươi tên đệ tử, tiến vào Từ Vong Cốc rèn luyện hơn nửa tháng vẫn chưa về, ngay lập tức hắn ý thức được chuyện này có gì đó sai sai, lập tức cho người đi điều tra.

Sáng hôm nay, tin tức vừa mới truyền đến.

Hà phó đường chủ đứng là có đến Từ Vong Cốc, nhưng sau đó biết tin Thiết Cốt Phái vừa mới từ trong đi ra, cho nên tức tốc đuổi theo.

Sau đó thì bật vô âm tín.

"Đường chủ."

Một tên phó đường chủ khác nhìn lá thư tin tức xong, nói:

"Hà phó đường chủ đến nay vẫn chưa về, e rằng đã gặp chuyện gì không may rồi, Thiết Cốt Phái nhất định có liên quan đến chuyện này."

"Răng rắc."

Liệt Hắc Sát vốn có tính cách tàn bạo sát phạt, nghe những lời này xong lập tức bóp vỡ chén trà, giọng đầy sát ý nói:

"Triệu tập các đệ tử, theo bốn tọa tiến đến Thiết Cốt Phái!"

Đứng với những gì Quân Thường Tiểu suy nghĩ.

Loại tà phái này, chỉ cần sự việc có dính đến mình một chút xíu, không cần bất kỳ cái gì chứng cứ, ngay lập tức dẫn người đến đòi mạng.

"Vâng."

Phó đường chủ vội vàng rời đi.

"Hừ."

Liệt Hắc Sát tỏa ra sát ý ngày càng trầm trọng, tự nói:

"Thiết Cốt Phái dám giết người của

bốn tọa, vậy thì các ngươi cần phải xóa tên khỏi giang hồ!"

Lời ý rất rõ ràng, đây chính là muốn diệt môn.

"Đường chủ."

Bên dưới vị trí đầu não, một tên trung niên có chòm râu dê, khoác trên người một bộ trường bào, biểu lộ vẻ mặt nghiêm túc nói:

"Thiết Cốt Phái này, không phải dạng vừa đâu."

Hắn tên là Dương Trí.

Thực lực bản thân không quá cao, bắt quả lại là quân sư của Hắc Ưng Đường.

Tất cả kế hoạch ra ngoài ăn cướp, đều là do hắn một tay an bài và sắp xếp, thành tựu không hề nhỏ, rất ít lần phải thua thiệt.

"Ồ?"

Liệt Hắc Sát nói:

"Có cái gì khác người sao?"

Dương Trí nói:

"Theo ta được biết, gần đây Thiết Cốt Phái vừa mới khiêu chiến với Hạo Khí Môn xong."

Liệt Hắc Sát khẽ giật mình, kinh ngạc nói:

"Chẳng lẽ môn phái này cũng là lục lưu môn phái, rảnh rồi sinh nông nổi đi khiêu chiến môn phái khác hả?"

Nếu như đây là một cái lục lưu môn phái, vậy thì hành sự phải thêm thận trọng.

Không thể vội vàng xúc động chơi lớn, mà phải giờ trò quỷ mới thỏa đáng.

Dương Trí nói:

"Thiết Cốt Phái là cừu... à không phái, hắn là vừa mới tấn cấp bát lưu môn phái."

"Cái gì?"

Liệt Hắc Sát trừng to hai mắt, nói:

"Một cái môn phái vừa tấn cấp bát lưu, hết chuyện làm đi khiêu chiến lục lưu môn phái Hạo Khí Môn?"

Dương Trí nói:

"Ta đi mua sắm trong thành, vô tình nghe được tin tức này, đúng thật là có chút khó mà lọt tai."

Liệt Hắc Sát cười nói:

"Há, dám khiêu chiến Tàn Hạo Nhiên, khẳng định bị đánh cho không phân biệt được năm bắc nha."

"Kết quả hoàn toàn ngược lại."

Dương Trí nói:

"Người bị ăn hành là Tàn Hạo Nhiên, cùng với đó là mấy tên đệ tử thân truyền."

Hắn cũng không quá rõ sự tình, dù sao chuyện này phát sinh ở quận Thanh Dương, tin tức cũng chỉ tới từ con đường truyền miệng.

"Mẹ nó!"

Liệt Hắc Sát vỗ bàn một cái nói:

"Một cái bát lưu môn phái rầm rộ, há có thể ngược đãi được Tàn Hạo Nhiên, Dương tiên sinh hẳn là đã nghe phải tin đồn."

"Đường chủ."

Dương Trí chân thành nói:

"Việc này không có lừa thì sao có khời, thuộc hạ cho rằng, chúng ta đã muốn chơi với Thiết Cốt Phái, vậy thì cần phải bàn bạc kỹ lưỡng hơn, không thể lao đầu vào lừa được."

Liệt Hắc Sát đối với người này có sự tín nhiệm vô hạn, bởi vì có nhiều lúc, tên này cho những lời đề nghị vô cùng mấu chốt, trong lúc cướp bóc có thể tránh được không ít thương vong.

"Dương tiên sinh."

Hắn nói:

"Vậy theo ý của ngài, chúng ta nên làm thế nào?"

Dương Trí nói:

"Từ trước mắt, chúng ta vẫn chưa xác định được Thiết Cốt Phái có phải là hung thủ hay không? Điều động một tên sử dụng bí pháp Nhận Huyết Quyết, xác nhận trên người bọn người này, có hơi máu của bọn người Hà phó đường chủ hay không?"

"Nếu có thì sao?"

Liệt Hắc Sát nói.

Dương Trí nheo lại cặp mắt nhỏ, lạnh lẽo âm u nói:

"Chúng ta ở bên ngoài chặn cửa Thiết Cốt Phái, đợi từ ra một người giết một người, khiến bọn hắn sớm tốt ăn ngủ không yên."

Nếu những lời này truyền đến tai của Quân Thường Tiểu, khẳng định khẩu Desert Eagle sẽ được khai một súng bắn vỡ đầu, bởi vì hắn ghét nhất là những người chơi thủ đoạn bỉ ổi như thế.

"Được."

Liệt Hắc Sát bắt nhịp nói:

"Chuyện này giao cho người của Liệt Sát Tổ giải quyết, dựa theo thực lực của bọn hắn, hẳn là có thể khiến cho Thiết Cốt Phái đêm dài lắm mộng."

Bí pháp gọi là Nhận Huyết Quyết, là một loại tà môn công pháp, còn về Liệt Sát Tổ, chính là bộ phận tinh nhuệ của Hắc Ưng Đường.

Liệt đường chủ phái bọn họ hành sự, một khi xác nhận có huyết khí của phó đường chủ, kết quả đường nhiên là các loại thủ đoạn tàn nhẫn đang chờ sẵn để chào hỏi.

Chỉ hơi tiếc.

Thời điểm hai người đang ở chỗ này nghị sự.

Ở chân núi phía bên kia, Quân Thường Tiểu đã cùng nhóm người Lê Lạc Thu đến trước một bước hội họp với nhau, đồng thời bố trí kế hoạch tiêu diệt Hắc Ưng Đường!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 225: Đội bọn chúng xuống, toàn bộ giết sạch!

Lê Lạc Thu đã tới Hắc Ứng Sơn trước một ngày, trên đường có để lại ký hiệu, thành công tụ hợp với Quân Thường Tiểu đến sau.

Thời gian này, nàng đã dò xét địa hình của Hắc Ứng Sơn, làm ra bản địa đồ đơn giản.

Làm việc rất chuyên nghiệp.

Đổi lại Dạ đế đại nhân của chúng ta, chắc chắn không làm được.

Quân Thường Tiểu tỉ mỉ quan sát địa hình Hắc Ứng Sơn, bắt đầu suy nghĩ tiêu diệt Hắc Ứng Đường như thế nào?

Dẫn đệ tử trực tiếp giết vào?

Đây khẳng định là nào có vấn đề, mới làm được chuyện này.

Rất lâu sau.

Quân Thường Tiểu chống cằm nói:

“Trên núi Hắc Ứng có cơ quan ngầm hoặc bày rập, chúng ta khó mà xác định, cho nên thủ ở giao lộ duy nhất này, ra một người giết một người.”

Tên này có suy nghĩ giống với Dương Trí, đều là ngồi tại cửa địa bàn của người ta giờ trò quý.

Lê Lạc Thu nói:

“Chương môn tiêu diệt đám người Hắc Ứng Đường, cũng đã hơn nửa tháng rồi, bọn chúng có lẽ đã bắt đầu phái người điều tra.”

“Nếu như nhận được thông tin, nhất định sẽ có hành động gì đó, trốn ở giao lộ tập kích là cách ôn hòa nhất.”

Nàng đã sớm trang bị QBU-88, đương nhiên hy vọng có thể bí mật giết người.

Quân Thường Tiểu sau một hồi suy nghĩ sâu xa, lập tức ra lệnh cho đệ tử thủ ở giao lộ ra vào duy nhất của Hắc Ứng Sơn.

Lê Lạc Thu dẫn đầu một nhóm thành viên Tế Vũ Đường, mai phục phía bên phải, đồng thời chống lên QBU-88 đã được sạc đạn lên nòng.

Phía bên trái do Quân Thường Tiểu phụ trách, lệnh cho Tiêu Tội Kỳ đứng trên cây to cao nhất, đồng thời chống khẩu súng QBU-88 lên.

Đáng tiếc, không có pháo đại bác của Italy.

Nếu không, đứng ở chân núi, trực tiếp nã pháo tấn công vào tổng bộ của Hắc Ứng Đường, chơi vậy mới đủ sáng khoái.

Độc Xà dẫn hơn mười thành viên mai phục ở phía trên cách hai trăm mét.

“Xà huynh.”

Lý Thượng Thiên cũng đi theo, căng thẳng thấp giọng nói:

“Phải... phải giết người sao?”

Độc Xà trốn trong chỗ tối đập một cái vào chân hắc, thấp giọng nói:

“Mẹ nó đừng run nữa, đi lên cây quan sát cho ta.”

Lý Thượng Thiên nhảy lên cây, hai chân vẫn run, mặt khổ sở nói:

“Ta nào có muốn đâu, thế nhưng ta không khống chế được bản thân.”

Mặc dù hắc sinh ra và lớn lên ở Tinh Vãn đại lục, không ít lần giết gà giết vịt nhưng chưa từng giết người, lúc đến thì vênh vào ngạo mạn, khi chân chính xuất trận chân chân chân mềm tay run.

Bọn người Thương Vĩ từng trải qua rèn luyện ở Tử Vong Cốc, có giết cũng chẳng qua chỉ là hung thú, vì thế tinh thần hơi có chút căng thẳng.

Trong những đệ tử ở đây, người có tâm tính ổn định nhất là Dạ Tinh Thần, bởi vì kiếp trước hắc giết người không kể xiết.

Quân Thường Tiểu dẫn theo bọn họ chính là vì muốn rèn luyện tâm tính, có thể thích ứng với sự tàn khốc của thế giới này, mà không phải là hoa cánh chỉ biết ở môn phái tu luyện.

“Chương môn.”

Ở trên cây, Tiêu Tội Kỳ dán sát mắt vào ống ngắm 8x, thấp giọng nói: “Trên núi có người xuống.”

“Bao nhiêu người?”

Quân Thường Tiểu nói.

Tiêu Tội Kỳ từ đầu đến cuối ngắm định vào sơn môn của Hắc Ứng Đường, nói: “Khoảng một trăm người.”

“Nhiều vậy luôn?”

Quân Thường Tiểu xoa cằm thì thầm:

“Lẽ nào bọn chúng đã điều tra ra được đồng bọn bị giết, cho nên quyết định chơi lớn với Thiết Cốt Phái ta?”

“Chưởng môn.”

Lê Lạc Thu cũng thông qua ống ngắm 8x nhìn thấy, thấp giọng nói:

“Bước đi của đám người này vững vàng, thực lực có lẽ không yếu đâu.”

“Đưa súng cho bốn tọạ.”

“Soạt!”

Tiêu Tội Kỳ theo thói quen đưa súng đến.

Quân Thường Tiểu đeo Kính Râm Chống Nắng lên, dán mắt vào ống ngắm 8x, lần lượt dò xét sức mạnh của đám người đó.

Một trăm đệ tử này của Hắc Ưng Đường, thấp nhất là Vô Đồ ngũ phẩm, trong đó có hơn hai mươi tên Vô Đồ đỉnh phong và hai tên Vô Sư nhất phẩm.

“Chắc chắc..”

Quân Thường Tiểu thì thầm:

“Thực lực có hơi mạnh đấy.”

Hơn một trăm người, thấp nhất là tu vi Vô Đồ ngũ phẩm, chắc chắn đây là muốn đi hành sự, nếu không sẽ không cần quy mô lớn như thế.

“Chưởng môn.”

Lê Lạc Thu từ đầu đến cuối quan sát, nói:

“Bọn chúng nhất định muốn đi Thiết Cốt Phái.”

“Hửm!”

Quân Thường Tiểu nói:

“Làm sao người biết?”

Lê Lạc Thu cười nói:

“Một sát thủ chuyên nghiệp, cần phải thành thạo ngôn ngữ miệng nha.”

Khoảng cách xa như vậy, thông qua ống ngắm, nhìn chuyển động môi của bọn chúng khi nói chuyện để phiên dịch ra, quá có tính chuyên nghiệp rồi!

Đám người Độc Xà, Sơn Miêu vô cùng hâm mộ.

Thần Ngữ Chi Thuật, bên trong Tế Vũ Đường chỉ có lão đại biết, bọn họ đã từng học qua, tiếc rằng trước sau không thể nắm bắt được điểm chủ chốt.

...

Trên bậc đá ở sườn núi.

Tổ trưởng Liệp Sát Tổ đi ở phía trước, phó tổ trưởng và đám thành viên theo sát phía sau, bởi vì là đi điều tra nên trước tiên không cần vội vã.

“Đại ca.”

Phó tổ trưởng hơi coi thường nói:

“Chỉ là một bát lưu môn phái, lão đại phái chúng ta đi điều tra, có phải là có chút việc bé xé ra to không?”

“Phải đấy.”

Một thành viên khác nói:

“Liệp Sát Tổ chúng ta, năm đó chơi cứng với cả lục lưu môn phái, hiện giờ đi điều tra một cái Thiết Cốt Phái nhỏ bé, không phải dùng dao mổ bò để giết gà sao.”

Tổ trưởng trong lòng không vui, nhưng vẫn nói:

“Mẹ nói ít than phiền đi, lão đại đã mệnh lệnh cho chúng ta, Liệp Sát Tổ chúng ta nhất định phải thuận lợi hoàn thành.”

“Đại ca.”

Phó tổ trưởng nói:

“Lão đại nói, chỉ cần xác định xong huyết khí của phó đường chủ là có thể hành động, theo ta thấy, đến lúc đó trực tiếp tiêu diệt Thiết Cốt Phái, cần gì phải chờ trời quỳ đâu chứ.”

“Đương tiên sinh nói rồi, Thiết Cốt Phái không đơn giản, chúng ta vẫn nên thận trọng thì hơn.”

Tổ trưởng nghiêm túc đáp.

“Phi..”

“Lại là cái tên Dương tiên sinh âm hồn bất tán.”

Phó tổ trưởng và những không khác biểu lộ khuôn mặt đầy khinh bỉ.

Vô gia tà phái, coi trọng nhất là tàn sát tàn bạo, thứ ghét nhất chính là loại người việc gì cũng suy nghĩ nhiều.

Nếu không phải là đường chủ vô cùng tin tưởng, việc gì trước mỗi lần hành động, há có thể kiềm chế tính nóng nảy nghe sắp xếp của hắn.

“Hừ hừ..”

Một tên thành viên cười lạnh nói:

“Đại ca, nghe nói các cô nương ở quận Thanh Dương rất xinh đẹp, Thiết Cốt Phái đó nhất định cũng có nữ tử bất phàm”

“Khà khà..”

Một tên thành viên khác hứng thú nói:

“Nhị cầu tử, còn chưa xuống đến sơn môn đã nhớ thương nữ nhân rồi sao?”

“Nhị cầu tử chính là hòa lực dồi dào, một ngày không thấy nữ nhân vội muốn nhảy tường.”

“Theo ta thấy, không tiết chế dục niệm lại, sớm có ngày chết trong tay nữ nhân.”

Mọi người bàn tán đầy hứng thú.

Thành viên được gọi là Nhị cầu tử cãi nói:

“Không phải có một câu nói này nói rất hay sao, chết dưới tay mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu còn gì? Lão tử chính là thích nữ nhân, chết trong tay nữ nhân cũng cam tâm tình nguyện.”

Tổ trưởng cười nói:

“Trong thời gian này cũng chẳng có hành động gì cả, các huynh đệ cũng nín nhịn lâu rồi, đợi xác nhận Thiết Cốt Phái là hung thủ, các ngươi có thể thoải mái phát tiết lên nữ đệ tử của bọn chúng.”

Nhị Cầu tử lập tức mắt sáng lên như sao.

Những thành viên ham mê tử sắc cũng vô cùng mong đợi.

Từ đó, trên đường xuống núi, chủ đề từ đầu đến cuối xung quanh nữ nhân quận Thanh Dương, nữ đệ tử Thiết Cốt Phái.

Phiên dịch mỗi lời nói của bọn chúng, đôi mắt câu dẫn mê hồn của Lê Lạc Thu sát khí nổi lên, nói:

“Các ngươi hôm nay đều phải chết!”

Quân Thường Tiểu cũng thông qua ống ngắm, mặc dù không khởi động chức năng tăng cường, khó có thể nghe được bọn chúng nói gì, nhưng từ nụ cười thô tục là có thể biết được, chắc chắn chẳng có lời lẽ nào tốt lành.

Từ giọng nói của Lê Lạc Thu, lại phán đoán thêm âm chỉ Thiết Cốt Phái, vì thế ánh mắt hắn liền trở lên lạnh lẽo, nói:

“Đợi bọn chúng xuống, toàn bộ giết sạch.”

Chúng đệ tử nhận lệnh, bắt đầu điều động linh lực.

Lý Ngọc Hoa và một bộ phận đệ tử, lấy Kiên Thiết Thuần và Bá Vương Thương ra.

Các thành viên của Tế Vũ Lâu đang ẩn nấp ở chỗ tối, cũng nắm chặt các loại ám khí trong tay, chỉ cần đám người kia đi vào khu vực tấn công, lập tức vô tình chào hỏi.

Không khí trở lên lạnh lẽo tiêu điều!

Thành viên Liệp Sát Tổ từ trên núi đi xuống, rõ ràng không biết được có người mai phục ở cửa nhà mình.

Bọn chúng vẫn không kiêng nể gì bàn tán về nữ nhân, bởi vì khoảng cách càng ngày càng gần, những lời không thể lợi tai đều truyền đến.

“Hừ hừ..”

Ánh mắt sáng của Lục Thiên Thiên lạnh đi, bàn tay ngọc ngà bắt đầu tụ hợp khí lạnh.

“Hửm?”

Đúng lúc này, tổ trưởng dường như nhận ra điều gì đó, nhìn về phía bụi cỏ bên phải bậc thang, lạnh giọng nói:

“Có người.”

Các thành viên vốn đang cười cợt nhả, chớp mắt nghiêm túc lại, cùng nhau đưa ánh mắt nhìn sang, khóa chặt mục tiêu là Lý Thượng Thiên đang run rẩy ngồi trên cây.

“Ông nội nó chứ!”

Độc Xà ẩn nấp trong chỗ tối, nội tâm sụp đổ nói:

“Đúng là đồng đội ngu như heo mà!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 226: Ta vốn còn có cơ hội được cứu mà!

Lý Thượng Thiên vì là lần đầu tiên chấp hành nhiệm vụ, tinh thần quá mức khẩn trương, cho nên hai chân cứ run rẩy không nghe lời.

Cùng với đó nhìn thấy hung thần ác quỷ Tô Liệp Sát ngày càng tiến lại gần, sự khẩn trương và gấp rút trong lòng ngày càng phóng đại.

Kết quả bại lộ tung tích.

Độc Xà ở bên cạnh, trong nội tâm hần không ngừng chửi mắng xối xả.

Con em nó, ta rốt cuộc đã huấn luyện cái thứ gì, còn chưa kịp tiến hành mai phục, đã đem chính mình bại lộ trước mắt địch!

Tên tổ trưởng nhìn chằm chằm Lý Thượng Thiên, giọng nói đầy sát ý:

"Giết hần."

Xoát xoát xoát!

Lời vừa dứt, thành viên Liệp Sát Tô đã huy động cánh tay, các loại ám khí kéo theo tia sáng bay nhanh tới.

Lý Thượng Thiên vốn đã tinh thần run lẩy bẩy, sắc mặt cũng cấp tốc tái không còn chút máu, não như bị đông cứng, một thân bản lĩnh chạy trốn đều bốc hơi.

Hần cứ vậy mà ngồi ngầy ngốc trên cành cây, quên mất việc tránh né thế nào.

"Xoát!"

Độc xà từ một thân cây khác nhảy sang, tung ra một cước đập Lý Thượng Thiên đang run rẩy rơi xuống đất.

"Phốc! Phốc!"

Trong nháy mắt, hần bị hơn mười cái ám khí ghim trên người, sắc mặt biểu hiện khó coi đến cực điểm, thân thể nhanh chóng rơi xuống đất.

Lý Thượng Thiên trong lúc lao đảo ngã xuống, rốt cục lấy lại tinh thần.

Bất quá khi hần nhìn thấy thân thể Độc Xà trước mặt mình, sau lưng trên người cảm thấy ám khí, máu tươi phun trào ướt đầm, hoảng sợ nói:

"Xà... xà huynh."

Mẹ nó thật đúng là đồng đội heo mà!

Độc xà cổ nén cơn đau nhức kịch liệt, rống to lên một tiếng nói:

"Còn không mau chạy!"

Lời nói như một hồi chuông cảnh tỉnh, trong nháy mắt khiến bàng hoàng Lý Thượng Thiên hoàn toàn tỉnh lại.

Thời điểm hần vừa dự định đứng lên, phó tổ trưởng nhanh chân hơn một bước, trong tay đã cầm cây roi đen vùng tới.

"Dám núp lùm bên trong địa bàn của Hắc Ưng Đường ta, thật đúng là ngại mình sống lâu mà!"

"Ba!"

Roi dài hung hăng vùng tới, trực tiếp đánh vào trên lưng Độc Xà.

Trang phục rách nát, một vết roi rướm máu hiện ra, nhất thời khiến cho sắc mặt của hần càng trở nên khó coi.

“Còn không mau chạy!"

Độc xà đau đớn rống lên, dường như dùng hết toàn bộ sức lực cuối cùng.

Trên đường đến quận Hoa Anh, hần đã từng đùa giỡn nói rằng, đừng có làm liên lụy đồng đội, hiện tại kết quả thế nào, cái miệng mình nói lời y như thật!

Lý Thượng Thiên nhìn bộ dáng đau đớn của Xà huynh đang không ngừng chảy máu, hai bàn tay hần siết chặt lại, móng tay đâm thẳng vào trong da thịt.

"Bọn tiểu quỷ các ngươi nghe kỹ cho ta, thân là một tên sát thủ, bất luận ở trong tình thế nguy hiểm như thế nào, đều phải giữ sự bình tĩnh tuyệt đối."

"Nếu như đồng đội lâm vào nguy hiểm, việc đầu tiên cần làm chính là tận lực bảo vệ an toàn bản thân, không muốn tay nhanh hơn não chạy đến cứu viện, loại việc làm ngu xuẩn này chỉ khiến cả hai rơi vào tình cảnh vạn kiếp bất phục."

"Ta cường điệu một lần nữa, chuẩn mực của sát thủ là, một khi bại lộ hành tung, trước tiên đào tẩu, không tiếc bất cứ giá nào chạy trốn!"

Độc Xà đã từng buông lời răn dạy bọn người Lý Phi, hiện tại không ngừng vang vọng trong lỗ tai hắn, tinh thần đang hoảng hốt dần tỉnh táo lại.

Không thể hoảng loạn, tuyệt không thể loạn!

Lúc này việc đầu tiên cần làm là chạy trốn!

Lý Thượng Thiên không còn run rẩy hai chân, trong tức khắc đứng thẳng người lên, một thân bản lĩnh bay lượn chín tầng trời trở về với bản thể, ngay lập tức thi triển bộ pháp Quý Ảnh Bộ.

"Xoát!"

Hai chân di chuyển, thân hình như phân thân!

Chỉ tiếc là, Lý Thượng Thiên không có tuân theo chuẩn mực của sát thủ.

Hắn không có chạy trốn, thay vào đó là cất bước xông lên, ngay lúc phó tổ trường vong roi lần hai, thành công ôm lấy Độc Xà tránh né.

"Ba!"

Roi dài vùng tới, kết quả đánh xuống mặt đất.

Lý Thượng Thiên ôm lấy Độc Xà, chạy như điên chẳng khác nào ngựa mất dây cương.

Trên đường chạy đi, hắn không ngừng khóc lóc hô lên:

"Xà huynh, ta sai rồi, xà huynh, người đừng có nghèo nha!"

Bởi vì tốc độ quá nhanh, Lý Thượng Thiên mặc xác đến thương thế của Độc Xà, khiến cho hắn máu tươi tràn ra ác liệt hơn, sau cùng nhịn không được trợn mắt ngất xỉu.

"Đừng để hắn chạy thoát!"

Tên tổ trưởng quát lên.

Hưu hưu hưu!

Hơn mười tên thành viên Liệp Sát Tổ giờ lên ám khí trong tay liên tục ném ra.

Lý Thượng Thiên dùng toàn bộ tu vi Vô Đồ nhị phẩm, dường như muốn thiêu đốt cả vũ trụ, liên tục chuyển hướng lách người tránh né bên trong màn ám khí như bạo vũ lê hoa kìa, xuất sắc đến mức khiến người khác tê hết cả da đầu.

Ám khí từ bên người lao vút qua, nếu không ghim vào gốc cây, thì cũng va chạm với khối đá rồi bắn ngược ra.

"Tên gia hỏa đáng chết này!"

Một tên thành viên thi triển thân pháp, từ bên cánh rẽ hướng chặn đầu, thanh kiếm trong tay hắn lấp lóe ánh sáng chứng tỏ đã được hội tụ linh lực.

"Chết đi cho ta nhè!"

Đợi đến lúc Lý Thượng Thiên chạy đến, lập tức vùng kiếm chém tới.

"Bành —— —— "

Một tia sáng xẹt qua, từ góc độ bắn có thể thấy, viên đạn đi xuyên thủng qua hai bên huyệt Thái Dương, máu tươi văng ra tận vài mét, vừa vụn bắn lên mặt Lý Thượng Thiên.

Máu vẫn còn khá nóng.

"Á...!"

Lý Thượng Thiên la toáng lên, một lần nữa thiêu đốt cả vũ trụ, điên cuồng chạy nước rút.

Chuyện này đáng thương nhất vẫn là Độc Xà, bản thân vốn đã ngất đi, thế nhưng cơ thể không ngừng xóc nảy trào ra máu tươi.

Nếu như hắn còn sống, khẳng định sẽ nói:

"Ta vốn còn có cơ hội được cứu mà!"

"Tiểu thất!!!"

Tên tổ trưởng và phó tổ trưởng nhìn thấy thuộc hạ bị bắn xuyên đầu, ngay tức khắc gào thét rống to lên.

"Bành!"

Ngay lúc này, một tên thuộc hạ bên người cũng bị bắn vỡ đầu, ngã thẳng xuống dưới đất.

"Hưu!"

"Hưu!"

"Hưu!"

Lê Lạc Thu núp ở trên cây phía xa, liên tục bắn ra thêm ba phát, kết quả có thêm ba tên bỏ mạng.

Tài năng bắn súng không hề thua kém Tiêu Tội Kỳ, kết hợp với ống ngắm thanh và ống ngắm 8x, có thể nói là bắn không trượt phát nào!

"Đại ca!"

Phó tổ trưởng cả kinh nói:

"Đây rốt cuộc là loại ám khí gì!"

Tổ trưởng tuy tức giận đến sôi máu, nhưng vẫn đủ tỉnh táo hạ lệnh:

"Trong bóng tối có mai phục, mọi người cẩn thận một chút!"

Sa sa sa!

Mấy chục người áo đen từ trong rừng bước ra, giống như từng u hồn đến đòi mạng.

Quân Thường Tiểu vốn nguyên bản kế hoạch là, thời điểm những tên này xuống núi, đi đến ngã tư sẽ ngay lập tức phục kích, bất quá Lý Thượng Thiên đã bị bại lộ hành tung, chỉ còn cách ở trên đường núi đại chiến một trận!

"Huru! Huru!"

Tiêu Tội Kỳ ở một bên khác liên tục bóp cò, âm thanh xé gió rất nhỏ không ngừng vang lên, từng thành viên Liệp Sát Tổ như lúa gặt ngã xuống đất.

Đối mặt với hung thủ cao cấp, QBU-88 phát huy uy lực có hạn, nhưng đối đầu với một đám Võ Đồ cảnh, mặc cho hấn ra sức bắn giết.

Cứ việc Tiêu Tội Kỳ và Lê Lạc Thu liên tiếp giết người, thành viên Liệp Sát Tổ nhất thời bắn loạn tinh thần.

Dẫu sao, loại ám khí xuất quỷ nhập thần một kích lấy mạng này, thật quá khủng khiếp!

"Mau rút lui!"

Tổ trưởng ý thức tình hình không ổn, cấp tốc đưa ra quyết định.

Thế nhưng, khi hấn vừa mới quay người, phát hiện trên bậc thang thông lên núi, có một tên nam tử vóc người trắng kiện ngồi ở đấy.

Người này đang chống hay tay lên đùi, mười ngón tay đan xen lại với nhau, nâng lên cái cằm, tóc đen dài tung bay theo gió, một khuôn anh tuấn tiêu sái đầy lạnh lùng.

Bên cạnh hấn có đặt một thanh kiếm, mặc dù kiếm chưa ra khỏi vỏ, những ý lạnh lại bức người.

Đây là ai?

Dạ Tinh Thần!

Hấn cứ như thế ngồi nhàn nhàn trên bậc thang, quanh người toát ra khí thế một người giữ cửa vạn người không qua.

"Keng! Keng!"

Dưới núi truyền đến từng tiếng binh khí ra khỏi vỏ, đám đệ tử Thiết Cốt Phái lấy Lý Thanh Dương cầm đầu, lần lượt rút binh khí ra xông lên.

Đường về đã bị Dạ Tinh Thần ngăn cản, hai bên cánh có thành viên Tế Vũ Đường đánh lén, phía trước lại có kẻ bọn người Lý Thanh Dương công tới.

Trong thời gian cực ngắn, thành viên Liệp Sát Tổ rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

"Rút binh khí!"

Tên tổ trưởng trầm giọng nói.

"Xoát! Xoát!"

Tất cả thuộc hạ lần lượt rút binh khí của mình ra, từng người bộc lộ ra khí thế như thú hoang.

Ngoại trừ chuyện một vài thành viên ăn đạn mà ngổm cù tòi ra, thì có chiến trận nào mà Liệp Sát Tổ chưa thấy qua?

"Lão nhì, dẫn người xông lên đường núi, giết chết tên gia hỏa đang khoa trương kia cho ta, những người khác theo ta ngăn chặn kẻ địch."

"Vâng!"

Phó tổ trưởng triệu tập hơn hai mươi tên thuộc hạ, nhanh chóng giết tới đường thông lên núi.

Thuộc hạ đi trước một bước, nhanh chóng rút linh lực vào trong binh khí, từng cái lấp lóe ánh sáng trắng.

"Một đám ô hợp cặn bã."

Dạ Tinh Thần biểu hiện ánh mắt xem thường tột cùng, từ tầm mắt có thể thấy những người này sắp tiếp cận thân, tay phải nắm chặt thanh Hàn Phong Kiếm, tay trái rút kiếm ra khỏi vỏ.

"Bang —— —— "

Kiếm ánh lấp lóe, ánh sáng lấp lóe.

Huru! Huru! Huru!

Dạ Tinh Thần trong một hơi xuất bao nhiêu kiếm, dùng mắt thường rất khó để nhìn ra!

Nhưng vào lúc kiếm ánh tiêu tán, hơn hai mươi tên thành viên Liệp Sát Tổ đang nhào tới, toàn bộ giữ nguyên động tác đứng tại chỗ!

"Đạp."

"Đạp."

Dạ Tinh Thần từ khe hở giữa đám người bước từng bước xuống, nhìn thẳng tên phó tổ trưởng có tu vi Vô Sur nhất phẩm, lời nói lạnh lẽo được phát ra:

"Người, biết chết là cảm giác thế nào không?"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 227: Người rút cuộc có giết hay là không!

Chết là cảm giác như thế nào?

Ở phương diện này, Quân Thường Tiểu có kinh nghiệm, Dạ Tinh Thần cũng đã thử nghiệm.

Chỉ có chân chính trải qua cái chết, mới có thể sâu sắc ý thức được, hóa ra mình đối với thế giới này lưu luyến đến như vậy.

Đáng tiếc.

Tất cả cuối cùng rồi cũng sẽ tan biến.

Cho nên từ lúc Quân Thường Tiểu xuyên không đến bây giờ, đối với việc bản thân có thể tiếp tục sống, thậm chí cảm thấy vô cùng may mắn.

Dù là gánh vác trên vai nhiệm vụ nhìn như không có khả năng hoàn thành, cũng muốn tự động viên chính mình phải lạc quan đối mặt.

Mà 20 tên thành viên Liệp Sát Tổ xông lên trước tiên kia, thân thể đứng cứng ngắc tại chỗ, đang được trải nghiệm hương vị của tử vong.

Nguyên nhân trên cổ từng người đã có một vết kiếm nhỏ bé, máu tươi tuy rằng chưa có trào ra, nhưng tâm trí và linh hồn đang từ từ chia cách với thân thể.

Quá trình này tựa như dài đằng đẵng, để bọn hắn vạn phần không muốn trải nghiệm, nhưng không có cách nào ngăn cản, chỉ còn biết tự thân trải nghiệm tử vong ập xuống.

"Phù phù!"

"Phù phù!"

20 tên đệ tử Hắc Ưng Đường, cùng nhau ngã thẳng xuống mặt đất.

Trên cổ vết kiếm hiển hiện ra, máu tươi theo vết thương xé rách bắt đầu phun tung toé.

Làm người trong tà phái, bọn họ đối với tử vong, có giác ngộ nhiều hơn so với người bình thường, thậm chí đã sớm làm tốt công tác tư tưởng với cái chết.

Chẳng qua là khi bản thân tự thể nghiệm cảm giác tử vong, mới đột nhiên nhận ra, mình thật sự không muốn chết!

"Ừng ực."

Phó tổ trưởng nuốt một ngụm nước bọt, ánh mắt nổi lên sự kinh hãi, hai tay không tự chủ được run rẩy.

20 tên thủ hạ, tại trong mấy hơi thở bị một tên năm đệ tử mặt đầy kiêu ngạo chém chết, cảnh tượng quá mức hãi hùng!

Cho dù có là đường chủ, tuyệt đối không làm được chuyện này!

Không phải trong mấy hơi, mà chỉ trong một hơi thôi.

Dạ Tinh Thần xuất kiếm ra khỏi vỏ, kiếm ánh lóe lên, trong tức khắc bọn hắn đã xác định phải nghèo.

Hai chữ —— Bá đạo!

"Xoát!"

Trong thời gian nhanh nhất, phó tổ trưởng đưa ra lựa chọn chính xác nhất, chính là thi triển thân pháp lùi về phía sau.

Nhưng mà, khi hắn vừa quay người chạy đi, thần sắc bỗng dừng đông cứng, ánh mắt hướng tới nơi mà tổ trưởng đang chém giết với đám người không rõ thân phận kia.

Không phải chém giết!

Thành viên Liệp Sát Tổ bên mình, đang bị đám thiếu niên nhìn như chỉ có mười bảy mười tám tuổi kia, điên cuồng đồ sát!

Còn tổ trưởng có thực lực mạnh hơn mình, đang đối mặt một tên thiếu niên, cũng đồng dạng bị đánh cho không hề có lực đáp trả!

"Đứt!"

Lý Thanh Dương né người sang một bên, rút linh lực vào cánh tay, trong nháy mắt thi triển ra Khai Sơn Chương, trực tiếp đánh vào bên trên mặt đao của tên tổ trưởng.

Chương lực hội tụ lực lượng vào một điểm, đánh thẳng vào trên đao, trực tiếp chấn thân đao thành hai nửa.

"Đằng đằng đằng!"

Tổ trưởng lùi thân thể lại mấy bước, nhìn xuống thanh đao đã bị chém đứt của mình, ánh mắt tràn đầy sự ngạc nhiên.

Đó là vũ khí phẩm phẩm được ban thưởng từ đường chủ, kết quả bị một tên thiếu niên lấy chương lực chém đứt, rốt cục lực lượng cường đại đến mức nào đây!

"Phốc!"

Ngay lúc này, một tên thuộc hạ ở phía sau lưng không xa, bị trực tiếp đâm xuyên tim bởi Bá Vương Thương của Long Tử Dương.

"Bành!"

Hắn dùng chân đá thi thể văng ra, sau đó nhìn đầu thương nhuộm đầy máu tươi, lẩm bẩm nói:

"So sánh với việc giết hung thú, quả nhiên giết người thoải mái hơn nhiều."

"Phốc!"

"Phốc!"

Một chỗ khác, Tô Tiểu Mạt và Lý Phi thi triển Quý Ảnh Bộ, dùng tốc độ cực nhanh huy động Hàn Phong Kiếm, máu tươi bắn ra khắp nơi.

Sau khi sự kiện môn phái luận võ kết thúc, hai người đã từng chém giết với sát thủ, cho nên đối với chuyện giết người này, có thể làm được tới trình độ không có chút hoang mang nào.

Bọn người Trương Vi thi chưa có ném trái, vì thế khi lấy thực lực và trang bị song trọng ưu thế giết chết từng người từng người, hai bàn tay nhuộm máu đang khó kiềm chế sự run rẩy kịch liệt.

Không có ai mới sinh ra đã tàn nhẫn, cũng không ai từ nhỏ đã ưa thích giết người.

Cho nên trải nghiệm lần này, đối với đệ tử Thiết Cốt Phái tới nói, là một lần rèn luyện tâm tính.

Thành viên Tế Vũ Đường ở trên phương diện giết người, có thể nói là cao thủ trong cao thủ, các loại ám khí thì nhau phóng ra, từng người từng người thành viên Liệp Sát Tổ ngã xuống, thế mà mí mắt bọn họ đều không chớp một cái.

Song phương nhân số không khác gì nhiều.

Nhưng đệ tử Thiết Cốt Phái vô luận từ thực lực đến trang bị, đều đứng về phía nghiêng ép, cho nên cuộc hỗn chiến với nhau này, tuyệt đối là đơn phương đồ sát.

Tới khi bọn hắn dần dần thích ứng với việc giết người, tâm cảnh cũng bắt đầu có sự chuyển biến, mãi đến khi tay không còn run, tim không còn loạn, xuất chiêu ngày càng thêm ngoan độc.

Ta không giết người, người sẽ giết ta.

Cho nên chỉ có thể giết chết, mới giúp cho mình sống.

Loại chuyện giết người này, Quân Thường Tiểu sớm đã giác ngộ ở trên Hắc Phong Sơn, vì thế không cần phải tham gia chém giết, thay vào đó là đứng trên cành cây phía ngoài quan sát.

Các đệ tử dần dần thích nghi, thẳng tay chém giết, điều này để hắn rất vui mừng.

Ở cái thế giới tàn khốc lấy võ thay tiếng nói, không nói đến việc giết người quen tay, ít nhất phải có giác ngộ với việc giết người, thì mới có thể sống sót.

"Chương môn! Chương môn!"

Ngay lúc này, Lý Thượng Thiên ôm Độc Xà chạy đến, khóc lóc kêu la nói:

"Người mau chóng cứu xà huynh, cứu xà huynh đi!"

Quân Thường Tiểu nhìn thấy Độc Xà trên mặt không còn một chút máu, vội vàng nhảy xuống, mở miệng người kia ra rồi nhét vào một viên Liệu Thương Đan.

Đan dược khuếch tán bên trong cơ thể, Độc Xà nguyên bản đang hấp hối trong cơn nguy kịch, nhất thời mở to hai mắt ra, câu nói đầu tiên nói:

"Lý Thượng Thiên, cái mà cha cả nhà ngươi, thiếu chút nữa hại chết lão tử!"

"Tĩnh rồi, rốt cuộc tĩnh rồi!"

Lý Thượng Thiên nhìn thấy Xà huynh mở mắt, cảm xúc nhất thời mừng rỡ như điên, thậm chí bị chửi mà còn dâng lên cảm giác đặc biệt thoải mái.

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu vung tay lên, ném Hàn Phong Kiếm cho Lý Thượng Thiên, rồi nói:

"Không giết được một người, vậy thì quá có lỗi với Độc Xà, quá có lỗi với viên Liệu Thương đan kia của bản tọa."

Lý Thượng Thiên tiếp nhận Hàn Phong Kiếm, thần sắc đột nhiên khẽ giật mình.

Nghĩ đến Xà huynh vì mình mới trúng phải ám khí, hiện tại còn cắm ở trên người, ánh mắt hắn nhất thời sát ý ngút trời.

"Roẹt!"

Lý Thượng Thiên rút kiếm ra, quát to:

"Ta muốn giết ngươi!"

Nói xong, cất bước tiến lên.

Quân Thường Tiểu nắm chặt cổ áo hắn, cưỡng ép kéo trở về, chỉ về đằng trước nói:

"Ngươi đi sai hướng rồi."

"Chưông môn!"

Lý Thượng Thiên vẻ mặt đau khổ nói: "Ta.. ta vẫn còn sợ.."

"Sợ cái con mẹ nhà ngươi!"

Độc Xà nằm trên mặt đất, chỉ đám người đang chém giết lẫn nhau, phần nộ quát:

"Đi giết người cho lão tử, không giết được hai tên, trở về huấn luyện tăng lên gấp bội!"

Lý Thượng Thiên nghe được bốn chữ “huấn luyện gấp bội”, ánh mắt lập tức nghiêm nghị lên, sau đó rút kiếm “hây ya ya” xung phong.

Độc Xà lúng túng nói:

"Chưông môn, tất cả đều là do Tề Vũ Đường ta dạy bảo không nghiêm, bồi dưỡng được một tên gia hỏa nhát như chuột."

Quân Thường Tiểu lắc lắc đầu nói:

"Giết người cũng không phải chuyện dễ như ăn bánh, Lý Thượng Thiên sợ hãi cũng là điều bình thường."

Độc Xà trầm mặc không nói.

Nhớ đến năm đó, mình giết người lần thứ nhất là vào thời điểm 14 tuổi, ký ức vẫn luôn khắc sâu chưa phai mờ.

Lê Lạc Thu đứng trên cành cây, cười nói:

"Lúc này tiểu gia hỏa này trong lúc cứu người, chạy trốn tốc độ có thể nói là một cái nhân tài."

Quân Thường Tiểu nói:

"Đây là một mầm mống tốt, nếu như có thể giúp hắn luyện ra dũng khí, sau này chính là một viên mãnh tướng của Tề Vũ Đường các ngươi."

"Giết nhiều người, dũng khí tự nhiên sẽ được luyện ra."

Lê Lạc Thu nghĩ một hồi, nói:

"Độc Xà, sau này trở về, tăng mức độ huấn luyện gấp bội cho hắn."

"Vâng."

Độc Xà đáp.

Lý Thượng Thiên vì không muốn tăng thêm huấn luyện, cho nên càng ngày càng hung hăng chém giết loạn xạ.

Nếu như biết kết quả không có gì thay đổi, khẳng định hắn sẽ quý xuồng than trời trách đất, gào khóc thảm thiết.

"A...a!"

Lý Thượng Thiên xông vào chỗ một tên địch nhân đang bị ăn hành đến ngập mồm.

Điền Thất đang giao thủ với thành viên Liệp Sát Tổ, nhiều lần sáng tạo cơ hội trí mạng, rốt cuộc vô cùng sụp đổ nói:

"Ngươi rốt cuộc có giết hay là không đây!"

"Phốc!"

Hàn Phong Kiếm xuyên thấu thân thể người nọ.

Máu tươi tung tóe phun lên mặt Điền Thất, khiến hắn tức đến mức muốn phun một ngụm máu.

Cái mà cha nhà ngươi, sáng tạo cho nhiều cơ hội tốt như vậy rồi, hết lần này tới lần khác, chọn đúng ngay lúc máu tươi bắn lên mặt ta mới ra tay, thật đúng là đồng đội heo mà!

"Xoát!"

Rút kiếm ra, thi thể ngã xuống đất.

Lý Thượng Thiên cố gắng kìm chế cảm giác hôn mê, hai mắt sững sờ nhìn lấy chuỗi kiếm đang nhuốm đầy máu kia, trong dạ dày nhất thời cuộn trào lên cảm giác buồn nôn.

Ói mẹ ời!

Ta.. ta giết người rồi!

Huru! Huru! Huru!

Ngay lúc này, mấy đạo âm khí bay tới từ phía sau lưng.

Đình! Đình! Đình!

Dương Ngọc Hoa nhanh chân chạy đến, dựng lên Kiên Thiết Thuần ngăn cản lại, nói:

"Sur đệ, tên phóng âm khí kia giao cho ngươi đấy!"

Lại phải giết người nữa?

Lý Thượng Thiên nắm lấy thanh kiếm nhuốm đầy máu, không biết như thế nào, nhưng tay mình thế mà không còn run rẩy!

"Á...á!"

Hắn lần nữa kêu to lên, tự cấp cho mình thêm dũng khí giết tới.

Xoát! Xoát!

Âm khí liên tiếp đánh tới.

Lý Thượng Thiên thi triển Quỷ Ảnh Bộ tránh né, sau cùng xông đến trước người hắn, Hàn Phong Kiếm hung hăng chém tới!

"Phốc —— —— "

Một kiếm này dồn vào tất cả lực lượng, trực tiếp chém bay đầu đối phương!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 228: Liệp Sát tổ bị người liệp sát!

Tên thành viên Liệp Sát Tổ kia, mặc dù có thực lực Vô Địch ngũ phẩm, nhưng dưới sức mạnh của Hàn Phong Kiếm được gia tăng linh lực, ngay cả cơ hội tránh né cũng không có, trực tiếp đầu lìa khỏi cổ.

Người đã nhanh, kiếm càng nhanh!

Đây chính là thành quả rèn luyện mấy chục ngày của Lý Thượng Thiên!

"Không tồi."

Quân Thường Tiểu hài lòng cười nói.

Tên đệ tử này chỉ cần có thể vượt qua tâm lý sợ hãi, vẫn rất là đáng giá bồi dưỡng.

"Ta lại giết người nữa rồi!"

Lý Thượng Thiên nhìn cái đầu lăn lóc ở phía xa, thân sắc sững sờ đứng tại chỗ.

Nói tới cũng thấy kỳ.

Tâm cảnh vốn dĩ đang vô cùng khản trương, từ lúc chém giết địch nhân cho đến nay đã từ từ vững vàng lại.

Nghĩ kỹ lại một chút, hóa ra giết người không có đáng sợ như tưởng tượng.

Bọn người Trương Vi lần lượt chém chết từng tên địch nhân, sau đó ý thức một chuyện, thi ra giết người cũng chỉ là như thế, thậm chí so với việc giết hung thú còn nhẹ nhõm hơn nhiều.

Đơn giản là bọn họ có thực lực và trang bị quá trâu, trước đó còn được trải qua rèn luyện ở Tử Vong Cốc, rồi đến một màn giết người ngay trước mắt này.

Thành viên Liệp Sát Tổ tuy cũng là lão tướng thân chinh bách chiến, nhưng tuyệt đối không địch lại một đám yêu nghiệt!

Trong khoảng thời gian ngắn.

Hơn tám mươi thành viên Liệp Sát Tổ, chỉ trong chớp lát đã chết hơn năm sau mười tên, trong quá trình người tích cực nhất là Dạ Tinh Thần, một chiêu trăm hơn hai mươi cái mạng.

Thiết Cốt Phái có thương vong thế sao?

Ngoại trừ Độc Xà ra, toàn bộ đệ tử đều bình yên vô sự, thậm chí một vết thương cũng không có.

Đáng lẽ ra, thành viên Liệp Sát Tổ cũng có thể coi là sát thủ, thủ đoạn ám khí lại không tồi, coi như không giết được người, thì tổn thương cũng phải có mới đúng?

Đúng thật là ám khí ném ra không ít.

Bất quá điều khiến bọn hắn suy sụp là, đám thiếu niên này lại ngưng tụ ra một lớp kết giới bảo vệ quanh người, mặc cho ám khí ném thế nào cũng đều vô dụng.

Giá trị của Ngự Giới đã được thể hiện!

Mặc dù đệ tử Thiết Cốt Phái vẫn chưa tu luyện đến mức thuần thực, nhưng có thể ngưng tụ ra kết giới, muốn ngăn cản lực lượng vạn cân dễ như trở bàn tay.

Toàn thân được một lớp kết giới hình cầu bao bọc lại, chuyện này đối với một chuyên gia ám khí chính là tận cùng của tuyệt vọng!

"Đáng chết!"

Tên tổ trưởng vẫn luôn bị Lý Thanh Dương dây dưa mãi không thôi, liếc mắt nhìn thấy từng tên thuộc hạ ngã xuống, lửa giận trong mắt hắn muốn xông lên tận trời.

Ngay lập tức hắn ý thức, địch nhân có thực lực quá mạnh, cho nên trong lòng dâng lên ý nghĩ rút lui.

Trước kia đều là bọn hắn đem người khác đuổi cùng giết tận, ngày hôm nay ngược lại muốn chạy còn không kịp.

"Xoát!"

Tên tổ trưởng nắm bắt cơ hội, né tránh một chiêu Khai Sơn Chương của Lý Thanh Dương, sau đó hướng về phía núi chạy đi, vừa hay đập vào mắt là một màn phỏ tổ trưởng bị chém bay đầu.

Dạ Tinh Thần cảm trong tay huyết kiếm, đứng ở phía sau thân thể không đầu, trên mặt vẫn là một dáng lạnh lùng.

"Rít!"

Tên tổ trưởng hít một hơi khí lạnh.

Hơn hai mươi tên đệ tử đối phó với một tên nam đệ tử khoa trương, kết quả toàn bộ phơi thây đầy đất.

Ngay cả tên phỏ tổ trưởng có thực lực Vô Sư nhất phẩm như mình cũng bị giết, thật khó trách gã này dám một mình chặn đường!

"Này.."

Ở phía sau, Lý Thanh Dương phát ra âm thanh, nói:

"Đừng có phân tâm vậy chứ."

"Oanh!"

Khai Sơn Chương nện thẳng vào lưng tên tổ trưởng, lực lượng hung bạo đánh bay thân thể hắn ra ngoài.

"Đập!"

Sau khi tên tổ trưởng ổn định lại thân thể, sắc mặt đã tái không còn chút máu, kinh mạch bên trong thể nội cũng bị tổn thương nghiêm trọng, bất quá ánh mắt hắn lại là một mảnh màu đỏ.

"Hửm?"

Lý Thanh Dương có hơi kinh ngạc.

"Xoát!"

Ngay lúc này, tên tổ trưởng tỏa ra một màn khí hồng quanh thân, sau đó kéo theo một vệt sáng hồng hướng thẳng lên đỉnh núi.

Hắn không có đi qua đến chỗ Dạ Tinh Thần, thay vào đó chính là tung người nhảy lên cao hai mươi mét, rồi trực tiếp xuống vách núi đá, tựa như con khỉ leo cây.

"Chạy nhanh vậy luôn?"

Quân Thường Tiểu giật mình nói.

Lê Lạc Thu tiếp lời:

"Đây hẳn là một loại thân pháp tà môn."

Võ học chính cống đều tu luyện theo con đường coi trọng chất lượng, phát triển có tính ổn định hướng về phía trước, mà võ học tà phái, phần lớn đều coi trọng theo hướng cực đoan.

Chuyện này chẳng khác nào con dao hai lưỡi.

Lợi ích nằm ở tốc độ tu luyện cực nhanh, lực lượng cũng tiến triển nhanh chóng.

Tác hại cũng nằm ở quá trình tu luyện, thậm chí mỗi lần thi triển võ học đều phải trả một cái giá lớn.

Ví dụ như tên tổ trưởng kia, hắn thi triển thân pháp tà phái tên là Huyết Bạo Vũ.

Bản thân tuy có thể đề cao tốc độ và sức bật trong nhảy mất, nhưng cái giá phải trả chính là thiêu đốt dòng máu, mãi cho đến sau khi kết thúc, nhất định sẽ rơi vào trạng thái suy nhược.

Nếu như thiêu đốt quá lâu, e rằng cái mạng cũng đi tong.

"Tội Kỳ."

Quân Thường Tiểu nói:

"Bắn rụng hẳn cho bốn tọa!"

"Vâng."

Tiêu Tội Kỳ chuyển hướng ống ngắm 8x khóa chặt tên tổ trưởng, căn cứ theo tốc độ bật nhảy của người kia mà đưa ra phán đoán, sau đó nhanh tay bóp cò.

"Hừ ——— "

Viên đạn bay tới, một âm thanh xé gió rất nhỏ vang lên.

Chỉ cần đến son môn, chắc chắn sẽ an toàn!

Tên tổ trưởng dưới tình trạng thiêu đốt dòng máu, ý chí muốn sống đẩy lên mức cực hạn, sau khi tung ra mười bước nhảy, rút cuộc nhảy đến vị trí mong muốn, trên mặt hẳn nhất thời buông lỏng cơ...

Đột nhiên, cảm giác tử vong mãnh liệt ập đến!

Tên tổ trưởng vừa mới buông xuống tinh thần cảnh giác, hai con mắt lập tức co rút lại, kinh hoàng nói:

"Không.."

"Bành!"

Viên đạn ánh sáng trực tiếp xuyên qua cái ót của hắn, máu tươi bắn trào ra ngoài.

Thời điểm xông lên, nếu như hắn mượn thế tiếp tục chạy trốn, một phát đạn này của Tiêu Tội Kỳ, chưa chắc đã trúng vào đầu, kết quả tự cho bản thân đã nằm ở vùng an toàn, chỉ một giây lơ là lập tức nổ banh đầu.

Số trời đã định, có chạy đằng trời.

"Phù phù."

Tên tổ trưởng ngã thẳng xuống đất, tuy tinh thần đã mất đi nhưng hai mắt vẫn mở căng, từ vị trí của hắn cách son môn Hắc Ứng Đường chỉ còn khoảng năm mươi mét.

"Két."

Son môn vốn đang đóng chặt cửa bỗng mở ra, đệ tử Hắc Ứng Đường ồ ạt lao ra ngoài.

Khi nhìn thấy thi thể tổ trưởng Liệp Sát Tổ chết thảm trên bậc thang ở đỉnh núi, từng người đều biến sắc.

"Không xong rồi!"

"Tôn tổ trưởng chết rồi!"

...

"Chường môn."

Tiêu Tội Kỳ bắn phát súng xong, ống ngắm 8x vẫn khóa chặt trên đỉnh núi, nói:

"Người của Hắc Ứng Đường bị kinh động."

Quân Thường Tiểu lúc này rống lên:

"Tốc chiến tốc thắng!"

"Vâng!"

Chúng đệ tử nhất thời rút vào bình khí càng nhiều lính lực, sau đó trong thời gian cực ngắn, tiêu diệt toàn bộ thành viên Hắc Ứng Đường còn lại.

Kết quả, Liệp Sát Tổ luôn lấy danh giết người làm chủ, rút cuộc lại bị giết sạch dưới tay Thiết Cốt Phái.

"Soát người bọn chúng!"

Quân Thường Tiểu nói.

Chúng đệ tử nhanh nhẹn thu hoạch chiến lợi phẩm, mãi cho đến bên trong không gian giới chỉ trống rỗng, mới chịu thi triển thân pháp rút lui.

Mấy phút đồng hồ sau.

Phó đường chủ dẫn theo hơn ba trăm đệ tử từ trên núi lao xuống.

Cho đến lúc phát hiện thi thể Liệp Sát Tổ nằm rải rác đầy đất, hai tròng mắt trừng muốn rớt ra ngoài!

"Tên khốn nào làm!"

m thanh tức giận truyền khắp không trung.

Quân Thường Tiểu tuy nghe rõ ràng, trong lúc ra lệnh cho các đệ tử rút lui đến khu vực an toàn, đồng thời xoay người dựng lên khẩu QBU-88, ngay ngã rẽ bắn một loạt 20 phát súng.

"Bành! Bành! Bành!"

20 tên đệ tử Hắc Ưng Đường xấu số, mặc dù đã đề cao cảnh giác, nhưng muốn né tránh đạn giằm thanh là chuyện nói dễ hơn làm, sau cùng bầu bạn với nhau xuống châu diêm vương.

Phó đường chủ thấy một màn trước mắt, gương mặt biến hóa đến đặc sắc.

Không dám đứng tại chỗ bộc phát lửa giận, vội vàng dẫn theo thuộc hạ chạy trở về sơn môn.

Quân Thường Tiểu tiếp tục công việc bổ sung đạn, sau khi lấp đầy 20 viên đạn vào hộp đạn, đám người Hắc Ưng Đường đã bỏ chạy cách xa ngàn mét, cho nên từ bỏ xạ kích.

"Xoát!"

Sau khi ném súng trả lại cho Tiêu Tội Kỵ, hắn nhìn về phía các đệ tử, cười nói:

"Cuộc chiến chém giết lần này, cảm giác thế nào?"

"Rất sáng khoái!"

Lý Thượng Thiên trước một bước cất tiếng nói.

"Cút sang một bên!"

Độc Xà tung ra một cước đạp vào mũi hắc, nói:

"Lão tử thiếu chút nữa bị ngươi hại chết, còn dám ở chỗ này nghe ngao sang khoái."

"Xà huynh..."

Lý Thượng Thiên dùng tay xoa xoa cái mũi, có chút chân tình nói:

"Thật xin lỗi, ngay từ đầu ta quá khàn trương, khiến cho ngươi bị liên lụy."

"Chỉ một câu xin lỗi là xong?"

Độc Xà nói:

"Đợi đến lúc trở về môn phái, gia tăng huấn luyện gấp bội thay cho trừng phạt."

"A!"

Lý Thượng Thiên nhảy dựng cả người lên, nói:

"Xà huynh, vừa rồi chẳng phải ta đã giết hai cái địch nhân còn gì!"

Độc Xà nói:

"Một tên là do Điền Thất hỗ trợ, cho nên không tính."

"Phù phù."

Lý Thượng Thiên bắt lặc nằm trên cỏ, trong lòng không ngừng gào thét:

"Lớn già đầu còn chơi xấu!"

"Há há há!"

Các đệ tử vừa mới trải qua một trận sống còn, khi nhìn thấy bộ mặt muốn chết không muốn sống của Lý Thượng Thiên, tinh thần mọi người dần trầm tĩnh lại, thoải mái cùng nhau cười to.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 229: Tâm linh có chút tương thông!

Một trăm thành viên của đội săn bắn từ trên núi đi xuống, bao gồm cả tổ trưởng và phó tổ trưởng, trong thời gian nửa canh giờ đều bị giết sạch.

Ồ, không đúng.

Vẫn còn một tên may mắn sống sót!

Hắn tên Nhị Cầu Từ, hiện tại muốn sống không được muốn chết không xong.

Nếu như có điện thoại, hẳn nhất định sẽ gửi tin cầu cứu tới bạn bè, nguyên nhân là cơ thể đã bị đóng băng, có thể nói là một bức tượng băng người sống.

Người làm việc này chính là Lục Thiên Thiên, người khiêng hắn theo là Dương Ngọc Hoa.

Hiện tại, tượng băng người sống được đặt lên một tảng đá, các đệ tử Thiết Cốt Phái vây quanh lại, đang chỉ chỉ trò trò bàn tán.

“Đại sư tỷ quá ác liệt, thế mà đóng băng cả người sống.”

“Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, cho tiền ta cũng không dám tin.”

“Ồ bên trong khối băng nhất định lạnh lắm đúng không?”

Đâu phải chỉ có lạnh thôi đâu.

Nhị Cầu Từ bị tảng băng bao bọc, lúc này đây giống như rơi vào địa ngục vô cùng lạnh lẽo, hứng chịu những cảm giác khó mà hình dung được.

Nếu như được lựa chọn, hẳn thà chọn ăn một phát súng bắn vào đầu, một nhát kiếm chém bay đầu, chứ không muốn phải chịu dày vò như thế này.

Đáng tiếc, hắn chẳng có quyền lựa chọn, thay vào đó là trả giá cho từng câu dâm ô tục tĩu lúc này mình đã nói.

“Chưởng môn.”

Ánh mắt đẹp đẽ của Lê Lạc Thu phảng phất sát khí nặng nề, nói:

“Tên này miệng toàn lời dung tục bẩn thỉu, không giày vò hắn thật tốt, lão nương nuốt không trôi cục tức này.”

Có thể khiến cho Lê đường chủ cau kinh như thế này, đủ thấy rõ Nhị Cầu Từ này thốt ra không ít lời khó nghe trong lúc đi xuống núi.

Quân Thường Tiểu nói:

“Toàn quyền giao cho người xử trí.”

“Soạt!”

Lê Lạc Thu vung tay lên, con dao găm sắc bén xuất hiện, sau đó đi về phía trước tượng băng, hướng về phía cánh tay vót gọt.

“Cạch!”

Miếng băng rơi xuống, bên trong đó là một khối da thịt!

“Cạch Cạch Cạch!”

Cánh tay bị cắt rách của Nhị Cầu Từ lộ ra bên ngoài, máu tươi còn chưa kịp trào ra, thì đã bị khí lạnh đóng băng lại.

Có đau không?

Đau đến tê tái cả tâm hồn!

Trong tích tắc, Nhị Cầu Từ cảm giác đau đớn từ địa ngục lạnh lẽo, lập tức chuyển sang đau xé tim rách phổi, sắc mặt đau đến...

Ừm, không thể biến hóa được nữa, bởi vì lại bị đóng băng rồi!

Soạt! Soạt! Soạt!

Lê Lạc Thu vung dao găm lung tung, khối băng tầng lớp tầng lớp rơi xuống.

Lục Thiên Thiên đứng ở bên cạnh nhìn có vẻ như không làm gì, nhưng vẫn luôn một mực gia tăng khí lạnh, dùng tảng băng phong ấn toàn bộ da thịt lộ ra bên ngoài của tên này.

Trước mặt hai nữ nhân này, Nhị Cầu Từ chính là đang bị lăng trì xử tử.

“Quá tàn bạo!”

Các đệ tử Thiết Cốt Phái từng trải qua rèn luyện giết người, nhìn thấy cảnh tượng người này, đều không tự chủ bất giác lần lượt quay mặt đi.

“Lăng Tuyệt.”

Lê Lạc Thu nói:

“Người cũng qua đây gọt một khối đi.”

“Hả? Dạ_____”

Lăng Uyển Tuyền nhận lấy dao găm, nhắm mắt đi đến phía trước tượng băng, sau đó quay mặt đi, soạt soạt vung tay.

“Cạch Cạch”

Tảng băng gồm cả thịt từng miếng từng miếng rơi xuống.

Cuối cùng, tên Nhị Cầu Từ đó, bị lăng trì đến chết.

Cả quá trình có bao nhiêu đau khổ, chính là không thể dùng lời để miêu tả, tóm lại, giống như những lời hán đã nói với đồng bọn, thật sự chết trong tay nữ nhân.

Ừm

Ước nguyện đã thành hiện thực.

Bị ba bông hoa mẫu đơn lãng trí tới chết, làm quý cũng không than trách.

Đệ tử Thiết Cốt Phái đều tham gia vào việc giết người, có đệ tử không chỉ giết mỗi một người.

Ở thế giới tàn khốc này, thể nghiệm loại chuyện này là điều rất bình thường, đây cũng là một loại rèn luyện ý chí.

Người có biến hóa lớn nhất là Lý Thượng Tiên.

Hán nằm trên cỏ, từ đầu đến cuối hồi tưởng lại một màn giết người vừa rồi.

Mặc dù lúc đầu có chút sợ hãi, nhưng dần dần hiểu được, thực ra cũng chẳng phải việc gì lớn lao.

“Hôm nay.”

Lý Thượng Tiên trầm nói:

“Là ngày Lý Thượng Tiên ta lột xác!”

Lăng Uyển Tuyết cũng đã giết người. Bất quá nhờ có sự giúp đỡ của các huynh đệ.

Mặc dù vẫn rất sợ hãi, nhưng vô hình chung dũng khí đã tăng lên không ít, đối với những chuyện sau này chắc chắn rất có ích.

“Chường môn.”

Lê Lạc Thu nói:

“Tiếp theo chúng ta làm thế nào đây?”

Quân Thường Tiểu nằm trên một khối đá, miệng ngậm ngọn cỏ đuôi chó, nói:

“Chết nhiều đệ tử như thế này, phạm là người có chút nóng nảy, chắc chắn sẽ không nhịn được.”

Bên trong đại điện Hắc Ứng Đường.

“Bành!”

Liệt Hắc Sát vỗ một chưởng đánh nát bàn trà, sát khí và nộ khí dày đặc quanh người.

Vừa lệnh cho Liệp Sát Tổ đi hàng động, kết quả vừa mới ra khỏi sơn môn ngay lập tức phơi xác dưới chân núi, chuyện này tiếp nhận thế nào được!

Nếu như đệ tử bình thường chết thì cũng thôi đi.

Thành viên Liệp Sát Tổ, từng người đều là tự mình bỏ rất nhiều tài nguyên và tinh lực đào tạo.

“Đường chủ.”

Dương Trí chau mày nói:

“Đám người ẩn nấp dưới núi này lại giả bất thiện!” (P/s: người đến không có ý tốt)

Có thể trong thời gian ngắn, tiêu diệt tất cả thành viên của Liệp Sát Tổ, đến tổ trưởng cũng bỏ mạng trước của sơn môn, một tên tu vi tầm thường tuyệt đối không làm được chuyện này.

“Dương tiên sinh.”

Liệt Hắc Sát kim con tức giận nói:

“Rốt cuộc là ai, dám giờ trò quý ở dưới chân núi Hắc Ứng Đường chúng ta.”

“Chuyện này rất khó nói.”

Dương Trí luôn suy nghĩ về thân phận của người đến. Nhưng nghĩ rất lâu cũng không thông, rốt cuộc là thần thánh phương nào.

Phó đường chủ nói:

“Khoảng thời gian trước, chúng ta có cướp hàng của Phích Lịch Đường, có khi nào là bọn chúng làm không?”

“Không thể nào!”

Dương Trí còn chưa lên tiếng, Liệt Hắc Sát đã phủ định trước nói:

“Phích Lịch Đường cũng là thất lưu tà phái giống với Hắc Ứng Đường ta, lấy đâu ra năng lực này.”

“Lẽ nào là...”

Phó đường chủ thần sắc nghiêm trọng nói:

“Là lục lưu môn phái làm?”

Dương Trí lắc đầu nói:

“Những năm nay mỗi lần hành động, mục tiêu của chúng ta đều là bắt cửu lưu môn phái, chưa từng trêu vào lục lưu môn phái.”

Liệt Hắc Sát tức giận nói:

“Ta mặc kệ là ai làm, đã dám giết người của Hắc Ưng Đường, nợ máu phải trả bằng máu!”

“Dịch tiên sinh.”

“Có kẻ sách nào hay không, cho tiên sư bọn chúng một đòn phản kích trí mạng!”

Dương Trí nói:

“Dựa vào tình hình các đệ tử ở sơn môn, phe địch ít nhất có khoảng bảy tám mươi người.”

“Địch trong tối ta ngoài sáng, đã thế lại có ám khí bá đạo, muốn tấn công trực diện sẽ rất bị động.”

“Không bằng đợi màn đêm xuống, lặng lẽ từ vách núi cao đi vòng xuống, xác định đối phương chưa rời đi, trước sau tạo thế gọng kìm choi chết bọn chúng!”

“Có lý.”

Liệt Hắc Sát nhìn về phía phó đường chủ, nói:

“Tam Tử, buổi tối người dẫn theo mấy tên Đà chủ và một vài đệ tử thân pháp nhanh nhẹn, từ phía sau núi vòng xuống, một khi tìm được nơi ẩn núp của địch, lập tức dùng tín hiệu truyền tin.”

“Vâng.”

Phó đường chủ vội vàng rời đi.

Bên dưới Hắc Ưng Sơn.

Tiêu Tội Kỳ trước sau như một vác theo khẩu súng QBU-88, mượn nhờ vào ống ngắm 8x để quan sát sơn môn của Hắc Ưng Đường.

Đám người Lý Thanh Dương tản ra bốn phía, lúc nào cũng chú ý động tĩnh xung quanh.

Quân Thường Tiểu ngồi khoanh chân trên khối đá, nói:

“Lâu như vậy rồi vẫn còn chưa ra, thật không giống phong cách của tà phái gì cả.”

Lê Lạc Thu nói:

“Chúng ta giết người như thế chẻ tre, bọn chúng cũng không phải người ngu, nhất định sẽ không dám liều mạng chịu chết.”

“Có lý.”

Quân Thường Tiểu tiếp tục quan sát bản đồ, sau đó chỉ vào vách núi cao rồi khoanh tròn, nói:

“Người nói buổi tối, bọn chúng có thể từ chỗ này xuống núi không, sau đó đi vòng đến phía sau chúng ta?”

“Sẽ không đâu.”

Lê Lạc Thu nói:

“Vách núi cao thẳng đứng như dao nhọn, độ cao ít nhất cũng mấy trăm trượng, chỉ cần không cẩn thận trượt chân, dù cho Võ Sư cũng bị trọng thương.”

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

“Tổng bộ một môn phái, nếu như chỉ có một con đường ra, đây mới là điều không bình thường. Nhìn có vẻ như là điểm chết, biết đâu lại là cửa hậu của bọn chúng.”

Dương Trí nghĩ từ sau núi đi xuống, hẳn cũng nghĩ như vậy, hai người này đúng là tâm linh có chút tương thông.

“Người ở chỗ này thu ai.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Bốn tọa dẫn người đi ra phía sau xem xét.”

Nói xong, hắn dẫn đám người Tiêu Tội Kỳ đi vòng một vòng lớn, đến chỗ vách núi cao khoảng nghìn mét, phía dưới dòng thác nước chảy vun vút, người từ bên trên rơi xuống, không chết cũng bị nước đẩy đến chân trời góc biển.

Màn đêm buông xuống.

“Chường môn.”

Tiêu Tội Kỳ quan sát từ đầu đến cuối, thấp giọng nói:

“Có người leo xuống.”

Quân Thường Tiểu tiến lại gần, cầm lấy súng, thông qua ống ngắm nhìn tới, trong không gian hiu hắt của ánh trăng chiếu rọi có thể nhìn thấy, từng tên đệ tử Hắc Ưng Đường tập hợp ở trên vách núi.

Sau đó, mấy chục người đồng loạt nhảy xuống.

“Ồi mẹ ơi!”

Quân Thường Tiểu nhìn từng bóng đen nhảy xuống, khoe miệng giật giật nói:

“Dù có là nhảy dù đi chăng nữa, tốt xấu gì cũng phải buộc một cái dây thừng ở đuôi đi chứ.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 230: Một bước đánh giết!

Đệ tử Hắc Ưng Đường ngay cả dây thừng cũng không dùng, trực tiếp từ trên vách núi nhảy xuống, chuyện này khiến cho Quân Thường Tiểu nể phục mười phần.

Hắn không cho rằng những người này sẽ nhảy xuống dưới tình trạng không có công trình bảo hộ, muốn tìm cực hạn trong đường chết, vì thế một mực dùng ống ngắm 8x để quan sát.

Quả nhiên.

Thời điểm đệ tử Hắc Ưng Đường rơi xuống giữa không trung, hai tay đột nhiên mở ra, một dạng như cánh chim xuất hiện, sau đó lướt người bay lượn.

Quân Thường Tiểu co giật khoe miệng nói:

"Hóa ra là có cánh lượn."

Loại đồ chơi này ở Địa Cầu rất phổ biến, bất quá nó xuất hiện ở Dị Giới, rất có mùi vị của khoa học hắc ám.

Người của Hắc Ưng Đường rõ ràng không phải lần đầu tiên nhảy núi, sau khi mở ra cánh chim đặc biệt kia, từng người có thuần thục khống chế phương hướng, lướt về phía mặt đất trông bên dưới.

"Chim chóc nhiều như vậy, không tranh thủ bắn rụng vài con, há có thể chịu đựng nổi đây."

Quân Thường Tiểu dựng khẩu QBU-88 lên, mở ra chế độ tăng cường, khóa chặt mục tiêu là cái đầu của người sau cùng.

"Véo —— "

Một ngón bóp cò, viên đạn vô âm bay đi, trực tiếp xuyên qua trán của tên đệ tử kia.

Tư duy và thân thể phân liệt, tính thăng bằng cũng theo đó biến mất, nhất thời cả người giống như máy bay gặp nạn, hóa thành một vòng xoáy thẳng xuống dòng sông bên dưới.

Dòng nước chảy xiết tạo ra âm thanh to lớn, những người bay lượn ở phía trước, vô tình không có ý thức được đồng bạn bị bắn rơi xuống dòng nước cuốn trôi đi, vẫn mãi mê tập trung tinh thần khống chế hai cánh bay lượn, tiếp tục hướng mặt đất lướt xuống.

"Véo! Véo! Véo!"

Quân Thường Tiểu liên tiếp bóp cò súng, hơn mười tên đệ tử bị bắn rụng, sau đó từng người rớt xuống dòng nước chảy xiết, như lục bình bị nước cuốn trôi đi.

Con hàng này giống như hòng pháo bên dưới mặt đất, nòng súng đã lên đạn, sau đó mở ra hack hướng về phía người nhảy dù điên cuồng bắn rụng, cái cảm giác này phải nói là siêu cấp sáng khoái.

Quân Thường Tiểu không có bắn rụng toàn bộ nhân số, vẫn phải chứa lại vài tên cho đệ tử bàn phái rèn luyện, cho nên giải quyết xong hơn mười tên liền dẹp súng.

"Đạp đạp đạp!"

Phó đường chủ Hắc Ưng Đường Phó cùng với mấy tên đà chủ lần lượt bình yên rơi xuống mặt đất.

Nhưng mà, sau khi đồ bộ hoàn tất, thực hiện công tác kiểm kê nhân số, phát hiện có hơn mười tên bốc hơi, mọi người lần lượt trừng hai mắt nhìn nhau.

"Phó đường chủ."

Một tên đà chủ thấp giọng nói:

"Bọn hán có khả năng thực hiện thao tác sai lệch, cho nên rơi xuống dòng nước hết rồi không?"

"Rất có khả năng là vậy."

Phó đường chủ nói: "Mặc kệ bọn hán, chúng ta đi trước một bước hướng về bên trong chỗ tối tìm người, sau đó phát tín hiệu thông báo cho đường chủ, tạo thành thế gọng kìm choi chết bọn người kia."

Phó đường chủ?

Tìm kiếm nhóm người, phát tín hiệu thông báo?

Tạo thành thể gọng kìm?

Những từ ngữ mẩu chốt này đều bị chức năng của ống ngắm 8x thu lại hoàn mỹ, Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

"Cái thói quen nhỏ này chơi vẫn rất thuận tay nha."

Phó đường chủ luôn nha.

Đây chân chính là một con cá lớn.

Quân Thường Tiểu vẫn luôn mượn nhờ ống ngắm 8x để khóa chặt mục tiêu, phát hiện bọn chúng đang hướng về phía mình tiến tới, lập tức ra lệnh cho các đệ tử chuẩn bị tác chiến.

Xoát xoát xoát!

Lý Thanh Dương và bọn người Tiêu Tội Kỳ đồng loạt lấy ra binh khí và Kiên Thiết Thuần cầm trên tay.

Thiết Cốt Phái ở nơi này gồm có hai mươi ba người, Dạ Tinh Thần và Chu Hồng không có trong số này.

Hắc Ưng Đường đồng dạng có hơn hai mươi người, Phó đường chủ có thực lực Vô Sư nhị phẩm, bốn tên đà chủ đều là Vô Sư nhất phẩm.

Trận đánh lần này không có hai tên đệ tử chủ lực, không thể nghi ngờ đây là một trận khảo nghiệm.

Bất quá, Quân Thường Tiểu tin tưởng đệ tử của mình, có thể nhẹ nhàng giải quyết gọn bọn người này, bởi vì bọn người này có thể mạnh bằng hung thu cao cấp sao?

"Phó đường chủ, rốt cuộc là ai đang chơi sau lưng Hắc Ưng Đường chúng ta vậy?"

Trên đường, một tên đà chủ nhỏ giọng nói.

Một tên đà chủ khác tiếp lời:

"Hầu tổ trưởng cũng đã bị giết, đối phương không phải dạng vừa đâu."

"Hừ."

Phó đường chủ lạnh lẽo âm u nói:

"Dám đến địa bàn của chúng ta giết người, khẳng định là ngại mình sống quá lâu!"

Sa sa sa.

Đột nhiên, bên tai truyền đến âm thanh rất nhỏ.

"Có người!"

Phó đường chủ thấp giọng nói.

Trong nháy mắt, mấy cái tên thuộc hạ và hơn mười tên đệ tử lập tức đề cao cảnh giác, nhưng mà, cả bọn híp mắt quan sát xung quanh, kết quả không phát hiện điều gì bất thường.

Chẳng lẽ, cả bọn đều nghe lầm?

Sa sa sa!

Sa sa sa!

m thanh xé gió càng lúc rõ ràng truyền đến, giống như là sát ở bên người.

Người của Hắc Ưng Đường vội vàng tùm lại một chỗ, quan sát cận kề bốn phía.

Kết quả vẫn không thấy một cái bóng!

Dưới màn đêm tối, có âm thanh gấm lên cỏ, nhưng lại không thấy người, chuyện này không thể nghi ngờ khiến người ta có chút rùng mình.

Một tên đà chủ thấp giọng nói:

"Có phải hay không là ma quỷ hiện hình?"

"Đừng có tào lao."

Phó đường chủ kiên định nói:

"Đây rõ ràng là tiếng bước chân!"

"Véo —— —— "

Đột nhiên, một đạo kiếm ảnh dưới màn đêm tối hiện lên.

Kiểm ảnh xuất hiện rất nhanh, khi bọn hắn nắm được vết tích thì nó đã phai mờ.

"Phù phù."

Tên đệ tử đi ở phía sau cùng, ngã thẳng người xuống đất, cái đầu của hắn không biết đã biến đi địa phương nào.

"Ồ nơi đó!"

Một tên đà chủ bắt được bóng người đang chạy trốn.

Xoát! Xoát! Xoát!

Lời nói tuy chậm nhưng diễn biến lại cực nhanh, sau lưng mấy tên thuộc hạ không nói nửa lời, trực tiếp ném ám khí qua.

Khả năng phản ứng bậc này, không hổ danh là ác nhân chuyên giết người cướp của.

Đình! Đình! Đình!

Tô Tiểu Mạt giết chết một tên ở sau cùng, trong lúc chạy trốn đụng Kiên Thiết Thuần ở sau lưng, thành công ngăn cản toàn bộ ám khí bay tới.

Khả năng phản ứng có nhanh đến đâu, đối mặt với tám khiên cứng rắn, vậy cũng chẳng khác gì lấy trứng chọi đá.

Sa sa sa!

Một chỗ khác, Lý Phi thi triển Quỷ Ảnh Bộ lên ra phía sau đám người, sau đó tung người lên không trung, đá ra một cái tư thế volley.

"Véo —— —— "

Hòn đá đã qua lựa chọn, kéo ra một đường vòng cung bay tới, mục tiêu công kích của nó là Phó đường chủ.

"Vù vù!"

Phó đường chủ biểu lộ sắc mặt nghiêm túc, phát hiện có đồ vật từ trong tối đánh tới, hai tay lập tức hội tụ linh lực, bạo phát ở bên trên hai nắm đấm tạo thành một màng linh lực đánh ra.

Bành!

Hòn đá trực tiếp nổ thành mảnh vụn.

Cả người Phó đường hướng về phía sau lùi một bước, sắc mặt nhất thời hiện lên sự kinh hãi.

Vật kia rõ ràng chỉ là một viên đá tầm thường, thế nhưng há có thể ẩn chứa lực lượng khủng khiếp đến vậy, chuyện này rốt cuộc là như thế nào!

Sau khi trở về môn phái được nửa tháng, Lý Phi đã thành công đột phá tu vi Vô Đờ thất phẩm bước vào Vô Đờ bát phẩm, sau đó trải qua tôi luyện bên trong tháp rèn luyện, bàn chân vàng bên phải đã oanh kích ra lực lượng đạt tới 25 vạn cân!

Phải biết, một tên Vô Sư nhất phẩm bình thường, lực lượng cũng chỉ mới đạt tới 25 vạn cân.

Vậy đây rốt cuộc là cái khái niệm gì?

Lý Phi chỉ mới là Vô Đờ bát phẩm, thế mà có thể tung ra lực lượng ngang với Vô Sư nhất phẩm!

Hắn đã mạnh như vậy rồi, chớ nói chi là Tô Tiểu Mạt có cực phẩm linh căn, khó trách người kia có thể không một tiếng động chém bay đầu người.

Sa sa sa.

Hai người vừa mới ra tay xong, không có nóng lòng lao vào chém giết, thay vào đó là thi triển Quỷ Ảnh Bộ liên tục di chuyển, khiến bọn người Hắc Ưng Đường hoa hết cả mắt.

"Xông lên đi."

Quân Thường Tiểu thấp giọng nói.

Bọn người Lý Thanh Dương và Tiểu Tội Ký mai phục sẵn ở phụ cận cấp tốc lao ra.

Bọn họ sớm đã phân tán xung quanh, một khi hành động, vậy chính là vòng vây không lối thoát.

Lần này Lý Thanh Dương không tiếp tục chơi tay không tắt sặc, rút ra Hàn Phong Kiếm, dẫn đầu đoàn người xông lên, mục tiêu của hắn là tên Phó đường chủ.

Tiểu Tội Ký siết chặt nắm đấm, khóa chặt mục tiêu là một trong số mấy tên đà chủ có thực lực mạnh nhất.

Người của Hắc Ưng Đường cũng đồng thời phát hiện bọn họ, có người lập tức rút ra binh khí, có người điên cuồng ném ra ám khí.

Đáng tiếc, dưới thế phòng ngự của Kiên Thiết Thuần và Ngự Giới, loại ám khí chỉ có vạn cân lực lượng này, hoàn toàn không tạo ra bất cứ cái gì uy hiếp.

"Xoát!"

Lý Thanh Dương dẫn đầu xông tới.

Cửu Thức Điện Lăng Kiếm nhất thời được thi triển ra, từng tầng từng tầng sóng khí chồng chất lên nhau, trong nháy mắt cuốn lấy Phó đường chủ.

Một bên khác, Tiểu Tội Ký tương đối trực diện, sau khi vọt tới trước mặt đối thủ, trực tiếp tung ra Khai Sơn Chưởng đánh tới.

Tên đà chủ cười lạnh một tiếng, hội tụ linh lực vào thân kiếm chém ra.

Ta người xuất chúng tuy có chút hung mãnh, bất quá há có thể so với lợi kiếm sắc bén!

"Bành!"

Bàn tay mang theo lực lượng cương mãnh, đánh thẳng vào phía trên lưỡi kiếm, trực tiếp chẻ gãy làm đôi.

Đà chủ bỗng nhiên đông cứng nụ cười trên mặt.

Ba!

Tiêu Tội Kỳ đưa ra một cánh tay khác, bắt lấy lưỡi kiếm gãy đang rơi xuống.

Nghiêng người hướng về phía trước đi ra một bước, lưỡi kiếm lấp lóe vệt sáng, vô tình quét ngang cái cổ của đối phương.

"Đạp."

Ổn định lại thân thể, đứng ở phía sau đối thủ.

"Phốc!"

Tên đà chủ kia đầu lìa khỏi xác, trong ánh mắt vẫn giữ nguyên sự hoảng sợ.

Có thể thấy được, trước lúc chết hẳn vẫn còn nghĩ, tên kia chỉ có chiêu pháp thịt máu, làm sao có thể va chạm trực diện với lưỡi kiếm sắc bén được chứ?

Một khi lực lượng đạt đến cực hạn, bàn tay cũng có thể biến thành lưỡi đao sắc bén!

Từ thao tác xuất chiêu đến tiếp nhận lưỡi đao, sau đó lại là một động tác dứt khoát chém bay đầu đối thủ.

Tiêu Tội Kỳ thi triển ra động tác, có thể nói là vô cùng sạch sẽ và lưu loát, có thể xem là sách giáo khoa thủ đoạn giết người cấp một!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 231: Giết sạch những hạng người gian tà!

"Phốc!"

Một bên khác, phía trước ngực của Phó đường chủ đã bị Hàn Phong Kiếm trực tiếp đâm xuyên qua.

Mặc dù hẳn có thực lực Võ Sư nhị phẩm, nhưng đối mặt với một tên có Võ Đồ cửu phẩm, linh căn cực phẩm như Lý Thanh Dương, kết quả cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ hai chiêu mà thôi.

Đây coi như đã rất lưu tình rồi.

Dựa vào thực lực chân chính của Lý đại thiên tài chúng ta, một chiêu giết hẳn cũng không phải nói chơi.

"Phù phù!"

Phó đường chủ quỵ trên mặt đất, ánh mắt tan rã.

Vừa rồi còn uy vũ từ trên vách núi lướt xuống, đến hiện tại có cái kết cục thảm như vậy, chuyện này khiến bản thân hắn đến chết cũng không đoán được.

Mặt khác ba tên đà chủ còn lại, một người trở thành oan hồn dưới kiếm của Tô Tiểu Mạt, một người bị bỏ mạng dưới tay Điền Thất, người cuối cùng bị Bá Vương Thương của Long Từ Dương đâm thủng.

"Chắc chắc."

Quân Thường Tiểu xoa cằm, nói:

"Tên tiểu tử này có thực lực cũng không tệ nha."

Nếu như Long Từ Dương nghe được lời này khẳng định sẽ khóc ròng.

Chương môn, thực lực của đệ tử vốn dĩ rất mạnh, đơn giản tại thời điểm Từ Vong Cốc, các sư huynh tỷ nội môn biểu hiện từng người quá mức yêu nghiệt, toàn bộ ánh sáng của đệ tử hoàn toàn bị lu mờ!

Đệ tử Hắc Ưng Đường nhìn thấy Phó đường chủ và các đà chủ toàn bộ bị giết, ánh mắt từng người dâng lên sự sợ hãi, trong lòng chỉ còn sót lại ý nghĩ chạy trốn.

Chạy?

Nói đùa cái gì vậy chứ.

Kể từ khoảnh khắc bọn hắn từ trên vách đá nhảy xuống, kết cục đã định sẵn phải chết, nếu không ngã chết, vậy thì chắc chắn bị giết chết.

"Phốc!"

"Phốc!"

Trương Vĩ và mười tên đệ tử khác, từng người như hổ như sói lấy ra Hàn Phong Kiếm, Bá Vương Khí, sau đó dùng lực lượng hung bạo giết sạch kẻ địch.

"Tạch tạch tạch!"

Lục Thiên Thiên giờ lên tay phải có đeo chiếc vòng, hàn khí lan tỏa ra xung quanh, trong nháy mắt đóng băng một tên địch nhân, đồng thời nói:

"Lăng sư muội, xèo hấn đi."

"Á... Vâng..."

Lăng Uyên Tuyết cẩn thận từng chút một tiến tới, sau đó đâm kiếm vào đối thủ.

Thời điểm giết tên Nhị Cầu Tử vừa rồi, nàng vẫn luôn nhắm hai mắt, bây giờ có thể nhìn trực diện, đây là minh chứng cho sự trưởng thành.

Dưới sự giết chóc tàn bạo của đệ tử Thiết Cốt Phái, người của Hắc Ưng Đường toàn bộ phơi xác trên mặt đất, không một người còn sống.

Vẫn theo thói quen.

Mọi người bắt đầu tìm chiến lợi phẩm, lục soát bên không gian giới chỉ.

Không an nói đến cái khác, đám người Hắc Ưng Đường này, chỉ riêng mấy tên đã chủ thật đúng là giấu hàng bên trong không gian giới chỉ.

Chỉ tính ngân phiếu cũng là bảy, tám vạn, lại còn tàng trữ không ít tinh thạch.

Quân Thường Tiểu một tay thu lại toàn bộ đồ vật, nói:

"Cướp bóc những cái tà phái này, cũng có thể xem như một phương thức kiếm tiền đi."

"Chương môn!"

Tô Tiểu Mạt tìm ra được một thứ giống như có thể châm lửa từ trên người Phó đường chủ, lập tức nói:

"Thứ này là cái đồ chơi gì đây?"

Quân Thường Tiểu nhận lấy, quan sát tỉ mỉ một phen, rồi nói:

"Có thể đây là súng báo hiệu nha."

Hắn nghĩ đến lời nói của Phó đường chủ vừa rồi, lập tức hiểu rõ người trong lãnh địa Hắc Ưng Đường, hẳn là đang chờ những người phía dưới bắn tín hiệu, sau đó từ trong giết ra ngoài, hình thành thế gọng kìm.

Chuyện này chưa hẳn là xấu.

Có thể mượn kế phản lại một kích.

Quân Thường Tiểu nói:

"Nam đệ tử lấy hết toàn bộ trang phục của bọn người này mặc vào."

"Vâng!"

Chúng đệ tử tuy không hiểu chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn theo mệnh lệnh hành động.

Rất nhanh, bọn người Lý Thanh Dương và Tiêu Tội Kỷ mặc vào trang phục có khắc chữ Hắc Ưng Đường, mặc dù không cách nào vừa với cơ thể, nhưng dùng tạm vẫn có thể.

"Ồi vãi!"

Tô Tiểu Mạt nắm cái lỗ mũi, nói:

"Hôi nách nặng thật đấy."

"Đi thôi."

Quân Thường Tiểu nói:

"Trở về."

Mọi người trở về đường cũ.

Sau đó tụ họp với bọn người Tề Vũ Đường, Quân Thường Tiểu nói:

"Bên trên sơn môn có người lao ra hay không?"

"Không có."

Lê Lạc Thu nói.

Nàng nhìn thấy bọn người Lý Thanh Dương mặc trang phục của Hắc Ưng Đường, cảm thấy khó hiểu nói:

"Chương môn, người hẳn là muốn cho bọn họ trà trộn vào trong sao?"

"Không phải."

Quân Thường Tiểu ngồi ở bên trên tảng đá, sau một hồi lưỡng lự, nói:

"Ta dự tính đem bọn chuột phía trên dẫn dụ xuống."

Lê Lạc Thu ngu ngơ mù tịt.

Quân Thường Tiểu triệu tập các đệ tử đến trước mặt, bắt đầu tiến hành bố trí bước kế tiếp.

"Đã hiểu chưa?"

"Hiểu rõ."

Mọi người đồng thanh nói.

Quân Thường Tiểu từ trên tảng đá nhảy xuống, sau đó dẫn mọi người đến một khu vực tương đối có tính ẩn nấp, rồi lấy ra thứ giống như có thể châm lửa.

Làm sao dùng đây?

Hắn mò mẫm một chút, phát hiện phía đáy có dấu hiệu tách rời, sau đó thử ấn xuống phía dưới, lập tức có sương khói bay ra.

Quân chương môn e sợ bên trong có độc, vội vàng nín hơi.

Hắn nghĩ hơi xa.

Sương khói kia không có độc tính, thay vào đó là tỏa ra một hương vị có hơi nhạt, hóa thành từng làn bụi bay về phía Hắc Ứng Sơn, sau cùng bay đến bên trong đại điện.

Liệt Hắc Sát vốn đang lo lắng bần thần, bỗng ngửi được mùi hương, nhếch miệng cười nói:

"Phó đường chủ đã phát ra tín hiệu, Dương tiên sinh, chúng ta có thể hành động rồi chứ?"

"Có thể."

Dương Trí nói.

"Xoát!"

Liệt Hắc Sát bước dài một cái, sau đó búng tay, nội viện nhất thời xuất hiện hơn ba trăm tên đệ tử.

Bọn họ không có từ bên trong cửa lớn xông ra ngoài, thay vào đó là trèo tường nhảy ra, sau đó đi phía sau đường chủ từ đường đá lao xuống.

"Quả nhiên đây là súng báo hiệu nha."

Quân Thường Tiểu đứng trên cây, đeo lên Kính Râm Chống Năng, thông qua ống ngắm 8x thấy một mảnh đen nghịt ở phía xa.

Người có tu vi mạnh nhất bên trong là một tên Võ Sư đỉnh phong, thậm chí sở hữu linh căn thượng phẩm, chắc hẳn đây là đường chủ Hắc Ứng Đường.

Một cái thất lưu môn phái chật hẹp, có thể bồi dưỡng ra một tên Võ Sư đỉnh phong đã rất không tệ.

Phải biết rằng, lão đại lực lưu môn phái như Tần Hạo Nhiên, tu vi cũng bất quá mới bước vào Võ Tông cảnh.

Đương nhiên.

Quân Thường Tiểu biết đường chủ Hắc Ứng Đường sở dĩ có thực lực mạnh, vốn không phải nhờ vào thiên phú cá nhân, khẳng định có liên quan đến việc tu luyện công pháp tà phái.

Cho nên đối mặt với loại đối thủ xảo trá này, cần phải đối đãi nghiêm túc.

"Chu Hồng."

Quân Thường Tiểu nói:

"Trong đám người lao xuống có một tên Võ Sư đỉnh phong, chút nữa giao hẳn cho người xử lý."

"Vâng."

Chu Hồng đáp.

Kể từ lúc vị kiếm tu này trở về môn phái, chưa một lần tiến vào tháp rèn luyện, thay vào đó là toàn tâm toàn ý lĩnh ngộ Lăng Kiếm Thần Quyết.

Mặc dù chỉ mới đi qua nửa tháng, nhưng từ bên trong ánh mắt hữu ý vô tình phát ra kiếm thế của hắn, có thể nhìn thấy, sự tiến bộ rất không tệ à nha.

Quân Thường Tiểu đã từng hỏi hắn, không cần phải tôi luyện thân thể sao?

Chu Hồng ngay thẳng trả lời:

"Kiếm tu ở trong lúc lĩnh ngộ kiếm đạo, tương đương với việc tôi luyện thân thể"

Cứ như vậy đứng im bất động, cũng có thể xem là tôi luyện thân thể rồi?

Quân Thường Tiểu không cách nào hiểu được loại chức nghiệp đặc thù này, cho nên cũng đành phải tự cho là thật.

"Chương môn."

Dạ Tinh Thần thân nhiên nói:

"Không cần Chu sư đệ ra tay, một mình ta cũng có thể chơi chết tên Vô Sư đỉnh phong kia."

"Đây chính là thủ lĩnh tà phái, có trời mới biết hắn sẽ không giấu cái gì con bài âm hiểm."

Quân Thường Tiểu nói:

"Người xác định mình có thể chơi được sao?"

"Có thể."

Dạ Tinh Thần thân nhiên nói:

Một cái thủ lĩnh của thất lưu tà phái, đối với y mà nói chỉ là tôm tép, nhớ lại năm đó, số lượng Vô Vương, Vũ Thánh tà phái chết dưới tay y cũng không ít.

"Đã mạnh miệng như vậy"

Quân Thường Tiểu nói:

"Tên thủ lĩnh giao cho người."

Sau một hồi an bài xong xuôi, hắn nói:

"Mọi người dựa theo kế hoạch hành động."

"Vâng!"

Thành viên Tế Vũ Đường di chuyển thi thể của Phó đường chủ Hắc Ứng Đường và những tên thuộc hạ tới, từng cái xác đã được thay đổi trang phục Thiết Cốt Phái.

Sau đó lại có thêm mấy người ở bên cạnh, bày ra bộ dáng đang già chết.

Đúng vậy.

Chính là đang giả vờ chết.

Bọn người Lý Thanh Dương cầm vũ khí của Hắc Ứng Đường, giả vờ bày ra hiện trường đối kháng.

Nhìn vào tính hướng hai bên giao thủ, đệ tử Thiết Cốt Phái khá là ngẩn ngơ treo sợi tóc, tổn thất thảm thương.

Người giả vờ khoa trương nhất là Lý Thượng Thiên.

Tên này nằm rạp trên mặt đất, miệng méo lê lưỡi, giống như bị bóp cổ nghẹt thở mà chết.

Chuyên nghiệp nhất là bọn người Độc Xà, ngã ở bên người tên Phó đường chủ, còn lấy máu bôi đầy trên mặt mình.

"Xoát! Xoát! Xoát!"

Ở phía xa, trên cầu thang thông đến Hắc Ứng Sơn, Liệt Hắc Sát dẫn theo các đệ tử lao xuống, sau đó thuận theo mùi hương tìm đến vị trí, dưới ánh trăng mờ hồ phát hiện bóng dáng của người một nhà, đồng thời nhìn thấy từng cái thi thể nằm rạp trên đất.

Tình huống như thế nào?

Bọn người Tam Từ đã động thủ trước một bước rồi?

Há, con mẹ nó.

Tương đầu hạng gì nhân vật trâu bò, hóa ra chỉ cần từ phía sau phục kích, lập tức có thể nhẹ nhõm giải quyết nha.

Nghĩ đến bản thân ở trên núi bị ghen tức nửa ngày trời, Liệt Hắc Sát dấy lên lửa giận ngút trời, quát to:

"Tiến lên, chém bọn chết tiệt này thành tám khối cho lão tử!"

"Vâng."

Chúng đệ tử tăng tốc tiến lên.

Thế nhưng, chỉ có mỗi Dương Trí là nhú mào lại.

Hắn luôn cảm thấy tình huống có gì đó không đúng, hoặc là nói thẳng ra, đáng lẽ không nên thuận lợi như vậy mới đúng.

"Xoát!"

Liệt Hắc Sát đã vọt tới chiến trường, lấy ra vũ khí đón đỡ giùm một đòn, sau đó hài lòng cười nói:

"Tam Từ, lần này làm tốt lắm."

Nhưng mà.

Phó đường chủ một mực đối diện mình.

Liệt Hắc Sát không hiểu, lập tức đi tới xem.

Nhưng vừa mới cất bước, Dương Trí ở đằng sau lập tức hoảng sợ nói:

"Đường chủ, hần không..."

"Đoàng!"

Viên đạn ánh sáng được bắn ra khỏi nòng, trực tiếp xuyên thủng trán của gã.

Dương Trí còn chưa kịp nói hết lời, hai tròng mắt giãn ra, người cũng thẳng tắp ngã rạp xuống đất.

Sau khi giết chết tên quân sư quái mo này, các đệ tử đang già chết nằm trên mặt đất đứng dậy, các thành viên Tế Vũ Đường ở phía xa cũng đứng dậy.

"Chúng đệ tử nghe lệnh."

Quân Thường Tiểu cất giọng nói lạnh lẽo âm u vang vọng khắp rừng núi:

"Giết sạch những hạng người gian tà này cho bốn tọa."

"Vâng!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 232: Cắt cỏ!

Quân Thường Tiểu cho đệ tử cải trang thành người của Hắc Ứng Đường, chẳng qua nhờ có đêm tối hiu hắt, nếu như là ban ngày, nhìn một cái nhất định sẽ bị phát hiện ngay.

Dương Trí phát hiện ra manh mối, nhưng vừa mở miệng nhắc nhở liền bị Lê Lạc Thu cho một phát súng vào đầu.

Hần cứ như thế ngã xuống, Liệt Hắc Sát và các thuộc hạ đều ngo ngắc.

Soạt! Soạt!

Các đệ tử già chết nằm trên đất bật dậy, toàn bộ rút binh khí ra.

"Các đệ tử nghe lệnh."

Quân Thường Tiểu lạnh giọng nói:

"Giết sạch những hạng người gian tà này cho ta."

"Vâng."

Các đệ tử bạo phát linh lực xông lên.

Mặc dù xét về mặt số lượng không bị được với ba trăm người của Hắc Ứng Đường, nhưng trải qua vài lần giết người, bọn họ đã không còn chút gì sợ hãi nữa.

"Tam Tử."

Liệt Hắc Sát trầm giọng nói:

"Chuyện này là thế nào?"

Tên này vẫn còn chưa thức tỉnh, não vẫn còn chưa thông, bản thân dẫn đệ tử xuống núi đã bị trúng kế.

Lý Thanh Dương giả dạng thành Phó đường chủ quay người lại, linh lực truyền vào Hàn Phong Kiếm lập lòe ánh sáng, chiếu sáng lên bóng dáng hần.

Liệt Hắc Sát nhìn thấy thế, ánh mắt nghiêm lạnh nói:

"Người không phải Tam Tử."

"Tam Tử?"

"Người người nói hần là tên này ha?"

Lý Thanh Dương dùng chân đá cái xác bay về phía Liệt Hắc Sát.

Liệt Hắc Sát thông qua ánh kiếm, nhìn rõ mặt của Tam Tử, ánh mắt lập tức hiện lên lửa giận ngút trời.

“Phụt!”

Ngay lúc này, âm thanh từ phía sau truyền đến.

Độc Xà cầm kiếm sắt trong tay, đâm trực tiếp vào ngực của một đệ tử Hắc Ưng Đường.

Lúc đầu bản thân gã bị Lý Thượng Thiên làm liên lụy bị thương, mãi vẫn chưa có cơ hội ra tay, trong lòng kìm nén một sự tức tối, hiện tại phát tiết ra ngoài thật quá tốt!

Sau khi đệ tử đầu tiên bị giết chết, giao chiến giữa hai môn phái chính thức khai màn.

Linh lực hai bên bạo phát, chốc lát biến thành chém giết loạn xạ.

Hắc Ưng Đường chiếm ưu thế về số lượng người, theo lẽ đó có thể dễ dàng phản công, nhưng cùng với Thiết Cốt Phái giao chiến, lập tức cảm thấy áp lực như núi!

Đặc biệt là những đệ tử cầm dao kiếm trong tay, từng người bị bọn người Trương Vĩ chém đứt vũ khí, ngã ngổ đứng tại chỗ.

“Phụt!”

“Phụt!”

Kiếm ánh lập lờ, tứ chi bị chém đứt bay tán loạn.

Chỉ là một hiệp độ sức, Hắc Ưng đường đã chết hơn ba mươi đệ tử.

Tu vi và trang bị đều bị thua thiệt, cho dù bọn chúng chiếm ưu thế về số lượng, chẳng qua cũng là đám cỏ dại mà thôi.

Những người này chết còn tính là rõ ràng.

Tiếp sau đó, rất nhiều đệ tử Hắc Ưng Đường chết vô cùng tủi thân, bởi vì hoặc là bị ám khí bắn chết hoặc là bị đánh úp.

Thành viên của Tế Vũ Đường, giống như ma quỷ dạo chơi trên chiến trận.

Bọn họ thể hiện hết bản lĩnh của một sát thủ, quả thật làm cho người khác không thể đề phòng.

Kiếm ánh, thương ánh, các loại vũ khí lập lờ trên chiến trận, đệ tử Hắc Ưng Đường bị giết chết một cách tàn nhẫn, một người nối tiếp một người ngã xuống.

Liệt Hắc Sát vẫn đứng im ở vị trí cũ.

Hắn không ra tay, nguyên nhân là một mực khóa chặt thân ảnh Lý Thanh Dương, sát khí trong mắt ngày càng nồng đậm.

Ở trước cửa nhà mình, Liệt Sát Tổ bị tiêu diệt, Phó đường chủ bị giết, chuyện này thật sự khó mà nhìn được, khó mà chấp nhận được!

“Vù vù!”

Hắn siết chặt hai nắm đấm lại, một luồng khí đỏ cuộn cuộn dày đặc bốc lên tạo nên lớp khí tà ám.

“Roạt!”

Dạ Tinh Thần bước tới, đứng ở trước mặt Liệt Hắc Sát, kiêu ngạo nói:

“Đối thủ của ngươi là ta.”

“Sur đệ, giao cho đệ đây.”

Lý Thanh Dương nói:

“Ta đi giải quyết những người khác.”

Nói xong, hắn thi triển thân pháp rời đi, sau đó xông vào nơi đông quân địch, bắt đầu điên cuồng chém giết.

Chu Hồng cũng đã tham chiến.

Tên này thật sự quá mạnh, bước đi giống như trong sân vắng, trong một hơi thở, chém ra mười kiếm, đệ tử Hắc Ưng Đường vây xung quanh gã, ào ào ngã rạp xuống đất, trên cỏ xuất hiện một vết kiếm nhỏ.

Kiểm nhanh đến nỗi, kiếm ánh cũng không kịp thấy!

“Chắc chắc.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Một mình gã e rằng cũng có thể tiêu diệt được tất cả đệ tử Hắc Ưng Đường ở đây.”

Đây là nhân tố mạnh nhất của Thiết Cốt Phái ta, hỏi các ngươi một câu có sợ hay không?

Sợ!

Đệ tử Hắc Ưng Đường vô cùng sợ!

Bọn chúng vốn muốn ổn định cục diện, tổ chức phản công hiệu quả, kết quả nhìn thấy Chu Hồng một kiếm giết mười mấy người, ánh mắt lập tức kinh sợ.

Hai quân giao chiến, sĩ khí tất nhiên là quan trọng nhất.

Hiện tại, tận mắt chứng kiến rất nhiều đồng bọn bị chết, đệ tử Hắc Ưng Đường chốc lát phải chịu đựng đau kích nghiêm trọng.

Nhân cơ hội này, đám người Lý Thanh Dương và Tiêu Tội Kỳ đẩy nhanh tốc độ xử lý, đi qua nơi nào, đều là nhất chiêu đoạt mạng.

Chương môn vừa rồi đã nói, phải giết hết bọn tà môn này, vì thế chuyện bản thân có thể làm là khiến cho bọn chúng đến cơ hội bỏ chạy cũng không có!

Hắc Ưng Đường ý thức được đối thủ quá mạnh, vội vàng co rút phòng tuyến, dựa sát vào nhau.

Rầm! Rầm! Rầm!

Dương Ngọc Hoa dùng Kiên Thiết Thuần chắn trước người, lao đến giống như bò hoang, trong nháy mắt đụng bay mười mấy tên địch nhân, một đòn xé rách phòng tuyến.

Đám người Long Tử Dương cảm thương nhào tới, tiêu diệt sạch đệ tử Hắc Ưng Đường.

Trong một lúc, tứ chi bị cắt, thịt vụn, máu tươi, bay giữa không trung.

Đáng tiếc là ban đêm. Nếu như là ban ngày, thì cảnh tượng cắt cò này lại càng chấn động.

Các đệ tử Hắc Ưng Đường, nhìn Thiết Cốt Phái khủng bố như vậy, sợ hãi trong mắt lại càng mãnh liệt, giống như một con chuột bị dọa sợ, toàn bộ co lại gần nhau.

Như thế này chỉ giúp càng Thiết Cốt Phái gom lại, đến cơ hội chạy cũng không có.

Không thể ngồi chờ chết, nhất định phải phản công, một tên Đà chủ tức giận hét lớn:

“Giết...”

“Đoàng!”

Ngực bị viên đạn xuyên thủng, cơ thể nhất thời ngã rạp xuống đất.

Lê Lạc Thu đứng ở trên cây, khóe miệng nhếch lên cười, nói:

“Ta thích nhất là bắn chim đầu đàn đó nha.”

Rầm! Rầm!

Dương Ngọc Hoa lại dùng Kiên Thiết Thuần, toàn thân ngưng tụ Ngự Giới, sau đó giống như một máy xúc đất, trực tiếp đụng ngã toàn bộ đệ tử Hắc Ưng Đường.

Đám người Long Tử Dương một đường đi theo, tựa như lưỡi dao sắc bén không ngừng đâm giết mục tiêu.

Mấy lần tấn công như vậy, năm mươi sáu mươi người đã phơi xác đầy đất!

Tính ra, trong thời gian ngắn ngủi, hơn ba trăm đệ tử Hắc Ưng Đường đã chết hơn một trăm.

Thi thể nằm rải rác trên đất, giống như một lò giết mổ!

Quân Thường Tiểu từ đầu đến cuối đứng ngoài cuộc, thì thầm nói:

“Dựa vào hiệu suất của đệ tử, chừng nửa canh giờ có lẽ giải quyết toàn bộ.”

Nói xong, hẩn nhìn về phía Liệt Hắc Sát.

Đệ tử một mực bị giết, thế mà tên này vẫn đứng im bất động, nhưng có thể thấy trong nắm đấm tích tụ dòng ánh sáng màu đỏ càng ngày càng tỏa ra mãnh liệt.

Dạ Tinh Thần chống mày, khinh bỉ nói:

“Người đang thi triển sức thể võ học sao?”

Bị nhìn thấu rồi?

Cũng chẳng sao cả, bởi vì lực tích tụ đã hoàn tất!

“Soạt!”

Liệt Hắc Sát đột nhiên xoay người, phần nộ vụ nắm đấm ngưng tụ sức mạnh cuồng bạo màu đỏ tươi, tức giận hét:

“Hôm nay, tất cả các người đều phải chết!”

Rầm!

Một đám vào không trung.

Vù vù!

Cuồng phong đột nhiên xuất hiện, màn khí tà ma lan rộng.

Từ vị trí bị Liệt Hắc Sát đâm ra, có thể thấy nắm đấm to lớn màu đỏ xuất hiện giữa không trung, đòn công kích hướng về đệ tử Phái Thiết Cốt ở sau lưng.

Hắn không có công phu đơn chiến với Dạ Tinh Thần, nhất thời phải dựa vào công pháp tà phái bạo liệt, tiêu diệt toàn bộ quân địch sau lưng, từ đó xoay chuyển cục diện!

“Vù vù”

Nắm đấm màu đỏ to đến hơn ba mươi mét, giống như một ngọn núi nhỏ, kễ sát tầng cổ cuộn cuộn lao đến, sức mạnh bạo phát, đi đến chỗ nào, chỗ nấy lập tức tạo ra hố lõm

Lực lượng mạnh mẽ, tốc độ cũng nhanh!

Mọi người đang điên cuồng giết đệ tử Hắc Ưng Đường quay đầu lại nhìn, sắc mặt không thể không đại biến.

Soạt!

Tiêu Tội Kỳ lao ra, chấn Kiên Thiết Thuần ở trước người.

Chán sống!

Liệt Hắc Sát cười lạnh trong lòng không ngừng.

Một đòn Huyết Bạo Quyền này được tự lực đã lâu, lực lượng đã đạt đến 10 vạn cân trở lên, sức mạnh đủ để so sánh với một tên Võ Tông nhất phẩm, thế mà tiểu tử này chỉ dựa vào một tấm khiên mà cũng đòi chống đỡ!

“Rầm Rầm!”

Nắm đấm đỏ trực tiếp đụng vào bên trên mặt thuẫn.

Liệt Hắc Sát dần dần tròn to hai mắt, sự khiếp sợ cũng ngày càng tăng!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 233: Diệu dụng của Ngã Trảm!

Đường chủ nhiệm của Hắc Ưng Đường từng có được hai cuốn sách là Thượng phẩm tâm pháp và Thượng phẩm quyền pháp.

Tâm pháp có tên gọi là Huyết Ma Kinh, có thể cường chế nghịch chuyển huyết dịch, từ đó đề cao tu vi đến trình độ cao nhất.

Dựa vào loại tâm pháp này, đệ tử của Hắc Ưng Đường dưới tình huống chưa hoàn toàn đầy đủ các tài nguyên, nhưng cũng có thể đạt tới một trình độ cao.

Liệt Hắc Sát đối với Huyết Ma Kinh càng có sự lĩnh hội sâu sắc hơn, vì vậy mới có thể tu luyện đột phá lên thành Võ Sư đỉnh phong.

Còn như quyền pháp chính là Huyết Bạo Quyền.

Tu luyện quyền pháp này cần phải phối hợp với Huyết ma kinh, bộc phá huyết mạch trong cơ thể, từ đó tung ra huyết quyền cách không, sức mạnh tương đương như một cú nổ lớn.

Nhược điểm rất rõ ràng là cần thời gian để tự lực.

Trong lúc các đệ tử dò sát lẫn nhau thì Liệt Hắc Sát vẫn đang tự lực, suối cùng hoàn thành và đồng thời thi triển ra.

Dưới sự kết hợp giữa tu vi và công pháp, kết quả ngưng tụ lại thành một Huyết Quyền với năng lượng cực lớn, mang theo sức lực đạt đến mức hơn 10 vạn cân!

Lực bộc phát có thể so với Võ Tông nhất phẩm bình thường, nếu đệ tử của Thiết Cốt Phái cứng rắn ngăn cản, nhất định sẽ bị nổ thành tro bụi.

Vào thời khắc quan trọng, Tiêu Tội Kỳ chúng ta tay cầm Kiên Thiết Thuần mạnh mẽ đứng trên con đường Huyết Quyền phải đi qua, vì những sư đệ phía sau mà thiết lập phòng bị.

Một số đệ tử hơi hoảng loạn bỗng nhìn thấy sư huynh ở phía trước mặt, trong lòng bùng lên một cảm giác an toàn mãnh liệt.

Tiêu Tội Kỳ dám ở trước mặt Hóa Long Thú, dùng thân thể tàn phế đến cứng ngắc của mình chống đỡ mấy chục vạn lực lượng, đối mặt với Huyết Bạo Quyền, ánh mắt của hắn hiện lên sự khinh thường.

Thậm chí đến cả hệ thống phòng ngự cũng không mở.

Chuyện này thật sự là rất không tôn trọng đối thủ, chẳng xem công pháp tà phái ra gì!

Oành-----

Cuối cùng, một quyền kia giống như tòa núi nhỏ tấn công tới, hung hăng đụng vào Kiên Thiết Thuần, phát ra một luồng khí âm tà tràn ngập kéo đến.

Tiêu Tội Kỳ vững như núi Thái Sơn đứng nguyên tại chỗ, ngăn chặn toàn bộ lực lượng bộc phát.

Mặc dù một quyền này đã đạt tới mức lực lượng 10 vạn cân, chỉ cần không đạt đến trình độ của Hóa Long Thú, muốn lay động hắn thì chỉ có ba chữ ----- không thể nào!

Vốn dĩ đối với Huyết Bạo Quyền có niềm tin tuyệt đối, Liệt Hắc Sát giờ đây chỉ có thể tròn tròn mắt nhìn, trong đáy mắt lộ ra vẻ khó mà tin được.

Một quyền này có thể so sánh với Võ Tông nhất phẩm, mà tên thiếu niên xông lên kia bất quá chỉ có tu vi của một tên Võ Đồ, há có thể chỉ dựa vào một tấm chắn mà đã đỡ được chiêu thức này chứ!

“Đạp!”

Tiêu Tội Kỳ bước tới trước một bước, lập tức đẩy Huyết Quyền lui về phía sau nửa mét, sau đó các gân xanh của cơ bắp cuộn cuộn bung ra, đột nhiên dùng một lực lớn, mạnh mẽ đem nó đẩy lui về phía xa.

Oành!

Huyết Quyền bùng nổ trên một góc không người của ngọn núi đá, trong chớp mắt nơi đó liền bị đánh vỡ, bởi vì lực lượng bị yếu dần mà tiêu tan.

Liệt Hắc Sát trợn mắt há hốc mồm đứng nhìn.

Huyết Bạo Quyền của mình không những bị cản lại, mà còn bị đánh thối lui về phía sau, đây quả thật có nằm mơ cũng không nghĩ tới!

“Hừ-----“

Đột nhiên sau lưng lóe lên kiếm ánh, khiến hắn phải co rút trông mắt lại, vội vàng thi triển thân pháp né tránh.

Dạ Tinh Thần cảm kiếm đi tới từng bước từng bước một, ánh mắt biểu hiện sự lạnh lùng.

Không phải đã nói, đối thủ của ngươi là ta rồi còn gì, kết quả tên này thi triển võ kỹ công kích người khác, đây chẳng phải xem mình chẳng ra gì đó sao?

“Cạn bã.”

Hắn lạnh lùng nói: “Đi chết đi.”

“Xoát! Xoát! Xoát!”

Liên tục huy động ba kiếm, ba đạo kiếm ánh bắn tới, giống như võ học linh lực hóa hình lao ra.

“Hừm!”

Quân Thường Tiểu vô cùng kinh ngạc.

Tên kia nhìn như là tùy ý chém ra ba kiếm, hình thành nên kiếm ánh, bất quá vì cái gì lại giống Ngã Trảm quá vậy?

Đây thực chất là Ngã trảm.

Dạ Tinh Thần trong lúc tu luyện, nhạy bén đem nó vận dụng trên kiếm pháp.

Đừng nói, loại võ học linh lực hóa hình này không những có thể sử dụng độc lập, cũng có thể kết hợp với binh khí thi triển ra, sau khi hội tụ cùng với kiếm khí, uy lực được tăng lên rất nhiều!

“Không tốt!”

Liệt Hắc Sát sắc mặt đại biến, vội vã kích phát huyết dịch, giảm thân pháp tránh đi.

Người này may mà có thân pháp của tà phái, nếu như đổi lại một người thường, tránh là điều không thể xảy ra, chỉ có thể đứng im mà đón lấy.

Giết đi một tên địch, Lý Thanh Dương đứng lúc nhìn thấy Dạ sư đệ thi triển kiếm pháp, ánh mắt bỗng nhiên có chút bùng tình đại ngộ.

Thì ra, Ngã Trảm còn có thể chơi như vậy!

“Xoát!”

Hắn rút linh lực vào trong kiếm, lạnh lẽo vận chuyển khẩu quyết Ngã Trảm, quát lên:

“Ngã trảm!”

“Hừ-----!”

Võ kỹ và kiếm khí trong chớp mắt kết hợp hoàn mỹ, bộc phá ra một kiếm chiêu, dùng tốc độ cực nhanh oanh kích ra, ngay lập tức giết chết ngay tại chỗ một kẻ địch đứng cách đó 20 mét!

“Ồi mẹ nó!”

Tô Tiểu Mạt cả kinh nói: “Lợi hại vậy sao!”

“Ngã trảm, Ngã trảm, Ngã trảm... trảm!”

Hắn ta rạp khuôn đem võ kỹ và Hàn Phong Kiếm dung hòa với nhau, ngay lập tức xuất ra ba đạo kiếm khí ẩn chứa linh lực, xoẹt ngang qua thâm cỏ.

“Phốc!”

“Phốc!”

“Phốc!”

Ba tên đệ tử Hắc Ưng Đường khó mà né tránh, kết quả bị kiếm khí vô địch giết chết ngay tại chỗ.

Bọn người Lý Phi cùng Điền Thất thấy thế cũng nhao nhao bắt chước.

Chẳng mấy chốc, toàn bộ đệ tử của Thiết Cốt Phái đều rút kiếm ra, ngưng tụ thành từng đạo kiếm khí Ngã Trảm công kích tầm xa!

Dùng kiếm xuất chiêu.

Ngã Trảm này cũng được xem như là Ngã Trảm chân chính rồi!

Quan Thường Tiểu cười nói: “Không ngờ rằng đại năng thần bí không những có thể cải tạo võ học, thế mà còn có thể vận dụng trên vũ khí.”

“Nói nhảm.”

Hệ thống nói:

“Nếu không, há có thể dùng bốn chữ “thông thiên triệt địa” để hình dung chứ.”

Quan Thường Tiểu xoa cằm nói:

“Tên tiểu tử Dạ Tinh Thần này cũng thật là thông minh, cư nhiên lại có thể nghĩ ra vận dụng trên vũ khí.”

Về trình độ võ thuật thì Dạ để đúng thật là người thông minh.

Chỉ là do cơ thể hạn chế và vừa mới trùng sinh nên còn có rất nhiều ưu điểm tạm thời chưa phát huy được.

Với cái trình độ này, thực chiến càng thêm nổi bật!

Không phải sao, sau khi công kích xong, giẫm lên Độ Bộ Du Long mà tiến lên, nhắm vào Liệt Hắc Sát đang muốn trốn tránh mà liên tục chém tới.

Mặc dù công pháp của tà phái khá là tà môn ngoại đạo, nhưng tất cả đều có một cái bệnh chung.

Uy lực càng lớn, tích tụ càng lâu, chỉ cần từng bước áp sát, không cho hắn cơ hội thi triển, lập tức tương đương với việc phế đi một nửa võ công.

Quả nhiên.

Liệt Hắc Sát vội vàng trốn tránh, hoàn toàn không có thời gian phân tâm để thi triển công pháp.

Dạ Tinh Thần chớp lấy thời cơ, ngay lập tức áp sát, cổ tay liên tiếp huy động, kiếm ảnh một đạo nối tiếp một đạo lóe lên chớp sáng.

Ầm! Ầm! Ầm!

Kiểm khí toàn loạn, công kích rơi trên mặt cỏ, hiện ra từng vết kiếm sâu và dài.

Liệt Hắc Sát tuy có thể dựa vào thân thể để tránh né, nhưng cũng là vô cùng chật vật.

Ngay lúc này, đệ tử Thiết Cốt Phái dồn dập dùng binh khí thi triển Ngã Trảm, điên cuồng truy sát những đệ tử còn sót lại của Hắc Ưng Đường.

Nhất là các thành viên Tế Vũ Đường, sau khi nắm rõ điểm diệu dụng của võ học linh lực hóa hình xong, không ngừng dựa vào thân pháp để di chuyển, đồng thời dùng vũ khí để tấn công, giống như bố trí thiên la địa võng!

Chờ đợi đệ tử Hắc Ưng Đường chỉ có một con đường, chết!

Vốn dĩ tinh thần đã vô cùng sa sút, nay lại nhìn thấy kiếm khí bay loạn, trong đáy mắt hoảng sợ dâng lên tuyệt vọng, kết cục... bị chém chết trong đau khổ.

Sau khi đệ tử Thiết Cốt phái nắm giữ cách dùng tuyệt diệu của Ngã Trảm, thì công việc cắt cỏ lại càng thêm nhẹ nhàng, vì vậy bên phía Dạ Tinh Thần vừa mới giao thủ vài chiêu, các đệ tử Hắc Ưng Đường đã chết trên dưới trăm người.

“A..A!”

Liệt Hắc Sát trong lúc tránh né, nhìn thấy hơn ba trăm đệ tử chỉ còn sót lại khoảng một trăm người, ánh mắt hắn đột nhiên muốn nứt ra mà gầm lên.

Đây đều là những đệ tử chủ lực của hắn, trong phút chốc đã chết nhiều như vậy, nguyên khí của môn phái nhất định sẽ bị tổn thương nghiêm trọng.

“Hừ-----!”

Kiểm ảnh phóng tới, so với lúc này còn nhanh hơn.

“Phốc!”

Liệt Hắc Sát không kịp tránh đi, bên vai trái bị cửa một vết thương, máu tươi ào ào tuôn ra.

Lúc này, hắn rốt cuộc ý thức được, chính mình không nên phải suy nghĩ cho môn phái nữa, thay vào đó là nên nghĩ làm sao bảo toàn tính mạng của bản thân.

“Rút lui!”

Suy nghĩ vừa mới hình thành lập tức biến thành hành động, huyết dịch trong cơ thể điên cuồng bốc cháy, muốn vượt qua chiến trận để thoát ra ngoài.

Nếu đối thủ của hắn là Lý Thanh Dương thì may ra có thể thành công.

Nhưng trước sau một mực là Dạ Tinh Thần, ngay lúc hắn ta cảm nhận được tà khí bạo phát liền cất bước ra, cổ tay dùng tốc độ cực nhanh chuyển động, thi triển Nhất Tự Khai Quyết!

Xoạt! Xoạt! Xoạt!

Một đạo lại một đạo kiếm ảnh bắn ra, tổng cộng có ba mươi lăm đạo!

Tại Từ Vong Cốc, Dạ Tinh Thần một lúc có thể bắn ra ba mươi đạo kiếm ảnh, nay lại nhiều thêm năm đạo, điều này cho thấy trong lúc nửa tháng tôi luyện thân thể, không hề có một chút xao nhãng với việc lĩnh ngộ Lăng Thần Kiếm Quyết!

Liệt Hắc Sát vừa kích phát huyết dịch để chạy trốn, bỗng cảm nhận được kiếm khí tung hoành ở sau lưng, trông mắt cấp tốc co rụt lại.

Hắn không cam tâm mà gào lên: “Không...”

Phốc!

Phốc!

...

Ba mươi lăm đạo kiếm ảnh đan xen đâm tới, trong chớp mắt đem vị đường chủ Hắc Ứng Đường chém thành tám mảnh.

Trong phút giây hấn chết đi, một lão già đang tu luyện trong mật thất đột nhiên mở mắt trừng lớn, tràn ngập sát khí cất giọng nói: “Tên khốn nào to gan giết chết ái đồ của ta!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 234: Hắc Ứng Đường, xóa tên khỏi giang hồ!

Sau khi Liệt Hắc Sát bị Dạ Tinh Thần tháo thành tám khối xong, một lão già ở ngoài vạn dặm đường như cảm nhận được gì đó, ánh mắt lão bỗng nhiên tràn đầy sát ý.

Lão già là đường chủ đời thứ nhất của Hắc Ứng Đường, tên lão là gì thì không ai biết, người trong môn phái chỉ gọi lão là đường chủ, người trong giới tà phái xưng lão là Lão Quý.

Vì cái gì xưng là Quý Lão?

Đơn giản, đường chủ đời thứ nhất này có thân pháp vô cùng cường đại, một khi thi triển ra thì cả người tựa như một con quỷ lượn lờ bất định.

Lão Quý có một cái ái đồ là Liệt Hắc Sát, vì bản thân muốn truy cầu cảnh giới cao hơn, cho nên mới đem chức đường chủ truyền lại cho tên này, hiện tại quan hệ bỗng nhiên bị cắt đứt, cho nên lập tức ý thức được đã xảy ra chuyện không may.

Là tên khốn nào!

Dám không biết sống chết giết ái đồ của lão từ!

Lão Quý biểu lộ ra ánh mắt âm trầm tràn đầy sát cơ mãnh liệt, cả người xuất hiện ra vết nứt, giống như một cái quỷ hồn trong màn đêm lao nhanh, hướng đi chính là quận Hoa Anh!

Cái tốc độ này, bộ thân pháp này.

Vô cùng xứng đáng với chữ ‘quỷ’!

Lão Quý có thực lực không hề tầm thường, kể từ khi từ chức đường chủ, lão vẫn luôn một mực lĩnh ngộ Huyết Ma Kinh, đến nay đã đột phá cảnh giới Vô Tông tam phẩm.

"Người giết ái đồ của ta, mạo phạm đến tông tộc, vĩnh viễn không được luân hồi!"

Trong rừng núi, vang lên một âm thanh vô cùng tức giận, chấn động thú hoang lần lượt chạy trốn.

...

Dưới chân núi Hắc Ứng Sơn.

Sau khi Liệt Hắc Sát chết không toàn thây, số đệ tử Hắc Ứng Đường còn lại như chó cùng rứt giậu, một điểm mong muốn sinh tồn bị gạt đi, kết quả đệ tử Thiết Cốt Phái cho bọn hắn phơi xác tại chốn này.

Sau cùng

Một cái thất lưu tà phái, cùng với đó là đường chủ và toàn bộ đệ tử chủ lực, kết quả toàn quân bị diệt.

Nếu như trên môn phái còn có người, bất quá cũng chỉ là một đám tạp ngư mà thôi.

"Soát người!"

Giải quyết toàn bộ xong xuôi, Quân Thường Tiểu lập tức nói.

Chúng đệ tử rất nhanh bắt đầu tìm kiếm chiến lợi phẩm, cũng theo đó thu hoạch được không ít không gian giới chi.

"Huyết Ma Kinh, Huyết Bạo Quyền, Huyết Bạo Bước?"

Quân Thường Tiểu dùng ý nghĩ tiến vào nhãn của Liệt Hắc Sát, thu nhặt được ba quyền thượng phẩm công pháp tà phái, mà Hắc Ứng Đường dùng để đặt chân trên giang hồ.

Mặc dù tác dụng không có bao nhiêu, nhưng vẫn không ngại bỏ vào trong không gian giới chi của mình.

Mấy cái đồ chơi như công pháp võ kỹ này, chỉ có thể chê ít, không thể ngại nhiều.

Hệ thống nói:

"Công pháp tà phái thiên hướng cực đoan hóa, chủ nhân tốt nhất đừng có mà tùy tiện tu luyện, để tránh tự chặt đứt con đường võ đạo của mình."

"Ta tự biết có chừng mực."

Quân Thường Tiểu nói.

Sau khi đệ tử lục soát xong, hần dùng Linh Lung Hỏa thiêu hủy toàn bộ số thi thể, sau cùng mới đưa mắt nhìn về Hắc Ưng Đường ở trên núi, âm thanh lạnh lùng nói:

"Lên núi, diệt phái!"

"Vâng!"

Chúng đệ tử xông lên núi.

...

Thất lưu môn phái Hắc Ưng Đường, tổng nhân số khoảng chừng năm sáu trăm người, đường chủ và chủ lực đều bị toàn diệt, người trấn thủ tổng bộ chẳng còn đáng kể.

Thời điểm Tiêu Tội Kỳ dùng trọng quyền đâm nát cửa lớn, toàn bộ đệ tử Thiết Cốt Phái ồ ạt tiến vào trong, sau đó tiêu diệt toàn bộ dư孽.

Nếu đây là một tổ chức đứng đắn, Quân Thường Tiểu ít nhiều sẽ chừa lại người sống, bất quá đây hẳn là một cái tà phái, sát phạt là chuyện cần phải làm.

Vẫn là quy tắc, tiếp tục lục soát!

Không lâu sau, Tô Tiểu Mạt đi trước một bước phát hiện bảo khố của Hắc Ưng Đường.

Hắn đẩy cửa đá nặng nề ra, toàn bộ ánh sáng chói lóa bắn ra, đâm vào mắt hắn khiến không thể không nhắm lại.

"Ồi vãi!"

Sau khi thích ứng, Tô Tiểu Mạt nhìn một tòa núi vàng núi bạc, không tin vào mắt mình nói:

"Vàng bạc châu báu nhiều khiếp thật!"

Quân Thường Tiểu nghe tiếng chạy tới, đánh giá tổng thể một phen, giá trị cần phải tính bằng con số vạn lượng, lập tức không nhịn được cảm khái nói:

"Cái thất lưu tà phái này thật đúng là có tiền mà."

Hắc Ưng Đường lấy con đường giết người cướp của là chủ yếu, đương nhiên phải có tiền rồi.

Đáng tiếc.

Tiền đã mất mà mạng cũng tiêu, sau cùng làm quà ra mất Quân Thường Tiểu.

Tiếp đó, có đệ tử phát hiện nơi ở của Liệp Hắc Sát, giấu diếm một cái mật thất, bên trong cất chứa hơn năm trăm khóa linh thạch.

Không cần nói nhiều, lấy hết.

Một phen cướp bóc hoàn tất, Hắc Ưng Đường có đồ vật đáng tiền như các loại võ kỹ hay vũ khí đều bị Quân Thường Tiểu hốt trọn mang đi.

Không gian giới chỉ được mở rộng gấp năm lần, nhất thời lộ ra tác dụng không nhỏ.

"Được rồi, rút thôi."

Vù vù!

Sau khi mọi người xuống núi, tổng bộ Hắc Ưng Đường nhất thời bốc lên khói lửa xông lên tận trời, khối kiến trúc có lịch sử trăm năm bỗng chốc hóa thành đồng tro tàn.

Không khó để tưởng tượng, một khi người quận Hoa Anh biết được cái thất lưu tà phái này bị diệt, về sau khẳng định sẽ tạo nên một trận sóng cực lớn.

...

"Biểu đệ... Ca nhất định sẽ báo thù cho đệ!"

Thời điểm toàn bộ người của Thiết Cốt Phái rút đi, một tên võ giả nắm chặt nắm đấm, từ bên trong khe đá chui ra.

Mượn nhờ ánh trăng có thể thấy, người này chính là thiếu niên năm đó đụng phải Quân Thường Tiểu trong lúc lên đường đến thành Thanh Dương chiêu mộ đệ tử, võ giả khăn xanh - Đái Luật!

Kể từ khi Linh Tuyền Tông bị diệt về sau, chẳng phải hắn xin gia nhập vào Thánh Tuyền Tông sao?

Đúng là thế.

Đái Luật đi đầu quân cho tông môn kia.

Trải qua hàng loạt các bài kiểm tra khắc nghiệt, rốt cuộc trở thành một tên đệ tử nhập môn.

Cái gọi là đệ tử nhập môn, chính là so với đệ tử ngoại môn thấp hơn một bậc, công việc hằng ngày không phải là đổ cùi gánh nước, thì cũng là việc vặt chân tay, so với hạ nhân chẳng có gì khác biệt.

Vì muốn báo thù cho tông chủ, Đái Luật căn rằng chịu khổ dốc lòng tu luyện, bây giờ hẳn đã khai thông được mười mạch.

Nửa tháng trước, tông môn có phân phó một cái nhiệm vụ, sai hẳn đến quận Hoa Anh đưa tin.

Trong lúc hoàn thành nhiệm vụ trở về, tiền đường ghé thăm biểu đệ họ hàng xa, biết thông tin biểu đệ gia nhập môn phái, cũng thuận đường đến tham quan Hắc Ứng Đường.

Biểu đệ của Đái Luật có ý muốn nhân cơ hội thuyết phục biểu ca, khiến hẳn gia nhập Hắc Ứng Đường.

Đòi đầu ai đoán trước chữ ngờ, vừa đến được hai ngày, kết quả môn phái bị diệt.

Còn về phía Đái Luật, nguyên nhân ban đêm uống rượu với biểu đệ nên có chút mắc tiểu, trong cơn mơ màng đi nhầm đường, thế là dạo chơi ở sau núi hết nửa ngày.

Sau đó bỗng nhiên nghe bên trên môn phái phát ra tiếng kêu thảm, hơi men lập tức tiêu tán, cả người cơ trí nhanh chóng trốn đi.

Về sau, Quân Thường Tiểu dẫn đệ tử rời đi, hẳn thông qua ánh lửa phát hiện gương mặt thân quen, lập tức nhận thức, đây chính là hung thủ diệt Linh Tuyền Tông ta!

Đái Luật cũng có duyên không cạn.

Quân thường môn chúng ta từ lúc xuyên không đến dị giới đến nay, trước sau chỉ mới diệt hai cái môn phái, cả hai hiện trường đều có mặt hẳn, thế mà vẫn còn sống nhăn răng!

Cho nên nói, nhiều lúc được vận khí bao phủ, muốn chết cũng không phải chuyện dễ.

Thời điểm vận khí không tốt, ban đêm ra ngoài đi tiểu cũng có thể bị băng hiệu rơi xuống đập chết.

"Quân Thường Tiểu!"

Đái Luật siết chặt nắm đấm, trong lòng tức giận gầm thét lên:

"Ngươi dám giết ông bà cha mẹ cô di chú bác của lão tử, thù này không đội trời chung!"

"Biểu đệ!"

Hắn xoay người lại, nhìn khói lửa ngút trời kia, âm thầm thề nói:

"Ta sẽ báo thù sát thân cho ngươi!"

Đái Luật cũng rất thông minh, không có lập tức rời đi, sợ rằng người của Thiết Cốt Phái ở phía dưới chặn đầu, cho nên tiếp tục núp trong bóng tối, đợi cho đến sáng hôm sau mới rời núi.

Nhưng mà.

Khi hẳn vừa mới xuống chân núi, một cơn gió lạnh thổi tới.

Bên người nhất thời xuất hiện một lão giả tóc đen đứng đó, ánh mắt lão hiện đầy sát ý khiếp người.

Đái Luật vốn luôn lo lắng bị Thiết Cốt Phái phát hiện, bỗng người có người trông không xuất hiện kế bên, hoảng sợ nói:

"Má ơi, quý..."

"Ba!"

Lão Quý cấp tốc chạy đến, một tay nắm lấy cổ đôi phương, một màn khí quý dị nhanh chóng bao phủ lại, chui vào trong tiềm thức.

Đây là một loại công pháp tà phái bá đạo cướp đoạt trí nhớ, người thi triển có thể cưỡng ép lực loại ký ức mục tiêu, từ đó thu được tin tức mình mong muốn.

Sau một lúc.

Lão Quý buông tay ra, ánh mắt âm trầm nói:

"Thiết Cốt Phái, không chỉ có giết ái đồ ta, còn diệt luôn cả Hắc Ứng Đường ta, lão phu nhất định sẽ hoàn món nợ này gấp ngàn lần!"

"Xoát!"

Vừa dứt lời, cả người bỗng chốc biến mất, hướng đi chính là quận Thanh Dương, hiển nhiên muốn trả thù cho ái đồ bị giết và môn phái bị diệt.

Về phía Đái Luật bị cưỡng ép bòn rút trí nhớ xong, cả người nằm co quắp trên mặt đất, ôm đầu thống khổ kêu gào, tư duy dần dần mờ nhạt.

Bị công pháp tà đạo tổn thương tiềm thức, chỉ có hai kết quả, một là thần chí không rõ ràng, điên điên khùng khùng, hai là chết ngay tại chỗ!

Sắp... sắp chết sao...

Đái Luật vẫn một một tia tư duy sót lại, thần xác có thể cảm nhận sâu sắc một chút sinh mệnh còn lại đang trôi qua.

Trước có mối thù của tông chủ, sau lại có mối thù của biểu đệ vẫn chưa báo, mình không muốn chết!

Ý chí muốn sống mãnh liệt dâng lên ở trong lòng, bất quá vẫn không cách nào nghịch chuyển sinh mệnh đang trôi đi, cái chết càng lúc càng gần kề.

Ta không muốn chết!

Ta không cam tâm!

Đột nhiên, quanh người Đái Luật xuất hiện một đoàn ánh sáng xanh bao phủ, ngay cả tóc đen trên đầu cũng bị nhuộm một màu xanh nhè nhẹ.

Nguồn sinh mệnh vốn sắp tiêu tán, bỗng nhiên thần kỳ chậm rãi khôi phục!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 235: Tiểu nhân vật trở mình!

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ ẩn “Trừ gian diệt ác”, nhận được 500 điểm cống hiến.”

“Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 780/1000.”

Âm thanh thông báo của hệ thống vang lên vào lúc Quân Thường Tiểu đang trên đường xuống núi, sau khi phóng hỏa thiêu rụi Hắc Ứng Đường.

Đầu tiên là tiêu diệt Hắc Phong Trại, hoàn thành nhiệm vụ “Vi dân trừ hại”, hôm nay tiêu diệt một cái Hắc Ứng Đường, kết quả hoàn thành nhiệm vụ “Trừ gian diệt ác”.

Xem ra, hệ thống hẳn là muốn ta làm một người thay trời hành đạo nha.

Thay trời hành đạo?

Không biết có cái nhiệm vụ ẩn này không nữa?

Trên đường trở về quận Thanh Dương, Quân Thường Tiểu từ đầu đến cuối suy nghĩ về những câu thành ngữ, ví dụ như cái gì mà ôm cây đợi thỏ, bạt miều trợ trường (ý chỉ nóng vội nhổ gốc cây lúa để cây nhanh cao).

Chỉ là số lượng thành ngữ quá nhiều, có quý mới biết chính xác cái nào là nhiệm vụ.

“Ài..”

Hắn than thở một tiếng, thầm nói:

“Hoàn toàn không có đầu mối.”

Hệ thống nói: “Nhiệm vụ ẩn chính là vạn sự tùy duyên, chủ nhân không cần phải cưỡng cầu.”

“Đành vậy.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Sau khi trở về, chỉ có thể dựa vào việc thu nhận đệ tử để kiểm điểm cống hiến.”

Không một giây phút nghỉ ngơi, trong màn đêm dẫn chúng đệ tử trở về quận Thanh Dương.

Sau khi bọn họ đi được hai ba canh giờ, Lão Quý từ một nơi cách ngàn dặm đuổi theo, cũng từ toàn bộ ký ức của Đới Luật biết tin tức.

Ái đồ bị giết, môn phái bị diệt.

Hết thảy mọi chuyện đều có liên quan đến Thiết Cốt Phái, vì thế lão quyết tâm truy giết, đồng thời âm thầm thề với lòng, muốn đối phương phải trả cái giá gấp trăm ngàn lần.

Nhưng mà Lão Quý không ngờ tới một chuyện, võ giả chẳng khác gì con kiến hôi bị mình cướp đoạt ký ức kia, thế mà lại không chết, ngược lại như cái từ hoàn sinh.

Khi sinh mệnh một lần nữa dồi dào trở lại, Đái Luật nằm trên mặt đất ngây ngẩn hết cả người.

Hắn thực sự không rõ, vì cái gì bản thân vẫn còn sống.

Chẳng lẽ, kết cục bi thảm cùng sự hong cam lòng của mình, có thể cảm động đến trời xanh sao?

Đái Luật nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, phát hiện da hắn từ màu xanh đã trở về màu sắc bình thường, trong lòng không nhịn được thầm nói:

“Ánh sáng màu xanh vừa rồi là cái gì đây?”

“Soạt!”

Hắn đứng dậy, xác định bản thân vẫn bình yên vô sự, lập tức vội vã rời khỏi Hắc Ứng Sơn, trên đường đi cũng thầm thề rằng:

“Quân Thường Tiểu, còn có lão già giống như quý hôn kia, các ngươi cứ đợi đấy cho lão tử!”

“Phù!”

Đúng lúc này, Lão Quý lại thần không biết quỷ không hay xuất hiện trước mặt hắn, hơi ngạc nhiên nói:

“Trúng phải Nhíp Hồn Thuật của ta mà vẫn còn sống, tiểu tử nhà ngươi cũng không phải dạng vừa nha.”

Sắc mặt Đái Luật lập tức đại biến, trong nháy mắt xoay người chạy trốn.

Chi đáng tiếc, vừa quay đầu lại, Lão Quỷ đã giơ bàn tay ra.

Lần này không còn chụp vào cổ hần, mà nắm chắc cái đầu, u ám nói:

“Lão phu muốn xem xem, trên người ngươi rốt cuộc giấu cái bí mật gì.”

“Phù Phù.”

Nhiếp Hồn Thuật lại được thi triển, trong nháy mắt tiến vào tiềm thức.

Đái Luật đã trải qua một lần, sợ hãi xin tha nói:

“Tiền... tiền bối... đừng giết mà.”

“Aaa!”

Âm thanh thảm thiết vang vọng trong màn đêm, khiến người nghe sớn hết cả tóc gáy.

“Bụp!”

Hai đầu gối khụy xuống đất, sau đó ngã rạp trên mặt đất.

Người ngã xuống đất không phải là Đái Luật, ngược lại chính là Lão Quỷ!

Lão trợn to hai mắt nằm trên mặt đất, cơ thể bị bao vây bởi luồng ánh sáng màu xanh, tứ chi bắt đầu nhanh chóng co rút lại, sau cùng chỉ còn lại da bọc xương.

“Vụt!!”

Ánh sáng màu xanh bay lên, nhanh chóng dung nhập vào cơ thể Đái Luật.

“Phù Phù!”

Trong phút chốc, một luồng linh lực tinh thuần tụ hội trong đan điền của hần, không chỉ nhanh chóng khai thông đoạn mạch thứ mười một, mười hai, mà còn giúp ngưng tụ Khí Toàn, đồng thời đột phá đến tu vi Vô Đồ thất phẩm.

Cả quá trình chỉ diễn ra trong thời gian cực ngắn.

Sau khi tất cả kết thúc, Đái Luật rõ ràng vẫn bày bộ dáng cố cầu xin, cho đến khi nhìn thấy thi thể của lão già khô cứng như cây khô ở trước mặt, cả người bị dọa đến nỗi ngồi bệt xuống đất.

“Chuyện... chuyện gì thế này?”

Cả người hần ngây dại tại chỗ, cảm nhận lực lượng mạnh mẽ dâng trào trong cơ thể.

Rất lâu sau, Đái Luật hoàn toàn thích ứng với hiện thực xong, lúc này mới chắc chắn bản thân có sự tăng trưởng đột ngột, và mức độ không hề nhỏ!

“Hửm?”

Đột nhiên, hần phát hiện hai tay lại một lần nữa biến thành màu xanh, vị trí bị lỏng bàn tay đề lên, hoa cỏ đang nhanh chóng héo úa, giống như bị mất đi sinh mệnh.

Cùng lúc này, trong lòng bàn tay có một luồng linh lực yếu ớt đi vào cơ thể, mặc dù không có nhiều hiệu quả nhưng rõ ràng có thể cảm nhận được.

Đái Luật chợt hiểu ra, linh lực mờ nhạt kia lẽ nào là từ hoa cỏ?

Bất kỳ nơi nào tiếp xúc, lẽ nào bản thân sẽ hấp thụ linh lực ẩn chứa bên trong nó?

Lại nhìn đến thi thể lão già đã khô cứng ở bên cạnh, ánh mắt từ ngờ đến dần dần vui vẻ rồi đến điên cuồng, cuối cùng khó kiềm chế, thảm nói:

“Ta có thể thôn phệ linh lực của người khác?”

Vì để xác định suy đoán của bản thân, Đái Luật vội vàng đứng dậy, đến gốc cây to trước mặt, bàn tay chạm vào thân cây.

Quả nhiên!

Khi bàn tay xanh tiếp xúc với thân cây, nhanh chóng rút ra sinh mệnh bên trong.

Cây to cao vút vốn vô cùng tươi tốt nhanh chóng lụi tàn, những chiếc lá vàng từng lớp từng lớp rơi xuống.

Cùng lúc đó, lượng linh lực bị hút lấy, chuyển hóa thành năng lượng, đi vào trong nội thể Đái Luật, khiến cho khí toàn trong cơ thể hần lại tăng lên một chút nữa.

Lúc này, dù có là tên ngốc cũng hiểu ra, đây rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, vì thể trong đêm tối, một tiếng cười tràn đầy hưng phấn vang lên.

Muah.. há há há!

Á há há há!

Đái Luật vốn cho rằng mình nhất định sẽ chết, bất ngờ xuất hiện kỳ tích thôn phệ năng lượng của Lão Quỷ, làm một phát từ Khai Mạch mười đoạn, đột phá đến Vô Đồ thất phẩm.

Dùng thuật ngữ huyền huyền để nói, đây là thôn tính vạn vật!

Cạch!

Nụ cười đột nhiên dừng lại.

Ánh sáng màu xanh trên bàn tay Đới Luật tan biến, mặc kệ có làm sao kích thích cũng không tái hiện.

“Ồ.. sao lại không có rồi!”

“Lẽ nào chỉ xuất hiện trong lúc nguy cấp?”

Mặc dù mặt mày ủ rũ chán nản nhưng phát hiện tu vi có sự tăng trưởng vượt bậc, Đới Luật vẫn khó kiềm chế sự hưng khởi.

Hắn siết chặt nắm đấm, lạnh lùng nói:

“Quân Thường Tiểu, sớm muộn có một ngày, lão tử sẽ báo thù rửa hận!”

Nói xong, hắn đứng dậy rời đi.

Vừa bước chân rời đi, tốc độ vô cùng nhanh, nhanh như một quỷ hồn.

Có thể thấy, ca ca khấn xanh không chỉ thôn phệ tu vi của Quý Lão, mà còn lĩnh ngộ được Huyết Bạo Bộ của lão, tuy không thể nào so sánh với người trước nhưng với đẳng cấp Vô Địch cảnh này, nhiều đây đã vô cùng lợi hại rồi!

Sáng khoái.

Quá sáng khoái!

Một giây này, Đới Luật đang di chuyển nhanh như tên bắn trong núi hoang, có một cảm giác “đỉnh thiên lập địa, duy ngã độc tôn”, hận không thể đuổi theo Thiết Cốt Phái, hung ác giày vò bọn họ một trận.

(P/s: trên trời dưới đất, chỉ mình ta vô địch)

Bình tĩnh, chậm rãi!

Tên đó và đệ tử quá trâu bò!

Bản thân mặc dù có được lực lượng mạnh mẽ, nhưng hai nắm đấm cũng khó địch nhiều nắm đấm, trước tiên vẫn nên quay trở về Thánh Tuyền Tông, nghiên cứu thấu đáo ánh sáng xanh, nâng cao tu vi rồi hẵng tính đến báo thù rửa hận đi!

Hai nắm đấm khó địch nhiều nắm đấm?

Vị huynh đệ này, ngươi có chút đề cao bản thân rồi.

Hắn cũng nhờ vào thôn phệ lực lượng của người khác, từ đó tăng cao cảnh giới mà thôi.

Cho dù hiện tại có là Vô Sư cảnh đi nữa, đối diện với đệ tử ngoại môn Long Tử Dương, kết quả cũng sẽ bị đánh cho hoài nghi nhân sinh.

...

Hấp thụ lực lượng của người khác, một đường từ Khai Mạch mười đoạn biến thành Vô Địch thất phẩm.

Đới Luật hoàn toàn có thể nói là gian lận, cũng hoàn toàn có thể coi là sự tích tiểu nhân vật trở mình.

Đáng thương nhất vẫn là Lão Quý.

người như hắn bình thường đều là BOSS, vốn dĩ có suy nghĩ “từ nhỏ đánh đến lớn”, kết quả người Thiết Cốt Phái còn chưa kịp thấy, bản thân lại bị một con kiến hôi chơi chết.

Mà lại nói.

Quân chương môn phái chân thành cảm ơn Đới Luật.

Nếu như không có hắn nửa đường cắt dây, chơi chết Quý Lão, đối mặt với một Vô Tông xuất quỷ nhập thần như thế, muốn giải quyết kháng định đau hết cả đầu.

Chẳng qua là... chết một nhân vật nguy hiểm, thành tựu một con kiến hôi.

Về sau phiền phức có lại bành trướng hay không, thật sự rất là khó nói.

Bùng Bục.

“Á..”

Đới Luật quên hết tất cả, dốc toàn lực triển khai tốc độ, kết quả không cẩn thận đâm vào vách đá to.

Từ tình hình trước mắt, ca ca khấn xanh dù có năng lực thôn phệ, nhưng với chỉ số IQ của hắn thì cũng khó mà mang lại bất kỳ uy hiếp thực tế gì cho người có hệ thống, phế vật nghịch thiên hay trùng sinh giả.

Vì thế, tiểu nhân vật tuy có thể trở mình, nhưng muốn trở mình với mấy tên có số mệnh nhân vật chính, kết quả vẫn là gánh nặng đường xa.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 236: Đề nghị lão Ngụy, cải thiện môi trường sinh thái!

Hai ngày sau, Quân Thường Tiểu mang đệ tử trở về môn phái.

Quận Hoa Anh thì triệt để như ong vỡ tổ, bởi vì Hắc Ưng Đường trên Hắc Ưng Sơn đã bị đốt cháy thành một vùng phế tích.

Đây lẽ nào là... bị diệt môn rồi?

Tin tức vừa mới truyền ra ngoài thì ngay lập tức tạo thành một trận cuồng phong quét ngang toàn bộ quận Hoa Anh.

Trong phút chốc, tất cả mọi người đều bàn tán về chuyện này, đại đa số đều là mỉm cười trong bóng tối.

Tà phái ở quận Hoa Anh không ít, nhưng mà danh tiếng xấu nhất cũng lại là Hắc Ưng Đường, bởi vì môn phái này hoàn toàn không để ý đến quy tắc trên giang hồ, cả ngày làm các loại mua bán giết người cướp của.

Nay môn phái bị thiêu rụi, Đường chủ và đệ tử tung tích không rõ, nhất định có người thay trời hành đạo, diệt cái thế lực này!

Chính phái vui vẻ là chuyện rất bình thường.

Tà phái sau khi nghe tin vậy mà lại vỗ tay khen hay.

Hắc Ưng Đường quả thật là xấu đến không ai thêm nhìn!

Đương nhiên.

Sau khi con vui vẻ trôi qua, đám người kia lại lần lượt thảo luận, rốt cuộc là anh hùng chốn nào, thế mà có thể đập đổ Hắc Ưng Đường đã thành lập trăm năm?

Nhưng đáng tiếc là không ai tận mắt chứng kiến.

Mọi người chỉ có thể dựa vào những thế lực mà Hắc Ưng Đường đã từng đắc tội tiến hành suy đoán.

Kết quả đoán tới đoán lui, đều không đoán ra được, bởi vì, những thế lực đã từng đắc tội nhiều vô số kể!

Cũng có người từng nói qua sự việc, Phó đường chủ Hắc Ưng Đường từng dẫn người truy đuổi Thiết Cốt Phái ở Từ Vong Cốc, nhưng không ai nghĩ đây lại là mấu chốt.

Đánh chết các võ giả của quận Hoa Anh cũng không cách nào nghĩ tới, bắt lưu môn phái ở quận Thanh Dương toàn diệt bọn người Phó đường chủ, sau đó lại tiên hạ thủ vi cường diệt luôn Hắc Ưng Đường. Trong lúc nhất thời có rất nhiều ý kiến bất đồng.

Liên quan đến việc Hắc Ưng Đường rốt cuộc vì cái gì bị diệt phái, nhất định sẽ trở thành một màn bí ẩn chưa có lời giải trong vòng quay của lịch sử.

...

Bên phía quận Thanh Dương cũng đã nhận được tin tức.

Nhưng vì là chuyện của quận khác nên cũng chỉ là tùy ý bàn luận, tuyệt không chuyện bé xé ra to.

Hiện tại bọn họ bàn luận chính là chuyện đan dược của Ngải gia, và mấy tháng sau Thiết Cốt Phái sẽ đi bàn luận võ đạo với Thánh Tuyền Tông.

Sau khi về môn phái.

Quân Thường Tiểu đem không gian giới chỉ thu hoạch được phát cho từng người, cấp cho chúng đệ tử mỗi người một cái.

Tiêu diệt Hắc Ưng Đường, chuyện này thu hoạch được không ít tài nguyên và tiền bạc, khiến hắn ta không cảm lòng được nghĩ, vì cái gì mình không phát cờ thay trời hành đạo, tổ chức đánh cướp Tà phái đâu chứ?

Không được, không được.

Cái này có chút hơi phách lối rồi, không phù hợp với phương châm phát triển khiêm tốn của môn phái.

Từ lúc đến dị giới, trước đó tiêu diệt Linh Tuyền Tông, rồi lại áp chế Hạo Khí Môn, bây giờ một chân đạp đổ cả Hắc Ưng Đường.

Hoàn toàn nhìn không thấy, rốt cuộc khiêm tốn chỗ nào!

“Chường môn!”

Ngày thứ hai trở về môn phái, lão Ngụy tới gặp mặt và nói:

“Nhóm dược liệu thứ hai đã chín mùi, có thể thu hoạch.”

“Thật sao?”

Quân Thường Tiểu mừng rỡ không thôi, vội vã chạy đến dược viên.

Dưới sự chăm sóc tỉ mỉ của lão Ngụy, hơn mười mẫu đất dược điền mọc đầy những dược liệu đã chín, trên không trung hội tụ càng nhiều linh khí nồng đậm.

“Hà!”

Quân Thường Tiểu hít sâu một hơi, tinh thần sáng khoái run lên.

“Lão Ngụy.”

Hắn kinh ngạc nói:

“Được viên dưới sự quản lí của người đầu đã biến thành nơi phong thủy bảo địa, linh khí dồi dào luôn rồi.”

Lão Ngụy nói:

“Chương môn, trên đỉnh núi Thiết Cốt Phái chúng ta thực sự quá tầm thường rồi, ta đề nghị đem được liệu loại linh khí trồng ở xung quanh, hẳn là sẽ tăng thêm không ít thuộc tính thiên địa.”

“Ý kiến này không tồi.”

Hai mắt của Quân Thường Tiểu phát sáng nói.

Thiết Cốt Sơn mặc dù rộng lớn nhưng đất đai lại quá bình thường.

Mặc dù cũng có một chút linh khí, nhưng so sánh với động thiên phúc địa mà nói thì còn cách xa tới mười vạn tám nghìn dặm.

Không nói đến Hắc Ứng Sơn, chỉ riêng việc cứu lưu Linh Tuyền Tông trấn giữ Linh Tuyền Sơn, trình độ linh lực đều mạnh hơn rất nhiều so với Thiết Cốt Sơn.

Đất tốt người giỏi.

Chỗ có sông núi màu mỡ sản sinh linh khí, chắc chắn có thể thai nghén ra nhân tài kiệt xuất.

Các loại thiết bị cơ bản đều phải có, linh khí bên trên Thiết Cốt Sơn cũng phải được tăng cường, như vậy mới có thể cho mình và đệ tử được hưởng lợi.

Thông thường, những nơi linh khí mờ nhạt thì việc hội tụ linh lực là chuyện vô cùng đau khổ, bất quá Lão Ngụy có thể thông qua việc nuôi dưỡng được liệu mà tăng lên trình độ linh khí.

Một khi linh khí bên trên Thiết Cốt Sơn dồi dào, tốc độ được liệu trưởng thành cũng sẽ tăng nhanh, sau khi trưởng thành lại tiếp tục giải phóng thuộc tính thiên địa, tạo thành một vòng tuần hoàn vô cùng hoàn mỹ.

“Nhưng mà.”

Lão Ngụy bổ sung nói:

“Đây là một cái đại công trình, tuyệt không phải hai ba năm là có thể nhìn thấy kết quả.”

“Không sao.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Bồn tọa sẽ dốc sức ủng hộ lão trồng cây tạo rừng.”

Chậm một chút cũng không chết ai, chỉ cần có thể cải thiện môi trường sinh thái của Thiết Cốt Sơn, vậy chính là việc công tại đương đại, lợi tại thiên thu.

“Nếu đã như vậy.”

Lão Ngụy nói: “Xin chương môn mua thêm các loại hạt giống được liệu nhiều một chút, tốt nhất đều là hàng chất lượng cao.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Không thành vấn đề.”

Tiếp sau đó, lão Ngụy bắt đầu thu hoạch được liệu.

Lão không bảo đệ tử được đường đến trợ giúp, thay vào đó là tự tay thu hoạch, mục đích chính là muốn linh khí tiếp tục lưu giữ hoàn hảo.

Sau khi trải qua một phen kiểm kê, được liệu để luyện Tụ Khí Đan tổng cộng có hơn hai nghìn phần, hiệu quả so với được liệu trước kia trồng còn mạnh hơn.

“Lão Ngụy.”

Quân Thường Tiểu cảm khái nói: “Thiết Cốt Phái ta có thể chiêu mộ một Được Liệu Sư như người, quả thật là một việc may mắn lớn mà.”

Lão Ngụy cười nói: “Nhận được sự yêu mến từ chương môn, lão già ta nguyện ý trong lúc còn sống, cống hiến chút sức cùng lực mọn này.”

“Lời này nói ra có chút điềm xấu.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Lão Ngụy tuy tuổi già sức yếu, bất quá nhất định sẽ trường thọ ngàn năm!”

“Ha ha ha..”

Lão Ngụy cười lớn nói: “Chỉ có người bước vào Võ Vương cảnh, mới có thể sống lâu ngàn tuổi, bộ xương già này của ta không thể trông mong được gì nữa rồi.”

“Đột phá đến Võ Vương cảnh là có thể sống lâu ngàn tuổi sao? Chuyện này cũng không phải khó nha.”

Quân Thường Tiểu nói.

“...”

Lão Ngụy khẽ co giật khóe miệng.

Võ Vương bên trên Tinh Vãn đại lục mặc dù không phải là sự tồn tại mạnh nhất, nhưng người có thể xưng Vương, không phải là bá chủ một phương, thì chính là chương môn của một phái.

Sau khi thu dọn được liệu, Quân Thường Tiểu rời được viên đi luyện chế đan dược.

Lão Ngụy tiếp tục dẫn đệ tử đi trồng những hạt giống chất lượng cao.

Có hai lần vun trồng được liệu, linh khí tràn ngập ở được viên được tăng lên rõ rệt, thời gian được liệu trưởng thành lần thứ ba cũng sẽ được rút ngắn không ít.

Đây là điều mà Quân Thường Tiểu rất hy vọng có thể nhìn thấy, bởi vì trước lúc thực hiện kỳ hạn một năm, nếu như có thể nhiều thêm một chút được liệu chất lượng cao, chuyện này nhất định sẽ vô cùng có lợi cho bản thân và chúng đệ tử đề cao thực lực.

....

Trong gian phòng.

Quân Thường Tiểu ngồi xếp bằng, vận chuyển Dịch Cân Kinh.

Bên trong Luyện Dược Các đang tiến hành luyện đan, âm thanh ‘Đinh Đinh’ không ngừng vang lên bên tai, giống như bản giao hưởng mỹ diệu.

Lão Ngụy trông ra nhóm được liệu thứ hai, bởi vì là hàng chất lượng cao, hiệu quả cũng theo đó tăng cao.

Sau khi toàn bộ đan dược đã luyện chế hoàn tất, Quân Thường Tiểu dùng thử một viên, đưa ra suy đoán đại khái tốc độ hấp thu gấp 15 lần bình thường.

Cái này cần 24 giờ đồng hồ không ngừng sử dụng, bằng với người khác hấp thụ linh khí một ngày, tương đương bản thân hấp thụ linh khí 15 ngày!

Quân Thường Tiểu ánh mắt cực nóng nói: “Dược liệu do lão Ngụy trồng, quả nhiên là mấu chốt giúp cho Thiết Cốt Phái ta mạnh lên!”

Ngày hôm sau.

Mỗi đệ tử tham gia diệt Hắc Ưng Đường đều được phát 10 viên Tụ Khí Đan xem như phần thưởng.

Sau đó hần tiến về thành Hồ Dương, tìm tới gia chủ Ngải gia, nói ra ý định của bản thân.

“Cái gì?”

Ngải Thượng Nghễ kinh ngạc nói:

“Loại hạt giống này cần mấy chục vạn há?”

“Có thể gom đủ không?”

Quân Thường Tiểu nói.

Ngải Thượng Nghễ lấy lại bình tĩnh, nói: “Mặc dù số lượng khá nhiều, nhưng cũng có thể gom được, bất quá cái giá sẽ hơi đắt một chút.”

Lúc trước hần tặng hạt giống chất lượng cao, số lượng cũng không quá nhiều, Ngải gia có thể gánh vác được.

Nhưng mấy chục vạn hạt mà nói, cái giá trị này quá lớn rồi!

Quân Thường Tiểu quăng ra một cái không gian giới chỉ, nói:

“Bên trong có hai ngàn vạn lượng, Ngải gia nhận lấy rồi gom góp đi.”

Ngải Thượng Nghễ co rút khóe miệng.

Xuất ra nhiều tiền như vậy chỉ để mua hạt giống dược liệu, chơi rất mạnh tay.

“Quần chúng môn, xin cứ yên tâm.”

Ngải Thượng Nghễ nói: “Ngải mỗ nhất định sẽ thu thập đủ hai nghìn vạn hạt giống dược liệu chất lượng cao trong thời gian sớm nhất.”

“Ừm”

Quân Thường Tiểu nói: “Đem tiền đi đi, rồi trả lại nhẫn cho ta.”

Hai nghìn vạn đều đã vung mạnh tay như vậy rồi, há lại đề ý một cái không gian giới chỉ, đây cũng quá là keo kiệt đi!

“Đúng rồi, Quần chúng môn.”

Sau khi nói xong chính sự, Ngải Thượng Nghễ nói: “Quận Bình Dương kế bên nửa tháng sau sẽ tổ chức, một cuộc môn phái luận võ quy mô khá lớn, quý phái có hứng thú muốn tham gia hay không?”

“Không hứng thú...”

Quân Thường Tiểu nói.

“Đình! Nhiệm vụ phụ phát động!”

Mở ra cửa sổ hệ thống, nhiệm vụ là ----- cho đệ tử đi tham gia môn phái luận võ ở quận Bình Dương, đồng thời đoạt chức quán quân [Nhiệm vụ tình anh].

Quân Thường Tiểu kéo một hơi rồi nói: “Cũng phải tham gia!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 237: Máy bán hàng tự động khu mua sắm đệ tử!

Quân Thường Tiểu lúc trước có nghĩ tới chuyện để cho đệ tử đi tham gia môn phái luận võ, nguyên nhân là có thể trợ giúp nâng cao khả năng thực chiến, nhưng từ khi có tháp rèn luyện thì đã bỏ đi ý nghĩ này.

Cái đồ chơi này còn thiếu thời gian để rèn luyện, hơi đầu rảnh rồi đi đấu cùng với người khác cơ chứ.

Sau khi nhiệm vụ phụ phát động, mặc cho hắn không hứng thú đi nữa, cũng phải tham gia cho bằng được, tiền lời thế nhưng là điểm cống hiến còn gì.

Hệ thống nói:

“Nhiệm vụ sử thi (I) là tham gia môn phái luận võ, hiện tại nhiệm vụ phụ cũng là tham gia môn phái luận võ, xem ra cái nhiệm vụ tình anh có vẻ hơi khó thực hiện.”

“Khó thì sao chứ, vậy mới có tính thách thức.”

Quân Thường Tiểu nói.

Ngài Thượng Nghê nói: “Theo như ta biết, lần này môn phái luận võ chủ yếu đều là lục thất lưu môn phái, người tham gia có thực lực mạnh nhất hẳn là Võ Đồ cửu phẩm.”

Hệ thống: “....”

Xem như vừa rồi ta chưa nói gì cả!

Vì cái gì?

Bởi vì các đệ tử Thiết Cốt Phái, trong cấp bậc Võ Đồ cảnh, có thể nói là sự tồn tại vô địch.

Môn phái luận võ ở quận Bình Dương, người tham gia có thực lực mạnh nhất là Võ Đồ cửu phẩm, đây chẳng phải là nhắm mắt cũng có thể đoạt quán quân sao?

Quân Thường Tiểu khó có thể kìm nén sự vui sướng.

Hệ thống cho một cái nhiệm vụ phụ, chẳng khác nào dâng com tận họng!

“Ngài gia chủ.”

Hắn ta hỏi:

“Phần thưởng là gì đâu?”

Nếu đã xác định cho đệ tử tham gia, nhất định phải càng để ý đến phần thưởng quán quân.”

Ngài Thượng Nghê nói:

“Nếu như đệ tử môn phái có thể lọt vào mười người đứng đầu, phần thưởng sẽ là 10 viên linh thạch, nếu có thể đoạt chức quán quân, vậy phần thưởng chính là một quyền võ học thượng phẩm và 100 viên linh thạch.”

“Sang chánh như vậy sao?”

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên nói.

Môn phái luận võ lần trước diễn ra ở thành Lịch Dương, Tiêu Tội Kỳ sau cùng đoạt chức quán quân, kết quả cũng chỉ thu hoạch được một cuốn võ học phẩm phẩm cao cấp và 10 viên linh thạch mà thôi.

Môn phái luận võ ở quận Bình Dương, mười người đứng đầu đã có thể nhận 10 viên linh thạch, giữa quận với quận cũng quá có sự khác biệt rồi.

Không muốn vì cống hiến môn phái, thì cũng phải vì 100 viên linh thạch mà tham gia!

...

Sau khi rời khỏi tiệm dược liệu của Ngài gia, Quân Thường Tiểu trở về môn phái, bắt đầu suy tính nên cho ai đi tham gia môn phái luận võ ở quận Bình Dương đây?

Phần thưởng này vừa hậu hĩnh vừa có nhiệm vụ, nhất định phải lựa chọn đệ tử nội môn.

Trong số người chỉ có Dạ Tinh Thần và Lý Phi là chưa tham gia môn phái luận võ ở thành Lịch Dương, chính vì thế mà sẽ chọn một trong hai vậy.

“Dạ Tinh Thần.”

Quân Thường Tiểu búng tay một cái nói.

Sau khi Dạ Tinh Thần biết được chuyện này, thâm tâm hắn phản đối kịch liệt.

Suy cho cùng loại cấp bậc giải đấu cho con nít này, hắn thà ở lại môn phái tu luyện còn hơn.

Bất quá sau khi nghe phần thưởng linh thạch xong, lập tức nghiêm túc nói: “Chương môn, khi nào chúng ta đi tham gia môn phái luận võ?”

“Mười ngày sau khởi hành.”

Quân Thường Tiểu nói.

Mười ngày á?

Còn có thể tranh thủ chút thời gian tu luyện.

Đêm khuya trăng sáng.

Quân Thường Tiểu như một thói quen bước vào tháp rèn luyện chơi hơn hai canh giờ, sau đó đi tắm nước nóng khuấy khóa, rồi trở về phòng ngồi xếp bằng vận chuyển Dịch Cân Kinh.

Mặc dù cần phải phát triển môn phái, thế nhưng cũng không thể buông lỏng tu vi.

Một canh giờ sau, Quân Thường Tiểu tiện tay kéo ra khu mua sắm, ni non nói:

“Đã đến thời điểm phải đổi mới rồi.”

“Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 770/1000!”

Vật phẩm mới xuất hiện vẫn như cũ chẳng có tác dụng gì.

Nhưng mà, lướt tới cuối cùng, phát hiện một vật phẩm có tên là “Máy bán hàng tự động khu mua sắm đệ tử”.

Hắn nhấn vào xem giới thiệu vật phẩm-----

Vật phẩm: Máy bán hàng tự động khu mua sắm đệ tử.

Giới thiệu: Đồ chơi này có thể tự động bán vật phẩm bên trong khu mua sắm của đệ tử, chỉ cần dùng ngón tay chứng thực, dưới điều kiện đầy đủ điểm cống hiến, có thể lựa chọn mua bất kỳ vật phẩm.

Giá cả: 100 điểm cống hiến.

“Đồ chơi này tuyệt thật!”

Quân Thường Tiểu nói.

Trước đó xuất hiện nhiệm vụ môn phái, rất nhiều đệ tử hoàn thành nhiệm vụ xong, nhận được số điểm cống hiến tương đương, mà hắn phái vì từng người mua rồi lại phân phối, chuyện này thật sự rất phiền phức.

Hiện tại đã có “máy bán hàng tự động khu mua sắm đệ tử”, sau này nhiệm vụ môn phái xuất hiện, đệ tử hoàn thành nhiệm vụ xong, sau đó có thể tự đi mua vật phẩm, có thể nói tiết kiệm được khối thời gian.

“Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 100 điểm cống hiến môn phái, nhận được một ‘máy bán hàng tự động khu mua sắm đệ tử’, vật phẩm đã vận chuyển đến không gian giới chi.”

“Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 670/1000.”

Sau khi mua hoàn tất, Quân Thường Tiểu không dám lại đổi mới khu mua sắm, sợ chơi đến nghiện rồi lãng phí không ít điểm cống hiến.

Đội bình minh vừa kìa, hắn lập tức đem máy bán hàng tự động đặt ở Nhiệm Vụ Các.

Sáng sớm.

Dưới bản nhạc giao hưởng, các đệ tử vui vẻ nhảy múa, tinh thần phấn chấn.

Người nhảy đẹp nhất là Liễu Uyển Thi, các loại vũ đạo tự đều là tự biên, tuyệt đối là cảnh đẹp ý vui.

Đáng tiếc, nàng lại sinh ra nhầm thế giới.

Nếu như đây là địa cầu, tuyệt đối có thể gạt hái vô số trái tim của trạch nam, cam tâm tình nguyện vì nàng hò hét, giờ cao bằng hiệu.

Thế dọc buổi sáng xong xuôi, Quân Thường Tiểu nói đến chức năng của máy bán hàng tự động, sau đó để chúng đệ tử vội vàng chạy đến Nhiệm Vụ các.

“Để ta thử xem!”

Thôi Bất Kiến đứng trước cỗ máy, duỗi ra ngón tay cái, nhấn lên cái nút bên trên, màn hình lập tức hiện ra số liệu-----

Đệ tử: Thôi Bất Kiến

Điểm cống hiến: 3 điểm.

Phía bên dưới liệt kê rất nhiều sản phẩm của khu mua sắm đệ tử, ví dụ như Mộc Kiếm, Tụ Khí Tán...

Mua cái gì mới tốt đây?

Thôi Bất Kiến nghĩ một lúc, rồi nhìn bên trên Tụ Khí Tán, sau đó chọn mua ba phần.

Từ tình huống trước mắt, hẳn hẳn là cần tài nguyên để đề cao tu vi, vì thế mới chọn mua Tụ Khí Tán, so với Mộc Kiếm có thể nói càng thêm thực tế.

Chúng đệ tử đã từng hoàn thành nhiệm vụ lần lượt đến thử nghiệm, sau khi phát hiện bản thân còn điểm cống hiến, đồng nhất lựa chọn mua Tụ Khí Tán.

“Chương môn.”

Lý Thanh Dương đứng ở ngoài điện nói: “Mấy bán hàng tuy rằng rất thuận tiện, nhưng nhiệm vụ của môn phái quá ít, rất nhiều sư huynh đệ đều không có điểm cống hiến để mua vật phẩm.”

Quân Thường Tiểu nói: “Đừng nóng vội, sau này sẽ có thôi.”

Hệ thống quy định bắt buộc phải chiêu mộ đủ đệ tử rồi mới mở ra nhiệm vụ môn phái, khoảng cách lần thứ ba mở ra, cần phải chiêu mộ thêm 1000 người.

“Aii.”

Quân Thường Tiểu thờ dài nói:

“Nếu mỗi ngày đều có nhiệm vụ môn phái, cho dù bản thân không thu được điểm cống hiến thì cũng chấp nhận luôn.”

Hệ thống nói: “Trong khu mua sắm có một loại vật phẩm tên là bảng phát động nhiệm vụ, mỗi ngày sẽ có nhiệm vụ mới xuất hiện, đệ tử hoàn thành xong nhiệm vụ sẽ chỉ có điểm cống hiến đệ tử, rất phù hợp với nhu cầu của chủ nhân.”

“Có dễ ăn không?”

Quân Thường Tiểu nói:

Hệ thống nói: “Rất dễ, nhưng chỉ xuất hiện bên trong khu mua sắm trung cấp.”

“Cút!”

...

Ngài gia làm việc hiệu suất rất cao, vồn vện vài ngày đã tới viếng thăm, cùng với đó là hai mươi vạn hạt giống được liệu chất lượng cao, bình quân một hạt chỉ cần một trăm lượng.

Hạt giống từ trước đến nay không đắt, khó ở chỗ trồng trọt và chăm sóc.

Tiêu hao hai ngàn vạn, thu về hai mươi vạn hạt giống, chuyện này khiến cho Quân Thường Tiểu có chút đau xót.

Nhưng ngẫm lại có thể cải tạo môi trường sinh thái của Thiết Cốt Phái, công tại đương thời, lợi tại thiên thu, vẫn là có thể chấp nhận được.

Sau khi có được một số lượng lớn hạt giống, lão Ngụy nói:

“Mời chương môn cho thêm chút nhân lực hỗ trợ ta vun trồng.”

“Ừm.”

Quân Thường Tiểu phân phó cho bốn người Long Tử Dương, Tư Mã Trọng Đạt tới đây hỗ trợ, cải tạo môi trường sinh thái của môn phái, chính là như vậy khi thể ngát trời triển khai.

Mười ngày sau.

Lấy phạm vi vài dặm xung quanh Thiết Cốt Phái, toàn bộ đều được trồng được liệu chất lượng cao, sau đó đệ tử Dược Đường phụ trách chăm sóc.

Chuyện này khiến cho bốn người Tôn Bất Không bận bịu sắp mặt, dù gì cũng là trồng xuống hai mươi vạn hạt giống cơ mà.

Một thì một một chút, nhưng đồng thời cũng giúp nâng cao kỹ thuật chăm sóc được liệu, cho nên đệ tử Dược Đường làm việc cũng là khổ tận cam lai.

“Đi thôi.”

Sau khi ăn sáng xong, Quân Thường Tiểu dẫn theo Dạ Tinh Thần, hướng về phía quận Bình Dương lên đường rồi đi, tham gia môn phái luận võ.

“Dạ sư đệ (sư huynh)!?”

Chúng đệ tử thi nhau đưa tiễn, hô hào nói: “Chúng ta đợi huynh chiến thắng trở về!”

“Hừ.”

Dạ Tinh Thần lạnh lùng cất tiếng.

Không biết vì cái gì, tâm tình có một chút biến hóa.

Hắn kiếp trước không có bạn bè, chỉ biết đơn côi một mình chém giết với người khác.

Hiện tại lên đường tham gia môn phái luận võ, có một đám sư huynh đệ nhiệt liệt tiễn biệt, cái loại cảm giác kì lạ này, trong kiếp trước của hắn chưa từng cảm nhận qua.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 238: Thiết Cốt Phái, Quận Thanh Dương!

Quân Thường Tiểu và Dạ Tinh Thần hai người hành trang gọn

nhẹ lên đường.

Hắn không dẫn theo đệ tử khác là vì môn phái luận võ quy mô lớn này chẳng tạo nổi cái gì khó khăn, người đi nhiều chỉ lãng phí thời gian, còn không bằng ở nhà tu luyện.

Người chịu trách nhiệm của môn phái luận võ ở quận Bình Dương nếu như mà biến khẳng định sẽ rất suy sụp.

Môn phái luận võ của chúng ta so với quận Thanh Dương càng thêm có quy mô, người đừng có khinh người quá đáng được không?

Tôn trọng nhất định sẽ cho. Nếu không, Quân thường môn sẽ không rảnh rỗi cho đệ tử đến tham gia.

Đường xá đến quận Bình Dương có chút xa xôi, Quân Thường Tiểu triệu hồi Từ Điện Ấu Hồ ra cười trên lưng thoải mái đi đường.

Dạ Tinh Thần đáng thương thi triển Độ Bộ Du Long theo sát phía sau.

Thật đáng giận!

Nếu như Thanh Thiên Ngọc Điều của bốn đế vẫn còn, võ cánh một cái là nghìn dặm, sớm đã đi đến tận trời nam đất bắc rồi.

Hào hán không nhắc chuyện năm đó.

Dạ Tinh Thần chỉ có thể đi bộ theo sau, đến ngày thứ hai tiến vào địa phận quận Bình Dương.

Địa phận quận Bình Dương rất lớn, thực lực trên các phương diện cũng mạnh hơn quận Thanh Dương, ở đây có ít nhất hơn ba trăm môn phái lớn nhỏ, tổng môn ngũ lưu cũng có hai.

Một là Hạo Nguyệt Phường, hai là Thỉnh Vũ Các.

Không sai, tiểu các chủ ở hội đấu giá bị hớ vài lần kia, tông môn hắn đặt chân ở chỗ này.

Trị an ở quận Bình Dương không tồi, mặc dù vẫn có môn phái tà đạo tồn tại, nhưng với sự hùng mạnh của các danh môn chính phái dồn ép, phần lớn đều là lên lút vụng trộm.

“Chắc chắc.”

Ngồi trên lưng hổ thú chậm rãi đi vào rừng núi cảnh sắc đẹp đẽ, Quân Thường Tiểu thì thầm nói:

“Có cảm giác linh khí nơi này so với quận Thanh Dương nồng đậm hơn thì phải.”

Dạ Tinh Thần nói:

“Quận Thanh Dương chung quy chỉ là một quận cừu đẳng, đương nhiên không thể so sánh với quận bát đẳng rồi.”

Cừu đẳng? Bát đẳng?

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên nói:

“Lẽ nào, giữa các quận cũng có phân loại đẳng cấp?”

Tên này, thân là cường môn một phái mà chưa từng nghe qua chuyện này sao?

Dạ Tinh Thần nói:

“Trên Tinh Vãn đại lục, môn phái được phân thành nhiều lưu, quận đương nhiên cũng được phân loại nhiều đẳng.”

“Cừu đẳng là thấp nhất?”

“Không sai.”

“...”

Quân Thường Tiểu trầm mặc.

Xuyên không đến môn phái cừu lưu, tọa lạc ở quận cừu đẳng, vận khí tốt ở chỗ nào đây?

Hệ thống nói:

“Chủ nhân không phải thích chơi độ khó cao sao, bắt đầu từ vị trí thấp nhất, không phải rất hợp với khẩu vị còn gì?”

Quân Thường Tiểu lười nói lý với nó, quay đầu nhìn Dạ Tinh Thần, cười nói:

“Xem ra ngươi dường như biết không ít đầu nhạ.”

“...”

Đây là thông tin cơ bản nhất có hiểu không!

Quân Thường Tiểu ân ý nói:

“Tĩnh Thần, thực ra bốn tọa biết, ngươi là một người có chuyện cũ.”

Ở môn phái, có nhiều lời không tiện nói, hôm nay chỉ có hai người, nói chuyện không cần phải dè chừng.

Dạ Tĩnh Thần nói:

“Vì thế chương môn có thể dùng một từ “soát” để tổng quát cả cuộc đời?”

“Không sai.”

Quân Thường Tiểu nghiêm túc trả lời.

Cái con mẹ nó ta hành tẩu trên giang hồ nghìn năm nay, chưa từng nhìn thấy một chủ môn phái nào da mặt dày như vậy!

“Thực ra là...”

Quân Thường Tiểu trở lại chính sự nói:

“Mỗi người đều có bí mật của mình, chôn giấu trong nơi sâu thẳm trái tim, không thể cho ai biết.”

Dạ Tĩnh Thần trầm mặc.

Lẽ nào, hần biết bí mật của mình sao?

Không thể nào, loại chuyện như trùng sinh là trái với luân hồi đạo lý, há có người lại đoán ra được chứ?

Nhất định là đang lừa ta!

“Tĩnh Thần.”

Quân Thường Tiểu nói: “Bí mật trong tim ngươi, bốn tọa không có hứng thú biết, mà chỉ cần ngươi nhớ kỹ, một ngày là người của Thiết Cốt Phái, cả đời là người của Thiết Cốt Phái”

Đệ tử này là vì bị cưỡng ép gia nhập môn phái, đương nhiên trong lòng hần hẩn là không thoải mái, vì thế phải từ từ dạy dỗ cảm hóa.

“Đã hiểu.”

Dạ Tĩnh Thần tuy trên miệng nói thế, nhưng trong lòng lại khịt mũi khinh thường.

Khoảng thời gian này, mặc dù hần biểu hiện tích cực, nhưng mục đích chân chính vẫn là muốn giành được càng nhiều tài nguyên võ đạo, đối với môn phái thật chẳng có cảm giác thân thuộc.

“Tĩnh Thần, ngươi có biết cái gì là leng keng leng keng leng keng?”

“Leng keng leng keng?”

“Leng leng leng keng leng keng chính là only, you ----- có thể cùng tôi đến Tây Kinh! Only, you ----- có thể diệt yêu trừ ma!”

Dạ Tĩnh Thần: “...”

Hần siết chặt hai nắm đấm.

Quân Thường Tiểu hát xong, nghiêm túc nói:

“Tĩnh Thần, khi ngươi hiểu rõ hàm ý của bốn chữ “xương cốt cứng rắn”, tự nhiên sẽ chân chính hiểu.”

Chương môn.

Ta muốn một quyền đập chết ngươi!

Môn phái luận võ ở quận Bình Dương tổ chức tại thành Tuy Dương.

Thành Tuy Dương mặc dù không chủ thành của quận, nhưng từ quy mô và thực lực có thể nói, mạnh hơn thành Thanh Dương rất nhiều.

Chỉ còn hai ngày là bắt đầu môn phái luận võ, thế lực từ bốn phương tám hướng ủa về trên các con đường, công thành người người ra vào, náo nhiệt vô cùng.

“Ai nha..”

Một võ giả già chấp tay nói:

“Đây không phải là chương môn Hạc Sơn Phái sao, đã lâu không gặp, tu vi tăng lên thấy rõ.”

“Ôi chao, hóa ra là Không minh chủ, lâu rồi không gặp, lâu rồi không gặp.”

Chương môn Hạc Môn Phái dẫn theo đệ tử chấp tay nói.

Cảnh tượng các thế lực dùng những lời nói khách khí chào hỏi, liên tiếp diễn ra ở cổng thành, bầu không khí vô cùng tốt đẹp.

“Gầm!”

Đúng lúc này, phía sau truyền đến một tiếng gầm giận dữ, mọi người kinh ngạc vội vã quay đầu lại nhìn.

Phát hiện một nam nhân áo gấm, cười trên một báo thú lông đen chậm chậm đi đến.

“Đây là Hắc Bì Báo!”

“Trời ạ, hung thú có thực lực không kém Võ Đồ đình phong!”

“Là thiếu môn chủ của lục lưu Ngự Thú Môn.”

“Không hổ danh là môn phái thuần hóa hung thú, ra ngoài chính là cười Hắc Bì Báo!”

“Thiếu môn chủ của Ngự Thú Môn sao lại tới đây, chẳng lẽ hần cũng muốn tham gia môn phái luận võ?”

“Quy định của môn phái luận võ, thành viên môn phái chỉ cần chưa đủ hai mươi tuổi, và chưa từng tham gia luận võ, đều có tư cách báo danh.”

Quần chúng thiham to nhỏ với nhau, ánh mắt đầy sự hâm mộ.

Thiếu môn chủ cười trên lưng Hắc Bì Báo, đệ tử vây chặt xung quanh, mặt đầy kiêu ngạo bước vào thành.

Chỉ cần cười hung thú ra đường, đi đến đâu đều sẽ trở thành tiêu điểm của mọi người, điều này khiến hần vô cùng sáng khoái.

“Hừm?”

Đột nhiên, Thiếu môn chủ chau mày lại.

Bởi vì hai người từ bên cạnh bước nhanh đi qua, đầu cũng không quay lại nhìn, dường như không thấy hần tồn tại.

Hần đã quen cảm giác được người khác chú ý, bỗng nhiên có người ngó lơ mình, thế là trầm giọng hét:

“Hai người phía trước kia, đứng lại cho bốn thiếu chủ.”

“Gầm!”

Hắc Bì Báo và chủ nhân tâm ý tương thông, lập tức hướng về hai người vừa đi qua gào thét.

m thanh có chút lớn, chấn động đến võ giả bình thường trong lòng run rẩy.

Ngay lúc này, mọi người đều chú ý đến hai người đang đi nhanh qua bên cạnh thiếu môn chủ Ngự Thú Môn.

Dám đi qua trước mặt Hắc Bì Báo, cái lá gan thật không nhỏ mà!

“Có chuyện gì không?”

Người ở phía trước nhất dừng lại, mỉm cười xoay người lại, nhìn kĩ rồi cuộc lại là Quân chương môn đẹp trai của chúng ta.

Người bên cạnh không cần phải nói chính là Dạ Tinh Thần.

Nhìn hai tên này bộ dạng không xem ai ra gì, thiếu môn chủ hơi có chút tức giận.

Bốn thiếu chủ cười Hắc Bì Báo ngay phía trước tầm mắt các người, đáng lẽ phải biểu hiện chút sự kính sợ mới đúng chứ?

Chẳng lẽ nào là cao thủ?

Vị thiếu môn chủ cảnh giác thăm dò nói:

“Nhìn các hạ rất lạ mắt, không biết đến từ môn phái nào?”

“Thiết Cốt Phái ở quận Thanh Dương.”

Quân Thường Tiểu nói.

Các thế lực từ các phương ở gần đó nghe xong, thần sắc đều ngờ ngạc, nhanh chóng bắt đầu bàn tán.

“Hóa ra là Thiết Cốt Phái ở quận bên cạnh.”

“Đây không phải môn phái đạo gần đây thăng cấp lên bát lưu đó sao?”

“Bọn họ lẽ nào đến thành Tuy Dương xem nào nhiệt hả?”

Nghe thấy quần chúng bàn tán, đặc biệt là nghe thấy bốn chữ “môn phái bát lưu” thiếu môn chủ biểu lộ ánh mắt coi thường nói:

“Vị bằng hữu này, hần là người chưa ý thức được, hiện tại các người đang cản đường bốn thiếu chủ ta sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 239: Tên đệ tử này của ta cũng rất hung tàn!

Quân Thường Tiểu khẽ giật mình, nói:

"Chúng ta đi nhanh, người đi chậm, làm sao cân đường được chứ, mà lại nói, nếu không phải người hô đứng lại, hiện tại chúng ta đã tiến vào trong thành, càng không cản trở đường đi của người."

Lời giải thích này vô cùng hợp tình hợp lý, hoàn toàn không sai.

Nhưng các thể lực khắp nơi lại trầm nghĩ, cái Thiết Cốt Phái ngoài quận này chẳng lẽ nhìn không ra, thiếu môn chủ Ngự Thú Môn đang muốn gây chuyện sao?

Còn không mau nói một tiếng xin lỗi, để tránh rước họa vào thân đâu?

Aii..

Đúng là người trên rừng núi xuống, thật không có ánh mắt sự đòi mà.

Thiếu môn chủ Ngự Thú Môn cũng không nghĩ tới, đối phương lại giờ chiều bài này, sau đó thần nhiên nói:

"Con Hắc Bì Báo này của bọn thiếu chủ có chút hung tàn, hai vị đi ở phía trước không may chọc giận nó, kết quả bị tấp một cái, vậy chết có chút oan ức rồi."

Nếu như môn phái lớn ở bên ngoài quận, khẳng định phải cho mặt mũi.

Bất quá đây chỉ là một cái môn phái bát lưu, tiến vào địa phận của quận Bình Dương, cần phải cho hắn học cách làm người.

"Hóa ra là đang suy nghĩ cho chúng ta."

Quân Thường Tiểu chấp tay nói:

"Vậy thì liền tạ vị công tử này, chúng ta sau này có duyên gặp lại."

Nói xong, hắn dẫn theo Dạ Tinh Thần hướng về phía cổng thành bước đi.

Ánh mắt thiếu môn chủ đẩy lên lửa giận.

Hắc Bì Báo có tâm ý tương thông với chủ nhân, cất bước đuổi theo.

Nó không phải công kích, thay vào đó là mở ra cái miệng rộng của mình, dự định phát ra tiếng gầm giận dữ, chấp nhiếp hai tên nhân loại phía trước.

Nhưng mà.

Tiếng gầm còn chưa kịp gào!

Dạ Tinh Thần bỗng nhiên xoay người, hung hăng tung ra một chiêu Bạo Liệt Quyền đánh tới.

"Bành!"

Quyền lực trực tiếp nện vào bên mặt.

Một quyền này dường như núi sụp đất lở, oanh kích Hắc Bì Báo lui về phía sau hơn mười bước, sau đó tứ chi của nó mềm nhũn nằm rạp trên mặt đất.

Thân thể thiếu môn chủ cũng theo đó mất thăng bằng té xuống đất, cả người đầy bụi bặm không nói, tư thế có thể nói vô cùng chật vật.

"Thiếu môn chủ!"

Các đệ tử lần lượt tiến lên.

Các thể lực khắp nơi ngoài cửa thành, cùng nhau trừng to mắt.

Trời ạ!

Tên thiếu niên nhìn như chỉ có mười bảy mười tám tuổi kia, một quyền của hắn có thể đánh ngã Vô Đồ đỉnh phong Hắc Bì Báo, lực lượng hết sức khiếp thật!

Đây không phải điều quan trọng, quan trọng nhất là hắn dám công kích thú cười của thiếu môn chủ - lực lưu Ngự Thú Môn, đây chính là ngại mình sống quá lâu mà!

"Tinh Thần."

Quân Thường Tiểu trầm giọng nói:

"Sao có thể tùy tiện xuất thủ đâu chứ."

Dạ Tinh Thần thu hồi nắm đấm, thần nhiên nói:

"Đệ tử lo lắng con nghiệt súc kia sẽ công kích chương môn."

"Cũng đúng."

Quân Thường Tiểu quay đầu lại, hướng về phía thiếu môn chủ đang được diu đứng lên, cười nói:

"Vị công tử này, vui lòng quân tốt thú cười của mình, lại càng không nên để nó tới gần bồn tọa, bởi vì tên đệ tử này của ta khá là hung tàn."

"..."

Mọi người co giật khốc liệt.

Một quyền đánh ngã Hắc Bì Báo, xác thực rất hung tàn!

"Người..."

Thiếu môn chủ tức sôi máu, vừa định mở miệng đáp trả, kết quả nhìn thấy hai người kia đã vào thành, đành phải siết chặt nắm quyền, tức giận nói với lòng:

"Các người cho đó cho bồn thiếu chủ!"

Cười trên lưng Hắc Bì Báo với hào quang chói sáng, trong lòng vốn dĩ rất sáng khoái.

Kết quả thú cười bị đánh ngã, bản thân thì té xuống đất, mà lại giữa thanh thiên bạch nhật, cục tức này há có thể nuốt trôi.

Thù này, nhất định phải báo!

Nhưng bên trong thành Tuy Dương cấm phát sinh tranh đấu, cho nên chỉ có thể kìm nén lửa giận, đợi môn phái luận võ kết thúc tính cả vốn lẫn lời!

"Tên kia vừa rồi tự xưng là bồn tọa, nam tử xuất thủ gọi hắn là chương môn, chẳng lẽ người này chính là chương môn Thiết Cốt Phái - Quân Thường Tiểu?"

"Hắn là vậy rồi!"

"Ta nghe nói, cách đây không lâu cái Thiết Cốt Phái này đi khiêu chiến Hạo Khí Môn, chung cuộc thu hoạch được toàn thắng luôn đấy!"

"Chắc chắn, đúng là anh hùng xuất thiếu niên mà."

Võ giả ngoài cửa thành tranh nhau bàn tán.

Không phải tất cả mọi người đều xem thường Quân Thường Tiểu, có không ít võ giả lớn tuổi bày tỏ sự thương thức, dù sao việc lấy thực lực môn phái bát lưu chiến thắng môn phái lục lưu, chuyện này trước đây chưa từng có!

...

Thành Tuy Dương rất to lớn, cũng rất náo nhiệt.

Quân Thường Tiểu dẫn theo Dạ Tinh Thần tiến vào trong thành, sau đó nhìn ngang liếc dọc vài lần, lập tức có thể dựa theo dấu hiệu trên đường, tiến thẳng đến điểm báo danh môn phái luận võ ở nam thành.

Môn phái luận võ đã bắt đầu mở báo danh từ vài ngày trước, rất nhiều thế lực cũng đã cho cao tăng môn phái đến báo danh, cho nên danh sách trống còn lại cũng không nhiều.

"Môn phái."

Quân Thường Tiểu vừa đến điểm báo danh, nam tử ghi danh mở miệng nói.

"Quận Thanh Dương, Thiết Cốt Phái."

Quân Thường Tiểu nói.

Nam tử ghi danh khẽ giật mình, sau đó ngẩng đầu lên, đánh giá một chút rồi nói:

"Môn phái các người ở quận Thanh Dương, muốn tham gia môn phái luận võ ở quận Bình Dương chúng ta sao?"

"Không được sao?"

Quân Thường Tiểu cười nói.

Mặc dù đúng là có thể, bởi vì trên thông báo cũng đã ghi rõ ràng, không hạn chế bất kỳ quận tham gia.

Bất quá nam tử ghi danh lần đầu tiếp đãi môn phái ngoài quận đến báo danh, cho nên một chút kinh ngạc cũng là điều bình thường.

"Người là ai?"

Dựa theo quy định, người ghi danh cần xác nhận không phải cao tăng môn phái đến tham gia.

"Chương môn Thiết Cốt Phái, Quân Thường Tiểu."

Quân Thường Tiểu ngạo nghễ nói.

Người khác có thể xem thường môn phái của mình, nhưng bản thân nhất định phải tự hào về nó!

"Bao nhiêu người tham gia?"

"Một người."

"Một người thôi á?"

Nam tử ghi danh co giật khỏe miệng nói:

"Quân chưởng môn, môn phái luận võ chỉ giới hạn cho đệ tử tham gia, người là người đứng đầu một phái nên không có tư cách tham gia."

Hắn hần là đang hiểu lầm

Đây là xem Dạ Đế đại nhân đứng bên cạnh hóa thành không khí!

"Đây là đệ tử tham chiến của bốn tọa."

Quân Thường Tiểu nói.

"Ra thế."

Nam tử ghi danh tự thông não, nói:

"Danh tính, độ tuổi."

"Dạ Tinh Thần, mười tám tuổi."

"Ba."

Đại ấn nện trên tờ phiếu báo danh, nam tử ghi danh cảm nó trùng với lệnh bài dự thi đưa tới, nói:

"Sáng mai tập hợp ở nơi này."

"Bất quá ta nói trước..."

Hắn hơi dừng một chút, nói:

"Môn phái luận võ của quận Bình Dương, trước nay đều là đệ tử môn phái trong nội quận tham gia, quý phái đến từ quận bên ngoài, khẳng định là sẽ nhận được đối đãi đặc thù."

Đây là lời nhắc nhở đầy thiện ý.

Quân Thường Tiểu mỉm cười nói:

"Đã hiểu."

Thời điểm hắn dẫn Dạ Tinh Thần rời đi, từ các võ giả ngoài thành tiến vào hay là các thế lực khắp nơi đến báo danh, tranh nhau bàn luận.

"Hóa ra Thiết Cốt Phái không phải đến xem náo nhiệt, người ta đây là tới góp vui nha."

"Cái lá gan cũng không nhỏ đâu, dám chạy sang quận Bình Dương chúng ta hít sự kiện."

"Hai năm trước, có một cái môn phái lực lưu bên ngoài quận, dẫn theo mười tên đệ tử đến tham gia môn phái luận võ, kết quả còn không phải bị đào thải ngay vòng thứ nhất."

"Cho nên mới nói, môn phái luận võ của quận Bình Dương chúng ta, chỉ dành cho người nội quận tham gia, môn phái bên ngoài quận đến húp cháo, khẳng định sẽ trở thành tâm điểm cho mọi người công kích."

"Thiết Cốt Phái chỉ có một tên đệ tử tham gia, đến lúc diễn ra vòng hỗn chiến, nhất định chèo chống không được bao lâu sẽ bị đào thải."

Chuyện này không cách nào phủ nhận.

Dạ Tinh Thần thể hiện một quyền vừa rồi, hung hăng đánh ngã Hắc Bì Báo, chuyện này khiến các võ giả tận mắt chứng kiến rất khiếp sợ.

Bất quá môn phái luận võ của quận Bình Dương, cũng có quy tắc ngầm của mình, vòng giao đấu thứ nhất chính là hỗn chiến, lúc đó chính là trăm người đánh loạn xạ trên một cái đấu trường, chỉ có người sống sót mới được tiến vào vòng hai.

Hắn chỉ là một tên bên ngoài quận, chắc chắn sẽ trở thành tâm điểm công kích.

Quân Thường Tiểu dẫn Dạ Tinh Thần tìm một cái nhà trọ tạm nghỉ, sáng hôm sau đi đến đấu trường.

Thành Tuy Dương tổ chức môn phái luận võ, kiến trúc là cùng một loại với đấu thú trường, đài quan chiến có thể chứa hai ba mươi vạn người.

Vẫn là quy tắc cũ.

Quân Thường Tiểu thân là môn phái cao tầng, cùng với các vị tai to mặt lớn khác, được sắp đặt ở nơi có vị trí tốt nhất.

Sau một lúc, Dạ Tinh Thần cùng với bọn người tham gia khác, từ bên trong hội trường đi bộ ra, đứng ở bên trên một trong tám cái đấu thú trường.

"Chắc chắn."

Quân Thường Tiểu từ trên cao nhìn xuống một trong tám khu vực, thăm thi nói:

"Ít nhất cũng có hơn hai ngàn người dự thi, quả nhiên quy mô môn phái luận võ so với quận Thanh Dương lớn hơn hẳn."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 240: Một lũ cặn bã, nhào đến đây!

Môn phái luận võ hai năm một lần của quận Thanh Dương, người tham gia thi đấu cũng chỉ có mấy trăm người, còn tại quận Bình Dương quy mô lên đến hơn hai nghìn người. Đây chính là khoảng cách giữa quận cửu đẳng và quận bát đẳng.

Số lượng người không chỉ nhiều, thực lực cũng vô cùng đông mãnh.

Quân Thường Tiểu mượn vào Kính Râm Chống Nắng, phát hiện người tham gia tu vi thấp nhất cũng là Vô Đồ nhất phẩm, Vô Đồ tứ ngũ phẩm đi đầy đường, cao nhất là Vô Đồ cửu phẩm cũng có đến bốn người.

Môn phái luận võ ở quận Thanh Dương, Vô Đồ nhất nhị phẩm đều có thể là ứng cử viên quán quân, ở đây chỉ có thể làm tằm đệm lót.

Thực tế nguyên nhân tạo thành khoảng cách lớn như vậy, chính là do môn phái luận võ của quận Bình Dương giới hạn võ giả báo danh, có thể từ hai mươi tuổi trở xuống.

Quận Thanh Dương giới hạn độ tuổi phải nhỏ hơn mười tám tuổi, tuy chỉ chênh lệch hai tuổi, thực lực cách biệt sẽ chênh lệch khác biệt.

Đương nhiên.

Bát đẳng quận Bình Dương mạnh hơn cửu đẳng quận Thanh Dương, đây là sự thật không thể tranh cãi.

“Ôi kìa?”

Một tên thể lực lão đại ngồi bên cạnh Quân Thường Tiểu, thấp giọng nói:

“Chương môn Thiết Cốt Phái đeo cái gì trên mắt vậy?”

“Hừ.”

Một cao tăng môn phái khác khinh bỉ nói:

“Chỉ có thể già thần già quỷ mà thôi.”

“Một cái môn phái bát lưu của quận cửu đẳng, cũng dám đến tham gia môn phái luận võ của quận Bình Dương, là ai cho bọn hắn dừng khí này vậy?”

“Ta nghe nói Thiết Cốt Phái này từng thách đấu với Hạo Khí Môn, lại còn giành được thắng lợi vang dội.”

“Chuyện này lão phu cũng có nghe nói qua, hình như phái bảy đệ tử xuất trận, toàn thắng bảy trận, vị môn chủ còn thua dưới tay hắn luôn kìa.”

“Không phải chứ, một môn phái bát lưu mà cường thế đến vậy sao?”

Bên dưới thành chủ thành Tuy Dương đang nói về quy tắc luận võ, mấy tên cao tăng môn phái tán dóc bàn chuyện.

Từ trong giọng điệu không khó để nghe ra Thiết Cốt Phái có thể thắng Hạo Khí Môn là chuyện khó tin biết bao.

Quân Thường Tiểu cẩn thận nghe quy tắc thi đấu.

Đại khái hiểu được quy tắc vòng thứ nhất của môn phái luận võ của quận Bình Dương, chính là tám khu vực tiến hành một vòng hỗn chiến lớn, trong thời gian quy định có thể đứng vững trên sân sẽ tiến vào vòng thứ hai.

Khụ khụ.

Một khu vực ít nhất ba trăm người, hỗn chiến chắc chắn vô cùng đặc sắc.

Sau khi thành chủ thành Tuy Dương nói xong các loại quy tắc, bắt đầu tiến hành điểm danh võ giả tham gia.

“Hạc Sơn Phái, Hùng Quý!”

“Tước Môn...”

“Quận Thanh Dương, Thiết Cốt Phái, Dạ Tinh Thần!”

“Có..”

Dạ Tinh Thần lười biếng đáp.

Nếu không phải cần xác định võ giả tham gia có ở mặt hay không, hẳn chắc hẳn cũng chẳng thèm trả lời.

Ngược lại, phía trên đài quan sát bùng nổ một trận ồn ào, tất cả võ giả đều nhìn Dạ Tinh Thần, rồi thấp giọng bàn tán.

“Há, kỳ luận võ lần này, người ngoài quận cũng không biết sống chết đến tham gia sao?”

“Cửu đẳng quận Thanh Dương ở bên cạnh phái không?”

“Thiết Cốt Phái không phải chính là cái môn phái bát lưu, từng đánh bại Hạo Khí Môn vào đoạn thời gian trước sao?”

“Một môn phái bát lưu ở quận cửu đẳng đến tham gia môn phái luận võ của quận Bình Dương chúng ta, chẳng lẽ xem chính mình là cọng hành rồi sao?”

Trong khi cao tăng các phương bàn tán xôn xao, ít nhiều còn chú ý đến hình tượng một chút, bất quá võ giả quận Bình Dương lại thể hiện ra sự khinh bỉ vô cùng tinh tế.

Mặc cho Thiết Cốt Phái chiến thắng Hạo Khí Môn. nhưng trong mắt bọn hán chung quy vẫn chỉ là môn phái hạ đẳng của một quận hạ đẳng, không biết lượng sức đến quận Bình Dương tham chiến, quả thực đang bôi nhọ kỳ luận võ lần này.

“Quận Thanh Dương, Thiết Cốt Phái?”

“Hãy, gan cũng lớn thật đấy, dám vác mặt đến tham gia luận võ.”

“Đáng tiếc ta không cùng khu luận võ với hán, nếu không ngay vòng đầu tiên đánh cho hán lên bờ xuống ruộng rồi.”

Các đệ tử tham gia khác cũng thấp giọng bàn tán y hệt.

Một võ giả đứng bên cạnh Dạ Tinh Thần, khinh thường nói:

“Hóa ra nguoi là nguoi quận Thanh Dương, ta nói thế nào trông lạ mắt như vậy đâu chứ?”

Các võ giả tham gia khác ở cùng một khu luận võ đều liếc mắt nhìn sang, nhếch mép cười khinh bỉ.

Dùng ánh mắt xác nhận.

Tên này sẽ là nguoi đầu tiên bị loại khi vòng thứ nhất vừa bắt đầu.

Cảm nhận được ánh mắt mọi người đổ dồn về phía mình, Dạ Tinh Thần biểu lộ ra ánh mắt đầy sự khinh bỉ cùng xem thường, nhàn nhạt nói:

“Chỉ là một đám cận bã.”

Quân Thường Tiểu xoa cằm ngồi ở bên trên đài quan sát, nói:

“Vòng đầu tiên vừa bắt đầu, Tinh Thần sợ rằng sẽ trở thành tâm điểm cần chăm sóc nha.”

Rất nhanh.

Công tác điểm danh kết thúc.

Võ giả quận Bình Dương không nghe thấy tên người tham gia thứ hai đến từ quận Thanh Dương, lập tức hiểu lần này Thiết Cốt Phái chỉ cho một người đến tham gia.

Một cái môn phái bát lưu, chỉ cho một tên đệ tử tham chiến, đây hẳn là đến diễn xiếc khi nha.

“Quân chương môn!”

Một người trung niên ở bên cạnh nói:

“Kỳ mở thật sự bái phục dũng khí của nguoi luôn, dám dẫn đệ tử đến tham gia môn phái luận võ.”

Quân Thường Tiểu đáp:

“Cũng thường thôi.”

Người trung niên lắc đầu.

Lần trước có một môn phái lục lưu chạy đến bán quận tham gia, mười tên đệ tử bị diệt gọn trong vòng đầu tiên, lần này nguoi chỉ cho một tên đệ tử tham chiến, còn không phải đến làm trò cười hay gì?

“Kỳ trường lão.”

Có người cười nói:

“Đợi chút nữa bắt đầu luận võ, khu vực thứ ba chắc chắn có trò vui để xem”

“Phải đấy, đợi đến lúc tập thể hơn ba trăm người đánh một người, có thể chống cự được nửa phút đã xem như kỳ tích rồi.”

Lão đại các phương cười nói liên tục.

Quân Thường Tiểu mặc xác bọn hán, thản nói:

“Tinh Thần, vòng đầu tiên đại hỗn chiến có hơi khốc liệt, đừng khiến bốn tọa thất vọng đấy.”

Ngay lúc này, thành chủ thành Tuy Dương cao giọng tuyên bố nói:

“Môn phái luận võ quận Bình Dương kỳ thứ sáu chính thức bắt đầu, mời võ giả tham gia tiến vào khu vực luận võ.”

“Sắp bắt đầu rồi kia.”

“Ta có chút đợi không nổi nữa rồi.”

“Lần này thực lực của võ giả tham gia không tệ, trận đấu nhất định sẽ rất đặc sắc.”

Đầu trường tổng cộng có tám sân thi đấu, mỗi khu luận võ to cỡ bằng nửa sân đá bóng.

Dạ Tinh Thần đại diện Thiết Cốt Phái ở khu vực số ba, thời điểm hần vừa mới bước vào khu vực, hơn ba trăm tên võ giả tham gia gần đó đều đưa mắt nhìn sang.

Không còn nghi ngờ gì!

Bọn hần đều ngẩng mục tiêu lên người tên võ giả ngoài quận này, một khí trận luận võ vừa khai màn, vậy chính là trăm người đồng lòng đánh một.

Đây cũng quá ức hiếp người khác rồi còn gì?

Đành chịu thôi, môn phái luận võ của quận Bình Dương người ta. Người như một kẻ ngoài hành tinh đến xâm lược, khẳng định sẽ trở thành mục tiêu cho trăm người hỏi thăm.

Mà ngoại trừ môn phái lớn ngẫu hứng đến thách thức một lần ra, các môn phái ngoài quận khác nhất định sẽ không đến tham gia để tự rước họa vào thân.

“Tiểu tử.”

Một tên võ giả tham gia luận võ từ đi đến trước mặt Dạ Tinh Thần, thấp giọng cười nói:

“Đợi cuộc luận võ bắt đầu, đừng có vội khóc lóc đấy.”

Khóc?

Dạ Tinh Thần nhớ kỹ mặt tên này.

...

Tất cả thành viên vào vị trí, tám khu vực luận võ chứa hơn nghìn võ giả tham gia, từ bên trên nhìn xuống, cảnh tượng khá là hãi hùng.

“Vòng đầu tiên, bắt đầu.”

Thành chủ thành Tuy Dương lớn giọng hét.

“Phụt phụt!”

Trong phút chốc, võ giả tham gia luận võ ở tám khu vực khác nhau, lần lượt bạo phát tu vi bản thân, linh lực phóng xuất tạo thành thanh thế to lớn.

Sau khi môn phái luận võ chính thức bắt đầu, các võ giả trên đài quan sát phần lớn đều chuyển dời ánh mắt về khu luận võ thứ ba, từng người khóa chặt thân hình Dạ Tinh Thần.

Người ngoại quận á.

Mọi cảm nhận thật tốt tốt phong cách tiếp khách của quận Bình Dương ta.

“Soạt!”

Một võ giả ở khu vực luận võ thứ ba ra tay trước, từ phía sau xông đến, đồng thời tung ra nắm đấm đã rót đầy linh lực.

“Bành!”

Dạ Tinh Thần xoay người, một tay nắm chặt quyền của đối phương, nói:

“Cạn bả.”

“Chuyện này...”

Tên võ giả tham gia này mặt mày biến sắc.

“Răng rắc!”

Dạ Tinh Thần dùng năm ngón tay phát lực nắm chặt, lập tức âm thanh gãy xương vang lên, sau đó cả người lùi về phía sau, tránh một đòn tấn công của người khác, sau đó nhấc chân đạp qua.

“Bành!”

“Răng rắc!”

Cơ thể tên võ giả thứ hai đến đánh úp đứng không vững, bị một cước đá vào ngực, xương cốt lập tức bị gãy vài đoạn.

“Á á á...!”

Hai tên võ giả đau đớn gào thét.

“Soạt!”

Dạ Tinh Thần ném tên võ giả bị bóp gãy xương tay ra ngoài, sau đó thi triển Độ Bộ Du Long xuất hiện trước mặt một tên võ giả khác, trực tiếp bóp chặt vai trái của hần, cười u ám nói:

“Người đến cơ hội khóc lóc cũng không có!”

“Răng rắc!”

“Á!!!!!!”

Tên võ giả bị bóp gãy xương cốt lập tức kêu thảm thiết.

Phải rồi!

Hắn ngay cả cơ hội khóc cũng không có.

Bởi vì cơn đau đến quá bất ngờ, sự đau đớn như xé rách tim gan, nước mắt chưa kịp bắt đầu ngưng tụ thì người đã nằm hôn mê trên đất.

Rầm! Rầm!

Dạ Tinh Thần xoay người, tung ra hai nắm đấm, khiến cho hai tên võ giả đánh lên bị nện bay ra ngoài.

Thân thể kiều ngạo đứng trong khu vực luận võ, quét mắt một lượt hơn ba trăm võ giả tham gia xung quanh của quận Bình Dương, thần thái thân nhiên nói:

“Một lũ cặn bã, nhào đến đây!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 241: Toàn bộ đào thải!

Luận võ vừa bắt đầu, Dạ Tinh Thần đã trực tiếp xử lý ba tên võ giả tham gia một cách ác liệt, dứt khoát, tàn nhẫn, khiến võ giả trên đài quan sát trợn mắt há hốc mồm.

Một đám cặn bã, nhào đến đây!

Câu nói này trong nháy mắt thiêu đốt lửa giận trong lòng các võ giả quận Bình Dương.

Một tên từ môn phái bát lưu ở một quận cửu đẳng đến đây húp cháo, thể mà hung hăng càn rỡ như vậy, chuyện này nhẫn nhưng không thể nhịn!

Võ giả tham gia ở khu vực luận võ thứ ba, nhìn thấy Dạ Tinh Thần liên tiếp đánh ngã ba người, vốn dĩ vẫn có chút e ngại, bắt quá vừa nghe xong câu nói kia, lửa giận cũng theo đó cấp tốc sôi trào!

Lên!

Hung hăng ngược đài hẳn một trận!

Soạt! Soạt!

Trong chốc lát, hơn mười tên võ giả tham gia từ những phương hướng khác nhau lao đến, chưởng pháp, cước pháp lần lượt vung tới chào hỏi.

Dạ Tinh Thần giật giật lông mày.

Hắn nhanh chóng thi triển Độ Bộ Du Long, chớp mắt đến gần hai võ giả, hai nắm đấm mạnh mẽ tung ra, trực tiếp đánh bay kẻ địch.

Sau khi thuận lợi, không chút do dự, đầu tiên tránh kẻ đánh lên từ phía sau, tiếp đó thi triển Bạo Liệt Quyền.

Bành! Bành! Bành!

Linh lực khuếch tán ra ngoài, khiến những võ giả tham gia đều bị đánh bay ra ngoài.

Dạ Tinh Thần xuống tay vô cùng hung mãnh, võ giả bị đánh bay ra không thể không phun ra một ngụm máu tươi, mất đi sức mạnh chiến đấu.

Nếu như không phải quy tắc của môn phái luận võ cấm tổn hại đến tính mạng, bằng vào tính cách của hắn, sợ rằng võ giả ngã xuống đất đã là những xác chết.

Bất quá, vẫn còn hơn ba trăm người.

Vì vậy trận chiến này chỉ vừa mới bắt đầu!

Soạt! Soạt! Soạt!

Càng nhiều võ giả tham gia xông đến.

Bọn chúng không thể chấp nhận đệ tử của một môn phái bát lưu ngoài quận, ngay tại sân nhà mình không biết trời cao đất rộng như vậy.

Từ góc độ quan sát của Quân Thường Tiểu, Dạ Tinh Thần bị vài trăm tên võ giả tham gia vây thành trong ba lớp, ngoài ba lớp, cảnh tượng có thể gọi là hùng tráng.

“Quần chúng môn.”

Một tên lão đại ngồi bên cạnh cười nói:

“Đệ tử này của ngươi đúng là thực lực không tồi, chỉ đáng tiếc hai quyền khó địch với nhiều quyền, sớm muộn cũng bị loại mà thôi.”

“Phải vậy không?”

Quân Thường Tiểu khoanh tay cười nói.

Rầm! Rầm!

Bên trong khu luận võ thứ ba, Dạ Tinh Thần một mình tiếp tục chiến đấu, mỗi lần hấn ra tay nhất định sẽ có một võ giả tham gia bị trọng thương, biểu hiện có thể nói vô cùng cường hãn!

Bản thân nắm giữ kinh nghiệm võ đạo phong phú, thực lực lại mạnh hơn võ giả tham gia luận võ, dù có đối mặt với hơn ba trăm võ giả tham gia, Dạ đế đại nhân của chúng ta cũng không có một chút hoảng loạn.

Quân Thường Tiểu phái hấn đến tham gia, coi như là lựa chọn sáng suốt.

Bành! Bành! Bành!

Dạ Tinh Thần thi triển liên tục Bạo Liệt Quyền và Khai Sơn Chương, dường như hóa thân thành chiến tướng cô độc cao ngạo, đi vào doanh trại của địch chém giết vô số binh sĩ.

Từng tên võ giả tham gia dưới đòn tấn công sát phạt của hắn, hoặc là bị đánh bay ra ngoài, hoặc là ngã rạp xuống đất.

Trong thời gian ngắn, võ giả bị đánh ngã cùng với mất đi lực chiến đấu, ít nhất có hơn năm mươi người.

“Chuyện này...”

Trên đài quan sát, các võ giả quan chiến nhìn đến mắt chữ o mồm chữ a.

Đệ tử Thiết Cốt Phái một quyền một người, lực chiến đấu cũng quá mức đáng sợ!

Không sao, không sao cả!

Trên sân vẫn còn hơn hai trăm võ giả tham gia.

Hắn chung quy cũng chỉ có một mình, coi như tiêu hao chiến cũng có thể mài chết tên này!

Những võ giả tham gia luận võ vây quanh Dạ Tinh Thần cũng thầm nghĩ như thế, cho nên chỉ cần tiếp tục tấn công, nếu như không phải bị hạn chế phạm vi không gian, e rằng hơn trăm người lấy thịt đè người cũng đủ rồi.

Ở khu vực luận võ khác cũng đã phát sinh chiến đấu.

Nhưng nói về trình độ đặc sắc, chắc chắn không thể so với khu luận võ thứ ba, dù sao Dạ Tinh Thần vẫn đang đơn thân độc mã chiến đấu với mấy trăm người.

Ánh mắt của những võ giả quan chiến, toàn bộ đều ngấm chặt vào khu luận võ thứ ba, ngấm chặt trên người tên đệ tử Thiết Cốt Phái như một cái máy cắt cỏ kia.

“Quá mạnh!”

“Tên này lẽ nào là Võ Sư sao?”

“Võ giả tham gia bị hấn đánh, không một người còn có lực tái chiến!”

Cứ như thế, những võ giả tham gia lần lượt bị Dạ Tinh Thần đánh bay ra ngoài, lần lượt bị đào thải, sự chấn kinh trong mắt mọi người ngày càng mãnh liệt.

Lão đại các phái cũng biểu lộ gương mặt kinh ngạc.

Tên đệ tử Thiết Cốt Phái này đối mặt với nhiều người như vậy, không chỉ điều luyện tránh né, còn có thể thực hiện phản kích hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức không thể bắt bẻ.

Nếu không phải hơi thở hấn tỏa ra là Võ Đồ cảnh, bọn họ thậm chí hoài nghi, đây là một tên Võ Tông lão luyện đang chiến đấu với một bầy tôm tép!

Biểu hiện của Dạ Tinh Thần cũng khiến Quân Thường Tiểu ngạc nhiên không thôi, thầm nói:

“Tên đệ tử này, thật đúng là có chút mạnh.”

“Còn chỉ là một chút.”

Hệ thống nói.

Quân Thường Tiểu khoanh tay, cười nói:

“Xem ra, khu vực luận võ thứ ba sẽ chỉ có một người tăng hạng.”

“Hừ.”

Tên lão đại ở bên cạnh nhàn nhạt nói:

“Quần chúng môn, luận võ chỉ mới bắt đầu thôi mà, kịch hay còn ở phía sau.”

“Không sai!”

Quân Thường Tiểu đồng ý nói:

“Kịch hay vẫn còn ở phía sau nha.”

Khu luận võ thứ ba.

Trận đấu vẫn tiếp tục diễn ra.

Dạ Tinh Thần như một chiến thần, mỗi một hành động quyền cước là từng tên võ giả tham gia bắt lực ngã xuống đất, tảng đá quanh đó đều dính lên máu tươi.

Đoán chừng trong thời gian mười phút.

Võ giả ngã xuống trên đất đã tăng lên một trăm năm mươi người.

Dạ Tinh Thần không những đuối sức, thậm chí ngược lại càng đánh càng hăng, điều này khiến những võ giả còn lại dần biểu lộ ánh mắt sợ hãi.

Tên này, quá trâu rồi!

Không thể tiếp tục đánh, nếu không, mình chắc chắn cũng sẽ bị loại.

Võ giả quận Bình Dương bắt đầu lấy lại bình tĩnh, không có người tiếp tục ngu ngốc tìm đường chết, chỉ là một mực bao vây lấy Dạ Tinh Thần.

Bọn họ không đánh?

Ta đánh!

Soạt! Soạt! Soạt!

Dạ Tinh Thần thi triển Độ Bộ Du Long, hai nắm đấm ngưng tụ linh lực, chỉ cần võ giả muốn tiếp cận, hấn lập tức điên cuồng mạnh mẽ tung ra nắm đấm, những tên võ giả trở thành mục tiêu đều bị đánh ngã rạp xuống đất.

Cứ như vậy tiếp diễn, các võ giả tham gia sợ hãi ào ào lui về phía sau.

“...”

Võ giả quan sát co giắt khóe miệng.

Các người đông người như vậy, thế mà để một tên tiểu tử dọa chạy tán loạn, thực sự còn đâu mặt mũi nữa!

Quân Thường Tiểu nhún vai, hơi thất vọng nói:

“Võ giả tham gia luận võ của quận Bình Dương các người, cũng chỉ đến thế là cùng.”

Sắc mặt lão đại các môn phái biến hóa đến khó coi.

Rầm! Rầm!

Dạ Tinh Thần vẫn còn đang chiến đấu.

Khu vực luận võ chỉ có một cái không gian như thế, võ giả tham gia dù muốn chạy cũng không thể chạy xa, cho nên một khi trở thành mục tiêu, kết cục chính là cả người đau đớn nằm trên mặt đất.

Bịch! Bịch!

Từng võ giả tham gia ngã xuống, số người bị loại không ngừng tăng lên.

Ba mươi phút sau.

“Phù phù!”

Một tên Võ Đồ cửu phẩm, ôm bụng đau đớn nằm trên mặt đất, sau đó hôn mê bất tỉnh.

“Cạn bã.”

Dạ Tinh Thần khinh thường nói.

Rất phách lối!

Nhưng hấn có tư cách phách lối!

Bởi vì khu luận võ thứ ba chỉ có một người còn đứng, hơn ba trăm võ giả tham gia toàn bộ nằm trên mặt đất, miệng không ngừng rên rỉ đau đớn!

Trên đài quan sát, từng tên võ giả quan chiến ngây ngẩn hết cả người.

Bọn họ từng có cái suy nghĩ, sau khi môn phái luận võ bắt đầu, đệ tử Thiết Cốt Phái sẽ được chăm sóc đặc biệt như thế nào, bị đánh đến thảm thiết nhường nào.

Nhưng ngàn vạn lần không nghĩ đến, toàn bộ võ giả tham gia sẽ bị một mình hấn ngược đãi!

Thời gian còn chưa đến nửa canh giờ.

Trong số người ngây dại còn có cả lão đại các môn phái, đặc biệt là khi nhìn thấy một tên ứng cử viên quán quân bị đánh bất tỉnh, khóe miệng co giật dữ dội.

Tên đệ tử Thiết Cốt Phái này thật sự rất mạnh!

Quân Thường Tiểu nhìn về phía lão đại vừa nói chuyện lúc này, cười nói:

“Kịch hay của vòng đầu tiên kết thúc!”

Đúng vậy.

Kịch hay kết thúc rồi.

Đệ tử Thiết Cốt Phái không chỉ không bị loại, mà ngược lại ba trăm võ giả tham gia toàn bộ bị đào thải.

Tất cả võ giả tham gia trong cùng một khu luận võ đều bị đào thải ở vòng đầu tiên, loại chuyện này tại các kỳ môn phái luận võ trước của quận Bình Dương, chưa từng xuất hiện!

Chẳng trách khi Dạ Tinh Thần xử lý xong tên võ giả tham gia sau cùng, toàn bộ võ giả quận Bình Dương đều há hốc miệng.

“Khu luận võ thứ ba vòng đầu tiên, võ giả thắng hạng là... Dạ Tinh Thần của Thiết Cốt Phái ở quận Thanh Dương.”

Trọng tài cất cao giọng tuyên bố.

Dạ Tinh Thần bước qua từng thân thể võ giả tham gia luận võ, cho đến khi đi ra khỏi khu luận võ, lập tức nhàn nhạt nói:

“Tham gia loại luận võ này, hoàn toàn lãng phí thời gian.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 242: Dễ dàng giành chức quán quân!

Ung dung nhẹ nhàng giành quán quân.

Vòng đầu tiên môn phái luận võ quận Bình Dương, thời gian quy định là một canh giờ, Dạ Tinh Thần đào thải toàn bộ võ giả tham gia ở khu luận võ thứ ba, tiên phong thắng hạng vào vòng thứ hai.

Khu vực luận võ khác vẫn đang tiếp tục giao chiến.

Mãi đến một canh giờ sau, tổng cộng có hơn ba mươi người thắng hạng vào vòng thứ hai.

Khi bọn họ đi ra, nhìn thấy toàn bộ võ giả ở khu luận võ thứ ba đều nằm trên mặt đất, trên mặt từng người không thể không hiện lên sự khiếp sợ.

Do phải chuyên tâm giao đấu và có hạn chế về địa hình, vì thế những võ giả này không tận mắt chứng kiến Dạ Tinh Thần làm sao cắt cổ.

May mà không thấy.

Nếu không, chắc chắn tâm lý bị tổn thương nghiêm trọng.

Thậm chí còn dâng lên suy nghĩ từ bỏ hy vọng với chức quán quân.

Vòng luận võ đầu tiên kết thúc.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, võ giả thắng hạng bắt đầu chọn bảng số tiến hành luận võ một đối một.

Võ giả có thể vượt qua đại hỗn chiến, thực lực phần lớn đều từ Võ Đồ ngũ phẩm trở lên, vì thế trận đấu lượt thứ hai khẳng định sẽ càng đặc sắc.

Chỉ có điều.

Sau khi đệ tử Hạc Sơn Phái rút trúng Dạ Tinh Thần, các vị cao tăng môn phái trực tiếp ngồi liệt trên ghế.

Thôi xong đời tiểu tử này rồi.

Ứng cử viên quán quân đều bị tên này đánh cho bất tỉnh nhân sự, tiểu tử này chỉ là Võ Đồ lục phẩm thì khẳng định bị ngược hành đầy mồm.

“Vòng thứ hai, trận thứ nhất bắt đầu.”

Trọng tài hét lên tuyên bố.

Dạ Tinh Thần và đệ tử Hạc Sơn Phái bước lên đài luận võ.

“Bắt đầu!”

“Soạt!”

Đệ tử Hạc Sơn Phái tiên hạ thủ vi cường, thi triển Hạc Bộ và Hạc Hình Quyền trái rung phải lắc công kích tới.

Đổi là trước kia, các vị cao tăng môn phái nhất định sẽ khen ngợi biểu hiện của tiểu tử này không tệ, nhưng hiện tại khóe miệng chỉ biết co giật mãnh liệt.

Đối thủ mạnh như vậy, người làm mấy động tác ba hoa chích chòe này có tác dụng gì đâu chứ.

Quả nhiên.

Thời điểm tên đệ tử này thi triển Hạc Bộ, thân hình không ngừng di chuyển xung quanh đối thủ, kết quả Dạ Tinh Thần không kiên nhẫn cho một quyền vào mặt, cả người ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh.

“Tốc độ nhanh thật!”

“Đệ tử Hạc Sơn Phái cũng bị một đấm bất tỉnh!”

“Tên này rất mạnh!”

Vòng luận võ thứ hai tiếp tục tiến hành, cho đến một canh giờ sau, võ giả thắng hạng tổng cộng có mười sáu người, sau đó lại dựa vào rút thăm quyết định đối thủ.

“Phù Phụt!”

Trên đài luận võ, Võ Đồ thất phẩm tiếp nhận một quyền của Dạ Tinh Thần nhấn nhò mặt này ngã xuống đất.

“Võ giả chiến thắng, Dạ Tinh Thần!”

“Phù Phụt!”

“Võ giả chiến thắng, Dạ Tinh Thần!”

Từ vòng đấu tám người tiến vào bốn người, Dạ Tinh Thần vững vàng một quyền đánh ngã đối thủ, chuyện này khiến cho các võ giả tham gia khác khiếp sợ đến xanh cả mặt, trên trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Con em nó, đâu chỉ có mạnh.

Đây là siêu cấp mạnh!

Ngay lúc này, các võ giả tham gia rút cuộc thông nã, vì cái gì toàn bộ võ giả khu luận võ thứ ba lại đảo thái toàn bộ.

Vòng đấu bốn người mạnh nhất.

Dạ Tinh Thần không dùng nắm đấm, trực tiếp dựa vào Khai Sơn Chưởng đánh bay đối thủ trong chớp mắt, thành công tiến vào trận chung kết.

Mọi người lại càng co giết khoe miệng kịch liệt hơn.

Từ vòng đấu thứ hai tiến hành một đấu một đến nay, đệ tử Thiết Cốt Phái không cần xuất chiêu thứ hai, có thể nói là sự tồn tại vô địch trong giải đấu!

“Hầy..”

Quân Thường Tiểu lác đầu nói:

“Cho đệ tử đến tham gia loại môn phái luận võ trình độ như này, hoàn toàn đang lãng phí thời gian.”

“...”

Lão đại các môn phái ngồi ở bên cạnh, ai ai cũng sắc mặt khó coi vô cùng.

Không cách nào phân bác.

Đệ tử người ta có thực lực trâu như vậy rồi, chỉ có thể chống mắt lên xem hần giả vờ khoa trương.

Bởi vì Dạ Tinh Thần hết lần này đến lần khác đánh bại đối thủ trong tích tắc, cuộc luận võ vốn dĩ phải đặc sắc cũng trở nên nhạt nhẽo vô vị.

Võ giả quận Bình Dương không còn quan tâm đến chức quán quân, bởi vì bọn hắn có thể khẳng định không ai ngoài đệ tử Thiết Cốt Phái, thay vào đó bọn hắn nghĩ liệu người tiến vào chung kết, có thể khiến người kia tung ra chiêu thứ hai hay không thôi!

Đời không như là mơ.

Bởi vì sau khi trận chung kết bắt đầu, Dạ Tinh Thần vẫn như cũ dùng một chiêu đánh Võ Đồ cửu phẩm bay ra khỏi đài luận võ.

Môn phái luận võ ở quận Bình Dương cứ như thế mà kết thúc.

Khi thành chủ thành Tuy Dương tuyên bố chức quán quân thuộc về ai, hơn hai mươi nghìn quần chúng tinh thần vẫn có chút thần thờ.

Trận chung kết trong lịch sử các kỳ môn phái luận võ của quận Bình Dương đều xuất hiện đặc sắc, nhưng kỳ này vừa mới bắt đầu đã kết thúc.

Một chút đặc sắc cũng không có!

Một chút nhiệt huyết sôi nổi cũng không có!

Thôi thôi mãi như vậy còn gì!

Ít nhất trận chung kết vẫn còn diễn ra.

Môn phái luận võ ở quận Thanh Dương, Tiêu Tội Ký giành chức quán quân mà chẳng tốn một chút công sức, nhạt nhẽo đến mức khiến người xem phun máu.

“Đinh! Nhiệm vụ phụ hoàn thành, chủ nhân nhận được 500 điểm cống hiến.”

“Đinh! Điểm cống hiến môn phái: 1115/1000”

“Đinh! Điểm cống hiến môn phái đã vượt mức...”

“Đinh! Chủ nhân đã hoàn thành nhiệm vụ phụ, nhận được một bình dịch cải tạo tư chất cực phẩm.”

Chặc chặc.

Phần thưởng của nhiệm vụ tình anh này đúng là hậu hĩnh.

Quân Thường Tiểu đứng dậy, chấp tay hướng về lão đại các môn phái nói:

“Đa tạ chư vị đã nhường, giúp tên đệ tử Thiết Cốt Phái ta giành chức quán quân môn phái luận võ.”

Từ “giúp” này nói ra rất thông minh, nhưng cũng biến thành một bàn tay vô hình, hung hăng đánh vào mặt các thế lực bốn phương ở quận Bình Dương, khiến cho sắc mặt từng người khó coi đến cực hạn.

Không phải đã nói Thiết Cốt Phái sẽ bị loại sao?

Kết quả thế nào?

Người ta giành chức quán quân nhẹ nhàng đến vậy thôi rồi.

Dưới hai mươi nghìn cặp mắt nhìn chăm chăm, Dạ Tinh Thần đi đến nhận võ học thượng phẩm và một trăm viên linh thạch.

Đến đây, môn phái luận võ chính thức kết thúc.

Một cái môn phái ngoài quận giành chức quán quân, chuyện này nhất định sẽ gây náo động lớn trong quận Bình Dương.

Thiết Cốt Phái tất nhiên sẽ trở thành tiêu điểm bàn tán.

Toàn bộ những chuyện này như chẳng liên quan gì đến Quân Thường Tiểu, nguyên nhân là vừa rời khỏi hội trường nghỉ ngơi được một lúc, hắn lập tức dẫn Dạ Tinh Thần trở về môn phái.

Thời điểm vừa đến, võ giả quận Bình Dương biết đây là một cái môn phái bát lưu của quận cửu đẳng, không thể không dùng ánh mắt coi thường mà nhìn, bây giờ phải thay bằng cặp mắt kính sợ.

Trận đại hỗn chiến vòng đầu tiên đánh bại hơn ba trăm người, trận đấu về sau toàn dùng một chiêu đánh bại đối thủ, đệ tử môn phái này quá mức khủng bố!

Nếu không có sự tôn trọng, vậy cần phải đâm cho ra.

“Đáng chết!”

Thiếu môn chủ cười Hắc Bì Báo trên đường trở về môn phái, ánh mắt tràn đầy lửa giận.

“Thiếu môn chủ..”

Một tên đệ tử nói:

“Chúng ta ta cứ về tay trắng như thế này, không phải quá dễ dàng cho Thiết Cốt Phái sao?”

Thiếu môn chủ buồn bực nói:

“Tên đó ngang ngược giành chức quán quân, thực lực đã vượt xa bọn thiếu chủ, không cho Thiết Cốt Phái đi, chẳng lẽ muốn ăn no đòn hay gì?”

Hắn khó mà tiếp nhận chuyện nhục nhã ở ngoài cổng thành, cho nên quyết định sau khi môn phái luận võ kết thúc, chặn đường dạy dỗ tên đệ tử Thiết Cốt Phái kia một trận.

Nhưng đến lúc tận mắt chứng kiến Dạ Tinh Thần bá đạo giành chức quán quân, suy nghĩ lập tức tan thành mây khói.

Thực lực quá mạnh, bản thân trêu chọc không nổi!

Hừ.

Món nợ này, bọn thiếu nhớ nhớ kỹ, lần sau nếu như gặp lại, nhất định..

“Gầm.”

Đột nhiên, rừng cây phía sau truyền đến tiếng gào thét.

Ánh mắt Hắc Bì Báo co rút lại, sau đó thể hiện ra sự sợ hãi, thân thể bị dọa đến mức run rẩy.

Sắc mặt thiếu môn chủ Ngự Thú Môn cũng hơi biến hóa.

Tiếng gầm thét này nhất định là của hổ thú, đồng thời từ tiếng gầm không khó để nghe ra vô cùng hung tợn, đẳng cấp nhất định không thấp.

“Soạt!”

Một con hổ thú lông tím từ đám cỏ bên trái chạy ra, sau đó dừng lại chỗ không xa mọi người.

Roẹt roẹt roẹt!

Tia sét màu tím bắn ra xung quanh.

Thiếu môn chủ Ngự Thú Môn và các đệ tử nhìn tình cảnh trước mặt, hai con mắt tròn tròn.

“Hùm..”

Quân Thường Tiểu cười trên lưng hổ nhìn qua, nói:

“Đây không phải công tử ở cổng thành sao, thật không ngờ lại có duyên gặp mặt ở chốn rừng hoang này.”

“Gầm”

Từ Điện Áu Hồ ngửa đầu gầm gừ, uy vũ bất phạm.

“Phù phù!”

Hắc Bì Báo bị dọa hoảng sợ, tứ chi mềm nhũn khụy xuống đất, thiếu môn chủ Ngự Thú Môn lại một lần nữa té xuống đất.

Trong ánh mắt của Từ Điện Áu Hồ giắt lên sự khinh bỉ, sau đó chờ chủ nhân rời đi.

Thiếu môn chủ thăm hại từ mặt đất bò dậy, không màng đến cỏ dại dính trên tóc, hai mắt nhìn chăm chăm con hổ thú phía xa, không tin được nói:

“Đây là... Từ Điện Áu Hồ!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 243: Phương pháp kiếm tài nguyên!

“Từ Điện Áu Hồ?”

“Trời ạ, đây là hung thú lỗi thuộc tính vô cùng hiếm thấy!”

“Hắn chỉ là một tên chương môn của môn phái bát lưu, há có thể sở hữu loại thú cười này chứ!”

Đệ tử Ngự Thú Môn kinh sợ không thôi.

Thần là một môn phái có giao thiệp với hung thú, bọn hắn đương nhiên biết hung thú lỗi thuộc tính quý giá bao nhiêu, khó thuần phục thế nào.

Quân Thường Tiểu vì không muốn gây chú ý, ngay lúc đến địa phận thành Tuy Dương, hắn thu hồi Từ Điện Áu Hồ vào trong bóng chương môn.

Sau khi môn phái luận võ kết thúc, trên đường quay về quận Thanh Dương nhất định phải cười, lại không nghĩ tới gặp thiếu môn chủ Ngự Thú Môn ở chốn rừng hoang này, kết quả vẫn là vô tình khoa trương.

“Hãy..”

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

“Muốn khiếm tốn thật khó vậy sao?”

“Gầm!”

Từ Điện Áu Hồ cảm nhận được suy nghĩ của chủ nhân, một lần nữa ngửa cổ gầm to, khiến cho động vật trong rừng kinh sợ chạy toán loạn khắp nơi.

Như thế này mà có thể không gây chú ý, vậy thì quá quái lạ rồi!

Quân Thường Tiểu có vật cười thay đi bộ, Dạ Tinh Thần vẫn đáng thương thi triển Bộ Bộ Du Long theo phía sau.

Còn phần thưởng giành được đã sớm giao nộp.

“Đáng ghét!”

Hắn thầm tức giận nói:

“Sớm biết thế này, không bằng ở nhà tôi luyện trong tháp rèn luyện.”

Trên đường quay về, Quân Thường Tiểu kéo ra khu mua sắm, suy nghĩ có nên sử dụng điểm cống hiến thừa để đổi mới, hay vẫn là mua mấy bình dịch cải tạo tư chất đây?

“Bỏ đi, cần ổn định trước đã.”

Hắn không nỡ lãng phí điểm cống hiến, mua bốn bình dịch cải tạo tư chất, điểm cống hiến từ 1115 giảm xuống 955.

Một nhiệm vụ ản, một nhiệm vụ phụ.

Ban đầu điểm cống hiến vốn sắp thấy đáy lại một lần nữa sung túc, chuyện này khiến cho Quân chương môn rất thoải mái, cũng rất có cảm giác an toàn.

“Đến quận Bình Dương tham gia luận võ, kiếm lời được 500 điểm cống hiến, 100 viên linh thạch.”

Quân Thường Tiểu vô cùng vui vẻ nói:

“Rất đáng!”

Võ học thượng phẩm thi sao?

Thật lòng mà nói, hẳn không dễ vào mắt, dẫu sao so với võ học trong khu mua sắm còn kém xa nhiều lắm.

Đặc biệt là võ học giành được ở môn phái luận võ quận Thanh Dương, nếu không phải e ngại giấy quá cứng, rất có khả năng đã dùng làm giấy vệ sinh.

Hệ thống nói:

“Tình Vãn đại lục có rất nhiều quận, cứ cách một thời gian sẽ có môn phái luận võ, chủ nhân có thể thể cho đệ tử đến tham gia nhiều một chút, tiện thể xem như một cách kiểm tài nguyên.”

“Hử.”

Quân Thường Tiểu tròn tròn mắt nói:

“Người không xúi bậy ta sử dụng điểm cống hiến đã là rất có lương tâm rồi, há lại chủ động chỉ ta cách kiểm tài nguyên sao?”

Hệ thống nghiêm túc nói:

“Sứ mệnh của ta là giúp đỡ chủ nhân xây dựng Thiết Cốt Phái trở thành tông môn mạnh nhất.”

“Được rồi!”

Quân Thường Tiểu xoa cằm, suy nghĩ nói:

“Đề các đệ tử tham gia môn phái luận võ, không chỉ có thể kiếm linh thạch, còn có thể tiến hành thực chiến, chuyện này cũng không tồi.”

Nhưng bản thân mình không thể theo đám đệ tử chạy đông chạy tây được.

Hệ thống nói:

“Dưới tình huống bình thường, môn phái luận võ không nhất thiết bắt buộc chương môn phái đích thân đi tới, đệ tử chỉ cần cung cấp bằng chứng môn phái, có thể tự mình báo danh tham gia luận võ.”

“Sau khi trở về thử hỏi Ngai gia chủ xem, còn có quận nào muốn tổ chức loại sự kiện như môn phái luận võ này.”

Hai ngày sau.

Quân Thường Tiểu trở về quận Thanh Dương.

Nhưng không lập tức trở về môn phái, mà trước tiên đến thành Hồ Dương một chuyến.

“Quân chương môn tham gia môn phái luận võ quận Bình Dương?”

“Đúng vậy.”

“Chiến tích thế nào?”

“Tiện tay cầm chức quán quân.”

Kết!

Ngai Thượng Nghê ngẩn người.

Tiện tay cầm chức quán quân, câu nói này thật con mẹ nó vô sỉ!

“Ngai gia chủ.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Người có biết những quận khác tổ chức môn phái luận võ mà phần thưởng là linh thạch không?”

Ngai Thượng Nghê hơi giật khóe miệng, nói:

“Quân chương môn muốn dẫn đệ tử đến tham gia luận võ?”

“Đám đệ tử không tài giỏi của Quân mã, cả ngày chỉ ở môn phái tu luyện không được, hành tẩu giang hồ vẫn là rất cần thiết.”

Quân Thường Tiểu nói.

Ngai Thượng Nghê: “...”

Đám đệ tử không tài giỏi của người, thế mà đánh đệ tử chân truyền Hạo Khí Môn không tự gánh vác sinh hoạt được, vậy rốt cuộc thế nào mới được cho là tài giỏi!

“Không sai.”

Ngai Thượng Nghê đồng ý nói:

“Đóng cửa tu luyện chính là rời xa thực tế, chỉ có rèn luyện ở chốn giang hồ hỗn loạn, mới là con đường trưởng thành chân chính.”

Hắn ngừng một lúc, nói:

“Quận Hoa Dương vài hôm sau sẽ tổ chức đại hội luận võ, tính chất không khác biệt so với môn phái luận võ bao nhiêu, phần thưởng cũng rất hậu hĩnh.”

“Thật không?”

Quân Thường Tiểu hứng thú.

Ngài Thượng Nghễ nghiêm túc đáp:

“Quận Hoa Dương có không ít tà phái, lịch sử các kỳ đại hội luận võ có không ít người chết, Ngài mỡ không khuyến khích Quân chương môn cho đệ tử đến tham gia.”

“Hơn nữa...”

Hắn dừng một lát, thấp giọng nói:

“Ngài mỡ vừa nhận được thông tin, môn phái thất lưu Hắc Ưng Đường ở quận Hoa Dương, trong một đêm bị diệt môn, nơi này dường như có chút không yên bình cho lắm.”

Đều đã hơn nửa tháng rồi mới nhận được tin tức, tốc độ lưu truyền cũng thật chậm!

“Ồ...”

Quân Thường Tiểu đáp một tiếng, nói tiếp:

“Còn có quận nào khác không?”

Ngài gia chủ suy nghĩ một lúc, lần lượt nói ra bốn quận.

Có quận khá gần, có quận khá xa, nhưng đều tổ chức đại hội võ đạo tương tự giống môn phái luận võ.

Sau khi nhận được tin tức, Quân Thường Tiểu chấp tay nói:

“Môn phái vẫn còn chuyện phái xử lý, Quân mỡ xin cáo từ trước.”

Ngài gia chủ vội vàng đưa tiễn, sao đó thắm lắc đầu nói:

“Quân chương môn, thật đúng là tiện tay cầm chức quán quân môn phái luận võ quận Bình Dương sao?”

“Gia chủ.”

Ngài Thượng Khắc đi đến, nói:

“Nhị ca ở quận Bình Dương mua được liệu, dùng bỏ câu đưa tin về tình hình mới nhất của môn phái luận võ.”

“Humm?”

Ngài Thượng Nghễ vội vàng nhận thư, bên trên ghi chi tiết quá trình diễn ra luận võ, đợi sau khi đọc xong, thần sắc liền ngưng nói:

“Con em nó.. thật sự là rất tiện tay!”

Rời khỏi thành Hồ Dương, Quân Thường Tiểu cười Từ Điện Ấu Hồ trở về Thiết Cốt Phái.

Dạ Tinh Thần đã về trước một bước, lúc này đang bị các đệ tử khác vây quanh thành một đoàn, hỏi thăm tình hình.

“Còn phải nói sao!”

Tô Tiểu Muội gân cổ lên nói:

“Dạ sư đệ xuất trận, chức quán quân trong tầm tay.”

“Dạ sư đệ (sư huynh) uy vũ!”

Các đệ tử cao giọng hô.

Dạ Tinh Thần không quan tâm, từ trong đám người bước ra hướng về phía tháp rèn luyện.

Đối với hắn, tham gia môn phái luận võ ở quận Bình Dương, hoàn toàn là đang lãng phí thời gian, lãng phí sinh mệnh.

Nhưng mà, đối với loại chuyện ra ngoài có người đưa tiễn, trở về có người nghênh đón, ngấm lại cũng có chút cảm động.

“Thanh Dương.”

Quân Thường Tiểu ngồi trên ghế gỗ xà lim nghìn năm, nói:

“Qua vài ngày nữa, quận Hoa Dương có đại hội luận võ, người đi tham gia đi.”

“Chương môn.”

Lý Thanh Dương yếu đuối nói:

“Có thể nhường lại cho sư đệ khác được không, đệ tử muốn tu luyện thật tốt một thời gian.”

Quân Thường Tiểu đáp:

“Đệ tử khác cũng phải đi tham gia môn phái luận võ ở quận khác.”

“Đã hiểu.”

Lý Thanh Dương nói:

“Đệ tử nhất định sẽ giành được thành tích tốt nhất.”

Quân Thường Tiểu đan chèo mười ngón tay, nói:

“Bồn tọa chỉ có một yêu cầu, giành chức quán quân đại hội luận võ.”

“Vâng!”

Lý Thanh Dương nghiêm túc trả lời:

“Đệ tử nhất định không phụ lòng kỳ vọng của chương môn!”

Quân Thường Tiểu lại gọi đám người Tiêu Tội Kỳ và Tô Tiểu Mạt đến, giao nhiệm vụ đi tham gia môn phái luận võ của các quận khác.

Yêu cầu chỉ có một, chính là giành hạng nhất của kỳ luận võ, mang phần thưởng chiến thắng về môn phái.

Đương nhiên.

Vì đảm bảo an toàn, hẳn đặc biệt dặn dò đệ tử nhiều lần, cho dù đối thủ yếu nhưng phải biểu hiện rất khó để giành chiến thắng, tránh quá kiêu ngạo rồi dẫn tới có người chú ý ngắm vào.”

Như vậy vẫn chưa đủ.

Quân Thường Tiểu lại tập hợp thành viên Tế Vũ Đường, để bọn họ ngầm đi theo.

Những đệ tử nội môn này đều là tâm huyết xương máu của hắn, ra ngoài rèn luyện tất nhiên là có thể, nhưng nhất định phải bảo đảm an toàn tuyệt đối.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 244: Quân chương môn thật biết coi trọng người!

Vài ngày sau, Lý Thanh Dương lên đường trước một bước.

Nhiệm vụ của hắn là giành chức quán quân đại hội luận võ quận Hoa Dương.

Tính cách Lý Thanh Dương trầm ổn, tâm địa cũng có chút lương thiện.

Quân Thường Tiểu để hắn tham gia luận võ ở nơi đầy tính nguy hiểm, cũng là vì muốn ma luyện tâm tính một chút.

Sau khi gia nhập môn phái, Lý Thanh Dương cũng có sự thay đổi rất lớn, đặc biệt trên phương diện đối xử với kẻ địch, cũng thể hiện ra sự quả quyết sát phạt nên có.

Nhưng, vẫn chưa đủ dứt khoát.

Ví dụ khi đối mặt với phó đường chủ Hắc Ứng Đường, hắn vốn dĩ có thể hoàn toàn trực tiếp giết chết đối phương, nhưng trong lòng vẫn còn có chút nhân từ, mới khiến cho đối phương nắm bắt cơ hội chạy trốn.

Lương thiện là đức tính tốt.

Thánh mẫu cũng là đức tính tốt.

Quân Thường Tiểu không hy vọng đệ tử bản thân quá lãnh khốc vô tình, cũng không hy vọng bọn họ nói đạo lý thánh nhân với kẻ địch.

Bởi vì đó không phải thánh mẫu lương thiện, mà là thánh mẫu nào tàn.

Sau khi Lý Thanh Dương xuất phát.

Năm thành viên kim bài ngầm theo sau, bảo vệ từng giây từng phút.

Ngày thứ hai, đám người Tiêu Tội Kỳ và Tô Tiểu Mạt vì tham gia môn phái luận võ cách khá xa nên cần xuất phát sớm, đồng thời cũng có thành viên Tế Vũ Đường theo sau.

Quân Thường Tiểu thì dồn hết tâm tư vào việc giảng dạy đệ tử, đồng thời thưởng cho Dạ Tinh Thần mười viên Tụ Khí Đan gấp 15 lần vào 10 viên linh thạch.

100 viên biến thành 10 viên, chuyện này có chút hơi keo kiệt.

Nhưng Tụ Khí Đan gấp 15 lần lại khiến Dạ Tinh Thần thỏa mãn hài lòng.

“Tiểu luận võ giữa đệ tử ba tháng một cũng sắp đến rồi.”

Quân Thường Tiểu thì thầm nói:

“Chức quán quân cũng cần có thể thêm vài viên linh thạch làm phần thưởng.”

Quyết định này được truyền ra, các đệ tử lập tức ngày càng tích cực tu luyện.

Đám người Lý Thanh Dương đi tham gia các loại luận võ, Quân Thường Tiểu vẫn cứ tiếp diễn nào là tu luyện, giảng dạy đệ tử, tôi luyện trong tháp rèn luyện.

Tụ Đan Khí gặp 15 lần và linh thạch, khẳng định luôn được duy trì sử dụng.

Vài ngày sau.

Dựa vào tài nguyên và sự cường hãn của Dịch Cân Kinh, Quân Thường Tiểu thuận thế từ Võ Sư ngũ phẩm bước vào Võ Sư lục phẩm.

Tình hình trước mắt, hẳn đã đạt tới cảnh giới Võ Sư lục phẩm ngang bằng với Lê Lạc Thu, trở thành người mạnh nhất môn phái.

“Bành!”

Một đấm được nện vào máy kiểm tra, lực lượng hiển thị lên đạt 9 vạn 7 cân.

Thời điểm hẳn là Võ Sư ngũ phẩm đạt được 9 vạn cân, hôm nay đột phá lên lục phẩm trực tiếp tăng thêm 7000 cân, so với hạn mức tối đa vẫn nhiều hơn 1000 cân.

“Ài..”

Quân Thường Tiểu không vừa lòng nói:

“Đến lúc nào mới có thể đạt đến đẳng cấp không dùng bùa lực lượng, mà có thể trực tiếp sử dụng Thanh Long Yểm Nguyệt Dao đây?”

Hệ thống nói:

“Dựa vào tốc độ tăng trưởng lực lượng hiện tại của chủ nhân, chỉ có đột phá đến Võ Tông cảnh mới phù hợp tiêu chuẩn.”

“Võ Sư cảnh không được sao?”

Quân Thường Tiểu nói.

Hệ thống đáp: “Thanh Long Yểm Dao yêu cầu lực lượng tối thiểu là 15 vạn cân, chủ nhân dù có bước vào Võ Sư đỉnh phong, lực lượng tối đa cũng không đến 13 vạn cân, khẳng định không được.”

“Mới 13 vạn cân thôi à.”

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói.

Hệ thống bắt lực nói:

“Thiên tài tuyệt đỉnh của Tinh Vãn đại lục, thời điểm đạt Võ Sư đỉnh phong cũng không tới 10 vạn cân lực lượng, chủ nhân so với bọn họ cao hơn hai đến ba vạn, còn có cái gì không vừa lòng?”

“Mẹ nó!”

Quân Thường Tiểu nói:

“Người có thể nói những lời ta muốn nghe được không!”

Hệ thống: “...”

Ba ngày sau.

Lý Thanh Dương trở về.

Lúc rời đi sạch sẽ gọn gàng, lúc về cũng sạch sẽ gọn gàng như thế.

“Nhị sư huynh!”

Các đệ tử đang tu luyện vây xung quanh, hỏi:

“Tình hình thế nào?”

“Tạm được.”

Lý Thanh Dương cười đáp:

“Giành chức quán quân.”

“Nhị sư huynh uy vũ!”

Các đệ tử lại cao giọng hô hào lần nữa.

Cảm giác tự hào với thân phận đệ tử phái Thiết Cốt lại lần nữa mãnh liệt không ít!

“Chương môn.”

Lý Thanh Dương đi vào đại điện, dâng lên 50 viên linh thạch và một vũ khí trung phẩm trung giai, nói:

“Đây là phần thưởng cho quán quân của đại hội luận võ quận Hoa Dương.”

“Ừm.”

Quân Thường Tiểu nhận lấy 40 viên linh thạch, nói:

“Có cảm thấy khó khăn không?”

“Nhẹ nhàng mây trời.”

Lý Thanh Dương hơi thất vọng nói:

“Đại hội luận võ quận Hoa Anh có giới hạn độ tuổi, người hai mươi tuổi trở lên không được tham gia, võ giả tham gia luận võ mạnh nhất cũng chỉ Võ Đồ thất phẩm mà thôi.”

“Thật đúng là yếu mà.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Người có giết người không?”

“Đại hội luận võ không màng sống chết, đệ tử gặp không ít võ giả tà phái ra tay âm hiểm, kết quả toàn bộ bị đệ tử giết sạch.”

Lý Thanh Dương ăn ngay nói thẳng.

Quân Thường Tiểu hài lòng nói:

“Không tệ, không tệ.”

“Chương môn.”

Lý Thanh Dương nói:

“Đệ tử lo lắng chuyện này sẽ đắc tội với không ít tà phái, người ta đến gây phiền phức cho Thiết Cốt Phái ta.”

Quân Thường Tiểu xoa mũi nói:

“Bọn chúng chỉ cần dám đến, vậy thì không cần về nữa.”

“Chương môn!”

Đúng lúc này, Trương Vỹ vội vội vàng vàng từ bên ngoài chạy vào, nói:

“Có một tên tự xưng là trưởng lão Quý Thủ Phái, đang ở bên ngoài kêu gào ầm ĩ!”

Lý Thanh Dương nghiêm trọng nói:

“Chương môn, Quý Thủ Phái là một tà phái ở quận Hoa Anh, trong số võ giả tham gia chiến đấu mà đệ tử giết, cũng có đệ tử của môn phái này.”

“Chắc chắc.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Phiền phức đến nhanh thật.”

Nói xong, hắn đứng dậy ra ngoài.

Bên ngoài môn phái.

Trưởng lão Quý Thủ Phái kêu ngoạc đứng chấp hai tay sau lưng, ánh mắt lấp lóe tia u ám, vừa nhìn chính là nhân sĩ tà phái điển hình.

Hiện tại hắn rất tức giận. Bởi vì đệ tử tham gia đại hội luận võ bị Lý Thanh Dương của Thiết Cốt Phái giết không thương tiếc.

Càng tức giận hơn nữa là ngồi ở ngoài thành nơi tổ chức luận võ hơn nửa ngày, cứ thế đợi mãi vẫn không thấy người xuất hiện.

Giết đệ tử tà phái, Lý Thanh Dương biết bản thân đã gây ra phiền phức, vì thế lúc đi ra đã thay đổi dung mạo. Nếu không, tuyệt đối khó có thể bình an trở về.

“Cốt kêt!”

Cửa lớn sơn đỏ vốn đóng chặt mở ra.

Quân Thường Tiểu từ bên trong đi ra, cười nói:

“Các hạ là ai?”

“Hừm!”

Quý Kiến Sầu lạnh giọng nói:

“Tứ trưởng lão của Quý Thủ Phái quận Hoa Anh, Tổng Tự.”

Liều chết?

“Tiểu tử.”

Tổng Tự nhàn nhạt nói:

“Nhìn cách ăn mặc chó đội lốt người của ngươi, hẳn là chương môn Thiết Cốt Phái?”

“Không sai.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Tổng trưởng làm sao lại có thời gian từ phương xa đến đây bái kiến Thiết Cốt Phái ta vậy?”

“Bái kiến cái rắm chó ấy!”

Tổng Tự trầm giọng nói:

“Gọi Lý Thanh Dương ra đây, lão phu muốn lấy mạng hắn.”

Không hổ xuất thân từ tà phái, rất trực tiếp dứt khoát.

Quân Thường Tiểu nói:

“Tổng trưởng lão tốt xấu cũng là cao tăng một phái, đến Thiết Cốt Phái lấy mạng đệ tử của ta, có chút không thỏa đáng cho lắm.”

Tổng Tự cười lạnh một tiếng, nói:

“Dám giết đệ tử Quý Thủ Phái ta, bất luận là thân phận gì, lão phu nhất định phải tự tay giết chết.”

“Thế này đi.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Bồn tọa và Tổng trưởng lão đánh vài chiêu!”

Vừa đột phá đến Vô Sư lục phẩm, cho nên ngứa tay.

“Khà khà.”

Tổng Tự cười quái dị nói:

“Quân chương môn, lão phu và người khác giao đấu chỉ có lấy mạng không có đánh vài chiêu nói suông.”

“Vây cũng được.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Bồn tọa để Tổng trưởng lão lấy mạng.”

“Giết đệ tử của ta, lấy mạng chương môn ra đền cũng không tệ đâu.”

Tổng Tự nhàn nhạt nói:

“Tại đây hay là trong sân luyện võ của quý phái?”

“Tại đây đi.”

Quân Thường Tiểu đáp:

“Bồn tọa sợ đến lúc đó máu làm bẩn gạch đá.”

“Khà khà”

Tổng Tự cười quái dị nói:

“Quân chương môn thật biết nhìn người nha.”

“Soạt!”

Đột nhiên, Quân Thường Tiểu thi triển Quý Ảnh Bộ xuất hiện trước mặt hắn, lạnh lẽo nói:

“Tổng trưởng lão đừng hiểu nhầm, bồn tọa sợ máu của ngươi làm bẩn gạch đá đấy.”

Nụ cười Tổng Tự đông cứng, con ngươi lộ lên sự kinh sợ.

Tốc độ của tên này quá nhanh, nhanh đến mức hắn không nắm bắt được, đối phương làm thế nào tiến lại gần.

“Soạt!”

Đúng lúc này, Quân Thường Tiểu tung ra nắm đấm.

Dưới chiêu thức Bạo Liệt Quyền, lực lượng dễ dàng đột phá đến hơn 10 vạn cân!

Không xong.

Đừng!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 245: Đầy tớ!

Quân Thường Tiểu đột phá lên Võ Sư lục phẩm, tùy ý dùng một loại võ học hỗ trợ, lực lượng lập tức có thể dễ dàng tăng lên hơn 10 vạn cân.

Như này là khá khủng bố.

Phải biết rằng, một Võ Tông nhất phẩm tư chất bình thường nhất, lực lượng cũng chỉ 10 vạn cân, dựa vào tu vi hiện tại của hắn có thể làm được chuyện này, tốc độ tăng trưởng tuyệt đối vượt qua giá trị cao nhất là 6000 cân.

Cũng chính là nói, Quân thường môn bây giờ mặc dù là Võ Sư lục phẩm, nhưng thực lực có thể sánh ngang với một tên Võ Tông nhất phẩm bình thường, nếu như lại kết hợp với bùa lực lượng, vậy thì càng hung ác.

Lê Lạc Thu tuy cũng là Võ Sư lục phẩm, bất quá năng lực chắc chắn không có thực lực mạnh mẽ như hắn.

Vì thế, không cần nghi ngờ, người có sức chiến đấu mạnh nhất của Thiết Cốt Phái, không ngoài ai khác chính là Quân thường môn của chúng ta.

Dạ Tinh Thần thì sao?

Hắn có mạnh về kinh nghiệm võ đạo. Còn nói về sức mạnh chân chính, khẳng định còn kém rất xa.

Ngay cả kiếm tu như Chu Hồng, nếu không dựa vào Lăng Thần Kiếm Quyết, e rằng cũng kém một đường xa hơn rất nhiều.

Quân thường môn thực lực mạnh nhưng rất ít khi ra tay.

Dẫu sao còn có một nhóm đệ tử hung mãnh, cho nên hoàn toàn không cần phải động tay chân, trừ khi đối mặt với kẻ địch mạnh.

Trưởng lão Quý Thủ Phái trước mặt, từ thân phận mà nói chính là cùng một cấp bậc với hắn, do đó nhất định phải ra tay!

Thực lực của Tống Tự là Võ Sư tam phẩm, lực lượng cũng chỉ mới 5 vạn cân, trực tiếp thua một nửa trình độ.

Đánh thế nào đây?

Căn bản không đánh được!

Quân Thường Tiểu vừa thi triển Bạo Liệt Quyền ra, dưới tốc độ lực lượng oanh tạc, hắn khó mà tránh né, chỉ có thể thành thật bị nện một quyền vào bụng.

Trong phút chốc, Tống Tự từng lớn hai con mắt, sau lưng vị trí bị công kích khuếch trương ra một luồng linh lực, y phục trong nháy mắt rách nát ra một cái lỗ hình nắm đấm.

“Phụt!”

Máu tươi phun ra, sự đau đớn thống khổ như xé tim rách phổi nháy mắt xông lên tận não.

Quân Thường Tiểu đánh vào người Tống Tự, mặc dù không làm hắn bay ra ngoài, nhưng thương thế rất thích đáng.

Đây vẫn là nửa chừng thu hồi lại một chút sức lực, nếu không sớm đã thành cái xác lạnh.

“Bốp!”

Một tay khác đưa tới, bóp lấy cổ Tống Tự kéo hắn đến trước mặt.

Quân Thường Tiểu lạnh giọng nói:

“Đám đến Thiết Cốt Phái ta, đòi lấy mạng đệ tử ta, người thật đúng là ngại mình sống lâu mà!”

Sát khí bùng bùng, lạnh lẽo vô cùng!

Trước mặt đệ tử, hắn có biểu hiện rất hiền hòa nhã nhặn, thỉnh thoảng sẽ vui đùa một chút, nhưng trước mặt địch nhân, hắn hoàn toàn chính là một vị ma thần.

Quân Thường Tiểu đã hoàn toàn lột xác, không còn là người địa cầu an phận thủ thường, mà là một người chân chính của Tinh Vãn đại lục.

“Thích ứng không phải tính cách của ta.”

“Ta sẽ khiến Tinh Vãn đại lục thích ứng ta, bất kỳ ai ức hiếp ta, làm nhục ta, đều phải trả giá.”

Đây là những lời sau khi giết mấy trăm tên sơn tặc của Hắc Phong Trại, hắn đã nói với hệ thống.

Tiêu diệt Linh Tuyền Tông.

Tiêu diệt Tế Vũ Lâu.

Tiêu diệt Hắc Ứng Đường.

Mỗi một hành động chứng minh, Quân Thường Tiểu để Tinh Vẫn đại lục thích ứng bản thân, mà không phải cố gắng đi thích ứng Tinh Vẫn đại lục.

Năm ngón tay từ từ dùng lực, loại đau đớn sợ hãi đến từ cái chết trong chớp mắt lan tỏa khắp người Tổng Tự, ánh mắt hắn sợ hãi nói:

“Đừng... đừng... đừng giết ta...”

“Không muốn chết sao?”

Quân Thường Tiểu lạnh giọng nói:

Có thể sống, ai lại muốn chết đâu.

Sức lực gia tăng thêm vài phần, Tổng Tự cảm thấy bản thân đã bước nửa người vào quý môn quan.

Loại thể nghiệm không ngừng tiến gần cái chết này, thật sự vô cùng đáng sợ!

Thân là trưởng lão Quý Thủ Phái, xưa nay giết người không chớp mắt, có những lúc tàn nhẫn hành hạ đối thủ, khiến người khác cảm nhận sống không bằng chết.

Hôm nay đến lượt bản thân, đây cũng là ác giả ác báo, thiên đạo luân hồi, không tin ngửa cổ lên xem, trời xanh đã bỏ qua cho ai.

“Không, không... muốn... chết.”

Tổng Tự vẫn chưa hoàn toàn vứt bỏ khao khát sống, từ cơn đau đớn mãnh liệt ở yết hầu phát ra âm thanh cầu khẩn.

Quân Thường Tiểu hơi thả lực, u ám nói:

“Không muốn chết, vậy thì làm đầy tớ của ta.”

Trong chớp mắt lực lượng từ vong tan biến, Tổng Tự cảm thấy bản thân lại từ quý môn quan bước trở về, loại cảm giác sống lại từ trong cõi chết thật sự là việc hạnh phúc nhất đời người!

“Được... được... ta làm đầy tớ!”

Hắn cố gắng nói rất rõ ràng, sợ đối phương không nghe thấy, một giây sau bản thân sẽ bị giết chết.

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu thu tay lại.

“Phịch”

Tổng Tự được giải thoát, trực tiếp ngồi liệt dưới đất.

Còn sống.

Ta vẫn còn sống!

Quân Thường Tiểu lạnh giọng nói:

“Từ hôm nay trở đi, ngươi là đầy tớ của ta, việc đầy tớ phải làm chính là nghe lời của chủ nhân, nếu không ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết.”

“Đã... đã hiểu.”

Tổng Tự yếu ớt đáp lời.

Chỉ cần có thể sống, hắn sẽ e ngại làm bất cứ chuyện gì.

Quân Thường Tiểu ngồi xuống, một tay đặt lên vai người kia, ánh mắt âm u nói:

“Bốn tọa làm sao mới có thể tin ngươi đây?”

“Rất đơn giản.”

Lục Thiên Thiên không biết từ lúc nào đã tựa ở trước cửa, khoanh tay nói:

“Đề hắn giao ra linh hồn bốn nguyên.”

“Linh hồn bốn nguyên?”

Quân Thường Tiểu chưa từng nghe tới thứ này.

Hệ thống nói:

“Linh hồn bốn nguyên là mạch máu của một võ tu, nếu như có thể nắm giữ, chỉ cần một suy nghĩ cũng có thể khiến hồn phi phách tán.”

Lợi hại như vậy sao?

“Đến đi.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Giao ra linh hồn bốn nguyên của ngươi, bốn tọa tha cho ngươi một đường sống.”

Ánh mắt Tổng Tự hiện lên sự do dự, nhưng cảm nhận được lực lượng của bàn tay đặt trên vai bỗng gia tăng, kinh hãi nói:

“Ta... ta giao.”

Nói xong, hắn dùng ý niệm câu thông với linh hồn, từ trong cơ thể lôi ra một vật giống như một đường chỉ.

Đây chính là linh hồn bốn nguyên.

Một loại tồn tại ngự trị ba hồn bảy vía.

Hệ thống nói:

“Nắm chặt trong tay, sau đó cho vào không gian giới chỉ.”

Quân Thường Tiểu giờ tay nắm chặt linh hồn bốn nguyên, sau đó kéo nó ra ngoài, trong lòng nhất thời dâng lên ý nghĩ đưa vào trong không gian giới chỉ.

Hoàn tất.

Tất cả đã làm xong.

Hắn đã nắm được mạch máu của Tổng Tự, chỉ cần ý niệm hòa hợp với không gian giới chỉ, bóp vỡ linh hồn bốn nguyên, lập tức có thể khiến Tổng Tự không những chết, mà còn hồn phi phách tán.

Đương nhiên, nếu như linh hồn bốn nguyên bình yên vô sự, võ giả bị khống chế sẽ chẳng có bất kỳ tổn thương gì, muốn ăn cơm thì ăn cơm, muốn đi ngủ thì đi ngủ.

“Đi đi.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Quay về tiếp tục làm trưởng lão của Quý Thủ Phái, đợi đến khi nào cần ngươi, bốn tọa sẽ liên hệ.”

“Vâng...”

“Gọi ta là chủ nhân.”

“Vâng... chủ nhân...”

Tổng Tự khó khăn đứng dậy, chống lấy thân thể bị thương, bước từng bước suy kiệt xuống núi.

Lúc này, hắn thật sự muốn gào khóc.

Bản thân vì cái gì không nhắm mắt làm ngơ, vì cái gì kháng kháng muốn đến Thiết Cốt Phái.

Bây giờ thì hay rồi.

Người còn chưa giết không được, linh hồn bốn nguyên của bản thân đã bị chương môn Thiết Cốt Phái khống chế, rơi vào tình cảnh kiếp sống đầy tở.

Hoàng hôn lặn về phía tây, bóng lưng của Tổng Tự như bị kéo dài vô hạn, cả người dường như trong phút chốc già đi mấy chục tuổi.

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân hoàn thành nhiệm vụ ân “dùng mạng tuân theo”, nhận được 100 điểm cống hiến.”

“Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 1050/1000.”

“Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái vượt quá...”

Hửm?

Quân Thường Tiểu ngăn ra nói:

“Đây cũng tính là nhiệm vụ ân sao?”

Hệ thống nói: “Chủ nhân nắm giữ linh hồn bốn nguyên của hắn, đương nhiên là dùng mạng tuân theo rồi.”

“Ồ..”

Quân Thường Tiểu đã hiểu, cười nói:

“Lời rồi.”

“Chương môn.”

Lục Thiên Thiên nói:

“Vì cái gì không giết hắn?”

Quân Thường Tiểu xoa mũi nói:

“Giết hắn chắc chắn Quý Thủ Phái sẽ không dễ yên, bốn tọa không muốn gây thêm phiền phức.”

Vừa điều động lực lượng tiêu diệt Hắc Ưng Đường, lại diệt thêm một Quý Thủ Phái, thật sự có chút quá chịu khó.

Huống hồ, ngày ngày giết cái này diệt cái kia, làm sao có thể khiêm tốn phát triển môn phái.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 246: Áp trứng Hỏa Long Thú!

Quân Thường Tiểu không giết Tổng Tự, chỉ là vì không muốn gây chuyện phiền phức.

Nhưng cứ như vậy thả đi chắc chắn không được, vạn nhất người này trở về cáo trạng, Quý Thủ Phái nhất định sẽ lại đến gây chuyện.

Vì thế, chỉ còn cách biến hắn thành dây tó của mình, từ đó khống chế hắn, như vậy mới có thể tránh khỏi phiền toái sau này.

Nhưng mà, tuyệt đối không nghĩ rằng khống chế linh hồn bốn nguyên của tên này, vậy mà lại hoàn thành một nhiệm vụ ầm.

Lục Thiên Thiên nói:

“Chương môn lại chín chắn không ít.”

Không giết Tổng Tự, thay vào đó là khống chế hắn, đây không thể nghi ngờ là biện pháp giải quyết hoàn mỹ nhất.

Quân Thường Tiểu đi đến trước cửa, cách nàng ta nửa mét, áp sát một bên mặt, cười nói:

“Đợi đến lúc ngươi và bốn tọa tiếp xúc nhiều hơn, tự nhiên sẽ phát hiện sự chín chắn của nam nhân này, rất đáng để giao phó cả đời.”

Đôi mắt sáng của Lục Thiên Thiên hiện lên hàn khí.

Quân Thường Tiểu vội vàng lùi lại.

Vừa bước vào môn phái, lập tức tung một cước đá bay bóng giải trí bay ngược về, sau đó ‘bụp’ một tiếng trúng mặt Lý Phi, khiến tên kia đóng hình chữ ‘卐’ trên tường.

“Lợi hại!”

Bọn người Tô Tiểu Mạt kính nể không thôi!

Người đến tìm phiền phức chỉ có Tổng Tự của Quý Thủ Phái, cho nên Tiêu Tội Kỳ tham gia đại hội luận võ, có thể tính là hoàn mỹ chấm một dấu chấm tròn.

Buổi tối, Quân Thường Tiểu kéo ra màn hình hệ thống, thăm thì nói:

“Dư thừa 50 điểm, trước tiên cứ đổi mới hết đi.”

Hệ thống nói:

“Coi chừng chơi nghiện.”

Há, chủ động khuyến nhủ chủ nhân tỉnh táo, đây vẫn là lần đầu tiên.

Quân Thường Tiểu nói:

“Yên tâm, trải qua bao nhiêu lần đổi mới như vậy, ta đã sớm tâm tĩnh như nước rồi, dù có đổi mới không ra đồ vật cũng sẽ không dễ dàng lặn sâu.”

Hệ thống nói:

“Hy vọng là thế.”

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu động ý nghĩ, mở ra khu mua sắm rồi đổi mới, vật phẩm cũ trong khu mua sắm nhanh chóng được thay thế bằng vật phẩm mới.”

Thế nhưng, xem qua từng vật phẩm, tim hắn cấp tốc nguội lạnh.

Trừ vật dụng hàng ngày ra, cái gì cũng không có.

Càng đáng ghét hơn là, lại có một loại vật phẩm tên là “máy ấp trứng”...

Đợi đã, đợi đã.

Máy ấp trứng?

Quân Thường Tiểu ngăn người ra một lúc, sau đó vội vàng nhấp vào xem phần giới thiệu:

Vật phẩm: Máy ấp trứng.

Giới thiệu: Chỉ cần cung cấp đủ năng lượng tinh hạch, có thể ấp nở ra bất kỳ loại trứng nào, đặc biệt là trứng thú của thế giới võ hiệp.

Ưu điểm: Quá trình ấp trứng kết thúc, ấu thú (thú con) vừa tách vỏ, sẽ tự động ký kết khế ước với chủ nhân.

Đặc hiệu: Trong quá trình ấp trứng, có xác suất nhất định khiến bên trong ấu thú biến dị, từ đó thực lực tăng cao.

Giá cả: 300 điểm cống hiến.

“Đậu phộng!”

Quân Thường Tiểu nói:

“Một cái máy ấp trứng thôi mà, còn đắt hơn cả Thanh Long Yểm Nguyệt Đao.”

Hệ thống nói:

“Đây là vật phẩm có thể ấp trứng thú, sau khi ấp nở thành công còn tự động ký kết khế ước. ấu thú cũng có xác suất biến dị, 300 điểm cống hiến vẫn là quá rẻ.”

“Chủ nhân không phải vừa lấy được một quả trứng rồng ở Từ Vong Cốc sao, chỉ số tiến cử mua...”

“Ta biết.”

Quân Thường Tiểu ngắt lời, nói:

“Không phải năm sao à.”

Hệ thống vui mừng nói:

“Chủ nhân đã học được các cướp lời rồi, chỉ số thông minh cao lên không ít.”

“Cút.”

Quân Thường Tiểu xoa cằm, thầm thì nói:

“Trứng rồng đã đem về được một thời gian rồi, cũng không biết cách ấp thế nào, mua cái này kể ra cũng không tồi.”

Bất quá.

Lỡ đâu mặt mũi xấu quá thì sao đây?

Đối với khế ước thú, Quân Thường Tiểu chỉ để ý giá trị nhan sắc, dấu sao ra ngoài cần phải có mặt mũi a.

Hệ thống bắt lực nói:

“Thân hình Hóa Long Thú cao lớn, lại là hung thú hỏa thuộc tính, chủ nhân cười nó ra ngoài, sức hút chắc chắn là 100%.”

“Cũng đúng.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Mua ngay và luôn!”

“Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 300 điểm cống hiến, nhận được một máy ấp trứng, vật phẩm đã chuyển vào trong không gian giới chi.”

“Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 750/1000.”

Ý nghĩ tiến vào trong không gian giới chi.

Nhìn thấy máy ấp trứng cao hai mét, rộng hai mét, Quân Thường Tiểu giật giật khóe miệng nói:

“To vậy sao?”

Hệ thống nói:

“Trứng hung thú cấp cao có kích thước chẳng khác gì một ngọn núi nhỏ, máy ấp trứng này vẫn tính là nhỏ.”

“...”

Quân Thường Tiểu đi xung quanh máy ấp trứng một vòng, phát hiện phía dưới ở vị trí thấp nhất có một lỗ lỗm, nhanh chóng hiểu ra đây là nơi nạp tinh hạch.

“Thử một lần xem.”

Trở lại bên ngoài, đặt máy ở trong thư phòng, sau đó đem trứng rồng bỏ đến, mở cửa máy ấp trứng rồi đặt ở bên trong khu vực trung tâm.

Hệ thống nói:

“Máy ấp trứng chất lượng cao trong khu mua sắm, không chỉ có thể ấp cùng lúc rất nhiều trứng, sau khi trứng nở chủ nhân còn có thể điều khiển ấu thú ký kết khế ước với người khác.”

“Ồi vãi!”

Quân Thường Tiểu kinh ngạc nói:

“Lợi hại vậy sao!”

Cùng lúc ấp được rất nhiều trứng, lại còn có thể quyết định người ký kết khế ước, chỉ cần tìm được đủ nhiều trứng hung thú, sau đó cấp cho đẻ từ mỗi người một con, cảnh tượng kia rất có tính chấn động!

Hệ thống nói:

“Loại máy ấp trứng chất lượng cao này, chỉ xuất hiện ở khu mua sắm trung cấp trở lên.”

“Xa được bao nhiêu, cút xa bấy nhiêu!”

Quân Thường Tiểu nói:

Sau khi ném trứng rỗng vào, bước tiếp theo là cung cấp năng lượng tinh hạch để bắt đầu ấp trứng.

Bất quá, Quân Thường Tiểu tiêu hao hết mười viên tinh hạch xong, cung cấp đầy năng lượng cho việc ấp trứng, nhấp vào bốn chữ “bắt đầu ấp trứng”, kết quả từ đầu đến cuối không có bất kỳ động tĩnh gì.

Không phải mua trứng hàng giả chứ?

Hệ thống nói:

“Đây tốt xấu gì cũng là trứng Hòa Long Thú, chủ nhân dùng tinh hạch trung nhất phẩm để ấp trứng, khẳng định không thua đáng.”

Hóa ra ấp trứng hung thú, còn phải nhìn đẳng cấp tinh hạch.

Quân Thường Tiểu đem năng lượng bên trong rút về, sau đó lấp đầy lại từ đầu, lần này trực tiếp dùng mười viên tinh hạch trung cửu phẩm.

“Tích.”

Ấn vào nút công tắc, vẫn không có động tĩnh gì.

Hệ thống ngạc nhiên nói:

“Tinh hạch cấp bậc này đáng nhẽ có thể ấp trứng Hòa Long Thú rồi mới đúng.”

Quân Thường Tiểu suy sụp nói:

“Nhất định là mua trứng hàng giả!”

Hệ thống nói:

“Chủ nhân đổi lại một lần nữa, dùng tinh hạch thượng phẩm thử xem.”

“Có giỡn không vậy.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Tinh hạch bậc này rất đáng giá, dùng để ấp trứng Hòa Long Thú... có phải là hơi thiệt thòi không!”

Hệ thống nói:

“Muốn thấy cầu vòng phải trải qua cơn mưa, biết đâu chủ nhân vận khí tốt, thao tác sơ sót có thể ấp ra cả Côn Bằng.”

“Ngưng!”

Quân Thường Tiểu nói:

“Người xem quảng cáo hơi nhiều rồi đấy!”

Chi là, nghĩ đến hình ảnh Côn Bằng Cảnh, Côn Bằng Ma, Côn Bằng Độ Kiếp Cốt, lập tức cảm xúc có chút kích động!

“Đến đây!”

Quân Thường Tiểu một lần nữa rút về năng lượng tinh hạch, sau đó lấy ra 10 viên tinh hạch cao nhất phẩm, toàn bộ rót đầy vào bên trong.

Đèn sáng!

Quân Thường Tiểu xoa xoa tay, đặt vào nút công tắc hình tròn, giống như huấn luyện viên the voice trung quốc, đang khó khăn lựa chọn có nên ấn hay không.

“Bạch!”

Vì giấc mơ của học trò mà xoay người!

“Vù vù!”

Trong chớp mắt, bên trong máy ấp trứng phun ra ào ạt một loại giống như linh khí, chớp mắt lấp đầy toàn bộ không gian bên trong, hoàn toàn bao phủ trứng rồng.

“Tích! Tích!”

m thanh theo quy luật vang lên, màn hình đèn LED phía dưới hiển thị chữ:

Thời gian cần để ấp trứng: 0/15 ngày.

Xác suất biến dị: 1/100.

Khóe miệng Quân Thường Tiểu giật giật nói:

“Xác suất biến đổi không lẽ chỉ có 1%?”

“Chính xác.”

Hệ thống đáp.

Quân Thường Tiểu điền tiết nói:

“Đây có khác gì không biến đổi đâu?”

Hắn coi như hít ma túy, cũng tuyệt đối không cho rằng với xác suất 1%, có thể khiến trứng rồng biến dị.”

Hệ thống nói:

“Muốn nâng cao xác suất biến dị, trong quá trình ấp trứng chủ nhân có thể cho thêm năng lượng tinh hạch.”

“Bao nhiêu là đủ?”

Quân Thường Tiểu nói.

Hệ thống đáp:

“Cụ thể cần chủ nhân tự thăm dò.”

“Được.”

Quân Thường Tiểu lấy ra một viên trung nhất phẩm vừa thu hồi, sau đó cho năng lượng vào lỗ hõm, rốt cuộc không có phản ứng gì cả.

Hắn lại tiếp tục cho vào, mãi đến cho hết chín viên vào, xác suất biến dị rốt cuộc từ 1 nhảy lên 2.

“...”

Quân Thường Tiểu suy sụp nói:

“10 viên trung nhất phẩm mới nâng được 1 điểm, muốn đạt được 100% cần phải có 980 viên còn gì!”

Nếu như là tinh hạch hạ nhất phẩm đừng nói 980 viên, một vạn viên hắn cũng không tiếc, nhưng lượng lớn tinh hạch trung nhất phẩm như vậy, giá trị vô cùng đắt đỏ.

Vì một quả trứng, đầu tư nhiều như vậy, có đáng không?

Hệ thống nói:

“Chủ nhân không bỏ tiền, đến cơ hội biến dị cũng không có, há có thể ấp ra Côn Bằng?”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 247: Tăng xác suất biến dị!

Chủ nhân không bỏ tiền, ngay cả cơ hội biến dị cũng không có, há có thể ấp ra Côn Bằng?

Câu nói này biến thành thanh kiếm sắc nhọn, mạnh mẽ đâm vào tim Quân Thường Tiểu, hắn đau đớn vội vàng ôm ngực.

Đúng vậy.

Không tiêu tiền còn muốn Côn Bằng?

Như vậy e rằng chỉ có trong quảng cáo, hoặc trong mơ mới xuất hiện.

“Không phải là tiêu tiền sao?”

Quân Thường Tiểu đồng dục nói:

“Ta đây cũng không thiếu!”

Hắn bộc phát tính khí, từ không gian giới chỉ lấy ra 50 viên tinh hạch trung nhất phẩm, sau đó rót đầy toàn bộ vào trong.

Xác suất biến đổi từ 2 tăng lên 3.

Không sai.

Năm mươi viên tinh hạch trung nhất phẩm chỉ tăng được một điểm.

“Con mẹ nó!”

Quân Thường Tiểu sụp đổ nói:

“Không phải 10 viên tăng 1 điểm sao, vì cái gì lại biến thành 50 viên rồi.”

Hệ thống nói:

“Chủ muốn muốn tăng lên 4 điểm, sợ rằng phải cho thêm 100 viên.”

“Đốt tiền còn nhanh hơn đốt giấy!”

Quân Thường Tiểu điên tiết nói.

Hắn tuy có tiền nhưng đầu tư tinh hạch gấp hai lần như vậy, hắn chơi không nổi a!

Hệ thống nói:

“Chủ nhân thay vì dùng tinh hạch cấp thấp như trung nhất phẩm, có thể thử dùng tinh hạch cấp cao xem thế nào.”

“...”

Quân Thường Tiểu sắp khóc không ra nước mắt.

Tinh hạch cấp cao rất quý, cho dù có thể nâng cao xác suất biến dị, cái giá cũng không thể cứ thế chơi tới cùng!

Không được, không được.

Đã bỏ vào bao nhiêu tinh hạch như vậy rồi, nhất định không thể từ bỏ, ít nhất cũng phải đạt được ba... năm mươi phần trăm trở lên.

Vì đề quá trùng có cơ hội biến dị, Quân Thường Tiểu chơi lớn, lấy ra 10 viên tinh hạch trung ngũ phẩm.

Sau đó rót đầy toàn bộ vào trong, xác suất biến dị tăng từ 3 lên 4 điểm.

Thế nhưng, từ 4 điểm tăng lên 5 điểm, phải dùng đến 50 viên trung ngũ phẩm.

Quân Thường Tiểu giật giật khóe miệng nói:

“Đề một con Hóa Long Thú biến dị, tại Trái Đất dùng tiền tệ Trung Quốc nạp vào game mobile vô庸 du - Du hí Hán Thương, cũng không tới nỗi như vậy!”

Hệ thống xúi giục nói:

“Đã đi đến nước bước này, chủ nhân không thể từ bỏ giữa chừng, đừng cảm tiêu phí đi chứ.”

“...”

Quân Thường Tiểu không nói nên lời.

Hệ thống tiếp tục nói:

“Tinh hạch cao nhất phẩm mới khởi động áp trùng, quả trùng Hóa Long Thú này chắc chắn không phải hàng tầm thường, nếu như lại có thể biến dị, lợi ích chủ nhân nhận được chắc chắn vượt qua những gì bỏ ra.”

Câu nói này khiến tim Quân Thường Tiểu rung động, sau đó lại lấy ra tinh hạch, bắt đầu lấp đầy năng lượng vào lỗ hổng của máy áp trùng.

Trước tiên chưa đá động đến tinh hạch cao cấp, bất luận là hạ nhất phẩm cho đến trung cửu phẩm, tất cả đều rót vào bên trong.

Sau cùng, trong không gian giới chỉ của hắn còn lại mười mấy viên tinh hạch cao cấp, số tinh hạch hạ trung phẩm đều đã ra đi, số lượng ít nhất cũng sáu bảy trăm viên.

Xác suất biến dị từ 5 tăng lên 10.

Gần một ngàn viên tinh hạch mà chỉ tăng lên tới 10%, điều này khiến Quân Thường Tiểu hiểu sâu sắc cái gì gọi là đốt tiền?

Phải biết rằng, hắn bán cho Ngải gia chủ 500 viên tinh hạch, cũng chỉ thu được 1000 vạn.

Gần một nghìn viên tinh hạch này, thấp nhất cũng là 2000 vạn trở lên, thế mà trong chốc lát đã bị hắn đốt sạch.

“Bình tĩnh, bình tĩnh.”

Quân Thường Tiểu hít sâu, nói:

“Đây là cái động không đẩy, không thể tiếp tục lần sâu.”

Hắn thật sự rất muốn từ bỏ, nhưng căn bản không thể điều khiển tay của bản thân, rốt cuộc lấy ra toàn bộ tinh hạch cao cấp cho vào trong, trong đó có cả tinh hạch của Hóa Long Thú và tinh hạch của Thạch Nhân.

Tinh hạch có thể so với Vô Tồn dung hòa bên trong máy áp trứng, xác suất biến dị trên màn hình không ngừng tăng lên, nhưng mãi đến lúc cho tinh hạch của Hóa Long Thú vào trong kết quả trực tiếp từ 22 điểm bạo phát tăng tới 72 điểm

Con số tăng hẳn 50 điểm!

Quân Thường Tiểu kinh ngạc nói:

“Chuyện gì thế này?”

Hệ thống hơi trầm mặc một chút, nói:

“Nếu như đoán không nhầm, tinh hạch của Hóa Long Thú và trứng rồng có đồng thuộc tính, cho nên xác suất biến dị được gia tăng.”

Quân Thường Tiểu dường như hiểu ra cái gì đó, nói:

“Ý của người là trứng rồng nên dùng tinh hạch của hóa thú áp trứng, xác suất biến dị sẽ gia tăng cao hơn tinh hạch khác.”

“Có lẽ là như vậy.”

Hệ thống nói.

Quân Thường Tiểu nói:

“Ta vừa cho vào không ít tinh hạch của Hóa Long Thú, vì cái gì không tăng lên cao như vậy?”

“Có thể là do cấp bậc quá thấp.”

“...”

Quân Thường Tiểu thở phào một hơi, người cũng hoàn toàn bình tĩnh lại.

Hắn bây giờ một chút cũng không theo nữa, bởi vì... toàn bộ tinh hạch đều đã nện hết vào bên trong.

“Cạch”

Hai tay đặt lên bề mặt giống như thủy tinh trong suốt của máy áp trứng, Quân Thường Tiểu giọng điệu sâu xa nói:

“Dùng hết toàn bộ tinh hạch của ta, nhất định phải biến dị ra Côn Bằng a!”

Hệ thống nói:

“Ta cảm thấy, dựa vào vận may của chủ nhân khi đổi mới, ít nhất xác suất phải đạt tới 99% mới an toàn, nếu không thất bại trong phút chốc, số tinh hạch nện vào đều chảy ra sông Tây”

“...”

Quân Thường Tiểu không quan tâm là sông Đông hay là sông Tây, nói:

“Ý của người là, ta nên bỏ tiền mua tinh hạch tiếp tục nện vào?”

“Không sai.”

“Người có biết chỗ tinh hạch đó bao nhiêu tiền không?”

“Người có bắt dùng hết tiền trên người đổi thành tinh hạch, cũng không có khả năng đạt tới 99%, hiểu không?”

Đối với sự chất vấn liên tiếp của Quân Thường Tiểu, hệ thống bình thản đáp:

“Nếu như chủ nhân áp nỏ ra một con Côn Bằng Cảnh, Côn Bằng Ma, Côn Bằng Độ Kiếp Cốt, hoặc là dị thú mạnh nhất lấy Côn Bằng làm thức ăn như Sơn Hải Ma Kinh... tất cả đều hồi vốn rồi.”

Một lúc lâu sau.

Quân Thường Tiểu nói:

“Người nói có đạo lý.”

Ngày hôm sau.

Quân Thường Tiểu đi vào thành Hồ Dương tìm Ngải Thượng Nghê, câu nói đầu tiên chính là:

“Quần mã muốn mua lại tất cả tinh hạch đã bán lần trước với giá cũ.”

Hự.

Ngải Thượng Nghê vô cùng mờ mịt.

Bán đi rồi lại mua lại, Quân chương môn đây là chơi chiêu gì vậy!

“Đương nhiên.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Nếu như quý cửa hàng có tính hạch có liên quan đến long thú, từ cao ngũ phẩm trở lên cũng có thể bán cho Quân mã.”

Ngải Thượng Nghê giật giật khóe miệng, nói:

“Quân chương môn, tính hạch có liên quan đến long thú đều vô cùng quý hiếm, cấp bậc lại còn đạt tới cao ngũ phẩm, đừng nói là quận Thanh Dương, cho dù bát đẳng quận Bình Dương cũng không có.”

“Quận nào có?”

Quân Thường Tiểu nói.

Ngải Thượng Nghê đáp: “Trên Tinh Vãn đại lục, những thứ liên quan đến chữ “long” đều rất quý giá, sợ rằng chỉ có quận ngũ đẳng trở lên mới có bán.”

“Quận ngũ đẳng gần nhất, cách quận Thanh Dương chúng ta bao lâu mới đến?” Quân Thường Tiểu nói.

“Nếu như cưỡi hung thú phong thuộc tính, ít nhất cần một tháng.”

Ngải Thượng Nghê nói.

Một tháng?

Quân Thường Tiểu suy sụp.

Hung thú phong thuộc tính có sở trường là tốc độ, thế mà còn cần một tháng mới đến, hấn không cho rằng bằng việc cưỡi Tử Điện Áu Hồ có thể đến nơi trong vòng 15 ngày.

Bỏ đi, bỏ đi.

Vẫn là mua lại những cái đã bán trước đây, lại bỏ thêm hai ngàn vạn mua tính hạch của hung thú bậc cao khác vậy.

Cửa hàng tính hạch của Ngải gia buôn bán, tính hạch cao phẩm không nhiều, Quân Thường Tiểu chỉ mua hơn hai mươi viên cao nhị tam phẩm, rồi đi cửa hàng tính hạch khác.

Sau cùng, toàn bộ cửa hàng tính hạch trong chợ đều đã đi qua một lần, cũng chỉ mua được năm mươi viên tính hạch chất lượng cao, bất quá cái giá phải trả là hơn 20 triệu lượng.

Tính hạch có thể sánh với Vô Tòng cảnh, một viên thấp nhất là 40 vạn trở lên.

“Chỉ có thể làm được đến đây, có thể rẻ hơn hay không còn phải tùy duyên.”

Quân Thường Tiểu không đi thành trì khác, mà trở lại môn phái, vừa khéo gặp Long Tử Dương trên sân luyện võ.

“Trên Tinh Vãn đại lục, những thứ có chữ “long” đều rất quý giá...”

Lời nói này vang vọng bên tai Quân Thường Tiểu.

Quân Thường Tiểu thiếu chút nữa không nhận được, lời kéo tên đệ tử họ Long này đến trước mấy áp trứng, dùng máu của hấn thử một chút.

Ài...

Ta sắp nhập ma rồi.

Quân Thường Tiểu lắc đầu, đứng dậy đi về hướng nội viện, còn về phía Long Tử Dương cả mặt ngu ngơ, nói:

“Vừa rồi ánh mắt của chương môn có chút kỳ quái.”

Muốn lấy máu người luôn rồi đấy, còn có thể không kỳ quái sao?

Về đến thư phòng, Quân Thường Tiểu lấy toàn bộ số tính hạch giá trị ba ngàn vạn cho vào trong, xác suất biến dị từ 72 tăng lên 85 điểm.

Hấn thật sự muốn tiếp tục tăng lên, tăng thẳng đến 100 điểm, nhưng thực sự năng lực có hạn, chỉ có thể bắt lực giao củi đầu trước vận mệnh.

Mà lại nói.

Cái con số 85% này, xác suất biến đổi đã rất cao rồi, sẽ không vừa khéo thất bại như vậy đâu.

Nghĩ đến thời điểm bản thân còn chơi game, xác suất thành công đạt tới 95%, kết quả vẫn là tính luyện trang bị thất bại, Quân Thường Tiểu lập tức rùng mình một cái.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tài miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 248: Cứu viện!

Tăng lên đến 85 điểm, Quân Thường Tiểu liền từ bỏ tiếp tục cho thêm tinh hạch, không có cách nào, còn còn lại một hai nghìn vạn, toàn bộ đầu tư vào, sợ rằng cũng chỉ có thể tăng lên 1 điểm, phần còn lại chỉ có thể giao cho vận mệnh an bài.

Mặc dù chỉ có 1% cũng có khả năng biến dị, nhưng hắn đã nỗ lực nâng cao xác suất biến dị, để chứng minh là bản thân không phải dựa vào vàng sáng của nhân vật chính, thay vào đó là thật sự dựa vào là đót tiền.

Vạn nhất thất bại toàn bộ thì thế nào?

85% mà còn thất bại, đây chính là ý trời.

“100 lần cũng mới thất bại 15 lần, bình quân thất bại là 1,5 lần, hẳn là sẽ không xui xẻo như vậy đâu chứ.”

Quân Thường Tiểu tự an ủi.

Hệ thống nói:

“Nếu như chủ nhân rơi vào 1,5 lần, thì đó chính là thất bại triệt để.”

Mẹ nó!

Người có thể không tổn thương ta không?

Quân Thường Tiểu không nói đạo lý với nó, yên lặng đợi thời gian áp trứng đến.

Hôm nay mới trôi qua 1 ngày, vẫn còn 14 ngày nữa.

Thời gian có chút dài, vì thế liền đặt hết tâm tư

vào việc tu luyện và quản lý đệ tử.

Hôm sau.

Tô Tiểu Mạt tham gia môn phái luận võ ở ngoài quận trở về, lúc đi sạch sẽ gọn gàng, lúc về cả người đầy bụi đất.

Vừa nhìn là biết do đi đường quá nhanh.

Các đệ tử vội vàng vây quanh, nhìn thấy trên cổ sư huynh đeo huy chương quán quân, lập tức hô lớn.

Hai vị sư huynh đến hai quận khác nhau, liên tiếp giành chức quán quân, như vậy tuyệt đối là một sự cổ vũ lớn cho sĩ khí của đệ tử Thiết Cốt Phái, khiến cho bọn họ tràn đầy hy vọng với tương lai.

Tô Tiểu Mạt đi bái kiến Quân Thường Tiểu, giao lên phần thưởng quán quân.

Hắn sẽ không giấu cho riêng mình, bởi vì không có chương môn bồi dưỡng, sẽ không có hắn của ngày hôm nay, càng không dễ dàng giành được quán quân.

Đương nhiên.

Quân Thường Tiểu cũng không dỗi xù tề bạc, thường cho Tô Tiểu Mạt mười viên linh thạch.

Chỗ còn lại thì tích lũy lại, làm phần thưởng trong các loại kiểm tra của môn phái, tặng thưởng cho các đệ tử.

Mấy ngày tiếp theo, Lý Phi và Điền Thất lần lượt quay về.

Hai người không phụ lòng ủy thác của chương môn, thành công giành được quán quân các loại luận võ, giành được tài nguyên võ đạo đáng giá.

Những đệ tử nội môn được bồi dưỡng từ Quân Thường Tiểu này, tham gia những cuộc môn phái luận võ cấp thấp, tuyệt đối vạn dặm không có đối thủ, căn bản không tồn tại sự khó khăn.

Đối với việc cho đệ tử tham gia các loại môn phái luận võ này, cách kiếm tài nguyên này, Quân Thường Tiểu khá hài lòng.

Chỉ đáng tiếc.

Sự kiện luận võ quá ít, tính duy trì lâu dài khá kém.

“Kỳ lạ thật!”

Quân Thường Tiểu xoa cằm nói:

“Tội Kỳ mãi đến giờ vẫn chưa trở về?”

Năm đệ tử nội môn đã hoàn thành nhiệm vụ trở về, chỉ có Tiêu Tội Kỳ vẫn chưa trở về.

Chẳng lẽ, luận võ gặp phải khó khăn?

“Chương môn!”

Đúng lúc này, Lê Lạc Thu vội vàng đi vào trong điện, nói:

“Quận Hà Dương truyền tin về, Tiêu Tội Kỳ thành công giành chức quán quân môn phái luận võ, trên đường trở về bị hàng loạt cao thủ chặn ở trong rừng núi, tình hình vô cùng xấu, cần cấp tốc tới cứu viện.”

Quân Thường Tiểu chau mày lại.

Chẳng trách đến nay vẫn chưa trở về, hóa ra là bị chặn đường.

“Có bao nhiêu người?”

“Ít nhất có trên dưới một trăm tên, trong đó có không ít cường giả Vô Tông cảnh.”

Quân Thường Tiểu hơi trầm mặc chút, nói:

“Tập hợp nhân mã của Tế Vũ Đường, theo bản tọa đến quận Hà Dương cứu người.”

“Vâng.”

Lê Lạc Thu vội vàng lui xuống, tập hợp toàn bộ thành viên Tế Vũ Đường đang ở môn phái.

Theo ý của Quân Thường Tiểu, các đệ tử khác tiếp tục tập luyện.

Nhưng từ đại điện đi ra, lập tức nhìn thấy đám người Lý Thanh Dương và Tô Tiểu Mạt đứng đầu hàng trong sân luyện võ, cả mặt đầy sự kính nể.

Bọn họ đã nghe được thông tin Tiêu sư đệ bị chặn ở quận Hà Dương.

“Các người cũng muốn đi?”

Quân Thường Tiểu nói.

Lý Thanh Dương nói:

“Sư đệ gặp nạn, đệ tử nguyện ý đi giải cứu.”

“Cũng được.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Xuất phát.”

Những đệ tử khác cũng muốn đi theo cứu Tiêu sư huynh, bất quá biết thực lực bản thân có hạn, không chỉ không có tác dụng gì mà còn làm giảm tốc độ cứu viện, vì thế chỉ có thể dùng mất đưa tiền chương môn và những người khác, cầu nguyện bọn họ an toàn trở về.

Soạt! Soạt! Soạt!

Trên đường tiến về quận Hà Dương, năm mươi thành viên của Tế Vũ Đường thi triển Quỷ Ảnh Bộ cấp tốc di chuyển.

“Đậu phộng!”

Lý Thượng Thiên cũng đi theo, nói:

“Lá gan thật không nhỏ, dám chán sống bắt nạt đệ tử Thiết Cốt Phái ta.”

Sau khi tiểu tử này trải qua lần tiêu diệt Hắc Ưng Đường, sự non nớt trên mặt đã ít đi khá nhiều, người cũng trở nên chín chắn hơn một chút.

Nguyên nhân là đi cứu viện, tốc độ của mọi người đều nhanh vô cùng.

Quân Thường Tiểu cười Từ Điện Áu Hồ đi phía trước, sự lạnh lẽo nghiêm túc trong mắt ngày càng mãnh liệt.

Hắn tuy không biết vì cái gì lại có nhiều người chặn đường Tiêu Tội Kỳ như vậy, nhưng đã dám đắc tội với Thiết Cốt Phái, vậy nhất định phải trừng phạt nghiêm khắc.

Lý Thanh Dương và Tiêu Tội Kỳ theo sát phía sau, cùng vô cùng lo lắng cho sư đệ, do đó tốc độ ngày một tăng nhanh đến mức không thể thể nhanh hơn được nữa.

Tiêu sư đệ!

Nhất định phải chống đỡ đến cùng!

Khoảng cách giữa quận Hà Dương và quận Thanh Dương ít nhất là ngàn dặm, bình thường đi đường cần ít nhất hai ba ngày.

Nhưng, Quân Thường Tiểu dẫn đệ tử đi với tốc độ tối đa, trời vừa chuyển sang hoàng hôn đã đến địa phận quận Hà Dương.

Lê Lạc Thu đứng trên núi hoang, quan sát xung quanh một hồi, xác định ký hiệu thành viên để lại, chỉ về phía đông nói:

“Chương môn, là ở hướng này.”

“Đi!”

Quân Thường Tiểu dẫn đệ tử di chuyển nhanh chóng về phía đông.

Ở một vị trí tối trong sơn cốc.

Tiêu Tội Kỳ xé một mảnh vải trên y phục cuốn lại vết kiếm trên cổ tay, sau đó giương khẩu súng QBU-88 lên, ánh mắt tràn đầy sát khí.

Sắc mặt hắn có hơi trắng bệch, xem ra không chỉ đơn giản là bị ngoại thương, mà còn bị nội thương.

Tham gia xong môn phái luận võ quận Hà Dương, Tiêu Tội Kỳ vốn là muốn quay trở về môn phái, nhưng lại bị võ giả các môn phái chặn ở nơi này.

Vì cái gì?

Hắn đánh đấm quá ác liệt, đánh trọng thương tất cả đệ tử môn phái người ta.

Trên thực tế, khi luận võ, đệ tử các phái vì coi thường Tiêu Tội Kỳ đến từ môn phái bát lưu ở quận cửu đẳng, cho nên ra tay rất âm hiểm.

Các môn phái đặt chân ở quận Hà Dương, tất nhiên sẽ không để ý điểm này.

Chỉ cần đệ tử nhà mình bị ăn quả đắng, người ra tay nhất định phải trả giá, nhất định phải trừng trị nghiêm trọng.

“Tiểu tử.”

Đột nhiên bên trong cốc truyền đến tiếng nói vang:

“Hiện tại người đã bị bao vây trong cốc, từ bỏ ý định chống cự đi, ngoan ngoãn hiện thân rồi giao súng lửa thần kỳ ra đây, có lẽ còn được tha cho một mạng.”

Tiêu Tội Kỳ giương khẩu QBU-88 lên, mắt áp sát ống ngắm bắn, xác định theo phương hướng âm thanh truyền đến, nhìn thấy hơn mười mấy võ giả các môn phái đứng ở đó, một lần nữa bóp cò.

Véo!

Viên đạn không âm thanh bay ra, trực tiếp giết chết một tên Võ Đồ đỉnh phong, sau đó vác súng di chuyển vị trí trong thời gian nhanh nhất.

“Hắn ở đây.”

“Con em nó, nhanh chóng đuổi theo.”

“Dùng ám khí giết nhiều người của chúng ta như vậy, một khi bắt được nhất định phải chém hắn thành trăm mảnh.”

Các võ giả ào ào xông đến.

Chỉ đáng tiếc, Tiêu Tội Kỳ có kinh nghiệm chiến đấu dã ngoại phong phú, sau khi bắn chết một người, một lần nữa trốn kỹ, khiến bọn hắn phải chơi tiếp tục tìm kiếm, đồng thời càng cảnh giác hơn.

Son cốc không lớn, đám người bao vây thành vòng tròn không ngừng co lại, khu vực hoạt động càng ngày càng nhỏ.

Tiêu Tội Kỳ biết bản thân đã giết không ít người của các môn phái, sớm muộn cũng sẽ bị phát hiện, cho nên lại một lần nữa giương khẩu súng QBU-88 lên.

Có thể giết được bao nhiêu thì giết bấy nhiêu, chết cũng không thiệt thòi!

“Phù!”

Đột nhiên, sau lưng truyền đến âm thanh xé gió, một luồng sức lực mạnh mẽ cuốn đến.

“Không hay..”

Tiêu Tội Kỳ sắc mặt đại biến, vội vàng thu súng tránh đi, nhưng vẫn muộn một bước, nắm đấm mang theo linh lực mạnh mẽ trực tiếp nện vào lưng.

“Bành!”

Bất ngờ bay lên rồi ngã xuống phiến đá.

Tên đánh lên phía sau là một người trung niên mặc y phục trắng tung bay, cả người phát ra hơi thở của một cường giả Võ Tông cảnh, nhàn nhạt nói:

“Một tên tiểu bối mà có thể trốn lâu như vậy, rất không tệ.”

“Phụt!”

Tiêu Tội Kỳ cố gắng đứng dậy, phun ra một ngụm máu.

“Hửm?”

Người trung niên ngạc nhiên nói:

“Chịu đựng sức mạnh hai mươi vạn cân của ta mà vẫn có thể đứng dậy, đây càng đáng khâm phục.”

Tiêu Tội Kỳ nhếch khóe miệng dính máu, cười nói:

“Đừng... đừng coi thường ta.”

“Soạt!”

Tên trung niên nháy mắt áp gần, kêu ngao nói:

“Ta lại muốn biết, đệ tử Thiết Cốt Phái rốt cuộc xương cốt cứng rắn đến đâu.”

Nắm đấm nhanh chóng xuất hiện dày đặc, vô tình hướng về phía Tiêu Tội Kỳ.

Bành! Bành! Bành!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 249: Bỏ chân ra, cho người một cái chết thể diện!

Rầm

Tiêu Tội Kỳ đập mạnh vào phiến đá, máu tươi bắn ra.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi, hắn đã chịu hơn hai mươi quyền đâm của tên cường giả Vô Tông kia, sức mạnh của mỗi quyền ít nhất đều không dưới mười vạn.

Nhưng, hắn vẫn loạng choạng đứng mà không ngã xuống.

Đây là đệ tử Thiết Cốt Phái, cho dù chịu đựng tấn công bạo liệt, cho dù thương thế đã rất nặng, cũng phải biểu hiện xương cốt cứng rắn.

“Liêu tông chủ chính là Vô Tông cảnh hàng thật giá thật, thế mà tên kia vẫn còn đứng được, thân thể của tên này cũng quá trâu rồi.”

“Khó trách có thể giành chức quán quân môn phái luận võ.”

“Đáng tiếc, thân thể có mạnh đến đâu, cũng không đỡ được sức mạnh cường hân!”

Vô giả các môn phái đi tìm kiếm gần đó vây lại, tận mắt chứng kiến cảnh tượng Tiêu Tội Kỳ bị tấn công, không khỏi hiện lên sự kinh ngạc khi hắn vẫn còn có thể đứng.

“Không tồi, không tồi.”

Liêu tông chủ nói:

“Chịu được nhiều quyền của ta như vậy mà vẫn có thể đứng, thật đúng là một hạt giống không tồi.”

Tiêu Tội Kỳ sắc mặt tức giận hung hăng, sự đau đớn xé tim nứt phổi lan ra trong cơ thể, khiến hắn không cách nào mở miệng nói chuyện.

Nếu như không phải trải qua một hồi tồi tệ trong tháp rèn luyện, e rằng hiện tại đã sớm ngã xuống.

“Tiểu tử.”

Liêu tông chủ nhàn nhạt nói:

“Rời khỏi Thiết Cốt Phái, gia nhập Kỳ Sơn Tông ta, có thể miễn cái chết.”

Kỳ Sơn Tông.

lục lưu môn phái ở quận Hà Dương.

Nói về sức mạnh tổng thể và số lượng đệ tử thì mạnh hơn Hạo Khí Môn.

Tên trung niên tên Liêu Thốn Phụng này, là tông chủ của Kỳ Sơn Môn, thực lực Vô Tông nhị phẩm, cũng mạnh hơn Tẩu Hạo Nhiên.

Rời khỏi Thiết Cốt Phái?

Nghe đến câu nói này, Tiêu Tội Kỳ lập tức đau đớn nhếch mép cười.

Hắn mạnh mẽ kìm chế thương thế, tiếng nói yếu ớt:

“Sống... là người Thiết Cốt Phái, chết là ma Thiết Cốt Phái.”

“Tiểu tử, Kỳ Sơn Tông ta có tiềm lực trở thành tông môn ngũ lưu, cơ hội hiếm có này không phải muốn là được.”

“Môn phái của người chỉ là một cái bát lưu, ngay cả chương môn còn không có đi theo tham gia môn phái luận võ, hà tất phải khẳng khái một lòng.”

“Người cần phải biết đạo lý ‘chim khôn lựa cây mà đậu’.”

Mọi người xung quanh làm thuyết khách.

Chỉ là những câu này không lọt tai Tiêu Tội Kỳ, chỉ khiến hắn càng thêm cười lớn.

Không thể phủ nhận, tình cảnh hiện tại rất nguy hiểm. Nhưng rời khỏi Thiết Cốt Phái, thay đổi môn phái mới, cho dù chết cũng không thể!

“Soạt!”

Liêu Thốn Phụng giơ tay lên, ngưng tụ linh lực hút khẩu súng QBU-88 ở phía không xa lại.

Mọi người lập tức vô cùng hâm mộ.

Dựa vào linh lực để cách không lấy vật, chỉ có Vô Tông cảnh thấu hiểu thiên địa thuộc tính mới có thể làm được!

Liêu Thốn Phuong ngắm nghía cây súng, nhàn nhạt nói:

“Gia nhập Kỳ Sơn Tông thì không phải chết, không gia nhập Kỳ Sơn Tông chỉ có chết!”

Giọng nói đầy tính kiêu ngạo, rất có phong thái của một cường giả.

Ánh mắt Tiêu Tội Kỳ không chút sợ sệt, ngược lại quả quyết nói:

“Không gia nhập.”

Mọi người cười lạnh không ngừng.

Cho người cơ hội tiếp tục sống, còn không biết trân trọng, chết cũng đừng trách người khác vô tình.

Cũng có vô giả các môn phái cảm thấy thương tiếc, dẫu sao giết đi một hạt giống tốt như vậy, thật sự có chút lãng phí.

“Đã như vậy...”

Liệu Thốn Phuong lạnh giọng nói:

“Giết nhiều đệ tử Kỳ Sơn Tông ta như vậy rồi, người chết cũng đáng.”

Nói xong, hần lao đến một bước, tay phải mang theo linh lực dày đặc đâm qua, sức mạnh nhanh chóng tăng lên, sức mạnh vẫn là hơn hai mươi vạn.

“Phù phù!”

Gió mạnh thổi qua, tóc của Tiêu Tội Kỳ bay tán loạn, bất quá khuôn mặt trắng bệch lại bình thản đến lạ thường.

Đây là dũng cảm đối mặt với cái chết.

“Soạt!”

Ngay lúc này, một bóng đen từ chỗ tối lao ra.

Tốc độ mặc dù nhanh nhưng lại bị Liêu Thốn Phuong nắm bắt được, nắm đấm đột nhiên chuyển hướng đâm về phía người lao đến.

“Bành!”

Nắm đấm mang theo sức mạnh hai mươi vạn cân, giống như một thanh kiếm sắc trực tiếp xuyên qua lồng ngực bóng đen, máu tươi lập tức phun ra.

“Sư đệ...”

Tiêu Tội Kỳ đôi mắt như muốn nứt ra.

Bóng đen từ nơi tối đột nhiên lao ra, chính là thành viên Tế Vũ Đường phụ trách bảo vệ hần.

“Sư huynh... nhanh... chạy...”

Đệ tử xuất thân từ sát thủ vừa nói xong, lập tức đứt hơi ngừng thở mà chết.

“Aaa!”

Tiêu Tội Kỳ tức giận hét lớn, tích tụ sức mạnh không còn nhiều trong cơ thể đánh về phía Liêu Thốn Phuong.

Đây là muốn liều mạng!

Chỉ đáng tiếc, hần dù có ở thời kỳ sung mãn cũng đánh không lại Vô Tông cảnh, lại càng không nói đến hiện tại thân mang trọng thương, vì thế một quyền này bị đối phương dễ dàng gạt ra.

“Rầm!”

Hung hăng ngã mạnh xuống tảng đá, cơ thể nằm bệt dưới mặt đất, không còn chút sức lực để gượng dậy.

Liên tiếp chịu nhiều quyền như vậy, thương thế đã quá nặng.

Liêu Thốn Phuong đá thi thể ra, sao đó rút khăn tay lau máu trên bàn tay, nhìn xung quanh, nhàn nhạt nói:

“Hóa ra trong chỗ tối vẫn còn có người trốn.”

Một lời nói ra, mọi người lập tức vội vàng cảnh giác.

Mấy thành viên còn lại của Tế Vũ đường đang mai phục ở chỗ tối, nhìn đồng bọn bị giết, không thể không siết chặt nắm đấm, ánh mắt nổi hỏa ngục trời.

Thân là một tên sát thủ tiêu chuẩn, trong tình huống gặp đối thủ quá mạnh, việc đầu tiên cần suy nghĩ là tàn ra lui chạy.

Nhưng, bọn họ không có tàn đi, cũng không thể tàn đi!

Bởi vì bây giờ thân phận đã không còn là sát thủ, mà là thành viên của Tế Vũ Đường Thiết Cốt Phái.

“Soạt!”

Một thành viên không nhìn được lao ra.

Hắn không phải là ra tấn công, mà là để bản thân lộ ra, hướng một phương hướng khác lao đến.

Đây là đang thu hút sự chú ý, vì Tiêu sư huynh tranh thủ cơ hội chạy thoát.

Võ giả các môn phái ngấm định vào thành viên đó, sau đó có hơn mười người đuổi theo.

Nếu như tiếp tục ẩn nấp, mọi người rất khó làm gì được hắn, nhưng đã chủ động hiện thân, rất nhanh bị truy đuổi, sau đó bị bắt.

“Bịch”

Thành viên này bị quăng đến trước mặt Liêu Thôn Phương, hắn lấy một chân đạp lên lưng, nhìn Tiêu Tội Kỳ, nhàn nhạt nói:

“Đây cũng hẳn là sư đệ của ngươi?”

Tiêu Tội Kỳ nghiêng mặt nhìn sư đệ đang bị đạp, lửa giận tràn đầy trên khuôn mặt, đồng thời xuất hiện sự hung ác.

“Chắc chắn, đoán đúng rồi.”

Liêu Thôn Phương từ biểu cảm lấy được đáp án mà mình muốn, sau đó từ từ nhấc chân lên, nói:

“Giết nhiều người của ta như vậy, trước tiên lấy mạng hắn để đền bù vậy.”

Soạt! Soạt! Soạt!

Ngay lúc này, ba thành viên đang trong chỗ tối lại nhìn không được, cho dù biết rõ sẽ bị bại lộ nhưng vẫn đồng loạt ném ra ám khí.

Liêu Thôn Phương giơ tay, khiến ám khí đang bay dừng lại, sau đó năm ngón tay hợp lại với nhau, trong chớp nhoáng hội tụ lại.

“Tìm lũ ruồi muỗi ở chỗ tối ra đây cho ta!”

“Được!”

Võ giả các môn phái lao về hướng bay của ám khí.

“Bành!”

Liêu Thôn Phương nhấc chân đá thành viên bị tóm được đến trước mặt Tiêu Tội Kỳ, sau đó từng bước từng bước đi tới.

Hắn như vương giả cao cao tại thượng, nhìn xuống hai con giun dế nhỏ yếu, nói:

“Đã là đồng môn thì cùng chết, trên đường cũng sẽ không cô đơn nha.”

Nói xong, hắn giơ chân lên.

“Phù phù!”

Linh lực ngưng tụ lại, lực lượng từng bước tăng lên.

Chỉ dùng sức mạnh khoảng mười vạn cân, nhưng dưới trạng thái lúc này của Tiêu Tội Kỳ và thực lực của thành viên này, chỉ cần trúng một đạp thì kết cục nhất định chỉ có cái chết.

“Lên đường đi.”

Chân Liêu Thôn Phương đạp xuống, mục tiêu là thành viên Tế Vũ Đường.

“Không!!!”

Ánh mắt Tiêu Tội Kỳ như muốn nứt ra.

Hắn rất muốn dùng cơ thể thay sư đệ chặn lại đòn tấn công, nhưng thương thể quá nặng, căn bản không thể làm được trò trống gì.

“Rầm!”

Ngay lúc này, một tiếng hung thú gào thét đinh tai nhức óc từ phía sau bỗng nhiên truyền đến, tiếng kêu thảm thiết của võ giả các môn phái cũng theo đó truyền đến.

“Hừm?”

Liêu Thôn Phương dừng chân lại.

Hắn không nhìn đằng sau, mà ngạc nhiên ngừng đầu, bởi vì phía trên có một luồng sát khí dày đặc truyền đến.

Quân Thường Tiếu không biết đã đứng trên tầng đá từ lúc nào, một tay cầm Thanh Long Yểm Dao, sắc mặt đầy sát khí ngút trời, nói:

“Bỏ chân xuống, bôn tọa cho người một cái chết thể diện.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 250: Hành hạ tông chủ Kỳ Sơn Tông đến chết!

Giây phút nguy hiểm, Quân Thường Tiểu dựa vào ký hiệu lưu lại trên đường lao vào trong cốc, lửa giận trong lòng nhanh chóng khó mà áp chế.

Bởi vì sau khi hấn đến gần thì thành viên Tề Vũ Đường đã tử vong, bên tai truyền đến thông báo thành viên môn phái bị thiếu một người.

Dám giết đệ tử của ta!

Bất luận thân phận như thế nào, chết không thương tiếc!

Đương nhiên.

Chết cũng phải có sự chú trọng.

Ví dụ như chết sạch sẽ gọn gàng hay là chết trong đau đớn vật vã khổ?

Nếu như tên trung niên phía dưới kia, thu chân lại, vậy thì hấn sẽ có một cái chết gọn gàng sạch sẽ, nếu cố chấp đạp xuống, kết quả chính là chết trong đau đớn vô cùng!

“Chương... chương môn...”

Tiêu Tội Kỳ hét lên một tiếng yếu đuối, ánh mắt vui vẻ điên cuồng.

Chương môn đến rồi.

Sự đệ chắc chắn bảo toàn!

Vào lúc này, Tiêu Tội Kỳ không quan tâm đến bản thân, thay vào đó là sự an toàn của thành viên Tề Vũ Đường.

Nhìn thấy bảo bối dốc lòng bồi dưỡng bị thương thể nặng như vậy, sát khí trong mắt Quân Thường Tiểu ngày càng đậm.

Tên đứng ở phía dưới kia cho dù là thần, là tiên thì cũng chỉ có chết!

Không sợ đắc tội người khác?

Với hoàn cảnh bình thường, Quân Thường Tiểu sẽ chọn cách khiêm tốn, ví dụ như tha cho trưởng lão Quý Thủ Phái, nhưng giờ này phút này, trong lòng chỉ có niệm là giết!

Rõng có vậy ngược, chạm vào ắt phải chết.

Vây lân của Quân Thường Tiểu, chính là những đệ tử bảo bối của hấn.

Đừng nói là giết, cho dù là mất một sợi tóc, cũng cũng phải trả giá đau đớn.

Nghe thấy lời của Tiêu Tội Kỳ, Liêu Thốn Phương nhàn nhạt nói:

“Người chính là chương môn của môn phái bát lưu Thiết Cốt đó sao?”

Trong lúc nói chuyện, hấn vẫn không bỏ chân ra.

Điều này khiến cho Quân Thường Tiểu đã thăm định tội chết cho hấn, đồng thời còn là cái chết đau đớn vô cùng.

Có thể là nhìn đối phương cũng thân là chương môn, Liêu Thốn Phương thu chân lại, nhưng bởi vì chậm một nhịp, vì thế vẫn không cách này thay đổi được cách chết đau đớn.

“Vừa hay.”

Liêu Thốn Phương nhàn nhạt nói:

“Ta nhìn trúng đệ tử này của ngươi, để hấn chuyển làm đệ tử của Kỳ Sơn Tông ta đi.”

Trong lời nói của hấn, hoàn toàn không để Quân Thường Tiểu trong mắt.

Đừng nói là chương môn Thiết Cốt Phái, cho dù thân kiêm luôn hai chức vị trên người như Tàn Hạo Nhiên đến, hấn cũng sẽ cao cao tại thượng như vậy.

Đây không phải giả vờ ra oai, cũng không phải là nhân vật phản diện vô não.

Đây chính là bởi vì thực lực mạnh, đương nhiên có phong thái của cường giả, đối mặt với kẻ yếu mà còn phải cúi đầu khom lưng phục tùng sao?

“Nhìn trúng rồi, lập tức bái lạy làm đệ tử của ngươi?”

Quân Thường Tiểu nhàn nhạt nói:

“Ngươi khá là hung hăng đó.”

Liêu Thốn Phương nói:

“Giao hấn cho ta, món nợ này xem như tan thành mây khói.”

Hấn thật sự khá là coi trọng Tiêu Tội Kỳ, nếu như có thể kéo người này làm đệ tử của bản thân, hà tất phải giết đi uống phí.

Đáng tiếc chỉ là ước nguyện của một bên.

Cho dù Quân Thường Tiểu thật sự muốn giao Tiểu Tội Kỳ cho hắn, cũng tuyệt đối không nhin được chuyện đệ tử bị giết.

Vì thế giờ thanh đao lên, lạnh giọng nói:

“Xóa bỏ món nợ? Xóa cái tổ tiên nhà ngươi!”

Liêu Thôn Phung hơi chau mày nói:

“Các hạ tốt xấu gì cũng là chương môn một phái, miệng lưỡi toàn lời nói thô thiển, thật đúng là không có giáo dục mà.”

Giết người của ta, lại còn nói chuyện giáo dục với ta?

Há há!

Quân Thường Tiểu cười.

Đột nhiên ánh mắt giống như một ánh đao lạnh lẽo, sau đó cả người nhảy xuống, vung đao chém tới.

“Vù!”

Một đao chém xuống này, sức mạnh ít nhất 30 vạn cân trở lên.

Đù thấy rõ, bùa lực lượng sớm đã được sử dụng.

Liêu Thôn Phung vốn dĩ cả mặt dùng dùng, cảm nhận được thế lớn lực mạnh của đao phong, sắc mặt lập tức nghiêm túc, đồng thời một tay giơ ra, hét lên:

“Bà Vân Chương!”

“Phù phù!”

Linh lực thuận theo cánh tay bạo phát ra, hình thành lớp sóng khí giống như mây mù, đồng thời nhanh chóng ngưng tụ thành chương ấn nghênh đón.

Quân Thường Tiểu một đao này chém xuống thẳng tấp rất dứt khoát, khiến hắn không dám sơ ý, trực tiếp dùng đến chương pháp thượng phẩm cao giai đã lĩnh ngộ bao nhiêu năm nay.

Hà!

Phù! Phù!

Thanh Long Yểm Nguyệt Đao hình thành ánh đao màu xanh, sức mạnh liên tiếp tăng lên, cuối cùng tăng đến 40 vạn cân!

Đây là cái gì khái niệm?

Chỉ có Võ Tông sở hữu tư chất linh căn không tệ mới có sức mạnh tầm này.

Hơn nữa, ít nhất còn phải đạt đến tu vi Võ Tông ngũ phẩm!

Liêu Thôn Phung có linh căn thượng phẩm, thuộc Võ Tông trung thượng đẳng, mặc dù tu vi chỉ là Võ Tông nhị phẩm, nhưng may mà có Bà Vân Chương trợ lực, sức mạnh đạt đến khoảng 23 vạn cân.

Như thế này đã rất đủ ưu tú.

Chỉ đáng tiếc, đôi mặt mới đao này của Quân Thường Tiểu hoàn toàn không đủ.

Thật sự, chẳng đáng nhắc tới!

“Phá cho ta!”

Quân Thường Tiểu lạnh giọng hét.

Ánh đao màu xanh mạnh mẽ chém tới, trực tiếp chém vỡ chương ấn như thật như ảo kia, uy lực không giảm tiếp tục quét ngang.

“Làm sao có thể...!”

Liêu Thôn Phung sắc mặt kinh hãi, nhưng thời gian không phép hắn chấn kinh, vội vàng thi triển thân pháp tránh ra.

“Rầm!”

Bên này vừa né tránh, đao ảnh mạnh mẽ chém xuống đất, trong chớp mắt để lại vết đao dài khoảng một mét.

Tách tách tách!

Phần cuối của vết đao nhanh chóng nứt ra trên mặt đất, đồng thời kéo dài về phía trước, cuối cùng tạo thành vết nứt ra năm sáu mét!

Một đao 40 vạn cân, dường như chém nứt mặt đất của khu vực này ra.

Liêu Thôn Phung tuy rằng miễn cưỡng tránh được một đao, nhưng nhìn thấy vết đao nứt kéo dài trên mặt đất, mồ hôi lạnh sau lưng tuôn chảy ướt đầm.

Hắn không chút hoài nghi, đao vừa rồi nếu như chém trúng bản thân, kết cục chính là thân thể chẻ đôi.

Chưởng môn Thiết Cốt Phái này nhìn như chỉ là Vô Sư lực thất phẩm, vì cái gì lực lượng bạo phát ra lại khủng bố như vậy đâu?!

Lẽ nào... hần ả giấu tu vi?

“Một mình địch chúng!”

Quân Thường Tiểu vừa hạ xuống, cầm đao xông đến.

Nửa chừng mạnh mẽ quét Thanh Long Yểm Nguyệt Đao ra, luồng ánh sáng màu xanh phóng ra.

Lực lượng vẫn là 40 vạn cân giống như trước.

Liêu Thôn Phụng trong lòng vẫn còn sợ hãi không dám liều mạng, vội vàng thi triển thân pháp tránh né.

Mặc dù có thể miễn cưỡng tránh được nhưng ánh đao quét qua thân thể, thế nhưng vẫn là kinh hãi toát mồ hôi lạnh khắp cả người.

Đứng trước thực lực tuyệt đối, Tiêu Tội Kỳ chỉ có thể bắt lực trọng thương mà ngã xuống.

Hiện tại, đối mặt với chưởng môn Thiết Cốt Phái có thực lực hơn mình, hần cũng lộ ra sự yếu đuối không nhỏ.

Cao cao tại thượng?

Sớm đã biến mất không chút tung tích!

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu kéo đao quét tới.

Lần này hần cũng thi triển Quý Ảnh Bộ, tốc độ tăng nhanh vô cùng, nhân lúc Liêu Thôn Phụng vừa ổn định cơ thể, liền hét lớn:

“Thủy Yểm Thất Quân.”

“Vụt...”

Ánh đao màu xanh cuốn tới.

“Không hay...”

Liêu Thôn Phụng sắc mặt kinh hãi.

Hần muốn tránh, nhưng chỉ vừa nghiêng người, ánh đao lập tức dán chặt trên đầu mũi, mạnh mẽ chém lên cánh tay phải.

“Vù vù!”

Ánh đao lướt qua, cánh tay đứt lìa!

Bởi vì tốc độ đao quá nhanh, lực lượng lại quá lớn, vết thương nứt ra trong phút chốc không có bắn ra máu tươi.

“Soạt!”

Quân Thường Tiểu giống như một bóng ma, xuất hiện sau lưng Liêu Thôn Phụng.

“Vù vù!”

Ánh đao lại lần nữa lấp lóe, một cánh tay khác lại bay ra.

Cho đến lúc này, vết thương trên cánh tay phải của Liêu Thôn Phụng mới bắt đầu phun máu, đau đớn kịch liệt xông vào ý thức, khiến sắc mặt hần chuyển biến khó coi.

Tiêu Tội Kỳ dựa vào góc nhìn, tròn tròn nhìn mất nhìn một màn này!

Một tên cường giả Vô Tông cảnh, trong thời gian mấy chiêu đã bị Quân Thường Tiểu chém đứt hai tay, chuyện này quá mức kinh thiên động địa!

Vẫn chưa kết thúc!

“Ôn Từ Trảm Hoa Hùng.”

Quân Thường Tiểu cầm Thanh Long Yểm Nguyệt Đao hung hãn quét qua phía dưới.

“Vụt...”

Ánh đao màu xanh trực tiếp quét qua hai đầu gối của Liêu Thôn Phụng, lập tức xuất hiện một khe hở nhỏ.

“Á...á!”

Tiếng kêu thảm thiết xé gan nát phổi vang lên trong cốc, kinh động thú hoang trong núi ào ào chạy trốn, ánh mắt Liêu Thôn Phụng hiện lên sự kinh sợ mãnh liệt.

Đây rốt cuộc trải qua đau đớn như thế nào, mới có thể khiến cho một người phát ra âm thanh thảm thiết đến như vậy!

“Bịch!”

Hai chân từ đầu gối đứt đoạn, Liêu Thôn Phụng sắc mặt quần quai ngã thẳng xuống mặt đất, đau đớn thấu xương mạnh mẽ xông đến não và da đầu.

Soạt! Soạt! Soạt!

Ánh đao màu xanh lấp lóe, dính trên da thịt bị cắt!

Chém đứt hai cánh tay, hai chân, lại cắt từng miếng thịt xuống, người đòi gọi đây chính là cái chết theo kiểu tông chủ Kỳ Sơn Tông.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 251: Nhập liễu giang hồ, sinh tử bất do kỉ!

Tông chủ cao cao tại thượng của Kỳ Sơn Tông Liễu Thôn Phụng đã chết, tứ chi bị chém rụng, da thịt bị gọt sạch, quá trình chết rất chậm, cũng rất thống khổ.

Có quá tàn nhẫn không?

Tàn nhẫn!

Nhưng đây là cái giá phải trả, vì dám giết đệ tử Thiết Cốt Phái!

Quân Thường Tiểu thu đao, sát khí phát ra dưới đáy mắt dần dần tiêu tán, đến trước mặt hai người Tiêu Tội Kỳ, cho mỗi người ăn một viên Liệu Thương Đan.

Xoát!

Xoát!

Phút chốc, hai người lập tức sinh long hoạt hổ đứng lên.

Nhưng khi nhìn thấy Liễu Thôn Phụng bị cụt mất tứ chi, lăng trì xử tử, trong lòng lập tức chấn động khó mà tiêu tan.

Một tên Võ Tông nhị phẩm, một vị lão đại của môn phái lục lưu, kết quả dễ dàng bị ngược sát như vậy, quả thật khó tin vào mắt mình!

Thời khắc đó, Tiêu Tội Kỳ rốt cuộc ý thức được, chưởng môn mặc dù bình thường rất ít khi ra tay, nhưng thực lực chân chính mạnh vô cùng.

Người chết không chỉ có mình Liễu Thôn Phụng.

Còn có võ giả các phái đuổi theo bọn người Tế Vũ Đường, cả bọn người đều chết thảm dưới tay của bọn người Lý Thanh Dương và Tô Tiểu Mạt.

Trong đó còn có không ít Võ Sư nhị tam phẩm, nhưng trước mặt một đám đệ tử yêu nghiệt cũng khó mà có đường thoát.

Quy tắc cũ, lục soát.

Sau khi thu thập chiến lợi phẩm xong, gom thi thể lại chất thành một đống, dùng mồ lửa thiêu thành tro.

Võ giả các phái không tính là giàu có, giàu có chỉ có mỗi Liễu Thôn Phụng, trong không gian giới chỉ cất giữ không ít võ kỹ và linh thạch, ngân lượng cũng có hai ba trăm vạn.

Còn có tinh hạch, cấp độ trung phẩm có một trăm quả, cấp độ thượng phẩm có hơn mười quả.

Quân Thường Tiểu đem chúng lấy đi, thầm nghĩ: “Toàn bộ đều đầu tư vào máy ấp trứng, chắc có lẽ sẽ tăng thêm được một hai điểm xác suất biến dị.”

Sau khi làm xong tất cả, đốt cháy thi thể Liễu Thôn Phụng, dẫn đệ tử trở về Thiết Cốt Phái.

Thành viên bị giết chết của Tế Vũ Đường thì do Tiêu Tội Kỳ khiêng, trong ánh mắt hắn có cả bị phần lẫn tự trách.

Nếu như mình không quá chủ quan, bị võ giả các phái vây trong sơn cốc của quận Hà Dương, sự đệ cũng sẽ không bởi vì bản thân mà hy sinh.

.....

Về tới Thiết Cốt Phái, Quân Thường Tiểu ở sau núi chọn một vùng bảo địa phong thủy hữu tình thích hợp để an táng, sau đó bắt đầu đào huyệt mộ.

Ngày hạ táng, bầu trời âm u, mưa phùn rả rích.

Tất cả đệ tử của Thiết Cốt Phái đều đứng ở trước bia mộ, vì người đồng môn văn lạc này tiễn đưa.

“Xin lỗi...”

Tiêu Tội Kỳ đứng trước bia mộ, cúi đầu, trên mặt ý tự trách càng đậm.

“Là ta liên lụy sư đệ.”

Quân Thường Tiểu vỗ vỗ vào vai hắn ta, nói: “Tần Lệ vì ngươi mà chết, ngươi phải sống thật tốt, phải không ngừng mạnh hơn để báo đáp hắn.”

Nói xong, quay người rời đi.

Nói lời an ủi, nói nhiều rồi cũng chẳng có ý nghĩa gì, chỉ có người trong cuộc nghĩ thông suốt mới được.

Huống hồ, một đệ tử vẫn lạc, Quân Thường Tiểu trong lòng cũng không dễ chịu, ai có thể tới an ủi hắn chứ.

Tiêu Tội Kỳ nghĩ không thông, từ đầu tới cuối vẫn cứ đứng trước bia mộ.

Cho đến một ngày một đêm sau, hai nắm tay nắm chặt, níu non nói: “ Sư đệ, ta sẽ sống thật tốt, sẽ nỗ lực để ngày càng mạnh hơn, dùng tính mạng của mình để bảo vệ Thiết Cốt Phái, bảo vệ các sư huynh đệ đồng môn!”

Đây là nghĩ thông suốt rồi.

Hắn ta nghĩ thông rồi, Quân Thường Tiểu lại nghĩ không thông.

Một người ở lì trong thư phòng, trong lòng vẫn cứ tự trách.

Nếu không phải chính mình phái đệ tử đi tham gia thi đấu môn phái, thì cũng sẽ không có đệ tử phải mất mạng.

Chuyện chết đệ tử này, trên Hắc Phong Sơn đã từng xảy ra.

Tuy nhiên tên đệ tử kia là dạng người tham sống sợ chết, vì sống tạm mà không tiếc phản bội môn phái, đi nương nhờ vào Chu Thiên Bá, vậy nên có chết cũng không ai thương tiếc, Quân Thường Tiểu một chút tự trách trong lòng cũng không có.

Nhưng mà, Tàn Lệ là vì cứu đồng môn mà chết, chân chính trên ý nghĩa là đệ tử đầu tiên vì môn phái mà chết, làm trong lòng hắn rất khó chịu.

“Nghĩ gì vậy? Ngay cả thể dục buổi sáng cũng không chi đạo rồi.”

Lê Lạc Thu không biết từ lúc nào đã đứng tựa người vào cửa thư phòng, trên miệng mím lên một nụ cười mỉa người.

Quân Thường Tiểu lắc lắc đầu nói: “Tề Vũ Đường của người mất đi một đệ tử, lẽ nào không thương tâm sao?”

Lê Lạc Thu bước tới, ngồi trước mặt hắn ta, hai tay vòng vào một chỗ, dùng khẩu khí chất vấn nói: “Người chết rồi không thể sống lại, đau thương có ích gì chứ?”

Quân Thường Tiểu khẽ gạt mình.

Đúng vậy, người đã chết rồi, đau thương có tác dụng gì đâu?

Lê Lạc Thu tiếp tục nói: “Chúng ta vốn đã sống trong cái thế giới tàn nhẫn, cái cần làm không phải là ngồi đây tưởng nhớ cố nhân, mà là phải không ngừng trở nên mạnh mẽ, để an ủi linh hồn ở trên trời của bọn họ.”

Những lời này với những lời hôm qua an ủi Tiêu Tội Kỳ ý nghĩa không khác lắm, Quân Thường Tiểu hi vọng đệ tử có thể nghĩ thông, nhưng chính mình lại từ đầu tới cuối nghĩ không thông.

“Bọn họ?”

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói: “Hai chữ này là điềm xấu.”

Lê Lạc Thu ngưng trọng nói: “Thiết Cốt Phái chúng ta muốn trở nên càng mạnh mẽ hơn trong thế giới tàn khốc này, thì sẽ có càng nhiều xung đột, thù hận, thậm chí là chết chóc.”

Quân Thường Tiểu biết, người phụ nữ này đang nói với mình, cái chết của Tàn Lệ mới chỉ là bắt đầu, muốn tiếp tục bước tới ở thế giới tàn khốc này, thì những đệ tử phải chết sẽ càng nhiều hơn.

Hắn không hy vọng sẽ bồi dưỡng nên đệ tử đi chết, nhưng đã lẫn lộn trên giang hồ, sinh tử không phải do mình.

Quân Thường Tiểu nói: “Ta sẽ nỗ lực gia tăng thực lực của các đệ tử, làm bọn chúng cùng nhau mạnh lên, mà không phải cứ vậy chết đi.”

Lê Lạc Thu đứng dậy nói: “Ta cũng phải đi huấn luyện các đệ tử đây, để bọn chúng có đủ thực lực để đối diện với nguy hiểm.”

.....

Quân Thường Tiểu tạm thời bỏ đi ý nghĩ sẽ cho các đệ tử tiếp tục tham gia thi đấu môn phái, mà bảo bọn họ ở lại sư môn tập luyện thật tốt.

Vài ngày sau.

Các loại khảo thí được thành lập trong tròn ba tháng, liền tiến hành luận võ nhỏ trong môn phái.

Vì đệ tử nhập môn có sớm có trễ, cảnh giới có cao có thấp, vì vậy liền phân ra nhiều cấp bậc thi đấu.

Rất nhiều đệ tử tranh nhau báo danh, trải qua một ngày thi đấu nhiệt huyết ngút trời, ba cuộc luận võ nhỏ của ba cấp bậc khác nhau kết thúc, đệ tử đạt được vị trí thứ nhất sẽ có được phần thưởng tài nguyên vô cùng phong phú.

Loại luận võ nhỏ này tuy rằng đẳng cấp không cao, nhưng phần thưởng thì có, ít nhiều cổ vũ các đệ tử trở nên mạnh hơn.

Đương nhiên.

Khảo thí và luận võ nhỏ trong môn phái chỉ là môn ăn khai vị.

Thật sự quan trọng vẫn là trận thi đấu trong môn phái được tổ chức mỗi năm, nếu như đạt được quán quân, thì sẽ trở thành đệ tử nội môn.

Thiết Cốt Phái trước mắt chỉ có bảy đệ tử nội môn, rất nhiều đệ tử ngoại môn có thực lực, tự nhiên đều sẽ mong muốn thông qua trận luận võ lớn, để có thể có một vị trí ở nội môn.

Như trước mắt mà nói, có khả năng lớn nhất trở thành đệ tử nội môn có Long Tử Dương, Dương Ngọc Hoa.

Tiếp theo có Trương Vi, những đệ tử dựa vào dịch cải tạo tư chất tăng lên mười người.

Trong môn phái lục thất lưu, chỉ cần có linh căn thượng phẩm, không chỉ có thể có cơ hội thăng lên đệ tử nội môn, thậm chí còn có thể trở thành đệ tử chân truyền, bất quá trong Thiết Cốt Phái thì còn phải tiến hành thi đấu lớn tới chứng minh, điều này có chút bức bách.

Hết cách.

Ai bảo các đệ tử linh căn cực phẩm nhiều quá làm gì.

Này không phải sao, thời điểm nhiệm vụ phụ hoàn thành, sau khi đạt được dịch cải tạo tư chất cực phẩm, Lý Phi uống hết lập tức tăng lên linh căn cực phẩm, cảnh giới cũng từ Vô Đở bắt phẩm bước vào Vô Đở cứu phẩm.

Tính toán như vậy, đệ tử nội môn của Thiết Cốt Phái tạm thời chỉ có Điền Thất là linh căn thượng phẩm, còn lại toàn bộ đều là linh căn cực phẩm.

Một cái môn phái bát lưu, không kể đến Quân Thường Tiểu và Lục Thiên Thiên, tổng cộng có năm đệ tử linh căn cực phẩm, hơn mười đệ tử linh căn thượng phẩm, đây là việc vô cùng đáng sợ, truyền ra ngoài nhất định sẽ oanh động toàn bộ Tinh Vân đại lục.

“Đa tạ chương môn ban thưởng!”

Sau khi tư chất và tu vi cấp tốc tăng lên, Lý Phi kích động nói.

“Lui xuống đi.”

Quân Thường Tiểu khua khua tay.

Đợi cho đệ tử rời đi, hần tiến vào thư phòng, đem tinh hạch thu được từ Liêu Thôn Phương rót vào bên trong máy ấp trứng.

Nhiều như vậy đủ các loại tinh hạch trung - cao phẩm toàn bộ hòa tan vào trong, xác suất biến dị chỉ vọt vọt từ 85 điểm tăng lên tới 87 điểm.

Quả nhiên, cái này cần siêu cấp vô địch tiền tài mới có thể chơi tới cùng.

.....

Thời gian qua đi, rất nhanh trôi qua mười mấy ngày.

Quân Thường Tiểu một bên rèn luyện, một bên dạy dỗ đệ tử, mỗi ngày cũng sẽ đến xem máy ấp trứng.

“Đỉnh!”

Một ngày, thời gian trên màn hình áp hiển thị 15/15 ngày.

“Hò!”

Bên trong máy ấp trứng dày đặc năng lượng tinh hạch, sau đó bị dao động điên cuồng, từ nồng đậm biến thành nhàn nhạt, giống như bị trứng rồng hấp thu.

“Rắc!”

Âm thanh vỡ vụn truyền đến.

Trứng rồng ở bên trong máy ấp trứng, rạn nứt từng mảnh, cấp tốc khuếch tán quanh mình, hình thành từng khối.

“Hư!”

Những vệt hào quang màu đỏ từ những khe nứt bắn ra, sau đó một lớp vỏ cứng tróc ra.

Ấu thú muốn xuất thế rồi!

Quân Thường Tiểu không chuyển ánh mắt nhìn chăm chăm, cũng âm thầm cầu nguyện: “Nhất định phải biến dị, nhất định phải biến dị a!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 252: Hỏa Long!

Vì quả trứng rồng này, Quân Thường Tiểu đã đốt không ít tiền, vì thế nhìn thấy vỏ trứng nứt ra, lập tức vừa kích động vừa hồi hộp.

Kích động là muốn khởi động ấp trứng cần phải có tinh hạch cao phẩm hỗ trợ, điều này thể hiện chúng loại chắc chắn rất mạnh.

Hồi hộp là 87% xác suất biến dị, sẽ không thất bại chứ?

Điểm máu chốt này sẽ không xui xẻo vậy chứ, nhất định có thể biến đổi, nhất định phải nở ra Côn Bằng lợi hại, hoặc thậm chí là mạnh hơn Côn Bằng!

Quân Thường Tiểu bắt đầu tưởng tượng vô hạn, càng nghĩ càng thấy phấn khởi.

“Cạch!”

Lại một mảnh vỏ trứng rơi xuống, ánh sáng đỏ rực từ bên trong bắn ra, giống như ngọn lửa nóng rực.

Hệ thống nói: “Có thuộc tính hòa xuất hiện, không còn nghi ngờ gì đây là Hòa Long Thú.”

Điều Quân Thường Tiểu quan tâm không phải là chủng loại, mà là có thể biến dị hay không.

“Cạch cạch cạch!”

Tốc độ vô trùng vỡ tăng nhanh, ánh sáng đỏ rực bên trong phát ra càng nhiều, dần dần hình thành ngọn lửa.

Quân Thường Tiểu giờ tay xoa máy áp trứng, nhanh chóng cảm nhận được hơi bóng ở tay.

Bên trong chắc chắn rất nóng.

Vỏ trứng từng chút rạn nứt, ánh sáng đỏ rực cũng lan rộng, thoát đầu vừa nhìn giống như đám lửa nóng rực bùng cháy.

Cuối cùng, vỏ trứng hoàn toàn rơi xuống, một đám lửa nóng rực xuất hiện bên trong máy áp trứng.

Quân Thường Tiểu nín thở.

Trong lòng đang cầu nguyện, nhất định phải biến dị, nếu không đầu tư của lão tử đều nô hết xuống dòng sông Đông!

Không lâu sau.

Ánh sáng màu hồng bắt đầu biến mất.

Bên trong máy áp trứng trở lại bình thường, chỉ còn lưu lại đầy vỏ trứng vỡ.

Quân Thường Tiểu ngơ ngẩn hết cả người.

Bởi vì bên trong, chẳng có gì cả!

Ấu thú đâu, Côn Bằng đâu!

Hệ thống cũng khó hiểu nói:

“Sao cái gì cũng không có?”

Nếu như nó là một người bình thường đứng trước mặt, nhất định sẽ bị Quân Thường Tiểu bóp gáy điên cuồng lắc, gào thét nói:

“Câu này ta hỏi người mới đúng!”

Đội đã.

Quân Thường Tiểu gần như sắp mất đi lý trí, lập tức phát hiện vỏ trứng nứt vỡ hơi có động đậy, một con ấu thú từ bên trong xông ra.

Con vật này có cơ thể dài nhỏ, giống như một con rắn nhỏ, nhưng mọc ra bốn cái chân, bên cạnh cái mũi nhỏ còn có hai sợi giống như cá nheo.

Đây là một con thần lân nhỏ màu đỏ rực.

Nếu như đám người Lý Thanh Dương và Tiểu Tội Kỳ ở đây, chắc chắn sẽ cho rằng như vậy.

Nhưng Quân Thường Tiểu lại vui mừng không xiết, bởi vì từ hình thái và thể trạng, rõ ràng đây là một con rồng.

Con rồng này, không phải là Hòa Long Thú, mà là một con rồng đứng nghĩa chân chính.

Hệ thống đội cho gáo nước lạnh nói:

“Mặc dù nhìn như có vài đặc trưng của rồng, nhưng vẫn không đủ rõ ràng, không xác định rõ được có phải rồng hay không?”

Quân Thường Tiểu chỉ vào con vật đó, giọng điệu kiên định nói:

“Trên đầu có sừng rồng, còn có râu rồng, thân giống rắn, móng như chim ưng, rõ ràng là đặc trưng của rồng Trung Hoa ta.”

“Vây rồng đâu?”

Hệ thống nói.

Quân Thường Tiểu lập tức trầm mặt.

Con thú nhỏ này toàn thân trơn bóng, căn bản không có một đặc trưng rõ ràng nhất của rồng – vây rồng.

Hệ thống nói:

“Trong trời đất có rất nhiều chủng loại hung thú giống rồng, nhưng không nhất định là rồng chân chính.”

“Huống hồ, đây là một quả trứng Hòa Long, vạn nhất ấu thú này nhìn giống rồng, biết đâu trưởng thành lại là Hòa Long Thú.”

Quân Thường Tiểu: “...”

Mặc dù hẳn cũng hy vọng con thú nhỏ này là rồng thật, nhưng lời nói của hệ thống không phải không có đạo lý, có thể sau khi trưởng thành sẽ trở thành khủng long không chừng.

“Chi chi!”

Con thú nhỏ ở bên trong máy ấp trứng, di chuyển vài vòng, đôi mắt nhỏ nhìn về hướng Quân Thường Tiểu, phát ra tiếng kêu kỳ quái.

Hệ thống nói:

“Sau khi ấu thú nở, lập tức là khế ước thú của chủ nhân.”

Quân Thường Tiểu mở cửa, ngón tay đặt xuống, ấu thú vèo một cái thuận theo bò lên, đứng ở trên vai, dùng cái mũi nhỏ cọ cỏ mặt chủ nhân.

Nhìn như một con thần lân, nhưng bởi vì có bộ phận đặc trưng của rồng, vì thế tổng thể nhìn cũng có chút đáng yêu.

Quân Thường Tiểu xoa xoa cơ thể rõ ràng còn nóng hầm hập của nó, nói:

“Từ nay trở đi, ngươi là khế ước thú của ta.”

“Chi chi.”

Con thú nhỏ dường như có thể hiểu được tiếng người, vội vàng đáp lại bằng âm thanh nhỏ yếu ớt.

“Phải đặt một cái tên mới được.”

Quân Thường Tiểu chống cằm, sau khi suy nghĩ cẩn kẽ, nghiêm túc nói:

“Ta hy vọng ngươi có thể trở thành một con rồng chân chính, bay lượn trên bầu trời, vì thế đại danh là Hòa Long, nữ danh là Tiểu Long Long.”

Hệ thống: “...”

Hòa Long Thú đặt tên là Hòa Long, không phải chỉ bớt đi một chữ sao!

Thật quá là tùy ý, thật chẳng có hàm lượng kỹ thuật!

“Chi chi!”

Con thú nhỏ dường như rất vừa lòng với cái tên “Hòa Long” này, vui vẻ bò đi bò lại trên vai trái vai phải của chủ nhân.

Chi là rất nhanh từ bụng phát tiếng kêu “ùng ục”, rõ ràng là đói rồi.

Quân Thường Tiểu lắc đầu, cười nói:

“Ăn thịt hay là uống sữa?”

“Chi chi.”

Hòa Long kêu lên một tiếng.

Mặc dù không thể xác định rất cuộc là chọn cái nào, nhưng Quân Thường Tiểu cảm nhận được nó là muốn ăn thịt.

Hai người đã ký kết khế ước, đương nhiên có chút tâm linh tương thông.

“Được rồi.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Dẫn ngươi đi ăn thịt.”

Trên đường đến nhà ăn, bất chợt khó hiểu nói:

“Con thú này rốt cuộc đã biến dị chưa?”

Hệ thống nói:

“Nó vẫn còn quá nhỏ, nhìn không ra là có biến đổi hay không?”

Quân Thường Tiểu khước miệng giật giật.

Bản thân tiêu hao nhiều tiền như vậy, ấu thú sau khi ấp ra, kết quả không biết có biến dị hay không, nhìn thế nào cũng có chút thua lỗ.

“Sur huynh, mau nhìn!”

Trong sân luyện võ, một đệ tử đang tu luyện tinh mắt nhìn thấy Hòa Long, lập tức kinh ngạc nói:

“Trên vai chương môn có một con thú nhỏ.”

“Hả? Đây là con gì vậy?”

Mọi người ào ào chạy tới, ánh mắt ngạc nhiên nhìn ngó.

Tô Tiểu Mạt chống cằm, trải qua một hồi tư duy logic, nghiêm túc nói:

“Đây chắc hẳn là một con thần lân!”

“Ta cũng từng nhìn thấy thần lằn, nhưng chưa nhìn thấy có con màu đỏ như này.”

“Nói như vậy, chừng một không chỉ có một con heo rừng nhỏ, một con Từ Điện Ấu Hồ lõi thuộc tính, mà có có một con thần lằn hỏa thuộc tính.”

Mọi người lập tức bá phục vô cùng.

Ba con khế ước thú, chuyện này quả khiến người ta ghen tị.

“Chi chi.”

Nghe thấy đệ tử bàn tán, Tiểu Long Long phát ra tiếng kêu không hài lòng, dường như nó vô cùng khó chịu với hai từ “thần lằn”.

Quân Thường Tiểu nói:

“Những đệ tử này của ta chưa biết sự đời, không biết người là một con Hỏa Long Thú, vì thế không cần chấp nhặt bọn họ.”

“Chi chi!”

Tiểu Long Long kêu lên một tiếng, biểu hiện thái độ càng không hài lòng.

Quân Thường Tiểu cho rằng đây vẫn là vì tức giận đệ tử, dám miêu tả nó là một con thần lằn.

“Ồi chao!”

Đi vào nhà ăn, Liễu Uyển Thi nhìn thấy Tiểu Long Long to bằng bàn tay, vội vàng đặt thìa xuống chạy đến, mắt mở to nói:

“Chương môn đây là con gì, đáng yêu quá!”

“Soạt”

Con thú nhỏ vốn có chút không vui, lập tức ngẩng đầu, đôi mắt nhỏ hiện lên một tia kiêu ngạo.

Quân Thường Tiểu khóe miệng hơi giắt.

Nói nó là thần lằn thì nó liền tức giận, nói nó đáng yêu liền oai phong凛冽, con thú nhỏ này hóa ra thích nghe lời tốt.

“Đại danh của nó là Hỏa Long, nữ danh là Tiểu Long Long.”

Quân Thường Tiểu nói.

“Chương môn, có thể ôm một chút không?”

Liễu Uyển Thi nói xong, tay nhỏ đã giơ ra, nâng con thú nhỏ trên bàn tay, xoa xoa làn da trơn bóng của nó, cười nói:

“Da của Tiểu Long Long trơn quá.”

Được bàn tay nhỏ mềm mại vuốt ve, Hỏa Long bày ra khuôn mặt hướng thụ.

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên.

Con vật nhỏ vốn có cơ thể rất nóng, Liễu Uyển Thi cứ như thế nâng mà không sợ bỏng tay sao?

Tô Tiểu Mạt từ bên ngoài đi vào, tỉ mỉ quan sát Tiểu Long Long một hồi, toét miệng cười nói:

“Đồ Đồ, để sư huyên ôm một chút.”

“Cho huynh.”

Liễu Uyển Thi chuyển qua.

Tô Tiểu Mạt cẩn thận đón lấy Hỏa Long.

Nhưng, hần vừa mới nâng trong lòng bàn tay, con thú nhỏ vốn vui vẻ, cặp mắt nhỏ bỗng nổi lên sự lạnh lùng, cơ thể lập tức phun ra một đám lửa mạnh mẽ.

“Phù!”

Ngon lửa nóng bùng bùng cuộn tròn phát ra, cả mặt Tô Tiểu Mạt cháy đen ngã xuống đất, đồng thời miệng sùi bọt mép bất tỉnh.

Quân Thường Tiểu: “...”

Liễu Uyển Thi: “...”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 253: Ăn chay!

Liễu Uyển Thi nâng Tiểu Long Long không bị bỏng, chuyện này khiến Quân Thường Tiểu rất kinh ngạc.

Phải biết, bản thân hắn có thể không e ngại bị bỏng, đó là bởi vì có khế ước thú với con thú nhỏ này, bất quá nàng làm sao một chút cảm giác cũng không có?

Mãi đến sau đó Tô Tiểu Mạt nâng lên, tiểu gia hỏa này trực tiếp phun hỏa diễm, Quân thường môn mới hiểu rõ thì ra con thú nhỏ này đối với nữ tính không bài xích, còn nam tính thì vô cùng bài xích!

Aii.

Con khế ước thú này của ta cũng rất biết nhìn hàng nha.

"Đồ Đồ."

Quân Thường Tiểu nói:

"Tiểu Long Long đang đói bụng, ngươi làm thức ăn nhiều thịt một chút cho nó đi."

"Ừm ừm!"

Liễu Uyển Thi vội vàng buộc lên tạp dề, bắt đầu công việc nấu cơm.

Còn về phía Tô Tiểu Mạt bị đốt đến hôn mê thì được các đệ tử khác khiêng đến Dược Đường, sau đó được tiến hành cứu chữa từ Tôn Bất Không.

Chuyện này nói cho chúng ta biết, dù có là tiểu hung thú nhìn như người vô hại vật vô hại, thực chất tính nguy hiểm vẫn cực kỳ cao, không thể nhìn mặt mà bắt hình dong.

Nấu cơm cần có thời gian, Quân Thường Tiểu đặt Tiểu Long Long ở trên bàn cơm, nâng cằm lên nói:

"Chỉ vừa mới sinh ra, hỏa diễm đã mạnh như vậy rồi, đúng là niềm vui ngoài ý muốn mà."

"Chi chi."

Tiểu Long Long hé miệng kêu một tiếng.

Giống như nó muốn nói cho chủ nhân biết, bản thân rất mạnh.

Quân Thường Tiểu dùng ngón tay vuốt vuốt cái đầu nhỏ, cười nói:

"Hy vọng ngươi có thể mau chóng trưởng thành, về sau bốn tọa còn phải trông cậy vào ngươi trông nhà hộ pháp đây này."

Từ Điện Ấu Hồ có ngoại hình oai phong, rất thích hợp làm thú cưỡi.

Tiểu gia hỏa này nếu mà phát triển thành Hỏa Long Thú, thỏa mãn phù hợp với môn phái trấn thú.

Đến lúc đó, không cần mở đại trận hộ pháp, để nó ở phía trước sơn môn ngồi xổm, chỉ cần người có não bình thường, hẳn là sẽ không lấy thân thử lửa.

"Đồ ăn đến rồi!"

m thanh của Liễu Uyển Thi truyền đến.

Đại Hắc và Nhị Hắc bung một số món ăn lên, toàn bộ đều là thức ăn mặn, hương sắc vị đều đầy đủ.

"Chi chỉ!"

Tiểu Long Long ngửi hương thơm, cặp mắt nhỏ của nó lấp lóe sự hưng phấn, thiếu chút nữa chảy nước miếng.

"Ăn đi."

Đồ ăn đã dọn lên bàn, Quân Thường Tiểu nói.

Xoát! Xoát! Xoát!

Tiểu Long Long cũng không khách khí, vội vàng vơ vét cả bàn đồ ăn trước mặt, cái miệng nhỏ không ngừng chớp chớp.

Một lúc sau, đồ ăn trên bàn đã bị quét sạch.

Quân Thường Tiểu và Liễu Uyển Thi đều tròn tròn hai con mắt.

Cái đậu phộng!

Tiểu gia hỏa chỉ bằng một bàn tay, thế mà ăn sạch cả bàn, khẩu phần cũng quá lớn rồi!

"Chi chỉ."

Tiểu Long Long chạy quanh đồng đĩa trên bàn, biểu lộ ý nghĩ là nó vẫn chưa no!

Quân Thường Tiểu giật khóe miệng một cái, nói:

"Đồ Đồ, ngươi lại làm thêm một bàn nữa đi."

"Vâng!"

Liễu Uyển Thi lần nữa chạy vào trong bếp.

Không bao lâu sau, Tiểu Long Long rót cục ăn no, cái bụng nhỏ phồng lên nằm ở trên bàn.

Quân chương môn biểu hiện vô cùng đặc sắc, nguyên nhân là tiểu gia hòa này ăn hơn 30 đĩa thức ăn!

"Chương môn."

Liễu Uyển Thi mờ mịt nói:

"Tiểu Long Long có sức ăn khỏe thật!"

Đâu chỉ ăn khỏe, chính xác là quá tham ăn!

Hơn ba mươi đĩa thức ăn, đổi lại là đệ tử Thiết Cốt Phái, cần phải tới mười cái miệng mới có thể ăn hết.

Vậy mà tiểu gia hòa bằng một bàn tay quét sạch, rốt cuộc dạ dày nó làm sao hình thành!

Quân Thường Tiểu cố gắng trấn định, buông lời giải thích nói:

"Tiểu gia hòa vừa mới sinh nở, khẩu định là rất đói nên mới có một màn này."

Buổi tối, tối giờ cơm.

Trong phòng ăn, các đệ tử cầm đũa, bắt quá ánh mắt tập trung về bàn ăn của chương môn, biểu hiện trên mặt từng người cứng ngắc, ánh mắt chỉ còn mỗi sự chấn kinh.

"Nắc!"

Sau một hồi, Tiểu Long Long ăn uống no nê làm cái nắp cụt, rồi lại nằm lăn trên bàn, hai mắt nhỏ híp lại, bày ra một bộ dáng rất hưởng thụ.

Quân chương môn run rẩy khoe miệng kịch liệt.

Bởi vì trước mặt hắn là 30 đĩa thức ăn trống không!

Buổi sáng ăn nhiều cũng thôi đi, buổi tối lại ăn nhiều như vậy, chuyện này đã chứng minh, tiểu gia hòa có sức ăn kinh người!

Ngày hôm sau.

Tiểu Long Long thể hiện đầy đủ sức ăn kinh người của mình.

Ba bữa cơm sáng trưa tối, tổng cộng ăn gần 100 đĩa thức ăn, mà tất cả đều là món ăn mặn, từng đĩa đều là thức ăn ngon!

"Đừng chỉ ăn thịt thôi, húp chút nước hay ăn chút bánh cũng được mà."

Ngày thứ ba, thức ăn vừa mới dọn lên, Quân Thường Tiểu vội vàng đưa tới hơn mười cái bánh bao.

Cái thứ này với số lượng lớn rất tiện lợi, ăn hai ba cái có thể bằng một bàn thức ăn ngon, có một ngày người mở tiệc chiêu đãi bạn bè, để cho hắn ăn nhiều một chút, tuyệt đối có thể vô cùng tiết kiệm!

Đáng tiếc, Tiểu Long Long hoàn toàn không theo lẽ thường, chỉ chọn những món ăn mặn.

Quân Thường Tiểu bất lực.

Nếu như đệ tử môn phái đều có sức ăn như nó mà nói, chỉ tính riêng tiền ăn, một tháng cũng đủ để khiến cho hắn giặt gấu vá vai.

"Chương môn."

Một ngày nào đó, Liễu Uyển Thi bĩu môi nói:

"Số thịt tích trữ đều là bị Tiểu Long Long ăn sạch rồi, người xuống núi mua thêm chút bổ sung nha."

Quân Thường Tiểu thiếu chút nữa té ngã xuống đất.

Từ Từ Vong Cốc trở về, hắn cung cấp không ít thịt, Liễu Uyển Thi tính sơ có thể ăn trong vòng nửa năm, kết quả chỉ vừa mới đi qua vài ngày, toàn bộ đã bị Tiểu Long Long ăn sạch, chuyện này quá đáng sợ!

Càng bất lực và khó có thể tiếp nhận hơn nữa là.

Một thân ăn nhiều thức ăn như vậy, thế mà mấy ngày sau thân thể vẫn trước sau như một, một chút cân nặng cũng không gia tăng!

Ăn nhiều, tăng trưởng nhanh, Quân chương môn ít nhiều có thể vui mừng chấp nhận.

Ăn nhiều, lại không đói, vậy có khác gì gây chuyện!

Đệ tử Thiết Cốt Phái vẫn một mực chăm chỉ ngày ngày tu luyện.

Đám người Lý Thanh Dương, cũng là ngày ngày đi thấp rèn luyện, không dám có một chút buông lỏng.

Quân chương môn bắt đầu từ môn phải đi xuống thôn trấn, trước sau chạy hai lần.

Đề làm gì?

Còn không phải mua thịt cho Tiểu Long Long ăn.

Thậm chí đến mức vừa vào thôn, lão bán của các loại cửa hàng thịt chen chúc vây quanh, giới thiệu nào là cửa hàng mình có thịt dê bò, nào là cửa hàng đây ắp thịt hung thú.

"Chương môn Thiết Cốt Phái, năm lần bảy lượt xuống núi mua thịt, đệ tử môn phái hẳn rất cuộc có sức ăn đến cỡ nào đây?"

"Mỗi lần mua đều là hai ba ngàn cân thịt, chỉ trong mấy ngày liền hết, ăn một tháng chắc cũng phải đạt tới một hai vạn lượng thịt luôn rồi?"

"Môn phái có thể cung cấp thức ăn sung túc như vậy, các đệ tử hẳn là rất hạnh phúc nha."

Quân Thường Tiểu không biết bao nhiêu phải lên xuống núi mua thịt, khiến cho nhà nhà trong trấn nhàm chán không có gì làm xốc lên chủ đề bàn tán.

Nếu như đệ tử Thiết Cốt Phái nghe được những lời này, khẳng định sẽ lệ nóng doanh tràng khóc rống lên.

Chúng ta nào có được ăn thịt, tất cả đều là cho Tiểu Long Long ăn!

Mà lại nói, có lúc vừa đến bữa cơm, đĩa còn chưa kịp đưa lên, thịt trong đĩa trên bàn mình cũng đã bị con thú nhỏ giựt đi!

Rất nhiều đệ tử chưa được đụng vào thức ăn mặn cả hai ba ngày trời, sắp quên mất thịt có hương vị thế nào luôn rồi!

Lại đến giờ cơm

Đồ ăn còn chưa có dọn ra, Tô Tiểu Mạt lập tức lút đi đến nhà bếp.

Hắn đặt một cái tô lớn trên bàn, nhỏ giọng nói:

"Đồ Đồ, cho sư huynh xin mấy miếng thịt, ta chạy đến sau núi nhấm nhai."

Bên này vừa mới nói xong, Lý Phi và Điền Thất cũng lén lút chạy đến, hai người ngửi một chút mùi thịt đã hai ngày chưa được ăn, nước miếng nhất thời nhiều lòng thông.

"Cho ta một phần với!"

Hai người trăm miệng một lời nói.

Cứ như vậy, bởi vì có sự tồn tại của Tiểu Long Long, khiến cho đệ tử Thiết Cốt Phái muốn ăn thịt cũng trở nên gian nan, khó khăn đến kỳ lạ.

Bất quá tất cả chiêu trò đều vô dụng!

Tiểu gia hóa đối với thức ăn của Liễu Uyển Thi vô cùng miễn cảm.

Còn không phải sao, ba người Tô Tiểu Mạt cẩn thận từng chút một đem đồ ăn tiến đến sau núi, vừa bày ra trên tảng đá, còn chưa kịp cầm lấy đĩa, Tiểu Long Long vọt tới một phát.

Áá!!

Cái con em nó ta hết chịu nổi rồi!

Roẹt! Roẹt! Roẹt!

Vì muốn bảo vệ chén thịt của mình, ba người Tô Tiểu Mạt lần lượt rút ra Hàn Phong Kiếm, linh lực ngưng tụ trên thân kiếm, ánh mắt từng người lấp lóe sự hung tợn.

Tiểu Long Long thấy thế, thân thể lập tức lắc một cái, nhất thời phun ra hỏa diễm cao hai ba mét.

Trong khoảnh khắc đó, bốn phía nhiệt độ kịch liệt tăng cao!

...

"Sư huynh, cây cải dầu này có hương vị không tệ, ngươi nếm thử xem."

"Cái này rau giả xào cũng không tệ."

"Đồ Đồ làm thức ăn chay ngon không kém gì thức ăn mặn!"

"Về sau cứ ăn chay là được rồi, cần gì phải ăn mặn đâu!"

Ba người Tô Tiểu Mạt ngồi ở phía xa trên đồng cỏ, bụng chén cơm đắc ý gấp lấy thức ăn chay trong đĩa, có thể nói là ăn một cách say sưa ngon lành, ăn đến quên cả trời đất.

Hưu!

Tiểu Long Long thu hồi hỏa diễm, há cái miệng nhỏ ăn sạch thịt ở trong đĩa, ngay cả một chút mỡ đọng phía trên đĩa cũng liếm sạch sẽ.

Nhìn thấy tiểu gia hóa thỏa mãn rồi đi, ba người Tô Tiểu Mạt một bên dùng thìa thìa cơm, một bên chảy nước mắt chua xót.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 254: Không đến một giây gãy mắt!

Hòa Long thật sự ăn rất khỏe, một ngày ăn hết vài trăm cân thịt như chơi, hơn nữa càng ăn thì càng có thể ăn, ăn đến nỗi đệ tử Thiết Cốt Phái không có thịt để ăn.

Không phải Quân Thường Tiểu không mua được thịt, mà là cách ăn như thế này, thịt trong trấn cung ứng không đủ.

Lẽ nào, còn phải vào thành mua thịt?

Ngoài tu luyện ra, Quân Thường Tiểu cách vài ngày lại vào thôn không tính là quá mất thời gian, nhưng đi đi lại lại vào thành thì quá cực khổ.

Phái đệ tử đi mua?

Không phải là không được, nhưng dựa vào cách ăn như vậy của Tiểu Long Long, phải mang bao nhiêu không gian giới chỉ cho đủ.

“Thiết Cốt Sơn rộng lớn như vậy, đủ các loại chim bay cá nhảy, tự bản thân nó thỏa mãn cái bụng của mình.”

Quân Thường Tiểu thì thầm nói.

Loại dạ dày có thể xưng vương này, chỉ nuôi thôi khẳng định tiền không đủ chi, chỉ có thể ném vào sơn lâm, mặc nó tự do sinh hoạt.

Hệ thống nói:

“Hòa Long vừa mới ra đời không lâu, sức mạnh vẫn chưa đủ mạnh, vạn nhất gặp phải hung thú cấp cao, sợ rằng...”

Quân Thường Tiểu gật gật khỏe miệng, nói:

“Vừa mới ra đời đã có thể phun lửa đến mức Tô Tiểu Mạt hôn mê, đây vẫn còn chưa đủ mạnh sao?”

Hệ thống nói:

“Đệ tử biết đây là khế ước thú của chủ nhân, một là không có lòng phòng bị, hai là không muốn tổn thương nó, nếu không hoàn toàn có thể nhẹ nhàng hốt xác.”

Câu nói này đã chạm đến điểm mấu chốt.

Lực lượng của bọn người Tô Tiểu Mạt và Điền Thất có thể so với Vô Sư cảnh, đương nhiên có thể dễ dàng hành hạ Hòa Long. Nhưng bởi vì nó là khế ước thú của Quân Thường Tiểu, nên nguyện ý ăn chay cũng nhất định phải nể mặt.

Người ta thường nói, đánh chó phải nhìn mặt chủ!

Quân Thường Tiểu nói:

“Ý của ngươi là, vấn đề Tiểu Long Long tiếp tục ở lại môn phái ăn tạm sao?”

Hệ thống nói:

“Trước tiên có thể cho nó ăn một đoạn thời gian, đợi đến thực lực tăng lên, có sức mạnh tự bảo vệ bản thân, rồi hãy ném vào trong núi tự mình săn bắt.”

Quân Thường Tiểu hơi trầm mặc một lúc, rồi nói:

“Cũng được.”

Đề tiểu gia hòa đó tự sinh hoạt trong núi, dù đây có là Thiết Cốt Sơn, hẳn ít nhiều cũng không yên tâm, chẳng qua là phải mang nhiều không gian giới chỉ đi mua vài nghìn cân thịt thú.

Không ổn cho lắm!

Chắc phải đi Từ Vong Cốc một chuyến, giết vài hung thú có hình thể lớn.

“Chường môn!”

Đúng lúc này, Tô Tiểu Mạt từ bên ngoài lao vào, trên mặt không biết là phấn khởi hay là bi thương, nói:

“Tiểu Long Long bị đại sư tỷ đóng băng rồi.”

“Cái gì?”

Quân Thường Tiểu vội vàng đi ra ngoài đại diện.

Chỉ nhìn thấy trên sân luyện võ, Lục Thiên Thiên mặt lạnh như băng, hàn khí trong tay vẫn chưa hoàn toàn thu lại, không khí xung quanh lạnh lẽo vô cùng.

Rất nhiều đệ tử tuy đứng ở bên ngoài, nhưng bởi vì nhiệt độ giảm xuống quá nhanh, ôm hai tay lạnh run cầm cập.

Trên sân luyện võ có một tượng bằng nhỏ, Tiểu Long Long bị phong ấn trong đó, xuất hiện bốn chân đang trong trạng thái chạy trốn.

“Chuyện gì vậy?”

Quân Thường Tiểu.

Tô Tiểu Mạt nói:

“Đại sư tỷ đến nhà ăn dùng cơm, Tiểu Long Long ăn thịt trong đồ ăn của tỷ ấy, kết quả sau đó chính là thế này.”

Quân Thường Tiểu bất lực nói:

“Chán sống rồi!”

Tên tiểu gia hòa này đúng là gan to bằng trời, vậy mà lại dám cướp thịt của nữ nhân lạnh băng này, có bị đóng băng cũng là tự làm tự chịu.

“Cạch! Cạch! Cạch!”

Chốc lát, khối băng tan rã, tảng băng từng miếng từng miếng rơi ra, tiểu gia hòa nằm trên mặt đất, lạnh đến toàn thân co giật.

...

“Hắt xì!”

Ngày hôm sau, tiểu gia hòa nằm trên vai chủ nhân, vẫn không ngừng hắt xì.

Một con hung thú hóa thuộc tính bị lạnh đến mức này, có thể thấy đại sư tỷ lạnh lùng ít nói của chúng ta, băng thuộc tính bá con em nó đạo.

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

“Tại môn phái, ai cũng có thể trêu chọc, ngàn vạn lần đừng trêu nữ nhân kia.”

“Chi chi.”

Tiểu Long Long kêu một tiếng không phục.

Hà.y...

Khế ước thú của ta cũng rất..

“Vèo!”

Đột nhiên tiểu gia hòa sợ hãi chui vào bên trong y phục.

Vì cái gì?

Bởi vì nó thấy Lục Thiên Thiên từ nội viện đi ra.

Cái con mẹ nó ta còn tưởng đâu, người rất có cốt khí, kết quả không đến một giây gãy mất!

“Chương môn.”

Lục Thiên Thiên nhàn nhạt nói:

“Con khế ước thú này của người suốt ngày cướp thịt đệ tử, chung quy cũng không phải là cách.”

Các đệ tử đang tu luyện ở sân luyện võ, nghe thấy lời nói của đại sư tỷ, trong nháy mắt bị thương xông lên nã, lập tức kích động muốn lệ nóng doanh trùng.

Mặc dù tài nghệ nấu nướng của Liễu Uyển Thi rất mạnh, mặc dù thức ăn chay có lợi cho sức khỏe, nhưng dù sao mấy ngày không ăn thức ăn mặn, cả người thật sự rất khó chịu.

“Bồn tọa đang suy nghĩ về vấn đề này.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Đợi chút nữa lệnh cho người vào thành Thanh Dương mua đủ thịt hung thú, để mọi người đều có thịt ăn, có canh uống.”

Các đệ tử vui mừng không ngớt.

Tư Mã Trọng Đạt xung phong giơ tay nói:

“Chương môn, ta đã từng đi mua thịt, khá hiểu chuyện giá cả, bằng lòng đi một chuyến đến thành Thanh Dương.”

“Được.”

Quân Thường Tiểu khoanh chân tính toán khả năng tích trữ của không gian giới chỉ, sau đó giao cho Tư Mã Trọng Đạt hai mươi chiếc nhẫn và một số tiền lớn, để hắn xuống núi mua sắm.

Hoàng hôn buông xuống.

Tư Mã Trọng Đạt trở về, không gian giới chỉ chứa đầy hai vạn cân thịt.

Một ngày ăn năm trăm cân cũng đủ cho một tháng.

“Một cân hai mươi lượng, hai vạn cân là hai mươi vạn lượng, một năm là hai trăm bốn mươi vạn lượng.”

Quân Thường Tiểu có chút đau đầu.

Một môn phái hơn năm trăm người, một năm ăn hết nhiều tiền như vậy, còn có lý do gì không tiếp tục kiếm tiền nuôi gia đình!

“Chương môn.”

Lê Lạc Thu từ bên ngoài đi vào, nói:

“Thành Hồ Dương truyền đến tin tức, Ngải gia chủ chuẩn bị đấu giá đan dược ở bát đẳng quận Linh Dương.”

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên nói:

“Sao không đấu giá ở quận Thanh Dương?”

Lê Lạc Thu nói:

“Trên đường đồn thổi là quận Linh Dương có gia tộc lớn, dùng một số tiền lớn mời Ngải gia đến đấu giá Liệu Thương Đan.”

“Chương môn.”

Lý Thanh Dương vào bẩm báo nói:

“Ngải gia chủ ở bên ngoài cầu kiến.”

Tin tức Ngải Thượng Nghê đến môn phái, Lê Lạc Thu cũng đã biết, nhưng còn chưa nói ra khỏi miệng, người cũng đã đến, tốc độ đúng là nhanh thật.

“Mời người vào.”

Ngải gia chủ đi vào đại điện, sau một hồi nói chuyện phiếm, trước tiên tặng hạt giống chất lượng cao và dược liệu thu thập được gần đây, sau đó báo cáo chuyện đi đến quận Linh Dương.

“Ngải gia chủ.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Vì sao muốn đến quận Linh Dương?”

Ngải Thượng Nghê cười nói:

“Tiền gia ở quận Linh Dương ra giá lớn, hy vọng Ngải gia ta tổ chức mở bán đan dược ở Tiền gia hấn.”

Tiền gia?

Vừa nghe đã biết rất có tiền.

Ngải Thượng Nghê nói:

“Ngải nỗ và Tiền gia chủ có giao tình không tệ, thịnh tình khó từ chối, chỉ có thể đáp ứng, địa điểm tổ chức lần đấu giá tiếp theo chọn ở trong quận Linh Dương.”

Khi hấn nghe đến lời mời của Tiền gia liền động tâm, đấu sao quận Thanh Dương quá nhỏ bé, nếu như đấu giá ở quận bát đẳng, nhất định có thể bán được cái giá cao hơn hấn.

Thương nhân, xem trọng nhất là lợi nhuận!

Nếu như có thể bán Liệu Thương Đan và Tổ Thể Đan với giá cao hơn, đương nhiên bằng lòng đến nơi có kinh tế phát triển.

“Hóa ra là như vậy.”

Quân Thường Tiểu suy nghĩ một chút lại lấy ra 20 viên Liệu Thương Đan và 10 bình Tổ Thể Đan, nói:

“Quận Linh Dương khá xa, chuyến này đi không dễ dàng, Ngải gia chủ bán nhiều một chút a.”

Ngải Thượng Nghê vui mừng không xiết.

Tính cả lần trước nữa thì có 70 viên Liệu Thương Đan, 20 viên Tổ Thể Đan, đi quận Linh Dương nhất định có thể tiền đầy chất trở về.

Hai người lại nói chuyện phiếm một lúc, Ngải gia chủ đứng dậy rời đi.

Sau khi tiễn khách, Quân Thường Tiểu thì thầm nói:

“Ta hiện tại đang thiếu tiền, hy vọng lần này Ngải gia chủ đến quận Linh Dương có thể mang về đủ tiền tài.”

“Tách!”

Búng tay một cái, hấn nói:

“Thịt đã đầy đủ, có thể yên tâm tu luyện.”

Nhưng điều bất ngờ là ngày hôm sau, độ tham ăn của Tiểu Long Long giảm đi nhiều, chỉ ăn có hai ba cân thịt, bộ dạng buồn bã ủ rũ.

Lẽ nào lạnh đến phát bệnh rồi?

Qua thêm một ngày nữa, tiểu gia hỏa nằm trong thư phòng, tạm thời nằm trong ổ nhỏ ngủ mãi không tỉnh.

Quân Thường Tiểu càng thêm lo lắng.

Hệ thống nói:

“Chủ nhân không cần hoảng loạn, tiểu gia hỏa này có lẽ rơi vào ngủ đông.”

Ngủ đông cái rắm ấy.

Hiện tại mới là mùa thu!

Hệ thống nói:

“Một vài hung thú đặc biệt ở Tinh Vấn đại lục, sẽ không có định kỳ rơi vào trạng thái ngủ sâu, Hòa Long có lẽ chính là loại tình trạng này.”

“Không phải là bị bệnh sao?”

“Không phải.”

“Vậy thì tốt.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Ngủ sâu có tác dụng gì?”

Hệ thống nói:

“Hung thú trong lúc ngủ sâu sẽ cảm ngộ thiên địa, từ đó nâng cao thực lực, đây được gọi là giấc ngủ tiến hóa.”

Nghe đến có thể nâng cao thực lực, còn có thể tiến hóa, Quân Thường Tiểu ánh mắt nóng rực, sau đó dường như hiểu được gì đó, nói:

“Tiểu Long Long ăn nhiều như vậy, mà mãi vẫn không lớn, có phải thiếu giấc ngủ tiến hóa?”

“Há..”

Hệ thống nói:

“Trên lý thuyết có thể là như vậy.”

Quân Thường Tiểu chà chà bàn tay, nói:

“Cái gọi là giấc ngủ tiến hóa cần bao lâu?”

“Nhanh thì dăm ba tháng, chậm thì ba đến năm trăm năm”

Ba đến năm trăm năm?

Quân Thường Tiểu thiếu chút nữa thì ngã quỵ.

Nếu như tiểu gia hỏa thuộc loại chậm nhất, đợi nó ngủ sâu tỉnh dậy, bản thân hẳn đã bị cục gạch nổ chết, có mộ đã cao tới mấy trượng, hoặc là bản thân đã phát triển Thiết Cốt Phái trở thành tông môn mạnh nhất Tinh Vấn đại lục.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 255: Chương môn mạng cứng, chịu được giày vò!

“Sur huynh, hôm nay ăn thịt chưa?”

“Ăn rồi, ngon con em nó tuyệt!”

Tiểu Long Long lăm vào ngủ sâu cho nên, không đến dành thịt ăn nữa, không khí của Thiết Cốt Phái lập tức trở nên vui vẻ, các đệ tử gặp nhau chào hỏi đều rất vui vẻ.

Đương nhiên.

Không phải tất cả mọi người đều vì Tiểu Long ngủ sâu mà vui mừng.

Ví dụ như Liễu Uyển Thi, nàng ngồi trên bàn cơm chống cằm nói:

“Chương môn, Tiểu Long Long bao giờ mới có thể tỉnh lại a.”

Quân Thường Tiểu ăn một miếng cơm rồi nói:

“Có lẽ cần hai đến ba tháng gì đó.”

Liễu Uyển Thi nói:

“Đệ tử nghe nói rất nhiều hung thú đặc thù sẽ có giấc ngủ tiến hóa, thật hy vọng Tiểu Long Long có thể duy trì được bộ dạng ban đầu, nếu không thì sẽ không còn đáng yêu nữa rồi.

Quân Thường Tiểu suất chút nữa phun hết com ra ngoài.

Ta đốt nhiều tiền như vậy, chính là muốn nó nhanh chóng lớn lên để trông coi bảo vệ môn phái, người lại hy vọng nó duy trì nguyên dạng, đây là muốn làm cái gì loạn!

Nhớ lại lời vừa nói.

Nha đầu này cư nhiên lại biết giấc ngủ tiến hóa, thật là làm cho người ta cảm thấy ngoài ý muốn.

“Đúng rồi, chương môn.”

Liễu Uyển Thi cười nói:

“Đệ tử gần đây luôn nghiên cứu thức ăn có thể tăng cường lực lượng, nay đã thành công rồi, người có muốn ném thử hay không?”

“Món ăn tăng cường lực lượng?”

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên.

Liễu Uyển Thi tự hào nói: “Đây là do chính ta nghiên cứu ra đó, sau khi ăn vào có thể nâng cao lực lượng trong một thời gian nhất định, hơn nữa không hề có bất kỳ tác dụng phụ nào!”

“Lợi hại vậy sao?”

Quân Thường Tiểu khẽ chấn động, nói:

“Đến, bản tọa ném thử xem.”

“Đợi một chút, đệ tử đi lấy.”

Liễu Uyển Thi đi vào nhà bếp, sau đó bung một hộp com đi ra, nói:

“Đây là đệ tử mới làm sáng hôm nay, còn chưa nguội đâu, chương môn nhân lúc còn nóng ăn đi.”

Mở hộp com ra, com trong hộp so với com bình thường vẫn ăn không có gì khác nhau.

Quân Thường Tiểu không khỏi âm thầm nghi ngờ nói:

“Đồ ăn cũng có thể giúp tăng lên lực lượng, cái này không phải là quá huyền ảo rồi sao?”

Hệ thống nói:

“Chủ nhân vốn dĩ chính là sống ở thế giới huyền ảo!”

Nghe cũng thật có lý, ta không phản bác được.

Quân Thường Tiểu nâng đũa, gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, chậm chậm nhai, sau đó cả người ngây ra như phỗng.

Thơm mà không béo, mềm mà không ngán!

Trời ạ!

Ngon quá đi mất!

Quân Thường Tiểu nhai từng miếng từng miếng, cảm xúc lơ lửng bất định theo thức ăn ngon.

Lúc đó, linh hồn của hắn dường như đã bay ra ngoài thể xác, khi thì đứng ở trời cao, khi thì đứng ở đỉnh núi, có khi thì dường như đang vùng vẫy trong biển rộng!

Ăn com mà ăn đến nổi linh hồn phiêu diêu, đây cũng là quá khoa trương đi?

Cảm thấy khoa trương, có thể đi hỏi thăm Thực thần điện ảnh Tinh Gia, có thể đi xem tiểu Đương gia Trung Hoa.

Quân Thường Tiểu cúi đầu bắt đầu ăn từng ngụm lớn.

Nhìn động tác có vẻ bất nhã, nhưng đối với mỹ thực như thế này, lại thể hiện sự tôn sùng cao nhất.

Điều có thể làm chính là ăn sạch, không để lại một chút lãng phí nào!

Theo những món ăn mỹ vị không ngừng vào bụng, một nguồn nhiệt năng trong nội thể bộc phát ra ngoài, lực lượng cũng theo đó mà tăng lên.

“Đây là...”

Quân Thường Tiểu kinh ngạc không thôi.

Nhiệt năng chuyển hóa thành lực lượng mặc dù rất chậm rãi, nhưng thực sự là tăng lên!

“Quá thần kỳ rồi, quá huyền ảo rồi!”

Hệ thống cũng không nhịn được mà thán phục.

Trên đại lục Tinh Vãn, dân được nâng cao lực lượng là có, nhưng dựa vào một bát com mà nâng cao, đây tuyệt đối là cực kỳ hiếm gặp!

Sau cùng, Quân Thường Tiểu đem tất cả rau thịt ở trong hộp ăn sạch, bao gồm cả nước canh cũng uống hết toàn bộ, bỗng nhiên đứng dậy.

“Răng rắc!”

Song quyền nắm lại, lực lượng mười phần!

Liễu Uyển Thi chớp mắt nói:

“Chương môn, cảm giác như thế nào?”

“Khí huyết cương dương!”

Quân Thường Tiểu nói:

Mặc dù nghe không hiểu ý tứ của câu nói này, nhưng từ biểu cảm của chương môn có thể thấy, nhất định là vô cùng hài lòng!

Liễu Uyển Thi cười nói:

“Theo như dự tính của đệ tử thì bát com này, có thể trên cơ sở lực lượng tăng thêm khoảng hai thành.”

“Không sai biệt lắm.”

Quân Thường Tiểu không có dự tính, nhưng cũng có thể đại khái suy ra, hiện nay lực lượng của bản thân đã từ 10 vạn nâng lên thành 12 vạn rồi.

Ăn một bát com liền có thể tăng lên 2 vạn cân lực lượng, cái này nếu không phải do chính mình trải nghiệm, thật sự không cách nào tin nổi!

“Đồ Đồ!”

Quân Thường Tiểu nói:

“Hiệu quả kéo dài bao lâu?”

Liễu Uyển Thi vuốt cằm nói:

“Đệ tử chỉ mới nghiên cứu ra, vẫn còn trong giai đoạn thử nghiệm, vì vậy không thể khẳng định được thời gian.”

Thì ra là đang thử...

Đợi đã!

Quân Thường Tiểu biến đổi sắc mặt, co gập khóe miệng nói:

“Người coi bồn tọa là chuột bạch hả?”

“Hi hi.”

Liễu Uyển Thi nghịch ngợm cười, nói:

“Chương môn thực lực rất mạnh, tự nhiên có thể thử xem sao, hơn nữa chỉ là một bữa com mà thôi, không thể nào xảy ra chuyện gì được cả.”

Trên đời này nếu như có người phạm lỗi, mà vẫn có thể không bị trách phạt, thì chỉ có một loại.

Tiểu la lý mỉm cười.

Quân Thường Tiểu đến xoa đầu một cái, nói:

“Xem xét thấy trong com không có sai sót gì, bồn tọa không truy cứu nữa.”

Nhưng mà, lời vừa dứt, lực lượng vừa mới tăng lên bỗng chốc biến mất, hai chân hần mềm nhũn, không nghe theo sai khiến ngồi bệt trên ghế ngồi.

“Chương môn!”

Liễu Uyển Thi hoảng hốt nói:

“Người làm sao vậy?”

Quân Thường Tiểu nói:

“Toàn... toàn thân vô lực, đầu đầu chóng mặt...”

Nói xong, hai mắt lập tức trợn trắng, trong miệng trào ra nước bọt.

Cái này càng khiến Liễu Uyển Thi sợ chết khiếp, cô ấy vội vàng hét to lên:

“Không hay rồi, không hay rồi, chương môn chết rồi!”

Quân chương môn vốn dĩ có thể cảm cự thêm một chút nữa, nghe thấy câu nói cuối cùng của tiểu nha đầu kia, trực tiếp ngã trên bàn com ngất đi.

“Làm sao vậy! Làm sao vậy!”

Tô Tiểu Mạt dẫn đầu chạy tới, nhìn thấy chương môn mắt trợn trắng mồm sùi bọt mép, kinh ngạc nói:

“Đây là bị Tiểu Long Long phun lửa sao?”

Không đúng!

Tên tiểu gia hỏa kia không phải đã ngủ đông rồi sao!

“Xoát!”

Ngay lúc này, Lý Thanh Dương vội chạy tới, nhìn thấy tình hình của chương môn không hay, lập tức đem hán công ở sau lưng hướng về phía Dược Đường chạy như điên.

....

Bên ngoài Dược Đường.

Chúng đệ tử trên mặt tràn đầy lo lắng chờ đợi.

Liễu Uyển Thi ngồi trên bậc cầu thang, đầu vùi vào giữa hai chân, từng giọt từng giọt nước mắt to như hạt đậu rơi xuống, hai mắt đã khóc sưng cả lên.

“Đừng khóc nữa.”

Lục Thiên Thiên dựa vào trước cửa, thân nhiên nói.

“Oa oa!”

Liễu Uyển Thi không thể kiềm chế được cảm xúc, vừa khóc vừa nói:

“Đại sư tỷ, đều là do muội, bắt chương môn ăn món đó nên mới ngã bệnh.”

Lục Thiên Thiên nói:

“Chương môn mạng cứng, chịu được dây vò, hẳn là không có việc gì đâu.”

Những lời này mà lọt vào tai của chương môn đang hôn mê kia, nhất định sẽ trùng to hai mắt, rồi lại chìm vào hôn mê một lần nữa.

“Cót két!”

Một chốc sau, cửa Dược Đường mở ra, lão Ngụy từ trong bước ra nói:

“Chương môn không có gì đáng ngại, chỉ là bị ngộ độc thực phẩm”

Mặc dù không phải là xuất thân y sĩ, nhưng cả ngày làm bạn với dược liệu, ít nhiều gì cũng biết một chút y thuật.

“Hà!”

Đám người thở dài một hơi.

Ngụy lão nói:

“Nghỉ ngơi hai ba tháng là có thể bình phục.”

Đám người suyết nửa ngã quy.

Lão Ngụy của ta, Ngụy đường chủ của ta!

Nghỉ ngơi hai ba tháng, còn gọi là không có gì đáng ngại!

“Liều nha đầu.”

Ngụy lão nói:

“Có phải ngại cho thêm Ngưu Báng, Đinh Thảo và phần của Tam Tụ Thanh vào trong thức ăn?”

Liễu Uyển Thi ngừng khóc, kinh ngạc nói:

“Lão Ngụy làm sao biết được vậy?”

Ngụy lão lắc lắc đầu nói:

“Ba loại dược liệu này có thể dùng làm gia vị, nếu dùng đơn độc thì không sao, nhưng nếu dùng cùng một chỗ sẽ sinh ra độc tố, nếu nhẹ thì sẽ giống như chương môn toàn thân vô lực, miệng sùi bọt mép, nặng thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng.”

“A!”

Liễu Uyển Thi há hốc mồm.

Lão Ngụy nói:

“Bắt đầu từ ngày mai, ta dạy ngại nhận biết dược liệu và công dụng của chúng, miễn cho lại phối hợp loạn với nhau, kết quả gây nên ngộ độc thức ăn.”

“Nhất định phải như thế.”

Mọi

người biểu thị sự đồng tình.

Chường môn mạng cứng, chịu được dày vò, nhưng chúng ta thì không được a.

Vạn nhất Liễu sư muội dùng được liệu như các thứ gia vị, tạo thành chất độc chí mạng, này mới thật là bát com đoạt mạng!

Nếu như Quân Thường Tiểu đang chìm trong hôn mê biết được suy nghĩ của các đệ tử, khẳng định sẽ lấy dao ra chém trên người mình, để cho bọn họ biết thế nào là mạng không cứng, thế nào là chịu không được dày vò!

“Vâng!”

Liễu Uyển Thi nghiêm túc nói.

Tiểu cô nương mặc dù là kim bài đầu bếp, nhưng lại không phải được sư.

Nghiên cứu chế tạo gia tăng năng lực trên đồ ăn, luôn luôn phải suy xét hiệu quả, không thể xem nhẹ độc tính mà các loại dược liệu tạo ra khi trộn lẫn với nhau, vì vậy cần phải cẩn thận bồi dưỡng một phen.

Vậy thì, vấn đề nan giải đến rồi.

Thời điểm chường môn ăn cơm, linh hồn của hắn lúc thì lại lên trời xuống đất, lúc thì rong ruổi chốn giang hồ, rốt cuộc là do đồ ăn quá mỹ vị, hay là biểu hiện của việc ngộ độc thực phẩm đây?”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 256: Quận Hà Dương có chút náo nhiệt!

Thực đơn hàng ngày Liễu Uyển Thi nghiên cứu mặc dù có thể nâng cao sức mạnh chiến đấu, nhưng bởi vì được liệu kết hợp sai sinh ra độc tố, khiến Quân chường môn bị trúng độc.

Đương nhiên.

Lão Ngụy nói hai ba tháng mới phục hồi, chỉ là đối với người bình thường.

Quân Thường Tiểu trải qua đủ loại tội luyện thân thể, chỉ nghỉ ngơi hai ba ngày lại hồi phục như ban đầu.

Điều này nói rõ cái gì?

Không sai, mạng của hắn đủ cứng, chịu được giày vò!

“Chường môn.”

Trong thư phòng, Liễu Uyển Thi giống như một đứa trẻ phạm lỗi, cúi đầu tự trách nói:

“Xin lỗi, đệ tử sai rồi, tình nguyện chịu phạt.”

Quân Thường Tiểu làm sao nhẫn tâm phạt đứa trẻ đáng yêu này chứ.

Huống hồ, nghiên cứu món ăn nâng cao lực lượng, chủ định ban đầu là tốt, nhưng quá trình thực hiện xảy ra sai lầm mà thôi.

“Chịu khó theo lão Ngụy học nhận biết được liệu, đây là trừng phạt của ta dành cho ngươi.”

Quân Thường Tiểu nói.

Chuyện này may mà rơi trên bản thân mình, đổi lại là đệ tử làm không tốt mất mạng như chơi, nhất định phải để tiểu nha đầu này chịu khó học nhận biết được liệu mới ổn thỏa.

“Vâng!”

Liễu Uyển Thi biết đây không tính là hình phạt gì cả, vì thế thậm chí nhờ bản thân, nhất định phải nỗ lực học nhận biết được liệu.

Quân Thường Tiểu nói:

“Thức ăn có thể nâng cao lực lượng cũng không cần từ bỏ, tiếp tục nghiên cứu thêm đi.”

Loại thức ăn nâng cao lực lượng này, mặc dù khó có thể sánh ngang với bùa lực lượng, bất quá nó có ưu điểm lớn nhất là không tiêu hao điểm công hiến, cho nên khẳng định phải tiếp tục nghiên cứu.

“Chường môn.”

Liễu Uyển Thi nói:

“Đệ tử sợ lại xảy ra vấn đề.”

Quân Thường Tiểu chống hai tay lên bàn, mười ngón tay đan vào nhau nâng cái cằm, bắt đầu giảng đạo lý:

“Không thể vì một lần thất bại mà lựa chọn từ bỏ, chỉ có không ngừng nếm trải thất bại, mới có thể có được thành công thực sự.”

“Đệ tử đã hiểu.”

Có chương môn ủng hộ, Liễu Uyển Thi một lần nữa lấy lại niềm tin!

Hơn nữa, tiểu cô nương càng chắc chắn có thể nghiên cứu ra thức ăn tăng lực lượng vô hại.

Bởi vì trình độ về dược liệu của lão Ngụy quá chuyên nghiệp, tiểu cô nương chỉ nghe một ngày, lập tức có sự hiểu biết nghiêng trời lệch đất về dược liệu!

“Còn ngần ra đó làm gì? Mau đi học tập đi.”

“A..à..vâng.”

Liễu Uyển Thi vội vàng đi dược viện tìm lão sư.

Quân Thường Tiểu chống cằm, thì thầm nói:

“Có thể kết hợp dược liệu bình thường và nguyên liệu thức ăn, tạo ra thức ăn nâng cao lực lượng, tiểu nha đầu này thật không đơn giản!”

Nàng.

Đến từ đâu đây?

Thông tin của Quân Thường Tiểu đối với Liễu Uyển Thi, chỉ vờ vờ dừng lại ở việc bị một lũ cường hào truy đuổi trong thành Thanh Dương, sau đó bản thân cứu trở về.

Không đúng!

Vẫn còn thêm một thông tin nữa.

Lục Thiên Thiên từng nói, u Dương gia ở thành Thiên Dự Vương, rất chú trọng bữa ăn hàng ngày, có thể làm ra đồ ăn nâng cao võ đạo.

“Đồ Đồ lẽ nào là con cháu u Dương gia ở thành Thiên Dự Vương?”

Quân Thường Tiểu thì thầm nói.

Nếu như chuyện này là thật, chắc chắn tên của tiểu nha đầu không phải là Liễu Uyển Thi, mà chính xác phía gọi là u Dương xx.

“Ài..”

Quân Thường Tiểu thở dài một hơi nói:

“Những đệ tử này của ta, dường như ai ai cũng không đơn giản, thân là chương môn, vậy mà cái gì cũng không biết.”

Ví dụ như Lục Thiên Thiên, ví dụ như Dạ Tinh Thần.

Thực ra, hẳn có thể phái người đi thành Thiên Dự Vương tìm hiểu, ít nhiều sẽ thu hoạch được gì đó, nhưng từ đầu đến cuối không hề có ý nghĩ này.

Theo tư tưởng của Quân chương môn, bất luận đệ tử có chuyện xưa thế nào, có bí mật gì không tiện nói, chỉ cần đã gia nhập Thiết Cốt Phái, vậy chính là đệ tử Thiết Cốt Phái.

Chỉ cần tâm hướng về môn phái, điều mình có làm là cung cấp cho bọn họ một mái nhà che nắng che mưa, vô tư thoải mái phát triển.

Chương môn như vậy, trên Tinh Vãn đại lục rất khó tìm!

Nhưng Thiết Cốt Phái có thể gặp đón phong ba bão táp.

Bởi vì quận Hà Dương đã hoàn toàn nổ ra một cuộc khủng hoảng lớn, sau kỳ môn phái luận võ kết thúc, tông chủ của môn phái lục lưu Kỳ Sơn Tông đến nay một tháng vẫn chưa trở về.

Cùng với sự biến mất của Liêu tông chủ, còn có rất nhiều cao tăng của nhiều môn phái khác.

Đây là chuyện không hề bình thường.

Đây chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó bất thường!

“Ta nghe nói, sau khi môn phái luận võ kết thúc, rất nhiều thế lực lớn không tiếp nhận được chuyện một đệ tử của môn phái bát lưu ngoài quận giành quán quân, cho nên ồ ạt kéo người truy đuổi.”

“Liêu tông chủ và cao tăng của các môn phái đến này vẫn chưa quay về, chẳng lẽ đã đi quận Thanh Dương rồi.”

“Không thể nào, ta nhận được tin tức là, cao tăng của các môn phái chặn đường đệ tử Thiết Cốt Phái trong địa phận quận Hà Dương.”

“Tiêu Tội Kỳ kia mặc dù thực lực không tệ, nhưng chung quy cũng chỉ là một Vô Đồ cảnh, đối mặt với Vô Tông cảnh như Liêu tông chủ, nhất định không có sức đánh trả.”

“Đã như vậy, vì cái gì nửa tháng nay vẫn chưa thấy người trở về, lẽ nào xảy ra chuyện gì bất ngờ?”

“Người dùng nói là, đệ tử Thiết Cốt Phái có thể giết ngược đám người Liêu tông chủ?”

“Kỳ Sơn Tông tạm thời do đại trưởng lão tiếp quản công việc môn phái, đã triệu tập hàng loạt đệ tử xuống núi tìm kiếm.”

“Các môn phái khác cũng dùng lực lượng và quan hệ của mình, tin rằng chẳng mấy chốc sẽ có tin tức thôi.”

Một tông chủ của môn phái lục lưu chơi đến quên đường về, cao tăng trong các môn phái khác cũng bật vô âm tín, nhanh chóng trở thành đề tài được bàn tán sôi nổi trong thành Hà Dương.

Nhưng dù có bàn tán như thế nào đi nữa, thì cũng không ai nghĩ đến tất cả đều đã chết trong tay Thiết Cốt Phái.

Quân Thường Tiểu mặc dù đã tiêu hủy thi thể và dấu vết, nhưng trong thiên địa không có bức tường nào mà gió không lọt, võ giả các môn phái cứ tiếp tục điều tra sớm muộn cũng có một ngày lộ ra.

Hắn đương nhiên cũng đã nghĩ đến chuyện này, vì thế sớm đã có sự chuẩn bị.

Trong lúc các thế lực khắp quận Hà Dương tìm kiếm khí thế ngút trời, thành viên Tề Vũ Lâu bắt đầu lan truyền tin đồn.

Tin đồn gì?

Ở trong núi rừng nào đó của quận Hà Dương, một tháng trước đột nhiên xuất hiện hiện tượng lạ, hư thực giống như chí bảo xuất thế.

Tin tức này vừa truyền ra, lập tức được lan truyền điên cuồng trong quận Hà Dương, thậm chí lấn át tin tức về tung tích của đám người Liễu tông chủ.

Trong thế giới dùng nắm đấm để nói chuyện này, trời sinh dị tượng, chí bảo xuất thế, hoặc là động phủ hay nghĩa địa nào đó có năng lượng rò rỉ, một khi bị phát hiện đều là những chuyện rất bình thường.

Thường những chuyện như thế này xuất hiện, những võ tu đi theo xu thế, thậm chí không tiếc bỏ họ thanh danh của mình.

Muốn trở thành cường giả, nỗ lực tu luyện không thể thiếu, kỳ ngộ lại càng không thể thiếu.

Không ít võ giả ôm trong lòng biết bao mộng tưởng, vì để giành được các loại kỳ ngộ, không tiếc dừng cảm tử vạch núi nhảy xuống, kết quả ngã xuống thịt nát xương tan.

Lại phải nói.

Quân Thường Tiểu truyền ra tin đồn này vì cái gì?

Chắc chắn là muốn làm người trong quận Hà Dương cho rằng, đám người Liễu tông chủ biết tin tức liên quan tới chí bảo xuất thế.

Quả nhiên, khi tin tức càng lan truyền càng rầm rộ, các võ giả bắt đầu suy đoán, tông chủ Kỳ Sơn Tông và cao tăng các môn phái vốn mãi không trở về, hẳn là chạy đi tìm chí bảo hay sao?

“Nghe nói, nơi chí bảo xuất thế nằm trong sơn cốc, mặt đất nứt ra, xuất hiện một cửa động, sau đó qua mấy canh giờ thì lại biến mất.”

“Nói như vậy, đám người Liễu tông chủ nhất định đã phát hiện ra cửa động, đi vào tìm kiếm chí bảo, cho nên mãi đến hôm nay vẫn chưa quay về.”

“Tám phần hẳn là vậy.”

Võ giả quận Hà Dương đều bị tin đồn của Quân Thường Tiểu khiến cho mù đường.

Có người sẽ phân bác, rốt cuộc chỉ số thông minh của bọn họ đâu?

Làm sao có thể tùy tiện tin vào một lời đồn được chứ.

Thành thật xin lỗi.

Quân Thường Tiểu đã chơi một chiêu này, nhất định sẽ làm tin đồn giống như thật, nếu không há có thể gạt người trong thiên hạ.

Huống hồ, hẳn không hy vọng dựa vào tin đồn chí bảo xuất thế mà giàu mãi, chỉ mong các môn phái quận Hà Dương điều tra ra nguyên nhân muộn một chút, tranh thủ chút thời gian cho môn phái ngày càng mạnh hơn.

Sau khi Kỳ Sơn Tông và các môn phái nghe được tin đồn, mặc dù chỉ bán tín bán nghi, nhưng vẫn đặt tâm tư vào việc tìm chí bảo, bắt đầu tìm kiếm khắp núi rừng.

Đành chịu thôi.

Không có manh mối điều tra, ai có thể nghĩ rằng chương môn của một môn phái bất lưu, không ngại chạy quãng đường xa đến giết đám người Liễu tông chủ, sau đó ung dung trở về nhà đâu chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 257: Lại mèo mù vớ cá rán!

Bên phía quận Hà Dương, nguyên nhân có chí bảo xuất thế nên gây xôn xao dư luận, trong thời gian ngắn rất khó tìm đến manh mối Kỳ Sơn Tông và cao tăng các phái có liên quan tới Thiết Cốt Phái.

Mặc cho mấy tháng, vẫn là mấy năm, ít nhiều cũng tranh thủ chút thời gian giúp Quân Thường Tiểu có thể phát triển môn phái trở nên cường đại.

Đến lúc đó, bọn hắn coi như giết tới cửa, bản thân cũng không chút sợ hãi.

Trong cái thế giới tàn khốc này, thực lực không thể thiếu, mưu trí lại càng không thể thiếu, nếu không há có thể chơi đến loạn thất bát tao.

Sau khi lời đồn lan rộng, Quân Thường Tiểu vô tình hoàn thành một cái nhiệm vụ ẩn, vẫn có liên quan đến thành ngữ “hoa ngôn xảo ngữ”, kết quả thu hoạch được điểm cống hiến tương ứng.

Quá lời!

Nói về não nhiệt còn có cả quận Linh Dương.

Ngài gia tổ chức buổi đấu giá đan dược ở thành Linh Dương, tin tức nhanh chóng khuếch trương ra ngoài, nhất thời tạo nên sóng to gió lớn.

Hồi phục cấp tốc Liệu Thương Đan và cường hóa thân thể Tổ Thể Đan, từ mấy lần đấu giá trước danh tiếng của chúng đã sớm lan xa, các thể lực khắp nơi biết thời gian địa điểm tổ chức xong, lập tức nhanh chóng chuẩn bị chạy tới.

Người người đều thèm Tổ Thể Đan đến nhỏ dãi!

Vô luận quận Hà Dương hay là quận Linh Dương, những chuyện này dường như chẳng có liên quan gì tới Quân Thường Tiểu, hắn vẫn cứ an phận thủ thường ở môn phái, tiếp tục tu luyện và bồi dưỡng đệ tử.

Tiểu Long Long vẫn còn đang ngủ đông, chẳng biết khi nào mới tỉnh lại.

Đệ tử Thiết Cốt Phái hy vọng tiểu gia hòa ngũ càng lâu càng tốt, nếu không bản thân sợ rằng không có thịt ăn.

"Hà!"

Sau khi tôi luyện hai canh giờ trong tháp rèn luyện, Quân Thường Tiểu cả người đau nhức lết trở về phòng, rồi kéo ra cửa sổ hệ thống khu mua sắm.

"Hiện tại ta có 835 điểm cống hiến, thôi thì cứ tiêu hao hết số lẻ đi."

Suy nghĩ này vừa mới dâng lên, muốn kim chết đều không kim chết được, dứt khoát nhấn vào nút đổi mới.

Vật phẩm cũ nhanh chóng được thay thế.

Nhìn mấy hàng vật phẩm phía trước xong, trái tim Quân thường môn có chút nguội lạnh, sau đó nhìn đến mấy hàng phía sau, thiếu chút nữa kích động nhảy dựng lên.

Thân pháp thượng phẩm sơ giai —— Tùng Vân Bộ!

Tâm pháp trung phẩm cao giai —— Truyền m Thuật!

Còn có thêm một cái đan phương —— trung phẩm Liệu Thương Đan!

Tùng Vân Bộ là một loại võ học thân pháp, không biết do vị cường giả nào sáng tạo, võ giả lĩnh ngộ đến cực hạn, có thể tung người nhảy lên cao tới mấy chục trượng, thật đúng là rất phù hợp với kỹ thuật khoa trương Parkour!

(P/s: Ai không biết Parkout thì GG search nhé ^^!)

Truyền m Thuật cũng rất bá đạo, các đệ tử môn phái tu luyện có thể truyền âm với nhau, muốn truyền âm cách xa cũng không phải nói chơi!

Thứ có lực bạo tạc nhất vẫn là trung phẩm Liệu Thương Đan, cái đồ chơi này chính là bản tiến hóa của sơ phẩm Liệu Thương Đan, tác dụng chính là giúp cho Võ Sư cảnh, Võ Tông cảnh hồi phục thương thể cấp tốc.

Thời điểm Quân Thường Tiểu xem hết từng cái giới thiệu của vật phẩm, hai tay bắt gác tát vào mặt mình, nói:

"Ta hẳn là không có nằm mơ đâu nhỉ?"

Dưới trạng thái không kim nén được, một phát đổi mới ra ba vật phẩm có liên quan đến võ đạo, chuyện này cứ như đang mơ vậy!

"Đánh mạnh vào, đánh càng mạnh mới càng biết thật hay giả!"

Hệ thống chen lời.

"Cút!!!"

Quân Thường Tiểu cũng không có tự ngược đãi bản thân, thay vào đó là chống nạnh cười to, nói:

"Há há há, lão tử rốt cuộc mèo mù vớ cá rán!"

Hai quyền công pháp, một loại đan phương, chỉ cần đổi mới ra một cái đã đủ thấy lời rồi, không ngờ tới một lần xuất hiện ba cái, vật khí nổ banh trời thật.

Hệ thống nói:

"Nhất định là có quan hệ với 1 điểm may mắn."

"..."

Quân Thường Tiểu co giật khóe miệng.

0 điểm tăng lên 1 điểm, lập tức có thể đổi mới ra ba cái, chuyện này có chút phi thực tế!

Đương nhiên.

Quân chương môn sức lại tinh thần, quan sát giá cả của từng vật phẩm xong, hai hàng lông mày bỗng nhăn lại, nguyên nhân là tổng giá cả không hề nhỏ!

Túng Vân Bộ có giá là 100 điểm cống hiến.

Truyền m Thuật có giá là 200 điểm cống hiến.

Trung phẩm Liệu Thương Đan có giá là 500 điểm cống hiến!

Hiện tại bản thân chỉ còn 825 điểm cống hiến, nếu như chơi lớn mua hết toàn bộ, kết quả chính là chỉ còn lại có 25 điểm cống hiến!

Thời điểm bản thân vị vậy trong lãnh địa của Thạch Nhân, nếu như có Túng Vân Bộ thì chỉ cần nhảy phát là có thể chạy thoát, cho nên phải để mua lại.

Truyền m Thuật có thể giúp đệ tử câu thông lẫn nhau, còn có thể đề cao tốc độ đưa tin trên phương diện tình báo, nhất định cũng phải mua lại.

Trung phẩm Liệu Thương Đan có thể giúp Vũ Sư cảnh, Võ Tông cảnh hồi phục, coi như cái giá là 1000 điểm cống hiến thì vẫn phải mua.

Ngẫm lại.

Mua hết!

"Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 100 điểm cống hiến, nhận được Túng Vân Bộ $\times 1$, vật phẩm đã chuyển vào trong không gian giới chỉ."

"Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 200 điểm cống hiến, nhận được Truyền m Thuật $\times 1$, vật phẩm..."

"Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 500 điểm cống hiến, nhận được đan phương trung phẩm Liệu Thương Đan $\times 1$, vật phẩm..."

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 25/1000."

Sau khi mua lại ba cái vật phẩm hoàn tất, hệ thống tự động sát nhập Túng Vân Bộ, Truyền m Thuật vào công pháp môn phái, đan phương cũng tự sát nhập vào trong Luyện Dược Các.

Sát nhập hai loại công pháp xong, khẳng định có thể sao chép.

Quân Thường Tiểu tiêu hao 20 điểm cống hiến, mỗi quyển công pháp sao chép 1000 quyển, số điểm cống hiến còn lại là 5 điểm.

Từ lúc môn phái kiến thiết tăng lên cấp 2 cho đến nay, đây tuyệt đối là lần đầu tiên có số điểm tích trữ thấp nhất.

"Một chút cảm giác an toàn cũng không có."

Quân Thường Tiểu thì thầm, sau đó kéo ra cửa sổ luyện dược các, nhấn vào phía trên trung phẩm Liệu Thương Đan.

"Hư!"

Khung luyện chế xuất hiện.

Trung phẩm Liệu Thương Đan yêu cầu tám loại dược liệu, bởi vì vẫn chưa gom đủ dược liệu, vì thế toàn bộ thông số hiển thị là 0.

Quân Thường Tiểu xoa cằm, nói:

"Xem ra, cần phải bỏ chút thời gian đến cửa hàng dược liệu Ngải gia."

Trong lúc nói, hắn lại lấy Túng Vân Bộ ra xem thử.

Thân pháp thượng phẩm sơ giai khẳng định mạnh mẽ hơn Quý Ảnh Bộ, hơn nữa còn kế thừa ưu điểm là dễ học dễ hiểu từ khu mua sắm.

Quân Thường Tiểu chỉ cần dựa theo khẩu quyết tu luyện nửa canh giờ, lập tức có thể thấu hiểu sơ bộ.

Có thể học nhanh như vậy, khẳng định có quan hệ với linh căn cực phẩm.

"Rất nhiều đệ tử còn chưa tinh thông Quý Ảnh Bộ, có thể cho bọn họ chuyển sang tu luyện Túng Vân Bộ."

Quân Thường Tiểu thì thầm nói.

Hắn lại lấy Truyền m Thuật ra xem.

Đây là một loại tâm pháp, chính xác mà nói là võ học tâm linh.

Sau khi tu luyện có thành tựu, có thể thiết lập liên hệ tâm linh với võ giả đồng tu võ học này, thực hiện cự ly xa truyền âm.

Trực tiếp nói, chính là một cái điện thoại di động vô hình, chỉ cần tại khoảng cách nhất định bắt tín hiệu, lập tức có thể cùng người khác tùy thời trò chuyện.

Đáng tiếc không có chức năng như QQ hoặc Wechat, không thể gửi tin tức bằng văn bản, cũng không thể gửi icon, chuyện này có chút tiếc nuối.

Đương nhiên.

Trình độ linh ngộ Truyền m Thuật, là mấu chốt quyết định khoảng cách truyền tin.

Muốn đạt tới cấp độ vạn dặm truyền âm, e rằng phải linh ngộ đến mức cực hạn.

"Loại công pháp này phân phối cho thành viên Tế Vũ Đường, chắc chắn chơi đến sáng khoái."

Quân Thường Tiểu nhếch miệng cười nói.

Hai loại công pháp, một cái đan phương, không kim được lòng đôi mới, thu hoạch có thể nói là bội thu!

"Trước tiên cứ tu luyện Tung Vân Bộ."

Quân Thường Tiểu ngồi xuống xếp bằng, vuốt lại tâm tình kích động của mình, sau đó bắt đầu lĩnh ngộ công pháp.

Ngày hôm sau, sáng sớm

Các đệ tử từ phòng của mình đi ra, lần lượt tiến tới sân luyện võ ở ngoại viện.

Nhưng mà, đám người vừa mới tập trung, bỗng có người cất tiếng nói:

"Mau nhìn kia, chương môn ở phía trên!"

Phía trên?

Mọi người nhao nhao ngẩng đầu lên, phát hiện chương môn đứng ở trên đỉnh đại điện, gió mát thổi lật phát, góc áo dao động bay phất phơ.

Vừa mới sáng sớm, vì cái gì chương môn lại treo lên đó rồi?

Chẳng lẽ đang ngắm phong cảnh hữu tình gì đó sao?

"Xoát!"

Ngay lúc này, Quân Thường Tiểu nhón mũi chân một cái, cả người nhẹ tựa như chim yến bay lượn mùi trường trên cao, sau đó rơi xuống nóc nhà phía bên cạnh.

"Chuyện này..."

Mọi người trợn mắt hốc mồm nhìn.

Đại điện và nhà bên cách nhau khoảng chừng hai mươi mét, chương môn không những có thể bay qua, lại còn ở trên độ cao như vậy, cảm giác chẳng khác nào biết bay cả!

Xoát! Xoát! Xoát!

Quân Thường Tiểu hất vạt áo, dọc theo nóc nhà sải bước chạy, tung người nhảy lên một cái, động tác cực giống với vận động viên Parkour.

Chúng đệ tử càng nhìn càng thấy kinh hồn khiếp vía.

Chương môn mặc dù thi triển tốc độ không quá nhanh, bắt quá động tác lại rất ung dung, cảm giác cứ như đang đi bộ trên mây!

"Đạp!"

Quân Thường Tiểu chạy một vòng, rơi xuống nóc nhà của phòng huấn luyện, chân phải của hắn hơi phát lực, cả người không những tung lên không trung, mà còn hướng về phía nóc nhà đại điện bay tới.

"Rất!"

Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Phòng huấn luyện và đại điện có khoảng cách ít nhất cũng là 50 mét, chính giữa còn có một cái cửa vào nội viện ngăn cách, thế mà chương môn dám nhảy qua, so sánh với việc bay qua chẳng có gì khác biệt!

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu lướt gió bay vút, hai tay vòng ở phía sau, con gió thổi tóc đen phấp phới, lộ ra gương mặt điển trai vốn có, hoàn mỹ bày ra cái gì gọi là bá khí!

"Chương môn..."

"Bành!"

"Ai ôi!"

Vẫn không có bay tới, trực tiếp đâm vào cột trụ của đại điện.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 258: Trung phẩm Liệu Thương Đan!

Quân Thường Tiểu chỉ tu luyện một đêm, mặc dù chưa thể từ phòng huấn luyện nhảy đến đại điện, nhưng cũng đủ để nói lên Tung Vân bộ mua sắm trong khu mua sắm, mạnh hơn Quý Ảnh Bộ rất nhiều!

“Chương môn thi triển nhất định là thân pháp!”

“Chạy thật là soái.”

“Cảm giác, giống như bay lên vậy!”

Sau khi tập thể dục buổi sáng xong, các đệ tử liền bàn luận lúc này chương môn chạy một màn thật bốc trên nóc nhà của ngoại viện, trong mắt mọi người đều là sự sùng bái và ngưỡng mộ.

Không cần ngưỡng mộ.

Bởi vì Quân Chương môn đợi hết sung mặt, đi ra đại điện, đem Tung Vân Bộ cùng Truyền m Thuật phân phối.

Đệ tử có được hai loại công pháp này, không sao không thể nào kích động và phấn khích!

"Đa tạ chương môn!"

Mọi người đồng thanh cao giọng nói.

Đến đây, Thiết Cốt Phái trên mặt công pháp lại nhiều thêm một loại võ học thân pháp và một loại võ học tâm linh, có thể nói là càng thêm toàn diện.

Công pháp từ trong khu mua sắm, đệ tử chỉ cần học qua, tự nhiên sẽ chịu sự hạn chế, võ luận là phản bội hay chạy trốn, khai trừ... đều sẽ bị tước đoạt đi hết ký ức.

Chính vì loại hạn chế này, mới khiến cho Quân Thường Tiểu không kiêng nể gì mà sao chép, cấp cho đệ tử đi tu luyện vô điều kiện.

Dạ Tinh Thần cũng đã nhận được công pháp.

Nhưng lúc mở ra Tung Vân Bộ, nhìn thấy phẩm chất bất quá chỉ là Thượng phẩm sơ giai, hai đầu lông mày nhíu lại tỏ vẻ khinh thường.

Ừm

Sau một hồi linh hội xong, hắn liền kinh ngạc nói:

"Thân pháp này so với Độ Bộ Du Long mà ta đang luyện còn mạnh hơn!"

Hàng tốt hay không chỉ cần so sánh là biết.

Dạ Đế đại nhân của chúng ta chỉ dựa vào khẩu quyết cùng quy trình, lập tức có thể kết luận đáp án.

Về phần Truyền m Thuật thì càng chấn động hơn!

Bước vào Võ Vương sẽ ngưng tụ ra linh niệm, có thể tiến hành linh hồn cấp độ truyền âm, nhưng dùng công pháp để có thể sớm làm được điều đó, thật sự là quá kinh khủng rồi!

"Không thể tin được, không thể tin được!"

Dạ Đế đại nhân bởi vì đã từng là Võ Đế, vì vậy sau khi biết được công hiệu của Truyền m Thuật, sẽ so với các đệ tử khác càng biểu lộ sự kinh ngạc.

Bình tĩnh, tu luyện!

.....

Bởi vì Chương môn phát xuống hai loại công pháp, đệ tử Thiết Cốt Phái tạm thời bỏ việc đi tới luyện ở Tháp Rèn Luyện, thay vào đó là dồn toàn bộ tinh thần vào việc luyện tập hai loại võ học kia.

Mấy ngày sau.

Đem góc nhìn kéo lên, sau đó nhìn xuống, lập tức nhìn thấy trên nóc phòng của ngoại viện, từng tên đệ tử thi triển Tung Vân Bộ, tiêu sái nhảy tới nhảy lui.

Hai người Tô Tiểu Mạt cùng Lý Phi trên phương diện thân pháp có thiên phú cực cao, sau khi linh hội không đến dăm ba ngày, liền có thể từ trên nóc nhảy thẳng tới đại điện.

"AAA!"

Lý Thượng Thiên cũng nhảy qua, nhưng không thể thành công, từ giữa không trung kêu thảm một tiếng, rồi rơi xuống đập vào cột trụ đại điện, sau đó ngã xuống đất.

Các thành viên của Tế Vũ Đường sau một phen đắn đo, quyết định từ bỏ Quý Ảnh Bộ, bắt đầu tu luyện Tung Vân bộ.

"Chương môn."

Lê Lạc Thu cười nói:

"Thân pháp này của người, hoàn toàn là vì Tế Vũ Đường của ta đo thân mà làm nha."

"Truyền m Thuật thế sao?"

Quân Thường Tiểu nói.

"Cũng là vậy."

Lê Lạc Thu đứng trên đỉnh đá phía sau núi, trong lòng thầm nói.

Nàng đã luyện thành Truyền m thuật, mặc dù chỉ vừa mới nhập môn, nhưng đã có thể cùng Quân Thường Tiểu trong đại điện liên lạc rồi.

Lúc này mới xa có mấy trăm trượng.

Theo sự lĩnh ngộ càng sâu, tất nhiên sẽ tăng dần khoảng cách lên.

Đến lúc đó, một người đứng ở Môn phái, một người đứng ở thành Thanh Dương, đều có thể tiến hành giao lưu về mặt tâm linh rồi.

Tung Vân Bộ, Truyền m Thuật.

Hai loại công pháp này đối với thành viên Tế Vũ Đường, tuyệt đối là đo thân mà làm, sau này hoạt động sẽ càng nhanh, liên lạc trao đổi càng thuận tiện hơn.

Tác dụng của Truyền m thuật còn được thể nghiệm trong đời sống sinh hoạt thường ngày.

Ví dụ.

"Sur huynh, chúng ta cùng tới nhà ăn ăn cơm đi."

"Đợi một chút, ta đang thay y phục."

Hai đệ tử một người đứng ở ngoại viện, một người ở nội viện, đang tiến hành giao lưu truyền âm.

"Dạ sư huynh, có muốn đi Tháp Rèn Luyện cùng ta không?"

Tiêu Tội Kỳ cũng đang dùng Truyền m Thuật câu thông với Dạ Tinh Thần.

Một lúc lâu sau.

Dạ Đế đại nhân trả lời rồi:

"Đi."

"Chưởng môn, sư huynh, sư đệ, tới giờ ăn cơm rồi!"

Liễu Uyển Thi trực tiếp tại tâm linh tiến hành thông báo toàn bộ, hoàn toàn không cần phải mỗi ngày đều đứng trước cửa lớn hét to.

Tu luyện Truyền m Thuật, đệ tử Thiết Cốt Phái trong giao tiếp đời sống hằng ngày càng thuận tiện hơn.

"Để cho các thành viên Tế Vũ Đường nắm bắt mà tu luyện, tranh thủ có thể ở bất kỳ địa phương nào của quận Thanh Dương cũng có thể kịp thời truyền âm."Quân Thường Tiểu nói.

Giá trị thật sự của Thuật Truyền m chỉ có trên truyền tin tình báo, mới có thể hoàn mỹ thể hiện tác dụng của nó.

Lê Lạc Thu nói:

"Khoảng một tháng hẳn là sẽ thành thạo."

"Ừm"

Quân Thường Tiểu gật gật đầu, sau đó đem sự vụ môn phái giao cho nàng, bản thân cất bước hướng đến thành Hồ Dương.

Xoát! Xoát! Xoát!

Tung Vân Bộ được thi triển ra, Quân Chưởng môn bay lượn mà đi trong núi hoang, có lúc từ trong cây đại thụ to lớn che trời mà xông ra, nghiêng qua bên một cây đại thụ khác cách đó hơn mười trượng mà nhảy qua.

Hai mươi phút sau.

Quân Thường Tiểu dừng lại ngay tại cổng thành Hồ Dương.

Lúc trước đến thành Hồ Dương, dựa vào Quý Ảnh Bộ phải cần ba bốn mươi phút.

Phải biết.

Dựa vào Động Sát Chi Phù, Quân Thường Tiểu đối với Quý Ảnh Bộ đã lĩnh ngộ đến cực hạn, Tung Vân Bộ chỉ mới tu luyện được bốn năm ngày, khoảng cách cực hạn vẫn còn khá xa.

...

Cửa hàng được liệu của Ngải gia.

Ngải Thượng Khắc vội vã chạy đến, chấp tay nói:

"Quân Chưởng môn ghé chơi, không tiếp đón từ xa, xin hãy thứ lỗi."

Gia chủ di quận Linh Dương, tất cả mọi việc của Ngải gia tạm thời do hắn quản lý.

Ngải Thượng Khắc mỗi lần nhìn thấy Quân Thường Tiểu trong lòng đều có sự cảm khái, bởi vì trước khi đôi bên thành lập quan hệ hợp tác, đã từng xảy ra mâu thuẫn.

Hắn thường xuyên suy ngẫm, nếu như lúc đó bại dưới tay người này, trong lòng chắc chắn không phục, đem gia nhân tiếp tục đi gây rối, từ đó khuếch đại mâu thuẫn, kết quả bây giờ sẽ là cục diện thế nào đây?

Ngẫm đến kết cục của Linh Tuyền Tông và thảm bại của Hạo Khí Môn.

Ngải Thượng Khắc tự đưa ra kết luận là, nếu như gia tộc không bị tổn thất trầm trọng, e rằng chính là..... bị diệt tộc!

"Ngài Trưởng lão."

Quân Thường Tiểu cầm một đơn dược liệu, nói:

"Những dược liệu viết trên đây, quý cửa hàng có hàng tồn không?"

Ngài Thượng Khắc cầm đơn thuốc, cúi đầu cẩn thận xem qua một lượt, nghiêm trọng nói:

"Quân Chương môn, tám loại dược liệu này của người đều là dược liệu cao phẩm, giá cả không phải ít."

"Tiền không phải là vấn đề."

Quân Thường Tiểu nói:

Ngài Thượng Khắc nói:

"Quân Chương môn mời đợi một chút, ta bảo Mã Chương quầy đi xem thử, trong kho tám loại dược liệu này còn bao nhiêu."

"Tám loại dược liệu tạo thành một phần."

"Đã rõ."

Không bao lâu.

Ngài Thượng Khắc đã quay lại, nói:

"Sau khi kiểm kê, tám loại dược liệu này của Quân chương môn, Ngài già ta tạm thời chỉ có thể gom góp được hai mươi phần."

Hai mươi phần mặc dù có hơi ít, nhưng tốt hơn là không có.

Quân Thường Tiểu nói:

"Bao nhiêu tiền."

"Hai mươi phần dược liệu giá hai mươi vạn lượng."

Ngài Thượng Khắc nói:

Quân Thường Tiểu cả kinh nói:

"Đắt như vậy sao?"

Một phần dược liệu của sơ phẩm Liệu Thương Đan mới có mấy trăm lượng, đây cũng chỉ là trung phẩm Liệu Thương Đan, thế mà một phần dược liệu giá một vạn lượng, con số thật sự quá khác biệt rồi.

Hệ thống nói:

"Đan dược trị liệu cho Khai Mạch Cảnh và Võ Đờ Cảnh, há có thể so sánh với đan dược trị liệu cho Võ Sư Cảnh hay Võ Tông Cảnh sao?"

"Không thể so sánh."

"Đắt hơn nhiều như vậy không phải mới đúng sao."

Nghe cũng rất có lý!

Quân Thường Tiểu nói:

"Ngài trưởng lão, Quân môn lấy hết hai mươi phần dược liệu này, ký tên khế ước mua bán đi."

"Được."

Viết ra khế ước mua bán, sau đó ký tên đóng dấu.

"Cáo từ."

Sau khi có được đồ vật mình muốn, Quân Thường Tiểu liền trở về môn phái.

Làm cho hắn cạn lời chính là, từ khi rời đi thành Hồ Dương lập tức bắt đầu luyện trung phẩm liệu thương đan, mãi cho đến sáng sớm ngày hôm sau mới hoàn thành luyện chế 20 viên.

"Chỉ là từ sơ phẩm biến thành trung phẩm, hao phí thời gian luyện chế tăng lên quá dài."

Đem một viên trung phẩm Liệu Thương Đan lấy ra, Quân Thường Tiểu trầm nói:

"Món đồ chơi này mà đem ra thị trường bán, giá cả ít nhất cũng là ba năm triệu đi?"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 259: Thành chủ thành Lịch Dương nhiệt tình!

Ở Tinh Vãn đại lục, võ giả đẳng cấp cao xác suất bị thương cao hơn võ giả đẳng cấp thấp rất nhiều.

Vì cái gì?

Bởi vì võ giả đẳng cấp thấp thận trọng, xuất môn ra ngoài rất biết điều.

Võ giả đẳng cấp cao lại ngạo mạn bỏ káo, thường dễ gây chuyện rắc rối hoặc gặp nguy hiểm.

Vì vậy trung phẩm Liệt Thương Đan hướng đến Võ Sư, Võ Tông thì khả năng ảnh hưởng không bằng Khai Mạch và Võ Đò, nhưng hoàn toàn dễ dàng bán được số tiền lớn hơn.

Nếu như không phải ngại đường xa, Quân chương môn rất có khả năng sẽ tặng Ngải gia chủ vài viên để hẳn thuận lợi đấu giá.

Công pháp đã cấp cho, đan được cũng luyện chế rồi,

Còn một chuyện trong danh sách cấp thiết, đó chính là chiêu mộ đệ tử!

Nói đến cũng kỳ lạ.

Từ sau lần trước chiêu mộ đủ 500 cho đến nay không có người đến báo danh, điều này khiến Quân Thường Tiểu khá là phiền muộn.

Ta đã mạnh mẽ đập Hạo Khí Môn dưới chân, các thiếu niên quận Thanh Dương lẽ ra phải không chen chúc mà đến chứ?

Tầm nhìn hạn hẹp như vậy sao?

Không phải người quận Thanh Dương tầm nhìn hạn hẹp. Mà là trải qua chiêu mộ Bách Tông, các thiếu niên phù hợp gia nhập môn phái phần lớn đều đã gia nhập môn phái.

Còn lại là những thành phần tư chất vô cùng kém, thậm chí đến linh căn hạ phẩm cũng không đạt tới.

Hơn nữa, Quân Thường Tiểu truyền ra quảng cáo, chỉ ở thành Thanh Dương và thành Hồ Dương.

Sáu thành trì khác vẫn có cha mẹ muốn gửi gắm nhi tử đến Thiết Cốt Phái, nhưng kết quả vẫn là e ngại Hạo Khí Môn và liên minh Bách Tông.

Trước mắt, thiếu niên ở quận Thanh Dương phù hợp để gia nhập môn phái rất ít, hơn nữa bởi vì có rất nhiều mặt hạn chế, nên việc chiêu mộ đệ tử sẽ rất khó khăn.

“Không được, không được.”

Quân Thường Tiểu nói: “Nhất định phải nhanh chóng chiêu mộ đầy đệ tử, không nói đến khởi động nhiệm vụ môn phái nâng cao kiến thiết, ít nhất cũng nhận được vài trăm điểm cống hiến còn gì.”

Chỉ còn 5 điểm cống hiến, hẳn không dám mở Linh Pháp Trận và đại trận hộ phái, bởi vì hai ngày liền tiêu sạch!

Sau một hồi trù tính kế hoạch.

Quân Thường Tiểu quyết định không thể đợi người khác đến báo danh, nhất định phải chủ động xuất kích, đi các thành trì tuyên truyền.

Quận Thanh Dương có tám thành trì, sáu thành còn lại nhất định lần lượt đi, vì thế đầu tiên đến thành Linh Dương.

“Tội Ký” Quân Thường Tiểu nói:

“Người cũng đi cùng với bốn tọa.”

“Vâng.”

Tiểu Tội Ký tuân lệnh.

Nếu như đổi lại là lúc trước, muốn hẳn đến thành Lịch Dương có thể sẽ hơi chút khó khăn, hiện tại tu vi tăng cao, thiên tài sa ngã một lần nữa trở lại khán đài ngày đó, đương nhiên sẽ không để ý.

Quân Thường Tiểu lại chọn thêm vài đệ tử, phần lớn đều là đệ tử ngoại môn, tư chất rất bình thường, nhưng thực lực hoàn toàn là Võ Đò tam ngũ phẩm.

Hắn lần này muốn cho người đời biết, tham gia Thiết Cốt Phái, cho dù tư chất không ưu tú, dưới sự bồi dưỡng của bốn tọa, đều có thể thoát thai hoá cốt!

Thành Lịch Dương.

Quân Thường Tiểu lần thứ hai đứng ở cổng thành, theo sau lưng là hai ba mươi đệ tử, bọn họ ai ai cũng ngẩng đầu ngược mặt, thể hiện khí phách xương cốt cứng rắn.

“Đó là Thiết Cốt Phái.”

“Bọn họ vì cái gì lại đến nữa rồi.”

Võ giả đi ra đi vào thấp giọng bàn tán.

Tham gia môn phái luận võ, rất nhiều người chăm biếm coi thường, nhưng những sự việc lớn phát sinh trong thời gian gần đây, Thiết Cốt Phái sớm đã biến thành sự tồn tại cần phải kính nể.

Đi trên đường lớn rộng rãi trong nội thành, võ giả đã sớm ào ào nhùng đường.

Quân Thường Tiểu dẫn đệ tử men theo đường chính đi thẳng, cuối cùng dừng lại ở trước phủ thành chủ, chấp tay nói:

“Chưởng môn Thiết Cốt Phái Quân Thường Tiểu, đặc biệt đến bái kiến Ngao thành chủ.”

Thủ vệ phủ thành chủ vừa nghe thấy, lập tức vội vàng đi vào trong bẩm báo.

Không lâu sau.

Ngao thành chủ với bộ râu quai nón đi ra, chấp tay cười nói:

“Quân chưởng môn, mời vào bên trong.”

Võ giả trên đường ngạc nhiên trừng mắt.

Thiết Cốt Phái mặc dù gần đây phát triển hưng thịnh, nhưng chung quy chỉ là môn phái bát lưu, làm gì có đủ tài đức để Ngao thành chủ đích thân ra nghênh đón đâu chứ.

Quân Thường Tiểu cũng chấp tay, dưới con mắt chứng kiến của mọi người, dẫn đệ tử đi vào trong phủ thành chủ.

“Đại trưởng lão.”

Tiêu gia, tam trưởng lão từ bên ngoài đi vào phòng khách lớn, rất tức giận nói:

“Chưởng môn Thiết Cốt Phái dẫn đệ tử đến thành Lịch Dương.”

Đại trưởng lão đang uống trà, sắc mặt lập tức âm u nói:

“Tên phế vật kia có đến không?”

“Đến rồi.”

Tam trưởng lão đáp.

“Răng rắc.”

Đại trưởng lão bóp vỡ chén trà, ánh mắt một nửa là lửa giận một nửa là sát ý.

Tiêu Tội Kỳ giành quán quân môn phái luận võ, điều này chẳng khác gì đánh một cái bệch tai thật mạnh vào Tiêu gia, hấn khó mà nuốt xuống được cục tức này, cho nên phái sát thủ ám sát ở ngoài thành.

Mặc dù cuối cùng thất bại, đấu sau cũng không bại lộ thân phận.

Nếu như Tiêu gia biết đại nạn gia tộc phải chịu thời gian trước, vừa thương vong nặng nề vừa nguyên khí tổn thương, tất cả đều là sắp xếp của Quân chưởng môn, rốt cuộc hiểu rõ bản thân có bại lộ thân phận hay không.

“Đến làm gì?”

Đại trưởng lão giọng nói u ám nói.

Tam trưởng lão đáp:

“Bái kiến Ngao thành chủ.”

“Hừm.”

Đại trưởng lão cười lạnh một tiếng, nói:

“Quan hệ của Ngao thành chủ vào Tần Hạo Nhiên không tệ, Thiết Cốt Phái lại có thù oán với bên kia, đi bái kiến không phải là tự làm chuyện vô ích sao?”

“Chuyện này...”

Tam trưởng lão ngắt ngừng nói:

“Ngao thành chủ đích thân ra cửa nghênh đón tên Quân Thường Tiểu đó.”

“Cái gì?”

Đại trưởng lão trừng to mắt.

Ngao thành chủ người này rất coi trọng bề ngoài, cho dù Tiêu gia chủ đích thân đến bái kiến, cũng chưa từng đích thân ra nghênh đón.

Một cái môn phái bát lưu, lấy đâu ra tư cách khiến một thành chủ đích thân nghênh đón?

Bởi vì có thù hận với Tiêu Tội Kỳ, nên thù luôn cả Thiết Cốt Phái, hoàn toàn xem nhẹ đối phương, người ta chính là một môn phái bát lưu như vậy đấy, thế mà lại có thể chiến thắng Hạo Khí Môn.

Hỏi thử một câu.

Tiêu gia người có thể làm được sao?

Không làm được.

Trong nội quận Thanh Dương, ngoại trừ tông môn ngũ lưu Thương Sơn Phái, ai cũng không làm được.

Vì thế, môn phái như vậy, một thành chủ đích thân ra nghênh tiếp thì có vấn đề gì?

Ngao thành chủ không chỉ đích thân ra nghênh đón, đến phòng khách lớn còn mời ngồi chỗ thượng khách, lúc nói chuyện cũng vô cùng nhiệt tình.

Bản thân Quân Thường Tiểu có chút khó hiểu.

Chẳng lẽ bản thân đã đi đến nước bước, ngay cả thành chủ cũng phải nịnh hót rồi sao?

“Phái đệ tử tham gia luận võ ở quận Bình Dương, Hà Dương, Hoa Anh, đều giành quán quân, Thiết Cốt Phái dưới sự quản lý của Quân thường môn ngày càng lớn mạnh.”

Ngao thành chủ cười nói.

Hóa ra như vậy.

Chẳng trách nhiệt tình như thế, hóa ra đã nhận được tin tức!

Không chỉ Ngao thành chủ, thành chủ của bảy tòa thành còn lại đều đã lần lượt nhận được tin tức.

Ban đầu khi biết được đệ tử Thiết Cốt Phái Dạ Tinh Thần giành được quán quân quận Bình Dương, biểu cảm của bọn họ chỉ hơi ngần ra.

Chỉ phái một đệ tử mà giành được quán quân môn phái luận võ ở quận bát đẳng, điều này thật sự khiến người khác lau mắt mà nhìn.

Thành chủ nào đấy thậm chí còn nghĩ, quận Bình Dương có phải toàn phái đệ tử gà mờ, đệ tử tinh nhuệ đóng cửa ở môn phái tu luyện hết rồi?

Tiếp sau đó, tin tức Lý Thanh Dương giành được quán quân đại hội luận võ quận Hoa Anh, thần sắc các thành chủ càng ngờ ngạc ra.

Đó là quận có rất nhiều tà phái đặt chân.

Mỗi một kỳ đại hội luận võ, võ giả tham gia chết không ít, đệ tử Thiết Cốt Phái lại giành được quán quân?

Không sao, không sao.

Vẫn còn có thể không chế được cảm xúc.

Cuối cùng, sau khi Tiểu Tội Kỳ giành được quán quân môn phái luận võ ở quận Hà Dương, trông mắt của các thành chủ kém chút nữa rơi ra ngoài!

Môn phái luận võ của hai quận bát đẳng, một cái đại hội luận võ của một quận có rất nhiều tà phái đặt chân, ba đệ tử Thiết Cốt Phái xuất trận, giành ba chức quán quân, điều này tuyệt đối quá khiếp người!

Còn chuyện Tô Tiểu Mạt và Lý Phi tham gia luận võ, vì khoảng cách khá xa, thông tin tạm thời vẫn chưa truyền đến.

Nếu không, các thành chủ quận Thanh Dương chắc hẳn bắn ra mắt ra ngoài.

“Ngao thành chủ”

Quân Thường Tiểu chuyển về chính sự, nói:

“Quần mỗ lần này đến là muốn chiêu mộ đệ tử ở quý thành, vẫn mong nhận được sự đồng ý.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 260: Quy củ giang hồ!

Thì ra là muốn chiêu mộ đệ tử ở thành trì của ta.

Ngao thành chủ nói: "Có thể là có thể, nhưng mà Ngao mỗ muốn tuyên bố một chút, Lịch Dương thành và Tần Minh chủ từng định ước bằng miệng là, thiếu niên ở trong thành chỉ có thể gia nhập dưới cờ của môn phái liên minh Bách Tông.”

"Vậy sao?"

Quân Thường Tiểu khẽ nhún mày.

Tần Hạo Nhiên cũng dám làm lũng đoạn Lịch Dương Thành, cái này bảo không tham gia các môn phái Liên minh thì chơi như thế nào đây?

Mấy thành khác cũng hẳn là có định ước bằng miệng.

Tóm lại, chỉ cần là thiếu niên đạt tới tuổi tu luyện võ đạo, chọn môn phái nhất định phải chọn liên minh Bách Tông.

Không tham gia?

Có thể, chờ Bách Tông chiêu mộ, gia nhập các môn phái ở các khu vực khác cũng được.

Nói tới nói lui, vẫn là tham gia liên minh Bách Tông, chỉ là đổi thành tri khác mà thôi.

Đây cũng là vì cái gì, các môn phái mới thành lập đâm đầu gia nhập vào liên minh Bách Tông, bởi vì chỉ cần gia nhập liền có quyền hạn chiêu mộ đệ tử.

Năm đó Vương chương môn không phải cũng là mời người ta ăn com lồi kéo quan hệ, mới có thể miễn cưỡng đạp chân vào trong đó, trở thành một thành viên của liên minh.

Nếu không, lúc trước chiêu mộ Bách Tông, ngay cả tư cách tham gia cũng không có.

"Ngao thành chủ."

Quân Thường Tiểu nói:

"Thiết Cốt Phái của ta nếu như muốn chiêu mộ đệ tử ở thành Lịch Dương thì phải thế sao?"

"Không phải không được."

Ngao thành chủ nói:

"Nhưng mà Quân chương môn sợ là sẽ gặp phải sự chống đối từ liên minh Bách Tông, chuyện này làm không tốt sẽ tìm dẫn đến phiền phức."

Nếu như là trước đây, hẳn nhất định sẽ không cho phép Thiết Cốt Phái chưa gia nhập liên minh Bách Tông, mà tổ chức chiêu mộ đệ tử ở trong thành, vì như vậy chính là đắc tội với Tàn minh chủ.

Nhưng hiện nay vật đổi sao dời.

Ba cái đệ tử đều giành được ba giải quán quân, chỉ cần là người có trí thông minh bình thường cũng có thể hiểu rõ, Thiết Cốt Phái tuy chỉ là môn phái bát lưu, nhưng thực lực và tiềm lực vô cùng to lớn.

Bởi vì một tên Tàn Hạo Nhiên, đi đắc tội với môn phái cấp tốc quật khởi, tuyệt không phải cử chỉ sáng suốt.

Hơn nữa.

Chỉ là giao ước bằng miệng.

Chương môn của Thiết Cốt Phái muốn chiêu mộ đệ tử ở trong thành, mình cũng không thể đem người đuổi đi.

Không muốn cho hắn chiêu mộ?

Được thôi, liên minh Bách Tông các ngươi cứ cho người tới đuổi hắn.

Ý của Ngao thành chủ là, vấn đề giữa các môn phái, các ngươi tự mình giải quyết là tốt, ta mở một mắt nhắm một mắt, ai cũng không đắc tội.

Quân Thường Tiểu đương nhiên có thể nghe ra ý tứ trong lời nói của hắn, chấp tay nói:

"Hôm nay, Thiết Cốt Phái ta muốn chiêu mộ đệ tử ở thành Lịch Dương, nếu như liên minh Bách Tông đến gây rắc rối, thì đó chính là chuyện riêng của ta và hắn."

Ngao thành chủ bày ra một bộ dạng, tượng trưng cho thái độ rất khó xử.

...

Mảnh đất dùng để thi đấu môn phái ở bên ngoài quảng trường, Thiết Cốt Phái dựng lên ở ngay mặt tiền.

Các đệ tử đứng ở các ngã đường, gặp người liền phát đơn chiêu mộ, chẳng bao lâu cả thành Lịch Dương đều đã nhận được tin tức.

Gia nhập Thiết Cốt Phái, cùng nhau tạo nên giấc mơ.

Quy tụ anh tài thiên hạ, chiêu hiền lương cao sĩ, Thiết Cốt Phái, lựa chọn đáng để tin cậy.

Giấy tuyên được viết giản lược theo ngôn ngữ chiêu mộ, nhưng lại kích động sâu sắc các bậc phụ mẫu của thiếu niên và võ tu, khiến bọn họ có xúc động muốn đem con mình tới báo danh.

"Ngao thành chủ và Tàn minh chủ có giao ước, trong thành có thiếu niên đến tuổi tu luyện võ đạo, bắt buộc phải ưu tiên gia nhập liên minh Bách Tông, Thiết Cốt Phái lại ngang nhiên dám ở đây chiêu mộ đệ tử, đây chẳng phải là muốn gây sự sao?"

"Nói tới cũng lạ, Ngao thành chủ vì cái gì lại đồng ý chứ?"

"Theo ta thấy, loại chiêu mộ đệ tử này, là chuyện giữa các phái với nhau, Ngao thành chủ không muốn bị bọn chúng quấy nhiễu, cho nên lựa chọn không thêm đếm xia tới."

"Người của liên minh Bách Tông mà biết việc này, nhất định sẽ không ngồi yên được."

Nhiều võ giả ở trong thành bàn luận, bèn bắt đầu dự đoán, không bao lâu sau, e là sẽ có chuyện náo nhiệt để xem rồi.

Quả nhiên!

Thiết Cốt phái vừa mới đem chuyện chiêu mộ đệ tử truyền ra ngoài, không qua hai canh giờ, mười mấy môn phái lớn nhỏ của địa phận thành Lịch Dương tập kết, trùng trùng sát khí kéo tới.

“Quân Thường Tiểu!”

Tông chủ Hồ Khiếu Tông lạnh lùng quát:

"Ồ thành Lịch Dương này, Thiết Cốt Phái các ngươi không có tư cách chiêu mộ đệ tử!"

Quân Thường Tiểu hai chân gác lên bàn báo danh, thân mình nằm trên ghế, hai tay vòng trước ngực nói:

"Vì cái gì?"

"Bởi vì. . ."

Vừa mới nói hai chữ, Tông chủ Hồ Khiếu Tông vô ý thức lùi về sau hai bước, bởi vì đệ tử Thiết Cốt Phái đang đứng phía sau Chưởng môn, từng người từng người đều trừng mắt nhìn hắn.

Thời điểm tham gia chiêu mộ Bách Tông, Quân Thường Tiểu đem cửa dựng ở giữa Trường Dao Môn và Hồ Khiếu Tông, khiến cho đệ tử hai môn phái này bất mãn, đem hấn bao vây, hung thần ác sát sát trùng mắt.

Lúc đó Thiết Cốt phái vô cùng nhỏ yếu, chỉ có một đệ tử là Lục Thiên Thiên, bị người đời chế giễu và xem thường, thậm chí xem như không khí.

Hiện nay, tại quận Thanh Dương, ngoại trừ Thương Sơn Phái ra, có còn thế lực nào dám đơn độc đối mặt với môn phái của hắn?

Không có ai dám đơn độc, vì vậy chỉ có thể thành quân kết đội!

Thiết Cốt phái của ngươi mạnh, dám kết thù với cả cái quận Thanh Dương này sao!

"Quân Thường Tiểu!"

Một lão đại của môn phái tức giận nói:

"Ngươi vốn đã rời khỏi liên minh, thì nên tuân thủ quy củ giang hồ, không thể chiêu mộ đệ tử ở trong nội thành quận Thanh Dương!"

Ngày thường bọn hắn có thể sẽ không đi trêu chọc Thiết Cốt Phái, nhưng đến địa bàn của bọn hắn chiêu mộ đệ tử, phạm là người có tính khí nóng nảy, có thể nhẫn nhưng không thể nhịn!

Vì cái gì?

Bởi vì nếu để cho Thiết Cốt Phái chiêu mộ đệ tử, mặt mũi của môn phái bọn hắn và liên minh Bách Tông có còn không?

Việc có liên quan đến nguyên tắc và mặt mũi, cho dù là biết đối phương có thể cùng Hào Khí Môn so tay, cũng bắt buộc phải đoàn kết lại cùng nhau chống ngoại!

Quân Thường Tiểu đem chân bỏ xuống, hai tay vòng qua ngực, cười nói:

"Thực lực của người nào mạnh, lời của người đó có quyền, không phải là quy củ giang hồ là vậy sao?"

Câu này một chút cũng không sai.

Hào Khí Môn mạnh, liên minh Bách Tông mạnh, vì vậy quy củ giang hồ là do bọn hắn định đoạt.

Quân Thường Tiểu đã dám đến thành Lịch Dương chiêu mộ đệ tử, chính là muốn phá vỡ quy củ giang hồ mà bọn họ đã định, thành lập quy củ giang hồ của chính mình.

Rời khỏi liên minh Bách Tông, không muốn cùng một đám rác rưởi làm bạn, cũng là muốn được tự do.

Xuống núi chiêu mộ đệ tử chính là vì muốn nói rõ, Thiết Cốt Phái hắn muốn tranh phát sáng với đời!

"Chư vị."

Quân Thường Tiểu quét mắt qua từng lão đại của các môn phái, nhàn nhạt nói: "Bồn tọa một mực muốn chiêu mộ đệ tử ở thành Lịch Dương, nếu như ai không phục có thể tuyên chiến, Thiết Cốt Phái ta không ngăn ai ngại mình sống lâu đâu.

Bốn chữ ngại mình sống lâu, đem biểu hiện khí thế của các chủ môn phái rơi đến tận cùng bày ra trước mắt!

Bọn người Tiêu Tội Kỳ phối hợp với chưởng môn, linh lực nội thể vận chuyển, hội tụ quanh người, trong phút chốc bày ra khí thế vô cùng to lớn.

Đã từng, Thiết Cốt Phái chỉ có một đệ tử duy nhất.

Hiện tại, Thiết Cốt Phái đã có một đám đệ tử yêu nghiệt!

Không còn là một bất nhập lưu môn phái, bất luận kẻ nào gặp cũng có thể phun một bãi nước miếng, tùy ý chà đạp.

Ngươi không phục?

Vậy thì đến khiêu chiến!

Các võ giả vây xung quanh mắt thấy Thiết Cốt Phái đối mặt với lão đại của nhiều môn phái như vậy, mà một chút cũng không sợ, lập tức phục sát đất.

Tại quận Thanh Dương này, lời nói của liên minh Bách Tông là có quyền tuyệt đối, bọn họ không cách nào nghĩ tới, lại có một ngày, một cái môn phái sẽ công khai khiêu chiến.

Hắn là bầu trời này sắp đổi chủ rồi?

Nhìn thấy Thiết Cốt phái phách lối như vậy, lửa giận trong ánh mắt của lão đại các phái càng trở nên mãnh liệt.

Một tên tức đến đầu óc mất linh, trí thông minh sụt giảm, lão đại của môn phái bất lưu nói:

"Thôi mỗ cũng muốn lĩnh giáo một chút cao chiêu của Quân Chưởng môn!"

"Thật có lỗi."

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

"Thực lực ngươi quá kém, bốn tọa không cần phải ra tay."

"Tội Kỳ."

Hắn giơ tay lên, nói:

"Ngươi đến bởi vì lão đại môn phái này đánh vài chiêu đi, hạ thủ đừng quá tàn nhẫn, miễn cho khỏi xảy ra án mạng."

"Vâng!"

Tiểu Tội Kỳ bước ra, chỉ sang hướng đài luận võ bên cạnh, nói:

"Vị lão đại này, mời!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 261: Nam nhân chân chính đã trở về!

Cho đệ tử so chiêu với ta, lại còn nói đứng ra tay quá ác, đây chẳng phải trần trụi xem thường ta còn gì!

Thôi môn chủ của Kim Long Môn tức giận nói:

"Quân Thường Tiểu, ngươi..."

"Đừng phí lời."

Quân Thường Tiểu ngắt lời nói:

"Ngươi có thể đánh bại đệ tử của bốn tọa, ngay lập tức ta thu dọn trở về Thiết Cốt Phái, từ đó về sau không xuống núi chiêu mộ đệ tử."

Tông chủ Hồ Khiếu Tông đi đến bên người, thấp giọng nói:

"Thôi môn chủ, tên này đã không biết trời cao đất rộng, vì tôn nghiêm của liên minh Bách Tông, ngươi đánh một trận với đệ tử hắn thì đã làm sao?"

Đậu xanh!

Ngươi đứng đây nói chuyện không đau răng!

Ta đường đường là người đứng đầu một phái, vậy mà phải đi giao đấu với một đệ tử, coi như thắng cũng không về vang!

Thôi môn chủ không quá đặt Tiểu Tội Kỳ vào mắt, ngược lại bởi vì thân phận cách biệt, giao đấu với tên kia lại là chuyện gì đây.

"Vì tôn nghiêm của liên minh Bách Tông, Thôi môn chủ cứ đánh đi."

"Tiểu tử kia quá phách lối, giáo huấn đệ tử hắn một chút, giúp mọi người hạ một hơi giận!"

"Nhiều người ủng hộ như vậy, Thôi môn chủ còn do dự cái gì đâu?"

Các lão đại môn phái ra sức thuyết phục.

Làm người.

Sợ nhất là mất mặt.

Thôi môn chủ không chịu nổi, thỏa hiệp nói:

"Được, Thôi môn chủ mặt kiến thức một chút thực lực của quán quân môn phái luận võ."

Hắn nói mấy chữ "quán quân môn phái luận võ" rất vang dội.

Đây là muốn nói cho các võ giả vây xem, đối phương không phải cái gì đệ tử tầm thường, miễn cho người khác nói mình lấy mạnh hiếp yếu.

"Mời."

Thôi môn chủ và Tiểu Tội Kỳ đứng trên đài luận võ.

Tất cả mọi người lần lượt nghị luận, người đứng đầu một phái đối đầu với đệ tử môn phái, loại trận đấu cách biệt thân phận địa vị này rất ít xảy ra.

"Ta nghe nói, đoạn thời gian trước Thôi môn chủ đã bước vào Võ Sư tam phẩm, Tiểu Tội Kỳ tuy đoạt chức quán quân môn phái luận võ, bắt quả trận đấu này rất khó ngang sức a."

"Quân chưởng môn có thể đánh một trận với Tàn minh chủ, vì cái gì hắn không tự mình áp trận đâu?"

"Thưa, chính là trở về môn phái mãi mãi không xuống núi chiêu mộ đệ tử, chuyện này cần phải tự tin đến mức nào mới đủ."

Bành! Bành! Bành!

Trên đài luận võ, hai người đã chiến đấu.

Võ giả đang nghị luận lần lượt nhìn sang, ánh mắt từng người dần dần ngưng, rốt cuộc hiểu vì cái gì Quân chưởng môn không ra tay.

Bởi vì đệ tử môn phái ra sân, trận đấu vừa bắt đầu thì xuất hiện một cặp quyền ảnh điên cuồng đánh Thôi môn chủ, đánh hắn đến mức chỉ có thể phòng thủ, chỉ có thể không ngừng lùi lại.

"Bành —— —— "

Không lâu sau, tiếng quyền ảnh ngọt ngào vang lên.

Thôi môn chủ bay hoa lệ khỏi đài luận võ, cả người ngã xuống mặt đất, kết quả hôn mê bất tỉnh.

"Rittt!"

Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Các lão đại của liên minh Bách Tông trợ mắt nhìn một màn này.

Thôi môn chủ với tu vi Võ Sư tam phẩm, kết cục bị tên kia đánh bay, đồng thời ngất đi, chuyện này quá kinh dị rồi!

Tiêu Tội Kỳ đứng trên đài, bắt đầu đi lắc đầu.

Mình chỉ mới khởi động làm nóng người, tên kia đã không chịu nổi.

Quân Thường Tiểu thân nhiên nói: "Cặn bã."

Mọi người không nói nên lời.

Chỉ bằng một tên đệ tử đã có thể đánh Võ Sư tam phẩm không thấy sớm tối, còn có thể nói gì đây?

Quân Thường Tiểu ánh mắt quét một vòng, quét qua trên mặt các lão đại, thân nhiên nói:

"Ta nói câu rác rưởi này, bao quát tất cả chư vị có mặt tại hiện trường."

Lời vừa nói ra, nhất thời khiến nhiều người nộ hỏa công tâm.

"Không phục sao?"

Quân Thường Tiểu chỉ trên đài, nói:

"Vậy mời lên đài luận võ đánh một trận với đệ tử bốn tọa, vẫn là quy cũ, thắng hắn, bốn tọa trở lại về Thiết Cốt Phái, mãi mãi không xuống núi chiêu mộ đệ tử."

"Đề ta!"

Tông chủ Hồ Khiếu Tông cất bước đi lên.

Tiêu Tội Kỳ nhìn thấy người này tỏ thái độ cực kỳ căm hận với chưởng môn.

Cho nên trận đấu vừa bắt đầu, chính là chấn chỉnh nghiêm túc, nhất thời đánh đối phương chạy khắp đài luận võ.

"Phù phù!"

Sau cùng, Tông chủ Hồ Khiếu Tông lên đài chưa được hai phút, kết quả bị nắm đấm như cuồng phong bạo vũ đánh cho bay ra khỏi đài, cả người nằm trên mặt đất bất tỉnh.

Từ thương thế có thể thấy, nặng hơn hẳn Thôi môn chủ!

"Người kế tiếp."

Quân Thường Tiểu nói:

"Bốn tọa cho phép chư vị rác rưởi đây, lấy hình thức xa luân chiến với đệ tử ta!"

Lời này nói ra vô cùng phách lối!

Nghe hắn nói như thế, lão đại các phái nhất thời không cần mặt mũi, một người nói tiếp một người lên đài luận võ, từng người từng người bay ra khỏi đài luận võ.

Sau 30 phút.

Lão đại các phái bị Tiêu Tội Kỳ đánh ngã có tới mười người, trung bình cứ 3 phút là giải quyết xong một người.

Võ giả xem chiến toàn bộ trận mất há hốc mồm.

Người lên đài không phải đệ tử, mà chính là lão đại các phái đó!

Ngày bình thường người nào không phải là cao cao tại thượng, hiện tại từng người bị đệ tử Thiết Cốt Phái đánh cho tơi bời, chuyện này có nằm mơ cũng không nghĩ tới!

Càng khiến bọn hán suy sụp hơn nữa là.

Tiêu Tội Kỳ trải qua mười trận chiến, vẫn có thể ngạo nghễ đứng trên đài, ngay cả trên trán cũng không đổ một giọt mồ hôi.

Điều này nói rõ cái gì?

Nói rõ hán không có mặt mũi!

Vô Đò Cảnh, có thể khùng bộ vậy sao!

Tiêu Tội Kỳ biểu hiện cường hân, triệt triệt để để chấn động vô gia thành Lịch Dương, đồng thời chấn động Ngao thành chủ đang đứng phía xa xem chiến.

Một giây này, hán rút cuộc hiểu vì cái gì, đối phương có thể dễ dàng cầm chức quán quân môn phái luận võ của quận Hà Dương!

Bằng vào thực lực có thể đánh Vô Sư không tự gánh vác sinh hoạt này, dù có tham gia sự kiện quy cách cao hơn nữa, cũng sẽ dễ dàng cầm chức quán quân a!

Thiết Cốt Phái thật không đơn giản, không đơn giản!

Ngao thành chủ cảm thấy vô cùng may mắn, vừa rồi bản thân không có cự tuyệt Quân Thường Tiểu chiêu mộ đệ tử trong thành, nếu không chẳng khác nào hán đứng chung thuyền với liên minh Bách Tông, đắc tội với hung thần này.

Hán quản lý thành Lịch Dương, có thể tính là thế lực một phương, nhưng không thể tính là môn phái, cho nên không cần phải đi đắc tội một cái Thiết Cốt Phái có tiềm lực vô hạn.

"Còn có người dám, đánh một trận với ta sao?"

Tiêu Tội Kỳ đứng trên đài, ngạo nghễ gác tay nói.

Ngay tại tòa thành trì này, trước mặt vô số vô gia đánh bại lão đại các môn phái, giúp hán tìm về vàng hào quang của ngày nào.

Đây cũng là lý do vì cái gì, Quân Thường Tiểu muốn dẫn Tiêu Tội Kỳ đến thành Lịch Dương, mà không phải là Lý Thanh Dương hoặc Dạ Tinh Thần.

Đệ tử bảo bối của ta.

Thành Lịch Dương là địa phương quen thuộc nhất của người.

Người từng mất đi tất cả tôn nghiêm và danh dự ở nơi này, vậy ngày hôm nay tại chốn này cầm lại toàn bộ đi!

Cầm lại.

Còn vượt xa trước kia!

Tiêu Tội Kỳ hung mãnh đánh bại mười lão đại môn phái, chuyện này mang đến cơn chấn động cực kỳ mãnh liệt.

Nam nhân chân chính đã trở về!

Vô gia của thành Lịch Dương rốt cuộc chấp nhận sự thực, rốt cuộc hiểu rõ, lúc trước tại môn phái luận võ, không phải do đồng môn nhường cho hán!

Người nào tức nhất? Người nào giận nhất?

Tiêu gia!

Cao tăng gia tộc đứng bên trên quán trà xa xa, nhìn tên phế vật bị đuổi ra khỏi gia môn ngày nào, hiện tại lấy khí thế cường giả, nhìn xuống các lão đại môn phái bên dưới, biểu cảm trên mặt từng người chẳng khác nào bị phát hiện ăn mảnh.

Ngay lúc này, Tiêu Tội Kỳ quay đầu sang, ánh mắt lướt qua con đường phồn hoa rồi khóa chặt bên trên quán trà, đối mặt với Đại trưởng lão đứng ở cửa sổ lầu ba.

Khoảng cách này có hơi xa.

Nhưng thời gian phảng phất như dừng lại.

Sau một lúc, Tiêu Tội Kỳ nở ra nụ cười trên khóe miệng, dường như đang nói cho Đại trưởng lão, nói cho tất cả mọi người Tiêu gia ——

Tiêu Tội Kỳ ta, đệ tử Thiết Cốt Phái, đã trở về.

"Răng rắc."

Đại trưởng lão siết chặt nắm đấm, ánh mắt hán tràn đầy sát ý lần tức giận.

Hán biết, một khi trong thành truyền ra tin tức Tiêu Tội Kỳ đánh bại mười lão đại các phái, gia tộc chắc chắn sẽ một lần nữa tiếp nhận sự chế nhạo gièm pha.

Biết vậy không làm, biết vậy không làm!

Đại trưởng lão không phải hối hận việc đuổi Tiêu Tội Kỳ ra khỏi gia tộc.

Hán chính là hối hận lúc ấy mình không một chương đánh chết tên phế vật này, tránh cho hiện tại đối phương năm lần bảy lượt dùng thực lực đánh mặt gia tộc tại thành Lịch Dương này!

"Lão cầu."

Quân Thường Tiểu thuận theo ánh mắt đệ tử nhìn về phía quán trà, nhìn thấy cao tăng Tiêu gia, nhàn nhạt lắm bầm nói:

"Nếu như ngươi còn dám có ý đồ xấu với đệ tử bản tọa, mặc cho ngươi có tứ đại hộ của tiểu thuyết mạng, bản tọa cũng không e ngại diệt dâm."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 262: Nói chư vị là rác rưởi, còn không chịu thừa nhận?

Mười tên đại lão của liên minh môn phái, đều bị Tiêu Tội Kỳ đánh thành đại bại.

Những người khác mặt dù lửa giận ngút trời, nhưng cũng không dám lên đài đánh một trận, dù sao thì Vô Sư tam ngũ phẩm đều bị đánh bất tỉnh, chính mình lên cũng là đi cho người ta ngược.

Quân Thường Tiểu nhân nhát nói:

"Đừng nói Thiết Cốt Phái chúng ta ức hiếp người, đến đây đến đây, bản tọa đòi một tên đệ tử ngoại môn bồi chư vị rác rưởi tiếp tục đánh."

"Ba."

Một tiếng vỗ tay vang lên.

Tiêu Tội Kỳ đi xuống, Trương Vĩ đi lên.

Hắn đứng ở bãi đấu đài cũng đồng một bộ dạng hung hăng vênh váo, dù sao, lúc này sư huynh bức người như thế, chính mình khẳng định không thể bị coi thường.

Đệ tử ngoại môn, cùng các môn phái lão đại đánh?

Đây tỏ ra phách lối nhường nào a!

Vốn dĩ là còn một số đại lão của liên minh các phái vẫn kiêng kỵ Tiêu Tội Kỳ, bỗng chốc càng phát điên hơn nữa.

"Ta tới!"

Một tên đỉnh phong Võ đồ đỉnh phong của môn phái cửu lưu đi lên, sau đó qua một phen giao thủ, bị Vô Đồ lục phẩm Trương Vĩ đánh rút xuống đài.

"Trời ạ!"

"Một tên đệ tử ngoại môn đều có thể đánh bại chủ một môn phái nha!"

"Cái này cũng trâu quá đi!"

Võ giả ở thành Lịch Dương lại một lần nữa tròn tròn con mắt.

Tiêu Tội Kỳ mạnh thì cũng thôi đi, các đệ tử khác cũng trâu bò như vậy, cái đó thật sự là quá không dám tưởng tượng rồi.

Xoát!

Một chương môn của môn phái bát lưu, tu vi đạt đến Vô Sư nhất phẩm lên đài.

Kết quả chỉ vón vện vài chiêu giao thủ, cũng bị đánh bay xuống đài!

Trương Vĩ mặc dù chỉ có tu vi Vô Đồ lục phẩm, nhưng lực lượng đã đạt đến 1 vạn 5 cân, còn tên Vô Sư vừa lên kia tu vi cũng mới có 1 vạn cân mà thôi.

5000 cân chênh lệch đi cảnh giới, dựa vào các loại rèn luyện và võ học, dễ dàng chà đạp như thường.

"Nói chư vị là rác rưởi, còn không chịu thừa nhận sao?"

Quân Thường Tiểu miệng lưỡi sắc bén nói.

Lão đại các phái tức giận không thôi, nhưng không có ai dám lên đài, bởi vì đã nhận thức được, đệ tử Thiết Cốt Phái thực lực quá mạnh, lên đó chính là tự tìm người ngược!

Không hề nghi ngờ.

Hôm nay biểu hiện của Thiết Cốt Phái, tuyệt đối là oai đến chân trời.

Trong lúc tin tức truyền ra ngoài, tất sẽ gây nên chấn động lớn ở quận Thanh Dương.

Cho một cái đệ tử ngoại môn, đều có thể tùy ý đánh bại lão đại Vô Sư Cảnh của liên minh, đây quả thực là nghe rộn cả người!

"Chư vị."

Quân Thường Tiểu nói:

"Còn chiến nữa không?"

"....."

Lão đại các môn phái không nói một lời nào, sắc mặt khó coi đến cực hạn.

Khí thế ngút trời mà kéo đến, kết quả dưới sự chứng kiến của mọi người, bị hai tên đệ tử của Thiết Cốt Phái đánh đến tìm không ra hướng nào là Bắc, tuyệt đối là mắt mặt mắt đến nhà bà ngoại luôn rồi.

Quân Thường Tiểu nói: "Nếu đã như vậy, thì nhanh chóng rút đi, đừng có ở đây cản trở Thiết Cốt Phái ta chiêu mộ đệ tử."

Dù sao cũng đã trở mặt với liên minh Bách Tông, lời nói ra cũng sẽ không để cho đối phương chút mặt mũi nào.

"Còn không đi hả?"

Nhìn thấy bọn chúng không có ý định rời đi, Quân Thường Tiểu ánh mắt lạnh lẽo nói:

"Có phải hay không đợi bọn tọa đem đệ tử đến môn phái chờ vị khiêu chiến một phen?"

Lão đại liên minh vội vã đỡ dậy những tên đồng môn đã bị hôn mê, mặt mũi đầy bụi đất rồi đi.

Cái rồi đi này đại biểu, nhận thua rồi!

"Các vị xem nào nhiệt."

Quân Thường Tiểu chấp tay, cất cao giọng nói: "Hôm nay Thiết Cốt Phái ta ở thành Lịch Dương chiêu mộ đệ tử, chỉ cần thiếu niên tròn mười bốn tuổi đều có thể tới báo danh, cơ hội không nhiều, xin đừng bỏ lỡ."

Võ giả thành Lịch Dương bỗng chốc tiếp tục nghị luận.

"Có thể đem đệ tử dạy thành lợi hại như vậy, Quân Thường môn không phải dạng vừa đâu!"

"Đáng tiếc, oa nhi nhà tôi lúc trước đã tham gia Bách Tông chiêu mộ, đệ tử đã gia nhập môn phái, nếu không khẳng định để nó gia nhập Thiết Cốt Phái."

"Cháu ta đã tròn mười bốn tuổi, có thể để hẳn tới thử xem."

Rất nhiều võ giả không dám để cho con mình gia nhập Thiết Cốt Phái, là bởi vì còn kiêng kỵ liên minh Bách Tông.

Nay chỉ vồn vện hai cái đệ tử, liền làm cho lão đại các phái điên loạn, điều này nói rõ người ta thật sự là mạnh, thật sự là không sợ!

Còn suy nghĩ gì nữa!

Nhất định phải gia nhập Thiết Cốt Phái nha!

Chẳng bao lâu sau, các trường bối trong nhà có con được mười bốn tuổi đều nhao nhao hành động.

Vồn vện nửa canh giờ, trên quảng trường liền tụ họp trên dưới một trăm thiếu niên thiếu nữ, ánh mắt lấp lánh kích động cùng phấn khởi.

Danh tiếng của Thiết Cốt Phái dạo gần đây rất nổi, bọn họ tất nhiên cũng có chỗ nghe thấy, cũng mong ước vô hạn là sẽ trở thành người một nhà, nhưng không biết làm thế nào khi bị người nhà ngăn cản, chỉ có thể đem ý nghĩ đè nén xuống.

"Họ tên."

"Thượng Quan Sóc."

Quân Thường Tiểu ngẩng đầu, thấy đối phương tuổi tác không lớn, thân thể rất rắn chắc, liền đóng lên đại ấn.

"Đỉnh! Thành viên môn phái: 503/1000."

Bởi vì trước đó mất đi một đệ tử, một lần nữa đạt đến con số 503 nên không có tăng lên công hiến trị.

"Họ tên."

"Dương Không."

Một thiếu niên có thân hình cao lớn gãi đầu nói.

Sau khi xác nhận bằng ánh mắt, Quân Thường Tiểu một lần nữa đóng lên đại ấn.

Các võ giả Lịch Dương Thành đứng từ xa quan sát, khỏe miệng bỗng chốc co giật.

Chỉ hỏi tên họ, không hỏi linh căn và tu vi liền nhận vào môn phái, Quân Thường môn chiêu mộ đệ tử cũng không tránh khỏi quá tùy ý rồi nha.

Người tiếp theo báo danh là một cái nữ hài tử tướng mạo thanh tú, tên là Viên Tiểu Hàm.

Thiết Cốt Phái dương khí quá nặng, Quân Thường Tiểu tự nhiên hy vọng có thể chiêu mộ nhiều nữ đệ tử một chút, giúp đè nén bớt dương khí, cho nên căn bản không có cân nhắc, trực tiếp đóng lên đại ấn.

Tiếp theo đó, thiếu niên thì sẽ cần xác nhận bằng ánh mắt là có nên nhận hay không, nhưng chỉ cần là thiếu nữ, đã đứng ở đây ghi danh thì không chút do dự mà nhận luôn.

Các võ giả ở Lịch Dương Thành có chút choáng.

Cách chiêu mộ đệ tử qua loa như thế này, quả thật là chưa bao giờ nghe thấy!

"Cái kia..."

Sau khi lần lượt thu nhận hai ba mươi đệ tử, thì một lão già quần áo rách mướp đi tới, nói: "Quân chương môn, tôi có một đứa bé, tuổi tác có chút nhỏ, quý phái có nhận hay không?"

Quân Thường Tiểu ngừng đầu, liền nhìn thấy một cá tiểu nữ oa trốn sau lưng lão già, đôi mắt to tròn tròn tràn ngập sự sợ hãi.

"Thật xin lỗi."

Quân Thường Tiểu nói: "Quá nhỏ tuổi!"

Tiểu cô nương mặt dù trên mặt rất bẩn, nhưng nhìn có vẻ rất đáng yêu.

Chỉ tiếc là, Thiết Cốt Phái không phải nhà trẻ, tự nhiên sẽ không đi nhận đứa bé nhỏ như vậy.

Lão già cầu xin nói: "Đứa bé này không cha không mẹ, đi theo lão già này lưu lạc đầu đường xó chợ, sớm muộn gì cũng có một ngày sẽ đói mà chết, cầu xin Quân chương môn nủ lòng thương thu nhận vào môn phái đi."

"Lão già gia, con không đi, con muốn đi theo người."

Tiểu cô nương nói bằng giọng trẻ con ngây thơ, sợ hãi trong ánh mắt biến thành kiên định.

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

"Lão nhân gia, trong thiên hạ này rất nhiều đứa bé không cha không mẹ, bôn tọa nếu như gặp một người thu một người, môn phái nhưng là chứa không nổi đâu."

"Hừ."

Tiểu cô nương phồng miệng lên nói:

"Ta cũng không có muốn gia nhập môn phái của người đâu, ta muốn luôn luôn ở bên cạnh Lão gia gia."

Nói rồi, kéo lão già lui về sau.

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

"Người tiếp theo."

"Mạnh Vũ Hiền."

Ba.

Đại ấn đóng lên.

Nửa canh giờ sau.

Tổng cộng có đến trên dưới một trăm thiếu niên thiếu nữ, trở thành đệ tử Thiết Cốt Phái.

Số người trong môn phái từ lúc bắt đầu là 502 tăng lên tới 602, điểm cống hiến cũng từ 5 điểm tăng lên đến 104 điểm.

Như thế này, Quân Chương môn cảm thấy an toàn hơn hẳn.

Lần này chiêu mộ đệ tử tại thành Lịch Dương, thiếu nữ so với thiếu niên nhiều hơn một chút, sau khi trở về môn phái cũng có thể chen ép một chút cổ dương cương chi khí xuống.

"Đi."

Quân Chương môn nói: "Trở về môn phái."

Hắn trước đi một chuyến phủ Thành chủ cáo từ, sau đó mang một đám đệ tử trở về Môn phái.

Vừa đi ra cổng thành, liền nhìn thấy lão già quần áo rách rưới còng lưng lúc này, mang theo cô bé kia từng bước một đi ra ngoài, một già một trẻ lộ ra bóng lưng có vẻ đáng thương.

"Ài..."

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

"Trên đời này kẻ đáng thương rất nhiều, bôn tọa nếu như đi cứu trợ, còn phát triển môn phái cái nỗi gì, đi làm viện phúc lợi được rồi."

"Đi thôi."

Hắn dẫn đệ tử rời đi.

Nhìn thấy đám người Thiết Cốt Phái đi qua bên người, lão già thở dài nói: "Mộng Oánh, người thật muốn đi theo gia gia lang thang đầu đường xó chợ sao?"

Nữ hài tên gọi Mộng Oánh chân thành nói:

"Lão gia gia là thân nhân duy nhất của Oánh Nhi trên đời này, người đi chỗ nào, Oánh nhi liền đi theo tới đó."

"Cũng tốt."

Lão già hiền lành nói:

"Chúng ta đi thành Tôn Dương."

"Ừm"

Một già một trẻ xuôi theo con đường bước đi, bóng lưng dưới ánh hoàng hôn kéo dài vô tận.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 263: Số trời đã định, không có đường thoát!

Sau khi trở về môn phái, Lý Thanh Dương sắp xếp chỗ ở cho các sư đệ sư muội mới gia nhập, đồng thời đưa cho mỗi người một cuốn sổ tay và đồng phục.

Các loại đan dược cũng không thể thiếu.

Quân Thường Tiểu ngồi trên bảo tọa chương môn, trầm nói:

"Đợi đến lúc bọn hắc đột phá tu vi đến Khai Mạch mười hai đoạn, lập tức có thể chứng nhận môn phái thất lưu rồi."

Môn phái thất lưu cần thỏa mãn điều kiện là chương môn có thực lực Vũ Sư cảnh, 50 tên đệ tử Võ Đồ cảnh, 500 tên đệ tử Khai Mạch mười hai đoạn.

Hiện tại, Quân Thường Tiểu đã là Võ Sư lục phẩm, hoàn toàn thỏa mãn điều kiện.

Còn về 50 tên đệ tử Võ Đồ cảnh.

Nói thẳng ra, không tính bọn đệ tử mới gia nhập môn phái, thì 501 tên đệ tử bên trong Thiết Cốt Phái đều là Võ Đồ cảnh.

Mấu chốt nằm ở chỗ, chính là 500 tên đệ tử Khai Mạch mười hai đoạn, nói thế nào cũng là 50 + 500, cho nên về mặt nhân số không đủ để đạt điều kiện.

Hiện tại số lượng đệ tử từ 502 tăng lên 602 người, chỉ cần bồi dưỡng toàn bộ đã thống được mười hai đoạn mạch, hoàn toàn thỏa mãn điều kiện chứng nhận.

Quân chương môn tất nhiên không dừng lại ở con số hơn 600 đệ tử, cho nên sắp xếp chỗ ở cho các đệ tử mới xong, hắc quyết định lên đường đi đến thành Tôn Dương có khoảng cách gần nhất để chiêu mộ.

"Chương môn."

Lý Thanh Dương nói:

"Đệ tử ở thành Tôn Dương có một người bạn, lần này muốn đi cùng để thăm hỏi hắc một chút."

"Được."

Hôm sau, Quân Thường Tiểu để Tiểu Tội Kỳ ở lại môn phái tu luyện, dẫn theo nhị đệ tử và bọn người Trương Vi lên đường.

Thành Tôn Dương là một trong tám tòa thành của quận Thanh Dương.

Thời điểm Ngai gia lần đầu đầu giá Liệu Thương Đan, nhị công tử Tổng gia ăn đan dược một lần nữa đứng lên trước mặt mọi người, chính là xuất thân từ Tổng gia của tòa thành này.

Nhắc tới cũng trùng hợp.

Người bạn của Lý Thanh Dương chính là nhị công tử Tổng gia.

Một người là đệ nhất thiên tại thành Thanh Dương, người còn lại là đệ nhất thiên tài thành Tôn Dương.

Năm đó hai người đồng thời để mắt đến một con hung thú ở chốn rừng hoang, kết quả không đánh nhau thì không trở thành bằng hữu.

Mãi về sau nhị công tử Tổng gia bị tê liệt nằm trên giường, Lý Thanh Dương từng đến thăm hỏi nhưng bị cự tuyệt ngoài cửa.

Từ đó về sau, hai người không còn bất kỳ liên hệ gì nữa.

Cho đến khi nắm được tin tức gần nhất từ tình báo của Tế Vũ Đường, bằng hữu nhiều năm mình không còn liên hệ, mượn nhờ Liệu Thương Đan của chương môn một lần nữa đứng lên.

"Chắc chắn."

Quân Thường Tiểu nói:

"Liệu Thương Đan của bốn tọa không chỉ cứu người, lại còn cứu cả bằng hữu của người, có lẽ đây chính là duyên phận nha."

Lý Thanh Dương chân thành nói:

"Cho nên lần này đệ tử đến thăm hỏi người bạn cũ, cũng là hy vọng có thể thuyết phục hắc, gia nhập Thiết Cốt Phái."

Quân Thường Tiểu nói:

"Vậy phải xem khả năng thuyết khách của người rồi."

Mặc dù hắn không quan tâm tư chất của đệ tử, nhưng coi như toàn bộ vị trí đệ tử trống, đều dùng đệ tử linh căn thượng phẩm lấp vào, hắn cũng không ngại chê nhiều.

Có rất nhiều con đường thông đến thành Tôn Dương. Quân Thường Tiểu chọn đi đường núi nhỏ hẹp, khoảng chừng nửa canh giờ có thể đến nơi.

Bất quá.

Khi hắn dẫn đệ tử đi tới một nơi trong rừng hoang, bỗng nhiên mơ hồ nghe được tiếng rỗng từ sâu trong rừng vang lên.

Lý Thanh Dương nói:

"Chưong môn, hắn là có hung thủ công kích nhân loại."

"Đi."

Quân Thường Tiểu nói:

"Chúng ta qua xem thử một chút."

Mọi người dựa theo âm thanh phát ra mà đi chuyển.

Rất nhanh, nhìn thấy phía trước một tảng đá lớn, một con báo thu đang điên cuồng cắn xé một tên nhân loại.

Y phục người kia đã rách nát, sau lưng hiện ra vết cào và vết cắn xé, máu tươi chảy淋漓 tách đầy đất.

"Giết nó."

Quân Thường Tiểu nói:

"Đừng quên dò xét tinh hạch."

"Xoát!"

Lý Thanh Dương thi triển Tung Vân Bộ, Hàn Phong Kiếm trong tay lách một cái, nhất thời hình thành kiếm ảnh, chém rụng đầu con báo thú hạ nhị phẩm kia.

"Phốc!"

Lồng ngực bị xé rách, một viên tinh hạch rơi ra ngoài.

"Ngon."

Quân Thường Tiểu nói:

Tiện tay nhặt được một viên tinh hạch, chuyển qua ngon ăn.

Lý Thanh Dương nhặt viên tinh hạch lên, sau đó đi đến trước mặt người bị cắn xé, đặt một tay lên cổ đối phương, lách đầu nói:

"Chưong môn, người đã tất thò."

"Số trời đã định, không có đường thoát."

Quân Thường Tiểu nói:

"Chúng ta vẫn tranh thủ lên đường thôi."

Hung thú sinh sống đầy trong núi hoang, một khi tiến vào, tất nhiên phải có giác ngộ chuyện sống chết.

"Vâng."

Lý Thanh Dương thu kiếm vào vỏ.

Nhưng hắn vừa cất bước, bỗng nhiên ngừng lại, cúi đầu nhìn về bộ thi thể kia, sau đó kéo ra.

Bên dưới thi thể là một cái hố nhỏ, bên trong hố có một thân thể nữ hài nhuốm máu đang cuộn tròn.

"Chưong môn."

Lý Thanh Dương nói:

"Có một nữ hài."

Quân Thường Tiểu quay đầu lại, thời điểm Lý Thanh Dương kéo thi thể sang một bên, hắn lập tức nhận ra, đây chẳng phải là lão già hôm qua xuất hiện ở thành Lịch Dương Thành đó sao?

Chẳng lẽ nào..

Hắn bước tới, nhìn vào bên trong hố.

Quả nhiên là nữ hài từ bảy tám tuổi luôn miệng kêu Lỗ gia gia.

Tiểu nha đầu dường như sợ hãi tới cùng, cả thân thể cuộn tròn rúc vào trong cái hố, không ngừng run rẩy.

"Lỗ gia gia.."

Sau một lúc, nhìn thấy thi thể lão già, nàng rớt cuộc không kìm được cảm xúc trong lòng, hai hàng nước mắt tuôn rơi như suối.

Lý Thanh Dương nói:

"Chương môn, lão già này hẳn là muốn bảo vệ nàng, cho nên mới đặt nàng xuống cái hố, sau đó dùng thân xác mặc cho hung thú cắn xé để che chở."

Quân Thường Tiểu lắc lắc đầu nói:

"Không có thực lực, đừng nghĩ đến việc đi đường núi."

Trong chốn núi rừng hoang dã này, một đồng đất nhỏ được tạo thành, trên vách đá khắc lên năm chữ ‘mộ của Lỗ gia gia’.

Tiểu nữ hài quý gối trước bia mộ, hai mắt đã khóc đến sưng cả lên.

"Chương môn."

Lý Thanh Dương không đành lòng nói:

"Đứa nhỏ này quá đáng thương, không bằng thu nhận nàng làm đệ tử đi."

Hắn cũng biết được sự việc hôm qua ở thành Lịch Dương từ miệng sư đệ, tiểu nữ hài vốn không cha không mẹ.

Hiện tại lão già che chở cũng ra đi, nàng không còn bất kỳ thân nhân, một mình lẻ loi hiu quạnh sống trên cõi đời là chuyện đáng thương cỡ nào a.

Tuy Lý Thanh Dương đã giết rất nhiều người, sự tàn nhẫn cũng được mài dũa không ít, nhưng trái tim vẫn còn bảo trì lương thiện.

Quân Thường Tiểu nói:

"Được."

Hắn cũng không phải loại người lãnh huyết vô tình, đã có duyên gặp lại chốn rừng hoang, vậy thì cứ nhận nàng làm đệ tử đi, đồng thời cũng đầu thế để nàng một mình đi lại trong chốn hoang dã được.

Năm đó Liễu Uyển Thi thút thít nấn nỉ, hắn nhận làm đệ tử, trên thân bị gắn mác thánh mẫu, ngày hôm nay lại thu nhận thêm một tiểu nha đầu, tâm lý đã chuẩn bị thật tốt.

"Lăng Tuyết."

"Có!"

"Ngươi ôm nàng lên đi."

"Á?"

Lăng Uyên Tuyết vẫn làm theo mệnh lệnh chương môn, ôm tiểu nữ hài lên, đối phương lập tức khóc rống muốn bồi táng Lỗ gia gia.

"Lên đường, đến thành Tồn Dương."

Quân Thường Tiểu dẫn theo đệ tử tiếp tục đi đường

Tiểu nữ hài gọi là Mộng Oánh vẫn luôn khóc lóc, vùng vẫy, hai con mắt ẩm ướt nhìn chằm chằm về phía bia mộ.

Lỗ gia gia tuy không có quan hệ máu mủ với nàng, bất quá có thể xem là người thân duy nhất trên thế gian, hiện tại người cũng đã đi xa, dần dần xa tận chân trời.

Đoàn người Quân Thường Tiểu vừa đi không lâu, bia mộ vừa mới thành lập kia bỗng run run, bia đá bị lực ảnh hưởng ngã xuống, bùn đất cũng theo đó bị đẩy ra ngoài.

"Soát!"

Đột nhiên, một cái tay khô gầy từ trong mộ duỗi lên, lão già vốn đã chết chậm rãi từ bên trong leo ra ngoài.

Nếu như có người nhìn thấy một màn này, chắc chắn tinh thần bị sốc đến chết.

"Hà!"

Lão già ngồi phía trên bia mộ khẽ thở mấy hơi.

Hắn vẫn còn sống? Hắn không có chết?

"Hài tử."

Nghỉ ngơi một lúc, lão già nhìn về hướng Quân Thường Tiểu rồi đi, giọng nói già nua cất lên:

"Ta thôi diễn (chiêm tinh, tính toán) sẽ không sai, Thiết Cốt Phái này không hề đơn giản, hy vọng ngươi có thể từng bước một lớn mạnh bên trong môn phái này."

"Không đúng."

Hắn hơi ngừng một chút, nói:

"Phải là không buồn không sầu sống khỏe mạnh."

Xoát! Xoát! Xoát!

Mấy tên võ giả mặc trang phục màu đen xuất hiện, đứng xếp hàng chỉnh tề phía sau lưng lão già, dường như bọn người này đã trải qua huấn luyện nghiêm khắc.

"Lỗ hộ pháp."

Một người thấp giọng nói:

"Khi nào chúng ta trở về Ma Sơn?"

Lão già nhìn như ăn mày đứng lên, dòng khí màu đen bao phủ thân thể lão trong nháy mắt, hình thành chiến giáp đen bóng.

Cặp mắt đục ngầu thay đổi thành sự lạnh lẽo vô cùng, nói:

"Trung lai của thiếu chủ đã sắp xếp ổn thỏa, chúng ta những cái mạng rác này cũng đã đến lúc đi theo đại chủ nhân rồi."

Một ngày này, mấy chục đạo ánh sáng đen bay đi, tỏa ra một luồng hơi thở âm u quỷ dị, chấn động chim bay cá nhảy trong núi rừng chết bất đắc kỳ tử!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 264: Chiêu mộ đủ người, tái khởi động nhiệm vụ môn phái!

Bởi vì trên đường lãng phí một chút thời gian, Quân Thường Tiểu đã dùng hai canh giờ để đến thành Tôn Dương.

"Lỗ gia..."

Nữ hài ở trên vai Lăng Uyển Tuyết khóc mệt mà ngủ đi, thỉnh thoảng nhỏ giọng nói mơ vài câu.

"Chương môn."

Lý Thanh Dương nhìn nữ hài một cái, nói:

"Tiểu nha đầu thật đáng thương."

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

"Người đáng thương trên thế giới này quá nhiều, cũng không thể gặp một người cứu một người."

"Đệ tử hiểu."

Lý Thanh Dương biết chương môn thực ra chỉ nói lời trên miệng.

Cứu bản thân, cứu Tiêu Tội Kỳ, lại cứu bé gái này chính là đại biểu cho sự lương thiện trong lòng, chỉ là đang hết sức che giấu.

Một đệ tử tiêu chuẩn dù biết cũng không nói ra.

Đây nếu đổi là Lục Thiên Thiên ở đây, e rằng sớm đã châm chọc, dùng lời lẽ đã kích chương môn rồi.

"Đi thôi."

Quân Thường Tiểu nói: "Chúng ta vào thành."

Quy tắc cũ.

Sau khi vào thành Tôn Dương trực tiếp đến phủ thành chủ, thông báo thông tiên chiêu mộ đệ tử tại thành.

Thành chủ thành Tôn Dương cũng đã nhận được tin tức đệ tử Thiết Cốt Phái giành được quán quân môn phái luận võ các quận, đương nhiên sẽ không có bất kỳ phản đối gì.

Hắn giống với Ngao thành chủ, chuyện giữa các môn phái thì tự các môn phái giải quyết, không có liên quan gì đến bọn họ.

Quảng trường thành Tôn Dương.

Cờ đại biểu cho Thiết Cốt Phái một lần nữa dựng lên.

Lần này rất thuận lợi, liên minh Bách Tông không đến gây rối, sau một hồi tạo thế và tuyên truyền, lại chiêu mộ được trên dưới trăm người người, thành viên từ 602 tăng lên 712, điểm cống hiến từ 104 tăng lên 214.

"Xem ra, còn phải đến bốn thành khác mới chiêu mộ đủ đệ tử."

Quân Thường Tiểu thì thầm.

"Chương môn."

Đúng lúc này, Lý Thanh Dương đi đến, theo phía sau là một thiếu niên ngọc thụ lâm phong.

Người này là nhị công tử Tổng gia, tên Tống Huyền Đan.

Thiên tài số một của thành Tôn Dương năm đó, có thể nói là kiêu ngạo hơn người nhưng sau lần trọng thương đó, tính cách đã trở nên chín chắn trầm ổn rất nhiều.

“Quần chúng môn.”

Tống Huyền Đan chấp tay nói:

“Ngưỡng mộ đã lâu, hân hạnh, hân hạnh.”

Chuyện liên quan đến Thiết Cốt Phái, hẳn sớm đã nghe nói.

Cũng biết người bạn tốt Lý Thanh Dương đã gia nhập môn phái này, vì thế luôn có hứng thú lớn, vốn có ý nghĩ an dưỡng ở gia tộc một thời gian, sau đó đến cửa thăm viếng.

“Tổng công tử.”

Quần Thường Tiểu nói: “

Thanh Dương chắc đã nói với ngươi rồi, có hứng thú tham gia Thiết Cốt Phái ta không?”

“Soạt!”

Tống Huyền Đan chấp tay, nghiêm túc nói:

“Nếu như Quần chúng môn không chê ta từng là một người bại liệt, ta nguyện ý gia nhập Thiết Cốt Phái.”

Quần Thường Tiểu đáp:

“Bỏ tọa là người trân trọng nhân tài, làm sao có thể chê bai.”

“Bạch!”

Đại ấn môn phái đóng xuống.

Số lượng người và điểm cống hiến tăng lên 1 điểm, Thiết Cốt Phái cũng vì thế mà tăng lên một thiên tài tư chất thượng phẩm.

“Đệ tử Tống Huyền Đan..”

Tống Huyền Đan chấp tay cung kính nói: “Bái kiến chúng môn.”

“Hiện tại tu vi của ngươi là gì?”

“Khai mạch mười đoạn.”

Nếu như không bại liệt nhiều năm, hẳn hiện tại e rằng sớm đã bước vào Vô Địch cảnh.

Quần Thường Tiểu trầm giọng nói:

“Trình độ này, vừa hợp để tu luyện Dịch Chân Kinh, có thể trọng điểm bồi dưỡng.”

“Về nhà tạm biệt cha mẹ đi.”

“Chúng môn, lúc ta ra đi đã tạm biệt cha mẹ rồi.”

Tốc độ như vậy?

Giọng nói Lý Thanh Dương truyền đến:

“Chúng môn, ta đem nguyên vẹn lời người từng nói khi chiêu mộ ta thuật lại cho Huyền Đan sư đệ, hẳn vô cùng mong mỏi tương lai của Thiết Cốt Phái ta.”

Hóa ra là như vậy.

Quần Thường Tiểu búng tay một cái, nói:

“Trở về môn phái.”

Dưới ánh mắt của chư vị võ giả thành Tôn Dương, dẫn một đám đệ tử oai vệ rời đi.

“Ài..”

Các thế lực ngầm không thể không lắc đầu thờ dài.

Tống Huyền Đan nhờ vào Liệu Thương Đan mà một lần nữa vực dậy, bọn hắn đã sớm đến trước một bước, hy vọng có thể chiêu mộ vào môn phái.

Nhưng Tống gia chủ tuyên truyền ra bên ngoài, con trai vừa hồi phục, còn thời gian an dưỡng, vì thế cự tuyệt tất cả chiêu mộ.

Không nghĩ rằng, kết quả bị Thiết Cốt Phái cướp mất.

“Gia chủ.”

Nhà khách lớn của Tống gia, một trưởng lão sắc mặt khó coi nói:

“Huyền Đan gia nhập Thiết Cốt Phái rồi, có chút không thỏa đáng.”

“Đúng vậy.”

Một trưởng lão khác nói:

“Quân Thường Tiểu không chỉ đắc tội với Tần Hạo Nhiên, còn đắc tội với Thánh Tuyền Tông, thực sự hành động quá mức ngông cuồng tự đại.”

Trưởng lão Tông gia đều phản đối Tông Huyền Đan gia nhập Thiết Cốt Phái.

Đây không phải là khinh bỉ hay coi thường, mà sợ gặp phải nhiều rắc rối, làm sao lẫn lộn trên giang hồ?

Tổng lão gia nói:

“Huyền Đan gia nhập Thiết Cốt Phái, chính là lựa chọn của bản thân nó, thân làm phụ thân đương nhiên không có điều kiện giúp đỡ.”

Vị Tông gia chủ này thông suốt hơn so với Lý gia chủ.

Đương nhiên.

Cũng vì danh tiếng gần đây của Thiết Cốt Phái quá nổi.

Nếu như đổi lại thời điểm Bách Tông chiêu mộ, hẳn nhất định sẽ giống như Lý gia chủ, phản đối con trai gia nhập môn phái không nên gia nhập này.

Trưởng lão Tông gia lần lượt trầm mặc.

Gia chủ đã nói như vậy, bản thân vẫn cứ phản đối cũng chẳng có tác dụng gì.

Sau khi tan họp.

Tổng lão gia đứng cạnh cửa sổ thư phòng, tay chắp sau lưng nói:

“Đan Nhi, gia nhập Thiết Cốt Phái là lựa chọn của con, sau không bất luận xảy ra khó khăn thế nào, đều phải kiên trì đến cùng.”

Thiết Cốt phái.

Quân Thường Tiểu dẫn các đệ tử trở về môn phái, sau đó Lý Thanh Dương sắp xếp chỗ ở cho bọn họ.

Điều khiến hắn sầu muộn là tiểu nữ nhân vẫn chưa thoát khỏi bi thương, từ đầu đến cuối rút trong góc nhỏ căn phòng, hỏi tên không nói, làm sao để chiêu mộ vào môn phái đây.

“Chương môn.”

Liễu Uyển Thi xin ra trận nói:

“Đề đệ tử đi thử xem.”

“Ừm.”

Quân Thường Tiểu đáp.

Lúc này, chỉ có thể phó mặc cho một tiểu cô nương lớn đi khuyên nhủ một tiểu cô nương nhỏ thôi.

Liễu Uyển Thi làm vói món ăn, rồi đi vào căn phòng.

“Nhóp nhép nhóp nhép.”

Quân Thường Tiểu từ cửa sổ liền nhìn thấy tiểu nữ nhân đang cầm dưa ăn chóp chép, giọng nói non nớt nói:

“Liễu tỷ tỷ, cơm của tỷ làm ngon thật.”

Quả nhiên, trên đời này người có thể chống lại cảm dỗ của mỹ thực, thật sự rất ít rất ít.

“Chương môn.”

Liễu Uyển thi kéo tay tiểu nữ nhân đi ra, nói:

“Nàng tên là Mộng Oánh, bằng lòng gia nhập Thiết Cốt Phái chúng ta.”

Lấy danh sách nhập môn, điền tên đóng dấu.

“Đồ Đồ.”

Giọng Quân Thường Tiểu truyền đến:

“Tâm tình của tiểu nha đầu này rất sa sút, ngại chịu khó khuyên bảo nàng.”

“Vâng.”

Liễu Uyển Thi nói:

“Chường môn, đệ tử và Mộng Oánh có thể ở cùng một phòng không?”

“Không thành vấn đề.”

Sau khi sắp xếp thỏa đáng cho những đệ tử chiêu mộ lần thứ hai, Quân Thường Tiểu lại đến thành Diệu Dương.

Thế lực liên minh ở thành Diệu Dương rất không hợp tác.

Dẫu sao, Linh Tuyền Tông trong khu vực này bị hấn tiêu diệt, vì thế vừa dựng cờ đại biểu môn phái lên quảng trường, lập tức có người ào ào đến tìm phiền phức.

“Không phục sao?”

Quân Thường Tiểu nhận nhặt nói:

“Chiến một trận với đệ tử ta, các người thắng thì ta lập tức rời đi, từ nay không xuống nói chiêu mộ đệ tử.”

Cứ như vậy, Dạ Tinh Thần bước lên đài luận võ, một người đánh một người!

Trong thời gian ngắn ngủi, lão đại các môn phái bị đánh bại lên đến hơn 30 người.

Dạ Tinh Thần xuống tay nặng hơn hẳn Tiêu Tội Ký, tính toán phải nằm giường ít nhất ba năm tháng mới có thể hồi phục.

Giải quyết xong lũ ruồi muỗi, chiêu mộ đệ tử bắt đầu, trong một canh giờ thu nhận trên dưới 100 đệ tử.

Những ngày tiếp theo.

Quân Thường Tiểu lại đến thành Hoa Dương, Chính Dương, Thọ Dương.

Liên minh Bách Tông sau hai lần ăn thiệt thòi, không dám cho người đến tìm rắc rối, vì thế việc chiêu mộ diễn ra vô cùng thuận lợi.

“Ba!”

Quân Thường Tiểu lại đóng xuống đại ấn môn phái, bên tay truyền đến âm thanh lanh lảnh nhắc nhở của hệ thống.

“Đỉnh! Thành viên môn phái: 1000/1000”

“Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 502/1000”

Thời điểm Quân Thường Tiểu dẫn đệ tử mới chiêu mộ quay về môn phái, hệ thống xem xét phù hợp yêu cầu, nhiệm vụ môn phái xuất hiện dày đặc trong Nhiệm Vụ Các.

“Từ số sao đề cử có thể thấy, chỉ cần đệ tử hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ, chắc chắn có thể nâng cao kiến thiết môn phái lên cấp 4.”

Quân Thường Tiểu xoa tay.

Kiến thiết môn phái cấp 4, tương đương với việc khởi động chức năng Phù Chú Các.

Chuyện này khiến Quân Thường Tiểu vô cùng mong đợi, bởi vì rất có thể chế tạo ra Động Sát Phù, Đỡ Đòn Phù, Tăng Tốc Phù, hoặc các loại phù chú khác.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 265: Gian nan đột phá Võ Sư thất phẩm!

Sau khi nhân số đạt đến đúng 1000 người, nhiệm vụ môn phái tái khởi động, lập tức xuất hiện trên bảng nhiệm vụ công bố ra ngoài.

Cái này có ba cái lợi ích.

Thứ nhất, nhân số đạt chuẩn, có thể thăng cấp đẳng cấp môn phái.

Thứ hai, đệ tử làm nhiệm vụ đạt được điểm thành tựu, có thể thăng cấp kiến thiết môn phái.

Thứ ba, hoàn thành nhiệm vụ môn phái, còn có thể đạt được điểm cống hiến, một khi đạt được 1000 điểm thành tựu, tương đương với việc đạt được 1000 điểm cống hiến!

Thời giây này, Quân Chường môn lập tức cảm thấy chính mình lại trở nên giàu có, lại có thể vô ưu vô lo, bình chân như vại.

Lần thứ ba xuất hiện nhiệm vụ môn phái, nhiệm vụ một sao tương đối ít thấy, hai ba sao là nhiều nhất, thậm chí còn xuất hiện nhiệm vụ bốn sao!

Các đệ tử nhập môn sớm thực lực khá là mạnh, nhận nhiệm vụ đều sẽ ngầm chọn nhiệm vụ hai ba sao.

Về phần nhiệm vụ một sao thì sẽ nhường lại cho các sư đệ mới nhập môn đi làm.

Quân Chường môn cảm thấy rất vui mừng.

Hắn muốn xây dựng một môn phái cường đại, cũng muốn xây dựng một môn phái có tình thương, giữa đệ tử với nhau cần phải giúp đỡ lẫn nhau, mà không phải vì tham vọng cá nhân, cả ngày lục đục nội bộ.

Nhiệm vụ bốn sao độ khó có chút khó khăn, đa số là giết những hung thú đẳng cấp cao, hoặc là cần có phải nhân thủ đầy đủ, hoặc là chỉ có đệ tử nội môn có thể làm.

“Chưởng môn.”

Lý Thanh Dương nói: “Phòng huấn luyện lại không đủ dùng rồi.”

Các đệ tử mới nhập môn có hơn 400 người, bọn họ muốn trở nên mạnh hơn, sử dụng đan dược, tu luyện công pháp ắt không thể thiếu, cải tạo cơ bắp cũng không được thiếu.

“Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 400 điểm công hiến, nhận được phòng cải tạo cơ bắp x 20, vật phẩm đã vận chuyển đến trong không gian giới chi.”

“Đỉnh! Điểm công hiến môn phái: 102/1000.”

Quân Thường Tiểu trực tiếp mua 20 cái, sắp xếp bên trong phòng huấn luyện, tính sơ qua, số lượng phòng cải tạo cũng tăng lên tới 40 cái.

Lượng lớn phòng cải tạo này vẫn khó cung ứng cho vài trăm người, nhưng cũng không còn cách nào khác, dù sao điểm công hiến cũng có hạn, chỉ có thể để bọn họ phân nhóm, phân giờ để đi cải tạo thân thể.

...

Các đệ tử mới nhập môn khẳng định nhận phúc lợi không hề ít.

Sơ phẩm Liệu Thương Đan, Tổ Thể Đan bắt buộc là mỗi người một phần, Khai Mạch Đan và Khí Toàn Đan cũng sẽ căn cứ đẳng cấp theo lượng mà phát.

Về mặt võ học, Quân Thường Tiểu không phát cho từng người một, mà là chọn một căn phòng ở ngoại viện, đặt tên là Công Pháp Các, sau đó bày toàn bộ võ học mua ở khu mua sắm trong đó.

Đệ tử muốn học cái gì, vậy tự mình đi chọn.

Dưới các tình huống bình thường, bất kể là môn phái, gia tộc hay học viện, đa phần nhân vật chính muốn bắt đầu hành trình nghịch thiên, đều cất bước từ việc lựa chọn võ học bên trong Công Pháp Các.

Tại Thiết Cốt Phái, không cần tranh đoạt tư cách tiến vào, cũng không có các loại trường lão gác cửa buông lời trào phúng.

Thích thì vào, muốn học thì học.

“Thật quá thần kì rồi!”

Sau khi sử dụng Tổ Thể Đan, Tống Huyền Chu cảm nhận được thân thể và lực lượng có sự tăng lên một trình độ khác biệt, cả người kích động đến nỗi hai tay đều run rẩy.

Than là một tên thiên tài, tự nhiên sẽ hiểu rõ sự biến chất của thân thể, về sau sẽ có sự ảnh hưởng đối với cảnh giới võ đạo càng sâu hơn!

Sau khi hấp thụ luyện các công pháp võ học như Dịch Cân Kinh, Bạo Liệt Quyền..., sự kinh ngạc càng mạnh mẽ hơn.

Một giây đó.

Tống Huyền Chu hiểu rằng, sự quật khởi của Thiết Cốt Phái tuyệt không phải là ngẫu nhiên!

Chính vì gia nhập môn phái, có một vài việc cũng không cần thiết phải giấu giếm, cho nên Lý Thanh Dương đem sự việc của Liệu Thương Đan nói cho hắn.

Biết được bản thân sử dụng đan dược của Ngải gia có nguồn gốc là tự tay chưởng môn luyện chế, Tống Huyền Chu bước vào bên trong đại điện, thực hiện quy bái hướng về phía Quân Thường Tiểu.

Bại liệt nằm trên giường, tuyệt vọng tột cùng.

Hiện nay có thể một lần nữa đứng lên, tiếp tục truy cầu võ đạo, đây tuyệt đối có thể so sánh với công phụ mẫu tái sinh!

Quý bái, là chuyện đương nhiên.

Quân Thường Tiểu phát tay, ngăn cản đệ tử hành lễ, nói:

“Muốn báo đáp bốn tọa, người cần cố gắng trở nên mạnh hơn nữa, làm rạng rỡ danh tiếng môn phái đi.”

Ánh mắt Tống Huyền Chu nháy lên kiên định nói:

“Đệ tử Tống Huyền Chu, nguyện xông pha khó khăn vì Thiết Cốt Phái.”

Không chỉ có một mình vị thiên tài đệ nhất thành Tống Dương này rung động.

Những đệ tử vừa mới gia nhập Thiết Cốt Phái, sau khi đạt được các loại tài nguyên võ đạo, từng người cũng là bị rung động sâu sắc.

Bọn họ vô cùng hối hận, hối hận không thể gia nhập Thiết Cốt Phái sớm hơn một chút, uổng phí thời gian sống.

Đương nhiên.

Giai đoạn mới gia nhập môn phái, khẳng định không thiếu việc bị các sư huynh đặc biệt chiều chuộng, nhất là niềm vui của sư huynh Lý Phi – bóng đá.

Nhưng mà, đau nhức vẫn cảm thấy vui vẻ!

Chỉ cần có thể nhanh chóng mạnh lên ở môn phái, cho dù là mỗi ngày bị ăn banh vào mặt cũng không thành vấn đề.

.....

Tể Vũ Đường và Dược Đường đồng thời thiếu tay thiếu chân, Quân Chương môn chọn không ít đệ tử mới gia nhập, chia ra cho hai đường, tạo nên sự bổ sung máu mới.

Các đệ tử tiếp tục nhận nhiệm vụ từ Nhiệm Vụ các, hoặc là làm một mình, hoặc là tổ chức đội nhóm đi làm.

Một đoạn thời gian tiếp sau đó, bên tai Quân Thường Tiểu thường vang lên âm thanh thông báo hoàn thành nhiệm vụ, điểm thành tựu và điểm cống hiến lại không ngừng tăng lên.

Muốn thăng cấp kiến thiết cấp 4 bắt buộc phải đạt được 1000 điểm thành tựu.

Muốn tăng lên đẳng cấp môn phái, bộ phận đệ tử mới nhập môn phải đột phá đến Khai Mạch mười hai đoạn.

Cả hai việc này đều cần một khoảng thời gian nhất định.

Không gấp, không gấp.

Một hai tháng có lẽ là sẽ giải quyết xong.

Quân Thường Tiểu tạm thời đem sự vụ môn phái giao cho Lê Lạc Thu, không màng đến chuyện bên ngoài, bắt đầu bế quan tu luyện.

Thời gian ước hẹn một năm với Thánh Tuyền Tông còn bảy tám tháng, hẳn nhất định phải nắm bắt đề cao thực lực, tốt nhất là có thể đột phá đến Võ Sư đỉnh phong hoặc Võ Tông!

Chỉ là bị kịch ập tới.

Sau một tháng, cảnh giới mới lê lét từ Võ Sư lục phẩm bước vào Võ Sư thất phẩm.

Vì cái gì lại dùng bị kịch để hình dung?

Vì sao lại dùng hai chữ ‘bị kịch’ này?

Bởi vì toàn bộ quá trình hẳn đều sử dụng Tụ Khí Đan gấp 10 lần!

“Không phải chứ.”

Quân Thường Tiểu phát điên nói:

“Một tháng tu luyện bằng với người khác tu luyện mười tháng, lại chỉ có thể tăng lên một phẩm bậc!”

Hệ thống nói: “Rất là bình thường.”

Bình thường á?

Quân Thường Tiểu cạn lời.

Sau khi từ Võ đồ bước vào Võ sư, hẳn cảm thấy việc tăng cấp là một chuyện khá là nhẹ nhàng.

Lần này đến lượt hệ thống cạn lời rồi, nói:

“Chủ nhân cảm thấy nhẹ nhàng, đó là bởi vì sau khi hoàn thành nhiệm vụ sử thi liền nhảy mấy cấp bậc, trên thực tế cấp độ Võ Sư Cảnh, đặc biệt là từ ngũ phẩm trở về sau, cho dù là Võ giả ưu tú muốn tăng một cấp cũng cần một đến hai năm.”

“Ta có gấp 10 Tụ Khí Đan còn gì.”

Quân Thường Tiểu nói.

Hệ thống nói:

“Đẳng cấp càng cao, thiên địa thuộc tính cần tính theo chất lượng, hiệu quả của Tụ Khí Đan gấp 10 lần sẽ càng thêm nhỏ bé, cần phải sử dụng thời gian dài để tích lũy lắng đọng.”

“Hiểu rồi.”

Quân Thường Tiểu nói: “Ý của ngươi là, cảnh giới càng cao thì càng cần Tụ Khí Đan gấp nhiều lần hơn nữa.”

Hệ thống: “...”

Con em nó ý của ta là, con đường võ giả đi cần phải theo trình tự từng bước phát triển, cần có sự lĩnh ngộ sâu sắc đối với thiên địa thuộc tính, và dùng thời gian dần dần tích lũy.

Ngươi đi đường tắt dùng số lượng lớn Tụ Khí Đan bồi đắp, chuyện này..... cũng không phải là không được.

“Đi xem thử bọn người lão Ngụy trông được liệu đến đâu rồi.”

Đoạn thời gian này, vườn thuốc dưới sự chăm sóc của Dược Đường, từ hơn mười mẫu đã mở rộng đến năm mươi mẫu.”

Bên trong trồng vô số các loại dược liệu, tỏa ra linh lực hội tụ bên trên không trung, tạo cho người ta một cảm giác mây mù lượn lờ.

Trong đình nhỏ.

Lão Ngụy đưa tới mấy cái không gian giới chỉ, nói:

“Đây là lô dược liệu chất lượng cao thứ ba.”

Dược liệu đã sớm trưởng thành ở nửa tháng trước, bởi vì Quân Thường Tiểu chuyên tâm tu luyện, lão cũng không có làm phiền, cho nên tạm thời cất lại.

“Lão Ngụy.”

Quân Thường Tiểu nhận không gian giới chỉ, hóp một ngụm trà rồi nói:

“Lúc trước trồng hai mươi vạn hạt giống, chắc hẳn là cũng sắp trưởng thành rồi nhỉ?”

Ngụy lão nói:

“Được liệu xung quanh môn phái là lần đầu tiên trồng trọt, chịu sự hạn chế của môi trường, e rằng phải cần tới một tháng mới có thể trưởng thành.”

“Không vội, từ từ mà làm.”

Quân Thường Tiểu nói.

“Humm?”

Liễu Uyển Thi dẫn Điều Mộng Oánh đi tới, cười hi hi nói:

“Chương môn tại sao lại cũng ở đây nha.”

Quân Thường Tiểu trêu ghẹo nói:

“Bỏn tọa vì cái gì lại không thể ở đây chứ?”

Trong lúc nói chuyện, hần nhìn sang phía tiểu nữ hài kia.

Một tháng nay, Điều Mộng Oánh cũng đã thoát khỏi cảm xúc bi thương, cũng hòa nhập vào sinh hoạt của Thiết Cốt Phái.

Bởi vì tuổi tác còn quá nhỏ, chưa thể bắt đầu tiếp xúc võ đạo, cả ngày đi theo sau lưng Liễu Uyển Thi, giống như một cái đuôi nhỏ.

Đệ tử Thiết Cốt Phái biết thân thể Điều Mộng Oánh đáng thương, vì vậy vô cùng chăm sóc, có thể nói trong môn phái ngàn vạn sủng ái chỉ tập trung ở một người.

Đặc biệt là Tô Tiểu Mạt và Lý Phi, cả ngày nghĩ cách chọc cho tiểu sư muội cười.

Nói đến cũng lạ.

Đối diện với một đám sư huynh sư tỷ, Điều Mộng Oánh đều sẽ biểu hiện rất coi mờ, chỉ đối diện độc nhất với Chương môn là dè chừng câu nệ.

Còn không phải sao, bây giờ nàng lại trốn sau lưng Liễu Uyển Thi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn một lần nữa hiện lên vẻ khiếp sợ.

Quân Thường Tiểu lắc lắc đầu, thầm nói:

“Ta rất đáng sợ sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 266: Ba tên hai kẻ ngu ngốc!

Một tháng sau, đệ tử lần lượt hoàn thành không ít nhiệm vụ môn phái, điểm thành tựu từ 0 tăng lên 600 điểm, điểm cống hiến từ 102 tăng lên 602 điểm.

Quân chương môn nhanh chóng trở nên giàu có!

Hần hận không thể lôi ra khu mua sắm, đổi mới một chút tìm cảm giác sướng tay.

Phái nhện, nhất định phải nhện.

Hiện tại đệ tử đông đảo, điểm cống hiến phải dùng vào việc kiến thiết môn phái mới thực tế, tạm thời không liều mạng đi thử vận khí.

Quân chương môn tăng lên tu vi, các đệ tử cũng đang tăng lên.

Đặc biệt là những đệ tử mới, dựa vào các loại đan dược, lần lượt đã thông mười hai đoạn mạch.

Thời điểm ban đầu, đệ tử chỉ có thể nhận Tụ Khí Đan thông thường, hiện tại thấp nhất Tụ Khí Đan gấp 5 lần có không ít, tốc độ đột phá của đệ tử tăng nhanh cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Thiết Cốt Phái đã bước vào quỹ đạo, đang phát triển với tốc độ cao.

Đám đệ tử nội môn như Lý Thanh Dương, hơn một tháng này cũng có gia tăng tu vi rõ rệt, ngoại trừ linh căn thượng phẩm Điền Thất vẫn còn là Vô Đồ cừu phẩm, còn lại tất cả đều đã đạt tới Vô Đồ đỉnh phong.

Vô Đồ, Vô Sư là một bậc thang.

Bọn họ muốn đột phá cần thời gian linh ngộ thiên địa thuộc tính, đồng thời khiến linh lực trong Khí Toàn đạt đến mức độ thăng hoa.

Còn may cả đám đều là linh căn cực phẩm, vấn đề không quá to tát.

Nhưng mà Quân Thường Tiểu cảm thấy vẫn chậm.

Dù sao thời gian luận bàn võ đạo với Thánh Tuyền Tông chỉ còn lại nửa năm, không thể để bọn đệ tử bị ngăn trở ở đình phong này mãi.

“Trong khu mua sắm có loại đan dược giúp bước vào Võ Sư hay không?”

Quân Thường Tiểu nói.

Khai Mạch đến Võ Đồ có Khí Toàn Đan, như vậy nhất định có một loại đan dược trợ giúp lên Võ Sư.

Hệ thống nói:

“Đúng là có thật, nhưng còn phải xem vận khí của chủ nhân.”

Quân Thường Tiểu trầm mặc.

Loại chuyện như vận khí này thật sự rất khó nói.

Nếu như cấp tốc đổi mới vì mục đích lấy đan dược, có khi đốt sạch điểm công hiến vẫn chưa chắc đạt được.

Có khi tùy tiện đổi mới, vận khí may mắn đến mức xuất hiện những vật phẩm tốt đến mức khó tưởng tượng.

Thôi bỏ đi, bỏ đi.

Đợi sau khi điểm công hiến vượt mức, rồi mới suy nghĩ đến việc đổi mới đi.

Quân Thường Tiểu cố gắng áp chế suy nghĩ trong đầu, bắt đầu tiếp tục tu luyện võ đạo.

Sau khi tu luyện một đêm, nhìn vào mức độ tăng trưởng của linh lực, cả quá trình đều sử dụng Tụ Khí Đan gấp 10 lần, ít nhất cũng phải mất hai ba tháng mới có thể đột phá.

Từ lục phẩm đến thất phẩm mất một tháng, từ thất phẩm đến bát phẩm hai tháng.

Vậy muốn bước vào cửu phẩm chẳng lẽ cần gấp đôi thời gian?

“Ài..”

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

“Đi khiêu chiến Thánh Tuyền Tông, có thể đột phá đến Võ Sư đã là chuyện có chút khó khăn.”

Nói xong, hắn tiến đến tháp rèn luyện.

“Soạt!”

Đứng ở tầng thứ nhất tháp rèn luyện, chịu đựng trọng lực tôi luyện hai canh giờ, Quân Thường Tiểu mặt không biến sắc, hơi thở nhịp nhàng.

Từ khi có tháp rèn luyện, chỉ cần hắn có mặt tại môn phái thì nhất định sẽ đi tôi luyện, bởi vì không truy cầu tôi luyện cực hạn, nên sớm đã thích ứng.

Bọn người Lý Thanh Dương và Tiêu Tội Kỳ nếu không dồn sức thách thức kỷ lục, rất có thể đã thích ứng thật tốt.

“Đi tầng thứ hai.”

Quân Thường Tiểu bất chấp trọng lực đi đến bậc thang phía trên, sau đó từng bước từng bước đi lên.

Tầng thứ hai của tháp rèn luyện sớm đã sáng đèn, bởi vì hai người Tô Tiểu Mạt và Lý Phi đã bắt đầu rèn luyện trước một bước.

Hai người lúc này đang lè lưỡi há mồm, trong không gian huyền ảo điên cuồng chạy, cảm giác đó giống như phía sau mông có một đám chó điên đang đuổi theo.

Không phải một đám chó điên.

Mà là một đám hung thú cao phẩm đáng sợ!

Tốc độ của bọn nó vô cùng nhanh, nghiêng răng gặm gù đuổi, khoảng cách giữa răng nanh sắc nhọn và mông chỉ cách một bàn tay.

Đây nếu như bị đuổi kịp và bị cắn một cái, chính là đại biểu khiêu chiến thất bại, sau đó thân thể bị trừng phạt suy yếu hai ngày.

Hung thú đuổi theo chỉ có người trong cuộc nhìn thấy, vì thế Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

“Thật chẳng khác nào hai kẻ ngu ngốc.”

Soạt! Soạt!

Hà..! Hà..! Hà..!

Không lâu sau, Quân Thường Tiểu mở rộng đôi chân to dài, lè lưỡi chạy điên cuồng.

Bởi vì thực lực mạnh hơn đệ tử, hung thú biến hóa không chỉ nhiều hơn mà tốc độ cũng cực nhanh, khiến hắn chỉ có thể chạy thực mạng.

Cần phải chạy bao lâu?

Ít nhất chạy được một canh giờ!

Dưới sự uy hiếp của tác dụng phụ là hai ngày yếu ớt, ba người Quân Thường Tiểu như đang thi chạy ma-ra-thon.

Ừm

Trong tháp rèn luyện, hiện tại có ba tên ngu ngốc đang chạy.

Bị một đám hung thú khủng bố đuổi giết, tôi luyện thân pháp rất có hiệu quả.

Chỉ vài ngày, Quân Thường Tiểu đã cảm thấy tốc độ của bản thân so với trước kia nhanh hơn nhiều, lĩnh ngộ Túng Vân Bộ cũng tiến một bước sâu hơn.

Cứ như vậy, mỗi ngày tu luyện hai giờ ở tầng thứ nhất, một giờ ở tầng thứ hai, thời gian còn lại tu luyện linh lực và quản lý môn phái.

Dừng xem đẳng cấp của Quân thường môn cần hai tháng mới có thể nâng cao, nhưng thân thể, thân pháp tôi luyện liên tục, lực lượng tổng hợp tăng lên không thể chỉ dùng cảnh giới để so sánh.

Bọn người Lý Thanh Dương cũng tương tự.

Bọn họ mặc dù tạm thời bị mắc kẹt ở Vô Đờ đỉnh phong, khó có thể bước chỉ trong vài ngày bước vào Vô Sư Cảnh, bất quá thân thể và lực lượng vẫn còn đang vượt qua cực hạn mà tăng lên.

Thành viên Tế Vũ Đường cũng lĩnh ngộ Truyền m Thuật càng thêm cao thâm, đã có thể từ bên ngoài thành Thanh Dương, cách trăm dặm truyền về tin tức.

Còn ở bảy tòa thành trì khác, theo từng bước lĩnh ngộ chuyên sâu, sớm muộn cũng có thể đạt được đến tâm linh tức thời truyền âm.

Không đến mấy ngày sau.

Ngài Thượng Nghê lại đến thăm.

Đấu giá tại thành Linh Dương đã kết thúc, đan dược cũng đã bán sạch.

70 viên Liệu Thương Đan bán được 8000 vạn, 20 viên Tổ Thể Đan bán được 12000 vạn, hai loại tổng cộng thu về 20000 vạn.

Khi Quân Thường Tiểu nhận 10000 vạn ngân phiếu chứa trong mười chiếc nhẫn không gian từ tay Ngài gia chủ, kinh ngạc cảm thán nói:

“Không hổ danh là quận bát đẳng, có nhiều thế lực rất giàu có nha!”

“Quân thường môn.”

Ngài Thượng Nghê cười nói:

“Người nghiên cứu luyện chế ra đan dược, thật sự chính là nhu yếu phẩm của võ giả, chỉ cần có hàng cung không lo thiếu người cầu.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Đồ hiếm mới quý giá, bán đại trà đan dược cũng không phải là chuyện tốt.”

Ngài Thượng Nghê biểu cảm tán đồng nói:

“Cho nên, Ngài mỗi trải qua suy nghĩ, quyết định ngày một mỗi tháng ở thành Hồ Dương tiến hành tổ chức đấu giá 10 viên Liệu Thương Đan, 5 viên Tổ Thể Đan.”

“Được.”

Quân Thường Tiểu đưa ra 20 viên Liệu Thương Đan và 10 viên Tổ Thể Đan, nói:

“Đây là số lượng đan dược của hai tháng, cảm bán trước đi.”

Ngài Thượng Nghê vội vàng nhận lấy.

Lúc sắp rời đi, hắn lại đưa thêm vài cái không gian giới chỉ, nói:

“Quân thường môn, đây là đan dược và hạt giống chất lượng cao Ngài mỗi thu thập được ở thành Linh Dương.”

Quân Thường Tiểu muốn trả ngân phiếu, Ngài gia chủ sống chết không nhận, chỉ đành tự mình tiến ra đến cửa,

Sau khi đưa tiễn Ngài Thượng Nghê, hắn có chút xúc động nói:

“Không cần lăn lộn chốn giang hồ, vẫn có thể nhẹ nhàng kiếm được 10000 vạn, cảm giác sung sướng không chỗ nói.”

Đỉnh! Đỉnh!

Một đêm luyện chế, bốn loại đan dược toàn bộ ra lò.

Điểm cống hiến dựa vào nhiệm vụ môn phái mà tăng lên theo trật tự, tiền và đan dược cũng dần dần đầy ắp, Quân Thường Tiểu có chút muốn tung bay.

Lại vài ngày trôi qua.

Đệ tử mới gia nhập môn phái toàn bộ đột phá đến giai đoạn khai mạch, trong đó có trên dưới trăm người Khai Mạch 12 đoạn.

Tổng Huyền Đan dựa vào Dịch Chân Kinh và đan dược hỗ trợ, sớm đã bước vào Vô Đò cảnh.

“Thanh Dương.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Xuống núi mời người của chứng nhận quán đến chứng nhận đi.”

Số người Khai Mạch mười hai đoạn đã phù hợp với yêu cầu thăng cấp lên thất lưu, nhưng bởi vì nhân số quá nhiều nên cần bọn người kia lên núi chứng nhận.

“Vâng.”

Lý Thanh Dương xuống núi, đi vào chứng nhận quán thành Thanh Dương.

Triệu chấp sự biết tin Thiết Cốt Phái lại muốn chứng nhận đẳng cấp môn phái, biểu cảm trên mặt ngày đại ra.

Cửu lưu tăng lên bát lưu, hình như mới có mấy tháng!

“Triệu chấp sự.”

Nhìn Lý Thanh Dương rời đi, một võ giả trong quán không thoải mái nói:

“Thiết Cốt Phái quá đề cao bản thân rồi, chứng nhận môn phái còn phái để chúng ta đến nhà.”

“Đúng vậy a.”

Một người khác ở bên cạnh bắt bình nói:

“Môn phái lục lưu mới có tư cách để chúng ta đến nhà chứng nhận, một môn phái bát lưu cũng quá hống hách.”

Triệu chấp sự trách mắng nói:

“Bớt nói nhảm, mau chuẩn bị đi, ngày mai theo ta đến Thiết Cốt Phái chứng nhận.”

Lần trước bị Mã trưởng lão Thương Sơn Phái oán trách một trận, khiến hắn vô cùng lo sợ Quân Thường Tiểu, cho nên thà nguyện ý phá bỏ quy tắc, tự mình đến môn phái bát lưu chứng nhận.

Nói thật lòng

Nếu không phải sau khi chứng nhận môn phái, có thể thay đổi đẳng cấp môn phái trong hệ thống, được thưởng điểm cống hiến và điểm thành tựu, Quân Thường Tiểu cũng chẳng bận tâm đến việc chứng nhận.

Mượn lời của một độc giả nào đó.

Thực lực mạnh còn cần người thừa nhận ta mạnh sao? Người không thừa nhận, chẳng lẽ ta không mạnh lên được?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 267: Đánh giá chuyện nghiệp, nhất giáp!

Ngày hôm sau.

Triệu chấp sự dẫn theo vài thành viên của chứng nhận quán, đi thẳng một đường nhanh chóng đến Thiết Cốt Phái.

Đến khi bọn người bước vào trong cửa lớn, từng người trợn mắt khi nhìn thấy phía trước là một tòa cung đình hoàng kim, xung quanh là các căn nhà ngọc thạch điêu khắc.

Đây thật sự là môn phái bát lưu sao?

Nếu như không phải phía trên bảng hiệu bên ngoài ghi rõ ba chữ “Thiết Cốt Phái”, bọn người Triệu chấp sự thật sự cho rằng mình đến nhầm môn phái lục lưu!

Thực tế mà nói.

Sau khi Lý Thanh Dương trùng tu môn phái mấy lần xong, Thiết Cốt Phái đã rất có khí phách hùng vĩ.

Ngoại trừ đỉnh núi không có tên gọi, toàn bộ kiến trúc bày trí chẳng khác nào môn phái lục lưu.

Điều khiến Triệu chấp sự khiếp sợ hơn nữa là.

Trên sân luyện võ tập hợp mấy trăm tên đệ tử, từng người toát ra tinh khí thần, chẳng cần chứng nhận cũng biết đều là Vô Đò cảnh!

"Chấp sự đại nhân."

Một tên võ giả kinh ngạc nói:

"Những đệ tử tu luyện bên trong Thiết Cốt Phái, toàn bộ vậy mà đều là Vô Đò Cảnh!"

Một người bên cạnh không tin được nói:

"Vài tháng trước vẫn chỉ là môn phái bất nhập lưu, vì cái gì bỗng nhiên trở nên cường đại như vậy rồi!"

Hôm qua hai huynh đệ này vẫn còn có chút khó chịu đâu.

Ngày hôm nay, cả hai nhìn thấy kiến trúc hùng vĩ của Thiết Cốt Phái, nhìn thấy các đệ tử toát ra khí thế, nhất thời bị một cú tát vô hình vào mặt.

Triệu chấp sự lấy lại tinh thần, nói:

"Trong khoảng thời gian này, Quân chương môn vẫn luôn chiêu mộ đệ tử, chẳng lẽ người được chiêu mộ toàn là Vô Đồ Cảnh hay sao?"

Giọng điệu tuy là mang tính chất vấn, nhưng tâm lý lại vô cùng khẳng định, đệ tử được chiêu mộ nhất định đều là Vô Đồ Cảnh.

Trời ạ!

Đến cùng là làm cách nào rung động được nhiều Vô Đồ như vậy gia nhập Thiết Cốt Phái?

Nghĩ đến thời điểm Bách Tông chiêu mộ, thuyết phục đệ nhất thiên tài thành Thanh Dương là Lý Thanh Dương, lại nghĩ đến sự kiện ở Tinh Nguyệt Lâu, mắng lão đại liên minh tức đến học máu.

"Quân chương môn nhất định có miệng lưỡi dài ba tấc!"

Triệu chấp sự nhận định lượng lớn đệ tử Vô Đồ của Thiết Cốt Phái, là trực tiếp chiêu mộ mà có.

Nếu như Quân Thường Tiểu biết hẳn nghĩ vậy thì cũng vui vẻ chấp nhận, dù sao đơn giản hóa chuyện kinh thế hãi tục như vậy, rất là phù hợp với chiến lược khiêm tốn phát triển của môn phái.

"Triệu chấp sự."

Lý Thanh Dương nói:

"Mời đi hướng này."

Dưới sự dẫn dắt của nhị đệ tử, Triệu chấp sự dẫn theo vài thành viên đi về hướng đại điện.

Trên đường lướt qua mặt các đệ tử Thiết Cốt Phái, giắt mình phát hiện nam nhi tướng tá khôi ngô, khí tức hùng hậu, nữ đáng điệu yêu kiều, tư thế uyển chuyển!

Những đệ tử Vô Đồ Cảnh này tuyệt không phải dạng vừa!

Triệu chấp sự đã từng chứng nhận cho vô số môn phái, mãi đến khi bước vào Thiết Cốt Phái, mới thật sự cảm nhận sâu sắc cái gì gọi là tinh thần chấn động.

Trong đại điện.

Sau khi có đệ tử dâng trà, Quân Thường Tiểu nói:

"Triệu chấp sự, Thiết Cốt Phái ta thấy được không?"

Triệu chấp sự chấp tay nói:

"Quân chương môn, môn phái của ngài không tầm thường, Triệu mạo đánh giá tiềm lực môn phái là nhất giáp!"

Nhất giáp?

Mấy tên thành viên chứng nhận quán đứng phía sau, trong ánh mắt từng người hiện lên vẻ chấn động.

Chứng nhận quán đến nhà chứng nhận đăng cấp môn phái, từ mọi phương diện tiến hành chuyên nghiệp đánh giá tiềm lực, sau cùng cho ra kết quả bốn loại cấp bậc giáp ất bính đinh.

Giáp là cao nhất, đinh là thấp nhất.

Mỗi cái cấp bậc phân chia ra ba cấp độ.

Ví dụ như giáp, mặc dù bản thân nó là cao nhất, bắt quạ lại theo thứ tự phân chia ra nhất giáp, nhị giáp, tam giáp.

Những thành viên chứng nhận quán này, đã từng đi theo Triệu chấp sự chứng nhận rất nhiều môn phái, kết quả cao nhất từng có chỉ là tam ất.

Ngày hôm nay, Triệu chấp sự lại đánh giá Thiết Cốt Phái là nhất giáp!

Một cái môn phái cửu đẳng quận, tiềm lực có thể đạt tới cấp bậc nhất giáp, cho dù là Hạo Khí Môn cũng không làm được!

Mấy tên thành viên mặc dù chấn động, bắt quạ không có ai đưa ra nghi vấn.

Nguyên nhân là Triệu chấp sự đã làm công việc chứng nhận mấy chục năm, kinh nghiệm và tuổi đời rất cao, có thể đánh giá nhất giáp cũng là đủ tính chuyên nghiệp, không phải chỉ thuận miệng nói cho xong.

Quân Thường Tiểu không hiểu tiêu chuẩn của chứng nhận quán đánh giá tiềm lực môn phái.

Nhưng trong nhận thức của hắn biết cái chữ “giáp” này, khẳng định không phải thứ gì quá tệ, cho nên chấp tay cười nói:

"Triệu chấp sự quá lời, quá lời rồi."

Đâu chỉ quá lời, thật sự rất không tệ!

Có thể khiến cho chấp sự chứng nhận quán đánh giá chữ “giáp”, hoặc là môn phái ở quận cấp bậc đẳng cao hơn, hoặc là môn phái đã đạt tới cấp bậc lục lưu.

Thiết Cốt Phái thì sao?

Môn phái đặt chân ở một cái quận cấp bậc đẳng không cao, thậm chí cấp bậc môn phái cũng chỉ là bát lưu!

Triệu chấp sự đánh giá nhất giáp, nếu như lời này truyền ra giang hồ, khẳng định sẽ chấn động không ít võ giả bàng hoàng.

Bên trong khu vực quận này, tiềm lực môn phái có thể đạt được chữ “giáp”, năm ngón tay cũng đủ để đếm hết.

À, đúng rồi.

Quân Thường Tiểu giết chết tông chủ Kỳ Sơn Tông - Liễu Thôn Phương, môn phái này cũng từng nhận được đánh giá nhất giáp, nguyên nhân chủ yếu chính là môn phái có tiềm lực thăng cấp thành tông môn.

Triệu chấp sự nói:

"Quần chúng môn, đệ tử bản phái có thực lực cường hãn, khí tức hùng hậu, nhìn vào có thể thấy không phải Vô Đồ tầm thường, đây chính là lý do Triệu mỗ đánh giá nhất giáp, tuyệt đối không phải lời nói khách sáo."

Tiềm lực môn phái nhìn vào đâu để đánh giá?

Đương nhiên không thể nhìn vào kiến trúc, mà chính là nhìn vào đệ tử!

Coi như xây dựng môn phái như cung thành hoàng cung nguy nga long lẫy đầy khí phách, thế nhưng đệ tử chỉ là một đám Khai Mạch hai ba đoạn, ngay cả một chữ “át” cũng không đạt tới.

Ngược lại, bề ngoài môn phái như một mái nhà tranh, bất quá bên trong lại là một đám đệ tử siêu cấp, muốn đánh giá hai ba giáp cũng là chuyện bình thường.

Một cái môn phái bát lưu chỉ với 500 tên đệ tử, nếu như bản thân không đánh giá nhất giáp, chẳng khác nào tự nhục nhã mấy chục năm hành nghề chấp sự.

"Triệu chấp sự."

Quân Thường Tiểu trở lại chuyện chính nói:

"Lúc nào mới chứng nhận môn phái?"

Triệu chấp sự nói:

"Quần chúng môn triệu tập đầy đủ đệ tử đạt điều kiện ở trên sân luyện võ, tùy thời đều có thể chứng nhận."

"Thanh Dương."

Quân Thường Tiểu nói:

"Triệu tập các đệ tử lại cho Triệu chấp sự chứng nhận từng người."

"Vâng."

Lý Thanh Dương xoay người rời đi.

Không bao lâu sau, 550 tên đệ tử đứng xếp hàng chỉnh tề phía trên sân luyện võ.

Triệu chấp sự bước ra từ trong đại điện, nhìn đám đệ tử Thiết Cốt Phái cao đầu ưỡn ngực, khí tức hùng hậu, trầm nghĩ:

"Còn có lý do gì mà không cho nhất giáp?"

"Triệu chấp sự."

Quân Thường Tiểu chỉ tên đệ tử bên trái, nói:

"Bên này là những đệ tử đã đạt tu vi đến Khai Mạch mười hai đoạn, bắt đầu nghiệm chứng đi."

"Ừm."

Triệu chấp sự bước xuống, lấy ra một viên đá khảo nghiệm từ bên trong không gian giới chỉ, dựng thẳng ở bên ngoài sân luyện võ.

"Mời đệ tử quý phái trước tiên kích phát vòng sáng trên tay, sau đó từng người bước lên khảo nghiệm, chỉ cần lực lượng đạt tới 1500 cân thì có thể thông qua."

Vòng sáng của Khai Mạch mười hai đoạn có thể làm gãy, nhưng giá trị lực lượng không cách nào gãy, dựa vào nắm đấm tung ra 1500 cân, tuyệt đối chính là Khai Mạch mười hai đoạn.

"Làm đi."

Quân Thường Tiểu phát phát tay nói.

Đệ tử mới nhập môn Dương Không bước tới phía trước.

Hắn đứng trước mặt đá khảo nghiệm, thở ra một hơi dài, sau đó tung quyền đánh tới, trên mặt hắn thể hiện sự hờ hững, có thể thấy chẳng có tính nghiêm túc gì cả.

Triệu chấp sự lắc đầu, trầm nghĩ nói:

"Chúng nhận môn phái mà qua loa như thế, không sợ chường môn trách tội hay sao?"

Bành!

Lực lượng đánh vào bên trên đá khảo nghiệm, con số hiện lên là 1800 cân.

Chuyện này...

Triệu chấp sự tròn mắt há hốc mồm.

Tiếp sau đó, hấn vẫn duy trì gương mặt như thế.

Bởi vì từng tên đệ tử lần lượt khảo nghiệm, tất cả đều hờ hững đánh ra một quyền, toàn bộ giá trị lực lượng hiện lên không thấp hơn 1800 cân!

50 tên đệ tử khảo nghiệm xong, Quân Thường Tiểu nói:

"Triệu chấp sự, Thiết Cốt Phái ta không đủ số lượng đệ tử Khai Mạch mười hai đoạn, có thể dùng đệ tử Vô Đê Cảnh thay thế được không?"

Triệu chấp sự giật khốc miệng một cái, nói:

"Được."

"Làm đi."

Quân Thường Tiểu nói.

Thôi Bất Kiện bước lên phía trước, giờ nắm đầm lên nhẹ nhàng đánh vào đá khảo nghiệm một cái.

Hấn thê vói lòng, một quyền này đã cố gắng hết sức không chế lực lượng, kết quả vẫn đánh ra giá trị lực lượng là 3000 cân!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 268: Môn phái thăng cấp thất lưu, kiến thiết thăng cấp 4!

Nhìn thấy Thôi Bất Kiện đầm ra một quyền 3000 cân lực lượng, Triệu chấp sự co giật khốc miệng càng lợi hại.

Tên này vừa nhìn đã biết không dùng hết toàn lực!

Đây là kiểm tra môn phái thiêng liêng, đệ tử Thiết Cốt Phái các người có thể thật tâm một chút được không.

Người kiểm tra tiếp theo là Tư Mã Trọng Đạt, hấn không chế sức mạnh còn hơn cả Thôi Bất Kiện, nhẹ nhàng đầm ra một cái, giá trị lực lượng hiện lên 2200 cân.

Người ta khảo nghiệm, có thể đánh ra lực lượng càng cao càng tốt.

Đệ tử Thiết Cốt Phái thì ngược lại sống chết áp chế lực lượng, thật là kỳ lạ của kỳ lạ.

Quy định là 1500 cân, chỉ cần không thấp hơn con số này, đánh 1 vạn cân và đánh vừa đủ cũng chẳng có gì khác biệt.

Hướng hồ, phòng huấn luyện vốn có mấy kiểm tra.

Mọi người kiểm tra suốt này, đối với lực lượng bản thân hiểu rõ như lòng bàn tay, cần gì phải nhờ đá khảo nghiệm nghiêm túc đo đạc.

Tôn chi của Thiết Cốt Phái là gì?

Khiêm tốn, và khiêm tốn.

Chẳng qua rõ ràng là khiêm tốn kiểm tra lực lượng, nhưng lại khiến cho Triệu chấp sự nghĩ rằng đây hoàn toàn là siêu cấp khoa trương!

Hồi hột đầm ra một quyền, giá trị lực lượng đều đạt đến hai ba ngàn cân, vậy nếu thật sự bạo phát, rốt cuộc khủng bố đến mức nào!

Không thể nghĩ tiếp, không dám nghĩ tiếp!

Bành!

Bành!

Đệ tử Thiết Cốt Phái kiểm tra, Triệu chấp sự ghi nhận.

Hơn mười phút sau.

Bốn trăm năm mươi đệ tử hoàn thành chứng nhận, sức mạnh thấp nhất cũng là 2000 cân, phù hợp với tiêu chuẩn thấp nhất 1500 cân.

Tiếp theo, là chứng nhận 50 tên đệ tử Vô Đòe Cảnh, giá trị lực lượng đều đạt mức tiêu chuẩn.

Một giây này.

Nội tâm Triệu chấp sự bị chấn động sâu sắc.

Điều kiện để môn phái bát lưu thăng cấp lên môn phái thất lưu là 50 tên Vô Đòe, 500 tên Khai Mạch mười hai đoạn.

Thiết Cốt Phái chứng nhận là 500 tên Vô Đòe, 50 tên Khai Mạch mười hai đoạn, trực tiếp đảo ngược số người!

Khoa trương, quá khoa trương rồi!

Triệu chấp sự chứng nhận nhiều năm như vậy, chưa từng nhìn thấy một môn phái bát lưu nào bá đạo như thế.

“Quần chúng môn.”

Hắn cố kìm nén chấn động, nói:

“Mọi người kiểm tra một chút, lực lượng đạt đến 1 vạn cân là có thể thông qua chứng nhận.”

“Được.”

Quân Thường Tiểu đi xuống, giờ quyền đâm xuống.

“Bành!”

Đá khảo nghiệm tiếp nhận lực lượng xong đổ vỡ ngay tại chỗ, đá vụn rơi đầy đất.

Hơ.

Triệu chấp sự và mấy thành viên ngăn người đứng hình tại chỗ.

“...”

Quân Thường Tiểu hơi ngại ngùng, nói:

“Thật có lỗi, lực lượng không chế không tốt, lỡ tay đánh vỡ đá khảo nghiệm mất rồi.”

Nói thật, một quyền vừa rồi đánh rất hăng, cũng cố ý tỏ ra phách lối, nhưng ngàn vạn lần không ngờ tới đá khảo nghiệm bị đánh nát.

Đây là đá khảo nghiệm đó, vì cái gì lại nát được chứ!

Triệu chấp sự mang đá khảo nghiệm đến chỉ là loại thông thường, chịu được 10 vạn cân trở xuống.

Quân Thường Tiểu đột phá đến Vô Sur Cảnh về sau, cho dù không bạo phát toàn bộ lực lượng, một quyền đánh ra cũng phải 10 vạn cân trở lên!

Không vỡ mới là chuyện quái lạ!

Triệu chấp sự há miệng, không nói nên lời.

Một quyền đánh vỡ đá khảo nghiệm thông thường, lực lượng của Quân chúng môn nhất định phải từ 10 vạn trở lên.

Đây là cái gì Vô Sur, đây chính là Vô Tông a!

Không đúng!

Vô Tông vì cái gì không có loại hơi thở độc nhất kia đâu chứ?

Lẽ nào hắn cố ý áp chế tu vi?

Hoàn toàn sai.

Quân Thường Tiểu vốn không phải là Vô Tông, hắn chỉ là một tên Vô Sur thất phẩm.

“Triệu chấp sự, còn đá khảo nghiệm khác không?”

“Không cần kiểm tra nữa!”

Triệu chấp sự nói:

“Sức mạnh của Quân chúng môn đã đạt yêu cầu.”

Nói xong, hắn lấy ra một ngọc bài tinh tế từ không gian giới chỉ, dùng phương thức đặc thù khắc chữ “thất” ở bên trên, đưa ra cười nói:

“Chúc mừng quý phái thăng cấp thất lưu.”

“Đa tạ.”

Quân Thường Tiểu nhận lấy lệnh bài.

Triệu chấp sự nghiêm túc nói:

“Quân chương môn, Triệu mỗ đã đánh giá sai quý phái, thực tế hẳn là nhị giáp mới đúng!”

Lại tăng lên một giáp!

Thành viên chứng nhận quán ở phía sau chấn động không thôi.

Trên Tinh Vãn đại lục, môn phái có thể đạt tới nhị giáp, chỉ cần có thể ổn định phát triển, không những có thể trở thành tông môn ngũ lưu, mà còn có xác suất lớn trở thành tông môn tứ lưu.

Đáng sợ, quá đáng sợ!

Nếu như bọn họ không đi theo Triệu chấp sự đến đây, thật sự không dám tưởng tượng hôm qua bản thân còn rất khó chịu một cái Thiết Cốt Phái, hôm nay người ta được đánh giá là nhị giáp!

Có tam giáp không?

Có, nhưng chỉ tồn tại ở quận tứ đẳng trở lên!

Một quận cửu đẳng, lại có một môn phái mới phát triển được đánh giá là nhị giáp, đây là chuyện không thể tin được!

“Đỉnh! Chúc mừng chủ nhân thăng cấp môn phái lên thất lưu, nhận được 500 điểm cống hiến, 500 điểm thành tựu.”

“Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 1202/1000”

“Đỉnh! Điểm thành tựu môn phái: 1200/1000”

“Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái đã vượt mức...”

“Đỉnh! Điểm thành tựu môn phái đã vượt mức, sau khi chủ nhân thăng cấp kiến thiết môn phái, điểm thành tựu vượt mức tự động bổ sung”

m thanh thông báo của hệ thống liên tiếp vang lên bên tai, khiến Quân Thường Tiểu cảm thấy tinh thần sáng khoái.

Các loại chỉ số đều đã đầy, lại còn có cả âm thanh vượt mức vang lên, đây tuyệt đối là âm thanh tuyệt vời nhất thế giới!

“Quân chương môn.”

Triệu chấp sự chấp tay nói:

“Môn phái đã chứng nhận hoàn tất, Triệu mỗ xin cáo từ trước.”

Hắn muốn nhanh chóng trở về chứng nhận quán, đưa đánh giá bản thân đối với Thiết Cốt Phái thông báo đến tổng bộ, để ghi vào trong hồ sơ.

Quân Thường Tiểu nói:

“Triệu chấp sự, thất lưu lên lục lưu cần điều kiện gì?”

“Dựa vào quy định chứng nhận, chủ của môn phái lục lưu nhất định phái có tu vi Vô Tông, môn phái cần mười tên Vô Sư, năm trăm tên Vô Đồ, một nghìn tên Khai Mạch mười hai đoạn.”

Triệu chấp sự giải thích.

Quân Thường Tiểu: ”...”

Cái yêu cầu tăng lên môn phái lục lưu này, môn phái của mình chẳng thỏa mãn được một cái yêu cầu.

Xem ra, còn đường phải đi vẫn còn rất dài.

“Không đúng”

Quân Thường Tiểu nói:

“Theo ta biết, môn chủ Hạo Khí Môn vừa đột phá lên Vô Tông chưa lâu, môn phái của hắn sớm đã là lục lưu rồi còn gì.”

Triệu chấp sự giải thích nói:

“Môn chủ tiền nhiệm của Hạo Khí Môn có tu vi Vô Tông Cảnh, môn phái cũng là từ hắn chứng nhận mà ra.”

“Hóa ra là như vậy.”

Quân Thường Tiểu hiểu rõ, môn phái này một khi đã leo lên cấp bậc cao, đòi chương môn tiếp theo cho dùng đẳng cấp thấp cũng không giáng cấp.

Triệu chấp sự nói:

“Quân chương môn còn chuyện gì không?”

“Không còn.”

“Vậy... Triệu mỗ xin cáo từ trước.”

Quân Thường Tiểu tiễn đến sơn môn, chấp tay nói:

“Đi đường cẩn thận.”

Sau khi đưa tiễn Triệu chấp sự, hần vội vàng không thể đợi được kéo cửa sổ hệ thống ra xem, nhấp vào nút “có thể thăng cấp” bên cạnh kiến thiết môn phái.

“Đỉnh! Kiến thiết môn phái tăng lên cấp 4.”

“Đỉnh! Hạn mức cao nhất của thành viên môn phái, điểm cống hiến, điểm thành tựu đã tăng lên.”

“Đỉnh! Môn phái mở ra Phù Chú Các.”

Sau khi âm thanh thông báo vang lên, số liệu trên cửa sổ hệ thống lập tức thay đổi.

Tên môn phái: Thiết Cốt Phái.

Chưởng môn: Quân Thường Tiểu.

Đẳng cấp môn phái: Thất lưu.

Kiến thiết môn phái: cấp 4.

Công pháp môn phái: Dịch Chân Kinh (thần phẩm sơ giai),... Túng Vân Bộ (thượng phẩm sơ giai), Truyền m Thuật (trung phẩm cao giai).

Thành viên môn phái: 1000/2000.

Điểm cống hiến môn phái: 1020/2000.

Điểm thành tựu môn phái: 200/2000.

Nhiệm vụ môn phái: Đã chuyển đến bảng nhiệm vụ môn phái.

Nhiệm vụ chính môn phái: Trong 100 năm..

Nhìn thấy giới hạn cao nhất từ 1000 tăng lên 2000, Quân Thường Tiểu có chút thất vọng, đầu sao hệ thống từng nói

kiến thiết môn phái cấp 4 có thể mua vật phẩm ở khu mua sắm trung cấp.

Thế nhưng vật phẩm trong khu mua sắm trung cấp, một món tùy tiện cũng từ 1000 điểm cống hiến trở lên, cho dù có đầy đủ điểm cống hiến cũng chỉ mua được hai món.

“Thế nào?”

Hệ thống nói:

“Chủ nhân muốn giống như mua phòng cải tạo, một lần mua sắm trong khu mua sắm là 20 món?”

“Thì sao?”

Quân Thường Tiểu nói:

“Áo tưởng cũng là phạm pháp sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 269: Luyện chế phù chú, căn cứ khoa học chặt chẽ!

Hệ thống bị chủ nhân mắng nhưng không phản bác được, dù sao ảo tưởng thật sự là không phạm pháp.

Quân Thường Tiểu không để ý đến tên động một chút liền tổn thương mình này, nhấn vào cửa sổ Phù Chú Các.

Thăng cấp môn phái thất lưu, kiến thiết môn phái thăng lên cấp bốn.

Những loại chức năng mới chưa được mở này là rất quan trọng!

“Soát!”

Một bảng nhỏ riêng biệt bật lên trên màn hình, một loại hình chiếu 3D tương tự như bản đồ Thái Cực chiếu ra.

Luyện Dược Các là Đan Lô, Chú Tạo Các là Chú Tạo đài.

Mà cái Phù Chú Các này lại là đồ án Thái Cực, chẳng lẽ lại là thiết bị luyện chế phù chú?

Quân Thường Môn tiếp tục nhìn xuống dưới, nhìn thấy bày ra ba loại phù chú, ánh mắt lập tức nóng lên, kém chút kích động nhảy dựng lên!

Ba loại phù chú phân biệt là——

Sơ phẩm Lực Tăng Phù

Sơ phẩm Động Sát Phù

Sơ phẩm Tật Trì Phù.

Hai loại phù chú bán trong khu mua sắm, Quân Thường Tiểu cũng hay dùng, còn có thể dùng tâm trạng bình tĩnh đi xem.

Nhưng Tật Trì Phù lại làm cho hấn kích động đến không kiềm chế được!

Dù gì, đó chính là phù chú mở ra từ Quả Tân Thủ, bị bóp nát lúc giao thủ với Ngải Thượng Khắc, nhanh chóng di chuyển vị trí, tàn ảnh đều sẽ lưu lại thật lâu!

Lúc đó tại phù thành chủ, chém chết hai huynh đệ Vi thị, cũng là nhờ có tốc độ khi thời gian hiệu lực chưa hết!

Phù Chú Các có thể chế luyện ra loại phù chú này, không nói có thể vô địch, chỉ việc đi đường so với cười Từ Điện Áu Hồ nhanh hơn rất nhiều lần!

Trời cao!

Thượng đế!

Như Lai Phật Tổ!

Ta đây là..... muốn phát tài rồi!

“Đừng kích động, bình tĩnh!”

Hệ thống nói:

“Chủ nhân là người lãnh đạo của một môn phái, chủ nhân là nhân vật chính, đừng khiến cho người đọc phải chê cười.”

“Á há há!”

“Há há há..!”

Quân Thường Tiểu quên hết tất cả vịn vào cạnh cửa cười lên, sau đó lại ngồi xồm xướng mà cười, cười giống như Đường Bá Hổ 9527 điểm ở Thu Hương.

“Nhị sư huynh.”

Tô Tiểu Mạt đứng trên sân luyện võ, thấp giọng hỏi:

“Chương môn bị làm sao vậy?”

Lý Thanh Dương nói:

“Có thể chương môn quá kích động việc thăng cấp lên môn phái thất lưu.”

“Chương môn bởi vì môn phái mà hao nát tâm tư, từ bát lưu thăng lên thất lưu, không kìm nén được cảm xúc, cũng là điều dễ hiểu mà.”

Tô Tiểu Mạt nói.

“Cũng đúng.”

Lý Thanh Dương quay người, nghiêm túc nói:

“Chúng ta nhất định phải nỗ lực tu luyện, khiến cho môn phái càng trở nên cường đại, không thể phụ lòng sự bồi dưỡng của chương môn.”

“Vâng!”

Chúng đệ tử đồng thanh nói.

Quân Thường Tiểu ngồi xồm ở cửa cười lớn, trên sân luyện võ hơn trăm đệ tử đứng nghiêm trang, mặt dù khung cảnh có chút buồn cười, nhưng cũng rất là ấm áp.

.....

Sau một hồi cười điên cuồng.

Quân Chương môn cuối cùng cũng bình tĩnh trở lại, trước tiên mở ra phần giới thiệu và tài liệu luyện chế của Lực Lượng Phù, thần sắc lập tức ngưng đọng.

Trên phần giới thiệu nói.

Vật phẩm này sau khi bóp vỡ, lực lượng sẽ tăng lên gấp hai lần.

Có gì đó sai sai!

Trên khu mua sắm bán thế nhưng là tăng lên gấp năm lần, vì cái gì cái thứ này chỉ tăng lên gấp hai lần.

Hệ thống nói: “Mặc dù thu nhỏ lại bội số, nhưng nâng cao lên thời hạn sử dụng, có thể kéo dài 120 phút, hơn nữa không có tác dụng phụ.”

Quân Thường Tiểu có chút suy sụp.

Nếu như có thể lựa chọn, hấn thà là tăng lên bội số, rút ngắn thời gian sử dụng.

Dù sao, lực lượng cường đại có thể tuyệt đối áp chế đối phương, trong vòng mấy giây hoặc mấy phút đã đủ để giải quyết trận đấu rồi!

Hệ thống nói: “Không cần lãng phí điểm cống hiến, chủ nhân còn không hài lòng sao?”

“Hài lòng.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Đương nhiên hài lòng rồi.”

Chỉ cần không tiêu hao điểm cống hiến, cho dù là tăng lực lượng lên ba hoặc năm cũng không có mạnh hơn nha.

Huống chi, sau khi sản xuất đợt này, phân phát cho đệ tử, lúc gặp phải đối thủ mạnh hoặc nguy hiểm chỉ cần bóp nát mà sử dụng.

Quân Thường Tiểu nhìn xuống dưới.

Tất cả được liệu cần thiết là, tính hạch trung cửu phẩm 0/2 viên, cửu phẩm sơ giai 0/20 viên.

Tính hạch trung cửu phẩm giá rất đắt đỏ.

Phía dưới, còn có một hàng chữ nhỏ, viết... tài liệu phụ trợ: Sơ phẩm Liệu Thương Đan 6699/1 viên.

Quân Thường Tiểu trực tiếp ngu người, suy sụp nói: “Luyện chế phù chú dùng tính hạch ta còn có thể hiểu được, nhưng tài liệu phụ trợ Liệu Thương Đan là cái quỷ gì đây!”

Hệ thống giải thích nói:

“Tài liệu luyện chế phù chú của Phù Chú Các có căn cứ khoa học chặt chẽ.”

Đan được chữa thương và gia tăng lực lượng bản đại bác cũng không tới, lại có căn cứ chặt chẽ, cái này rất là khoa học!

Vẫn là nói.

Khi dễ ta không có kiến thức?

Quân Thường Tiểu tiếp tục chọn mở Động Sát Phù, cái này nhưng lại so với khu mua sắm không có gì quá khác biệt.

Những tài liệu cần thiết khá cao cấp, tính hạch trung giai 5 viên, tính hạch trung nhất phẩm 10 viên, cuối cùng.... tài liệu phụ trợ cần có Sơ phẩm Tổ Thể Đan 1 viên.

Quân Thường Tiểu ôm đầu, phát điên nói:

“Đừng có nói với ta, đây con mẹ nó cũng có căn cứ khoa học chặt chẽ!”

“Có.”

“...”

Quân Thường Tiểu suyết chút học máu.

Tổ Thể Đan có công dụng nâng cao nhục thân cùng với tăng lên lực lượng, lại đi làm tài liệu phụ trợ cho Lực Lượng Phù, còn có thể miễn cưỡng hiểu được.

Nhưng Động Sát Phù cũng tham gia vào trò chơi này, rốt cuộc cần bao nhiêu khoa học mới có thể sáng tạo ra!

“Hà!”

Quân Thường Tiểu hít sâu một hơi, để tâm tình bình lại, một lần nữa mở ra Tật Phong Phù.

Không hổ là vật phẩm áp chót!

Tài liệu tổng cộng có bốn loại, phân biệt là..

Tính hạch phong hệ cao ngũ phẩm 0/1 viên, tính hạch phong hệ cao nhất phẩm 0/2 viên, Tính hạch phong hệ trung ngũ phẩm 0/5 viên.

Cuối cùng vẫn là tài liệu phụ trợ, là... Khí Toàn Đan.

Được thôi.

Đây nhất định là có căn cứ khoa học chặt chẽ.

Ta, bái phục!

Sau khi xem qua ba loại phù chú, bỏ qua tài liệu phụ trợ đan dược nhắm nhĩ, Quân Thường Tiểu biết rõ, vật liệu chủ yếu luyện chế phù chú chính là tính hạch.

Đặc biệt là Tật Trì Phù.

Ba loại tính hạch đều là phong hệ, thu thập và luyện chế ra không thể nghi ngờ là rất khó khăn.

Loại tốc độ nghịch thiên kia, nếu như mình dễ dàng luyện chế ra như vậy, không phải chính là mở hack tốc độ sao?

“Có thể đi mua nguyên liệu của Lực Lượng Phù, sản xuất với số lượng lớn thử xem.”

Tài liệu của Động Sát Phù cũng cần mua.

Nhưng cái đồ chơi này không thể lĩnh hội võ học trong khu mua sắm, ý nghĩa không lớn, tùy ý luyện chế ra hơn mười cái là đủ dùng rồi.

Về phần Tật Trì Phù, Quân Thường Tiểu khẳng định cũng cần luyện.

Nhưng theo hắn thấy, tám tòa thành trì của Thanh Dương quận cho dù có tinh hạch phong hệ, cũng chưa chắc đạt tới yêu cầu luyện chế.

“Đúng rồi.”

Hắn nhớ lại điều gì, nói: “Tinh hạch của Tật Phong Lang không phải cũng thuộc loại phong hệ sao?”

“Đương nhiên.”

Hệ thống nói.

“Aaa!”

Quân Thường Tiểu thiếu chút nữa đụng đầu vào cột nhà.

Ngay lúc tại Từ Vong Cốc giết chết không ít Tật Phong lang, đẳng cấp cao có thấp có, tuy đã từng bán cho Ngải Thượng Nghê, nhưng cuối cùng cũng mua về, kết quả toàn bộ dùng cho việc hòa long biến dị rồi.

Nghịch quật!

Là lỗi của ta, lỗi của ta, ta không nên vì cái gì chó má biến dị, mà lãng phí hết toàn bộ!

...

Vì áp trứng hòa long biến dị mà hao sạch toàn bộ số tinh hạch, Quân Thường Tiểu chỉ có thể chấp nhận sự thật, đích thân đi một chuyến thành Thanh Dương.

Quả nhiên.

Cửa hàng tinh hạch ngay cả một viên tinh hạch phong hệ cũng không có.

Quân Thường Tiểu lắc lắc đầu, chỉ có thể chọn hai loại tài liệu khác, Lực Lượng phù thu thập được 10 phần, Động Sát Phù góp đủ 2 phần.

“Bao nhiêu tiền.”

“Tổng cộng 500 vạn lượng.”

Trên người Quân Thường môn sở hữu hơn một ức, căn bản không quan tâm chút tiền lẻ này, sáng khoải mua xong liền trở về môn phái.

Quy tắc cũ.

Trên đường bắt đầu luyện chế, đương nhiên là máy móc hóa luyện chế.

Nhưng mà, sau khi trở lại môn phái, một tấm phù chú cũng chưa luyện chế xong, tốc độ còn chậm hơn so với trung phẩm Liệu Thương Đan!

Quân Thường Tiểu tự an ủi chính mình nói: “Phù chú có giá trị cao, luyện chế chậm một chút cũng là chuyện thường tình.”

Ngồi trong thư phòng, thuận tay mở ra khu mua sắm.

Hắn bắt đầu suy nghĩ mình là nên đem 2020 điểm tràn ra đổi mới, hay là đi dạo dạo khu mua sắm trung cấp.

Thôi bỏ đi.

Vật phẩm trong khu mua sắm trung cấp rất đắt, vẫn là dùng đổi mới đi.

Nếu như vận khí tốt, có lẽ có thể...

Trong lúc suy nghĩ, Quân Thường Tiểu đã đổi mới khu mua sắm sơ cấp, vật phẩm thứ nhất hấp dẫn tầm mắt, tên là... Trận Pháp Tăng Cường Khí.

Nhấn xem phần giới thiệu.

Vật phẩm: Trận Pháp Tăng Cường Khí

Giới thiệu: Chỉ bảo tăng cường các loại trận pháp.

Tác dụng: Gia tăng 50% sức phòng ngự của trận pháp phòng ngự, gia tăng 20% lực công kích của các loại trận pháp công kích, gia tăng 100% linh khí của trận pháp linh khí.

Nhược điểm: Chỉ có thể gia tăng các loại trận pháp trong khu mua sắm sơ cấp.

Giá cả: 200 điểm cống hiến môn phái.

Quân Thường Tiểu ánh mắt nháy sáng, nói:

“Ta hiện đang có trận pháp linh khí sơ cấp cho đệ tử và đại trận hộ phái, món đồ chơi này có thể tăng cường độ mạnh, đề cử chỉ số mua sắm năm sao!”

Hệ thống: “...”

Chủ nhân không chỉ học được cướp lời nói, mà còn đoạt cả lời thoại của ta!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 270: Kết cấu của Tinh Vãn đại lục!

Quân Thường Tiểu bỏ ra 200 điểm cống hiến môn phái, mua về Trận Pháp Tăng Cường Khí.

Sơ phẩm linh khí trận cho đệ tử thuộc về trận pháp loại linh lực, do vật này gia tăng, tăng cường thêm 100% linh khí, chuyện này quá sướng.

Đệ tử môn phái đông đúc, Tụ Khí Đan khẳng định không đủ cung cấp.

Lúc này ở bên trong Linh Khí Trận tu luyện, không thể nghỉ ngơi là sự lựa chọn tốt nhất, dù sao một ngày cũng chỉ có hao phí một điểm cống hiến mà thôi.

“Động!”

Trận Pháp Cường Gia Khí được sát nhập vào trong Linh Khí Trận, tốc độ hội tụ linh khí tăng gấp ba lần bên ngoài.

Mặc dù chỉ là tăng lên thêm 1 lần, nhưng không có thể khẳng định sẽ giúp cho đệ tử hấp thụ linh khí để tăng tu vi nhanh hơn hẳn.

Dưới sự an bài của Quân Chương môn, các đệ tử mới nhập môn vừa tu luyện ở phòng huấn luyện, vừa được phân nhóm vào linh khí trận để tu luyện.

Sau khi an bài ổn thỏa xong, hần tiến vào Tháp Rèn Luyện, bắt đầu theo thông lệ tu luyện thân thể và tốc độ.

Còn về tầng thứ ba, Quân Thường Tiểu nghĩ đợi đến lúc bản thân có thể chơi vượt đỏi thành thạo với đám hung thú hai canh giờ, thì hẵng nghĩ đến tầng tiếp theo.

Ba người Lý Thanh Dương, Tiêu Tội Ký, Dạ Tinh Thần vẫn luôn ở tầng một tu luyện, bọn họ nếu không rèn luyện nhục thân đến cực hạn, tất sẽ không bước vào tầng thứ hai.

Hai người Tô Tiểu Mạt và Lý Phi lại thiên về luyện tập ở tầng thứ hai hơn, dù sao thì bản thân vốn có ưu thế về thân pháp.

Tổng Huyền Chu mới nhập môn một tháng, mặc dù cũng muốn vào Tháp Rèn Luyện, nhưng chỉ có thể thành thật cái tạo thân thể ở phòng huấn luyện.

Từ trong bại liệt đứng lên, điều này khiến cho hần vô cùng trân trọng cơ hội, tu luyện cũng vô cùng khắc khổ.

Tại Thiết Cốt Phái, vàng sáng thiên tài sẽ bị nhục hoá, muốn trở nên mạnh hơn, chỉ có thể không ngừng cố gắng nỗ lực.

Nếu như có chút thư giãn, rất có khả năng bị các đồng môn bình thường vượt mặt.

Mấy ngày sau.

Các đệ tử hoàn thành số nhiệm vụ môn phái còn lại.

Điểm thành tựu tăng đến 500 điểm, điểm cống hiến cũng tăng lên tới 1287 điểm.

“Mua cái gì tốt đây?”

“Ta cảm thấy Tụ Khí Tán rất có lời.”

“Không sai, vũ khí gì gì đó tạm thời không cần thiết, cứ dồn hết vào Tụ Khí Tán đi!”

Rất nhiều đệ tử hoàn thành nhiệm vụ môn phái xong, nhận được điểm cống hiến thuộc về mình, nó nức tụ tập tại máy bán hàng tự động của khu mua sắm đệ tử để mua Tụ Khí Tán.

Mặc dù không có số lượng lớn Tụ Khí Đan tiếp tế, nhưng còn có Linh Khí Trận, còn có phiên bản nhỏ Tụ Khí Tán, tu vi tăng lên cũng rất nhanh.

Mười ngày sau, bốn trăm đệ tử mới nhập môn, ngoại trừ Điều Mộng Oánh chưa tiếp xúc võ đạo ra, toàn bộ đệ tử đã đạt tu vi đến Khai Mạch mười hai đoạn.

Một bộ phận đệ tử càng là mượn nhờ Khí Toàn Đan để bước vào Võ Đò Cảnh.

Từ khi nhập môn đến hôm nay, thời gian khoảng 50 ngày, thế nhưng rất nhiều đệ tử từ Khai Mạch một đoạn có thể đột phá đến mười hai đoạn, tốc độ tuyệt đối như ngồi tên lửa!

.....

Diện tích lục địa Tinh Vãn rất lớn, bị chia ra mười hai khối lục địa, vì vậy được xưng là mười hai châu.

Trong đó có chín châu nằm sát nhau, bù đắp cho nhau, còn ba châu kia vì bị biển lớn vô tận ngăn cách mà không có bất kỳ sự liên hệ nào, giống như ngăn cách với đời.

Mỗi một châu đều có nền văn hóa riêng, diện tích cũng rộng lớn như địa cầu, giống một thế giới độc lập.

Ngoài trừ các châu đặc thù ra, đa số các châu khác đều không có quốc gia, đa phần đều lấy quận, thành, trấn chia để trị.

Ví dụ như Tây Nam Dương Châu ở gần sát Tây Nam, bên trong địa giới có hai ba trăm quận, mỗi quận nhân khẩu nhiều đến ngàn vạn người trở lên.

Thanh Dương Quận là một quận tầm thường nhất trong chín quận ở Tây Nam Dương Châu.

Đừng nói ở Tây Nam Dương Châu, cho dù là cả cái đại lục Tinh Vãn, cũng thuộc hàng tồn tại thấp nhất.

Bởi vì nguyên nhân về mặt vị trí, thực lực so với cửu châu ở Tây Nam Dương Châu không tính là mạnh, trình độ ở hàng lạc hậu.

Tây Nam Dương Châu không có quốc gia, nhưng các quận tự lập chính quyền, cũng chính là từng cái chính quyền nhỏ.

Thật ra thực lực mạnh nhất chính là quận tam đẳng Thiên Dụ.

Thành chủ quận Thiên Dụ trở thành Thiên Dụ Thành Vương, được coi là thủ phủ Tây Nam Dương Châu, bởi vì bên trong châu này đạt tới cấp bậc Vương thành chỉ vòn vẹn có một nhà này.

Không sai.

Quận có đủ các loại hình phân chia khác nhau.

Thành cũng có phân chia.

Để đạt được cấp bậc Vương thành, không chỉ tổng hợp thực lực mạnh, còn phải có số lượng Võ Vương tọa trấn nhất định.

Các quận thành trì khác của Tây Nam Dương Châu cũng có Võ Vương, nhưng số lượng không đạt đến yêu cầu, chỉ có thể dùng thành để gọi tên, không thể dùng Vương thành để xưng tên.

Cấp bậc cao hơn Vương thành còn có Hoàng thành, Thánh thành, Đế thành.

Hoàng thành và Thánh thành nghe tên là biết ý nghĩa, bắt buộc phải có đủ số lượng Võ Hoàng và Võ Thánh tọa trấn mới được.

Trong cửu châu của Tây Nam Dương Châu thì chủ yếu là Vương thành, không có một trăm thì cũng có chín mươi cái, nhưng Hoàng thành và Thánh thành thì tương đối ít thấy.

Còn về Đế thành, từ cổ chí kim cũng chỉ xuất hiện qua một lần, lại còn là chuyện của mấy vạn năm về trước.

Theo các quy tắc mà các tiền bối đời trước để lại, có ba tên Võ Đế tọa trấn mới được gọi là Đế thành.

Bây giờ cả đại lục Tinh Vãn cũng chỉ có chín đại Võ Đế, một cái thành trì muốn tụ tập được cả ba Võ Đế, đúng là nói chuyện viễn vông.

Có chút kéo xa.

Chuyển tầm nhìn về hướng Thiên Dụ Vương thành, chuyển tới tổng bộ chứng nhận quán.

Lúc này, một lão già tóc trắng, ngồi ở vị trí đầu não trên đại điện, các ngón tay gầy còm nhẹ gõ theo quy luật trên bàn trà.

Hắn tên Dịch Thiên Kiện.

Quán chủ tổng bộ chứng nhận quán ở Tây Nam Dương Châu.

Hai bên phía dưới, có bốn vị lão già mặc trường bào viền vàng.

Bọn họ là trưởng lão của chứng nhận quán, ánh mắt mặc dù đục ngầu, nhưng khí thế rất mạnh, vừa nhìn đã biết là cao thủ.

“Chư vị.”

Sau một lúc, Dịch Thiên Kiện nói:

“Các vị cảm thấy thế nào về tin tức của Triệu chấp sự mang từ quận Thanh Dương?”

Một vị trưởng lão nói:

“Môn phái quận cửu đẳng, thế mà đánh giá nhị giáp, thật là không tương xứng được.”

Một người khác nói: “Lão phu từ khi đảm nhận chức trưởng lão tổng bộ Dương Châu đến nay, còn chưa có thấy qua một môn phái quận cửu đẳng sẽ có tiềm lực đạt đến nhị giáp.”

“Huống hồ.”

Hắn ngừng một chút rồi nói:

“Thiết Cốt Phái kia cũng chỉ mới từ bát lưu bước vào thất lưu.”

Một vị trưởng lão khác nói:

“Có thể hay không chứng nhận nhầm?”

“Triệu Hưng Minh được phân làm chấp sự ở quận Thanh Dương cũng đã được ba mươi ba năm rồi.”

Trưởng lão bên cạnh nói:

“Mặc dù không có công trạng gì xuất sắc, nhưng cũng đã tận hết chức vụ, chắc hẳn sẽ không chứng nhận nhầm.”

“Chu trưởng lão, nếu lão phu nhớ không nhầm thì Triệu Hưng Minh là người do người đề cử.”

Một vị trưởng lão cười khà khà nói:

Chu trưởng lão nhú mày, nói:

“Chân trưởng lão, lời này của ngươi là ý gì?”

Chân trưởng lão nói:

“Theo lão phu thấy, Triệu Hưng Minh ở quận Thanh Dương, tự tiện giao ước ngầm với liên minh Bách Tông, bắt buộc phải có cái gì đó liên minh chứng nhận thư, chuyện này đúng là trò cười cho thiên hạ.”

Thiên hạ này không có bức tường nào không lọt gió.

Việc làm của Triệu chấp sự ở quận Thanh Dương, rốt cuộc cũng truyền đến tai của vị trưởng lão này.

Sắc mặt của Chu trưởng lão vô cùng khó nhìn.

Triệu Hưng Minh là người do hấn đề cử, kết quả làm ra loại chuyện này, nếu như quán chủ muốn truy cứu, bản thân hấn nhất định cũng sẽ bị liên lụy.

Tên đàn độn này.

Đầu người bị lừa đã rồi hay gì, sao có thể nào tàn mà giao ước ngầm riêng với liên minh Bách Tông!

Chân trưởng lão nói một phen, bầu không khí trong đại điện trầm trọng hẳn lên.

Hai vị trưởng lão còn lại không nói gì.

Từ trước nay Chu trưởng lão và Chân trưởng lão vốn không thuận mắt nhau, trong lúc nghị luận kẻ mắng người chửi cũng là chuyện thường tình.

Dịch Thiên Kiện nói:

“Chúng ta đang bàn chính sự, còn về việc của Triệu Hưng Minh, ngày khác hẵng nói đi.”

Chân trưởng lão chấp tay nói:

“Quán chủ, Triệu chấp sự có khả năng đã nhận hối lộ, lão phu cho rằng người này đánh giá nhị giáp cho Thiết Cốt Phái, chúng ta không thể công nhận.”

“Chân trưởng lão.”

Chu trưởng lão thân nhiên nói:

“Không có chứng cứ, xin đừng có tùy ý vu oan hãm hại một chấp sự hết mình tận tụy, điều này sẽ khiến trái tim của các chấp sự khác nguội lạnh đấy.”

“Hừ.”

Chân trưởng lão nói:

“Chỉ dựa vào việc Triệu Hưng Minh cấu kết với liên minh Bách Tông, lão phu rất khó tin tưởng hấn sẽ tận tâm với chức vụ, mà không phải biết luật vẫn phạm luật.”

Hóa lực toàn bộ khai hỏa!

Chu trưởng lão chẳng lẽ lại sợ hấn, buông lời sát thương.

Nhưng mà hấn chưa kịp mở miệng, bỗng nghe tiếng của Dịch Thiên Kiện nói:

“Cho người đi quận Thanh Dương chứng nhận lại một lần, không phải xong việc rồi sao.”

“Không sai.”

Một vị trưởng lão ngồi xem náo nhiệt nói:

“Lão phu cũng cảm thấy, chỉ cần cho người của tổng bộ đi chứng nhận lại từ đầu, chính là công bằng nhất.”

Chân trưởng lão nói:

“Quán chủ, lão phu tình nguyện xung phong.”

“Ta cũng đi!”

Chu trưởng lão nói.

Hai vị trưởng lão còn lại lắc đầu thờ dãi.

Chỉ là một cái môn phái quận cừu đẳng, kết quả cần hai vị trưởng lão chứng nhận quán đi kiểm tra, đãi ngộ này cũng quá cao rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 271: Người của tổng bộ chứng nhận quán đến!

Từ chân núi Thiết Cốt nhìn lên, có thể nhìn thấy lưng chừng núi, ảm ảm có mây mù lượn lờ.

Sau khi hai mươi vạn hạt được liệu dần dần chín xong, tỏa ra linh khí, mặc dù không thể so bì với các môn phái lớn, nhưng không nghĩ ngờ gì đã có một khởi đầu tốt.

"Chường môn."

Lão Ngụy đứng trên phiến đá to, chỉ vào dãy núi chạy dài miên man nói:

"Chỉ cần tiếp tục trồng được liệu, Thiết Cốt Sơn khẳng định sẽ trở thành vùng phong thủy bảo địa linh lực dồi dào."

"Rất đáng đồng tiền bát gạo."

Quân Thường Tiểu nói.

Lão Ngụy nói:

"Không đầu tư há có thể cải thiện môi trường chứ, mà lại nói, Thiết Cốt Sơn linh lực dồi dào, được liệu vun trồng chất lượng cũng sẽ cao hơn, dùng để luyện chế đan dược hiệu quả nhất định sẽ càng thêm rõ ràng."

"Nói rất có lý."

Quân Thường Tiểu nói:

"Bồn tọa sẽ tiếp tục mua hạt giống dược liệu cao cấp, còn việc trồng trọt và chăm sóc vậy phải làm phiền lão Ngụy và Dược Đường rồi."

"Đây là trách nhiệm công việc của ta."

Lão Ngụy nói.

Từ khi lão gia nhập Thiết Cốt Phái, trở thành đường chủ Dược Đường, tất cả mọi điều lão làm đều là mang lợi ích cho môn phái.

"Những dược liệu này bao giờ mới thu hoạch được?"

Quân Thường Tiểu hỏi.

Lão Ngụy nói:

"Đợi qua hai ngày nữa, đợi bọn chúng tỏa ra thêm chút thiên địa thuộc tính."

"Ừm"

Quân Thường Tiểu giao sự vụ môn phái cho Lý Thanh Dương, sau đó đi một chuyến tới thành Hồ Dương, mua thêm một lần đến bốn mươi vạn hạt giống chất lượng cao từ Ngải gia.

"Gia chủ."

Ngải Thượng Khắc không hiểu nói:

"Quân chường môn mua nhiều hạt giống dược liệu như vậy, có thể trồng hết sao?"

"Nếu ta đoán không sai"

Ngải Thượng Nghễ nói:

"Quân chường môn mua hạt giống nhiều như vậy, hẳn là muốn cải thiện hoàn cảnh linh khí của Thiết Cốt Sơn rồi."

Trồng dược liệu loại linh khí, nâng cao thiên địa thuộc tính của một ngọn núi, ở Tinh Vãn đại lục này vẫn là chuyện rất phổ biến.

Ngải Thượng Khắc cạ lời nói:

"Ngọn núi vô danh đó, hầu như chẳng có chút linh khí nào, hao phí nhiều tiền như vậy đi cải tạo, còn không bằng bỏ thời gian đi tìm một ngọn núi khác."

Chính xác.

So với tổn tiền tổn của đi cải tạo, không bằng bắt đầu đi chọn lại một ngọn núi, cho dù là linh lực yếu kém, cũng hầu như so với Thiết Cốt Phái bây giờ mới khai hoang mạnh hơn hẳn.

Quân Thường Tiểu đương nhiên biết có thể chọn một ngọn núi khác, đem Môn phái chuyển qua đó.

Nhưng mà, bắt đầu bước chân từ quận cứu lưu, môn phái cứu lưu, chậm rãi phát triển từ ngọn núi hoang phế, sau cùng trở thành môn phái mạnh nhất, không phải là càng có tính thách thức sao?

Hệ thống biết suy nghĩ của chủ nhân xong, từng nói qua một câu như vậy:

"Chủ nhân có khuynh hướng thích tự ngược đãi!"

...

Vài ngày sau.

Lão Ngụy thu hoạch toàn bộ hai mươi vạn hạt dược liệu đã trưởng thành.

Quân Thường Tiểu phân loại một lượt xong, gom góp được hơn ba vạn phần tài liệu luyện chế Tụ Khí Đan.

Cái này sướng rồi!

Hắn kéo ra Luyện Đan Các, được liệu tự động bắt cặp, bắt đầu quy trình luyện chế.

Hơn ba vạn viên Tụ Khí Đan luyện chế một lượt, nhất định cần thời gian khá dài, nhưng nghe tiếng "đỉnh đỉnh" vang lên, Quân Thường Tiểu cảm giác như tiếng từ thiên đàng vọng lại!

Hai ngày sau, toàn bộ đan được đều đã được luyện xong.

Quân Thường Tiểu nhìn thấy bên trong không gian giới chỉ chất một đồng Tụ Khí Đan, cảm thấy chính bản thân mình lúc này vô cùng hạnh phúc.

Đáng tiếc là.

Bởi vì được liệu thuộc lần đầu khai hoang trồng trọt, nên hiệu quả đan được chỉ gấp 10 lần.

Quân Thường Tiểu cũng đã rất thỏa mãn rồi.

Dù sao thì hơn 3 vạn viên Tụ Khí Đan, tạm thời đủ để cho các đệ tử sử dụng.

Huống hồ.

Lão Ngụy đã bắt đầu trồng trọt đợt thứ hai rồi.

Môi trường sinh thái được cải thiện, thời kỳ trưởng thành của được liệu được rút ngắn, chất lượng cũng sẽ tăng lên đáng kể.

Có thể nói.

Chỉ cần tiền bạc đầy đủ, hạt giống đủ nhiều, hình thành tuần hoàn, môi trường sinh thái sẽ dần dần thay đổi, Tụ Khí Đan cũng sẽ không thiếu.

Quân Thường Tiểu nghĩ đến sau này Thiết Cốt Phái linh khí lộn lờ, Tụ Khí Đan cuộn cuộn không dứt để cung cấp, ngay lập tức toàn thân thoải mái, một lúc lên năm tầng lầu cũng không phải chuyện khó.

"Chưởng môn."

Lê Lạc Thu bước vào đại điện, nói:

"Ta vừa mới nhận được tình báo, tổng bộ chứng nhận quán Tây Nam Dương Châu cho hai vị trưởng lão đến thành Thanh Dương, cùng với đó là Tạ thành chủ và Triệu chấp sự đang trên đường hướng về Thiết Cốt Phái chúng ta."

Quân Thường Tiểu nói:

"Tổng bộ chứng nhận quán cho người qua đây làm cái quý gì?"

"Theo ta thấy."

Lê Lạc Thu suy đoán nói:

"Thiết Cốt Phái chúng ta được đánh giá là nhị giáp, kinh động đến tổng bộ chứng nhận quán, hẳn là lần này xuất động trưởng lão tự mình đến kiểm tra một phen."

"Chưởng môn."

Lý Thanh Dương nói:

"Triệu chấp sự tới chơi."

Quân Thường Tiểu vừa mới nhận được tin tức nên cũng không có gì bất ngờ, nói:

"Cho mời người vào đi."

Lý Thanh Dương nói:

"Triệu chấp sự đi cùng hai lão giả khí thế hùng hậu, tu vi ít nhất cũng là Vô Tông Cảnh."

Không phải là tới đập phá chứ?

Hệ thống nói:

"Chủ nhân không chỉ có khuynh hướng thích tự ngược đãi, còn có khuynh hướng thích bị chèn ép."

"Cút!"

Lý Thanh Dương nói:

"Tạ thành chủ cũng đi cùng, vô cùng tôn kính đối với hai vị lão giả này, theo đệ tử thấy có lẽ là các nhân vật lớn."

"Nói như thế, bốn tọa không đích thân xuất môn đón tiếp, có phải hay không có chút lỗ mãng rồi?"

Quân Thường Tiểu nói:

Lê Lạc Thu nói:

"Ta cảm thấy, chương môn nên nể mặt Tạ thành chủ, ra ngoài nghênh đón cũng chẳng có gì không ổn."

"Đệ tử cũng cho rằng như vậy."

Lý Thanh Dương nói.

"Được."

Quân Thường Tiểu đứng lên nói:

"Xem trên thân phận của Tạ thành chủ, bốn tọa đích thân xuất môn nghênh đón."

.....

"Hừ."

Chân trưởng lão đứng bên ngoài cửa Thiết Cốt Phái, không nhẫn nại nói:

"Đi thông báo một tiếng có cần phải chậm như vậy không?"

"Hay vẫn là nói."

"Chương môn Thiết Cốt Phái kiêu ngạo, không muốn đích thân ra đây đón tiếp?"

Thân là trưởng lão của tổng bộ chứng nhận quán Tây Nam Dương Châu, hẳn chủ động tới một môn phái chứng nhận, đáng lẽ ra phải là hoan nghênh từ trong hẻm ra tới ngõ.

Tạ Quảng Côn cười nói:

"Chân trưởng lão đột ngột ghé thăm, không có thông báo trước một tiếng. Quân chương môn khẳng định chưa kịp chuẩn bị, cho nên có chỗ nào tiếp đón không được chu đáo xin đừng để tâm"

Tạ thành chủ đáng yêu của chúng ta, đúng thật là luôn hướng về Quân Thường Tiểu.

Đương nhiên.

Nỗ lực sẽ không phí công.

Quân Thường Tiểu sờ dĩ muốn ra ngoài nghênh tiếp, chính là vì mặt mũi của Tạ thành chủ.

"Cốt kết."

Cửa lớn màu đỏ mở rộng.

Quân Thường Tiểu từ bên trong bước ra, nhìn cũng không nhìn tới hai vị trưởng lão tổng bộ chứng nhận quán, chấp tay nói:

"Tạ thành chủ có thời gian rảnh rồi đến Thiết Cốt phái chúng ta nha."

"Hầy..."

Tạ thành chủ có chút ngơ ngác, nói:

"Quân Chương môn, hôm nay Tạ mỗ bồi hai vị trưởng lão tổng bộ chứng nhận quán Tây Nam Dương Châu tới đây làm việc."

Tổng bộ Tây Nam Dương Châu, sáu chữ này nói ra rất vang vọng, rõ ràng là âm thầm ám chỉ người kia, những người tới là nhân vật lớn, tuyệt đối không thể lãnh đạm.

"Hóa ra là trưởng lão tổng bộ chứng nhận quán."

Quân Thường Tiểu chấp tay lên, nói:

"Thất lễ, thất lễ."

Chân trưởng lão nhàn nhạt nói:

"Quân chương môn cho chúng ta đứng bên ngoài chờ lâu như vậy, thật sự rất là kiêu căng a."

Chu trưởng lão nói:

"Quân chương môn người ta còn phải xử lý sự vụ môn phái, càng không thể mỗi ngày đều đứng ở trước cửa đón tiếp, người nào đó không nên tính toán chi li thái quá."

Nhìn xem.

Lại mèo chó cắn lộn nữa rồi!

Chân trưởng lão thân nhiên nói:

"Chu trưởng lão, lần này tới chứng nhận, nếu như thực lực Thiết Cốt Phái không đạt tới nhị giáp, vấn đề hẳn là rất lớn nha."

"Lão phu tin tưởng vào đánh giá của Triệu chấp sự, há có thể xây ra vấn đề."

Chu trưởng lão nói.

Hai người đang dùng ngôn ngữ công kích lẫn nhau, không khí có phần trầm trọng, chuyện này khiến Tạ thành chủ là người bị kẹp ở giữa, đột nhiên có chút xấu hổ.

Triệu chấp sự đứng phía sau lưng thì mồ hôi lạnh ướt cả áo.

Chân trưởng lão đi chuyển này, rõ ràng là nhắm vào mình, nếu như tiềm lực Thiết Cốt Phái không đạt nhị giáp, khẳng định mình xong đời!

Giờ phút đó, hần bỗng nhiên dâng lên một cái ý nghĩ đáng sợ.

Lúc trước chứng nhận đẳng cấp môn phái cho Thiết Cốt Phái, những đệ tử Võ Đồ có khí tức hùng hậu kia, biết đâu lại là Quân Thường Tiểu dùng tiền đi thuê!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 272: Nghiêm túc chứng nhận!

Chứng nhận đẳng cấp môn phái là già, không phải chưa từng xảy ra.

Mặc dù cuối cùng bại lộ, nhận hình phạt nghiêm khắc của chứng nhận quán, nhưng hầu như cách một đoạn khoảng thời gian, sẽ có người bí quá hóa liều.

Thiết Cốt Phái nếu như thuê người chứng nhận già, hôm nay đột nhiên bị chứng nhận quán vạch trần, toàn bộ đệ tử không chỉ trở thành kẻ ghê tởm, phá hỏng tương lai của bản thân sau này, ngay cả tính mạng cũng phải quan ngại.

Nghĩ đến đây.

Triệu chấp sự tuôn ra mồ hôi lạnh càng nhiều, tâm trí cũng loạn hết cả lên.

“Chư vị.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Bên ngoài gió lớn, xin mời vào bên trong.”

Chân trưởng lão đi trước một bước.

Châu trưởng lão và Tạ thành chủ một trước một sau đi vào.

Triệu chấp sự đi vào phía trước, thấp giọng nói:

“Quần chúng môn, tính mạng của Triệu mỗ nằm trong tay người đó, hy vọng chứng nhận lần hai này đừng xảy ra cái gì bất trắc.”

Lúc này, hần hận không thể quỳ xuống, vừa khóc vừa la lên nhất định phải đánh giá ra nhị giáp.

Quân Thường Tiểu không hiểu nói:

“Vì cái gì lại có bất trắc hả?”

Triệu chấp sự nói:

“Ý của Triệu mỗ là ngàn vạn lần mong đệ tử quý phái nghiêm túc đối với việc chứng nhận, đừng chơi tiểu xảo đùa giỡn gì đó.”

Quân Thường Tiểu đi cùng hần vào bên trong, thấp giọng nói:

“Triệu chấp sự, nếu như Thiết Cốt Phái ta chứng nhận lần hai không đạt tới nhị giáp, người hần sẽ gặp phiền phức đúng không?”

Triệu chấp sự thấp giọng nói: “Vô cùng phiền phức!”

“Đã hiểu.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Chứng nhận lần thứ hai này, bốn tọa nhất định sẽ cho đệ tử nghiêm túc thực hiện, chỉ là...”

Hần ngừng một lúc, nói:

“Triệu chấp sự và Tàn minh chủ có quan hệ thân mật, Quân mỗ và Tàn minh chủ lại có thù oán, chuyện này có chút khó xử nha.”

Quân Thường Tiểu vẫn nhớ rõ người này ở lâu chứng nhận vĩnh vào hồng hách như thế nào, làm khó bản thân như thế nào.

Nếu như không phải Mã trưởng lão ra mặt giúp đỡ, môn phái muốn chứng nhận bát lưu e rằng phải chạy đến quận bên ngoài rồi.

Triệu chấp sự sắc mặt đại biến.

Hần vội vàng nhỏ giọng nói:

“Quần chúng môn, Triệu mỗ và Tàn minh chủ chẳng qua chỉ nói miệng mà thôi, chẳng có cái gì thân thiết cả, xin đừng hiểu nhầm.”

Lúc này, cho dù Tàn minh chủ kết nghĩa huynh đệ với hấn, nhất định cũng phải cắt đứt quan hệ, dù sao chuyện này liên quan đến cái mạng nhỏ của mình.

Quân Thường Tiểu nói:

“Quân mỗ cũng là nhìn thấy thế, cho nên rất hy vọng Triệu chấp sự về sau đối với việc chứng nhận của liên minh Bách Tông, có thể lưu ý nhiều hơn.”

Đây tuyệt đối là lời nói ngược!

Đây tuyệt đối là đang nói với bản thân, đối với thế lực liên minh Bách Tông phải làm khó nhiều hơn!

Triệu chấp sự nghiêm túc nói:

“Nhất định, nhất định rồi!”

Chân trưởng lão đi ở phía trước dừng lại, quay đầu nói:

“Hai người các ngươi ở phía sau thì thầm, lẽ nào đang tính toán chơi xỏ lão già này sao?”

Quân Thường Tiểu nói:

“Thiết Cốt phải ta xưa nay đều dựa vào thực lực để chứng minh, không bao giờ có chuyện lừa người dối lòng.”

“Thực lực á?”

Chân trưởng lão nhàn nhạt nói:

“Chỉ có trải qua chứng nhận mới có thể chứng minh, mồm miệng nói khoác là không thể được.”

Hầy...

Tên này dường như không thoải mái gì với Thiết Cốt Phái ta.

Chân trưởng lão không phải không thoải mái với Thiết Cốt Phái, nguyên nhân chính là không thoải mái được với Chu trưởng lão.

Theo những gì hấn thấy, nếu như Triệu Hưng Minh nhận hối lộ riêng nhất định sẽ xỏ hạt móc xích với Thiết Cốt Phái, kết quả không thể nào thoát khỏi quan hệ với Chu trưởng lão.

Hầy...

Đấu đá giữa những người thành niên trong thế giới này có chút phức tạp a!

Bên thiệt thòi vẫn là Thiết Cốt Phái, bởi vì giữa hai vị trưởng lão vốn có ân oán, vô duyên vô cớ nằm yên vẫn bị trúng đạn.

Đây nếu mà đổi thành môn phái khác, trúng đạn thì trúng đạn thôi, nhưng Quân Thường Tiểu là người chịu trúng đạn không lý do sao?

Hấn không phải!

Vì thế, Chân trưởng lão không thoải mái với bản thân thì nhất định khiến hấn không thoải mái.

“Vị trưởng lão này..”

Quân Thường Tiểu nói:

“Tổng bộ chứng nhận quán các ngươi trước sau hai lần đến Thiết Cốt Phái ta, lẽ nào đối với chứng nhận lần trước có nghi ngờ?”

“Có nghi ngờ hay không, Quân chương môn và Triệu chấp sự trong lòng phải hiểu rõ chứ?”

Chân trưởng lão ngữ khí lạnh đạm nói.

Lai già bất thiện a! (Người đến không có thiện ý.)

Quân Thường Tiểu nói:

“Ý của ngươi là Thiết Cốt Phái ta và Triệu chấp sự cố ý thông đồng, làm giả chứng nhận môn phái?”

“Có giả hay không, chứng nhận lại từ đầu sẽ biết.”

Nói đến đây, Chân trưởng lão thần sắc ngẩn ra, bởi vì đã nhìn thấy đại diện hùng vĩ khi thế của môn phái.

Chu trưởng lão im lặng từ đầu đến giờ, ánh mắt lão cũng hiện lên sự ngạc nhiên.

Là nhân vật lớn của vương thành, hấn đã nhìn qua biết bao kiến trúc xa hoa hơn đại diện của Thiết Cốt Phái, nhưng một môn phái thất lưu có thể đạt đến trình độ này thì quá hiếm có.

Tạ thành chủ cũng tròn hai mắt.

Trời ạ!

Đại diện môn phái của Quân chương môn quá xa hoa rồi!

“Hừ!”

Chân trưởng lão nhàn nhạt nói:

“Xây đại điện xa hoa như vậy, thực lực không theo được, kết quả cũng chỉ là công phu trên giấy.”

“Chân trưởng lão nói lời này không đúng rồi.”

Chu trưởng lão nắm bắt cơ hội, tức giận nói:

“Quần chúng môn xây đại điện nguy nga lộng lẫy như vậy, nói ra tâm chí mạnh mẽ muốn môn phái cường đại hơn.”

“Không sai.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Đã kiến tông lập phái, Quân môn đương nhiên muốn Thiết Cốt Phái cường đại hơn, vì thế mới xây dựng đại điện hào hùng khí khái, miễn để về sau đẳng cấp đi lên thì lại phải trùng tu.”

Châu trưởng lão giờ ngón tay cái, nói:

“Tình Vãn đại lục chính là thiếu người có tham vọng như Quân chúng môn, thanh niên có tâm chí cầu tiến.”

Mặc dù Chân trưởng lão khen Quân Thường Tiểu, bất quá giữa hai người không có cái gì quan hệ, cho nên chín phần là lời khách sáo.

Chân lạnh giọng nói:

“Có tham vọng tất nhiên không sai, nhưng nếu như là giấc mộng hão huyền không thực tế, hoặc đầu tư đi vào con người không chính đáng, vậy cũng chỉ là lừa người dối lòng.”

Mẹ nó!

Tên này lẽ nào nhận định Thiết Cốt Phái ta thật sự là giả sao?

Được!

Được lắm!

Lão tử triệu tập toàn bộ đệ tử đến đây, nghiêm túc kiểm tra một lần, cho ngươi hiểu biết cái gì gọi là dùng thực lực chứng minh tất cả!

Quân Thường Tiểu muốn khiêm tốn, nhưng đối phương nhận định hấn lừa người dối lòng, vậy thì nhất định phải phách lối đánh vào mặt đối phương!

“Thanh Dương.”

Quân Thường Tiểu hết nói:

“Triệu tập tất cả đệ tử lần trước tham gia kiểm tra đến đây, để vị trưởng lão này cẩn thận đo lại một lần.”

“Vâng!”

Không lâu sau, 550 tên đệ tử toàn bộ tập trung trên sân luyện võ.

Triệu chấp sự lập tức thở phào một hơi.

Những đệ tử này đứng là nhóm lần trước chứng nhận.

Cho dù thật sự là Quân chúng môn thuê người tới, chỉ cần còn ở đây, nhị giáp nhất định không chạy đi đâu được.

“Không tệ, không tệ!”

Chu trưởng lão nhìn chúng đệ tử Thiết Cốt Phái, tâm tắc khen ngợi nói:

“Từ khi thế toát ra, đều là những mầm móng tốt.”

Hấn là trưởng lão của tổng bộ chứng nhận quán, sức mạnh của nhãn lực nhất định sâu sắc hơn Triệu chấp sự nhiều.

Chân trưởng lão nhàn nhạt nói:

“Những đệ tử này mặc dù không tệ, nhưng nhiều nhất chỉ là nhất giáp, Triệu chấp sự đánh giá nhị giáp có chút quá đáng!”

Triệu chấp sự nói:

“Thưa Chân trưởng lão, sau khi thuộc hạ kiểm tra đệ tử Thiết Cốt Phái mới cho đánh giá nhị giáp.”

“Thật không?”

Chân trưởng lão nhàn nhạt đáp:

“Vậy thì bắt đầu chứng nhận lại đi.”

Trong lúc nói, hấn lấy ra đá khảo nghiệm, nói:

“Quần chúng môn, ngươi chắc hẳn đã biết quy định, mời đệ tử... kiểm tra lực lượng.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Các đệ tử nghe lệnh, hai vị trưởng lão đây đến từ tổng bộ chứng nhận Tây Nam Dương Châu, muốn lần thứ hai chứng nhận Thiết Cốt Phái ta, toàn bộ thành thật nghiêm túc kiểm tra cho bản tọa!”

“Vâng!”

Các đệ tử đồng thanh lớn giọng hét.

“Soạt!”

Thôi Bất Kiện xuất trận trước tiên, điều động linh lực trong nội thể, tụ hợp trong nắm đấm mạnh mẽ tung ra.

Lần này, hắn hoàn toàn nghiêm túc kiểm tra, không có ý áp chế sức mạnh!

“Rầm!”

Sức mạnh hiển thị 1 vạn 3 cân.

Hơ.

Triệu chấp sự tròn mắt.

Tên đệ tử này lần trước chứng nhận, sức mạnh đâm ra cũng chỉ có 3000 cân.

1 vạn 3 và 3000, khoảng cách quá lớn!

Chu trưởng lão và Chân trưởng lão cũng có chút ngơ ngác, dù sao đánh ra 1 vạn cân, có thể so với một Võ Sư nhất phẩm bình thường.

“Rầm!”

Người tiếp theo xuất thủ là Tư Mã Trọng Đạt, một đấm được tung lên đá khảo nghiệm, lực lượng hiển thị là 1 vạn 4 cân.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Đám người Lý Thượng Thiên, Dương Ngọc Hoa lần lượt xuất trận.

Những Võ Đồ này gia nhập môn phái khá sớm, sức mạnh kiểm tra toàn từ 1 vạn cân trở lên.

Kiểm tra đến đám đệ tử mới gia nhập Dương Khổng, bởi vì vừa từ Khai Mạch mười hai đoạn bước vào Võ Đồ, lực lượng san sát nhau khoảng 4000 cân, nhưng vẫn cao hơn nhiều so với định mức kiểm tra.

Nội tâm Triệu chấp sự cuộn cuộn sóng gió.

Sau cùng năm mươi tên đệ tử, lần trước kiểm tra còn là Khai Mạch mười hai đoạn, chưa qua bao lâu đã đột phá lên Võ Đồ rồi.

Quân Thường Tiểu đâm một quyền ra, đá khảo nghiệm thông thường lại vỡ một lần nữa.

Chân trưởng lão và Chu trưởng lão lập tức tròn mắt há hốc mồm, Tạ thành chủ thiếu chút nữa đứng không vững, kinh ngạc đến mức ngã ngồi trên mặt đất.

Một quyền đánh vỡ đá khảo nghiệm, lực lượng tuyệt đối phải trên 10 vạn cân!

Chương môn của môn phái thất lưu, có thể đánh ra lực lượng ngang với Võ Tông nhất phẩm, chuyện này quả thật quá khủng bố!

“Chân trưởng lão đứng chứ.”

Quân Thường Tiểu thu hồi quyền lại, quay đầu, nhân nhợt nói:

“Quân mỗ và năm trăm năm mươi tên đệ tử đã hoàn thành kiểm tra, không biết có phù hợp đánh giá lần trước?”

“Không phù hợp!”

Chu trưởng lão lên tiếng trước.

“Ồ?”

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên.

Chu trưởng lão thần sắc nghiêm trọng nói:

“Dựa vào thể hiện trong kiểm tra của Quân chương môn và đệ tử, phải là... tam giáp!”

“Tam... tam giáp!”

Tạ thành chủ toàn thân chấn động, lao đảo lùi về phía sau hai bước, ánh mắt hết sức kinh ngạc và sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 273: Thiết Cốt Phái, hy vọng của thành Thanh Dương!

Môn phái tam giáp chỉ có quận tứ đẳng trở lên mới xuất hiện, vùng đất nhân kiệt dồi dào, cao thủ như mây, đường nhiên tiềm lực sẽ vô cùng to lớn.

Nhưng ngày hôm nay, vào thời khắc này.

Chu trưởng lão nhìn đệ tử Thiết Cốt Phái khảo nghiệm xong, cho ra kết quả đánh giá tam giáp, không thể nghi ngờ chuyện này vô cùng chấn động!

Phải biết, đây chỉ là một cái môn phái thất lưu!

Phải biết, đây chỉ là một cái quận cửu đẳng không đáng nhắc tới!

Tạ thành chủ nghe được đánh giá của Chu trưởng lão, tinh thần bị chấn động mãnh liệt, ánh mắt tràn đầy sự kinh hãi!

Sau khi hẳn biết Thiết Cốt Phái được đánh giá nhị giáp, cả người đã có chút khó tự kiềm chế, hiện tại kiểm tra lại một lần nữa, kết quả đánh giá cho ra một cái tam giáp, tuyệt đối có mười lần lực sát thương linh hồn!

Ta... bên trong thế giới của ta, xuất hiện một môn phái tam giáp!

Trời đất quý thần!

Chuyện này quá hoang đường, quá không thể tin được!

Nếu như không phải Tạ Quảng Côn có trò trại thân phận thành chủ, sợ rằng lúc này hắn đã lấy tay tát vào mặt mình, xác nhận chuyện này rốt cuộc có chân thật hay không!

Quận cửu đẳng, môn phái tam giáp!

Chuyện này xác thực vô cùng chấn động, nếu như truyền đến bên ngoài giang hồ, khẳng định sẽ gây nên một trận sóng to gió lớn!

"Chân trưởng lão."

Chu trưởng lão nói:

"Người có ý kiến gì với đánh giá này của lão phu không?"

Chân trưởng lão trầm mặc một lúc, nói:

"Không ý kiến."

Hắn mặc dù đối nghịch khắp nơi với Chân trưởng lão, nhưng vừa rồi đệ tử Thiết Cốt Phái kiểm tra xong, dù có thế nào cũng chính là tam giáp.

Vì cái gì?

Bởi vì, số lượng đệ tử có thể đánh ra lực lượng 10 ngàn cân ngang với một tên Võ Sư nhất phẩm, ít nhất có trên 50 người!

Bọn họ chỉ mới là Võ Đồ Cảnh a!

Dưới tình thế đẳng cấp thấp, có thể bạo phát lực lượng cấp Võ Sư, tuyệt đối có thể nói là tiềm lực vô hạn, tuyệt đối xứng đáng với đánh giá tam giáp!

Thực tế mà nói, nếu như cho Thiết Cốt Phái thêm mấy tháng, đệ tử Võ Đồ Cảnh có thể đánh ra lực lượng Võ Sư Cảnh, toàn bộ môn phái ai cũng làm được.

Dù sao có Tổ Thể Đan, có phòng huấn luyện, có Tháp Rèn Luyện!

Triệu chấp sự cũng là ngẩn người một lúc lâu.

Hóa ra một khi đệ tử Thiết Cốt Phái nghiêm túc, chính là đáng sợ như vậy.

Hóa ra, chính mình đã đánh giá thấp!

"Chân trưởng lão."

Chu trưởng lão nói:

"Cũng may nhờ có nghi vấn của người, nếu không phải vậy, chứng nhận quán chúng ta thật sự nhận lầm."

Lời nói này...

Chân trưởng lão nhất thời nóng hết cả mặt, giống như bị người khác hung hăng tát một cái.

Giả vờ như là chứng nhận nhầm lẫn, ngược lại chứng nhận ra một cái môn phái tam giáp, tình huống này có chút quá khó xử.

Chu trưởng lão chấp tay nói:

"Quần chúng môn,

chúng ta còn phải trở về tổng bộ ngay tức khắc, không quấy rầy môn phái!"

Thiết Cốt Phái được đánh giá tam giáp, đây là chuyện lớn, khẳng định phái gấp rút trở về báo cáo quán chủ, đồng thời ghi lại đánh giá vào sử sách.

Quân Thường Tiểu nói:

"Hai vị trưởng lão, Thiết Cốt Phái ta mới vừa vận khởi đầu, tôn chỉ thứ nhất môn phái cũng là làm việc khiêm tốn, mong chuyện này không nên rêu rao khắp nơi."

Cho đệ tử nghiêm túc kiểm tra, còn nói là khiêm tốn?

Tạ thành chủ im lặng.

Quân chương môn của ta, môn phái ngoại đến cùng có bao nhiêu cái tôn chỉ thứ nhất thế!

Chu trưởng lão hơi có chút ngạc nhiên.

Môn phái khác dù chỉ được chứng nhận là tam át, kết quả chính là trắng trợn rêu rao, từ đó nâng cao danh vọng môn phái.

Thiết Cốt Phái được chứng nhận là môn phái tam giáp, kết quả lại muốn khiêm tốn, thật đúng là không theo lẽ thường mà.

Thực tế ba bậc tam giáp, đối với Quân Thường Tiểu mà nói chẳng để trong lòng, bởi vì không có ngoại chứng nhận, ta vẫn có thể mạnh thêm.

Chu trưởng lão nói:

"Nếu như Quân chương môn đã nói vậy, chứng nhận quán chúng ta nhất định sẽ giữ bí mật chuyện này, không công khai với ngoại giới."

"Đa tạ."

Quân Thường Tiểu nói:

"Các vị có muốn ở lại môn phái ăn một bữa cơm rồi hẵng đi?"

"Chuyện này..."

Dưới sự mời chào tận tình khó từ chối, mọi người quyết định ở lại ăn một bữa cơm, sau đó... Từng người ăn tới mức lệ rơi đầy mặt.

Hai tên trưởng lão đã từng ăn không ít sơn hào hải vị, nhưng sau khi nếm thử thức ăn của Liễu Uyển Thi, mới biết lúc trước bản thân ăn cơm chẳng khác gì ăn cỏ dại!

Một cái môn phái thất lưu, có thể sở hữu một tên đầu bếp đỉnh cao như thế, khó trách đệ tử sẽ cường hãn như vậy.

Sau khi cơm nước no nê, Chu trưởng lão chấp tay nói:

"Quân chương môn, chúng ta xin cáo từ!"

Quân Thường Tiểu tận tình đưa ra tới ngoài cửa.

Thân là người đứng đầu một phái, đương nhiên phải có phong độ, nếu như ngay cả câu “thứ cho đường xa không tiễn” cũng nói ra, chỉ khiến cho người khác cảm nhận hân quá ngạo mạn.

Sống ở dị giới, cần phải có khoa trương, nhưng không thể không dùng não.

"Tạ thành chủ."

Quân Thường Tiểu nói:

"Ngoại vì cái gì còn không đi."

Tạ Quảng Côn biểu lộ vẻ mặt nghiêm túc nói:

"Quân chương môn, thật sự không dám giấu, Tạ mỗ vẫn chưa ăn no."

Quân Thường Tiểu thiếu chút nữa lão đảo ngã người xuống đất.

...

Tạ thành chủ đáng yêu của chúng ta, quay đầu trở lại nhà ăn dùng một bữa cơm, lúc này mới trở lại nói chuyện chính:

"Quân chương môn, Thiết Cốt Phái dưới sự chỉ đạo của ngoại, chỉ trong vòng vài tháng ngắn ngủi, đã có sự biến hóa nghiêng trời lệch đất."

Lời này tuyệt không phải nịnh nọt.

Thiết Cốt Phái đã từng chỉ là một môn phái bất nhập lưu trong mắt hân, kể từ khi bộc lộ ánh sáng ở sự kiện Bách Tông chiêu mộ, một đường đến nay không thể ngăn cản, chuyện này thật sự khiến Tạ Quảng Côn rất bất ngờ.

Lúc trước bởi vì chuyện tiêu diệt Linh Tuyền Tông, Quân Thường Tiểu không tiếc trở mặt với Tần minh chủ, chính là một tiểu gia hỏa rất có tính cách, dám nghĩ dám làm.

Quân Thường Tiểu khiêm tốn nói:

"Môn phái chỉ mới vừa có khởi đầu, đường đi còn rất dài."

Tạ thành chủ nói:

"Theo Tạ mỗ thấy, môn phái của Quân chưởng môn tựa như là một con cự long ngủ say ở Thiết Cốt Sơn, đợi đến ngày thức tỉnh, chính là lúc bay lên chín tầng trời!"

Lời này rất xúc động đến Quân Thường Tiểu.

Nguyên nhân là, quốc gia kiếp trước của hắn được ví như là Đông Phương Cự Long, chậm rãi thức tỉnh trong mấy chục năm phát triển, cuối cùng sẽ có một ngày, tiếng long ngâm chắc chắn sẽ vang vọng khắp nơi trên trời cao!

Quốc gia ta, nhà ta.

Cũng không biết, một kiếp này có cơ hội trở về hay không!

Nếu như có cơ hội đổi tên môn phái, hắn hẳn sẽ cân nhắc đổi tên môn phái thành Hoa Hạ, dùng hai chữ này từng giây từng phút nhắc nhở bản thân, mặc dù đã xuyên không đến dị giới, nhưng vẫn luôn là một người Hoa Hạ!

Tạ thành chủ nói tiếp:

"Thành Thanh Dương ta có thể xuất hiện một cái môn phái tiềm lực vô hạn như vậy, quả thật chính là phúc lớn."

Quân Thường Tiểu nói:

"Tạ thành chủ quả khen."

Tạ Quảng Côn nói chuyện phiếm thêm một lúc, sau đó cáo từ lên đường.

Khi hắn đi đến chân núi, ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh núi đã trải qua sơ bộ có lính khí quanh quần, ánh mắt ngưng trọng nói:

"Quân chưởng môn, mong người có thể bình yên phát triển, ba trăm sáu mươi vạn con dân thành Thanh Dương, cảm thấy tự hào mãnh liệt khi có Thiết Cốt Phái tồn tại!"

Ba trăm sáu mươi vạn con dân: Vì cái gì lấy chúng ta đại biểu, bất quá, chúng ta sẵn lòng!

Trong thâm tâm của Tạ thành chủ, Thiết Cốt Phái đã trở thành hy vọng của thành Thanh Dương.

Bởi vì có câu một người đắc đạo gà chó lên trời, môn phái ngay tại khu vực nhà mình, sớm muộn cũng có ngày tràn đầy vinh dự khi nó trở nên cường đại!

...

Bởi vì Quân Thường Tiểu muốn khiêm tốn phát triển, Tạ thành chủ về đến thành Thanh Dương thành, một mực chôn tin tức Thiết Cốt Phái được đánh giá tam giáp ở trong lòng.

Rõ ràng là chuyện huy hoàng của cả tòa thành, kết quả không nói ra được, có ai thấu hiểu nỗi lòng này đau khổ biết bao nhiêu.

Người đau khổ hơn chính là quán chủ chứng nhận quán.

Một cái quán cứu đảng, xuất hiện một môn phái tam giáp tiềm lực vô hạn, loại chuyện này đáng lẽ phải công bố ra ngoài, giúp cho danh tiếng của mình vang dội ở Tây Nam Châu.

Nhưng mà, Thiết Cốt Phái đã lựa chọn khiêm tốn, hắn cũng chỉ có thể ngậm ngùi yên lặng ghi vào danh sách, không công bố việc này ra ngoài.

"Quán chủ."

Chu trường lão nói:

"Theo cách nhìn của lão phu, Quân chưởng môn hẳn là lo lắng danh tiếng quá lớn, sẽ đưa tới những phiền phức không cần thiết, cho nên mới lựa chọn khiêm tốn phát triển."

Dịch Thiên Kiện lắc đầu, nói:

"Môn phái được đánh giá tam giáp, sẽ đặc biệt được chứng nhận quán bảo hộ, lựa chọn không công bố ra ngoài, chẳng khác nào từ bỏ quyền lợi này."

A?

Còn có chuyện này?

Nếu như Quân chưởng môn biết, chắc chắn sẽ tổn thương sâu sắc!

Cái con em nó chứ khiêm tốn, ta chính là lo lắng sợ quá nổi danh, sợ heo mập ba nhà nhìn ngó, sớm biết có chứng nhận quán bảo hộ, thỏa sức đi khoa trương rồi!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 274: Võ Sư bát phẩm!

Quân Thường Tiểu đối với đánh giá tam giáp, cũng không có để ở trong lòng, cho nên vẫn là như thường ngày, hoặc là tu luyện một chút, hoặc là bồi dưỡng đệ tử.

Theo hắn thấy, chỉ có phát triển Thiết Cốt Phái trở thành tông môn mạnh nhất trên Tinh Vãn đại lục, từ đó giải trừ ràng buộc với ‘cục gạch’, thoát khỏi quả bom hẹn giờ kia, mới là điều quan trọng nhất!

"Aii.."

Lê Lạc Thu nói:

"Chूंròng môn lựa chọn khiêm tốn, bỏ lỡ cơ hội để môn phái thanh danh vang dội, thật sự là đáng tiếc mà."

Quân Thường Tiểu uống một ngụm trà, nói:

"Chỉ cần Thiết Cốt Phái chúng ta thực lực đủ mạnh, cơ hội thanh danh vang dội còn có rất nhiều, không nhất thiết phải là lần này."

Lê Lạc Thu nói:

"Ý của ta là, nếu như ngoại giới biết rõ môn phái chúng ta được đánh giá tam giáp, khẳng định sẽ hấp dẫn rất nhiều thiếu niên ưu tú đến ghi danh."

"Tuồng đồng."

Quân Thường Tiểu nói:

"Cũng sẽ hấp dẫn rất nhiều môn phái đến khiêu chiến không ngừng nghỉ."

Lê Lạc Thu suy nghĩ một lát, nói:

"Nghe cũng hợp lý."

Tại Tinh Vãn đại lục, rất nhiều người sẽ chủ động khiêu chiến võ giả cảnh giới cao hơn, từ đó chứng minh bản thân mới là mạnh nhất, đánh ra danh tiếng muôn đời.

Cũng có rất nhiều thế lực rảnh đến bệnh hoạn, hết chuyện tìm môn phái đẳng cấp cao, đánh ra danh tiếng môn phái.

Thiết Cốt Phái được đánh giá tam giáp, một khi chuyện này truyền ra ngoài, sợ rằng sẽ tạo nên sóng to gió lớn.

Một cái quận cửu đẳng, kết quả lẫn ra một cái môn phái tam giáp?

Rất nhiều thế lực tất nhiên sinh ra nghi vấn, sau đó chạy đến nhà khiêu chiến.

Thiết Cốt Phái có phương châm phát triển là cần phái khiêm tốn đi lên, nếu như mỗi ngày phải đối phó với thế lực khắp nơi khiêu chiến, khẳng định sẽ đau hết cả trứng.

...

Đệ tử Thiết Cốt Phái cảm thấy tự hào vô cùng khi môn phái được đánh giá tam giáp, cũng vì thế mà tu luyện càng thêm khắc khổ, không thể ngán cản!

Cứ như vậy.

Tinh thần tu luyện trong môn phái ngày càng đậm

Quân Thường Tiểu tạm thời không thiếu tài nguyên, có đầy đủ đan dược cung cấp, cho nên đặt toàn bộ tâm tư vào việc tu luyện của mình.

Môn phái thất lưu?

Đây chỉ là mới cất bước lên bậc thứ hai.

phía sau đó còn có lục lưu, còn có cấp bậc tông môn cao hơn đợi hấn siêu việt!

Quân Thường Tiểu thân là đứng đầu một phái, vô luận có được chứng nhận quán tán thành hay không, bản thân cũng phải nâng cao tu vi.

...

Đầu tháng

Ngái gia tiếp tục tổ chức buổi đấu giá.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, Ngái gia chủ tự mình chạy đến môn phái đưa tiền, hạt giống và dược liệu.

Sau đó không ít đan dược theo đó luyện chế ra, Quân Thường Tiểu thầm nói:

"Mình không thể cứ như thế cấp phát được, cần phải thiết lập một cái Đan Dược Các, sau đó cho đệ tử tự thân đi lấy."

Tại môn phái khác, nếu không có máy cung cấp đan dược, cũng sẽ từ trường lão phân phát.

Đệ tử muốn nhận đan dược, cần phải dựa vào trình độ cống hiến, cần phải dựa vào tu vi cảnh giới.

Bởi vì bên trong Thiết Cốt Phái không có chức vụ trường lão, cho nên Quân Thường Tiểu thành lập một cái Đan Dược Các, tạm thời do các thành viên Dược Đường phụ trách phân phát.

Đương nhiên.

Chắc chắn sẽ không tùy tiện người nào đến cũng phát, dù sao hiện nay tài nguyên không đủ chèo chống thời gian dài.

Quân Thường Tiểu ban bố một cái quy tắc, đẳng cấp đệ tử thế nào, mỗi tháng đệ tử có thể nhận số lượng Tụ Khí Đan thế đấy.

Còn về Tổ Thể Đan, Khai Mạch Đan và Khí Toàn Đan thì có thể tùy tiện nhận.

Nói như thế, Quân Thường Tiểu không cần phân phát đan dược cho đệ tử nhập môn, thay vào đó để bọn họ tự thân lột xác đến Đan Dược Các nhận lấy.

Đan Dược Các chỉ là khởi đầu.

Quân Thường Tiểu suy tính chờ có đầy đủ khoáng thạch, luyện chế ra càng nhiều vũ khí, sau đó thiết lập một cái Bình Khí Các, để các đệ tử có cống hiến với môn phái tự mình đi đổi lấy.

Lục Thiên Thiên tựa người ở trước cửa đại điện, thân nhiên nói:

"Môn phái dưới sự quản lý của chương môn, ngày càng toàn diện."

"Còn không phải vậy."

Quân Thường Tiểu nói:

Mấy tháng phát triển, nếu như không có gì thay đổi, chẳng khác nào nói hán đã tròng xe cát.

"Nhưng mà."

Lục Thiên Thiên lạnh lùng nói:

"So sánh với tông môn lớn chân chính, vẫn còn có sự chênh lệch rất lớn."

Quân Thường Tiểu nói:

"Không có ai ăn một miếng trở thành đại bàn tử (người mập mạp), cho nên không cần nóng vội, từ từ cái gì tới sẽ tới."

Lục Thiên Thiên không nói gì thêm, quay người rời đi.

Nữ nhân này, vẫn là lạnh băng trước sau như một.

...

Các đệ tử nhận đan dược tương ứng, hoặc là tu luyện bên trong Linh Khí Trộn tăng cường, hoặc là chạy đến phòng huấn luyện, cũng có thể tới luyện bên trong Tháp Rèn Luyện.

Quân Thường Tiểu sắp xếp mọi chuyện xong xuôi, tiếp tục quá trình tu luyện của mình, chuẩn bị xung kích hướng về phía Võ Sư bát phẩm.

Đáng tiếc, cảnh giới càng cao, độ khó trong tu luyện cũng cao theo, cho dù có Tự Khí Đan gấp n lần tiếp tế, ít nhiều cũng cần phải mất một tháng.

Môn phái phát triển phải từ từ tiến tới.

Tu vi khẳng định cũng phải từng bước một đi lên.

Cứ như vậy, sóng yên biển lặng trôi qua một tháng, trong khoảng thời gian đó, môn phái từng cử hành khảo nghiệm lực lượng của đệ tử, các đệ tử có tốc độ tu luyện tương đối cao cũng nhận được khen thưởng tương xứng.

Nhóm dược liệu thứ tư ở dược viên, dưới sự đốc lòng chăm chú của lão Ngụy và thành viên Dược Đường cũng đã trưởng thành, kết quả cung cấp cho Quân chương môn không ít Tự Khí Đan gấp n lần.

Điều khiến hân đề ý nhất vẫn là 200 ngàn gốc dược liệu trồng xung quanh môn phái, một khi trưởng thành lần nữa, không chỉ có thể thu hoạch lượng lớn dược liệu, mà còn có thể giúp cho linh khí ở Thiết Cốt Sơn trở nên tốt hơn.

Nửa tháng sau.

Nhóm dược liệu thứ hai trưởng thành.

Bởi vì nguyên nhân địa thổ đã từng trồng trọt, chu kỳ trưởng thành của 200 ngàn gốc dược liệu trưởng càng nhanh hơn, cường độ linh khí phía trên cũng mạnh hơn.

Quân Thường Tiểu đặc ý luyện chế hơn 3 vạn viên Tự Khí Đan, một lần nữa bổ sung thêm đan dược cho Đan Dược Các, tiếp tế tài nguyên võ đạo cho đệ tử tu luyện.

Thoải mái hơn nữa là.

Sau khi nhóm dược liệu thứ hai trưởng thành, linh khí phóng thích tràn ngập tại trên đỉnh núi, lộ ra mấy phần linh tính.

Lão Ngụy dẫn theo thành viên Dược Đường, tiếp tục trồng hạt giống nhóm thứ ba.

Chỉ cần ngày lành tháng tốt tới, Thiết Cốt Sơn tự nhiên sẽ chậm rãi cải tạo thành một tòa núi linh khí dồi dào, phong thủy bảo địa...

...

"Vù vù!"

Bên trong thư phòng, Quân Thường Tiểu tu luyện hết một đêm, linh khí trong đan điền tự vận chuyển đã đạt tới mức cường thịnh, đang không ngừng xuất hiện biến hóa, quanh người phóng xuất ra thiên địa thuộc tính đảo đạt.

Nửa canh giờ sau.

Linh khí bắt đầu thu vào trong, trở về bản thể.

"Hà!"

Quân Thường Tiểu thở ra một ngụm trực khí, hai con mắt dần dần mở ra, hai đạo tia sáng lóe lên một cái rồi biến mất.

Điều này đại biểu, cánh giới của hắn đã đột phá đến Vô Sư bát phẩm.

Bởi vì bản thân có Dịch Cân Kinh thần kỳ và đan dược hỗ trợ, kết quả tiêu hao thời gian không tới hai tháng, có thể nói tốc độ có tương đối nhanh!

"Bành!"

Một quyền được đánh vào bên trên máy kiểm tra, lực lượng hiện lên 11 vạn cân!

"Chắc chắn."

Hệ thống cảm khái nói:

"Thực lực bây giờ của chủ nhân, đã dẫn trước cả thiên tài có tư chất ưu tú nhất, hoàn toàn có thể sánh ngang với Vô Tông nhị phẩm bình thường."

Quân Thường Tiểu không hài lòng nói:

"Theo mức độ tăng trưởng này, cho dù đạt tới Vô Sư đỉnh phong, bản thân cũng không cách nào khống chế Thanh Long Yển Nguyệt Đao."

Hệ thống nói:

"Chủ nhân đột phá đến Vô Tông Cảnh, lực lượng một lần nữa tăng lên trên diện rộng, đến lúc đó không cần sử dụng Lực Lượng Phù, cũng có thể dễ dàng thuận tay sử dụng."

"Ừm."

Sau khi đột phá xong, Quân Thường Tiểu vẫn tiếp tục tu luyện.

Hắn bỗng ý thức được một kết quả chưa xót, muốn đột phá đến Vô Sư cửu phẩm, thời gian cần ít nhất phải là bốn tháng!

Thời hạn khiêu chiến Thánh Tuyền Tông, cũng chỉ còn gần kề bốn tháng mà thôi, hy vọng đột phá đến Vô Sư đỉnh phong đã như đá chìm đáy bể, thuyền chìm đáy biển.

Trừ phi...

Quân Thường Tiểu vùng tay lên nói:

"Dùng linh thạch!"

Tụ Khí Đan gấp n lần mặc dù có thể tăng tốc độ hấp thụ linh khí, nhưng bên trong linh thạch hội tụ linh khí càng thêm tinh khiết, một khi lấy ra hấp thụ khẳng định sẽ nhanh hơn hẳn.

Ngày bình thường, Quân thường môn sống chết cũng không nề dùng, bởi vì một viên chính là một vạn lượng, chơi thế chẳng khác nào đốt tiền!

Trước khi khiêu chiến Thánh Tuyền Tông, bản thân muốn đột phá đến Vô Sư đỉnh phong, chỉ có thể dựa vào linh thạch!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 275: Quận chủ thần bí

Quân Thường Tiểu thành tâm tu luyện một tháng, Dạ Tinh Thần đã thành công từ Vô Đờ đỉnh phong bước vào Vô Sư.

Linh căn và tài nguyên ngang hàng với bọn người Lý Thanh Dương, còn có thể người sau vượt người trước, thứ nhất là vì có kinh nghiệm võ đạo đời trước, hai là vì tu luyện Thái Huyền Chân Kinh.

Lại nói.

Bọn người Lý Thanh Dương không có kinh nghiệm võ đạo phong phú, cũng không có tâm pháp Thần phẩm trở lên, thế mà vẫn có thể bám sát Dạ Đế, không cần nói rõ cũng biết, Quân Thường Tiểu đã cung cấp tài nguyên võ đạo cho đệ tử mạnh cỡ nào chứ.

Đây chính là Thiết Cốt Phái.

Dưới tài nguyên của hệ thống, chỉ cần tư chất không quá kém, lại chịu khổ nỗ lực, kết quả đều có thể mạnh lên rất nhanh!

Dạ Tinh Thần làm một Vô Đế trùng sinh, là khuôn mẫu của nhân vật chính, trong môn phái, sự yêu nghiệt và hào quang ngược lại nhìn có vẻ như bị suy yếu không ít.

Không.

Hắn vẫn rất mạnh.

Loại mạnh này, sẽ tùy vào từng loại tài nguyên và Thái Huyền Chân Kinh mà càng thêm rõ ràng.

Về phần đám người Lý Thanh Dương và Tiêu Tội Ký, cũng sẽ không vì chậm hơn sư đệ một bước mà nhụt chí, tiếp tục nỗ lực tu luyện.

Lại qua thêm vài ngày.

Bọn họ lần lượt đem linh lực chuyên hóa, từ Vô Đờ bước vào Vô sư một cách thuận lợi, mở ra một trang võ đạo mới.

“Chương môn.”

Một ngày, Lý Thanh Dương nói:

“Lý sư đệ cũng đã đột phá lên Võ sư, trong số các đệ tử nội môn chỉ còn Điền sư đệ kẹt tại Võ đồ đỉnh phong.”

Nguyên nhân chủ yếu là bởi vì tư chất thượng phẩm.

Bởi vì số lần mua sắm hạn chế, Quân Thường Tiểu muốn thu hoạch được dịch cải tạo tư chất cực phẩm, chỉ có thể bằng vào ban thưởng của hoàn thành nhiệm vụ ần.

Không vội, không vội.

Điền Thất sớm muộn gì cũng sẽ cải tạo thành linh căn cực phẩm.

Còn về băng lãnh Đại sư tỷ, cảnh giới khẳng định đã sớm bước vào Võ Sư.

Nếu là thế thì tính ra, hiện nay trong Thiết Cốt Phái đã có bảy tên đệ tử Võ sư, loại thực lực này đủ để so sánh với môn phái lục lưu.

Còn không đủ, còn phải mạnh hơn!

Thời gian khiêu chiến với Thánh Tuyền Tông chỉ còn lại bốn tháng, Quân Thường Tiểu phát cho mỗi đệ tử nội môn 50 viên linh thạch, hy vọng bọn họ nhanh chóng tăng lên tu vi.

Có lượng lớn Tụ Khí Đan gấp n lần, còn được nhận thêm linh thạch, các đệ tử môn phái khác phải chơi như thế nào đây!

Quân Chương môn, đừng có quá đáng!

...

Theo thời gian mà Thiết Cốt Phái đi thách đấu với Thánh Tuyền Tông ngày càng đến gần, Võ giả ở quận Thanh Dương cũng sẽ thường xuyên đem ra bàn luận.

Mặc dù quãng thời gian này, Thiết Cốt Phái làm không ít chuyện lớn, nhưng đa số mọi người đều không quá xem trọng, dù sao, khiêu chiến thế nhưng là với tông môn ngũ lưu!

Loại này muốn tài nguyên có tài nguyên, tông môn lớn tích góp nội tình lâu năm, tuyệt không phải một cái môn phái mới nổi có thể đi chống lại.

Trong tình huống đại đa số mọi người đều không xem trọng, Tà thành chủ nhưng lại cho rằng có thể!

Dù sao hấn tận mắt thấy môn phái chứng nhận, cho nên hiểu rõ, rất nhiều đệ tử Thiết Cốt Phái đều có năng lực vượt cấp chiến đấu.

"Quân chương môn."

Tà thành chủ nói: "Đi thách đấu Thánh Tuyền Tông, Tà mạo xin thay mặt cho ba trăm sáu mươi vạn con dân của quận Thanh Dương, tiến về Thánh Tuyền Sơn để trợ uy cho ngươi."

Quân Thường Tiểu lườm hấn một cái, nói: "Vì vậy, đây chính là nguyên nhân hôm nay ngươi đến Thiết Cốt Phái bọn ta ăn chực sao?"

Hai người lúc này đang ngồi trong nhà ăn của Thiết Cốt Phái, trên bàn bày tám món ăn, còn xuất hiện thêm một bình rượu ngon.

Tà thành chủ cười nói:

"Quân Chương môn đưa mời, Tà mạo đưa rượu, sao có thể tính là ăn chực chứ."

Nói rồi, hấn cầm đũa lên bắt đầu ăn, biểu lộ muốn có bao nhiêu hạnh phúc liền có bấy nhiêu hạnh phúc.

Trù nghệ* của Liễu Uyển Thi quá tốt rồi, hấn sau khi ăn qua một lần, đến lúc trở về thành Thanh Dương ăn cái gì cũng cảm thấy như là nhai sáp nến.

(* Tài nghệ nấu ăn)

Quân Thường Tiểu vẫn là có thể quán một bữa cơm, vì vậy cùng với Tà thành chủ ăn uống thoải mái, trong lúc ăn còn trò chuyện với nhau về những chuyện hay việc lạ trên giang hồ.

Qua ba tuần rượu.

Tà Quảng Côn thờ dài một hơi, trên mặt hiện ra nét u sầu.

"Tà thành chủ vì cái gì lại than thở vậy?"

Quân Thường Tiểu nói.

Tà Quảng Côn uống một hớp rượu, nói:

"Tà mạo nhận được tin tức, mấy quận lớn của Tây Nam Dương Châu đang tích cực chiêu binh mãi mã, sợ là không lâu sau sẽ phát sinh chiến sự."

Quân Thường Tiểu nói:

"Không có quốc gia cũng đánh trận?"

"Mỗi quận của Tây Nam Dương Châu thật ra đều đã có nghĩa là một quốc gia, vì tài nguyên nên cũng thường xuyên phát sinh chiến sự."

"Đây là trò chơi giữa các quận mạnh với nhau, Tà thành chủ cần gì phải sợ dài lo ngắn đâu."

"Tà mạo có chút sợ, một số quận lớn sẽ muốn mở rộng địa bàn của quận mình, suy tính nuốt trọn quận Thanh Dương nhỏ nhỏ này của chúng ta."

Quân Thường Tiểu trầm mặc.

Chỉ có quận cửu đẳng Thanh Dương, hoàn toàn thuộc về quận yếu nhất ở Tây Nam Dương Châu, nếu như có quận mạnh muốn mở rộng địa bàn, nơi này tuyệt đối là mục tiêu thứ nhất trực tiếp xâm chiếm.

Tạ Quảng Côn nói:

"Mấy ngàn năm trước đây, Tây Nam Dương Châu có đến hơn năm trăm quận, nhưng đến nay chỉ còn lại có hơn hai trăm."

"Vậy hơn ba trăm quận kia bị diệt rồi?"

Quân Thường Tiểu nói.

"Không sai."

Tạ Quảng Côn uống một hớp rượu, trên mặt sầu lo càng đậm hơn, nói:

"Quận Thanh Dương bởi vì là nơi hẻo lánh, có thể may mắn thoát khỏi chiến tranh, nhưng sống dưới kẻ mạnh, sớm muộn gì cũng có một ngày nào đó sẽ bị diệt."

"Hơn nữa."

Hắn ngập ngừng nói:

"quận chủ của quận lục đẳng Chân Dương là người có dã tâm rất lớn, lại cách quận ta không xa, một khi hắn khơi nguồn chiến tranh, đừng nói quận Thanh Dương, ngay cả quận bát đẳng Hà Dương cũng sẽ bị diệt."

Quân Thường Tiểu uống một ly rượu nói:

"Vốn cho rằng thiên hạ thái bình, không ngờ rằng quận Thanh Dương của chúng ta lại tình thế ngàn cân treo sợi tóc như vậy."

"Tạ thành chủ."

Hắn bỏ xuống ly rượu, chân thành nói:

"Thiết Cốt Phái ta ở trong quận Thanh Dương, thì chính là người của quận Thanh Dương, nếu như một khi phát sinh chiến sự, nhất định sẽ vì gia viên mà chiến đấu!"

"Xoát!"

Tạ Quảng Côn đứng lên, nâng ly nói:

"Tạ mỗ thay mặt cho ba trăm sáu mươi vạn dân quận Thanh Dương kính một lời này của Quân chưởng môn!"

Quân Thường Tiểu nâng ly đứng dậy nói:

"Có chút long trọng rồi."

Uống xong rượu, ngồi xuống.

"Đúng rồi."

Hắn tò mò nói:

"Tạ thành chủ, quận chủ của quận Thanh Dương của chúng ta là ai?"

Thành chủ chỉ phụ trách sự vụ trong thành trì, quận chủ quản lý toàn bộ quận, là cấp trên của thành chủ.

Đừng nói Quân Thường Tiểu xuyên không tới đây, mà ngay cả dân bản địa của quận Thanh Dương, cũng không hề biết quận chủ của quận mình, thậm chí còn quên mất là vẫn còn có một cái lão đại.

"Ài..."

Tạ Quảng Côn nói:

"Quận chủ quận Thanh Dương của chúng ta, là một thần long thấy đầu không thấy đuôi, sau khi ta tiếp nhận chức thành chủ đã mấy chục năm nay, cũng chỉ vờn vờn gặp qua hai lần."

"Thần bí như vậy sao?"

Quân Thường Tiểu ngạc nhiên.

Tạ Quảng Côn lắc lắc đầu nói:

"Thần bí đến nỗi mấy chục năm đều không có hỏi tới sự vụ trong thành."

"Nhưng mà."

Hắn ngừng một chút, ngưng trọng nói:

"Quận chủ thực lực rất mạnh, mấy chục năm trước ở quận bí đã đánh bại Quận chủ của quận bát đẳng."

"Thật sao?"

Quân Thường Tiểu hiếu kỳ nói:

"Quận chủ của chúng ta tên gì, bao nhiêu tuổi, cảnh giới thế nào?"

Tạ Quảng Côn nói:

"Quận chủ tên là Văn Hạc, tuổi tác tầm ba bốn mươi tuổi, từ chiến thắng quận chủ của quận bát đẳng đến xem, cảnh giới ít nhất cũng là Vô Tông bát phẩm!"

Văn Hạc.

Cái tên này nghe ra cũng đủ nhân văn đã hạc*!

(* Ý nói người không thích ở một chỗ)

Còn về Vô Tông bát phẩm, cái này khiến Quân Thường Tiểu rất bất ngờ, loại cường giả cấp độ này, đều có thể đảm đương chức vụ trưởng lão của tông môn ngũ lưu.

"Có tướng mạo cụ thể không?"

Một cái Quận chủ thần bí như vậy, khiến Quân Thường Tiểu nổi lên hứng thú, hy vọng có thể tìm hiểu thêm một chút.

"Văn quận chủ thích mặc một bộ lam bào, bình rượu hồ lô không rời thân, dáng vẻ không quá già nhưng lại có một đầu tóc trắng."

Tạ Quảng Côn nói.

"Tạo hình còn rất có cá tính!"

Quân Thường Tiểu nhớ rõ rồi, nói:

"Nếu như có cơ hội, thật hy vọng có thể cùng với vị quận chủ nhân văn đã hạc này gặp mặt."

"Có chút khó."

Tạ Quảng Côn nói:

"Văn quận chủ xuất quý nhập thần, ai cũng không thể biết hiện giờ người vẫn còn ở trong quận, hay là đã đi quận khác du sơn ngoạn thủy rồi."

"Thần là quận chủ của một quận, cái gì cũng không quản cũng không hỏi, thật là để người khác hâm mộ."

Quân Thường Tiểu cũng nghĩ buông tay chương quầy, đem sự vụ giao lại cho bọn người Lý Thanh Dương, đi du lịch trên Tinh Vãn đại lục, nhưng mà có nhiệm vụ chính tuyến tồn tại, hẳn chỉ có thể toàn tâm toàn lực phát triển môn phái.

Nhân văn đã hạc?

Du sơn ngoạn thủy?

Loại cuộc sống hạnh phúc này, chỉ có thể đem môn phái phát triển thành tông môn mạnh nhất, hăng nghĩ đến chuyện đi trải nghiệm.

"Nào, uống rượu!"

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 276: Sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy, phòng ngừa chu

Quân Thường Tiểu uống rượu với Tạ thành chủ, mới có thể hiểu ra thiên hạ này nhìn như thái bình, thực ra là ngầm ngầm tranh đấu, nếu như Tây Nam Dương Châu có chiến sự xảy ra, quận Thanh Dương nhất định có khả năng bị tiêu diệt.

Tổ trứng rớt, đâu ra trứng còn nguyên vẹn?

Thiết Cốt Phái nằm trong địa phận của quận Thanh Dương, một khi chiến sự bùng nổ nhất định sẽ bị ảnh hưởng, vì thế giúp Tạ thành chủ cũng là giúp bản thân.

"Vẫn là phải cần thời gian?"

Quân Thường Tiểu nói.

Thiết Cốt Phái hiện tại đang ở trạng thái vừa bước đi, nếu như ngoại quận phát động chiến tranh, tiến công quận Thanh Dương, khẳng định rất khó tổ chức lực lượng chống đỡ, chỉ còn có đủ thời gian lớn mạnh, mới có thể có sức mạnh đề tự bảo vệ bản thân.

Cần bao lâu?

Đương nhiên càng dài càng tốt.

Đương nhiên.

Quân Thường Tiểu cũng không làm cái gì chứa chứa cứu thế.

Nếu như chiến tranh thật sự sắp đến, cũng chỉ bảo vệ thành Thanh Dương nơi môn phái đặt chân, còn những thành trì khác...

Ừm, xem quan hệ với Ngài già, nếu như có năng lực đương nhiên sẽ tận lực cứu giúp.

Nếu như không ổn, chỉ có thể lấy phòng ngự làm cốt yếu.

Quân chương môn không có ý chí tranh bá thiên hạ, bởi vì đây là chuyện nhân vật đế vương chơi đùa, bản thân hẳn chỉ là chương môn một phái, há có thể vượt chức lẫn phận mà chen vào.

“Lê đường chủ.”

Trong đại điện, Quân Thường Tiểu nói:

“Người lệnh cho thành viên Tế Vũ Đường thu mua hàng loạt nhu yếu phẩm ở các thành trì.”

Chiến tranh không chỉ dựa vào người, còn phải dựa vào đầy đủ trang bị.

Không quân có thể dùng cho việc luyện chế hay không, trước hết mua tích trữ chắc chắn sẽ không sai lầm.

Lê Lạc Thu nói:

“Chiến tranh đánh vào kinh tế, không phải nói đánh là lập tức đánh, chương môn có chút lo xa.”

“Sống yên ổn nghĩ đến ngày gian nguy, phòng ngừa chu đáo.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Được.”

Lê Lạc Thu xoa bàn tay ngọc nói:

“Cần phải tốn khá nhiều tiền.”

Quân Thường Tiểu đưa ra vài chiếc không gian giới chỉ.

Lê Lạc Thu kiểm tra một hồi, phát hiện bên trong tổng cộng có 5000 vạn lượng, tinh thần hơi hoang mang nói:

“Chương môn định mua bao nhiêu?”

Quân Thường Tiểu đưa ra tài liệu luyện chế của Hàn Phong Kiếm và những vật khác, nói:

“Trước tiên mua khoáng thạch viết ở bên trên, nếu không có, mua những khoáng thạch khác.”

“Ừm.”

Lê Lạc Thu triệu hồi đám người Độc Xà, sau đó phân phát ngân lượng, lệnh cho bọn họ dùng tốc độ nhanh nhất đi thu mua từ tám thành trì của quận Thanh Dương.

Thành viên Tế Vũ Đường học được Tung Vân Bộ, hiệu quả làm việc vô cùng nhanh, chỉ hai ba ngày đã lần lượt thu mua trở về.

Tài liệu khoáng thạch của ba loại Hàn Phong Kiếm, Bá Vương Thương và Kiên Thiết Thuần đều được bổ sung, các loại khoáng thạch bất đồng phẩm chất cũng mua về không ít.

Còn 5000 vạn lượng đương nhiên cũng là theo gió mà bay.

Quân Thường Tiểu muốn phòng ngừa chu đáo đương nhiên sẽ không tiếc tiền, sau khi hẳn hoàn thành tu luyện, kéo ra Chú Tạo Các bắt đầu luyện chế vũ khí.

Sau một hồi kiểm kê, Hàn Phong Kiếm luyện chế được hơn 200 cây, Bá Vương Thương luyện chế được hơn 300 cây.

Nhờ có lần trước thu được một lượng lớn khoáng thạch từ Tiêu gia, Kiên Thiết Thuần trực tiếp luyện chế ra hơn 700 cái.

Cho dù là vậy, cũng không thể trang bị cho một nghìn tên đệ tử, mỗi người một vũ khí và một tấm khiên được.

Chiến tranh khi nào xảy ra, quận có đã tâm tư mình rõ ràng, vì thế sau khi chế tạo không ít vũ khí và tích trữ khoáng mạch xong, Quân Thường Tiểu tiếp tục tu luyện.

Thời gian này luôn sử dụng Tụ Khí Đan và linh thạch, tốc độ ngưng tụ linh lực có thể gọi là tương đối nhanh, chỉ trong nửa tháng, hẳn đã đột phá Võ Sư bát phẩm bước vào Võ Sư cửu phẩm.

Muốn thăng cấp nhanh, cũng cần trả giá nhiều.

Thời gian bốn mươi ngày, Quân Thường Tiểu hấp thụ số lượng linh thạch lên đến hơn 450 viên, bình quân một ngày tiêu hao 10 viên.

Đây là không tính Tụ Khí Đan, chỉ tính riêng linh thạch.

Tu luyện giống như hẳn, cho dù tông chủ tông môn tứ ngũ lưu cũng không thể chơi nổi!

Đệ tử nội môn cũng dùng Tụ Khí Đan và linh thạch tu luyện, cảnh giới nâng cao càng thêm rõ ràng.

Dạ Tinh Thần bước vào Võ Sư tứ phẩm.

Đám người Lý Thanh Dương và Tiêu Tội Ký bước vào Võ Sư tam phẩm.

Điền Thất chỉ có linh căn thượng phẩm, bởi vì bản thân hẳn đột phá Võ Sư muộn một bước, mặc dù sau này cũng có linh thạch hỗ trợ nhưng cảnh giới chỉ đạt đến Võ Sư nhị phẩm.

Lúc này, cách thời gian thối đầu với Thánh Tuyền Tông chỉ còn lại tròn ba tháng, nếu như vẫn còn đủ linh thạch cung cấp, bình quân đạt đến Võ Sư ngũ phẩm không khó.

Nhưng... hết rồi.

Ngược lại trong khoảng thời gian này, đám người lão Ngụy thu hoạch trồng trọt Tụ Khí Đan, đã trở thành vòng tuần hoàn mỹ, đạt đến trình độ tự cung ứng đầy đủ.

Tụ Khí Đan gấp n lần tất nhiên không tệ, nhưng theo cảnh giới ngày càng cao, cho dù luôn sử dụng cũng cần phải tốn một khoảng thời gian không ngắn.

Đây coi như đã rất không tệ rồi.

Nếu như võ giả bên ngoài biết đệ tử nội môn Thiết Cốt Phái luôn được tiếp tế Tụ Khí Đan gấp 10 – 15 lần, nhất định sẽ hâm mộ đến học máu.

Quân Thường Tiểu vừa có suy nghĩ trong lòng, lập tức xuống núi một chuyến đến thành Thanh Dương, dùng hết 2000 vạn lượng mua 2000 viên linh thạch, cung cấp cho bản thân và đệ tử tu luyện, chuẩn bị cho ngày khiêu chiến Thánh Tuyên Tông.

Ngài gia chủ tặng 10000 vạn, từ việc mua hạt giống, lại mua khoáng thạch, sau cùng mua nhiều linh thạch như vậy, đếm đi đếm lại cũng chẳng còn thừa bao nhiêu.

Vốn có sự chênh lệch không nhỏ so với nội tình vững chắc của tông môn, nếu không dựa vào hệ thống và số lượng lớn tiền bạc lấp vào, làm sao có thể thu hẹp khoảng cách đây?

Khoảng thời gian tu luyện này, môn phái tổ chức môn phái luận võ nhỏ ba tháng một lần và kiểm tra lực lượng hàng tháng.

Cho dù tiến trình thời gian có tăng nhanh, nhưng những việc phải tiến hành vẫn phải tiến hành, không phải bởi vì tác giả không viết thì sẽ không xảy ra.

Cũng tương tự như vậy, Ngài gia chủ vẫn theo thời gian cố định đến tặng tài nguyên, Được Đường vẫn tiến hành vòng tuần hoàn thu hoạch và trồng được liệu.

Hai tháng sau.

Cách thời gian khiêu chiến Thánh Tuyên Tông chỉ còn khoảng mười ngày.

Bên ngoài bàn tán càng ngày càng nóng nảy!

Rất nhiều võ giả, lúc này cũng lưu ý những tin tức mới nhất, ví dụ như Thiết Cốt Phái có xảy ra chuyện gì không?

Người của liên minh Bách Tông, bố trí tai mắt khắp ở dưới núi, chỉ cần Quân Thường Tiểu dẫn đệ tử xuất phát, sẽ lập tức tiến về Thánh Tuyên Tông.

Đây là muốn trợ uy cho Thiết Cốt Phái?

Không thể nào!

Bọn hần nhất định phải đi xem chuyện cười, nhất định phải châm chọc cười nhạo nhân vật phản diện không nào tìm đường chết, miễn cưỡng da mặt dày một lần.

Lý do bọn hần không xuất phát trước, còn phái người ngầm giám sát, chính là vì sợ Thiết Cốt Phái lo ngại mà từ bỏ thách đấu, vì thế mới cho người đến giám sát.

Ý đồ của liên minh Bách Tông rất đơn giản.

Đã dám tuyên bố khiêu chiến với Thánh Tuyên Tông, vậy nhất định phải mạnh dạn khiêu chiến đến cùng.

Trốn tránh, tuyệt đối không thể được!

Trong thành Thanh Dương, Tà thành chủ sớm đã bắt đầu sắp xếp công việc, dành đủ thời gian để đến trợ uy cho Thiết Cốt Phái.

Tại thời điểm này, Ngài gia biểu hiện càng tốt hơn, thậm trí bởi vì ngày thách đấu khá gần với ngày tổ chức buổi đấu giá, cho nên không tiếc lùi thời gian đấu giá lại.

Khi thế lực các phương không coi trọng Thiết Cốt Phái, Tà thành chủ và Ngài gia vẫn có thể kiên trì không động đậy ở bên đầu này, đây thực sự là hoạn nạn mới thấy chân tình!

Ngày hẹn thách đấu sắp đến gần.

Quận Thanh Dương vốn rất yên bình trở nên náo nhiệt, một số thế lực của quận khác cũng có động tĩnh.

Môn phái bát lưu khiêu chiến tông môn ngũ lưu, thực sự là chuyện xưa nay chưa từng có, đương nhiên không ngại chạy đến Thánh Tuyên Tông xem náo nhiệt.

Diệu Hoa Cung linh khí bay lượn.

Hề Tịnh Toàn ngồi trong đình nhỏ tình thơ ý họa, nói:

“Ngày Quân chương môn đến khiêu chiến Thánh Tuyên Tông còn bao lâu?”

“Vẫn còn tới 10 ngày.”

Lệ Nhi trong lòng thầm nói, từ lần đấu giá trước kết thúc đến nay đã hơn nửa năm, thế mà vì cái gì cung chủ vẫn còn nhớ Thiết Cốt Phái vậy.

“Chuẩn bị đi.”

Hề Tịnh Toàn nói:

“Chúng ta đi Thánh Tuyên Tông.”

“Vâng.”

“Mộ Dung sư muội.”

Trên đường phố của một quận nào đấy, một nữ tử mạnh mẽ nói:

“Nghe nói một môn phái bắt nhập lưu, đi thách đấu tông môn ngũ lưu, có muốn đi xem náo nhiệt một chút không?”

Nàng có dung mạo không tồi, nhưng so với sư muội đi trước rõ ràng kém hơn hẳn.

Nữ nhân đi phía trước khoảng mười sáu mười bảy tuổi.

Trên người mặc trang phục màu xanh lam, làn da trắng như tuyết, dáng người thanh mảnh, khuôn mặt trái xoan, nét mày lá liễu, khí chất cao quý.

Đây là vị hôn thê lúc trước của Tiêu Tội Kỳ, Mộ Dung Hân!

Các võ giả trên đường dường như biết hai người là đệ tử của Bách Hợp Thánh Tông, vì thế ào ào tránh đường, ánh mắt từng người biểu hiện sự sợ hãi.

“Môn phái bắt nhập lưu?”

Mộ Dung Hân nói.

Vị sư tỷ đáp:

“Hình như tên là Thiết cái gì đó Phái, ồ, đúng rồi, cũng trong một quận với tên vô dụng từng có hôn ước với sư muội đây.”

“Thiết Cốt Phái sao?”

Mộ Dung Hân hơi trầm mặc, nói:

“Rèn luyện đã kết thúc, thời gian vẫn còn nhiều, chúng ta cũng vừa khéo thuận đường, bằng không đi đến một chút.”

“Sư muội..”

Vị sư tỷ nói:

“Tức lúc gia nhập môn phái đến nay, muội đã đột phát lên Võ Đồ cửu phẩm, tốc độ nhanh nhất trong số các đệ tử mới, đại tỷ thí môn phái không lâu sau nhất định sẽ giành được thành tích tốt.”

“Đều là do trưởng lão chỉ dẫn tốt.”

Mộ Dung Hân khiêm tốn nói.

Sư tỷ nói:

“Kiểu nữ thiên hạ giống như sư muội, tên vô dụng quận Thanh Dương làm sao xứng, giải trừ hôn ước, thật đúng là hành động sáng suốt.”

Mộ Dung Hân cau mày liễu nói:

“Sư tỷ có thể đừng nhắc đến hắn được không?”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 277: Võ Sư đỉnh phong, nhiệm vụ sử thi lần ba!

Thời gian khiêu chiến Thánh Tuyên Tông, chỉ còn lại 10 ngày nữa thôi.

Không tính ngắn, cũng không dài.

Trong mấy ngày này, bọn người Lý Thanh Dương và Tiêu Tội Kỳ lần lượt dừng việc tu luyện, bắt đầu điều chỉnh trạng thái, chuẩn bị nghênh đón trận chiến sắp tới.

Nếu là như thế.

Cảnh giới hiện tại của bọn họ là cấp độ gì đây?

Lý Thanh Dương, Tiêu Tội Kỳ, Tô Tiểu Mạt, Lý Phi đều đã đột phá đến Võ Sư ngũ phẩm.

Điền Thất cũng bước vào Võ Sư tứ phẩm, chỉ thiếu một cái chân là đã có thể bước vào hàng thứ ngũ phẩm.

Dạ Tinh Thần nhờ có tu luyện Thái Huyền Chân Kinh, cho nên vẫn là người dẫn đầu, sớm đã đột phá đến Võ Sư lục phẩm.

Không chỉ có đệ tử nội môn.

Ngay cả đệ tử ngoại môn cũng trong mấy tháng này, lần lượt có người đột phá đến Võ Đồ đỉnh phong.

Long Tử Dương và Dương Ngọc Hoa sớm một bước đạp chân vào Võ Sư Cảnh.

Bởi vì bọn họ không phải đệ tử nội môn, trên phương diện tài nguyên chỉ được hưởng Tụ Khí Đan thông thường, cho nên cảnh giới vừa vận mới bước vào hàng thứ nhất phẩm.

Đệ tử mới nhập môn, ngoại trừ Diêu Mộng Oánh vẫn chưa tu luyện võ đạo ra, toàn bộ đệ tử đã bước vào Võ Đồ Cảnh, hơn nữa tu vi còn đột phá đến nhị tam phẩm.

Nguyên nhân là có Tổ Thế Đan và phòng huấn luyện, thực lực mạnh hơn hẳn võ giả đồng cấp.

Nếu như hai vị trưởng lão chứng nhận quán lại chứng nhận thêm lần nữa, khẳng định sự chấn động chỉ tăng chứ không giảm.

Đương nhiên.

Đệ tử Thiết Cốt Phái không phải kẻ ngốc cuồng tu, cũng sẽ đặt tâm tư vào việc lĩnh ngộ công pháp, cùng lúc đề cao võ đạo lẫn võ học.

Lê Lạc Thu cũng đột phá Võ Sư lục phẩm, bước vào Võ Sư thất phẩm.

Nữ nhân này một mực dồn sức lực vào tạo nghệ thân pháp và âm khí, cho nên cảnh giới thăng cấp không tính là nhanh.

Độc Xà và Sơn Miêu bước vào Võ Sư tứ phẩm.

Các thành viên có tiền thân là sát thủ kim bài, cũng dựa vào tài nguyên môn phái từ Võ Đồ bước vào Võ Sư.

Sau khi Lý Thanh Dương kiểm kê một lượt, đệ tử đạt tới Võ Sư Cảnh đã có hơn hai mươi người, hoàn thành yêu cầu 10 tên Võ Sư của điều kiện thăng cấp môn phái lục lưu.

Hiện tại, Thiết Cốt Phái chỉ cần chứng môn bước vào Võ Tông Cảnh, 500 tên đệ tử đạt đến Khai Mạch mười hai đoạn, lập tức có thể thăng cấp môn phái lục lưu.

Môn phái còn 1000 vị trí đệ tử nhập môn, cái thiếu cũng chính là chiêu mộ đệ tử.

Nếu như Quân Thường Tiểu không thể đột phá đến Võ Tông, coi như toàn bộ đệ tử phù hợp yêu cầu, vậy cũng như không.

Có người sẽ hỏi.

Quân thường môn có thực lực sánh ngang với Võ Tông vẫn không được sao?

Không được.

Chứng nhận quán chứng nhận, trước tiên nhìn cảnh giới, sau đó mới nhìn thực lực.

Cả hai yêu cầu, thiếu một cũng không được.

Từ trước mắt, Thiết Cốt Phái muốn thăng cấp môn phái lục lưu, cần nhất là thời gian, bởi vì dựa theo diễn biến cốt truyện, chỉ cần Quân Thường Tiểu đạt đến tu vi đỉnh phong, lập tức sẽ có nhiệm vụ sử thi xuất hiện.

Không thể hoàn thành nhiệm vụ, cảnh giới sẽ mãi ngưng trệ!

Bành!

Trong phòng huấn luyện, Tô Tiểu Mạt đá một chân vào bên trên máy khảo nghiệm, khoe miệng khẽ nhếch lên một cái, nguyên nhân là lực lượng hiển thị 8 vạn cân.

Hắn chỉ bằng vào tu vi Võ Sư ngũ phẩm, có thể đánh ra giá trị lực lượng như thế, chuyện này chỉ có thiên tài yêu nghiệt mới làm được.

Dưới tình huống bình thường.

Muốn trở thành thiên tài yêu nghiệt, yếu tố đầu tiên chính là cần có linh căn thánh phẩm hoặc linh căn thần phẩm.

Tô Tiểu Mạt tuy chỉ là linh căn cực phẩm, nhưng hắn nhờ có Tổ Thế Đan và Tháp Rèn Luyện tôi luyện, bù đắp lại chênh lệch linh căn, so với thiên tài yêu nghiệt đã không kém bao nhiêu!

Hắn vốn có tư chất bình thường, bất quá tư chất bình thường chưa chắc là người bình thường, dưới sự bồi dưỡng của Quân Thường Tiểu, chỉ trong vòng một năm hắn đã trở thành thiên tài hàng đầu!

Vẫn còn chưa đủ!

Mục tiêu của Quân Thường Tiểu là, biến đệ tử trở thành thiên tài yêu nghiệt, trở thành sự tồn tại chúng sinh sùng bái.

Chúng sinh sùng bái?

Đúng vậy, đồng nghĩa với việc trở thành Võ Đế Cảnh!

Bành!

Tiêu Tội Kỳ đánh một quyền vào bên trên máy khảo nghiệm, lực lượng hiển thị 8 vạn 3 cân.

Tô Tiểu Mạt vốn có chút đắc ý, lập tức nắm tóc trên đầu, suy sụp nói:

"Đồng cấp bậc cảnh giới, thế mà Tiêu sư đệ cao hơn ta những 3000 cân."

Tiêu Tội Kỳ cười nói:

"Tô sư huynh ở trên phương diện tốc độ, sư đệ này kém xa tít tắp."

Tô Tiểu Mạt nhất thời hồi phục tinh thần.

Lý Thanh Dương đi tới, nói:

"Tiêu sư đệ có cường độ thân thể, chúng ta cũng không theo kịp."

Tô Tiểu Mạt vừa mới hồi phục tinh thần, bỗng nghe nhị sư huynh nói lời này, nhất thời úp mặt vào tường, hai mắt rung rung nước mắt.

Bành!

Lý Thanh Dương đánh vào bên trên máy khảo nghiệm, lực lượng hiển thị 8 vạn 5 cân.

Giá trị lực lượng cao hơn hẳn 2000 cân so với Tiêu Tội Kỳ.

Bành!

Bành!

Điền Thất và Lý Phi liên tiếp khảo nghiệm, lực lượng của từng người phân biệt là 6 vạn cân và 7 vạn 8 cân.

Dưới tài nguyên vô đạo giống nhau, cả hai đều vô cùng nỗ lực, vì thế sự chênh lệch giữa cảnh giới cũng không phải quá lớn.

Điền Thất chỉ có 6 vạn cân, đầu tiên hẳn chỉ là một Võ Sư tứ phẩm, thứ hai là hẳn cũng chỉ có lĩnh căn thượng phẩm.

Tô Tiểu Mạt và Lý Phi chú tu thân pháp, lực lượng mặc dù có hơi thua thiệt, nhưng bản thân có năng khiếu đặc thù.

Tiêu Tội Kỳ chú tu bồi luyện thân thể, một lần nữa đối mặt với Hoa Long Thu cao ngũ phẩm, mặc dù không thể nào chơi chết, nhưng đấu mấy chục hiệp không thành vấn đề.

"Dạ sư đệ, ngươi có muốn thử một chút không?"

Lý Thanh Dương nói.

"Hừ."

Dạ Tinh Thần đi tới, lĩnh lực hội tụ vào trong nắm đấm, đánh mạnh một quyền vào bên trên máy khảo nghiệm, lực lượng hiển thị 9 vạn cân.

"Trời ạ, Dạ sư đệ thật lợi hại nha!"

"Ngươi nhập môn muộn hơn chúng ta, thế mà lực lượng còn cao hơn cả nhị sư huynh tới 5000 ngàn cân luôn."

"Sư đệ, ngươi rốt cuộc là ăn cái gì tiên đan diệu dược!"

Tô Tiểu Mạt và Lý Phi hoảng sợ nói.

Dạ Tinh Thần giữ im lặng, trong lòng chỉ bất đắc dĩ nói:

"Bổn Đế có Thái Huyền Chân Kinh, cảnh giới tại Võ Sư lục phẩm, thế mà chỉ cao hơn Lý Thanh Dương vèn vèn 5000 cân."

Đúng vậy.

Quân Thường Tiểu cho bọn hắn tài nguyên nhiều như vậy, nếu như Dạ Đế có thể cách biệt mọi người rất xa, chẳng khác nào chứng minh toàn bộ tài nguyên từ hệ thống, còn kém hơn một tên Võ Đế trùng sinh sao?

Thực tế, Dạ Tinh Thần có cách nghĩ sai.

Hắn không nên so sánh với bọn người Lý Thanh Dương, thay vào đó thành tâm suy nghĩ, có sự chênh lệch lớn bao nhiêu so với Võ Sư lục phẩm của kiếp trước.

Cực kỳ lớn!

Kiếp trước hẳn tuy có lĩnh căn thần phẩm, nhưng toàn bộ tài nguyên đều phải dốc sức tranh đoạt, cần phải tốn ba năm mới bước vào Võ Sư lục phẩm, lực lượng khoảng chừng cũng chỉ 7 vạn cân mà thôi.

Một kiếp này, chỉ dùng một năm bước vào Võ Sư lục phẩm, lực lượng cao hơn kiếp trước tới 2 vạn cân.

Dựa vào đâu?

Tất nhiên không thể bỏ qua công lao của Thái Huyền Chân Kinh, nhưng nó chỉ chiếm vèn vèn hai thành, tám thành còn lại dựa vào các loại tài nguyên được cung cấp từ Quân Thường Tiểu.

"Vù vù!"

Trong thư phòng, linh khí bùng mãnh gào thét ra ngoài từ nội thể Quân Thường Tiểu, duy trì ước chừng nửa canh giờ sau mới bắt đầu thu lại.

"Soát!"

Hắn mở ra hai con mắt, hai đạo tia sáng lóe lên rồi biến mất.

Cuối cùng, đột phá tu vi Võ Sư cửu phẩm, bước vào Võ Sư đỉnh phong!

Hai tháng, hẳn từ Võ Sư cửu phẩm bước vào Võ Sư đỉnh phong, điều này nói rõ tài nguyên tiêu tốn cực nhiều, việc nhanh chóng đột phá cũng là điều bình thường.

"Đỉnh! Chủ nhân bước vào Võ Sư đỉnh phong, phù hợp với điều kiện mở ra nhiệm vụ sử thi!"

Quả nhiên, tới rồi!

Quân Thường Tiểu kéo ra cửa sổ màn hình, nhiệm vụ môn phái xuất hiện thêm một cái nhiệm vụ sử thi, nội dung là —— Chủ nhân dẫn đệ tử đi khiêu chiến Thánh Tuyên Tông (chưa

hoàn thành).

Nhiệm vụ này vậy mà có liên quan với việc khiêu chiến Thánh Tuyền Tông!

Nhấn mở phần giới thiệu.

Nhiệm vụ sử thi.

Nội dung: Trong vòng một tháng, mời chủ nhân dẫn theo đệ tử tiến về Thánh Tuyền Sơn, khiêu chiến tông môn ngũ lưu - Thánh Tuyền Tông.

Nhiệm vụ yêu cầu: Đệ tử chiến thắng đệ tử thân truyền của Thánh Tuyền Tông: 0/3 người. Chiến thắng đệ tử nội môn: 0/10 người. Chiến thắng đệ tử ngoại môn: 0/30 người."

Nhiệm vụ thất bại: Trong thời hạn nhiệm vụ không khiêu chiến Thánh Tuyền Tông, không thể đánh bại đủ số lượng đệ tử yêu cầu trong thời hạn nhiệm vụ.

Nhiệm vụ khen thưởng:???

"Nhìn có vẻ không khó khăn là mấy."

Quân Thường Tiểu nói.

Nhiệm vụ sử thi lần hai là đánh bại boss Hòa Long Thú cao ngũ phẩm, đệ tử thân truyền Thánh Tuyền Tông có trâu đến đâu, chẳng lẽ trâu hơn cả một con hung thú cao ngũ phẩm hay sao?

Hệ thống nói:

"Chủ nhân có thể giết chết Hòa Long Thú là nhờ có Nan Thu Dao, các đệ tử thiếu chút nữa ở trước mặt nó phải toàn diệt còn gì?"

"..."

Quân Thường Tiểu im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 278: Xuất phát!

Nhiệm vụ sử thi có liên quan với Thánh Tuyền Tông, chuyện này rất không tệ, dù sao Quân Thường Tiểu trước sau gì cũng phải dẫn đệ tử đi khiêu chiến.

Nếu như hoàn thành, không những có thể dương danh môn phái, còn có thể thu được điểm cống hiến, đồng thời đột phá đến Vô Tông, có thể nói là một công ba việc!

Nhưng mà, kế hoạch đi khiêu chiến, cũng phải có biến động rất lớn.

Quân Thường Tiểu ban đầu vốn nghĩ rằng dẫn theo đệ tử nội môn và Chu Hồng là đủ chơi, bất quá nhiệm vụ xuất hiện, hẳn chỉ có thể dẫn thêm đệ tử ngoại môn đi cùng.

Quy tắc khiêu chiến thông thường, một người đấu một trận, tổng cộng cần có tới 33 trận chiến.

Hơn nữa.

Lần này số lượng trận đấu nhiều, Quân Thường Tiểu không trông cậy sẽ toàn thắng, cho nên sau một phen suy tư, hẳn quyết định dẫn theo 50 tên đệ tử đi.

Không cần nói cũng biết, nhất định trong đó có 25 tên đệ tử tham gia rèn luyện ở Từ Vong Cốc.

Bọn người Lý Thượng Thiên cùng với Tư Mã Trọng Đạt tự nhiên không thể thiếu, mặc dù chỉ mới gia nhập môn phái, bất quá cảnh giới của từng người lại cao hơn người đến trước.

Những đệ tử giống Lâm Giang Hằng, Thôi Bất Kiện cũng đều được cử đi.

Tổng Huyền Chu mặc dù nhập môn muộn nhưng lại có cảnh giới cao, vì vậy nhất định cũng sẽ đi cùng.

Quân chương môn trải qua một phen sàng lọc xong, tất cả các đệ tử tinh nhuệ của Thiết Cốt Phái đều được tuyển chọn ra.

Đương nhiên, hẳn không cho Độc Xà và Sơn Miêu tham gia, dù sao, tuổi tác bọn họ đã rất cao rồi, nhìn kiểu nào cũng không giống đệ tử.

“Chương môn.”

Trước cửa nhà ăn, Mã Vinh Ninh ôm đao nói: “Ta có thể đi cùng không?”

Từ lúc tên gia hỏa này gia nhập môn phái, tuy rằng bình thường giúp Liễu Uyển Thi quản lý nhà ăn, nhưng đối với việc tu luyện võ đạo không bao giờ chậm trễ.

Hơn nữa, còn là một tên đao tu vô cùng chuyên tâm tu luyện!

Đao tu và kiếm tu, bởi vì cần phải có tư chất, đường đi lại quá cực đoan, cho nên trên Tinh Vãn đại lục vẫn còn khá hiếm gặp.

“Người quá già.”

Quân Thường Tiểu nói.

Câu nói này giống như một thanh kiếm sắc bén, đâm thẳng vào tim của Mã Vĩnh Ninh, đau đến nỗi không thể hô hấp.

“Chường môn.”

Hắn trầm giọng nói:

“Ta chỉ là lớn lên đáng đáp có chút tang thương, thực ra tuổi tác chỉ mới hai mươi mà thôi.”

Móa nó!

Tên này mà không nói, thật sự rất là hoài nghi ít nhiều phải bốn năm mươi tuổi!

Quân Thường Tiểu giật giật khóe miệng nói:

“So với Dương Ngọc Hoa còn muốn gấp đôi.”

Mã Vĩnh Ninh đáy mắt ngưng trọng nói:

“Mong hãy cho đệ tử xuất chiến, dùng thực lực chứng minh cho với chường môn xem, chứng minh cho Đồ Đồ xem!”

Hắn muốn xuất trận, chính là vì Liễu Uyển Thi.

Tiểu nha đầu kia thường hay ngồi ở nhà ăn chống cằm nhìn các sư huynh đệ tu luyện ở bên ngoài, lần bả nói: “Thật hy vọng lần này đi khiêu chiến Thánh Tuyền Tông, chường môn có thể dẫn ta theo.”

“Đi xem nào nhiệt?”

Mã Vĩnh Ninh nói.

Liễu Uyển Thi chân thành nói:

“Đi cổ vũ trợ uy cho các sư huynh!”

Nghe một câu có vẻ ơ đàng này, Mã Vĩnh Ninh như uống thuốc tăng lực, bèn âm thầm quyết định, bản thân nhất định phải tham gia khiêu chiến Thánh Tuyền Tông, dùng thực lực chiến thắng đối thủ, mang vui về cho Liễu Uyển Thi.

Chính vào hôm qua, tiểu nha đầu trải qua dây dưa liều chết không rời, cuối cùng đạt được tư cách đi cùng Chường môn tới Thánh Tuyền Tông cổ vũ trợ uy, vì vậy hắn tự nhiên cũng muốn xuất trận.

"Keng!"

Mã Vĩnh Ninh rút đao ra khỏi vỏ, nói:

"Chường môn, xin hãy tôn trọng một đao khách, nếu không, ta lập tức tự sát ở trước mặt người."

“...”

Quân Thường Tiểu co giật khóe miệng.

Bản thân gục ngã dưới mấy chén com của Liễu Uyển Thi, lại còn nói tôn trọng với ta!

Nhưng mà, nếu đã muốn đi, hắn mở miệng nói:

“Đi thì có thể đi, nhưng mà phải xem tình hình, rồi mới quyết định có xuất trận hay không.”

"Được."

Mã Vĩnh Ninh thu đao.

Nhất Hắc Nhị Hắc cũng đi tới, nói:

"Chường môn, chúng ta so với hắn còn trẻ hơn rất nhiều, có thể xuất trận vì môn phái hay không."

Nghe thấy lời này, Mã Vĩnh Ninh nuốt chút nữa đã rút đao ra, khởi xướng tôn dung chi chiến với hai tên chết tiệt này.

Nhất Hắc, Nhị Hắc đích thực rất trẻ trung, lại mới bước qua hai mươi tuổi, hơn nữa cảnh giới cũng đã bước vào Võ Đò đỉnh phong. Quân Thường Tiểu quyết định dẫn theo hai người họ.

...

Quân số xuất trận từ 50 người nâng lên 53 người.

Sau đó, Quân Thường Tiểu lại chọn thêm 147 đệ tử ngoại môn, góp đủ 200 người.

Chiến đấu trên sân khách, bắt buộc phải có khí thế, vì vậy những đệ tử ngoại môn đi cùng kia chỉ có mục đích là cổ vũ trợ uy cho các đệ tử ra trận thi đấu!

Sau khi tất cả đã giải quyết, cách ngày thách đấu còn lại năm ngày, Quân Thường Tiểu đã sớm triệu tập đệ tử lại.

Các đệ tử đều biết, chường môn muốn dẫn các sư huynh đi khiêu chiến tông môn ngũ lưu Thánh Tuyền Tông, cho nên tập trung mọi người tại sân luyện võ, xếp hàng ngăn nắp chỉnh tề, đều ngẩng đầu ưỡn ngực.

Quân Thường Tiểu đứng trước cửa đại điện, nói:

"Trận đấu này có lẽ sẽ khó khăn, nhưng cũng phải để cho người đời biết, dù cho trước mắt là một ngọn núi lớn, Thiết Cốt Phái chúng ta cũng có thể vượt qua."

"Làm người của Thiết Cốt Phái, làm việc phải xương cốt cứng rắn!"

Chúng đệ tử chấp tay, giọng to vang trời lớn tiếng nói, âm thanh vang vọng khắp không gian môn phái, thâm thấu tinh thần xương cốt cứng rắn!

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu vung lên che đầu gối, nói:

"Xuất phát!"

"Vâng!"

Dưới sự dẫn đầu của hắn, năm mươi ba đệ tử xuất trận, cùng với một trăm bốn mươi bảy đệ tử khí thế hào hùng đi ra khỏi môn phái, ven theo đường núi đi xuống.

Lê Lạc Thu đưa mắt nhìn bọn hắn rời đi, truyền âm nói:

"Chương môn, rượu chúc mừng đã chuẩn bị sẵn, ta và chúng đồ đệ đợi các người khai hoàn!"

"Ừm."

Quân Thường Tiểu nói.

Chúng đệ tử ở phía sau đưa tiễn, quay lại môn phái, bắt đầu càng tập luyện điên cuồng hơn, bọn họ muốn trở nên mạnh hơn, về sau giành vinh quang vô thượng về cho môn phái!

Ngày này.

Hai trăm đệ tử của Thiết Cốt Phái, dưới sự dẫn dắt của đời chương môn thứ hai rời khỏi Thiết Cốt Sơn, thẳng bước hướng về ngọn núi lớn không thể chạm tới phía xa xôi.

Trận chiến này, không thành công thì thành nhân!

.....

"Người của Thiết Cốt Phái xuất phát rồi!"

"Đi bẩm báo Minh chủ!"

Tại mất núp trong bóng tối dưới chân núi, vội vàng gửi tin tức về Hạo Khí Môn.

Quân Thường Tiểu đã sớm phát hiện những người này rồi, nhưng bởi bọn hắn chỉ đơn thuần theo dõi, cho nên hắn cũng lười để ý.

Không bao lâu.

Tin tức truyền đến trong tai Tần Hạo Nhiên, hắn lạnh lùng nói:

"Quân Thường Tiểu thật sự là dám đi khiêu chiến Thánh Tuyền Tông."

Môn chủ Trường Dao Môn nhếch miệng cười nói:

"Trên Linh Tuyền Sơn, khoe khoang khoác lác trước mặt nhiều người như vậy, không đi làm sao đặt chân trong giang hồ nữa chứ."

Bị mắng thổ huyết Tư Đồ Vương nói:

"Tiểu bối không biết trời cao đất rộng, đi trải nghiệm sự khủng bố của tông môn ngũ lưu đi."

"Đi thôi."

Tần Hạo Nhiên nói:

"Chúng ta cũng xuất phát."

Quân Thường Tiểu bên này đi chưa được bao lâu, mười mấy tên lão đại của liên minh Bách Tông cũng dẫn theo đệ tử của chính mình, hùng dũng đi về hướng Thánh Tuyền Tông.

Thiết Cốt Phái đi khiêu chiến Thánh Tuyền Tông, quả thật là từ thuở xa xưa chưa từng có hành động nào vĩ đại hơn.

Thân là thế lực cùng quận đáng lẽ nên đi ủng hộ, mà bọn hắn lần này đi, hoàn toàn chính là muốn chế giễu.

Nhưng vẫn có người chính là đi ủng hộ và trợ uy!

Ai?

Tạ Quảng Côn và Ngải gia.

Còn không phải sao, thời điểm Quân Thường Tiểu vừa bước ra khỏi phạm vi của Thiết Cốt Sơn, tại chỗ rẽ trên đường liền nhìn thấy Tạ Thành chủ và hơn mười vị gia chủ của các đại gia tộc thành Thanh Dương.

"Quân Chương môn."

Tạ Quảng Côn chấp tay nói:

"Ta và các vị gia chủ, đại diện cho ba trăm sáu mươi vạn con dân của thành Thanh Dương, nguyện đồng hành cùng với Thiết Cốt Phái!"

"Đa tạ!"

Quân Thường Tiểu chấp tay nói.

Vào lúc này bỗng có người đến ủng hộ, chuyện này khiến hắn rất cảm kích, cũng sâu sắc lý giải, trên đời này ít ra còn có người thật tâm ủng hộ chính mình.

"Cha."

Lý Thanh Dương xông về phía phụ thân hét lên một tiếng.

Lý gia chủ nói:

"Nhi tử, Lý gia cảm thấy vinh dự vì có ngươi!"

"Quân Chương môn."

Quân Thường Tiểu vừa muốn xuất phát lên đường, ở một con đường khác phía trên, Ngải Thượng Nghê dẫn theo Ngải Thượng Phòng và Ngải Thượng Khắc bước tới, phía sau lưng có không ít gia chủ của các gia tộc thành Hồ Dương, trong đó có Tổng lão gia là phụ thân của Chu Huyền Tông.

Ai nói nhân vật chính là phải gánh vác vận mệnh địch nhân của cả thế giới?

Ai nói toàn thế giới đều ở trong bóng tối ám toán nhân vật chính?

Không.

Thế giới tàn khốc, cũng có tồn tại hữu nghị!

Cho dù là loại hữu nghị này được thiết lập trên phương diện làm ăn, nhưng đi khiêu chiến Thánh Tuyền Tông, có can đảm cùng song hành, đây chính là quan hệ thép!

"Chư vị!"

Quân Thường Tiểu nói:

"Hôm nay các vị đến trợ uy cho Thiết Cốt Phái ta, Quân mã khắc ghi trong tâm phần ân tình này, ngày khác nếu như có việc cần đến Thiết Cốt Phái chúng ta, nhất định sẽ giúp đỡ hết khả năng!"

Lời nói tương đương chân thành.

Nhưng đám người tùy thời đến đây, chỉ mỉm cười đáp lại.

Bọn họ hoàn toàn không nghĩ đến, lời nói này của Quân Chương môn, sau này khó cầu đến bao nhiêu, trần quý đến mức nào!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 279: Thánh Tuyền Tông!

Trên Tinh Vân đại lục có rất nhiều vùng đất dồi dào linh khí, rất nhiều môn phái lựa chọn khai tông lập phái ở vùng núi dựa lưng sát biển.

Mấy ngàn dặm bên ngoài quận Thanh Dương, có một ngọn núi như vậy, linh khí trong núi lượn lờ, nước trong núi bao hàm linh lực dồi dào, được người đời gọi là Thánh Tuyền, cũng vì thế đặt tên là Thánh Tuyền Sơn.

Tám trăm năm trước, một vị võ giả đến đây khai tông lập phái, sáng lập ra Thánh Tuyền Tông, sau đó dốc lòng xây dựng phát triển.

Cho đến ngày nay, môn phái đã trở thành tông môn ngũ lưu, có địa vị rất quan trọng với vài ngàn dặm xung quanh.

Rất nhiều võ giả cho rằng, Thánh Tuyền Tông có thành tựu như ngày hôm nay hẳn là có liên quan đến thánh tuyền, bởi vì võ giả sử dụng loại nước này quanh năm, nhất định có hỗ trợ cực lớn đến võ đạo.

Đáng tiếc.

Không phải người của môn phái, khó mà uống được.

Một ngày này.

Trước sơn môn Thánh Tuyền Sơn linh khí lượn lờ, thế lực các phương nườm nượp đến bái kiến, men theo bậc thang đá có mấy trăm năm lịch sử từng bước từng bước đi lên.

"Tông môn ngũ lưu quả nhiên đại khí hào hùng."

Một võ giả nhìn linh khí dày đặc hội tụ ở sườn núi, ánh mắt đầy hâm mộ.

"Nếu như không phải Thiết Cốt Phái thách đấu Thánh Tuyền Tông, e rằng ta không có cơ hội đến tông môn lớn như này."

“Nói ra, môn phái bát lưu của quận Thanh Dương cũng thật đủ mạnh, vậy mà lại dám lấy trứng chọi đá đến khiêu chiến Thánh Tuyền Tông.”

“Thời đại này môn phái muốn đánh ra danh tiếng, có chuyện gì mà không dám làm?”

“Khiêu chiến môn phái lục lưu còn có thể, khiêu chiến luôn cả tông môn ngũ lưu, nếu như thất bại, không biết còn đâu mặt mũi lần lộn trên giang hồ.”

Võ giả các môn phái đi lên Thánh Tuyền Sơn đều đang nhiệt tình bàn tán.

Bọn hắn đến từ các quận khác nhau, lần này mặc dù là xem Thiết Cốt Phái khiêu chiến Thánh Tuyền Tông, nhưng thực chất cả đám đều vì tham quan tông môn lớn.

Vì cái gì?

Bởi vì trong mắt bọn hắn không có Thiết Cốt Phái, một khi bắt đầu khiêu chiến, nhất định sẽ bị giày vò thảm đến không nhẫn tâm nhìn.

Nếu như đây là môn phái lục lưu, họ còn có thể xem một phần, nhưng bát lưu đối đầu ngũ lưu, người có đầu óc bình thường cũng biết trước kết quả thế nào.

Thánh Tuyền Tông thật sự lớn.

Chi có sân luyện võ ngoại viện đã có thể có sánh với đấu trường môn phái luận võ của thành Lịch Dương.

Chủ điện rộng lớn vô cùng, mang hơi thở phong cách cổ xưa, vừa nhìn liền cảm thấy vô cùng có tính lịch sử.

Đây là nội tình của tông môn thành lập tám trăm năm, cho dù một vài tông môn ngũ lưu mới phát triển cũng khó mà bì được.

Sau khi võ giả từ khắp nơi tiến vào trong, nhìn thấy kiến trúc phong cách độc đáo, nhìn đại điện trang nghiêm, không thể không kính nể.

Không hổ là tông môn lớn.

Chi đứng ở cửa ngoại viện, trong lòng đã dâng lên một loại cảm giác sùng bái.

Ngược lại, ngay khi bọn họ nhìn thấy từng đệ tử lông mày lưỡi kiếm, ánh mắt sáng ngời đang bận tới bận lui, hơi thở toát ra cảnh giới Vô Đò, từng người bị chấn động sâu sắc.

Có ai chưa thấy qua Vô Đò?

Nhưng mà, Vô Đò của Thánh Tuyền Tông chỉ nhìn từ khí thế đã biết, chính là cấp bậc trung cao đẳng!

Cấp bậc võ đạo trên Tinh Vãn đại lục, thực tế mỗi cấp bậc cũng phân chia tỉ mỉ thành hạ đẳng, trung đẳng, cao đẳng và cực đẳng.

Nói về cấp bậc Vô Đò.

Mỗi một phẩm biên độ tăng trưởng sức mạnh khoảng từ 1000 – 2000 cân.

Biên độ tăng trưởng sức mạnh thấp nhất gọi là Vô Đò hạ đẳng, đạt đến 1500 được gọi là trung đẳng, đạt đến 2000 chính là cao đẳng.

Vô Đò cực đẳng có thể đạt tới 2500 cân.

Biến độ tăng trưởng quyết định bởi các nhân tố thiên phú, vì thế Vô Đò cực đẳng, trong miệng người đời là thiên tài đỉnh phong.

Vậy, giữa Vô Đò cực đẳng và hạ đẳng có gì khác biệt?

Có, hơn nữa vô cùng lớn!

Lấy cấp bậc Vô Đò đỉnh phong để nói.

Sức mạnh lớn nhất của Vô Đò hạ đẳng là 1 vạn 2 cân, sức mạnh thấp nhất của Vô Đò cực đẳng cũng phải 2 vạn 5 cân trở lên!

Sự chênh lệch gấp hai lần, Vô Đò đỉnh phong cực đẳng đơn giản vài giây là có thể giết chết Vô Đò đỉnh phong hạ đẳng.

Đệ tử Thánh Tuyền Tông bận rộn ở ngoại viện, bước đi ổn định, khí thế phát ra hùng hậu, khiến lão đại của các thế lực bốn phương liếc ánh mắt là biết, đây tuyệt đối là Vô Đò cấp bậc trung cao đẳng.

Môn phái của mình cũng có vài Vô Đò cấp bậc trung cao đẳng, đây đã chuyện rất không tệ rồi, thế nhưng khắp nơi trong tông môn ngũ lưu đều có thể nhìn thấy, đây chính là sự chênh lệch to lớn!

“Các vị.”

Đúng lúc này, một đệ tử phong thái nhanh nhẹn đi đến, tao nhã lịch sự nói:

“Phòng đã sắp xếp xong, mời đi theo ta.”

Trong lòng mọi người lại dâng lên chấn động lần nữa.

Đệ tử này tuổi tác có lẽ không đến hai mươi, nhưng hắn đã có tu vi Vô Sur, hơi thở toát ra vô cùng nồng đậm, đây tuyệt đối là cấp bậc cực đẳng.

“Hắn là một trong những đệ tử thân truyền của Thánh Tuyền Tông, tên là Khanh Lâm Phong.”

“Chính là cái người dựa vào một thanh kiếm dài ba thốn, một mình xông lên Giao Long Trại, tiêu diệt toàn bộ hơn ba trăm tên sơn tặc - Lâm Phong công tử?”

“Ha ha, đúng là anh hùng xuất thiếu niên mà!”

Mọi người đi theo phía sau, ánh mắt từng người hiện rõ sự kính sợ.

Thánh Tuyền Tông cho đệ tử linh căn cực phẩm, mà lại còn là đệ tử thân truyền sắp xếp nơi ở cho mình, thật là rất có mặt mũi!

Đội đã!

Đúng vào lúc này, ánh mắt mọi người dừng lại ở giao lộ đi vào nội viện, nhìn thấy một nữ tử tướng mạo ôn nhu, các nữ đệ tử vây quanh phía sau đi vào.

“Đây là... cung chủ Diệu Hoa Cung.”

“Trời ạ, tông chủ tông môn tứ lưu làm sao cũng đến luôn rồi?”

“Lẽ nào vừa khéo đến Linh Tuyền Tông làm khách?”

Mọi người bày ra khuôn mặt kinh ngạc.

Khanh Lâm Phong nói:

“Diệu cung chủ nghe nói Thiết Cốt Phái khiêu chiến Thánh Tuyền Tông ta, cho nên đặc biệt đến xem náo nhiệt.”

Mọi người giật giật khóe miệng.

Một môn phái bát lưu đối đầu một tông môn ngũ lưu vốn đã là chuyện khó tin, vậy mà còn kinh động đến tông môn tứ lưu Diệu Hoa Cung, chuyện này có chút khiến người ta khó mà chấp nhận!

Lúc này, hai thiếu nữ tuổi xuân từ nội viện đi ra, trên vai khảm nạm đồ án hoa Bách Hợp vô cùng rõ ràng.

Mọi người trợn tròn mắt.

Đây là đồ án bách hợp, lẽ nào...

Khanh Lâm Phong nói:

“Bọn họ là đệ tử của Bách Hợp Thánh Tông, cũng đến đây xem náo nhiệt.”

Rít!

Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Thiết Cốt Phái khiêu chiến Thánh Tuyền Tông, vậy mà lại kinh động đến người của tông môn nhị lưu, đây rốt cuộc là chơi trò gì vậy?

“Nữ nhân trẻ tuổi kia hình như là thiếu nữ thiên tài Mộ Dung Hân của Mộ Dung gia ở thành Thiên Hải?”

“Chắc chắn, ta đã từng nghe nói đến nữ nhân này, nàng sở hữu linh căn cực phẩm, được mệnh danh là thiên tài ngút trời của quận Thiên Hải.”

“Thập nhất trưởng lão của Bách Hợp thánh tông xem trọng, đích thân đến Mộ Dung gia nhận đệ tử, lúc đó gây ra chấn động to lớn.”

“Ha ha, chấn động nhất không thể bỏ qua là nàng dẫn người của Bách Hợp Thánh Tông đến Tiêu gia quận Thanh Dương từ hôn.”

“Ta cùng nghe qua rồi, hình như quận cửu đẳng có xuất hiện một thiên tài linh căn cực phẩm, sau đó vì bị thoái hóa tu vi, cho nên vị hôn thê Mộ Dung Hân này vứt bỏ.”

“Ồ Tinh Vân đại lục này đều là nam bỏ nữ, không người lại có nữ từ nam, thật là đủ nhục nhã.”

Lời bàn tán của mọi người đều lọt vào tai Mộ Dung Hân, ánh mắt nàng hiện lên sự tức giận.

“Sự muội!”

Sư tỷ thấp giọng nói:

“Đừng chấp nhặt với những tên nam nhân nông cạn này.”

Mọi người cũng nhìn thấy sự tức giận của Mộ Dung Hân, vội vàng ngậm miệng không nói, ngoan ngoãn đi theo Khanh Lâm Phong tiến vào nội viện.

Sư tỷ nói:

“Sư muội và tên vô dụng đó từ hôn, đây đã là chuyện quá khứ, nhưng miệng lưỡi thế gian muốn giữ cũng không giữ được, vì thế đừng quá để ý.”

Mộ Dung Hân không nói, trong lòng chỉ thấy áy náy.

Chỉ có bản thân nàng hiểu rõ, mình tức giận không phải vì người khác bàn tán về bản thân, mà chính là vì đang cười nhạo Tiêu Tội Kỳ.

Không cách nào phủ nhận, hai người đã không còn quan hệ gì nữa, nhưng hẳn trở thành trò hề của mọi người, tất cả đều là do mình ngây thơ không hiểu chuyện đi từ hôn tạo thành.

“Tiêu Tội Kỳ, xin lỗi, ta chỉ muốn được tự do, không nghĩ đến tổn thương người.”

Mộ Dung Hân trong lòng thầm nói.

Xin lỗi có tác dụng không?

Chuyện này còn phải do nhân giả gặp nhân, trí giả gặp trí.

(P/s: Ý là mỗi người mỗi ý, đồng quan điểm thì sẽ cảm thông.)

Nhưng theo Quân Thường Tiểu thấy, bất luận Mộ Dung Hân cố ý hay là vô ý, mọi hành động của nàng đã tạo ra tổn thương tổn nghiêm to lớn đối với Tiêu Tội Kỳ, đối với một nam nhân. Hai năm sau, hẳn nhất định sẽ dẫn đệ tử đến Bách Hợp Thánh Tông đòi công đạo!

Ở thế giới trước kia, ngày thơ có thể không chịu trách nhiệm pháp luật nhưng ở Tinh Vãn đại lục này, một khi ngươi đã làm sai, nhất định phải trả giá, bởi vì nơi này chỉ tôn kính kẻ mạnh!

Cảm thấy áy náy?

Được thôi, ngươi dẫn đám người Bách Hợp Thánh Tông tự cho mình là điểm sáng, đến Thiết Cốt Phái ta nói một lời xin lỗi, vậy mới tính là chân thành!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 280: Cuồng!

Mấy ngày gần ngủi, lần lượt có thể lực khắp nơi tiến vào Thánh Tuyền Tông, thể nghiệm khí thế hào hùng cùng với mấy trăm năm tích súc của một tông môn ngũ lưu.

Đương nhiên.

Mọi người cũng đang chờ Thiết Cốt Phái đến khiêu chiến.

Tính thời gian đến ngày khiêu chiến, chỉ còn lại đúng một ngày, cái môn phái không biết tự lượng sức mình kia vì cái gì còn chưa tới?

Có phải sợ rồi hay không, nếu không người vẫn còn chưa tới?

Rất nhiều thể lực nghĩ đến khả năng này, nhưng mọi người cũng không cảm thấy tức giận, dù sao mục đích chính của lần này, chính là muốn tham quan tông môn ngũ lưu một chút.

Sợ?

Không đến?

Thật có lỗi, vào lúc hoàng hôn.

Quân chủng môn dẫn theo 200 tên đệ tử, cùng với Tà thành chủ và Ngải gia đứng trước sơn môn của Thánh Tuyền Tông.

"Người đến là ai?"

Đệ tử giữ cửa nói.

"Soát!"

Quân Thường Tiểu lấy ra lệnh bài có khắc ba chữ “Thiết Cốt Phái”, tự khí đan điền làm một hơi, quát lớn:

"Chủng môn Thiết Cốt Phái - Quân Thường Tiểu, đến đây khiêu chiến Thánh Tuyền Tông!"

m thanh vang vọng mạnh mẽ, quanh quần khắp giữa sườn núi, đồng thời truyền vào Thánh Tuyền Tông.

"Đến rồi, đến rồi!"

"Tên chủng môn Thiết Cốt Phái này dám đứng dưới chân núi, lớn tiếng gọi to như vậy, đúng là gan to bằng trời mà."

"Nếu như lá gan nhỏ, liệu hẳn có dám không ngại xa xôi ngàn dặm, đến Thánh Tuyền Tông dâng xác cho ngược đãi."

"Ta có chút đứng ngồi không yên, thật muốn nhìn một chút, tên chủng môn Thiết Cốt Phái này rốt cuộc có ba cái đầu, hay vẫn là có sáu cái tay?"

"Mặc kệ hẳn có mấy đầu hay mấy tay, chỉ cần dám đến khiêu chiến Thánh Tuyền Tông, nhất định phải nhận kết cục thảm thiết."

Võ giả các phương xôn xao nghị luận.

Tần minh chủ và các lão đại liên minh đến trước một bước, trên mặt từng người đều nồng đậm nét cười.

Bọn hắn nghe thể lực khắp nơi không ngừng khinh thường Quân Thường Tiểu, bỗng cảm thấy cả người thoải mái, thậm chí còn thoải mái hơn việc đột phá cảnh giới.

Đúng là một đám người đáng thương.

Vì cái gì?

Bởi vì bọn hắn không thể làm gì Thiết Cốt Phái ngay trong quận Thanh Dương, chỉ có thể mượn nhờ tiếng nghị luận của võ giả đến từ quận khác, an ủi tâm hồn chịu áp lực bấy lâu nay.

Nếu như Quân Thường Tiểu biết chuyện này, khẳng định sẽ khinh bỉ xem thường.

Chỉ có cặn bã, mới có thể dùng phương thức buồn cười đến như vậy, để tự an ủi bản thân.

"Lệ Nhì!"

Hề Tịnh Tuyền ngồi trong phòng nhỏ ở nội viện, nghe được giọng nói của Quân Thường Tiểu, bật cười nói:

"Chính là hần, hần thật sự đã tới."

Lệ Nhi bĩu môi nói:

"Thật đúng là dám vác xác đến nha."

Từ trước lúc đến Thánh Tuyền Tông, nàng vẫn luôn nói với cung chủ, Thiết Cốt Phái có thể sẽ biết sợ, không dám đến khiêu chiến.

"Ha ha ha."

Mã Văn Đằng đang đánh cờ trong phòng nhỏ ở nội viện, sau khi hạ quân cờ xong, cười nói:

"Quân chương môn tới rồi."

Vương Đông Lâm nói:

"Trước đó khiêu chiến Hạo Khí Môn, hiện tại lại đến khiêu chiến Thánh Tuyền Tông, tiểu tử này rất hung hăng nha."

"Người trẻ tuổi mà."

Mã Văn Đằng nói:

"Hung không có sai."

"Đến rồi, đã tới."

Mộ Dung Hân đứng bên cửa sổ phòng nhỏ, trong lòng nàng dâng lên một cảm xúc rất phức tạp.

Tiêu Tội Kỳ tuy giành quán quân môn phái luận võ, khiến nàng phải lau mắt mà nhìn, nhưng hần đi theo chương môn Thiết Cốt Phái đến khiêu chiến Thánh Tuyền Tông, chẳng phải tự rước nhục vào thân sao?

Hay vẫn là nói, sau khi bị mình từ hôn, hần đã chẳng hề kiêng kỵ chuyện gì?

"Äi..."

Mộ Dung Hân thờ dài một tiếng.

Hậu sơn, Thánh Tuyền Tông.

Đái Luật xếp bằng ở một chỗ sâu trong động, sau khi âm thanh lọt vào lỗ tai, hần mở ra hai con mắt ẩn chứa lục quang, giọng điệu lạnh lẽo nói:

"Quân Thường Tiểu, người rốt cục đã đến!"

Lục Căn Ca thu hoạch được lực thôn phệ ngoài ý muốn bên dưới núi Hắc Ứng Đường, sau đó thôn phệ tu vi của Lão Quý, từ đó đột phá đến Võ Đò thất phẩm.

Sau khi về tông môn, hần tham gia tông môn luận võ nhỏ, bởi vì có biểu hiện không tệ, cho nên thành công thăng cấp thành đệ tử ngoại môn.

Đương nhiên.

Hần không dám quá kiêu căng, thay vào đó là dốc lòng tu luyện.

Trong lúc đó, hần thôn phệ rất nhiều sức sống của hung thú và thực vật ở sau núi, cảnh giới cũng thuận nước đẩy thuyền bước vào Võ Sư nhất phẩm.

Nói thật, Đái Luật bị tông môn hạn chế phát triển.

Bởi vì hần có lực thôn phệ đặc thù, cần phải dựa vào bên ngoài để tăng tu vi bản thân, nếu như chỉ từng bước tu luyện sẽ rất chậm.

Đái Luật đã từng nghĩ đến chuyện rời đi.

Nhưng hần nghĩ tới chuyện Quân Thường Tiểu sẽ dẫn đệ tử đến khiêu chiến, cho nên nhẫn nhịn suốt mấy tháng.

Diệt Linh Tuyền Tông ta, giết biểu đệ ta.

Hai cái thù lớn trên người, nếu như hần không làm chút chuyện gì đó, cứ như vậy rời đi, chẳng phải quá uất ức hay sao!

Đái Luật vẫn luôn làm theo kế hoạch, lấy ra sổ tính hạch thu hoạch được trong khoảng thời gian này, hối lộ thành công một tên trưởng lão, lấy được một vị trí khiêu chiến.

"Quân Thường Tiểu!"

"Ta muốn cho người biết, hiện tại ta đã thoát thai hoá cốt!"

"Nghe nói Thiết Cốt Phái người cũng chia thành nội ngoại môn!"

"Vậy thì ta sẽ giao thủ với đệ tử nội môn của người, cho dù không thể giết chết, cũng phải cho đệ tử người cảm nhận thế nào là sống không bằng chết!"

Lục Căn Ca đã âm thầm quyết định.

Hần muốn lấy thân phận đệ tử ngoại môn khiêu chiến với đệ tử nội môn của Thiết Cốt Phái.

Sau khi làm xong mấy chuyện này, hắn sẽ rời khỏi Thánh Tuyền Tông, từ đó biên rộng mặc cá nhảy, trời cao mặc chim bay!

Còn về việc khiêu chiến với ai?

Đợi đến lúc luận bàn lại bắt đầu lựa chọn đi.

Đương nhiên, nếu như tông môn cho phép, hắn chắc chắn sẽ lựa chọn đệ tử nội môn mạnh nhất, không chỉ có thể tổn thương tinh thần Quân Thường Tiểu, còn có thể giúp mình khoa trương một chút.

Lục Cân Ca đột phá đến Vô Sư nhất phẩm, sống dưới ánh hào quang là tình thế bất buộc, bởi vì hắn là ai?

Hắn chính là thôn phệ!

Đệ tử Thiết Cốt Phái, có tư cách gì so với hắn?

Ách.

Nếu như hắn quả thật muốn khiêu chiến đệ tử nội môn mạnh nhất của Thiết Cốt Phái, không tính đến nữ nhân Lục Thiên Thiên, vậy thì chính là con hàng Dạ Tinh Thần.

Thôn phệ đấu với Vô Đế trùng sinh, nhìn có vẻ như rất kịch tính nha.

Điều kiện tiên quyết là, Lục Cân Ca cần phải cố gắng hơn nữa, bởi vì cái đối thủ này không hiền hòa như Lý Thanh Dương hay Tiêu Tội Kỳ, một khi chiến đấu chính là máu me be bét.

"Khà khà!"

Đái Luật lấy tay úp mặt lại, cười quái dị nói:

"Quân Thường Tiểu, nguoi và đệ tử của nguoi, nhất định chính là bệ phóng trên con đường trở thành cường giả chí cao của Đái Luật ta!"

Aii..

Cầu nguyện thượng đế sẽ phù hợp cho nguoi - Lục Cân Ca của chúng ta.

Chân núi.

Quân Thường Tiểu hô xong một tiếng, mấy tên đệ tử giữ cửa Thánh Tuyền Tông đều nhất thời đưa tới ánh mắt khinh thường.

Cái Thiết Cốt Phái này đẳng cấp không cao, chương môn tuổi tác không lớn, thế mà rất là phách lối.

"Hừ."

Một người trong đó thân nhiên nói:

"Quân chương môn, Thánh Tuyền Tông ta vẫn luôn chờ nguoi đến, mời lên núi."

Quân Thường Tiểu phát tay áo, dẫn theo đệ tử đi lên núi.

Dạ Tinh Thần bước trên bậc thang đá, sắc mặt hắn có chút khó coi, sau đó hai tay không cam tâm tình nguyện bật mờ ma phẩm m Hường.

Móa nó!

Vì cái gì cứ bắt ta xách theo!

Mấy người Ngải gia chủ và Tậ thành chủ cũng tại khai bao danh tính xong, vội vàng cất bước đi theo.

Bọn họ nhìn thấy đệ tử Thiết Cốt Phái cất bước lên núi, trên người vẫn luôn toát ra khí thế xương cốt cứng rắn, nhất thời cảm thấy bội phục không thôi.

Khiêu chiến tông môn ngũ lưu, chẳng khác nào bài khảo nghiệm cấp địa ngục.

Bất quá những tên đệ tử Thiết Cốt Phái vẫn có thể trấn định trầm ổn, Quân chương môn rút cuộc đã bồi dưỡng như thế nào vậy!

"Cốt kết."

Cửa lớn của Thánh Tuyền Tông bị đẩy ra.

Quân Thường Tiểu đeo kính râm chống nắng, khoác áo ngoài bằng da chồn, bên trong miệng ngậm điếu xì gà, cất bước đi khi bản nhạc BGM sôi động đang được mở.

Trong khoảnh khắc ấy.

Võ giả thế lực bốn phương ở ngoại viện, lần lượt đưa mắt nhìn sang.

"Hừ."

"Vẫn rất khoa trương."

"Đợi ngày mai bắt đầu giao đấu, hắn còn có thể đứng rời đi, có thể nói là Thánh Tuyền Tông đủ nhân từ độ lượng."

Mọi người trò chuyện với nhau đầy ý khinh thường.

Nhưng mà.

Ngay lúc Quân Thường Tiểu đứng trên sân luyện võ, 200 tên đệ tử sắp xếp chỉnh tề phía sau lưng hắn, thân thể từng người ngao nghể thẳng tắp, đồng loạt phóng xuất khí thể, võ giả thể lực khắp nơi lập tức đông kết biểu lộ trên mặt mình.

Những tên đệ tử Thiết Cốt Phái toát ra hơi thở hùng hậu, ánh mắt sắc bén, chỉ cần người không bị cận thị, không bị mù lòa, đều có thể nhận biết đây tuyệt đối là Võ Đồ cao đẳng!

"Có phải ta bị hoa mắt không?"

"Trời ạ, đây là một cái môn phái bát lư." "

"Sai rồi!"

Quân Thường Tiểu ngậm điều xì gà, lấy ra lệnh bài chứng nhận của chứng nhận quán, thân nhiên nói:

"Nếu như ngươi có cặp mắt chó như Tần minh chủ, chắc chắn sẽ phân biệt được trên đó viết tám hay là bảy."

Vừa đến đã chọc người, tung toàn bộ hòa lực!

Tần Hạo Nhiên phản nộ nói:

"Quân Thường Tiểu, ngươi..."

Quân Thường Tiểu giờ ngón tay giữa lên, thân nhiên nói:

"Bại tướng dưới tay ta, không có tư cách sửa ăng ăng ở trước mặt bản tọa."

Hắn biết tên này từng đến Thánh Tuyên Tông, khẳng định sẽ có giao dịch thói gì đó với đối phương, cũng biết hôm nay tên này dẫn theo lão đại liên minh đến đây, khẳng định muốn nhìn thấy mình bị khinh thường.

Ngươi khó chịu lão tử, lão tử cũng thấy khó chịu ngươi.

Ta chọc tức ngươi đó, thế nào?

Có ngon tới cần!

Tần Hạo Nhiên tức giận trừng mắt sắp rút ra bên ngoài, tức giận đến cả người run rẩy, nhưng không nói được một lời gì thêm, dù sao hôm nay hắn đến đây để nhìn thấy tên kia bị chế nhạo, không thể tự dáo khách thành chủ!

"Soát!"

Quân Thường Tiểu cười ra áo khoác làm bằng da chồn, lập tức có đệ tử tiến lên đón nhận.

Quân chương môn bộc lộ khí thể thô bỉ, dùng một tay vuốt vuốt tóc đen trên đầu, nói:

"Thiết Cốt Phái ta đến khiêu chiến, Thánh Tuyên Tông lại không ra nghênh đón, đây chính là đạo lý đãi khách của tông môn lớn sao?"

Mọi người co giật khòe miệng.

Không hổ là chương môn bát thất lưu môn phái, không chỉ có can đảm khiêu chiến Thánh Tuyên Tông, mà còn đủ ngông cuồng!

"Lệ Nhi."

Hề Tịnh Tuyên bước ra từ trong viện, cười nói:

"Quân chương môn thật quá khí phách, sau khi lấy lại được tầm nhìn, nhất định phải nhìn xem dáng dấp của hắn thế nào."

Trong lúc nói chuyện, nàng đã tự tưởng tượng ra hình ảnh trong lòng.

Hắn nhất định có đôi mắt to long lanh, lỗ mũi nhọn nhọn, lỗ tai dài dài.

Ừm.

Hề cung chủ tưởng tượng hình ảnh Quân chương môn, đã thoát khỏi phạm trù con người, từ ý nghĩ trên nghiêm túc mà nói, có thể được xem là —— yêu.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 281: Đánh trước ba bốn chục trận!

Võ giả các phe được toại nguyện nhìn thấy Quân Thường Tiểu, không phải tên ba đầu sáu tay gì, cũng chỉ là một người hai tay hai chân như ai.

Thế nhưng hắn vừa đến đã mắng Tần minh chủ, chuyện này khiến bọn hắn khá bất ngờ.

Rất nhiều người biết đến ân oán của hai người bọn họ, nhưng cho dù có mâu thuẫn thế nào, cũng không thể mới gặp đã mắng chửi xối xả như thế chứ?

Đến khi nghe được câu "đây là đạo lý đãi khách của đại tông môn sao", đám võ giả liền hiểu rằng, vị chương môn của môn phái thất lưu này ngông cuồng và phách lối vô cùng!

Mà cũng phải, nếu không ngưng cuồng, không phách lối, hẳn dám mang đệ tử đến khiêu chiến Thánh Tuyên tông sao?

Trẻ tuổi thật tốt, gì cũng không lo, gì cũng chẳng sợ, chỉ với một lòng nhiệt huyết là có thể đi tìm đủ kiểu chết.

Sự khinh thường của đám người này đối với Quân Thường Thiếu càng lúc càng lớn.

Tiểu tử thôi!

Khoa trương sẽ bị sét đánh đấy.

"Soạt!"

Ngay lúc này, từ trong đại điện, một lão giả tuổi tầm bảy mươi chọt bay vút ra.

Lão đáp xuống sân luyện võ, lớn tiếng cười vang:

"Quân chương môn đại giả quang lâm, thất lễ đã không nghênh đón từ xa, thất lễ!"

Người này khí tức hùng hồn, vừa nhìn đã biết là Võ tông cao cấp!

"Kim trưởng lão, chương quản nội vụ Thánh Tuyên Tông!"

"Tông chủ Thánh Tuyên Tông bế quan quanh năm, mọi việc đều do Kim trưởng lão phụ trách. Hôm nay lão đích thân xuất hiện, coi như đã cho Thiết Cốt Phái đủ mặt mũi rồi."

"Theo ta thấy, đây có thể xem là tiên lễ hậu binh."

Mọi người thấp giọng thảo luận.

Bọn hắn có thể thấy được chút khó chịu từ ánh mắt của Kim trưởng lão.

Nếu một môn phái cấp thấp, thế mà dám biểu hiện phách lối như vậy, đổi lại là tông môn mình, chắc chắn cũng khó mà nhẫn nhịn.

Quân Thường Tiểu cười nhạt nói:

"Thiết Cốt Phái ta nghìn dặm xa xôi đến đây, chẳng lẽ Thánh Tuyên Tông các ngươi không định sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho chúng ta hay sao?"

Quả thật... quá ngông cuồng!

Đám đệ tử Thánh Tuyên Tông ai nấy đều cháy lên lửa giận.

Nhưng dù sao bọn hắn cũng xuất thân từ tông môn lớn, biết tự kiềm chế lửa giận của chính mình, trong lòng lại thầm nghĩ, nói: "Đợi ngày mai khiêu chiến bắt đầu, ngươi sẽ không còn ngông nghênh như vậy nữa đâu!"

Kim trưởng lão nói:

"Lão phu sớm đã sắp xếp phòng nghỉ rồi. Lâm Phong, ngươi dẫn Quân chương môn và đệ tử Thiết Cốt Phái vào trước đi."

"Vâng!"

Lâm Phong bước ra, làm tư thế mời:

"Quân chương môn, mời đi theo ta."

Quân Thường Tiểu tiến vào nội viện trong ánh mắt dõi theo của mọi người, đám đệ tử Thiết Cốt Phái theo sau, cho dù bị một đám đại lão nhìn chăm chăm cũng không hề tỏ ra e sợ.

Đội bọn họ đi xong, võ giả của các thế lực bắt đầu nhỏ giọng thảo luận.

"Đệ tử của Thiết Cốt Phái không đơn giản nha!"

"Nhìn từ hơi thở, dường như toàn bộ đều là Võ Đò cao đẳng!"

"Một môn phái thất lưu có thể làm được đến mức này, thật sự có chút khó tin!"

"Theo ta thấy, có thể bọn họ dùng loại đan dược nào đó để phổ trương thanh thế thì phải?"

Nghe những người này tỏ vẻ nghi ngờ như vậy, Tạ thành chủ âm thầm cười lạnh trong lòng.

Nếu các ngươi biết được Thiết Cốt Phái từng được hai trưởng lão ở tổng bộ Tây Nam Dương châu chúng ta chứng nhận đánh giá là tam giáp, thì các ngươi sẽ rõ đó có phải là phổ trương thanh thế hay không.

Tạ thành chủ rất muốn nói to cho mọi người rằng, nói:

"Đừng dùng mắt chó mà nhìn người."

Nhưng Quân chương môn muốn khiêm tốn nên hắn chỉ đành khổ sở nhẫn nhịn.

...

Thánh Tuyên Tông vẫn rất để ý đến phong phạm tông môn, cho nên đã sắp xếp cho đám người Thiết Cốt Phái ở trong mấy khoảnh sân có cảnh quan rất đẹp.

"Hãy nghỉ ngơi cho tốt."

Quân Thường Tiểu nói:

"Đề chuẩn bị cho trận chiến ngày mai."

"Vâng!"

Chạy mấy ngàn dặm, đám đệ tử Thiết Cốt Phái đã thấy hơi mệt, bèn nhao nhao chạy đi chọn phòng vào ở.

Tiêu Tội Kỳ không có nghỉ ngơi, hắn ngồi xếp bằng bên trong thạch đình ở ngoài sân, vận chuyển Dịch Cân Kinh, tiếp tục tu luyện thân thể.

Từ khi gia nhập Thiết Cốt Phái và thu được tâm pháp thân phẩm này, hắn đã luyện thành thói quen có thể tu luyện bất cứ lúc nào.

"Hửm?"

Tiêu Tội Kỳ bất chợt mở mắt, nhìn về phía công sân theo bản năng. Ngoài công, một cô gái xinh đẹp đang đứng đó nhìn hắn.

Mộ Dung Hân!

...

Nội viện Thánh Tuyền Tông không nhỏ, cảnh quan lại được xanh sạch độc đáo, đệ đệ tử có thể thưởng thức và khuấy khóa giữa lúc tu luyện.

Trong rừng trúc, Mộ Dung Hân mon trón chiếc lá, nói:

"Có vẻ ngươi lại mạnh hơn lần trước rồi."

"Đó là lý do tìm ta?"

Tiêu Tội Kỳ ngồi trên tảng đá lớn, ngôn từ lãnh đạm.

Gặp được nữ nhân này trên Thánh Tuyền Tông khiến hắn rất bất ngờ, nhưng cũng chỉ vờ vờ dừng lại ở bất ngờ.

Mộ Dung Hân thoáng trầm ngâm, rồi nói:

"Chương môn của ngươi rất thích làm loạn, ngươi cũng muốn theo hắn gây loạn sao?"

Tiêu Tội Kỳ đã hiểu, nhất định nàng cho rằng việc Thiết Cốt Phái đến khiêu chiến Thánh Tuyền Tông là hành động tìm chết.

Tiêu Tội Kỳ thờ ơ nói:

"Chuyện của ta, không cần thiên tài ngút trời Mộ Dung gia nhọc lòng lo lắng."

Nói xong, hắn đứng dậy trở về đình viện.

Chuyện từ hôn năm đó như cọng rom cuối cùng đặt lên lưng con lạc đà, khiến hắn phải trầm luân năm năm.

Hắn thật không muốn tiếp xúc quá nhiều với nữ nhân này, dù chỉ một giây.

Đôi theo bóng lưng Tiêu Tội Kỳ rời đi, ánh mắt Mộ Dung Hân lóe lên sự phức tạp.

Mỗi lần nhìn thấy người

đàn ông từng bị mình từ hôn, nàng sẽ lại thầm trách trong lòng, thầm trách về lựa chọn thuở nhỏ ấy, hại hắn phải gánh chịu nỗi thống khổ không đáng có.

Từ chuyển động tâm lý đó của Mộ Dung Hân cho thấy, nàng không phải là một nữ nhân ngạo mạn, chỉ là sai thời điểm làm ra chuyện sai lầm mà thôi.

Nếu như hai người vẫn còn hôn ước, dựa theo tập tục của Tinh Vãn đại lục, biết đâu lúc này bọn họ đã thành hôn, trên đời cũng đã thêm một cặp vợ xứng đôi vừa lứa.

Chỉ tiếc là... số mệnh đã định trước vô duyên, lỡ đi một đoạn nhân duyên.

...

Hôm sau.

Trời quang khí đáng, vạn dặm không một áng mây.

Không cần xem hoàng lịch, bởi chỉ cần nhìn khí tượng là đủ biết, ngày hôm nay vô cùng thích hợp cho việc luận bàn võ đạo!

Quân Thường Tiểu đứng bên ngoài sân luyện võ, tay chấp sau lưng, mặt hướng về phía đại diện của Thánh Tuyền tông, đứng sau lưng hắn là hai trăm đệ tử lưng thẳng tắp, mặt mày ngạo nghễ.

Thế lực các nơi có mặt không khỏi âm thầm khâm phục.

Rốt cuộc đệ tử môn phái thất lưu này có sức mạnh gì, lại dám có biểu hiện không e không sợ trước mặt tông môn ngũ lưu như vậy?

Vì cái gì?

Bởi vì, xương cốt cứng rắn!

Đám người Tạ Quảng Côn và Ngải Thượng Nghê cùng ăn ý đi đến sau lưng Quân Thường Tiểu.

Mã trưởng lão và Vương trưởng lão của Thương Sơn phái cũng đứng phía sau, biểu thị sự ủng hộ với Thiết Cốt Phái.

Mọi người không thấy có gì ngoài ý muốn.

Dù sao Thương Sơn Phái cũng thuộc về Thanh Dương, việc ủng hộ môn phái cùng quận là chuyện hợp tình hợp lý, không có gì là xấu.

Tầm mắt của các thế lực khác thì lại hướng về phía đại diện, đại biểu việc bọn họ cho rằng Thánh Tuyền tông có thể đạt được thắng lợi trong cuộc khiêu chiến này.

Trong số đó, có cả Tàn minh chủ và lão đại liên minh các phái.

Đặc biệt là, những ánh mắt nhìn về phía Quân Thường Tiểu đều mang theo vẻ khinh thường và cười lạnh.

Một cuộc so tài giữa một chiếc xe tàn và một chiếc xe đua.

Chỉ cần là người có đầu óc bình thường, liền sẽ biết một khi chân ga được nhấn xuống, chiếc xe đua sẽ cho chiếc xe tàn ngửi khói.

Thiết Cốt Phái là chiếc xe tàn.

Thánh Tuyền Tông chính là chiếc xe đua có tính năng vượt trội.

Quân Thường Tiểu phớt lờ ánh mắt của những thế lực khác, bởi vẫn câu nói đó "các người có xem thường ta thế nào, thì ta vẫn mạnh vẫn hoàn mạnh."

"Quân chương môn."

Kim trưởng lão đứng ở phía đối diện lên tiếng, nói:

"Người muốn khiêu chiến thế nào?"

Quân Thường Tiểu đáp:

"Bắt đầu từ đệ tử ngoại môn đi, đánh ba bốn chục trận trước, lấy thắng bại để xác định hơn thua."

Nghe câu này xong, mọi người thiếu chút nữa ngã ngửa.

Đánh trước ba bốn chục trận?

Cái tên này... rốt cuộc là đến khiêu chiến, hay là đến tham gia "môn phái luận võ" vậy?

Thật ra Quân Thường Tiểu cũng không muốn đánh nhiều đến vậy!

Nhưng mà cái nhiệm vụ sử thi mất nét, yêu cầu đánh bại 30 tên đệ tử ngoại môn của Thánh Tuyền tông, mới tính là hoàn thành a!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 282: Nghiền ép!

Kim trưởng lão hơi giật giật khóe miệng, nói:

"Quân chương môn, người xác định muốn lãng phí thời gian đánh nhiều trận như vậy?"

Thánh Tuyền Tông hẳn có năm sáu ngàn tên đệ tử ngoại môn, dùng nói là đánh ba bốn chục trận, đánh ba bốn trăm trận cũng có thể chơi tới cùng, nhưng đánh trận đấu một với một thì khẳng định tốn rất nhiều thời gian.

Quân Thường Tiểu nói:

"Thắng bại rất nhanh có thể phân định, cũng không lãng phí nhiều thời gian lắm đâu."

"Hừ!"

Mọi người hừ lạnh không thôi.

Tên này nói ra giống như Thiết Cốt Phái có thể tốc chiến tốc thắng vậy.

Quân Thường Tiểu giờ tay.

"Soạt!"

Dưới ánh mắt chứng kiến của mọi người, Nhị Hắc bước về hướng sân luyện võ, hẳn là đệ tử ngoại môn đầu tiên xuất chiến đại diện cho Thiết Cốt Phái.

Nói thật lòng, trong lòng hắn có chút hoảng.

Đúng lúc này, Liễu Uyển Thi hét lên:

“Nhị Hắc huynh, cố lên!”

Nhị Hắc vốn có chút căng thẳng, nghe tiếng trợ uy của Liễu Uyển Thi, hai nắm đấm lập tức siết chặt, sống lưng ưỡn thẳng đứng.

Chường môn cho hắn xuất trận đầu tiên, Đồ Đồ ở phía sau dõi theo.

Cho dù có liều mạng thì hắn cũng phải thắng trận thứ nhất!

“Soạt!”

Nhị Hắc đứng ở trung tâm sân luyện võ, lớn giọng nói:

“Đệ tử Thiết Cốt Phái - Trương Chí Lâm, xin chỉ giáo!”

Hắn nói to tên gọi mà mình tưởng chừng như đã phải quên, âm thanh vang vọng khắp sân luyện võ, bộc lộ khí thế ngạo nghễ!

Trước đêm thách đấu, Quân Thường Tiểu từng nói:

“Đối thủ của các ngươi có thể rất mạnh, nhưng thân là đệ tử Thiết Cốt Phái, sĩ khí không thể yếu kém!”

Nhị Hắc ghi nhớ cẩn thận trong lòng.

Khi hắn lớn tiếng nói ra tên môn phái, lớn tiếng nói ra tên bản thân, máu huyết trong người dường như bùng cháy lên.

Ta là người đầu tiên xuất trận!

Ta phải tăng cao sĩ khí cho đồng môn!

Ta phải giành chiến thắng trận đầu tiên!

Những đệ tử khác của Thiết Cốt Phái, dường như nhiệt huyết trong lồng ngực cũng cháy lên khi nghe tiếng hét lớn của hắn.

Ngàn dặm xa xôi đến đây, chúng ta chỉ chiến đấu vì môn phái!

võ giả thể lực khắp nơi tận mắt chứng kiến đệ tử này của Thiết Cốt Phái khí thế hùng hổ như vậy, không khỏi lần lượt lắc đầu.

Không thể nào phủ nhận.

Tên này rất không tệ, nhưng đứng trước tông môn ngũ lưu thật sự không đủ phân lượng.

Kim trưởng lão vẫy tay một cái.

Một tên đệ tử ngoại môn Thánh Tuyền Tông bước ra.

“Thánh Tuyền Tông - Lỗ Ngạn Cường!”

Đệ tử xuất trận cũng báo tên của bản thân, khí thế cũng rất mạnh mẽ giống như tên của hắn!

“Tỷ thí bắt đầu.”

Trọng tại hô to.

“Soạt!”

Lỗ Ngạn Cường thi triển pháp huyền diệu xông lên, lập tức nhận được khen ngợi không ngớt của võ giả thể lực khắp nơi.

“Đây là thân pháp độc môn của Thánh Tuyền Tông - Tiểu Cửu Bộ.”

“Một tên đệ tử ngoại môn có thể lĩnh ngộ được, thật khiến người khác khó tin a!”

“Tên đệ tử của Thiết Cốt Phái...”

Đùng!

Trong lúc mọi người đang bàn tán, Nhị Hắc ngưng tụ lực lượng vào nắm đấm, đánh thẳng vào gương mặt Lỗ Ngạn Cường đang làm màu, sau đó đối phương trực tiếp bay ngược ra ngoài.

“Phịch!”

Ngã xuống đất, hôn mê tại chỗ.

Một quyền, bay ngược, trận đấu cứ như vậy kết thúc!

“...”

Toàn trường yên tĩnh.

Biểu cảm trên mặt các võ giả cứng ngắc, ánh mắt từng người dần dần trợn to.

Đệ tử ngoại môn Thánh Tuyền Tông bị một quyền đánh bại trong tích tắc?

Đám người Tàn Hạo Nhiên đã chuẩn bị tốt để phi báng, ý cười trên mặt nhanh chóng thu lại, biểu cảm khó coi vô cùng!

Nhị Hắc cũng có chút ngơ ngác.

Đệ... đệ tử ngoại môn này của Thánh Tuyền Tông quá yếu đi, ngay cả một quyền của hắn cũng không chịu được?

Không phải người ta yếu, mà là người quá mạnh!

Nhị Hắc đã đạt tới tu vi Vô Đờ đỉnh phong, thân thể còn tôi luyện trong phòng huấn luyện và tháp rèn luyện, lực lượng của một quyền đánh ra không so được với cực đẳng nhưng cũng ít ra cũng là 2 vạn cân.

Đây là cái khái niệm gì?

Chính là thực lực tương đương với Vô Sur nhị phẩm!

Lộ Ngạn Cường thì sao?

Chỉ là một tên Vô Đờ bát phẩm, cấp bậc cũng chỉ là trung đẳng, há có thể chống đỡ một quyền cường hãn như vậy!

Đây vẫn là đệ tử Thánh Tuyền Tông.

Đổi lại là đệ tử ngoại môn của môn phái thất lục lưu, sợ rằng phải đâm phát chết luôn!

“Đỉnh! Chiến thắng đệ tử ngoại môn Thánh Tuyền Tông: 1/30 người.”

Quân Thường Tiểu nghe âm thanh hệ thống vang lên bên tai, chấp tay cười nói:

“Đã nhường rồi!”

Đệ tử hạ gục đối thủ trong tích tắc, hoàn thành yêu cầu của nhiệm vụ, sáng khoái không chỗ nói!

Võ giả thể lực khắp nơi rất lâu sau vẫn chưa hồi phục lại tinh thần, dù sau đệ tử Thiết Cốt Phái một quyền giải quyết đệ tử Thánh Tuyền Tông, thật sự quá bất ngờ!

Hiểu rồi, hiểu rồi!

Chiến lược khiêu chiến của Thiết Cốt Phái nhất định là cho đệ tử mạnh nhất xuất chiến trước!

Trận thứ nhất cho đệ tử thực lực mạnh nhất xuất trận, ba bốn mươi trận về sau người còn người để chơi không?

Trong lòng Tàn minh chủ và lão đại liên minh nghĩ như vậy, khoe miệng không thể không xuất hiện nụ cười lạnh.

Kim trường lão cau mày lại.

Trận đầu tiên có chút sợ ý, để cho Thiết Cốt Phái dẫn trước một điểm.

Coi như đây là tình hữu nghị của chủ nhà, trận sau không cần phải giữ lại mặt mũi gì cho Thiết Cốt Phái nữa.

Một môn phái thất lục lưu đến khiêu chiến, chính mình là tông môn ngũ lưu mà không thả trước một hai trận, nhất định sẽ bị người ta nói thành cười chê.

“Bắt đầu trận thứ hai đi.”

Quân Thường Tiểu vẫy tay một cái, một tên đệ tử ngoại môn xuất trận.

Người này tên Tôn Hiểu, bởi vì có một đám sư huynh yêu nghiệt tồn tại, vì thế hắn chỉ thuộc về loại ưu tú trong Thiết Cốt Phái.

Thực ra đệ tử ưu tú vẫn còn rất nhiều.

...

Bởi vì độ dài chương có hạn, không thể miêu tả góc nhìn từng người, bằng không ít nhất có thể viết được vài chương.

Nội dung cao trào chút được không, nhất định sẽ có độc giả sẽ nói như vậy, ba bốn mươi trận đầu của đệ tử ngoại môn, ừm một người một chương, tác giả lại có thể ra thêm ba bốn mươi chương.

...

Ta cũng muốn như thế!

Nhưng không có cơ hội!

Bởi vì cho dù Tôn Hiểu thuộc loại đệ tử ưu tú, sau khi trận đầu bắt đầu, cũng dễ như trở bàn tay đánh đối thủ bay ngược ra ngoài.

Nhìn đệ tử xuất trận thứ hai của Thánh Tuyền Tông nằm ngã ở bên ngoài sân luyện võ, võ giả thể lực khắp nơi biểu cảm lại lần nữa cứng ngắc.

Đây là cái mèo gì thế, vì cái gì bị một đám hạ gục trong tích tắc rồi!

(P/s: vì không thể để câu chửi tục trong chương nên nhóm sẽ thay bằng “mèo” nhé)

Thánh Tuyền Tông chơi không nghiêm túc?

Hay là Thiết Cốt Phái tiếp tục cho đệ tử ngoại môn mạnh mẽ xuất trận?

Thê nhưng tên đệ tử gọi là Tôn Hiểu kia, thực lực chỉ có Vô Đồ thất phẩm, mà đệ tử Thánh Tuyền Tông xuất trận là Vô Đồ cửu phẩm a!

Vì cái gì?

Bởi vì đệ tử Thiết Cốt Phái có lực lượng quá mạnh chứ còn gì nữa.

“Đã nhường rồi.”

Quân Thường Tiểu chấp tay nói.

Giữa hai đầu chân mày Kim trưởng lão xuất hiện ý giận, lập tức vẫy tay một cái, một tên đệ tử có tu vi Vô Đồ đỉnh phong xuất trận.

Một năm trước Mạc Thượng Phi chỉ là Vô Đồ bát phẩm, nhưng hắn nhờ có linh căn thượng phẩm, nên đã trở thành đệ tử nội môn của Thánh Tuyền Tông.

Tên Vô Đồ đỉnh phong này chỉ có linh căn trung phẩm, vì thế chỉ có thể làm đệ tử ngoại môn.

Thánh Tuyền Tông có không ít đệ tử sở hữu linh căn trung phẩm, trình độ mặc dù không tệ, nhưng bởi vì bị linh căn hạn chế, chỉ có thể thiết thòi làm đệ tử ngoại môn.

“Nhất Hắc.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Người xuất trận đi.”

“Vâng!”

Nhất Hắc bước ra, ánh mắt hắn tràn đầy chiến ý. Liễu Uyển Thi vẫn như cũ ở phía sau trợ uy cho đồng môn xuất trận.

Hai bên báo tên và môn phái, tỷ thí chính thức bắt đầu, sau đó chính thức kết thúc.

Nguyên nhân là Nhất Hắc có thực lực không kém hơn Nhị Hắc, dùng một quyền bạo phát đánh bay tên đệ tử Vô Đồ đỉnh phong.

Quyết đoán, không dây dưa!

Ba trận tỷ thí, ba chiêu miểu sát.

Võ giả thế lực khắp nơi bị biểu hiện cường hãn của đệ tử Thiết Cốt Phái, khiến cho tinh thần bán loạn.

Đừng vội.

Cuộc chơi chỉ vừa mới bắt đầu.

Tiếp theo, hai bên tiếp tục tỷ thí.

Đệ tử ngoại môn Thiết Cốt Phái tuy tư chất không so được với Thánh Tuyền Tông, nhưng về mặt lực lượng bạo phát đều đạt đến cấp bậc cao đẳng, chỉ cần xuất trận là giành thắng lợi.

Trong gian ngắn ngủi, hai bên đã chiến hai mươi trận.

Trong thời gian đó tuy là cũng có trận chiến tung ra hơn hai chiêu, nhưng vẫn không thể xoay chuyển vận mệnh bị đánh bại của đệ tử Thánh Tuyền Tông.

“Đinh! Chiến thắng đệ tử ngoại môn Thánh Tuyền Tông: 20/30 người.”

m thanh hệ thống lại lần nữa vang lên, điều này khiến Quân Thường Tiểu nhún vai nói:

“Chẳng có độ khó gì cả.”

Câu nói này là khoa trương đến cực hạn.

Nhưng võ giả thế lực khắp nơi chỉ biết im lặng.

Hai mươi đệ tử xuất trận, lấy khí thế nghiền ép đánh bại 20 đệ tử ngoại môn Thánh Tuyền Tông, đủ để hắn có tư cách khoa trương!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 283: Năm mươi trận thắng liên tiếp!

Sắc mặt đám Tàn minh chủ và các lão đại của liên minh trông khó coi đến cực hạn.

Từ lúc bắt đầu bọn họ đã chuẩn bị đề phi báng, nhưng Thánh Tuyền Tông liên tục bị đánh bại, chuyện này khiến bọn hắn không có chút cơ hội để cười!

Cái nội dung cốt truyện này, hoàn toàn khác với trong tưởng tượng của bọn hắn!

Mà những thế lực phi báng Thiết Cốt Phái trước đó cũng đỏ mặt búng búng.

Bởi vì đối lại là bọn hắn, cho phái đệ tử ngoại môn của mình xuất chiến với đệ tử của Thánh Tuyền tông, thắng được 3 trong số 30 trận đã là may mắn lắm rồi!

"Cung chủ..."

Đứng ở phía xa, Lệ Nhị đứng bên cạnh Hề Tịnh Tuyền, khẽ môi giật giật nói:

"Thiết Cốt Phái đã thắng trận thứ hai mươi rồi."

Theo tính toán của nàng, nếu đánh ba bốn mươi trận, Thánh Tuyền Tông nhất định sẽ thắng hết ba bốn mươi trận, vậy mà kết quả lại hoàn toàn ngược lại!

Hề Tịnh Huyền cười nói:

"Đệ tử của Quân chương môn mạnh thật đấy."

"Lão Mã."

Vương Đông Lâm giật giật khóe miệng nói:

"Đệ tử Thiết Cốt Phái này cũng hung hãn quá đi chứ, hai mươi trận mà không thua trận nào luôn?!"

Lúc này, Mã Vân Đằng cũng khó giữ được sự bình tĩnh, bởi dù có là tông môn của lão đánh với Thánh Tuyền Tông, kết quả khẳng định sẽ có thắng có thua.

Khiêu chiến tiếp tục được tiến hành.

Đám đệ tử nhập môn sớm hơn một chút như Lâm Giang Hàng lần lượt xuất chiến, đoạt lấy thắng lợi một cách nhẹ nhõm.

Một năm qua, tuy rằng bọn họ không có biến hóa trên phương diện tư chất linh căn, nhưng thân thể đã dùng qua các loại tài nguyên và cải tạo, từng người đều sở hữu thực lực Vô đồ cao đẳng!

Điều này nói lên cái gì?

Nói lên rằng, mặc dù Thiết Cốt Phái chưa hẳn đã có nhiều cao thủ hàng đầu bằng các tông môn bậc cao, nhưng thực lực tổng quát của đệ tử đã không kém hơn bọn hắn.

Một khi tất cả bọn họ trưởng thành, sẽ vô cùng đáng sợ!

Chính vì Chu trưởng lão của tông bộ chứng nhận ý thức được điểm này, cho nên mới đánh giá Thiết Cốt Phái là tam giáp.

Một môn phái mạnh yếu không phải dựa vào vài người quyết định, mà phải từ chính thể thực lực!

Tổ Thê Đan, phòng huấn luyện, linh khí trận, tháp rèn luyện, các loại tài nguyên sung túc, các loại võ kỹ đa dạng, đó mới là vốn liếng để những đệ tử cơ sở của Thiết Cốt Phái trở nên lớn mạnh!

Thánh Tuyền Tông thì sao?

Tuy bản thân là tông môn ngũ lưu cao quý, nhưng tài nguyên có hạn, cho nên chắc chắn sẽ không phân chia cho đệ tử ngoại môn.

Đệ tử ngoại môn muốn được xem trọng, ắt phải nỗ lực thăng tiến vào nội môn, có vậy mới được hưởng thụ nhiều tài nguyên hơn.

Cứ thế mà so, đệ tử nhà ai sẽ hạnh phúc hơn?

Không sai, chính là Thiết Cốt phái!

Mặc dù chỉ là môn phái mới nổi, mặc dù chỉ có hơn một năm phát triển, thế nhưng Quân Thường Tiểu cung cấp lượng tài nguyên cho đệ tử, đã đủ vượt qua các tông môn có nội tình rất nhiều năm!

Hôm nay, ngàn dặm xa xôi đến đây, nếu không đánh cho mộng các ngươi nở đầy hoa, há có thể xứng đáng với biết bao tài nguyên đã được bàn tọa đổ vào!

Đệ tử ngoại môn Thánh Tuyền Tông không phải bị chèn ép về cảnh giới, mà bọn hắn bị hạn chế bởi đẳng cấp. Tuy rằng thi thoảng có người có thể đấu được hai ba mươi hiệp, nhưng vẫn không tránh được thua trận.

Thực tế mà nói, đây hoàn toàn là nghiền ép!

Đừng!

Lại có một đệ tử của Thiết Cốt Phái đánh bại đệ tử ngoại môn Thánh Tuyền Tông. Con số đệ tử ngoại môn cần chiến thắng của nhiệm vụ sử thi nhảy từ 29 lên 30.

"Đinh! Đệ tử chiến thắng đệ tử ngoại môn Thánh Tuyền Tông, độ hoàn thành nhiệm vụ sử thi là 20%, chủ nhân nhận được 400 điểm cống hiến."

"Đinh! Điểm cống hiến: 1605/2000."

Chậc chậc.

Lần trước 20% cho 200 điểm, lần này cho tận 400 điểm, đúng là quá sướng.

Quân Thường Tiểu chấp tay nói:

"Kim trưởng lão, đã đấu xong ba mươi trận, so tài giữa đệ tử ngoại môn cũng nên kết thúc ở đây được chứ?"

"Không được!"

Kim trưởng lão gằn giọng nói:

"Tiếp tục đánh!"

30 trận không thắng được trận nào, còn cái gì gọi là mặt mũi nữa.

Nhất định phải đấu tiếp, không nói là thắng hết, ít nhất cũng phải giành lại hơn mười trận mới cứu vớt được danh dự!

Kết quả thế nào?

Đám đệ tử như Tư Mã Trọng Đạt, Thôi Bất Kiện, Lâm Giang Hằng liên tục xuất chiến, dùng sức mạnh cường đại của mình ngược đãi từng tên đệ tử ngoại môn của Thánh Tuyền tông dưới quyền cước của mình.

"Dừng!"

Một đối thủ bị Lý Thượng Thiên đá bay lên trời, sau đó hắn thi triển Túng Vân Bộ bay lên giữa không trung, đá một cú móc câu, khiến đối thủ bay xa hơn ba trăm mét.

Đến lúc này.

Thiết Cốt Phái đã đạt được chiến thắng trận thứ năm mươi.

"Đỉnh! Chiến thắng đệ tử ngoại môn Thánh Tuyền Tông: 50/50 người, phù hợp với điều kiện ẩn, độ hoàn thành nhiệm vụ sử thi là 30%, chủ nhân nhận được 200 điểm cống hiến."

"Đỉnh! Điểm cống hiến: 1805/2000."

Quân Thường Tiểu thoáng ngẩn ra, rồi nhếch miệng cười nói:

"Hóa ra còn có điều kiện ẩn thắng thêm 20 trận nữa à."

...

Khi Lý Thượng Thiên đá bay đối thủ rơi xuống đất, mặt mày vô già các phái đã chết lặng.

Từ trận đầu cho đến trận thứ năm mươi, chưa đến một giờ đã kết thúc.

Thánh Tuyền Tông, toàn thua!

Có ai nghĩ rằng một tông môn ngũ lưu sẽ bị môn phái thất lưu ngược đãi như vậy đâu!

Kim trưởng lão đã run rẩy cả hai tay, nếu không phải có sự hiện diện của thế lực khắp nơi, lão đã sớm bày ra bộ mặt hung ác rồi!

Mã Văn Đăng và Vương Đông Lâm thì lại im lặng.

Sự cường hãn của Thiết Cốt Phái khiến bọn họ khiếp sợ quá sâu.

"Sự muội."

Sư tỷ của Mộ Dung Hân đứng cạnh nàng, nghiêm túc nói:

"Chuyện này thật khó tin!"

Tông môn bọn họ có thực lực quét ngang tông môn ngũ lưu, đơn giản bởi bọn họ là tông môn nhị lưu, nhưng một môn phái thất lưu làm được đến mức này, còn làm được gọn ghẽ như vậy, nếu không phải tận mắt chứng kiến, đánh chết cũng không tin!

Trận đấu giữa đệ tử ngoại môn vừa bắt đầu, Thiết Cốt Phái liền lấy thực lực của mình hung hăng và vào mặt thế lực khắp nơi!

"Chiến tiếp!"

Kim trưởng lão trầm giọng nói.

Quân Thường Tiểu cười nói: "Kim trưởng lão, Thiết Cốt Phái ta không có nhiều người như Thánh Tuyền tông người, cứ tiếp tục đánh như vậy không thấy có hơi ức hiếp quá đáng sao?"

Kế hoạch ban đầu là đấu 53 trận, nếu đối phương vẫn không chịu buông, hắn sẽ đánh phái đệ tử trợ uy ra sân đấu, nhưng cứ đánh tiếp như vậy, nhất định sẽ không sánh được với mấy ngàn đệ tử của người ta.

"Như vậy đi."

Quân Thường Tiểu cười nói:

"Cho đệ tử nội môn xuất chiến."

Đệ tử ngoại môn đã đánh đủ, thậm chí còn đánh ra được cả nhiệm vụ ẩn, bước tiếp theo nhất định phải để đệ tử nội môn đánh, dù sao thì nhiệm vụ sử thi vẫn quan trọng hơn.

"Được!"

Kim trưởng lão đồng ý, vung tay lên.

Một nam tử đội mũ xanh trên đầu, vẫn luôn cúi thấp đầu, có thể thấy được thân người đang run rẩy, từng bước hướng về sân luyện võ.

Hắn chợt ngừng đầu, nhếch mép nói:

"Quân Thường Tiểu, người còn nhớ ta không?"

"Hả?"

Quân Thường Tiểu lấy làm lạ hỏi:

"Có phải... người là cái tên đội mũ xanh đã trêu ghẹo đại đệ tử của ta ngoài thành Thanh Dương đó không?"

Đám đệ tử Thiết Cốt Phái tức thời ngậy ngấn hết cả người.

Ôi mẹ ơi!

Người dám trêu ghẹo cả đại sư tỷ băng lãnh, là gan cũng quá lớn đi!

"Bớt nói nhảm đi!"

Đới Luật giờ tay lên, chỉ vào đám đệ tử nội môn Thiết Cốt Phái toát ra khí tức mạnh nhất, ánh mắt lạnh lẽo quát:

"Cho đệ tử đấu với ta một trận đi!"

"A!"

Quân Thường Tiểu khoanh tay hỏi:

"Người muốn chọn ai để đấu?"

"Hừ."

Đới Luật ngao nghể nói:

"Cho người mạnh nhất ra đi, ta phải ngược đãi hẳn một trận, để nói cho tất cả mọi người ở đây rằng, Thánh Tuyên Tông không phải là chỗ mà thứ môn phái cận kề các người có thể trêu vào!"

Sau khi tông môn thua liên tục 50 trận, Lục Cân Ca liên ý thức được cơ hội đã đến, cho nên mới biểu hiện một phen thật tốt trước mặt Kim trưởng lão!

Có lẽ, trận chiến này sẽ để mình có thể trực tiếp tấn thăng từ ngoại môn thành thân truyền, sau đó được càng nhiều tài nguyên hỗ trợ hơn, mình sẽ có thể không phải lo nghĩ đến chuyện ra ngoài rèn luyện nữa!

Khắc khắc!

Quân Thường Tiểu ơi là Quân Thường Tiểu, người và đám đệ tử của người quả thật là hòn đá kê chân, để Đới Luật ta giẫm lên trên con đường trở thành cường giả chí cao!

"Mạnh nhất sao?"

Quân Thường Tiểu suy nghĩ.

Dạ Tinh Thành lạnh lùng nói:

"Chương môn, nếu như hần đã muốn kẻ mạnh nhất, vậy đệ tử nguyện ý xuất chiến dạy dỗ cái tên mũ xanh ngông cuồng này!"

Lời này khiến đám người Lý Thanh Dương và Tiêu Tội Kỳ giật giật khóe miệng.

Dạ sư đệ à, tuy đệ mạnh hơn chúng ta, nhưng nếu nói đến đệ tử nội môn mạnh nhất, chưa hỏi ý đại sư tỷ đã muốn xuất chiến, đệ thật là biết chơi xỏ lá đấy!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 284: Đới Luật hung hăng!

Lục Cân Ca phách lối, trực tiếp thách đấu với đệ tử nội môn mạnh nhất của phái Thiết Cốt.

Dạ Tinh Thần rất không thoải mái, vì thế chủ động xin chiến, quyết định dạy bảo thật tốt tên quán mũ xanh trên đầu này.

Nhưng, Quân Thường Tiểu lại nói: “Kim trưởng lão, không phải hần là đệ tử ngoại môn sao?”

“Quân chương môn.”

Kim trưởng lão nhàn nhạt nói:

“Tên đệ tử này mặc dù chỉ là đệ tử ngoại môn, nhưng thực lực của hần đã ngang với đệ tử nội môn.”

Quân Thường Tiểu cau mày.

Nói là cho nội môn ra sân, kết quả lại là một tên ngoại môn, vậy sao ta hoàn thành nhiệm vụ đây?

“Quân Thường Tiểu.”

Đới Luật nhàn nhạt nói:

“Người là không dám cho đệ tử nội môn ra chiến với ta một trận?”

Aii.

Tên tiểu tử này rất hung hăng!

Quân Thường Tiểu suy nghĩ một hồi xong, nói:

“Tinh Thần, xuất trận.”

Dùng một đệ tử nội môn chiến với một đệ tử ngoại môn, mặc dù có chút thiệt thòi, nhưng hẳn chính là nhìn không được sự hung hăng của tên khăn xanh này.

Đối phó với loại người này, cách tốt nhất là để người hung hãn hơn hẳn đến trị.

Thử hỏi ai hung nhất nhất trong Phái Thiết Cốt?

Không thể nghi ngờ gì chính là Dạ để đại nhân!

“Soạt!”

Dạ Tinh Thần bước ra, vừa siết chặt nắm đấm, vừa lắc đầu, lạnh lẽo nói:

“Một đại nam nhân đội mũ xanh, thật là không ngại đầu mình đầy tóc xanh.”

Đới Luật cười lạnh nói:

“Màu xanh đại diện cho tự nhiên, người hiểu cái rắm gì chứ.”

Hiểu cái rắm?

Dạ Tinh Thần đứng ở trung tâm sân luyện võ, ánh mắt u ám nói:

“Tiểu tử, đội tỷ thí bắt đầu, ta sẽ khiến người rất đau khổ.”

“Đây cũng là lời ta muốn nói.”

Đới Luật cười gian tà nói.

Phán quan nói:

“Mời hai bên báo họ tên.”

Dạ Tinh Thần nhàn nhạt nói:

“Thiết Cốt Phái, Dạ Tinh Thần.”

Không chỉ tên mình, mà còn nói luôn cả tên môn phái.

Chuyện này thật hiếm thấy.

Thực ra đến bản thân hắn cũng không hiểu vì sao muốn báo tên môn phái.

Nếu như nhất thiết phải cho một lý do, Dạ Tinh thần cho rằng đã thách đấu với tông môn ngũ lưu, cần phải cho chương môn mình một chút thể diện.

“Đệ tử Thánh Tuyền Tông, Đới Luật.”

Đới Luật nói.

Đến đây, khoảng cách giữa đại đệ tử trùng sinh và kẻ thôn tính chỉ cách nhau có mấy mét, một trận đấu này rốt cuộc ai mới là là nhân vật chính sắp bắt đầu.

“Phù.”

Đới luật hoàn tạo bộc phát ra hơi thở Võ Sư, khuôn mặt hắn đầy sự kiêu ngạo.

Thời điểm hắn trở về từ Hắc Ứng Sơn, từ đầu đến cuối vẫn luôn áp chế tu vi, cho dù tông môn luận võ nhỏ cũng chỉ bộc lộ chút ít thực lực.

Hôm nay, nhiều thế lực đang nhìn như vậy, đây là cơ hội cực kỳ tốt để khoa trương, không cần phải che giấu, thuận thế chiếm được hảo cảm của cao tầng tông môn!

Đúng như dự đoán.

Khi Đới Luật giải phóng tu vi Võ Sư, trên mặt các cao tầng của Thánh Tuyền Tông không thể không hiện lên sự ngạc nhiên.

Đặc biệt là Kim trưởng lão.

Bởi vì lão là người nhận hối lộ, mới để hắn xuất trận, không ngờ lại cho mình một kinh hi!

Các đệ tử Thánh Tuyền Tông cũng ngơ ngác.

Đệ tử nhập môn hơn một năm lại có tu vi Võ Sư, điều này thật sự khó tin.

“Đệ tử ngoại môn Thánh Tuyền Tông, vậy mà lại đã đột phá lên Vô Sư!”

“Không hổ danh là tông môn lớn!”

“Lúc này không cho hắn xuất trận, hóa ra là muốn giữ lại về sau xuất trận!”

Võ giả thể lực khắp nơi kinh ngạc vô cùng.

Đối Luật hoàn toàn bộc phát tu vi Vô Sư, nghe thấy mọi người đang bàn tán về mình, nét kiêu ngạo trên mặt càng đậm.

Hóa ra cảm giác được mọi người nhìn vào lại sáng khoái như vậy.

Lúc này, Lục Cân Ca lại càng tung bay.

Dựa vào tư chất của hắn, cả đời này cũng chưa chắc thu hút được chú ý, càng không có thành tựu gì quá lớn, kể từ khi thức tỉnh sức mạnh thôn tính, lực lượng tăng trưởng mãnh liệt, đương nhiên sẽ tỏa sáng.

Chỉ là.

Khi Đối Luật thể hiện ra tu vi Vô Sư, Dạ Tinh Thần dùng ánh mắt đầy kinh thường nhìn đối phương.

Hắn còn cho rằng, tên hung hăng này rất khó chơi, hóa ra chỉ là Vô Sư nhất phẩm, đây con mèo nó đúng là cặn bã.

“Bắt đầu!”

Trọng tài hô to.

Đối Luật âm u cười một tiếng nói:

“Ta...”

“Soạt!”

Dạ Tinh Thần thi triển Túng Vân Bộ, dựa và tốc độ nhanh nhất xuất hiện trước mặt Đối Luật, giọng nói lạnh lẽo nói:

“Cảm nhận qua cảm giác sống không bằng chết chưa?”

Đối Luật nụ cười đông cứng, ánh mắt hắn hiện lên sự khủng hoảng.

Bành!

Tiếng quyền cước vang lên, gió lốc điên cuồng cuộn xoáy.

Mọi người trợn to hai mắt.

Tên Dạ Tinh Thần này, trong lúc xuất thủ bạo phát ra hơi thở Vô Sư trong nhất mắt, hơn nữa cấp bậc không chỉ là nhị tam phẩm.

“Đinh! Chiến thắng đệ tử nội môn Thánh Tuyền Tông: 1/10”

m thanh thông báo vang lên bên tai.

Quân Thường Tiểu ngân ra nói:

“Một tên đệ tử ngoại môn, vì cái gì được tính vào số người của đệ tử nội môn?”

Hệ thống nói:

“Bởi vì nhiệm vụ xác định, đệ tử tên Đối Luật của Thánh Tuyền Tông này có thực lực ngang hàng với đệ tử nội môn”

“Hóa ra là như vậy.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Rất có trí tuệ.”

Nhưng mà tên Đối Luật hung hăng kia cũng quá yếu đi, ngay cả một quyền của Dạ Tinh Thần cũng không đỡ được!

Trên sân luyện võ.

Sóng khí dần dần biến mất, Lục Cân Ca nằm thẳng trên đất, cơ thể co giật mãnh liệt.

“Soạt!”

Dạ Tinh Thần đi tới, một chân đạp lên mặt hắn, lạnh lẽo nói:

“Tiểu tử, đứng dậy hung hăng cho ta xem.”

Cảnh tượng này rất quen thuộc.

Không sai.

Mở đầu truyện, Quân Thường Tiểu dùng chân giẫm lên mặt hấn, mời chào gia nhập Thiết Cốt Phái, sau cùng tên này từ chối, kết quả bị đánh cho một trận.

Trước bị một người xuyên không giẫm lên mặt, hôm nay lại bị đại đế trùng sinh giẫm lên mặt, thật sự quá thảm!

Đối Luật không hôn mê, tư duy vẫn còn đó, ánh mắt hấn hiện lên sự hoảng sợ.

Trận đấu khoa trương bản thân có được sức mạnh thôn tính, vậy mà lại bị một quyền đánh cho mất đi sức chiến đấu!

Không thể nào, không thể nào!

Ta có sức mạnh thôn tính, tu vi thăng cấp nhanh, đệ tử Thiết Cốt Phái há có thể mạnh như vậy, sao có thể đánh bại ta!

Đối Luật không hiểu ra, đây là khoảng cách to lớn về thực lực.

Đừng nói Dạ Tinh Thần, cho dù đám người Trương Vĩ, tùy ý chọn một người cũng có thể dễ dàng ngược đãi hấn.

Trừ phi... hấn sử dụng sức mạnh thôn tính!

Nhưng khoảng thời gian này, Đối Luật chỉ nghiên cứu làm thế nào để hấp thụ của thực vật và hung thú, không cách nào tùy ý mà động hấp thụ võ giả.

Sau này nhớ lại một màn hấp thụ Quỷ Lão trước đây, đoán chừng bản thân muốn hấp thụ linh lực con người, có lẽ chỉ có trong lúc sống chết mới có thể kích phát.

Hiện tại không đủ nguy hiểm, chưa đủ tuyệt cảnh!

Vì vậy, Đối Luật mặc dù bị giẫm trên mặt, vẫn khó khăn cười nhạo, nói “Người... người chỉ có chút sức mạnh này sao?”

“Humm?”

Dạ Tinh Thần chau mày.

Một tên cận kề bị hấn đạp chân trên mặt, vậy mà dám cười nhạo hấn.

“Soạt!”

Dạ Tinh Thần nhấc chân, nhàn nhạt nói:

“Vậy để ta cho người hiểu biết thế nào gọi là sức mạnh!”

“Ừnh!”

Một chân đạp xuống, giẫm thẳng vào mặt Đối Luật, khiến hấn phun ra một ngụm máu tươi.

Rất tốt!

Dùng hết sức giày vò ta đi!

Đẩy ta vào tuyệt cảnh, để ta có tìm đường sống trong cõi chết!

Đội sức mạnh thôn tính kích phát, lão tử sẽ nuốt hết linh lực của người!

Ừnh! Ừnh! Ừnh!

Dạ Tinh Thần lại hung hăng đạp xuống mấy đạp, Đối Luật bị đạp đến đầu óc choáng váng, mặt biến dạng, máu tươi điên cuồng phun ra, nhưng không cách nào

kích phát sức mạnh thôn tính.

Vẫn chưa đủ thảm!

Vẫn chưa đủ gần kề với cái chết!

Cho dù cả mặt đầy dấu chân lớn, Đối Luật vẫn cố gắng nhếch mép cười, kích động sự tức giận nóng nảy của Dạ Tinh Thần.

Tiểu tử!

Bị ngược đãi đến vậy mà vẫn còn dám cười, người thật là đủ hung hăng!

Dạ Tinh Thần tiếp tục hung ác đạp xuống, đạp đến võ giả xem chiến cũng phải co giật khóe miệng theo.

Đệ tử này của Thánh Tuyên Tông hấn là có vấn đề về não, rõ ràng đã mất đi lực chiến đấu, còn cười thách thức đối thủ, khiến người khác ngược đãi bản thân?

Bọn họ không hiểu.

Đây là chiến lược của Đối Luật, trong tuyệt cảnh bạo phát phản sát!

Đừng nói sâu xa.

Theo sau từng cú giẫm đạp của Dạ Tinh Thần, thương thế càng nghiêm trọng, nội thể Lục Căn Ca nhanh chóng xuất hiện một luồng khí kỳ lạ, ánh mắt dần dần hóa xanh.

Kết hợp với gương mặt dữ tợn của hấn, nhìn vào có chút dọa người!

Đến rồi, đến rồi.

Sức mạnh thôn tính khủng bố có thể hấp thu võ giả của ta!

Uỳnh!

Dạ Tinh Thần một lần nữa đập xuống, Đới Luật phun ra máu tươi, thuộc tính trong nội thể đang điên cuồng xuất hiện, tư duy và thân thể chốc lát giãn đoạn, cả người cũng khó mà chịu đựng được sự điên cuồng nên ngất đi.

“...”

Luồng khí trong nội thể giống như nước lũ, theo sự hôn mê của chủ nhân lập tức co lại, cuối cùng ổn định trong kinh mạch và huyết dịch, tất cả trở lại như cũ, giống như cái gì cũng chưa xảy ra.

Đới Luật nếu như có tư duy, nhất định sẽ khóc.

Chịu đựng nhiều tổn thương như vậy, muốn rơi vào đường cùng rồi phản kích, vì cái gì lại hôn mê!

Uỳnh!

Dạ Thần một chân đá Đới Luật hôn mê ra khỏi sân luyện võ, nhàn nhạt nói:

“Loại căn bản này, Thánh Tuyền Tông các ngươi cũng dám cho xuất chiến, chẳng lẽ muốn tự rước nhục vào thân sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 285: Cuộc chiến đệ tử nội môn, vẫn là nghiền ép!

Chiến lược của Đới Luật là đúng: đẩy bản thân mình vào tuyệt cảnh sẽ có thể kích phát sức mạnh thôn phệ.

Thế nhưng, đầu tiên là phải vượt qua được tuyệt cảnh này đã.

Đối diện với từng cú đập mãnh liệt của Dạ Tinh Thần, Lục Căn Ca không cách nào giữ vững tâm cảnh nên ngất đi, sức mạnh thôn phệ vừa sắp bộc phát cũng nhanh chóng rút về.

Thế nên... toi công bị hành cho một trận, kết quả lại chẳng tìm được đường sống trong cõi chết.

Không thể không nói, đây đúng là một hồi bị kịch!

Quân Thường Tiểu lắc đầu, nói:

"Ta còn tưởng hán mạnh lắm, hóa ra lại không chịu nổi một đòn như vậy."

Kim trưởng lão giận đến run người. Lão để Đới Luật xuất chiến, kết quả lại bại bởi chỉ một chiêu, còn liên tục bị giẫm lên mặt, quả thật mất hết mặt mũi Thánh Tuyền tông!

Biết làm thế nào đây, con hàng Dạ Tinh Thần quá mạnh!

Cho dù có lão có cho Khanh Lâm Phong lên, kết quả cũng chỉ là bại.

Chút an ủi duy nhất là, lấy một tên đệ tử ngoại môn để tiêu hao đệ tử mạnh nhất của Thiết Cốt Phái.

Kim trưởng lão vẫy tay một cái.

Một tên đệ tử nội môn bước lên sân luyện võ, ánh mắt hán lóe lên sự tức giận.

Chứng kiến nhiều đồng môn bị đánh bại như vậy, bất kì đệ tử Thánh Tuyền tông nào cũng sẽ không thể nhẫn nhịn, vì vậy mình phải đoạt lấy thắng lợi!

Quân Thường Tiểu bảo:

"Ngọc Hoa, ngươi xuất chiến đi."

"Vâng!"

Dương Ngọc Hoa sai bước ra sân.

"Đệ tử Thiết Cốt Phái, Dương Ngọc Hoa!"

"Đệ tử Thánh Tuyền tông, Thích Phàm!"

"Bắt đầu!"

Trọng tài hô to.

"Soạt!"

Thích Phàm trước một bước xông lên, thi triển Tam Thập Lục Lộ Thông Thiên Quyền, trong nháy mắt quyền ảnh biến hóa như mưa sa bão táp.

Hắn là đệ tử nội môn lâu năm của Thánh Tuyên tông, có được linh căn thượng phẩm, mặc dù thực lực chỉ là Võ Sư nhất phẩm, nhưng từ quyền pháp và khí thể rõ ràng mạnh hơn Đới Luật rất nhiều!

"Mỗi quyền tung ra lực lượng ít nhất phải nặng bốn vạn cân!"

"Thế mới là đệ tử nội môn chân chính của Thánh Tuyên tông chứ!"

“Không may cho đệ tử Thiết Cốt Phái rồi!”

"Soạt!"

Dương Ngọc Hoa dịch chân khai tấn, hay tay đan chéo trước ngực, rõ ràng muốn dùng thân thể để chống đỡ!

Mọi người thấy vậy không khỏi lắc đầu.

Tam Thập Lục Lộ Thông Thiên Quyền là quyền pháp độc môn của Thánh Tuyên Tông, một khi thi triển sẽ tạo thành thế liên miên bất tận, nếu lựa chọn phòng thủ ắt sẽ rơi vào thế bị động hoàn toàn.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Quyền ảnh dày đặc như mưa đạn!

Tuy mỗi quyền đều đạt tới 4 vạn cân, nhưng người hứng chịu công kích là Dương Ngọc Hoa lại đứng vững một chỗ, không chút dao động!

Ngay cả kết giới cũng không thêm mở, vẫn ung dung nhẹ nhõm!

Mọi người trợn mắt nhìn.

Công kích nhiều lần như vậy, lực đánh mạnh như vậy, ấy vậy mà đệ tử Thiết Cốt Phái như tường đồng vách sắt, chỉ cần lui lại nửa bước cũng được mà!

Là người thi triển bộ quyền kỹ, Thích Phàm cũng lộ vẻ kinh ngạc.

Dù là một con hung thú khổng lồ da dày thịt béo, bị mình điên cuồng oanh tạc như vậy, dù thế nào cũng sẽ bị đánh lui mấy bước!

"Soạt!"

Thừa dịp đối phương thoáng thất thần, Dương Ngọc Hoa liền tung ra Bạo Liệt quyền đánh tới.

Quyền này cực nhanh, Thích Phàm vừa lấy lại tinh thần liền chỉ có thể đan chéo hai tay lại để thủ.

"Nhận lấy mà không tặng lại thì thật thất lễ!"

Dương Ngọc Hoa truyền linh lực vào nắm đấm, hung mãnh đánh tới.

Uỳnh!

Thích Phàm chịu phải một đòn mãnh liệt, cả người lập tức lao đảo lùi về sau, sắc mặt cực kỳ tái nhợt, một con đau khủng khiếp lan khắp hai cánh tay!

Dương Ngọc Hoa là Võ Sư nhị phẩm, kèm thêm đó là Bạo Liệt quyền, một quyền đánh ra đã đạt đến 5 vạn 5 ngàn cân!

Thử hỏi, Võ Sư nhất phẩm đỡ thế nào?

"Thịch thịch thịch!"

Thích Phàm loạn choạng lùi về sau, đến khi rời khỏi sân luyện võ mới vất vả ổn định được thân thể, hai đùi rã rời, gối khuỵu trên mặt đất.

"Đình! Chiến thắng đệ tử nội môn Thánh Tuyên tông: 2/10 người."

Đám võ giả xem chiến chỉ biết giật giật khoe miệng.

Đệ tử nội môn ra sân, vẫn bị một quyền đánh văng ra, việc ấy thật khó mà tiếp nhận!

Tần Hạo Nhiên và đám đại lão của liên minh đã ngu mặt.

Vì sao chỉ vòn vẹn có một năm, một cái môn phái bất nhập lưu lại có nhiều đệ tử cường hãn đến như vậy?

Kim trường lão đã tức giận đến nổ phổi.

Ngay trước cửa nhà mình, trước mắt biết bao thế lực khắp nơi, đầu năm mười hai trận, không thắng nổi một trận, thử hỏi ai mà kiềm chế cảm xúc cho được!

"Chắc."

Quân Thường Tiểu nói:

"Huyền Chu xuất chiến đi."

"Dạ."

Tổng Huyền Chu bước lên sân luyện võ, dáng đứng ngạo nghễ.

Bên phía Thánh Tuyền Tông lại cho ra một đệ tử nội môn xuất chiến, thực lực vẫn là Võ Sư nhất phẩm.

Tại tông môn ngũ lưu, có hai cách để trở thành đệ tử nội môn, một là có linh căn thật tốt, hai là có thực lực thật cao.

Thực lực này phải đạt đến Võ Sư Cảnh.

Còn người vừa có linh căn tốt lại có cảnh giới cao, bọn hắn đã trở thành đệ tử thân truyền hết cả rồi.

Đương nhiên, đệ tử có linh căn tốt cũng sẽ dần mạnh lên.

Ví dụ như cái tên Vô Đồ bát phẩm Mặc Thượng Phi từng thua trận trước Lý Thanh Dương ở trên Linh Tuyền Sơn, người này cũng đã bước vào cấp độ Võ Sư nhị phẩm trong vòng một năm.

Đáng tiếc, vẫn quá chậm.

Khi đó Lý Thanh Dương mới chỉ là Vô Đồ tứ phẩm, nay không những đã có linh căn cực phẩm, mà còn có tu vi Võ Sư ngũ phẩm.

So sánh như vậy, liền thấy chênh lệch to lớn như thế nào.

"Tên đệ tử của Thiết Cốt Phái vừa xuất chiến là Vô Đồ Cảnh."

"Thánh Tuyền tông cho ra một Võ Sư, chắc hẳn sẽ có thể chiến thắng!"

Mọi người thấp giọng bàn luận.

Trong cùng cảnh giới có thể chiến đấu vượt cấp được, nhưng muốn vượt một cảnh giới lớn đoạt được thắng lợi, đây là một chuyện khó vô cùng!

Tổng lão gia tử lập tức trở nên lo lắng.

Con mình bị liệt vừa mới hồi phục chưa lâu, nay đã phải bằng tu vi Vô Đồ đối kháng Võ Sư, thật sự quá nguy hiểm!

Thế nhưng, sau khi cuộc so tài bắt đầu, chỉ trong thời gian ngắn ngủi, bằng vào các loại võ học của môn phái, Tổng Huyền Chu đã hoàn toàn áp chế đối thủ!

Nhất là khi có cơ hội, hắn liền thi triển Khai Sơn Chương, lực lượng bộc phát đã lên đến 3 vạn cân!

Lực lượng bộc phát của đối thủ cũng chỉ có 2 vạn 5 ngàn cân!

Tổng lão gia cảm nhận được chương pháp đánh ra vừa nhanh vừa mạnh, linh lực thô bạo, sắc mặt lão cũng là ngơ ngác.

Con ta, đã... đã mạnh đến thế này rồi?

"Ừnh!"

Tổng Huyền Chu vòng ra sau lưng, liền tiếp thi triển Bạo Liệt Quyền, đánh tên đệ tử cách hắn hơn một cảnh giới của Thánh Tuyền tông bay khỏi sân luyện võ!

Mặc dù không được gọn gàng lưu loát như bọn sư huynh, nhưng từ đầu đến cuối cũng chỉ một bên đánh!

Điều này đã đủ chứng minh rằng, cho dù bại liệt rồi đứng lên, trải qua một phen khổ tu tại Thiết Cốt Phái, hắn vẫn là thiên tài trăm năm có một!

Nhìn thấy con mình chiến thắng đối thủ, nhìn đám hậu bối của Thiết Cốt Phái, Tổng lão gia không kiềm nén được cảm xúc, hai tay kích động run rẩy.

...

Tổng Huyền Chu chỉ bằng vào tu vi Vô Đồ đỉnh phong, kết quả đánh bại Võ Sư nhất phẩm, đây không chỉ chứng minh bản thân, cũng nói cho võ giả khắp nơi rằng, đệ tử Thiết Cốt Phái có thể chiến đấu vượt đại cảnh giới!

Sắc mặt đám người cao tăng của Thánh Tuyền tông lại khó coi đến cực hạn.

Nhưng về khó coi của bọn họ xác định phải tiếp tục kéo dài, bởi đám người Trương Vĩ xuất hiện tiếp theo đó có thực lực còn mạnh hơn cả Tổng Huyền Chu. Bọn họ dùng tư thế hung mãnh của mình quét sạch đám đệ tử nội môn Thánh Tuyền tông.

"Đỉnh! Chiến thắng đệ tử nội môn Thánh Tuyền tông: 10/10 người."

"Đỉnh! Đệ tử chiến thắng đệ tử nội môn Thánh Tuyền tông, độ hoàn thành nhiệm vụ sử thi là 50%, chủ nhân nhận được 400 điểm cống hiến."

"Đỉnh! Điểm cống hiến: 2205/2000."

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái đã vượt..."

Đệ tử mình biểu hiện hung mãnh như vậy khiến Quân Thường Tiểu sáng khoái vô cùng, hắn bỗng mở ra cửa sổ khu vật phẩm đã mua, tiêu hao 500 điểm cống hiến mua thêm 10 bình dịch cải tạo tư chất, đợi sau khi kết thúc sẽ phân phát cho những đệ tử đã mang vinh quang về cho môn phái.

Tuy rằng không thể chia cho đệ tử xuất chiến mỗi người một phần, nhưng công trạng nhất định sẽ được ghi lại, sau này ưu tiên phát thưởng.

Đệ tử ngoại môn của Thiết Cốt Phái tu luyện trong một năm qua vốn đã vô cùng dùng mãnh, một khi tư chất linh căn được tăng lên sẽ càng thêm kinh khủng.

"Kim trưởng lão."

Quân Thường Tiểu nói:

"Còn chơi tiếp không?"

Kim trường lão không nói gì, chỉ lạnh lùng vẫy tay, một tên đệ tử nội môn có thực lực đạt đến Vô sư tam phẩm bước ra.

Chuyện này đồng nghĩa, muốn đánh tiếp!

Quân Thường Tiểu đương nhiên không sợ, hấn cho Long Tử Dương xuất chiến.

Thảm nhất chính là, đã đánh đến trận thứ sáu mươi một, kết quả chỉ có mỗi Dạ Tinh Thần là đệ tử nội môn của Thiết Cốt Phái xuất chiến, những người khác vẫn chưa được xuất chiến.

"Uỳnh!"

Đệ tử mạnh nhất trong số đệ tử ngoại môn là Long Tử Dương nhẹ nhàng đánh bại đối thủ, đoạt lấy trận thắng đệ tử nội môn thứ mười một.

Võ giả các thế lực mặt mày bình tĩnh.

Đánh sáu mươi một trận, Thiết Cốt Phái thắng toàn bộ sáu mươi một trận, tinh thần và thân thể của bọn hắn đã sớm chết lặng.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 286: Một khi ta rút đao, người không còn cơ hội!

Tỷ thí nội môn vẫn tiếp tục tiến hành, trận tiếp theo Quân Thường Tiểu cho Lăng Uyển Tuyết xuất chiến.

Nữ nhân này mặc dù có chút nhát gan, nhưng khi trận đấu bắt đầu, Bạo Liệt Quyền và Khai Sơn Chưởng cùng lúc thi triển liên tục, đánh đấm không phân biệt mặt mũi, sau cùng đánh đối thủ bay ra ngoài!

Sau đó lại là chiến thêm hai trận.

Đến đây, toàn bộ đệ tử ngoại môn rèn luyện tại Tử Vong Cốc, ngoại trừ Chu Hồng ra thì tất cả đều đã xuất chiến đánh bại đối thủ, tổng số trận thắng được nâng lên con số sáu mươi tư trận.

Võ giả thế lực khắp nơi co gập khóe miệng mãnh liệt.

Trước khi khiêu chiến bắt đầu, có ai lại nghĩ bên thua thảm không phải là Thiết Cốt Phái, thay vào đó là Thánh Tuyền Tông!

“Quá đáng sợ rồi.”

Mã Văn Đằng kinh hãi cảm thán.

Đệ tử Quân Thường Tiểu dẫn đến, cho dù người xuất chiến là đệ tử Thường Sơn Phái hấn, kết quả khẳng định cũng là toàn bại.

Hề Tịnh Tuyền cười nói:

“Không phải đã nói, nếu như Thiết Cốt Phái của Quân chưởng môn không có thực lực, làm sao dám đến khiêu chiến Thánh Tuyền Tông.”

Lệ Nhi hoàn toàn im lặng.

Sáu mươi tư trận toàn thắng, Diệu Hoa Cung của nàng cũng không làm được!

Mộ Dung Hân trầm nói:

“Hóa ra, môn phái của hắn đã mạnh như vậy.”

“Hừ!”

Sư tỷ nhân nhật nói:

“Tốt xấu gì cũng là một tông môn ngũ lưu, trình độ lại yếu kém như vậy, thật là mất mặt xấu hổ.”

Nàng vẫn còn chưa giác ngộ, không phải Thánh Tuyền Tông yếu, mà là Thiết Cốt phái quá mạnh!

Tiếp sau đó, thực ra đã không cần thiết phải đánh tiếp, bởi vì Thánh Tuyền Tông thua liên tiếp 64 trận, chuyện này không chỉ mất thể diện của tông môn ngũ lưu, mà ngay cả đến quần lót cũng không còn!

Thế nhưng, Kim trường lão lại cho đệ tử xuất chiến.

Đệ tử nội môn này nhìn tuổi tác cũng gần ba mươi, thực lực là Vô Sư tứ phẩm.

Trong thời gian này, Thánh Tuyền Tông không phải không cho Vô Sư ngũ phẩm xuất chiến, bất quá kết quả vẫn bị bại trận dưới tay đệ tử Vô Sư nhị phẩm của Thiết Cốt phái.

Đối mặt với một đám biến thái bồi dưỡng bằng các loại tài nguyên, không có đẳng cấp tuyệt đối áp chế, căn bản rất khó để chiến thắng.

Quân

Thường Tiểu vốn định cho Điền Thất xuất chiến.

Mã Vĩnh Ninh bỗng chủ động xin đi giết giặc, nói:

“Chường môn, xin người hãy cho đệ tử xuất chiến.”

Nhất Hắc và Nhị Hắc đều đã xuất chiến, cũng mang vui vẻ về cho Liễu Uyển Thi, hấn sớm đã không kìm nén được suy nghĩ muốn chiến đấu.

Quân Thường Tiểu đáp:

“Cũng được.”

“Soạt!”

Mã Vĩnh Ninh bước vào sân luyện võ.

Hấn từ đầu đến cuối ôm cây đao bị gãy đã nối lại, kiêu ngạo nói:

“Dùng binh khí chiến một trận.”

Đệ tử Thánh Tuyền Tông xuất chiến nhìn Kim trưởng lão, sau khi nhận được đồng ý, hấn lập tức lấy thanh kiếm dài ba thước ra.

“Đệ tử Thánh Tuyền Tông, Lan Cảnh.”

“Đệ tử Thiết Cốt Phái, Mã Vĩnh Ninh.”

Sau khi báo họ tên, võ giả thế lực khắp nơi có chút cạn lời.

Hai người các người đã tuổi tác lớn như vậy, đặc biệt là Mã Vĩnh Ninh của Thiết Cốt Phái, nhìn có vẻ đã gần bốn năm mươi tuổi mà vẫn chỉ là đệ tử, đây cũng quá là kém cỏi đi!

Ta chỉ mới hai mươi chín!

Bốn năm mươi cái con mèo nhà các người!

Mã Vĩnh Ninh nói:

“Trận đấu bắt đầu, người xuất chiêu trước, một khi ta rút đao, người không còn cơ hội nữa.”

Lan Cảnh: “...”

Người trung niên này quá hung hăng!

“Bắt đầu!”

Trọng tài hô to.

“Roẹt!!!”

Lan Cảnh rút thanh kiếm dài ra, cất bước xông lên, trong lúc đó cổ tay xoay chuyển, nhanh chóng đan dệt ra kiếm chiêu phức tạp!

“Lăng Đào Kiếm Pháp!”

“Đây là kiếm kỹ thượng phẩm!”

Mọi người kinh ngạc thốt ra.

Đối mặt với kiếm chiêu cuộn cuộn như sóng biển, Mã Vĩnh Ninh chỉ cười nhạt một cái, đồng thời hạ đao xuống, tay phải đặt lên chuôi đao.

“Phù phù!”

Trong chốc lát, cuộn cuộn đao ý dày đặc xuất hiện toàn thân, hơi thở lạnh lẽo phát ra dường như đến từ hoang vu Mạc Bắc.

“Đao ý này là...”

Một võ giả kinh ngạc nói:

“Hấn là đao tu!”

“Cái gì?”

Mọi người ào ào trợn to hai mắt.

Đao tu, kiếm tu trên Tinh Vãn đại lục đều là người võ cùng hiếm thấy!

“Roẹt!!!”

Đúng vào lúc này, Mã Vĩnh Ninh tiến về phía trước một bước, rút ra thanh đao có vết hàn gợn rõ ràng, hơi thở lạnh lẽo bộc phát, giống như bão cát.

“Đao thể Bắc Mạc.”

“Vù!”

Đao khí gào thét, lấy khí thế quét ngang chém vỡ kiếm chiêu cuộn cuộn như sóng biển kia.

“Không hay.”

Ánh mắt Lan Cảnh hiện lên sự sợ hãi, vội vàng chạy ra bên ngoài sân luyện võ!

“Rầm!”

Đao khí nặng nề chém xuống tảng đá cứng, xuất hiện vết dao dài hơn năm mét!

Lan Cảnh chạy ra bên ngoài sân, sau lưng ướt đầm mồ hôi lạnh.

Mã Vĩnh Ninh tung ra một đao này không có ý hại người, nếu không hẳn không có khả năng chạy thoát, mà sớm đã bị một khúc chẻ đôi!

Thiết Cốt Phái lại thắng thêm một trận!

Lúc này, điều võ giả thế lực khắp nơi chú ý không phải là sáu mươi năm trận thắng, mà là đệ tử nhìn dường như tuổi rất lớn của Thiết Cốt Phái lại là một tên đao tu!

Quân Thường Tiểu cũng có chút ngạc nhiên.

Bản thân hắn đã từng đấu với Mã Vĩnh Ninh, thời điểm ấy tên này đâu có mạnh như thế.

“Oa!”

Liễu Uyển Thi hưng phấn nói:

“Quá lợi hại!”

Nghe thấy lời nói của tiểu nha đầu, Mã Vĩnh Ninh từ từ thu đao, trên mặt hiện sự kiêu ngạo của một đao khách nên có.

“Đỉnh! Chiến thắng đệ tử nội môn Thánh Tuyền Tông: 15/15 người, phù hợp điều kiện ẩn, độ hoàn thành nhiệm vụ sử thi là 60%, chủ nhân nhận được 200 điểm cống hiến.”

“Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 1905/2000.”

Xem ra, muốn đạt được điều kiện ẩn, chính là số người bị đánh bại, vậy nếu đánh bại thêm vài người nữa thì sao.

Quân Thường Tiểu chấp tay nói:

“Kim trưởng lão, thật ngại quá, lại may mắn thắng nữa rồi.”

“...”

Mọi người không nói nên lời.

Quân đại chương môn, Thiết Cốt phái người đều đã may mắn thắng sáu mươi lăm trận rồi đấy, thắng đến mức khiến Thánh Tuyền Tông sắp khóc luôn rồi!

“Trưởng lão.”

Khanh Lâm Phong nhin không được, nói:

“Xin người cho đệ tử xuất chiến.”

Kim trưởng lão kim nén con giận, gửi gắm kỳ vọng nói:

“Lâm Phong, người nhất định phải chiến thắng.”

“Vâng!”

Khanh Lâm Phong đi vào sân luyện võ, đứng ở khu vực trung tâm, thần sắc nghiêm túc vô cùng.

Sự đệ xuất chiến sáu mươi lăm trận toàn thua, chuyện này khiến hắn không thể nào chấp nhận được, vì thế một trận chiến này, bất luận thế nào cũng phải thắng!

“Đệ tử chân truyền của Thanh Tuyền Tông xuất chiến.”

“Nên sớm cho hắn xuất chiến, để nâng cao sĩ khí cho các đệ tử xuất chiến sau đó!”

“Từ hơi thở cho thấy, Lâm Phong công tử ít nhất cũng là Võ Sư lục phẩm cực đẳng!”

“Chắc chắn, Võ Sư cực đẳng có lực lượng thấp nhất cũng phải 8 vạn cân đó!”

Sau khi Khanh Lâm Phong xuất chiến, võ giả thế lực khắp nơi cuối cùng cũng ý thức được, Thánh Tuyền Tông muốn nghiêm túc chiến đấu rồi.

Nếu như Kim trưởng lão biết bọn họ nghĩ như vậy, nhất định sẽ tức đến học máu, bởi vì từ khi đệ tử nội môn tỷ thí, Thánh Tuyền Tông ta đã rất nghiêm túc rồi, nhưng căn bản thắng không được!

“Hừ.”

Tần minh chủ lạnh lùng nói:

“Lâm Phong công tử có linh căn cực phẩm, hơn nữa còn là Võ Sư cực đẳng, đừng nói đệ tử Thiết Cốt Phái, cho dù Quân Thường Tiểu xuất chiến cũng sẽ bị bạo ngược.”

“Cuối cùng cũng có trò hay để xem.”

Môn chủ Trường Đào Môn và các lão đại liên minh cười lên.

Sáu mươi lăm trận tỷ thí, Thiết Cốt Phái thắng sáu mươi lăm trận, chuyện này khiến trái tim bọn hán nguội lạnh, bây giờ Khanh Lâm Phong xuất chiến, phát ra hơi thở cường hãn, giúp bọn hán nhanh chóng lấy lại tinh thần!

Cho dù có thắng trận này, vậy cũng chẳng về vãng gì!

“Người này không yếu.”

Quân Thường Tiểu chống cằm, suy nghĩ một hồi, nói:

“Tội Kỳ, người ra chào hỏi hán đi.”

“Vâng.”

Tiểu Tội Kỳ bước ra.

Sau khi cả người đứng ở trung tâm sân luyện võ, nói:

“Thiết Cốt Phái, Tiểu Tội Kỳ.”

Tiểu Tội Kỳ?

Thần sắc các võ giả ngẩn ra, đồng loạt nhìn về phía Mộ Dung Hân đang ở phía xa xem chiến.

“Sur muội.”

Sư tỷ cũng ngạc nhiên nói:

“Tiêu Tội Kỳ này lẽ nào là vị hôn phu trước đây của muội?”

Mộ Dung Hân không nói, ánh mắt sáng nhìn chằm chằm về phía nam nhân đang kiêu ngạo đứng trên sân luyện võ, thầm nói:

“Đồng môn của ngươi rất mạnh, còn ngươi thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 287: Tiêu Tội Kỳ và Khanh Lâm Phong

“Thanh niên kia chính là Tiêu Tội Kỳ bị thiên tài ngút trời của Mộ Dung gia bỏ rơi đúng không nhỉ?”

“Chính là hán, ta nghe nói năm ngoái hán đại diện Thiết Cốt Phái tham gia môn phái luận võ của quận Thanh Dương, kết quả còn giành được quán quân luôn đấy.”

"Không phải hán là một tên phế vật sao?"

“Lần này Mộ Dung Hân đến Thánh Tuyền Tông, chẳng lẽ muốn nhìn xem vị hôn phu bị bỏ rơi ngày đó thế nào?”

"Ngươi ta bây giờ là đệ tử thân truyền của tông môn nhị lưu Bách Hợp Thánh Tông, Tiêu Tội Kỳ chỉ là đệ tử môn phái thất lưu Thiết Cốt Phái, giữa hai người đã định sẵn không phải người cùng một thế giới."

"Một tên nam nhân bị nữ nhân bỏ rơi, thật đúng là xấu hổ mất mặt!"

Võ giả thế lực khắp nơi mặc dù đang thi thắm bàn luận, nhưng mỗi câu nói đều rõ ràng rành mạch truyền vào tai Tiêu Tội Kỳ, khiến hán không khỏi siết chặt nắm đấm.

Mộ Dung Hân cũng cau mày lại.

Miệng lưỡi của những người này, vẫn luôn đáng ghét như vậy.

Tiểu Tội Kỳ quay đầu, trong ánh mắt có thanh đậm lạnh nhạt, phảng phất như muốn nói với nàng.

Ngươi nghe thấy không?

Đây chính là tổn thương mà ngươi gây ra cho ta năm đó.

Đúng vậy.

Ngươi có thể dùng trẻ người non dạ đến đùn đẩy trách nhiệm về việc gây ra năm đó.

Nhưng ta là một nam nhân, tất cả tổn thương bị chà đạp, lấy cái gì để bù lại đây!

Mộ Dung Hân không dám đối mặt với ánh mắt của Tiêu Tội Kỳ, bởi vì nàng nhìn thấy đôi mắt vô cùng lạnh lùng đó, sẽ chỉ khiến nội tâm nàng càng thêm áy náy.

"Hãy!!"

Tiêu Tội Kỳ thở ra một hơi.

Giống như chương môn đã từng nói, đồ vật đã mất đi, nhất định phải tự tay lấy lại!

Cái mất đi là tôn nghiêm của một nam nhân.

Làm sao để đòi?

Hai năm sau leo lên Bách Hợp Thánh Tông, đứng trước mặt đám người cao cao tại thượng đó, lấy ra một tờ đơn ly hôn, ly hôn nữ nhân đã từng mang đến cho mình vô tận khuất nhục này!

Không phục?

Vậy thì đến chiến?

"Đệ tử Thánh Tuyền Tông, Khanh Lâm Phong."

Khanh Lâm Phong báo ra tên mình, sau đó nói:

"Ta rất đồng cảm với chuyện cũ của ngươi."

Đây thật sự là đồng cảm, tuyệt không phải cười nhạo.

Thế giới lấy nam đứng đầu, xảy ra sự việc nữ nhân từ hôn, chuyện này tổn thương vô cùng chí mạng về mặt tôn nghiêm.

Tiêu Tội Kỳ cong khỏe miệng mỉm cười, nói:

"Thật ra, ta rất cảm ơn nữ nhân đó, nếu không phải năm đó nàng từ hôn, Tiêu Tội Kỳ ta sẽ không có ngày hôm nay."

Nói đến đây, hần hơi ngừng lại.

"Soát!"

Hần siết chặt song quyền, vô cùng tự hào nói:

"Cũng sẽ không trở thành đệ tử của Thiết Cốt Phái!"

Đồng môn sau lưng trên mặt cũng hiện lên sự tự hào.

Bọn hần phi thường cảm thấy may mắn khi trở thành đệ tử của Thiết Cốt Phái, ngày hôm nay có thể đứng ở đây, khiêu chiến với ngọn núi cao tưởng chừng không thể vượt qua!

Sự nỗ lực của Quân Thường Tiểu không phải lãng phí.

Sự cảm mến của các đệ tử đối với Thiết Cốt Phái là vô cùng mãnh liệt!

"Bắt đầu!"

Trọng tài hô to.

"Soát!"

Khanh Lâm Phong hai tay đánh ra kết ấn, linh lực gào thét ra ngoài, trong chớp mắt ngưng tụ thành một bàn tay to lớn, mang theo lực lượng cường thế quét tới.

Tự Linh Ấn!

Võ học thượng phẩm cao giai bên trong Thánh Tuyền Tông, chỉ có cao tăng và đệ tử thân truyền mới có thể học!

Vù vù!

Chương ấn từ trên gào thét rơi xuống, mang theo lực lượng cấp tốc kéo lên, trực tiếp đột phá đến 10 vạn cân!

"Thật mạnh!"

Đám đồng kinh ngạc nói.

Dưới sự gia tăng của võ học, lực bộc phát có thể so với một tên Võ Tông nhất phẩm hạ đẳng, đây chính là đệ tử thân truyền của Thánh Tuyền Tông!

Sư tỷ đứng bên cạnh Mộ Dung Hân thán nhiên nói:

"Khanh Lâm Phong rất khá, tên tiểu tử kia làm cách nào để chống lại người này đây?"

Giọng điệu của nàng giống như tán dương đệ tử tông môn ngũ lưu, người kia nên cảm thấy đây là niềm vinh hạnh.

Đành vậy.

Đệ tử tông môn nhị lưu, đương nhiên vô cùng kiêu ngạo.

Năm đó người của Bách Hợp Thánh Tông đi từ hôn cùng với Mộ Dung Hân, bọn hần đối mặt với Tiêu gia, đối mặt với Tiêu Tội Kỳ, biểu hiện ra vẻ cao cao tại thượng còn mãnh liệt hơn.

"Đạp!"

Thời khắc chùng ấn sắp buông xuống, Tiêu Tội Kỳ bước ra một bước, thân thể có chút cong xuống, linh lực trong Khí Toàn điên cuồng trào ra, rồi ngưng tụ lại ở tay bên phải.

"Bành!"

Bạo Liệt Quyền được thi triển, chính diện nghênh đón!

Uỳnh...!

Nắm đấm tiếp xúc với chưởng ấn to lớn trong nháy mắt, tạo ra sóng khí mạnh mẽ gào thét, lập tức quét bay bụi đất ở xung quanh bay ra ngoài.

Đang đang đang!

Tiêu Tội Kỳ và Khanh Lâm Phong cùng lúc hướng về phía sau lùi lại, cho đến khi lùi xa năm bước, hai bên mới cùng ổn định lại thân thể.

"Chuyện này..."

Võ giả thể lực khắp nơi trợn tròn mắt.

Đệ tử Thiết Cốt Phái giao chiến với đệ tử thân truyền Thánh Tuyền Tông, kết quả vậy mà người trước không rơi vào thế hạ phong!

Vương Đông Lâm ngưng trọng nói:

"Tên tiểu tử đó tuy rằng chỉ có tu vi Võ Sư ngũ phẩm, nhưng đồng thời cũng là Võ Sư cực phẩm!"

Các lão đại thể lực chỉ cần giao thủ trong lần đầu tiên, đã có thể nhìn ra Tiêu Tội Kỳ cũng là Võ Sư cực đẳng, khóe miệng từng người giật giật.

Muốn trở thành một võ giả cấp độ cực đẳng, yếu tố cơ bản nhất chính là phải có linh căn cực phẩm!

Thiết Cốt Phái có tài đức gì, thể mà sở hữu đệ tử hung hãn đến vậy!

Đôi mắt sáng của Mộ Dung Hân cũng lóe lên sự kinh ngạc, nói:

"Hắn... khôi phục linh căn cực phẩm rồi?"

"Ngươi..."

Khanh Lâm Phong biểu hiện ánh mắt ngưng trọng nói:

"Rất mạnh."

"Soát!"

Tiêu Tội Kỳ thi triển Tung Vân Bộ xông lên.

Hai cánh tay trái phải phân biệt thi triển ra Bạo Liệt Quyền và Khai Sơn Chưởng, hơi thở mạnh mẽ bộc phát, hình thành từng đợt cuồng phong thủy triều.

Oanh! Oanh!

Trong khoảnh khắc, hai tên Võ Sư cực đẳng giao thủ hơn mười chiêu, mỗi chiêu đều có 10 vạn cân lực lượng, đánh đến thanh thế to lớn!

Đây tuyệt đối là trận đấu đặc sắc nhất từ lúc bắt đầu đến giờ.

Bởi vì phía trước đều là đệ tử Thiết Cốt Phái đơn phương nghiền ép, hoàn toàn không tồn tại lực lượng tương xứng.

Võ giả thể lực khắp nơi nhìn đến nổi trợn mắt há hốc mồm.

Bọn họ vốn cho rằng, Thánh Tuyền Tông cho đệ tử thân truyền xuất chiến, nhất định có thể dễ dàng ngược đãi Thiết Cốt Phái, không ngờ rằng đệ tử bên kia xuất chiến, không có một chút yếu thế hơn Khanh Lâm Phong.

Hôm nay.

Đệ tử Thiết Cốt Phái biểu hiện cường thế, triệt để đổi mới nhận thức của bọn hắn, cũng triệt để tát vô số bạt tai vào mặt bọn hắn!

Bành!

Uỳnh!

Chiêu thức của Tiêu Tội Kỳ vào ra liên tục, Bạo Liệt Quyền và Khai Sơn Chưởng liên miên không dứt.

Mặc dù về mặt cảnh giới hắn thấp hơn một bậc so với Khanh Lâm Phong, nhưng một khi bộc phát ra lực lượng đều không kém hơn đối thủ!

Nguyên nhân chủ yếu là từ võ học.

Mặc dù Bạo Liệt Quyền và Khai Sơn Chưởng có đẳng cấp không thể so sánh được với võ học thượng phẩm cao giai, nhưng chỉ cần lĩnh ngộ đến mức cực hạn, là có thể cung cấp lực chiến đấu cường đại!

Uỳnh! Uỳnh!

Hai bên lại đánh hơn mười chiêu, Khanh Lâm Phong thối lui về phía sau hơn mười bước, trên mặt biến hóa đặc sắc, sức chịu đựng trên hai cánh tay cũng truyền đến cảm giác tê dại.

Tiêu Tội Kỳ vẫn biểu hiện bộ mặt mây trôi gió thoảng đứng nguyên vị trí cũ.

Hai người thực lực tương xứng, nhưng trên phương diện cường độ thân thể thì Khanh Lâm Phong còn kém xa tít tắp!

"Soát!"

Tung Vân Bộ được thi triển!

Tiêu Tội Kỳ lại một lần nữa triển khai một đợt công kích mới, lực bộc phát ra vẫn cường thế như trước!

"Tên này vừa bắt đầu đã liều mạng công kích, thân thể có thể chịu nổi sao?"

"Khanh Lâm Phong chỉ cần giữ vững được cục diện, khẳng định sẽ đem hấn hao tổn đến sức cùng lực kiệt!"

"Mặc dù có thể đánh ngang tài ngang sức với Lâm Phong công tử, nhưng người này chỉ biết bộc phát, vừa nhìn đã biết là một tên mãng phu chưa trải qua thực chiến!"

Nghe tất cả những lời này của đám đông, Quán Thường Tiểu bật cười.

Một đám ngu si đàn độn.

Đệ tử của ta chơi như vậy, chính là vì hấn có thân thể cường tráng, chính là vì hấn tùy hứng, các người đứng yên nhìn là được rồi, không có tư cách ở chỗ này soi mói.

Tiêu Tội Kỳ có mức độ thân thể cường tráng cũng không phải là nhỏ.

Theo việc không ngừng bộc phát công kích, không những không có chút nào mệt mỏi rã rời, ngược lại càng đánh càng hăng!

Khanh Lâm Phong tự nhiên biết, nếu như mình có thể kéo dài thời gian, đợi linh lực của đối phương cạn sạch, mình chắc chắn sẽ chiến thắng.

Nhưng mà vấn đề trước mắt là...

Mình phải chống chịu cho đến khi hấn sức cùng lực kiệt!

Thắng thần mà nói, Tiêu Tội Kỳ càng đánh càng hăng, Khanh Lâm Phong dần dần rơi xuống thế hạ phong, bàn tay chèo chống hơn mười phút đã chạm đến cực hạn!

Không được, nhất định phải tìm cơ hội phản kích!

"Soát!"

Khanh Lâm Phong bắt lấy mộ khe hở trong công kích của Tiêu Tội Kỳ, thi triển thân pháp rút lui về sau, sau đó nhảy lên không trung, dùng tốc độ cực nhanh kết ấn, hét lớn:

"Đại Tụ Linh Ấn!"

"Vù Vù!"

Linh lực điên cuồng từ nội thể bộc phát ra ngoài, trong chớp mắt ngưng tụ ra một chương án có độ rộng năm sáu mét, hình dáng nặng nề, sau đó lạnh lùng chèn ép hướng về phía Tiêu Tội Kỳ!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 288: Song ấn, đỡ được!

"Đại Tụ Linh Ấn!"

"Đây chính là võ học cực phẩm hiếm có của Thánh Tuyền Tông nha!"

"Không ngờ một đệ tử lại thi triển được!"

Ngay lúc Khanh Lâm Phong ngưng tụ ra chương án to lớn hùng hậu, võ giả thế lực khắp nơi bỗng khiếp sợ la lên.

Lông mày Kim trưởng lão thoáng giãn ra, trên mặt rớt cuộc xuất hiện nụ cười hiếm hoi.

Đệ tử thân truyền thi triển chiêu thức át chủ bài, cuộc tranh tài đã kết thúc.

Rốt cuộc Thánh Tuyền tông cũng giành được một trận thắng, dầu có hơi muộn, nhưng chí ít đệ tử đứng đầu vẫn giúp lấy lại mặt mũi!

Vù vù —————

Đại Tụ Linh Ấn đè xuống, mang theo khí thế nặng nề, sức nặng ít ra phải 15 vạn cân trở lên, cuồng phong nổi lên cuộn cuộn, khiến cho trang phục và đầu tóc đám võ giả đứng gần xem chiến bay tán loạn.

Bọn họ ai nấy đều nín thở khiếp sợ.

Dưới thế công dày đặc, lại có thể thoát thân, còn thi triển chương án hung mãnh, đệ tử thân truyền của Thánh Tuyền tông thật sự rất mạnh!

Vương Đông Lâm biểu lộ ánh mắt nghiêm trọng, nói:

"Tên đệ tử này thi triển ra Đại Tụ Linh Ấn bộc phát lực lượng, đã có thể sánh với Vô Tông ngũ phẩm hạ đẳng rồi."

"Tình thế ngàn cân treo sợi tóc."

Mã Vân Đằng nói.

Khanh Lâm Phong ngưng tụ ra chương án hung mãnh như thế, võ giả thế lực khắp nơi xem náo nhiệt đều cho rằng Tiêu Tội Kỳ đã gặp vận rủi!

Có lẽ trận chiến này cũng sắp kết thúc.

Nhưng Quân Thường Tiểu lại không nghĩ vậy, hắn không chút lo lắng cho đệ tử mình.

"Bịch!"

Tiêu Tội Kỳ giẫm mạnh chân xuống đất, cơ bắp căng phồng, song chương vung lên nghênh đón, đáng như đang đỡ bầu trời.

Đó chính là, trực diện ngang kháng!

"Ngu ngốc!"

"Chương án mạnh mẽ như vậy, chỉ bằng thân thể có thể chịu đựng được sao?"

"Hắn không sợ bị đè tan xương nát thịt?"

Võ giả thế lực khắp nơi lắc đầu liên tục.

Nếu hắn mạnh hơn Khanh Lâm Phong, lấy thân thể chống đỡ sẽ không có vấn đề gì, nhưng đẳng cấp thua kém một bậc, lại đi đỡ lấy chương án nặng 15 vạn cân, chắc chắn chỉ rước lấy nhục mà thôi!

"Quá hồ đồ!"

Mộ Dung Hân cau mày nói.

Cho dù Tiêu Tội Kỳ có thể đỡ được Đại Tụ Linh Ấn, nhất định cũng sẽ trọng thương, khi đó còn có thể làm thế nào chiến tiếp?

Lựa chọn sáng suốt nhất chính là tránh ra, tiếp tục tiêu hao cùng đối thủ, như vậy mới có thể thủ thắng.

Khi sức mạnh hai bên tương đồng, tiêu hao chiến là lựa chọn chính xác, ương ngạnh đón đỡ lấy ngón bài tây của đối phương, tuyệt đối là việc làm của mãng phu!

Vị sư tỷ kia lạnh nhạt nói:

"Với phương thức chiến đấu như vậy, hắn sớm muộn gì cũng sẽ chết rất thảm, chẳng trách sư muội lại muốn giải trừ hôn ước."

Vù vù —————

Đại Tụ Linh Ấn ầm ầm giáng xuống, sân luyện võ tối dần, bên dưới là Tiêu Tội Kỳ đang nâng chương đón đỡ, tạo cho người ta có cảm giác thật nhỏ bé!

Đến đây, đến đây nào!

Ánh mắt Tiêu Tội Kỳ dần trở nên sắc bén, cơ bắp căng phồng, mỗi thớ thịt đều như thể trải qua muôn lần rèn giũa!

Đáng tiếc, vì hắn mặc đồng phục môn phái, đám võ giả không thấy được, cho dù có thấy cũng sẽ không để ý, bởi tình lực bọn hắn đều đang đặt phía trên chương án kia!

Uỳnh —————

Đại Tụ Linh Ấn đề mạnh xuống, khi vừa chạm vào bàn tay của Tiêu Tội Kỳ, gió lốc tức thì nổi lên cuộn cuộn.

Đám võ giả đứng gần sân luyện võ rồi rít lùi về sau mấy bước, khuôn mặt đầy vẻ khiếp sợ.

"Rắc rắc rắc!"

Lớp đá trên sân luyện võ bị chấn vỡ không ít!

Khóe miệng mọi người co giật.

Mới chỉ là luồng khí do linh lực tạo nên đã có thể ép vỡ lớp đá, lực lượng bộc phát của một Võ Sư quả thật khủng bố!

Thế nhưng.

Khi cường giả các thế lực ổn định lại thân hình, kháng cự cuồng phong cuộn cuộn, đưa mắt nhìn về phía khu vực giao chiến, vẻ mặt chợt cứng đờ.

Hai tay Tiêu Tội Kỳ nâng lấy Đại Tụ Linh Ấn, tuy lớp đá dưới chân hắn đã vỡ nát từng mảng, nhưng thân hình vẫn đứng thẳng tắp.

Vậy mà hắn đỡ được!

"Sao lại có thể..."

Trong mắt vị sư tỷ vẻ khó tin, mà Mộ Dung Hân đứng cạnh cũng kinh ngạc mười phần.

Nàng cũng nghĩ Tiêu Tội Kỳ sẽ có thể đỡ được, nhưng không nghĩ hắn sẽ đỡ một cách nhẹ nhàng đến vậy!

Võ giả thể lực khắp nơi cũng ngầy người.

Đó là chương án có sức nặng 15 vạn cân, vậy mà đỡ xong cả người hắn lại không hề khụy xuống, đủ để thấy nhục thân mạnh biết dường nào!

Mọi người ai nấy khiếp sợ, còn Quân Thưởng Tiểu và đệ tử Thiết Cốt Phái lại mỉm cười.

Sức mạnh của Khanh Lâm Phong tuy không tệ, nhưng Tiêu Tội Kỳ tôi luyện dưới trọng lực trong tháp rèn luyện cả ngày.

Muốn trấn áp hắn?

Người còn non và xanh lắm!

"Soạt!"

Khanh Lâm Phong đáp thân xuống đất, duy trì cường độ đè xuống của chương án, trong lòng đẩy lên nỗi khiếp sợ.

Chương lực này của mình đã có thể so với Võ Tông ngũ phẩm hạ đẳng, không ngờ đối phương có thể đón đỡ một cách bình thản như vậy, thật không thể tin nổi!

"Soạt!"

Hắn lại phóng lên không trung, thi triển ra kết ấn, ngưng tụ Đại Tụ Linh Ấn thứ hai, tiếp tục đè xuống!

"Chương thứ hai!"

"Tên này cũng quá trâu bò!"

Mọi người khiếp sợ la lên.

Đệ tử thân truyền của Thánh Tuyền Tông, lại có thể ngưng tụ một lần nữa võ học át chủ bài cường đại như vậy, khiến võ giả thể lực khắp nơi không khỏi rung mình.

Đã kết thúc!

Kim trường lão quả quyết trong lòng!

Lão không tin một Võ Sư ngũ phẩm có thể cứng cỏi chống đỡ hai tầng Đại Tụ Linh Ấn có tổng sức nặng 30 vạn cân!

Mộ Dung Hân cau mày nói:

"Hiện tại rút lui vẫn còn kịp!"

"A!"

Tiêu Tội Kỳ quát to một tiếng, đồng phục môn phái trên người tức khắc bị võ nát, lộ ra cơ bắp cường tráng.

Đừng hỏi tại sao quần áo hắn không bị xé rách, vì như vậy sẽ rất khiêm nhã.

Uỳnh—————

Đại Tụ Linh Ấn thứ hai hung mãnh đè lên chương trước, mười lăm vạn cân dung hợp vào trong đó, tức thì tạo thành thể Thái Sơn áp đỉnh!

"Rắc rắc rắc!"

Linh lực và lực lượng hòa lẫn vào nhau, tạo ra sức ép kinh khủng, chấn vỡ vô số lớp đá trên sân luyện võ, thổi tung đất bụi cùng đá vụn.

Không ai thấy rõ tình huống nơi giao chiến.

Nhưng ai nấy đều cho rằng, bị hai chương ấy giáng xuống, đệ tử Thiết Cốt Phái khẳng định đã bị đè bẹp!

Sắc mặt cường giả các thể lực lại trông rất nghiêm trọng.

Sau khi chương án giáng xuống, bọn họ đã thấy rõ cơ bắp trắng kiện được phơi bày của Tiêu Tội Kỳ, nó cho người ta một cảm giác tựa như tường đồng vách sắt!

Có lẽ... vẫn có thể đỡ được!

Quả nhiên.

Khi khói bụi tan đi, mọi thứ trở nên rõ ràng.

Tiêu Tội Kỳ vẫn ở đó, tám lưng kiên trì thẳng tắp, hai tay đỡ lấy hai Đại Tụ Linh Ấn đang chòng lên nhau!

"..."

Toàn trường hoàn toàn tĩnh lặng.

Kim trường lão và đa số võ giả ngầy ngất hết cả người!

"Vù!"

Ngay vào lúc này, hai tay Tiêu Tội Kỳ bỗng chìm xuống, lưng cũng dần dần còng xuống.

"Há há, hấn chống hết nổi rồi kia, hấn sắp bị đè bẹp rồi!"

Môn chủ Trường Đào môn lớn tiếng cười to.

Đám người Tàn Hạo Nhiên cũng vui vẻ cười tươi.

Mặc dù biểu hiện của Tiêu Tội Kỳ khiến cho bọn hấn rất khiếp sợ, nhưng trước mặt Khanh Lâm Phong, hấn vẫn bị trấn áp, vẫn thất bại mà thôi!

Kim trường lão cũng bắt đầu nở nụ cười.

Thế nhưng, miệng vừa nở, chợt cứng ngắt.

"A!"

Sau khi còng lưng xuống một mức độ, cơ bắp lộ gân xanh, Tiêu Tội Kỳ bỗng gào lên đứng dậy.

"Soạt!"

Trong khoảnh khắc, thân thể hấn lần nữa đứng thẳng lên, dùng sức mạnh bộc phát hất bay Đại Tụ Linh Ấn đang đè trên hai tay!

Trông mắt mọi người gần như lòi hết cả ra!

Hóa ra, tên này còng lưng xuống không phải vì chống đỡ không nổi, thay vào đó là muốn lựa thế để đẩy hai đại chương ấn đi!

Mặt đám người Tàn Hạo Nhiên như bị một lực lượng vô hình nào đó tát cho choáng váng!

Suy cho cùng, mỗi lần thấy Tiêu Tội Kỳ sắp "không được", bọn họ sẽ ra sức cười nhạo, bộ dạng đó quả thực hết sức buồn cười.

"Soạt!"

Khi chương ấn bị đẩy đi, vừa vặn cũng là lúc Khanh Lâm Phong đáp xuống, sắc mặt hấn đã trắng bệch.

Liên tục thi triển hai chiêu Đại Tụ Linh Ấn, tuy khí thế bùng bùng, nhưng đồng thời cũng tiêu hao không ít thể lực và linh lực của hấn!

"Cơ hội tốt."

Quân Thường Tiểu nói.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 289: Đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu vì môn phái!

"Lâm Phong công tử đã sức cùng lực kiệt!"

"Đại Tụ Linh Ấn là võ học cực phẩm, Võ Tông thi triển cũng tiêu hao không ít linh lực, huống hồ là một tên Võ Sư."

"Hiện tại chỉ hy vọng đệ tử Thiết Cốt Phái, cũng đã kiệt sức..."

Trong lúc mọi người thảo luận, Tiêu Tội Kỳ thi triển Tung Vân Bộ xông lên, hai tay trái phải thi triển Bạo Liệt Quyền và Khai Sơn Chương, triển khai đợt tấn công dày đặc.

Người một rồi?

Thật có lỗi, ta mới vừa làm nóng người!

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Bởi vì linh lực tiêu hao nghiêm trọng, Khanh Lâm Phong mặc dù có thể miễn cưỡng phòng thủ nhưng nhìn từ tình thế đã thấy hoàn toàn rơi vào hạ phong.

Mọi người nhìn thấy tình cảnh này, chỉ còn biết giật giật khóe miệng.

Đệ tử Thiết Cốt Phái rốt cuộc có phải là người hay không, tiếp nhận hai lần chương ấn, tinh thần chiến đấu vẫn phấn chấn như vậy!

Kim trường lão gào thét trong lòng nói:

"Trụ vững, nhất định phải trụ vững!"

Năm đó trên Hạo Khí Môn, Tàn minh chủ tận mắt chứng kiến đệ tử liên tiếp bại trận, cũng có tiếng hét sục đổ trong nội tâm như vậy.

Kết quả thế nào?

Ngược vẫn hoàn ngược, thua vẫn là thua, không ảnh hưởng gì đến cục diện trận đấu.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Tiêu Tội Kỳ tung quyền ngày càng nhanh, lực lượng vẫn cường thế như ban đầu.

Thân thể và linh lực hòa hợp, càng đánh càng thuận tay, càng đánh càng hăng máu.

Hắn đánh đến sáng khoái nhưng Khanh Lâm Phong căn bản chịu không nổi, chỉ có thể dựa vào cơ thể ứng tiếp quyền đấm như vũ bão.

Uỳnh!

Cuối cùng, cả người như đạn pháo bay ra ngoài.

Trong quá trình đó, hai chương án lớn trên không trung mất đi liên hệ với chủ nhân, cho nên dần dần biến mất trong không trung.

Rầm!

Khanh Lâm Phong đập mạnh vào bức tường đại điện, cả người lõm sâu vào trong đó.

“Phụt.”

Máy tươi bắn ra tung tóe.

Hắn cố gắng ngẩng đầu, yếu ớt vô cùng nói:

“Người... người... thật sự rất mạnh.”

Nói xong, tinh thần hắn lâm vào hôn mê.

Thân thể đầy vết thương ngã xuống mặt đất từ khe lõm, một tiếng “phịch” vang lên.

“Hầy!!”

Tiêu Tội Kỳ ổn định lại cơ thể, thu hồi tư thế tấn công, chấp tay hướng về phía Khanh Lâm Phong, nói:

“Đã nhường.”

Nói xong, hắn quay người rời khỏi sân luyện võ.

Trong thời gian này, hắn chẳng nhìn một cái với Mộ Dung Hân, dường như nàng căn bản không tồn tại.

Trận chiến này là vì Thiết Cốt Phái, Tiêu Tội Kỳ tuyệt đối không dương dương tự đắc khoe khoang với nữ nhân kia, chỉ vì bản thân thắng đệ tử chân truyền của Thánh Tuyền Tông.

Hai năm sau, Bách Hợp Thánh Tông.

Đó mới là lúc hắn khoe khoang ở trước mặt nàng và đồng môn của nàng.

Tỷ thí kết thúc, bên tai Quân Thường Tiểu truyền đến âm thanh thông báo: “Đình! Chiến thắng đệ tử thân truyền của Thánh Tuyền Tông: 1/3 người.”

Thoái mái!

Hắn cảm thấy rất thoái mái, Kim trường lão thì sắp khóc tới nơi.

Đệ tử thân truyền của Thánh Tuyền Tông ta thì triển ra là bài tẩy, nhưng vẫn không thắng tỷ thí, còn bị đánh đến hôn mê, quá ức hiếp người rồi!

Tại cấp độ Vô Sur, Khanh Lâm Phong được tính là rất mạnh.

Nhưng đáng tiếc, hắn đụng phải Tiêu Tội Kỳ.

Tên này mặc dù chỉ có kinh nghiệm một năm tu luyện, nhưng trên phương diện tôi luyện thân thể, đủ để gọi là quái vật!

Người muốn dùng Đại Tụ Linh Ấn chèn ép hắn, trừ phi đẳng cấp lại cao hơn vài bậc, hoặc là linh ngộ cao thâm hơn.

Đương nhiên.

Nếu như đối lại là Dạ Tinh Thần, Khanh Lâm Phong sớm đã bị đánh bại, bởi vì con hàng này có thực lực tổng hợp từ kiếp trước, toàn diện hơn hẳn so với Tiêu Tội Kỳ.

Võ giả thế lực khắp nơi há hốc mồm, mọi người nhìn Tiêu Tội Kỳ giống như nhìn thấy yêu quái.

Hắn không những chống đỡ hai lần Đại Tụ Linh Ấn, còn có thể đẩy lùi chương án, đồng thời triển khai đòn tấn công lăng lệ, cuối cùng nhẹ nhàng rời khỏi, có thể thấy trình độ thân thể đã mạnh đến mức biến thái!

“Thật đáng sợ!”

Mã Vân Đằng kinh ngạc nói.

Hắn đặt tay lên ngực tự hỏi, đối lại đệ tử của mình khiêu chiến thiên tài Khanh Lâm Phong, kết quả vẫn có khả năng chiến thắng, nhưng cái giá phải trả là cực lớn!

Tiêu Tội Kỳ chiến một trận này, không chỉ giành được danh dự cho Thiết Cốt Phái mà còn chứng minh bản thân không phải là phế vật năm năm trước.

Tin rằng một khi tin này truyền đến quận Thanh Dương, truyền đến Tiêu gia.

Cảm xúc trong lòng bọn hắn nhất định không dễ tiếp nhận, sẽ nhận càng nhiều tiếng cười nhạo từ bên ngoài.

Trước tiên đừng nói đến Tiêu gia.

Nói một chút về Tần mình chủ và các đại lão liên minh đi.

Khi Khanh Lâm Phong bại trận, bọn hắn im lặng như cầm, biểu cảm trên mặt giống như ăn... rất khó coi.

Đệ tử nội ngoại môn của Thánh Tuyền Tông liên tiếp bị đánh bại, chuyện này chẳng khác nào bị đánh vô số cái tát vào mặt, bây giờ Tiêu Tội Kỳ lại chiến thắng đệ tử thân truyền, một cú tát trời giáng, đánh linh hồn bọn hắn bay thẳng chín tầng mây.

Cười nhạo?

Các người mới là người bị cười nha!

Người rung động nhất là Mộ Dung Hân.

Dựa vào sức mạnh thân thể để chống đỡ vô học át chủ bài của Khanh Lâm Phong, sau đó đường đường chính chính thắng trận.

Một năm nay.

Người rút cuộc đã trải qua bao nhiêu tu luyện đáng sợ, mới có thể cường hãn như vậy?

Nhìn bóng lưng rời khỏi sân luyện võ, Mộ Dung Hân nghĩ đến đủ loại rèn luyện đáng sợ mà nam nhân này phải cắn răng chống cự tu luyện.

“Hân Nhi, Tiêu Tội Kỳ của Tiêu gia tư chất không tệ, tu luyện cũng rất nỗ lực, đừng trách gia gia tự ý định hôn ước cho con.”

Khi nàng còn nhỏ, lời của Mộ Dung lão gia vang lên bên tai.

Mộ Dung Hân lúc đó, đã nói:

“Gia gia, người đó trông như thế nào, Hân Nhi chưa từng gặp qua, làm sao có thể tùy tiện định hôn ước?”

“Ha ha.”

Mộ Dung lão gia cười nói:

“Tiểu tử đó gia gia đã quan sát rồi, hắn rất có tiềm năng, tương lai nhất định trở rồng trong loài người, rất xứng đôi vừa lứa hợp với thiên tài ngút trời như con đây.”

“Hừ.”

“Đừng như một con côn trùng là được.”

Lúc đó, Mộ Dung Hân thuận theo gia gia người rất thương mình, sau đó dần dần trưởng thành, vì khát vọng tự do mà nàng quyết định từ hôn.

Hôm nay.

Tiêu Tội Kỳ chiến thắng Khanh Lâm Phong, để nàng ta hiểu được rằng, lời gia gia nói năm đó không sai, hắn thật sự có tiềm năng.

“Hừ.”

Vị sư tỷ nhàn nhạt nói:

“Đệ tử thân truyền của Thánh Tuyền Tông thật quá yếu, đến một đệ tử môn phái thất lưu cũng không giải quyết được.”

“Sư tỷ có thể thắng hắn không?”

Câu này của Mộ Dung Hân khiến vị sư tỷ phải im lặng, bởi vì nàng mặc dù là Vô Sư lục phẩm nhưng cấp bậc chỉ có cao đẳng.

Khanh Lâm Phong có cấp bậc cực đẳng còn bại trận, bản thân nàng đánh với Tiêu Tội Kỳ nhất định phải ngâm cay nuốt đắng.

Vị sư tỷ nói:

“Ta không thắng được, nhưng mà sư muội có thể.”

Nàng chỉ là đệ tử nội môn của Bách Hợp Thánh Tông, Mộ Dung Hân chính là đệ tử thân truyền của thập nhất trưởng lão, ưu tú hơn nàng rất nhiều.

“Kim trưởng lão.”

Quân Thường Tiểu nói:

“Quý tông còn đệ tử thân truyền không?”

“Hừ.”

Kim trưởng lão hừ lạnh một tiếng, nói:

“Đệ tử thân truyền Thánh Tuyền Tông ta còn nhiều so với đệ tử nội môn Thiết Cốt Phái người.”

Tỷ thí có thể thua nhưng khi thể không thể thua.

“Vậy tiếp tục đánh thôi.”

Quân Thường Tiểu vẫy tay một cái, Điền Thất bước ra.

Mặc dù hấn là đệ tử nội môn tu vi thấp nhất nhưng ánh mắt lại có đủ kiêu ngạo.

Không có Thiết Cốt Phái, mình trong mắt người khác chỉ là được liệu, hôm nay có thể đứng trước mặt Thánh Tuyền Tông, đối chiến với đệ tử thân truyền của Thánh Tuyền Tông -----
- ta vui sướng, ta tự hào!

Kim trường lão cho đệ tử thân truyền thứ hai xuất chiến.

Hấn tên là Nhiễm Huy, mặc dù chỉ có tư chất thượng phẩm, nhưng thực lực đã đạt đến Vô Sư thất phẩm

Linh căn cực phẩm khó tìm, vì thế rất nhiều đệ tử thân truyền của các tông môn lớn đều là linh căn thượng phẩm cùng tu vi cao cường

“Điền Thất.”

Quân Thường Tiểu truyền âm nói:

“Đối thủ của ngươi rất mạnh, phát huy thật tốt, đừng để tổn thọ và đồng môn thất vọng.”

“Vâng!”

Điền Thất thi triển Truyền Âm Thuật trả lời.

Hai người báo họ tên, trọng tài nhanh chóng tuyên bố:

“Bắt đầu!”

Rầm!

m thanh vừa dứt, Nhiễm Huy với cơ thể lực lưỡng, lập tức tung ra một trọng quyền.

Đập đập đập!

Điền Thất hai tay đan chéo, lùi lại hơn mười bước, trong nháy mắt có thể phán đoán lực lượng của đối thủ ít nhất từ 8 vạn cân trở lên!

Hấn chỉ bằng vào 6 vạn cân lực lượng muốn thắng đối thủ, kéo dài mạch toàn thắng của Thiết Cốt Phái, đây chắc chắn là một trận ác chiến!

“A!”

Điền Thất chân đạp Tung Vân Bộ, thi triển Bạo Liệt Quyền phần nộ xông lên.

Chương môn.

Đệ tử đã chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu vì môn phái!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 290: Chuyển bại thành thắng!

Uỳnh!

Trên sân luyện võ, tiếng quyền cước vang lên.

Điền Thất bị đánh văng ra ngoài bởi vì thực lực yếu hơn Nhiễm Huy, hấn gian nan trụ vững ở mép sân, gương mặt khó coi xuất hiện nụ cười.

"Chuyện này..."

Mọi người tròn mắt há hốc mồm.

Từ lúc bắt đầu đến giờ, hai người đã giao thủ hơn mười chiêu.

Đệ tử Vô Sư tứ phẩm của Thiết Cốt Phái ở trong tình thế hạ phong, vẫn luôn bị tấn công nhiều lần, bất quá vẫn chưa ngã xuống!

Thân thể này rốt cuộc tôi luyện bằng cái gì vậy!

Trong cùng cấp bậc Vô Sư cao đẳng, Điền Thất thua thiệt ba cấp độ so với Nhiễm Huy, mặc dù bản thân có võ học tăng phúc, nhưng rất khó xoay chuyển tình thế.

Bất quá đừng quên.

Hấn cũng một mực tôi luyện bên trong tháp rèn luyện.

Mặc dù mức độ tôi luyện kém hơn bọn người yêu nghiệt như Tiêu Tội Kỳ, thế nhưng thân thể cũng không hề yếu kém!

Nhiễm Huy có thể công kích hấn, nhưng muốn chân chính tổn thương, không phải chuyện chỉ đâm ba cú đâm là có thể làm được.

Đệ tử chỉ cần từng tôi luyện ở tầng một của tháp rèn luyện, đều có một cái ưu điểm cực lớn, chính là da dày thịt béo!

"Ta muốn xem ngươi có thể chống đỡ đến khi nào!"

Nhiễm Huy lại lần nữa xông lên, ngưng tụ linh lực vào quyền đầu hung hăng tấn công.

Điền Thất tránh né không thoát, chỉ có thể kéo giãn khoảng cách, dùng hai tay chống lại thế công, hai chân hướng một bên khác lui lại, làm đến mức không bị đánh ra khỏi sân luyện võ.

Soát! Soát!

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Nhiễm Huy đuổi theo, đòn công như cuồng phong bão táp.

Quyền ảnh liên miên không dứt lấp lóe trên sân luyện võ, sóng khí một đợt nối tiếp một đợt!

Cao tăng Thánh Tuyền Tông tìm về được một chút tươi sáng.

Từ lúc khiêu chiến đến nay, đây là lần đầu tiên đệ tử bọn hắn chen ép đệ tử Thiết Cốt Phái, đối phương mặc dù đang cực khổ chống đỡ, nhưng bại trận chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Đúng vậy.

Chỉ còn là vấn đề thời gian.

Nhưng quan trọng là cần đến bao lâu cho đủ?

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Nhiễm Huy vẫn điên cuồng công kích, Điền Thất chỉ có thể bị động phòng ngự, đồng thời cấp tốc lui lại.

"Có chút phiền phức."

Mã Văn Đăng nói.

Vương Đông Lâm nói:

"Thánh Tuyền Tông nói thế nào cũng là tông môn có nội tình, đệ tử thân truyền có thực lực rất mạnh, đệ tử Thiết Cốt Phái chống đỡ không được dẫn đến bại trận là chuyện hợp tình hợp lý."

Thắng hơn sáu mươi trận, thua một trận cũng chẳng nhằm nhò gì.

Sai rồi!

Điền Thất không muốn thua.

Hắn muốn ở trước mặt chư môn và đồng môn, kéo dài mạch toàn thắng của Thiết Cốt Phái!

Uỳnh!

Nhiễm Huy một lần nữa tung ra Tam Thập Lục Bộ Thông Thiên Quyền, đánh cả người Điền Thất đến sát rìa khu vực sân luyện võ, sau đó thuận thế xông lên.

Xoát xoát xoát!

Điền Thất ổn định lại thân thể, thi triển Túng Vân Bộ, tránh đi chiêu thức của đối phương, đồng thời tránh thoát khỏi khu vực nguy hiểm.

"Đáng chết!"

Nhiễm Huy quay người đuổi theo, một lần nữa tấn công liên miên túi bụi, lửa giận trong mắt hắn ngày càng hùng hục.

Bản thân rõ ràng có thực lực mạnh hơn đối phương, thế mà đánh hơn một trăm chiêu, dùng nói đến việc đánh ngã, ngay cả suy yếu cũng không thấy, chuyện này thật khiến người ta sôi trào máu!

Uỳnh!

Điền Thất lại tiếp nhận thế công cuồng bạo, hắn tuy là vẫn có thể đứng vững trên sân luyện võ, nhưng không áp chế được thương thế mà phun ra một ngụm máu.

"Không xong!"

"Đệ tử Thiết Cốt Phái không thua trận, lão tử trực tiếp ăn...!"

"Từ ban đầu đã rơi vào thế hạ phong, căn bản không có cơ hội phản kích!"

Võ giả thế lực khắp nơi bàn luận với nhau.

Thực tế mà nói, đây mới là hình ảnh bọn hắn muốn nhìn thấy, kết quả đánh hơn sáu mươi trận, tất cả đều là Thiết Cốt Phái nghiền ép đánh Thánh Tuyền Tông.

"Tần minh chủ, đệ tử Thiết Cốt Phái hẳn là sẽ thua trận đúng không?"

Môn chủ Trường Đào môn cẩn thận nói.

Đệ tử Thánh Tuyền Tông liên tiếp thua trận, chuyện này khiến hắn không còn dám tùy tiện cười trên nỗi đau người khác, tránh cho đến lúc có kết quả lại hung hăng vã bạt tai vào mặt.

Tần Hạo Nhiên thân nhiên nói:

"Tên này đã bị đánh đến mức không có sức phản kháng, nếu như vẫn không thể thắng, vậy chính là mặt trời mọc hướng tây rồi!"

Thân Thông và lão đại liên minh đều nở nụ cười trên miệng.

Thánh Tuyền Tông đã thua trận nhiều như vậy, coi như thắng được một trận cũng chẳng về vang gì, bất quá bọn hắn có thể từ đó tìm thấy chút niềm vui và khoái lạc, thật đúng là một đám ngu đến hết thuốc chữa.

...

Uỳnh!

Uỳnh!

Nhiễm Huy đã đánh hơn mười phút với Điền Thất, hình ảnh vẫn là một bên công kích, một bên phòng thủ, chẳng có gì biến hóa.

Nhưng mà.

Các võ giả xem chiến không nói nên lời.

Đệ tử Thiết Cốt Phái bị đánh lâu như vậy, vẫn có thể trụ vững, đây nhất định là chai sạn rồi!

Chỉ là, phòng thủ cũng cần tiêu hao linh lực, tiếp tục đánh nữa chắc chắn sẽ thua, thậm chí còn thua rất thảm thiết!

Nhưng.

Bọn hắn đã xem nhẹ một vấn đề.

Phòng thủ mặc dù tiêu hao linh lực, nhưng công kích cũng cần tiêu hao linh lực, so với cái trước thì càng tiêu hao nhiều hơn!

Nhiễm Huy lại bạo phát thế công, một lần nữa tung nắm đấm ngưng tụ linh lực, thế nhưng tần suất đã giảm đi đáng kể!

"Tiêu hao đã không sai biệt lắm, đã đến lúc Điền Thất phản kích rồi."

Quân Thường Tiểu thẩm nói.

Quả nhiên.

Điền Thất cảm nhận được thế công của đối phương suy giảm, nhanh chóng dùng Tung Vân Bộ lúc thì tiếp chiêu, lúc thì phản kích dò xét.

Cho đến khi xác định, đối phương tiêu hao linh lực không nhỏ, hắn không còn co rút phòng thủ, thay vào đó là hoàn toàn phản kích.

"Vù vù!"

Bên tay trái là Bạo Liệt Quyền, bên tay phải là Khai Sơn Chương, dưới chân đạp Tung Vân Bộ, khai triển thế công điên cuồng!

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

"Chuyện này..."

Mọi người tròn tròn mắt.

Tên đệ tử Thiết Cốt Phái kia bị đánh lâu như vậy, thế mà vẫn còn sức tạo ra thế trận dũng mãnh phản kích!

Nhiễm Huy đã quen với cục diện chiếm ưu thế, cho nên Điền Thất đột nhiên phản kích khiến hắn trở tay không kịp, kết quả chỉ có thể không ngừng lui lại.

Điền Thất nắm bắt cơ hội, linh lực bùng nổ trong Khí Toàn hoàn toàn bạo phát, xoay chuyển bị động thành chủ động, bắt đầu khởi xướng thế công mãnh liệt.

Nhiễm Huy đã tiêu hao không ít linh lực bạo phát, nhất thời không thể phản kích nên chỉ có thể chuyển thành phòng ngự.

Bất quá.

Thân thể hắn chịu đòn ngang với Điền Thất sao?

Đáp án là, không có!

Cho nên, dưới tình trạng tiêu hao to lớn, từng thớ thịt phải tiếp nhận liên miên oanh tạc, trong nháy mắt cả người bị đánh đến cấp tốc lui nhanh.

Vốn là ghiền ép đánh người ta, kết quả bị người ta ghiền ép đánh, cục diện trận đấu xuất hiện đột biến!

"Ta không thể thua, ta muốn chiến thắng!"

Đây là suy nghĩ duy nhất trong tiềm thức của Điền Thất, thúc đẩy hắn không ngừng ngưng tụ linh lực tấn công.

Một giây này.

Hắn giống như tên điên!

Đến lúc toàn bộ linh lực thể nội tiêu hao cạn kiệt, thân thể xuất hiện từng cơn đau nhức kịch liệt, Điền Thất mới dừng lại, mới há miệng thở hổn hển.

Còn về phía Nhiễm Huy, người này đã bị đánh đến mức hôn mê ngã xuống đất, có vô số quyền ấn lưu lại trên lớp da thịt để trần bên ngoài.

"Điền sư huynh thắng rồi!"

Liễu Uyển Thi hô to.

Đệ tử Thiết Cốt Phái cũng tung bừng hoan hô.

Bọn họ vốn đến đây để trợ uy, trước mấy chục trận trước đó thắng quá nhanh, chỉ hoan hô hai ba lần, đã dần chai sạn cảm xúc cả rồi.

Trận đấu này thì khác biệt, sư huynh gian nan chuyển bại thành thắng, tất nhiên phải reo hò chúc mừng!

Điền Thất nghe được đồng môn hò hét cho mình, chúc mừng cho mình, khoe miệng hắn xuất hiện mỉm cười, sau đó cố nén đau nhức, chèo chống thân thể suy yếu rời khỏi sân.

Đi lên như thế nào, đi xuống như thế đấy!

Khoảng cách chỉ vèn vẹn có mấy chục mét, thế nhưng Điền Thất dường như phải đi rất lâu, đi đến đứng trước mặt Quân Thường Tiểu, nói:

"Chương môn... đệ tử may mắn không làm nhục mệnh..."

Lời còn chưa dứt, từng cơn đau nhức và suy yếu xông lên não, khiến hắn khó có thể tiếp tục chèo chống, cứ như thế thân thể cắm xuống thẳng tắp.

"Sư đệ!"

Tô Tiểu Mạt trước một bước chạy tới.

Điền Thất quá mệt mỏi, mệt mỏi đến mức không mở nổi mí mắt.

Trước khi hôn mê, khoe miệng hắn vẫn giữ nụ cười, yếu ớt nói:

"Ta... Ta thắng..."

"Người thắng rồi."

Quân Thường Tiểu chân thành nói:

"Tất cả mọi người đều nhìn thấy!"

Điền Thất đánh bại đối thủ cao hơn mình ba cấp, lại còn là đồng dạng Võ Sư cao đẳng - Nhiễm Huy, mặc dù hắn vừa kết thúc liền hôn mê, nhưng đã nói cho người đời biết cái gì gọi là xương cốt cứng rắn.

Thiết Cốt Phái.

Cái tên này có lẽ rất khó nghe, cảm thấy đọc không xuôi.

Nhưng dưới sự chứng minh của Điền Thất, cái tên đại diện cho không bao giờ chịu thua, tinh thần không bao giờ khuất phục!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 291: Cố Triều Cửu, Kiếm Phi Phàm

Điền Thất vất vả chiến thắng Nhiễm Huy, không chỉ bảo vệ thành công chuỗi trận thắng liên tiếp của môn phái, mà còn chứng minh rằng tuy mình xếp chót trong nội môn, thế nhưng cũng có thực lực chiến đấu với đệ tử thân truyền của Thánh Tuyền tông.

Có điều, cái giá phải trả là hắn đã bất tỉnh.

Chủ yếu vì lúc đầu bị ép quá thảm, sau đó phản kích vì muốn giành lấy thắng lợi nên mới rơi vào trạng thái phát cuồng.

Nếu như Điền Thất cũng có linh căn cực phẩm, khi ấy cho dù tu vi có kém Nhiễm Huy cũng sẽ không thắng vất vả đến như vậy!

Sư huynh thắng lợi khiến đám đệ tử Thiết Cốt Phái càng cảm thấy tự hào!

Việc Điền Thất đảo ngược tình thế cũng khiến thế lực các phe trở nên trầm lặng.

Một Võ Sư tứ phẩm có thể thắng được Võ Sư thất phẩm, tuyệt đối không phải là do may mắn, mà chính là biểu hiện của thực lực!

Thiết Cốt Phái thật sự rất mạnh!

Lúc này đây, không còn ai đi chất vấn môn phái thất lưu này nữa, bởi từng đệ tử một của Thánh Tuyền tông bị bọn họ giẫm lên đã đủ để chứng minh (thực lực) bản thân!

Bọn họ từng nghĩ, liệu Thiết Cốt Phái có thể thắng được trận nào không?

Nay thì ngược lại, liệu Thánh Tuyền Tông có thể thắng được trận nào không?

Về phần đám người Tàn Hạo Nhiên và lão... à mà thôi, không nhắc đến đám đàn này nữa, nhắc đến mất cả hứng.

Quân chương môn nhìn về phía một tên võ giả, nhàn nhạt nói: "Đệ tử ta đã thắng trận so tài này rồi, mời người đi đến nhà xí một chuyến."

Đi đến nhà xí làm gì?

Ấn... chứ gì nữa!

Tính chất của nó cũng giống như "đi chệ xu" hay "ăn bàn phím" vậy. (mấy cái này là từ lóng khi thách nhau của bên Trung - thejoker)

Đương nhiên Quân Thường Tiểu sẽ không để tên đó đến nhà xí thật, hần hướng về phía Kim trường lão chấp tay nói:

"Thánh Tuyền tông lại thua rồi, còn muốn đánh nữa hay không?"

"Đánh!"

Kim trường lão giận dữ quát.

Lúc này lão đã không còn cách nào giữ vững phong phạm một vị cao tăng tông môn ngũ lưu nên có, cơ mặt lão đã gần như biến dạng.

"Lý Phi."

Quân Thường Tiểu nói:

"Xuất chiến đi."

"Vâng!"

Lý Phi dậm dậm chân, rồi bước ra sân luyện võ.

Trong lúc đó, hần cũng quay đầu nhìn Điền Thất đang bất tỉnh, thầm nói:

"Diền sư huynh, hãy để Lý Phi ta tiếp tục bảo vệ chuỗi liên thắng của môn phái!"

Thánh Tuyền Tông lại cho một đệ tử thân truyền là Võ Sư thất phẩm ra xuất chiến, về phần tên tuổi thì không cần nhắc đến, bởi trận đấu vừa bắt đầu thì hần đã bị Lý Phi với tốc độ kinh người, quay mòng mòng như chong chóng.

"Tốc độ thật nhanh!"

"Đệ tử Thánh Tuyền Tông hoàn toàn không theo kịp!"

"Tình hình có vẻ không ổn rồi!"

Hiện tại, mọi người lại lo lắng cho tên đệ tử Thánh Tuyền tông.

Đây là sự thay đổi về tâm lý, cũng chứng minh bọn hần chấp nhận chuyện Thiết Cốt Phái rất mạnh!

Uỳnh! Uỳnh!

Sau khi xoay vòng vòng một hồi, Lý Phi bất chợt xuất hiện sau lưng đối phương một cách xuất quỷ nhập thần, tung ra hai cước bằng cái chân phải hoàng kim có chứa linh lực, tất cả đều ngấm vào vị trí cái cổ.

Đang đẳng đẳng!

Gã đệ tử đó lao đảo sang một bên.

Ngay lúc này, Lý Phi lại xuất hiện ở phía trước, mũi chân khễ điểm, cả người lao tới, quát lớn:

"Thiết Cốt Vô Ảnh Cước!"

Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!

"Phụt!"

Một đợt oanh kích như mưa sa bão táp, tên đệ tử đó lùi về mép sân, máu tươi phun tung tóe, rồi trợn mắt ngã ngửa xuống đất.

"Phịch."

Cả người ngã xuống, ngã ra khỏi sân luyện võ.

"..."

Mọi người giật giật khóe miệng.

Tên đệ tử thân truyền đó của Thánh Tuyền tông còn chưa kịp xuất chiêu, còn chưa chạm được vào mép áo đệ tử của Thiết Cốt Phái, thì đã nhẹ nhàng bị đánh bại!

"Đinh! Đệ tử chiến thắng đệ tử thân truyền của Thánh Tuyền Tông, độ hoàn thành nhiệm vụ sử thi là 90%, chủ nhân nhận được 600 điểm công hiến."

"Đinh! Điểm công hiến môn phái: 2505/2000."

"Đinh..."

Không đợi bị nhắc nhở, Quân Thường Tiểu đã lập tức mở cửa sổ khu vật phẩm đã mua, tiêu hao 1000 điểm công hiến, mua thêm 20 bình dịch cải tạo tư chất.

Hắn đã tích được 30 bình, sau khi khiêu chiến kết thúc, nhất định sẽ phát hết cho các đệ tử đã xuất chiến.

"Còn thiếu 10% nữa, cần phải tiếp tục khiêu chiến đệ tử thân truyền mới được."

Quân Thường Tiểu chấp tay nói:

"Kim trưởng lão, còn đánh nữa không?"

"Đánh!"

Kim trưởng lão nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Lúc này, lão đã như con bạc thua sạch gia sản trên sông, hoàn toàn mất đi lý trí!

Quân Thường Tiểu nói:

"Ồ đây tại hạ còn bốn người đệ tử chưa đánh, đánh thêm bốn trận có được không?"

"Được!"

Kim trưởng lão trả lời.

Lão vẫy tay một cái, một gã đệ tử vóc dáng cao to mang theo thân thể cứng cáp bước ra, mặc dù thực lực cũng là Võ Sư thất phẩm, nhưng có thể thấy mạnh hơn hai vị đệ tử trước!

"Tiểu Mạt, người xuất chiến đi."

"Vâng!"

Tô Tiểu Mạt giao Điền Thất đang bất tỉnh cho Tiêu Tội Kỳ, quay quay cánh tay, điểm chân bước lên sân luyện võ.

Hai bên tự báo họ tên, trận đấu bắt đầu!

Uỳnh!

Uỳnh!

Tô Tiểu Mạt chân đạp Tùng Vân Bộ, di chuyển vòng quanh gã đệ tử to xác của Thánh Tuyền Tông, sau đó không ngừng công kích vào chỗ yếu điểm.

Không có bất ngờ xảy ra.

Tên to xác đó tuy da dày thịt béo, nhưng sau khi nhận một loạt những cú đá điên cuồng, liền đổ ầm xuống đất như một ngọn núi nhỏ.

Tô Tiểu Mạt phui tay, nhướng mày nói:

"Chẳng có chút độ khó."

"..."

Mọi người sắp ngất hết cả đám.

Đám đệ tử này của Thiết Cốt phái thật quá đáng sợ, ngược đãi đệ tử thân truyền của Thánh Tuyền tông mà cứ như đùa vậy!

Trận kế tiếp.

Lý Thanh Dương xuất chiến.

Hắn là người phát triển một cách toàn diện, cho dù đối mặt với Khanh Lâm Phong cũng có thể dễ dàng chiến thắng, cho nên cũng chỉ mất vài phút đồng hồ để đánh bại đối thủ.

"Đinh! Chiến thắng đệ tử thân truyền của Thánh Tuyền Tông: 5/5 người, phù hợp với điều kiện ẩn, độ hoàn thành nhiệm vụ sử thi là 100%, chủ nhân nhận được 200 điểm công hiến!"

"Đinh! Điểm công hiến môn phái là: 1705/2000."

"Quái lạ?"

Quân Thường Tiểu có hơi khó hiểu nói:

"Ba nhiệm vụ đều phù hợp với điều kiện, đồng thời đã đạt 100%, cơ sao nhiệm vụ sử thi còn chưa hoàn thành?"

"Quần chúng môn." "

Trong lúc hắn đang suy tư, Kim trưởng lão mang theo vẻ mặt khó coi nói:

"Xin chờ một chút, Thánh Tuyền Tông còn hai đệ tử thân truyền đang bế quan, ta đã sai người đi thông báo bọn hắn."

"Ồ."

Quân Thường Tiểu đáp lại một tiếng.

"Hai tên đệ tử thân truyền đang bế quan đó nhất định là Cố Triều Cửu và Kiếm Phi Phàm!"

"Thánh Tuyền Tông có hết bảy người đệ tử thân truyền, hôm nay năm người đã xuất chiến, ắt hẳn là bọn họ rồi!"

"Hai người này thế nhưng là đệ tử nòng cốt nhất của Thánh Tuyền Tông, nghe nói một người có tư chất thánh phẩm, người còn lại là kiếm tu hiếm có, thực lực cũng không loại tầm thường đâu!"

Mọi người thấp giọng thảo luận.

Một người có tư chất thánh phẩm, một người là kiếm tu sao?

Quân Thường Tiểu xoa cằm nói:

"Hơi khó giải quyết đây."

"Chương môn."

Lục Thiên Thiên nói:

"Giao tên có tư chất thánh phẩm cho ta."

Chu Hồng tiếp lời, nói:

"Chương môn, đệ tử mong có thể đánh một trận với tên kiếm tu đó!"

"Được."

Quân Thường Tiểu nói.

Hắn vẫn rất có niềm tin vào hai vị đệ tử này, dù gì thì một người cũng có tư chất thánh phẩm, một người cũng là kiếm tu.

...

Không lâu sau.

Hai gã đệ tử thân mặc đồng phục Thánh Tuyền Tông bước ra từ nội viện.

Một kẻ thì ánh mắt lơ đãng, khiến người ta cảm giác lời thôi lệch thếch, kẻ kia thì mày kiếm mắt sáng, cả người toát lên sự lạnh lùng nghiêm nghị.

Từ khí chất của cả hai, Quân Thường Tiểu cũng có thể nhận biết được bên trái nhất định là người có tư chất thánh phẩm - Cố Triều Cửu, còn bên phải là kiếm tu - Kiếm Phi Phàm.

Thánh Tuyền tông thật có không ít hạt giống tốt.

Tính cả Khanh Lâm Phong lúc trước, nếu ba người này gia nhập Thiết Cốt Phái, do chính mình dạy dỗ, thực lực và cảnh giới bọn họ nhất định sẽ bùng nổ!

"Chắc."

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

"Cảm thấy Thánh Tuyền Tông có chút không trọng dụng được nhân tài."

"Trường lão."

Cố Triều Cửu bước tới, bộ dạng như chưa tỉnh ngủ, nói:

"Thiết Cốt Phái này tới khiêu chiến mà cũng phải gọi hai chúng ta ra sao?"

Mọi người lại co giật khóe miệng.

Hắn hẳn là còn chưa biết tông môn của mình đã thua bảy mươi trận, mà còn thua rất thảm!

Kiếm Phi Phàm không nói gì, nhìn theo bản năng về phía Chu Hồng ở đối diện, trông mắt đen lấp lóe chiến ý mãnh liệt.

"Trường lão."

Hắn bước đến sân luyện võ, nói:

"Ta muốn xuất chiến trước!"

"Chương môn, xin cho đệ tử xuất chiến."

Không đợi Quân Thường Tiểu đồng ý, Chu Hồng đã cất bước đi ra.

"Thịch."

Cả hai cùng lúc bước ra đứng ngay giữa sân luyện võ, mắt nhìn đối phương, cả người nhất thời toát ra khí thế vô cùng sắc bén!

"Đó là... kiếm ý!"

"Tên đệ tử đó của Thiết Cốt Phái cũng là kiếm tu?"

Ai nấy tròn tròn con mắt.

Trước đó Thiết Cốt Phái đã có đao tu, giờ lại thêm một kiếm tu, đẳng cấp môn phái tuy là không cao, nhưng lại có đủ các thể loại võ giả!

"Đệ tử Thiết Cốt Phái, Chu Hồng."

"Đệ tử Thánh Tuyền Tông, Kiếm Phi Phàm."

Hai kiếm tu tự báo họ tên xong, kiếm ý hội tụ trên sân luyện võ càng lúc càng trở nên mãnh liệt, khiến những võ giả đứng gần hoảng sợ lập tức lui về sau mấy bước.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 292: Thắng bảy mươi hai trận!

Chu Hồng và Kiếm Phi Phàm cách nhau vài mét, kiếm ý phóng ra bắt đầu giao chiến, kinh hãi làm mọi người ào ào lùi về phía sau.

Kiếm tu đúng là kiếm tu, quả nhiên không giống với số đông!

Rất nhiều võ giả hâm mộ muốn chết.

Kiểm lại là một binh khí thường dùng, nếu như trở thành một kiếm tu, bản thân cũng tăng lên không ít độ trâu bò!

Đáng tiếc.

Yêu cầu trở thành một kiếm tu quá hà khắc, cũng không phải ai cũng muốn là có thể trở thành.

Cho dù Quân Thường Tiểu có hệ thống trong tay có nhiều vật phẩm thần kỳ, không có tư chất kiếm tu vẫn chỉ có thể ngoan ngoãn làm một võ tu.

Dạ đế trùng sinh như Dạ Tinh Thần mặc dù tu luyện được Lăng Kiếm Thần Quyết, vẫn chỉ là một võ tu, không cách nào đứng cùng một chỗ với kiếm tu.

“Bắt đầu!”

Trọng tài hô to.

Chu Hồng và Kiếm Phi Phàm trước sau nhìn chăm chăm đối phương.

Chốc lát, hai người không hẹn mà cùng lùi về phía sau mười bước, duy trì khoảng cách đủ giữa hai bên.

Hai người không bộc phát khí thế, không bộc phát linh lực, cứ như vậy người nhìn ta ta nhìn người, cảnh tượng như giống như một cảnh dừng trong phim.

Quân Thường Tiểu giật giật khóe miệng nói:

“Đến rồi.”

Khi hắn thu nhận Chu Hồng vào môn phái, đã nghĩ viễn cảnh kiếm khách đối mặt đao khách chắc chắn rất nhàm chán, kiếm khách đối đầu kiếm khách lại càng nhàm chán.

Chu Hồng nói:

“Ra kiếm đi.”

Kiếm Phi Phàm nói:

“Kiếm của ta, chỉ có xuất chiêu mới ra khỏi bao.”

“Xuất chiêu đi.”

“Một khi ta xuất chiêu, kiếm nhất định sẽ thấy máu.”

“Vì thế ngươi xuất chiêu trước đi?”

“Tỷ thí với kiếm tu, ta thích cho đối thủ xuất chiêu trước.”

“Vì sao?”

“Bởi vì, ta có thể đánh giá sự mạnh yếu của đối thủ, sau đó có đáng để ta xuất chiêu hay không.”

“...”

Mọi người giật giật khóe miệng.

Hai vị, các người đang tỷ thí đấy, có thể không nói chuyện mà đánh đi được không, chúng ta sắp buồn ngủ luôn rồi!

“Bọn họ đợi đến nóng vội rồi.”

Chu Hồng nói:

“Nhất định muốn chúng ta đánh nhanh lên.”

Kiểm Phi Phàm nói:

“Bọn họ không hiểu, trò chuyện giữa ta và người thật ra là một cuộc đọ sức.”

Quân Thường Tiểu cũng nhin không nổi.

Hắn rất muốn thể hiện một loạt biểu cảm “đây là thế giới của kiếm tu sao?”, để biểu đạt tâm hồn sụp đổ của mình.

“Soạt!”

Chu Hồng rút cuộc cũng rút kiếm ra khỏi bao, nói:

“Người đời không hiểu được, kiếm tu vốn định sẵn là đơn độc.”

“Hoàn toàn đồng ý.”

Kiểm Phi Phàm đáp.

Chu Hồng một tay giữ kiếm, nói:

“Ta chuẩn bị xuất chiêu rồi.”

“Mời.”

Kiểm Phi Phàm nói.

Soạt! Soạt! Soạt!

Chu Hồng tiến về phía trước một bước, thanh kiếm cổ xưa nhanh chóng vung chém trên không trung, từng đạo kiếm ảnh dày đặc bắn ra.

“Quá nhanh.”

Cường giả các môn phái kinh ngạc nói.

Bọn hắn từ đầu đến cuối nhìn không chớp mắt, thế nhưng vẫn không nắm bắt được Chu Hồng rút cuộc một hơi ra kiếm bao nhiêu lần.

Kiểm Phi Phàm nắm bắt được, trong lòng chấn kinh không ngớt.

Hắn vậy mà một hơi xuất sáu mươi kiếm, vậy mà lại hơn bản thân mình tới ba mươi kiếm!

Đây chắc chắn là đã dùng một võ học cao thâm nào đấy.

“Roẹt!!”

Trong lúc suy nghĩ, Kiếm Phi Phàm một tay vung lên, kiếm dài ba thước xuất hiện, trong không trung chém ra từng đạo kiếm khí bá đạo.

“Đinh! Đinh! Đinh!”

Hai luồng kiếm khí nhanh chóng va vào nhau, truyền đến âm thanh lạnh lạnh, dường như âm thanh tuyệt vời của sự giao thoa.

Toàn bộ kiếm khí tan biến, hai người vẫn cầm kiếm đứng ở vị trí cũ.

Chu Hồng nói:

“Người ra tay hai lần.”

Kiểm Phi Phàm cười khò một tiếng nói:

“Kiếm khí của người quá nhiều, ta chỉ có thể ra tay thêm một lần.”

“Kiếm thế!”

Chu Hồng xoay cổ tay nói:

“Kinh hồng!”

Kiếm rút ra khỏi bao, kiếm quanh đột ngột xuất hiện.

Vụt!

Kiếm khí bá đạo cùng với khí thế lạnh lẽo nghiêm túc, trong nháy mắt tấn công về phía Kiếm Phi Phàm, uy lực mạnh hơn rất nhiều so với khi thi triển ở Tử Vong Cốc.

Đám người Lý Thanh Dương đều đang mạnh hơn, Chu Hồng trước sau vẫn luôn đang lĩnh ngộ kiếm, nếu như vẫn đứng ở vị trí cũ thì đúng là gặp quý.

“Soạt!”

Kiểm khí của đối phương đánh tới, Kiếm Phi Phàm hai tay cầm kiếm, đột nhiên từ phía trên chém xuống hết:

“Trường Hồng Quán Nhật.”

Phù!

Kiểm khí bùng phát bắn ra.

Rầm

Hai loại kiếm khí trực tiếp va vào nhau, cuồng phong lạnh lẽo trong nháy mắt gào thét, quét qua mặt mọi người đau đớn như dao cắt.

Hai kiếm tu này mặc dù có hơi phí lời, nhưng thực sự giao đấu, kiếm ý bạo phát lại dọa người đến như vậy!

Giao đấu hai lần, sức mạnh ngang nhau!

Chu Hồng hơi cúi người, khuôn mặt tang thương toát ra ý lạnh.

“Phù Phù!”

Trong chớp mắt, toàn thân xuất hiện khí thế giống như linh lực, lá cây thuận theo gió bay phát phới đến, lập tức bị cắt rách tại chỗ!

Lốp đá rạn nứt dưới chân bôi trận chiến giữa Tiểu Tội Kỳ và Khanh Lâm Phong, cũng bị cắt thành những mảnh nhỏ!

Kiểm Phi Phàm cau mày, thu kiếm lại vào bao, nói:

“Ngươi thắng rồi.”

Hả?!

Mọi người lập tức ngơ ngác.

Nhìn từ cục diện, ai cũng không làm gì được ai, vì cái gì lại nhận thua rồi?

Chỉ có Dạ Tinh Thần hiểu rõ, Chu Hồng phát ra kiếm thế thực chất là thức thứ hai trong Lăng Kiếm Thần Quyết ----- Nhị Tự Thế Quyết.

Chỉ tu luyện Linh Kiếm Thần Quyết chưa đầy một năm liền lĩnh hội đến thức thứ hai, tư chất kiếm đạo quả nhiên cường hãn.

“Soạt”

Chu Hồng thu kiếm vào bỏ, nói:

“Đã nhường.”

Hắn muốn đấu một trận thoải mái với Kiếm Phi Phàm nhưng hiện tại bản thân đại diện cho Thiết Cốt Phái, phải lấy chiến thắng làm chủ.

Kiến Bất Phàm thu kiếm vào không gian chỉ giới, chấp tay nói: “Khi khác có cơ hội, Kiếm mã sẽ đến Thiết Cốt Phái, dốc sức lĩnh giáo các kiếm chiêu của các hạ.”

“Lúc nào cũng hoan nghênh.”

“...”

Mọi người sục sạo.

Các người nói nhảm một tràng, kết quả đánh chưa đến 1 phút đã kết thúc trận đấu, quá đáng lắm luôn.

Đây chính là tỷ thí giữa các kiếm tu.

Một khi trình độ nào đó yếu hơn đối phương, trừ phi phân rõ sống chết, nếu không chẳng cần thiết phải tiếp tục đấu.

Huống hồ.

Chu Hồng về mặt kiếm thế vốn đã mạnh hơn Kiếm Phi Phàm, lại thi triển Lăng Kiếm Thần Quyết thức thứ hai, người sau không tiếp được chiến kiếm, kết quả chính là bỏ mạng dưới kiếm.

Lại không phải là trận chiến sống còn, hà tất phải đẩy nhau vào đường chết làm gì?

Trận quyết đấu kiếm tu, Thiết Cốt Phái kết thúc thắng lợi, bên bị tổn hại chính là Thánh Tuyền Tông, dù sao lại thua một trận.

“Triều Cửu.”

Kim trường lão giọng run rẩy nói:

“Trận cuối cùng này, nhất định phải thắng.”

“Hiểu rồi, hiểu rồi.”

Cố Triều Cửu gãi đầu, uể oải bước vào sân luyện võ.

“Thiên Thiên, đi đi.”

Quân Thường Tiểu nói:

Lục Thiên Thiên xoa một chút vòng tay hân đưa cho mình, tiến vào sân luyện võ.

“Trận cuối cùng này thường đều là trận then chốt, Thiết Cốt Phái vậy mà lại cho một nữ đệ tử ra sân.”

“Thắng được quá nhiều trận rồi, không cần tôn trọng Thánh Tuyên Tông sao?”

“Theo ta thấy, có lẽ là thả nước nha, ít nhiều cũng phải cho tông môn ngũ lưu một lối thoát chứ, dù sao bên này đã thua 71 trận rồi.”

Mọi người thấp giọng bàn tán.

Cố Triều Cửu hơi ngẩn người, trầm giọng nói:

“Thánh Tuyên Tông ta đã thua 71 trận rồi?”

Chẳng trách mặt mày Kim trưởng lão và đồng môn khó coi như vậy.

Cố Triều Cửu vốn có chút lười nhác, lập tức đứng thẳng người, ánh mắt trở lên sắc bén, giống như trong nháy mắt biến thành một người khác.

“Cô nương.”

Hắn nghiêm trọng nói:

“Mặc dù ngươi là nữ nhân, nhưng vì quang vinh của tông môn, Cố mỗ không thể thù hạ lưu tình.”

Lục Thiên Thiên dừng lại, nhàn nhạt nói:

“Đệ tử Thiết Cốt Phái, Lục Thiên Thiên.”

“Đệ tử Thánh Tuyên Tông, Cố Triều Cửu.”

Hai bên báo họ tên xong, trọng tài lập tức hô to:

“Bắt đầu!”

“Rắc rắc rắc!!!”

Trong chớp mắt, một luồng hàn khí nhanh chóng từ toàn thân Lục Thiên Thiên gào thét ra, xung quanh mặt đất nhanh chóng đóng băng.

“Ôi vãi!”

Cố Triều Cửu kinh sợ nói:

“Võ giả băng hệ!”

Lục Thiên Thiên giờ tay phải đang đeo vòng tay hàn băng, một luồng hàn khí cuộn cuộn mạnh mẽ phát ra.

“Không hay.”

Cố Triều Cửu sắc mặt kinh biến, vừa muốn thi triển thân pháp chạy trốn, nhưng tốc độ lại chậm chạp so với sức lan tỏa của hàn khí, hàn sương dần dần tràn ngập khắp mặt.

“Ta...”

Đệ tử thân truyền linh căn thánh phẩm này vừa muốn mở miệng, cả người đã bị khí lạnh điên cuồng quấy rối, cả người hóa thành một bức tượng vô cùng chân thực, hai chân hắn vẫn còn hiện ra hình dáng đang chạy.

“Soạt!”

Lục Thiên Thiên vung tay áo dài, linh lực hùng hậu cuộn cuộn phát ra, nhanh chóng đẩy hắn trượt dài trên nền băng, trượt ra khỏi sân luyện võ.

“Chuyện này...”

Mọi người thiếu chút nữa tập thể ngã ngửa!

“Rắc rắc rắc!”

Sau vài hơi, Cố Triều Cửu giải thoát.

Hàn lạnh đến ôm vai không ngừng hắt xì, nước mũi bắt đầu chảy ra.

“Kim trưởng lão.”

Quân Thường Tiểu chấp tay nói:

“Ngại quá, đệ tử của ta lại thắng nữa rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 293: Nhiệm vụ hoàn thành, đột phá Võ Tông!

Thường thì trận đấu sau cùng sẽ là trận đấu then chốt, chiến đấu sẽ kịch liệt vô cùng.

Thế nhưng trận tỷ thí vừa mới bắt đầu thì Cổ Triều Cửu lập tức bị đóng băng, rồi giữ nguyên tư thế đang chạy đó trượt ra khỏi sân luyện võ, khiến võ giả thể lực khắp nơi thật sự mờ rộng tầm mắt.

Cứ vậy... đã kết thúc rồi sao?

Kết thúc rồi.

Từ lúc trọng tài hô lên tiếng "bắt đầu", Cổ Triều Cửu sở hữu tư chất linh căn thánh phẩm chỉ nói được có chín chữ liền bại trận. (chín chữ lần lượt là "Ồi vãi!", "Võ giả băng hệ!", "Không xong!" và "Ta...")

Mức độ bị kịch của hắn, không thua gì Đới Luật.

Dù gì thì hắn cũng là đệ tử thân truyền của Thánh Tuyền Tông!

Chỉ có thể quy về do chủ quan đi.

Bởi vì Cổ Triều Cửu không hề nghĩ tới việc Lục Thiên Thiên là võ tu băng hệ, càng không nghĩ tới hàn khí lại lạnh đến mức có thể đóng băng mình!

Dạ Tinh Thần khẽ nhủ mày, thầm nói:

"Nữ nhân này đã có thể khống chế băng hệ đạt tới cấp độ lô hỏa thuần thanh."

Hắn cũng có niềm tin chiến thắng Cổ Triều Cửu, nhưng tuyệt nhiên sẽ không dễ dàng như vậy.

Vị đại sư tỷ này rốt cuộc có lai lịch gì, và đã tu luyện công pháp băng hệ nào, mà có thể mạnh đến như vậy?"

"Kim trưởng lão."

Quân Thường Tiểu nói:

"Thật ngại quá, đệ tử của ta lại thắng nữa rồi."

"Phụt!"

Kim trưởng lão không nhịn được liền phun ra ngụm máu tại chỗ.

Thế lực khắp nơi lại co giật khóe miệng.

Đánh bảy mươi hai trận, thua đủ bảy mươi hai trận.

Lúc này bọn họ rất hiểu tâm trạng đau khổ của Kim trưởng lão, hiểu vì sao lão lại thổ huyết!

Đổi lại là môn phái mình đánh với Thiết Cốt Phái, thua đến trận thứ mười, e rằng máu đã nôn đến hồn bay phách lạc.

Aii.

Hôm nay, Thánh Tuyền Tông xem như triệt để chìm!

Quân chương môn lại đang rất vui sướng.

Lục Thiên Thiên đánh bại Cổ Triều Cửu, phù hợp với nhiệm vụ yêu cầu, hoàn thành nhiệm vụ sử thi lần ba, độ hoàn thành là 120%, chủ nhân nhận được 1000 điểm cống hiến.

Còn vì hoàn thành vượt mức mà thu hoạch được một tấm Giải Ấn Phù, một bình dịch cải tạo tư chất và một đồng điểm kinh nghiệm.

Kỳ lạ.

Vì cái gì chưa đột phá nữa...

Ngay khi Quân Thường Tiểu đang suy nghĩ, linh lực bắt đầu điên cuồng chuyển động trong cơ thể, Khí Toàn dần dần hóa thành thực chất, cuối cùng ngưng tụ ra thứ tương tự như là tinh hạch!

"Đây là thứ gì?"

Hắn kinh ngạc vô cùng.

Hệ thống giải thích nói:

"Đây là Linh Hạch khi đột phá Võ Tông ngưng tụ, là phiên bản thăng cấp của Khí Toàn, có thể chứa thêm nhiều linh khí, chuyển hóa thành linh lực mạnh hơn."

"Thì ra là vậy."

Quân Thường Tiểu chợt hiểu.

"Vù vù!"

Đúng vào lúc này, trong Linh Hạch chợt xuất hiện một luồng linh lực thuần khiết chậm chậm xoay tròn bên cạnh, tự ra thêm một cái Khí Toàn.

"Thế này là thế nào?"

Quân Thường Tiểu hỏi.

Hệ thống kinh ngạc nói:

"Không ngờ sau khi chủ nhân đột phá Vô Tông, lại ngưng tụ ra thêm một Khí Toàn!"

Dựa theo tư liệu về Tinh Vãn đại lục mà nó sưu tầm được, có vài võ giả vì một nguyên nhân nào đó, trong đan điền có thể mở ra hai hoặc ba Khí Toàn trở lên.

Nhưng sau khi đột phá Vô Tông, bất luận có bao nhiêu Khí Toàn thì chúng cũng sẽ hợp thành một thể, tạo thành Linh Hạch lớn hơn so với người khác.

Chỗ tốt là có đủ không gian, đủ dung lượng, biên độ tăng trưởng càng lớn!

Còn chuyện đột phá Vô Tông xong, đã hội tụ ra Linh Hạch, sau đó còn sinh ra thêm một Khí Toàn như Quân Thường Tiểu thì trên đại lục chưa từng thấy có ghi chép!

Hệ thống cũng ngu người.

"Vù vù!"

Đúng vào lúc này, linh lực tồn tại bên trong Linh Hạch bắt đầu nén lại, dần trở nên tinh khiết!

Quân Thường Tiểu có thể thấy được sức mạnh của mình đang tăng trưởng một cách điên cuồng, dễ dàng đột phá 15 vạn cân, rồi 20 vạn, 25 vạn...

Một lúc sau.

Tăng trưởng dừng lại.

Hệ thống nói:

"Vô Sư đột phá thành Vô Tông sẽ tăng gấp đôi sức mạnh ban đầu, chủ nhân lại có thêm một Khí Toàn, hiện tại sức mạnh đã đạt đến 30 vạn cân!"

30 vạn cân?

Ánh mắt Quân Thường Tiểu nhất thời nóng rực.

Hắn từng trải nghiệm khoái cảm khi nắm giữ sức mạnh 30 vạn cân, nhưng đó là nhờ vào Lực Lượng Phù.

Giờ đây bước vào cảnh giới Vô Tông, thật sự nắm giữ sức mạnh này, cảm giác nhất định có sự khác biệt!

Hệ thống nói:

"Vô Tông nhất phẩm hạ đẳng sở hữu lực lượng khoảng 10 vạn cân, chủ nhân tuy chỉ mới đột phá, nhưng một đánh ba hắn sẽ không vấn đề gì."

"Vậy Vô Tông nhất phẩm có tư chất cực phẩm, lực lượng cao đến bao nhiêu?"

Quân Thường Tiểu hỏi.

Hệ thống thoáng tính toán, rồi nói:

"Một Vô Tông nhất phẩm có tư chất phẩm sở hữu lực lượng 25 vạn cân, chủ nhân hơn người ta 5 vạn cân."

"Chỉ 5 vạn thôi à."

Câu này nghe thật phách lối.

Phải biết rằng, hệ thống đang nói đến Vô Tông cực phẩm, những người này đều là thiên tài đứng đầu đại lục!

"Chủ nhân đột phá Vô Tông đã mạnh hơn những thiên tài hàng đầu 5 vạn cân, hoàn toàn có thể coi là thiên tài siêu cấp!"

Thiên tài siêu cấp sao?

Nghe có vẻ ngầu đấy!

Hệ thống đưa ra đánh giá, không phải trên Tinh Vãn đại lục không có, một số tông môn đẳng cấp cao khẳng định vẫn có cường giả có linh căn thánh phẩm, thần phẩm. Có thể bọn họ rất hiếm khi xuất thủ, nhưng thực lực chắc chắn đè ép linh căn cực phẩm!

"Đỉnh! Chủ nhân thành công đột phá đến Vô Tông nhị phẩm!"

Nghe thấy âm thanh thông báo, Quân Thường Tiểu sôi sục huyết mạch trong người, chung quy mỗi lần hoàn thành nhiệm vụ sử thi, tu vi của hắn sẽ lại tăng cấp liên tục!

Nhưng đợi được một lúc, hắn vẫn không thấy có dấu hiệu thăng cấp lần nữa.

Quân Thường Tiểu co giật khóe miệng, nói:

"Hoàn thành nhiệm vụ sử thi, thực lực chỉ từ Vô Sư đỉnh cấp bước vào Vô Tông nhị phẩm sao?"

"Sau khi thăng lên cảnh giới lớn, độ khó của tu luyện sẽ càng cao, chủ nhân vừa bước vào Vô Tông đã tăng thêm một cấp, chẳng lẽ còn chưa thỏa mãn sao?"

Hệ thống hết lời.

Đương nhiên là chưa thỏa mãn!

Ít ra cũng phải đột phá đến tam phẩm tứ phẩm mới được!

Đội đã!

Sao ngoài kia yên tĩnh quá vậy?

Quân Thường Tiểu vội thu hồi tâm trạng, mới phát hiện tất cả mọi người xung quanh đang trợn mắt nhìn mình một cách khó tin.

Đám đệ tử đứng gần cũng trợn mắt há hốc mồm.

"Chương môn."

Lý Thanh Dương khiếp sợ truyền âm nói:

"Người mới... mới vừa phát ra khí thế lớn vậy, có phải là đã đột phá Vô Tông hay không?"

Thời điểm Quân Thường Tiểu đột phá, trong nháy mắt toàn thân hân phóng ra luồng linh năng mạnh liệt, tràn ngập hơn phân nửa sân luyện võ, lập tức khiến cho tất cả mọi người đứng đó khiếp sợ.

Trời ạ!

Người dẫn đệ tử đến khiêu chiến Thánh Tuyền Tông, còn tiện thể đột phá luôn một cảnh giới, rốt cuộc là trò gì đây!

"Đây là.."

Quân Thường Tiểu lúng túng giải thích nói:

"Đệ tử thăng được bảy mươi mốt trận, chuyện này khiến bốn tọa nhất thời không kiềm chế được, cho nên đã bại lộ tu vi che giấu. Mọi người đừng để ý, đừng để ý."

Lời vừa nói ra, mọi người lại giật giật khóe miệng.

Con hàng nhìn như chỉ có tu vi Vô Sư này, hóa ra đang che giấu tu vi.

Cũng phải nói.

Cho dù thật sự đột phá một cảnh giới lớn cũng không thể bùng nổ khí thế tấn cấp liên tục như vậy được!

Mọi người tin tưởng lấy lời nói dối vụng về ấy của Quân chương môn. Bởi vì, bọn họ không cho rằng có người đột phá Vô Tông xong còn có thể thuận tiện bước luôn từ nhất phẩm vào nhị phẩm.

Nói đi thì cũng phải nói lại.

Chương môn một môn phái thất lưu lại có được tu vi Vô Tông, thật khó lòng tưởng tượng!

Đám người Lý Thanh Dương cũng ngần người.

Hóa ra chương môn vẫn luôn che giấu tu vi, hóa ra người vốn là một Vô Tông chân chính!

Nhìn không thấu, nhìn không thấu!

"Sức mạnh hiện giờ của ta là bao nhiêu?"

Quân Thường Tiểu hỏi hệ thống.

Hệ thống nói:

"Dựa theo chủ nhân tăng lên cấp độ, có lẽ khoảng 33 vạn cân."

"Đột phá một cấp mà tăng có 3 vạn thôi á?"

"Biên độ tăng trưởng sức mạnh của mỗi cấp Vô Tông là từ 1 đến 2 vạn, chủ nhân đạt đến 3 vạn, chuyện này vốn đã vượt xa tiêu chuẩn cao nhất rồi."

"Ồ."

Quân Thường Tiểu kêu một tiếng, sau đó quay về phía Kim trưởng lão đang run lên vì giận, nói:

"Đệ tử có thể chiến đấu của Thiết Cốt Phái ta, đều đã xuất chiến hết rồi, bốn tọa mạn phép cáo từ trước."

Nhiệm vụ hoàn thành, đẳng cấp tăng lên, không còn lý do gì để ở lại nữa, nhất định phải đi thôi.

Kim trưởng lão cố nén lửa giận trong lòng, nói:

"Quân chương môn đã từ ngàn dặm xa xôi đến khiêu chiến, nếu chỉ cho đệ tử xuất chiến, chuyện này có hơi qua loa quá không?"

"Lão có ý gì?"

Quân Thường Tiểu nói.

Kim trưởng lão nói:

"Quân chương môn đã có tu vi Vô Tông, vậy bốn trưởng lão cũng muốn lĩnh giáo chiêu thức một chút."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 294: Siêu đẳng!

Quân Thường Tiểu muốn đi, nhưng Kim trưởng lão lại không đồng ý, kiên quyết dùng thân phận trưởng lão tuyên chiến với chương môn hấn.

Tiết mục chính đến rồi!

Tần Hạo Nhiên mừng thầm trong bụng không thôi.

Tên này từ lúc rời khỏi Hạo Khí Môn đi tới Thánh Tuyền Tông, rốt cuộc đã có giao dịch mờ ám gì?

Đơn giản thôi.

Đợi đến lúc Quân Thường Tiểu xuất chiến, trưởng lão xuất chiến đánh một trận với hấn, không nói là giết chết, tối thiểu cũng phải đánh cho trọng thương, có vậy mới xóa bỏ được bóng ma trong lòng gã!

Đệ tử Thiết Cốt Phái cũng vậy.

Chỉ cần có cơ hội liền ngược đãi bọn chúng một trận, ngược đến khi chúng mất sạch tự tin luyện võ mới thôi.

Nhưng mà, đòi không như là mơ, người bị ngược lại là Thánh Tuyền Tông.

Đệ tử không đủ sức cũng đành chịu.

Nhưng bây giờ Kim trưởng lão đích thân tuyên chiến, Quân Thường Tiểu khẳng định sẽ bị lão ngược đến kêu cha gọi mẹ, dù sao lão cũng có tu vi Vô Tông bát phẩm!

Tiểu tử.

Không phải là nguoi phách lối lắm sao?

Có gan thì mau đồng ý đi!

"Kim trưởng lão tuyên chiến rồi!"

"Đệ tử thua liền tiếp hơn bảy mươi trận, nhất định lão nhịn không được!"

"Kim trưởng lão là Vô Tông bát phẩm đó, từ hơi thở bộc phát lúc này của Quân chương môn cao nhất cũng chỉ là Vô Tông nhị phẩm, tuyệt đối không có cửa thắng!"

Võ giả thể lực khắp nơi đều nhìn về phía Quân Thường Tiểu.

Mã Văn Đằng muốn giải vây dùm hấn, nhưng lão không biết nên làm thế nào, bởi dù sao cũng là người kia chủ động đến khiêu chiến Thánh Tuyền Tông, sau cùng trưởng lão tuyên chiến ngược lại cũng là lẽ thường tình!

"Thế nào?"

Kim trưởng lão hỏi:

"Quân chương môn không dám đánh?"

"Không phải là không dám."

Quân Thường Tiểu nói:

"Bốn tọa đang sợ lại thắng Kim trưởng lão, sợ rằng danh dự của Thánh Tuyền Tông các nguoi sẽ mất sạch."

"..."

Mọi người lại giật giật khóe miệng.

Một Vô Tông nhị phẩm có tư cách ngông cuồng đến như vậy!

Kim trưởng lão cười nói:

"Nếu như Quân chương môn có thể thắng, vậy chứng minh rằng nguoi có thực lực phi phạm, tài nghệ bốn trưởng lão không bằng, làm sao mất sạch danh dự đâu!"

Nhưng trong lòng lão thì lại gào rú nói:

"Nếu không đánh người một trận, Thánh Tuyên Tông ta mới đúng là mất sạch danh dự!"

"Thật muốn đánh?"

"Thật muốn đánh!"

"Nếu đã như thế."

Quân Thường Tiểu nhún vai, nói:

"Vậy thì đánh thôi."

Giọng điệu hết sức không tình nguyện!

Tạ Thành Chủ và Ngải gia chủ đứng sau lưng hắn không khỏi giật giật khóe miệng.

Quân chương môn chi là Võ Tông nhị phẩm, đối đầu với loại Võ Tông bát phẩm như Kim trưởng lão, bọn họ thật sự không nghĩ ra có thể chuyển bại thành thắng ở chỗ nào!

"Hừ."

Lệ Nhi lãnh đạm nói:

"Đầu óc chương môn Thiết Cốt Phái nhất định là bị cửa kẹt rồi."

Hề Tịnh Huyền lại cười nói:

"Đệ tử Thiết Cốt Phái lợi hại như vậy đều là do hắn bồi dưỡng, thực lực của Quân chương môn nhất định cũng không yếu đâu."

"Cung chủ nhà ta ơi, Kim trưởng lão là Võ Tông bát phẩm cao đẳng đó, lực lượng ít nhất cũng trên 32 vạn cân."

Lệ Nhi nói tiếp:

"Cho dù Quân Thường Tiểu có là Võ Tông nhị phẩm cực đẳng đi chăng nữa, lực lượng đạt đến 27 vạn cân đã rất không tệ rồi!"

"Cũng phải nha."

Hề Tịnh Tuyên nói.

Lệ Nhi lại nói tiếp:

"Mà lại nói, Kim trưởng lão người ta là Võ Tông lâu năm, vận dụng các loại võ học cực kỳ thành thạo, một tên Võ Tông nhị phẩm lấy cái gì thắng đây!"

"Phân tích rất có lý."

Hề Tịnh Tuyên cười nói:

"Có điều, bản cung vẫn cảm thấy rằng Quân chương môn sẽ thắng."

Lệ Nhi: "..."

Cung chủ đại nhân của ta ơi, người rút cuộc làm sao vậy!

Võ giả thế lực khắp nơi có suy nghĩ khác với Hề Tịnh Tuyên, bọn hắn đều cho rằng Quân Thường Tiểu sẽ thua, hơn nữa còn thua rất thảm thiết!

Bọn hắn không suy xét được chuyên nghiệp như Lệ Nhi, nhưng sự chênh lệch giữa nhị phẩm và bát phẩm là sáu cấp, tuyệt đối không tồn tại khả năng lật ngược thế cờ.

"Hừ."

Vị đệ tử kia của Bách Hợp Thánh Tông lạnh nhạt nói:

"Thật không biết tự lượng sức mình."

Mộ Dung Hân không nói gì, nàng chỉ chăm chú nhìn Tiêu Tội Kỳ. Cô nàng không có hứng thú gì với các trận tỷ thí của người khác.

Sau một lúc.

Dưới ánh nhìn của hàng vạn con mắt, Quân Thường Tiểu rào bước tiến về phía sân luyện võ.

Đứng phía sau, Liễu Uyển Nhi gờ tay, hô to:

"Chương môn tất thắng!"

"Chương môn tất thắng!"

Đệ tử Thiết Cốt Phái cũng lớn tiếng hô to.

"Tiểu tử."

Dạ Tinh Thần trầm nói:

"Nếu người có thể thắng được Võ Tông bát phẩm, bọn đề sẽ chấp nhận người là chưởng môn."

Ở giai đoạn Võ Tông, sự chênh lệch giữa mỗi cấp không phải là thứ mà Võ Đồ và Võ Sư có thể so sánh, độ khả thi của việc vượt sáu cấp chiến đấu và giành thắng lợi gần như bằng con số không.

Cho dù có là như thế.

Dạ Tinh Thần vẫn nghiêng về phía Quân Thường Tiểu.

Dù sao thì Quân Thường Tiểu cũng có rất nhiều thứ đồ chơi, không chừng đang nắm trong tay con át chủ bài cường đại nào đó.

Bọn người Lý Thanh Dương và Tiêu Tội Kỳ không nghĩ đến phức tạp như vậy, bọn họ luôn ngây thơ ủng hộ chưởng môn hết mình, bất luận chênh lệch với đối thủ có lớn ra sao.

"Đáp."

Quân Thường Tiểu dùng chân, chấp tay nói:

"Chưởng môn Thiết Cốt Phái, Quân Thường Tiểu."

Rất có khí phách, rất có phong phạm!

Kim trường lão cũng bước tới, lạnh nhạt nói:

"Trường lão nội vụ Thánh Tuyền Tông, Kim Thế Xương."

Chưởng môn đấu với trường lão.

So về thân phận, thì trận chiến này là công bằng.

"Bắt đầu!"

Trọng tài hô to.

"Vù vù!"

Kim trường lão xòe ra hai tay, linh lực cấp tốc hội tụ, hình thành một luồng khí hình cầu mạnh mẽ, nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy.

Võ Tông bát phẩm đã sớm có thể vận dụng linh lực vô cùng thuần thực, chỉ với một chưởng này, Võ Sư tuyệt không thể chống đỡ.

Vèo!!

Kim trường lão thuận thế vung tay, quả cầu khí tạo thành từ linh lực liền bắn tới như một viên đạn.

Mọi người âm thầm khiếp sợ.

Một đòn trông rất hơi hợt này, tuyệt đối phải nặng 30 vạn cân trở lên.

Cường giả Võ Tông lại khùng khiếp như vậy!

Trong lúc còn đang khiếp sợ, mọi người vội nhìn sang Quân Thường Tiểu, xem hắn sẽ né tránh như thế nào!

Hả?

Cái tên đó đứng yên?

Đúng vậy, Quân Thường Tiểu đứng yên tại chỗ.

Khi luồng khí cầu mãnh liệt cuộn cuộn kéo tới, hắn lập tức tiến về trước một bước, nắm đấm phải đánh thẳng!

Một Võ Tông nhị phẩm, dám trực tiếp đối kháng với linh lực tích tụ của Võ Tông bát phẩm, thật quá ngu..

Uỳnh!

Một tiếng nổ vang dội truyền đến.

30 vạn cân lực lượng được Kim trường lão tích tụ, kết quả bị Quân Thường Tiểu sử dụng Bạo Liệt Quyền đâm cho vỡ nát!

Chuyện này...

Trông mắt mọi người muốn lòi ra.

Kim trường lão cũng giật mình, trầm nói:

"Lực lượng vừa rồi cũng đã ba mươi vạn cân rồi?"

"Soạt!"

Trong lúc lão còn đang suy tư, Quân Thường Tiểu đã thi triển Túng Vân Bộ áp sát trong nháy mắt, linh lực hội tụ vào tay trái, trực tiếp tung ra Khai Sơn Chưởng!

Vút vút vút!

Dưới sự tăng phúc của chương pháp, lực lượng không ngừng tăng vọt, trong nháy mắt đã lên đến 35 vạn cân!

Uỳnh!

Kim trưởng lão dùng tay phải đỡ lấy Khai Sơn Chương, nguyên nhân chịu lực lượng hung bạo xong, cả người không chỉ loạng choạng lui về sau mười mấy bước, ngay cả sắc mặt cũng chợt trở khó coi.

Toàn bộ võ giả đang xem chiến đều ngây người!

Chương môn Thiết Cốt Phái đầm nát quả cầu khí chỉ bằng một quyền, rồi lại đánh lui Kim trưởng lão với một chương, kịch bản có sự sai lệch nghiêm trọng rồi!

Uỳnh!

Đúng vào lúc này, lại có tiếng nổ vang lên.

Quân Thường Tiểu mượn thân pháp linh hoạt vòng ra sau lưng Kim trưởng lão, sau đó tung ra Bạo Liệt Quyền, đâm mạnh vào mạn sườn.

Đang đang đang!

Kim trưởng lão lao đao lui về một bên, sắc mặt càng thêm khó coi, có thể thấy hai quyền này đã mang đến cho lão tổn thương không nhỏ.

Đáng chết!

Lão cố ổn định thân thể, mắt trợn trừng sắp rách cả mí, quát lớn:

"Đại Tụ Linh Ân!"

"Vù vù!"

Cả người lão bùng lên linh lực, tràn ngập giữa không trung, tạo thành đám mây dày đặc.

Phù!

Một bàn tay khổng lồ từ trên không trung giáng xuống, như thể đến từ trời xanh, thanh thế mệnh mông cuồn cuộn!

Bất luận là quy mô hay lực lượng, Đại Tụ Linh Ân mà Kim trưởng lão xuất ra đều vượt xa Khanh Lâm Phong.

Đứng bên dưới, Quân Thường Tiểu chỉ cười nhạt một cái, ngay khi chương ấn sắp đè xuống, hắn đột ngột đánh lên mấy chục đòn Bạo Liệt Quyền.

Tốc độ ra quyền cực nhanh, sức mạnh bùng nổ!

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Sau trận oanh tạc, Đại Tụ Linh Ân đột nhiên dừng lại, rồi nổ "oành" một tiếng ngay trước mắt mọi người. Đám mây do linh lực tích tụ cũng tức thời tiêu tán!

"Phụt!"

Kim trưởng lão phun máu ngay tại chỗ, ánh mắt đầy vẻ khó tin.

"Rittt!"

Võ giả các thế lực cùng thấy lạnh cả người.

Chỉ với nắm đấm đã có thể phá tan Đại Tụ Linh Ân của Kim trưởng lão. Điều này thật sự quá mức khủng khiếp!

"..."

Dạ Tinh Thần khẽ co giật khóe miệng.

Hắn nghĩ rằng chương môn sẽ lấy ra át chủ bài gì đó, để phản kích trong bước đường cùng.

Giờ con hàng này chỉ bằng nắm đấm hắn đã đánh cho Kim trưởng lão học máu. Điều này chỉ ra rằng, lực lượng của hắn đã hoàn toàn vượt xa đối phương!

Võ Tông nhị phẩm áp chế Võ Tông bát phẩm về mặt lực lượng, chẳng lẽ chương môn mình là... cấp bậc siêu việt?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 295: Bán hành cho Kim trưởng lão!

Trong nhận thức của rất nhiều võ giả, đẳng cấp trong một cảnh giới được chia nhỏ thành: hạ đẳng, trung đẳng, cao đẳng, và cực đẳng.

Sự thật là, trong nhóm cường giả đỉnh cấp còn chia thành một loại siêu đẳng, không khác cái gọi là "thiên tài siêu cấp" của hệ thống là mấy.

Nhưng để đạt được mức này, thấp nhất cũng phải là linh căn thánh phẩm.

Ví dụ như Cổ Triều Hữu, hẳn có linh căn thánh phẩm, mặc dù tạm thời chỉ là Võ Sư cực đẳng, nhưng nhờ vào tư chất mà có cơ hội trở thành cấp bậc siêu đẳng.

Còn dạng người có linh căn cực phẩm như Khanh Lâm Phong, cho dù có cố gắng thế nào, nhưng vì linh căn có hạn nên chỉ có thể dừng bước ở cực đẳng.

Nói chung, chủng loại linh căn có mức độ rất lớn trong việc quyết định đẳng cấp.

Bắt quả đệ từ Thiết Cốt Phái lại là ngoại lệ.

Đa phần bọn họ sở hữu linh căn phẩm phẩm hoặc trung phẩm, nhưng thực lực chân chính lại có thể gọi là cao đẳng trong lứa đồng cấp!

Bỏ qua linh căn, cường ép gia tăng lực lượng.

Đây chính là chỗ hấp dẫn mà các loại tài nguyên được cung cấp từ Quân Thường Tiểu, cũng là lý do vì sao bọn họ đánh bảy mươi hai trận thắng cả bảy mươi hai!

Đương nhiên.

Có kích thích tăng trưởng thế nào, chung quy vẫn có giới hạn.

Nếu muốn nâng cao thêm một bước nữa, đệ tử Thiết Cốt Phái chỉ còn cách là thăng cấp linh căn.

Quay lại cốt truyện.

Quân Thường Tiểu nắm giữ linh căn cực phẩm, sau khi đột phá Võ Tông bỗng ngưng tụ thêm một cái Khí Toàn, đây tuyệt đối có thể gọi là siêu đẳng.

Sức mạnh của Kim trường lão chưa tính đến yếu tố võ học gia trì là 32 vạn, của hắn là 33 vạn, mặc dù chênh nhau chỉ 1 vạn, nhưng không tránh được sự thật là hắn mạnh hơn đối phương!

"Soạt!"

Quân Thường Tiểu lại xông tới, tung ra quyền cước cận thân, hoàn toàn không cho Kim trường lão cơ hội thở dốc.

Có võ học tăng phúc, lực lượng của hắn dễ dàng đột phá đến 35 vạn!

Đừng! Đừng!

Trên sân luyện võ, nắm đấm và chưởng ấn oanh tạc như bão táp, từng đợt sóng linh lực khuếch tán khắp nơi, khiến đám võ giả đứng gần đó rồi rút lui về sau vì sợ bị liên lụy.

Sau khi Dạ Tinh Thần xem chiến một hồi, quả quyết trong lòng nói:

"Hắn nhất định là cấp bậc siêu đẳng!"

Võ giả thế lực khắp nơi co gập khóe miệng.

Hóa ra, chủng môn Thiết Cốt Phái còn đáng sợ hơn cả đệ tử, có thể dè Võ Tông bát phẩm ra mà đánh!

Trông thấy Kim trường lão rơi vào thế bị động, khuôn mặt Tần Hạo Nhiên và đám lão đại liên minh cứng đờ, ánh mắt hiện lên sự sợ hãi.

Rốt cuộc cái tên này ẩn chứa tiền đơn diệu được gì, chỉ trong vòng một năm, đã có thể trở nên mạnh đến như vậy?

Chẳng lẽ từ đầu hắn đã luôn cố ý hạ thấp tu vi, giả làm heo để ăn thịt hổ?

Mã Vân Đằng bất chợt tỉnh ngộ, nói:

"Chẳng trách Quân chủng môn lại có trình độ võ học cao như vậy, hóa ra là Võ Tông!"

Cũng phải nói, không có thực lực cao cường, há có thể giải thích những vấn đề võ học hóc búa giúp mình!

Tạ thành chủ có suy nghĩ theo hướng khác.

Hắn cho rằng Quân chủng môn cường hãn như vậy, có lẽ đúng là liên quan đến môn phái truyền thừa thượng cổ!

Tóm lại, sẽ không ai nghĩ rằng chỉ trong vòng một năm, Quân Thường Tiểu có thể đột phá từ Khai Mạch tam đoạn đến Võ Tông nhị phẩm.

Bởi vì, chuyện như vậy thật quá kinh thiên động địa!

Cho nên, "che giấu tu vi" là giải thích hợp logic nhất.

...

Đừng! Đừng!

Quân Thường Tiểu lại tung ra hai đòn Bạo Liệt Quyền, ép cho Kim trường lão phải lùi về sát mép sân luyện võ. Mặt lão trông khó coi tột cùng, hai cánh tay truyền đến từng cơn đau nhức.

Lúc này, lão đã ý thức được rằng lực lượng của mình kém hơn đối phương, đánh tiếp sẽ chỉ càng thêm bị động.

"Vù vù!"

Kim trường lão mở rộng hai tay, xoay tròn theo quy luật giữa không trung, linh lực cấp tốc tụ lại, rồi chợt đẩy tới, quát to: "Hàng Long Phục Ma Chưởng!"

"Vút!"

Trong nháy mắt, linh lực hóa thành một con rồng dài, gầm lên một tiếng, chồm về phía Quân Thường Tiểu.

Vù vù

Lực lượng của con long thú sống động như thật đó không ngừng tăng lên, cuối cùng đột phá 40 vạn!

"Một trong những tuyệt học trấn tông của Thánh Tuyền Tông!" Mọi người khiếp sợ hô to.

Mỗi môn phái hoặc tông môn đều sở hữu công pháp cường đại và độc nhất, thường được gọi là tuyệt học trấn tông.

Hàng Long Phục Ma Chương là võ học cực phẩm cao cấp, đây là một trong những tuyệt học trấn tông của Thánh Tuyền Tông.

Chiêu này huyền hóa linh lực thành long thú, chỉ cương chỉ dương, uy lực không gì sánh được!

"Ồi vãi!"

Quân Thường Tiểu đang định tiếp tục tấn công, nhìn thấy con long thú hung hãn lao đến, vội vã thi triển Vân Tung Bộ tránh ra.

Thế nhưng, Hàng Long Phục Ma Chương dường như có chức năng định vị, vừa bay lướt qua lại quay đầu lên trên không, tiếp tục hung hãn lao tới.

"Không xong!"

Quân Thường Tiểu vừa tránh xong liền hô to.

Ầm!

Hàng Long Phục Ma Chương mang theo 40 vạn cân lực lượng vừa chạm vào, lập tức sinh ra một luồng linh lực dày đặc như sương mù, bao phủ hơn nửa sân luyện võ.

“...”

Chung quanh yên tĩnh vô cùng.

Mọi người đều chăm chú nhìn vào luồng linh lực khuếch tán trên sân luyện võ, ánh mắt từng người hiện lên vẻ khiếp sợ, hiển nhiên đã bị một chiêu hung mãnh này của Kim trưởng lão làm cho chấn động thật sâu!

Không hổ danh là Võ Tông bát phẩm!

Cho dù lúc này có hơi chật vật, thế nhưng lão ta vẫn thi triển tuyệt chiêu một cách điều luyện, thực hiện đòn phản kích hùng hậu!

"Hàng Long Phục Ma Chương của Kim trưởng lão tối thiểu cũng đạt đến 40 vạn cân lực lượng, Quân chương môn trúng một đòn này chắc chắn sẽ bị trọng thương!"

"Hắn vẫn còn non lắm khi đối đầu với Võ Tông lão luyện."

"Không thể không nói, hắn có thể bằng vào tu vi Võ Tông nhị phẩm, ép cho Kim trưởng lão xuất ra tuyệt học trấn tông, điều này đã đủ trâu bò rồi!"

Võ giả thế lực khắp nơi bắt đầu nghị luận, ánh mắt hiện lên vẻ thần phục.

Trên mặt Tàn minh chủ và đám lão đại liên minh thì đầy vẻ hả hê, nói:

"Mặc dù có hơi muộn, nhưng vẫn rất sáng khoái!"

Luồng linh lực trên sân luyện võ dần dần tiêu tán.

Cùng lúc đó, đám người Tàn minh chủ vốn đang cười đến đặc chí cũng dần cứng đờ.

Mọi người có thể thấy rõ, Quân Thường Tiểu đang đứng ngao ngễ trên sân, quanh người hắn được bảo vệ bởi một tầng trông như kết giới.

Kết Ấn Trảo!

Ngay lúc Quân chương môn va chạm với Hàng Long Phục Ma Chương, hắn đã kích hoạt võ học này.

Mặc dù võ học chỉ có cấp bậc thượng phẩm sơ giai, nhưng nó lại là võ học phòng ngự hóa mình được mua từ khu mua sắm, Với tu vi hiện tại của hắn, độ kiên cố mà kết giới ngưng tụ ra đã vượt xa Kiên Thiết Thuần!

"Kim trưởng lão."

Quân Thường Tiểu nói:

"Ngươi hơi yếu đó."

"..."

Kim trưởng lão dấy lên lửa giận ngút trời, hai tay lại tiếp tục xoay chuyển, ngưng tụ linh lực, một lần nữa đánh ra Hàng Long Phục Ma Chương!

Đùng!

Một lần nữa, con long thú lại gầm thét xông tới.

Khi luồng khí tan đi, Quân Thường Tiểu vẫn đứng nguyên một chỗ, môi khẽ cười xem nhẹ.

"Trời ạ!"

Có người khiếp sợ nói:

"Rất cuộc đây là võ học phòng ngự gì, vậy mà có thể nhẹ nhàng đỡ lấy võ học cực phẩm cao giai!"

Đệ tử Thiết Cốt Phái nhìn thấy võ giả thể lực các nơi đều lộ vẻ khiếp sợ, bỗng cảm thấy kiêu hãnh không thôi, bởi vì bọn họ cũng biết võ học Kết Ấn Trảo mà chương môn thi triển!

"Đáng chết!"

Kim trưởng lão thẹn quá hóa giận, lại ngưng tụ linh lực thi triển triển Hàng Long Phục Ma Chương, kết quả ba lần công kích liên tiếp vẫn không lay chuyển được Quân Thường Tiểu.

Bất lực.

Tận cùng bất lực.

Hắn chẳng khác nào đánh lên bông vải vậy, 40 vạn cân bị triệt tiêu hoàn toàn!

Kim trưởng lão làm sao chịu cam tâm, lão vừa định hội tụ linh lực để công kích lần nữa, Quân Thường Tiểu đã thu hồi kết giới, thi triển Tung Vân Bộ xông lên.

Lần này hắn không hề nương tay, phối hợp võ học và lực lượng bản thân, triển khai thể công liên miên bất tận!

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Quyền chương dày đặc liên tục được tung về phía Kim trưởng lão, đánh cho lão chỉ có thể chống đỡ, chỉ có thể liên tục lùi lại.

Sau khi lão thi triển Hàng Long Phục Ma Chương, Linh Hạch của lão đã không còn lại bao nhiêu linh lực, thể nên tinh thể ngày càng trở nên bị động.

Bạo Liệt Quyền!

Khai Sơn Chương!

Quân chương môn không chịu buông tha, hai tay trái phải liên tục thi triển hai loại võ học bá đạo, đánh cho Kim trưởng lão khổ không thể tả.

"Soạt!"

Một lúc sau, hắn thu quyền đứng lại.

Kim trưởng lão vẫn nghiêng nửa người về sau, hai tay vung đỡ theo bản năng, lên-lên-xuống-xuống-trái-phải-trái-phải-B-A-B-A, căn bản không dừng lại được.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 296: Tông chủ Thánh Tuyền Tông

Nhìn thấy Kim trưởng lão đối diện với không khí một mình, hươ tay múa chân, võ giả các thể lực bỗng thấy ghen tức.

Cần lực lượng mạnh đến mức nào, mới có thể đánh cho một vị Võ Tông bát phẩm thành như vậy!

"Kim trưởng lão, dừng múa nữa."

Quân Thường Tiểu lắc đầu nói:

"Bồn tọa đã ngừng rồi."

Kim trưởng lão thoáng ngẩn ra, lúc này mới nhận ra cái tên chương môn đó không còn đánh nữa, mà đang đứng bên rìa sân luyện võ, mặt liền đỏ bừng.

Thật là mất mặt!

Khoan đã!

Nếu hắn đang đứng ở ngay rìa sân?

Vậy mình thì sao?

Kim trưởng lão lập tức cúi xuống nhìn, phát hiện mình đã bước ra khỏi đường biên, đứng ngoài sân luyện võ.

Ủm

Võ hình trung bị Quân chương môn đánh ra khỏi sân!

Kim trưởng lão bị nộ khí công tâm, huyết dịch trong người trào lên cuống họng phụt ra ngoài, người cũng lao đảo về sau, suýt nữa thì ngã bệt xuống đất.

Đường đường là Võ Tông bát phẩm, ấy vậy mà bị một tên Võ Tông nhị phẩm đánh văng khỏi sân luyện võ, thật nhục nhã biết bao!

"Kim trường lão."

Quân Thường Tiểu chấp tay cười nói:

"Đa tạ đã nhường!"

"Đỉnh! Hoàn thành nhiệm vụ phụ, chủ nhân nhận được 500 điểm cống hiến."

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 3205/2000."

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái đã tràn, trong vòng 24 tiếng mời chủ nhân..."

Hóa ra, vào lúc Quân trường môn bị Kim trường lão tuyên chiến, hắn đã tiếp nhận nhiệm vụ đánh bại lão.

Dường như hệ thống cũng đã tính toán, cho nên nhiệm vụ giao ra vẫn chưa phải là nhiệm vụ tình anh.

Hãy.

Người ta muốn đi thì không cho đi.

Kết quả mất mặt trước biết bao người, còn tặng cho mình 500 điểm cống hiến. Chuyện như này... sau này làm thêm mấy lần nữa được không!

Hiện tại cảm xúc của Quân Thường Tiểu đang rất thoải mái.

Suy cho cùng, tính cả nhiệm vụ sử thi thì ở Thánh Tuyền Tông, hắn đã nhận được 3500 điểm cống hiến!

Có hay chăng cảm giác biến thành phú ông sau một đêm?

Điều đáng sợ hơn là.

Số điểm cống hiến vượt mức đã là 1205 điểm, tuyệt đối có thể lấy ra tiêu xài thoải mái!

"Kim trường lão."

Quân Thường Tiểu chấp tay nói:

"Bồn tọa có thể dẫn đệ tử đi được rồi chứ?"

Giờ hắn phải đi tìm nơi vừa có non xanh nước biếc, lại vừa huyền bí ảo diệu, để làm mới khu mua sắm một phen!

Kim trường lão đứng ngoài sân luyện võ, siết chặt nắm đấm, hai tròng mắt hiện lên tia máu, có thể thấy lão đã phẫn nộ đến cực điểm.

Lần này sơn môn rộng mở cho thế lực khắp nơi tiến vào là vì cái gì?

Chẳng phải vì muốn nói cho người đời rằng, bất kì môn phái nào không ngại chết đến khiêu chiến tông môn nhà mình, đều phải trả một cái giá thảm khốc đó sao.

Kết quả thì thế nào?

Bọn võ giả xem chiến chẳng những không thấy đệ tử Thiết Cốt Phái bị hành hạ thế thảm gì, ngược lại còn thấy đệ tử Thánh Tuyền Tông bị ngược đến thừa sống thiếu chết!

Chẳng khác nào mở rộng cửa, để thế lực khắp nơi vào xem tông môn mình bị mất mặt cả.

Một khi tin tức truyền đi, tông môn nhất định sẽ trở thành trò cười thiên hạ!

Nếu bốn gã huynh đệ họ Vi còn đứng đây, nhất định sẽ bị Kim trường lão không chút do dự đập một chưởng chết tươi.

Vi cái gì?

Vi hết thấy ngọn nguồn đều từ bọn hắn!

"Đệ tử đã đấu xong, cao tăng đối bên cũng đã đấu xong."

Mã Văn Đăng đứng dậy, mở miệng nói:

"Theo lão phu thấy, trận khiêu chiến này nên kết thúc rồi."

Mất bấy nhiêu mặt mũi, nếu không đứng ra nói hộ, Thánh Tuyền Tông nhất định sẽ tiếp tục không bỏ.

"Kim trường lão."

Quân Thường Tiểu chấp tay nói:

"Đường xá xa xôi, bồn tọa sẽ không lưu lại dùng bữa, mạo phép dẫn đệ tử cáo từ trước!"

"..."

Mọi người giật giật khóe miệng.

Người anh em à, Thánh Tuyền Tông bị người hành thảm đến như vậy, người còn dám lưu lại dùng bữa, có tin sẽ bị người ta chơi chết người trên bàn ăn không!

"Chúng ta đi thôi."

Quân Thường Tiểu vỗ tay, xoay người định rời đi, bỗng từ trong đại điện một giọng nói hùng hồn vang lên:

"Quân chương môn, xin dừng bước."

"Soạt! Soạt!"

Một chiếc bóng trắng nhẹ nhàng đáp xuống sân luyện võ, hình ảnh như một con rồng đang hạ cánh.

Đó là một lão già mặc trường bào, tuổi khoảng bảy mươi, toàn thân bao phủ bởi khí tức của một kẻ bề trên đã lâu.

"Tham kiến tông chủ!"

Trưởng lão và đám đệ tử Thánh Tuyền Tông ào ào cung kính hành lễ!

Mã Văn Đăng khẽ cau mày.

Ngay lúc máu chốt, tông chủ Thánh Tuyền Tông lại xuất hiện, e rằng không muốn chuyện đến đây là dừng.

Quân Thường Tiểu xoay người hỏi:

"Tông chủ, còn có việc gì không?"

Tông chủ Thánh Tuyền Tông có thực lực Vô Tông đỉnh phong, ánh mắt lão hết sức dọa người, thế nhưng đối diện với ánh mắt đó, Quân Thường Tiểu lại bình thản như thường.

"Lợi hại!"

Mã Văn Đăng thầm khen.

Quân chương môn có thể giữ bình tĩnh không hề bối rối khi đối mặt với cường giả, tuyệt đối có phong phạm đại tướng!

Tông chủ Thánh Tuyền Tông cũng hơi lấy làm kinh ngạc, nhưng vẫn cười nói:

"Quân chương môn tuổi vẫn còn trẻ mà đã có thể đánh bại trưởng lão Thánh Tuyền Tông ta, thật sự khiến người ta bội phục."

"May mắn, may mắn."

Quân Thường Tiểu nói.

Lời này khiến người ta trợn mắt kinh ngạc, nếu chỉ là may mắn thì quá mức tà đạo!

"Quân chương môn."

Tông chủ Thánh Tuyền Tông nói:

"Bổn tọa muốn đánh với ngươi một trận, ngươi có tiếp nhận không?"

"Chuyện này..."

Quân Thường Tiểu lộ vẻ khó xử.

Vương Đông Lâm nhân nhặt mở miệng nói:

"Hoàng tông chủ, Quân chương môn vừa đánh một trận với trưởng lão quý tông, ngươi lại tiếp tục khiêu chiến, làm vậy có hơi lấn người quá đó."

Thân là một trong bốn đại trưởng lão Thương Sơn Phái, tu vi lão cũng là Vô Tông đỉnh phong, khí thế hoàn toàn không yếu hơn tông chủ Thánh Tuyền Tông.

Mã Văn Đăng cũng cười nói:

"Trưởng lão đã xuất chiến, Hoàng tông chủ lại đánh tiếp, chuyện này nếu truyền ra ngoài e sẽ khiến mọi người nghĩ rằng Thánh Tuyền Tông ý thế hiếp người đó."

Hai vị này trong bốn vị trưởng lão Văn, Đăng, Vương, Đông, tỏ rõ sự ủng hộ đối với Thiết Cốt Phái.

Võ giả thế lực khắp nơi có thể hiểu được.

Dù sao người cùng một quận, không giúp đỡ người nhà, chẳng lẽ đi giúp người ngoài đối phó người nhà hay sao?

Nghĩ đến đây, rất nhiều võ giả không khỏi ném những cái nhìn khinh bỉ, hướng thẳng về phía đám người Tàn minh chủ và lão đại của liên minh.

Từ lúc bắt đầu đến giờ, dường như đám người này chỉ chờ dịp cười nhạo, mà không nghĩ nếu Thiết Cốt Phái thắng Thánh Tuyền Tông sẽ mang vinh quang về cho quận nhà mình!

Cảm nhận được mọi người đang khinh bỉ mình, trên mặt một vài lão đại liên minh lộ ra vẻ hổ thẹn.

Thế nhưng, Tàn minh chủ và Thân Thông thì lại vẫn kiên trì.

Bọn họ thầm nói:

"Tiểu tử, tông chủ Thánh Tuyền Tông tuyên chiến với người kìa, mau ứng chiến đi!"

Chặc.

Hết thuốc chữa...

"Mã trưởng lão, Vương trưởng lão."

Tông chủ Thánh Tuyền Tông thong thả nói:

"Quân chương môn có thể nghỉ lại ở tông môn ta một quãng thời gian, rồi chọn ngày tái chiến."

"..."

Sắc mặt hai người Mã Văn Đăng và Vương Đông Lâm liền trở nên khó coi.

Đám võ giả thế lực khắp nơi cũng ý thức được rằng, tông chủ Thánh Tuyền Tông không muốn để cho Quân chương môn rời khỏi.

Nghĩ cũng đúng thôi.

Thiết Cốt Phái đến khiêu chiến, đánh bảy mươi ba trận, Thánh Tuyền Tông thua hết bảy mươi ba, nếu để bọn hán rời đi, mặt mũi tông môn bỏ đi nơi nào?

Xem ra.

Quân chương môn không mang “đầu máu” ra về, chuyện này nhất định sẽ không kết thúc.

"Lệ Nhi."

Hề Tịnh Tuyền nói:

"Hình như Quân chương môn gặp phải chút phiền toái, bốn cung có cần giúp hán giải vây không?"

Lệ Nhi đau hết cả đầu, nói:

"Cung chủ của ta ời, đó là việc của Thiết Cốt Phái và Thánh Tuyền Tông, chúng ta đừng nhúng tay vào."

"Quân chương môn là kẻ không tầm thường, bốn cung không muốn hán bị Hoàng tông chủ ức hiếp."

Hề Tịnh Tuyền nói.

Lệ Nhi chân thành nói:

"Cung chủ nên cân nhắc kỹ lưỡng, giúp bọn họ sẽ gây nên bất hòa với Thánh Tuyền Tông đó."

"Đấu bảy mươi ba trận không thắng nổi trận nào, kết thù với tông môn như vậy hình như cũng đâu có sao."

Hề Tịnh Tuyền nói.

Cô nương à, nói vậy là xát muối vào tim Thánh Tuyền Tông rồi!

Trong tiểu đình, Hề Tịnh Tuyền đứng dậy, vừa định mở miệng nói giúp cho Quân Thường Tiểu, chợt nghe tiếng người kia cười nói:

"Hoàng tông chủ, chọn ngày không bằng chọn hôm nay, đã muốn chiến thì chiến ngay và luôn đi."

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 297: Võ Tông đỉnh phong, quả nhiên đủ trâu!

"Hoàng Tông chủ, chọn ngày không bằng hôm nay, nếu đã muốn chiến thì chiến ngay và luôn đi!"

Quân Thường Tiểu nói với âm thanh rõ ràng, vô cùng rành mạch truyền vào tai của mỗi người.

Hán!

Đồng ý chiến rồi!

Trong chớp mắt. Mọi người trừng mắt tròn đến nỗi không thể tròn hơn!

Thánh Tuyền Tông chính là Võ Tông đỉnh phong, chỉ cách Võ đạo chỉ Vương có một bước chân, chương môn Thiết Cốt Phái chỉ có tu vi Võ Tông nhị phẩm lại dám đối chiến, đây rốt cuộc là cần phải dũng cảm tới mức độ nào mới có thể làm được a!

Một giây đó.

Mọi người ngày càng khám phục Quân Thường Tiểu.

Đôi lại là chính mình, đừng nói Võ Tông nhị phẩm, cho dù là có tu vi Võ Tông cửu phẩm, cũng không dám đi ứng chiến một Võ Tông đỉnh phong!

Mã Văn Đăng và Vương Đông Lâm còn đang nghĩ cách để giải vây cho Quân Thường Tiểu, bỗng hai người nghe xong lập tức co giật khóe miệng.

Quân chương môn của ta ời.

Ngươi tiếp nhận giao chiến với Kim trưởng lão, chúng ta vẫn còn có thể hiểu được.

Nhưng ngươi giao chiến với một vị Võ Tông đỉnh phong, vậy chẳng biết có lý ở chỗ nào!

Vì cái gì?

Bởi vì hai người họ biết, tông chủ Thánh Tuyền Tông có tu vi Võ Tông đỉnh phong, lực lượng đơn thuần ít nhất cũng từ 45 vạn cân trở lên.

Mà lúc này Quân Thường Tiểu bộc phát cao nhất cũng chỉ có 35 vạn cân, so với người ta kém tới 10 vạn cân, trận này làm sao đánh đây?

Có người cảm thấy chỉ kém mười vạn cân mà thôi, vấn đề không lớn.

Nên biết, Kim trưởng lão và Quân Thường Tiểu chỉ kém nhau hai ba vạn cân, kết quả người trước đã bị đánh lên-lên-xuống-xuống, trái-phải-B-A-B-A.

Hề Tịnh Tuyền ngồi xuống, vén mấy cọng tóc xanh trên trán, nói:

“Quân Chương môn còn muốn chiến nha.”

Lệ Nhi: “...”

Nàng đã từng gặp người lỗ mãng rồi.

Nhưng chưa bao giờ thấy có người lỗ mãng như vậy.

“Hử.”

Vị sư tỷ của Bách Hợp Thánh Tông lạnh nhạt nói:

“Không biết sống chết.”

Quân Thường Tiểu chấp nhận lời khiêu chiến của Kim trưởng lão, nàng dùng ‘không biết lượng sức mình’ để hình dung, đáng tiếc chính là tự tát vào mặt.

Lần này nàng dùng từ ‘không biết sống chết’, đủ để nói rõ ràng, tên gia hỏa đó không thể chiến thắng tông chủ Thánh Tuyền Tông, thậm chí không tiếc dùng mạng của mình để đánh cược!

Võ Tông nhị phẩm đi khiêu chiến cường giả tiếp cận Võ Vương, dùng chân đến nghĩ một chút đều biết, đây là chuyện không thể nào xảy ra.

Tông chủ Thánh Tuyền Tông nói:

“Quân chương môn đồng ý rồi, hai vị trưởng lão của Thương Sơn phái còn có ý kiến gì sao?”

Mã Văn Đăng và Vương Đông Lâm im lặng.

Tiểu tử, ngươi đã muốn chơi khô máu, chúng ta cũng lực bất tòng tâm.

“Hoàng Tông chủ.”

Quân Thường Tiểu nói:

"Bồn tọa vừa mới đánh một trận, thực lực của người lại mạnh hơn ta, không biết có thể dùng vũ khí không?"

Đánh với cường giả Võ Tông đỉnh phong, hẳn tuyệt đối không cho rằng sẽ dùng nắm đấm mà đánh thắng, chỉ có dựa vào vũ khí, dựa vào Thanh Long Yển Nguyệt Dao!

Tông chủ Thánh Tuyền Tông nói:

"Quân Chương Môn có thể dùng vũ khí, bồn tọa có thể tay không tác sắc."

"Tốt thôi."

Quân Thường Tiểu vốn nghĩ cả hai đều sẽ dùng binh khí, người lại muốn tay không tác sắc, hẳn càng thêm vui vẻ tiếp nhận.

Cứ như vậy.

Chương môn Thiết Cốt Phái và Tông chủ Thánh Tuyền Tông định ra quy tắc, từng người phân biệt hướng đi đến sân luyện võ.

"Hoàng Tông Chủ chính là Võ Tông đỉnh phong, Quân Chương Môn dù là dựa vào vũ khí cũng có chênh lệch rất xa, trận này nhất định là bị ăn hành thê thảm rồi!"

"Thánh Tuyền Tông thua nhiều trận như vậy, cuối cùng chỉ có thể dựa vào Tông chủ vót vát, giữ lại một chút mặt mũi cho tông môn."

“Quân Chương Môn dù có đánh không lại, bất quá cũng là tuy bại nhưng vinh.”

Nhìn vào lời nói của võ giả thế lực khắp nơi không khó nhận ra, lúc này bọn họ đều hướng về phía Quân Thường Tiểu.

Tính Vãn đại lục lấy võ vi tôn.

Môn phái thất lưu khiêu chiến Tông môn ngũ lưu, bảy mươi ba trận không thua trận nào, đủ để có được sự tôn trọng của người khác.

Chỉ là.

Trận chiến với tông chủ Thánh Tuyền Tông chính là châu chấu đá xe, không tự lượng sức.

.....

Trên sân luyện võ, hai người bước vào vị trí.

Hoàng tông chủ rất có phong độ nói:

"Quân Chương môn, mời người lấy ra vũ khí."

Quân Thường Tiểu giờ tay ra, sau một trận không gian mờ hồ, Thanh Long Yểm Nguyệt Dao chậm chậm xuất hiện.

Tần Hạo Nhiên mặt mày xanh xao, sau lưng cũng ngửa lên.

Trận chiến trên Hào Khí Môn, hẳn chính là bị chuỗi dao này chém cho trọng thương thua trận, đương nhiên sẽ không quên!

"Đao tốt."

Mã Vân Đằng khen nói.

Vương Đông Lâm đã từng thấy Thanh Long Yểm Nguyệt Dao, cũng tận mắt chứng kiến Quân Thường Tiểu cầm nó đánh bại Tần Hạo Nhiên, nhưng lại không vì đó xem trọng mà lắc đầu nói:

"Thực lực cách biệt quá xa, chỉ bằng vào vũ khí khó mà bù đắp được."

"Quân Chương môn."

Hoàng Tông chủ nói:

"Đao này của người, chỉ sợ là không thua kém thượng phẩm cao giai."

Thượng phẩm cao giai?

Ánh mắt mọi người đều hiện lên kinh ngạc.

Cấp bậc Võ Tông có thể có một thanh vũ khí thượng phẩm sơ giai, điều này đã rất đủ trâu bò, bất quá tên này lại có vũ khí thượng phẩm cao giai!

Ngưỡng mộ!

Siêu ngưỡng mộ!

Quân Thường Tiểu nói:

"Cứ cho là vậy đi."

Liên quan đến cấp bậc của Thanh Long Yểm Nguyệt Dao, hẳn cũng không rõ lắm, nhưng hệ thống từng nói, lực lượng của bản thân càng mạnh, uy lực của dao cũng sẽ càng mạnh.

Khoan nói sâu xa.

Hắn đột phá đến Võ Tông nhị phẩm, lại một lần nữa cầm lên Thanh Long Yểm Nguyệt Dao, cảm giác rất thuận tay, rất thoải mái.

Hệ thống nói:

"Trước mắt 15 vạn cân có thể khống chế, chủ nhân nắm giữ 33 vạn cân lại càng thêm thuận tiện sử dụng rồi."

"Hoàng tông chủ."

Quân Thường Tiểu cầm trong tay đại đao của Quan Nhị Gia, bỗng chốc có một loại cảm giác hào khí ngút trời, nói:

"Chúng ta có thể bắt đầu rồi!"

"Mời."

Hoàng Tông chủ nói:

"Bồn tọa nhường người xuất chiêu trước."

Lão bồng vào tay không tác sắc nghênh chiến, lại để cho Quân Thường Tiểu xuất chiêu trước, đây là muốn nói cho các vị võ giả, chính mình không có cậy mạnh hiếp yếu.

"Soát!"

Quân Thường Tiểu không phải người hay từ chối, lập tức thi triển Tung Vân bộ xông tới, sau đó bật nhảy lên trời, Thanh Long Yểm Nguyệt Dao trong tay hắn mạnh mẽ chém xuống, một tiếng vang lên:

"Lực Phách Hoa Sơn!"

Quan Vũ??? Ta đã làm đầu!

Vũ vũ.

Đao ảnh thanh sắc bạo phát, mang theo lực lượng đột phá đến 40 vạn cân!

Quả nhiên, sau khi Quân Thường Tiểu bước vào Võ Tông Cảnh, lực lượng tăng mạnh, đủ để kích phát Thanh Long Yển Nguyệt Dao tốt hơn!

"Vù vù!"

Đao ánh thanh sắc mang theo đại lực bổ xuống, chớp mắt cuộn lên cuồng thế cuồng phong, khiến tinh thần mọi người chấn động.

Đao này, rất khủng bố!

Hoàng tông chủ cũng là giật mình hốt hoảng, thế nhưng lão chỉ cần phát một ống tay áo, linh lực nồng đậm ngưng tụ ở giữa không trung, hóa thành một nắm đấm tối nghênh đón.

Bành!

Đao ánh va chạm với nắm đấm linh lực, triệt tiêu lẫn nhau!

Nhưng lực trùng kích bùng nổ, lại đánh lóp đá cũng được coi là hoàn chỉnh thành đồng nhào nhoẹt!

"Bàn Cổ Khai Thiên!"

Đứng vào lúc này, Quân Thường Tiểu sắp rơi xuống đất, một lần nữa cầm đao đánh xuống, lực lượng bộc phát ra so với lúc này còn mạnh hơn!

Quan Vũ: Bàn cổ... khai thiên? Đừng nói nhảm, đây không phải là hành động vĩ đại mà ta đã làm qua!

Quân Thường Tiểu không có tu luyện qua đao pháp, tất cả gì mà Lực Phách Hoa Sơn, Bàn Cổ Khai Thiên đơn giản chỉ là tùy ý hét tên để gia tăng khí thế mà thôi.

Vù vù!

Đao ánh thanh sắc thứ hai hình thành khiến cho sắc mặt Hoàng tông chủ biến hóa, lúc này lão liền thi triển thủ ấn phức tạp, lập tức ngưng tụ ra một kết giới phòng ngự ở trước người.

"Uỳnh!"

Đao ánh đánh lên kết giới, trực tiếp đánh nó vỡ nát.

"Rất!"

Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Hoàng tông chủ ngưng tụ kết giới phòng ngự, lại bị tên kia một đao chém vỡ, đây là kinh khủng đến độ nào a!

"Xoát!"

Quân Thường Tiểu thừa thắng truy kích, tấp nập vung đao, vừa to giọng hét: "Ôn Từu Trảm Hoa Hùng! Tam Anh Chiến Lữ Bô! Vượt Ngũ Quan Trảm Lục Tướng!"

Uỳnh!

Uỳnh!

Uỳnh!

Ba đao ánh thanh sắc với lực lượng vô cùng lớn chém xuống, chém đến nỗi Hoàng tông chủ chỉ có thể dùng linh lực ngưng tụ kết giới chống đỡ, từng lớp từng lớp liên tiếp bị đánh nát.

Đao của gia hỏa này rất mạnh!

Không thể bị động phòng thủ, nhất định phải chủ động phản kích!

Hoàng Tông chủ quay thân nhảy lên, thi triển bộ pháp rắc rối phức tạp, sau đó vòng qua phía sau Quân Thường Tiểu, linh lực gào thét phóng ra, ngưng tụ ra một chiêu Đại Tụ Linh Ấn!

Dù là Kim trưởng lão, cũng chỉ có thể từng bước từ trên không ngưng tụ chưởng ấn.

Thần là tông chủ một tông môn, lão có thể hội tụ trong nháy mắt, lấy góc độ quý dị đánh ra, chính là sự linh hội cực hạn đối với võ học!

"Không hay!"

Quân Thường Tiểu không kịp tránh ra, chỉ có thể thi triển Kết Ấn Trảo chống đỡ thế công.

Đùng!!!

Lực lượng ít nhất 50 vạn cân đánh vào trên kết giới, Quân Thường Tiểu nắm lấy Thanh Long Yển Nguyệt Dao lui về sau mấy bước.

Lúc này, Hoàng tông chủ một lần nữa công tới, tay trái tay phải đều giơ lên, hai cái Đại Tụ Linh Ấn chen ép xuống.

Uỳnh! Uỳnh!

Quân Thường môn còn chưa kịp ổn định thân thể đã gặp phải trọng kích, kết giới phòng ngự được ngưng tụ trong chốc lát vỡ nát, người cũng "dăng dăng dăng" thối lui về sau, đội ổn định lại thân thể, khí huyết trong người sôi trào, có khả năng sẽ phải phun ra.

Meo nó!

Võ Tông đình phong, quả nhiên đủ trâu!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 298: Người có dám đánh với ta một trận!

Hứng trọn ba cái Đại Tụ Linh Án, Kết Án Trảo liền bị phá vỡ, chứng minh khí thế mãnh liệt của tông chủ Thánh Tuyền Tông.

Chênh lệch giữa Quân Thường Tiểu và lão quả thật không nhỏ.

Tất nhiên rồi.

Nhị phẩm và đỉnh phong có chênh lệch nhau quá xa.

Không chỉ chênh lệch về sức mạnh, mà còn chênh lệch về linh lực và võ học.

Võ giả thể lực các nơi đang quan chiến thì lại hơi sững sờ.

Ba chương vỡ xuống, uy lực tối thiểu phải trên 50 vạn cân, vậy mà chỉ có thể đánh vỡ kết giới, buộc cho tên đó lui về sau mấy bước, thậm chí máu còn không nôn ra, thật quá khó tin đi!

Hoàng tông chủ không vội công kích, kinh ngạc nói:

"Quân chương môn, cấp bậc võ kỹ phòng ngự này của người e không thấp nha."

Cũng không cao lắm, mới chỉ là thượng phẩm sơ giai thôi, nhưng vì là võ học trong thương thành, cho nên cấp bậc chắc chắn mạnh hơn công pháp phòng ngự đồng cấp khác của Tỉnh Văn Đại Lục.

Nếu Quân chương môn không có Kết Án Trảo bảo hộ, trúng ba chương đó thì hẳn đã bị trọng thương và bại trận rồi.

"Rất khó thắng."

Dạ Tinh Thần thăm nhủ.

Sự chênh lệch to lớn về cảnh giới khiến hẳn không cho rằng chương môn sẽ có cơ hội lật ngược tình thế.

"Phù!"

Quân Thường Tiểu thở ra một hơi, ánh mắt trở nên nghiêm túc.

Tông chủ Thánh Tuyền Tông là một kinh địch, nhất định phải nghiêm túc đối phó, bằng không sẽ thua rất thảm.

"Soạt!"

Quân Thường Tiểu thi triển Tung Vân Bộ, tiếp tục lao tới, truyền linh lực vào trong Thanh Long Yên Nguyệt Dao, bề mặt cây đao lập tức lóe lên hào quang màu xanh.

Có điều vẫn kém hơn nhiều so với linh lực hùng hậu của Hoàng tông chủ.

Không sợ!

Chơi khô máu luôn!

"Soạt!"

Thanh Long Yên Nguyệt Dao chém xuống lần nữa, ánh đao màu xanh cắt ngang hư không quét tới.

Hoàng tông chủ cũng biết, vũ khí của đối phương rất mạnh, cho nên không mù quáng đi lấy linh lực ra đối kháng trực diện, thay vào đó là chân đạp thân pháp né tránh.

"Đùng!"

Đao khí chém xuống mặt đất!

"Soạt! Soạt!"

Quân Thường Tiểu thuận thế đứng dậy, liên tục chém tới.

Đùng!

Đùng!

Ánh đao xanh chém lên mặt sân tới tấp, đất bụi tức thì nổi lên cuộn cuộn.

Tầm nhìn bị ngăn cản song vẫn khiến mọi người kinh hãi thán phục, chương môn Thiết Cốt Phái dù rơi vào thế hạ phong nhưng khí thế vẫn còn rất mạnh.

Chỉ điều này, rất đáng được mọi người tôn trọng!

Lần này đến khiêu chiến Thánh Tuyền Tông, bất luận là Thiết Cốt Phái hay Quân Thường Tiểu đều đã giành được thanh danh và vinh dự, cho dù có thua tông chủ Thánh Tuyền Tông cũng chẳng mất mặt gì.

Đùng!

Trong đất bụi phát ra tiếng ra quyền nặng nề.

"Thịch thịch thịch!"

Quân Thường Tiểu liên tục thoái lui, lui đến sát mép sân luyện võ mới miễn cưỡng cảm nhận mũi đao xuống để giữ thân thể lại.

"Phụt!"

Lần này hắn không nhịn được mà phun ra một búng máu.

Thấy cảnh đó, mọi người đoán rằng Quân chương môn nhất định đã bị Hoàng tông chủ đánh trúng một chương.

Rốt cuộc... đã phun huyết!

"Chương môn!"

Đệ tử Thiết Cốt Phái lập tức trở nên lo lắng.

Dạ Tinh Thần lắc đầu nói:

"Đứng trên sân diễn võ sẽ chỉ bị ăn hành một trận, vì cái gì không dứt khoát rút lui đi."

Rút lui?

Quân Thường Tiểu không hề có ý định này.

Hắn đưa tay lên, quệt khóe miệng đang rỉ máu, rồi lại nâng Thanh Long Yển Nguyệt Đao xông vào khu vực đất bụi chưa tiêu tán.

"Nước dim bảy quân!"

"Chém Nhan Lương, diệt Văn Xú!"

Đùng!

Thịch thịch thịch!

Quân Thường Tiểu lại bị đánh văng ra, gắng gượng giữ vững lấy thân thể, thò ra thêm một búng máu, sắc mặt đã biến thành tái nhợt.

"..."

Mọi người giật giật khóe miệng.

Hoàng tông chủ dùng thực lực cường đại đánh hắn phải hai lần học máu, bất quá vì cái gì còn đứng được, vì cái gì nhìn giống như chỉ bị thương nhẹ!

"Vù vù!"

Cuồng phong rít gào, đất bụi dày đặc trên sân diễn võ bị thổi tan.

Thân ảnh Hoàng tông chủ hiện ra, nói:

"Có thể chịu được năm Đại Tụ Linh Ấn của bốn tọa, Quân chương môn đúng là có thân thể rất trâu."

"Thường thôi."

Quân Thường Tiểu đưa ống tay áo chùi vết máu, tiếp tục nâng cây Thanh Long Yển Nguyệt Đao chém tới, tuy lực lượng kinh người, nhưng mà đối phương vẫn có thể tránh né dễ dàng.

Được hệ thống trợ giúp, đến Đại giới mới hơn một năm đã đạt đến cảnh giới Võ Tông, tiến bộ có thể nói là thần tốc.

Nhưng biết làm sao khi đối thủ quá tất quá mạnh!

Đây mới là Võ Tông đỉnh phong, phía trên còn có Võ Vương, Võ Hoàng, Võ Thánh, thậm chí là Võ Đế.

Cho nên... sao mình có thể thua bởi một tên Võ Tông đỉnh phong được!

"Vù vù!"

Quân Thường Tiểu hai tay nắm chặt cây Thanh Long Yển Nguyệt Đao, quanh người bùng phát linh lực dày đặc, tóc bị thổi bay tán loạn.

"Hửm?"

Hoàng tông chủ kinh ngạc không thôi.

Quân Thường Tiểu lạnh lùng mở miệng:

"Có thể ép ta phải dùng đến át chủ bài, Hoàng tông chủ là người đầu tiên."

Át chủ bài?

Tàn mình chủ và đám lão đại lên mình khịt mũi coi thường.

Dưới sự cách biệt về thực lực, người có thể lấy ra cái gì át chủ bài để phản kích trong bước đường cùng này đây?

Hoàng tông chủ khẽ nhủ mảy.

Lão đánh hơi được một cảm giác nguy hiểm, mặc dù rất yếu ớt, không hề mãnh liệt, thầm tự nói:

"Có phải vì còn có át chủ bài cường đại cho nên hắn mới dám ứng chiến?"

Nếu vậy, mình thật không thể xem thường.

Cách tối nhất là, tiên hạ thủ vi cường, không để hắn sử dụng át chủ bài, từ đó đạt được thắng lợi.

Hoàng tông chủ sẽ không ngu ngốc đón nhận lấy át chủ bài của đối thủ, cho nên quyết định kết thúc tỷ thí, vẫn hồi chút mặt mũi cho tông môn mình.

Nghĩ đến đây, lão nhanh chóng thi triển thần pháp xông tới, song chưởng phóng ra linh lực hùng hậu, Đại Tụ Linh Ấn hội tụ phóng ra, mang theo thể mưa sa bão táp mà dè tới.

Hai chưởng ấn, mỗi ấn mang theo sức nặng 50 vạn cân!

"Hoàng tông chủ nghiêm túc lên rồi."

"Đã xong."

"Một trận chiến điển hình cho sự chênh lệch về thực lực!"

Cường giả các thế lực lại bắt đầu nhao nhao thảo luận.

Thậm chí Dạ Tinh Thần cũng cho rằng lần này tông chủ Thánh Tuyền Tông tấn công, hẳn là muốn kết thúc trận đấu, chưởng môn tuyệt đối không chống đỡ được, nếu không kịp rút lui, rất có thể sẽ bị đánh trọng thương!

Lục Thiên Thiên khẽ nhủ mảy, truyền âm nói: "

Rút lui đi."

Lúc này nếu hắn chủ động rút lui khỏi sân luyện võ, có lẽ đối phương sẽ cân nhắc đến vấn đề mặt mũi mà thu hồi một phần sức, tránh việc bản thân rơi vào kết cục bị trọng thương.

Lui?

Quân Thường Tiểu lưng uốn thẳng tắp, chiến ý ngời ngời, quát lên:

"Hãy nói lớn cho bọn tọa biết, tôn chỉ đầu tiên của Thiết Cốt Tranh Tranh Phái là gì!"

Câu này được hắn dùng phương thức truyền âm tập thể truyền đi, đệ tử Thiết Cốt Phái ai nấy đều nghe được rõ ràng.

Tôn chỉ đầu tiên?

Có rất nhiều tôn chỉ, nhưng thứ khắc sâu vào trong ký ức bọn hắn nhất thì chỉ có một câu, đó là...

Mọi người đồng thanh truyền âm hô to: "Làm người phải xương cứng cốt rắn, làm việc phải xương cốt cứng rắn!"

Không sai!

Đó chính là tôn chỉ đầu tiên của Thiết Cốt Phái!

"Thích!"

Quân Thường Tiểu cất bước lao tới, toàn thân bùng lên luồng khí linh năng màu xanh cuồng bạo, trong nháy mắt, sau lưng chợt huyền hóa ra một bóng người mặc chiến giáp, áo bào xanh quần chéo nửa thân.

Mây ngải, mắt phượng, râu dài năm chòm

Hán Thọ Đình Hầu, Quan Vân Trường!

"Soạt!"

Quân Thường Tiểu đề đao quát lớn, Quan nhị gia sau lưng cũng thực hiện cùng động tác, trong ánh mắt trống rỗng tức thì rực lên ánh sáng ngút trời.

"Soạt!"

Hai thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao một thật một ảo bỗng nhiên vung chém xuống, không gian tức thì hiện ra tình trạng bị gấp khúc, như thể bị một đao chém vỡ vậy!

Mọi người tròn tròn con mắt.

Đùng!

Đùng!

Hai Đại Tụ Linh Ấn đang bay tới lập tức bị chém mất!

Hoàng tông chủ không kịp hoảng sợ, bởi ánh đao sắc bén phá chiêu thức lão xong liền không giảm uy lực mà xông tới.

Rất mạnh!

Cực kỳ khủng bố!

Lão không dám đón đỡ, chỉ có thể tránh né!

Thế nhưng, mới vừa khai triển bộ pháp, bỗng lão nhìn thấy Quân Thường Tiểu xách đao xông tới, quát lớn:

"Ngươi có dám đánh với ta một trận!"

Vù!

Thanh Long Yển Nguyệt Đao mang thể hoành tảo thiên quân như muốn xé rách hư không, hào quang xanh thẫm bắn ra khắp nơi.

Lúc đầu trông rất nhỏ, song trong nháy mắt liền biến lớn vô cùng, bao trùm cả nửa sân luyện võ!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 299: Sáng tạo kỳ tích!

Vốn cho rằng có thể dựa vào vũ khí để thủ thắng, nhưng sau khi cảm nhận được sự chênh lệch giữa mình và Võ Tông đỉnh phong, Quân Thường Tiểu đành phải vận dụng hiệu ứng đặc biệt - Hồn Võ Thánh!

Không sai.

Đây là vốn liếng để hấn dám tiếp chiến!

Lão tử kích hoạt hiệu ứng đặc biệt lên liền có thể chém chết một con hung thú thạch hệ hiếm có, mà giờ bản thân còn đột phá đến Võ Tông nhị phẩm, chẳng lẽ giải quyết không được một tên Võ Tông đỉnh phong sao?

"Vù vù!"

Dưới sự tăng phúc của Quan nhị gia, Quân Thường Tiểu chém ra một đao, tạo nên một ánh đao xanh phủ lấy nửa sân, khí thế can trường, hung mãnh lao tới.

Rắc rắc rắc!

m thanh ma sát trong không khí truyền đến, khiến người ta có cảm giác không gian như bị tách rời ra!

Trời ạ!

Mọi người nhìn đến trợn mắt há mồm, kinh hồn khiếp vía!

Đệ tử Thiết Cốt Phái cũng trợn tròn con mắt.

Mà người thấy khiếp sợ nhất không ai khác là Dạ Tinh Thần.

Hắn nhìn bóng người to lớn hiện ra sau lưng chương môn, không kiềm lòng được thốt lên:

"Đó... chẳng lẽ là khí linh?"

Vũ khí có linh tính, bên trong còn có khí linh.

Loại vũ khí này, cũng như loài huyền thú, đều thuộc phạm trù biến dị, hiếm hoi cực kỳ, và đa phần đều nằm trong tay những cường giả đỉnh phong!

Chương môn lại sở hữu thứ này, điều đó khiến cho Dạ Đế cảm thấy vô cùng bất ngờ!

"Không xong!"

Hoàng tông chủ biến sắc.

Lão đã bị phong tỏa phạm vi có thể tránh né bởi công kích của ánh đao màu xanh, căn bản không còn chỗ để tránh!

Nếu chỉ đơn thuần là phạm vi, cứng đối cứng đỡ lấy là được!

Nhưng lực lượng ẩn chứa trong đao này lại khiến sống lưng lão phát lạnh. Lão liền ý thức được sức mạnh của nó phải đến sáu mươi vạn cân trở lên.

Không thể đỡ!

Nếu đỡ không chết cũng sẽ trọng thương!

Thoáng nghĩ, Hoàng tông chủ liền đưa ra lựa chọn chính xác, tức khắc thoái lui về sau, ý đồ kéo dài khoảng cách, để sức mạnh của đao khí suy giảm rồi mới đón đỡ.

Thế nhưng...

Tránh đến rìa sân luyện võ nhưng uy lực đao ảnh xanh kéo theo vết sáng khổng lồ ấy lại không hề suy giảm, ngược lại càng thêm hùng hậu!

Nếu là người khác, khẳng định đã luống cuống tay chân, nhưng Hoàng tông chủ dù gì cũng là một Võ Tông đỉnh phong, trong thời khắc cực kỳ bất lợi, lão vẫn hề bối rối, trầm giọng quát lớn:

"Trần Sơn Kính!"

"Oong!"

Trong không gian lờ mờ trước mặt, một tấm gương lớn chừng bàn tay dần dần hiện ra, mặt gương lấp lánh hào quang, cấp tốc ngưng tụ ra một kết giới phòng ngự bóng loáng!

Đối mặt với một đao hung hãn, Hoàng tông chủ đã té ra chỉ bảo phòng ngự thượng phẩm sơ giai của mình!

Vũ khí là vật phẩm thiết yếu của võ giả, bất luận phẩm chất thấp hay cao, cơ hồ ai ai cũng có, nhưng chỉ bảo có công năng lại cực kỳ hiếm thấy!

"Ầm ầm!"

Nói thì chậm, diễn ra thì nhanh, ánh đao xanh mang theo sức mạnh của hồn Võ Thánh, bổ mạnh lên kết giới phòng ngự bóng loáng như gương.

Uỳnh!

Không đến một hơi, vỡ nát ngay lập tức!

Trần Sơn Kính lơ lửng trên không trung càng trở nên âm đạm, sau đó rơi xuống đất.

Kết giới bị phá, tâm thần Hoàng tông chủ rối loạn, lão đảo hơn mười bước về sau, sau cùng bước ra khỏi sân diễn võ, không kiềm được phun ra ngụm máu.

Về phần đao ảnh xanh kia, sau khi nó va chạm với mặt gương đã bị triệt tiêu, biết mất khỏi không trung, cả sân luyện võ được phủ một lớp sương khí xanh.

Thánh Tuyền Tông, lặng yên không một tiếng động!

Thế lực khắp nơi trợn mắt nhìn, khóe môi giắt giắt, trong mắt ngập tràn vẻ kinh ngạc và hoảng sợ.

Hoàng tông chủ thậm chí đã kích phát loại chỉ bảo như Trần Sơn Kính, vậy mà vẫn bị chém cho học máu, quả thật đáng sợ!

"Ừc ừc!"

Tần minh chủ không khỏi nuốt miếng nước bọt, mặt mày tái mét, lưng tựa mồ hôi lạnh.

Hóa ra tên đó còn giữ át chủ bài kinh khủng như vậy.

Nếu hần thi triển chiêu đó trên Hạo Khí Môn, cho dù mình có chín cái mạng cũng không đủ cho một đao của hần giết.

Nỗi sợ hãi và khủng hoảng khắc sâu vào lòng Tần minh chủ.

Thời gian sau, trong lòng hần và cả những người khác sẽ khó xóa đi hình tượng Quân Thường Tiểu chém ra một đao nọ!

Mã Văn Đằng và Vương Đông lâm ngây ngẩn cả người.

Ngay lúc ấy, bọn họ rốt cuộc đã hiểu, vì sao Quân chương môn dám ứng chiến.

Hóa ra hần còn át chủ bài mạnh đến như vậy!

Dĩ nhiên, hai người bọn họ cũng suy đoán giống như Dạ Tinh Thần.

Cái bóng người to lớn hùng vĩ được kích hoạt từ chuỗi đao có khắc hình thanh long đỏ, nhất định chính là khí linh!

Thứ đó hiếm hơn cả Trần Sơn Kính gấp mấy lần!

Trang bị chứa khí linh cần thời gian dài, mới có thể thai nghén ra với xác suất một phần vạn, mà chỉ bảo có thể nhờ vào đại sư trận pháp đến gia trì trận pháp hoàn thành, cho nên so sánh hai thứ với nhau là vô nghĩa.

Cái bóng của Quan nhị gia sau lưng dần dần tan biến, khí xanh cũng dung nhập vào trong cây Thanh Long Yển Nguyệt Đao.

Quân Thường Tiểu nói:

"Đa tạ Hoàng tông chủ đã nhường!"

Hần đánh lui tông chủ Thánh Tuyền Tông là nhờ vào hiệu ứng đặc biệt của linh hồn Võ Thánh, nhưng bất luận thế nào thì trận này hần vẫn đã thắng!

Hơn nữa, bởi vì sức lực bản thân đã đủ cường đại, nên khi hiệu ứng đặc biệt kết thúc, Quân chương môn tuy cảm thấy mệt mỏi, nhưng không đến nỗi nằm co quắp trên mặt đất, mà vẫn đứng hiên ngang nơi đó.

"Đinh! Hoàn thành nhiệm vụ ần [Chuyển Bại Thành Thắng], đạt được 500 điểm cống hiến."

"Đinh! Điểm cống hiến môn phái là: 3705/2000."

"Đinh! Điểm cống hiến môn phái đã tràn, mời chủ nhân..."

"Đinh! Chúc mừng chủ nhân đã hoàn thành nhiệm vụ ần [Chuyển Bại Thành Thắng], phát động phần thưởng ần, đạt được dịch cải tạo tư chất cực phẩm x1, vật phẩm đã chuyển vào trong không gian giới chi."

Quân Thường Tiểu nở nụ cười.

Chiến thắng Võ Tông đình phong vốn có sự chênh lệch về thực lực, không những nhận được 500 điểm cống hiến mà còn được một bình dịch cải tạo tư chất, tâm trạng hẳn vô cùng vui sướng!

Thánh Tuyền Tông đứng thật là nơi đất lành của ta mà!

"Hầy."

Hoàng tông chủ thờ dài một hơi, chấp tay nói:

"Quân chương môn tuổi còn trẻ mà thực lực phi phạm, bốn tọa bội phục."

Miệng tuy nói phục, nhưng trong lòng không phục.

Nếu đánh thêm một trận nữa, mình cũng dùng vũ khí, nhất định sẽ có thể đánh bại hắn.

Đáng tiếc, kết quả trận đấu đã được xác định, không có cơ hội "được tặng thêm một chai" như bật nắp Cocacola.

"Vậy Quân mỗ xin phép cáo từ!"

Quân Thường Tiểu chấp tay, xoay người rời đi, cũng thầm nói:

"Sau này đừng có kiểu đánh thắng nhỏ xong thì thắng lớn nhảy ra nữa, bằng không tâm thần này chịu không nổi đâu!"

Hắn đã mệt mỏi vô cùng, không nghỉ ngơi một thời gian sẽ khó mà hồi phục.

Nếu dựa theo tình tiết các tác phẩm huyền ảo thông thường, lúc này mà bỗng có một Thái thượng trưởng lão từ đâu nhảy ra khiêu chiến, khẳng định hắn sẽ phải hát bài "Lạnh Lẽo". (đây là bài hát cuối phim "Tam Sinh Tam Thế Thập Lý Đào Hoa" nổi tiếng trên truyền hình TQ; ý nói là hết phim)

Nghĩ nhiều rồi, Thánh Tuyền Tông không có Thái thượng trưởng lão xuất hiện.

Dưới ánh mắt dõi theo chăm chăm của biết bao người, Quân Thường Tiểu dẫn đệ tử rời đi, lúc đến khoa trương náo nhiệt thế nào thì lúc về khoa trương náo nhiệt thế ấy.

"Tách!"

m hường được bật lên, âm nhạc cất vang.

"Đừng xem tôi chỉ là một chú cừu, cừu con thông minh khó thể tưởng tượng, trời cao bao nhiêu thì tâm trạng cũng tốt lên bấy nhiêu..." (Đây là lời bài nhạc nền trong phim Cừu vui vẻ và Sói xám)

Ca khúc này tuy hơi trẻ con, nhưng rất hợp với khung cảnh, bởi lẽ hình ảnh đám người Quân Thường Tiểu bước vào Thánh Tuyền Tông chẳng phải giống một bầy cừu, kết quả không phải ngược đãi lại con sói một trận, sau đó thông thả rời đi còn gì.

Vô gia các thể lực nghe thứ âm thanh vô nghĩa đó đều trở nên trầm mặc.

Chỉ trong hai tiếng.

Thiết Cốt Phái và Thánh Tuyền Tông đã đánh bảy mươi trận, từ ngoại môn, nội môn, đến thân truyền, trưởng lão, ngay cả tông chủ cũng chơi.

Kết quả là toàn thắng, đây chắc chắn là kỳ tích được sáng tạo!

Không còn nghỉ ngơi gì nữa.

Một khi tin tức được truyền

bá ra ngoài, ắt sẽ chấn động bốn phương!

Mà bản thân mình, lại cực kỳ may mắn trở thành nhân chứng cho kỳ tích được sáng tạo bởi một môn phái thất lưu!

"À, đúng rồi."

Đi đến trước cổng lớn, Quân Thường Tiểu dừng chân, cất cao giọng nói:

"Thiết Cốt Phái ta chào đón anh tài tuần kiệt khắp thế gian, có thiên tài nào muốn "trèo tường" (đổi môn phái) thì có thể cân nhắc."

Mọi người lại giật giật khòe môi.

Chương môn Thiết Cốt Phái dám công khai đào góc tường nhà người ta, thật đủ phách lối, đủ ngông cuồng!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 300: Khu mua sắm trung cấp không ít đồ Tốt!

Đối với người ngoài mà nói, từ trên xuống dưới của thất lưu Thiết Cốt Phái thắng Thánh Tuyền Tông đến mức thương tích đầy mình như vậy, đồng nghĩa với việc sáng tạo kỳ tích.

Nhưng dưới góc độ của Quân Thường Tiểu mà xem, đây là chuyện khá là bình thường, dù sao bản thân và đệ tử đều trâu bò, không phải là cái gì đột biến, đều là việc có thể dự đoán trước.

Thử hỏi Thánh Tuyền Tông có Tổ Thế Đan, phòng huấn luyện, hoặc là tháp rèn luyện không? Hay là có các loại công pháp và đan dược có thể tiện học tiện dùng không?

Đừng nói tông môn ngũ lưu, cho dù tông môn tam tứ lưu cũng không có.

Đương nhiên.

Thiết Cốt Phái sở hữu các loại tài nguyên này, chỉ có thể nói rõ môn phái có tiềm lực.

Đi đầu với tông môn lớn chân chính, không chỉ thiếu hụt rất nhiều về nhân số, còn kém luôn cả nội tình.

Đệ tử có thể chiêu mộ, nội tình có thể dùng thời gian tới tích lũy, nếu không, trong mắt người đời, Thiết Cốt Phái cho dù có mạnh hơn, cũng chỉ là một môn phái mới nổi.

"Quân Chương môn."

Trên đường xuống núi, Tạ hành chủ giờ lên ngón cái nói: "Biểu hiện hôm nay của người và các đệ tử, thật sự là làm nở mặt nở mày Thanh Dương Quận chúng ta!"

"Không phải sao!"

Ngài gia chủ nói:

"Bảy mươi bốn trận khiêu chiến, một trận cũng không thua, cái này nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì Ngài mới rất khó tin tưởng nha!"

Các gia chủ cũng lần lượt tán thưởng, tinh thần sáng khoái.

Người đi cùng đường là Mã Văn Đăng thì cau mày nói:

"Trận chiến này của Quân chương môn và Hoàng Tông chủ, bại lộ Linh khí, nếu chuyện này truyền ra ngoài, sợ rằng sẽ khiến người khác tay chân ngứa ngáy."

Hắn và Vương Đông Lâm kiên định cho rằng, Quân Thường Tiểu có thể chiến thắng Tông chủ Thánh Tuyền tông, không phải dựa vào thực lực cường hãn, mà là mượn nhờ Thanh Long Yên Nguyệt Dao.

Trên thực tế, đúng là như thế.

Quân Thường Tiểu nói:

"Ý của Mã trưởng lão là, có người sẽ đến đoạt dao của Quân môn?"

"Vũ khí ẩn chứa khí linh, trên Tinh Vãn đại lục không thể nghi ngờ là thần binh lợi khí, tự nhiên cũng sẽ khiến người khác có chủ ý."

Vương Đông Lâm nói.

Sau khi hai người tận mắt thấy sự cường hãn của Thanh Long Yên Nguyệt Dao, cũng phi thường động tâm, nhưng bởi vì có quan hệ với Quân Thường Tiểu, nên không hề đáng lên suy nghĩ sẽ đoạt bảo.

Những cường giả không có giao tình kia, sau khi biết được việc này, dưới sự chi phối của tham niệm, làm ra chuyện đoạt bảo đều rất bình thường.

Loại chuyện này, Dạ Tinh Thần là người trải nghiệm rõ nhất.

Năm đó việc thu hoạch được Thái Huyền Chân Kinh bị truyền ra ngoài, ngay lập tức mấy tên Vô Đế liên thủ nhắm vào.

Bởi vì chỉ bảo bị một đám cao thủ ám toán, cường giả trùng sinh lạc vào khúc đạo đầu của tiểu thuyết huyền huyền.

Nhưng mà.

Dạ Đế đại nhân của chúng ta thực lực cường hãn, đem mấy tên Vô Đế đánh đến chật vật bỏ chạy.

Chỉ tiếc cuối cùng lại bại trong tay một nữ nhân.

"Hầy."

Quân Thường Tiểu nói:

"Thất phu vô tội, giữ ngọc có tội."

Trước kia hắn dám không có kỵ gì đắc chí và koha trương tại quận Thanh Dương, là bởi vì có súng bắn tia và Đại Trận Hộ Phái.

Nhưng đến khiêu chiến Thánh Tuyền Tông, sự tình khẳng định sẽ truyền khắp Tinh Vãn đại lục, một khi kinh động các cường giả như Vô Vương, Vô Hoàng, súng và trận pháp khẳng định vô dụng.

Meo nó.

Sớm biết như thế, nhận thua cho xong chuyện!

Dưới tình huống có thể nắm chắc khả năng tự vệ, Quân chương môn có thể ngang ngược càn rỡ không kiêng nể gì cả, nhưng hắn không nghĩ mình có thể giải quyết loại cường giả đỉnh cao như Vô Vương và Vô Hoàng.

Hệ thống nói:

"Cho nên, chơi ngu lấy tiếng là vậy đó."

"Cút."

Quân Thường Tiểu mắng một câu.

Mã Văn Đăng nói:

"Quân chương môn xin yên tâm, chúng ta trở lại tông môn, ngay lập tức sẽ xin tông chủ, hy vọng có thể cùng quý phái kết minh."

Đám người Tạ thành chủ nhất thời tròn tròn hai mắt.

Thế lực ở giữa kết minh, là hiện tượng rất bình thường.

Nhưng một cái tông môn ngũ lưu chủ động đi kết minh với môn phái thất lưu, khẳng định trước giờ chưa từng có!

Đứng, đứng.

Chèn ép Thánh Tuyên Tông sút đầu mồ trán.

Loại môn phái như này, về sau có thể nói là tiềm lực vô hạn, Thương Sơn Phái chủ động kết giao cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Vương Đông Lâm chân thành nói:

"Người ta song phương kết minh, nếu ai dám có chủ ý đánh Quân chương môn, chính là muốn làm địch với Thương Sơn Phái ta!"

Một trong bốn đại trưởng lão lên tiếng, vô cùng có trọng lượng.

Việc kết minh chắc chắn như đinh đóng cột!

Quân Thường Tiểu chấp tay nói:

"Đã tạ hai vị trưởng lão, cũng tạ Thương Sơn Phái, hai phái người ta kết minh, chắc chắn ta sẽ tự mình đến môn phái viếng thăm."

Có thể kết giao bằng hữu, bớt đi một kẻ địch mạnh.

Về phần đi đến nhà viếng thăm, khẳng định cũng sẽ không đi tay không, nhất định phải có một ít đan dược hay cái gì đó tới làm lễ gặp mặt.

Người tốt với ta, ta càng tốt hơn với người, đây là phong cách làm việc của Quân Thường Tiểu.

Đương nhiên.

Quân Thường Tiểu cũng hiểu rõ, nếu quả thật bị cường giả để mắt tới, dù là có Thương Sơn phái bảo đảm cũng không có tác dụng, cho nên vẫn là phải dựa vào chính mình!

Làm sao dựa vào chính mình?

"Soát!"

Hắn kéo ra cửa sổ hệ thống, nhấn vào khu mua sắm trung cấp.

Dựa vào người khác ở chốn dị giới hung hiểm, khẳng định không an toàn bằng việc dựa vào khu mua sắm.

Trước kia Quân chương môn không dám mua vật phẩm ở khu mua sắm trung giai, bởi vì điểm cống hiến quá ít, hiện tại dư hẵn 1705 điểm, tự nhiên tiêu hao trong vòng 24 giờ.

"Không thể tùy tiện mua."

Quân Thường Tiểu trầm nói:

"Phải dùng đến trên lưỡi đao!"

Nhìn kỹ xuống dưới, ánh mắt lập tức dừng lại trên một loại thương phẩm tên là "đại trận hộ phái".

Vật phẩm: Đại Trận Hộ Phái trung phẩm.

Công hiệu: Sau khi sử dụng có thể bố trí ra trận pháp phòng ngự cấp độ trung phẩm bao bọc môn phái, ngăn cản thành viên không thuộc môn phái xuất nhập.

Thời gian hiệu lực: một khi mở là dùng.

Giá cả: 1000 điểm cống hiến môn phái.

Chú thích: Trận pháp bố trí thành công, ngầm thừa nhận kích hoạt trạng thái mở, mỗi ngày tiêu hao 10 điểm cống hiến.

Quân Thường Tiểu nói:

"Cái đồ chơi này không chỉ có thể bảo vệ mình, còn có thể bảo hộ môn phái, tuyệt đối có giá trị để mua sắm."

"Không sai!"

Hệ thống nói:

"Đề cử năm sao."

Quân Thường Tiểu không có trực tiếp mua lại, mà là tiếp tục lướt xem vật phẩm khác.

Rất nhanh, hắn lại nhìn thấy một loại đan phương tên là "Võ Sư Đan", vật này chính là một tên đan đạo cường giả sáng tạo đan dược, võ giả phục dùng có thể từ Võ Đồ đỉnh phong trực tiếp tăng Võ Sư Cảnh.

Quan trọng nhất là.

Không có cái gì tác dụng phụ!

Quân Thường Tiểu nói:

"Đây cũng là món đồ tốt nha!"

Hiện tại môn phái có Khí Toàn Đan, có thể giải quyết rất tốt vấn đề Khai mạch Cảnh đột phá đến Võ Đồ Cảnh, nếu như lại phân phối loại Võ Sư Đan này, vậy tuyệt đối có thể giúp cho đệ tử tăng lên càng nhanh.

Tiếp tục nhìn xuống, lại nhìn thấy một loại vũ khí bán chế tạo vũ khí tên là Hàn Mang Kiếm trung phẩm.

Khu mua sắm trung cấp quả nhiên không ít đồ tốt, Quân Thường Tiểu đều muốn mua hết, nhưng lại bị hạn chế điểm cống hiến, cho nên vẫn là quyết định mua trước Đại Trận Hộ Phái trung phẩm và Võ Sư Đan.

"Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 1000 điểm cống hiến, nhận được Đại Trận Hộ Phái ×1, vật phẩm đã chuyển đến trong không gian giới chỉ."

"Đỉnh! Chủ nhân tiêu hao 1000 điểm cống hiến giá, nhận được Võ Sư Đan ×1, vật phẩm đã chuyển đến trong không gian giới chỉ."

"Đỉnh! Điểm cống hiến môn phái: 1705/2000."

Trong phút chốc tiêu hết 2000 điểm cống hiến, Quân Thường Tiểu có chút đau lòng. Bất quá, một cái có thể mang đến sự phòng hộ càng mạnh mẽ cho mình và môn phái, một cái có thể tăng lên cảnh giới đệ tử, vẫn là vô cùng đáng giá.

Đan phương xuất hiện tại trong không gian giới chỉ, tự động bổ sung vào trong Luyện Đan Các, Quân Thường Tiểu kéo cửa sổ ra, nhấn trên hình Võ Sư Đan, lập tức hiện ra tài liệu luyện chế.

Loại đan dược lợi hại này, vật liệu cần thiết có hết thảy 10 loại, nhất là phía trước nhất mấy loại, vền vền nghe tên liền biết rất quý.

Vừa hay, Ngải gia chủ cũng đi cùng.

Quân Thường Tiểu lập tức hỏi thăm dược liệu, mà Ngải Thượng Nghê nghe xong, kinh ngạc nói:

"Quân thường môn, người nói những dược liệu này đều phi thường trân quý đó."

"Quý tiệm có không?"

Quân Thường Tiểu nói.

Ngải Thượng Nghê suy nghĩ một lúc, nói:

"Có thì là có, nhưng cũng không nhiều, miễn cưỡng có thể góp ba năm phần thôi."

Chỉ có ba năm phần?

Quân Thường Tiểu không khỏi có chút thất vọng, dù sao hắn nghĩ đến việc sản xuất hàng loạt, để các đệ tử chưa đột phá Võ Sư có thể phân chia mỗi người một phần.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 301: Dọn bớt chỗ!

Có được đan dược thăng cấp Võ Sư Cảnh nhất định là chuyện vô cùng sáng khoái, nhưng không có dược liệu thì chẳng khác nào không bột đồ gột nên hò thôi.

"Ngải gia chủ."

Quân Thường Tiểu mở lời nói: "Người có mấy loại hạt giống dược liệu này không?"

Do không có sẵn dược liệu, nên đành phải để cho đám người lão Ngụy đi gieo trồng, mặc dù việc này có hơi tốn thời gian, nhưng ít ra sẽ tiết kiệm được rất nhiều tiền.

Ngải Thượng Nghê hiểu được ý nghĩ của hắn, bèn nói:

"Loại hạt giống dược liệu này thì nhiều lắm, nhưng phẩm chất những dược liệu này không thấp, cho dù là Dược sư xuất sắc nhất trồng, thấp nhất cũng phải dăm ba năm mới trưởng thành."

"Lâu vậy sao?"

Quân Thường Tiểu giật giật khóc miệng.

Nếu thật sự phải đợi đến ba năm, đến khi được liệu trường thành thì đám đệ tử đã sớm đốt phá Võ Sư Cảnh cả rồi.

"Quân chương môn."

Mã Văn Đăng nói tiếp:

"Những dược liệu mà ngươi hỏi, thật ra trong tay lão phu cũng có một ít, nhưng số lượng không nhiều, hẳn có thể gom góp được năm mươi phần."

"Có ở trên người không?"

"Có."

"Mã trưởng lão, chỉ bằng bán cho Quân môn được không?"

Nếu đã có nguyên vật liệu, vậy nhất định phải mua để bắt đầu luyện chế, dù sao thì Luyện dược các lúc nào cũng có thể luyện chế.

Mã Văn Đăng nói: "Mấy dược liệu này vốn nằm trong không gian giới chỉ chẳng để làm gì, đã Quân chương môn có nhu cầu, lão phu tặng cho ngươi để dọn bớt chỗ vậy."

Ngài Thượng Nghê giật giật khóc miệng.

Chục loại dược liệu, mỗi phần đã mười vạn lượng, năm mươi phần chính là năm trăm vạn lượng, khoi khoi đem tặng dưới danh nghĩa là "dọn bớt chỗ", quả nhiên không có chút nhân tính!

Đám người Tạ thành chủ thì cho rằng, Mã trưởng lão đại biểu cho Thương Sơn Phái đang ra sức thành lập "tình hữu nghị cách mạng" với Thiết Cốt Phái.

Có tông môn ngũ lưu ủng hộ như vậy, con đường phải đi của Thiết Cốt Phái sau này nhất định sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Quân Thường Tiểu nghiêm túc nói: "Cần phải tính tiền."

Nếu là người không quen, chiếm tiện nghi cũng không sao, nhưng Mã trưởng lão và Thương Sơn Phái ủng hộ mình như vậy, sao lại có thể chiếm tiện nghi chứ.

"Ngài gia chủ."

Hắn trực tiếp hỏi:

"Những dược liệu này, mỗi phần chừng khoảng bao nhiêu tiền?"

"Mười vạn lượng."

Ngài Thượng Nghê trả lời.

Quân Thường Tiểu rút ra ngân phiếu năm trăm vạn lượng, nói một cách chân thành:

"Mã trưởng lão, xin hãy nhận cho."

Mã Văn Đăng đành phải thu tiền, rồi đưa ra không gian giới chỉ có chứa dược liệu cho hắn.

Quân Thường Tiểu đưa ý niệm vào trong đó, phát hiện bên trong còn có không ít dược liệu luyện chế của Tụ khí Đan và Tổ Thể Đan.

"Quân chương môn."

Mã Văn Đăng cười nói:

"Mấy thứ dược liệu cấp thấp bên trong, ngươi cứ coi như là tặng phẩm đi."

"Đa tạ."

Quân Thường Tiểu nói.

Bằng hữu như vậy khiến hắn rất ấm lòng.

Đương nhiên.

Quân Thường Tiểu cũng sẽ không bạc đãi bằng hữu tốt của mình.

Sau khi đi đến một chỗ rừng núi, đi riêng với Mã Văn Đăng, hắn bèn đưa một bình Tổ Thể Đan, nói:

"Mã trưởng lão, những đan dược này của ta cũng chiếm chỗ, không bằng tặng cho lão vậy."

Mã Văn Đăng cười nói:

"Quân chương môn, đan dược lão phu có nhiều rồi."

Quân Thường Tiểu bảo:

"Bình này của ta là Tổ Thể Đan."

Ừc.

Khuôn mặt Mã Vân Đằng cứng đờ.

Hồi sau mới mở miệng, giọng khó tin: "Tổ... Tổ Thế Đan?"

Lão đã nghe những gì có liên quan đến Tổ thế đan.

Dù sao, năm ngoài Vương Đông Lâm từng được mời đến tọa trấn phòng đấu giá cơ mà.

Và lại Thương Sơn Phái cũng từng sai người đến đó tham dự đấu giá, nhưng vì cạnh tranh quá khốc liệt, nên chỉ vền vện mua được có ba viên.

"Quần chúng môn."

Mã Vân Đằng nghiêm túc hỏi:

"Vì cái gì người lại có một bình Tổ Thế Đan?"

Một bình đan được thông thường sẽ lấy mười viên làm chuẩn, mỗi tháng Ngải gia đấu giá Tổ Thế Đan cũng chỉ có năm viên một lần mà thôi!

Quân Thường Tiểu đáp:

"Tổ Thế Đan là do Quân mã luyện chế ra."

Đối đãi với bằng hữu đáng giá thâm giao, hẳn có thể tiết lộ chút ngọn nguồn thích hợp, hơn nữa làm vậy sẽ còn có thể khiến Thương Sơn Phái càng thêm coi trọng mình.

Tốt Thế Đan là do hẳn luyện chế ra á?

Mã Vân Đằng cũng sờ.

Lão và cao tăng Thương Sơn Phái đã từng thảo luận những vấn đề có liên quan đến loại đan dược cường thế này, đoán rằng có thể do một vị đại sư luyện đan nào đó luyện chế, lấy danh nghĩa Ngải gia để bán đấu giá ra ngoài.

Thế nhưng bọn họ hoàn toàn không nghĩ đến, đại sư luyện đan sẽ lại là hẳn!

Quân Thường Tiểu nói:

"Đương nhiên, nếu như Mã trưởng lão ngài không tin, có thể đi hỏi Ngải gia chủ một chút."

"Tin!"

Mã Vân Đằng vội nói.

Có thể chỉ điểm cho mình võ học, lại dạy ra đám đệ tử Thiết Cốt Phái cường hãn như vậy, lão không cho rằng Quân Thường Tiểu đang chém gió!

"Vậy..."

Mã Vân Đằng thấp giọng hỏi:

"Liệu Thương Đan mà Ngải gia bán đấu giá, có phải cũng do Quân chúng môn luyện chế ra không?"

"Không sai."

Quân Thường Tiểu trả lời.

Mã Vân Đằng ôm quyền, cung kính nói:

"Hóa ra Quân chúng môn còn là một vị đại sư đan đạo thâm tàng bất lộ!"

Địa vị của Luyện đan sư rất cao, mà được xưng là Đại sư thì càng là bậc tồn tại khiến mọi người ngưỡng vọng.

Một cái có thể mau chóng khôi phục thương thế, một cái có thể làm tăng cường độ và lực lượng thân thể, chỉ với hai loại đan dược vô cùng kì diệu này đã đủ để so với đại sư đan đạo rồi!

Quân Thường Tiểu "khiêm nhường" nói:

"Mã trưởng lão quá khen rồi, hai loại đan dược này là do Quân mã tiện tay luyện chơi mà thôi, cũng có thể xem là cơ duyên xảo hợp đi!"

Mã trưởng lão: "..."

Đan dược cường thế như vậy mà tiện tay luyện chơi cũng có thể luyện thành, nói vậy không biết sẽ tức chết bao nhiêu luyện đan sư quanh năm lĩnh ngộ đan đạo đó!

"Mã trưởng lão."

Quân Thường Tiểu chân thành nói:

"Chuyện đan dược, mong lão có thể bảo mật dùm Quân mã."

"Đã hiểu."

Mã Vân Đằng nói.

Quân Thường Tiểu nói tiếp:

"Nếu có người chất vấn Ngải gia, muốn tìm người luyện đan đứng sau, đến lúc đó Quân mã cũng hy vọng Thương Sơn Phái sẽ tương trợ một chút."

Mã Văn Đằng lập tức lĩnh ngộ, bèn nói:

"Liệu Thương Đan và Tổ Thế Đan là do Thương Sơn Phái luyện chế, sau đó giao quyền bán đấu giá cho Ngải gia."

Hai người cùng nhìn nhau mỉm cười.

Nếu Thanh Long Yển Nguyệt Dao đã bị kẻ khác dòm ngó, thì chuyện Tổ Thế Đan do Ngải gia luyện chế ra nhất định cũng sẽ bị người ta nghi ngờ.

Quân chương môn vì lo trước tính sau, cho nên mới cùng Thương Sơn Phái thương lượng trước, cũng không hy vọng chuyện tự mình luyện chế đan dược bị truyền ra ngoài.

...

Biết được chuyện Liệu Thương đan và Tổ Thế đan là do Quân Thường Tiểu luyện chế, Mã Văn Đằng đi trên đường vẫn chấn động không thôi, cho nên quyết định sau khi trở về tông môn sẽ lập tức báo cáo chương môn mau chóng kết làm đồng minh với Thiết Cốt Phái.

Có kinh nghiệm về võ học, lại biết dạy dỗ đệ tử, thực lực bản thân cũng bất phàm, còn là một vị đại sư đan đạo.

Môn chủ một phái toàn năng như vậy, chỉ có đám đàn Tàn Hạo Nhiên mới kết thù với hắn!

Sau khi Quân Thường Tiểu nói ra chuyện hắn tự luyện chế đan dược, trọng lượng của hắn tăng lên mãnh liệt trong lòng Mã Văn Đằng.

Hai phái kết làm đồng minh là chuyện chắc như đinh đóng cột.

"Quân chương môn."

Trong lúc mọi người đang đi trên đường, chợt có tiếng hô to phía sau, bỗng nhiên thấy Lệ Nhi bước vội đuổi tới.

Ngải gia chủ và Mã Văn Đằng vừa liếc mắt liền nhận ra, đây là đệ tử đi theo cung chủ Diệu Hoa Cung.

"Có chuyện gì không?"

Quân Thường Tiểu hỏi.

Lệ Nhi dừng bước, nói:

"Cung chủ nhà ta muốn trò chuyện một mình với Quân chương môn, không biết bây giờ có tiện không?"

Mọi người ngăn ra.

Tông chủ một tông môn tứ lưu lại muốn trò chuyện một mình với Quân chương môn, chuyện này thật quá bất ngờ!

"Chuyện này..."

Quân Thường Tiểu có phần lúng túng nói.

Mã Văn Đằng cười nói:

"Đã như cung chủ Diệu Hoa Cung có lời mời, chúng ta ở đây chờ một lát cũng không sao."

"Phải phải."

Tạ thành chủ nói:

"Chúng ta có thể đợi."

Lệ Nhi ra hiệu mời, nói:

"Quân chương môn, xin mời."

"Các vị."

Quân Thường Tiểu chấp tay nói:

"Quân mã đi một chút sẽ quay lại."

Đợi hắn đi theo Lệ Nhi rời khỏi, Mã Văn Đằng liền cười nói:

"Có thể được Hề cung chủ đến mời, Quân chương môn điểm phúc không cạn à nha."

Vương Đông Lâm tiếp lời:

"Cung chủ Diệu Hoa Cung và Quân chương môn đều giống nhau, tuổi còn trẻ mà đã làm chủ một phái, hai người bọn họ hẳn có rất nhiều tiếng nói chung."

Mã Văn Đằng cười nói:

"Quân chương môn tuần tú lịch lãm, Hề cung chủ trẻ trung xinh đẹp, nếu như hai người tác hợp, ắt sẽ trở thành giai thoại trên giang hồ."

Đám người Tạ thành chủ và Ngải gia chủ gật đầu lia lịa tán đồng.

Cung chủ Diệu Hoa Cung tuy bị mù hai mắt, nhưng dù sao cũng là chủ của một tông môn tứ lưu, quả thật là một đôi ông trời tác hợp với Quân chương môn.

Đối với chuyện tình cảm cá nhân, Quân Thường Tiểu thật không lo nghĩ nhiều như vậy, bất quá bọn người này lại hăng hái hết sức.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Cổ Tối Cường Tông* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.